

Lăng Thiên Truyền Thuyết

Contents

Lăng Thiên Truyền Thuyết	9
1. Quyển 1: Thiên Tinh Thiếu Niên – Chương 1: Lăng Thiên Chi Cừu	10
2. Chương 2: Đồng Quy Vu Tận	13
3. Chương 3: Đường Xuống Hoàng Tuyền	17
4. Chương 4: Luyện Công Trong Bụng Mẹ	20
5. Chương 5: Nguy Hiểm Trước Khi Ra Đời	23
6. Chương 6: Rốt Cuộc Cũng Sinh Ra	26
7. Chương 7: Gia Tộc Hào Môn	29
8. Chương 8: Tình Thế Thế Giới	31
9. Chương 9: Dương Gia Gia Chủ	33
10. Chương 10: Hâm Hại Hoàng Hậu	36
11. Chương 11: Hoàng Hậu Dương Tuyết	39
12. Chương 12: Trảo Chu Hương Nang	42
13. Chương 13: Kỳ Dịch Dĩ Nhược	44
14. Chương 14: Thần Công Sơ Thành	47
15. Chương 15: thì Ra Là Hấn	49
16. Chương 16: Cổ Tình Gây Sự	51
17. Chương 17 Một Trường Giáo Biện	54
18. Chương 18: Tâm Cơ Thâm Trầm	57
19. Chương 19: Ác Độc Phụ Tử	59
20. Chương 20: Phu Thê Dạ Thoại	62
21. Chương 21: Nói Chuyện Cùng Sư Trưởng	64
22. Chương 22: Náo Loạn Đầu Đường	67
23. Chương 23: Có Ý Định Quấy Rối	69
24. Chương 24: Trắc Nghiệm Bắt Đầu	72
25. Chương 25: Tiểu Khất Cái	74
26. Chương 26: Lời Thề Ác Độc	76
27. Chương 27: Coi Như Là Vấn Đề	78
28. Chương 28: Lời Đồn Ở Cửa Thành	80
29. Chương 29: Kế Hoạch Ba Năm	82
30. Chương 30: Chỉ Phúc Vi Hôn.	84
31. Chương 31: Thực Lực Của Tiêu Gia.	86
32. Chương 32: Ta Muốn Từ Hôn.	89
33. Chương 33: Thiên Mệnh Sở Quy.	90
34. Chương 34: Vị Trí Của Lăng Kiếm.	92
35. Chương 35: Tiêu Gia Gia Chủ.	94
36. Chương 36: Siêu Cấp Hoàn Khố.	97
37. Chương 37: Tiêu Gia Thối Hôn.	99
38. Chương 38: Siêu Cấp Hào Đồ	101
39. Chương 39: Nãi Nãi Âm Hiểm	103
40. Chương 40: Sư Phó Tiệp Nghi	104
41. Chương 41: Bà Cháu Ngửa Bài	106

42. Chương 42: Đêm Khuya Tới Thăm	108
43. Chương 43: Cùng Ngài Đàm Phán	110
44. Chương 44: Bồi Thường Cho Ta	113
45. Chương 45: Được Và Mất	115
46. Chương 46: Huỳnh Đệ Của Ta	117
47. Chương 47: Bắt Đầu Lên Kế Hoạch	118
48. Chương 48: Tranh Đường Trên Phố	120
49. Chương 49: Tội Danh Tạo Phản	123
50. Chương 50: Thiết Án Như Sơn	125
51. Chương 51: Đằng Sau Sự Việc.	127
52. Chương 52: Bị Tập Kích Ở Liễu Hà.	129
53. Chương 53: Kịch Chiến Liễu Lâm	130
54. Chương 54: Khảo Nghiệm Của Lăng Kiếm.	132
55. Chương 55: Lăng Kiếm Thẩm Vấn.	134
56. Chương 56: Thiết Huyết Vệ Sĩ.	136
57. Chương 57: Đồ Mưu Cuồng Phong.	138
58. Chương 58: Phúc Vương Biệt Viện.	139
59. Chương 59: Tiểu Nha Lăng Thần.	141
60. Chương 60: Tổ Tôn Mật Mưu.	144
61. Chương 61: Ý Định Lâu Dài	146
62. Chương 62: Lôi Lệ Phong Hành	148
63. Chương 63: Tẩy Nào Thiết Huyết	149
64. Chương 64: Thu Phục Thiết Huyết	152
65. Chương 65: Thưởng Phạt Như Thế	153
66. Chương 66: Huấn Luyện Tàn Khốc	155
67. Chương 67: Yêu Cầu Của Lăng Thần	157
68. Chương 68: Sự Kiện Kiểm Tra Thân Thể	159
69. Chương 69: Minh Làm Minh Chịu	161
70. Chương 70: Ngã Dục Lăng Thiên.	164
71. Chương 71: Truyền Thụ Võ Công.	166
72. Quyển 2: Lăng Thiên Công Tử – Chương 1: Tình Thế Nghiêm Trọng.	168
73. Chương 2: Chiến Sự Quỷ Dị.	170
74. Chương 3: Thế Lực Bành Trướng.	173
75. Chương 4: Cơ Hội Tới.	175
76. Chương 5: Không Dám Vọng Động	177
77. Chương 6 : Thì Ra Là Thế	179
78. Chương 7: Hôn Nhân Khó Khăn	181
79. Chương 8: Hoàn Khố Tập Hợp	183
80. Chương 9: Nam Cung Công Tử	185
81. Chương 10: Giương Cung Bạt Kiếm	187
82. Chương 11: Kiều Nguyệt Công Chúa	189
83. Chương 12: Di Hoạ Hội Hữu	192
84. Chương 13: Thần Lai Chi Bút.	194
85. Chương 14: Lệ Mộng Hồng Trần.	196
86. Chương 15: Hung Hữu Thành Trúc.	198
87. Chương 16: Hẳn Là Lăng Thiên?	200
88. Chương 17: Thiếu Nữ Tình Hoài	202
89. Chương 18: Lăng Thiên Chi Chí	204
90. Chương 19: Tiền Vãng Biệt Viện	206
91. Chương 20: Hội Nghị Đỉnh Cao	208
92. Chương 21: Sắp Xếp Lại	209
93. Chương 22: Khách Tới Đêm Khuya	211
94. Chương 23: Thiên Phong Hữu Thủy	214
95. Chương 24: Kinh Nghiệm Không Đủ	215

96. Chương 25: Âm Mưu Bại Lộ	217
97. Chương 26: Giai Nhân Tối Thăm	219
98. Chương 27: Cùng Mỹ Nữ Đấu Trí	221
99. Chương 28: Dĩ Mỹ Chế Mỹ	223
100. Chương 29: Hữu Mỹ Bái Sư	225
101. Chương 30: Huyền Âm Thần Mạch	227
102. Chương 31: Ngọc Gia Gia Chủ	230
103. Chương 32: Tin Tức Lăng Kiếm	232
104. Chương 33: Khổ Liên Phương Tâm	234
105. Chương 34: Hành Động Đặc Sắc	236
106. Chương 35: Động Quân Tam Vấn	238
107. Chương 36: Kế Hoạch Ly Gián	240
108. Chương 37: Bổng Nhiên Bị Thương	242
109. Chương 38: Giết Chóc Trên Đường	245
110. Chương 39: Di Họa Giang Đông	247
111. Chương 40: Hoàn Thành Nhiệm Vụ	249
112. Chương 41: Kinh Quân Một Chén	251
113. Chương 42: Động Tác Của Dương Gia	253
114. Chương 43: Dò Xét Địch Tình	256
115. Chương 44: Thử Dò Xét Như Thế	259
116. Chương 45: Thoát Thân.	261
117. Chương 46: Bắc Ngụy Thái Tử	263
118. Chương 47: Giang Sơn Chi Lệnh	265
119. Chương 48: Thừa Bình Tàn Nhẫn.	267
120. Chương 49: Truyền Thống Tốt Đẹp.	270
121. Chương 50: Tuyệt Đại Động Tác	273
122. Chương 51: Thầy Trò Đoàn Tụ	276
123. Chương 52: Trò Khôi Hải Nơi Cửa Thành	278
124. Chương 53: Được Voi Đòi Tiên	281
125. Chương 54: Nam Cung Thế Gia	283
126. Chương 55: Bát Phương Phong Vân	286
127. Chương 56: Quý Phi Mời Rượu	288
128. Chương 57: Kỳ Công Kỳ Thư	291
129. Chương 58: Minh Yên Thiên Hương	293
130. Chương 59: giả Bộ Phát Hành	296
131. Chương 60: Ngẫu Nhiên Gặp Đầu Đường	298
132. Chương 61: Thầy Tướng Áo Xanh	301
133. Chương 62: So Đấu Nội Lực	303
134. Chương 63: Điều Tự Nhận Thua	305
135. Chương 64: Tướng Số Kỳ Lạ	308
136. Chương 65: Ba Phần Nhân Tình	310
137. Chương 66: Đại Chiến Thảm Liệt	312
138. Chương 67: Võ Công Thiên Hạ	315
139. Chương 68: Tửu Trung Vi Tiên	317
140. Chương 69: Cầm Rượu Hối Quân	319
141. Chương 70: Kết Bái Huỳnh Đệ	321
142. Chương 71: Tối Giai Tửu Thái	324
143. Chương 72: Anh Hùng Chi Huyết	326
144. Chương 73: Tửu Hậu Sát Cơ	329
145. Chương 74: Dương Gia Chi Mưu	331
146. Chương 75: Các Hữu Mưu Đồ	334
147. Chương 76: Đại Bình Lâm Môn	337
148. Chương 77: Người Là Hung Thủ	340
149. Chương 78: Chỉ Mạnh Treo Chuông	343

150. Chương 79: Đầu Hồ Đuôi Rắn	345
151. Chương 80: Phong Vân Dũng Động	348
152. Chương 81: Nam Cung Đến	351
153. Chương 82: Tình Chàng Ý Thiếp	353
154. Chương 83: Phong Vũ Đột Chí	356
155. Chương 84: Khách Không Mời	358
156. Chương 85: Truy Đuổi Trong Đêm Mưa.	361
157. Chương 86: Dư Nghiệt Của Thượng Quan Gia.	363
158. Chương 87: Thủy Lạc Thạch Xuất.	366
159. Chương 88: Trong Lầu Minh Yên.	368
160. Chương 89: Thần Công Cái Thế.	371
161. Chương 90: Trùng Phạt Nho Nhỏ.	373
162. Chương 91: Giải Cứu Nhận Tuyệt.	376
163. Chương 92: Lãng Thiên Chi Tâm.	378
164. Chương 93: Ngọc Gia Tam Gia.	381
165. Chương 94: Mãn Thiên Nam Lai.	383
166. Chương 95: Điều Kiện Của Nam Cung Gia.	386
167. Chương 96: Đàm Tiểu Nhất Sanh.	389
168. Chương 97: Ngụy Cơ Mơ Hồ.	391
169. Chương 98: Lãng Kiếm Ra Tay.	394
170. Chương 99: Long Tranh Hổ Đấu.	396
171. Chương 100: Ta Là Sát Thủ.	399
172. Quyển 3 – Chương 1: Sát Thủ Nghịch Lân.	402
173. Chương 2: Sinh Tử Một Đường	405
174. Chương 3: Hàm Nộ Xuất Thủ.	408
175. Chương 4: Tiến Nhập Thừa Thiên.	410
176. Chương 5: Chú Cháu Gặp Gỡ.	413
177. Chương 6: Hãn Nhiên Trùng Mạch.	416
178. Chương 7: Kinh Long Tầng Thứ Chín.	418
179. Chương 8: Nhu Tình Sở Chúc.	421
180. Chương 9: Dư Khanh Danh Phận.	423
181. Chương 10: Đến Cửa Mượn Người.	426
182. Chương 11: Bảy Kiện Bảo Vật.	428
183. Chương 12: Bảng Nhan Báo Tin.	430
184. Chương 13: Các Hữu Đối Sách.	434
185. Chương 14: Huynh Đệ Quyết Đấu.	438
186. Chương 15: Tam Gia Viếng Thăm.	440
187. Chương 16: Tỷ Thí Như Thế Nào.	443
188. Chương 17: Can Qua Ngọc Bích.	445
189. Chương 18: Tiên Thiên Cảnh Giới.	448
190. Chương 19: Có Người Theo Dõi.	450
191. Chương 20: Kim Diệp Bạch Phi.	453
192. Chương 21: Khích Tướng Tam Gia.	455
193. Chương 22: Phá Tan Khúc Mắc Trong Lòng.	458
194. Chương 23: Tối Tận Nơi Gây Chuyện.	460
195. Chương 24: Đông Phương Kinh Lôi.	463
196. Chương 25: Minh Yển Lâu Kịch Tướng.	466
197. Chương 26: Có Được Có Mất.	468
198. Chương 27: Điều Kiện Luận Võ.	471
199. Chương 28: Lãng Phong Sơ Chiến.	473
200. Chương 29: Sát Thủ Nhược Điểm.	476
201. Chương 30: Khoảnh Khắc Sinh Tử.	478
202. Chương 31: Nhất Cử Sở Đắc.	481
203. Chương 32: Tá Quân Luyện Binh.	483

204. Chương 33: Vong Ân Phụ Nghĩa.	486
205. Chương 34: Ngụy Ngôn Tung Thính.	488
206. Chương 35: Lật Át Chủ Bài.	491
207. Chương 36: Lộ Ra Thực Lực.	493
208. Chương 37: Trong Cung Có Biến.	496
209. Chương 38: Giết Người Trên Đường.	498
210. Chương 39: Không Chút Lưu Tình.	501
211. Chương 40: Thù Mới Hận Cũ.	504
212. Chương 41: Thần Công Bức Độc.	506
213. Chương 42: Trần An Lăng Gia.	509
214. Chương 43: Tứ Hôn Lăng Thiên.	511
215. Chương 44: Không Thể Thiện Lương.	514
216. Chương 45: Nữ Nhi Tâm Sự.	516
217. Chương 46: Tự Cáo Phán Dũng.	518
218. Chương 47: Hai Đại Sát Thủ.	521
219. Chương 48: Ôm Cây Đợi Thỏ.	524
220. Chương 49: Không Thể Tha Thứ.	526
221. Chương 50: Lăng Thần Sơ Chiến.	529
222. Chương 51: Huyết Chiến Sát Thủ.	531
223. Chương 52: Thu Hoạch Toàn Thắng.	534
224. Chương 53: Tình Báo Khẩn Cấp.	536
225. Chương 54: Mục Tiêu Sát Thủ.	539
226. Chương 55: Bát Phương Chấn Động.	541
227. Chương 56: Đưa Đến Cửa.	544
228. Chương 57: Minh Sát Thu Hào.	546
229. Chương 58: Điều Kiện Kết Minh.	549
230. Chương 59: Sắc Đắm Bao Thiên.	551
231. Chương 60: Vũ Trung Mạn Bộ.	553
232. Chương 61: Thần Bí Nữ Tử.	556
233. Chương 62: Bình Phán Thu Sắc.	558
234. Chương 63: Đột Nhiên Giận Giữ.	561
235. Chương 64: Xử Lí Ra Sao?	564
236. Chương 65: Hoàng Cung Kinh Sợ.	566
237. Chương 66: Một Màn Máu Tanh.	568
238. Chương 67: Hoạ Công Vô Công.	571
239. Chương 68: Lão Mưu Thâm Toán.	573
240. Chương 69: Bình Tĩnh Sau Khi Động.	576
241. Chương 70: Lăng Gia Tẩy Trừ.	578
242. Chương 71: Sửa Trị Bại Hoại.	580
243. Chương 72: Chém Tận Giết Tuyệt.	583
244. Chương 73: Phụ Tử Tình Thâm.	585
245. Chương 74: Cổ Thái Phục Manh.	588
246. Chương 75: Có Phải Người Hay Không.	590
247. Chương 76: Chân Dung Băng Nhan.	593
248. Chương 77: Tuyệt Đỉnh Cao Thủ.	595
249. Chương 78: Vũ Học Điên Phong.	598
250. Chương 79: Khẩu Thiệt Chi Tranh.	601
251. Chương 80: Vào Phe Cánh Cửa Ta.	604
252. Chương 81: Bất Túc Vi Địch.	606
253. Chương 82: Câu Đối Tuyệt Vời Xuất Hiện.	609
254. Chương 83: Làm Khó Tây Môn.	612
255. Chương 84: Tam Gia Làm Thơ.	615
256. Chương 85: Dò Xét Thiên Nguyệt (1).	618
257. Chương 85: Dò Xét Thiên Nguyệt (2).	620

258. Chương 86: Kinh Thiên Tuyệt Thế	623
259. Chương 87: Bách Tính Là Gì???	627
260. Chương 88: Ta Không Phải Là Anh Hùng	630
261. Chương 89: Thích Khách Đêm Khuya	632
262. Chương 90: Việc Sắp Thành Lại Hồng!	635
263. Chương 91: Dạ Thám Tây Môn	638
264. Chương 92: Dự Định Xâm Nhập	641
265. Chương 93: Trò Hay Bắt Đầu	644
266. Chương 94: Trai Cò Tranh Chấp	646
267. Chương 95: Ngự Ông Đắc Lợi	649
268. Chương 96: Giúp Người Vui Về!	652
269. Chương 97: Làm Xấu Trước Thiên Hạ	654
270. Chương 98: Lãng Khiếu Xuất Chinh	657
271. Chương 99: Tiêu Gia Đấu Giá Hội	660
272. Chương 100: Tặng Giá 1 Lượng!	662
273. Quyển 4 – Chương 1: Giá Cả Trên Trời!	665
274. Chương 2: Bảo Mệnh - Thôi Mệnh!	667
275. Chương 3: Liệt Thiên Chi Tranh!	670
276. Chương 4: Là Ta Giết!	672
277. Chương 5: Huyết Sâm Ngàn Năm!	675
278. Chương 6: Song Thiên Chi Chiến	678
279. Chương 7: Đào Một Cái Giếng	680
280. Chương 8: Luyện Đan Trùng Huyết	683
281. Chương 9: Nhân Hữu Viễn Ưu	686
282. Chương 10: Truy Tung Tùng Lâm	689
283. Chương 11: Một Đường Giết Chóc	691
284. Chương 12: Khí Thế Chi Chiến	694
285. Chương 13: Sấn Nhân Chi Nguy	697
286. Chương 14: Thảm Liệt Tư Sát	700
287. Chương 15: Hoành Sáp Nhất Thủ	703
288. Chương 16: Âm Khí Mạnh Mẽ!	705
289. Chương 17: Giết Hay Không Giết?	708
290. Chương 18: Toán Vô Di Sách	711
291. Chương 19: Lời Nói Đau Lòng	713
292. Chương 20: Hương Diễm Dự Hoặc!	716
293. Chương 21: Quân Dục Hà Tòng	719
294. Chương 22: Tuyệt Trần Nhi Khử...	721
295. Chương 23: Lãng Thần Tiến Cảnh!	724
296. Chương 24: Việc Ngoài Ý Muốn!	727
297. Chương 25: Cõi Thường Sống Chết...	729
298. Chương 26: Độc Kế Công Tâm	733
299. Chương 27: Bắc Phương Chiến Cục	735
300. Chương 28: Bốn Mặt Hợp Vây	738
301. Chương 29: Lão Tử Không Phục	741
302. Chương 30: Kế Trong Kế	743
303. Chương 31: Thanh Long Thất Tinh	746
304. Chương 32: Hồi Quang Phản Chiếu (*)	749
305. Chương 33: Tâm Sự Vi Diệu	752
306. Chương 34: Cấp Như Tinh Hỏa (1)	754
307. Chương 34: Cấp Như Tinh Hỏa (2)	757
308. Chương 35: Chiến Cục Bắt Đầu!	761
309. Chương 36: Người Ngu Ta Trá	764
310. Chương 37: Toàn Quân Phá Vây	766
311. Chương 38: Dục Huyết Tư Sát	769

312.	Chương 39: Trung Liệt Thiên Thu	772
313.	Chương 40: Ngăn Cản Ta Phải Chết	775
314.	Chương 41: Lánh Hữu Hoàng Tước	778
315.	Chương 42: Đại Thế Dĩ Khứ	781
316.	Chương 43: Nhất Thanh Trường Khiếu	783
317.	Chương 44: Uy Lăng Thiên Hạ	786
318.	Chương 45: Giận Chém Ngàn Quân	789
319.	Chương 46: Giết Chóc Như Diên	791
320.	Chương 47: Bể Gây Nghiền Nát	794
321.	Chương 48: Thoát Khỏi Vòng Vây	797
322.	Chương 49: Thông Dong Thoát Hiểm	799
323.	Chương 50:	802
324.	Chương 51: Nhân Sinh Như Trò Đùa	805
325.	Chương 52: Lôi Đình Thủ Đoạn	807
326.	Chương 53: Nhất Lộ Trở Kích	810
327.	Chương 54: Dữ Quân Hoà Đàm	813
328.	Chương 55: Đàm Thoả Điều Kiện	816
329.	Chương 56: Người Nào Chiếm Tiệm Nghi	818
330.	Chương 57: Đại Cục Đã Định	821
331.	Chương 58: Bốn Bề Thọ Địch	824
332.	Chương 59: Một Lời Diệt Quốc	826
333.	Chương 60: Tối Hậu Phong Cuồng	829
334.	Chương 61: Dương Gia Bị Diệt.	831
335.	Chương 62: Cản Áp Thượng Giá.	834
336.	Chương 63: Phân Công Tây Môn	836
337.	Chương 64: Phá Hư Chiến Công	838
338.	Chương 65: Giang Sơn Lệnh Xuất!	841
339.	Chương 66: Khải Hoàn Thừa Thiên!	844
340.	Chương 67: Lựa Chọn Duy Nhất	846
341.	Chương 68: Nhu Tình Si Luyến	849
342.	Chương 69: Thiên Huyền Đến	851
343.	Chương 70: Chân Tướng	854
344.	Chương 71: Diên Thật? Diên Giả?	857
345.	Chương 72: Biến Giả Thành Thật!	859
346.	Chương 73: Cao Áp Thiết Huyết!	862
347.	Chương 74: Đàm Phán Thiên Nhu	864
348.	Chương 75: Điều Kiện Thả Người	867
349.	Chương 76: Xuân Thu Toả Hồn	869
350.	Chương 77: Huyền Thiết Kiếm Thành	872
351.	Chương 78: Lăng Kiếm Ngộ Kiếm	875
352.	Chương 79: Tam Gia Cầu Hôn	878
353.	Chương 80: Tình Nguyên Làm Thiếp!	880
354.	Chương 81: Tiếng Sét Ngang Tai!	883
355.	Chương 82: Cảnh Giới Vô Học!	885
356.	Chương 83: Giang Sơn Lệnh Chủ!	888
357.	Chương 84: Tuyệt Thế Vô Công!	891
358.	Chương 85: Tổng Quân Thiên Lý!	894
359.	Chương 86: Tịnh Mịch Như Tuyết...	897
360.	Chương 87: Thế Nào Là Thiên Lý ??...	899
361.	Chương 88: Đánh Cuộc Chiến Thiên Lý !...	902
362.	Chương 89: Đấu Trí Trong Rừng Rậm !	905
363.	Chương 90: Trọng Trọng Thiết Kế!	908
364.	Chương 91: Tuyệt Mệnh Nhất Kích!	910
365.	Chương 92: Tính Kế!	913

366. Chương 93: Kiều Trang Đả Phấn!	915
367. Chương 94: Bạo Nộ Truy Tung!	918
368. Chương 95: Ngọc Gia ‘hồi Môn’!	921
369. Chương 96: Bỏ Đá Xuống Giếng!	923
370. Chương 97: Giờ Đây Ta Họ Lãng!	926
371. Chương 98: Lãng Kiếm Xuất Quan	929
372. Chương 99: Lãng Thần Làm Chủ!	931
373. Chương 100: Uy Chấn Bạch Ngọc!	934
374. Quyển 5 – Chương 1: Tầm Cầu Đột Phá	937
375. Chương 2: Chỉ Xích Chi Diêu	940
376. Chương 3: Tây Môn Thế Gia	943
377. Chương 4: Bát Phương Dục Động	945
378. Chương 5: Đột Phá Cảnh Giới	948
379. Chương 6: Giáo Huấn Nhất Hạ	951
380. Chương 7: Một Kẻ Cũng Không Lưu	954
381. Chương 8: Thân Trúng Kỳ Độc	957
382. Chương 9: Có Dũng Khí Đánh Không???	959
383. Chương 10: Chủ Khách Đổi Chỗ	962
384. Chương 11: Đàm Phán Gian Khổ	965
385. Chương 12: Tinh Phong Tương Khởi	968
386. Chương 13: Bắt Đầu Hành Động	970
387. Chương 14: Không Tiền Tuyệt Hậu	973
388. Chương 15: Đạp Phá Tây Môn	976
389. Chương 16: Tâm Nguyên Của Thiên Lý	978
390. Chương 17: Nghịch Tập Thiên Lý	981
391. Chương 18: Truyền Thừa Sang Tân	984
392. Chương 19: Chánh Diện Ngạnh Hám	986
393. Chương 20: Quỷ Kế Đa Đoan	989
394. Chương 21: Mắc Lừa	991
395. Chương 22: Diệt Tuyệt Bắc Ngụy	994
396. Chương 23: Nhất Đại Kiêu Hùng	997
397. Chương 24: Biến Cố Của Ngọc Gia	1000
398. Chương 25: Phong Vân Động Đãng	1003
399. Chương 26: Bày Mưu Lập Kế	1005
400. Chương 27: Đuổi Hồ Nuốt Sói	1008
401. Chương 28: Súc Cốt Công	1011
402. Chương 29: Tin Tình Báo Với Giá Trên Trời	1013
403. Chương 30: Cao Thủ Tụ Tập	1016
404. Chương 31: Ngọc Gia Hồn Phách	1019
405. Chương 32: Nữ Tử Áo Lam	1021
406. Chương 33: Như Từng Quen Biết	1024
407. Chương 34: phải Chăng Là Duyên Phận	1026
408. Chương 35:quần Hùng Hội Tụ	1029
409. Chương 36:đệ Nhất Cao Thủ	1032
410. Chương 37:từng Người Khai Chiến	1035
411. Chương 38:hủy Diệt Nam Cung	1038
412. Chương 39:thiên Tài Giết Người	1041
413. Chương 40:quỷ Thoại Liên Thiên	1043
414. Chương 41:tạm Thời An Toàn	1046
415. Chương 42: Đông Phương Nội Gian	1049
416. Chương 43: Kinh Lôi Chi Lự	1051
417. Chương 44: Thế Gia Vô Lại	1054
418. Chương 45: Tiền Thế Kim Sanh	1056
419. Chương 46: Tạo Ra Hỗn Loạn	1059

420. Chương 47: Thủ Đoạn Kinh Khủng	1062
421. Chương 48: Công Tâm Vi Thượng	1064
422. Chương 49: Công Phá Tâm Phòng	1067
423. Chương 50: Nhất Thiết Vi Quân	1070
424. Chương 51: Sở Vị Tranh Đoạt	1072
425. Chương 52: Hiện Trường Quyết Chiến	1075
426. Chương 53: Ất Có Sự Lạ	1078
427. Chương 54: Thần Công Khuyết Hãm	1081
428. Chương 55: “ngủ Ngơi” Như Thế	1084
429. Chương 56: Một Phiến Hỗn Loạn	1088
430. Chương 57: Huynh Đệ Mật Mưu	1090
431. Chương 58: Đệ Nhất Lâu Chủ	1093
432. Chương 59: Tính Toán Tuyệt Diệu	1096
433. Chương 60: Lăng Kiếm Có Tin	1099
434. Chương 61: Quyết Định Khó Khăn	1102
435. Chương 62: Trận Cá Cược Nhỏ	1105
436. Chương 63: Sát Thủ Thốt Tập	1107
437. Chương 64: Quét Sạch Địch Nhân	1110
438. Chương 65: Vì Khanh Chữa Thương	1113
439. Chương 66: Kinh Long Tầng Thứ Mười Ba	1116
440. Chương 67: Tiến Vào Thành Minh Ngọc	1119
441. Chương 68: Chuẩn Bị Hành Động	1121
442. Chương 69: Đêm Tối Mịt Mù	1125
443. Chương 70: Bộ Bộ Kinh Tâm	1128
444. Chương 71: Thân Tại Hiểm Địa	1131
445. Chương 72: Nghe Trộm Cơ Mật	1134
446. Chương 73: Trời Cao Không Lối	1137
447. Chương 74: Mãn Lâu Đàm Phán	1140
448. Chương 75: Phản Kích Trong Tuyệt Địa	1143
449. Chương 76: Một Kiếm Tuyệt Sát	1146
450. Chương 77: Chứng Minh Thân Phận	1149
451. Chương 78: Cứu Người Nơi Miệng Hồ	1152
452. Chương 79: Lần Thứ Hai Gây Xích Mịch	1156
453. Chương 80: Như Thủy Chi Nhu	1159
454. Chương 81: Suy Đoán Bí Ẩn	1161
455. Chương 82: Hy Vọng Cuối Cùng (1)	1164
456. Chương 82: Hy Vọng Cuối Cùng (2)	1167
457. Chương 83: Đoạn Tụ Phân Đào	1170
458. Chương 84: Mầm Họa Từ Phía Đông	1173
459. Chương 85: Nơi Ẩn Thân	1176
460. Chương 86: Trong Phiêu Hương Lâu	1179
461. Chương 87: Tin Tức Từ Thủy Tinh Lâu	1181
462. Chương 88: Gặp Chuyện Bất Bình	1184
463. Chương 89: Hóa Ra Là Cổ Nhân	1187
464. Chương 90: Tâm Sự Của Nữ Nhi	1190
465. Chương 91: Đau Đầu Cực Kỳ	1193
466. Chương 92: Cảnh Giới Kỳ Diệu	1195
467. Chương 467	1198

Lăng Thiên Truyền Thuyết

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn, 4vn. euThể loại: Tiên hiệpLăng Thiên gặp phải gia tộc đầu đá hãm hại, cù

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-thien-truyen-thuyet>

1. Quyển 1: Thiên Tinh Thiếu Niên – Chương 1: Lăng Thiên Chi Cừu

Mặt trời đỏ dần nhô cao, từng cơn gió rặng đông nhẹ nhàng thổi khắp nơi.

Từng cơn sóng phản xạ ánh nắng ban mai rực rỡ vô cùng. Nhấp nhô lên xuống như một mẫu thân ôn nhu đang đưa nôi. Một cơn sóng chưa biến mất thì đã xuất hiện một cơn sóng mới, vô cùng vô tận.

Xa xa, một đàn hải âu rợp trời rợp đất đột nhiên phóng lên cao, bay về phía chân trời, thật lâu chưa biến mất.

Lăng Thiên bận một bộ quần áo trắng như tuyết, khuôn mặt tuấn tú nhu hòa như một pho tượng được điêu khắc từ đá cẩm thạch đang tiêu sái ngồi trên du thuyền. Cả người cùng thuyền hòa thành một thể nhấp nhô theo từng cơn sóng bên dưới. Những sợi tóc trên trán theo gió mà bay múa nhẹ nhàng, ánh mắt cố chấp mà tràn đầy thâm tình. Khóe miệng luôn mỉm cười một cách thần bí. Cả người như đang dung nhập vào bức tranh tự nhiên này. Tất cả đều hài hòa và xinh đẹp vô cùng. Ngay cả những người bình phẩm hội họa đầy kinh nghiệm cũng không có khả năng từ trong bức tranh thiên nhiên tinh khiết này tìm ra bất kỳ một điểm tỳ vết nào.

Khuôn mặt Lăng Thiên không vui không buồn, dường như đang yên tĩnh thưởng thức cảnh đẹp tự nhiên nhưng trong lòng đang có những cơn sóng lớn bốc lên không ngừng. Chuyện cũ trước kia chậm rãi xuất hiện lại...

Lăng Thiên đến từ một cổ võ gia tộc thần bí ‘Lăng gia’ ở Trung Quốc. Thưở nhỏ đã trải qua những huấn luyện tàn khốc nhất trên thế gian. Thông minh hơn người, mười năm tuổi đã trở thành đệ nhất thiên tài trong gia tộc. Đứng đầu những thiếu niên đồng bối trong gia tộc. Vô luận là nội ngoại công phu hay là cầm kỳ thư họa, các loại tạp học... cả trong gia tộc không có người nào hơn được hắn. Trở thành nhân vật kiệt xuất của một thế hệ mới trong Lăng Gia.

Nghĩ tới đây thì trong ánh mắt Lăng Thiên lộ ra một tia chua xót, Lăng Thiên xuất thân nhị bàng hệ (nhánh thứ hai) của Lăng Gia, không phải là đệ tử trực hệ. Bởi vậy, năm Lăng Thiên được mười lăm tuổi, sau khi hiển lộ tài năng thì hắn không được gia tộc coi trọng như tướng tượng. Ngược lại còn bị trực hệ chèn ép vô tình.

Năm Lăng Thiên được mười sáu tuổi, nhị bàng hệ đã khó có thể duy trì được. Nếu không phải mấy trưởng lão trong gia tộc cực lực bảo hộ chỉ sợ nhị bàng hệ sớm đã vì Lăng Thiên mà bị xóa tên trong gia tộc.

Âm mưu rối cuộc vô thanh vô tức xuất hiện.

Lăng Thiên nhớ rất rõ ràng. Đó chính là mùa hè năm hắn được mười bảy tuổi. Cách trung thu tháng tám chỉ còn một tháng mười một ngày thôi. Trong tâm trạng buồn bực vô cùng hắn đi đến bên bờ hồ giải tỏa tâm tư. Trong lúc vô tình hắn lại mình thấy được tộc muội Lăng Tuyết Nhi trong tộc mình trượt chân rơi xuống nước!

Lăng Thiên đối với vị tộc muội này không có bao nhiêu hảo cảm. Hắn cảm giác nàng quá mức chú trọng vào danh vọng. Muốn dùng mệnh đánh yếu, luôn luôn kính nhi viễn chi. Nhưng vô luận như thế nào cũng chưa đến tình trạng thấy chết không cứu. Nhìn thấy Lăng Tuyết Nhi đang vùng vẫy trong hồ kêu cứu liên tục khiến cho nhiệt huyết của Lăng Thiên bốc lên. Không tiếp tục suy nghĩ nữa liền nhảy xuống nước.

Trong một khắc đó Lăng Thiên không chút nghi ngờ tại sao Lăng Tuyết Nhi luôn luôn sống an nhàn trong nhà, tiền hô hậu ủng... lại trở thành một người bình thường đi ra bờ hồ du ngoạn? Một nữ hài tử thuở nhỏ luôn sinh hoạt bên nước sao lại không biết bơi lội? Lăng Tuyết Nhi với võ nghệ tinh thâm sao lại có thể rơi vào hồ đơn giản như vậy được? Lăng Tuyết Nhi với thái độ cao ngạo tự phụ sao lại có thể mở miệng kêu cứu rất bình thường như vậy?

Có lẽ Lăng Thiên đã từng nghĩ đến mấy vấn đề này. Có lẽ hắn không nghĩ đến. Nhưng mà mặc kệ như thế nào thì hắn cuối cùng cũng nhảy xuống nước. Đi giải cứu vị tộc muội mà từ nhỏ mình đã không thích chút nào.

Lăng Thiên mặc dù thông minh nhưng dù sao thì thiên tài này chỉ là một tiểu hài tử mười bảy tuổi mà thôi. Tuy ở trong gia tộc chịu rất nhiều áp lực nhưng chưa từng bước ra thế giới bên ngoài bao giờ. Tâm tư của hắn rất đơn thuần, hắn không nghĩ ra mọi người vì quyền thế sẽ làm ra những chuyện đáng sợ như thế nào.

Lăng Thiên mới nhảy vào trong nước vừa tiến đến gần Lăng Tuyết Nhi thì bỗng nhiên Lăng Tuyết Nhi đang hấp hối lại trở nên sinh long hoạt hổ vô cùng, một mặt quẩn lầy hắn trong nước, một mặt hô cứu liên tục, âm thanh vô cùng thê lương, kinh hoàng.

Trong nháy mắt Lăng Thiên đã phát hiện được quần áo trên người Lăng Tuyết Nhi đã bị xé rách. Giống như là ai lấy tay dùng lực xé rách. Ngay lập tức Lăng Thiên theo bản năng cảm giác được có chuyện không ổn. Trong lúc hắn muốn tránh xa Lăng Tuyết Nhi bởi lại bờ hồ thì trên bờ đã xuất hiện một đám người rất đông.

Trong đầu Lăng Thiên hoàn toàn trống rỗng. Tất cả những người này đều thuộc trực hệ. Đây đơn thuần là một cái bẫy, là một cái bẫy đủ để cho hắn lâm vào tình cảnh thân bại danh liệt, vạn kiếp bất phục. Buồn cười chính là mình không hề đề phòng lại tiến vào trong bẫy này.

Lăng Tuyết Nhi đương nhiên sẽ được cứu lên, sau đó trước mặt mọi người khóc lóc tố cáo mình bị Lăng Thiên phi lễ. Chính mình kiên quyết không chấp nhận liền bị Lăng Thiên thẹn quá hóa giận đem mình đẩy vào trong hồ. Quần áo bị xé rách trên người chính là bằng chứng mạnh nhất. Mà lúc này mọi người trên hồ đều trở thành nhân chứng.

Chứng cứ xác thực như vậy, hành vi của Lăng Thiên không ngay thẳng, tranh giành quyền lợi trong gia tộc lại càng phi lễ với vị tộc muội của mình. Hành vi độc ác khiến kẻ khác phải phẫn nộ. Không bằng cầm thú.

Đích thân gia chủ sẽ cùng với năm đại trưởng lão tiến hành phỏng vấn Lăng Thiên. Trong quá trình này hắn không hề nói một lời nào cả, trên thực tế thì cũng không cần hắn mở miệng.

Vì vật, chỉ trong một phút thôi Lăng Thiên đã từ hy vọng của gia tộc trở thành sỉ nhục của gia tộc. Nhị bàng hệ của Lăng Thiên cũng bị ảnh hưởng. Trong vòng mười năm không được tham gia vào bất kỳ chuyện lớn nhỏ nào trong gia tộc. Cha mẹ Lăng Thiên không dạy được con liền bị gia tộc cấm cả đời không được ra ngoài một bước.

Mà Lăng Thiên, là người gây nên tội đương nhiên bị gia tộc trừng phạt mạnh nhất: Phế bỏ võ công toàn thân, trục xuất khỏi gia môn. Suốt đời không được trở về gia tộc một bước.

Khi Lăng Thiên bị mọi người trong gia tộc ném ra ngoài như một bãi nước bọt thì cả người vẫn vô tri vô giác, tâm trí như đang ở trong mộng.

Từ nay về sau Lăng Thiên bắt đầu một cuộc sống không có thiên lý.

Mặc dù đã bị gia tộc trục xuất ra ngoài nhưng mà các huynh đệ của Lăng Thiên lại không có ý định bỏ qua cho hắn. Lăng nhục một người từng là nhân vật cao không thể với tới dường như là niềm vui thú lớn nhất của họ. Bọn họ cứ như bóng với hình không ngừng xuất hiện trong cuộc sống của Lăng Thiên. Dùng hết các thủ đoạn có thể vũ nhục hắn, không ngừng hành hạ nam nhân mà bọn họ đã từng phải ngẩng đầu nhìn lên. Suốt ba năm, một nhân vật từng kiêu ngạo khắp gia tộc này trải qua cuộc sống so với địa ngục còn tàn

khốc hơn nhiều. Ba năm sống cuộc sống địa ngục này kết thúc khi được muối muối của hần là Lăng Mộng Nhi nhân cơ hội cứu Lăng Thiên ra. Cũng đưa hần đến Đông Hải để rời xa gia tộc.

Cứ cách một đoạn thời gian thì Lăng Mộng Nhi sẽ đến thăm hần một lần, cung cấp cho Lăng Thiên vận dụng cần trong cuộc sống và những tin tức mới nhất của gia tộc. Năm tháng lặng lẽ trôi qua, Lăng Gia Tộc như đã quên đi một thiếu niên thiên tài là hần. Nhưng Lăng Thiên vĩnh viễn không thể quên được những điều mà mình thừa nhận. Báo thù chính là mục tiêu sống duy nhất của hần hiện tại.

Đan điền đã bị một chương của Đại Trưởng Lão phế bỏ không chút lưu tình nào. Muốn báo thù bằng võ công đã là chuyện không thể làm được. Trong mấy năm này, Lăng Thiên ngoại trừ bữa ăn giấc ngủ ra đều dùng toàn bộ lời gian đặt trên vũ khí. Súng ống lạnh như băng kia đã trở thành thủ đoạn duy nhất mà hần có thể lợi dụng.

Ba tháng trước, lần cuối cùng Lăng Mộng Nhi đến đây báo cho hần biết rằng Lăng Tuyết Nhi đã từng hãm hại hần sẽ cùng với Đại công tử của Đông Hải Hoàng Gia thành hôn. Hôn lễ sẽ cử hành trên biển. Nàng cũng ản ản nói với hần rằng đây sẽ là một cái hôn lễ cực kỳ xa hoa. Các đại gia tộc, các danh lưu trong xã hội sẽ tề tụ lại chứng kiến thiên kiều chi nữ một đời của Lăng Gia – Lăng Tuyết Nhi thành hôn. Mà các thanh niên tài giỏi và tuấn tú của Lăng Gia sẽ đi theo ba vị trưởng lão đến tham dự.

Sau khi biết được tin tức này từ Lăng Mộng Nhi thì Lăng Thiên lâm vào trong trầm mặc. Mãi đến khi Lăng Mộng Nhi rời đi thì Lăng Thiên vẫn chưa lên tiếng nói điều gì. Lúc Lăng Mộng Nhi rời đi có nói: “Ta biết người đang suy nghĩ điều gì, ta cũng biết một việc mà cả đời người nhất định phải hoàn thành là việc gì. Đây là một cơ hội tốt nhất, nếu như người muốn làm thì vô luận người cần gì ta sẽ cung cấp cho”.

Lăng Mộng Nhi lưu lại một danh thiếp điện thoại. Sau đó liền biến mất trong tầm mắt Lăng Thiên.

Lăng Thiên suốt một ngày một đêm không làm gì bất cứ điều gì, cả người như đã hóa đá. Đến rạng sáng ngày thứ hai, Lăng Thiên sau khi trải qua một ngày một đêm trầm tư liền dứt khoát liên lạc số điện thoại kia.

Lăng Thiên biết được đây chính là cơ hội tốt nhất mà hần có. Nếu bỏ qua cơ hội lần này thì chính mình vĩnh viễn sẽ không có khả năng báo thù nữa. Nhưng đây không thể nghi ngờ thông điệp cuối cùng mà Lăng Mộng Nhi cấp cho chính mình.

Nếu mình một lưới đem những nhân vật lớn tham dự hôn lễ bắt hết thì những đại gia tộc sẽ bị đại thương nguyên khí. Nhất là Lăng Gia, sẽ bị đả kích gần như muốn hủy diệt. Mà trong sự kiện này người có thể được lợi ích duy nhất chính là muối muối của mình. Lăng Mộng Nhi! Cùng với nhị bàng hệ của mình.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, những chuyện trước kia hần không có đáp án đều hiểu rõ. Lăng Mộng Nhi! Vị muối muối thiện lương trong mắt mình, là người luôn tìm mọi cách chiếu cố mình lại có tâm tư sâu xa như vậy. Quả là người trông xa nghĩ rộng! Âm mưu lại có thể lớn như vậy.

Không thể nghi ngờ rằng kế hoạch Đông Hải này đã được Lăng Mộng Nhi bày ra ít nhất đã năm năm rồi! Chính mình bị trục xuất khỏi Lăng Gia. Lăng Mộng Nhi vốn có vô số cơ hội vô thanh vô tức đem mình cứu ra. Nhưng nàng vẫn để cho mình sống những năm tháng vũ nhục đó trong suốt ba năm. Có lẽ, đêm trước khi nàng cứu mình đi thì kế sách này mới hoàn thành. Mà chuyện trọng yếu nhất không thể nào thiếu được chính là mình – Lăng Thiên. Là một thiên tài trăm năm khó gặp của Lăng Gia, những tính toán của mình vượt qua xa người tầm thường với kỹ thuật thiết lập cơ quan, những tính toán tinh chuẩn và lý giải về thuốc nổ của chính mình. Mặt khác đó là chính mình luôn ôm tâm tư báo thù cho dù phải bỏ mạng.

Tất cả những việc này cho dù thiếu một chút cũng không thể hoàn thành được. Nhưng mà Lăng Mộng Nhi cũng đã đợi được ngày này! Hiện tại đã là thời cơ thiên thời địa lợi nhân hòa.

Nghĩ thông suốt tất cả những điều này khiến cho đáy lòng Lăng Thiên lạnh như băng. Đường như tứ chi của hần cũng bị đóng băng theo. Một tia hy vọng tốt đẹp trong lòng cũng biến mất không còn lại gì. Sự cảm kích thật sâu của hần dành cho Lăng Mộng Nhi đột nhiên biến thành sự căm ghét.

Khóc trách... Lúc mình bị phế võ công trục xuất khỏi gia tộc thì Lăng Mộng Nhi không có đứng ra cầu tình cho mình. Thậm chí gia đình của hần cũng không có một người nào bước ra cầu tình. Thì ra chính mình sớm đã bị biến thành một kiện công cụ, một kiện công cụ tranh quyền đoạt lợi! Mà phát sinh chuyện Lăng

Tuyết Nhi hăm hại mình không chỉ có người trong nhất hệ chờ đợi. Ngay cả người trong nhị bàng hệ của mình cũng trông mong kết quả này sớm xuất hiện! Dem vô công chính mình phế bỏ, trục xuất khỏi gia môn. Trục hệ đã có thể đem một uy hiếp lớn nhất tiêu trừ đi, mà nhị bàng hệ của mình cũng mai phục một khối bom nguyên tử hủy thiên diệt địa.

Kế hoạch này có thể vô thanh vô tức tiến hành ít nhất năm năm rồi! Khó trách, không có địa phương nào đưa mình đến mà Lăng Mộng Nhi lại chọn Đông Hải. Nói vậy thì chuyện kết hôn của Lăng Tuyết Nhi đã được định ra ít nhất mười năm trước rồi. Điều mà bọn họ chờ đợi chính là một kích trí mạng trong hôn lễ của Lăng Tuyết Nhi thôi.

Bây giờ, biệt viện cử hành hôn lễ của Hoàng Gia Đông Hải sớm đã được chôn một lượng thuốc nổ thật lớn dưới đất rồi! Một lượng thuốc nổ mạnh mẽ đủ để cho một tòa núi nhỏ trở thành một cái hồ nước đang lắng lắng đặt dưới lòng đất. Mà điều còn thiếu chính là người châm ngòi mà thôi.

Vô luận là người nào đi châm ngòi thuốc nổ này sẽ không có chút may mắn! Mà trên thế giới này người nguyện ý bỏ tính mạng chính mình đã ít lại càng ít. Cũng không phải mỗi một người đều có dũng khí này.

Nhưng Lăng Thiên lại không như vậy. Lăng Thiên có thể sống đến bây giờ chỉ có một mục đích duy nhất: Báo thù! Lăng Thiên cùng với Lăng Tuyết Nhi có mối thù không đội trời chung! Trục hệ đệ tử của Lăng Gia chà đạp, vũ nhục hấn suốt ba năm cũng khiến cho Lăng Thiên tuyệt đối không để cho bọn họ tồn tại trên đời! Đưa những người này xuống địa ngục cho dù là chính mình cũng bị tan xương nát thịt theo hấn cũng không hối tiếc.

Lăng Thiên sau khi liên lạc với số điện thoại kia chỉ nói một ít công cụ mình cần. Lăng Thiên cảnh cáo bọn họ một cách nghiêm trọng. Mỗi một người bọn họ không được coi thường vọng động. Lần hành động đem thuốc nổ kích phát này chỉ thuộc về một mình hấn.

Lăng Thiên biết rất rõ chỉ cần một chút dị thường cũng đủ đem hành động báo thù này không thuận lợi hoàn thành. Mặc dù biết được mình đang bị lợi dụng nhưng Lăng Thiên vẫn cam lòng trở thành một quân cờ cực kỳ nguy hiểm trong lần hành động này. Nhưng hấn đối với vị trí của quân cờ này Lăng Thiên hài lòng vô cùng.

Mộng Nhi. Muội muội của ta, mặc dù ngươi chỉ lợi dụng ta thôi nhưng mà ta vẫn cảm kích ngươi! Trong lòng Lăng Thiên đã hạ quyết tâm: Ngươi đã muốn gia tộc này, muốn ngồi lên vị trí kia. Như vậy ta sẽ giúp ngươi!

Mọi sự đã được chuẩn bị sẵn sàng!

2. Chương 2: Đồng Quy Vu Tận

Hôm nay là ngày mà Thiên kim Lăng Tuyết Nhi của Lăng gia cùng với Hoàng Gia Đại Thiếu Gia Hoàng Gia Vân cử hành hôn lễ. Địa điểm cử hành chính là biệt viện của Hoàng Gia tại Đông Hải!

Từ một tháng trước, Hoàng Gia đã đem ngôi biệt viện này chỉnh tu đổi mới hoàn toàn. Nơi đây giống như là nội viện của hoàng cung, trời xanh nước trong, tường vàng ngói xanh. Cả biệt viện như một bức tranh tuyệt mỹ.

Nửa tháng trước, những nhân vật lớn đều đến đây để chúc mừng. E sợ bỏ qua hôn lễ thể kỷ này sẽ mất đi một lần cơ hội vượt mong ngựa. Ngày cử hành hôn lễ đến càng gần. Hai chánh chủ còn chưa hiện thân mà hoàng gia biện viện đã tấp nập người. Trên bầu trời có vô số ruy-băng đón gió tung bay phấp phới. Cả biện viện như đã hóa thành một biển hoa hồng.

Từ phía chân trời truyền đến âm thanh ù ù của trực thăng. Hai đội phi cơ mang theo khí thể ‘quân lâm thiên hạ’ kèm theo âm thanh thanh đình tai nhức óc chậm rãi bay đến. Hai bên mỗi bên chín cái trực thăng vây quanh một cái trực thăng màu hồng đang bay đến. Trong khi bay không ngừng buông ra ruy-băng năm

màu. Từ xa xa nhìn lại mười chín cái trục thẳng như là đáp cầu vòng mà bay đến. Hình ảnh như thế này chỉ có thể dùng hai từ “Rung động” mới có thể hình dung được.

Đúng là đội hộ tống cô dâu của Lăng Gia.

Những người kết hôn trong nước trước đây đều dùng xe hơi để hộ tống. Lăng gia hôm nay có thể nói là dùng một phương pháp mới lạ hoàn toàn - dùng trục thẳng để hộ tống.

Đội ngũ trục thẳng hộ tống siêu xa hoa này vừa có mặt liền chiếm được âm thanh cổ vũ rung trời.

Âm thanh pháo nổ đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, mà từng đôi tuần nam mỹ nữ đều hoan nghênh rất cuồng nhiệt. Tiếp theo, chiếc trục thẳng nổi bật nhất ở trung tâm chậm rãi hạ xuống. Đúng lúc này thì trong tầm mắt mọi người đang nhìn lên đột nhiên bị những cánh hồng phô thiên cái địa che khuất đi. Phóng mắt nhìn khắp mọi người chỉ có thể nhìn thấy từng mảnh từng mảnh hoa hồng đang bay phấp phới khắp bầu trời. Cả sơn trang được cánh hoa hồng phủ lên, mùi hương hoa hồng theo gió bay khắp nơi. Cả sơn trang đều được một mảnh màu đỏ tươi bao phủ giống như ánh nắng ban mai chiếu rọi khắp nơi. Màu đỏ này... ừm..., đỏ như máu vậy.

Một nữ tử trẻ tuổi, thân bận bộ đồ cưới trắng như tuyết, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười hạnh phúc. Dáng điệu uyển chuyển, khuôn mặt như bức tranh giống như tiên tử đang bước đi trên những cánh hoa hồng phủ đầy thiên địa đang ưu nhã ngự gió đến. Đúng là tân nương tử của hôm nay. Lăng gia đại tiểu thư – Lăng Tuyết Nhi.

Khung cảnh mỹ lệ này khiến mọi người ở đây trợn mắt há mồm. Nhất là những tuyệt đại mỹ nhân đang có mặt ở đây trước mặt nàng đều không tự chủ được mà cảm thấy tự ti mặc cảm. Nhìn thấy nàng đang chậm rãi đi đến mọi người không tự chủ được mà tránh ra một con đường.

Tại một khu vực ở giữa biển hoa này đang có một nam tử bận tây phục màu đen. Vóc người cao gầy, khuôn mặt anh tuấn. Đúng là chú rể của ngày hôm nay – Hoàng gia đại thiếu gia Hoàng Gia Vân. Nhìn một màn này khiến cho trong lòng mọi người không khỏi than thở một tiếng: Hay cho một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ!

Trong lòng Hoàng Gia Vân hưng phấn vô cùng. Chưa người nào rõ hơn hắn hôn lễ hôm nay đối với hắn có ý nghĩa như thế nào. Một khi hôn lễ này hoàn thành thì Hoàng Gia Vân hắn sẽ trở thành một nhân vật có danh tiếng trong thế hệ mới! Đó là nhân vật mà nhìn khắp thế giới cũng là một nhân vật lớn! Hơn nữa, Lăng Tuyết Nhi chính là người trong mộng của hắn. Đúng là giang sơn lẫn mỹ nhân đều thu vào trong lòng.

Không nhìn đến ánh mắt ghen tị và phức tạp của các huynh đệ. Qua hôm nay, bọn chỉ có thể ghe theo sự sắp đặt của mình mà làm việc. Không cần phải lo lắng gì đến tâm tư của bọn họ. Địa vị của chính mình như một cây đinh đóng lên ván rồi, bọn không có khả năng dả động được. Hoàng Gia Thiên cười một cách thoải mái vô cùng, hướng về tuyệt đại giai nhân đi đến.

Giống như là chúng tinh ủng nguyệt. Mọi người đều vây quanh chú rể và cô dâu đi đến trung tâm cử hành hôn lễ. Tất cả điều này hoàn toàn phù hợp với dự tính của Lăng Thiên.

Hôn lễ dựa theo tập tục truyền thống của Trung Quốc mà tiến hành, long trọng vô cùng.

Trong khi vây quanh đại sảnh chúc phúc thì đột nhiên có một âm thanh vang lên rất rõ ràng: “Hôm nay là đại hỷ của Tuyết Nhi muội muội, vi huynh cố ý từ ngàn dặm xa xôi đến đây tặng cho Tuyết Nhi muội muội một phần hạ lễ!” Âm thanh này rõ ràng vô cùng, không nhanh không chậm, không có bất cứ tâm tình hỉ nộ nào trong đó. Bình thường như đang nói chuyện phiếm với nhau.

Thân thể Lăng Tuyết Nhi đang bái đường đột nhiên run lên một cách kịch liệt. Khuôn mặt xinh đẹp chợt xuất hiện thần sắc kinh hoàng thất thố. Sâu trong đôi mắt có nồng đậm sợ hãi, áy náy chợt lóe qua.

Mọi người Lăng gia đều biến sắc! Bọn họ đã biết được chủ nhân của âm thanh này là ai. Âm thanh này bọn họ đã nghe cách đây tám năm. Không nghĩ rằng trong một trường hợp quan trọng như hôm nay nó lại xuất hiện trở lại.

Người của Lăng Gia không phải là kẻ ngu. Cơ hồ mỗi người đều biết được chuyện năm đó đều là một âm mưu hãm hại. Một nữ nhân, một âm mưu lại có thể hủy diệt một thiên tài trăm năm khó gặp của Lăng Gia. Sau khi chuyện này trôi qua, mấy vị trưởng lão của Lăng Gia mỗi khi nhớ đến chuyện này đều khiến

cho tâm tình bọn họ phức tạp vô cùng. Có tiếc hận, có phẫn nộ, có may mắn, còn có một tâm tình không nói nên lời được – như là đã trút được gánh nặng.

Tất cả mọi người theo phản xạ xoay lại, ánh mắt tập trung cửa vào đại sảnh.

Trước sự quan sát của bao nhiêu người, một thanh niên bận bạch y tiêu sái đi vào đại sảnh. Thân trường ngọc lập, sắc mặt an tường, khóe miệng có chút mỉm cười. Cả người mang theo khí chất kỳ dị, đặt biệt như đám mây trắng giữa trời xanh. Văn đạm phong khinh, tiêu sái tự nhiên.

Hoàng Gia Vân theo bản năng cảm thấy một cổ nguy cơ, cảnh giác nhìn bạch y nhân này hỏi: “Người là ai?” Vừa nói hẳn vừa liếc mắt qua Lăng Tuyết Nhi đang đứng bên cạnh một cái.

Lăng Thiên làm sao không biết được trong lòng hắn đang nghĩ điều gì: “Đừng khẩn trương. Hoàng đại thiếu, ta không phải là kình địch của ngươi. Ta là đại ca của Lăng Tuyết Nhi. Ta gọi là Lăng Thiên”.

Hoàng Gia Vân thở ra một khối, nói chuyện cũng trở nên linh hoạt hẳn lên, cười nói: “Thì ra là đại cữu ca. Đại cữu ca như thế nào lại không theo các vị thúc ba cùng đến đây ? Ngược lại chỉ đi một mình đến?” Trong lòng hắn cảm thấy có chút kỳ quái, Lăng Tuyết Nhi như thế nào lại xuất hiện một vị đại ca mà mình không biết đây chứ? Bất quá trong lòng hắn chỉ nghĩ rằng đây không phải là bạn trai của Lăng Tuyết Nhi đến đây cướp người thì không sao cả.

Lăng Gia Đại Trưởng lão Lăng Kinh đi về phía trước, khuôn mặt gầy gò bình thường quát lớn: “Lăng Thiên, có chuyện gì? Ở đây hôm nay không phải là nơi ngươi đến giương oai!” Lăng Kinh không hổ là một lão hồ ly. Lăng Thiên bất ngờ xuất hiện ở chỗ này khiến hắn cảm thấy sự việc có chút không được ổn cho lắm.

Lăng Thiên cười, ánh mắt sắc bén như đao nói: “Ha ha, Đại gia gia. Vậy thì lúc này Lăng Thiên ta mới có thể giương oai đây? Có phải là lúc ta lại một lần nữa cường gian nòng ta hay không?” Trên mặt hắn cười rất tự nhiên, ngữ khí rất bình thản nhưng những lời hắn nói ra lại độc ác vô cùng.

Những lời này vừa dứt khiến cho bầu không khí trong đại sảnh biến đổi kịch liệt! Mọi người ồn ào vô cùng. Thanh niên này rốt cuộc là ai? Dám một người đi đến gây rối hôn lễ của hai đại gia tộc? Chẳng lẽ sau lưng hắn có chỗ dựa lớn sao? Đường như trong lòng mỗi người đều có ý nghĩ như nhau.

Sắc mặt Lăng Kinh thận trọng vô cùng. Hắn biết rất rõ đứa ngoại môn tôn tử này của hắn thông minh lanh lợi vô cùng. Không hề làm ra chuyện không chút nắm chắc thành công nào. Nếu lúc này hắn có mặt nơi đây thì không thể nào là một chuyện tốt được. Chỉ không biết rằng hắn đến đây có chuẩn bị gì ở phía sau. Chỉ có thể âm thầm an bài một chút, đem chuyện có khả năng phát sinh giảm tổn thất đến mức thấp nhất. Hai tay để sau lưng nhẹ nhàng vung lên. Một Lăng gia đệ tử ở phía sau ngấm hiểu liền đi ra ngoài.

Một thanh niên bận tây phục màu đen cười hắc hắc đi ra từng bước, âm dương quái khí nói: “Ta tưởng là ai. Thì ra là thiên lý mã của Lăng gia chúng ta. Lăng Thiên, ngươi không phải đã uống nhầm thuốc chứ?”

Lăng Thiên cười dài nói: “Ôi, Lăng Siêu đại ca, đã lâu rồi không gặp. Lăng Siêu đại ca đối với ta tình thâm ý trọng như vậy. Lần từ biệt năm năm trước ta vẫn luôn nghĩ nhớ trong lòng. Ta nhớ ngươi đến nỗi muốn ngủ mà không được đây” Lăng Siêu này chính là người mà sau khi võ công của Lăng Thiên bị phế bỏ thì hắn là một người lăng nhục Lăng Thiên ác liệt nhất.

Lăng Siêu ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Có đúng không? Ha ha, ta đối với đệ đệ ngươi đây cũng không thể nào quên được. Ta đang nhớ đến Thiên đệ đệ ngày nào phải đi bới đồng rác tìm bánh mì ăn không?” Hắn làm ra một bộ dáng trầm tư, nhíu mày nói.

“Ha ha ha, đại ca yên tâm, Lăng Thiên đệ cho dù tìm không được bánh mì cũng không có đói đâu. Ở chợ nhiều rau quả vức bỏ như vậy thì Thiên đệ đệ cũng ăn rất no rồi” Một âm thanh bất nam bất nữ vang lên. Đứng là một nam tử có hình dáng nhỏ gầy ở phía sau Lăng Siêu đang lắc đầu nói.

“Một đôi ngu ngốc!” Lăng Kinh mắng to trong bụng. Hôm nay Lăng Thiên có dũng khí xuất hiện trước mặt mọi người thì mọi chuyện đã được hắn an bài ổn thỏa rồi mới dám đến đây báo thù. Lấy tài trí của Lăng Thiên thì mọi người hiện tại đang ở trong một tình thế nguy hiểm vô cùng. Hai đứa ngu ngốc này lại đang đổ thêm dầu vào lửa nữa.

Lăng Tuyết Nhi tiến lên từng bước, khuôn mặt tuyết mỹ lộ ra một tia thê lương nói: “Thiên ca, chuyện năm đó muội muội xin lỗi người. Nhưng chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi. Hôn may lại là ngày đại hỉ của tiểu muội. Thiên ca người sẽ ngồi xuống uống chén rượu hỉ chứ?”

Lăng Thiên cười ha ha, ôn nhu nói: “Tuyết Nhi muội muội. Chuyện năm đó ta đã quên lâu rồi. Hôm nay ta đến đây chính là trong lòng có một chuyện tiếc nuối rất lớn. Không nói ra thì không thoải mái chút nào”.

Đôi mi thanh tú của Lăng Tuyết Nhi khẽ nhú lại hỏi: “Không biết Thiên ca còn có chuyện gì không buông tha được? Nếu như tiểu muội có thể hỗ trợ nhất định sẽ không từ chối”.

Lăng Tuyết Nhi không ngu ngốc như hai ca ca của mình. Sau khi nhìn thấy Lăng Thiên xuất hiện thì trong lòng nàng đã cảm thấy không ổn mới lên tiếng nhẹ nhàng như vậy. Trong lòng thầm nghĩ rằng phải kéo dài cục diện hôm nay thêm một chút nữa.

Ánh mắt Lăng Thiên lạnh lùng hắt đi, dưới sắc mặt ôn nhu mơ hồ lộ ra một tia bạo lệ, âm thanh có chút lo lắng nói: “Có một con đường hoàng tuyền, ta sớm nên đi rồi nhưng vẫn không thể nào cất bước được...” Lăng Siêu liền gắt lời cười lạnh nói: “Đó là do người ăn không đủ no, đương nhiên không thể nào dứt bỏ được”.

Lăng Thiên không thêm để ý đến hắn nói tiếp: “...Hôm nay ta nghĩ đã nên đi lên con đường kia rồi nhưng mà ta rất không cam lòng...”

Lăng Kính theo bản năng thấy có điều không ổn: “Người không cam lòng cái gì?”

Lăng Thiên cười ha ha, trong tiếng cười tràn ngập sáng khoái nói: “Ta không cam lòng đi con đường kia dĩ nhiên là phải giúp rác rưởi là các người cùng ta đi. Ha ha ha...”

Hoàng gia gia chủ trong lòng kinh hãi vô cùng. Trong nháy mắt đã đoán được thủ đoạn của Lăng Thiên: “Thuốc nổ?”

Lăng Thiên tán dương liếc mắt hần một cái khen ngợi: “Không hổ là Hoàng gia gia chủ. Quả nhiên có phản ứng nhanh nhẹ như vậy”.

Lăng Kính quát lớn: “Nhanh bắt lấy hắn, đừng cho hắn kích phát thuốc nổ” Trong miệng còn đang hô to thì cả người đã phóng ra ngoài như bay. Trong lòng hắn rất rõ ràng lúc này cho dù lúc này có bắt Lăng Thiên cũng không còn kịp nữa. Không bằng chính mình đi sớm một bước lại có vài phần có thể bảo vệ tính mạng.

Lăng Thiên ngẩn đầu cười lớn: “Chậm... Chậm rồi! Ha ha ha, nếu như các người ngay lúc ta vào liền chạy trốn đi thì có lẽ còn có thể lẻ lợu lại được một mạng nhỏ. Còn bây giờ... Ha ha ha!” Trong âm thanh điên cuồng đột nhiên có một tiếng nổ vang lên. Ngay sau đó khắp nơi trong biệt viện không ngừng vang lên âm thanh phát nổ. Từ trong ra ngoài. Mặt đất dưới chân mọi người rung động kịch liệt không cách nào đứng thẳng được. Những tòa nhà trong biệt viện yếu đuối như con gà đất, con chó sứ, không ngừng khuynh đảo. Âm thanh phát nổ liên miên vài dặm, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai. Chiếc trục thẳng vừa dừng lại đều nổ mạnh theo, cảnh tượng như ngày tận thế.

Lăng Thiên sớm đã không thể đứng thẳng được nữa, ngồi trên mặt đất nhìn mọi người đang kinh hoàng thất thố trốn đông trốn tây. Trong lòng vui sướng cười lớn: “Không cần trốn, hiệu quả của thuốc nổ này không kém hơn hai quả bom nguyên tử mà Mỹ Quốc ném tại Nhật Bản đâu. Ha ha...”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Lăng Siêu tràn đầy giận dữ. Trong tay sớm đã nắm lấy một thanh đoản đao, quát lên một tiếng thê lương: “Lăng Thiên, muốn chết thì ta sẽ tiên người đi trước một bước!” Vừa nói vừa cầm đao nhắm Lăng Thiên đâm đến.

Lăng Thiên không có né tránh, tùy ý để cho đoản đao đâm thật sâu vào trong ngực mình. Máu tươi từ trong miệng phun ra khắp nơi, chỉ là khuôn mặt điên cuồng càng cười to hơn nữa.

Vụ nổ cực mạnh rốt cục cũng phát sinh. Theo một tiếng nổ vang lên khiến cho mấy đám khói hình cây nấm khổng lồ xuất hiện trên bầu trời. Sau đó, biệt viện dài vài dặm liên miên của Hoàng Gia đã hoàn toàn biến mất khỏi Đông Hải. Thay vào đó là một cái hố to thật sâu. Từng cơn sóng biển thật lớn đánh vào bờ. Từ đó về sau, trên Đông Hải lại xuất hiện nhiều hơn một cái vịnh thật lớn.

Tại cách đó hơn mười dặm, trên một tòa núi cao có một cô gái bận trang phục màu đen đứng đó thật lâu. Khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập nước mắt. Một lúc lâu sau thì nàng mới đốt lên ba nén hương, sau khi cuối người bái một bái liền cắm thật sâu vào trong đất nhỏ giọng nói: “Thiên ca... con đường này... hãy đi cho tốt”.

3. Chương 3: Đường Xuống Hoàng Tuyền

Lăng Thiên vui vẻ vì đã báo được thù. Trong nháy mắt vụ nổ thật mạnh kia hẳn có thể nhìn thấy thần sắc kinh hãi vô cùng của đám người Lăng Tuyết Nhi, Lăng Siêu, Lăng Hân khiến cho lòng hắn vui vẻ vô cùng. Chỉ hận không có thời gian để cho hắn hưởng thụ sự sáng khoái này.

Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên thì Lăng Thiên cảm thấy thân thể mình càng ngày càng nhẹ. Trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một đại lộ sáng lập lờ. Trong lòng Lăng Thiên cảm thấy kỳ quái vô cùng. Dưới vụ nổ mạnh như vậy mà mình còn sống sao? Kiểm tra một chút trên người liền thấy không có một cọng lông tóc nào tổn hại khiến hắn không khỏi hô to kỳ quái.

Cả thân thể không tự chủ được mà bay về đại lộ phía trước. Sự di động này khiến hắn cảm thấy có chỗ bất đồng: Thân thể mình lại không hề chạm đất mà là bay về phía trước.

Lăng Thiên cười khổ một tiếng. Thì ra thì mình đã chết. Con đường này chính là Hoàng Tuyền Lộ sao? Thật sự là ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Khi mình còn sống thì đã có vô số lần nghĩ đến con đường này, từng vô số lần muốn bước đi trên con đường này. Lúc này xem như ra đã toại nguyện rồi đó. Lăng Thiên tự giễu chính bản thân mình.

Con đường này so với tưởng tượng của mình không hề giống nhau. Ở hai bên đều là một mảng đen thui, chỉ có phương hướng phía trước luôn có ánh sáng nhẹ nhàng phát ra. Trên mặt đường hình như rất vững vàng, bất quá không thể nhìn thấy rõ dưới chân rốt cục là cái gì. Là đá hay là bùn đất? Lăng Thiên đột nhiên có tâm tư tò mò muốn biết rõ.

Lăng Thiên thử đi về phía sau một chút nhưng lại không được! Lại cố gắng đi về hai bên vài bước cũng không thể đi ra ngoài. Đường như có một cái chắn vô hình vững vàng ở đó. Không cho người đi chuyển loạn. Xem ra con đường này chỉ có thể đi về phía trước mà thôi. Về phía sau hoặc là hai sườn đều không có khả năng.

Lăng Thiên phiêu phiêu bay về phía trước. Mặc dù đã chết nhưng hắn vẫn cảm giác được linh hồn của mình thoải mái không nói nên lời. Ha ha... Hoàng Tuyền Lộ, Mạnh Bà Thang. Lăng Thiên ta hy vọng đã lâu! Sớm có thể uống Mạnh Bà Thang thì sớm sẽ đem tất cả những người đó hoàn toàn quên đi! Trong lòng Lăng Thiên âm thầm cầu khẩn...

Lăng Thiên phát hiện ra con đường này không chỉ có một mình hắn đi. Cẩn thận cảm giác một chút liền cảm nhận được phía trước và phía sau có một đám người đang chậm rãi đi như hắn. Liền miên không dứt. Mỗi người sầu mi khổ kiểm, khóc gào không dứt. Đi ở trên đường cũng là tận lực ‘bay’ chậm lại một chút, mỗi một bước được bước ra rất cẩn thận, dường như đang cáo biệt những chuyện còn chưa hoàn thành trong cuộc sống trước kia.

Lăng Thiên hắc hắc cười thầm. Xem ra có thể dễ dàng vui vẻ, khoái trá khi đi trên con đường này cũng chỉ có mình thôi. Nghĩ đến đây trong lòng Lăng Thiên đột nhiên cảm giác được tự hào vô cùng. Không nhận được mở miệng cười rộ lên, âm thanh có chút dương dương đắc ý.

Tiếng cười truyền ra nhất thời khiến cho Lăng Thiên trở thành mục tiêu chú ý của mọi người! Cự nhiên lại có người bị chết đi mà còn cao hứng? Các linh hồn đang cố gắng trì hoãn cuộc bộ đều gương mặt nhìn hắn.

“Mẹ nó. Thì ra là một tên biến thái. Lão tử đánh chết người” Một linh hồn khí thế hung hăng xông lên vươn một tay muốn bắt Lăng Thiên lại. Lăng Thiên vừa muốn tránh né nhưng lại phát hiện tay phải của linh hồn đó trực tiếp xuyên qua thân thể của mình. Hắn không nhận được vui vẻ hẳn lên, xem ra linh hồn thể không sợ bị thương tổn chút nào.

Linh hồn kia thấy không bắt được hắn cũng không có cố sức làm gì. Chỉ là mở miệng mắng to: “Lão tử với ngươi không cừ không hận. Ngươi đi tìm người của Lăng gia báo thù cũng không sao. Như thế nào lại đem

lão tử vào trong đó chứ?” Người này vừa nói lên khiến cho rất nhiều người phát hiện Lăng Thiên. Nhất thời hơn mười linh hồn không kiềm chế được mà vây tới Lăng Thiên, ô ngôn uế ngữ tăng tăng lớp lớp.

Tâm niệm Lăng Thiên cửa chuyển liền hiểu rõ ràng. Xem ra bọn người kia chính là đám người đi đến biệt viện chúc mừng. Không nghĩ được rượu mừng uống không được mà còn mất đi mạng của chính mình.

Trong lòng Lăng Thiên không có nửa điểm áy náy nào cả. Từng là đệ tử của Lăng Gia nên trong từ nhỏ hẳn đã được giáo dục là ‘nhược nhục cường thực’. Sanh sanh tử tử, sớm đã không còn đặt trong lòng nữa. Đối với sự sống chết của người khác hẳn càng không thêm quan tâm. Thắng làm vua thua làm giặc mà thôi. Mỗi người đều có cơ hội trở thành tuyệt thế cường giả. Chỉ là người có cố gắng hay không mà thôi. Người không cố gắng nên đánh mất tính mạng thì trách ai ? Trời cao luôn công bình. Hoàng đế thay phiên nhau, sang năm đến lượt nhà của ta. Người không cố gắng thì sẽ trở thành pháo hôi của người khác. Không nên oán giận gì cả.

Nhìn thấy vẻ mặt phần nộ của đám người này Lăng Thiên đột nhiên nhớ đến đám người Lăng Tuyết Nhi. Không biết có phải đi trên con đường này không? Lăng Thiên vừa nghĩ như vậy không khỏi bước chân chậm lại. Cuối cùng dứt khoát dừng lại, chờ bên ven đường. Hẳn muốn nhìn xem một người cận bã, táng tận lương tâm, ngay cả thân nhân của mình cũng tính kế hãm hại rốt cuộc bây giờ trở thành bộ dáng như thế nào.

Chỉ một lúc sau, lại một nhóm lớn tiến đến gần đây. Nhưng người này đi rất chậm, trong miệng lại mắng không ngừng. Đi đầu chính là lão gia hỏa Lăng Kính. Sau lưng hắn là Lăng Siêu, Lăng Hán, Lăng Hổ... Ha ha, một đám người không thiếu một ai cả. Nhìn thấy sự oán độc và không cam lòng trên mặt bọn họ khiến cho Lăng Thiên cảm thấy thoải mái vô cùng.

Tâm tình của đám người Lăng Kính sa sút vô cùng. Cư nhiên lại không phát hiện ra đại cừu nhân làm cho mình chết thảm đang đứng bên đường. Một đường mắng không ngừng đi qua.

Lăng Thiên cười hắc hắc, đang muốn đi theo sau bọn họ thì thấy một bóng trắng chợt lóe lên. Một thân ảnh cô độc xuất hiện trước mặt hắn. Khuôn mặt tuyệt mỹ, vóc người xinh đẹp, trên người còn bận một bộ đồ cưới trắng như tuyết. Đúng là Lăng Tuyết Nhi.

Lăng Thiên cười dài đi qua nói: “Tuyết Nhi muội muội, thật sự là nhân sinh nơi nào không gặp nhau. Chúng ta lại gặp mặt rồi”.

Lăng Tuyết Nhi nhìn thấy Lăng Thiên cũng không có oán giận như hắn suy đoán, chỉ là khẽ cười cười liền lướt qua hắn đi về phía trước.

Lăng Thiên rất kinh ngạc hỏi: “Người không hận ta? Không trách ra hủy diệt thời khắc hạnh phúc nhất đời người?”

Lăng Tuyết Nhi đưa lưng về phía hắn. Sau khi dừng bước liền xoay người lại. Khuôn mặt vẫn bình như trước miệng mang theo một tia trào phúng nói: “...Thời khắc hạnh phúc nhất? Lăng Thiên, thật buồn cười. Người biết không? Ta không chỉ không hận người mà còn phải cảm kích người. Phi thường cảm kích”.

Lăng Thiên nhúc đầu, khẽ nhíu mày nói: “Ta không rõ ý tứ của người”.

Khuôn mặt Lăng Tuyết Nhi xuất hiện một nụ cười thê lương nói: “Thiên ca, người biết không? Năm đó, sau khi hãm hại người thì suốt một năm đó ta luôn thấy ác mộng. Mở mắt ra là thấy người trước mặt ta, nhắm mắt lại thì người vẫn còn đó. Người biết không ? Ta thiếu bút nữa bị người hành hạ nỗi điên. Ta rất nhiều lần len lén đi quan sát người. Nhưng thủy chung không dám xuất hiện trước mặt người. Ta sợ hãi, sợ phải nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của người. Bây giờ ta cảm thấy rất nhẹ nhàng. Nợ của người, ta rốt cục cũng trả được. Ta không còn phải gặp ác mộng được. Cảm giác này tốt lắm...” Vừa nói trên gương mặt Lăng Tuyết Nhi xuất hiện một nụ cười thoải mái.

Lăng Thiên ngăn người ra, thật lâu sau mới nói: “Thì ra người cũng biết áy náy”.

Về mặt Lăng Tuyết Nhi rất lạnh nhạt nói: “Không cần châm chọc ta. Bây giờ chúng ta giống nhau cả thôi. Bất quá khoản nợ kia mặc dù ta trả lại cho người nhưng bây giờ ta vẫn còn nợ người đó. Ha ha...” Lăng Tuyết Nhi cười rất quyết rũ nói: “Có trời biết ta đối với hôn sự này không tình nguyện bao nhiêu. Chán

ghét vô cùng. Hoàng Gia Vân chán ghét cỡ nào. Bây giờ ta rút cuộc cũng không cần phải thừa nhận những điều này. Ta rất cao hứng, thật sự rất cao hứng”.

Lăng Thiên lộ ra thần sắc trầm tư nói: “Người không tình nguyện? Không thích người kia thì sao lại phải gả cho hắn?”

Lăng Tuyết Nhi dường như cảm thấy rất kỳ quái khi Lăng Thiên hỏi vấn đề này. Kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn một cái liền cười khổ nói: “Tại sao? Vì gia tộc! Vì dã tâm của gia tộc. Là nữ nhi trực hệ của gia tộc, ta sớm đã đánh mất đi quyền nắm giữ vận mệnh bản thân mình rồi. Phải hy sinh vì gia tộc nhưng ta lại không có dũng khí phản bội gia tộc!” Vừa nói vừa lộ ra nụ người nghịch ngợm: “May mắn là có người, một vụ nổ đã giải quyết hoàn toàn! Ha ha ha. Nếu có kiếp sau, ta tình nguyện được sinh ra trong Thập Vạn Đại Sơn. Làm một nữ nhi của thợ săn nghèo khổ cũng quyết không sinh ra trong cao môn thế gia nữa”.

Lăng Thiên bắt đầu trầm mặc, hai người nhìn nhau không nói gì. Do dự một hồi Lăng Tuyết Nhi mới nói tiếp: “Thiên ca, cảm ơn người. Nếu có kiếp sau... Nếu như kiếp sau chúng ta còn có thể sinh ra trong một nhà thì ta nhất định sẽ trở thành thân muội muội của người. Ta... ta đi trước” Xoay người đi được vài bước đột nhiên dừng lại. Đưa lưng về phía Lăng Thiên thấp giọng nói: “Thiên ca. Xin lỗi!”

Lăng Thiên bỗng nhiên ngẩn đầu, thân ảnh Lăng Tuyết Nhi đã biến mất khỏi tầm mắt. Xa xa còn có một đám người đang vọt đến. Lăng Thiên đứng ngơ ngác ở chỗ này một lúc thì đột nhiên cảm thấy trong lòng đau đớn vô cùng.

Có lẽ, đứng ở góc độ Lăng Tuyết Nhi. Mặc dù phương pháp hãm hại mình có chút hèn hạ nhưng là thành viên của trực hệ thì làm sao để cho đại quyền rơi vào trong một chi hệ khác được? Một khi đại quyền mất đi thì cả trực hệ cũng bị gia tộc chèn ép! Loại hậu quả này đối với sự kiêu ngạo của trực hệ tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Trong nháy mắt, những hận ý của Lăng Thiên đối với Lăng Tuyết Nhi vốn đã khắc cốt ghi tâm đột nhiên tan thành mây khói. Nữ hài tử này vì gia tộc mà gánh chịu ác danh nửa đời. Vì gia tộc mà hi sinh chính mình, hy sinh một hôn nhân tràn đầy tình yên mà mỗi nữ hài tử đều ước mong. Kết thúc! Chính mình gây ra một vụ nổ kinh thiên động địa! Nhất thời khiến cho sự căm hận trong lòng hóa thành thương tiếc.

Tuyết Nhi muội muội. Nếu có kiếp sau hy vọng người sẽ được sinh ra trong một gia đình tầm thường. Tự do luyện ái, tự do kết hôn, tự do hưởng thụ cuộc sống của chính mình. Nhìn phương hướng Lăng Tuyết Nhi biến mất, Lăng Thiên chân thành chúc phúc.

Lần đầu tiên Lăng Thiên cảm thấy hoang mang. Không biết rằng chính mình báo thù là đúng hay sai? Trong lòng vẫn vang lên câu nói cuối cùng trước khi chia tay của Lăng Tuyết Nhi: “Thiên ca, cảm ơn người. Nếu có kiếp sau... Nếu như kiếp sau chúng ta còn có thể sinh ra trong một nhà thì ta nhất định sẽ trở thành thân muội muội của người..”

Trong lòng Lăng Thiên đau xót, hắn nghĩ thầm: Tuyết Nhi, nếu như có kiếp sau... Nếu như có kiếp sau chúng ta có thể ở chung một gia đình thì ta nhất định sẽ là một ca ca thật tốt. Sẽ không cho người chịu bất kỳ ủy khuất nào nào.

Kiếp sau! Lăng Thiên đột nhiên nhớ đến nếu như thế giới này thật sự có Hoàng Tuyền Lộ thì nhất định sẽ có Nại Hà Kiều. Như vậy thì kiếp sau nhất định sẽ có. Nghĩ đến đây, Lăng Thiên kích động hẳn lên liền xoay người chạy đi, nhắm thẳng phương hướng Lăng Tuyết Nhi biến mất đuổi theo. Vừa chạy vừa hô lớn: “Tuyết Nhi, chờ ta một chút. Chúng ta cùng nhau đi. Kiếp sau ta nhất định sẽ là ca ca tốt của người”.

Lăng Thiên phát lực khiến cho tốc độ linh hồn đi về phía trước không chỉ nhanh hơn gấp đôi so với người khác. Chỉ trong nháy mắt đã chạy đi thật xa nhưng hắn lại không có phát hiện ra thân ảnh của Lăng Tuyết Nhi. Trong lúc nhất thời không khỏi cảm thấy mất mát. Trong lòng dâng lên một nỗi buồn vô cớ. Phía trước có một cây cầu màu trắng phát ra hào quang. Xem ra đây chính là Nại Hà Kiều nổi tiếng kia. Bên cạnh cây có một bãi đá cao ba bốn trượng. Trên đó có mấy người đang kiễng chân lên mà nhìn, vẻ mặt đầy đau thương. Xem ra đó là Vọng Hương Thai.

Một khi qua Nại Hà Kiều thì phải uống Mạnh Bà Thang. Trong lòng Lăng Thiên khẩn trương vô cùng, hắn muốn tìm Lăng Tuyết Nhi nhưng mà không thể nào đi về phía sau được.

Lăng Thiên không biết khi hân hô lên một tiếng thật lớn rồi chạy nhanh về phía trước thì bên cạnh đường có một thân ảnh đang che mặt cúi đầu xuống rất thấp. Đúng là linh hồn của Lăng Tuyết Nhi. Lăng Tuyết Nhi nhìn thấy Lăng Thiên kêu to rồi chạy qua thật nhanh khiến cho tâm tình nàng kích động vô cùng. Muốn lên tiếng gọi hân nhưng mà vui quá mà phát khóc lên, không thể nào phát ra tiếng được. Trong lòng nàng mừng như điên: Thiên ca tha thứ cho ta! Thiên ca tha thứ cho ta! Tâm tình kích động khiến nàng không nhận được khóc lớn lên. Khúc mắc nhiều năm qua, không một ai nghĩ đến sau khi mình chết đi, ở trên Hoàng Tuyền Lộ lạnh lùng vô tình này đột nhiên được giải khai.

Lăng Thiên mơ hồ nghe được từ phía sau truyền đến âm thanh nức nở. Hân mơ hồ cảm giác được đó là âm thanh của Lăng Tuyết Nhi. Trong lòng vui vẻ vô cùng. Toàn lực đi về phía sau. Nhưng vẫn không làm được. Đang khấn nguyện vô cùng đột nhiên hân nghĩ đến cái mũi khoan điện ở thế gian: “Dù sao cơ thể của ta cũng trống rỗng, nếu như có thể xoay tròn như mũi khoan điện thì có lẽ có thể đi lùi lại được”.

Nghĩ là làm. Hai tay Lăng Thiên hướng lên cao, cả người bắt đầu xoay tròn. Đợi đến khi Lăng Thiên cảm thấy được có âm thanh ù ù vang lên liền không để ý hướng về phía sau phóng đi. Những linh hồn quanh thân bị hân làm cho ngã trái ngã phải không khỏi lên tiếng la mắng.

Đột nhiên các linh hồn xung quanh xôn xao một trận. Bởi vì trên Hoàng Tuyền Lộ này lại có tiểu tử phát bệnh thần kinh sau khi kịch liệt xoay tròn liền biến mất không thấy đâu? Hồn phi phách tán sao?

Chúng linh hồn lắc đầu thở dài, việc lạ hàng năm đều có nhưng hôm nay lại nhiều vô cùng! Cho dù là bị bệnh tinh thần tại nhân gian thì ít nhất khi chết đi còn có cơ hội chuyển thế. Có thể sống lại một lần nữa. Nhưng mà tên tiểu tử này lại phác tác trên Hoàng Tuyền Lộ. Đón lấy kết quả thần hồn câu diệt. Không biết là tiểu tử kia là yêu quái nào...

Thân thể Lăng Thiên xoay tròn kịch liệt. Từng chút từng chút tiến lên. Trong lòng hân càng ngày càng vui sướng. Trong khi hân đang dương dương tự đắc thì cảm thấy hân đã đi lùi về phía sau ba bốn bước. Trong mơ hồ hân nhìn thấy được thân ảnh màu trắng. Đường như là Lăng Tuyết Nhi đang mừng như điên mở hai tay ra bay đến đón mình. Trong lòng Lăng Thiên cao hứng vô cùng, lại tiếp tục gia tốc...

Đường như hân cảm giác được mình đã chui qua cái gì đó. Đột nhiên một cảm giác thoải mái truyền đến, xung quanh đã không còn cảm giác nặng nề kia nữa. Thoáng cái đã tiến vào một khoảng không suýt nữa thì té ngã. Bất chấp tất cả lão đảo đứng lên muốn chào hỏi Lăng Tuyết Nhi. Trợn mắt nhìn xung quanh thì Lăng Thiên không khỏi ngẩn ngơ. Ta kháo! Đây là địa phương quỷ quái nào ?

4. Chương 4: Luyện Công Trong Bụng Mẹ

Lăng Thiên buồn muốn bực muốn chết. Chính mình nhất thời cao hứng nên mới xoay tròn như mũi khoan điện. Kết quả là chui vào một địa phương quỷ quái như vậy. Bốn phía đường như đều là chất lỏng sền sệt, thân thể mình cũng nhỏ đi. Biến thành giống như một cái hồ lô. Hơn nữa như đang bị treo lơ lửng. Tình cảnh mình bây giờ giống như ở tiền thế xem hoạt hình cậu bé hồ lô, chính mình bây giờ giống như một cái hồ lô còn chưa hóa thành người. Bi thảm nhất là trên người bình bóng loáng như trái hồ lô – không hề có tay chân.

Chẳng lẽ ta xúc phạm thiên điều sao? Ta kháo. Chẳng phải chỉ làm một cái thí nghiệm trên Hoàng Tuyền Lộ thôi sao? Sao lại vô nhân đạo đem ta hóa thành một nhân côn? Trong lòng Lăng Thiên đầy cảm phẫn, thiếu chút nữa muốn mở miệng mắng to.

Chờ một chút. Đây là chuyện gì xảy ra? Sao lại có thể nghe loáng thoáng được âm thanh nói chuyện đây ? Lăng nghe lại liền ghe được: “Phu quân, con chúng ta hình như đang di chuyển” Tiếp theo đó là một âm thanh nam tử vang lên, cũng đồng dạng rất mơ hồ: “Ta nghe một chút”.

Phu quân? Đây là chuyện gì? Lăng Thiên hoàn toàn hóa đá. Hân trợn mắt há hốc mồm. Chẳng lẽ ta đầu thai chuyển thế nhanh như vậy sao? Nhưng mà như thế nào lại là phu quân? Cho dù là đầu thai thì nghe được phải là ‘lão công’ chứ ? Chẳng lẽ... chẳng lẽ ta không hề đầu thai chuyển thế mà là... xuyên việt ?

Ta kháo! Một điều cực đoan chỉ có trên internet lại có thể thực sự phát sinh trên người ta sao? Trong đầu Lăng Thiên một trận mờ mịt.

Cẩn thận kiểm tra lại thân thể chính mình một chút nữa. Không sai, đại khái có bộ dáng hình người. So với hình dạng phôi thai trong bụng mẹ khi mình học sinh lý vệ sinh ở trung học rất giống nhau.

Tại sao lại có thể như vậy? Mình còn chưa đi qua Nại Hà Kiều mà? Còn Mạnh Bà Thang cũng chưa được ném thử nữa. Ta còn muốn đứng trên Vọng Hương Thai ca một khúc nữa. Sao lại an bài ta như vậy? Lăng Thiên muốn khóc lớn lên, nhưng khi vừa mới há miệng ra thôi đã bị chất lỏng sền sệt kia tràn vào miệng. Đồng thời dây trói chính mình... À không, là cuộn rốn không ngừng truyền đến tiên thiên khí tinh thuần vô cùng.

Lăng Thiên cảm ứng một chúng quanh thân thể liền phát hiện không có vật thể giống mình tồn tại ở đó. Ừm, xem ra không phải là song bào thai. Sẽ là sinh một thai chứ? Lăng Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Quan sát xung quanh một lần nữa thì Lăng Thiên rốt cục cũng xác định chính mình thật sự đã đầu thai chuyển thế. Xuyên việt hay không xuyên việt cũng không quá rõ ràng lắm. Nhưng mà có thể rõ ràng mình đang ở trong bụng một phụ nhân nào đó đi. Ca ngợi thần thánh! Thế giới này thật sự là rất kì diệu. Âm thanh bên ngoài nói chuyện lại là Hán ngữ. Rất thuận tiện, xem ra là vẫn còn ở trên địa cầu.

Lấy ánh mắt và kinh nghiệm của chính mình mà xem thì bộ dáng này nhiều nhất cũng chỉ là ba bốn tháng mà thôi. Nói một cách khác thì mình cần ít nhất là năm sáu tháng nữa mới xuất sinh. Nghĩ đến còn có năm sáu tháng nữa mình phải cô độc ở trong địa phương tối như mực này khiến cho Lăng Thiên không nhận được có một loại cảm giác muốn phát điên. Kiếp trước mình cô độc cả đời, hiện tại lại phải tiếp tục cô độc nữa sao?

Nghĩ đến đây thì Lăng Thiên đột nhiên nhớ đến sự tình mà mình tiếc hận nhất ở kiếp trước: Chịu hãm hại, đàn diên dưới một chướng không lưu tình chút nào kia bị phá hủy hoàn toàn, phá hủy đi sự kiêu ngạo và hy vọng của chính mình. Chính mình vốn rất có hi vọng trước năm hai mươi tuổi đem nội lực chuyển biến thành tiên thiên liền bị xui xẻo như vậy.

Chờ một chút. Mình vừa suy nghĩ điều gì? Linh quang trong đầu Lăng Thiên chợt lóe lên. Hãm hại, phế võ công, hậu thiên? Ha ha, tiên thiên chân khí? Chính là thứ đang không ngừng truyền từ rốn đến cho mình chính là tiên thiên khí mà mình không ngừng mơ tưởng trên địa cầu sao? Quả là cơ hội thượng thiên ban cho, một cái bánh từ trên trời rơi xuống thì mình sao có thể bỏ qua được?

Ha ha. Trên trời rơi xuống một muội muội, lại còn là một muội muội trần truồng. Trông lòng Lăng Thiên hưng phấn cực điểm, suýt chút nữa muốn đứng lên múa máy tay chân.

Nghĩ như vậy khiến cho Lăng Thiên nhất thời cảm thấy cuộc sống của mình sẽ không còn nhàm chán nữa. Ít nhất mình còn có thể tu luyện nội lực.

Đầu tiên Lăng Thiên đem tinh thần tập trung vào tuyệt học mình luyện kiếp trước, tuyệt học mà Lăng Gia bất truyền - “Kinh Long Thần Công”. Đem khẩu quyết và phương pháp vận hành nhớ lại một lần, cẩn thận suy nghĩ từng chút từng chút. Lăng Thiên biết được đây là một cơ hội nằm mơ cũng khó có thể thấy được. Hắn không cho phép mình xuất hiện bất cứ sai lầm nào cả.

Mang theo trí nhớ kiếp trước chuyển sinh! Đây là một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi. Giống như là một phú ông sau khi chết đi sống lại liền phát hiện ra gia sản của mình đi theo bản thân. Bước đầu tiên đã có tiên thiên khí dồi dào và tinh thuần như thế này. Người bình thường cho dù tập võ đến cuối đời cũng không thể đạt được độ cao như vậy. Mà chính mình còn chưa phát triển thành hình người. Một cơ hội như vậy mà không lợi dụng quả thực rất hổ thẹn với liệt tổ liệt tông chiếu cố cho.

Lăng Thiên đến giờ vẫn không ngừng suy nghĩ chính mình như thế nào lại có thể chuyển thế. Bất quá điều này cùng với chính mình đem thân thể xoay như mũi khoan điện trên Hoàng Tuyền Lộ có quan hệ rất lớn. Nhưng mà đây không phải là điều quan trọng nhất. Lăng Thiên rất đau đầu vì kinh mạch trong cơ thể mình rất yếu đuối.

Lăng Thiên rất rõ ràng chính mình hiện tại chỉ là một quả bóng thịt mà thôi. Bất quá là một quả bóng thịt có ý thức. Tình cảnh của mình bây giờ rất nguy hiểm. Dù sao thì mẫu thân của mình bây giờ chỉ cần

tùy tiện té một cái, đem mông đập mạnh xuống đất thôi thì mình có khả năng sẽ hóa thành một bãi máu không chút ý nghĩa bị bài tiết ra ngoài như kinh nguyệt.

Cho nên nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ là Lăng Thiên phải cường hóa thân thể của chính mình. Cần phải đạt đến trình độ uống thuốc vào không sao, cho dù té ngã xuống cũng bình thường. Coi như là phải trải qua chín chín tám mươi một khổ nạn cũng phải chống đỡ thành công chống đỡ tính mạng cho đến một ngày – ngày mình sinh ra.

Muốn cường hóa thân thể phải mượn sự trợ giúp của tiên thiên khí từ thân thể mẫu thân truyền đến cùng với nội công tâm pháp mình đã học qua ở kiếp trước. nhưng vấn đề bây giờ là kinh mạch trong cơ thể Lăng Thiên thật nhỏ bé và yếu đuối vô cùng. Lăng Thiên không biết là có phải những trẻ con ở tại tháng này đều có hình dạng như vậy phải không? Dù sao thì hần cảm giác được mình rất yếu đuối.

Không làm thì thôi, đã làm thì làm cho xong. Lăng Thiên cực kỳ cẩn thận dẫn tiên thiên khí quán từng bước từng bước di chuyển vào kinh mạch bản thân. Nếu không cẩn thận có thể khiến cho túi thịt này vỡ nát như đậu hũ.

Hần cảm giác được thời gian trôi qua dài đằng đặc như một thế kỷ. Lăng Thiên rốt cục cũng đem tiên thiên khí hoàn thành một vòng tuần hoàn kinh mạch trong cơ thể. Trong lúc nhất thời cảm thấy tinh thần mỗi một vô cùng. Loại cảm giác này giống như đang ôm một khối cực phẩm ngọc thạch di chuyển trên sợi dây treo lơ lửng giữa bầu trời. Rất hành hạ người! Ý niệm đầu tiên khi Lăng Thiên tỉnh lại liền muốn mở miệng mắng to.

Trải qua một chu thiên tuần hoàn, Lăng Thiên cảm giác được kinh mạch trong cơ thể dường như lớn mạnh hơn rất nhiều. Tin tưởng cũng tăng lên rất nhiều, oán giận dần dần tiêu mất. Trong lòng Lăng Thiên rất rõ ràng lộ tuyến vận hành nội lực trong lần đầu tiên hoàn thành một chu thiên là khó nhất. Để nhất chu thiên không những phải chú ý không được đi sai lộ tuyến mà còn phải khống chế lượng khí lưu thích hợp tiến vào trong kinh mạch. Đi một điểm thì kinh mạch rộng ra thêm một điểm. Lấy kinh mạch sau chu thiên đầu tiên làm trụ cột, sau này chỉ cần đưa nội lực theo lộ tuyến lần trước vận hành là được. Nếu trong đó có một điểm sai lầm nhỏ thôi cũng sẽ gây ra cực diện vận kiếp bất phục.

Có đôi khi Lăng Thiên suy nghĩ nếu như chính mình bị tẩu hỏa nhập ma trong bụng mẹ... Nghĩ được một nửa liền kịp thời ngưng lại ý nghĩ điên cuồng này. Miệng quạ đen mà.

Từ lúc trên Hoàng Tuyền Lộ nghe Lăng Tuyết Nhi nói qua khiến cho Lăng Thiên có một phát hiện kinh hỉ vô cùng. Tính cách của chính mình thay đổi rất nhiều. Có lẽ là do những khúc mắc trong lòng đều được đả thông đi khiến cho mình không còn cực đoan như kiếp trước nữa. Tính cách cũng phát triển theo một chiều hướng sáng sủa hơn.

Lăng Thiên không cho rằng Lăng Tuyết Nhi lại lừa gạt hần trong một thời điểm như vậy. Con người khi chết thì nói cái gì cũng thật. Càng huống chi hai người không chỉ là chết cùng lúc mà còn đi trên Hoàng Tuyền Lộ rất chân thật kia. Lăng Tuyết Nhi thực sự không hề có lý do nào lại đi lừa gạt mình.

Đem những ý niệm hỗn loạn trong đầu này dẹp qua một bên. Mặc kệ như thế nào thì mình cũng đã sống lại. Những ghi hoặc trước kia hiện tại đã không còn quan hệ gì với mình nữa. Bắt đầu từ bây giờ, chính mình sẽ thích ứng với thân phận mới. Tranh thủ ở trong thế giới mới này trở thành một người có lý tưởng, có văn hóa, có kỷ luật, có đạo đức. Còn muốn có tiền, có quyền thế. Đương nhiên là phải có võ công cái thể và có người yêu.

Hít một hơi thật sâu... Ôi không, lại hít vào thứ nước trong bụng mẫu thân rồi. Lăng Thiên lại bắt đầu cố gắng dùng tiên thiên chi khí cải tạo kinh mạch của mình. Tranh thủ tu luyện, sau khi sinh ra liền có khả năng đánh khắp thiên hạ không có địch thủ. Trong lòng suy nghĩ không ngừng. Ân, dường như trong ấn tượng của mình có một vị siêu cấp ngư nhân tồn tại. Hình như là Na Tra trong Phong thần diễn nghĩa. Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu khiến cho Lăng Thiên bị chính mình hù dọa cho giật mình. Ta kháo! Không phải là vị siêu cấp đại thần kia chứ? Nhưng mà trên người ta không có ‘thất thải đái tử’ kia mà? Không phải nói là sau khi sinh ra liền xuất hiện chứ?

Trong bụng không xác định được thời gian trôi qua bao lâu...

Lăng Thiên không biết được chính mình đã ở trong bụng mẫu thân được bao lâu rồi. Mỗi ngày chỉ luyện công, ngủ, ngủ rồi lại luyện công. Khắp thân thể đều được bao phủ bởi một thứ nước rất đặc biệt. Lăng Thiên biết được một khi hần sinh ra liền không có tiên thiên khí cực kỳ tinh khiết này cho hần hấp thu nữa. Cho nên Lăng Thiên quý trọng thời gian vô cùng. Cơ hồ ngoại trừ thời gian ngủ ra thì toàn bộ thời gian còn lại đều được hần dùng để luyện công. Biến hóa hần có thể cảm nhận được chính là tay chân của mình từng cái từng cái chậm rãi dài ra. Chậm rãi tròn trịa lên. Dưới sự rèn luyện không ngừng của hần khiến cho tay chân đều có chút lực lượng. Ngẫu nhiên đá đá chân một chút đều có thể nghe được một âm thanh như đánh trống và âm thanh cười mắng rất ôn nhu của một nữ nhân...

Công năng của tiên thiên chi khí cũng dần dần xuất hiện ra. Kinh mạch trong thân thể nhỏ bé của Lăng Thiên lúc này đã hoàn toàn đả thông. Không hề có chút trở ngại nào cả. Căn cơ nội lực cũng đã có chút thâm hậu. Ngẫu nhiên dùng bàn tay nhỏ bé sờ sờ đầu mình liền phát hiện đầu hần đã có dấu hiệu cứng dần. Lăng Thiên biết được thời gian hần còn ở trong bụng mẫu thân không còn nhiều lắm. Nhưng không biết qua bao lâu mình mới có thể chính thức được ‘sinh ra’.

Ngay lúc này thì Lăng Thiên đột nhiên nghĩ đến một vấn đề tương đối nghiêm trọng: Mình ở trong bụng mẫu thân luyện công như vậy khiến cho thân thể mình khỏe mạnh vô cùng. Kinh mạch cũng được cường hóa. Nhưng mà thân thể hiện tại có chút hơi lớn đi. Theo phỏng đoán của chính mình thì sợ rằng bây giờ đã nặng ít nhất là tám chín cân rồi. Như thế nào đi ra đây ? Hơn nữa đầu mình bị chính mình luyện so với đầu trẻ em bình thường khác cứng hơn rất nhiều. Vạn nhất không ra được thì chẳng phải là...

Như thế nào có thể như vậy? Lăng Thiên khóc không ra nước mắt! Đang trong lúc không biết phải làm gì thì linh quang chợt lóe lên. Đường như những điển tịch trong võ đường của Lăng Gia ở kiếp trước của mình lúc trước từng đọc thuộc lòng không ít võ công bí tịch. Trong đó hình như có giới thiệu một bộ ‘Sức cốt thần công’... Trời không tuyệt đường người mà. Lăng Thiên mừng muốn rơi nước mắt. Việc này không thể nào chậm trễ được, Lăng Thiên vội vàng từ trong trí nhớ mình tìm kiếm công pháp tu luyện ‘Sức cốt thần công’ kia. Sau đó, ngay cả thời gian ngủ hần cũng dùng để tu luyện. Nhân mạng là quan trọng nhất, không thể không vội vàng.

Hiện tại trong lòng Lăng Thiên cũng chỉ có một ý nghĩ: Hoàn hảo kiếp trước mình là đệ tử của bàng hệ. Chỉ có đệ tử trực hệ của Lăng Gia mới có quyền lực tùy thời tiến vào Tồn Võ Đường tham khảo điển tịch. Mà Lăng Thiên ở bàng hệ như vậy thì trong mỗi một tháng chỉ có một ngày cơ hội có thể đi vào Tồn Võ Đường. Cho nên mỗi lần tiến vào thì Lăng Thiên đều chọn những công pháp mình cảm thấy hứng thú đọc thuộc lòng. Đợi cho khi trở về nhà mình sẽ nghiên cứu sau. Lâu dài như vậy khiến cho hần bồi dưỡng ra thói quen này. Các loại công pháp võ công đều học thuộc lòng. Rốt cuộc trong thời khắc quan trọng này liền có tác dụng.

Lăng Thiên âm thầm tự hỏi nếu như năm đó mình là một gã trực hệ đệ tử, biết được mình có quyền lực có thể tiến vào Tồn Võ Đường bất kỳ lúc nào thì mình có hao tổn tâm tư học thuộc lòng những điển tịch võ học đó không? Đáp án khẳng định sẽ là không. Lần đầu tiên Lăng Thiên cảm thấy mình thật may mắn khi là bàng hệ đệ tử chứ không phải là trực hệ đệ tử. Ân nhân cứu mạng chứ bộ. Bị kịch một thân hai mạng cuối cùng cũng tránh khỏi.

5. Chương 5: Nguy Hiểm Trước Khi Ra Đời

Trải qua một phen không ngừng tập đi tập lại thì ‘Sức Cốt Công’ của Lăng Thiên cuối cùng cũng nhập môn khiến tâm tình hần nhẹ nhõm đi phần nào. Tính một chút thời gian không sai biệt lắm thì tâm tư của Lăng Thiên phần chần hần lên. Cả ngày đem lỗ tai nhỏ áp vào bụng của mẫu thân lắng nghe âm thanh bên ngoài. Mỗi lần nghe được âm thanh của mẫu thân mình khiến cho trong lòng Lăng Thiên xuất hiện một cảm giác thân thiết của huyết mạch tương liên. Có lẽ đây là tình mẫu tử sao? Lăng Thiên cho là như vậy.

Ngày hôm nay, dưới sự buồn chán muốn chết, Lăng Thiên lại đem lỗ tai dán vào bụng mẹ liền nghe được âm thanh bên ngoài rất là lung tung. Sau đó hần nghe được một âm thanh già nua vang lên: “Phu nhân

không nên lo lắng, hạ quan có một phương thuốc. Trước tiên phu nhân uống vào đi. Có thể làm cho mẫu tử bình an, thuận lợi sinh sản”.

Trong lòng Lăng Thiên khẽ động, Phu nhân? Hạ quan? Ừm, có lẽ mình sinh vào một gia đình không tệ lắm, dường như có một địa vị nhất định. Xem ra cuộc sống sau này khi mình ra đời cũng không quá khó khăn lắm. Lăng Thiên không khỏi vui vẻ trong lòng. Nghe được âm thanh già nua kia có nhắc đến một phương thuốc lập tức làm cho Lăng Thiên ý thức được phương thuốc đó sợ rằng là thuốc thúc dục sinh sản mà thôi. Nếu không thì cần gì nói một câu ‘mẫu tử bình an, thuận lợi sinh sản’ chứ?

Nếu mà lúc này Lăng Thiên ở bên ngoài nhất định sẽ mở miệng la thật lớn: “Dùng thuốc thúc dục sinh sản là không tốt! Chờ đợi đủ thời gian mới là vương đạo!”

Thân thể có chút chấn động, chắc là mẫu thân của mình vừa mới tự mình tiếp nhận thuốc kia. Sau đó một âm thanh ôn nhu vang lên nói: “Đa tạ Tô đại nhân. Người đâu, mời Tô đại nhân dùng thượng trà”.

“Phu nhân không cần khách khí. Nếu không có chuyện gì quan trọng khác thì hạ quan xin phép cáo lui” Âm thanh già nua kia vang lên đáp lời.

“Tô đại nhân đi mạnh khỏe. Người đâu, đến tiễn Tô đại nhân” Âm thanh nhỏ dần.

Lăng Thiên thở dài một tiếng. Xem ra thuốc này mình không thể không uống.

Lại trôi qua thêm mấy canh giờ nữa. Trong khi Lăng Thiên đang ngồi xuống luyện công thì đột nhiên cảm giác được có một loại được lực kỳ dị đang chậm rãi chảy vào thân thể mình khiến trong lúc nhất thời hẩn mơ hồ cảm giác được có điều không phải. Thân thể không dễ chịu chút nào. Lăng Thiên bị hù dọa giật cả mình. Con mẹ nó, chẳng lẽ là độc được sao?

Vận khởi chân khí, Lăng Thiên cẩn cẩn thận thận đem một ít được lực hấp thu được tỉ mỉ cảm giác một chút. Sau khi cảm giác xong thiếu chút nữa hẩn mở miệng mắng to: “Đây nào phải là thuốc thúc dục sinh sản chứ? Lại càng không phải là bảo thai được. Loại thuốc này sau khi dùng sẽ làm cho thai nhi di chuyển nhiều hơn trong bụng của mẹ nó. Nếu như cho trẻ em bình thường dùng nhất định được lực sẽ phát huy tác dụng liền. Nếu sau khi sinh ra thì thôi nhưng thời gian ở trong bụng mẹ cũng không nên quên rằng một thân thể có hai tính mạng đó. Một khi được lực phát huy khẳng định sẽ đem cuốn rốn quấn lấy một vật bất kỳ. Kể từ đó, người mang thai nhất định sẽ khó sinh, một thi hai mệnh gặp phải bi kịch là điều không thể nào tránh khỏi.

Y quan họ Tô này xem ra không phải là người tốt lành gì. Lăng Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nhớ kỹ âm thanh của người này! May mắn trong bụng mẫu thân là ta. Bằng không là một tên quỷ hồ đồ khác nhất định sẽ ảnh hưởng đến một mạng của mẫu thân rồi. Nhưng hẩn chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi thành thực mà thôi.

Sau khi Lăng Thiên bắt động thanh sắc đem được lực tiến vào cơ thể hóa giải đi, trong lòng liền nghi hoặc vô cùng: “Không thể nào tên Y quan kia lại không có lý do đi hãm hại mẫu thân mình. Hơn nữa, đó chính là một y quan mà thôi, hẩn là sẽ không cùng với gia tộc của mẫu thân phát sinh mâu thuẫn mới đúng chứ! Trừ khi ngại rằng mình sống quá lâu đi. Nghe âm thanh của lão gia hỏa kia dường như đã không hề nhỏ tuổi chút nào. Có thể sống đến tuổi như vậy dường như không thể nào lại làm hành động tự sát như vậy?

Ngoại trừ một vài nguyên nhân ra thì có thể khẳng định được ở sau lưng Tô lão gia này có người sai khiến! Lần đầu tiên Lăng Thiên cảm giác được gia tộc mình xuất sanh ra không phải là một gia tộc đơn giản chút nào! Cự nhiên lại có kẻ địch chú ý đến một phụ nhân và một đứa trẻ chưa ra đời như mình. Có thể thấy được tâm dạ của kẻ địch ác độc như thế nào. Lăng Thiên không khỏi bắt đầu có chút lo lắng. Đến tột cùng mình sẽ đối mặt với một hoàn cảnh sinh tồn nào đây?

Trong trí nhớ của hẩn, tựa hồ những y giả ở thời cổ đại chỉ cần mang tên là ‘y quan’ đều là phục vụ cho hoàng gia. Tục gọi là ‘Ngự y’.

Nếu như mình đoán không nhầm mà nói thì địa vị của gia tộc mình xuất sanh sẽ không đơn giản như vậy! Từ âm thanh cung kính khi nói chuyện của tên y quan họ Tô kia với mẫu thân mình có thể thấy được người này hoàng thất ngự y! Địa vị ‘ngự y’ này đủ để họ đem chín mươi phần trăm nhân vật trên thế gian này

không để vào trong lòng. Nhưng hắn lại rất cung kính với mẫu thân mình nên có thể nói rằng gia đình mình sẽ xuất sanh hắn là một đại gia tộc. Gia tộc này có lẽ trong đế quốc có một địa vị không nhỏ.

Dựa theo những điều này cũng nói rõ rằng địa vị của mẫu thân và phụ thân của chính mình hiện tại khẳng định không thấp! Vô cùng có khả năng là trực hệ của những người cầm quyền trong gia tộc. Bởi vì kẻ địch ẩn dấu kia lại có thể ra lệnh cho ngự y trong cung đình đến đối phó với một đứa trẻ chưa ra đời như hắn.

Hiện tại Lăng Thiên có thể khẳng định rằng mục đích của kẻ địch ẩn dấu kia ra lệnh cho ngự y hạ dược là muốn đem một đứa trẻ chưa xuất sanh là hắn xóa khỏi thế giới này từ trong bụng mẹ!

Nhưng đến tột cùng vì sao lại xuống tay với một thai nhi không chút uy hiếp nào chứ? Chẳng lẽ là sự tồn tại của mình sẽ tạo thành uy hiếp với một số người sao? Càng nghĩ, Lăng Thiên cũng chỉ có thể giải thích được động cơ kẻ địch ẩn dấu kia ra tay với mình là như vậy mà thôi.

Một khi sự tồn tại của mình sẽ uy hiếp đến lợi ích của người khác. Mà một trẻ con như mình đến tột cùng sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của người nào đây? Tác dụng lớn nhất của chính mình bất quá chỉ là trở thành người thừa kế của gia tộc mà thôi. Nhưng cứ suy nghĩ như vậy thì Lăng Thiên bắt đầu phát hiện rằng chính mình ngay từ đầu đã đi lạc hướng.

Bởi vì theo điểm phân tích là mình trở thành người kế thừa gia tộc thì người mưu hại mình chỉ có thể là một thành viên trong gia tộc mà thôi. Nhưng thành viên trong gia tộc thì sao có thể ra lệnh cho ngự y của cung đình chứ? Chẳng lẽ thế lực của gia tộc này to lớn đến một tình trạng đáng sợ như vậy sao? Còn suy nghĩ theo phương hướng lúc đầu Lăng Thiên cho rằng mình là thành viên của hoàng thất sao? Lăng Thiên cứ tiếp tục suy nghĩ như vậy tiếp thì phát hiện ra chuyện này khó có thể phân biệt được. Ngược lại còn khiến mình trở thành hồ đồ đi.

Nghĩ tới nghĩ lui khiến cho đầu của Lăng Thiên suýt nữa muốn vỡ ra. Hắn không nhận được thậm mắng chính mình còn chưa sinh ra mà các người đã khiến cho ta hao tâm tổn trí rồi. Đợi sau khi ta ra đời thì mỗi ngày bị phiền chết sao?

Nghĩ mãi cũng không ra nên Lăng Thiên đành phải buông tha cho vấn đề khổ sở này. Toàn lực bắt đầu hấp thu tiên thiên khí từ trong rốn truyền đến.

Cái gọi là tiên thiên khí không phải là tiên thiên chân khí trong suy nghĩ của các vũ giả bình thường! Tiên thiên chân khí cùng tiên thiên khí có khác biệt thật lớn. Chỉ có thể đem tiên thiên khí theo một phương pháp cao minh hấp thu vào trong cơ thể, vận hành theo những kinh mạch cố định mấy chu thiên mới có thể được gọi là tiên thiên chân khí! Những không phải là ai cũng có thể luyện hóa mỗi một tiên thiên khí trở thành tiên thiên chân khí. Không nói đến sự hiếm có của tiên thiên chi khí, nhưng nó tồn tại trong không khí có pha lẫn rất nhiều tạp chất, căn bản không cách nào có thể loại trừ hoàn toàn được. Còn có tu tập tiên thiên chân khí phải phong bế hô hấp lại. Chỉ một điểm này thôi cũng đã trở thành một vấn đề khó cho những người võ giả tu luyện cùng với tiên thiên cao thủ!

Mà Lăng Thiên lại không hoàn toàn lo lắng hai vấn đề này. Thứ nhất, hắn hiện tại là một trẻ con chưa ra đời cho nên hắn hấp thu tiên thiên khí hoàn toàn tinh thuần vô cùng. Cho dù hắn muốn hấp thu một chút gì khác cũng là một chuyện không có khả năng.

Thứ hai, Lăng Thiên hiện tại tồn tại trong cơ thể của mẫu thân cho nên không cần hô hấp.

Nếu chỉ đơn giản như thế thì không đáng nói, Lăng Thiên lại là một dị chủng trọng sinh mang theo trí nhớ từ kiếp trước. Mà trong trí nhớ hắn rất may mắn còn tồn tại phương pháp tụ tập tiên thiên chân khí và kinh nghiệm tu luyện.

Dưới đủ loại cơ duyên hợp lại liền đem Lăng Thiên trở thành một quái thai trên thế giới này! Cự nhiên có thể trở trức cơ tiên thiên chân khí từ trong bụng mẹ. Có được căn cơ tốt như vậy sợ rằng Lăng Thiên muốn trở thành một tiểu nhân vật bình thường thôi đã là chuyện không có khả năng. Cả đời này của hắn dường như phải đi trên một con đường tràn ngập hào quang rực rỡ. Lão thiên như muốn dùng kiếp này đền bù lại những thua thiệt ở kiếp trước của hắn. Muốn tâm thương cũng không có khả năng.

Không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, trong khi Lăng Thiên đang dẫn tiên thiên chân khí vận hành trong kinh mạch của cơ thể mình thì hắn cảm thấy một trận chấn động kịch liệt. Tiếp theo đó liền phát

hiện rằng thứ nước sền sệt từ trước tới nay vẫn bao quanh thân thể mình đang dần dần trôi đi. Đồng thời hần cũng thoáng thoáng nghe được những tiếng kêu gọi vội vã, những âm thanh luống cuống tay chân từ bên ngoài truyền đến. Lăng Thiên liền biết được ngày đầu tiên mình xuất hiện trên thế giới này đã đến.

Nghĩ đến đây Lăng Thiên liền căn cứ theo những tri thức mình học trước kia đem thân thể mình đảo ngược trở lại. Biến thành tư thế đầu hạ xuống dưới cho mẫu thân dễ dàng sinh sản. Đồng thời hần cũng tự tập công lực toàn thân vận chuyển Súc cốt thần công. Cố gắng cho đầu mình trở nên nhỏ một chút, dài một chút.

6. Chương 6: Rốt Cuộc Cũng Sinh Ra

Lăng Thiên tựa hồ cảm giác như mình đã sử dụng hết khí lực toàn thân, cơ hồ hư thoát; mẫu thân mình càng lại không ngừng kêu rên thảm thiết, mẫu tử hai người đồng tâm hiệp lực, sau nhiều lần khổ cực cố gắng, đến khi Lăng Thiên cảm giác chính mình đã dùng tới phần khí lực cuối cùng, thì rốt cuộc cũng nghe được một tiếng la vui mừng lẫn sợ hãi vang lên: “Ra rồi, hài tử ra rồi. Má ơi... to thật...” Ngay sau đó, Lăng Thiên cả người thật thoải mái, chỉ còn một tư tưởng duy nhất: “Mẹ nó, cuối cùng cũng ra rồi! Một thật!...” Ngay sau đó hần mất đi ý thức. Ngủ mê đi.

Trong sản phòng, bà mẹ đầu ướn dầm mồ mồ hôi, nhìn vào đứa trẻ mới sinh đang ôm trong ngực, nhin không được hít một ngụm lãnh khí: Thần tiên ơi, đứa nhỏ này thật là bự, thật là nặng, sợ là tối thiểu cũng mười ba cân.

Lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía người mẫu thân trẻ tuổi còn đang hôn mê trên giường, thân thể yếu đuối cùng khuôn mặt đẹp tuyệt trần, nhin không được lại lên tiếng niệm phật, đứa trẻ lớn như vậy, mẫu thân lại yếu nhược như vậy. Vậy mà mẫu tử đều bình an, thật sự là được ông trời phù hộ. A di đà phật.

Tin tức Lăng phủ thiếu phu nhân bình an nhanh chóng truyền đi ra ngoài, một đám nam nhân đang đứng ở chánh sảnh vốn hết sức nóng ruột vội vã chạy vào. Người đi trước thân cao chừng một thước chín, mặt chữ quốc, một đôi mày kiếm, nhìn mặt thì người này bình thường phải là một người quyền cao chức trọng. Mà lúc này, nam nhân vốn uy nghiêm cao quý kia, mặt đầy vẻ vội vàng, thương tiếc cùng yêu thương, vừa đi vào sản phòng liền không để ý tới ai hết, vọt tới bên cạnh giường người thân mẫu trẻ, vội vàng gọi: “Đình nhi, nàng có sao không, Đình nhi?”

Được quán chặt trong mấy lớp vải, Lăng Thiên vừa tỉnh lại nhất thời một luồng không khí dưng mãnh tiến vào mũi. Ngứa không chịu nổi, nhin không được hắt xì một tiếng thật lớn. Nhất thời nghe được một tiếng cười mắng: “Tiểu gia hỏa này, lúc người khác ôm thì không có gì, đến lúc lão phu ôm thì phun nước miếng, nước mũi đầy mặt ta hả” Trong thanh âm tựa hồ không một chút tức giận, ngược lại còn đầy vẻ đắc ý, khoe khoang. Trong đó còn có vẻ thỏa mãn, đầy vui mừng, tựa như chính mình bị tôn nhi phun nước miếng lên mặt là một điều đáng kiêu ngạo và quang vinh.

Lăng Thiên chỉ cần nghe thấy thanh âm là đủ về ra trong lòng một bức tranh một lão đầu mặt dính đầy nước miếng, nước mũi, lại cười toe toét. Hơn nữa Lăng Thiên có thể đảm bảo tuyệt đối trên mặt lão không thấy một chút gì gọi là... bực mình.

Chậm rãi mở mắt, trước mặt hần từ từ hiện lên khuôn mặt già nua, khóe mắt có vài nếp nhăn, tóc hoa râm, lúc này đang cười toe tét không thấy cả mắt, khóe miệng cơ hồ kéo lên tới mang tai.

Giống như trong tưởng tượng, cái hình tượng cười như một ngốc tử đúng là độc nhất vô nhị, Lăng Thiên trong lòng nhộn lên, không nhin được trên mặt lộ ra một cái cười tươi.

“Oa ha ha, nhìn kìa, nó cười đó, tôn nhi của lão phu cười đó, ha ha ha, không hổ là tôn tử của ta, vừa thấy gia gia là cười liền. Oa ha ha ha...” Lão đầu nhin lại lần nữa cười đến nước miếng văng khắp nơi. Đai bộ phận văng lên mặt Lăng Thiên, Lăng Thiên không nói nên lời: “Người cười kệ người, sao lại miễn phí tưới mưa lên ta?”

Lăng Thiên cơ hồ liền muốn cười ra tiếng, thầm nghĩ, không phải vậy chứ. Chúng kiến cái nụ cười cao hứng đó, theo tưởng tượng của ta thật là giống nhau như đúc. Thật hèn mọn, bỉ ổi, chính là gia gia của ta trên thế giới này.

“Lão bắt tử kia, bị điên à, la lớn như vậy, dọa cháu ta bây giờ? Ái chà, người tay chân thô kệch, sao mà ôm đứa nhỏ được? Đưa ta, đưa ta, mau đưa đây; ừm, cháu ngoan, để nãi nãi ôm một cái. Ha ha, xem cháu của ta tuần tú chưa kìa. Cái mũi nhỏ này, đôi mắt bé xíu này, quả thực giống với phụ thân nó như đúc” Một lão phụ nhân mặt mày hiền hòa đi đến bên cạnh, đoạt lấy Lăng Thiên rồi ôm vào trong ngực như là bảo bối.

“Đâu phải, đâu phải? Bá mẫu, tiểu hài tử này da mặt nhăn nhoe, tiểu lão đầu ta nhìn không ra điểm nào giống đại ca cả” Một thanh âm the thé vang lên.

Bất quá cái âm thanh này chưa kịp nói hết câu thì một cái bốp vang lên, tiếp theo đó là tiếng rên đau đớn. Rồi vang lên tiếng gào huân của lão phụ nhân: “Tiểu hầu tử tử, cút qua một bên, chẳng bao giờ nói được một lời dễ nghe nào!”

“Tứ ca nói đúng đó bá mẫu, ai da, bá mẫu người xem, cái đầu tiểu tử này như thế nào lại dài như vậy? Thiệt là khó coi” Một thanh âm nữ hài tử vang lên, mang theo một chút ngữ khí ngây thơ.

“Ồ ồ, đứa nha đầu này biết cái gì? Người nhìn kỹ một chút coi, cái mũi này, cặp lông mi này, cái nhãn tình này, ha ha ha... hoàn toàn là từ đại ca người mà ra. Lão đầu tử người nói có đúng không?”

Lăng Thiên trong lòng cảm thấy người nãi nãi này của mình có chút cường từ đoạt lý, mình vừa mới sinh ra liền dùng Súc cốt thần công cưỡng ép đem đầu mình kéo dài ra, nhìn mặt mình bây giờ mà bảo giống phụ thân, vậy chẳng khác nào là gặp quỷ sống!

“Ừm ừm, không sai không sai, oa nhi này cùng với cha nó Lăng Khiếu quả thực giống nhau như đúc, lão phu không cần nhìn kỹ cũng biết, khẳng định là con lão Lăng nhà ta! Oa ha ha ha!” Lời vừa nói ra, chỉ nghe nãi nãi kêu lên một tiếng ôm mình lên, nhẹ nhàng hôn một cái.

Bội phục! Hai người già này thiệt là nói quá. Một đứa nhỏ mới sanh, ngũ quan còn chưa phân hóa rõ ràng trên mặt mà đã có thể nhìn ra những chỗ giống với con của mình. Thật là quá đáng làm người khác bội phục.

Tiếp theo đó, trước mắt Lăng Thiên xuất hiện vô số đầu người, ai cũng như là đang xem xét một món trân bảo, ầm hấn chuyển qua, chuyển lại.

“Ái chà, bộ dạng tiểu thiếu gia cũng thật là anh tuấn” Một người đầy râu nói.

“Nhìn nè nhìn nè, mắt thật là có thần” Một lời nữa vang lên.

“Xem cái tay này, thật có lực, lớn lên nhất định sẽ là một đại tướng quân” Lại một giọng vuốt mông ngựa vang lên.

“Không phải đâu, người nhìn ánh mắt nó nè, tràn đầy trí tuệ, tiểu thiếu gia lớn lên nhất định sẽ là một đại tài tử, ít nhất cũng có thể làm Tể Tướng” Cái này còn lợi hại hơn, ta còn đang nhắm mắt, hẳn lại có thể nhìn ra trong mắt ta tràn ngập trí tuệ.

“ ... ”

“ ... ”

Thanh âm ồn ào không ngừng vang lên. Lăng Thiên bị mấy người họ hàng này làm cho muốn ngất đi. Đang định có nên khóc lên mấy tiếng, thì trong đáy lòng đột nhiên xuất hiện một điềm báo, tựa hồ có một khí tức âm lãnh, nguy hiểm đang tới gần mình, trong lòng giật mình, không khỏi trợn mắt lên.

Trước mặt xuất hiện một thanh niên khoảng chừng hai bảy, hai tám tuổi, trên mặt cười cười, tiến đến trước mặt mình, trong miệng thao thao bất tuyệt những lời khen ngợi, như là xuất phát từ sự vui mừng trong nội tâm. Vô luận là thanh âm hay biểu tình đều hết sức tự nhiên, tràn ngập cảm tình cùng thành tâm chúc phúc.

Lăng Thiên trong lòng thầm kêu đáng tiếc, với khả năng biểu diễn của người này, nếu sinh ra ở thế giới trước kia của mình, tuyệt đối sẽ là ứng tuyển cho giải Oscar! Người này thật là giỏi... diễn xuất!

Hắn đứng ở trước mặt Lăng Thiên, những người khác căn bản không phát hiện được những cảm xúc chân chính trong tâm hắn được che giấu nơi đáy mắt, nhưng khi hắn cúi đầu xuống đối mặt với Lăng Thiên, ánh mắt thống hận với đứa trẻ không còn được che giấu! Theo góc độ của Lăng Thiên, có thể thấy trong mắt hắn hàn quang chợt lóe, đó là một nỗi buồn cực đoan và sát khí thâm trầm!

Người này nguy hiểm! Trong lòng Lăng Thiên cảnh giác đánh giá!

Người tuổi trẻ này nói mấy câu rồi ngẩng lên rời khỏi người Lăng Thiên, tiếp tục nhiệt tình nói chuyện với những người khác, thảnh thơi ngẫu nhiên cười lớn một cái, chỉ trong chốc lát làm bầu không khí trong sân vui vẻ hẳn lên. Xem ra người này trong gia tộc quả thật là người kết nối mọi người với nhau. Hơn nữa cũng rất có sức thu hút.

Trong lòng Lăng Thiên đã nhớ kỹ bộ dáng của hắn! Người này tuyệt đối là mục tiêu thứ nhất cần phải diệt trừ! Giữ người này ở bên người, chính mình cùng những người khác trong gia tộc thật vô cùng nguy hiểm.

Lăng Thiên trong lòng cười lạnh, dám ở trước mặt ta lộ ra sát khí, ta lớn lên sẽ giết ngươi! Có lẽ trẻ con bình thường sẽ không phát hiện được ác ý mà người ẩn dấu cực tốt, nhưng mà ta thì bất đồng. Ta kiếp trước đã sống hai mươi lăm năm, đã gặp nhiều người như ngươi, trước mặt ta mà chơi tâm cơ thì chẳng khác nào trước mặt Khổng Phu Tử mà niệm bách gia tính, sử đại đao trước mặt Quan Công, múa rìu trước mặt Lỗ Ban, bán Ngũ gia bì trước cửa Đỗ Khang...

Một nha hoàn đi tới: “Khải bẩm lão phu nhân, thiếu phu nhân đã tỉnh lại, muốn gặp hài tử”.

“Được được rồi, lão thân cũng đã ôm bảo bối tôn nhi quá lâu rồi. Ài, khổ cực nha đầu kia, như vậy lại sinh ra một tiểu tử to béo như vậy, thật không biết thân thể nó cố gắng đến như thế nào. Phòng bếp còn đồ đại bổ nào không? Kêu bọn chúng mau mau đem tới, cho Đình nhi bồi bổ thân thể” Lão phu nhân hiền lành nói.

Không bao lâu, Lăng Thiên cảm giác được mình đang tiến vào nằm trong một lòng ngực ấm áp, dễ chịu, trong đó tràn đầy khí tức quen thuộc, thân thiết. Vừa vào lòng ngực này, Lăng Thiên liền cảm giác được một loại hạnh phúc khó hiểu, một loại cảm giác, tựa hồ như, trong lòng ngực này, vô luận mưa gió cỡ nào cũng không thể hại đến mình.

Lăng Thiên biết lòng ngực này, chỉ có thể thuộc về một người, chính là mẫu thân của mình. Lăng Thiên mơ hồ từ trên đường đang xuống hoàng tuyền trực tiếp tiến vào thế giới này, mang theo trí nhớ từ kiếp trước. Lăng Thiên vốn tưởng rằng với cái linh hồn thanh niên hai mươi lăm tuổi tiến vào cơ thể trẻ con này, khi đối mặt với mẫu thân khẳng định sẽ vô cùng xấu hổ và không thích.

Nhưng khi Lăng Thiên mở mắt, liền thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ, đang mỉm cười một cách ôn nhu của một nữ nhân hết sức mỹ lệ, lúc nàng đang nhìn mình không hề che dấu nét mặt đầy vẻ sủng nịnh, từ sâu trong lòng, một loại tình cảm nồng nàn không tự chủ được dâng lên.

Trong nháy mắt, tinh thần Lăng Thiên hoảng hốt tựa hồ trở về lại kiếp trước, trở lại những năm tháng ngắn ngủi lúc còn nhỏ bên cạnh mẫu thân, Lăng Thiên cảm xúc dâng lên, nước mắt không cảm được tràn ra nơi khóe mắt.

Người nữ nhân trước mắt này vẫn chưa mất hết nét mỗi một, hai bên gương mặt còn nhiều sợi tóc ướt đầm mồ hôi, vương cả lên mặt. Nhưng trong mắt Lăng Thiên tất cả đều thật đẹp, trong lòng tràn ngập niềm cảm kích với mẫu thân. Tại giờ khắc này, Lăng Thiên trong lòng đã hạ quyết tâm, chính mình tuyệt đối không bao giờ để cho người nữ nhân này chịu một chút gì thương tâm, vô luận là ai cũng không được xúc phạm tới nàng! Bởi vì nàng là mẫu thân của Lăng Thiên ta.

“Bảo bối đừng khóc, mẫu thân đây nè, đừng sợ, mẫu thân sẽ bảo vệ con nha” Lăng Thiên trong lòng mẹ nhẹ nhàng ngoe nguẩy, trong đáy lòng dâng lên một loại cảm giác an dật kỳ dị, một trận buồn ngủ kéo tới, Lăng Thiên ngáp một cái thật to, rồi dễ chịu nhắm mắt lại, ngọt ngào thiếp đi.

Vô luận là kiếp trước hay kiếp này, cộng lại là đã hai mươi sáu năm, mọi giấc ngủ không hề có tâm sự, hay nửa điểm cố kỵ, đối với Lăng Thiên mà nói, đây là lần đầu tiên.

7. Chương 7: Gia Tộc Hào Môn

Lăng lão công gia chủ đã có thêm một đứa cháu mập mạp.

Lăng đại tướng quân rút cuộc cũng có được đứa con đầu tiên của mình! Mẫu tử bình an, em bé mới sinh ra dĩ nhiên nặng kinh khủng – chín cân tám!

Sự tình này giống như sấm gấm sóng lớn, chấn động khắp cao tầng Thừa Thiên Vương Quốc. Không đề cập đến thân phận, địa vị của Lăng lão công gia cùng với Lăng đại tướng quân thì Lăng Gia là một trong sáu đại gia tộc có thế lực nhất! Mà Lăng lão công gia Lăng Chiến là một gia chủ của gia tộc cường đại này. Lăng gia, vô luận là tài lực, quyền lực hay nhân lực đều đạt đến một trình độ dọa người.

Trong lúc nhất thời, trước gia môn Lăng gia có một đội ngũ người đến chúc mừng xếp một hàng thật dài, đến đi không dứt. Đừng nói là những gia tộc trong vương quốc mà ngay cả tứ đại gia tộc ở hai đại lục khác cũng không quản xa ngàn dặm cử người đến chúc mừng. Về phần đương kim Hoàng đế bệ hạ Thừa Thiên Vương Quốc không đợi Lăng tiểu công tử đầy tháng đã tự mình đến chúc mừng.

Gần như mỗi người trong Thừa Thiên Vương Quốc đều biết được Lăng lão gia Lăng Chiến từng được tiên hoàng khải đầu bát bái chi giao! Huynh đệ sinh tử! Vạn lý sơn hà của Thừa Thiên Đế Quốc có ít nhất một nửa do Lăng lão công gia đánh đoạt được, có công hiển to lớn với vương quốc như vậy, trong vương quốc không người nào có thể xem thường được!

Mà Lăng Khiếu Lăng đại tướng quân chính là một trụ cột của Quân đội vương quốc! Uy chấn tứ phương! Một phần ba quân đội cả nước đều do Lăng đại tướng quân thống lĩnh. Uy quyền to lớn. So với đương kim tế tướng Dương Không Quân – gia chủ của Dương thì gia tộc không yếu hơn bao nhiêu.

Ngoại trừ những điều này ra thì Lăng Đại Tướng Quân chính là huynh đệ tình thâm với đương kim hoàng đế bệ hạ, thưở nhỏ cùng lớn lên với nhau. Mà muội muội duy nhất của Lăng đại tướng quân chính là phi tử có địa vị chỉ thấp hơn hoàng hậu mà thôi - Lăng quý phi.

Một gia tộc như vậy ai dám xem thường?

Lăng Thiên còn chưa tròn tháng mà hai căn phòng chuyên môn được xây lên để chứa hạ lễ thôi đã tràn đầy. Mà khoảng thời gian này bên trong Lăng gia cứ cách một đoạn thời gian lại có thượng khách đến chúc mừng. Rượu mừng không ngừng đưa lên! Tiếng cười hào sảng của Lăng lão công gia lúc nào cũng vang lên không ngừng nghỉ. Còn vẻ râu rí của Lăng đại tướng quân trước kia hoàn toàn biến mất! Lăng lão phu nhân luôn làm từ thiện lần này lại chi lớn, xuất ra một ngàn vạn lượng cứu trợ dân nghèo. Trong lúc nhất thời, những người nghèo khổ liền đem Lăng lão phu nhân lên tôn thờ như thánh thần.

Lăng Thiên sau khi biết được những vấn đề này không chút cao hứng nào. Trong lòng ngược lại xuất hiện sầu lo rất nhiều! Nước đầy liền cạn, trăng tròn liền khuyết, mọi việc đều đi đến cực thịnh liền trở nên cực suy. Mà hiện tại quyền thế của Lăng gia đã đi đến một tình trạng nguy hiểm vô cùng! Trực tiếp uy hiếp đến hoàng quyền của đế quốc. Đây không phải là một chuyện tốt đẹp gì.

Một gia tộc mạnh mẽ như vậy nếu nói hoàng thất của vương quốc không chút cố kỵ nào là điều không có khả năng! Trước mắt, gia tộc có lẽ thăm căn cổ đế trong vương quốc, không thể nào khinh động. Thứ nhì đó là vương quốc này kiến tạo chưa được bao lâu. Nội ưu ngoại loạn cần phải có Lăng gia hỗ trợ trấn áp. Cho nên thế lực của Lăng Gia trong một thời gian ngắn vẫn duy trì sự cường thịnh. Nhưng mà một khi vương quốc hoàng quyền được củng cố, nội ưu diệt hết, ngoại loạn quét sạch chỉ sợ đó là lúc tận thế của Lăng gia.

Bất cứ một quốc gia vừa mới thống nhất đều không thể dễ dàng tha thứ cho một con quái vật lớn như Lăng gia tồn tại! Điều tử cung tàn, thổ tử cầu phan. Đây là xu hướng phát triển của lịch sử từ trước đến giờ. Tình nghĩa không có tồn tại trong vương quyền, nó không có chút tác dụng nào cả. Đó chính là chính trị!

Lăng Thiên cảm thấy bản thân phải phòng ngự trước khi tai nạn ập đến, phải làm một điều gì đó. Nếu không thì một khi đến năm gia gia Lăng Chiến của chính mình gần đất xa trời, phụ thân Lăng Khiếu tử

trung với đế quốc, bị tình nghĩa của Hoàng đến bệ hạ trối buộc. Cứ như vậy thì Lăng gia bị diệt vong là chuyện không thể nào tránh né được.

Hiện tại, Lăng gia có mình là người danh chính ngôn thuận trở thành người kế thừa tất nhiên sẽ khiến cho vương quốc càng thêm cố kỵ! Dù sao thì lấy thế lực của Lăng gia hiện tại muốn tạo phản là một chuyện hết sức dễ dàng.

Hiểu rõ được tình cảnh của gia tộc chính mình hiện tại. Lăng Thiên bất ngờ phát hiện ra mình vừa sinh ra đã được đặt trong trước đầu ngọn gió. Đường như vừa oa oa ra đời liền bị đặt lên trên miệng núi lửa! Là một tiêu điểm mà các thế lực lớn khác chú ý đến không thể tránh. Đối với tình huống này Lăng Thiên chỉ biết cười khổ trong lòng.

Lăng Thiên hiểu rõ rằng một khi mình lớn lên chỉ cần biểu hiện một chút điểm xuất sắc thôi thì nguy cơ của Lăng gia gặp sẽ sâu sắc hơn một tầng. Nghĩ thông suốt điểm đó khiến cho Lăng Thiên khóc không ra nước mắt. Chẳng lẽ lão tử phải ở thế giới này nguy trang cả đời sao? Một đời này không thể không nguy trang sao?

Một chuyện Lăng Thiên cảm thấy thuận tâm chính là phụ thân, gia gia cùng với mọi người cũng đa mưu túc trí sau một ngày một đêm thảo luận rốt cuộc cũng đặt được tên cho mình. Khiến hấn chấn kinh là tên hiện tại cùng với tên kiếp trước giống nhau. Đầu gọi là Lăng Thiên!

Mẹ nó, lão tử không chỉ có mang theo trí nhớ xuyên việt qua đây mà ngay cả tên cũng xuyên việt qua. Bất giác trong lòng Lăng Thiên có ý nghĩ như vậy.

Cảm thấy một tia mừng rỡ thì Lăng Thiên cũng rất muốn mắng lớn một tiếng. Mắng gia gia cùng với phụ thân cả ngày luôn cười ngây ngốc với mình.

Quả thực là hai cái siêu cấp ngu ngốc. Không có một chút giác ngộ chính trị nào cả!

Tên Lăng Thiên này ở thế giới trước kia không sao cả, thậm chí là một cái tên rất bình thường. Bất quá chỉ có chút khí thế mà thôi. Nhưng hiện tại ở kiếp này, ở trong vương triều phong kiến này lại là một cái tên đại nghịch bất đạo! Lăng Thiên phỏng chừng rằng nếu như thế giới này cùng với kiếp trước giống nhau sợ rằng chỉ với tên này thôi cũng đủ có tư cách trảm cả nhà rồi.

Đối với trình độ ngu ngốc về chính trị của gia gia và phụ thân, Lăng Thiên không biết phải nói gì.

Mà Lăng Thiên cũng cấp cho người Lăng gia một cái kinh ngạc thật lớn. Lăng lão phu nhân vì cháu mình mà đã tìm đến hai vú nuôi cường tráng và khỏe mạnh. Nhưng không nghĩ đến là vú nuôi mỗi lần đem 'bầu sữa' đến gần là tên này luôn tránh cái đầu nhỏ qua một bên, không muốn 'ăn' chút nào! Thà rằng đói quá khóc oa oa lên nhưng cũng không chịu uống mấy bầu sữa này. Điều này thôi cũng đủ khiến cho Lăng phu nhân râu rĩ không thôi.

Có gì hay ho mà cười chứ? Sữa mẹ nuôi trẻ mới chính là một lựa chọn tốt nhất. Cái loại phụ nữ không cùng huyết thống này ăn vào có gì ngon chứ? Chỉ là một con bò sữa mà thôi! Bú của họ thì tốt nhất là cho ta trực tiếp uống sữa đi. Lăng Thiên đương nhiên cự tuyệt mấy vú nuôi này. Đương nhiên trong lòng Lăng Thiên còn có một ý định khác nữa.

Mẫu thân Lăng Thiên nhìn con mình không chịu uống sữa mà đau lòng liền ôm nó vào trong lòng. Không nghĩ đến vừa tiến vào trong lòng mẫu thân thì tên gia hỏa này liền trở nên hợp tác vô cùng. Từng ngụm từng ngụm uống một cách ngon lành, trên gương mặt nhỏ tràn đầy hạnh phúc.

Lăng lão phu nhân lo lắng cho thân thể con dâu mình có chút yếu, lại vừa mới sinh con xong sợ nàng không thể nào chịu nổi. Càng sợ này không đủ sữa sợ làm đối tiểu bảo bối chính mình khiến cho cuống quýt không thôi. Kết quả là không đầy một tháng sau, không vì chiều cổ tiểu hài tử mà ảnh hưởng đến thân thể, mà ngược lại trạng thái của thân thể so với trước kia mang thai càng tốt hơn rất nhiều, tinh thần càng thêm thịnh vượng hơn nhiều, không khỏi tấm tắc bảo kỳ lạ.

Trong lòng Lăng Thiên âm thầm đắc ý. Từ mới hấn sinh ra thôi liền phát hiện ra thân thể mẫu thân mình rất suy yếu. Lại vừa trải qua sinh nở nên tình trạng thân thể giống như đèn dầu sắp cạn.

Lăng Thiên không muốn còn nhỏ đã phải thừa nhận sự thống khổ do mất đi mẫu thân liền nhân cơ hội ‘uống sữa’ lên lúc dùng tiên thiên chân khí có chút căn cơ của chính mình vì mẫu thân mà chăm sóc lại kinh mạch, tu bổ lại thân thể mẫu thân. Kết quả hiển nhiên tốt đẹp vô cùng. Mẫu thân nếu như không có chút ngoài ý muốn nào mà nói, thì Lăng Thiên hoàn toàn tin tưởng nàng có thể sống đến trăm tuổi cũng không khó khăn.

Còn một điểm nhỏ mà Lăng Thiên khiến cho toàn bộ người trong Lăng gia cảm thấy kinh ngạc chính là từ lúc sinh ra đến hiện tại chưa bao giờ tiểu trên giường! Mỗi lần mắc quá đến nỗi khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên cũng không dám dãi dầm. Hơn nữa mỗi lần ‘mắc’ liền kêu y y nha nha, tay chân múa loạn cả lên nhắc nhở những người bên cạnh mình muốn tiểu. Quả thực là thiên tài!

Mỗi lần từ trong nhà có khách đến tham thì mẫu thân và nãi nãi của chính mình liền đem chuyện này nói với một ngữ khí kiêu ngạo. Một lần như vậy khiến cho một mảnh kinh hô và hâm mộ, sau đó là khích lệ truyền đến như thủy triều.

Đối với mẫu thân và nãi nãi lấy chuyện mình không hề dãi dầm khoe khoang ra ngoài khiến cho Lăng Thiên cảm thấy buồn bực vô cùng! Nói như thế nào thì mình cũng nắm giữ ý thức của người hai mươi lăm tuổi mà. Như thế nào lại có thể lại làm chuyện dãi dầm đây chứ? Chờ mong một thanh niên hai mươi lăm tuổi dãi dầm tốt hơn hết là đi chờ mong tất cả động vật ăn thịt đi ăn chay đi.

Thời gian ngày nối ngày trôi qua. Người trong Lăng gia lại bất ngờ phát hiện một sự tình phát sinh trên người tiểu thiếu gia nữa: “Vị thiếu gia này không bao giờ khóc không có lý do. Hơn nữa thời gian hoạt động mỗi ngày đều có quy luật đến dọa người. Đến lúc đáng ngủ liền tự động nhắm hai mắt lại, đến lúc đáng ăn liền há mồm ăn rất ngon lành mà không cần người hầu hạ. Lúc không ăn không ngủ cũng rất đáng yêu. Nếu không mở to đôi mắt chuẩn chuẩn ra lắng nghe mọi người nói chuyện một cách háng hái vô cùng, nếu không im lặng nằm một bên thì cũng tự chơi đùa. Cơ hồ mỗi một nữ nhân nào gặp qua tiểu thiếu gia đều nói rằng chưa từng thấy tiểu hài tử nào ngoan ngoãn như vậy!

Vì vậy, lời đồn về tiểu thiếu gia của Lăng Gia ngày càng mạnh. Chỉ cần ngủ trong một thời gian ngắn thôi thì cơ hồ không một người nào ở Thừa Thiên Quốc đều biết được Lăng gia có tiểu thiếu gia là một siêu cấp thiên tài.

8. Chương 8: Tình Thế Thế Giới

Thời gian trôi đi thật nhanh. Mới đó thôi mà Lăng Thiên đã xuất hiện trên thế giới này được một năm. Ngày mai chính là ngày bảy tháng bảy cũng đúng là sinh nhật đầu tiên của Lăng Thiên ở kiếp này. Bởi vậy, ngày mai tiểu thiếu gia Lăng gia thôi nói đối với Lăng gia mà nói chính là một sự kiện lớn. Nghe nói là tất cả cao tăng khắp Thừa Thiên Vương Quốc đều đến chứng kiến, thuận tiện ăn uống và vỗ mông ngựa một chút.

Thời gian một năm cũng đủ để cho Lăng Thiên hiểu được một ít sự tình. Chỉ là từ những đàm luận của người trong nhà với trí tuệ của Lăng Thiên cũng hiểu được tình thế hiện tại. Nhưng hắn hiểu được tình thế thì hắn càng bắt đầu hồ đồ.

Thế giới này là một tinh cầu cùng với địa cầu trong thế giới trước kia của Lăng Thiên kém quá xa. Nhưng lại có rất nhiều chỗ tương tự. Trên tinh cầu này có ba đại lục phân biệt là Thiên Tinh Đại Lục, Thiên Dương Đại Lục, Thiên Phong Đại Lục. Mà nơi Lăng gia cư ngụ chính là Thiên Tinh Đại Lục, khoảng cách giữa ba đại lục này là mặt biển rộng lớn.

Nhưng nhân loại trên ba đại lục này không có phức tạp như địa cầu. Cư dân trên ba đại lục này đều cùng một màu da. Dường như tinh cầu này đều do người da vàng thống trị. Mà Lăng Thiên tưởng tượng rằng trong thế giới này khác địa cầu là ma tộc, thú nhân, ma pháp và một ít khác căn bản không hề tồn tại.

Trên Thiên Tinh Đại Lục không chỉ có một quốc gia Thừa Thiên Vương Quốc thôi mà là có bảy tám quốc gia lớn nhỏ khác nhau. Quốc gia và quốc gia không khỏi tránh thoát những tranh đấu với nhau, chém giết

liên tục mấy năm. Chẳng qua những thế lực căn bản không có sai biệt lắm, phân bố cũng rất cân bằng. Tất cả các quốc gia đều nhìn chằm chằm chờ đợi thời cơ hành động.

Trong tình cầu này cũng tồn tại vũ kỹ. Bất quá so với tình huống thành lập môn phái trên địa cầu thì vũ kỹ ở địa cầu này có thể dùng từ ‘vô cùng thâm diệu’ để hình dung. Cơ hồ tất cả các vũ giả đều tu luyện ngoại môn công pháp. Môn phái có công pháp tu luyện ra nội lực hiếm có như long phượng từng lân vảy.

Chiến tranh nơi đây vẫn dựa vào vũ khí lạnh. Lăng Thiên âm thầm so sánh sự đối lập của tình cầu này và địa cầu một phen. Trạng thái hiện tại của tình cầu này giống như là thời Đường của địa cầu. Là khoảng thời gian thiếu thốn khoa học kỹ thuật vô cùng.

Trong lòng Lăng Thiên khê ai thán, lấy tri thức chính mình nắm giữ sợ rằng hoàn toàn có thể trở thành siêu cấp tiên tri tồn tại trên tình cầu này. Lão Thiên à, như thế thế nào có thể như vậy chứ? Đường như chỉ cần ta thuận miệng nói ra một câu liền trở thành kim khoa ngọc luật. Hơn nữa, thế giới này không có máy vi tính, không có internet, thậm chí không có TV, không có bất cứ cơ cấu truyền thông nào tồn tại. Ghê tởm nhất là ngay cả truyền thông cấp thấp – báo chí cũng không có. Càng không nói đến những tiểu thuyết vô hiệp huyền huyền mà mình vẫn thích đọc...

Ta kháo! Sau khi Lăng Thiên đem tất cả hiểu hết thì phản ứng đầu tiên trong lòng chính là hai chữ to này! Như vậy làm cho ta như thế nào có thể sống nữa chứ! Lăng Thiên bi phần vô cùng.

Trong một lần đi thăm thư phòng của lão gia tử thì Lăng Thiên đã mất hết hy vọng. Thư phòng to như vậy dường như chỉ có một loại sách dùng để đọc cho buồn ngủ mà thôi, duy nhất có một bộ “Thiên Tinh Đại Đế Tiểu Sử” là ngoại lệ. Bên trong căn bản là bài viết ca ngợi công đức khiến cho kẻ khác vừa nhìn có thể buồn nôn ba ngày. Gia gia hẳn hết lần này tới lần khác lại không biết chán chút nào, một tay cầm sách một tay vuốt râu như là Quan Công đêm đọc Xuân Thu, bộ dáng hăng hái vô cùng, thỉnh thoảng lại lên tiếng trầm bổng ngâm nga một phen.

Mà Lăng lão gia tử thích nhất là một tay ôm cháu một tay cầm tiểu sử, vẻ mặt đắc ý vì đang tiến hành khai trí văn hóa cho cháu mình. Từ sau lần đầu tiên khai trí thì Lăng Thiên đối với vị gia gia này hoàn toàn không muốn gặp nữa. Cái loại tư vị này thật giống với kiếp trước bị người khác phế bỏ vô công rồi đánh cho bất tỉnh nhân sự giữa sân đầy rác. Nếu Lăng Thiên có lựa chọn thì hẳn tình nguyện ngu ngốc còn hơn là tiếp nhận cái khai trí kia của Lăng lão gia.

Loại tư vị này chỉ có thể dùng bốn từ ‘siêu cấp kinh khủng’ để hình dung cảm giác đó. Tin tưởng rằng định lực của Phật tổ lão nhân gia cũng tuyệt đối không thể nào chịu nổi! Cho nên Lăng Thiên dưới sự bắt bớ dĩ bị ép buộc tìm một bộ thôi miên công pháp từ trong đầu ra tiến hành khắc khổ tu luyện. Không cần biết sau này có tác dụng gì hay không, chỉ cần hiện tại Lăng lão gia tiến hành khai trí là hẳn tự thôi miên chính mình.

Vì vậy, từ đó về sau mỗi lần Lăng lão gia ôm Lăng Thiên vào trong lòng bắt đầu khai trí chính là thời điểm Lăng Thiên tự thôi miên đạt được kết quả tốt nhất.

Lăng Thiên trầm mặc, hẳn đối với thế giới này hoàn toàn thất vọng, hoàn toàn mất đi tin tưởng.

Nếu không phải trong lòng thật sự không cam lòng lần này mang theo trí nhớ của kiếp trước là một cơ hội khó có được sợ rằng Lăng Thiên sớm đã tự tuyệt thực, sống thời gian ngắn thôi.

Trong một năm này, Lăng Thiên chỉ có thu hoạch duy nhất chính là Kinh Long Thần Công trong cơ thể đã được tiên thiên chi khí trợ giúp đã vượt qua cánh cửa đầu tiên.

Không nên xem thường đệ nhất trọng này. Phải biết rằng đệ nhất trọng Kinh Long Thần Công này là do Lăng Thiên dùng hết toàn bộ tiên thiên khí làm nền tảng! Đây là môn võ học trong truyền thuyết. Điều này cho thấy Lăng Thiên hoàn toàn không giống với những tu luyện khác trải qua cửa ải khó khăn là trùng huyết thông mạch. Chỉ cần theo thứ tự dần dần tu luyện thì chân khí trong cơ thể sẽ tự động trở thành tiên thiên chân khí.

Nếu nói là người tu luyện võ học đều có kinh mạch trong cơ thể như những con sông nhỏ quanh co khúc khuỷu tràn ngập trở ngại như nhau thì kinh mạch trong cơ thể Lăng Thiên đã trở thành một dòng ‘Trường Giang’ thẳng tắp không chút uốn lượn. Sự khác biệt giữa hai điều này không thể nào so sánh được. Lăng

thiên cùng với vũ giả hiện tại có điểm bắt đầu chênh lệch lớn giống như tiểu khất cái được sinh ra trong gia đình nghèo đi so sánh với thái tử được sinh ra trong hoàng gia.

Sau khi tiến vào tiên thiên thì chỗ tốt lớn nhất của võ học hính là không có sự kiện tẩu hỏa nhập ma xảy ra. Cho nên trong một năm này trong lòng Lăng Thiên luôn mong muốn tiến vào cảnh giới võ học mà kiểm trước hẳn chỉ biết mơ tưởng. Thời gian tu luyện của hắn không bị quấy rầy bởi vì hiện tại hắn chỉ là một trẻ con không biết nói cho nên thời gian hắn tu luyện mỗi ngày đều là hơn mười bốn giờ liên tục.

Điều này cũng là chuyện không thể trách được. Nếu Lăng Thiên vừa mới sinh ra đã xuống đất chạy tới chạy lui, trong miệng ề a suốt ngày sợ rằng người khác đều cho rằng hắn không phải là thiên tài mà là một con quái vật mới đúng.

Tu luyện nội lực một mỗi thì Lăng Thiên liền đem công pháp mình đã nhớ kỹ trong đầu ôn lại một lần, xác định đã ghi nhớ thật kỹ. Tại tinh cầu thiếu thốn võ học này Lăng Thiên đã biết được trong đầu mình có được tài phú nhiều bao nhiêu! Công pháp mà mình nghi nhớ kỹ kia chỉ cần tùy tiện xuất ra một bộ thôi cũng có khả năng tạo thành một cơn động đất lớn ở tinh cầu này! Tất cả đều là siêu cấp pháp bảo dùng để bảo vệ tính mạng và an thân lập nghiệp sau này! Không thể nào có sai sót được.

Sau khi đem điển tịch võ học ôn lại một lần thì Lăng Thiên bắt đầu công việc tiếp theo. Đó chính là xác định con đường võ học. Chiêu thức cùng với công pháp khinh công, quyền kiếm chưởng và một chút chiêu thức khác yên lặng sửa sang lại một lần.

Ở kiếp trước, võ công của Lăng Thiên bị phế. Sau khi được Lăng Mộng Nhi cứu đi vẫn ở Đông Hải Chi Tân. Tiêu khiển duy nhất chính là lên mạng chơi game, đọc tiểu thuyết. Bởi vì chính mình xuất thân từ vũ giả cho nên có một ít trò chơi cảm thấy hứng thú. Trong quá trình sửa sang lại những chiêu thức trong đầu làm cho Lăng Thiên tìm lại được cảm giác chơi game trên internet.

Đương nhiên, so với trò chơi online kiếp trước khác nhau rất lớn. Một cái là tận tình chém giết trên internet, một cái là mô phỏng chiến đấu trong đầu mình. Tuy đều là hư ảo nhưng mỗi động tác của Lăng Thiên mô phỏng bây giờ giống như trong tương lai mình dùng tay chân để diễn luyện. Cho nên mỗi chiêu thức Lăng Thiên mô phỏng đều là những chiêu thức được áp dụng trong thực chiến nhiều nhất, tiêu chuẩn đề ra là một kích phải chết.

Không thể không nói tư liệu mà Lăng Thiên muốn sửa sang lại rất khổng lồ. Ký ức rộng lớn như biển cả, nếu muốn chỉ trong một năm hoàn toàn thanh lý hết là điều không thể. Cho nên Lăng Thiên cũng có một vài lựa chọn quan trọng khác. Đầu tiên là một khi mình cảm thấy không an toàn là phải tự bảo vệ mình hết thủy. Điều này là điểm quan trọng nhất. Quan trọng trong quan trọng.

Lăng Thiên nằm trên nôi, đôi mắt khẽ nhắm lại. Bề ngoài nhìn có vẻ nhu thuận vô cùng nhưng thật ra trong đầu đang vận chuyển với tốc độ cao, không ngừng lại một khắc nào.

9. Chương 9: Dương Gia Gia Chủ

Từ lần đầu tiên nằm trên nôi ở kiếp này, thì Lăng Thiên đã thích, thật giống như đoạn thời gian hắn thả lỏng thân ở trên biển ở kiếp trước. Nằm trên nôi giống như nằm trên du thuyền nhẹ nhàng lướt sóng. Bởi vậy một năm này thì Lăng Thiên có hơn phân nửa thời gian ở trên nôi.

“Thiên Nhi. Bảo bối của ta” Một âm thanh dịu dàng truyền đến khiến cho khóe miệng Lăng Thiên nở một nụ cười vui sướng. Bàn tay trắng như tuyết, mềm mại như tơ nhẹ nhàng ôm hắn vào lồng ngực. Ngắn đầu nhìn lên liền thấy gương mặt như hoa ôn nhu xinh xắn. Trong mắt tràn đầy yêu thương và cưng nịnh. Đó chính là mẫu thân của Lăng Thiên – Sở Đình Nhi. Bên cạnh có một trung niên nhân khoảng ba mươi tuổi có gương mặt hình chữ quốc đầy cương nghị. Ừm, xem ra cũng dễ nhìn. Miệng mỉm cười như gió xuân, ánh mắt nhìn mình tràn ngập thỏa mãn. Đúng là phụ thân của Lăng Thiên. Là nhân vật quyền uy nhất trong quân đội của vương quốc – Đại Tướng Quân Lăng Khiếu.

Lăng Khiếu hạ thấp thân thể xuống nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ mềm mại của Lăng Thiên. Râu mép cứng như cương châm khiến cho Lăng Thiên khó chịu một trận, hẳn có chút mất hứng trừng mắt phụ thân mình.

“Ha ha, tiểu tử kia không muốn sao? Ừm. Ta không cho người tội nguyên đâu. Ha ha” Nói xong lại hạ thân xuống hôn lên gương mặt của Lăng Thiên.

Sở Đình Như hờn dỗi đẩy trưng phu qua một bên nói: “Đi đi, râu mép của chàng cứng như vậy sẽ làm đau bảo bảo”.

“Ha ha, cứng sao? Tại sao tối qua nàng không chê cứng? Hắc hắc. Ai da...” Sở Đình Nhi then quá hóa giận hung hăng ngắt một cái. Lăng Thiên không cần nhìn cũng biết được vẻ mặt của phụ thân hẳn lúc này hèn mọn bỉ ổi bao nhiêu. Lúc này khiến cho Lăng Thiên đột nhiên nhớ đến một câu nói nổi tiếng ở kiếp trước: Đau đớn cũng là niềm vui sướng.

“Con mình ở ngay bên cạnh mà chàng lại nói loạn gì đó? Dù sao chàng cũng đã là phụ thân rồi đó” Cơn giận của Sở Đình Nhi chưa tiên tan, bực bội nói.

“Hắc hắc hắc, nhỏ vậy thì hiểu được gì chứ? Nàng nói đúng không con yêu?” Theo câu hỏi vang lên thì gương mặt dễ nhìn của Lăng Thiên cũng hiện ra trước mắt, đôi mắt to chớp động rất đáng yêu.

“Hừ! Không... Chàng không được lộn xộn.” Sở Đình Nhi đang muốn tức giận đột nhiên âm thanh nhỏ dần. Lăng Thiên vừa nhìn liền thấy trên bộ ngực sữa cao vút của Sở Đình Nhi bất ngờ có một bàn tay heo đang đặt trên đó, nhẹ nhàng vờn ve.

Lăng Thiên nổi giận vô cùng! Ta khát, xem ta như không có lại đi làm hành động phá hỏng tâm linh thanh thiếu niên như vậy. Lăng Thiên phần nộ nắm bàn tay heo kia đẩy đi chỗ khác.

“Ha ha ha. Con mình không cho người cha là ta xâm phạm lãnh địa của nó. Ha ha” Một tiếng cười to sang sảng vang lên khắp phòng.

Rốt cuộc trước ngực cũng được buông lỏng ra. Vẻ mặt Sở Đình Nhi đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa giận nói: “Chàng là đồ xấu xa” Lăng Khiếu nhìn khuôn mặt xinh xắn động lòng người của thê tử khiến cho trái tim khẽ lay động. Không nhịn được nhẹ nhàng ôm vòng eo nhỏ của thê tử đem miệng tiếp cận qua.

“Bịch!” Lăng Thiên từ trong lòng mẫu thân đã đá một cái vào bụng hẳn.

“Ha ha ha. Tiểu tử này thật là bá đạo mà” Hai người cùng cười rộ lên.

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới: “Lão gia, phu nhân. Các vị đại nhân đã đến. Lão thái gia mời lão gia và phu nhân đi qua” Một thị nữ với gương mặt thanh tú đứng sau hai người nhẹ giọng nhắc nhở.

“Ồ, biết rồi. Người hồi bẩm lão thái gia nói rằng chúng ta sẽ tới liền”.

“Ô a a... Đây là tiểu công tử sao? Lão phu lâu nay đi sứ, hôm nay mới có dịp nhìn thấy tiểu bảo bối. Ha ha, đây là một chút thành ý bất thành kính ý” Vợ chồng Lăng Khiếu vừa ôm con đi vào đại sảnh thì một cái Ngọc Như Ý màu bích lục đã đưa đến trước mặt Lăng Thiên.

“Vương đại nhân đi sứ, một đường gian khổ thì ta như thế nào lại dám nhận hậu lễ như vậy? Mời đại nhân thu hồi lại đi” Lăng Khiếu khách khí nói.

Vị Vương đại nhân kia là một lão giả có chòm râu bạc, trên người bận cẩm bào, râu tóc được chải chuốt tỉ mỉ. Hiển nhiên là người thường ngày rất chú trọng nghi thức. Lăng Thiên tò mò mở mắt đánh giá vị bộ dáng hờn giận dưng cả râu tóc lên của vị Vương đại nhân kia.

“Lăng đại tướng quân nói lời đó sai rồi. Lão phu chỉ là đưa quà mừng tuổi tiểu công tử mà thôi. Không có tặng cho Lăng đại tướng quân. Nhiều Ngự Sử đại nhân ở đây như vậy thì Lăng đại tướng quân không cần lo lắng Ngự Sử buộc tội” Mọi người đều cười to cất tiếng phụ họa theo.

Nói giỡn sao? Lăng Khiếu hiện tại là người quyền cao chức trọng. Dưới một người trên vạn người thì nào có Ngự Sử nào ôm mộng heo bắt cộp đây chứ? Buộc tội sao? Trừ khi ngài mình sống lâu quá. Trong lòng chúng Ngự Sử âm thầm mắng Vương lão đầu này nói giỡn làm chúng ta đổ mồ hôi lạnh đây đây.

“Ha hã. Nếu là như vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh. Lặng mỗ mặt dày thay tiểu nhi nhận lấy vậy” Lãng Khiếu cười cười, căn bản không muốn nói tiếp.

“Nào có nào có. Là Đại tướng quân cấp thể diện cho lão phu” Một đôi mắt đen của Lãng Thiên khẽ chuyển động. Xem ra người này chỉ là một người giỏi vuốt mông ngựa mà thôi, hẳn là không cùng bề đẳng đối địch với gia tộc mình.

“Không biết tiểu tử này gọi là gì?” Một lão giả tóc bạc đi lên cất tiếng hỏi. Trong lòng Lãng Thiên ngẩn ra, mình sinh ra một năm thì đây chính là lần đầu tiên nghe thấy có người trước mặt gia gia mình gọi chính mình là tiểu tử. Xem ra lão gia hỏa này không phải là kẻ bình thường chút nào.

“Ha hã, Dương lão đầu, tên này được lão phu tự thân đặt cho - Lãng Thiên. Tên đủ vang dội không?” Lãng Chiến cười ha hã trả lời. Nhưng Lãng Thiên lại nghe được ẩn sâu trong giọng nói của Lãng Chiến là một mảng băng hàn. Xem ra Dương lão đầu này không hề đơn giản chút nào.

“Bốp, bốp...” Dương lão đầu kia vỗ tay nhẹ nhàng than thở: “Không hổ là Lãng lão công gia. Đặt tên cho tôn nhi cũng khích phách vô cùng như vậy. Hay hay hay, tên rất có khí thế, ngã dục lãng thiên (ta muốn lên trời). Ừm, tên rất hay, rất hay!”

Lời vừa nói ra khiến cho hơn mười người trong đại sảnh không dám phát ra một tiếng động!

Lời nói của Dương lão đầu này có thể nói là muốn trách phạt. Dương kim Hoàng thượng là thiên tử mà Lãng Chiến lại đặt tên cho tôn nhi là Lãng Thiên. Không thể nghi ngờ là Lãng Chiến đại nghịch bất đạo.

“Ồ... Quốc trưởng quá khách khí rồi. Lệnh tôn Dương Hoàng của quốc trưởng cũng khiến cho lão phu được một phen giật mình đó thôi. Không biết khi nào Dương gia xuất hiện một vị thiên tử” Hàn quang trong mắt Lãng Chiến chợt lóe lên, không cho là đúng đáp lời lại.

Lãng Thiên giật mình hiểu ra. Thì ra lão gia này chính là một trong sáu đại gia tộc có thực lực chống lại Lãng Gia ở Thừa Thiên Vương Quốc – gia chủ Dương gia Dương Không Quần. Bộ mặt như đòi nợ vậy làm Lãng Thiên cảm thấy tức giận.

“Ha ha ha. Theo lời lão nói chẳng lẽ tìm tất cả những nhà tầm thường có những đứa trẻ lấy tên có chữ ‘long’ chữ ‘phượng’ đều là vi phạm lệnh cấm sao? Lãng lão thổi phồng quá mức rồi” Dương Không Quần vân vờ hàm râu híp mắt trả lời.

“Ồ... Câu nói đầu tiên của lão phu là thổi phồng lên thì tôn nhi của Dương lão đầu ngươi là thuận lý thành chương sao?” Lãng Chiến nổi giận trong lòng. Mẹ nó, khi tôn nhi Dương lão đầu ngươi sinh ra thì ta đã đi đến chúc mừng. Hôm nay ngày tôn nhi ta tròn tuổi thì ngươi lại đến đây quấy rối! Sớm biết vậy thì năm ngoái đem tiệc đầy tháng tôn nhi ngươi trở thành bữa tiệc hỗn loạn luôn rồi.

Hai lão đầu như hai con gà chọi, người trừng ta, ta trừng người. Người nào cũng không chịu lùi lại nửa bước khiến cho văn võ bá quan xung quanh nhìn lẫn nhau không dám lên tiếng.

Hai người kia đều là những nhân vật ở Thừa Thiên Vương Quốc chỉ cần khẽ giậm chân thôi cũng đủ khiến cho núi lở. Chính mình tốt nhất không nên trêu chọc vào. Một người là Lãng gia gia chủ, vương quốc đệ nhất công hầu, là phụ thân của quý phi và đệ nhất đại tướng quân. Mà người còn lại là Dương gia gia chủ, là Tể tướng của đương triều, là phụ lão trọng nhân của hoàng thượng!

Vạn nhất chen vào một câu thôi cũng đủ rước lấy tai họa diệt gia. Vài người đứng bên cạnh hai lão đầu một bên lẳng lặng lau mồ hôi lạnh. Một bên lặng lẽ lui về phía sau. Vốn tính kế đến gần tìm cơ hội vỗ mông ngựa nhưng ai ngờ lại gặp phải cuộc chiến đỉnh cấp trong vương quốc này. Âm thầm kêu khổ không ngừng.

Dương Không Quần thổi chòm râu một hơi nói: “Lão Lãng, lão phu cũng chỉ nói một lời như vậy. Lão phu có nói tên tôn nhi ngươi không tốt sao? Lão phu hảo tâm đến chúc mừng thế mà ngươi... ngươi... ngươi... chó cắn Lữ Động Tân”.

Lãng Chiến như cười như không nhếch miệng nói: “Nói cũng phải, tên tôn nhi của hai lão bắt tử chúng ta giống nhau cũng tốt. Bất quá tôn nhi của lão phu vang dội hơn một chút. Hắc hắc hắc...”

Dương Không Quần cũng cảm thấy đến lúc kết thúc liền cười hắc hắc nói: “Nói cũng phải, bất quá lão phu so với lão thất phu ngươi một hơn nhiều. Ôi, ba đứa cháu trai ồn ào vô cùng. Nhưng mà còn có hai đứa

cháu gái, bên này ôm một đứa, bên kia ôm một đứa. Mỗi ngày đều như vậy khiến cho thắt lưng đau nhức, khổ không nói nổi. Đáng vẻ không có thoải mái như lão Lăng người. Chỉ có một đứa thiên tài để ôm thôi. Còn có thời gian trồng các loại kỳ hoa dị cỏ. Cuộc sống làm người khác phải hâm mộ” Vừa nói vừa khẽ đầm đầm thắt lưng, vẻ mặt than thở không thôi.

Lăng Chiến giận dữ nhưng không biết nói gì. Người trong gia tộc rất ít, đến đời Lăng Thiên này chỉ có mình nó. Dương Không Quần nói lời này chính là đang chế giễu người nhà mình không đông. Nhưng sự thật là vậy, Lăng Chiến cũng không thể nào thay đổi được liên oán hận liếc mắt nhìn con mình một cái mắng: “Đồ vô dụng”.

Lăng Khiếu vẫn kéo thê tử ôm con mình tránh qua một bên nhìn hai lão đầu tử đấu võ miệng cũng cảm thấy rất mới lạ. Nào biết được họa từ trên trời rơi xuống, lão gia tử trong cơn tức giận lại đi phát tiết lên đầu mình! Lăng Khiếu không nhịn được co đầu lại, vẻ mặt đau khổ không lên tiếng. Vạn nhất lão gia tử trước mặt mọi người bắt mình nạp thiếp, đó chính là tự mình ngồi lên đèn.

Sở Đình Nhi đỏ mặt lên, vươn bàn tay ngọc hung hăng ngất chéo lên lưng trợ lực một cái. Lời lão gia tử đã như vậy thì nàng là con dâu không thể phản bác được gì. Nhưng bên cạnh có một nơi trú ẩn như thế nào lại không áp dụng đây.

Lăng Khiếu hít một ngụm lãnh khí, nhe răng nhếch miệng.

Trên mặt Lăng Thiên tràn hưng phấn xem náo nhiệt nhưng trong lòng lại cười lạnh không thôi: “Dương lão đầu người bớt đặc ý đi. Làm cho ta tức giận thì chờ thêm vài năm nữa ta đem ba đứa cháu người vào cung làm thái giám. Lừa gạt hai đứa cháu gái người trở thành tiểu thiếp. Không biết lúc đó nhìn người sẽ như thế nào ? Hắc hắc hắc...”

Mọi người nhìn thấy cuộc chiến của hai lão đầu cuối cùng cũng kết thúc liền thở ra một hơi. Vội vàng làm huyền não cả đại sảnh, đem sự chú ý của hai lão đầu qua một bên. Vạn nhất hai lão đầu này lại tiếp tục thì chẳng biết hôm nay mình đến để chúc mừng hay để xem làm trò ? Càng hưởng chi tình huống ‘nóng bỏng’ như vậy thì đám người mình có thể xem được sao ?

Ngay tại lúc này thì một âm thanh the thé từ ngoài cửa truyền đến: “Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm! Quý phi nương nương giá lâm!”

10. Chương 10: Hãm Hại Hoàng Hậu

Lăng Thiên cơ hồ cười rộ lên. Rốt cục cũng được nghe lại một câu nói cực kỳ kinh điển.

Ở kiếp trước, Lăng Thiên cũng từng bị mấy vị muội muội lôi kéo đi xem kịch vài lần. Nhất là thanh cung hí. Cơ hồ trong mỗi tập kịch đều có vị hoạn quan hồ to lâu thật là lâu. Khiến cho Lăng Thiên nhớ khắc sâu một câu nói trong đầu mỗi lần xem TV ở kiếp trước: “Hoàng thượng giá lâm!” Vốn cho rằng sống lại thế giới khác sợ rằng không được nghe nữa. Chẳng nghĩ rằng hiện thực bây giờ lại được nghe một lần nữa! Thầm nghĩ rằng câu kinh điển này cũng xuyên việt sao?

Mọi người hồi hã ra ngênh đón một vị nam tử khoảng ba mươi tuổi bận cẩm bào đi đầu vào. Vóc người này trung bình, hơi mập một chút, mũi thẳng về phía trước, vẻ mặt cao quý vô cùng. Ở hai bên người hắn có hai tuyệt sắc gia nhân bận hoa phục xinh đẹp vô cùng. Quả thực là xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ.

Lăng Thiên biết được trong hai nữ nhân này có một người là cô cô của hắn. Chỉ cần nhìn một lần hắn đã nhận ra được, hoặc là nói không cần dùng đôi mắt cũng có thể phân biệt được. Bên phải hoàng đế là một phụ nữ cả người tản ra băng lãnh và chán ghét, tuyệt đối không phải là cô cô chính mình. Mà phụ nữ còn lại tản ra khí tức thân thiết, như không thể chờ đợi được chạy đến với người đó. Đó mới là cô cô của chính mình – Quý phi Lăng Nhiên.

Sau khi mọi người chiêu hô xong thì Lăng Nhiên không để ý đến thân phận quý phi của chính mình. Chỉ trong chốc lát đã chạy đến đem Lăng Thiên trong lòng Sở Đình Nhi bế qua. Trong nháy mắt đã nhìn lên vẻ

mặt đầy nước miếng của Lăng Thiên: “Ha ha. Tiểu hài tử. Cuối cùng hôm nay cháu cũng không ngủ. Cô cô nhìn thấy cháu vài lần rồi, lần nào cháu ngủ cũng giống như một con heo nhỏ. Ta nói tiểu hài tử người kiếp trước có phải là heo không vậy? Ha ha, tiểu ngu trư, tiểu hươu trư. Không... Lăng Thiên trư của cô cô, ha ha...”

Lăng Thiên đỏ mồm hôi! Vị cô cô này quả thực rất... cường hãn. Nàng ta gặp mình vài lần rồi, đáng tiếc mấy lần đó mình đều ngủ say sưa.

“Ha ha... tẩu tử (chị dâu), mùi trên người tiểu quái quái thật dễ chịu... Thật sự là một con heo nhỏ đáng yêu mà. Quá đáng yêu đi. Nào... Cho cô cô hôn cái nào” Lăng Thiên trợn trắng hai tròng mắt nhỏ, bi phần nhìn cô cô mà mình đã biết rõ là nhiệt tình quá mức. Cô cô à, ta mặc dù là chất nhi của cô, cho dù mặt ta không tròn thì cô vẫn vẫn về về như vậy rất khó chịu biết không ?

“Ha ha, muội muội thích tiểu hài tử như vậy thì tranh thủ thời gian sinh một đứa đi. Như vậy mỗi ngày đều có thể cùng chơi đùa” Sở Đình Nhi cất tiếng treo ghẹo.

“A, tẩu tử chị thật đáng ghét mà. Tiểu Thiên, ha ha, cháu thật là trắng, cô cô không trắng bằng cháu rồi. Ca ca xem, đôi mắt nhỏ của Tiểu Thiên. Oa oa, hai mí mắt nữa, véo lên mặt Tiểu Thiên thật thoải mái... A, chị làm gì vậy? Nhanh trả lại cho em” Nhưng mà Lăng Khiếu không đành lòng nhìn Lăng Thiên con mình chịu chà đạp khổ cực nữa liền cướp về, nghiêm mặt nói: “Là Quý phi nương nương mà lại nói như vậy. Không có chút đáng quý phi nào cả. Em thực nữ một chút được không? Cẩn thận không Hoàng thượng đuổi đi giờ. Gì chứ? Cho em ôm một chút nữa sao? Mặt mũi con chị đều bị em véo xệ rồi”.

Một thân ảnh màu vàng đi đến phía trước người Lăng Thiên nói: “Ha ha, sao có thể chứ, Tiểu Thiên ngây thơ, khờ khạo hoạt bát như trẻ em vậy trăm thích không hết đó chứ. A, tiểu quái quái, đến đây cho cô trượng ôm một cái nào” Âm thanh rất hiền từ, tiểu theo đó Lăng Thiên đã cảm giác được mình được một người khác ôm vào trong lòng. Hắn mở to mắt ra nhìn gương mặt vị đế vương này dường như rất tò mò. Nhưng thật ra trong lòng hắn đối với người đang ôm chính mình nhìn rất rõ những điều ẩn chứa trong ánh mắt kia.

Đây là ưu thế của tiểu hài tử, bất luận kẻ nào đối mặt với tiểu hài tử ngây ngô như vậy thì tâm tư vốn đề phòng sẽ bị giảm đi vài phần. Vì vậy khuôn mặt hiện ra ý nghĩ chính thức trong nội tâm của mình mà không sợ người khác phát hiện. Dù sao thì một tiểu hài tử vừa mới tròn tuổi cho dù là thiên tài như thế nào đi nữa có thể nhìn thấy gì? Có thể hiểu gì?

Nhưng bất luận kẻ nào cũng không nghĩ đến trẻ con ‘Lăng Thiên’ này có tâm lý của một người hai mươi sáu tuổi. Tại giờ khắc này Lăng Thiên nhìn thấy ánh mắt của vị hoàng đế rất phức tạp: Có vài phần vui mừng, có vài phần sầu lo lại có vài phần mâu thuẫn. Các loại suy nghĩ chọt lóe qua đều bị Lăng Thiên nghi ngờ kỹ trong lòng.

Lại một đôi bàn tay ngọc ngà đem Lăng Thiên ôm qua. Chính là Hoàng hậu nương nương. Lăng Thiên sớm đã biết vị hoàng hậu nương nương này là viên minh châu của Dương gia chủ Dương Không Quân – Dương Tuyết. Người phụ nữ này chính là người mà Lăng Thiên muốn nhìn thấy nhất sau khi có người hạ độc mình và mẫu thân. Lăng Thiên ngẩng đầu, cẩn thận quan sát người này.

Quả nhiên không ngoài suy nghĩ của hắn. Ngay khi vị Hoàng hậu nương nương này cúi đầu toàn tâm toàn ý trêu chọc Lăng Thiên. Ngay góc độ của Lăng Thiên có thể nhìn rất rõ bên trong ánh mắt ẩn dấu sự băng lãnh, buồn nản cùng với chán ghét và lo lắng! Nhưng lại mở miệng nói chuyện với hoàng thượng khác với suy nghĩ trong lòng: “Hoàng thượng người xem, nam tử của đại tướng quân này khi lớn lên sẽ rất đáng yêu...”

Sắc mặt Lăng Thiên lạnh lùng vô cùng. Nữ nhân này tuyệt đối sẽ không thoát khỏi mối quan hệ trong chuyện kia. Sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tai họa. Trước khi chính mình có được năng lực tự bảo vệ bản thân thì tốt nhất nên tìm biện pháp kiềm chế nàng ta lại. Không chết một ít thể lực của nàng mới tốt.

Đôi mắt của Lăng Thiên khẽ chuyển, khóe miệng xuất hiện một nụ cười xấu xa. Miệng ề a lên tiếng không ngừng. Vươn một bàn tay nhỏ ra nắm lấy một nhúm tóc bên má nàng buông xuống, tay kia véo mạnh lên ngọn đồi cao vút ở trước mắt mình. Đồng thời thân thể giãy giụa một chút liền mở miệng cắn ngọn đồi đó một cái thiệt mạnh.

“A...” Một tiếng thét kinh hãi đủ để xé rách màng tai của mọi người. Hai tay của Hoàng hậu Dương Tuyết đồng thời buông ra, một tay giữ lấy mái tóc, một tay che trước ngực. Thân thể nhỏ bé của Lăng Thiên rơi xuống nền đất cứng rắn bên dưới. Mọi người đều la lên sợ hãi, Sở Đình Nhi cảm thấy trước mặt tối sầm lại muốn ngất đi.

Nói thì chậm nhưng lại xảy ra rất nhanh. Lăng Nhiên ở gần nhất chạy vội qua. Ngay lúc thân thể nhỏ bé của Lăng Thiên sắp ‘tiếp đất’ thì nàng đã ôm được hắn vào trong lòng.

Một màn này phát sinh nhanh như điện quang, trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì Lăng Thiên đã nằm giữa ngực Lăng Nhiên rồi. Nhưng mà mỗi người trong đại sảnh đều thấy được hoàng hậu đang ôm hắt tử đột nhiên buông tay ra. Đông tác này đều khiến cho người khác suy đoán được có âm mưu sắp xếp sẵn rồi. Ở ngay bên cạnh hoàng hậu ngoại trừ hoàng thượng ra chính là quốc trưởng Dương Không Quân! Mà hai người kia ngay khi tiểu hắt tử rơi xuống cũng không có chút phản ứng nào cả. Làm cho Lăng Nhiên ở xa hơn kịp thời đón được hắt tử trước khi nó rơi xuống đất.

Trong lúc nhất thời khiến cho mọi người trong đại sảnh trừng mắt cứng lưỡi! Không một tiếng động nào. Trong lòng mọi người đều có suy nghĩ như nhau: “Chuyện này sợ rằng sẽ rất lớn đây! Sợ rằng không cách nào ổn thỏa được!” Nhất thời khiến cho mọi người ở đây lo lắng không thôi, việc này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ. Nhỏ thì Hoàng thượng áp chế sự tình này, ra mặt giải quyết. Lớn thì hai đại gia tộc đại chiến cũng không phải không có khả năng. Nếu tình huống thứ hai xảy ra thì sợ rằng Thừa Thiên Vương Quốc sẽ phải đổi vua...

Mọi người không một ai nhìn thấy khóe miệng của Lăng Thiên trong lòng ngực Lăng Nhiên vừa mới biến mất một nụ cười đắc ý. Trong tay hắn có hai ba mươi sợi tóc thật dài không một tiếng động rơi xuống, không còn chút dấu vết nào. Mà tay kia đang nhẹ nhàng chà xát một cái. Trên mặt xuất hiện một nụ cười đầy tà khí. Đường như đang hồi tưởng lại điều gì...

“Hoàng hậu, người có ý gì đây? Tiểu hắt tử nhỏ như vậy người lại có thể ra tay được sao?” Sau khi đem Lăng Thiên ôm vào trong lòng ngực, Lăng Nhiên vẫn còn cảm thấy sợ hãi, cả người run khe khẽ. Thoáng định thần một chút liền nổi giận rít gào như một con sư tử. Gương mặt Sở Đình Nhi vẫn còn đắm lệ chạy qua gắt gao ôm lấy thân thể nhỏ bé của Lăng Thiên vào trong ngực. Cả người run rẩy liên tục, âm thanh nức nở trong miệng lúc này mới vang lên.

Gương mặt vốn rất vui vẻ của Lăng lão thái gia Lăng Chiến giờ phút này một mảnh xanh một mảnh đỏ, trong đôi mắt có chút màu đỏ lóe lên gắt gao nhìn gương mặt xinh xắn vẫn đang còn kinh hoảng thất thố của Hoàng hậu. Một cỗ sát khí xuất hiện khắp đại sảnh! Mặc dù đối diện là đương kim Hoàng thượng nhưng không chút che giấu nào cả. Mặt Lăng Khiếu như sắt như đá, không chút biểu tình nào. Bàn tay to xuất hiện gân xanh lặn lẽ cầm chuỗi kiếm.

Đối mặt với câu hỏi của quý phi Lăng Nhiên thì gương mặt xinh đẹp của hoàng hậu trở thành một mảnh trắng bệch, thần sắc kinh hoảng, âm thanh không bình thường: “Không... không... không phải ta cố ý. Đứa nhỏ này mới vừa rồi hắt kéo tóc ta... nó còn véo... véo... nó... Ta không có cố ý, Hoàng thượng!” Một luồng sát khí trong đại sảnh không chút che giấu xuất hiện trước mặt Hoàng hậu. Bầu không khí ngưng đọng vô cùng. Những người của Lăng gia ở khắp bốn phía trong đại sảnh mặt đầy sát khí, ta nắm chuỗi kiếm. Hoàng hậu rốt cuộc không chịu nổi áp lực này khóc thành tiếng.

Sắc mặt Hoàng đế tái xanh, hắt phất tay một cái quát lớn: “Người đâu! Đưa hoàng hậu nương nương hồi cung!” Hiện tại Hoàng đế hoàn toàn xác định điều này chắc chắn do hoàng hậu và phụ thân Dương Không Quân của nàng an bày. Bất quá âm mưu này không có chút dấu ố nào cả. Lại có thể trước mặt một Hoàng đế như hắt diễn một màn kịch kém cỏi như vậy. Dương gia bọn họ chẳng lẽ cho rằng Hoàng đế là hắt đây cùng với người nhà Lăng Gia và các văn võ bá quan ở đây đều là kẻ đui mù ngu ngốc sao? Làm như chỉ là một chuyện không may mắn. Đem Hoàng đế là hắt đặt nơi nào? Ánh mắt lạnh lùng đảo qua Dương Không Quân! Xem ra ta đã quá dung túng bọn chúng.

“Chậm đã!” Lăng lão thái gia Lăng Chiến bước ra, thân ảnh cao lớn run rẩy nói: “Hoàng hậu có thể rời đi như vậy sao? Chẳng lẽ không cho lão nhân ra một cái công đạo?” Âm thanh lạnh lùng như một cơn âm phong từ địa ngục thổi ra.

Lăng lão thái gia đã nổi giận!

Hắn nuốt không trôi cục tức này! Ba đời Lão lăng gia đều đơn truyền, con mình năm sáu năm sau khi thành thân vẫn không có chút động tĩnh nào. Trông mong thật vất vả mới có được một đứa cháu mập mạp như vậy. Người trong nhà một khi ôm vào lòng sợ té ngã, ngậm trong miệng sợ tan chảy ra. Quý trọng như miếng băng rất mỏng manh. Không nghĩ rằng ngày đáng mừng như hôm nay, trước mặt biết bao nhiêu người lại có sự kiện bị hủy trong tay người phụ nữ này. Thật to gan! Dương gia thì sao? Hoàng gia thì sao? Chẳng lẽ lão nhân ta không dám giết người?

Dương Không Quần cũng luống cuống tay chân, vội vàng bước ra phía trước hoảng sợ nói: “Lăng lão công gia, mới vừa rồi mọi người đều nhìn thấy rõ đây là một chuyện hiểu lầm” Dương lão gia tự giác hạ thấp mình xuống, không còn bộ dáng dương dương đắc ý như vừa rồi, không chút để ý mặt mũi, ăn nói khép nép vô cùng.

Lăng Chiến cười ha ha, âm thanh thật thê lương: “Hiểu lầm ? Ha ha ha, hiểu lầm? Dương Không Quần vương bát đần nguời! Chuyện này nguời cho rằng lão tử sẽ là hiểu lầm sao? Chất nhi của lão tử suýt chút nữa phải bỏ mạng trong tay con gái của nguời đó. Lão vương bát đần nguời còn nói hiểu lầm?”

Dương Không Quần bị hắn mở miệng một câu mắng vương bát đần khiến phần nộ vô cùng nhưng lại không hề có biện pháp nào. Mồ hôi lạnh trên mặt đổ xuống không ngừng. Nét mặt già nua hiện ra ôm chặt cánh tay Lăng lão gia nói: “Lão lăng nguời hãy nghe ta nói, đây quả thực là một chuyện hiểu lầm. này này... chỉ là một lần lỡ tay...”

Nét mặt già nua của Lăng Chiến biến đổi: “Lỡ tay? Dương Không Quần, lão phu cũng muốn thử lỡ tay một lần xem sao?” Âm thanh lạnh lùng ẩn chứa sát khí mãnh liệt không che giấu chút nào. “Lão phu cũng muốn ‘lỡ tay’ với ba đứa chất nhi của nguời một lần. Dương Không Quần, nguời xem thử như thế nào?”

11. Chương 11: Hoàng Hậu Dương Tuyết

“Lăng Lão!” Hoàng đế bệ hạ ở một bên ruốt cuộc không nhìn được phải lên tiếng. Vạn nhất vị Lăng lão công gia này tính tình nóng nảy này thật sự đem ba đứa cháu trai của Dương gia giết chết đi thì việc này không cách nào có thể thu xếp được nữa. Sợ rằng Thừa Thiên Vương Quốc cũng vì hai đại gia tộc này tranh đấu mà biến mất: “Mặc kệ như thế nào thì hôm nay Hoàng hậu không đứng. Trước tiên xin mời Lăng lão yên tâm. Ta sẽ cho lão nhân gia ngài một cái công đạo”.

Hoàng thượng cũng không biết phải làm như thế nào cho phải. Minh tuy là vua nhưng bất kỳ ai trong hai người này cũng không thể nào trêu vào được. Không thể hạ thấp thái độ xuống. Trong lòng thờ dài không thôi, thầm nghĩ từ trước đến giờ thì có lẽ mình là một trong những vị Hoàng đế uất ức nhất triều đình. Dĩ nhiên lại có hai người mà Hoàng thượng lại không dám đắc tội. Nếu không phải vì duy trì sự cân bằng của đế quốc thì sao mình có thể nén được sự tức giận này.

Hoàng đế đã lên tiếng rồi thì cho dù trong lòng Lăng Chiến không cam lòng cũng phải cho hắn một chút mặt mũi. Dù sao thì hắn vẫn còn là Hoàng đế, hơn nữa vẫn vô bá quan đều ở đây. Vạn nhất mình không nể mặt Hoàng đế thì cũng phải nể mặt gia tộc của hắn. Xem ra chuyện Hoàng hậu này cần phải chậm rãi giải quyết mới tốt nhất.

Mặt khác, khi cơn tức giận trôi qua rồi thì Lăng Chiến cũng dần tỉnh táo lại. Cảm thấy chuyện hôm nay cũng có chút không hợp lý. Với tính tình tàn nhẫn của Dương Không Quần thì sao lại đi làm một chuyện chê cười như vậy? Chính mình đấu với hắn cả đời nên hiểu rõ chuyện hôm nay không hợp với phong cách của hắn. Lắc lắc đầu, vẻ mặt Lăng Chiến đầy buồn bực.

Hoàng hậu Dương Tuyết đã được đám người Dương Không Quần tự mình hộ tống hồi cung. Dương Không Quần vẫn lo lắng cho nữ nhi của mình! Dương Không Quần là Dương gia gia chủ, hắn đối với đối thủ Lăng Chiến này hiểu rất rõ ràng. Lão gia hỏa này luôn vô pháp vô thiên, nữ nhi của mình tuy là Hoàng hậu nhưng trong mắt lão gia hỏa này mà nói cũng không là gì. Chuyện đáng ra tay thì hắn không có chút cổ kỵ

nào cả. Chuyện hôm nay nếu như không cho hấn một lời giải thích và phải trả một giá rất cao thì sợ rằng nữ nhi mình là Hoàng hậu cũng bị chém một đao ngang cổ.

Trước khi ra khỏi cửa thì Dương Không Quân đột nhiên quay đầu lại nhìn Lăng Chiến thật lâu mới trầm giọng nói: “Lăng Chiến, ta với ngươi tranh đấu cả đời. Ta biết ngươi, ngươi cũng biết ta. Nếu như ta thật sự muốn tánh mạng cháu ngươi mà nói thì ta sẽ làm như hôm nay vậy sao? Ta mặc dù đối phó không lại cả nhà Lăng gia ngươi nhưng chẳng lẽ một đứa nhỏ như vậy có thể làm khó được Dương Không Quân ta sao?”

Lời nói này của Dương Không Quân rất thẳng thắn, không chút kiêng nể gì. Bởi vì lúc hấn nói những lời này ra thì nơi đây có văn võ bá quan, thậm chí có cả Hoàng đế nữa. Lời nói như vậy mặc dù có chút vô pháp vô thiên nhưng Dương Không Quân biết được chỉ có thể làm như vậy mới có khả năng bảo vệ tính mạng nữ nhi hấn và cũng đem cơn giận của Lăng Chiến hạ xuống bớt.

Lại nói những lời này vừa nghe dường như rất có khí phách nhưng không thể nghi ngờ rằng hấn đang giải thích với Lăng Chiến. Không hề suy nghĩ cũng biết được Dương Không Quân đang ở thế yếu, điều này đối với hạng người xem thể diện hơn tánh mạng là hấn so với chết còn khó chịu hơn. Nhưng hấn không thể không làm như vậy, không thể không nói. Bởi vì Dương Không Quân điên cuồng như thế nào đi nữa nhưng hấn cũng tự hỏi chính mình không thể có được tính cách của Lăng Chiến – một khi hấn nổi điên lên thì ngay cả Thiên Hoàng Lão Tử hấn cũng không đặt trong lòng. Lão gia hỏa này điều gì cũng dám làm.

Vừa nghe những lời nói này của Dương Không Quân khiến cho sắc mặt Hoàng đế khê biến. Những lời này quả thực không dễ nghe chút nào nhưng cũng là phương pháp xử lý chuyện này tốt nhất. Ít nhất thì hai đại thế gia trong thời gian sắp tới sẽ không gây náo loạn.

Nhưng mà trong lòng Hoàng đế khó chịu vô cùng! Chưa có bất cứ lúc nào như lúc này hấn muốn tiêu diệt hai đại gia tộc này. Hấn hiểu rất rõ rằng chỉ cần hai đại gia tộc này tồn tại một ngày thì vị trí của hoàng gia cũng lung lay muốn ngã. Nhưng mà hai đại gia tộc này một khi nối tiếp nhau ngã xuống thì cả Thừa Thiên Vương Quốc cũng hỏng theo.

Hoặc là hai đại gia tộc này phải tồn tại. Hoặc là hai đại gia tộc sẽ diệt vong cùng một lúc! Ngoại trừ những điều này ra thì không còn phương pháp thứ ba nào cả! Cho nên là Hoàng đế hấn cần phải nhẫn!

Dương Không Quân nói xong câu đó liền rời đi. Lăng Chiến nhú mi suy nghĩ một lúc lâu đột nhiên mở miệng cười lớn, dường như chưa từng có chuyện gì phát sinh ra, hấn lên tiếng nói: “Các vị đại nhân hôm nay đến đây khiến lão hũ cảm kích vô cùng. Hơn nữa Hoàng thượng bề bộn trăm việc cũng tự mình đi đến quả thực làm cho tiểu lão nhi vui vẻ không thôi. Lão hũ trước tiên đa tạ ân sủng của Hoàng thượng” Vừa nói hấn vừa cúi đầu thật sâu thì lễ.

Hoàng đế vội vàng ngăn cản lại, dùng âm thanh ôn hòa nói: “Lão đại nhân quá khách khí rồi. Việc hôm nay khiến trẫm xấu hổ không thôi”.

Lăng Chiến cười ha hả nói: “Hoàng thượng xem nặng lão thần rồi.” Nói xong hấn đột nhiên cười lớn: “Đến đây, mang đồ vật lên. Lão phu muốn xem một chút chất nhi của ta hôm nay sẽ cầm lấy thứ gì. Ha ha ha”

Trong lòng mọi người đều âm thầm bội phục Lăng Chiến. Nếu như người bình thường gặp phải chuyện này sợ rằng sớm đã nổi giận lôi đình rồi. Tiểu hài tử bị người khác làm kinh sợ như vậy sớm đã được ôm vào trong rồi. Lăng lão công gia một khắc trước phùng mang trợn má mà một khắc sau này mặt mày vui vẻ vô cùng. Sắc mặt biến đổi của hấn có thể nói là đã luyện đến lô hỏa thuần thanh rồi. Cư nhiên lại chưa hề có chuyện gì phát sinh qua, lại còn muốn cho cháu lên chọn đồ nữa. Xem ra lão gia hỏa này khi còn trẻ đã tung hoành thiên hạ, qua bốn mươi năm sau vẫn sừng sững không ngã. Xem ra hấn có chút tài năng.

Một ít quan văn từ trước tới nay vẫn luôn âm thầm nói xấu hấn trong bụng âm thầm kêu may mắn. Biểu hiện của Lăng lão đầu từ trước đến nay vẫn đóng vai ‘giả trụ ăn thị cợn’. May mắn mình không có đối địch với hấn là quyết định sáng suốt. Chỉ với trình độ của lão hồ ly này chỉ sợ hấn đem chính mình bán đi thì mình vẫn cho rằng hấn đang tặng bạc cho đó chứ. Phải đánh giá lại Lăng gia một lần nữa rồi.

Trong lòng Lăng Thiên cảm giác được lão thái gia của mình nên đi đến thế giới của mình làm diễn viên là tốt nhất.

Kỳ thật những người này cũng đánh giá quá cao Lăng Chiến rồi. Trong lòng hấn đã sớm biết rõ chuyện này

không có khả năng là Dương Không Quân gây nên. Nếu như không phải là chuyện trùng hợp ngoài ý muốn thì cũng chỉ có Hoàng hậu bảo bối kia của hắc tử cho mình thông minh gây nên. Nếu sự thật là vậy mà nói thì nữ thân không có tâm mắt kia không cần phải đặt trong lòng làm gì.

Lúc này Dương Không Quân đang ngồi trong kiệu của nữ nhi hắc - Hoàng hậu Dương Tuyết. Về mặt ngưng trọng vô cùng: “Đến cuối cùng là có chuyện gì? Người bình thường không thiếu kiên nhẫn như vậy mà?”

Dương Tuyết khóc không ra nước mắt, ngay cả phụ thân cũng hoài nghi mình “Phụ thân! Việc hôm nay quả thực là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi”.

Đôi mắt Dương Không Quân nhìn chằm chằm vào gương mặt Dương Tuyết, thâm ý nói: “Nói một chút đi”.

Trong lòng Dương Tuyết từ từ từ bình tĩnh trở lại liền đem tình cảnh của mình nói qua một lần. Đôi mắt rưng rưng nói: “Tại hai nơi con đều đau đớn kịch liệt mới bắt tri bắt giác buông tay ra”.

Dương Không Quân nhíu mày một hồi lâu, cả nửa ngày không nói lời này. Lúc này trong lòng hai phụ tử đều có nghi hoặc giống nhau: “Đến tột cùng là ai giả họa? Chẳng lẽ tại Thừa Thiên Quốc này còn tồn tại một thế lực thứ tư mà mình không biết?”

Hai phụ tử này không có nghĩ đến đứa trẻ con mà Hoàng hậu ôm trong lòng khi đó. Dù sao đó chỉ là một đứa trẻ còn đang tập nói mà thôi.

Dương Không Quân nghĩ một hồi lâu liền nói: “Nếu không phải là con thì chuyện hôm nay chỉ là điều ngoài ý muốn mà thôi. Nhưng con khẳng định là có nghĩ tới, phải không?”

Dương Tuyết cúi đầu, hiển nhiên là cam chịu.

Dương Không Quân thở dài một hơi, tiêu điều nói: “Chuyện đã như vậy rồi thì không thể cứu vãng được nữa. Phụ thân không trách gì con. Nếu con không nghĩ vậy thì mới đáng trách” Vừa nói lại vừa thở dài, trong lúc nhất thời chán nản vô cùng.

Dương Tuyết rất thông minh, nàng đương nhiên hiểu được phụ thân đang nói gì. Hiện tại Lăng Gia và Lăng Gia vẫn đối địch từ lâu nhưng vận mệnh hai nhà gắn liền thành một khối! Nếu như mình thật sự đem Lăng Gia tiêu diệt thì Dương Gia cũng vậy mà kết thúc theo. Hai gia tộc kiềm chế lẫn nhau mới có thể miễn cưỡng duy trì cục diện hiện tại của đế quốc. Một khi thiếu đi một gia tộc thì vương quốc không để cho một gia tộc cường đại như vậy tồn tại. Diệt vong là chuyện sớm muộn mà thôi.

Cho nên từ phương diện khác mà nói một khi diệt Lăng Gia thì chẳng khác nào tự bức gia tộc mình vào tuyệt lộ! Cho nên ánh mắt của Dương Không Quân bây giờ mới chán nản như vậy.

Nhưng Dương Tuyết đương nhiên là có lý do của cô. Con đường nàng tự chọn cho chính mình. Thái tử đương triều được được ba tuổi, chính mình phải vì con mà có ý định riêng. Lăng Gia trước nay luôn nắm giữ thực lực quá lớn. Đối với quân đội và triều chánh có sức ảnh hưởng khó có thể tin được! Trước kia Lăng Gia không có hậu nhân cho nên có dã tâm cũng phải áp chế. Nhưng hiện tại đã không giống như trước nữa, Lăng Gia đã có người nối nghiệp, đã đạt đến cực điểm rồi.

Lăng Gia quá mức cường đại. Cường đại đến nỗi khiến cho hoàng thất run như cây sậy, luôn nằm trong tình trạng không thể không đề phòng. Vạn nhất dã tâm bùng nổ thì con mình sẽ là người đầu tiên khó có thể giữ được tính mạng. Dương Tuyết không muốn chứng kiến tình cảnh này cho nên vẫn cố gắng phòng ngừa hậu họa. Cho dù làm như vậy sẽ khiến cho gia tộc của chính mình cùng với Lăng Gia không cách nào gượng dậy nổi. Nhưng đến lúc đó có thái tử trên triều thì ít nhất cũng có thể bảo đảm một con đường sống cho gia tộc mình. Chỉ cần tương lai con mình thuận lợi lên làm Hoàng đế thì cho dù Dương Gia lúc này xuống dốc nhưng vẫn luôn có cơ hội Đông Sơn Tái Khởi! Nhưng vạn nhất làm cho Lăng Gia tiên hạ thủ vi cường thì không chỉ Dương Gia mà ngay cả hoàng thất cũng bị hóa thành tro bụi mà diệt theo.

Trước khi xuất giá thì mình chỉ là nữ nhi của Dương Gia! Nhưng hiện tại mình đã là một mẫu thân, nhất định phải bảo vệ con mình. Tiếp theo mình là Hoàng hậu đương triều cho nên cần phải bảo vệ cơ nghiệp cho tổ tông! Cuối cùng mới là nữ nhi của Dương Gia. Cho nên trong lòng Dương Tuyết vẫn quý trọng phụ thân nàng nhưng nàng cũng không có cảm giác được mình làm sai điều gì.

Dương Không Quần thở dài, dường như thoáng cái đã già thêm mấy tuổi. Một lúc lâu sau lão mới nói: “Lăng Gia sẽ không đối phó với con nhưng đối với con sẽ chú ý hơn rất nhiều. Cho nên ta cũng không muốn ngăn cản con làm gì. Nhưng mà trong vòng mấy năm gần đây con không nên làm điều gì lỗ mãng” Thở dài một tiếng, hần mới nói tiếp: “Bảo trụ chính mình mới có thể đối phó với kẻ địch. Tốt rồi, đã đến gần Hoàng cung rồi. Ta đi về trước” Vừa nói, Dương Không Quần cũng không chờ Dương Tuyết nói gì liền tự xuống kiệu.

Dương Tuyết nhìn bóng lưng của phụ thân, hốc mắt nàng đỏ lên nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng.

Dương Không Quần sau khi xuống xe liền đứng yên một lúc. Dường như lão đang chờ đợi Dương Tuyết nói với mình điều gì đó. Nhưng thấy Dương Tuyết vẫn không mở miệng khiến hần lại thở dài một hơi nữa. Vừa đi về phía trước hai bước đột nhiên dừng lại nói: “Bất quá chỉ là một đứa trẻ con mà thôi. Cho dù hần là thiên tài thì trước lúc hần trưởng thành con vẫn còn rất nhiều thời gian. Không bằng bỏ ra thời gian vài năm để quan sát. Không chừng không đáng giá để đối phó. Nếu như có thể khiến cho con ưu sầu thì đến lúc đó ra tay cũng không muộn” Ánh mắt Dương Tuyết sáng rực hần lên.

Nói xong những lời này thì Dương Không Quần cũng cất bước đi không quay đầu lại nữa. Nữ nhi mà, dù sao không còn là nữ nhi của chính mình nữa. Nay nàng ta chính là mẫu thân của thái tử, là Hoàng hậu của hoàng thượng. Chính hần là một người cha đã miễn cưỡng nàng mười tám năm rồi. Hiện tại không cần phải miễn cưỡng nàng nữa, hết thấy đều do nàng ta quyết định đi.

Dương Tuyết nhìn bóng lưng phụ thân mình đang rời xa đi tựa hồ có chút cô độc không khỏi kinh ngạc. Nước mắt cũng chảy ra. Một lúc lâu sau, đôi mắt tuyệt đẹp của Dương Tuyết khôi phục lại sự lạnh lẽo. Thần sắc trong mắt dần dần trở nên lạnh lùng hơn. Nàng ta lười biếng ngồi xuống nệm lạnh lùng nói: “Hồi cung”.

12. Chương 12: Trảo Chu Hương Nang

Trước mặt Lăng Thiên có một mâm bàn thật dài, trên đó có rất nhiều đồ vậy. Dao kiếm kích cung và các vũ khí chiến đấu chiếm hơn phân nửa. Có thể thấy được người nhà Lăng Gia hy vọng người kế thừa gia tộc là hần trong tương lai trở thành một nhân vật như thế nào. Đó chính là trở thành một đại tướng quân uy phong bát phương như phụ thân hần.

Lăng Thiên nhìn tất cả những đồ vật này, trong lòng hiểu rất rõ. Tương lai trở thành một đại tướng quân sao? Lăng Thiên không muốn như vậy. Điều này sao có thể được? Lão Thiên Gia nếu cho ta một lần cơ hội trọng sanh thì một đại tướng quân của tiểu quốc có thể thỏa mãn hứng thú của mình sao?

Lăng Thiên so sánh những vật khác trên mâm không chớp mắt, những vật “Văn Phòng Tứ Bảo”(Bút, mực, giấy, nghiên), lại có một cái ẩn nhỏ nhỏ. Trong lòng Lăng Thiên cười khổ không thôi, vật mình chính thức cần đến để biểu diễn lại không có trên này.

Thân thể nhỏ như vật đứng trên mặt bàn to lớn, đối với mỗi vật trên bàn cũng chỉ liếc mắt một cái liền quay đầu đi. Mọi người vây quanh bàn có chút hứng thú nhìn tiểu hài tử ‘phần trang ngọc trác’ này, trong đôi mắt cảm thấy hứng thú rồi chuyển sang kinh ngạc. Nhiều đồ vật như vậy mà tiểu gia hỏa này lại không để mắt đến nữa? Hần rốt cuộc muốn thứ gì?

Mọi người đã từng nhìn thấy không ít tiểu hài tử ‘trảo chu’ (chọn đồ vật). Mặc kệ là chọn cái gì, muốn chọn một vật gì trong đó. Cho dù là không có thì tiểu hài tử khác sẽ cầm lấy một món đồ xem như món đồ chơi bất mắt nắm trong tay một lúc rồi buông. Nhưng mọi người chưa một ai chứng kiến tiểu hài tử nào không hề chọn bất cứ cái gì. Hơn nữa cũng không có làm theo nghi thức ‘trảo chu’. Trong lòng mọi người không khỏi âm thầm than thở: Không hổ là người duy nhất kế thừa Lăng Gia, tư cách trầm ổn như vậy xứng đáng xưng đạo.

Quý Phi Lăng Nhiên buông cánh tay của Hoàng Đế ra, thân thể mang theo một trận gió thơm đi đến bên cạnh chị dâu Sở Đình Nhi. Ánh mắt có chút vui vẻ nhìn chất tử của mình hỏi: “Thiên Nhi sao không chọn

cái gì vậy?”

Sở Đình Nhi khẩn trương nhìn con mình, tiểu tổ tông à, người nên chọn một vật gì đi. Thiếu chút nữa nàng ta muốn thay con mình đi ra chọn lựa.

Đúng lúc này thì đôi mắt Lăng Thiên sáng lên nhìn qua bên eo Lăng Nhiên. Ở đó có một cái túi hương! Trên mặt Lăng Thiên vui vẻ tập tễnh đi qua bên cạnh cô cô.

Lăng Nhiên mừng rỡ nói: “Tiểu Thiên Thiên quả nhiên xem cô cô là người thân cận nhất... Ha ha... A...?” Tiếng cười chưa dứt đã trở thành âm thanh kinh hô! Lăng Thiên luống cuống tay chân nắm vào túi hương trên eo nào! Bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy túi hương không muốn bỏ ra chút nào. Trong miệng ê a nói: “Ta... muốn... nó”.

Về mặt Lăng Chiến lão thái gia tối sầm đi! Đôi mắt hung hăng nhìn Lăng Nhiên. Thiếu chút nữa hẳn muốn đem nữ nhi đang là quý phi của mình đánh cho một trận.

Lăng Chiến từng nhìn thấy vài tên tiểu công tử quý tộc ‘trảo chu’ đều là son phấn, túi hương... Hễ là hấn nhìn thấy như vậy đều cười nhạo không thôi. Điển hình là những thiếu gia công tử quần áo lụa là. Hôm nay sợ tiểu tổ tông của mình cũng là như vậy cho nên mới ra lệnh bỏ tất cả những thứ đó ra khỏi đồ vật chuẩn bị cho Lăng Thiên ‘trảo chu’, tránh cho mình trở thành trò cười của các vị đồng liêu. Ngay cả những túi hương của lão phu nhân, con dâu và thị nữ cũng phải bỏ xuống. Lăng lão công gia suy nghĩ chu đáo như vậy không cho phép mình phạm phải sai lầm nào.

Thiên tính vạn tính lại quên đi nữ nhi đang là quý phi ở trong hoàng cung. Hôm nay túi hương bên người của Lăng Nhiên có thể nói là túi hương duy nhất trong cả Lăng Phủ hôm nay. Sự tình lại có thể tình cờ như vậy.

Bọn quan viên đang nhìn không khỏi bị hóa đá tại chỗ. Tiếp theo là không kiềm chế được mở miệng cười to. Ngay cả trong lòng Hoàng Đế đang rất không thoải mái chuyện của Hoàng Hậu cũng phải mỉm cười. Nhìn vẻ mặt rất đặc sắc của Lăng Chiến đang đổi tới đổi lui, mọi người đều không nhìn được cười, có lẽ là thông minh lạ bị thông minh phản.

Văn võ bá quan đến lăng phủ đều phát hiện ra tất cả những nữ tính trong Lăng phủ đều không có túi hương tồn tại trên người. Một người hai người còn nói là trùng hợp nhưng tất cả đều không có cũng đã nói rõ vấn đề. Mặc dù trong lòng mọi người đều thầm mắng hành vi đối trá của lão bất tử này nhưng mà ai có lá gan đứng ra nói đây chứ.

Nếu Lăng gia đem túi hương bỏ lên mâm thì cho dù Lăng Thiên bắt được mọi người cũng chỉ trêu ghẹo một chút mà thôi. Nhưng vấn đề là ngay cả hơn một ngàn người trong Lăng Phủ rộng lớn hiện tại lại không có vật này. Lăng Thiên bắt được có thể nói là điều ngoài ý muốn của mọi người. Nhưng lại là bắt được nó đang được đeo trên người quý phi. Nhìn gương mặt tiểu gia hỏa kia cho dù là chết cũng phải lấy khiến mọi người lại càng cười lớn tiếng hơn nữa.

Về mặt Sở Đình Nhi đồ bưng, muốn đem túi hương đang nằm trong tay con mình lấy xuống, nhưng cánh tay nhỏ bé của Lăng Thiên nắm rất chặt, Sở Đình Nhi không thể nào đoạt lại được. Lăng Khiếu nhìn thê tử mình với con đang tranh đoạt túi hương không khỏi vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Tuy nói ‘trảo chu’ của tiểu hài tử có thành tựu gì trong tương lai không chính xác lắm. Nhưng mà có không ít người tin tưởng vào điều này. Nhất là một vài quan viên có hài tử ‘trảo chu’ từng bị cha con Lăng Chiến cười giễu cột lại càng vui sướng hơn! Trên mặt tươi cười sáng lạn vô cùng.

Lăng Chiến lão gia tức thở dài một tiếng, ngón tay run rẩy chỉ vào Quý Phi Lăng Nhiên, mồm mép run run một hồi lâu nhưng vẫn không thể nói được điều gì. Hắn dậm chân một phát đi ra ngoài. Xem ra lão gia này chịu đã kích thật sâu, phỏng chừng đại thịnh yến sau đó cũng không có mặt. Lăng Khiếu âm thầm kêu khổ trong lòng: Lão gia tử không ra mặt thì chẳng phải mình trở thành người thừa nhận tất cả sao? Lăng Khiếu nhịn không được mặt mày xám xịt xuống.

Hoàng Đế Long Tường khê ho một tiếng, vất vả nhìn tuổi nghiêm túc nói: “Lúc này cũng không còn sớm nữa. Trẫm có vài điều muốn nói” Hoàng Đế đã đến đây thì nói vài lời cũng là điều không tránh khỏi. Các quan viên đều lên tiếng, phần khởi cùng.

Lăng Nhiên nhìn thấy tất cả những điều này, biết rằng mình đã ôm họa rồi. Nghĩ đến gương mặt phụ thân khi rời khỏi đen như đáy nồi khiến nàng không yên lòng chút nào. Vốn muốn tránh né phụ thân vội vàng hồi cung nhưng mà Lăng Thiên lại đứng bên cạnh người nàng, bàn tay nắm túi hương không buông tha. Trong khoảng thời gian ngắn không biết làm gì hơn là thuận thể đem tiểu Lăng Thiên ôm vào lòng. Về mặt cười khổ vô cùng, trong lòng than thở: “Tiểu hài tử à tiểu hài tử. Người làm khổ cô cô rồi”.

Trên tiệc rượu, Lăng Thiên ngồi bên cạnh Hoàng Đế Long Tường. Ngồi trên vị trí cao nhất cứ như là bị châm đâm, chỉ hận không thể hóa thành trận gió biến mất.

Chúng quan đến đây chúc mừng đều cảm thấy chuyện đi này không tệ chút nào. Không chỉ có nhìn thấy hai vị lão gia tử đầu vô môn, lại được nhìn thấy Hoàng Hậu biểu diễn. Cuối cùng lại càng vui vẻ hơn, Lăng lão gia tử luôn luôn nhìn tiểu hài tử nhà khác bắt được túi thơm giấu cọt rọt cục cũng gieo gió gặt bão, chất tử của mình lại bắt phải túi hương, hơn nữa lại là một cái duy nhất.

Tâm tình khoái trá vô cùng, chúng quan đều tươi cười đầy mặt, nói chuyện rất hứng thú. Mọi người trong đại sảnh đều nâng cốc rượu lên cạn. Sau đó những thành viên võ tướng bắt chước việc Hoàng Thượng cùng Quý Phi ở đây hết năm uống sáu liên tục, thoải mái vô cùng. Về phần Lăng Thiên tạo thành tràng diện như vậy sớm đã được mẫu thân Sở Đình Nhi kéo về trong phòng giáo huấn.

Rượu được tam tuần, trong lòng Lăng Nhiên dần dần an ổn trở lại, miễn cưỡng ăn vài miếng. Nhìn thấy Hoàng Thượng Long Tường ăn cũng được rồi nên Lăng Nhiên không có tâm tình ăn uống liên đới Hoàng Thượng hồi cung. Long Tường đối với vị quý phi này sủng ái vô cùng. Lúc này lại biết được trong lòng nàng đang lo lắng điều gì nên đáp ứng lập tức.

Còn chưa ở miệng cáo từ thì trong phòng đã đi ra một tiểu nha hoàn mi thanh mục tú đến quỳ xuống hai chân nói: “Lão phu nhân nói thời gian dài không gặp Quý phi nương nương nên trong lòng rất nhớ. Mong Hoàng thượng ân chuẩn cho Quý phi nương nương có thể ở lại trong phủ vài ngày”.

Lăng Nhiên kinh hãi vô cùng, khuôn mặt xinh xắn không khỏi trầm xuống, khóc không ra nước mắt. Long Tường cũng không khỏi cười khổ, lực bất tòng tâm nói: “Nếu lão phu nhân đã yêu cầu thì tiểu Nhiên ở lại đây vài hôm đi. Ngày khác trẫm sẽ phái người đến đưa nàng hồi cung” Nói xong liền quay đầu lại nhìn Lăng Khiếu đang uống rượu đỏ cả mặt cả cổ nói: “Lăng Khiếu, Quý phi sẽ ở tạm trong phủ vài ngày. Trẫm sẽ hồi cung trước. Tâm tình Lăng bá phụ không được tốt lắm nên người thay trẫm cáo biệt” Nói xong liền cười lớn đi ra ngoài.

Nhìn thân ảnh hoàng thượng dần xa, tâm tình Lăng Nhiên ảm đạm vô cùng. Không thể làm gì khác hơn là đi theo sau nha hoàn đến báo tin đi vào bên trong.

Không bao lâu sau thì một tiếng rống giận lôi đình truyền ra. Mọi người trong đại sảnh đều nhìn lẫn nhau, nhin không được nụ cười.

13. Chương 13: Kỳ Định Dĩ Nhược

Hậu viện.

Lăng Thiên sau một hồi làm ác cũng bị trừng phạt. Cái móng nhỏ bé trắng như tuyết bất ngờ có thêm năm dấu tay thô to đỏ ửng. Hiển nhiên là thủ bút của phụ thân Lăng Khiếu.

Sau khi ‘trảo chu’ Lăng Chiến liền tìm cơ hội đem Lăng Khiếu hung hăng giáo huấn cho một trận. Lăng lão gia tử dưới cơn giận lôi đình mở miệng mắng to Lăng Khiếu khiến hắn phải chột vật chạy trốn với hai roi được Lăng lão gia tử ‘tặng’ trên lưng. Lăng Khiếu ôm một bụng oan ức sau khi về phòng nhìn thấy Lăng Thiên liền không nói một tiếng hung hăng đánh xuống cái móng Lăng Thiên một cái. Hành động này của hắn khiến cho Sở Đình Nhi tức giận như sư tử hà đông đuổi hắn ra khỏi phòng.

Về mặt của mẫu thân Sở Đình Nhi tràn ngập sự thương tiếc và đau lòng. Vừa bôi thuốc lên móng Lăng Thiên vừa rơi lệ. Trong lòng Lăng Thiên có cảm giác là lạ, thân là một linh hồn hai mươi lăm tuổi lại có

một mẫu thân nhỏ hơn mình vài tuổi? Mà hiện tại cả người mình không một mảnh vải lại được mẫu thân trẻ tuổi hơn đang nhẹ nhàng vuốt ve hông của mình, trong miệng an ủi không ngừng.

Lăng Thiên vốn cho rằng trong lòng mình sẽ xuất hiện những ý nghĩ xấu xa nhưng khi Sở Đình Nhi bôi thuốc thì hẳn cảm thấy ngoài ý muốn khi phát hiện trong lòng mình hoàn toàn tinh khiết! Chỉ cảm thấy ấm áp và cảm động vô ngần. Bàn tay của mẫu thân khẽ xoa dịu vết đánh khiến cho Lăng Thiên cảm thấy cả người thoải mái vô cùng. Từ những lời an ủi nhẹ nhàn và bàn tay ngọc khẽ vuốt ve với ánh mắt tràn đầy yêu thương khiến cho Lăng Thiên cảm giác được tình mẫu tử tha thiết làm cho khóe mắt hẳn không nhịn được rơi lệ.

Lăng Thiên luôn mong chờ có một mẫu thân luôn an ủi, quan tâm nhưng mà mẫu thân ở kiếp trước chỉ lưu lại cho hắn một tấm ảnh ố vàng mà thôi. Kiếp trước, hình ảnh mẫu thân mỉm cười chỉ chậm rãi xuất hiện trong mộng vào hàng đêm mà thôi. Còn hiện tại. Tất cả rất chân thật... chân thật tồn tại bên người! Trong lòng Lăng Thiên cảm thấy rất ấm áp và thỏa mãn.

“Ai da. Tên đầu trâu này ngay cả nhi tử của mình cũng hạ độc thủ. Để xem ta thu thập hắn ra sao. Thật sự là quá đáng mà, tức chết lão thân đi. Đình Nhi đừng buồn nữa, Thiên Nhi cũng không có khóc sao? Thật sự là cháu ngoan mà...” Lăng lão phu nhân tiến vào phòng chỉ liếc mắt một cái liền thấy trên hông của Lăng Thiên có dấu tay thật lớn khiến cho lão phu nhân giận dữ không thôi. Đau lòng muốn rơi lệ.

Sở Đình Nhi lau nước mắt nghẹn ngào nói: “Điều này cũng không trách được phụ quân. Chỉ trách tiểu hài tử này thôi. Cái gì không chọn lại đi chọn ngay túi hương trên người của cô cô mới khiến cho gia gia nổi giận. Bị đánh là đánh”.

Lăng lão phu nhân trợn mắt lên hung hăng nói: “Lão bất tử kia không biết gì, chỉ biết mặt mũi bản thân mà thôi. Tôn nhi thích túi hương thì có gì không tốt? Túi hương này toát ra mùi thơm ngát ai lại không thích? Hơn nữa, cho dù tôn nhi khi trưởng thành thích nữ sắc thì sao? Chẳng lẽ nhà ta không tìm được cho hắn sao? Chẳng lẽ chúng ta nuôi không nổi? Còn Lăng Khiếu kia cũng bị lão bất tử hung hăng mắng cho một trận! Ta biết được mới vội vàng chạy lại đây, sợ hắn nổi giận lên đánh tôn nhi nhưng không ngờ lại đến trẻ một bước. Hừ! Lát nữa xem ta thu thập hắn. Ôi... Tôn nhi đáng thương của ta. Da thịt mịn màng như vậy mà lại nở lòng nào xuống tay được chứ. Đến đây cho nãi nãi ôm một cái nào...”

Trong lòng Lăng Thiên cảm thấy vui vẻ hẳn lên. Vị nãi nãi này của hắn quả thực là ‘cường hãn’ thật. Xem ra trong mắt lão nhân gia thì tôn nhi ta đây muốn gì cũng được, lão nhân gia ủng hộ ta hoàn toàn. Ha ha...

Đến gia đình này đã hơn một năm rồi, Lăng Thiên đối với quá trình quật khởi của Lăng Gia cũng hiểu một ít. Mà sau khi hiểu rõ Lăng Thiên cảm thấy được câu nói lão tổ tông Lăng Gia ở kiếp trước của mình truyền xuống có bao nhiêu sáng suốt và đạo lý: Loạn thế xuất anh hùng! Thời thế tạo anh hùng!

Lăng Chiến Lăng lão gia tử chính là một anh hùng mạnh mẽ xuất hiện trong thời loạn thế. Lăng Gia vốn chỉ là một gia tộc trung bình mà thôi. Lúc ấy Lăng Chiến vô tình gặp được nhất đại hào kiệt Long Thừa Thiên. Hai người tình đầu ý hợp nên nguyện ý kết bái huynh đệ. Từ đó về sau Lăng Gia trở thành dưới trướng của Long Thừa Thiên cùng tranh đoạt thiên hạ. Một trận huyết chiến trôi qua khiến cho tinh anh của Lăng Gia hầu như biến mất hoàn toàn. Còn uy danh của Lăng Chiến sau trận huyết chiến đó đại thịnh! Đạp lên xương máu của kẻ thù mà trở thành ‘Đệ Nhất Khai Quốc Công Thần’. Lăng gia cũng theo điều đó mà ‘nước lên thuyền dâng’. Cũng trở thành đại gia tộc thứ sáu của thiên hạ.

Trong một năm này Lăng Thiên hiểu rõ Lăng Chiến không phải là hạng người có tâm cơ sâu xa mà là hắn có được ngày hôm nay đều nhờ cơ duyên xảo hợp và thời thế kết hợp lại mà ra. May mắn là hắn không có bỏ mạng trong cuộc tranh đoạt thiên hạ đó. Lúc đó, Thiên Vương quốc cần một Thống Soái cái thế anh hùng uy danh hiển hách thì Lăng Chiến đã được đề cử lên làm Quân Bộ Đệ Nhất Thống Soái, xuất lĩnh quân đội nam chinh bắc chiến, vì vương quốc mà mở rộng lãnh thổ, lập không biết bao nhiêu công trạng to lớn cho vương quốc. Đứa con duy nhất của hắn là Lăng Khiếu cũng kế thừa y bát của hắn, thậm chí còn hơn cả cha mình. Nhưng có một điểm xấu là Lăng Khiếu kế thừa luôn tính cách cương trực của phụ thân Lăng Chiến.

Mặc dù Lăng Gia hiện giờ có quyền lực mạnh mẽ, gia tộc khổng lồ nhưng dù sao đi nữa thì nền tảng của Lăng Gia vẫn còn rất thấp. Nhân tài trong gia tộc như lá mùa thu, căn bản không thể so sánh với năm

gia tộc được truyền thừa trăm năm kia. Nhưng cùng với năm đại gia tộc có thực lực không chênh lệch bao nhiêu. Đã trở thành một mối hăm dọa rất nguy hiểm.

Sau khi hiểu rõ tất cả thì việc đầu tiên Lăng Thiên muốn làm là hít một hơi thật sâu! Trời ạ. Một gia tộc ngu như vậy trong một vương quốc đầy cạnh tranh kịch liệt vậy có thể đứng đầu? Hơn nữa lại từng từng không ngã? Lăng Thiên âm thầm cảm thấy đây là một kỳ tích. Nhân loại trong thế giới này quá mức thiện lương sao? Một miếng thịt béo thế lại có thể nhịn xuống mà không ăn? Trên thế giới này có chuyện tốt như vậy sao? Nếu có thật thì Lăng Thiên là người đầu tiên không tin.

Nguyên nhân Lăng Gia vẫn đứng sừng sững không ngã thì Lăng Thiên chỉ có một suy đoán mà thôi. Đó chính là có người không cho hắn ngã, hơn nữa không phải là một người mà là một đại gia tộc, một thế lực đang âm thầm giúp đỡ. Thế lực này tuyệt đối có không có ý đồ tốt gì. Đó chính là Dương Gia, một thế lực có thực lực đủ để cạnh tranh với Lăng Gia trong Thừa Thiên Vương Quốc này. Theo một góc độ nào đó mà nói thì Lăng Gia một gốc đại thụ, muốn quang vinh có quang vinh. Mặc dù hai gia tộc hoàn toàn đối địch nhau nhưng Lăng Thiên hoàn toàn tin rằng loại đối địch này là do Dương Gia chủ động gây ra. Từng bước khắc sâu mâu thuẫn giữa hai bên nhưng sau đó hai nhà lại không làm gì được nhau. Nói một cách khác, trên thực tế Lăng Gia chính là do Hoàng đế Long Thừa Thiên và gia chủ Dương Gia năm đó đồng thời chống đỡ để tạo ra một gia tộc có thể đối địch với Dương Gia.

Dương gia vì sinh tồn phải áp bức Lăng Gia. Đồng dạng đạo lý này, năm đó hoàng đế chống đỡ Lăng Gia là muốn tạo ra một thế lực có thể dả kích Dương Gia, không cho một gia tộc độc quyền. Hiện tại, mục đích này đã hoàn mỹ vô cùng.

Lăng Thiên hoàn toàn có lý do tin tưởng rằng nguyên nhân gia tộc của hắn quật khởi không chỉ có lý do đơn giản như bên ngoài vậy. Bên trong đó khẳng định có bóng dáng của các gia tộc khác. Những gia tộc kia không muốn cho Dương Gia hoặc là Lăng Gia trở thành đệ nhất gia tộc trong Thừa Thiên Vương Quốc. Một khi điều đó xảy ra sẽ tạo ra mối uy hiếp ngầm đối với gia tộc của mình. Cho nên giúp đỡ cho Lăng Gia có thực lực chống đỡ lại Dương Gia cũng là chuyện hợp lý mà thôi. Lăng Thiên từ tình thế đại lục hiện tại có thể suy đoán rằng gia tộc của mình trên thực tế đều được những thế lực lớn khắp đại lục vô tình phối hợp với nhau. Căn cứ vào tình thế đại lục hiện tại thì các thế lực kia hợp sức với nhau tạo ra một ‘sản vật’ vô cùng kỳ lạ.

Lăng Thiên thậm chí cảm giác được trong Lăng Phủ của mình hiện tại có bao nhiêu thám tử đến từ Hoàng Thất, Dương Gia và các đại gia tộc khác. Lăng Thiên vừa nghĩ vậy nhất thời cảm thấy bất an trong lòng.

Quyết định đầu tiên của Lăng Thiên là cho đến khi bản thân không có được năng lực tự bảo vệ mình, bảo vệ gia tộc thì hắn cần phải nhẫn nhịn, tận dụng mọi khả năng để các gia tộc khác không phát hiện người kế thừa Lăng Gia là một nhân vật thiên tài. Như vậy thì gia tộc của mình mới an toàn tồn tại.

Trong lòng không ngừng suy nghĩ chuẩn bị đối sách thì Lăng Thiên đã đi ra được một bước đầu tiên đối địch. Đó chính là sự kiện ‘trảo chu’ hôm nay sẽ trở thành trò cười cho các danh môn vọng tộc khắp đại lục. Đương nhiên sự chú ý của bọn họ đối với Lăng Thiên cũng sẽ giảm đi vài phần. Một trào của trẻ em có thể vì chính mình, thậm chí vì cả gia tộc tranh thủ được ít nhất từ ba đến năm năm thời gian thì trò đùa hôm nay rất đáng giá.

Không chỉ làm cho những thế lực thù địch của mình yếu đi mà với kinh nghiệm của bản thân ở kiếp trước thì hắn cần phải thiết lập một thế lực hoàn toàn thuộc về bản thân mình. Lăng Thiên cảm giác được những điều này hắn có thể làm được. Đợi cho đến khi các thế lực lớn chú ý đến mình thì cũng là lúc bọn họ phát hiện đã mất đi thời cơ tốt nhất để đối phó với bản thân mình.

Hắc hắc. Lão tử ít nhất là một thiên tài của thế kỷ XXI. Một tuyệt đỉnh thiên tài hao hết tâm tư để đối phó với các ‘cổ nhân’ còn chưa ‘mở mang’ hết trí tuệ mà còn thất bại thì không còn thiên lý gì nữa.

Đương nhiên chuyện hôm nay Lăng Thiên cũng biết được có chỗ không hoàn mỹ. Đó chính là ánh mắt tràn đầy sát khí của vị thanh niên kia. Sau khi sinh ra thì Lăng Thiên không còn cơ hội thấy mặt hắn nữa. Trong lòng Lăng Thiên không thể nào quên được tên thanh niên kia - một con độc xà ẩn giấu trong gia tộc mình. Nguy hiểm vô cùng, Lăng Thiên không biết được trong gia tộc mình rốt cục có bao nhiêu con độc xà như thế nữa.

Con độc xà này trong một năm qua không có trong gia tộc thì hẳn đã đi đâu? Làm gì? Có thể hay không sẽ gây ra bất lợi cho gia tộc?

14. Chương 14: Thần Công Sơ Thành

Cuộc sống trôi qua trong nghi ngờ, nghi ngờ trong quá khứ ngày càng phát triển. Năm này nối tiếp năm kia. Như trong nháy mắt, Lăng Thiên đã tròn năm tuổi.

Gió lạnh thấu xương, tuyết bay tán loạn, trời đất chỉ còn là một mảnh trắng bạc. Tuyết dày đã phủ xuống.

Bóng đêm thâm trầm tĩnh mịch. Tuyết vô tức vô thanh từ trên trời rơi xuống.

Bên trong mật thất, ấm áp như xuân.

Hắn đang ở bên trong một mình, thân thể nhỏ bé, hoàn toàn trần trụi, đang ngồi xếp bằng, hay tay thủ pháp hoa sen, mặt vặn vẹo méo mó, cả người đầy mồ hôi. Đã đến thời điểm luyện công máu chốt.

Hắn biết, chính mình, nếu muốn tồn tại tại thế giới hỗn loạn này là vô cùng nhỏ nhoi, phúc tại hơn kiếp trước rất nhiều, chỉ dựa vào gia tộc là không thể, cách duy nhất chính là nhanh chóng gia tăng thực lực của chính mình, lúc đó tùy thời mà ứng phó có thể đạt được biến đổi lớn. Năm năm, hắn đã có nhiều kinh nghiệm về thế giới này, giúp hắn nhẹ nhàng đạt tới Kim long thần công tầng ba đỉnh phong, chỉ cần bế quan tu luyện có thể đột phá bình cảnh.

Kiếp trước hắn đã từng tu luyện tới tầng năm, ở tuổi mười lăm đạt tới trình độ đó tại Lăng gia thực sự cũng không phải là hi hữu, cách đây ngàn năm cũng từng có trường hợp này. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu cho cái chết lúc trước của hắn.

Kiếp này, hắn lấy tiên thiên khí ở bên trong làm khởi điểm võ học, học cả hai loại thần công, so với tiền thế tiến bộ còn nhanh hơn, đương nhiên cũng vì tiên khí mà uy lực tăng lên rất nhiều, phỏng chừng nếu hôm nay đột phá tầng tư thì uy lực dùng tiên thiên khí có thể đạt tới tầng sáu, kết quả như vậy quả thật với chính mình cũng có chút khó tin.

Luyện công đã tới thời điểm máu chốt! Hắn liền cảm giác được dấu hiệu đột phá, chân khí trong cơ thể dường như sôi lên, từng vòng di chuyển khắp các kinh mạch, hết một vòng lại một vòng, hắn có ý thúc đẩy tăng thêm vài phần chân khí đẩy nhanh tốc độ.

Loại phương pháp này chính là hắn tự nghĩ ra, mục đích chính là khai thông kinh mạch bế tắc nhưng vẫn bảo trì thông lực cường đại. Làm vậy tuy nhanh chóng hiệu quả nhưng lại tạo sự đau đớn cho cơ thể không phải ai cũng chịu đựng được. Giúp như một đóng suốt nhỏ nhưng phải chịu sức nước gấp trăm lần thì bờ đá hai bên sẽ bị thương tổn nghiêm trọng! Giống như kinh mạch trong cơ thể hắn, đang cố gắng vận chuyển một lượng chân khí cường đại, nếu khi vượt quá sức sẽ tự đứt đoạn thảm thiết vô cùng!

Hắn khẩn cấp khống chế chân khí, nín thở chờ đợi, chân khí trong người càng lúc càng cường đại, tốc độ ngày càng nhanh, nhanh chóng tạo thành một khối khí hình rồng ở đan điền. Dùng thần thức hắn như có thể cảm thấy chân khí bị chặn lại khi di chuyển tốc độ cao “vù vù” mặt hắn trở nên đỏ bừng, nhiều chỗ dường như sắp chảy máu ra, trên trán gân xanh hiện ra giống như đang chứa một con giun.

Cuối cùng chân khí đã đạt tốc độ cao nhất, da thịt trên cơ thể như muốn vỡ vụn ra, tâm hồn vô cùng thống khổ, truyền đến thân thể sự dày vò mãnh liệt, đây cũng chính là cực hạn của hắn. Hắn biết, nếu bây giờ tiếp tục dồn nén nội lực đi xuống, chỉ sợ thân thể liền nổ tung.

Hắn liền mạnh mẽ ngưng định tinh thần, chân khí sắp mất đi khống chế, liền điều khiển cho nó mạnh mẽ đánh vào thượng huyệt! Chỉ cần phá tan thượng huyệt, cả nhâm mạch sẽ chính thức giải phóng bước vào cảnh giới nhất lưu cao thủ.

Cơ thể như bị xé rách, vô cùng thống khổ, chân khí phía dưới, bắt đầu phi thẳng lên trên, nhưng không hạ xuống mà phiêu tán lại tiếp tục phóng lên cao, trở nên bộc phát.

“Oành!” trong đầu hân vang lên một tiếng nổ, quan nguyên huyết đã đả thông, chân khí cường đại tiếp vào liên xoay chuyển chính vào trong thư thể, chậm rãi trở về bên dưới.

Mặt đất đầy nước, chính là mồ hôi do đau đớn mà chảy ra, thành một lớp trên người.

Chân khí thông qua quan nguyên huyết trong khoảng khắc, cơ thể trở nên vô cùng thoải mái, dễ chịu toàn thân, tâm hồn bay bổng như có cảm giác có thể bay lên, tự do di chuyển trên trời. Hân như có cả giác mình đã hóa thành tiên, cảm giác như thông khổ lúc này cuối cùng cũng được hồi đáp.

Cảm giác này giống như chính mình kiếp trước, trong lúc chìm trong sương mù sau một tháng cuối cùng lại có thể thoát ra. Cả người như vô lực, tâm hồn phiêu diêu.

Tự giễu chính mình, hân thu ý nghĩ kỳ lạ này lại, tiếp tục vận chuyển thần công, cứ một vòng khí, cơ thể lại hồi phục, chẳng biết bao lâu, cuối cùng đã khôi phục lại nhan sắc ban đầu. Khẽ thở ra một hơi, hân chậm rãi mở mắt, một loạt tinh quang chợt lóe lên.

Kiểm tra thân thể một hồi hân liền đứng dậy, liền mặc lại một bộ quần áo, tuy hân không biết đã ở đây bao lâu, nhưng ít nhất cũng phải hai canh giờ, ra ngoài lâu như vậy, chỉ sợ mẫu thân sẽ vô cùng lo lắng. Tuy hân luyện công vào ban đêm, nhưng chỉ sợ mẫu thân lại lo lắng đến thân thể mà tới kiểm tra chần mề thì hỏng bét.

Mật thất này chính là ở trong phòng ngủ của hân. Để thuận tiện luyện tập bí mật, năm ba tuổi, hân đã tạo trong phòng mình một mật thất dưới đất. Mặc dù kích cỡ bằng ba bốn phần căn phòng bình thường, nhưng đối với đứa bé luyện võ từ trong bụng mẹ như hân chỉ như ăn sáng, trong vòng vài đêm, hân đã đào hết đất đá lên rồi lén đem toàn bộ đổ vào hoa viên, thần không biết, quỷ không hay.

Nhẹ nhàng đẩy tảng đá trên đầu, thân thể nhanh như chớp vọt ra, tảng đá từ từ lại hạ xuống vô thức vô thanh.

Hân hài lòng chậm rãi hướng về phía cửa sổ, bỗng thấy nhưng bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, trong lòng hân chợt nhói lên một nỗi cơ đơn vô tận.

Từ khi xuyên qua thế giới này, hân luôn có cảm giác trong thế giới không cùng này chỉ có mình mình! Mỗi lúc đêm khuya yên tĩnh, cảm giác này lại trào lên mãnh liệt.

Thân thể ở đây, nhưng linh hồn lại không thuộc về nơi này, hân chỉ là một đứa bé năm tuổi có suy nghĩ của một người trưởng thành ba mươi, loại cảm giác trái ngược này vừa làm cho hân buồn cái, lại cũng cảm thấy bị ai tội độ.

Dù cho mình không hề thiếu bạn, gia đình cực kỳ hòa thuận, ông bà luôn yêu thương, ba mẹ cũng vô cùng quan tâm chỉ có mình mình trong mắt, làm cho người ta cảm thấy vô cùng hạnh phúc không thể hơn được. Nhưng không ai có thể lý giải được, tân dịch đáy lòng của hân, chính là tâm ý lạnh lẽo khắc ghi, vô cùng thê lương, cô độc. Ngay cả đứng giữa ngàn vạn người, thì vẫn vẫn là cảm giác ấy.

Hân cũng biết suy nghĩ quay về chỉ là si tâm vọng tưởng, khả năng duy nhất mình có thể làm lúc này chính là tồn tại ở đây. Mặc dù cố gắng, nhưng hân không thể làm cho đầu óc trở nên thư thái. Áp lực kéo dài, khiến hân đôi lúc cảm thấy thống khổ không chịu nổi, mà cho dù người thân nhất cũng không thể thổ lộ cùng ai, chỉ có thể một mình ôm xuống tuyến dài.

Linh hồn xuyên việt! Cùng đầy đủ trí nhớ cũng không phải là vô cùng tốt! Ở sâu bên trong luôn có cảm giác cô độc làm cho hân muốn phát cuồng.

Tại tiền thế lúc nhàm chán hân cũng từng xem tiểu thuyết loại này, thấy vô cùng thích thú, nhưng bây giờ mới biết được xuyên việt cũng có nỗi thống khổ!

Hít thật sâu một hơi, thần thái hân chuyển đôi liên tục từ hoài niệm tới, cừu hận, thống khoái tới hạnh phúc, cả hôn đơn... nếu bây giờ người nào có thể thấy được ánh mắt ấy, liền biết được con người này đã trải qua thăng trầm một đời! Đương nhiên nếu họ thấy điều đó sẽ khẳng định đứa bé năm tuổi này chính là yêu quái.

Nhắm mắt, một dòng lệ khẽ chảy ra, hân tự nhủ với mình: Mặc kệ bất kỳ ở trong hoàn cảnh nào, cũng không thể có thời gian để đau thương được! Bây giờ còn rất nhiều việc phải hoàn thành! Cứ như vậy ở nơi hỗn

loạn này sợ sẽ chết sớm.

Bỗng nhiên lòng hắn chợt động, ngoài cửa chợt có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Tiếp theo chính là kính cẩn nhỏ giọng của thị nữ hầu phòng, cùng tiếng đáp ơn như thập phần, hắn liền cười khổ, chính là mẫu thân Sở Đình Nhi tới kiểm tra.

Tác giả phong lãng thiên hạ

15. Chương 15: thì Ra Là Hắn

Một lát sau, thân hình của Lăng Thiên đã rời khỏi khung cửa sổ, đi lên giường, áo bông trên người không biết đã cởi xuống từ lúc nào, treo lên đầu giường, hai cái chăn bông dày thì chum kín người Lăng Thiên vào bên trong, Lăng Thiên hai mắt khẽ nhắm, hô hấp đều đều, vẻ mặt điềm tĩnh, miệng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng “lếp nhếp”... Ài, đúng là bộ dạng đã chìm sâu vào giấc ngủ một cách hạnh phúc.

“Két” một tiếng, cửa phòng khẽ mở ra một cái khe hở, một thân ảnh khéo léo chậm chậm bước vào, Lăng Thiên đang nhắm mắt, trên mặt lộ ra nụ cười thư thái, chính ngay lúc thân ảnh này bước vào phòng, trong lòng hắn đã tự nhiên nảy sinh một cổ cảm giác ấm áp, đương nhiên đó chính là Sở Đình Nhi, mẫu thân của Lăng Thiên.

Sở Đình Nhi mặc một chiếc áo lông chồn rất dày, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là vẻ kiêu ngạo và thỏa mãn luôn thuộc về một người mẹ, sau khi đi vào, đầu tiên là nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, chỉ sợ có một chút khí lạnh ủa vào, làm lạnh nhi tử bảo bối của mình, rón rén đi tới cạnh giường, thấy khuôn mặt vui tươi đang ngủ rất ngon của nó, trên mặt nàng cũng lộ ra nụ cười hạnh phúc

Nàng đưa tay phải ra, muốn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nhi tử, rồi chợt nhớ ra gì đó, cảm thấy nhiệt độ trên tay mình vẫn còn mát, lại rút tay về. Rồi dứt tay qua vạt áo lông chồn của mình, áp lên lên da thịt, đợi một lúc, cảm thấy tay đã rất ấm mới rút ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhi tử, trên mặt ngập tràn hạnh phúc.

Nhẹ nhàng ngồi bên giường nhi tử, im lặng nhìn khuôn mặt đang ngủ say của nó, trong mắt tràn ngập sự từ ái, không biết nghĩ tới điều gì mà lại khẽ mỉm cười, cúi người xuống, dịu dàng hôn lên trán nhi tử, dứt cánh tay phải đang thò ra ngoài cửa nó vào trong chăn, kẹp lại mép chăn rồi mới bịn rịn đứng dậy, rón rén bước ra ngoài.

Theo một tiếng đóng cửa rất khó nghe thấy, Sở Mộng Đình biến mất. Một mùi thơm dịu thuộc về Sở Đình Nhi lại vương vấn trong phòng rất lâu... Trên giường, Lăng Thiên lặng yên mở to mắt. Nơi khóe mắt có một giọt nước mắt lấp lánh.

Trong thần thức của Lăng Thiên, Lăng Thiên có thể nhìn thấy một cách rất rõ ràng mỗi một động tác từ sau khi Sở Đình Nhi bước vào phòng, khi thấy mẫu thân sợ hãi lạnh mà không chút do dự áp bàn tay giá lạnh của mình lên da thịt để sưởi ấm, trong lòng Lăng Thiên đã bị xúc động rất mạnh. Lúc này, hai từ “mẫu thân” vô cùng thần thánh ở trong lòng Lăng Thiên và diện mạo cùng thân thể của Sở Đình Nhi đã hoàn toàn dung hợp với nhau.

Tâm thần của Lăng Thiên đã phát sinh một tia biến hóa rất nhỏ, đột nhiên nảy sinh một cổ cảm giác phụ thuộc sâu sắc, trong lòng mơ hồ cảm thấy, chỉ cần có mẫu thân Sở Đình Nhi ở bên là bản thân sẽ không còn cô độc... trong lòng cười ha ha.

Sáng sớm. Tuyết chưa ngừng rơi.

Lăng Thiên quán mình trong chiếc áo bông dày, cả người lộ ra bộ dạng rất mập mạp, trên đầu cũng đội một chiếc mũ da màu trắng tuyết, bên trên còn chình ỉnh hai cái tai dài giống như tai thỏ và trên đỉnh đầu là hai khối huyết phi thúy đo đỏ.

Lăng Thiên thật không biết phải nói gì. Một nam nhân ba mươi tuổi như mình lại mang cái mũ da của hài đồng loại điển hình như thế này. Thực sự khiến hắn cảm thấy có chút buồn nôn... nhưng trong mắt những người khác lại là một khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết giấu trong một chiếc mũ thổ đáng yêu, khiến cho Lăng Thiên đẹp trai càng thêm vô cùng khả ái.

Với công lực hiện tại của Lăng Thiên, trên cơ bản có thể khiến cho nóng lạnh bất xâm, lạnh như thế này đối với Lăng Thiên cơ bản không là gì, cho dù là mặc phong phanh cũng có thể ngăn được cái lạnh ở bên ngoài cơ thể. Nhưng nếu làm như vậy để cho gia gia, nãi nãi, phụ thân và mẫu thân thấy, Lăng Thiên thực sự sợ bọn họ sẽ lải nhải không thôi.

Mấy vị lão nhân ra một khi thấy Lăng Thiên mặc chỉ hơi phong phanh một chút, liền bắt đầu ngạc nhiên, thậm chí vì thế còn trách phạt mấy thị nữ chuyên chăm sóc Lăng Thiên, từ sau lần đó, Lăng Thiên liền thật thà hơn. Lăng Thiên tuy đối với sự quan tâm tỷ mỉ chu đáo của người hầu cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vô cùng hưởng thụ, nhưng đối với sự lải nhải của bọn họ ở khắp mọi nơi lại vô cùng đau đầu!

Thân hình của Lăng Thiên đã tương đối cao, ước chừng đã có bộ dạng của hài tử bảy, tám tuổi bình thường, hai hàng lông mi như kiếm, kéo dài tới tận mai, bên dưới là một đôi mắt trong veo thâm thúy, mũi thon thẳng, môi hồng răng trắng, da thịt như ngọc, diện mạo quả thật là so với tiểu cô nương còn xinh đẹp hơn.

Thị nữ hầu hạ Lăng Thiên qua quạt lau mặt cho hắn, Lăng Thiên liền chạy về phía phòng của phụ mẫu. Vừa đi chưa được hai bước, đằng sau nổi lên tiếng gió, Lăng Thiên nghiêng đầu, một quả cầu tuyết lớn bay sượt qua má Lăng Thiên, một vài vụn tuyết đã rơi vào trong cổ áo, lập tức thấy lạnh buốt.

Lăng Thiên trong lòng lấy làm lạ, là ai dám ở Lăng gia động thủ với vị bảo bối của Lăng gia như mình? Không khỏi dừng bước, quay đầu nhìn. Thị nữ ở bên cạnh sợ đến nỗi khuôn mặt nhỏ trắng bệch, vội vàng bảo vệ trước người Lăng Thiên, hét: “Ai? Ra đây!”

Một tràng cười khanh khách vang lên, bên trong trúc lâm ở cạnh con đường mòn, một tiểu hài tử bảy tám tuổi bước ra, trên mặt đầy những nụ cười thích đùa dai, vẫn đang cười thích thú không ngừng. Lăng Thiên chú ý lắng nghe, thấy có tiếng bước chân khe khẽ ở sau trúc lâm dần dần đi xa. Trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười thần bí.

Thị nữ thở phào, quở trách: “Thì ra là Chân thiếu gia, Chân Thiếu gia đúng là nghịch quá, đây chính là tiểu thiếu gia đó, sau này không được như vậy nữa. Nếu làm tiểu thiếu gia sợ hãi, nô tỳ đảm đương không nổi đâu”.

Lăng Thiên cười ha ha, nói: “Không sao, vị tiểu ca ca này là ai vậy?” Trong lòng nổi lên nghi ngờ, Chân thiếu gia? Ai vậy nhỉ? Năm năm rồi mình mới gặp nhân vật đầu tiên dám lảo xược với mình như vậy!

Nhìn kỹ tiểu gia hỏa này, tuy mặt đầy những nụ cười tinh nghịch, nhưng môi thì mỏng và nhọn, mặt gầy nhọn tràn đầy nét cười nhưng mắt lại lạnh lùng, ánh mắt nhìn mình, giống như một con rắn độc đang nhìn vật săn của mình vậy, tựa hồ như mang theo một loại hận thù thấu xương! Lăng Thiên trong lòng hồi hộp! Hài đồng còn nhỏ tuổi như vậy, sao lại có hận ý sâu đậm với mình thế?

Cung nữ dẫn đường kính cẩn nói: “Vị này là Lăng Chân tiểu thiếu gia, là công tử của Lăng Không thiếu gia”.

“Lăng Không? Lăng Không là ai?” Lăng Thiên tiếp tục hỏi.

“Thu Nguyệt tỷ tỷ, đây là Lăng Thiên thiếu gia ư, ta còn chưa biết đó, Thiên thiếu gia trông thật đẹp trai” Tiểu gia hỏa đó cười hi hi bước đến gần, “Phụ thân của ta chính là Lăng Không, người là Thiên đệ đệ à? Thật là đáng yêu đó” Lăng Thiên cười lạnh trong lòng. Oắt con, bằng vào người mà cũng muốn đấu với ta à.

Lăng Thiên thân thiện kéo tay Lăng Chân, cao hứng nói: “Huynh là? Ha ha, có người chơi cùng ta rồi, huynh sống ở đâu thế?” Lăng Thiên trong lòng cười lạnh: Đoán chừng các người xếp đặt cuộc gặp ngẫu nhiên này, mục đích chính là muốn tiểu tử này tới bên cạnh ta phải không? Ha ha ha, ta sẽ chiều theo ý các người xem thế nào?

Hai tên tiểu quỷ mỗi tên đều mang ý xấu trong đầu thân thiết nói chuyện một hồi, Lăng Thiên liền tựa như thấy hơi lạnh, thân hình run rẩy, khuôn mặt nhỏ cũng trở nên ửng hồng, nói: “Lạnh quá.”

Rất nhanh, trong mắt tên tiểu gia hỏa nọ lóe lên vẻ khinh miệt, sau đó liền nói với vẻ quan tâm: “Thiên đệ đệ lạnh rồi, hay là mau cùng Thu Vũ tỷ tỷ tới chỗ thăm thăm đi, chúng ta khi nào rồi lại chơi đùa”.

Thu Nguyệt cười nói: “Chân thiếu gia thật là hiểu chuyện, Thiên thiếu gia, chúng ta đi đi, lão gia phu nhân chắc đang nóng ruột chờ đợi đó”.

Lăng Thiên “ừ” một tiếng, lưu luyến nói: “Vậy được rồi, tạm biệt Chân ca ca, sau này đệ lại tới tìm huynh để chơi” Quay người bước đi, rõ ràng cảm thấy một đôi mắt đang chăm chăm nhìn vào lưng mình, mang theo một tia nóng bỏng. Lăng Thiên bĩu môi, miệng lại hiện ra nụ cười thân bí.

Lăng Khiếu và Sở Đình như một phải một trái ngồi hai bên án kỷ, đối diện, Lăng Thiên vừa ăn xong ngậm cháo cuối cùng rồi đứng dậy. Sở Đình Nhi kéo Lăng Thiên vào lòng, rút ra một chiếc khăn lụa, nhẹ nhàng lau miệng cho hắn, trách yêu: “Tiểu hài tử này, mỗi lần ăn cơm xong cũng không biết lau miệng, giống như là con mèo mướp nhỏ vậy” Lăng Thiên dựa vào lòng mẫu thân, trong lòng thấy an bình.

Trên khuôn mặt vuông vức của Lăng Khiếu cũng nở nụ cười, nói: “Nàng dọn dẹp cho Thiên nhi đi, sau đó tới chỗ phụ thân. Phụ thân mấy ngày nay bận rộn tìm lão sư cho Thiên nhi, có lẽ đã tìm xong rồi đó”.

Sở Đình Nhi “ồ” một tiếng, có chút hứng thú nói: “Lão sư? Không biết phụ thân tìm những vị đại Nho nào tới nhỉ?”

Lăng Khiếu nói: “Ta cũng không biết, có điều, người mà do phụ thân nhìn trúng chắc chắn là không tồi đâu”.

Mặt Sở Đình Nhi đầy vẻ kiêu ngạo: “Bất kể ai là lão sư, Thiên nhi của chúng ta thông minh như vậy, học cái gì cũng có thể học giỏi nhất, có phải không Thiên nhi?” Nói xong, nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt non nớt của Lăng Thiên một cái.

Lăng Thiên cười khở trong lòng, đột nhiên nghĩ ra gì đó, nói: “Mẫu thân, vừa rồi con trên đường gặp phải một tiểu hài tên là Lăng Chân, nó là ai vậy?”

“Lăng Chân?” Lăng Khiếu và Sở Đình Nhi nhìn nhau. Sở Đình Nhi nói: “Đó là nhi tử duy nhất của nhị thúc Lăng Không, mấy năm nay cùng với nhị thúc ở trường ngựa tây bắc, nói vậy thì nhị thúc của con đã về nhà rồi. Ừ, các con lớn xấp xỉ nhau, sau này có thể cùng chơi”.

“Nhị thúc? Gia gia không phải là chỉ có mình phụ thân là nhi tử sao?”

“Ha ha ha, tiểu quỷ này. Nhị thúc Lăng Không của con là một cô nhi năm đó được gia gia của con thu dưỡng, sau khi lớn được ông nhận làm nghĩa tử: Năm đó mẹ con vừa mới sinh con, nhị thúc liền bị gia gia phái tới tây bắc, tính ra cũng đã năm năm rồi.. thời gian trôi nhanh thật... nhị thúc con rất có năng lực, khi nào gặp nhị thúc thì phải cung kính một chút”.

“Ồ.” Lăng Thiên cúi đầu, trong lòng hiện lên một khuôn mặt mà bản thân chưa từng quên, vào ngày mà mình sinh ra có một người đã lộ ra sát cơ đối với mình. Trong lòng cười bí hiểm: Lăng Không? Ha ha ha, người quay về rồi ư? Càng lúc càng thú vị rồi, chuyện hôm nay cũng là người cố ý an bài phải không? Ha ha ha, hèn chi người có lòng thể, dạy bảo con ruột của mình như vậy, thiếu gia sẽ khiến cho phụ tử các người chơi thật cao hứng, hắc hắc.

16. Chương 16: Cổ Tình Gây Sự

Một nhà ba người đi tới đại sảnh của Lăng gia, vừa vào cửa, Lăng Thiên giật nảy mình.

Bên trong có mấy chục người già trẻ lớn bé, cao thấp đủ cả, Lăng Chân cũng ở trong đó, đang dựa vào người bên cạnh. Lăng Thiên vừa vào cửa liền nhìn thấy ngay, không sai, chính là người đó. Người đó vào ngày mình sinh ra đã nổi sát cơ đối với mình! Hiện tại Lăng thiên đã biết, người ngày tên là Lăng Không.

Sau khi biết Lăng Chân chính là nhi tử của Lăng Không, còn Lăng Không lại là nghĩa tử duy nhất của gia gia mình, Lăng Thiên hoàn toàn hiểu rõ cuộc vì sao hắn lại nổi sát cơ đối với mình: Phụ thân của mình chính là người kế thừa hợp lệ thứ nhất của Lăng gia, nhưng thành thân mấy năm mà thủy chung không sinh

con, nếu là tình trạng này không thay đổi, vậy thế người kế thừa duy nhất đời thứ ba của lăng gia chính là Lăng chân, nhi tử của Lăng Không! Mà mình sinh ra lại triệt để phá đi mộng đẹp của hai cha con nhà này! Đương nhiên lão vô cùng thống hận mình...

Nghĩ tới đây, Lăng Thiên không chỉ có chút đồng tình đối với cha con nhà này, chịu đả kích như vậy, cho dù đối là mình cũng sẽ tuyệt đối không thể chịu được. Chờ đã... Lăng Thiên đột nhiên nghĩ ra, phụ thân Lăng Khiếu của mình cùng với mẫu thân Sở Đình của mình tình thâm ý đậm, cảm tình rất sâu nặng, mà hai người bọn họ đều rất bình thường, sao có thể thành thân mấy năm mà thủy chung không sinh hạ được? Chẳng lẽ, đây vốn là âm mưu của Lăng Không?

Trong mắt Lăng Thiên lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, nếu thực sự là vậy, tên Lăng Không này đúng là đáng chết vạn lần!

Còn cha con Lăng Không Lăng Chân, từ lúc thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Lăng Thiên tiến vào đại sảnh, trong mắt cùng đồng thời rực lửa, vẻ căm hận nồng đậm tràn ngập trong mắt.

Lăng Thiên bĩu môi, gọi gia gia rồi chạy về phía trước. Lăng Chiến rất vui mừng, khuôn mặt ra nua tựa hồ cười đến nở hoa, ôm Lăng Thiên vào trong lòng.

“Ha ha, mấy năm không gặp tiểu thiếu gia rồi, lớn thế này rồi đấy, so với đại ca quả thực giống nhau như đúc, ha ha ha” Một trận cười rất hiền từ vang lên. Lăng Thiên không cần quay đầu lại cũng biết giọng nói này nhất định là trong miệng Lăng Không thoát ra.

Lăng Khiếu và thê tử tới tham dự lễ gặp mặt của mọi người, liền ngồi xuống. Lăng Khiếu sắc mặt nghiêm túc nói với Lăng Khiếu và Sở Đình: “Thiên nhi lớn rồi, cũng nên để nọ học tập quân tử lục nghệ (1), thi từ ca phú, tương lai an thân lập nghiệp, không thể để cho người khác nói tôn tử của Lăng Chiến ta là hạng bất học vô thuật, chỉ biết ham mê ca múa ăn uống. Hừ hừ, hôm nay, lão phu đã mời các vị danh gia trong kinh thành tới đây, nếu như hai người các người không có dị nghị, sau này mấy vị tiên sinh sẽ ở lại trong phủ, chuyên lo việc dạy dỗ Thiên nhi” Nói xong liền trừng mắt nhìn Lăng Khiếu.

Lăng Khiếu cười khổ. Lão nhân gia ngài đều đã an bài ổn cả rồi, người cũng đã chọn xong rồi, chúng ta còn có thể dị nghị gì nữa? Trong lòng thì biết trong lời nói của lão gia tử còn có ẩn ý, cái gì gọi là hạng ham mê ca múa ăn uống? Chắc chắn vẫn vì chuyện khi Lăng Thiên chọn đồ đoán tương lai đã chọn một cái túi thơm mà tức giận mình. Do đó không dám nói gì nữa: “Lão nhân gia người thấy được là được rồi”.

Sở Đình nhi đang nhu thuận ngồi ở đó, nghe lão gia tử nói vậy, nhin không được mà tức giận trong lòng, cái lão già này, sao lại nói cháu của mình như vậy? Nhi tử của ta mới năm tuổi, có chỗ nào đáng thật vọng, có chỗ nào là ham mê ca múa ăn uống?

Lăng lão gia tử ôm Lăng Thiên vào trong lòng, cười nói: “Cháu ngoan, nhìn này, những vị này đều là lão sư mà gia gia tìm cho cháu đấy”.

Lăng Thiên cơ hồ sắp té xỉu, chỉ vào đám người muôn hình vạn trạng ở trước mặt, líu lưỡi nói: “Những vị tiên sinh này đều là lão sư của con ư?”

Lăng lão gia tử cười ha hả, nói: “Con nhìn đi, vị này là Tàn đại tiên sinh sẽ dạy con thi từ ca phú, Tàn đại tiên sinh tính tình ngay thẳng, học vận nghiêm cẩn, là một vị lương sư hiếm có”.

Tàn đại tiên sinh thân mặc nho bào, khuôn mặt gầy gò, thân hình cao gầy, tay đang vuốt vuốt một nhúm râu dê vểnh ra ở dưới cằm, mặt tươi cười, đầu khẽ gật gù tỏ vẻ vừa ý.

“Còn vị này là Lữ sư phó, dạy con bắn tên cưỡi ngựa, Lữ sư phó thành thạo cung mã, khi còn trẻ là cấm quân giáo đầu của đại nội, không ít tướng lĩnh trong quân chính là xuất thân từ môn hạ của Lữ sư phó, có thể nói là có học trò khắp thiên hạ”.

“Còn vị này là Thượng sư phó, dạy con âm luật. Thượng sư phó đối với âm luật có tao nghệ cực cao, đặt biệt âm điệu tranh cầm, là đệ nhất nhạc sư của cung đình”.

“Vị này là Hà sư phó, cũng dạy con âm luật, hai môn tiêu và nhị của Hà sư phó là thiên hạ nhất tuyệt, có mỹ danh là Tiêu Nhàn. Người yêu thích âm luật trong đương kim thiên hạ, đều coi được nghe Hà sư phó diễn tấu là một vinh dự”.

“Vị này Hầu sự phó, sẽ dạy con môn họa...” Mắt của Lăng Thiên càng lúc càng mở to hơn...

“Vị này dạy con thư pháp...” Lăng Thiên hai mắt trắng dã, lão đảo muốn ngã...

“Vị này dạy con lễ pháp...” Lăng Thiên: “...”

“Vị này dạy con...”

“Vị này...”

“Vị...”

“Râm!”

Lăng Thiên hai mắt trắng dã, ngã xuống đất bất tỉnh! Cả người co giật...

Bị Lăng Thiên dùng tuyệt thực làm vũ khí uy hiếp, Lăng Khiếu, Sở Đình Nhi không nỡ bắt ép nhi tử của mình, đặc biệt bị Lăng lão phu nhân chửi lầy chửi đế, cuối cùng, Lăng lão gia tử cũng thay đổi chủ ý, chỉ lưu lại vài vị lão sư, toàn bộ như người khác đều đưa trở về.

Nhưng sự nhượng bộ của Lăng lão gia tử cũng rất có hạn, Lăng lão gia tử nghiêm chỉnh tuyên bố: Cho dù không học, cũng phải biết một chút, thi từ ca phú, cung mã võ nghệ là môn học bắt buộc, cầm kỳ thư họa là môn học phụ trợ, còn các môn khác thì cũng tự chọn...

Lăng Thiên trong lòng vô cùng buồn bực.

Mấy cái tên gia hỏa này, lão tử có thể làm toàn khoa lão sư cho bọn họ đấy! Không chỉ thi từ ca phú cầm kỳ thư họa, còn bao gồm cả mười tám ban võ nghệ nội ngoại kiêm tu! Nếu có hứng thú, ta còn có thể dạy bộ học vật lý, hóa học, tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Bồ Đào Nha...

Dưới tâm tình cực kỳ khó chịu, Lăng Chân vốn là kẻ nhìn không thuận mắt nhất liền biến thành đối tượng để hấn phát tiết.

Sau ngày đại hội bá sư đó, Lăng Không liền đề xuất để cho Lăng Chân cùng đọc sách với Lăng Thiên, cũng là để bầu bạn. Lăng lão gia tử cùng phu phụ Lăng Khiếu vui vẻ đáp ứng. Còn Lăng Thiên đương nhiên là không có ý kiến gì. Nói thừa, tặng không một món đồ chơi để mở mang trí lực, ai mà không thích! Thế là, dưới sự cực kỳ kiên trì của Lăng Không, Lăng Chân liền trở thành thư đồng của Lăng Thiên.

Vốn là, mỗi lần thấy nụ cười giả dối trên mặt Lăng Chân và sự băng hàn âm lãnh chôn sâu trong mắt hắn, Lăng Thiên liền có một loại cảm giác hết sức buồn cười, nhưng dưới tâm tình không thoải mái, Lăng Chân nếu lại hiện ra nụ cười giả dối trên mặt thì được đối lại đương nhiên chính là một cước nhắm thẳng vào đầu của Lăng Thiên: “Cười cái gì mà cười! Cười nữa thì cút ra ngoài!

Nực cười! Mặc dù nói rằng tuổi người còn nhỏ thế này mà tâm cơ đã âm trầm như vậy, trong đám cùng lứa tuổi có thể nói là rất hiếm có, nếu cho người thời gian vài năm nữa, có lẽ chơi đùa cùng người có thể thú vị hơn một chút, nhưng với chỉ số thông minh hiện giờ của người, cùng lão tử chơi trò “bụng nam mô miệng một bồ dao găm” chẳng phải là đi tìm chết sao?

Dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, Lăng Chân nhất thời bị một cước đạp trúng mặt, máu tươi từ trong lỗ mũi chảy ra, nhất thời còn chưa kịp có phản ứng gì, đợi một lát sau mới khóc thành tiếng.

Lăng Thiên quát mắng như hung thần ác sát: “Khóc cái gì mà khóc! Không phải chỉ đá người một cước thôi sao? Làm gì mà khóc đến thành như thế này!” Rồi khi thừa giờ ngón giữa lên.

Tần đệ tiên sinh đang đầu lúc lắc miệng ngâm thơ tuyệt đối không ngờ rằng, vị tiểu thiếu ra bề ngoài trông giống như một tiểu cô nương mi thanh mục tú lại hạ thủ ác độc như vậy, trong nháy mắt, một vị học sinh khác đã mặt mũi nở hoa nằm trên mặt đất! Trong nhất thời há mồm cứng lưỡi, chỉ tức giận tới mức cả người run rẩy, giờ ngón tay run lẩy bẩy chỉ vào Lăng Thiên: “Người... người...” Không ngờ đến cả nói cũng không nên lời.

Lăng Thiên trừng mắt nhìn: “Ta làm sao? Thiếu gia ta giáo dục thư đồng của ta, người có ý kiến gì?”

Tần đệ tiên sinh ngón tay run rẩy, mũi miệng xiêu vẹo: “Người... người.. tức chết lão phu rồi!”

Lăng Thiên cười thầm trong miệng, nhắm chuẩn một cước đá lên bụng Lăng Chân: “Bò dậy mau, nằm trên đất để giả làm chó chết à? Thiếu gia nói cho người biết, khi thiếu gia không cao hứng, người không được phép cười! Khi thiếu gia cao hứng, người cho dù gãy chân cũng phải làm cho ta cười vui vẻ! Biết chưa hả?”

Lăng Chân gào lên một tiếng đau đớn, cuộn người bò dậy, mặt đầy oán độc: “Tiểu tạp chủng! Người dám đánh ta!”

“Hả? Ta khinh! Gan lắm! Dám chửi cả ta!” Ha ha ha, cái ta muốn chính là người chửi ta đó, tiểu tử người không chửi ta thì ta còn có gì thú vị để tiếp tục đánh nười! Có điều ba chữ này suýt chút nữa cũng khiến cho Lăng Thiên thực sự tức giận! Tiểu tử này, hai cha con hần quả nhiên không không để một nhà chúng ta vào trong mắt!

Lăng Thiên xông lên trước, tận dụng cả chân lẫn tay. Lăng Chân tuy so với hần lớn hơn ba tuổi, nhưng thân thể của Lăng Thiên linh hoạt vô cùng, nếu dụng nội lực, chỉ sợ một quyền cũng có thể đánh chết hần. Chỉ trong nháy mắt, Lăng Chân nằm trên đất như một con cá chết, mặt mũi bầm dập!

“Nho tử cũng không thể dạy nổi!” Khuyên bảo không có kết quả, ngược lại suýt chút nữa còn té ngã, Tần Đại tiên sinh tức giận đến nổi sắc mặt tái nhợt, nâng cái thước trong tay lên: “Quy xuống!”

“Vì sao? Dựa vào gì mà phải quy xuống? Thiếu gia ta chính là giáo huấn một thư đồng nhỏ mà thôi, ai bảo hần khi ta không cao hứng mà dám cười? Chẳng lẽ thiếu gia ta giáo huấn hạ nhân của mình cũng là sai? Còn phải chịu phạt nữa ư?” Lăng Thiên nói năng hung hãn đầy lý lẽ. Nực cười! Hai cha con hần nằm mơ cũng muốn hại bốn thiếu gia, bốn thiếu gia trước tiên thu một chút lợi tức từ bọn chúng thì có gì không đúng?

Để một người tài cao hiểu rộng như lão ở đây đọc sách ngâm thơ, thực sự là chuyện vô cùng nực cười! Không khiến cho lão tiểu tử này tức giận bỏ đi, thì đại kế của thiếu gia ta sao có thể thuận lợi được? Hơn nữa, ta nếu như học thực sự giỏi, vậy còn không khiến cho lũ hổ đói rình mò Dương gia, Hoàng gia sớm đưa vào trong tầm mắt, sớm đối phó với Lăng gia ta sao?

Lão tử đã ngoan năm năm rồi, hiện tại phải ăn chơi lêu lạo một phen!

(1): Quân tử lục nghệ gồm:

- Lễ: Lễ tiết
- Nhạc: Âm nhạc
- Xạ: Kỹ thuật bắn tên
- Ngự: Cưỡi ngựa và kỹ thuật điều khiển ngựa
- Thư: Thư pháp
- Số: Số học.

17. Chương 17 Một Trường Giáo Biện

Tần đại tiên sinh phát tay áo bỏ đi. Nhìn hướng đi hiển nhiên là tìm Lăng lão gia tử để tố cáo.

Lăng Thiên ngồi lên ghế thái sư vốn là của Tần đại tiên sinh, gác cả hai chân lên. Tay chống cằm, trong lòng đang suy nghĩ bước tiếp theo nên ứng phó như thế nào.

Lăng Chân nằm bẹp trên đất, miệng rên hừ hừ, mặt mũi đầy máu, nhất định không chịu bò dậy.

Lăng Thiên cười thầm trong lòng, còn muốn nằm đó để hãm hại ta ư? Làm trò! Lăng Thiên đối với sự ra tay của mình nặng nhẹ như thế nào đương nhiên trong lòng đều có tính toán, tên gia hỏa này cũng chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, quyết không bị thương đến gân cốt, sợ dĩ hần nằm ở đây không động đậy, hiển nhiên là muốn khi lão gia tử tới thì có thể tố cáo mình!

Hắc hắc, đáng tiếc, chủ ý của tiểu tử người đương nhiên không tồi, nhưng chắc chắn không ngờ rằng, cái lão tử đang muốn chính là để người đổ dầu vào lửa. Không như thế, ta sao có thể lấy cơ tống hết mấy lão phu tử này ra khỏi cửa? Chẳng lẽ còn muốn lưu bọn họ lại để lãng phí thời gian quý báu của bốn thiếu gia ư? Có điều... đánh tên tiểu tử này một hồi, cảm giác này... quả thật rất dễ chịu!

“Thằng tiểu súc sinh dám cả gan làm loạn!” Lãng lão gia tử như cuốn theo một trận gió lạnh, hốt ha hốt hải xông vào! Đập vào mắt trước tiên chính là tôn tử Lãng Thiên mặt mày tỉnh bơ ngồi trên ghế thái sư và Lãng Chấn mặt mũi đầy máu nằm trên đất. Lập lão tức nổi cơn tam bành! Không nói đến câu thứ hai, tóm lấy Lãng Thiên, xoay người hất lại rồi dề xấp lên đầu gối, “bốp, bốp, bốp” tét dít ba cái rổ vang.

Ba cái tét này không hề nhẹ, Lãng Thiên vì không vận công phòng ngự, cái dít trắng nõn sưng phù lên, lão gia tử tiếp theo bẻ Lãng Chấn từ dưới đất dậy, kiểm tra kỹ lưỡng vết thương trên người.

Bên ngoài vang lên những tiếng ồn ào, Lãng Khiếu vội bước vào, sắc mặt tái mét! Đằng sau là Sở Đình Nhi, mẫu thân của Lãng Thiên đang hỗn hạo hỗn hạo, *** ton chạy theo.

Không lâu sau thì đám người Lãng lão phu nhân, Lãng Không, Tần đại tiên sinh lần lượt kéo tới, vừa thấy cảnh này đều trợn tròn mắt! “Chân nhi!” Lãng Không vừa thấy tình trạng thảm hại của nhi tử, mặt co rúm lại, lao lên ôm lấy nhi tử vào trong lòng, vội vàng gọi hạ nhân tới bế nhi tử đi trị thương, an bài xong mới quay người lại, mắt nổ đom đóm nhìn Lãng Thiên, hận không được đem hắn nuốt vào bụng.

Mọi người đều không ngờ rằng, các vị lão sư mới vào Lãng gia dạy được buổi đầu tiên, không ngờ lại là trình diễn thi đấu võ thuật! Thấy cảnh lộn xộn ở trong phòng, mặt ai ai cũng hiện lên vẻ không thể tin nổi! Sở Đình Nhi “a” một tiếng, đưa bàn tay bé nhỏ lên che miệng, trong đôi mắt hiện lên vẻ hoảng hốt lo sợ.

“Tức chết lão phu rồi! Tiểu súc sinh! Quỳ xuống!” Lãng Chiến hét lớn một tiếng giống như là tiếng sét đánh. Khiến cho những bông tuyết trên lá cây bên ngoài cửa sổ bị chấn động mà rơi xuống.

Lãng Thiên bấu môi, chậm rãi từ trên ghế thái sư trượt xuống, không chút tình nguyện quỳ trên mặt đất.

“Phụ thân, Thiên nhi nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, hôm nay là lần đầu tiên bị ước thúc như vậy, không quen cũng là phải thôi, lão nhân gia người...” Sở Đình Nhi vội vàng tiến lên một bước, cầu xin cho nhi tử, lời còn chưa dứt đã bị Lãng lão gia tử cắt ngang.

“Từ xưa đến nay mẹ hiền thì con hư, Đình nhi, Thiên nhi nó mới năm tuổi! Mới năm tuổi thôi! Không ngờ khi tiên sinh dạy học lại ra tay ác độc với đường ca của mình như vậy! Thậm chí còn dám ăn nói vô lễ với tiên sinh! Thiên địa quân thân sư, nhân luân ngũ thường(1), Thiên nhi hôm nay đã lộ ra hết bản tính bước bình của nó, nếu như còn để mặc nó như thế, chỉ sợ một nhà già trẻ lớn bé Lãng gia sẽ phải chôn vùi trong tay nó! Hôm nay các người đừng khuyên ta nữa” Lãng Chiến vốn không muốn giải thích gì, nhưng con dâu cầu xin cho cháu mình, lão không thể không giải thích. Bằng không nếu con dâu không nhận thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, tiếp tục nuông chiều nó, chỉ sợ đứa cháu này của mình thực sự sẽ hỏng mất!

Trong con mắt đẹp của Sở Đình Nhi đã ngân ngấn nước mắt, lông lánh chực rơi xuống. Nhìn nhi tử quỳ dưới đất, đưa tay ra nhưng lại không dám tới bế. Nước mắt cuối cùng cũng thuận theo gò má chảy xuống.

Lãng Khiếu hừ một tiếng nặng nề, “Ngỗ nghịch như thế này, bướng bỉnh như thế này! Không dạy dỗ nghiêm khắc thì làm sao có thể thành người? Đều là tại nàng dạy nhi tử thế này đó!”

Nói ra những lời này, lão phu nhân thấy không đồng ý: “Tục ngữ có câu, con không dạy là lỗi của cha, Lãng Khiếu người là phụ thân của Thiên nhi, chuyện hôm nay, người phải chịu một nửa lớn trách nhiệm, sao lại trách Đình Nhi?” Nói xong liền kéo Sở Đình Nhi lại, “Đình Nhi yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu” Rồi liếc mắt nhìn cảnh cáo Lãng lão thái gia, ý tứ rất rõ ràng: Lão già kia, ông hôm nay nếu đánh cháu ta quá tay, thì cứ chờ xem.

Lãng Thiên thấy hết thấy những chuyện này, trong lòng không khỏi cười thầm, quỳ dưới đất, ngẩng cổ lên nói: “Gia gia, cháu có lời muốn nói”.

Lãng lão gia tử hỗn hạo hỗn hạo thở ra mấy hơi, cuối cùng vẻ mặt cũng hòa hoãn lại, bảo: “Nói đi!”

Lãng Thiên nói: “Chuyện hôm nay kỳ thật là không thể trách cháu!”

Lăng lão gia tử giận tím mặt, nói: “Người đánh Lăng Chân ca ca thành bộ dáng như thế này, không ngờ còn nói là không thể trách người?” Lão giận đến nỗi còn bật cười, “Vậy thế nào thì mới được trách người? Chẳng lẽ phải xảy ra án mạng thì mới được à? Nghiệt chương!”

Lăng Thiên cãi: “Gia gia, tôn nhi tất nhiên có sai! Có điều chuyện xảy ra thì tất nhiên phải có nguyên nhân của nó, nếu không có nguyên nhân, cháu sao có thể vô duyên vô cớ đánh hấn?”

Cha con Lăng Chiến và Lăng Khiếu đầu óc chậm chạp, chưa cảm thấy gì. Nhưng Lăng Không ở bên cạnh thì lông mày rướn lên, nhìn về phía Lăng Thiên, vẻ mặt có chút ngưng trọng. Lão phu nhân và Sở Đình nhi nhìn nhau, trong mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc! Những lời này, nếu từ trong miệng một người trưởng thành nói ra, thậm chí từ miệng Lăng Chân hiện tại nói ra, mọi người sẽ không cảm thấy kinh ngạc quá nhiều, nhưng vấn đề là Lăng Thiên hiện tại dù sao cũng chỉ là một đứa bé năm tuổi, đối diện với sự trách mắng của gia gia, không ngờ lại không hề có chút vẻ sợ hãi nào, nói năng mạch lạc rõ ràng, không hề rối loạn, điều này rất là cổ quái!

Lăng Chiến lão gia tử hừ một tiếng, nói: “Nói tiếp đi!” Thật ra trong lòng lão gia tử, cũng cảm thấy chuyện hôm nay có phần rất cổ quái, cháu mình tuy bình thường có bướng bỉnh một chút, nhưng từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy nó ngược đãi hạ nhân trong phủ, hơn nữa đối xử với hạ nhân trong phủ rất tốt, sao có thể vô duyên vô cớ ẩu đả với đường ca (anh em họ) của mình? Lão không hề biết chuyện hôm nay hoàn toàn là một tay Lăng Thiên sắp đặt, đây chính là thủ đoạn được áp dụng để tránh cho bản thân phải tiếp tục chịu hình thức giáo dục nhồi vẹt mà thôi. Còn Lăng Chân thì vô cùng xui xẻo trở thành một con cờ để cho Lăng Thiên lợi dụng.

Khuôn mặt nhỏ bé của Lăng Thiên không chút sợ hãi, đỉnh đặc nói: “Tôn nhi dĩ nhiên có sai, hôm nay biết phải tiếp thu bài giảng của nhiều lão sư như vậy, cháu trong lòng cảm thấy rất có áp lực, cho nên không cao hứng. Vừa lúc Lăng Chân hấn cười với con, tôn nhi cho rằng hấn cười nhạo con, cho nên đá hấn một cước... Cái này thì tôn nhi sai, nhưng cái sai của tôn nhi chỉ như vậy mà thôi. Còn chuyện về sau, hoàn toàn là do Lăng Chân tự chuộc vạ vào mình. Tôn nhi tự thấy không thẹn với lương tâm”.

Lăng Chiến rất tức giận, “Hả? Tiểu súc sinh! Người đánh đường ca của người thành bộ dạng này, người còn nói năng hung hồn đầy lý lẽ như vậy hả? Hơn nữa, Lăng Chân là đường ca của người, là nhi tử của nhị thúc người, người cứ luôn miệng gọi tên của hấn, chính là tội bất kính!”

Lăng Thiên ung dung nói: “Thứ nhất, trước khi Lăng Chân đến, nhị thúc từng nói rõ, Lăng Chân chính là thư đồng của con, lời này gia gia, nãi nãi, phụ thân mẫu thân và nhị thúc đều có thể làm chứng! Đã làm thư đồng thì chính là hạ nhân, vậy thì con là thiếu gia, trừng phạt hạ nhân thì có gì không đúng?”

“Người... nghiệt chương! Người đây là giáo biện!” Lăng lão gia tử đại nộ! Rồi không biết nói gì nữa. Cho dù là thư đồng thì vẫn là Lăng Không nói ra để giữ vững tôn ti trật tự mà thôi, mọi người có mặt ở đó đều tự tai nghe thấy. Tuy biết Lăng Thiên giáo biện, nhưng cũng không thể nói gì được hấn.

Lăng Thiên nói tiếp: “Thứ hai, tôn nhi nhất thời không khống chế được cảm xúc, đánh Lăng Chân, trong lòng rất là hối hận, liền muốn đỡ hấn dậy, nào ngờ chính vào lúc này, Lăng Chân lại mắng con, hơn nữa mắng cực kỳ khó nghe, tôn nhi là con cháu của Lăng gia, không thể nhịn được loại nhục mạ mà nhắc đến cả phụ mẫu tổ tông, cho nên mới phản nộ ra tay.

Sắc mặt mọi người đều tối sầm lại. Cực kỳ khó nghe? Nhắc đến cả phụ mẫu tổ tông? Lăng Không thậm chí kêu không hay! Nếu để cho tên tiểu tử này tiếp tục nói, không phải là nhi tử của mình không những bị đánh trắng trợn, mà còn có thể bị tội nữa sao?

Hấn còn chưa kịp ngăn cản thì giọng nói véo von của Lăng Thiên ở bên kia đã lại vang lên: “Lăng Chân hấn, lúc đó từ dưới đất bò dậy mắng con: “Tiểu tạp chủng, người dám đánh ta!” Câu này Lăng Thiên không ngờ lại học đúng ngữ điệu vừa âm trầm lại vừa đầy oán độc của Lăng Chân lúc đó mà nói ra, giống y như đúc. “Chuyện này, có Tần tiên sinh có thể làm chứng!”

(1): Ý nói làm người thì phải biết kính trọng trời, đất, vua, người thân, thầy giáo.

18. Chương 18: Tâm Cơ Thâm Trầm

Lão phu tử liêu mạng chớp chớp mắt nghe tiểu gia hỏa này nói. Hắn mơ hồ cảm giác được những lời này như là không phải từ trong miệng Lăng Thiên phát ra vậy. Ít nhất hắn cảm giác được tiểu gia hỏa này đang nói loạn xạ cả lên, hắc bạch lẫn lộn nhưng lại không tìm ra chỗ nào không đúng để phản bác.

Nhìn Lăng Thiên với bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng, lời nói tràn đầy chính nghĩa làm cho lão phu tử cảm giác được tinh thần của mình có chút không ổn định. Tiểu tử kia rõ ràng đang làm loạn một cách vô lý lại còn vô cớ đánh người nữa nhưng hết lần này đến lần khác lại nói rất có lý, bộ dáng lại cực kỳ ủy khuất, năng lực bề cong sự thật của tiểu tử này có thể nói là xuất thần nhập hóa, có thể đem sự việc hẳn hoàn toàn sai nói thành một việc đúng, lời nói nhỏ nhẹ như đang chịu ủy khuất rất lớn. Lão phu tử thở dài một hơi, hắn có cảm giác không phải đang nói chuyện với một tiểu tử năm tuổi mà là một lão hồ ly ngàn năm. Đây thật sự là một tiểu hài tử năm tuổi sao?

Mọi người đều không hện mà cùng nhìn Tần đại tiên sinh như đang chờ hắn trả lời xác nhận. Tần đại tiên sinh đành phải ho khan vài tiếng liếc mắt Lăng Thiên một cái liềm bình tĩnh nói: “Lúc đó quả thực lão phu nghe Lăng Chân thiếu gia mở miệng mắng thế. Bất quá chỉ là một tiểu hài đồng nhỏ tuổi bị chọc giận quá nên không kiềm chế được mà thôi. Khụ khụ khụ...”

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn lẫn nhau.

Ở thời đại này nặng nhất là tôn ti, nếu như Lăng Chân quả thực mắng như vậy thì bị đánh một trận cũng không quá đáng gì. Vô luận Lăng Thiên có thân phận là một đồng học hay là một đại ca mà nói thì những lời Lăng Chân mắng quả thực không nên. Lăng Không tuy là nghĩa tử của Lăng Chiến nhưng thân phận của hắn có tôn quý hơn nữa cũng là do Lăng Gia cấp. Nói như vậy thì hai phụ tử Lăng Chân chỉ là hai hạ nhân cao cấp mà thôi! Hạ nhân dám nhục mạ con của chủ nhân mình thì bị đánh chết cũng không quá đáng.

Lăng Không biến sắc, vội vàng tiến lên từng bước quỳ xuống: “Lăng Không dạy con không tốt xin nghĩa phụ trách phạt!” Trong lòng hắn mặc dù cảm hận vô cùng nhưng không biết phải làm gì. Con mình nói như vậy là thật, hơn nữa còn có nhân chứng nữa thì mình có nói gì cũng vô dụng. Ánh mắt nhìn về phía Lăng Thiên rất bình thường nhưng trong lòng lại âm thầm tính toán. Tiểu hài tử này có tâm tư thâm trầm vô cùng. Thực không nghĩ ra hai phụ tử không có đầu óc là Lăng Chiến và Lăng Khiếu lại có được một hậu nhân tâm cơ thâm trầm như vậy.

Lăng Chiến âm trầm nói: “Thôi người đứng lên đi” Nói thật, lão gia tử khi nghe được câu Lăng Chân mắng ra câu kia mặc dù còn chưa rõ thật giả liền đột nhiên giận dữ vô cùng. Lăng Thiên là ai? Đó chính là con ruột của con mình! Chỉ cần nhìn tướng mạo thôi cũng biết đó là do từ một khuôn đúc ra. Vậy mà có người dám mắng cháu mình là “Tiểu tạp chủng!” Lăng lão gia tử thậm chí cho rằng Lăng Thiên đánh hơi nhẹ tay.

Trong lòng Lăng Thiên mừng rỡ không thôi. Hiện tại Lăng Chân không có ở đây thì không phải mình nói cái gì cũng đúng sao? Huống chi mình chỉ nói sự thật có chút chênh lệch mà thôi. Mình khi để Lăng Chân thì sao? Dẫn dắt hắn nói ra câu kia như thế nào thì mình không hề nói nhắc đến một chữ. Chỉ đem trọng điểm đặt lên vài chữ trong câu nói của Lăng Chân mà thôi.

Mà tính tình Tần đại tiên sinh trời sinh cổ hủ. Nói một là một mà hai là hai, cũng không muốn dấu diếm sự thật lại càng không nhắc đến chi tiết trong khi mình cãi cò. Càng huống chi một khi Tần đại tiên sinh nói rõ ra mọi chuyện sau đó lại chỉ trích Lăng Thiên sai thì rất khó đoán trước Lăng lão gia tử có thái độ gì. Dù sao mình là thân tôn tử của lão gia tử mà. Còn Lăng Chân chỉ là con của nghĩa tử hắn thôi. Bên nào nặng bên nào nhẹ Lăng Thiên tin rằng Tần đại tiên sinh có ngu ngốc như thế nào cũng có thể nhận ra.

Nếu vạn nhất Tần đại tiên sinh nói ra, như vậy câu mắng của Lăng Không cũng để đó, có trách phạt mình cũng trách phạt nhẹ mà thôi, ngược lại trong lòng sẽ lưu lại một ấn tượng xấu với lão gia tử! Một khi một ấn tượng như vậy đã hình thành, thì thanh danh của Tần đại tiên sinh cũng sẽ sạch sẽ. Hơn nữa lại còn đắc tội với Lăng gia! Lăng Thiên hiểu rõ tâm tư của Tần đại tiên sinh, quả nhiên lão tiên sinh này phản ánh so với mình dự đoán không hề sai biệt!

Mà Lăng Thiên dùng một chiêu rất lợi hại, đó là vừa mở miệng liền tự nhận mình sai lầm. Thừa nhận mình sai ngay từ đầu, còn lấy những điều mình nghĩ trong lòng nói ra. Lăng lão gia tử hiển nhiên sẽ thông cảm

cho hần, một tiểu hài tử năm năm qua ‘vô câu vô thức’ thì đột nhiên Lãng lão gia tử ‘tặng’ cho hần một đại sư phụ liền trở nên mất tự do đương nhiên sẽ mất hứng. Sợ rằng một người lớn cũng không dễ dàng tiếp nhận được.

Lãng Thiên cũng truyền lại cho bọn hần một tin tức: Chương trình học nặng như thế đối với một tiểu hài tử năm tuổi như hần mà nói quả thực là rất khó tiếp thụ nổi. Điểm này cũng có thể nói cho mẫu thân và nãi nãi mà thôi, gia gia và phụ thân mình là hai đầu gỗ mà. Lãng Thiên cũng không quan tâm hai người họ nghĩ thế nào mà chỉ hy vọng có thể biết rằng Lãng Chân mắng mình, hơn nữa lại mắng rất khó nghe là đủ rồi.

Mọi người đều nhìn lẫn nhau, không biết phải làm thế nào cho phải.

Lãng lão phu nhân ho nhẹ hai tiếng: “Lãng Không, trước tiên ngươi đi xem thử Tiểu Chân bị thương ra sao? Chiếu cố nó cho tốt. Còn lang trung cũng chưa đến nữa, quả thực khiến cho lão thân hao tổn tâm tư mà” Lời nói này có ý tứ muốn đuổi người: “Việc còn lại là chuyện của nhà ta, ngươi không được phép tham gia”.

Hận ý trong mắt Lãng Không chợt lóe lên liền cuối đầu cung kính: “Rõ! Hài nhi xin phép cáo lui. Hôm nay làm cho Thiên thiếu gia bị ủy khuất nên khi hài nhi trở về nhất định sẽ giáo huấn tiểu tử kia”.

Lãng lão phu nhân bình thản nói: “Quên đi, đều là hài tử không hiểu chuyện mà thôi. Lát nữa bảo quản gia đưa đến một ít thực phẩm bồi bổ thân thể. Ngươi ở bên ngoài nhiều năm vậy cũng không nhẹ nhàng gì. Trước tiên nghỉ ngơi bồi bổ thân thể đi” Lời nói này cũng rất thú vị: Đều là hài tử không biết chuyện thì việc này bỏ qua đi. Cháu ta đánh con người thì cũng ráng mà chịu.

Lãng Không đương nhiên hiểu rất rõ nhưng không biết phải làm gì đành phải vâng dạ liên tục rồi cáo lui.

Tần đại tiên sinh cũng là người thông minh. Hần biết được bây giờ là thời điểm không thể nán lại được liền thi lễ: “Lão công gia, lão phu nhân, đại tướng quân. Lão hủ cảm giác được có chút mệt mỏi. Như vậy...”

Lão phu nhân cười lớn: “Tần đại tiên sinh không nên đa lễ. Người đâu, đưa Tần đại tiên sinh đến phòng khách”.

Đám người lần lượt rời đi, cuối cùng trong thư phòng chỉ còn lại người một nhà Lãng Gia mà thôi. Lãng Thiên đến hiện tại vẫn còn đang quỳ trên mặt đất, hần nhìn thấy thời cơ không sai biệt lắm liền khê động thân thể, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Sở Đình Nhi đau lòng muốn rơi lệ nhìn Lão phu nhân khẩn cầu. Lãng lão phu nhân sắc giọng: “Nhìn lão nhân làm chi? Chưa thấy tôn nhi bảo bối của ta còn quỳ trên đất sao? Còn không đến đưa nó đến đây?”

Sở Đình Nhi mừng rỡ: “Đa tạ mẫu thân” Lãng Thiên không đợi mẫu thân đến liền tự đứng lên nhào vào trong lòng Lãng lão phu nhân, đôi tay trắng như tuyết ôm cổ lão phu nhân làm nũng: “Nãi nãi thật tốt!” Chỉ giả bộ làm nũng chút thôi cũng khiến cho da gà trên người Lãng Thiên nổi lên một tầng.

Lãng lão phu nhân ôm lấy hần, vẻ mặt tươi cười nói: “Tiểu quý chỉ biết nói ngọt mà thôi. Làm cho nãi nãi cao hứng không thôi!”

Lãng Khiếu hừ một tiếng: “Mẫu thân, hôm nay tiểu súc sinh hư hỏng như thế cần phải trừng phạt. Nếu không sau này sẽ khiến hần hư hỏng”.

Lãng lão phu nhân trợn mắt: “Ngươi khi bé còn hư hỏng hơn Thiên nhi gấp mấy lần. Bây giờ không phải cũng làm Đại tướng quân sao? Quản giáo hài tử như thế nào còn phải chờ người chỉ dạy sao? Mau cầm miện lại cho lão thân”.

Lãng Chiến lão gia tử hừ một tiếng, đang muốn mở miệng liền đón được ánh mắt của lão phu nhân: “Lão bất tử người hừ cái gì? Nhìn lão sát tài người kìa. Khiến cho tôn nhi của ta quỳ thời gian dài như vậy. Xem đi, ngay cả đầu gối cũng đỏ cả lên. Ai da, nãi nãi thối cho con. Có đau hay không? Ha ha, Thiên nhi thật ngoan...”

“A? Thiên nhi bị đổ đầu gối sao? Có đau không? Đến đây cho mẫu thân xoa cho...”

Hai phụ nữ cười cười nhìn tiểu hài tử thi nhau thối thối rồi lại xoa xoa khiến cho hai phụ tử Lăng Chiến cùng Lăng Khiếu chỉ biết nhìn nhau. Trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác vô lực và thất bại - Chuyện hôm nay sao lại trở thành như thế?

Bóng đêm gần buông xuống, Lăng Thiên nằm trên giường đang nhắm mắt lại không biết đang suy nghĩ điều gì.

Chuyện hôm nay là do Lăng Thiên cố ý gây nên. Dĩ nhiên, như vậy cũng khiến cho mấy vị gia sư cảm thấy bất mãn nhưng hôm nay Lăng Thiên vô cớ gây sự như vậy cũng là cảnh cáo hai phụ tử Lăng Không một lần: Vô luận trong Lăng Gia các người có thân phận ra sao, là nghĩa tử của lão gia tử cũng được, là đại quân sự nắm quyền trong phủ cũng được. Tất cả đều do Lăng Gia cấp cho người. Nhưng ngàn vạn lần không nên vọng tưởng.

Hành động hôm nay của Lăng Thiên chẳng khác nào nói cho phụ tử hai người này: Mặc kệ như thế nào đi nữa thì ta - Lăng Thiên - mới đúng là thân tôn tử của Lăng lão công gia, là người thừa kế của Lăng gia. Coi như vô lý đánh con người thì sao? Chủ tử vẫn là chủ tử, nô tài thủy chung vẫn là nô tài. Chủ tử vĩnh viễn không vì một nô tài mà đi trừng phạt một chủ tử khác. Lăng Không người muốn dao động vị trí của ta sao? Không nên mơ mộng nhiều quá!

Nếu Lăng Không người từ nay an phận, đừng hoàng trở lại có lẽ ta sẽ lưu lại mạng sống cho hai phụ tử người! Còn chấp mê bất ngộ thì Lăng Thiên ta không có kiên nhẫn đi nhắc nhở lần thứ hai. Chỉ có một thứ chờ đón các người mà thôi - Hủy Diệt. Cơ hội luôn luôn chỉ đến một lần mà thôi. Đối với hạng người không biết quý trọng thì Lăng Thiên ta tuyệt đối không cấp cho hân lần thứ hai. Lăng Thiên nhắm mắt lại trầm nghĩ trong lòng.

Nhìn một chút đã thấy không còn sớm nữa, mẫu thân cũng đã trở về phòng. Từ xa xa nhìn lại đã thấy đèn trong phòng phụ mẫu đã tắt. Ở bên ngoài cũng truyền đến tiếng ngáy rất nhỏ của nha hoàn Thu Nguyệt.

Lăng Thiên cười cười từ dưới sàng kéo ra một bộ y phục dạ hành màu đen. Chỉ chốc lát sau đã có một thân ảnh nho nhỏ bật mặt nhảy qua cửa sổ giống như cánh chim bay lên bầu trời. Sau khi giậm nhẹ lên ngọn cây liền bay lên lần nữa. Không một tiếng động bay lượn trên không trung, thân thể di chuyển tự nhiên, nhẹ nhàng. Yên lặng đi đến phòng của phụ tử Lăng Không.

19. Chương 19: Ác Độc Phụ Tử

Gió lạnh thổi đến, tuyết cũng mau chóng ngừng rơi, trời đất lúc này giờ chỉ còn một màu trắng tĩnh lặng.

Lăng Thiên gần như chỉ muốn tát cho mình một cái! Thầm mắng ngu ngốc.

Nhìn không gian toàn tuyết trắng xóa bốn phía thì bất cứ một vật gì có màu khác biệt với màu trắng đó đều dễ dàng hiện rõ, huống hồ Lăng Thiên hân mặc một bộ y phục dạ hành thuần một màu đen.

Lăng Thiên nghĩ đầu mình dứt khoát là nổ hoa rồi! Hắn nổ một nụ cười tự giễu, xem ra tư tưởng của mình còn có chút hình thức và mơ mộng. Rồi lập tức, đang chạy tới mái hiên, Lăng Thiên bỗng dừng dừng lại bởi vì lúc tự giễu vừa rồi đã khiến hắn nhớ tới một việc.

“Bản thân mình mặc dù đã sống được gần ba mươi năm nhưng mà so với những con cáo già xảo quyệt ở thế giới này thì mình chẳng đáng là gì cả. Dù sao, phần lớn kinh nghiệm của mình là ở kiếp trước. Và ở thế giới này, những kinh nghiệm đó cũng chỉ có độc mình mình biết mà thôi! Nhưng nếu nội tâm tư tưởng của mình mà vẫn còn giữ lối suy nghĩ mang đậm tính hình thức cùng mơ mộng như bây giờ thì chỉ sợ chờ đợi mình ở tương lai chính là những tai ương chẳng thể nào biết trước được”.

Lối tư duy của bản thân nhất định phải thay đổi!

“Kiếp trước, bản thân mình đối mặt chính là thế lực của chi trưởng ở trong gia tộc nên đã rơi vào thế hạ phong, và rồi phải sống một cuộc đời đầy đau khổ. Còn bây giờ sau khi sinh ra thì cái mà mình phải đối

mặt không chỉ có những vấn đề bên trong gia tộc mà còn cả sự sống còn của gia tộc và còn cả những quan hệ với những đại gia tộc khác có thể lực tương đương nữa. Thậm chí, trong cái thời loạn thế này, bản thân mình sắp sửa đổi mặt không chỉ vẹn vẹn là mấy gia tộc, mấy quốc gia thôi, mà có khi chỉ sợ còn phải đổi mặt với cả thế giới này nữa chứ!”

“Kiếp này, tình cảnh của mình mà bình tĩnh suy nghĩ thì trên thực tế còn tồi tệ hơn cả kiếp trước rất nhiều! Chỉ động một tí là có thể thân tử hồn diệt, gia tộc tiêu vong vì vậy mình không thể không cẩn trọng được”.

“Phải biết rằng, bản thân mình mang theo trí nhớ của hai đời đến với thế giới này. Tất cả những cái mà chính mình đang nắm giữ nhất định sẽ không khiến bản thân chỉ sống một cuộc sống bình thường. Bản thân quật khởi sẽ không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà là một điều tất yếu! Nhưng mà một khi mình quật khởi chắc chắn sẽ phải đối mặt với tất cả những lo lắng đã nói ở trên”.

Lắc lắc đầu, Lăng Thiên như gạt bỏ hết thấy những điều phiền não trong đó đi, trên khuôn mặt hắn nở một nụ cười hờ hững. Một khi đã như vậy, Lăng Thiên ta đây sẽ xốc lại tinh thần để cùng cái thế giới này chơi đùa một trận vậy!

Lăng Thiên nhớ tới một bộ tiểu thuyết rất có tiếng mà mình đã từng xem qua ở kiếp trước. Trong tiểu thuyết, nhân vật chính có nói một câu: Ai đủ tàn nhẫn thì người đó có thể sống sót!

Khi mà Lăng Thiên đọc bộ tiểu thuyết đó thì hắn cũng chỉ mới mười ba tuổi nên chẳng thể nào lý giải được những lời này, vì vậy rốt cuộc cũng không biết nó là đại biểu cho cái gì. Thời điểm Lăng Thiên thực sự hiểu được chúng cũng chính là khi hắn bị phế võ công, là khi bản thân đã chẳng còn hy vọng gì. Chính bản thân sở dĩ rơi vào kết cục như vậy nguyên nhân chính là do sự nhân từ của mình. Nếu mà khi mới bắt đầu mình lập tức cố gắng tranh thủ tất cả mọi thứ thuộc về bản thân thì dù cuối cùng có thất bại nhưng kết cục cũng tuyệt đối không bi thảm như vậy.

Mà không chỉ có mình hắn mà những đối thủ của Lăng Thiên khi ấy cũng mắc phải cái sai lầm này, đó là đã nhân từ với Lăng Thiên hắn rồi cuối cùng dẫn tới con đường diệt vong. Những người đó sau khi phế bỏ võ công của hắn thì hoàn toàn có thể đưa Lăng Thiên vào chỗ chết nhưng cuối cùng họ lại nường tay để rồi không ngờ Lăng Thiên, một phế nhân đã cùng bọn họ đồng quy vu tận! Những chuyện đó khi nhớ lại thật giống như là tự đào hố chôn mình vậy.

“Khuyết điểm này ta nhất định sẽ phải sửa đổi! Những hạn chế về tư tưởng cùng với kinh nghiệm của kiếp trước cũng là một thiếu sót đầy cứng nhắc. Cái này cũng cần phải từ bỏ!”

Ha ha! Nhân từ thì sao chứ? Về sau sẽ không còn chuyện đó nữa! Chỉ cần là kẻ địch của Lăng Thiên ta thì ta sẽ không lưu hắn lại để cho hắn có cơ hội cần ngược lại ta!

Nghĩ thông suốt điều này, Lăng Thiên bỗng cảm thấy mình toàn thân thoải mái tựa như vừa mới buông được một gánh nặng quanh quẩn trong lòng xuống. Thoải mái thở ra một hơi hóa thành một chuỗi bạch vụ trong tiết trời lạnh giá, Lăng Thiên lại tiếp tục nhún người lao đi. Cơ thể nhỏ bé chuyển hướng giữa không trung rồi biến mất chẳng còn vết tích!

Bóng đêm đã buông xuống! Một căn nhà ở phía đông.

Trong một gian buồng có đặt một chậu than rất lớn, Lăng Chân mặt mũi bầm dập với một đôi mắt gấu mèo to đang đắp chăn nằm ngửa trên giường. Hắn thân trên cởi trần để lộ ra từng chỗ từng chỗ bị đánh thành bầm tím.

Bên người hắn, Lăng Không một tay cầm thuốc cao, một tay cầm mấy miếng bông để thay thuốc cho đứa con của mình. Tối hôm nay đã là lần thay thuốc thứ hai rồi.

Lăng Chân nằm trên giường mà rên rỉ rồi nhìn phụ thân, trong ánh mắt lộ rõ vẻ oán hận: “Phụ thân, chuyện này không thể cứ vậy mà quên đi được”.

Lăng Không tay đang cầm miếng bông bỗng ngừng lại một chút, nói: “Đương nhiên không thể cứ vậy mà quên chuyện này được. Chỉ có điều, chuyện hôm nay có chút quỷ dị. Chân Nhi, lúc sáng khi ta đưa đi gặp tiểu tử kia thì người không phải nói, khi ấy hắn đối với người rất thân thiết sao? Vậy tại sao chỉ có trong nửa ngày ngắn ngủi đã xảy ra chuyện như vậy?”

Nhắc tới việc này, Lăng Chân cũng buồn bực không thôi: "Con cũng chẳng biết sao lại thành ra như vậy. Chuyện xảy ra rất đột ngột. Tiểu tạp chủng kia bỗng nhiên như phát điên liền đánh con mà trước đó chẳng có một chút dấu hiệu nào cả".

Trên mặt Lăng Không hiện nên một nụ cười âm trầm: "Tiểu tạp chủng này thật đáng chết! Lại làm ra chuyện quái quỷ này! Quả nhiên là như thế!"

Lăng Chân buồn bực: "Phụ thân cũng cảm thấy tên tiểu tạp chủng này ngày hôm nay có điều khác thường ư?"

Lăng Không vẫn nở một nụ cười âm trầm: "Vi phụ không phải nói tiểu tạp chủng này hôm nay khác thường, mà là tiểu tạp chủng này sinh ra đã khác thường rồi! Hừ hừ hừ! Sở Đình Nhi kia từ ngày vào Lăng phủ, ta đã âm thầm phái người cho nàng ăn Tuyết Căn Thảo. Phàm là nữ nhân ăn Tuyết Căn Thảo thì cả đời sẽ không có khả năng có con! Nhưng chẳng biết tại sao lại sinh ra một tên tiểu tạp chủng như vậy!" Lời nói mang đầy vẻ thất vọng không thôi.

Lăng Chân vốn đang nằm trên giường chợt ngồi dậy, thần sắc trên khuôn mặt cũng bỗng nhiên kích động mà đỏ hết cả lên, nói: "Một khi chuyện là như thế thì tên tiểu tử đó căn bản có phải là con ruột của vợ chồng bọn họ hay không? Liệu có phải là vợ chồng hai người bọn họ đổi trắng thay đen rồi nhận nuôi tên tiểu tử đó hay không? Nếu sự thật là như vậy thì chỉ cần nắm được mệnh môn này, Lăng gia vẫn là của chúng ta".

Lăng Không chán nản thở dài: "Tên đó đúng là con của Lăng Khiếu và Sở Đình Nhi. Năm ấy, sau khi ta nghe nói Sở Đình Nhi đột nhiên mang thai cũng cảm thấy lạ lùng nên đã đặc biệt bắt cóc thê tử cùng nữ nhi của danh y kinh thành là Diệp Mộng Hoài để khiến hắn tới Lăng phủ chẩn đoán. Nếu mà cái thai là giả thì có lẽ vi phụ cũng đã xác định thân phận người thừa kế cho con rồi! Nhưng Diệp Mộng Hoài sau khi chẩn đoán xong thì biết cái thai đó là thật!"

Trên mặt Lăng Chân đầy vẻ tàn nhẫn: "Cái đó có thể là do Diệp Mộng Hoài thông đồng với Lăng gia. Điều này không phải là không có khả năng!"

Lăng Không cười khổ: "Ta cũng lo lắng về vấn đề này nên trước sau đã tìm sáu vị danh y tới Lăng phủ và kết quả chẩn đoán của mỗi người cũng đều giống nhau. Rồi sau này, lúc ta tính làm liều, muốn tìm người hạ độc để có thể làm một mẻ, khoẻ suốt đời thì đã không còn cơ hội. Ta còn chưa chuẩn bị thì hài tử đã sinh ra rồi" Lăng Không thở dài một tiếng, một quyền đâm mạnh vào mép giường, trong mắt đầy vẻ điên cuồng: "Song chúng ta vẫn còn có cơ hội! Chỉ cần tìm đúng thời cơ, rồi diệt trừ tiểu tạp chủng này không có kẻ hở. Đến lúc đó, Lăng gia chính là của con!"

Trên khuôn mặt non nớt của Lăng Chân chợt hiện lên quang mang tà ác, từ sâu trong đáy mắt hắn cũng rực lên vẻ điên cuồng như phụ thân của mình.

Bên trong gian phòng, sau một hồi trầm mặc, Lăng Không đột nhiên lại nở một nụ cười dữ tợn: "Tiểu tạp chủng sau khi sinh thì ở mã trường Tây Bắc cũng tới thời khắc mấu chốt, thế là lão bất tử tự mình chỉ đích danh vi phụ đi tới đó phụ trách mã trường Tây Bắc. Vì vậy vài năm nay ta mới không có cơ hội đối phó tiểu tạp chủng này. Nhưng mà Chân Nhi, người thấy được, năm năm tâm huyết, toàn bộ mã trường Tây Bắc đã nằm trong tay hai cha con chúng ta! Ha ha ha! Mã trường Tây Bắc là một trong những sản nghiệp chủ yếu của Lăng gia. Có được sự ủng hộ hùng mạnh này thì chỉ cần ở bên này có thêm chút lửa nữa thì... Hắc hắc hắc hắc..."

Bên trong căn phòng vang lên tiếng cười thoải mái nhưng đầy âm hiểm của hai cha con. Họ cười cứ như thể cả Lăng gia đã rơi vào trong tay hai cha con bọn họ vậy.

Sau đó, cha con hai người này lại tán dóc một lúc mà nội dung câu chuyện cũng không ngoài mấy việc phải làm thế nào sau khi hoàn toàn tiếp quản Lăng gia, rồi phải như thế nào đối với những đại gia tộc...

20. Chương 20: Phu Thê Dạ Thoại

Ngay lúc hai phụ tử Lăng Không và Lăng Chân đang nói về chuyện ban ngày thì trên đình phòng họ có một thân ảnh như mây đen vô thanh vô tức biến mất.

Tối nay trong phòng phụ mẫu Lăng Thiên cũng có mật đàm.

Sở Đình Nhi rúc vào trong lòng của trưởng phu, khuôn mặt kiều diễm đỏ mỗ hôi đầm đìa. Một cánh tay duỗi thẳng ra, không ngừng thở hổn hển. Cố gắng đề tỉnh tỉnh thần nói: Khiếu ca, ngươi xem thử biểu hiện của Thiên Nhi hôm nay như thế nào?”

Lăng Khiếu toàn thân trần truồng lộ ra thân thể cứng rắn của một quân nhân. Khẽ vận động thân thể dựa đầu lên trên gối đang, mắt còn đang híp lại, hờn phách đang phiêu du bỗng nhiên nghe thê tử hỏi vậy liền ngẩn người, lại lập tức nổi giận: “Một tiểu súc sanh. Hôm nay thật sự là vô pháp vô thiên. Ngày mai phải hảo hảo giáo huấn hần một trận mới được”.

Sở Đình Nhi nghe vậy liền cười phì, vươn một ngón tay vẽ một vòng tròn lên bộ ngực như sắt thép nói: “Chàng đó nha. Quả thực là một ngốc tử mà. Chẳng lẽ ngươi không phát hiện những lời nói của Thiên Nhi hôm nay không xứng với độ tuổi sao? Cho dù là một người trưởng thành mấy chục tuổi cũng không có khả năng nói được như thế. Còn nữa, những người sáng suốt chỉ nghe sơ liền biết được chuyện hôm nay là do Thiên Nhi vô lý gây loạn. Nhưng mà tiểu gia hỏa này lại có thể nói như đang chịu ủy khuất vô cùng. Chàng không cảm giác được trong đó có điều bất thường sao!”

Lăng Khiếu nhíu nhíu mày cẩn thận suy nghĩ lại. Một lát sau liền cảm giác được chuyện không thích hợp: “Ồ. Hần là một tiểu hài tử mới năm tuổi thì sao có thể nói được như vậy? Lại có thể khiến cho mọi người và Tần đại tiên sinh đều á khẩu không cách nào trả lời được. Chỉ có thể tin vào những gì hần nói. Xem ra con chúng ta quả là một thiên tài mà”.

Sắc mặt Sở Đình Nhi hiện ra vẻ kiêu ngạo: “Đó là con ta mà. Những người bình thường sao có thể sánh bằng”

Khóe miệng Lăng Khiếu lộ ra một nụ cười quái dị, đôi tay ở bên trong chăn chậm rãi di chuyển. Đột nhiên bàn tay hần đặt lên đôi gò bồng đảo đầy đặn của Sở Đình Nhi rồi dùng sức một chút khiến cho hai khối thịt mềm mại thay đổi hình dạng, bộ mặt mê say nói: “Con của nàng? Không có ta thì nàng có thể sinh ra được sao?”

Yêu kiều hừ một tiếng, cả người Sở Đình Nhi vô lực, ánh mắt mê ly thở hổn hển nói: “Bại hoại! Nhân gia nói chuyện với chàng nghiêm chỉnh mà lại nghĩ bậy bạ... Không...” Nhưng mà một bàn tay của Lăng Khiếu đã khẽ di chuyển xuống thám hiểm vùng đất thần bí bên dưới khiến Sở Đình Nhi cả người run rẩy không thôi. Khuôn mặt ửng hồng giấu trong lòng trưởng phu.

Lăng Khiếu cười hắc hắc: “Chẳng lẽ hiện tại ta không nghiêm chỉnh sao?” Vừa nói vừa xoay người...

Một lúc lâu sau, Sở Đình Nhi thở ra một hơi thỏa mãn, bàn tay ngọc nhẽ nhàng vuốt mái tóc đầy mồ hôi trên trán. Khuôn mặt ửng hồng, khóe miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc, thân thể mềm mại nằm bên cạnh trưởng phu như con mèo nhỏ: “Khiếu ca. Đình nhi... Đình nhi... hạnh phúc quá”.

Lăng Khiếu thở gấp liên tục, trong miệng phì phò: “Nàng hạnh phúc muốn chết nhưng ta mệt muốn chết đây này. Thiếu chút nữa bị thoát lực rồi. Quai quai của ta là một tiểu yêu tinh mà...”

“Đáng ghét!” Sở Đình Nhi vừa mừng vừa xấu hổ nhẹ nhàng đánh hần một cái. Đôi mắt tràn ngập xuân ý như muốn rơi lệ.

“Ồ...” Lăng Khiếu nhìn vẻ mặt cực kỳ mê người của thê tử thiếu chút nữa không kiềm chế được bản thân.

“Chàng thành thật một chút! Thiếp còn có chuyện muốn nói về Thiên Nhi” Sở Đình Nhi biết được trưởng phu sẽ không nhận được bị mình mê hoặc nên chui vào trong chăn chỉ lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

“Ừm, biểu hiện của Thiên Nhi hôm nay quả thực khiến ta cảm thấy bất ngờ” Lăng Khiếu trầm ngâm.

“Đúng vậy, biểu hiện hôm nay của thiên Nhi thật sự khiến cho mẫu thân ta cảm thấy ngoài ý muốn ra còn có chút khiếp sợ. Thiên Nhi quá thông minh...” Trên mặt Sở Đình Nhi lộ ra sự lo lắng.

“Ân? Thiên minh thông minh lanh lợi là chuyện tốt nhưng tại sao nàng lại lo lắng?”

Sở Đình Nhi lộ ra vẻ trầm tư: “Khiếu ca. Chàng không cảm thấy biểu hiện của Thiên Nhi hôm nay thật sự có chút thông minh vô cùng sao? Hải tử thông minh tất nhiên sẽ khiến cho mẫu thân ta cao hứng vô cùng. Nhưng mà quá thông minh sẽ rất dễ dàng lạc lối, hướng hồ thông minh quá cũng rất khó có thể quản giáo. Chàng không cảm thấy vậy sao!”

Lăng Khiếu có chút đau đầu nói: “Vậy là sao? Càng thông minh càng tốt. Hắc hắc, Lăng Gia ta từ trước đến giờ, kể cả ta và phụ thân cũng chỉ là hạng người thô tục, đầu gỗ mà thôi. Chưa bao giờ xuất hiện một mưu sĩ nhưng hiện tại cũng đã xuất hiện một thiên tài rồi. Đình Nhi, tất cả đều là công lao của nàng đó...” Vừa nói Lăng Khiếu lộ ra ánh mắt đam mê, đôi bàn tay ‘heo’ ngo ngoe muốn di động.

Sở Đình Nhi bắt đắ dĩ nhìn trượng phu vừa bực mình lại vừa buồn cười. Một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, vừa yêu vừa hận vươn một ngón tay chỉ lên đầu hắn: “Chàng đó. Nói chuyện với chàng quả thực là đàn khảy tai trâu mà”.

Lăng Khiếu cười hắc hắc, thân thể cường tráng khê động khiến cho Sở Đình Nhi vừa kiệt lực ngăn cản đôi bàn tay ‘heo’ của trượng phu vừa thở hổn hển: “Đừng... Chờ một chút... Thiếp còn chưa nói hết. Với trí thông minh của Thiên Nhi sợ rằng phụ thân tìm gia sư cho hắn quá nhiều. Như vậy sẽ mất thời gian của nó nhiều nên thiếp lo lắng nó sẽ nhàm chán... Không... Xấu xa...”

Lăng Khiếu vừa ‘công thành chiếm đất’ vừa hàm hồ nói: “Yên tâm. Mai ta sẽ nói chuyện với phụ thân. Hắc hắc... Ồ... Thật mềm...” Một mảnh xuân quang tràn ngập gian phòng.

Lăng Thiên từ trong mặt đất vô thanh vô tức đi ra ngoài, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái. Mỗi đêm vào lúc này thì mẫu thân Sở Đình Nhi không quản mưa gió đều đi đến phòng hắn kiểm tra nhưng sao hôm nay lại không đến?

Đối với tình cảm của phụ mẫu Lăng Thiên hiểu rất rõ. Năm hắn được ba tuổi thì hai người xem hắn như một hải tử ba tuổi không biết chuyện nên hành động không hề cố kỵ. Kết quả là mỗi đêm trở thành thời gian mà Lăng Thiên cảm thấy dài kinh khủng. Đối với một tiểu hải tử ba tuổi hắn có cảm giác như thế nào không cách nào nói rõ được.

Mỗi lần nhìn thấy mẫu thân ở ngay bên cạnh mình không hề cố kỵ làm việc kia khiến cho Lăng Thiên buồn bực muốn chết. Lão thiên à! Ta còn là xử nam ở hai thế giới đó nha. Kết quả là mỗi buổi sáng sớm khi hắn tỉnh dậy, tinh thần phụ mẫu luôn sáng láng Lăng Thiên lại cảm giác buồn ngủ vô cùng, tinh thần mệt mỏi cực độ. Hắn luôn lo lắng mình sẽ phun máu mũi hay là trái tim nổ tung mà chết...

Loại tình huống này kéo dài đến khi Lăng Thiên tròn bốn tuổi được người trong nhà hỏi hắn có yêu cầu gì thì hắn không chút do dự yêu cầu tách ra ở phòng khác. Hơn nữa lại chọn một phòng cách rất xa phòng phụ mẫu, thái độ kiên quyết vô cùng. Người trong nhà không biết làm gì đành phải đồng ý yêu cầu của hắn. Ngay lúc bắt đầu có cho vài ma ma và thị nữ ở cùng, sau khi thấy Lăng Thiên ngủ rất ngon, tinh thần thịnh vượng vô cùng liền khiến mọi người tấm tắc cảm thấy kỳ quái. Được một thời gian Lăng Thiên liền yêu cầu mấy ma ma và thị nữ kia rời khỏi phòng vị thiếu gia cổ quái này.

Không còn bị quấy rối ít nhất ba lần mỗi đêm nên tinh thần Lăng Thiên tốt vô cùng. Lăng Thiên âm thầm cảm thấy mấy lần cũng bội phục phụ thân mình tràn đầy tình lực. Hắn thường xuyên lợi dụng không có ai trong phòng vén quần lên kiểm tra tiểu kê kê xem trong tương lai mình có thần dũng như phụ thân không. Mỗi lúc như vậy trong phòng Lăng Thiên truyền ra tiếng cười cực kỳ dâm dăng mà quái dị khiến cho bọn nha hoàn bên ngoài toàn thân phát lạnh, nổi da gà...

Quyết định này của Lăng Thiên khiến cho Sở Đình Nhi thương tâm vô cùng, không quản mệt nhọc đều đi thăm hắn mỗi ngày làm cho Lăng Khiếu bất mãn vô cùng, cứ cách một đoạn thời gian đi tìm hắn nhưng lần nào cũng thấy hắn đang ngon giấc.

Lăng Thiên cảm thấy rất yên tĩnh. Như thế nào thì ở một mình cũng tốt hơn mỗi đêm đều phải xem ‘phim’ miễn phí như thế. Mặt khác Lăng Thiên đối với phụ thân mình có chút khinh bỉ: Lần nào cũng có vài ‘tư thế’ như vậy, không có chút tân tiến nào...

Tối hôm nay mẫu thân không đến kiểm tra phòng thì Lăng Thiên khê động ngón chân cái thôi cũng biết được tại sao mẫu thân không đến. Hắc hắc, Phật dạy: Không Thể Nói.

21. Chương 21: Nói Chuyện Cùng Sư Trưởng

Đối với cuộc do thám đêm nay Lăng Thiên cảm thấy mình có thu hoạch rất lớn. Dù sau cũng là lần đầu tiên mà đã có thể nghe được tin tức như vậy cũng rất đáng giá. Thậm chí Lăng Thiên còn nghĩ thầm: Chẳng lẽ những người xuyên việt đều có vận khí tốt như vậy sao? Tùy tiện đi một vòng cũng có thể phát hiện được tin tức quan trọng như vậy?

Mấu chốt chính là Lăng Thiên lựa chọn thời cơ rất chính xác. Hôm nay Lăng Chân vô duyên vô cớ bị chính mình hành hung một trận. Trong lòng khẳng định sẽ không hề cam lòng chút nào! Thứ hai, Lăng Không rất đau lòng cho con mình cho nên tối nay sẽ ở cùng con hấn để an ủi.

Trong lòng hấn rất rõ ràng, nếu như nội dung hai phụ tử Lăng Không nói chuyện đêm nay đều là những chuyện đại kỵ thì một khi tiết lộ ra ngoài thì hai phụ tử này nhất định chết không có chỗ chôn thân! Vì vậy hai phụ tử mới cẩn thận nói chuyện trong đêm khuya vắng người là tốt nhất.

Thời cơ Lăng Thiên chọn không sớm không muộn. Ngay lúc hai phụ tử Lăng Không bắt đầu nói chuyện thì cũng là lúc Lăng Thiên không một tiếng động nằm trên đỉnh phòng bọn họ.

Lăng Thiên nghĩ thầm: Tin tức tối nay hấn do thám được đủ để chứng minh phụ tử Lăng Không không hề có chút ý tốt nào. Thậm chí tin tức hai người Sở Đình Nhi và Lăng Khiếu sau khi kết thành phu thê mà vẫn không có con cũng do Lăng Không giở trò quỷ mà gây ra.

Mặt khác, Lăng Thiên cho rằng âm mưu của Lăng Không đang được âm thầm bố trí mười mấy năm. Bề phái bọn họ trải rộng khắp các sản nghiệp của Lăng Gia! Còn có tài lực chủ yếu của Lăng Gia đặt ở Tây Bắc đường như đã nằm trong tay của Lăng Không. Một khi chính mình coi thường vọng động thì với lực lượng đơn độc này thôi cũng đủ khiến cho Lăng Gia lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Trong lòng phụ tử Lăng Không đều có những suy tính đen tối, mưu đoạt sản nghiệp của Lăng Gia. Đối với Sở Đình Nhi tạo thành tổn thương khó có thể đền bù được. Hai phụ tử này không thể không chết. Nhưng bây giờ không phải là thời cơ Lăng Thiên ra tay tốt nhất. Hấn chỉ có thể âm thầm bố trí cho hai phụ tử Lăng Không ở cùng một nơi mới một lưới tóm gnom. Tiêu trừ vĩnh viễn hậu hoạn sau này mới là cách làm tốt nhất.

Mặc dù thực lực của Lăng Thiên hiện tại muốn làm cho hai phụ tử Lăng Không vô thanh vô tức biến mất chỉ là một chuyện rất dễ dàng. Nhưng một khi làm vậy sẽ khiến cho thế lực bí ẩn của Lăng Không, thế lực đã từng phản bội Lăng Gia sẽ như đá chìm sâu xuống đáy biển. Không bao giờ xuất hiện trở lại nữa! Nếu muốn tiếp tục đối phó bọn họ sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Hơn nữa, Lăng Thiên còn phải xem phản ứng của Lăng Chiến lão gia tử. Dù sao thì Lăng Không chính là nghĩa tử của hấn! Một khi tùy tiện xuống tay mà không có tội chứng sẽ khiến cho Lăng Chiến lão gia tử nổi cơn giận lôi đình.

Trong lòng Lăng Thiên âm thầm cười lạnh: Trước hết cứ xem như là nuôi heo cho mập đi. Dù sớm hay muộn gì cũng là một đao lấy mạng mà thôi! Nếu hiện tại không thể giết thì sao không đem hai phụ tử bọn họ trở thành vật vui đùa chứ?

Sáng hôm sau, Lăng Thiên ăn cơm xong liền hướng thư phòng đi đến. Tàn lão phu tử bận một bộ thanh bào đứng trước cửa thư phòng nhìn thân ảnh nho nhỏ của Lăng Thiên đang chậm rãi đến gần mà thần sắc trong mắt biến đổi rất kỳ dị.

Hôm nay tất nhiên chỉ có một mình Lăng Thiên mà thôi. Phỏng chừng cho dù đánh chết Lăng Chân hấn cũng không dám cùng Lăng Thiên đi học chung một thư phòng.

Đối với chuyện Lăng Chân không đến đây thì Lăng Thiên phản ứng rất lạnh nhạt, dường như hấn đã sớm biết trước rồi.

Tần đại tiên sinh đang âm thầm đánh giá vị đệ tử này của mình. Hắn cảm giác được mặc dù Lăng Thiên tuổi còn nhỏ mà đã có thủ đoạn tàn nhẫn, thông minh tuyệt đỉnh, tài ăn nói rất lưu loát lại vừa kiêu ngạo bất tuân. Đây đều là những cảm giác đột nhiên xuất hiện trong lòng Tần đại tiên sinh khi đánh giá Lăng Thiên.

Nhìn thấy Lăng Thiên đã ngay thẳng ngồi trên ghế, vẻ mặt tự nhiên vô cùng khiến Tần đại tiên sinh đột nhiên cảm giác được những chuẩn bị cho buổi học hôm nay hoàn toàn thay đổi. Hắn muốn trước tiên khích lệ đệ tử một chút, khiến cho tiểu hài tử này hưng phấn khi tham gia buổi học của hắn. Nhưng mà khi nhìn đệ tử trước mắt này, từ trong đáy lòng của Tần đại tiên sinh cảm giác được những câu nói mà hắn chuẩn bị trước hoàn toàn không có ý nghĩa gì nữa.

Khẽ ho nhẹ một tiếng, Tần đại tiên sinh ngẩng mặt lên nghiêm túc nói:

“Hôm nay là khóa học đầu tiên cho nên lão phu trước tiên cần giảng giải cho người lễ nghĩa. Từ xưa đến nay, lễ nghĩa không thể nào bỏ qua được. Lễ nghĩa nhân trí tín. Lễ là đệ nhất...”

Tần đại tiên sinh bắt đầu nói thao thao bất tuyệt.

Lăng Thiên tự nhiên hiểu được vị Tần đại tiên sinh này tại sao lại giảng giải lễ phép cho chính mình: Đó là vì hôm qua mình hư hỏng, hơn nữa lại đi ẩu đá với đường huynh đệ Lăng Chân. Lão tiên sinh đang khổ tâm chỉ dẫn chính mình đi trên con đường chính đạo. Nghĩ đến đây, Lăng Thiên vốn không kiên nhẫn dần dần bình tĩnh trở lại. Lão tiên sinh này tuy không hiểu rõ dụng ý của mình nhưng mà tấm lòng của lão tiên sinh rất tốt. Mặc dù có chút khô khan nhưng lại vô cùng ngay thẳng. Bất quá thật không hổ thẹn với bốn chữ ‘giáo thư dục nhân’ (cầm sách dạy người) Trong lòng Lăng Thiên nhất thời ảm áp liền nghiêm túc lắng nghe Tần đại tiên sinh giảng dạy.

Còn lão phu tử một khi bắt đầu nói liền thao thao bất tuyệt khiến cho nước miếng văng khắp nơi mà không ngừng lại. Tốc độ lại càng lúc càng nhanh. Trong lòng Lăng Thiên khẽ chuyển liền muốn mở miệng cười lớn. Lão phu tử này không phải đang muốn đả kích ngạo khí của mình sao? Nếu như không ngoài dự đoán thì lão phu tử lập tức sẽ hỏi mình vài vấn đề.

Quả nhiên, lão phu tử liền đem cuốn sách trong tay đóng lại, mặt lạnh như băng hỏi:

“Những điều vi sư vừa mới giảng người có nhớ rõ không?”

Trong lòng Lăng Thiên bật cười, quả nhiên không ngoài dự đoán mà. Tuy nhiên trên mặt hắn vẫn làm ra bộ dáng cung kính nói:

“Những điều vừa rồi tiên sinh giảng dạy là từ xưa đến nay lễ giáo không thể thiếu được. Lễ nghĩa nhân trí tín. Lễ là đệ nhất...”

Chiếc miệng nhỏ không ngừng thao thao bất tuyệt. Lăng Thiên dĩ nhiên có thể đọc lại những điều Tần đại tiên sinh giảng dạy ra mà không thiếu một chữ nào.

Tần đại tiên sinh kinh hoàng vô cùng! Tay chỉ vào Lăng Thiên, môi run run nhưng lại không nói ra lời. Vẻ kinh sợ trong mắt chợt hiện lên liền biến mất, thay vào đó là thần sắc mừng như điên.

Một đệ tử thông minh muốn tìm sư phụ giỏi rất khó. Nhưng mà một vị sư phụ giỏi muốn dạy ra một đệ tử giỏi lại càng khó hơn! Tần đại tiên sinh vốn cho rằng Lăng Gia có gia nghiệp to lớn như vậy thì mình đến cho có lệ thôi. Hơn nữa hôm qua lại tận mắt nhìn thấy trận ẩu đá của Lăng Thiên khiến cho hắn nghĩ Lăng Thiên là một người ăn chơi trác táng nên thất vọng vô cùng. Nhưng mà hắn có nằm mơ cũng không nghĩ đến đệ tử này lại rất thông minh. Trí nhớ lại càng không phải nói. Chỉ cần nghe qua một lần liền đã ghi nhớ nên khiến cho vị Tần đại tiên sinh này vừa mừng vừa sợ.

Lăng Thiên nhìn thấy vị Tần đại tiên sinh vừa vui mừng lẫn sợ hãi kia khiến cho trong lòng hắn cũng vui vẻ theo. Thăm nghĩ lần này xuyên việt ngược lại có chỗ thật tốt. Trách không được những tiểu thuyết trên internet một khi nói đến nhân sĩ xuyên việt thì đã có một bản lĩnh nhìn qua rồi là không thể quên được. Tất cả những điều đó hoàn toàn đúng trên người mình đây sao?

Tần đại tiên sinh vui mừng vô cùng. Bàn tay vuốt chòm râu, híp mắt nói: “Thiên nhi, người có được thiên tư này hơn nữa lại được vi sư hết lòng giảng dạy năm năm. Sợ rằng trong tương lai người sẽ có một chỗ

ngồi nhỏ trong triều đình”.

Nói đến đây đột nhiên hắn cảm thấy mình đang nói nhảm. Con trai của Lăng Đại Tướng Quân, là tôn tử của Lăng Lão Công Gia, là chất nhi của Quý phi mà trong tương lai nếu như không chiếm được một vị trí trong triều đình sợ rằng đó là điều không có khả năng. Trong lòng bất tri bất giác đã sửa đổi cách xưng hô. Dứt khoát chuyển thành ‘Thiên nhi’.

Lăng Thiên cười một cách ngây thơ nói: “Khổ tâm cho tiên sinh rồi. Thiên nhi như thế nào có thể không hiểu. Chỉ có chú tâm học hành mới không phụ tấm lòng của Tàn tiên sinh dạy dỗ cho Thiên nhi. Không làm nhục thanh danh một đời của tiên sinh”.

Tàn đại tiên sinh sững sốt vô cùng, có chút hứng thú nhìn hắn hỏi: “Người nói một chút đi, người hiểu được nỗi khổ tâm của vi sư sao?”

Trong lòng hắn âm thầm cảm thấy kỳ quái, tuổi nhỏ đã có tài ăn nói như vậy đã không phải là chuyện đùa. Nếu như có tâm tư mẫn duệ, tầm nhìn sâu xa thì sợ rằng Tàn đại tiên sinh sẽ phải gọi là quái vật thôi. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng mà đối với câu trả lời của Lăng Thiên vẫn tràn ngập sự chờ mong.

Khuôn mặt ngây ngô của Lăng Thiên lộ ra vẻ tươi cười tràn ngập trí tuệ “Thiên nhi từng nghe nói thì những tiên sinh bình thường khác khi dạy học đều bắt đầu bằng dạy chữ, sau đó là tứ thư ngũ kinh. Theo thứ tự mà tiến nhưng mà hôm nay tiên sinh lại dạy lễ phép. Trong đó nhất định phải có thâm ý”.

Tàn đại tiên sinh rốt cuộc cũng không nhịn được sự khiếp sợ trong lòng: “Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có thiên tài tồn tại sao?”

“Người tiếp tục nói một chút, vi sư có thâm ý gì?”

Lăng Thiên không chút hoang mang nói : “Nói vậy thì hôm qua tiên sinh thấy ta không ngoan ngoãn nên dùng phương pháp giáo dục bình thường sẽ không tốt. Cho nên hôm nay tiên sinh mới dạy lễ phép đầu tiên, chính là có ý nghĩ muốn giáo hóa Thiên nhi”.

Trái tim của Tàn đại tiên sinh như muốn ngừng đập! Đôi mắt tròn trăng lên như nhìn thấy yêu quái.

Lăng Thiên không phủ nhận cười nói: “Hôm qua khi nhìn thấy tiên sinh thì Thiên nhi đã cảm giác tiên sinh là người ngay thẳng, đáng tin cậy. Cho nên Thiên nhi không đành lòng lừa gạt người. Trước tiên mong tiên sinh giữ kín bí mật này của ta. Thiên nhi nhất định sẽ không phụ công tiên sinh dạy dỗ. Sẽ thay tiên sinh rạng danh khắp thiên hạ”.

Lăng Thiên sớm đã phát hiện lão phu tử này mặt dù cổ hủ nhưng cũng là một người đáng tin cậy. Mấy năm tiếp theo Lăng Thiên phải sinh hoạt với lão phu tử này cho nên có một số việc không thể nào giấu kín mãi được. Tốt hơn là thoải mái nói ra.

Tàn đại tiên sinh kích động run rẩy cả người, hai mắt rung rung: “Vi sư làm thầy cả đời, dạy dỗ từ bình dân đến hậu nhân của hoàng thất cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tư chất hơn người của Thiên Nhi. Cuộc đời này của vi sư có được đồ đệ như vậy thì còn gì nuôi tiếc nữa”.

Nhưng sau đó liền khẽ nhíu chân mày có chút khó hiểu hỏi: “Vậy hôm qua người vì sao lại làm thế?”

Lăng Thiên thần nhiên cười đáp lời: “Tiên sinh, hôm qua Thiên nhi chẳng qua chỉ là ‘gỡ sơn chấn hổ’ thôi. Nói theo cách của một người có tâm tư kín đáo thì Lăng Gia cuối cùng cũng chỉ có mình Thiên nhi là người kế thừa thôi. Miễn cho một số việc khác phát sinh khiến cho mọi người không thoải mái”.

Lời nói này của Lăng Thiên rất rõ ràng. Tàn đại tiên sinh mặc dù có chút cổ hủ nhưng không phải là người không hiểu chuyện. Chỉ nghe sơ sơ thôi cũng đã hiểu rõ ý tứ của Lăng Thiên. Hắn không hỏi nhìn tiểu hài đồng này với ánh mắt rất tán thưởng.

Lăng Thiên cười ha hả: “Tiên sinh đã hiểu. Từ nay về sau Lăng Thiên bất quá chỉ là một người không ra gì, không có câu tiến mà chỉ là một tên ăn chơi trác táng thôi. Mong tiên sinh thông cảm”.

Tàn đại tiên sinh liền cả kinh: “Vì sao?”

Trong mắt Lăng Thiên toát ra thần quang lạnh lùng nói: “Không lẽ tình thế hiện tại của Lăng Gia mà tiên sinh cũng không nhìn thấy rõ sao? Bên ngoài thì Lăng Gia có vẻ phong quang vô cùng nhưng thực ra có

nguy cơ tứ phía. Sơ hở một chút là gây ra họa cửa nát nhà tan! Xin hỏi lão sư, nếu là lúc này Lăng Gia đột nhiên xuất hiện một thiên tài thì sẽ có cục diện như thế nào?”

Tần đại tiên sinh rùng mình! Hắn là người ngoài nên hiện trạng của Lăng Gia hắn rất rõ ràng. Bất quá hai đời già trẻ của Lăng Gia đều là hạng người hữu dũng vô mưu, hơn nữa đối với Hoàng Gia rất trung thành và tận tâm. Cho nên Hoàng Gia đành phải mắt nhắm mắt mở cho qua. Một khi đem Lăng Gia ra xử lý sẽ khiến cho cục diện của vương quốc hỗn loạn vô cùng. Thậm chí sẽ gây ra trận bạo động mà vị quân chủ kia không thể nào thừa nhận nổi. Không thể không thừa nhận Lăng Gia và Hoàng Gia đều đứng về một phe, cả hai đại gia tộc như một chồng trứng không thể di chuyển.

Nhưng mà Lăng Thiên xuất hiện sẽ đánh vỡ sự thăng bằng này. Sự thông minh của Lăng Thiên đã vượt qua sự thừa nhận của các thế lực khác. Ngay cả Tần đại tiên sinh cũng không cách nào phán đoán được một khi Lăng Thiên chấp chương Lăng Gia sẽ gây ra cục diện như thế nào? Một người như ‘Phi long tại thiên’ há có thể chịu đứng bên dưới sao?

Cho nên, một khi tin tức của Lăng Thiên truyền ra sẽ khiến cho Lăng Gia đối mặt với tai họa diệt tộc! Lăng Thiên mới là một tiểu hài tử năm tuổi thôi đã có ánh mắt sâu xa như vậy, có thể đoán trước được tình thế trong tương lai cũng đã suy nghĩ tốt phương pháp đối phó. Trí tuệ này chỉ có thể dùng hai từ ‘đáng sợ’ để hình dung.

Nghĩ đến đây thôi thì Tần đại tiên sinh đột nhiên hoảng sợ phát hiện mình bị tiểu tử trước mặt cột chặt vào Lăng Gia – một chiếc thuyền lớn cũ nát. Hắn không khỏi cứng lưỡi, ngón tay run rẩy chỉ vào tiểu gia hỏa kia dờ khóc dờ cười: “Ôi! Bất tri bất giác lão phu đã bị người tính toán rồi”.

Trên mặt Lăng Thiên lộ ra nụ cười giảo hoạt như hồ ly: “Tiên sinh hiểu rõ rồi chứ?”

Tần đại tiên sinh chán nản ngồi xuống, khóc không ra nước mắt.

Lăng Thiên bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc bái một lễ: “Sự tình ảnh hưởng đến hơn vạn sinh mệnh của gia tộc. Đệ tử không thể không cẩn thận tiến hành được. Nếu có chỗ nào đắc tội tiên sinh mong rằng tiên sinh thứ lỗi. Đệ tử xin thề tại đây. Chỉ cần Lăng Gia ta tồn tại một ngày nhất định sẽ bảo hộ tiên sinh bình an một ngày. Nếu trái lời trời tru đất diệt!”

Tần đại tiên sinh vội vàng vươn tay ra đỡ hắn, thở dài nói: “Người làm như vậy cũng là tình thế bắt buộc thôi, vì sư há có thể trách người? Bỏ đi, tuổi của vi sư cũng lớn rồi, ngày tháng không còn nhiều nữa. Có thể kiếm được một đệ tử đắc ý thì đáng để lão phu đánh cược một lần”.

Lăng Thiên cười hì hì nói: “Tiên sinh có thể sống lâu trăm tuổi mà”.

Trong khi nói chuyện thì khuôn mặt hồng hồng khả ái đáng yêu vô cùng.

Tần đại tiên sinh nhìn thấy không khỏi cảm thán một tiếng: “Người có thật là một tiểu hài tử năm tuổi không hay là một lão hồ ly sống ngàn năm?”

Lăng Thiên cười rất đáng yêu, trong miệng lộ ra những chiếc răng sữa nhỏ: “Tiên sinh đoán thử xem?”

22. Chương 22: Náo Loạn Đầu Đường

Tâm tình Lăng Thiên vui sướng vô cùng.

Cùng nói chuyện với Tần đại tiên sinh lúc trước nhìn như mạo hiểm vô cùng nhưng cũng là thủ đoạn rất cao minh. Đầu tiên dùng trí nhớ hơn người của mình hoàn toàn đã động tâm tư ‘ái tài’ của tiên sinh! Sau đó lợi dụng tâm tình đang rất tốt của lão tiên sinh mà đem bí mật của mình lộ ra. Trong lúc đó, vô thanh vô tức đem lão phu tử vào trong lòng bàn tay của mình khiến cho lão lạc vào trong sương mù không thể thoát thân ra được. Nhất cử giải quyết được vấn đề buồn phiền ở nhà mấy năm của mình.

Phải biết rằng lúc này Tần tiên sinh đang đi trên một con đường bắt buộc hẳn phải giữ bí mật. Một khi tiết lộ bí mật của Lăng Thiên thì đầu tiên lão sẽ mất đi một đầu tiên hẳn sẽ mất đi một đệ tử thiên tài, mất đi cơ hội duy nhất đem sở học của mình chấn kinh thiên hạ. Thứ hai, chính là tính mạng người nhà của lão tất nhiên sẽ chôn cùng với Lăng Gia. Ngay cả lúc Lăng Gia suy yếu cực điểm thì đối phó với một tiểu gia tộc của lão vẫn là chuyện dễ dàng như trở bàn tay. Thứ ba, bán đứng gia chủ mà mình giúp sức thì mình sẽ trở thành một phản đồ rất đáng khinh bỉ. Thanh danh cả đời của Lão tiên sinh cả sẽ bị hủy trong một lúc, từ đó về sau sẽ bị mang tiếng xấu suốt đời. Điều này đối với Tần đại tiên sinh trọng thanh danh hơn tánh mạng mà nói thà rằng chết đi một vạn lần cũng không dám làm chuyện mạo hiểm.

Mà Tần đại tiên sinh giữ bí mật này cũng chính là cấp cho chính hắn, thậm chí cả gia tộc những điều tốt đẹp không thể nào ước lượng được. Dựa vào một đại gia tộc nhất nhì vương quốc - Lăng Gia - thì sau này vô luận là trong vương quốc nếu có chuyện gì cũng dễ dàng đối phó. Lấy tài năng của Lăng Thiên mà nói thì đến một ngày trưởng thành sẽ là lúc thiên hạ khiếp sợ! Đến lúc đó, Tần đại tiên sinh chính là sư phụ đầu tiên của hắn cũng theo điều này mà thanh danh của hắn sẽ vươn thẳng lên trời. Đây mới chính là mục tiêu hắn theo đuổi cả đời, hôm nay nếu có cơ hội thực hiện thì ngay cả tan xương nát thịt hắn cũng sẽ nắm chắc lấy hy vọng hiếm hoi này!

Điều kiện Lăng Thiên đưa ra đối với Tần đại tiên sinh mà nói là điều không cách nào cự tuyệt được. Hơn nữa đây cũng là một điều kiện rất tốt.

Lăng Thiên nhớ đến một câu rất khó nghe: Gian phu dâm phụ, vô một cái liên hợp.

Sau khi cùng nói chuyện với Tần đại tiên sinh thì Lăng Thiên cảm thấy thoải mái cả người, vẻ mặt vui vẻ. Hắn liền mang theo hai gia phó đi ra ngoài đại môn Lăng Phủ.

Phía sau hắn, sắc mặt lão tiên sinh biến xanh biến trắng mấy lần. Hung hăng mắng một câu tục mà chưa bao giờ hắn mở miệng nói. Một cước đem chiếc ghế Lăng Thiên vừa ngồi đá bay ngoài. Sau đó lại ngồi ngơ ngác, trên mặt lúc tươi cười thoải mái, khi vui khi giận giống như thần kinh thác loạn.

Một bộ quần áo trắng như tuyết, khuôn mặt hồng hồng như quả táo chín, đôi mắt chuồn chuồn khôn khéo lanh lợi nháy liên tục. Lăng Thiên đi trên đường lớn vui sướng ngẩn mặt lên trời hét lớn: Các đồng chí, năm 1949 đến rồi, nhân dân Trung Quốc giải phóng....

Hai gia phó đi theo phía sau người nhìn ta ta nhìn người, hoàn toàn không hiểu gì. Cả hai đều âm thầm cảm khái: Thiếu gia chúng ta đang rất cao hứng...

Trong tâm tình rất vui sướng, đặc ý nhất sẽ có vài sự tình không vừa ý xuất hiện. Đây là chuyện Lăng Thiên rất hay gặp phải.

Một đám người phía trước đột nhiên truyền đến vài tiếng kinh hô. Một tên cầm một chuỗi tiền trong tay, vẻ mặt rất vui vẻ từ trong quần đánh độ đi ra, xem ra hôm nay hắn rất may mắn.

Vừa thông thả đi xuống bậc thang của quán thôi đã bị một thân ảnh nhỏ đụng ngã xuống đất, chuỗi tiền trong tay hắn liền bị rơi ra ngoài mất một nửa. Hắn còn chưa kịp mở miệng chửi bậy thì thân ảnh nho nhỏ đã đứng lên nhăm ngoài cửa thành chạy đi không hề quay đầu lại.

Sau lưng truyền đến âm thanh chửi bậy của tên đang ngồi dưới đất kia: "...Thằng ranh con, lão tử bắt được sẽ lột da ngươi."

Thân ảnh nho nhỏ kia từ bên người Lăng Thiên vọt qua, Lăng Thiên nhìn thấy rất rõ đây là một tiểu nam hài tử khoảng bảy tám tuổi, vóc người nhỏ gầy, quần áo lam lũ, trên mặt đầy bùn đất, đôi môi trắng bệch ngậm chặt không hề quay đầu lại nhăm thẳng cửa thành chạy như điên.

Lăng Thiên khẽ 'Ồ!' một tiếng.

Lăng Thiên kinh ngạc chính là tốc độ của tiểu gia hỏa này. Nam hài này nhìn qua liền phát hiện không có luyện võ công nhưng mà khi chạy như điên thì thân thể nhỏ bé rất phối hợp. Tốc độ so với bình thường phải nhanh hơn vài lần. Lại nhìn thấy trên đầu còn toát ra nhiệt khí thì Lăng Thiên liền biết tiểu nam hài này đã chạy không biết bao lâu rồi. Nếu không thì ngay cả khí trời lạnh như vậy mà ngay cả áo bông cũng bị ướt đầm mồ hôi? Xem ra nghị lực của tiểu gia hỏa này rất tốt. Trong lòng Lăng Thiên không khỏi tò mò: Hắn đang chạy trốn điều gì? Nhìn bộ dáng như là phía sau có sói đói đang đuổi theo...

Trong khi Lăng Thiên đang nghĩ ngợi thì bóng dáng của tiểu nam hài đã biết mất. Tên bị hấn đưng đang mở miệng mắng to, ô ngôn uế ngữ, thao thao bất tuyệt.

Đột nhiên có âm thanh của mười mấy người đang cấp tốc chạy đến đây. Trong lòng chợt hiểu rõ đây là những người truy đuổi nam hài kia. Những người này sau khi đứng lại nhìn ra xa xa liền xác định được phương hướng tiểu nam hài chạy đi. Sau đó liền tách ra hai bên đuổi theo. Hiển nhiên có không ít người đang truy đuổi đến đây. Lăng Thiên âm thầm nhướn mày, trong lòng chợt lóe liền đi đến bên cạnh tên đang mở miệng mắng to kia đá một cước vào tiểu phúc hắc một cái: “Hỗn trướng, la hét cái gì?”

Tên gia hỏa kia đột nhiên bị một cước này khiến cho cả người đau nhức vô cùng. Một đá này của Lăng Thiên không hề nhẹ chút nào, khiến cho cả người hắn co quắp như con tôm luộc, hung quang trong mắt chợt lóe lên: “Thằng nhóc khôn khiếp! Người muốn chết sao?”

Lăng Thiên lại đá tiếp một cước: “Hỗn trướng, người dám mắng ta?” Lại thêm một đá nữa.

Mọi người trên đường như được mở rộng ánh mắt. Cự nhiên lại có một tiểu hài tử không đến mười tuổi bận quần áo trắng như tuyết đang ẩu đả với một nam nhân hai mươi tuổi. Lập tức mọi người vây quanh nơi đây xem náo nhiệt.

Hai gia phó thấy tên này dám vũ nhục tiểu thiếu gia đột nhiên giận dữ xông lên phun ra vài ngụm nước miếng mắng: “Có dũng khí vũ nhục tiểu thiếu gia! Người đáng chết!” Tiếp theo là một trận mưa quyền cước rơi xuống thân thể tên xui xẻo kia.

Tên kia bị đánh rớt cục cũng phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy người đánh mình là một tiểu hài tử bận quần áo hoa lệ. Chỉ thoáng nhìn thôi đã biết đó là tiểu công tử của nhà giàu có. Hắn liền biết được miệng mình đã gây họa liền cầu xin tha thứ, hai tay ôm lấy đầu, thân thể co quắp lại thành một cục.

Những người xem náo nhiệt vừa chuyển ánh mắt nhìn Lăng Thiên liền sợ hãi: Tiểu công tử này nhà ai? Sao lại bá đạo như vậy?

Những hắc y đại hán đuổi theo nam hài đi đến nơi đây liền thấy ngã tư đường đột nhiên đông người không có lối đi. Bọn họ nhịn không được tức giận mở miệng hét lớn: “Đám hỗn tạp các ngươi nhanh tránh ra. Đại gia đang có chánh sự cần làm.” Sau đó vươn tay ra nhắm vào mấy người phía trước xô đẩy khiến cho bọn họ vội vàng tránh ra hai bên.

Lăng Thiên trợn mắt: “Người nào lại làm càn như vậy?”

Hai tên gia phó là hạ nhân của Lăng Phủ sớm đã bồi dưỡng thành tính tình kiêu ngạo ngang ngược thành thói quen. Sau khi đứng ra khoanh tay ngang người, lén lút nói: “Lăng gia đại thiếu gia đang làm việc. Ai dám quấy rầy?” Ngừ khí ngạo mạn vô cùng, ngay cả quan phủ cũng không dám tự đại như vậy.

Vài tên hắc y nhân sưng sốt, vừa chuyển ánh mắt nhìn lại liền nhìn thấy là người của Lăng Phủ. Còn có đại thiếu gia của Lăng Phủ cũng ở trong đó khiến cho bọn họ hai mặt nhìn nhau, không biết phải làm thế nào cho phải.

Bọn họ mặc dù không phải là người trong quan phủ nhưng cả vương quốc ai lại không biết Lăng Phủ? Lấy thế lực của Lăng Phủ thì thế lực của những tiểu bang phái trên giang hồ như chúng há có thể chống lại sao? Trong lúc nhất thời không biết được nên tiến hay lui.

23. Chương 23: Có Ý Định Quay Rối

Mục đích của Lăng Thiên đã được nhưng hắc cũng không phải là người keo kiệt liền tiện tay móc ra một thỏi bạc nhỏ ném cho tên xấu số vô duyên vô cớ bị mình đá cho mấy cái. Sau đó liền chậm rãi quay đầu lại hừ một tiếng lạnh lùng hỏi: “Các người là ai? Ở trong kinh thành sao lại bá đạo như vậy? Trong mắt không còn vương phấp sao?”

Lời vừa dứt khiến cho những người đang xem náo nhiệt xung quanh đều mở miệng cười lớn.

Tiểu gia hỏa này vừa rồi mới gây chuyện vi phạm vương pháp, vô thiên vô cớ động thủ đem hàm răng của người ta đánh rơi xuống, nếu không phải những người này vừa đến đúng lúc sợ rằng dưới chân hắn sẽ có án mạng xảy ra. Thế mà lúc này lại dùng lời chính nghĩa chất vấn trong mắt những người kia không có vương pháp.

Về mặt của đầu lĩnh Hắc y nhân rất vội vàng nhưng mà không dám chậm trễ chút nào. Mặc dù hắn hận không thể đá tên tiểu bất điểm này qua một bên nhưng mà người này có gia thế mạnh mẽ hơn hắn nên cũng đành nhịn xuống chấp tay nói: “Khởi bẩm Lăng công tử, tiểu nhân chính là thủ hạ của Huyết Hoa Đường trong thành phụng mệnh ra ngoài làm việc. Không biết Tiểu công tử ở nơi đây nên àm mất nhã hứng của công tử. Tiểu nhân hướng công tử bồi tội.”

Trong miệng Lăng Thiên thản nhiên “Ồ!” Một tiếng, bộ dáng rất hứng thú hỏi: “Đi làm chuyện gì? Nói cho bốn công tử biết một chút?”

Tên Hắc y nhân này tức giận muốn té khói, tiểu hài tử này rất xấu xa! Bất đắc dĩ hắn đành phải lộ ra vẻ mặt khó xử nói: “Mong Tiểu công tử thứ lỗi, việc này chính là cơ mật trong Huyết Hoa Đường. Tiểu nhân không dám tiết lộ.”

Lăng Thiên cười hắc hắc: “Ý tứ của ngươi là không thể nói cho ta biết?”

Trên đầu Hắc y nhân đỏ mồ hôi lạnh, làm bộ dáng khó khăn: “Không phải là không thể mà là thân phận tiểu nhân rất thấp kém. Điều này...”

Lăng Thiên ha ha cười lớn, sắc mặt đột nhiên nghiêm chỉnh hắn lên, bộ dáng khoan hồng độ lượng nói: “Nếu không nói được thì quên đi. Lòng hiếu kỳ của bốn thiếu gia cũng không có mạnh lắm. Được rồi, các ngươi có thể tiếp tục làm việc đi, bốn thiếu gia sẽ không trì hoãn các ngươi nữa!”

Trong lòng Hắc y nhân giận dữ mắng lớn: “Ngươi còn nói là lòng hiếu kỳ không mạnh! Còn nói là không trì hoãn chúng ta! Bị ngươi ngăn cản lại như vậy thì có quỷ mới biết tên tiểu tạp chủng kia đã chạy tới nơi nào rồi!” Mặc dù trong bụng giận dữ mắng ớn nhưng trên mặt lại không dám lộ ra một chút nào. Trong miệng luôn vâng vâng dạ dạ nói: “Đa tạ công tử. Tiểu nhân xin phép cáo từ!”

Sau đó hắn liền vung tay phải lên dẫn theo đám Hắc y nhân tiếp tục đuổi về phía trước.

Lăng Thiên không khỏi ngăn người ra, những người này bị quấy rối tổn không ít thời gian thế mà vẫn tiếp tục đuổi theo? Những người có chút kinh nghiệm liền biết được bọn họ không có khả năng đuổi kịp nhưng bọn chúng vẫn như cũ không có buông tha cho! Vẫn tiếp tục đuổi theo mặc dù người bọn chúng truy đuổi là một tiểu hài tử bảy tám tuổi mà thôi.

Tay Lăng Thiên khẽ vuốt cằm thầm nghĩ: “Chẳng lẽ trong đó còn có điều bí ẩn nào sao?” Lòng hiếu kỳ của hắn không khỏi dâng lên.

Sau khi nghĩ lại hắn không khỏi thầm mắng mình ngu ngốc. Hiện tại tuyết rơi đầy trời như vậy thì tiểu gia hỏa kia không ra khỏi thành thì thôi, một khi ra khỏi thành sẽ để lại dấu chân rất rõ ràng trên nền tuyết. Chỉ với dấu chân đó thôi cũng đủ để cho Hắc y nhân biết được phương hướng đuổi theo.

Lăng Thiên đối với tiểu hài tử kia rất có hứng thú. Nguyên nhân là do khi hắn thoáng nhìn qua đã thấy được tiểu hài tử kia cắn đôi môi trắng bệch, khuôn mặt rất quật cường. Còn có khi tên tiểu tử kia trong khi bỏ chạy còn lộ ra khả năng phối hợp của thân thể. Chạy trốn trong tuyệt vọng như vậy không khỏi làm cho Lăng Thiên ‘xúc cảnh sinh tình’ nhớ lại thời gian lang bạc ở kiếp trước của hắn.

Đứng tại chỗ sững sờ một hồi, Lăng Thiên liền quyết định đuổi theo xem một chút. Hắn liền quay đầu lại nói với hai gia phó: “Các ngươi hồi phủ trước đi. Lão gia nếu có hỏi thì nói ta sẽ trở về liền.”

Hai gia phó nghe vậy kinh hãi vô cùng: “Thiếu gia, tiểu nhân tuyệt đối không dám. Không biết thiếu gia có chuyện gì? Mong thiếu gia các phép tiểu nhân đi theo người.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Thiên trầm xuống: “Ta kêu các ngươi về thì về đi. Như thế nào? Ngay cả lời thiếu gia nói cũng không nghe?” Giọng nói rất lạnh lùng, tràn đầy sự uy hiếp.

Hai tên gia phó không biết phải làm như thế nào cho tiện. Không ghe thiếu gia sẽ khiến cho tiểu thiếu gia tức giận. Tiểu thiếu gia ngay cả Lăng Chân thiếu gia cũng có dũng khí đánh cho sém chết thì hai tiểu nhân

như mình không nghe lời sợ rằng sẽ thảm hại hơn. Nhưng mà hai đứa mình nghe lời thiếu gia quay về vạn nhất thiếu gia có chuyện gì thì sợ rằng có cả trăm mạng cũng không đủ chết.

Hai tên nhìn lẫn nhau liền hạ quyết tâm: “Thiếu gia, tiểu nhân tình nguyện chịu sự trừng phạt của thiếu gia cũng không dám bỏ về trước. Mong thiếu gia thứ tội.”

Lăng Thiên không biết phải nói gì, nhìn thân thể nhỏ bé mới năm tuổi của chính mình một chút cũng hiểu rõ không có khả năng để cho bọn họ trở về trước. Dưới sự bất đắc dĩ liền nói: “Được rồi, các người đã nguyện ý đi theo ta thì ta cũng nói trước. Nếu như các người không đuổi kịp ta thì phải trở về trước cổng Lăng Phủ chờ ta quay lại.”

Hai gia phó đều mừng rỡ lên tiếng đồng ý.

Không lâu sau, hai gia phó nhìn mặt nhau, đứng le lười thở hổn hển, hai tay chống gối, bộ mặt đỏ bừng. Còn Lăng Thiên sớm đã biết mất rồi. Hai người nhìn dòng người nhộn nhịp phía trước không khỏi mờ mịt. Một tên thật vất vả mới nhìn thấy dốc, trên đỉnh đầu vẫn còn bốc nhiệt mang theo vẻ mặt khó tin nói: “Ta nói lão nhị này, tiểu thiếu gia này của chúng ta quả thực là một quái thai mà.”

Tên còn lại vừa lau mồ hôi, vẻ mặt rất đồng cảm nói: “Không sai. Ta chưa từng thấy một tiểu hài tử mới năm tuổi đã có thể chạy trốn còn nhanh hơn hổ. Không có biện pháp, thiếu gia đi ra cửa thành bên kia. Chúng ta đến đó chờ xem!”

Lăng Thiên không nhanh không chậm đi trong đám người đông đúc, bộ dáng nhàn hạ vô cùng. Vóc người hảnh lại nhỏ, nhân cơ hội mọi người không để ý hảnh liền trơn trượt như cá vượt qua.

Phía trước đã xuất hiện thân ảnh của vài tên Hắc y nhân kia đang chuẩn bị ra khỏi thành. Xem ra tiểu nam hài kia quả nhiên đã ra ngoài thành.

Trong lòng Lăng Thiên có chút thất vọng, khí trời như thế này mà ra thành quả thực là tự tìm chết! Hắn có chút lưỡng lự, cảm giác được có phải hay không mình đem chuyện bé xé ra to?

Tiểu gia hỏa này có đáng cho mình nỗ lực không?

Lăng Thiên lắc lắc đầu, nếu đã làm thì phải là cho trót. Với tính cách của hắn tuyệt không cho phép chính mình bỏ việc giữa chừng. Nghĩ đến đây Lăng Thiên liền nhắm thẳng cửa thành đi đến.

Nhìn thấy Lăng Thiên với một thân quần áo hoa lệ, thần thái ngạo mạn nên những quân lính thủ thành không dám ngăn cản. Trực tiếp để hắn đi ra ngoài.

Trước cửa thành là một mảnh tuyết trắng xóa.

Mấy điểm đen nhỏ đang di chuyển rất nhanh. Đúng là mấy tên Hắc y nhân kia. Phương hướng kia dường như có khói bốc lên ở xa xa. Phía đó hình như có cả một rừng cây.

Lăng Thiên liếc mắt nhìn một chút liền thầm nói: “Nếu như có người đuổi giết thì ta có chọn phương hướng kia không?” Đáp án đương nhiên là không.

Lăng Thiên cẩn thận quan sát những dấu chân hỗn loạn trước cửa thành nhưng lại phát hiện số người đi phương hướng kia không đông lắm, cũng không có dấu chân của tiểu hài tử nào.

Lăng Thiên sau khi suy nghĩ một chút liền đi tới một đoạn nhỏ, lấy mình làm trung tâm bắt đầu dò xét xung quanh một lần. Đi đến nơi này thì dấu chân đã dần phân tán khắp mọi nơi, dấu chân cũng rõ ràng hơn rất nhiều. Lăng Thiên cố gắng nhìn thật kỹ nhưng không phát hiện bất cứ một dấu chân nhỏ nào.

Trong lòng Lăng Thiên không khỏi cười lớn: Tiểu gia hỏa này quả nhiên rất thú vị.

24. Chương 24: Trắc Nghiệm Bắt Đầu

Rất hiển nhiên tên tiểu gia hỏa kia đã dùng một đôi giày của người lớn nếu không thì bên ngoài đôi giày nhỏ chính là một đôi giày lớn. Trách không được hắn có dũng khí chạy trốn ra ngoài thành. Thì ra là vậy, vốn Lăng Thiên có chút thất vọng nhưng nhất thời đã hưng phấn trở lại.

Lăng Thiên tự hỏi chính mình, nếu như người bị truy đuổi là hắn thì hắn có hay không bỏ chạy vào phương hướng đó?

Phía trước là đường chính, mà thể lực truy tung tiểu gia hỏa kia hắn là không nhỏ. Như vậy thì đường chính kia không thể nào đi được. Với thời tiết như thế này thì đi đường chính không khỏi nghi ngờ là tự chui đầu vào lưới.

Bên phải là phương hướng mấy tên Hắc y nhân kia đuổi theo, mây khói lượn lờ, cây cối rậm rạp. Quả thực là một địa phương ẩn trốn rất tốt. Nhưng sự thực lại không phải như thế. Đạo lý rất rõ ràng: Cơ hồ mỗi người đều cho rằng đó là một phương hướng ẩn trốn rất tuyệt cho nên đó cũng là địa phương rất dễ dàng bại lộ.

Bên trái cũng là một con đường nhỏ, dấu chân rất thưa thớt, hơn nữa vùng đất lại bằng phẳng. Xa xa là một cái thôn nhỏ, không có bất kỳ chỗ nào để ẩn trốn cả. Hai bên đường lại không hề có bất cứ cây cối nào. Hiển nhiên đối với một người đang chạy trốn trốn chết mà nói thì đây không là một lựa chọn tốt đẹp gì.

Nhưng Lăng Thiên với vô số kinh nghiệm chạy trốn trốn chết mà nói thì con đường này mới là con đường an toàn nhất. Trong lòng Lăng Thiên vui vẻ cười lớn: “Nếu như người đi con đường này thì ta sẽ giúp người một chút. Nhưng nếu người không chọn con đường này thì cho dù có chết trước mặt ta, ta không ra tay cứu giúp. Bởi vì điều đó đã chứng minh người không xứng đáng để ta ra tay.”

Thân ảnh nhỏ bé của Lăng Thiên trên nền đất đầy tuyết trắng như một chuỗi ánh sáng nhắm về phương hướng đó chạy như bay.

Thôn nhỏ cũ nát có mất chục gia đình phân tán khắp nơi. Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy vài người đi lại trên con đường hẹp, thần sắc những người này rất lạnh lùng. Cả thôn rất yên tĩnh, từ khí trầm lắng. Lâu lâu nghe được tiếng chó sủa vang lên quanh quẩn trong thôn.

Một mình Lăng Thiên đi trên đường, thần quang trong mắt như điện. Ánh mắt đảo qua khắp nơi nhằm tìm được nơi có thể trốn được. Nếu như tiểu tử kia chạy trốn vào nơi này thì hoàn toàn phù hợp với sự kỳ vọng của Lăng Thiên đối với hắn.

Những người trong thôn nhìn thấy một tiểu công tử bận áo lông cừu trắng như tuyết thì trong ánh mắt họ lộ ra thần sắc sợ hãi nhưng trong đó lại có chút nghi hoặc. Không biết một vị tiểu công tử con nhà giàu sao lại đi đến nơi này?

Lăng Thiên hành động thật nhanh, chỉ trong nháy mắt đã dạo quanh thôn một vòng. Đối với những nơi có thể ẩn trốn trong thôn cũng đã sàng lọc qua một lần. Lăng Thiên từ những nơi đó chọn ra ba địa phương mà hắn cho rằng ẩn trốn tốt nhất.

Một cuộc trắc nghiệm vô thanh vô tức hình thành! Hơn nữa cũng đã tiến đến giai đoạn cuối cùng!

Đầu tiên là tiểu nam hài phải chạy trốn đến nơi đây là phù hợp với điều kiện thứ nhất. Tiếp theo là chọn lựa địa điểm có thể trốn tránh tốt nhất. Lăng Thiên cảm thấy được nghị lực của người này cứng cỏi vô cùng. Từ trong thành chạy một hơi đến nơi đây cũng phải mất rất nhiều thể lực. Mà có thể trốn đến nơi đây tất nhiên trong quá trình này đã tổn hao rất nhiều tâm tư, nhiều lần tính toán chuẩn xác nhưng với Lăng Thiên thì những điều này vẫn chưa đạt.

Tiêu chuẩn của Lăng Thiên chính là sau khi trốn đến nơi đây nhất định phải ẩn giấu ngay lập tức! Hơn nữa bất luận kẻ nào sau khi mất đi nhiều thể lực như vậy cần phải bổ xung dinh dưỡng tức thì. Nhưng mà nếu như xuất hiện hiện tượng xin ăn hoặc là trộm thức ăn thì lại bại lộ chính mình. Cho nên cần phải nhấn nại thêm một bước nữa.

Lăng Thiên chọn ra ba địa điểm ẩn trốn tuyệt hảo kia nhưng trên thực tế có phân cao thấp trong đó. Sau khi vào thôn liền chọn địa điểm ẩn trốn mặc dù là càng bí mật càng tốt. Nhưng mà sự nguy hiểm cũng rất lớn. Một khi bị người khác ngăn chặn thì hoàn toàn không còn cơ hội ẩn trốn nào.

Địa điểm đầu tiên là bên trái thôn. Khi đi vào nơi đó có thể công có thể thủ. Nhưng mà phải đi qua hơn một nửa thôn mới có thể đến.

Mà địa điểm Lăng Thiên hài lòng nhất chính là một đồng cỏ trước cổng thôn sớm đã sụp đổ gần như không thể ẩn giấu người vào trong đó được! Nếu như tiểu gia hỏa kia trốn ở nơi đây cũng đã chứng tỏ nó có một thông minh đến một hoàn cảnh rất đáng sợ! Lựa chọn nơi đây phải là người có một lá gan rất lớn. Bởi vì địch nhân tìm đến thì địa phương đầu tiên hấn tìm sẽ là nơi đây. Thứ hai là tâm tư phải rất tinh tế, trong cái nhìn đầu tiên đã tìm được địa phương ẩn dấu tốt nhất liền lập tức tiến vào trong đó. Thứ ba, phải là người từng có nghiên cứu qua tâm lý học mới có thể chọn lựa nơi ẩn dấu như thế này.

Bởi vì nơi đây rất rõ ràng, hơn nữa cũng không phải là địa phương ẩn trốn bí mật gì cho nên những truy binh đi đến nơi đây liền bỏ qua. Trực tiếp tiến vào trong thôn lục soát. Cho dù sau khi đối phương lục soát xong rồi thì với một đồng cỏ rách nát sụp đổ như vậy cũng không thể nào khiến họ chú ý được. Càng tuyệt diệu chính là nơi này là một nơi duy nhất trong thôn không để lại bất kỳ dấu vết nào khi tiến vào trong đó ẩn trốn.

Nếu như tiểu nam hài thật sự chạy trốn đến đây nhưng mà không phải ẩn trốn trong ba địa phương đó thì Lăng Thiên sẽ lập tức buông tha cho hắn. Chỉ có một trong ba địa phương này mới miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn của Lăng Thiên. Theo suy nghĩ của Lăng Thiên thì muốn tinh binh, muốn cao thủ thì nhất định phải có tiềm lực! Người không có tiềm lực thì Lăng Thiên cũng không hề liếc mắt một cái.

Lăng Thiên quyết định bắt đầu từ địa phương sau thôn. Sau khi đi vào dò xét cẩn thận một lúc thì Lăng Thiên xoay người đi ra! Nơi đó không có người nào.

Trong lòng Lăng Thiên có một cảm giác đó là tiểu nam hài kia khẳng định đã chạy trốn đến nơi đây! Chỉ là không biết đang ẩn trốn nơi nào.

Mang theo một chút mừng rỡ Lăng Thiên liền đi về phía tây thôn. Nơi đây hình như là một cái chuồng nuôi gia súc. Vách tường sớm đã ngã nghiêng, tám mặt thông thoáng.

Cẩn thận dò xét một chút xung quanh, hắn không phát hiện bất kỳ một dấu chân nào trên tuyết cả. Lăng Thiên trầm tư một chút liền đi vào trong.

Bên trong có vài đồng cỏ khô cùng với một đồng cỏ vật hỗn tạp. Đây là một khu vực rách nát chật chội. Trong đầu Lăng Thiên suy tính một chút liền đứng trung tâm đồng cỏ nát đó vận nội lực lên cẩn thận cảm thụ những động tĩnh rất nhỏ xung quanh.

Một lúc lâu sau, khóe miệng của Lăng Thiên lộ ra một nụ cười đắc ý.

Đúng vậy, trong đồng cỏ nát này có một âm thanh hô hấp như không. Rất hiển nhiên đây là âm thanh hô hấp của tiểu nam hài bị truy đuổi.

Lăng Thiên rất hài lòng, mặc dù hắn không có chọn lựa vị trí Lăng Thiên đánh giá cao nhất nhưng mà hắn trốn nơi này có thể xóa hết những dấu vết trên tuyết bên ngoài có thể thấy được tâm tư tiểu gia hỏa này rất cẩn thận.

Nếu như không phải là người có nội lực đạt đến Tiên Thiên Chi Cảnh vận công dò xét như Lăng Thiên thì người bình thường không cách nào dò xét được tung tích của hắn.

Mà những người Lăng Thiên tiếp xúc thì không một ai biết rõ ‘Nội lực’ là vật gì.

Trong lòng Lăng Thiên cười hài lòng, chậm rãi đi về phía trước. Đứng trước một đồng cỏ khô nhỏ giọng nói: “Ra đi, đừng ẩn trốn nữa, ta biết ngươi đang ở trong đó.”

25. Chương 25: Tiểu Khất Cái

Không một tiếng động nào vang lên.

Lăng Thiên nhíu mày trầm giọng nói lại một lần nữa.

Vẫn không hề có chút phản ứng nào!

Lăng Thiên có chút không nhịn được: “Nếu ta đã phát hiện ra người thì mặc kệ ta có phải hay không là người bắt người nhưng có thể khẳng định rằng hiện tại người không thể nào rời khỏi được. Đã như vậy còn không thống khoái đi ra. Làm con rùa đen rút đầu trong đó có thể an toàn sao?”

Lăng Thiên đi về phía trước từng bước, đá một cước lên đóng cở khô kia.

‘Ầm’ một tiếng, đóng cở đó mang theo tuyết động ở phía trên bay ra xa. Phía dưới hiện ra một bóng người nhỏ bé đang cuộn mình. Đúng là tiểu khất cái bỏ chạy mà Lăng Thiên nhìn thấy.

Lăng Thiên nhíu mày, động tĩnh lớn như vậy mà tiểu khất cái này vẫn không hề nhúc nhích? Lăng Thiên đến gần quan sát liền không khỏi cười tự giễu. Tiểu gia hỏa này đã hôn mê bất tỉnh. Trách không được mình lại nghe được âm thanh hô hấp yếu như thế. Thì ra là hắn đã hôn mê, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng ngủ đến “chết”.

Vươn tay phải ra đặt lên trán của tiểu khất cái. Ân, nóng đến dọa người! Tình huống có chút phiền toái. Lăng Thiên muốn dùng phương pháp trị liệu kiếp trước giúp hạ nhiệt nhưng sau khi suy nghĩ một chút liền cảm thấy không có phương pháp nào có thể vận dụng trong hoàn cảnh này.

Lăng Thiên vỗ vỗ đầu, đã như vậy chỉ có thể dùng phương pháp cực đoan đem người tỉnh lại. Nghĩ vậy hắn liền từ trên mặt đất xung quanh cuốn lấy một nắm tuyết, sau đó vo thành một khối lau lên mặt tiểu khất cái. Dưới sự kích thích lạnh như băng khiến cho tiểu khất cái không nhịn được rên rỉ thành tiếng.

Lăng Thiên cầm khối tuyết trong tay lau rất nhanh trên khuôn mặt tiểu khất cái. Lòng bàn tay của hắn cũng cảm giác được khối tuyết càng ngày càng nóng.

Đây là một phương pháp phổ thông vô cùng nhưng cũng là phương pháp hữu dụng nhất. Đóng thương (Tổn thương do lạnh) thì dùng tuyết để trị liệu là phương pháp tốt nhất. Tiểu khất cái này mặc dù không phải bị đóng thương nhưng dù sao cũng vì trời rét lạnh mà sốt nên dùng phương pháp này khẳng định sẽ có hiệu quả.

Quả nhiên, trong yết hầu tiểu khất cái sau khi phát ra tiếng rên rỉ liền chậm rãi mở mắt ra liền nhìn thấy Lăng Thiên trước mặt nên sửng sốt vô cùng. Tình huống này cho dù là nằm mơ hắn cũng không ngờ được sẽ gặp phải một tiểu nam hài có da dẻ hồng hào lớn cỡ mình. Trong lúc nhất thời khiến cho hắn cảm thấy mình đang nằm mộng.

Lăng Thiên nhìn thấy hắn tỉnh lại thiên thở dài ra một hơi nói: “Tỉnh lại rồi sao? Cảm giác thế nào?”

Tiểu khất cái ngẩn người hỏi lại: “Là người cứu ta?” Nói xong liền phát hiện chính mình vẫn còn nằm trên đất còn đóng cở đang nằm ở xa xa. Ánh mắt thoáng cái lảng lệ lên, bộ dáng đề phòng: “Người là ai? Như thế nào lại ở chỗ này?”

Lăng Thiên cười thản nhiên: “Ta từ trong thành theo người đi ra đến đây. Người chạy trốn rất nhanh.” Ngữ khí rất thản nhiên nhưng lại mang theo khí tức của người cao cao tại thượng.

Tiểu khất cái nghe vậy khựng hoảng vô cùng. Lắc lắc cái đầu vẫn còn mờ mịt cố hết sức hỏi: “Người vẫn đi theo ta? Người có ý đồ gì?”

Lăng Thiên hừ một tiếng, bàn chân đá nhẹ lên cở khô trên mặt đất nói: “Nếu như không phải ta theo người thì người đã bị lạnh mà chết rồi.”

Tiểu khất cái im lặng không lên tiếng. Lấy trí tuệ của hắn thì hắn rất rõ ràng: Nếu như không phải tiểu hài tử này đi theo mình sợ rằng mình sớm đã bỏ mạng. Mình vốn nghĩ ngơi một chút rồi tiếp tục chạy đi những ai nghĩ đến sau khi tiến vào đây vì đói quá mà ngã đi.

Lăng Thiên không muốn nói dài dòng với hắn liền hỏi: “Những người kia tại sao đuổi theo người? Người đã làm gì?”

Nghe được câu hỏi của Lăng Thiên lập tức hiển cho đôi mắt của tiểu khất cái hiện ra sự cừu hận vô cùng, cả người như thanh tỉnh hơn không ít: “Thù không đội trời chung!” Những lời này được hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói ra. Hắn vốn không muốn nói ra nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm giác được tiểu nam hài trước mắt này có thể giúp được mình. Chính mình hiện tại chỉ có hai bàn tay trắng lại còn đang bị đuổi giết. Nếu không có người nào trợ giúp thì cho dù sau này mình có thể chạy thoát được một ngày, hai ngày nhưng cuối cùng cũng bị bắt lại xử tử. Lại càng không thể báo được thù. Nam hài tử trước mắt này có lẽ sẽ là cơ hội duy nhất của mình. Thân thể của mình đã không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Lăng Thiên ‘Ồ’ một tiếng kinh ngạc. Từ trong lòng lấy ra một cái bánh bao trắng đưa cho hắn: “Ta thấy người cũng đói bụng rồi, người trước tiên ăn nó đi rồi hãy kể chuyện của người cho ta nghe một chút.”

Ánh mắt tiểu khất cái nhất thời sáng rực lên, tham lam nhìn bánh bao trong tay của Lăng Thiên, yết hầu nuốt nước miếng cái ‘ực’. Vừa cầm bánh bao vào trong tay đã ăn ngấu nghiến.

Tiểu khất cái vừa ăn vừa nói đứt quãng thì Lăng Thiên cũng biết được tiểu khất cái trước mặt này tên là Đỗ Phi. Là con của thương nhân Đỗ Viễn. Trong nhà mở ra hai cái đương phở (Tiệm cầm đồ) Cuộc sống xem như ổn định. Tháng trước có người mang đến đương phở một kiện châu báu. Đó là một cây ‘Vạn Toàn Châu Lan’ với toàn thân được chế tạo bằng bạch ngọc, ở trên đó được đính các bảo thạch đầy màu sắc. Vừa nhìn liền biết nó có giá trị liên thành.

Với tài lực của Đỗ Gia đương nhiên không thể thực hiện cuộc giao dịch này. Chỉ là người muốn giao dịch là hậu nhân phá sản của Vương Công Gia. Những vật đáng giá trong nhà đều theo sự ăn chơi của hắn mà đi ra đường hết. Chỉ còn lại cây Vạn Toàn Châu Lan là truyền thừa gia bảo này thôi. Hơn nữa người này cũng biết được Đỗ Gia ăn không được vật này nên chỉ cầm một vạn lượng bạc mà thôi. Lấy nửa năm làm ước định. Đến lúc đó sẽ lấy một vạn hai ngàn lượng bạc đến chuộc lại.

Bởi vì trước đó những đồ vật khác của người này đều do Đỗ Gia cầm giúp. Đỗ Gia vì nể mặt nên mới thu lấy nhưng không hề biết được một tiểu đầu mục đứng dưới tuyết bên đường nhìn thấy tất cả. Tiểu đầu mục này sau khi trở về trình báo lập tức khiến cho Huyết Hoa Đường Đường Chủ Bạch Siêu Nhiên nhất thời nổi lên lòng tham lam. Hắn liền phái người đến Đỗ Gia muốn lấy năm nghìn lượng bạc mua cây Vạn Toàn Châu Lan kia. Đỗ Gia đương nhiên sẽ không đồng ý. Trên thực tế thì tên hậu nhân của Vương Công Gia chỉ là gởi cây Vạn Toàn Châu Lan lấy ít tiền tạm dùng mà thôi. Giữa hai nhà đều biết rất rõ, hơn nữa giá trị chính thức của cây Vạn Toàn Châu Lan này chỉ có năm nghìn lượng thôi sao? Sợ rằng là năm vạn lượng bạc cũng không đủ để mua.

Đương nhiên khi đó Đỗ Viễn sẽ cự tuyệt! Nhưng hắn thật không biết vì câu nói cự tuyệt của hắn mà gây ra đại họa sát thân diệt môn! Cả nhà Đỗ Gia trên dưới trăm người đều bị chết trong một đêm. Cây Vạn Toàn Châu Lan kia không biết đã biến mất đi đâu. Đêm Đỗ Gia gặp đại nạn thì Đỗ Phi dựa vào thân thể gầy yếu, mục tiêu nhỏ nên có thể tự cứu một mạng. Nhưng Huyết Hoa Đường lại đuổi theo không buông tha, bọn chúng muốn trăm thảo trừ căn (Diệt cỏ tận gốc - Phòng ngừa hậu hoạn) Cho đến hôm nay thì Đỗ Phi đã qua ba ngày không có cơm ăn.

Gần nửa tháng nay, Đỗ Phi trốn đông trốn tây, chịu đựng rất nhiều đau khổ. Mấy lần tìm đường sống trong chỗ chết.

Đỗ Phi sau khi nói xong cảnh ngộ hiện tại của mình liền nhìn chăm chú vào Lăng Thiên. Ánh mắt tràn đầy mong muốn và hi vọng. Từ trên gương mặt Lăng Thiên hắn nhìn thấy được đây không phải là một nhân vật bình thường. Chỉ cần hắn về nhà kể lại cây Vạn Toàn Châu Lan kia thôi rất có khả năng sẽ khiến cho gia tộc dấy lên lòng tham. Đỗ Phi hắn muốn dùng Vạn Toàn Châu Lan làm mồi dụ để đạt được mục đích mượn dao giết người!

Lăng Thiên cười: “Người muốn làm như thế nào?”

Trong lòng Đỗ Phi nóng lên, ưỡn ngực nói: “Chỉ cần Thiếu Gia có thể giúp tiểu nhân báo được đại cừu, tiểu nhân nguyện đem cây Vạn Toàn Châu Lan hiến cho Thiếu Gia.”

Lăng Thiên cười lạnh một trận nói: “Ta diệt Huyết Hoa Đường thì cây Vạn Toàn Châu Lan kia sẽ là của ta. Người còn nói hiến tặng sao? Là một nam nhân đối mặt đến kẻ thù diệt tộc chỉ có nhiều đó chi khí thôi sao?”

26. Chương 26: Lời Thề Ác Độc

Hai mắt Đỗ Phi đỏ lên, cảm phẫn nói: “Ta còn có thể làm sao bây giờ? Một không có sức mạnh, hai là cũng chẳng có thể lực, vậy cứ thế mà đi báo thù thì chẳng phải là tìm đường chết sao? Vị thiếu gia này, nếu đã không muốn giúp ta báo thù thì cũng xin ngài đừng sỉ nhục ta nữa!”

Lăng Thiên cao ngạo cười: “Sỉ nhục người? Nhìn người giờ như chó nhà có tang mà cũng xứng để ta sỉ nhục ư?”

Đỗ Phi tức giận đến mức cả người run rẩy nói: “Người... người khinh người quá đáng!” Nếu không phải bản khoán tới việc đối phương có ân cứu mạng với mình thì hẳn đã muốn xông thẳng tới, khua quyền mà đâm rồi.

Lăng Thiên đứng dậy, thần sắc lộ vẻ hứng thú rồi lạnh nhạt nói: “Người đừng có hiểu lầm! Ta đối với một tên mà ngay cả mối thù của cha mẹ mà còn phải mượn tay người khác thì thật sự là không có hứng thú để mà sỉ nhục hẳn. Người như vậy thì ngay cả một con chó cũng không bằng. Chó điên lên còn có thể cắn người một phát! Nhưng người, người ngay cả sửa một tiếng cũng không dám!” Lăng Thiên lắc lắc đầu rồi tiện tay vứt ra một thỏi bạc, “Không có ý nghĩa! Cầm lấy rồi chạy trốn mà giữ cái mạng của mình đi! Loại nhu nhược như người đừng mong tới chuyện báo thù! Tìm một chỗ tốt tốt mà sống! Đi đi! Đi làm một con rùa đen rút đầu cũng tốt đó! Ha ha ha...”

Cười một trận đầy sự chế nhạo, Lăng Thiên cất bước đi ra ngoài, vừa đi hắt vừa nói: “Ta vốn có thể cho người hy vọng, có thể giúp người cường đại, có thể khiến người tự mình đi báo thù... Ha ha ha! Nhưng không ngờ, người lại chỉ nghĩ tới việc lợi dụng ta. Hắc hắc hắc...”

Tuyệt đối là sỉ nhục!

Cả người Đỗ Phi run rẩy, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ mà nghe Lăng Thiên chế giễu. Lúc đó, hắn chỉ muốn chui xuống đất cho nó xong. Từng câu từng chữ như một thanh cương đao găm thẳng vào sâu trong nội tâm của hắn. Sự đau đớn đó khiến cả người hắn co rút.

Nhưng bỗng nhiên, Đỗ Phi nghe được câu cuối cùng mà Lăng Thiên vừa đi vừa nói: “... Ta có thể cho người hy vọng, có thể cho người sự cường đại, có thể khiến người tự mình đi báo thù!” Đỗ Phi như bị điện giật nhảy dựng lên nhìn bóng dáng Lăng Thiên đã đi xa rồi điên cuồng đuổi theo, hắn ngay cả thỏi bạc trên mặt đất kia cũng không cầm đi, mà không, phải là hắn căn bản không thèm liếc mắt nhìn thỏi bạc đó.

Lăng Thiên vừa đi, miệng chậm rãi đếm. Trong lòng Lăng Thiên, hắn chỉ cho Đỗ Phi cơ hội khi mình đếm tới mười! Nếu mình đếm tới mười mà Đỗ Phi còn chưa đuổi theo thì như vậy, Lăng Thiên sẽ rời khỏi mà không thèm quay đầu lại! Đi mà không chút lưu luyến!

“... Năm, sáu, bảy...” Sau lưng vang lên tiếng chạy điên cuồng, khoe miệng Lăng Thiên nhếch lên lộ vẻ tươi cười.

Đỗ Phi chạy như bay và khi vừa mới đuổi kịp Lăng Thiên, thậm chí còn chưa khống chế được tốc độ đã “Phịch!” Một tiếng quỳ xuống nói: “... Thiếu gia, xin dừng bước!”

Lăng Thiên thần nhiên xoay người nhìn Đỗ Phi đang quỳ gối trước mặt mình mà mặt không chút biểu tình!

Đỗ Phi dập đầu rất mạnh: “Thiếu gia, ta muốn báo thù! Ta muốn trở nên mạnh mẽ! Ta muốn tự tay báo huyết cừu của cha mẹ. Xin thiếu gia thành toàn!”

Lăng Thiên hiên ngang mà đứng, chứng kiến thấy Đỗ Phi dập đầu trên lớp tuyết dày tạo thành một cái hố rất sâu rồi dần dần trên mặt tuyết càng ngày càng phát ra những tiếng dập đầu “Phành! Phành!” mà sắc mặt vẫn không dao động: “Có thể! Ta có thể giúp người! Cho người sự cường đại chân chính để tự tay

người giết chết kẻ thù của mình! Mấy cái này, ta đều có thể làm được nhưng mà cần trả giá rất lớn! Tự người cũng biết rằng ta không có khả năng vì sự đồng cảm nên mới giúp người! Người có thể trả cho ta cái gì đây? Người có thể cho ta cái gì? Chỉ cần người đã động được ta thì người mới có thể đạt được hết thảy như những lời ta vừa nói”.

Chậm rãi bước hai bước, Lăng Thiên tiếp tục nói: “Những thứ đó không phải chỉ cần người dập đầu là có thể đổi lấy! Nếu người không thể đã động được ta thì cho dù người có lạy đến vỡ đầu cũng đừng mong ta giúp người!”

Đỗ Phi ngỡ ngàng đứng dậy, miệng thì lẩm bẩm nói: “Ta có thể trả bằng cái gì đây? Ta có thể trả bằng cái gì đây?...”

Lăng Thiên lạnh lùng nói: “Trời rất lạnh! Ta không có hứng thú ở đây mà thôi với người. À, đúng rồi, Vạn Toản Châu Lan gì kia ta cũng không muốn, thiếu gia ta cần bản không để vào mắt. Người có biết ta là ai không hả?”

Đỗ Phi ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy vẻ nghi vấn.

Lăng Thiên thần nhiên nói: “Ta họ Lăng, gọi là Lăng Thiên. Biết Lăng gia không? Ta chính là tiểu thiếu gia duy nhất của Lăng gia!”

Đỗ Phi trợn mắt há hốc mồm khiếp sợ! Đối phương không ngờ lại là tiểu thiếu gia của Lăng gia, gia tộc lớn nhất vương quốc hiện giờ! Lấy tài lực của Lăng gia thì không cần phải nói chỉ có một gốc Vạn Toản Châu Lan mà dù có là mười gốc, trăm gốc cũng hoàn toàn không để nó vào mắt! Vậy thì mình rốt cuộc có thể trả bằng cái gì đây?

Lăng Thiên trên mặt lộ thần sắc không kiên nhẫn, nói: “Được rồi! Ta phải đi! Người đã không nghĩ ra thì sau này cứ tự thu xếp cho ổn thỏa đi”.

Rồi hắn không chút luyến tiếc mà bước đi.

Đỗ Phi khấn trương rồi đột ngột gục trước người Lăng Thiên, ôm chặt lấy hai chân của hắn nói: “Thiếu gia!... Thiếu gia... Ta không hề có cái gì để có thể cho người. Ta chỉ có một cái mạng thấp kém này mà thôi. Chỉ cần thiếu gia cần thì tiểu nhân bất cứ lúc nào cũng có thể vứt cái mạng nhỏ này đi”.

Lăng Thiên nở nụ cười: “Mạng? Có ý tứ, có chút ý tứ đó! Ha ha ha, nhưng chỉ có mạng thôi thì còn chưa đủ!”

Đỗ Phi sửng sốt: “Ngoại trừ cái mạng này thì mình còn có thể trả bằng cái gì nữa đây? Cái gì cũng không có!”

Thần sắc Lăng Thiên lạnh lùng, quát: “Đứng lên, nghe ta nói!”

Đỗ Phi run lên, trong mắt lờ mờ ra quang mang hoan hỉ rồi nghe lời mà đứng lên.

Lăng Thiên nhìn chằm chằm vào hai mắt hắn nói: “Người nghĩ được rằng cho ta một cái mạng thì coi như là đã nghĩ ra được một nửa rồi. Vì vậy ta quyết định nói cho người biết, ta cuối cùng là muốn cái gì!”

Thần sắc Đỗ Phi căng thẳng, lỗ tai không tự chủ dựng lên để lắng nghe từng câu từng chữ Lăng Thiên sắp nói.

Lăng Thiên từng chữ từng chữ một nói: “ Ta có thể cho người đạt tới đỉnh cao mà người đời phải ngưỡng nhìn. Ta có thể cho người có được sức mạnh đủ để tung hoành thiên hạ mà không người nào có thể ngăn cản được! Ta có thể cho người nắm giữ đại quyền sinh sát những người khắp thiên hạ! Nhớ kỹ là tất cả mọi người ngoại trừ ta ra! Người hiểu chưa?”

Đỗ Phi ưỡn thẳng ngực, trong mắt lờ mờ ra quang mang nóng bỏng: “Ta hiểu! Thiếu gia, bắt đầu từ lúc này ngài có tất cả mạng sống và cả linh hồn của tiểu nhân. Tiểu nhân có thể giao cho thiếu gia toàn bộ lòng trung thành của mình!”

Lăng Thiên vừa lòng, cười: “Trung thành! Ha ha ha, ta rất mừng vì người rốt cuộc đã nghĩ ra, mặc dù là phải có sự gợi ý của ta. Nhưng ta không vẹn vẹn chỉ muốn sự trung thành của người mà ta còn muốn người

tuyệt đối phục tùng, cho dù ta muốn người chết! Điều này không phải chỉ có vền vền dựa vào lời nói bằng miệng thôi đâu”.

Thân hình nhỏ bé của Đỗ Phi quỳ xuống, tay chỉ lên trời nói: ” Trời cao ở trên! Tiểu nhân Đỗ Phi lấy danh nghĩa cha mẹ cùng các đời tổ tông, xin thề: Từ nay về sau, Đỗ Phi hiến cho Lăng Thiên thiếu gia toàn bộ lòng trung thành cùng sự phục tùng tuyệt đối! Nếu vi phạm lời thề này thì các đời tổ tông sẽ bị dọa lạc vĩnh viễn ở địa ngục mà không bao giờ được siêu sinh! Con của Đỗ Phi về sau, trai thì đời đời làm nô lệ, nữ kiếp kiếp làm kỹ nữ!”

Lăng Thiên cũng vì đó mà cảm thấy sợ hãi!

Thế giới này rất coi trọng lời thề. Đối với thuyết pháp: “Linh hồn một người sau sẽ nhập Luân Hồi để bước vào một thế giới khác” thì nó đã khắc sâu vào nhân tâm. Trước kia cho dù là chuyện lớn đến mức nào thì cũng chưa từng có người nào cả gan dám đem cả tổ tông rồi con cái của mình ra thề cả!

Như Đỗ Phi dám đem cả tổ tông các đời và cả con cái đời sau ra để thề thì lời thề đó không chỉ có nghiêm trọng tới cực điểm mà hơn nữa còn ác độc tới tuyệt! Lời thề như thế một khi đã nói ra thì nhất định sẽ không thể nuốt lời! Đỗ Phi đã hoàn toàn chặn mọi đường lui của bản thân!

Đỗ Phi hiểu rất rõ, nếu mà sự thực như lời Lăng Thiên nói, có thể khiến mình có được lực lượng cường đại đến mức biến thái như vậy thì đối phương phải xác định lòng trung thành tuyệt đối của mình! Nếu không, hao hết tâm tư để bồi dưỡng ra một tên phản đồ cường đại tới cực điểm thì chẳng phải là đào hố chôn mình sao? Cho nên, Đỗ Phi không chút do dự mà dứt khoát lựa chọn một lời thề mà trên thế giới này chưa từng có người nào dám nói ra, một lời thề ác độc nhất!

Không ai có thể đem tổ tiên các đời bản thân ra nói giỡn cả, và càng không ai dám đem hậu nhân các đời của mình ra làm trò đùa. Huống hồ, đó lại là một trò đùa ác độc như vậy.

Sắc mặt Lăng Thiên vẫn lạnh nhạt như thường, nhìn Đỗ Phi nói: “Cái tên Đỗ Phi này của ngươi từ giờ sẽ biến mất. Tên mới của ngươi sẽ là Lăng Kiếm! Lăng trong Lăng gia, Kiếm trong trường kiếm! Ngươi đã hiểu chưa? Từ nay về sau, ngươi chính là một thanh kiếm trong tay ta! Một thanh kiếm sắc bén nhất!”

Trong mắt Đỗ Phi, à không, phải là trong mắt Lăng Kiếm lóe lên tia sáng lấp lánh: ” Dạ, thiếu gia! Từ bây giờ, ta gọi Lăng Kiếm! Ta chính là một thanh kiếm sắc bén nhất trong tay thiếu gia!”

27. Chương 27: Coi Như Là Vấn Đề

Lúc này, Lăng Kiếm đã lơ mơ hiểu con đường mà Lăng Thiên an bài cho mình sẽ như thế nào. Lăng Kiếm có dự cảm rằng trên con đường này tất nhiên sẽ tràn ngập sát phạt và máu tanh! Hắc ám và tội ác!

Lăng Kiếm! Vốn là một cái tên mang đầy ý nghĩa sát phạt!

Lăng Thiên cười có chút hài lòng, nói: “Nếu muốn trở thành một thanh kiếm hợp cách, ngươi còn phải không ngừng mài dũa! Ta sẽ làm một người thợ rèn, trong quá trình ta mài kiếm sẽ đầy ắp hung hiểm, ngươi tùy lúc đều có thể kiếm hủy người vong! Điểm này, ngươi phải chuẩn bị tốt.”

Đối với câu nói này của Lăng Thiên, Lăng Kiếm không có chút nào bất ngờ cả! Cái này hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn. Một hài tử bình thường mới bảy tám tuổi, muốn trở thành một thanh kiếm sắc bén đầy máu tanh, sự gian khổ phải trải qua là hoàn toàn có thể đoán trước được. Mũi kiếm sắc từ mài dũa mà ra, hương hoa mai từ cái lạnh khắc nghiệt mà đến! Mọi việc vốn là phải như thế!

Đối với Lăng Thiên, Lăng Kiếm ngay từ đầu đã cảm giác được, vị thiếu gia này của mình tuyệt đối không phải là một công tử thế gia đơn thuần, trước mặt hắn, Lăng Thiên cảm thấy bản thân căn bản không thể giấu được chút bí mật nào! Tựa hồ bản thân mình trước mặt hắn vĩnh viễn là trần truồng, tất cả bí mật đều sờ sờ ngay trước mắt, bao gồm cả linh hồn và nội tâm sâu thẳm!

Mà trên thực tế, Lăng Thiên so với hắn còn nhỏ hơn mấy tuổi. Lăng Kiếm chỉ là trong lòng có chút nghi hoặc, không biết Lăng Thiên làm thế nào có thể khiến cho mình trở thành một cường giả đứng trên đỉnh thế giới. Có điều lại không dám nói ra.

Lăng Thiên thấy vẻ mặt hơi có chút nghi hoặc của Lăng Kiếm, mỉm cười không tỏ vẻ gì, hồ hững nói: “Đi theo ta” Rồi bước đi trước. Bước ra được mấy bước, đột nhiên thò tay chụp lấy một khối đá xanh to cỡ nắm tay đang bị một lớp tuyết dày che phủ ở bên đường. Cười mà như không cười nhìn Lăng Kiếm, song chưởng khẽ xoa một cái, khối đá xanh cứng rắn lập tức biến thành bụi phấn nhỏ li ti như bột mì, từ trong tay Lăng Thiên lả tả rơi xuống.

Vỗ vỗ tay, Lăng Thiên hời hợt nói: “Có lòng tin chưa?”

Trong mắt Lăng Kiếm đầy kinh ngạc và sợ hãi! Sau đó liền không thể nén được vẻ vui mừng điên cuồng! Cả người cũng run rẩy vì kích động. Nghĩ tới bản thân mình vừa rồi còn có chút hoài nghi ở trong lòng, không khỏi xấu hổ nói: “Tiểu nhân đáng chết! Vừa rồi không ngờ lại dám hoài nghi thiếu gia. Xin thiếu gia trách phạt.”

Lăng Thiên không để ý đến hắn, lững thững cất bước, ung dung nói: “Không trách người! Nhưng ta hi vọng, loại hoài nghi này vĩnh viễn sẽ không có thêm lần nữa.”

Lăng Kiếm trong mắt rực lửa: “Vâng! Thiếu gia!” Đi theo thiếu gia, hắn đột nhiên liền cảm thấy trong thiên địa đầy áp sinh cơ và hi vọng, tâm tình của bản thân thoải mái và hưng phấn chưa bao giờ có!

Phía trước, Lăng Thiên đột nhiên dừng lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, Lăng Kiếm giật thót tim, khoanh tay kính cẩn đứng, không biết thiếu gia muốn nói gì.

Chỉ nghe Lăng Thiên bảo: “Ừ, Lăng Kiếm, sau này đừng gọi ta là thiếu gia, ta ghét hai chữ này lắm. Từ sau người cứ gọi ta là công tử được rồi.”

Lăng Kiếm vội vàng vâng dạ, trong lòng buồn bực, không biết thiếu gia vị sao lại không cho mình gọi hắn là thiếu gia? Thiếu gia và công tử chẳng phải là như nhau sao? Thay đổi cách xưng hô như thế, cũng chẳng qua là thay thang không thay thuốc mà thôi. Trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng chỉ có thể cất trong lòng, không dám hỏi. Liếc trộm sắc mặt của Lăng Thiên, thấy bộ dạng hắn tựa hồ như rất kỳ quái, thậm chí mặt còn có chút đỏ lên... Tựa hồ rất là xấu hổ... không khỏi càng hoài nghi không hiểu.

Lăng Kiếm nào biết, Lăng Thiên lúc này đột nhiên nghĩ tới: Hình như tiền thế của mình, trong một số câu lạc bộ cao cấp, có một số người trẻ tuổi... Khi đối ngoại được xưng là nhân viên giao tiếp... chuyên môn bồi tiếp các bà giàu có... ặc..., hình như tên gọi cộng đồng của bọn chúng là... thiếu gia...

Trời ơi! Vừa nhớ tới đây! Lăng Thiên đột nhiên nghĩ tới, từ lúc bản thân mình tới thế giới này, dường như luôn luôn được người hầu trong nhà và ngoại nhân gọi là: Thiếu gia... bao gồm cả một số các đại nương đại mụ...

Oe!

Lăng Thiên đang thoải mái tản bộ đột nhiên nôn khan một tiếng, tiếp theo liền nôn mửa không ngừng... nôn đến nỗi dãi sông lấp biển... sắc mặt trắng nhợt...

Đằng sau, Lăng Kiếm vẻ mặt buồn bực... thiếu gia bị sao thế?

Khi hai người bọn Lăng Thiên lại đi tới chỗ cửa thành thì đã là buổi chiều. Lăng Thiên đưa ra một khối ngọc bội cho quan binh giữ cửa, quan binh giữ cửa lập tức cung kính nghênh tiếp hai tiểu nam hài này đi vào.

Hai tên người hầu đứng bên trong cửa thành mắt như muốn lồi ra ngoài, cổ sớm đã vươn dài ra.

Thời gian chậm chậm trôi, hai người càng đi càng lo lắng. Nghĩ tới thiếu gia mà mất tích thì hai người bọn mình sẽ phải nhận hình phạt tàn khốc, hai người hầu mắt đỏ đẫm, thân thể sớm đã lão đảo muốn ngã....

Cuối cùng, thấy Lăng Thiên chậm chậm từ cửa thành đi vào, hai gã chân run rẩy, mặt vàng ệch ra...

Hai người hầu như bắt được vàng lao lên trước, thiếu chút nữa nữa bật khóc: “Hu hu hu... thiếu gia, ngài rốt cuộc đã về rồi ư thiếu gia? Thiếu gia ngài sao thế? Sắc mặt sao khó coi vậy? Chẳng lẽ bị bệnh rồi ư thiếu gia?”

Lăng Thiên hai mắt dữ tợn nhìn hai người hầu, nghe bọn chúng luôn miệng gọi mình là thiếu gia, hận không được nuốt chửng bọn chúng vào bụng! Đột nhiên giận dữ nói: “Đừng gọi ta là thiếu gia nữa!”

Hai người nhìn nhau, chẳng lẽ thiếu gia lần này xuất thành đột nhiên bị trúng tà rồi ư? Trong mắt không ai bảo ai đều lộ ra vẻ lo lắng: “Thiếu gia, ngài...”

Còn chưa nói xong, Lăng Thiên đã nổi giận nảy tung tưng: “Đừng gọi ta là thiếu gia! Không cho phép gọi ta là thiếu gia! Các người điếc rồi à? Còn gọi ta một tiếng thiếu gia, ta lột da các người đó!” Lăng Thiên tức giận rồi? Dưới cơn buồn bực và phẫn nộ cùng cực, buột miệng thốt ra tam tự kinh!

Nhất thời, chỗ cửa thành lặng im như tờ!

Từ chỗ thủ vệ cửa thành, một đội sĩ binh mười mấy người đang chuẩn bị hộ tống tiểu thiếu gia của Lăng gia quay về cũng đồng loạt nhìn nhau... vị tiểu thiếu gia của Lăng phủ, tuổi còn nhỏ mà lại hung dữ với hạ nhân như vậy! Không ngờ ở giữa chỗ đông người mắng chửi ác độc... Lập tức ai ai cũng thở dài vì một nhà Lăng đại tướng quân: Có đứa con chẳng ra gì...

Hai tên người hầu cơ hồ khóc thành tiếng: “Thiếu...”

Lăng Thiên buồn bực đến cực điểm! Nghe thấy gã tỳ nữ hồ lại chuẩn bị gọi ra hai tiếng “thiếu gia”, không khỏi gào lên một tiếng: “Mẹ kiếp!” to như sét đánh! Gần xa đều nghe thấy...

Lăng Thiên sầm mặt kéo Lăng Kiếm, giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, không nói một lời chui vào cổ kiệu nhỏ do lính canh cửa thành gọi tới.

Lăng Kiếm vốn không dám ngồi lên, nhưng Lăng Thiên tay dùng sức, dễ dàng kéo hắn lên! Kết quả dùng kinh quá mạnh, bả vai Lăng Kiếm vang lên một tiếng “rắc rắc” giòn tan, trật khớp rồi...

28. Chương 28: Lời Đồn Ở Cửa Thành

Sau khi Lăng Thiên ngồi trên xe ngựa rời khỏi cửa thành, một đội xe ngựa lộng lẫy được che rèm đen chầm chầm vào cửa thành. Bên ngoài xe ngựa khảm đồ án hình hoa cúc màu hoàng kim. Các binh sĩ canh giữ cửa thành vừa thấy đồ án hoa cúc màu hoàng kim, lập tức đứng nghiêm, giơ thương kính chào. Ngay cả quy tắc vào thành cũng không hỏi. Tốc độ của đội xe đó không chút thay đổi chạy vào trong thành, đối với phản ứng của vệ binh tựa như là không thấy, không có bất kỳ phản ứng nào.

Đội trưởng vệ binh ở cửa thành thấy đội xe này vào trong kinh thành, lén lén lau mồ hôi lạnh đã túa ra trên trán, giọng nói đầy vẻ kinh khủng: “Ông trời ơi, hôm nay là ngày gì vậy, sao vị chủ tử này cũng vào thành?”

Ở bên cạnh, một vệ binh trẻ tuổi mặt đầy nốt rỗ đậu mùa hiếu kỳ hỏi: “Đội trưởng, đây là ai vậy? Bộ dạng hình như rất kiêu căng...”

Còn chưa dứt lời đã bị đội trưởng bịt miệng: “Tiểu tử tông, người nói ít đi một câu thì chết à? Người muốn hại chết mọi người sao?”

Một đám lão binh hung ác nhìn tên giả hỏa chút nữa thì gây đại họa này, trực muốn xông lên xé xác hắn... Hồi lâu, thấy xe ngựa đã đi xa, đội trưởng mới run rẩy nói: “Thật nguy hiểm... xem ra vị chủ tử này hôm nay tâm tình không tồi... Thằng chó này, người nói năng lung tung, sau khi hết phiên gác, tự mình đến chỗ xử phạt nhận roi da đi. Sau này phải nhớ, đừng hỏi những gì không nên hỏi!” Các lão binh có chút đồng cảm liên tục gật đầu...

Trong xe ngựa thứ nhất, rèm kiệu được vén lên, một cái đầu nhỏ nhỏ đáng yêu thò ra, đó là một tiểu nữ hài bốn năm tuổi, tóc như mây đen, da như mỡ đông, mày liễu cong cong, hàm răng nhỏ nhắn, một đôi mắt đen như bảo thạch rất tinh ranh cổ quái, nhưng bất kỳ ai nhìn thấy cũng có thể nhận ra, đây tuyệt đối là một mỹ nhân tiêu chuẩn. Lớn lên rồi, nhất định sẽ là một vưu vật khuynh quốc, khuynh thành!

Lúc này, cái miệng đỏ hồng vừa ngậm đồ ăn vặt vừa hỏi: “Gia gia, đây là kinh thành đấy ư? Oa, to quá, nhiều người quá, nhìn bên kia kìa, đẹp quá...” Giọng nói êm dịu, véo von động lòng người. Vừa nói, cái đầu nhỏ vừa nhìn ngắc xung quanh tựa như nhìn mãi không thấy đủ, con mắt đen nhánh không ngừng lảo liên.

Trong xe ngựa, một giọng nói hơi có chút già nua vang lên: “Ừ, Tuyệt nhi ngoan, đây chính là kinh thành, năm đó, gia gia ở trong kinh thành những hai chục năm...” Giọng nói già nua nói tới đây, đã mang theo vẻ than thở. Tựa như đang nhớ lại điều gì đó.

Tiểu nữ hài Tuyệt nhi nào có thể hiểu được tâm tư của gia gia, cái đầu nhỏ tiếp tục thò ra ngoài cửa sổ, đầy hứng trí ngó đông ngó tây. Thỉnh thoảng lại hô to gọi nhỏ: “Oa, bên đó bên đó, có một cái đèn lồng rất rất đẹp...”

“Gia gia ông mau nhìn kìa, người đó còn có một con khỉ ngồi trên vai... Hi hi hi... Ê! Con khỉ nhỏ...”

“Đằng kia, đằng kia bán hồ lô đường, mau lấy cho con một xâu... đúng đúng đúng, nhanh đi... hồng bét rồi, hừ!”

Trong khoang xe, một lão nhân mặc áo bào tím khoảng năm sáu chục tuổi đang ngồi trên đệm, khoe miệng mang theo một nụ cười, yêu chiều nhìn cháu gái của mình đang hưng phấn hô to gọi nhỏ, con mặt hơi híp lại: “Đế đô, kinh thành, Tiêu Phong Hàn ta quay lại rồi...”

Ngoài xe ngựa, tiếng bán hàng, tiếng mặc cả, tiếng khóc của tiểu hài tử, tiếng nói chuyện huyền ảo... vân vân không ngừng lọt vào tai. Đột nhiên, lão nhân tựa hồ như nghe thấy gì đó, sắc mặt khẽ động, cánh tay phải khô gầy từ một bên khung cửa sổ của xe thò ra, làm một thủ thế bí ẩn rất khó nhìn thấy.

Đội xe đột nhiên dừng lại, a, cũng không phải là dừng lại mà là tốc độ tiến về phía trước đột nhiên chậm lại mấy chục lần, đến nỗi trong con mắt của người ngoài, đội xe này tuy vẫn đang di chuyển, nhưng lại giống như là không...

Tiểu hài tử là cao hứng nhất, nhảy xuống xe, đôi chân nhỏ chạy đến cạnh người bán hồ lô đường, thò tay lấy một xâu, vừa ăn vừa cười không ngừng, cực kỳ vui sướng.

Người bán hàng ngậy người, thấy bộ dạng vô cùng đáng yêu của tiểu nữ hài này, nhất thời quên cả đòi tiền. Đang hơi sững sờ thì ở bên cạnh một bàn tay to lớn đưa ra, trong lòng bàn tay có một đỉnh bạc, “bịch” một tiếng ném vào trong tay hắn. Đang muốn cảm ơn thì người đó đã xoay đi, không thêm để ý đến. Gã nhất thời như bừng tỉnh khỏi giấc mộng

Cách xe ngựa không xa, vài người đang cùng nhau đàm luận gì đó, nước miếng tung tóe. Cái hấp dẫn lão nhân trong xe chính là nội dung mà mấy người này đang đàm thoại.

Trong xe ngựa, mắt lão nhân hơi khép lại, không để sót bất kỳ lời nào của mấy người đó, truyền đến tai một cách rất rõ ràng:

“... Người có biết không? Vừa rồi ở cửa thành đã xảy ra chuyện.”

“Hả? Xảy ra chuyện gì thế?”

“Hắc hắc, người biết Lăng phủ không? Là tiểu thiếu gia của Lăng phủ vừa rồi gây rối ở cửa thành đó.”

“A, người người nói là Lăng Thiên tiểu thiếu gia, ta đã nghe nói rồi, vị tiểu thiếu gia này tuy nhỏ, nhưng lếu láo đến khiếp người, nghe nói ngày đầu tiên nhà hắn mời tiên sinh dạy học đến cho hắn, hắn ngay lúc tiên sinh đang dạy học đánh gần chết đường ca của mình, hơn nữa cả tiên sinh dạy học cũng đánh luôn...”

“Ừ ừ, ta cũng nghe nói, thật là trăm nghe không bằng một thấy, vừa rồi ở cửa thành, hộ vệ của hắn cũng không đặc tội với hắn, chỉ gọi hắn một tiếng thiếu gia, hắn liền không đồng ý, ở ngay tại chỗ mắng chửi thậm tệ, lời hắn nói ra thực sự là không thể nghe nổi... lại còn đánh rớt hai cái răng của hộ vệ.. người nói

xem, hộ vệ nhà hần không gọi hần là thiếu gia thì gọi là gì? Cái loại tiểu hài tử này, thật là...” Người nói lắc lắc đầu, vẻ mặt ngán ngẩm.

“Cái này thì tính là gì, đây còn là đánh người của nhà hần đó, nghe nói buổi sáng ở trên Thanh Long đại nhai còn vô duyên vô cớ động thủ, đánh một người đi qua người hần biến thành tàn phế cơ... Người này lúc đó còn cách hần mấy trượng, căn bản không có chọc đến hần, đúng là ngang ngược bá đạo đến cực điểm...”

“A? Người lớn trong nhà hần không quản tiểu hài tử này à?” Đây là một người mới gia nhập nói.

“Hừ! Người biết không? Vị tiểu gia này chính là con của Lăng đại tướng quân, cháu duy nhất của Lăng lão công gia, ai dám quản? Đến người trong nhà hần, bình thường nuông chiều còn chưa kịp nữa là, quản ư? Nằm mơ đi! Bằng vào thế lực của Lăng gia, đừng nói đánh mấy người, cho dù vô duyên vô cớ giết mấy trăm người thì cũng chẳng vấn đề gì!”

“Ài, hài tử này nếu đợi lớn lớn, chỉ sợ là một tai họa của kinh thành!” Một người lắc đầu thở dài.

“Còn đợi hần lớn lên à? Đại ca, hiện tại còn chưa phải là tai họa của kinh thành ư?”

“Ài, ta nói là đợi hần lớn lên không biết có bao nhiêu cô nương sẽ gặp tai ương, nghe nói vị tiểu thiếu gia này, khi một tuổi chọn đồ vật đoán tương lai, chọn đúng túi thơm của cô cô hần, cũng chính là quý phi nương nương đó! Nghe nói lúc đó Lăng lão công gia còn hạ nghiêm lệnh mang toàn bộ túi thơm ném ra khỏi phủ, chính là sợ hần sẽ chọn cái đó. Kết quả, trên người quý phi nương nương có một cái, vị tiểu thiếu gia này ngay từ đầu không chọn bất kỳ cái gì, chỉ đợi quý phi nương nương đến, túm ngay lấy cái túi thơm... ha ha ha, buồn cười quá, khẳng định là một con quỷ đói háo sắc! Hắc hắc hắc...”

“A? Còn có chuyện này ư? May mà ta không có con gái, nếu không sẽ để cho hần gây họa mất, cáo trạng của ta cũng không có chỗ mà kiện...”

“Con mẹ ngươi, bộ dạng của ngươi như vậy, để ra con gái có người muốn là tốt lắm rồi, Lăng thiếu gia người ta là nhân vật như thế nào, có thể để mắt đến con gái ngươi ư?”

“...”

“...”

Trong xe sắc mặt của lão nhân áo tím càng lúc càng khó coi, sau khi nghe xong thì thâm như ớt nôi. Lòng ngực phập phồng mãnh liệt, trong mắt bắn ra lửa giận như mũi đao, Từ trong họng uất hận thốt ra một câu: Lăng Chiến, lão hồn trưởng nhà ngươi! Đây là cháu rể mà ngươi định cho ta ư? Lão tử và ngươi chưa xong đâu!”

29. Chương 29: Kế Hoạch Ba Năm

Tiểu cô nương sớm đã lên xe ngựa, lại trông thấy gia gia đang tức giận liền cười hì hì, thân hình nhỏ bé nhào vào lòng gia gia, nói: “Gia gia đừng tức giận nữa. Tuyết Nhi cho người ăn kẹo hồ lô. Hì hì...”

Trong miệng nhai miếng kẹo hồ lô giòn ngọt mà lão giả miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười, đưa tay khẽ vuốt mái tóc của cháu gái, trong lòng lại vô cùng nặng nề: “Nếu quả đúng như thế thì chẳng phải lão cốt đầu ta sẽ làm nhờ cả đời cháu gái ta sao?” Thở dài một hơi! Trong lòng thầm hạ quyết tâm, sau khi đi báỉ kiến Hoàng Đế phải lập tức đi tới nhà lão bắt tử vô liêm sỉ kia hỏi cho ra lẽ mới được.

Phía trước, cách cái xe ngựa có tiêu chí kim hoa mà lão giả mặc tử bào đang ngồi không xa, trong một cái xe ngựa khác được hơn mười quân sĩ hộ tống, Lăng Thiên nghiêng nghiêng người ngồi dựa vào thành xe. Còn đối diện với hần, Lăng Kiếm lại vô cùng cung kính ngồi ngay ngắn một chỗ, tay chân tựa như không có chỗ để nên có vẻ rất không tự nhiên.

Lăng Thiên liếc mắt nhìn hần: “Lăng Kiếm!”

Lăng Kiếm vội vàng đứng lên: “Công tử, tiểu nhân ở đây, xin thiếu gia phân phó!” Hiện giờ, sau khi chứng kiến sự cường đại của Lăng Thiên thì trong lòng Lăng Kiếm, Lăng Thiên không chỉ là chủ nhân của mình, là đối tượng mà mình nguyện trung thành mà còn là một tồn tại giống như thiên thần! Từ bé tới giờ thì đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người có thể chỉ bằng đôi tay biến một tảng đá thành bột phấn! Những điều này, ngay cả nghe hắn cũng chưa từng nghe qua, thậm chí trong truyền thuyết cũng không có chuyện như vậy nha....

Lăng Thiên thở dài: “Ngồi xuống đi! Lăng Kiếm này, ta dặn ngươi về sau khi ở bên cạnh ta thì đừng có câu nệ như vậy. Ta không có thói quen đó nên ngươi cứ khôi phục lại bản tính của mình là tốt rồi.”

Lăng Kiếm xoạt một tiếng, lại đứng lên: “Dạ! Thiếu gia!”

Lăng Thiên rên một tiếng, thất bại gơ tay nói: “Quên đi! Tùy ngươi vậy!”

Lăng Kiếm lại ngồi xuống, thân hình vẫn cứ thẳng tắp như lúc trước.

“Lăng Kiếm, ngươi năm nay bao tuổi rồi?”

“Bẩm công tử, chín tuổi ạ!”

“À! Chín tuổi, hơi muộn một chút. Trước kia ngươi đã luyện qua võ kỹ rồi sao?”

“Bẩm công tử, chưa ạ! Chỉ là đi theo Võ Sư hộ viện học qua một chút phương pháp cường thân mà thôi.”

“Ài! Chả trách” Chả trách cái gì, Lăng Thiên cũng không có nói. Song trong lòng Lăng Kiếm hiểu được, có lẽ chút ít căn cơ nhỏ bé này chính là lý do tại sao Lăng Thiên lại coi trọng mình. Giờ khắc này, trong lòng Lăng Kiếm bỗng nhiên dâng lên nỗi niềm cảm kích mãnh liệt đối với những võ sĩ đã truyền thụ cho mình thuật cường thân kia.

“Lăng Kiếm, ngươi vừa rồi bị sốt, bây giờ cảm thấy thế nào hả? Đầu còn choáng váng nữa không?”

Trong mắt Lăng Kiếm bỗng nóng lên. Bản thân mình chạy trốn chết gần một tháng, thường xuyên phải nếm trải cái nóng lạnh của tình người nhưng nay lại là lần đầu tiên có người thực sự quan tâm tới thân thể của chính mình đến vậy! “Cám ơn thiếu gia đã quan tâm! Tiểu nhân đã không còn thấy choáng váng nữa rồi!”

“Ừ! Điều này chứng tỏ tố chất thân thể của ngươi rất tốt. Ta có thể căn cứ vào cái này mà gia tăng hạng mục huấn luyện kháng độc kháng được đối với ngươi. Tương lai làm tăng khả năng bảo mệnh của ngươi.”

Lăng Thiên thoáng chốc tự hỏi rồi chậm rãi nói: “Lăng Kiếm, giờ hãy nghe sự sắp đặt của ta đối với ngươi đây. Ta có đủ khả năng giúp chuyện của ngươi nên ngươi phải nghe cho kĩ.”

Sắc mặt Lăng Kiếm lộ vẻ kích động, nghiêm mặt nói: “Dạ! Xin công tử cứ dặn dò!”

“Kẻ thù kia của ngươi ta có thể trông chừng chúng. Trong vòng ba năm, ta sẽ không động tới Huyết Hoa đường! Ngươi hiểu ý của ta chứ?” Lăng Thiên chậm rãi nói.

Trong mắt Lăng Kiếm lộ thần sắc cảm kích: “Vâng! Lăng Kiếm hiểu được!” Hắn hoàn toàn có thể hiểu được thâm ý của Lăng Thiên. Ý của Lăng Thiên đó là lưu Huyết Hoa đường lại cho mình để mình có cơ hội được tự tay báo thù!! Lấy thân phận làm con để dùng máu tươi của cừu nhân an ủi vong linh cha mẹ trên trời.

Lăng Thiên vừa lòng, cười nói: “Làm thanh kiếm đệ nhất của Lăng Thiên ta. Và sau ba năm chính là lúc kiếm nghiệm ngươi thanh kiếm là người đây! Mà Huyết Hoa đường chính là khối đá thử kiếm đầu tiên của ngươi. Trong ba năm ta sẽ không có bất cứ hành động nào với Huyết Hoa đường, càng không có chuyện chen ép chúng. Nhưng mà sau ba năm, ta muốn Huyết Hoa đường hoàn toàn biến mất trong tay ngươi, bất kể dù cho sau ba năm đó, Huyết Hoa đường cường đại tới mức độ nào!”

Lăng Kiếm lặng lẽ mà nghe, trong mắt lóe lên thần quang khát máu tựa như đã thấy được thảm trạng của những người trong Huyết Hoa đường, thấy được cảnh rên rỉ cầu xin tha thứ của bọn chúng dưới kiếm của mình. Nghĩ thôi mà từ đáy mắt hắn đã dâng lên một tia hưng phấn.

Lăng Thiên dừng một chút, uể oải mà nói tiếp: “Trong ba năm ta sẽ dạy người kiếm pháp giết người cao nhất trên thế giới này, rồi từ mọi phương diện nâng cao kỹ năng giết người của người. Nhưng nếu dưới sự huấn luyện của ta mà người sau ba năm vẫn không thể diệt được Huyết Hoa đường như đã nói thì chính tay ta sẽ giết chết người!” Nói xong câu cuối cùng, cả giọng nói lẫn nét mặt của Lăng Thiên bỗng trở nên vô cùng nghiêm khắc.

Cả người Lăng Kiếm chấn động! Ánh mắt lộ thần sắc kiên định! Từng chữ từng chữ một nói: “Công tử yên tâm! Nếu đã trải qua sự khổ tâm bồi dưỡng của công tử như vậy mà vẫn không thể tiêu diệt được Huyết Hoa đường thì Lăng Kiếm cũng chẳng còn thể diện sống trên đời này nữa!”

Lăng Thiên “Ừ” một tiếng, nói: “Bắt đầu từ bây giờ, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt! Trong quá trình huấn luyện của người sẽ có vô số những điều hung hiểm. Nếu không theo kịp tiết tấu huấn luyện của ta thì người có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Nhưng mà, một khi người thông qua được sự huấn luyện đó thì như vậy, cả đại lục này sẽ mặc cho người tung hoành!”

Cả người Lăng Kiếm run rẩy, hai mắt đỏ rực, trong đáy mắt lộ rõ lòng quyết tâm không chịu lùi bước của mình.

Lăng Thiên lạnh nhạt đứng lên, thần nhiên vén màn xe nhảy xuống, vừa đi vừa nói: “Ta cho người cơ hội trở nên mạnh mẽ, cho người cơ hội báo thù. Nhưng tất cả đều phải trông vào người. Đi theo ta!”

Qua khỏi cơn chấn động, Lăng Kiếm ngược mắt nhìn lên, bỗng thấy trong tầm mắt mình giờ là một bức hoành phi rất lớn được treo trên cửa với hai chữ được sơn màu vàng: Lăng phủ!

Tất cả hy vọng của bản thân từ nay về sau sẽ được bắt đầu!

Mọi người trong Lăng phủ thấy thiếu gia nhà mình lại mang về một tên tiểu khát cái cả người bẩn thỉu như vậy thì không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Lăng Thiên dẫn theo Lăng Kiếm tiến vào đại môn rồi thuận miệng bảo tỳ nữ Thu Nguyệt của mình đang tiến đến nghênh đón: “Thu Nguyệt tỷ tỷ, tiểu oa nhi này là thư đồng ta mua về. Chốc nữa tỉ mang hần đi tắm rửa thay quần áo, rồi ăn một chút gì đó, sau đó đưa hần đến phòng của ta”.

Nói xong, Lăng Thiên liền tự mình rời đi.

Thu Nguyệt sửng sốt rồi đuổi theo phía sau hần, nói: “Thiếu gia, phu nhân dặn rằng khi người trở về thì lập tức đến phòng của phu nhân, nói là có việc tìm người”.

Lăng Thiên bỗng xoay người, bộ dạng hung tợn nói: “Nhớ kỹ! Từ nay về sau, tất cả người trong phủ đều không được gọi ta là thiếu gia nữa! Gọi ta là công tử đi. Hiểu chưa hả?” Âm thanh rất lớn tựa như là đang gào thét vậy.

Thu Nguyệt bị hần dọa giật nảy của người, lồng ngực nhảy loạn lên thình thịch mà vội vàng thi lễ nói: “Dạ, công tử, nô tỳ nhớ kỹ rồi!”

Lăng Thiên hừ một tiếng, nói: “Thu Nguyệt, người lập tức thông báo cho toàn bộ bọn hạ nhân trong phủ. Về sau nếu ai dám gọi ta là thiếu gia nữa thì ta sẽ cắt lưỡi hần, rồi đánh gãy hai đùi của hần nữa!”

Thu Nguyệt cùng đám hộ vệ đang đứng ở đại môn đều không nhận được mà cả người giật mình run rẩy. Trong Lăng phủ, lời của vị tiểu thiếu gia này cũng chẳng phải là trò đùa. Ngay cả con trai độc nhất của Lăng Không thiếu gia mà cũng bị hần chính cho chết đi sống lại thì con điều gì hần không dám nữa chứ? Vì vậy, tất cả đều lớn tiếng đồng thanh đáp lại.

Song bên kia, Lăng Thiên sớm đã chẳng còn thấy bóng.

30. Chương 30: Chỉ Phúc Vi Hôn.

“Ồ.... Con đi ra ngoài chơi một lúc rồi sẽ trở về mà!” Lăng Thiên gãi gãi đầu, nét mặt đầy vẻ vô tội.

“Ô? Hi hi, chơi một ngày rồi trở về sao?” Sở Đình Nhi vừa bực mình lại vừa buồn cười nói. Nàng nhìn về mặt chẳng sao cả của thằng con trai mà có chút giận quá mà muốn cười.

Đưa tay nhẹ nhàng véo hai má mềm mại nhẵn bóng mà mình yêu thích không nỡ buông tay rồi lại một tay kéo hẳn vào lòng nói: “Đi chuẩn bị cho tốt với cả mai đừng có đi ra ngoài. Vợ của con mai sẽ tới đây.”

“Vợ của con?” Dù cho có được trí nhớ của hai kiếp nhưng đại não Lăng Thiên trong nhất thời cũng không theo kịp. Vợ mình từ chỗ nào mà ra vậy? Ta đây liên tục hai kiếp đều là đồng tử kê vô cùng thuần khiết mà!

Khăng định mà gật đầu, Sở Đình Nhi lại véo mặt hẳn một cái; “Đúng vậy! Vợ của con. Ha ha... Thiên Nhi của ta khi trưởng thành không có vợ sao được.”

“...” Lăng Thiên một hồi không nói gì, ra vẻ mình không phải là nhân vật trong câu chuyện. Cơ thể mình giờ mới chỉ có năm tuổi mà thôi. Chẳng lẽ thời cổ đại lại tảo hôn sớm tới mức này sao?

Dưới sự giải thích của Sở Đình Nhi, Lăng Thiên mới dần dần hiểu. Thì ra, khi mà mình vẫn còn ở trong bụng mẹ đã có Lăng lão thái gia làm chủ cùng con của nàng dâu gia chủ Tiêu gia, gia tộc hiện là đệ nhất đại tài phiệt của vương quốc, chỉ phúc vi hôn. Song phương ước định, nếu là cùng là nam thì sẽ cho kết làm huynh đệ, nếu là nữ thì kết làm tỷ muội. còn nếu là một nam một nữ sẽ cho kết làm vợ chồng.

Lăng Thiên một trận buồn bực! Chủ nghĩa phong kiến hại chết người mà! Ôi cái thời kỳ gì thế này, tiểu nam hài năm tuổi không ngờ đã hoàn thành việc chung thân đại sự...

Trong lòng Lăng Thiên có chút khó chịu. Lão bà tương lai của mình là phải là người hẳn tự thân nghĩ cách theo đuổi. Có lẽ, cái tốt đẹp nhất mà trí nhớ kiếp trước lưu cho cho Lăng Thiên chính là chưa bao giờ được nhấm nháp qua hương vị của tình yêu. Trong lòng Lăng Thiên, tình yêu là một thứ tràn ngập những điều thần bí cùng sự khát khao và lòng chờ mong.

Hơn nữa, ở sâu trong nội tâm của Lăng Thiên, hôn nhân chính trị cùng hôn nhân vì ích lợi trong các gia tộc đối lập nhau mà gượng ép kết hợp lại làm hẳn thực sự chán ghét, chỉ vì cái gọi là phương pháp hạ sinh một thế hệ của gia tộc.

Thực tế, trên thế giới này cường giả vì tôn nhưng mà điều này tuyệt đối không bao gồm cả tình yêu. Có lẽ, cường quyền có thể tìm được thân thể của một nữ nhân nào đó nhưng lại không thể chiếm được trái tim cùng tình yêu của nữ nhân ấy! Mà Lăng Thiên muốn là một người yêu mình chứ không phải là một thê tử trên danh nghĩa hay là một thân thể dùng làm công cụ để phát tiết, ngay cả nàng ta có đẹp như thiên tiên.

“Mẫu thân, con không muốn có vợ, người cho con từ hôn đi! ” Lăng Thiên ôm cánh tay Sở Đình Nhi lắc lắc làm nũng. Muốn ới! Trong lòng Lăng Thiên thật muốn ới nhưng cũng chẳng còn biện pháp. Vì mẫu thân này đối với mình mềm rắn cũng không ăn nên chỉ có duy nhất một chiêu này là có thể đối phó được. Vì vậy Lăng Thiên không thể không diễn được.

“Không được!” Sở Đình Nhi ra vẻ hung dữ như trăm đĩnh tiết thiết, không hề có nửa phần điều đình cho hẳn tìm đường sống cả: “Gia gia của con đã quyết định rồi! Còn nữa, nàng ta sao có thể kém chứ, chắc hẳn sẽ là một tiểu mỹ nhân đó!”

Lăng Thiên không tình nguyện nhú mày: “Có xinh đẹp khăng định cũng không bằng mẫu thân. Mẫu thân là xinh đẹp nhất! ” Cáp cho mẫu thân một đòn vỗ mông ngựa vô cùng lợi hại. Lời như vậy đoán chừng cũng không có mấy nữ nhân là không vừa ý khi nghe được. Huống hồ những lời đó lại được nói từ chính con trai mình nữa chứ. Nó bao hàm trong đó tình cảm yêu mến cùng cảm giác ỷ lại vô cùng của con trai đối với bản thân mình.

Quả nhiên, Sở Đình Nhi nghe được thì mừng rỡ, trên mặt cười nở cả hoa rồi thơm lên khuôn mặt Lăng Thiên nói: “Thiên Nhi thực ngoan!”

Thân thiết hồi lâu Sở Đình Nhi mới lại nói: “Đúng rồi Thiên Nhi, hôm nay con sau khi ra ngoài, Tần đại tiên sinh rất bất mãn đó, sắc mặt của ông ấy thật sự rất khó coi. Con chốc nữa cũng nên cẩn thận, ngoan ngoan một chút nếu không lão sư sẽ đánh đó. Lúc ấy thì chúng ta không quần đấu.”

Lăng Thiên trong lòng cười thầm. Tâm tình Tần đại tiên sinh sở dĩ bất hảo khăng định là có quan hệ tới mình. Chỉ có điều cũng không tới mức hệ trọng như mẫu thân nói mà là do lão phu tử kia luôn tự phụ nhưng bất tri bất giác lại bị mình, một đệ tử có năm tuổi, bài bố nên trong lòng khó chịu mà thôi.

“Con đi xem!” Lăng Thiên xoay người muốn đi: “Đúng rồi mẫu thân, hôm nay con từ bên ngoài mang về một tiểu khát cái. Vậy để hần đi theo con nhé!” Sở Đình Nhi còn chưa kịp trả lời thì Lăng Thiên đã mất bóng.

Sở Đình Nhi dở khóc dở cười mắng một câu, tiểu gia hỏa này cái gì mà xin ý kiến chứ, căn bản chỉ là tới thông báo một tiếng mà thôi.

Mà Lăng Thiên làm như vậy cũng là để Sở Đình Nhi hiểu được ý của mình. ‘Cái tên tiểu khát cái kia con đã quyết định rồi. Các người chớ có nghĩ tới chuyện để hần đi làm việc khác’. Quên đi! Cứ tùy nó đi! Sở Đình Nhi nghĩ vậy liền gọi nha hoàn bên người mà dặn dò vài câu.

Tần đại tiên sinh về mặt hắc tuyến mà ngồi trong thư phòng, hần đối với một vỏ chẳng hiểu tại sao hồi sáng cảm thấy buồn bức không thôi. Đang lúc rầu rĩ không vui, Tần đại tiên sinh lại thấy Lăng Thiên ở cửa đảo mắt nhìn quanh, không khỏi mắng: “Đã về rồi còn không vào đi. Nhìn loạn ở ngoài đó làm gì?”

Lăng Thiên cười hắc hắc rồi đi tới trước mặt Tần đại tiên sinh.

Tần đại tiên sinh hừ một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác. Đối với tên đệ tử này, Tần đại tiên sinh vừa yêu vừa hận, bất luận là mình dạy cái gì thì chỉ cần giảng một lần là xong. Hơn nữa, Lăng Thiên hần còn tiếp lời đưa ra quan điểm của bản thân, thường thường còn có thể dẫn dắt cả Tần đại tiên sinh vào trong đó nữa. Tần đại tiên sinh đưa ra kết luận, Lăng Thiên về sau chắc chắn sẽ kế thừa y bát của mình, hơn nữa còn có thể phát dương quang đại, danh dương thiên hạ!

Nhưng Tần đại tiên sinh thật không biết phải làm sao, bởi vì tên đệ tử này thực sự là... quá thông minh... Hơn nữa rõ ràng tâm trí hần không hề hoàn toàn đặt trên sách vở, rồi cả trước đó, thủ đoạn lừa gạt tiểu hài tử hoàn toàn không hề có tác dụng với hần, thậm chí mới vừa nói với hần một câu dõng lòng mình thì hần đã chụp lấy đó mà nói ra cả một thiên, hơn nữa lại còn thao thao bất tuyệt, từng chữ từng chữ tựa như châu ngọc vậy. Thường thường những lời đó còn khiến Tần đại tiên sinh nghe tới say sưa: “A! Thì ra lời này còn có thể nói như vậy!” Cuối cùng khi tỉnh ngộ thì có lúc tự hỏi, quả thực hai người rốt cuộc ai là sư phụ, ai là đồ nhi đây?

Lăng Thiên nhìn trộm sắc mặt Tần đại tiên sinh, tự nhiên là có thể nhìn ra tâm tình tiên sinh không tốt nên không thể không liếm lưỡi nói: “Tiên sinh, đệ tử có một việc cần người giải thích” Khi nói, giọng cùng vẻ mặt đều biểu hiện rất đứng đắn.

Tần đại tiên sinh nghe xong cảm thấy vì đó mà đắc ý, quay đầu lại nói: “Ha ha Ha ha ha ha! Trò ngoan, có gì nghi hoặc con cứ nói. Vì sư biết thì sẽ nói, mà đã nói là nói hết” Hừ hừ, tiểu quỷ đầu, dấu sao những điều người không biết trên thế giới này còn nhiều lắm!

Lăng Thiên dạ một tiếng, mảy ử mặt ề nói: “Vừa rồi mẫu thân nói cho con biết, người vợ được chỉ phúc vi hôn của con sẽ tới”.

Tần đại tiên sinh ngạc nhiên! Sau nửa ngày mới tức giận nói: “Đây là vấn đề mà người thỉnh giáo lão phu chỉ điểm sao?” Tức giận qua đi mà trong lòng cũng có chút buồn cười. Một tiểu thí hài mới có bao nhiêu tuổi mà không ngờ đã có hôn thê.

Lăng Thiên thở dài: “Việc nhỏ này con tự mình xử lý là tốt rồi, sao có thể làm phiền tới đại giá của sư phụ” Tần đại tiên sinh khẽ gật đầu mà đắc ý rồi lại nghe Lăng Thiên nói tiếp: “Huống chi tiên sinh người căn bản cũng là không giúp được con!”

Tần đại tiên sinh ngay lập tức liền nổi trận lôi đình: “Thúi lắm! Lời này là ý gì hả?”

31. Chương 31: Thực Lực Của Tiêu Gia.

Lăng Thiên cười hi hi, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Ta có một yêu cầu khác đối với sư phụ.”

Tần đại tiên sinh thấy hần đột nhiên nghiêm túc, cũng không dám chậm trễ, bảo: “Nói đi.”

Lăng Thiên nói: “Ta muốn biết tiên sinh có biết tất cả tư liệu về Tiêu gia không?”

Tần đại tiên sinh ngạc nhiên: “Tiêu gia? Ý người là nàng dâu có chỉ phúc vi hôn với người là người của Tiêu gia?” Trong lòng nghĩ đây là tin mới ư, sao từ trước đến giờ chưa từng nghe qua nhỉ?”

Lăng Thiên thở dài, gật đầu: “Vội lại còn là một tiểu công chúa duy nhất hiện tại của Tiêu gia. Nghe nói, tiểu ny tử (bé gái) này tên là Nhạn Tuyết, năm nay đã năm tuổi.”

Tần đại tiên sinh trên mặt lộ ra vẻ không biết nên khóc hay cười: “Người cũng chỉ bằng tuổi người ta mà thôi, người gọi người ta là tiểu ny tử mà không thấy xấu hổ à?”

Lăng Thiên cười hắc hắc, hỏi: “Tiên sinh biết được những gì về Tiêu gia?”

Tần đại tiên sinh ngạo nghễ cười: “Đối với Tiêu gia, người mà hỏi ta thì thực sự là hỏi đúng người đó. Chuyện của Tiêu gia, ta tuy không thể nói là biết được toàn bộ, nhưng cũng có thể biết tám phần mười. Lão phu và gia chủ của Tiêu gia là hảo hữu nhiều năm tương giao.”

Lăng Thiên tinh thần rung động, bước mấy bước tới sau lưng Tần đại tiên sinh, cực kỳ tinh ranh nhẹ nhàng giúp lão dấm lưng, nói: “Vậy thì xin tiên sinh nói ra đi.”

Tần đại tiên sinh cực kỳ mãn ý ngẩng cổ lên nói: “Ừ, thấy người có lòng hiếu thuận, vì sư sẽ kể một chút chuyện của Tiêu gia cho người nghe.”

Lăng Thiên dạ một tiếng, vênh tai lên.

“Tiêu gia trên đại lục này là một tồn tại vô cùng đặc biệt. Gia tộc này không chút thua kém bất kỳ một gia tộc nào trong cái gọi là lục đại gia tộc trên thế giới này nhưng Tiêu gia lại có thể nằm ngoài Hoàng quyền. Có thể nói là trung hòa giữa các quốc gia, ứng phó tự nhiên. Ngoài ra, tài lực của Tiêu gia còn được công nhận là thiên hạ đệ nhất. Nhưng mọi người đều biết tài lực của Tiêu gia là do tích góp từng xu từng hào, dùng thủ đoạn kinh doanh bình thường, trải qua nỗ lực của mấy đời mà có.”

Lăng Thiên nghe tới đây, trong lòng không khỏi thầm cười khúc khích một tiếng. Đúng là nói xằng nói bậy để gạt người! Đây là cách nghĩ trong đầu Lăng Thiên. Có thể hoàn toàn không đáng tới hắc đạo mà có thể buôn bán tới thiên hạ đệ nhất giàu có? Đây là chuyện thứ nhất mà Lăng Thiên không tin! Cho dù là trên địa cầu ở thế kỷ thứ hai mươi mốt, để kinh tế nhanh chóng phát triển, muốn khởi nghiệp một cách thanh thanh bạch bạch như vậy là tuyệt đối không thể! Càng huống chi ở hoàn cảnh quần hùng tranh bá, đại lục thời cực hỗn loạn như thế này?

Có điều Lăng Thiên không nói gì cả, chỉ lặng im nghe Tần đại tiên sinh kể tiếp.

“... Gia chủ đương nhiệm của Tiêu gia tên là Tiêu Phong Hàn, người này hùng tài đại lược, lúc còn trẻ từng du lịch khắp đại lục, cùng gia gia Lăng Chiến của người chính là huynh đệ sinh tử bất bá chi giao. Bởi vì gia gia người từng nhiều lần cứu tính mạng của lão cho nên hai người rất thân thiết. Vì thế, đoán chừng vụ chỉ phúc vi hôn này của người chính là do hai huynh đệ này cùng nhau tác hành.

“Sản nghiệp chủ yếu của Tiêu gia bắt đầu từ ba mươi năm trước, rồi dần dần chuyển dần thành quân dụng, Tiêu gia sang tay bán hết toàn bộ kinh thương hành nghiệp bình thường, từ lúc đó, chuyên môn làm binh khí khô giáp để buôn bán, cũng chính từ lúc đó, Tiêu gia chân chính xác lập được địa vị thiên hạ đệ nhất về tài lực!”

“Tài lực của Tiêu gia, chỉ từ một điểm này người cũng có thể biết. Hiện tại, trên phiên đại lục này tổng cộng có bảy quốc gia, trong đó có bốn quốc. Lạc Tinh quốc, Thiên Hữu quốc, Phượng Hoàng quốc, binh khí khô giáp của quân đội bốn quốc gia này, tối thiểu có một nửa là mua từ Tiêu gia! Còn trang bị quân đội của ba quốc gia khác cũng ít nhất có ba thành!”

Lăng Thiên hít một hơi lạnh! Nếu tính toán như vậy thì sau nhiều năm tích trữ chỉ số tại lực của Tiêu gia có thể có nhiều hơn tổng tài lực của tứ đại vương quốc! Tài phú đạt tới mức này, trên thế giới này đã là không thể còn gặp bất lợi nữa rồi! Cho dù là một quốc gia nhỏ cũng đã đạt tới mức có thể dùng tài phú để dọn dẹp rồi!

Tiền tài không phải là vạn năng! Câu này cũng đó đạo lý! Nhưng nếu như tiền tài đạt tới mức có thể khiến cho tất cả mọi người trên thế giới cảm thấy sợ hãi, thì tiền tài chính là vạn năng rồi! Không có bất cứ chuyện gì mà với tài phú như vậy còn không làm được! Không còn bất cứ bất lợi gì nữa!

Nghĩ tới đây, Lăng Thiên trong lòng bắt đầu có chủ ý nhỏ! Xem ra Lăng gia sở dĩ có ngày này thì nhờ vào sự đóng góp của Tiêu gia là không thể chối cãi! Có một minh hữu cường hân kiêm sui gia như vậy thì chẳng trách Lăng gia ở vào cục diện hung hiểm như thế này vẫn vững vàng không đổ.

Có điều Tiêu gia cũng có gan lớn, không ngờ ngang nhiên bỏ hết toàn bộ sinh ý mà chỉ chuyên môn làm binh khí khôi giáp - một loại nghề nghiệp rất khiến người ta nghi kỵ này! Phải biết loại nghề nghiệp này đối với bất kỳ quốc gia nào mà nói cũng là một khối thịt mỡ lớn mà ai cũng thèm chảy nước miếng. Bấy nhiêu quốc gia trên đại lục, bất luận là quốc gia nào có thể tiêu hóa được tài lực của Tiêu gia thì chẳng khác nào lập tức có vốn để thống nhất đại lục! Sức hấp dẫn lớn như vậy, vô luận đối với quốc gia nào mà nói đều không thể kháng cự!

Lăng Thiên lập tức nghĩ đến! Đạo lý này ai ai cũng biết nhưng vì sao cho tới hiện tại vẫn không có một quốc gia nào chuyển thành hành động nhỉ?

Tuy nói hiện tại tình thế trên đại lục rất vi diệu. Chỉ cần có một phương lực đục muốn động, tất nhiên sẽ gặp phải sự hợp lực áp chế của các quốc gia khác. Nhưng đây không phải là lý do chủ yếu để những quốc gia này án binh bất động! Nhất thống thiên hạ là mộng tưởng của mỗi một quân vương! Muốn nhất thống thiên hạ đương nhiên sẽ có nguy hiểm. Nhưng nếu như có thể trong thời gian ngắn hoàn toàn tiêu hóa hết Tiêu gia, vậy thì, so với chỗ tốt đạt được mà nói, chút nguy hiểm này hoàn toàn có thể bỏ qua không kể tới.

Vậy thì chỉ còn lại một lý do duy nhất: Tiêu gia, tuyệt đối còn có một lực lượng vũ trang rất mạnh không để cho người ngoài biết! Dùng lực lượng này để bảo vệ sự an toàn cho Tiêu gia.

Nghĩ tới đây, Lăng Thiên không khỏi nghi hoặc hỏi: “Khối thịt mỡ lớn như vậy, chẳng lẽ không có ai muốn cắn một miếng à?”

Tần đại tiên sinh xoa đầu hần tán thưởng: “Đương nhiên là có, hơn nữa còn không ít. Phải biết rằng, hai mươi lăm năm trước, trên phiên đại lục này tổng cộng có mười một quốc gia, nhưng hiện tại chỉ còn lại có bảy mà thôi. Bốn quốc gia đã biến mất kia chính là người muốn nuốt gọn khối thịt béo này.”

Lăng Thiên lại hít vào hơi lạnh: “Hủy diệt bốn quốc gia? Thế lực của Tiêu gia đã hùng hậu như vậy, tại sao bọn họ không trực tiếp tranh bá đại lục?”

Tần đại tiên sinh gật đầu: “Không phải bọn họ không muốn tranh bá đại lục, mà là Tiêu gia hiện tại đã thành mục tiêu trọng điểm của các phương thế lực! Chỉ cần hơi có hành động khác lạ liền sẽ tai họa ngập đầu. Dẫu sao bốn quốc gia năm đó cũng không cùng nhau liên hợp hành động mà là chiến đấu riêng rẽ. Thế lực của Tiêu gia chẳng qua chỉ ngăn cản được làn sóng tiến công đầu tiên của bọn họ mà thôi, còn lại thì là các quốc gia khác cùng nhau tấn công. Cho nên, từ điểm này mà nói, thế lực của Tiêu gia tự bảo vệ có lẽ còn dư, nhưng nói tới muốn tranh bá thiên hạ, chỉ sợ còn lâu mới đủ.

“Ngoài ra còn nghe nói đệ nhất đại gia chủ của Tiêu gia – Tiêu Thừa Vận là một vị tiên nhân chuyển thế, giỏi xem thiên tượng, có năng lực cực kỳ kỳ diệu, người này trước khi lâm trung đã dùng đại thần thông bói một quẻ cho Tiêu gia, lưu lại di huấn: Tiêu gia lấy buôn bán làm nghiệp thì có thể bảo vệ được cơ nghiệp đời đời không mất, nhưng nếu có dã tâm bành trướng, tranh bá thiên hạ thì toàn tộc đều chết không có chỗ chôn!”

Lăng Thiên cuối cùng cũng bật ra tiếng cười giễu cợt, nói: “Tiên nhân chuyển thế? Tổ tông di huấn? Mặc đại thần thông? Buồn cười quá đi mất. Tiên sinh, xin hỏi câu này, người có tin không?”

Tần đại tiên sinh cười khổ: “Ta tin hay không tin không quan trọng, thậm chí tất cả mọi người trên đại lục đều không tin cũng chẳng quan hệ gì tới đại cục, quan trọng là Tiêu gia luôn luôn lấy điều này làm tổ huấn, hơn nữa, trăm năm này, Tiêu gia một mực an tâm làm ăn buôn bán, thậm chí từ trước đến giờ không có bất kỳ ai tới quốc gia nào làm quan. Luôn luôn an phận thủ thường, giữ vững quy củ. Do đó, thái độ của mỗi quốc gia đối với Tiêu gia chuyển từ ban đầu thèm chảy nước miếng sang âm thầm đề phòng. Bảo trì cục thế vi diệu.”

Đối với sự giảng giải về mặt chính trị này của Tần đại tiên sinh, Lăng Thiên khịt mũi khinh thường! Quả quyết nói: “Ta dám quả quyết bảy quốc gia không ai là không nhìn chăm chăm vào Tiêu gia! Còn Tiêu gia thì một khắc cũng không buông bỏ nỗ lực tranh bá thiên hạ! Chỉ có điều những việc này đều tiến hành trong bóng tối mà thôi! Còn lực lượng vũ trang của Tiêu gia thấp nhất cũng không thể yếu hơn nửa phần

so với lực lượng vũ trang của bất kỳ một quốc gia nào! Nguyên nhân vẫn một mực không hành động chỉ có một: Đó chính là các đại thể lực hiện tại đều cần một lý do quang minh chính đại mà thôi! Nói cách khác thì là đang thiếu một thời cơ!”

Tần đại tiên sinh hoảng sợ đến biến sắc: “Người, người từ đâu mà suy đoán như vậy?”

Lăng Thiên mỉm cười, khuôn mặt non nớt cười rất ngọt ngào, nhưng trong mắt Tần đại tiên sinh thì lại vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương! Lão nhin không được mà run rẩy!

32. Chương 32: Ta Muốn Từ Hôn.

Tần đại tiên sinh rất muốn hỏi một câu: Suy đoán gì? Nhưng vì bị khí thế của Lăng Thiên chấn nhiếp, không ngờ lại nói không nên lời. Tuổi còn ít, thân thể gầy nhỏ, nhưng không ngờ trong nháy mắt lại phát ra uy bá chi khí vô tận! Lẽ liệt không giận mà có uy.

Bản thân Lăng Thiên lại không chú ý tới bản thân của mình lúc này đã hoàn toàn thoát ly khỏi phạm trù của một tiểu hài tử, cúi đầu đi hai bước, sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình, tiếp tục nói: “Ta đoán là, không! Ta khẳng định! Thứ nhất, tất cả binh khí giáp trụ mà Tiêu gia cung cấp cho bảy đại vương quốc toàn bộ đều là thứ phẩm, hoặc chỉ là loại bình thường, còn tinh phẩm chân chính thì luôn được giấu trong thương khố bí mật của Tiêu gia, chờ thời cơ hành động! Thứ hai, Tiêu gia nhất định còn có một lực lượng bí mật mà không một ai biết, ẩn tàng ở một địa phương nào đó, hoặc là dùng một bộ mặt khác để xuất hiện trước mắt thế nhân. Thứ ba, một khi thời cục phân chia loạn lạc, giữa mỗi một quốc gia sẽ phát sinh chiến tranh, Tiêu gia tức nhiên sẽ theo thời theo thế mà vùng lên!”

Còn một câu cuối cùng Lăng Thiên chưa nói ra, đó chính là một khi thiên hạ đại loạn, kẻ có khả năng giành được thắng lợi cuối cùng khẳng định là Tiêu gia! Có điều, nếu trên cơ sở Lăng Thiên ta không có trên thế giới này, các người mới có khả năng giành được thắng lợi ngọt ngào đó! Nhưng hiện tại, toàn bộ đều khác rồi, Lăng Thiên ta đã tới đây, há có thể để các được như ý như vậy? Lăng Thiên cắn răng, cười lạnh, thâm nghĩ trong lòng.

Tần đại tiên sinh hoàn toàn bị Lăng Thiên làm cho kinh hãi! Mắt nhìn hài tử bé nhỏ này, tuy không biết nó vì sao lại có suy đoán như vậy, nhưng trong lòng lơ mơ cảm thấy, dường như suy đoán này không phải toàn bộ đều vô căn cứ.

Nhìn Lăng Thiên, Tần đại tiên sinh hỏi: “Vậy hiện tại, người đã biết những chuyện này, người định sẽ làm gì?” Khi nói thêm câu này Tần đại tiên sinh không hề phát hiện giọng nói của mình đã phát sinh biến hóa, tựa hồ như đã dùng một loại ngữ khí mang theo sự thương lượng hoặc là tôn kính, giống như dùng thái độ thỉnh giáo để hỏi một loại tồn tại mà bản thân mình phải ngưỡng vọng.

Lăng Thiên ngạo nghễ cười, nói: “Ta muốn từ hôn!”

“Cái gì?” Tần đại tiên sinh có nằm mơ cũng không ngờ rằng Lăng Thiên sau khi biết thực lực khủng bố của Tiêu gia lại nói ra một câu làm kinh động lòng người như thế này! Đây quả thật là chuyện khó bề tưởng tượng!

Lăng Thiên nhíu mày, tập trung suy nghĩ một hồi, sau đó nói: “Từ hôn, chỉ là để tự bảo vệ. Lăng gia hiện tại nội忧 ngoại hoạn đều có, đang lung lay sắp đổ, trong vòng mười năm chỉ sợ chịu không nổi bất kỳ sức ép nào. Hơn nữa, qua mấy năm, đời ta lớn hơn một chút, sẽ tiến hành một phen thanh tẩy triệt để cho Tiêu gia! Đem tất cả những nội gián trong nhà, bao gồm cả các thám tử do các phương thế lực phái tới, thanh trừ toàn bộ không bỏ sót một ai! Sau khi thanh tẩy sẽ xây dựng lại Lăng gia. Đầu tiên ta đem Lăng gia rèn thành một khối thiết bản, Lăng gia tuyệt đối không thể rung chuyển một lần nào nữa dù là rất nhỏ.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi tới thế giới này Lăng Thiên thẳng thắn nói ra những tính toán trong lòng mình! Trong câu nói hờ hững lại tràn đầy máu tanh và sát lực nồng đậm!

Tần đại tiên sinh ở bên cạnh vừa nghe thấy vậy, sống lưng đã phát lạnh, cả người nhể nhại mồ hôi. Trục muốn bịt tai không nghe nữa. Lão hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, cuộc thanh tẩy mà Lăng Thiên nói rốt cuộc sẽ đầm máu như thế nào! Với thế lực to lớn của Lăng gia hiện tại mà nói, cuối cùng sẽ chết đi

bao nhiêu người mới có thể hoàn thành cái gọi là thanh tẩy từ miệng Lăng Thiên! Có điều đó chắc chắn sẽ không phải là con số nhỏ.

Lăng Thiên cũng không có cách nào khác, từ mấy năm nay, Tần đại tiên sinh hiện tại đã cùng với Lăng Thiên thực sự đứng trên một con thuyền, là người duy nhất mà Lăng Thiên có thể hoàn toàn tin tưởng, thứ hai, thân phận hiện tại của Tần đại tiên sinh là tiên sinh dạy học của Lăng Thiên, bất kỳ hành động nào về sau của Lăng Thiên đều phải do Tần đại tiên sinh và hắn cùng nhau phối hợp mới được, nếu không, chỉ cần có gia gia nãi nãi phụ thân mẫu thân bốn tòa núi lớn trong nhà cũng đủ để áp chế Lăng Thiên không thể động đậy, một khi như vậy, Lăng gia chính là thực sự khoanh tay chờ chết; Thứ ba, có nhiều chuyện với tuổi hiện tại của Lăng Thiên căn bản không thích hợp để ra mặt xử lý, mà Tần đại tiên sinh chính là nhân tuyển thích hợp nhất.

Lăng Thiên cười không chút ưu tư, tiếp tục nói: “Còn Lăng gia nếu như bảo trì quan hệ thông gia với Tiêu gia, vậy thì chỉ cần Tiêu gia vừa có hành động, Lăng gia tất nhiên sẽ dính dáng bên trong. Ta không thể gửi gắm an nguy của Lăng gia vào Tiêu gia trong mười năm bị động như vậy! Đó là đánh cược, quá mạo hiểm. Ngoài ra, cho dù Lăng gia hiện tại đang trong thời kỳ hưng thịnh cũng phải cắt đứt loại quan hệ này với Tiêu gia. Bởi vì một khi loạn động, vậy thì Lăng gia tất nhiên sẽ thành một loại tồn tại phụ thuộc vào Tiêu gia. Mà Lăng Thiên ta quyết không cho phép gia tộc của mình phải chịu khuất phục dưới bất kỳ ai.”

“Cho nên...” Lăng Thiên cười lạnh lùng: “Ta muốn từ hôn.”

Tần đại tiên sinh lau mồ hôi lạnh trên trán đang chảy xuống, có nằm mơ cũng không ngờ rằng Lăng Thiên có thể nghĩ xa như vậy! Có nằm mơ cũng không ngờ rằng Tiêu gia nhất đại tài phiệt mà tất cả mọi người đều coi là một minh hữu tuyệt vời thế mà ở trong mắt Lăng Thiên lại là một loại nhân vật muốn tránh còn không kịp! Có nằm mơ cũng không ngờ rằng dã tâm của tiểu hài tử Lăng Thiên này lại lớn như vậy!

“Không cam tâm khuất phục bất kỳ ai!” Câu nói đầy khí phách này rốt cuộc đã đại biểu cho dã tâm vô cùng to lớn! Không thể khuất phục bất kỳ ai, vậy thì kết quả chỉ có một: Đó là phải vượt lên tất cả! Vượt lên tất cả là sao? Nó rốt cuộc muốn làm gì?

Tần đại tiên sinh nhìn Lăng Thiên, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Lăng Thiên cười hòa nhã, tựa hồ như hàm chứa thâm ý, nói: “Tần đại tiên sinh, ta không phải là một hài tử bình thường! Điểm này, người nên hiểu rõ.”

Tần đại tiên sinh trầm nghĩ: Nói thừa! Người đương nhiên không phải là một hài tử bình thường rồi, một hài tử bình thường há có thể thông minh giao hoạt, nghĩ thấu đáo mọi mặt như người à?

Nghĩ lại, Tần đại tiên sinh không khỏi hoảng sợ thất sắc: Không phải là tiểu hài tử bình thường! Câu này tựa hồ như bao hàm rất nhiều ý tứ. Lại giống như là một loại ám thị? Lăng Thiên lúc này nói với mình câu này, đương nhiên không phải nói với mình rằng nó là yêu quái, vậy căn bản không phải chỉ nói vu vơ! Chẳng lẽ... tiểu hài tử này là đáng cứu thế chủ do thượng thiên phái tới nhân gian? Trừ cách giải thích này, còn có thể có lý do gì khác có thể giải thích một loạt những chuyện không thể ngờ tới liên tục phát sinh trên người tiểu hài tử mới năm tuổi này chứ?

Tần đại tiên sinh hai mắt tròn tròn như chuông đồng? Lặng im nhìn Lăng Thiên, thần sắc trong mắt - kinh hãi, không dám tin, tôn kính, ngưỡng vọng... Trong nhất thời, hàng trăm loại tư vị tràn ngập trong đầu Tần đại tiên sinh. Dường như khiến cho vị lão phu tử này không thể chịu nổi, đến đây thì hôn mê...

33. Chương 33: Thiên Mệnh Sở Quy.

Ách!

Lăng Thiên nhìn sắc mặt của Tần đại tiên sinh khiến cho lòng hắn không khỏi cười khỏ. Đây là sao? Chẳng qua mình chỉ cảm thấy biểu hiện vừa rồi rất chói mắt thôi mà. Không thể nhịn được mới nói ra một câu như vậy. Bất quá mình muốn chứng minh bản thân là một thiên tài, Dù sao trên thế giới này có lẽ có thiên tài tồn tại. Lấy sự nguy trang và che giấu của thiên tài có lẽ mình sẽ làm cho người ta tiếp nhận mình dễ dàng hơn một chút mà thôi.

Nào biết được câu nói vừa rồi lọt vào trong tai lão tiên sinh này thì Tần đại tiên sinh lập tức cho rằng mình là nhân vật được thượng thiên phái xuống. Thiên mệnh sở quy sao? Ta ngất! Đầu của lão gia hỏa này còn bình thường không đây? Sức tưởng tượng quá mức phong phú đi.

Tần đại tiên sinh rốt cục cũng hồi hồn. Hắn vội vàng tiến lên từng bước, thần sắc có chút điên cuồng kéo lấy áo của Lăng Thiên hỏi: “Nói đi, ngươi có phải hay không là người được thượng thiên đặc ý phái xuống?”

Lăng Thiên bị hắn nắm áo khiến cho hắn không thể hô hấp được. Sau khi miễn cưỡng hít vào một chút liền đỏ khốc đỏ cười nói: “Ách...Điều này...Coi như là vậy đi.”

Nói chính mình được thượng thiên phái xuống cũng không có gì không đúng. Dù sao thì mình cũng là từ trên Hoàng Tuyền Lộ chạy trốn ra mà. Nếu không phải thượng thiên chiếu cố cho có lẽ mình đang trải qua luân hồi ở thế giới kia rồi. Từ điều này mà nói thì hình như mình thật là ‘Thiên mệnh sở quy’!

Cuối cùng Tần đại tiên sinh cũng buông tay ra, ánh mắt tuy trống rỗng nhưng mà thần sắc lại mừng như điên. Một lão đầu đáng thương! Hoàn toàn bị Lăng Thiên đả kích đến nỗi ngây ngốc cả người.

“Tiên sinh, tỉnh lại, tỉnh lại tiên sinh!” Lăng Thiên vội vàng gọi vài tiếng thì Tần đại tiên sinh mới như tỉnh mộng lại. Sau khi hồi hồn đã nhìn thấy Lăng Thiên đứng trước mặt nhất thời kinh hoảng đứng lên sửa sang lại quần áo rồi nghiêm mặt lại quỳ xuống đất...

Lăng Thiên đỏ mặt cười hột! Lão gia hỏa này muốn ta giảm thọ đây mà! Hắn vội vàng tiến lên muốn đỡ lão tiên sinh đứng lên.

Hành động này của hắn khiến cho lão phu tử nóng nảy vô cùng: “Lẽ không thể nào thiếu được. Ngươi là sứ giả được thượng thiên phái xuống thì ngay cả tư cách thi lễ với ngài lão phu cũng không có sao?”

Lăng Thiên được một trận nổi da gà. Lão đầu này đọc sách cả đời không chừng đọc đến nổi hồ đồ luôn rồi. Ta còn chưa bắt đầu lừa dối mà lão nhân gia đã như vậy rồi. Nếu lừa dối hắn đôi câu sợ rằng hắn bị đứng tim mà chết cũng không chừng.

Nhìn thấy lão phu tử lệ rơi đầy mặt quỳ sát mặt đất đến chết cũng không muốn đứng lên làm cho Lăng Thiên không biết phải nói gì. Hắn không còn cách nào khác đành phải tiếp tục lừa dối Tần đại tiên sinh thêm vài câu nữa.

“Khụ...” Lăng Thiên nghiêm mặt ho vài tiếng liền nói: “Tiên sinh, người làm như vậy không được rồi. Thân phận hiện tại của ta chỉ có một mình người biết thôi. Nếu người cứ tiếp tục làm như vậy sợ rằng tin tức này sẽ bị tiết lộ ra ngoài. Một khi chuyện đó xảy ra thì người sẽ biết hậu quả như thế nào chứ? Các thế lực lớn thậm chí tất cả mọi người trên thế giới này đều đối địch với ta. Bọn họ đều muốn tiêu diệt ta càng sớm càng tốt. Lăng Gia cũng bị ảnh hưởng theo mà phải biến mất. Tất cả những điều này đều do sự tôn kính của người đối với ta mà gây ra. Người hiểu không?”

Tần đại tiên sinh kinh hãi vô cùng! Hắn luống cuống tay chân đứng lên nói: “Là lão phu hồ đồ, mong...công tử tha thứ!” Suy nghĩ một hồi lâu hắn cũng không biết phải xưng hô như thế nào cho phải liền miễn cưỡng gọi là công tử.

Lăng Thiên đầu đầu nói: “Mong rằng tiên sinh sẽ xưng hô như trước đi. Gọi như vậy không phải hại chết tiểu tử sao?”

Tần đại tiên sinh lắc đầu một cách kiên quyết nói: “Tôn ti là điều không thể nào thiếu được. Lão phu khó có thể nghe theo lời công tử được.”

Lăng Thiên buồn bực vô cùng: “Tiên sinh nếu cứ như vậy khiến lòng Lăng Thiên rất bất an. Hơn nữa khắp nơi trong Lăng Phủ đều có tai mắt của các thế lực khác. Vạn nhất có người cố ý dò xét sẽ phát hiện hết thấy. Cho nên bất kỳ lúc nào chúng ta cũng không thể xưng hô như vừa rồi. Chỉ cần trong lòng tiên sinh hiểu rõ là được rồi. Cần gì phải biểu hiện ra ngoài?”

Tần đại tiên sinh như đã tỉnh mộng: “Đúng đúng. Là lão phu hồ đồ rồi. Ha ha, chỉ cần trong lòng có thần là đủ rồi!”

Lăng Thiên buồn bực muốn quay đầu đi khỏi đây. Hắn không biết phải làm gì đành chuyển đề tài nói: “Vừa rồi chúng ta cũng đã nói đến chuyện thối thân rồi nhưng mà phải thối thân như thế nào đây? Chúng ta cần

phải thương lượng cho thật kỹ?”

Tần đại tiên sinh thoáng cái đã khôi phục lại bình thường: “VẬY NGƯỜI TÍNH NHƯ THẾ NÀO?”

Lăng Thiên cười cười, hần rút cục cũng đem lão gia hỏa này tỉnh mộng. Hần cũng không khách sáo nói thẳng ra tính toán trong lòng: “Nếu như đối phương chủ động thối hôn mới là hay nhất.”

Tần đại tiên sinh buồn bực nói: “Hôn sự đã được định ra rồi, đám hỏi giữa hai nhà Tiêu Lăng đâu phải là chuyện nhỏ gì? Đối với hai nhà đều tìm được trợ lực cường đại. Tiêu gia như thế nào lại mạo hiểm đi thối hôn chứ?”

Lăng Thiên cười hắc hắc nói: “Theo suy đoán của ta thì Tiêu Gia có dã tâm không hề nhỏ. Một khi bọn hắn phát hiện ra tiểu công tử của Lăng Gia - người trong tương lai có khả năng sẽ trở thành nữ tể (con rể) của hắn là một tên ăn chơi trác táng, là tiểu hài tử thích quần áo lụa là, một phế vật không xứng đáng một xu. Hơn nữa hoàn cảnh hiện tại của Lăng Gia thì ai cũng thấy rất rõ ràng, là đại gia tộc đứng đầu ngọn gió có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào. Với lại hai đời già trẻ của Lăng Gia đối với Vương quốc luôn trung thành và tận tâm, không có khả năng bọn họ sẽ phản bội vương quốc. Có một minh hữu như vậy căn bản không có một chút trợ giúp nào cả. Thậm chí thành sự không có mà bại sự luôn dư thừa. Tiêu gia gia chủ sao lại có thể để cho tôn nữ bảo bối của hắn sống cuộc sống như vậy? Trong tình huống này thì người đoán bọn họ sẽ làm gì?”

Tần đại tiên sinh ‘A’ một tiếng: “Nếu quả thực như vậy...Ta là Tiêu gia gia chủ sẽ chọn lựa thối hôn. Bất quá phải làm như thế nào mới khiến cho Tiêu gia thối hôn đây?”

Lăng Thiên cười một cách thần bí: “Lão tiên sinh không phải là lão bằng hữu của Tiêu Phong Hàn sao? Trước khi ra quyết định hắn không thể không đến hỏi người một chút về tiểu công tử trong Lăng Phủ này. Đến lúc đó người chỉ cần...như thế...như thế...Hắc hắc!”

Lưng của Tần đại tiên sinh ướt đẫm mồ hôi lạnh! Tiểu ác ma! Tần lão phu tử vì Lăng Thiên mà bắt đầu cầu khẩn cho đối thủ của hắn. Đối địch với một tiểu ác ma như thế này khác nào đi tìm tử lộ chứ?”

Nhưng lúc này Tần lão phu tử lại có một nghi hoặc mới: “Nếu công tử muốn hủy hôn sao không nói thẳng ra luôn? Cần gì phải để đối phương lên tiếng trước?”

Lăng Thiên hừ một tiếng: “Thối hôn sẽ ảnh hưởng đến thể diện của hai đại gia tộc. Há có thể nói thối là thối được sao? Tiêu gia muốn thối hôn thì phải nỗ lực rất nhiều. Há có thể để cho bọn chúng như ý?”

Tần lão phu tử lại đổ mồ hôi lần nữa! Quá hèn hạ! Quá vô sỉ! Tiểu tử này không hổ là nhân vật được thượng thiên phái xuống! Rõ ràng là chính bản thân mình muốn thối hôn nhưng lại sắp đặt cho đối phương đưa ra yêu cầu hủy hôn trước. Lại có thể lợi dụng chuyện này làm một cuộc trao đổi thật lớn. Tần lão tiên sinh từng nhìn qua nhiều người vô sỉ nhưng chưa thấy ai vô sỉ như hắn.

Chỉ nghe Lăng Thiên tự nói thầm: “Hủy hôn là điều đương nhiên. Ít nhất có thể lừa được một xưởng binh khí. Nhưng một khi nha đầu của Tiêu gia trưởng thành khiến ta coi trọng thì sao? Ôi! Không thể làm gì hơn là phải đoạt lại...”

Tần lão phu tử che mặt chạy trốn chết...

34. Chương 34: Vị Trí Của Lăng Kiếm.

Lăng Thiên cười cười cất bước đi về phòng của hắn.

Rất cục có thể khiến Tần đại tiên sinh lộ diện giúp hắn thối hôn. Mặc dù trong quá trình đó có chút chuyện không ngoài ý muốn nhưng Lăng Thiên cũng rất đắc ý.

Đi qua một bụi trúc thì Lăng Thiên đã có thể thấy được cửa phòng của hắn. Nhưng ngay lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, từ bên trong đi ra một người. Một tiểu hài tử.

Lăng Thiên nhìn thấy tiểu gia hỏa này tuy mặc áo bông rất dày nhưng trên mặt vẫn xanh xao vô cùng, mặc dù đã tốt hơn trước đây rất nhiều. Gương mặt thon gầy, một đôi mắt thâm đen phát ra hàn quang lạnh lùng như quỷ hỏa lấp lóe không ngừng trong đêm tối. Cả người toát ra một hơi thở âm lãnh kinh khủng.

Đó chính là Lăng Kiếm được Lăng Thiên mang về nhà. Lăng Kiếm quả thực không phụ sự chờ mong của Lăng Thiên, từ lúc dẫn hắn về thì hắn chỉ thuộc về một mình Lăng Thiên.

Sở dĩ Lăng Thiên liếc mắt cái liền coi trọng người này ngoại trừ thân thể hắn phối hợp với nhau một cách đặt biệt thì Lăng Thiên rất coi trọng khí tức âm hàn này của hắn. Theo kinh nghiệm ở kiếp trước của hắn, những người có được khí tức này sau khi được huấn luyện sẽ trở thành vương giả trong bóng tối! Một sát thủ đáng sợ!

Vừa đứng dịp trong trí nhớ của Lăng Thiên có một phương thức huấn luyện sát thủ rất hoàn mỹ. Là một loại phương pháp của Lăng Gia kiếp trước bồi dưỡng ra những sát thủ vĩnh viễn ẩn thân trong bóng tối để bảo vệ cho gia tộc khi gặp nguy hiểm. Bọn họ cũng là một thanh đao sắc bén dùng để đối phó địch nhân.

Lăng Thiên muốn huấn luyện Lăng Kiếm trở thành một sát thủ như vậy? Không, như vậy còn chưa đủ, Lăng Thiên muốn cho Lăng Kiếm trở thành vương giả trong bóng tối, là một sát thủ chi vương! Mà khí chất hay là tạo ngộ của Lăng Kiếm đều phù hợp với yêu cầu của Lăng Thiên.

Hơn nữa Lăng Kiếm lại tinh thông phương pháp ẩn nấp. Phải biết rằng điều cơ bản nhất của một sát thủ là khả năng ẩn giấu tung tích bản thân. Đặc điểm của sát thủ chính là vĩnh viễn giấu thân trong bóng tối, vĩnh viễn không được đối mặt trực tiếp với địch nhân. Những quy củ gì của võ lâm? Đơn giản độc đấu đối với sát thủ mà nói đều là vô nghĩa. Không được bỏ qua bất kỳ thủ đoạn nào. Một kích phải lấy mạng mới chính là nguyên tắc làm việc của sát thủ!

Đi vào bên trong phòng liền thấy một chậu thật lớn chứa đầy than hồng nhưng không có chút khói nào bốc lên cao. Lăng Thiên vừa chuẩn bị cởi áo khoát ngoài ra thì Lăng Kiếm đã tiến lên muốn hầu hạ hắn.

Lăng Thiên ngăn người ra, hắn không tiếp tục cởi áo nữa mà vỗ vỗ bả vai của Lăng Kiếm nói: “Lăng Kiếm, trước tiên ngươi cứ ngồi xuống đi. Có một số việc ta cần nói rõ cho ngươi biết. Trong quá trình ta nói ngươi chỉ cần lắng nghe thôi. Ta chỉ nói một lần.”

Lăng Kiếm ưỡn ngực trả lời rất nhanh: “Rõ!” Sau đó hắn ngồi lên trên ghế không nhúc nhích như một cây gỗ. Đôi mắt lóe sáng nhìn chăm chăm Lăng Thiên.

Lăng Thiên cười khổ một tiếng nói: “Lăng Kiếm. Đầu tiên ta phải nói cho ngươi rõ ràng rằng ta mang ngươi về là để làm gì. Ngươi phải biết rằng ta mang ngươi về tuyệt đối không phải là một gã sai vặt chỉ biết giúp ta cởi áo. Lăng Kiếm, chỉ cần ngươi có thể thông qua khảo nghiệm và huấn luyện của ta thì ngươi sẽ trở thành cánh tay phải đắc lực, là một trợ thủ không thể thiếu và cũng là một huynh đệ ta tin tưởng để phó thác tính mạng. Ngươi hiểu không?”

Thân thể Lăng Kiếm chấn động, từ đôi mắt toát ra sự cảm kích vô hạn. Đôi môi khẽ nhúc nhích nhưng hắn lại không thể cất thành tiếng, khóe mắt của hắn bị một màn sương nước mờ ảo che phủ đi.

Lăng Thiên giơ tay lên ngăn cản Lăng Kiếm trả lời: “Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì. Ta cũng biết cảm thụ hiện tại của ngươi ra sao. Những điều này ngươi không cần phải nói, chỉ đặt trong lòng là được. Nhưng ngươi phải xác định rõ vị trí của mình. Ở trong nhà này ngươi không cần phải hầu hạ bất kỳ kẻ nào. Còn nữa, ngươi phải vĩnh viễn ghi nhớ một câu: Ngoại trừ ta ra ngươi không cần phải nghe lệnh bất cứ ai. Nhớ rõ, không được nghe lệnh bất kỳ một người nào. Ngoại trừ ta ngươi phải bảo trì tôn kính ra thì sau khi ngươi ra khỏi nơi đây rồi thì ngươi có thể miệt thị bất kỳ kẻ nào. Kể cả vương công đại thần, cả đế vương hoàng tử! Cho dù là trong nhà này ngoại trừ gia gia, nãi nãi, phụ mẫu của ta ra ngươi cũng có thể miệt thị tất cả. Ngươi hiểu không?”

Đôi mắt Lăng Kiếm đắm lệ. Hắn mặc dù không biết được Lăng Thiên muốn hắn làm điều gì nhưng có nằm mơ hắn cũng không ngờ Lăng Thiên lại cho hắn đại ngộ cao như vậy. Bất tri bất giác Lăng Kiếm cố gắng ngồi thẳng người hơn, đôi mắt nhìn chăm chú vào Lăng Thiên không chớp. Lắng nghe và nhớ rõ từng câu, từng chữ của Lăng Thiên.

Trong lòng Lăng Kiếm đột nhiên có ý nghĩ: Có một chủ nhân như vậy thì sau này cho dù mình vì hắn mà phải chết đi cũng đáng.

Không một ai biết được mười năm sau, thiên hạ đệ nhất huyết lãnh sát thủ - một nhân vật đứng trên đỉnh cao của thiên hạ, từ trên cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh lại là người chỉ thuần phục một mình

Lăng Thiên. Ngay hôm nay hần đã tạo nên sự tự tin của bản thân, đi bước đầu tiên chấn nhiếp thiên hạ. Để đạt được tất cả những điều này đều nhờ vào những lời nói như chém đinh chặt sắt của Lăng Thiên.

Nói xong tất cả những điều này Lăng Thiên đứng lên đem áo khoát của mình cởi ra. Sau khi treo áo lên liền dựa lưng lên thành giường im lặng không lên tiếng.

Lăng Kiếm như không nhìn thấy những việc làm này của Lăng Thiên mà chỉ yên lặng ngồi đó suy nghĩ. Dùng hai tay nhẹ nhàng xoa những chỗ đau nhức trên thân thể mình, hóa giải những chua xót và mệt mỏi trước đây. Lăng Kiếm bỗng nhiên đứng lên hoạt động thân thể một chút, cũng là bắt đầu tiến hành những động tác không coi ai ra gì của mình.

Hần biết khảo nghiệm của Lăng Thiên dành cho bản thân hần sẽ bắt đầu rất sớm. Có thể khôi phục thể lực sớm một chút là sẽ gia tăng thêm một phần nắm chắc thông qua khảo nghiệm. Hiện tại có nói gì cũng vậy. Nếu như không thể thông qua khảo nghiệm của công tử thì tất cả lời nói không có một ý nghĩa nào. Lăng Kiếm hạ quyết tâm phải thông qua khảo nghiệm của công tử, để chính mình có thể trở thành người duy nhất công tử có thể tin tưởng! Bất kỳ lúc nào cũng có thể lấy tính mạng chính mình bảo hộ an toàn cho công tử.

Chỉ cần có ta ở đây thì bất kỳ ai trên thế giới này cho dù là lão hoàng đế, cho dù là thần thánh cũng vậy. Trước khi ta ngã xuống không một người nào có thể xúc phạm đến một cọng tóc của công tử.

Mặc dù hần không nói ra nhưng trong lòng Lăng Kiếm âm thầm hạ lời thề! Lời thề này mặc dù không ác độc như lời thề trước kia nhưng Lăng Kiếm dùng toàn bộ linh hồn, toàn bộ tính mạng mình và sự trung thành của mình lập ra lời thề trong yên lặng. Một lời thề này sẽ đi theo cả đời hần, trở thành tiêu chuẩn của hần - Sát thủ Lăng Kiếm.

Bóng đêm lặng lẽ đến cũng lặng lẽ rời đi!

Lăng Thiên mở hai mắt. Ánh nắng ban mai nhu hòa tiến vào phòng qua cửa sổ.

Khóe miệng Lăng Thiên lộ ra một nụ cười cổ quái: Nếu như hần đoán không sai thì hôm nay Tiêu gia gia chủ Tiêu Phong Hàn sẽ đến Lăng Gia.

35. Chương 35: Tiêu Gia Gia Chủ.

Sáng sớm hôm nay đã có người đi đến trước cửa Lăng Phủ bái thiếp.

Huynh đệ kết bái của Lăng lão công gia cũng là thiên hạ đệ nhất tài phiệt - Tiêu Gia Gia Chủ Tiêu Phong Hàn vào trưa hôm nay sẽ đến bái phỏng Lăng lão công gia - Lăng Chiến.

Trên dưới Lăng Phủ náo nhiệt vô cùng. Thiên hạ đệ nhất tài phiệt đến chơi không thể là chuyện bình thường được. Các đầu bếp trong Lăng Phủ đã tự thân đi chợ mua vài nguyên liệu chuẩn bị cho buổi trưa tiếp khách.

Nghĩa tử của Lăng lão công gia Lăng Không lại hăng hái cực kỳ. Chạy đông chạy tây giám sát khắp nơi. Đồng thời hần cũng căn dặn Lăng Chân khi nhìn thấy Tiêu gia gia chủ phải tạo một ấn tượng thật tốt cho đối phương. Một nhân vật như vậy chỉ cần mở miệng khen một câu thôi cũng có tác dụng rất lớn cho người sau này.

Lăng lão công gia đang ở trong thư phòng đọc bái thiếp kia liền không để ý đến phong độ mà mở miệng mắng thật to. Trong lòng hần cảm thấy kỳ quái vô cùng: Tiêu lão hồ ly này trước đây đến chơi có khi nào dùng bái thiếp đâu? Lần nào cũng xông thẳng vào? Hôm nay sao lại trịnh trọng như vậy? Quả là một chuyện lạ à!

Bái thiếp được gửi đến bất ngờ như thế này có ý nghĩa sâu xa không thể không làm cho Lăng Chiến suy nghĩ lung tung cả lên. Không lẽ tên kia phát điên? Trong lòng Lăng lão công gia cảm thấy kỳ quái.

Mặc kệ như thế nào thì bái thiếp này cũng là do hần cố ý gửi đến khiến cho Lăng Chiến càng không hiểu rõ dụng ý của hần. Trong lòng không biết mình đã đắc tội tên này khi nào?

Nghĩ lâu thật lâu cũng không có hiểu được ẩn ý trong đó nên Lăng Chiến cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa. Trong lòng âm thầm quyết định khi Tiêu lão hồ ly kia đến nhà phải mắng hấn một trận cho đã! Có tiền là ngon lắm sao?

Mặt trời dần nhô cao lên. Bầu trời không gió không mây, khí trời thật mát mẻ. Ánh nắng ấm áp dường như xua đi sự lạnh lẽo của mùa đông. Cư nhiên lại có vài vầng ấm áp của mùa xuân...

Giữa trưa đã đến...

Một chiếc xe ngựa có tấm màn che màu đen. Bên trên tấm màn che màu đen đó có thêu một đóa hoa cúc mở nở màu vàng kim! Chiếc xe không nhanh không chậm đi trên đường lớn, âm thanh vó ngựa bước trên đường thanh thúy dễ nghe vang vọng khắp hai bên đường.

Trước xe ngựa có bốn tên bạn trang phục ngắn màu đen, lưng đeo trường kiếm, ánh mắt lạnh như băng. Hai bên xe ngựa có hai tên như vậy dán sát vào xe, một bước cũng không rời. Sau xe còn có tám gã hắc y nhân phân thành hai nhóm lặng lẽ đi theo.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới nhưng mà bọn hộ vệ trước Lăng Phủ bỗng nhiên cảm thấy áp lực rất to lớn truyền đến. Không khí nhất thời như cô đọng lại, ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Một cỗ khí tức uy nghiêm từ phía sau tấm vải đen truyền đến rất rõ ràng.

Xe ngựa dần dần dừng lại, một gã hắc y nhân đi đến trước cửa xe ngựa quỳ xuống, một tay chống xuống đất... Một tên hắc y nhân khác tiến lên từng bước vươn tay vén tấm màn che của kiệu.

Một bàn chân mang đôi giày đen chậm rãi bước ra đạp lên lưng tên hắc y nhân. Sau đó một lão già tóc hoa râm có vẻ nhân từ chậm rãi xuống xe. Lão có một gương mặt gầy gò với thân hình nhỏ bé nhưng hai mắt toát ra thần quang rực rỡ. Sau đó là một tiếng cười “Lạc lạc” vang lên và một tiểu cô nương bạn áo da màu xanh biếc nhảy xuống kiệu. Không chờ tiểu cô nương tiếp đất thì lão già đã ôm nàng ta vào trong lòng.

Lăng Chiến lão gia tử sớm đã được hạ nhân chạy đi thông báo nên đã tự bản thân dẫn theo một đám người tươi cười đi ra cửa nghênh đón.

Lão già vừa xuống xe hiển nhiên là Tiêu gia gia chủ Tiêu Phong Hàn. Hắn vừa nhìn thấy huynh đệ kết bái đi ra nghênh đón khiến cho hắn vui mừng không thôi. Mặc dù trong lòng hắn có muôn vàn điều không hài lòng nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ ép xuống. Nhìn thấy bái huynh với một mái tóc gần như bạc trắng và gương mặt tươi cười khiến cho trong lòng Tiêu Phong Hàn dâng lên tình cảm ấm áp. Bỗng nhiên hắn nhớ lại thời gian hai người kết bái huynh đệ chinh chiến khắp thiên hạ, đồng sanh cộng tử khiến cho hào khí trong lòng hắn không khỏi dâng cao lên. Tiêu lão gia không khỏi cảm thấy hôm nay mình có chút quá phận. Ôi! Chuyện kia chờ cơ hội sau này hắn nói vậy. Hai huynh đệ mấy năm không gặp nhau cần gì phải phá hỏng bầu không khí này chứ.

Tiêu Phong Hàn sau khi đi đến kinh thành liền phái người đi thu thập những tư liệu của tiểu thiếu gia Lăng Thiên. Tiêu Phong Hàn càng xem càng nổi giận, tuy nói tuổi của Lăng tiểu thiếu gia còn nhỏ thế nhưng cứ tiếp tục như vậy sợ rằng Lăng Gia sẽ bị sụp đổ trong tay tên bại hoại này.

Dưới sự tức giận lôi đình hắn mới lệnh cho hạ nhân đưa bái thiếp đến Lăng gia. Ý nghĩa của bái thiếp cũng như quốc thư qua lại giữa các vương quốc với nhau, tỏ ý tứ đến đây chỉ để bàn công sự. Tiêu Phong Hàn tự thân hạ bái thiếp này khiến cho Lăng lão gia chủ Lăng Chiến tự mình tiếp đãi. Hắn mặc dù biết được làm như vậy khẳng định sẽ khiến cho Lăng Chiến bất mãn thậm chí nổi giận lôi đình. Nhưng vì đại kế của gia tộc, vì hạnh phúc của tôn nữ nên Tiêu Phong Hàn không còn lựa chọn nào khác.

Lăng Chiến cười ha ha tiến lên, nghênh đón Tiêu Phong Hàn bằng một cái ôm thật lớn. Lúc này trong mắt Tiêu Phong Hàn cũng hiện ra cảm tình chân thành, hắn đồng dạng mở tay ra nghênh đón. Giữa hai người từng là lão chiến hữu sinh tử có nhau, hảo huynh đệ rất cục cựa cũng gặp lại sau năm năm xa cách.

Lăng Chiến ôm lấy Tiêu Phong Hàn, dùng lực thật mạnh vỗ lên lưng hắn dường như cao hứng vô cùng. Nhưng Lăng Chiến nhân cơ hội không ai nhìn thấy liền nhỏ giọng bên tai Tiêu Phong Hàn: “Tiêu Phong Hàn. Tấm bái thiếp hôm nay ngươi phải giải thích rõ ràng cho lão tử. Nếu không lão tử sẽ cùng với tẩu tử (Chị dâu) lột da lão hồ ly người!”

Trong lòng Tiêu Phong Hàn cười khỏ một tiếng. Hắn biết được lão gia hỏa này nhất định sẽ không nhin được mà. Quả nhiên phiền toái đã đến, không biết làm sao đành phải nhỏ giọng trả lời: “Một lát nói tiếp!”

Già trẻ Lăng Gia hoan nghênh nhiệt tình khi hai người nắm tay nhau tiến vào Lăng Phủ. Lăng lão phu nhân đứng giữa đám người nghênh đón nhưng gương mặt lại lạnh như băng.

Tiêu Phong Hàn tiến lên từng bước thi lễ thật sâu: “Tiểu đệ nào dám để tẩu tử tự thân ra nghênh đón. Tẩu tử khiến tiểu đệ sợ hãi không thôi.”

Về mặt Lăng lão phu nhân không thay đổi, nghiêm túc thi lễ: “Thiên hạ đệ nhất tài phiệt Tiêu gia gia chủ đại giá quang lâm khiến cho kẻ hèn này cảm thấy vinh quang vô cùng. Lão thân gia với các người trong gia tộc nghênh đón Tiêu gia gia chủ đại giá đến!”

Ách!

Tiêu Phong Hàn xấu hổ vô cùng. Hắn vốn rất sợ người tẩu tử này. Khi còn trẻ, ba người bọn họ cùng nhau xông vào thiên hạ, Tiêu Phong Hàn vốn không sợ trời không sợ đất nhưng duy nhất lại sợ người tẩu tử này. Có một lần Tiêu Phong Hàn hắn bị thương nặng được tẩu tử cứu từ trong thiên quân vạn mã ra. Sau đó lại chăm sóc liên tục cho hắn bảy ngày bảy đêm mới đưa hắn từ trong Diêm Vương Điện kéo trở lại. Trong tim Tiêu Phong Hàn đối với phu thê Lăng Chiến chiếm một diện tích rất lớn. Lúc này tẩu tử lại mang theo bộ mặt lạnh băng như bộ dáng khi làm công sự khiến cho nét mặt già nua của hắn nóng lên, trong lòng không khỏi có chút thất thối.

Nhìn Lăng Chiến bên cạnh muốn cầu cứu hắn nhưng thấy trên khóe miệng Lăng Chiến treo một nụ cười xấu xa đang chậm rãi ngấn đầu nhìn trời. Đường như trên đó có vật gì hấp dẫn hắn.

Tức cười! Tự ngươi phái người hạ bái thiếp đến mới gặp phải chuyện như hôm nay. Còn muốn lão phu giúp đỡ sao? Trên đời này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?

Tiêu Phong Hàn âm thầm cắn răng, nét mặt đầy nếp nhăn của hắn đỏ lên. Tránh né cũng không được nên không biết làm gì khác hơn là giả ngu nói: “Ách. Tẩu tử, đây là chuyện gì? Không biết tiểu đệ đắc tội tẩu tử điểm nào? Ách, mong tẩu tử nói rõ, tiểu đệ nhất định sẽ sửa sai...nhất định sửa sai.”

Lăng lão phu nhân lạnh nhạt nói: “Không dám! Tiêu gia đại tài khí thô hạ bái thiếp đến Lăng Phủ. Lăng Phủ chỉ là một ngôi nhà nhỏ không có đủ khả năng đón tiếp từ xa nên thất lễ mới là lão thân và Lăng gia mới đúng. Tiêu gia chủ nào có sai lầm nào?”

Tiêu Phong Hàn đột nhiên giận dữ quay đầu lại nhìn hắc y hộ vệ của mình hét lớn: “Là tên vương bát đản nào hạ bái thiếp? Đứng ra cho ta!” Hắn vừa hét lớn vừa chớp chớp mắt với bọn chúng.

Bọn hắc y hộ vệ nhìn lẫn nhau. Việc này ngộ à ghen. Lão gia ngài không lên tiếng thì ai dám cầm bái thiếp đi khắp nơi chứ? Điều đó không phải là liếm mũi hổ sao? Cảm thấy mình sống quá lâu ư?

Sau khi yên lặng một chút liền có một tên hắc y hộ vệ khôi phục tinh thần vội vàng tiến lên từng bước quỳ xuống nói: “Là thuộc hạ làm việc không tốt. Mong gia chủ trách phạt!”

Tiêu Phong Hàn đá một cước vào người hắn khiến hắn ngã lộn nhào xuống đất mắng: “Hỗn trướng! Lão phu đến Lăng Phủ cần phải dùng bái thiếp sao? Thành sự không có mà bại việc có thừa. Chờ khi trở về ta sẽ tự mình đánh ngươi trăm roi! Một phé vật mà!” Tên hộ vệ kia vừa vâng vâng dạ dạ liên tục vừa lui xuống.

Tiêu Phong Hàn sau khi rống giận xong liền quay người lại cười bồi: “Đại tẩu, người xem đi. Việc này quả thực là tiểu đệ không biết mà?”

Lăng lão phu nhân hung hăng bĩu môi. Chuyện ản tình trong đó Lăng lão phu nhân không nhìn ra mới là chuyện lạ đó.

Lăng Khiếu đứng một bên thấy mọi việc cũng nên dừng lại nên vội vàng bước ra giải vây: “Mẫu thân. Xem ra Tiêu thúc quả thực không biết chuyện này. Thủ hạ của Tiêu thúc không biết được giao tình của hai nhà nên mới tự tiện làm chủ. Là hiểu lầm mà thôi.”

Tiêu Phong Hàn vội vàng gật đầu như con gà: “Đúng đúng. Là hiểu lầm mà thôi...ha ha.” Sau đó hắn nhìn Lăng Khiếu cảm kích rồi hung hăng liếc mắt Lăng Chiến một cái.

Lăng lão phu nhân ‘Ồ’ lên một tiếng: “Thì ra chỉ là một hiểu lầm...”

Tiêu Phong Hàn lau mồ hôi lạnh trên trán: “Đúng vậy đúng vậy. Là hiểu lầm... Hắc hắc.” Âm thanh khô khốc như một con gà mái bị bóp cổ.

Lăng lão phu nhân nhất thời trở nên thân thiết hơn: “Thì ra là hiểu lầm, như vậy thì thôi. Ai yêu, tiểu cô nương xinh đẹp như đóa hoa này là Tuyết Nhi sao? Sách sách...Xem bộ dáng này mới đáng yêu làm sao. Đến đến đây với nãi nãi nào. Nãi nãi có quà tặng cho con đây. Sách...”

Tiêu Phong Hàn âm thầm thở dài ra một hơi. Cuối cùng cũng thoát được một cửa! Chưa kịp vui mừng thì nghe được âm thanh của Lăng lão phu nhân từ xa truyền đến: “Lăng Khiếu. Đi lấy cho Tiêu thúc thúc của ngươi một cái khăn tay lau đôi mắt đi. Vừa rồi ta thấy hắn nháy mắt liên tục xem ra cũng mệt lắm.”

Tiêu Phong Hàn đỏ mồ hôi một trận nữa.

36. Chương 36: Siêu Cấp Hoàn Khố.

Quay đầu lại thấy ánh mắt Lăng Chiến như cười như không đang nhìn mình khiến Tiêu Phong Hàn không nhận được cả giận: “Lão già kia. Vừa rồi ngươi cảm kích sao?”

Lăng Chiến hừ một tiếng lạnh lùng nói: “Việc này ngươi còn trách ta được sao?”

Tiêu Phong Hàn tức giận hừ một tiếng nhưng không biết phải phản bác như thế nào. Vốn đó là chuyện nhất thời dưới cơn giận dữ gây ra. Hình như cũng không thể trách được người ta.

Tâm trạng buồn bực vô cùng liền đưa mắt xung quanh quan sát. Đột nhiên hắn cảm giác được thiếu thiếu điều gì, sau khi suy nghĩ kỹ liền tím mặt nói: “Tôn tử bảo bối của ngươi đâu?”

Trong lòng Lăng Chiến đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái. Vừa rồi còn nhìn thấy tên tiểu gia hỏa kia đến nhưng chỉ trong chớp mắt đã không còn thấy tăm hơi nữa? Ánh mắt nghi hoặc nhìn về Lăng Khiếu đang đứng bên cạnh: “Thiên nhi đi đâu rồi?”

Lăng Không với Lăng Chân đang đứng gần đó nghe vậy không khỏi cảm thấy há hê trong lòng. Tiểu hoàn khố kia dám xuất hiện sao? Như vậy không phải là tự tìm khó ư?

Ngay lúc phụ tử Lăng Chiến không biết phải làm gì thì một thanh y lão nhân từ trong nội viện vội vàng đi ra: “Ha ha, nghe nói Tiêu gia chủ đại giá quang lâm nên lão phu dày mặt ra đây nghênh đón. Từ biệt năm đó đến nay Tiêu gia chủ biến mất không chút tung tích nào? Ha ha...”

Tiêu Phong Hàn vừa nhìn thấy liền cảm thấy có chút ngoài ý muốn: “Tần huynh? Ngươi như thế nào lại ở đây?” Vừa nói vừa vội vàng đi ra nghênh đón.

Phụ tử Lăng Chiến âm thầm cảm ơn Tần đại tiên sinh đến đúng lúc liền nhân cơ hội này mời mọi người vào trong đại sảnh dự tiệc rượu. Lăng Chiến cũng không quên nháy mắt ra hiệu cho một tên hộ vệ đi tìm Lăng Thiên.

Tần đại tiên sinh cùng với Tiêu Phong Hàn cầm tay nhau mà nói chuyện, thân thiết vô cùng.

Tiêu Phong Hàn cố ý đi chậm từng bước tạo khoảng cách với mọi người nói nhỏ: “Tần huynh. Tiêu mỗ có một chuyện cần xin ý kiến. Mong tiên sinh chỉ giáo phải làm như thế nào?” Bọn hắc y vệ nghe gia chủ có việc cần hỏi Tần đại tiên sinh liền im lặng tách ra xung quanh âm thầm hộ vệ.

Trong lòng Tần đại tiên sinh đương nhiên biết được hắn muốn hỏi gì. Không khỏi cảm thán trí tuệ kinh người của Lăng Thiên. Tiểu gia hỏa này có thể tính được từng bước đi của Tiêu Phong Hàn, đưa ra kế sách đối phó thật hoàn mỹ. Tâm kế như vậy thì trong thiên hạ có được mấy người đây?

Tiêu Phong Hàn nói: “Tần huynh đã đến Lăng Phủ cũng được một thời gian rồi thì phải? Tiêu mỗ cũng nói thẳng luôn. Không biết Tần huynh cảm thấy Lăng tiểu công tử như thế nào?”

Quả nhiên. Tần đại tiên sinh âm thầm cười trong lòng nhưng thần sắc trên mặt lại đặc sắc vô cùng. Vừa lắc đầu vừa biến đổi thần sắc, có chút khó tin, có chút xấu hổ, có chút buồn bã nói: “Ôi! Tiêu huynh, không đối gạt chi người. Việc này một lời có có thể nói hết được. Lấy học thức của Tần mỗ mà nói thì thật sự thẹn khi làm gia sư của Lăng tiểu thiếu gia!” Lời vừa dứt liền lắc lắc đầu thở dài. Về mặt có chút thốn thức.

Sắc mặt Tiêu Phong Hàn đột nhiên lạnh lẽo hẳn đi. Hắn chậm rãi nói: “Nói như vậy thì lời đồn đãi không hề sai! Hừ!” Sau đó là một trận giận dữ vô cùng.

Tần đại tiên sinh trợn mắt cứng lưỡi. Lăng Thiên có thể suy đoán được phản ứng, thậm chí cả những lời Tiêu Phong Hàn một cách chính xác vô cùng. Tiêu Phong Hàn đang nói chuyện cứ như đọc lại lời Lăng Thiên nói lúc trước. Đáng sợ nhất là một chữ cũng không hề sai. Tiêu Phong Hàn như một con vẹt đang học lại lời của hắn. Khóe miệng của Tần đại tiên sinh khẽ nhếch lên lộ ra một nụ cười bí ẩn. Trong lòng không biết được nên khóc hay cười. Hắn sợ không kiềm nén được sẽ mở miệng cười lớn.

Theo như lời nói của Tần đại tiên sinh thì những người nghe khác nhau có những giải thích không giống nhau. Thật ra Tần đại tiên sinh không hề nói sai sự thật. Học thức của hắn không đủ nên không thể làm thầy của Lăng Thiên. Bất quá câu nói này lọt vào tai của Tiêu Phong Hàn khiến cho hắn hiểu được ý nghĩa hoàn toàn ngược lại.

Tiêu Phong Hàn hừ một tiếng rồi phất tay áo đi vào trong đại sảnh. Tần đại tiên sinh không nhịn được phải mở miệng ho khan vài tiếng rồi vội đi theo sau.

Trong đại sảnh rất náo nhiệt. Những người trong Lăng Gia sớm đã rời khỏi đây, chỉ còn lại Lăng lão phu nhân đang nắm tay tiểu cô nương kia nói chuyện rất vui vẻ.

Tiêu Phong Hàn với gương mặt tối sầm tiến vào liền nhìn xung quanh vẫn chưa thấy vị tiểu thiếu gia kia đến đây khiến trong lòng hắn càng thêm giận dữ, trầm giọng nói: “Tuyệt nhi, đến đây với gia gia.”

Tiểu cô nương Tiêu Nhạn Tuyết đáp lời liền từ trong lòng Lăng lão phu nhân bò xuống nhảy chân sáo đến bên người gia gia. Trong miệng còn đang nhai cái gì đó vươn cổ tay trắng như ngọc lên khoe với Tiêu Phong Hàn: “Gia gia xem, đây là của Lăng nãi nãi tặng cho Tuyệt nhi đó.” Đó là một cái vòng ngọc tinh khiết như nước không hề có tạp chất nào. Trong đó còn có một con phượng hoàng màu đỏ rất sống động như còn sống đang chuyển động theo vòng tay muốn vỗ cánh bay lên.

Tiêu Phong Hàn vừa nhìn thấy con phượng hoàng màu đỏ này không phải do nhân loại khảm vào mà là do tự nhiên hình thành. Bảo vật này cho dù bỏ ra vạn kim cũng khó có thể gặp vậy mà Lăng lão phu nhân lại tiện tay tặng cho tôn nữ của mình. Rất hiển nhiên Lăng lão phu nhân đã xem tôn nữ mình là vợ của Lăng Thiên rồi. Tiêu Phong Hàn vừa nghĩ vậy không khỏi cười khổ một trận.

Tiêu Phong Hàn vừa nhìn thấy liền biết được đây là bảo vật gia truyền của Lăng gia - Bích Ngọc Huyết Phượng Trắc. Là một bảo vật quý trọng vô cùng, khi mang nó trên tay có thể khiến cho người đeo bình tâm tĩnh khí, tâm cảnh tường hòa. Là một kiện bảo vật có cầu cũng không được. Trong lòng hắn âm thầm cảm thấy kinh hãi, thầm nghĩ rằng hôm nay phải nhanh chóng giải quyết chuyện này mới tốt.

Đúng lúc này thì một âm thanh từ bên ngoài truyền đến: “Mời thiếu gia mau theo tiểu nhân đi vào. Lão gia đã chờ lâu lắm rồi.”

Sau đó một âm thanh hài tử giận dữ gầm lên: “Hỗn trướng! Cầu nô tài người muốn chết hay không? Đã sớm bảo không được gọi ta là thiếu gia mà? Mẹ nó! Tiêu lão đầu là cái gì mà bắt ta phải quay về đây chứ!” Một âm thanh “Phốc!” Vang lên tiếp theo là một tiếng kêu đau đớn. Có lẽ là tên hộ vệ kia bị tiểu hài tử đánh rồi.

Trong nháy mắt khiến cho sắc mặt của tất cả mọi người trong đại sảnh đặc sắc vô cùng!

Về mặt của Lăng Chiến lão gia tử với Tiêu Phong Hàn tối sầm lại. Tức giận như ngọn núi lửa sắp bộc phát.

Lăng lão phu nhân đang cầm chén trà trên tay vừa đưa lên đến miệng đột nhiên giật mình buông tay khiến chén trà rơi xuống đất vỡ nát. Hai mắt tràn ngập thần sắc không thể tin tưởng được nhìn ra cửa.

Hai mắt Tần đại tiên sinh trừng lớn lên. Mặc dù sớm đã biết được vị thiếu gia này hôm nay sẽ có cử chỉ kinh người nhưng có đánh chết hắn cũng không cho rằng Lăng Thiên lại ngang ngược và kiêu ngạo như vậy!

Lăng Khiếu đột nhiên giận dữ gầm lên một tiếng. Thân thể đi ra ngoài nhanh như bay rồi sau đó là chuỗi âm thanh ‘bùm bùm’ vang lên kèm theo tiếng khóc thét của tiểu hài tử. Ngay sau đó Lăng Khiếu đi vào đại sảnh lại, trong tay kéo theo một tiểu nam hài có mặt mũi bầm dập. Đó là Lăng Thiên, từ gương mặt của hắn có thể thấy được Lăng Khiếu ra tay không nhẹ chút nào. Hai bên má sưng phù lên.

Lăng Khiếu tức giận quăng Lăng Thiên lên mặt đất như ném bao cát. Lăng lão gia tử tức giận méo cả miệng nhưng hắn biết được đây không phải là thời gian dạy dỗ tốt nhất đành phải giận dữ gầm lên: “Nghịch xúc! Còn không đến ra mắt Tiêu gia gia của ngươi?”

Lăng Thiên xoay người bò lên, trong lòng âm thầm mắng to: Lão gia tử người thật là tàn nhẫn mà! Vuốt vuốt khuôn mặt không còn thanh tú nữa mà giờ đã sưng vù lên gương mặt nhìn thanh sam lão giả xa lạ trong đại sảnh đang nắm lấy tay một tiểu hài tử xinh đẹp như được điêu khắc từ ngọc thành. Lão gia tử này với ánh mắt như muốn ăn thịt người đang nhìn mình. Xem ra đây chính là Tiêu gia gia chủ Tiêu Phong Hàn rồi.

Mạnh mẽ lau đi nước mắt còn vương trên mặt cát bước đi đến gần Tiêu Phong Hàn. Trong khi mọi người cho rằng hắn sẽ thi lễ với Tiêu Phong hàn thì đột nhiên ánh mắt Lăng Thiên sáng rực lên rồi thét kinh hãi. Bước đi cũng nhanh hơn rất nhiều: “Oa! Tiểu nha đầu này sẽ là vợ ta sao? Hắc hắc. Lớn lên chắc chắn sẽ rất xinh đẹp đây. Ha ha, đến đây cho ta thân chút nào! Ha ha ha.” Mọi người trong đại sảnh hoàn toàn hóa đá. Về mặt lúc xanh lúc trắng khi nhìn bộ dáng tà ác này của Lăng Thiên.

Tiêu Phong Hàn tức giận đến nỗi cả người run rẩy không ngừng. Hắn hận không thể đánh chết tên tiểu tử trước mặt này. Giận dữ quát lớn: “Biến!” Tiểu cô nương Tiêu Nhạn Tuyết hoảng hốt quay đầu vào trong lòng gia gia không dám nhìn hắn nữa.

Lăng lão gia tử tức giận muốn hôn mê tại chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nghịch chương! Lăng Khiếu đem gia pháp đến đây. Hôm nay lão phu phải thanh lý môn hộ!”

Lăng Khiếu đang tức giận muốn tiến lên giáo huấn con mình đột nhiên biến sắc dừng bước lại. Về mặt của Lăng lão phu nhân đang trắng bệch bỗng nhiên run cả người gần giọng nói: “Người dám!” Rồi vội vàng chạy lên ôm Lăng Thiên vào trong lòng “Thiên nhi còn nhỏ tuổi như vậy thì biết gì? Đáng sử dụng gia pháp sao?”

Lăng lão gia tử tức giận đến nỗi cả ria mép cũng run rẩy: “Còn nhỏ còn nhỏ! Trước kia các ngươi cũng nói vậy. Xem đi, các ngươi đã nuông chiều nó trở thành cái gì rồi! Cho dù Lăng Gia tuyệt hậu thì hôm nay cũng phải xử trí tên tiểu xúc sanh này! Mau tránh ra!”

37. Chương 37: Tiêu Gia Thối Hôn.

“Người dám? Lão già kia! Hôm nay ngươi thử đụng đến Thiên nhi một cái xem? Trừ khi ngươi đem lão thân cùng xử theo gia pháp đi!” Lăng lão phu nhân ôm chặt Lăng Thiên không dám buông tay: “Hài tử tính nghịch, các ngươi muốn đánh cũng không được. Muốn động đến gia pháp trước tiên phải đánh chết lão thân đi.”

Lăng Thiên âm thầm le lưỡi, lần này hắn chơi hơi quá tay rồi. Thậm chí cả gia gia cũng muốn xử trí mình! Xem ra hôm nay muốn yên ổn cũng không thể nữa rồi. Đôi mắt to như chuồn chuồn khê chuyển nhưng cũng không tìm được biện pháp yên ổn nào.

Tiêu Phong Hàn đang trầm mặc bỗng nhiên đứng lên: “Đại ca bớt giận. Muốn dạy dỗ tiểu hài tử thì cũng phải chờ cho tiểu đệ rời đi đã. Hôm nay tiểu đệ đến đây vốn có một việc mong đại ca đáp ứng.”

Tất cả mọi người Lăng gia đều cảm thấy không ổn. Lăng Chiến cười ngược nói: “Mời hiền đệ cứ nói. Vô luận là chuyện gì vi huynh cũng đồng ý.” Hắn đã mơ hồ biết được Tiêu Phong Hàn nói điều gì. Trách không được hôm nay đến Lăng Phủ lại dùng báỉ thiếp.

Tiêu Phong Hàn chậm rãi nói: “Ta cùng với đại ca đại tẩu quen nhau đã hơn ba mươi năm rồi! Đại ca đại tẩu tình thâm ý trọng, đối với tiểu đệ có ân cứu mạng nhiều lần tiểu đệ không dám quên. Mỗi lần nhớ đến thời gian hành tẩu giang hồ cùng đại ca đại tẩu. Tung hoành thiên hạ. Cả đời này có thể quen biết đại ca đại tẩu thì tiểu đệ không còn gì để hối tiếc nữa. Chuyện tiểu đệ sắp nói đây cùng với tình cảm huynh đệ

chúng ta không hề liên quan chút nào. Vô luận là xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cũng không hề ảnh hưởng đến tình cảm của ta đối với đại ca đại tẩu.”

Cả người Lăng Chiến nhất thời run rẩy, trong lúc nhất thời rơi lệ: “Phong Hàn, có việc gì thì người cứ nói đã. Dù gì thì đại ca người cũng là gia chủ Lăng Gia. Vô luận là chuyện gì, chỉ cần người mở miệng muốn cái mạng này của ta thì đại ca này tuyệt đối không hề nhú mảy.”

Tiêu Phong Hàn chậm rãi quỳ xuống hướng đến Lăng Chiến lạy một cái sau đó liền đứng lên. Mọi người vì khí thế ngưng trọng của hắn nên không ai dám đứng ra ngăn cản. Tiêu Phong Hàn dùng âm thanh bình tĩnh nói: “Năm năm trước. Hai nhà chúng ta đều sắp có tôn tử nên đã có ước định nếu cả hai đều là nam thì kết bái làm huynh đệ sinh tử. Nếu là nữ thì kết làm tỷ muội. Một nam một nữ thì kết thành phu thê. Lúc ấy lão phu chủ động đưa ra yêu cầu nên đại ca liền đáp ứng. Hôm nay nhắc đến chuyện xưa thì tiểu đệ cảm thấy khi đó không suy nghĩ kỹ nên nói bậy bạ nên đặc biệt đến đây xin đại ca đại tẩu tạ tội.”

Đến đây thôi thì tất cả mọi người đều hiểu được ý tứ của hắn.

Lăng Chiến ngẩn mặt lên trời thở dài. Chỉ trong chốc lát này thôi có vẻ già nua hơn rất nhiều, những nếp nhăn trên mặt dường như càng sâu thêm. Thân ảnh cao lớn đứng đó run rẩy. Trong nháy mắt mọi người từ hắn cảm giác được sự thê lương vô cùng.

Trong lòng Lăng Thiên lại càng áy náy hơn: “Xin lỗi gia gia. Tôn nhi hôm nay khiến người thương tâm nhưng tôn nhi đành phải phải làm vậy. Mặc dù không thể giải thích cho gia gia nhưng vì tương lai sau này của Lăng Gia nên sẽ có một ngày gia gia hiểu được nỗi khổ tâm của Thiên nhi.”

Tiêu Phong Hàn nói tiếp: “Lần này tiểu đệ đi đến kinh thành đã nghe được những truyền ngôn không tốt về tiểu thiếu gia. Tiểu đệ vốn cho rằng đây là do người ngoài cố ý tạo dựng ra. Trong lòng cũng hiểu được một tiểu hài tử năm tuổi cho dù hư hỏng như thế nào đi nữa thì cũng có sao? Nhưng hôm nay lão phu tận mắt nhìn thấy thì đầu thế nào dùng hai từ ‘ngang ngược’ để hình dung tiểu tử này?”

Tất cả mọi người Lăng Gia đều cảm thấy xấu hổ vô cùng không dám ngẩng mặt lên. Bị người khác chỉ trích nhưng lại không dám phản bác. Tư vị này trước đây chưa hề có.

Chỉ có hai phụ tử Lăng Không Lăng Chân mặc dù biểu hiện ra ngoài rất là xấu hổ nhưng trong lòng lại mừng như điên. Chỉ muốn mở miệng hoan hô.

“Bởi vậy nên Phong Hàn cho rằng tiểu công chúa của Tiêu gia - một viên minh châu được cả gia tộc sủng ái vô cùng và lệnh tôn không thích hợp để tổ chức hôn sự. Lão phu không muốn cuộc sống của tôn nữ mình vì Lăng Thiên mà thay đổi. Lão phu muốn hủy hôn sự này đi. Mong rằng đại ca đồng ý!” Tiêu Phong Hàn đứng thẳng người nói ra những lời hủy hôn này.

Mọi người trong Lăng Gia sớm đã biết được ý đồ của Tiêu Phong Hàn nhưng đến khi nghe được tự miệng hắn nói ra đều có cảm giác ‘ngũ lôi oanh đỉnh’. Lăng lão phu nhân cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thân thể lung lay muốn ngã. Lăng Thiên đang được lão phu nhân ôm vào trong lòng thầm kêu không tốt. Cánh tay đang ôm sau lưng nãi nãi khẽ truyền một cổ tiên thiên khí tinh thuần qua. Một lúc lâu sau Lăng lão phu nhân khẽ rên một tiếng hồi tỉnh trở lại.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Tiêu Phong Hàn nên cũng không chú ý đến dị trạng của Lăng lão phu nhân. Lúc này thân thể của lão phu nhân đã khôi phục lại rồi nên lão phu nhân biết được trên sống lưng mình hiện đang có một lực lượng tinh thuần không ngừng cuộn cuộn truyền vào thân thể. Cổ lực lượng này tràn đầy sinh cơ! Những ám thương còn lưu lại khi còn trẻ đến giờ dưới lực lượng này đã được điều trị biết mất vô ảnh vô tung. Nàng chỉ cảm thấy cả thân thể mình kiện tráng vô cùng, tinh thần chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại trạng thái tốt nhất. Lăng lão phu nhân không khỏi khiếp sợ nhìn Lăng Thiên trong lòng mình một cái liền gặp phải khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Thiên rất ngưng trọng. Một tay nhỏ bé đang gát gao ấn lên lưng mình.

Khẽ vỗ nhẹ nhẹ lên bàn tay của tôn tử mình, trong lòng Lăng lão phu nhân đã cảm giác được cháu mình không hề bình thường vậy. Ít nhất thì tâm tư của hắn không hề đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Có lẽ chuyện hôm nay là do hắn cố ý cũng phải. Bất quá chuyện đã như thế này thật sự khiến cho kẻ khác tiếc hận mà. Ôi! Cứ làm theo hắn đi thôi. Sau khi biết được tôn tử mình không đơn giản như biểu hiện bên

ngoài thì trong lòng cảm thấy rất vui, thỏa mãn vô cùng. Hừ! Tiêu lão hồ ly người hôm nay đến đây hủy hôn sau này sẽ hối hận không kịp.

Lăng Thiên biết được cứ như vậy nãi nãi sẽ biết được một ít bí mật của hắn nên hắn muốn tiếp tục dấu diếm cũng không được nữa đành phải nhỏ giọng nói bên tai Lăng lão phu nhân: “Nãi nãi yên tâm. Nếu nãi nãi thật sự thích tiểu nha đầu này thì chờ sau khi tôn nhi trưởng thành lại đem nàng về là được!”

Trong lòng Lăng lão phu nhân nhất thời vui vẻ trở lại. Trong lòng hoàn toàn tin rằng chuyện hôm nay là cho tôn tử mình cố ý gây ra. Mặc dù không biết được bên trong đó nguyên nhân nào nhưng lão phu tuyệt đối tin rằng tôn nhi sẽ không làm cho mình thất vọng. Nghĩ như vậy nên trong lòng vui vẻ hẳn lên nhìn không được mở miệng cười ha ha: “Hảo hảo. Hảo Thiên nhi. Ha ha... Ách!” Tiếng cười đột nhiên dừng lại khi Lăng lão phu nhân cảm giác được có chút không đúng liền vội vàng dùng tay che miệng lại. Nhưng mà đã quá muộn, mọi người trong đại sảnh đều nghe được câu nói khích lệ này! Lúc này Lăng Thiên cũng lo lắng vô cùng, cánh tay khẽ đụng đụng vào thân thể lão phu nhân khiến cho Lăng lão phu nhân bừng tỉnh trở lại. Vội vàng mắng lớn vài câu chữa cháy: “Thật là tức chết lão nhân mà.”

Tiêu Phong Hàn nghe được câu khích lệ của đại tẩu nhất thời khiến cho hai mắt trừng to ra, tức giận muốn bùng nổ.

Nghiệt chương như vậy nếu là mình sớm đã đánh chết rồi. Thế mà lại còn khích lệ “Hảo Thiên nhi!” Như vậy không phải là tát một cái lên mặt mình sao? Nhưng sau khi nghe được câu giận dữ của Lăng lão phu nhân mới thả lỏng người. Âm thầm nghĩ: Thì ra là do giận quá hóa cười.

38. Chương 38: Siêu Cấp Hào Đồ

Tiêu Phong Hàn cất tiếng muốn hủy hôn khiến cho mọi người trong Lăng Gia kinh hãi không thôi, cho đến bây giờ cũng chưa phản ứng lại. Qua một lúc lâu sau Lăng lão gia từ chân nắn ngồi lên ghế, tâm tàn ý lạnh: “Thôi! Thôi! Nghiệt chương như thế thì sao có thể xứng với Tuyết nhi được, như vậy sẽ ảnh hưởng cả đời hài tử. Như vậy thì hủy đi.”

Trong lòng Tiêu Phong Hàn không hề yên tâm chút nào. Ánh mắt áy náy nhìn bộ dáng khó chịu của đại ca đại tẩu nên trong lòng cũng không thoải mái gì: “Đại ca đại tẩu. Lời của Phong Hàn hôm nay nói ra quả thực không còn mặt mũi để gặp đại ca đại tẩu nữa rồi. Tiểu đệ xin phép cáo từ...”

Lăng Chiến khoát tay, uể oải nói: “Cái gì mà đối mặt không đối mặt. Là Lăng Gia ta không còn mặt mũi để gặp lại huynh đệ người nữa. Tất cả điều này là do gia giáo của Lăng Gia không nghiêm, tôn tử không ra gì cho nên mới có chuyện này. Tiểu đệ không hề có lỗi nào cả. Bất quá...”

Lăng lão gia từ đột nhiên khôi phục lại tinh thần nói lớn: “Hủy hôn thì hủy hôn. Lúc này người không hủy thì sau này lão phu không dạy dỗ tôn tử được cũng phải hủy thôi. Vô luận chuyện này có hay không xảy ra cũng không thể nào ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ chúng ta. Việc này đến đây thì thôi. Quá khứ là quá khứ. Nhưng hiền đệ đã đến nhà của vi huynh rồi mà nếu không ở lại vài ngày thì từ nay về sau xem như vi huynh chưa từng có huynh đệ này!”

Hai mắt Tiêu Phong Hàn chợt lóe lên: “Đó là hiển nhiên. Nếu đã đi đến nhà đại ca rồi thì tiểu đệ không thể không quấy rầy vài hôm được!” Trong lòng nhất thời buông lỏng hơn, dù sao tình huynh đệ ba mươi năm không thể vào vì chuyện này mà thay đổi được.

Hướng đến lão phu nhân thì lễ thật sâu nói: “Đại tẩu, tiểu đệ thất lễ rồi. Mong đại tẩu cứ trách phạt. Nhưng đại tẩu cũng thông cảm cho tiểu đệ. Dù sao thì tiểu đệ cũng là một tổ phụ rồi, không thể không vì tử tôn mà tính toán được.” Âm thanh rất thành khẩn...

Lăng lão phu nhân cười nhẹ: “Tiểu Hàn. Chuyện hôn sự có hay không có thì người không thể ngay cả đại ca đại tẩu cũng từ bỏ được. Yên tâm đi, đại tẩu nào có hẹp hòi như vậy. Tiểu hàn người vẫn là đệ đệ ta yêu thương nhất.”

Tiêu Phong Hàn nghe được đại tẩu gọi mình bằng tên đặt biệt của ba mươi năm trước khiến hắn không nhìn được đỏ hai mắt. Trong lòng kích động không thôi: “Đại tẩu đại lượng như vậy thật sự làm cho tiểu đệ không biết phải nói gì.”

Ba mươi năm trước, ba người họ rong ruổi khắp nơi trong thiên hạ. Lãng lão phu nhân luôn gọi Tiêu Phong Hàn là tiểu Hàn. Vì vậy khiến cho giữa hai người có một phen tranh cãi nảy lửa. Tiêu Phong Hàn sống chết không chấp nhận một cái tên tiểu bất điểm như thế nhưng lão phu nhân cố ý không thay đổi. Tiêu Phong Hàn không thể làm gì hơn đành phải chấp nhận tên đó.

Chỉ là khi tuổi tác ba người càng lớn thì Lãng lão phu nhân đã qua nhiều năm không gọi như thế nữa. Ba người bọn họ đều ở vào độ tuổi thập cổ lai hi rồi mà Tiêu Phong Hàn được nghe Lãng lão phu nhân gọi tên dùng trong quá khứ nên tâm thần không kiềm nén được quay về với quá khứ. Cảm xúc ngổn ngang trong lòng, phảng phất như nhớ lại những năm tháng nhiệt huyết của tuổi trẻ: đại ca vẫn hần hái như năm đó, đại tẩu vẫn là một tuyệt sắc thiếu nữ với bạch y tung bay. Sau khi bừng tỉnh lại liền nhìn thấy mái tóc bạc của đại ca đại tẩu, những nếp nhăn thật sâu nơi khóe mắt khiến lòng hần không khỏi cảm thấy đau đớn: Ngày huynh đệ gặp nhau được bao lâu? Đến khi nào mới gặp lại?

Một hồi lâu sau Tiêu Phong Hàn quát lớn: “Hắc y vệ. Đi đến biệt viện mang hành lý đến đây. Mấy người còn lại cũng qua đây luôn đi. Mấy ngày này lão phu muốn cùng với đại ca đại tẩu ở cùng một chỗ. Cùng nhau uống rượu!” Hai gã hắc y vệ cung kích lĩnh mệnh rồi rời đi.

Lãng lão gia tử cười thật to. Chuyện không vui khi này hoàn toàn biến mất: “Được rồi được rồi. Không làm thông gia thì chúng ta vẫn luôn là hảo huynh đệ. Huynh đệ, quyết định này của ngươi đột nhiên ta nhìn thấy ngươi thuận mắt hơn nhiều.”

Lãng lão gia tử đương nhiên đối với việc Tiêu Phong Hàn hủy hôn như vậy không thể nào dễ dàng bỏ qua như vậy được. Đến bây giờ vẫn luôn canh cánh trong lòng nhưng vẫn không thể nào trách tội hán được. Lãng lão gia tử thầm nghĩ nếu đứng ở lập trường của hần thì quyết định này vô cùng chính xác. Lãng lão gia tử chỉ cảm giác được tôn tử của mình phụ hảo ý của tiểu đệ. Trong lòng âm thầm quyết định chờ việc này trôi qua sẽ hảo hảo dạy dỗ Lãng Thiên.

Lãng lão phu nhân cười lớn nói: “Tiểu Hàn. Có một câu đại tẩu muốn nói với ngươi.”

Tâm tình của Tiêu Phong Hàn đang rất tốt đẹp liền cười nói: “Đại tẩu có việc gì xin mời đại tẩu cứ nói.”

Lãng lão phu nhân cười hắc hắc khiến cho Tiêu Phong Hàn đột nhiên cảm thấy cả người phát lạnh, mao cốt từng nhien. Hần nhớ rất rõ trước kia mỗi khi đại tẩu trừng trị mình sẽ lộ ra vẻ mặt này.

Chỉ nghe Lãng lão phu nhân cười nói: “Hôm nay ngươi muốn hủy hôn thì đại tẩu cũng không có nói gì. Nhưng mấy năm sau nếu ngươi có đổi ý thì đại tẩu muốn ngươi ở trước mặt mọi người dập đầu trước ta ba cái. Như thế nào? Đánh cuộc này ngươi dám chơi không?”

Tiêu Phong Hàn cười nói: “Đại tẩu không phải đang nói giỡn sao?” Liếc mắt nhìn Lãng Thiên trong lòng nãy nãy khiến hần không thoải mái chút nào: “Việc này không thể nào xảy ra được.”

Lãng lão phu nhân hừ lạnh nói: “Ngươi khẳng định như vậy sao? Vạn nhất xảy ra thật thì ngươi sẽ như thế nào?”

Tiêu Phong Hàn lạnh lùng nói: “Đại tẩu cũng không cần phải bức ta. Nếu sau này hai tiểu hài tử có thể tiến đến với nhau thì Tiêu Phong Hàn ta sẽ dập đầu nhận tội. Công cáo thiên hạ Tiêu Phong Hàn ta có mắt không trông. Nhìn lắm mỹ ngọc thành đá vụn. Cũng sẽ đem một nửa gia sản Tiêu Gia làm của hồi môn cho Tuyệt nhi. Như vậy đại tẩu đã vừa lòng chưa?”

Mọi người nhìn nhau thất sắc! Đánh cuộc này có thể nói là lớn vô cùng! Tài phú của Tiêu gia đã không thể dùng ‘phú khả địch quốc’ để hình dung nữa rồi. Mặc dù chỉ một nửa gia sản của Tiêu Gia nhưng cũng vượt quá tài phú của một quốc gia rồi! Mọi người vốn cho rằng Tiêu Phong Hàn chỉ nói như vậy thôi. Với tình huống hôm nay mà xem thì sau này Lãng Thiên và Tiêu Nhạn Tuyệt có thể đến với nhau là một chuyện không thể nào xảy ra được. Bất luận từ góc độ nào đi nữa thì Lãng lão phu nhân cũng nắm chắc phần thua. Tiêu Phong Hàn nắm chắc phần thắng trong tay.

Lãng lão phu nhân cười lớn: “Tiểu Hàn. Ngươi nhớ kỹ đó. Nếu bọn chúng không thể đến với nhau thì cho dù Lãng gia ta không nhiều bạc bằng Tiêu gia ngươi nhưng cũng sẽ đem một nửa gia sản làm của hồi môn cho Tuyệt nhi.”

Trong lòng mọi người lại được chấn kinh thêm trận nữa! Lão phu nhân này không hồ đồ chứ? Chỉ vì một lời nói thôi đã có thể đưa một nửa gia sản của gia tộc lớn nhất vương quốc - Lăng Gia là vật đặt cược?

Mọi người đều âm thầm cho rằng canh bạc này cứ tiếp tục thì một nửa gia sản của Lăng gia sẽ không còn nữa rồi!

39. Chương 39: Nãi Nãi Âm Hiểm

Lăng lão phu nhân bình tĩnh cười nói: “Tiểu Hàn. Đại tẩu chính là sau khi suy nghĩ thật kỹ mới dám ra quyết định này! Nếu như sau này Thiên Nhi vẫn hư hỏng như hiện tại thì gia sản Lăng Gia để lại cho hần càng nhiều sẽ hại hần nhiều hơn nữa, sợ rằng hần sẽ lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Chi bằng đem một nửa gia sản cho Tiêu gia người vậy, coi như là hảo ý của đại tẩu.”

Mọi người nghe được như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không hiểu gì.

Trong lòng Lăng Thiên âm thầm cười. Thì ra nãi nãi của mình mới là người đại trí mà lại đi giả ngu.

Lăng lão phu nhân lại tiếp tục nói: “Ta biết ý định của Tiêu gia người nhưng cho dù Tiêu gia người quật khởi thì Lăng gia chúng ta không thể ra mặt giúp được. Mặc dù người đến hủy hôn nhưng ta có thể mượn trận đánh cuộc hôm nay danh chính ngôn thuận cho người một nửa gia sản. Coi như là xem lại nhân tình trước kia đi trợ giúp người một tay vậy. Đương nhiên người phải thắng cuộc mới được. Nếu là người thua thì ta đành phải xin lỗi. Tôn nhi của người sẽ là tôn nữ tể của ta! Còn Tiêu Gia người khi đó vô luận có tình trạng như thế nào, cho dù thống nhất thiên hạ thì thiên hạ đó cũng phải đưa cho tôn nhi ta một nửa!”

Tiêu Phong Hàn hiển nhiên hiểu rất rõ ý tứ của Lăng lão phu nhân. Lời này đã nói rõ Lăng gia sẽ không tham dự vào đại kế của Tiêu Gia mà chỉ có thể dùng phương thức này đủ trợ giúp hần. Đương nhiên ý định của Lăng lão phu nhân ra sao không một ai biết rõ nhưng Tiêu Phong Hàn có thể giải thích như vậy. Bởi vì Tiêu Phong Hàn nhìn tên Lăng Thiên với quần áo lụa là trước mặt này vô luận thế nào đi nữa cũng không cách nào xứng với tôn nữ mình được. Tin tưởng rằng tôn nữ mình sẽ đối với hần chán ghét cực kỳ. Càng huống cho tôn nữ của mình lại thông minh hơn người nữa.

Trong lòng Lăng Thiên âm thầm bội phục. Với thế lực của Tiêu Gia mà nói thì đã tâm đang không ngừng bành trướng. Hơn nữa khả năng thành công rất lớn. Lăng lão phu nhân thừa dịp này đánh cuộc một trận xem ra nguy hiểm vô cùng nhưng cũng là một kế bảo toàn gia tộc.

Tiêu gia thất bại thì Lăng gia vẫn tồn tại như cũ. Nếu Tiêu Gia thành công thì Lăng gia cũng ‘nước lên thuyền dâng’ theo. Nói một cách khác thì Tiêu gia có thành công hay không thì Lăng gia vẫn có thể đảm bảo được mười năm vinh hoa phú quý, bình an vô sự! Nhưng Lăng gia lại chiếm tiện nghi rất to lớn! Bất động thanh sắc đem Tiêu Gia tính kế vào trong mà lại khiến cho Tiêu Phong Hàn nợ Lăng Gia một phần nhân tình thật lớn. Lăng Thiên bội phục vô cùng! Hảo thủ đoạn. Thì ra người âm hiểm nhất Lăng Gia không phải Lăng Thiên ta mà là nãi nãi của ta - Lăng lão phu nhân.

Quả nhiên Tiêu Phong hàn không suy nghĩ sâu xa như vậy mà cho rằng Lăng lão phu nhân sau lúc biến tướng sẽ âm thầm trợ giúp cho chính mình. Nghĩ vậy nên trong lòng hần không khởi nóng lên, cảm kích nói: “Tốt lắm. Tiểu đệ cũng không câu nệ nữa. Trận đánh cuộc này ta đáp ứng.” Vừa nói vừa gọi tôn nữ lại: “Chuyện hôn nhân của hai đứa đã không còn nữa thì ‘Bích Ngọc Huyết Phượng Trạc’ này chính là bảo vật gia truyền của Lăng Gia cũng không thể để cho nha đầu này sử dụng được.”

Lăng lão phu nhân hừ một tiếng hãnh diện nói: “Bảo vật gia truyền thì thế nào? Chẳng qua chỉ là một cái vòng tay mà thôi. Bốn mươi năm qua một khi lão thân đã tặng cái gì rồi thì không hề thu lại.” Trong lòng âm thầm cười: “Lão thân coi trọng chính là nha đầu kia. Cho dù là cháu ta nháo sự hôm nay nên không thể thành hôn nữa thì sao? Sau này hần phải lừa gạt nha đầu kia trở về cho ta. Như vậy thì bảo vật gia truyền không phải trở về luôn sao? Bảo vật gia truyền tặng cho vợ của tôn tử thì có gì sai?”

Tiêu Phong Hàn cười lớn: “Nếu đã vậy thì tiểu đệ không khách khí nữa.”

Lăng Chiến vẫn nghe từ đầu đến cuối, trong lúc thê tử nói chuyện đưa một nửa gia sản ra làm vật đồ ược thì hần lại không chút phật lòng nào cả. Trong mắt lão đầu thì vàng bạc là vật ngoại thân thôi. Cho dù đưa cho Tiêu gia cũng là nằm trong tay huynh đệ mình, coi như không có đưa cho ngoại nhân.

Bất quá thái độ của lão phu nhân lúc này khiến cho hắn không cách nào hiểu nổi. Thể tử của mình đối với chuyện thành hôn này rất coi trọng nhưng tại sao hôm nay lại đem việc Tiêu gia hủy hôn lại có bộ dáng lơ đãng hời hợt như vậy? Hắn không nhận được buồn bực nhìn thoáng qua thể tử, trong mắt tràn đầy sự nghi hoặc: Lão thái bà này thật sự bị tôn tử làm cho hồ đồ luôn rồi sao? Bất quá hắn lại không phát hiện được điều gì bất thường nên cũng không miễn cưỡng suy nghĩ nhiều liền vung tay lên nói: “Mau chuẩn bị một bàn thức ăn đầy đủ rượu thịt. Hôm nay lão phu sẽ cùng huynh đệ hảo hảo uống một bữa!”

Lăng lão phu nhân nhìn thấy ánh mắt của Lăng Chiến không khỏi cảm thấy buồn bực trong lòng: Lão ngu này có ngu thì cũng ngu vừa thôi. Luôn tự phụ trí kế vô song nhưng lại bị tiểu gia hỏa này lừa gạt như vậy. Nếu như hôm nay không phải chính mình bị ngộ khí công tâm, dưới tình huống nguy cấp khiến cho tiểu gia hỏa này không thể không cứu thì sợ rằng mình không cách nào phát hiện được bí mật của hắn.

Trong lòng lại cảm giác được có chút kỳ quái, Lăng Thiên đưa kính khí ám áp kia vào trong kinh mạch là gì mà bản thân chưa từng gặp qua? Hơn nữa cũng không hề biết trên thế giới này lại có công phu kỳ diệu như vậy! Không biết tiểu tử kia học được từ vị cao nhân nào? Vì sao không biểu lộ ra ngoài? Chuyện hôm nay rốt cuộc là chủ ý của ai? Dụng ý là gì? Thiên nhi từ nhỏ giờ chưa từng đi ra xa khỏi nhà. Vả lại từ nhỏ giờ mình đều chăm sóc nó lớn lên thì lúc nào được cao nhân thần bí kia ưu ái chứ? Lẽ ra chuyện này không có khả năng sẽ giấu được mình mới phải nhưng sự thật là mình không hề biết chút tẹo nào cả.

Lăng lão phu nhân mặc dù biết được Lăng Thiên không bình thường chút nào nhưng có mơ cũng không cho rằng tất cả chuyện này đều do một tay hắn bày ra. Một mình hắn đóng vai trò ‘đạo diễn’ và ‘diễn viên’ chính luôn. Lăng Thiên cho dù có thông minh, là một thiên tài thì sao? Trong mắt Lăng lão phu nhân thì hắn chỉ là một tiểu hài tử năm tuổi mà thôi.

Cho nên Lăng lão phu nhân sau khi được Lăng Thiên cứu chữa liền lập tức kết luận sau lưng Lăng Thiên còn có một vị sao nhân thần bí vô cùng. Hơn nữa vị cao nhân này đối với Lăng gia không có chút ác ý nào cả.

Không thể không nói những suy đoán của Lăng lão phu nhân hoàn toàn hợp tình hợp lý. Đương nhiên nếu như không phải Lăng Thiên là một quái thai mang theo trí nhớ sống lại mà nói thì suy đoán của Lăng lão phu nhân là chuyện chính xác hoàn toàn. Nhưng hiện tại suy đoán của Lăng lão phu nhân không hề đúng chút nào!

Thấy mọi chuyện cũng đã trôi qua nên thần kinh vốn đang căng thẳng của Lăng Khiếu cũng buông lỏng hơn nhiều. Liếc mắt liền nhìn thấy Lăng Thiên vẫn còn đang nằm trong lòng mẫu thân mình liền nổi giận: “Tiểu súc sanh cút sang đây cho ta.”

Lăng Thiên còn chưa kịp phản ứng thì Lăng lão phu nhân đã trừng mắt: “Người muốn là gì? Muốn đánh nó tiếp sao? Sau này không có sự cho phép của ta mà người dám đụng vào ngón tay của Thiên nhi thử xem. Lão thân sẽ cắt đứt chân người!”

Trong mắt Lăng Khiếu tức giận muốn phun lửa nói: “Mẫu thân. Thiên nhi hư hỏng như thế nếu không giáo huấn chỉ sợ sẽ...”

Hắn còn chưa nói xong thì lão phu nhân đã giận dữ ngắt lời: “Sợ cái gì mà sợ? Dạy dỗ hài tử ra sao chẳng lẽ lão thân còn phải kêu người chỉ sao? Biến qua một bên đi!” Vừa nói vừa kéo Lăng Thiên, tay còn lại kéo Tiêu Nhận Tuyết dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà đường hoàng trở về phòng mình. Trước khi thân ảnh biến mất khỏi tầm nhìn mọi người liền quay đầu lại nhìn Lăng Chiến hung hăng quát: “Nếu dám uống rượu thì người cần thận đó.” Sau đó mới thật sự đi khỏi.

Các đại nam nhân trong đại sảnh nhìn lẫn nhau. Qua một lúc lâu sau Tiêu Phong Hàn mới đột nhiên cười to. Thật nghĩ không ra đã hơn ba mươi năm rồi mà huynh trưởng của mình vẫn còn sợ vợ như thế. Xem ra đời này muốn trở thành một nam nhân chính tông chỉ sợ là khó khăn rồi. Nét mặt già nua của Lăng Chiến đỏ lên, trước mặt huynh đệ cảm thấy trên mặt không chút phong quang nào.

40. Chương 40: Sư Phó Tiệp Nghi

Lăng Thiên thành thật ngồi lên ghế, tâm trạng có chút đứng ngồi không yên. Ánh mắt nhìn khắp nơi.

Lăng lão phu nhân ngồi ngay ngắn trước mặt hắn, vẻ mặt như cười như không chăm chú nhìn Lăng Thiên. Bộ dáng đang chuẩn bị thẩm vấn hắn. Tiểu tử ghê tởm, hôm nay nhất định phải tra ra bí mật của ngươi.

Lăng Thiên âm thầm kêu khổ không ngừng, đầu óc suy nghĩ thật nhanh. Xem bộ dáng của nữ nhân hôm nay sợ rằng không dễ chịu gì. Một lúc lâu sau lão phu nhân mới ra lệnh cho thị thiếp: “Mang Tuyết nhi tiểu thi qua phòng bên cạnh đi. Chiều cổ thật kỹ. Tuyết nhi, ngươi trước tiên theo tỷ tỷ đi chơi nhé. Nữ nhân cần phải giáo huấn một chút tiểu ca ca không nghe lời này. Sau đó lại dẫn ngươi đi ăn nhé. Ân, Tuyết nhi ngoan!” Thị nữ kia sau khi vâng một tiếng liền mang Tiêu Nhạn Tuyết rời đi.

Tiêu Nhạn Tuyết có chút e ngại và chán ghét nhìn Lăng Thiên một cái. Nhẹ lên giọng khinh bỉ một tiếng liền đi theo thị nữ rời đi.

“Sư phó ngươi có khỏe không?” Lăng lão phu nhân nhìn tôn tử đột nhiên hỏi.

Sư phó ta? Trong đầu Lăng Thiên nhất thời cảm thấy ngây ngốc, đây là chuyện gì? Ta có sư phó sao? Ngần đầu lên lại nhìn thấy bộ dáng bình tĩnh của nữ nhân khiến cho hắn không khỏi bưng tỉnh. Trong lòng âm thầm khen hảo thủ đoạn.

Nếu Lăng Thiên thật sự là một hài tử mới năm tuổi có một sư phó bí mật mà nói thì chỉ sợ bị một câu nói này của Lăng lão phu nhân mà khai ra toàn bộ.

Câu hỏi này có ý tứ không thể nghi ngờ rằng: Ta sớm đã biết chuyện của ngươi rồi, tốt nhất nên ngoan ngoãn nói ra đi. Căn bản không cách nào cho Lăng Thiên cơ hội tránh né đề tài này được. Quả thực là thủ đoạn cao minh mà! Nhưng hiện tại Lăng Thiên nghe được câu nói này khiến hắn muốn mở miệng cười to.

Tâm niệm hắn thay đổi thật nhanh. Nếu câu hỏi đầu tiên của nữ nhân là vậy đã chứng tỏ nữ nhân chỉ đang suy đoán thì tại sao mình không tương kế tựu kế theo chứ?

Hắn làm bộ dáng há mồm cứng lưỡi nói: “Ách! Hảo...Di? Nữ nhân như thế nào biết được sư phó của ta?”

Quả nhiên! Lăng lão phu nhân âm thầm nghĩ đồ Tiểu ranh con. Ngươi ẩn giấu cho kỹ vào cũng bị một câu nói của lão thân làm bộc lộ ra thôi. Lăng lão phu nhân âm thầm cảm thấy đắc ý vô cùng.

Lăng lão phu nhân hừ một tiếng lạnh lùng, bộ dáng vẫn duy trì bộ dáng như đã biết trước: “Hừ! Chỉ việc nhỏ này của ngươi thôi thì nữ nhân sao không biết? Lại không phải là chuyện bí mật gì cả. Nói đi, ngươi sao có thể gặp được sư phó?”

Lời nói của Lăng lão phu nhân vẫn đang nắm chắc một điểm: Âm chỉ với Lăng Thiên rằng ta sớm đã biết sư phụ ngươi là ai, bất quá ta không nói mà thôi. Đồng thời sẽ khiến cho đối phương tưởng rằng nếu nói dối thì ta liền biết, tốt nhất nên thành thật đi.

Thủ đoạn như vậy cho dù là đối phó với người trưởng thành đầy kinh nghiệm vẫn đạt hiệu quả vô cùng! Thế nhưng đối với một quái thai là Lăng Thiên đây chỉ sợ rằng đang chạy càng ngày càng xa trên một con đường sai lầm mà thôi.

Trong lòng Lăng Thiên khẽ suy nghĩ một chút, bộ dáng bên ngoài có chút bất an. Sau đó lại làm bộ dáng dứt khoát vô cùng, kể lại một câu chuyện được hắn tưởng tượng ra. Đương nhiên là một câu chuyện được chăm chút kỹ lưỡng.

Lăng Thiên kể lại lúc hắn được ba tuổi, trong một buổi tối đột nhiên có một lão gia gia râu tóc bạc phơ xuất hiện trước mặt hắn. Sau khi gặp hắn liền nói hắn là một kỳ tài học võ sau đó muốn nhận Lăng Thiên làm đồ đệ cũng yêu cầu Lăng Thiên buổi tối mỗi đêm đến khi mọi người an giấc là lúc truyền thụ võ công cho Lăng Thiên. Lăng Thiên cố vắt hết óc đem nội dung tiểu thuyết đọc được kể lại. Bất quá trên thế giới này thì đây vẫn là một chuyện không thể nào tưởng tượng được nên khiến cho Lăng lão phu nhân nghe được không khỏi há to miệng, vẻ mặt không thể nào tin tưởng.

Theo lời nói của Lăng Thiên thì một tia hoài nghi đối với hắn cũng biến mất sạch sành sanh. Ánh mắt kinh hãi nhìn tôn tử của mình.

Lăng lão phu nhân đột nhiên nghĩ đến một chuyện liền hỏi: “Thiên nhi. Sư phó ngươi dạy võ công cho ngươi thì quả là một chuyện tốt vô cùng. Vì sao ngươi lại dấu diếm không cho chúng ta biết.”

Lăng Thiên lo lắng một hồi lâu cũng hạ quyết tâm nói: “Sư phụ nói Lăng Gia chúng ta như một cây đang đứng trước sóng ta gió lớn. Nếu như làm vậy sẽ có rất nhiều người gây bất lợi với Lăng gia chúng ta!”

Lăng lão phu nhân gật đầu đồng ý, xem ra vị sư phụ này của Lăng Thiên quả thực không phải nhân vật đơn giản: “Vậy có cho gia gia nãi nãi cùng phụ mẫu của ngươi thì đâu phải là tiết lộ bí mật?” Đây mới là chuyện làm cho Lăng lão phu nhân luôn canh cánh trong lòng. Đoạt tôn tử của mình đi làm đồ đệ mà không cho chúng ta biết nữa chứ. Dù gì thì Lăng Thiên cũng là huyết mạch của Lăng Gia chúng ta mà. Hừ!

Lăng Thiên chần chờ một chút rốt cục vẫn nói ra sự thật: “Sư phụ từng nói trong Lăng Phủ ta ẩn dấu vô số nguy cơ. Lão nhân gia nói gia gia nãi nãi và phụ mẫu đương nhiên rất đáng tin nhiệm nhưng trong Lăng Phủ vẫn phải đề phòng tai mắt của các thế lực khác. À đúng rồi, sư phụ hẳn còn nói qua một lần chuyện của nhị thúc.”

Lăng Thiên đã hạ quyết tâm rồi, nếu không lừa gạt thì thôi, đã làm là phải làm cho trót. Dù sao nãi nãi cũng không phải là một người tầm thường gì. Sớm để cho nãi nãi biết được một ít chân tướng cũng là một chuyện tốt. Dù sao cũng có vị ‘sư phó’ kia đứng ra chịu đòn nên mình không sợ bị lộ tẩy.

Thần sắc Lăng lão phu nhân nhất thời ngưng trọng hẳn lên: “Chuyện của nhị thúc ngươi là chuyện gì?” Sau khi nói những lời này thì Lăng lão phu nhân cau mày lại, trong lòng mơ hồ cảm giác bất an.

Lăng Thiên nói: “Sư phụ từng có một lần vô ý nghe được nhị thúc và Lăng Chân mật đàm. Nói rằng nhị thúc từng cho mẫu thân ăn ‘Tuyệt căn thảo’...” Lăng Thiên nghĩ thầm nếu đã làm thì phải làm cho lớn. Trước tiên thả một quả bom làm cho lão phu nhân chấn kinh trước rồi lại nói sau.

Phanh! Lăng lão phu nhân vỗ một chưởng xuống bàn. Nổi giận nảy dựng lên. Việc này vốn là nghi hoặc trong lòng của nàng. Phu thê con mình rất yêu thương nhau nhưng sau khi thành thân vẫn không chậm chạp không có con suýt nữa làm cho hai lão già này sầu khổ bạc tóc. Vẫn biết có nguyên nhân bên trong đó nên không ngừng điều tra. Nghi ngờ khắp nơi nhưng lại không ngờ rằng nguyên nhân ở trong gia tộc.

Chỉ một thoáng thôi trong đầu Lăng lão phu nhân đã nghĩ lại mọi chuyện xảy ra trong mấy năm qua. Nhớ lại hẳn đối với chuyện sức khỏe trong Lăng gia rất nhiệt tâm. Tự mình an bài thầy lang đến chữa bệnh cho Sở Đình Nhi. Trước mặt mình và Lăng Chiến lại không ngừng khuyên giải, nhiệt tâm quá mức. Thậm chí nếu nghe được ở đâu có phương thuốc trị liệu liền không quản xa xôi ngàn dặm cũng đi ‘cầu được tầm y’. Có đánh chết cũng không nghĩ tới hẳn ta lại có tâm tư ác độc như vậy.

Trước kia Lăng lão phu nhân đối với Lăng Không có chút cảm kích. Cảm giác được nghĩa tử này là một người biết tri ân báo đáp, nhân phẩm rất tốt. Chính mình lại từng rất nhiều lần trước mặt Lăng Chiến mở miệng khích lệ hắn! Nói hắn khôn khéo, là một nhân tài hiếm có! Nhưng tuyệt đối không ngờ một nhân tài này suýt làm cho huyết mạch Lăng gia đoạn tuyệt. Nếu không phải có chuyện ngoài ý muốn nên Lăng Thiên có thể bình yên sinh ra thì sợ rằng âm mưu này đã thành công rồi. Hơn nữa lại thành công mà không một ai nghi ngờ cả. Một kế hoạch thành công hoàn mỹ.

Lăng lão phu nhân vừa xấu hổ vừa giận. Trái tim chút nữa là bùng nổ rồi, hít thở mấy hơi dồn dập mới cắn răng nói: “Thì ra là thế! Hừ, chỉ cần Lăng gia không có hậu nhân thì sản nghiệp này sẽ rơi vào tay hắn. Hảo thủ đoạn ác độc. Lăng Không! Ta sẽ làm cho cả nhà ngươi chết không có chỗ chôn.” Câu nói cuối cùng gần lên muốn khàn cả giọng.

Chỉ cần phu thê Lăng Khiếu không sinh con thì Lăng Không là nghĩa tử của Lăng Chiến. Ngoại trừ Lăng Khiếu là con cùng huyết mạch ra thì hẳn là người thân cận nhất. Tất nhiên Lăng Chân sẽ trở thành người thừa kế đời thứ ba của Lăng Gia. Lăng lão phu nhân có tâm kế ra sao? Chỉ suy nghĩ một chút liền sáng tỏ âm mưu của Lăng Không. Trong lúc nhất thời hận không thể lập tức phái người đi bắt phụ tử Lăng Không đến trước mặt để tự tay giết chết mới hóa giải được sự tức giận trong lòng.

41. Chương 41: Bà Cháu Ngửa Bì

Lăng lão phu nhân thở dốc một hồi, cuối cùng cũng hòa hoãn trở lại, đột nhiên cúi người xuống, nhìn Lăng Thiên với ánh mắt rực lửa, vẻ mặt tha thiết nói: “Sư phó con còn nói gì nữa? Thiên nhi, mau nói hết cho

nãi nãi nghe đi, chuyện này quan hệ tới sự tồn vong của Lăng gia, nhất thiết không được giấu diếm bất kỳ chuyện gì.”

Lăng Thiên nói: “Vâng!” rồi tiếp tục: “Sư phó từng nói, Lăng Không ở Lăng gia kinh doanh đã nhiều năm, có thành tựu rồi, càng hướng chi thể lực của hắn đều ẩn nấp trong bóng tối. Nếu như bắt Lăng Không chỉ sợ những người kẻ khác sẽ vì thế mà biệt tâm không thể tìm được nữa. Tất sẽ lưu lại vô số tai họa ngầm cho Lăng gia ta. Vì thế, cần phải xử lý cẩn thận. Hoặc là không động thủ, còn một khi động thủ nhất định phải nắm chắc sẽ nhổ tận gốc bệ đảng của Lăng Không. Nếu không hậu họa vô cùng.”

Về mặt Lăng lão phu nhân rất ngưng trọng, nhấc chân bước hai bước, chau mày nói: “Sư phó con nói không sai, chuyện này không thể lơ đãng được. Phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn. Những năm gần đây, chuyện trong phủ ngoài phủ, cơ hồ đều là do Lăng Không lo liệu... Ài! Đáng tiếc gia gia và phụ thân người đều là dạng nóng tính, không biết che giấu chuyện ở trong lòng..., A a a, lão thân cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân vì sao sư phó người muốn người phải giữ kín bí mật rồi. Chuyện này nếu để cho gia gia và phụ thân của người biết chỉ sợ sẽ làm náo loạn lên cho cả thiên hạ đều biết. Khi đó sự tình sẽ thực sự không cách nào thu thập được! Hảo tâm cơ, hảo tâm cơ a!” Hảo tâm cơ ở đây đương nhiên là khen ngợi vị “sư phó” từ miệng Lăng Thiên nói ra.

Tử tế ngẫm nghĩ nhiều chuyện rồi đem xâu chuỗi lại với nhau, Lăng lão phu nhân không khỏi càng cảm thấy vị sư phó này của Lăng Thiên tính toán thật chặt chẽ, tâm cơ sâu sắc, quả thật là một nhất vật đệ nhất lưu trong thiên hạ! Trong lòng không khỏi vô cùng bội phục. Nhịn không được nói: “Thiên nhi, có thể mời sư phó của con đến không, để nãi nãi và ông ấy nói chuyện?”

Lăng Thiên kinh hãi, vội vàng nói: “Sư phó từng nói người là nhân vật thể ngoại không thích tiếp xúc với người khác, tôn nhi cũng từng thỉnh cầu người nhiều lần nhưng lão nhân gia người thủy chung vẫn không cho phép. Chỉ đáp ứng ngầm giúp đỡ mà thôi.” Hắn lau trộm mồ hôi lạnh trên đầu, nếu nãi nãi nhất định muốn gặp vị sư phó đó thì mình phải làm sao đây?

Lăng lão phu nhân cười thoải mái, nói: “Dạng cao nhân thể ngoại này tính khí đều có chút kỳ quái, không gặp thì không gặp, nếu cưỡng cầu, chỉ sợ ngược lại sẽ khiến sư phụ người phản cảm thì mất hay. Có điều thể này cũng tốt, có sư phó người ẩn trong bóng tối, đối với Lăng gia ta mà nói là một chuyện rất rất tốt.

Lăng Thiên liền nói: “Vâng!” rồi cũng không dám nói linh tinh nữa.

Lăng lão phu nhân nhíu mày, mặt tỏ vẻ không hiểu hỏi: “Nói như vậy, hành động thúc đẩy Tiêu gia thói hôn của người hôm nay cũng là chủ ý của sư phó người sao?”

Lăng Thiên ậm ừ một tiếng, coi như là thừa nhận.

Lăng lão phu nhân nói: “Chuyện hôn nhân này đối với Lăng gia ta có lợi ích rất lớn. Sư phó người vì sao lại muốn người phá hỏng? Có từng nói nguyên nhân cho người nghe không?”

Lăng Thiên kiên trì nói: “Sư phó cũng đã nói rồi.” Trong lòng thầm đổ mồ hôi lạnh, xem ra nãi nãi hôm nay không ép mình bằng được thì nhất quyết không thôi.

Lăng lão phu nhân nhướn mày: “Hả?”

Lăng Thiên nói: “Sư phụ nói, Tiêu gia hiện tại đã tâm quá lớn, e rằng có hùng tâm thôn tẩm thiên hạ mà Lăng gia ta hiện tại nội ưu còn chưa trừ. Hoàng gia lại có lòng nghi kỵ với Tiêu gia ta, nếu một khi loạn động chỉ sợ Lăng gia ta sẽ là người đầu tiên bị tai họa ập xuống đầu. Ngoài ra, Lăng gia ta muốn trừ tận gốc nội ưu tất sẽ bị thương tổn gân cốt. Cái loại sự tình trong gia tộc đương nhiên sẽ rơi vào cảnh hỗn loạn. Mà loại thương tổn này không phải một năm nửa năm là có thể khôi phục được. Do đó, bây giờ tuyệt đối không nên dính vào chuyện của Tiêu gia. Lăng gia hiện tại vẫn nên ẩn nhẫn mới được.”

Lăng lão phu nhân thở dài, nói: “Nhân mã của Tiêu Gia sẵn sàng đã mấy chục năm, dã tâm của họ sớm đã được vạch trần rõ ràng. Nếu Lăng gia ta không phải vì có nội ưu quan trọng như vậy thì có dính vào cũng không sao, lúc này, tuy không thích hợp, nhưng phá hỏng chuyện hôn nhân này, chung vẫn là một tổn thất.” Nói xong lại thở dài.

Lăng Thiên thật thà ngồi đó, trong lòng thầm nghĩ: Nguyên nhân chủ yếu chính là tôn nhi của người tuyệt đối sẽ không khuất phục dưới bất kỳ ai, có điều câu nói này lại không thể nói ra cho người nghe.

Lăng lão phu nhân cúi đầu thở dài nói: “Một khi thiên hạ loạn lạc thì Lăng gia không nguyện ý tham gia vào cũng không được. Trong loạn thế, gia tộc lớn như Lăng gia ta không thể chỉ lo cho thân mình được! Cuối cùng vẫn phải chọn lựa có tham gia hay không. Có phải chỉ từ chối một hôn sự là có thể trốn tránh được đâu?”

Lăng Thiên trong lòng thầm nghĩ: Nếu chỉ nhìn từ phương diện này, quả thực có chút hơi khinh suất. Có điều tôn tử của người còn có tính toán khác nãi nãi ơi!

Lại thấy Lăng lão phu nhân ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Sau này, nếu có tin tức của thằng súc sinh Lăng Không, nhớ là phải thông báo ngay cho nãi nãi nhé!” Trong câu nói quả thực rất phần hận.

Lăng Thiên đáp ứng một cách thống khoái, thầm nghĩ: Chuyện hôm nay có thể coi nói ra được một phần rồi, thu hoạch cũng không nhỏ. Chỉ là không biết đã lãng phí bao nhiêu ‘tế bào não’ rồi.

Lăng lão phu nhân nhìn tôn tử của mình, cuối cùng cũng thở phào một hơi rồi đột nhiên thò tay túm tai Lăng Thiên, nghiêng răng nói: “Thằng nhóc này, chuyện lớn như vậy không ngờ lại giấu nãi nãi hơn hai năm, đáng tội gì hả?”

Lăng Thiên a a kêu đau, “Nãi nãi, bỏ tay ra đi, Thiên nhi sau này không dám nữa đâu.”

Lăng lão phu nhân không những không buông tay, tay kia ngược lại còn xách nốt cái tai còn lại của Lăng Thiên lên, nói: “Lão thân vừa đưa gia bảo ra ngoài, tiểu gia hỏa ngươi lại nói ra chuyện từ hôn cho lão thân. Ngươi, ngươi muốn làm ta tức chết à? Đó chính là lẽ ra mắt cho cháu dâu của ta đó! Nói cho ngươi biết, nhóc con, lớn lên nếu tiểu nha đầu đó vẫn có thể lọt được vào mắt ngươi thì không tiếc bất kỳ giá nào, không từ bất kỳ thủ đoạn nào phải mang người về cho lão thân! Ta vừa rồi ở đại sảnh đánh cuộc trước mắt bao nhiêu người! Thằng nhóc ngươi nếu để lão thân thua, hừ hừ hừ!” Nói xong chính sự, Lăng lão phu nhân lại nhớ tới chuyện này, sao lại không nhân tiện đập cho Lăng Thiên một trận.

Lăng Thiên toát mồ hôi, nãi nãi quả nhiên là người đệ nhất cường hãn kiêm đệ nhất thâm độc của Lăng gia! Không từ thủ đoạn? Không tiếc bất kỳ giá nào? Bất luận là như thế nào? Lăng Thiên bất giác càng nghĩ càng xiêu vẹo. Rất muốn hỏi một câu rằng nếu cường bạo mang nàng ta về thì sao? Nhưng biết câu này nếu thực sự hỏi ra, vậy thì cái đòn chờ mình chính là một trận cuồng phong bạo vũ chân chính. Chỉ đành nuốt lại vào trong bụng.

Hiện tại cái tai của mình vẫn đang bị vặn trong tay nãi nãi, Lăng Thiên vội vàng vỗ ngực: “Nãi nãi cứ yên tâm, tôn nhi tuyệt đối sẽ không để người thua cuộc đâu.”

Lăng lão phu nhân nghe vậy mới đổi giận thành vui, buông tai hắn ra, cười ha ha rất hiền từ: “Tôn nhi quả nhiên là hài tử ngoan, hài tử ngoan.”

Lăng Thiên đang im lặng đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: “Nãi nãi, sư phó còn từng nói một chuyện.” Hết cách rồi, chỉ đành đem vị sư phó hư cấu này ra làm lá chắn một lần nữa vậy.

Lăng lão phu nhân tinh thần chấn động, nói: “Chuyện gì vậy?”

Lăng Thiên ngưỡng ngượng nói: “Sư phó nói, nếu Tiêu gia quả thật từ hôn, thì không thể để cho lão dễ dàng được như ý nguyện, dù gì cũng phải khiến cho Tiêu Phong Hàn trả một cái giá đắt.”

Lăng lão phu nhân “phù” một tiếng phu ra ngum trà vừa mới ngậm vào miệng, cười khổ nói: “Hai sư đồ các ngươi đã ngậm ngậm mưu tính với Tiêu gia người ta một hồi, hiện tại còn muốn chiếm đoạt gia sản của người ta nữa à?”

Lăng Thiên mở to mắt rất vô tội, nói: “Sư phụ nói, hình như Tiêu gia ở gần kinh thành có một xưởng binh khí cao cấp...”

42. Chương 42: Đêm Khuya Tới Thăm

“Khắc khắc khắc...” Lăng lão phu nhân sắc nước trà. “Chuyện này lão thân không quản, nếu muốn thì người tự phải đi, cần thân không gia gia của người biết thì sẽ đánh chết người đó thằng nhóc.”

Lăng Thiên cười hi hi: “Đợi yêu cầu xong rồi, con sẽ trốn trong phòng nãi nãi, một bước cũng không rời.”

Lăng lão phu nhân cười mắng: “Xéo đi, ta đi xem tiểu nha đầu đó. Cũng nên dọn cơm rồi. Người về phòng đi, mẫu thân ngươi chắc đang lo muốn chết đó, tiệc rượu hôm nay ngươi đừng đi.”

Lăng Thiên dạ một tiếng rồi đi về phòng mình. Từ xa đã nghe thấy từ trong phòng mình truyền ra tiếng thở gấp nặng nề. Đẩy cửa vào nhìn thì thấy Lăng Kiếm hai thanh gươm ra trước, cả người đang giữ tư thế đứng tấn tiêu chuẩn, đứng đối diện với khung cửa sổ ở trong phòng.

Nhìn bộ dạng của Lăng Kiếm thì chắc đã đứng ở đó khá lâu rồi. Tóc trên đầu ướt đầm đìa, còn sau lưng chiếc áo bông đang mặc trên người lộ ra một mảng ướt sũng mồ hôi, mặt thì nhẩn nhơ vụn vụn, cả người run rẩy từng hồi... nhưng hai mắt lại tràn đầy vẻ kiên định, cắn chặt răng, lộ ra thần sắc điên cuồng như dã thú.

Khi Lăng Thiên vừa ra cửa, đã dạy cho Lăng Kiếm phương pháp đơn giản để rèn luyện hạ bàn, đó chính là đứng tấn, và đã làm mẫu một lần, lúc này thấy bộ dạng này của Lăng Kiếm, rõ ràng là khi Lăng Thiên rời đi đã bắt đầu tự tập luyện, hơn nữa cho đến tận giờ vẫn chưa nghỉ. Thể lực đã tới trạng thái sắp kiệt sức rồi.

Lăng Thiên nhìn Lăng Kiếm với chút bất ngờ, nhưng không hề nói gì, lách qua người hần ngồi lên giường. Im lặng hoàn toàn. Lăng Kiếm đã tự giác tập luyện, vậy thì Lăng Thiên đương nhiên không ngăn cản. Được dịp nhận tiên xem xem tiểu tử này có thể chống đỡ được đến cực hạn của cơ thể hay không, khảo nghiệm ý chí của hần một phen.

Hai tay kê sau gáy nằm ngửa trên giường, mắt nhìn đầu giường một cách vô mục đích, trong đầu Lăng Thiên vận chuyển với tốc độ cao, đang nghĩ chiều nay mình đi tìm Tiêu Phong Hàn, thuận tiện thăm dò một phen xem lão gia hỏa đó sẽ có thái độ gì với mình, bản thân nên ứng phó thế nào.

Chuyện phải làm có rất nhiều, nhưng chuyện này rõ ràng là đang rất cấp bách, một khi Tiêu Phong Hàn rời khỏi kinh thành, Lăng Thiên sẽ không còn cơ hội. Mà Lăng Thiên muốn từ bây giờ bắt đầu xây dựng thể lực của mình, nhất định phải có binh khí tốt. Lăng Thiên tuy biết một số phương pháp rèn binh khí, trong đầu cũng đầy các loại kiểu dáng binh khí, nhưng nếu tìm người khác rèn thì không tránh được để lộ cơ mật! Cho nên có một xưởng gia công rèn binh khí của riêng mình là tốt nhất.

Lăng Thiên vốn muốn tự kiến tạo, nhưng chủ ý này vừa nghĩ ra, khi còn chưa kịp đổi thành hành động thì Tiêu Phong Hàn đã hưng hỷ mang cháu gái của mình tới..., điều này đối với Lăng Thiên mà nói, chẳng khác nào là của ngon từ trên trời rơi xuống. Cơ hội tốt như thế này sao có thể bỏ qua chứ? Nếu bỏ qua, chỉ sợ ông trời cũng sẽ không tha thứ cho mình đâu! Hai tròng mắt của Lăng Thiên đảo liên tục, khóe miệng dần dần nở ra một nụ cười...

Hai người ở trong phòng, nhưng đều im lặng không nói gì. Một người thì đang tranh đua với chính mình, liều mạng đứng tấn, một người thì nằm trên giường nhưng hồn phiêu du bên ngoài.

Lâu sau, đột nhiên “ầm ầm” một tiếng, Lăng Thiên giật mình mở mắt. Không chút bất ngờ, trên đất, Lăng Kiếm đã ngã xuống hôn mê. Cho dù đã ngã nhưng hai tay vẫn bảo trì tư thế hướng ra đằng trước... tên gia hỏa này, không ngờ đang đứng tấn đến mức ngất đi....

Trong mắt Lăng Thiên lộ ra vẻ cực kỳ hài lòng. Là một người hiện đại, Lăng Thiên đương nhiên biết, có thể đứng tấn đến mức khiến cho thể lực toàn thân của mình tiêu hao hết mà ngất đi cần phải có nghị lực rất lớn? Phải biết rằng, cho dù là chạy bộ đến cực hạn, có thể khiến cho bản thân đang chạy mà ngất đi cũng rất hiếm. Càng huống chi đứng tấn so với chạy bộ còn khó hơn cả chục lần? Hiện tại mà nói, tối thiểu thì ở hai phương diện trí lực và nghị lực Lăng Kiếm đã đạt được yêu cầu của Lăng Thiên!

Lăng Thiên hiện tại hoàn toàn tin tưởng rằng, chỉ cần bản thân chiếu theo phương pháp của tiên thế tiếp tục để Lăng Kiếm rèn luyện, Lăng Kiếm tuyệt đối sẽ trở thành một tồn tại khiến cho mọi người trong thế giới này phải ngược nhìn!

Bước tới trước mặt Lăng Kiếm, một tay nhẹ nhàng xoa bóp cơ nhục đang kéo căng của Lăng Kiếm, giúp hần thả lỏng, tay kia đè lên bối tâm của Lăng Kiếm, một cỗ nội lực tinh thuần hóa thành một dòng nước ấm chầm chầm truyền vào.

Lăng Kiếm hừ một tiếng, đột nhiên tỉnh lại. Thấy Lăng Thiên đang đích thân xoa bóp cơ bắp cho mình,

trong lòng không khỏi xúc động, suýt chút nữa thì rơi lệ! Tiếp đó cảm thấy vô cùng hoảng hốt, vội vàng ngo ngoáy muốn bò dậy.

Tay Lăng Thiên đang áp lên bối tâm của hắn nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, ngay lập tức, Lăng Kiếm liền cảm thấy như có một toàn núi lớn đang đè lên người mình, khiến cho mình không thể động dậy. Lăng Thiên sau khi xoa bóp cơ nhục tứ chi đang kéo căng của Lăng Kiếm một hồi, liền buông hắn ra, đứng dậy, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Vừa rồi Lăng Thiên không dám lơ là chút nào, vạn nhất Lăng Kiếm huấn luyện quá độ, bắp thịt và tính mạnh thụ thương, thì không phải chỉ hai ba ngày là có thể hồi phục.

Lăng Kiếm đứng dậy, hoạt động tứ chi một lượt, chỉ cảm thấy toàn thân rất thoải mái, vừa muốn mở miệng nói cảm ơn. Lăng Thiên đã ngắt lời: “Trước tiên cùng ta đi ăn cơm đã.” Tuyệt không đề cập tới chuyện hắn tự mình luyện tập.

Buổi trưa có một buổi tiệc rượu rất long trọng, kết quả là Lăng Chiến lão gia tử say túy lúy, sớm đã bị khiêng về phòng.

Lăng lão gia tử vốn kém như thế, nhưng một là tâm tính không tốt, chuyện Tiêu gia từ hôm thủy chung vẫn canh cánh trong lòng, lại bị Lăng Thiên làm cho tức giận một trận, tâm tình càng buồn phiền hơn; Nhưng Tiêu Phong Hàn ở xa vạn dặm mới tới, hai người lại đã lâu không gặp, hiện tại lại xấu hổ vì đã nổi giận ngay tại đương trường, vì cố gắng kiềm chế cho nên tửu lực kém đi...

Tiêu Phong Hàn tạm trú ở Lăng gia, cũng uống say đến bảy tám phần, nghĩ tới hôm nay đã giải quyết được một chuyện lớn cứ mãi canh cánh trong lòng nên tâm tình thoải mái, nhớ tới cảm tình nhiều năm với đại ca đại tẩu không hề vì chuyện này mà bị ảnh hưởng, tâm tình càng tốt hơn. Tuy cảm thấy bản thân từ hôn có chút không đúng với huynh và tẩu, nhưng suy xét rõ ngọn ngành thì thấy bản thân mình không làm gì sai. Hơn nữa đại tẩu còn mượn chuyện đánh cược để cho không mình một nửa gia sản của Lăng gia, dùng để giúp đỡ đại sự của mình sau này, càng lộ rõ hơn rằng Lăng gia không hề trách cứ gì mình [kỳ thật Lăng lão phu nhân không phải có ý này, nhưng Tiêu Phong Hàn thì lại lý giải như vậy]. Có lợi nhiều mặt như vậy, lão càng cảm thấy lần tới kinh thành này không hề uổng công.

Biết rằng Lăng lão gia tử tối nay còn chưa tỉnh rượu. đồng thời trong lòng còn cười thầm, uyển chuyển chối từ gia yến tối nay của Lăng phủ, sai hộ vệ đem thức ăn đưa vào phòng, chuẩn bị cùng tôn nữ của mình ăn một bữa, thuận tiện đem thu hoạch mấy ngày này sắp xếp lại trong đầu một lượt, đồng thời nghĩ tới, đã có trợ giúp từ nhiều phương như vậy, bước tiếp theo nên hành động như thế nào... nghĩ tới chỗ cao hứng, không khỏi vuốt râu mỉm cười.

Ăn xong cơm tối, phân phó hộ vệ dọn thức ăn, tay cầm một quyển sách, ngồi ngay ngắn trên ghế.

Đột nhiên, bên ngoài truyền tới tiếng nói rầm rì, tiếp theo, một hộ vệ đẩy cửa vào, bẩm báo: “Gia chủ, Tần đại tiên sinh dắt Lăng gia tiểu thiếu gia tới bái phỏng.”

Tiêu Phong Hàn ngậy người, hỏi: “Lăng gia tiểu thiếu gia.”

Hộ vệ đó nói: “Vâng, chính là tiểu hài tử buổi sáng nói năng vô lễ đó.”

Tiêu Phong Hàn không khỏi nghi hoặc đầy bụng, nó tới đây làm gì? Một tiểu tử lêu lạo đến mức cực đoan có thể tìm mình có chuyện gì? Trong lòng hừ một tiếng, nghĩ: “Lão tử ngươi còn chưa tới bái kiến lão phu, tiểu tử ngươi đã tới rồi. Nói: “Để nó vào.” Phất tay bảo Tiêu Nhận Tuyết vào trong phòng tự nghỉ ngơi.

Chỉ nghe tiếng bước chân lạch bạch vang lên, Lăng Thiên ở đằng trước, Tần đại tiên sinh ở đằng sau, hai người bước vào cửa.

43. Chương 43: Cùng Ngài Đàm Phán

Tiêu Phong Hàn mỉm cười, nói: “Lời Tần huynh không đúng rồi, Tần huynh có thể hạ mình tới chỗ tiểu đệ, khiến tiểu đệ được ưu ái mà cảm thấy sợ hãi mới đúng! Mời ngồi.”

Nhìn sang bên cạnh, Lăng Thiên sớm đã đặt mông ngồi xuống ghế, co một chân kê dưới mông, ngồi mà chẳng có dáng ngồi. Tiệm tay bốc điểm tâm trên bàn cho vào miệng, đột nhiên lại “phì phì” nhỏ ra, nói: “Chán quá! Chán quá!”

Tần đại tiên sinh quay người lại, ho khan hai tiếng.

Tiêu Phong Hàn trong lòng rất không vui, miễn cưỡng áp chế sự chán ghét trong lòng không để lộ ra ngoài mặt, nói: “Tiểu thiếu gia đêm khuya như vậy còn tới tìm lão phu, không biết có chuyện gì?”

Lăng Thiên lúc lắc cái đầu nhỏ: “Vừa rồi ta đột nhiên nghĩ tới, Tiêu... Ách, Tiêu gia gia lão nhân gia người hôm nay tùy tiện đề ra việc từ hôn, cái đó... hình như có chút không thỏa đáng.”

Tiêu Phong Hàn sắc mặt hiện lên vẻ tức giận, nói: “Có gì không thỏa đáng! Chuyện này đã ngã ngũ rồi, có muốn gì cũng phải là gia gia người tới tìm ta nói chuyện mới đúng.” Ý tứ trong lời nói là tiểu tử người còn chưa có tư cách này!

Lăng Thiên lắc đầu nguây nguẩy: “Lời này của Tiêu gia gia sai rồi. Chuyện hôn nhân thành hay bại chính là chuyện lớn, liên quan tới hạnh phúc cả đời của Lăng Thiên, cho dù gia gia ta tới đây thì cũng không thể đại biểu cho suy nghĩ trong lòng ta được.”

Tiêu Phong Hàn đại nộ! Từ lúc lão kế nhiệm chức gia chủ Tiêu gia đến nay, đây là lần đầu tiên có người ở trước mặt lão nói lão sai rồi! Mặt lão lập tức sầm xuống. “Theo người thấy thì phải như thế nào?”

Lăng Thiên cười hi hi: “Nghe nói năm đó định hạ hôn sự chính là Tiêu gia gia ra sức tác thành, không biết có phải không?”

Tiêu Phong Hà mặt lạnh như băng: “Không sai! Năm đó hai nhà định thân, quả thực là chủ ý của lão phu.”

Lăng Thiên lại cười ha ha, “Vậy thì hôm nay từ hôn cũng là Tiêu gia gia chủ trương thực hiện, chuyện này mọi người đều thấy tận mắt, nghe tận tai, tiểu tôn cũng ở đó, nói như vậy không biết có sai không?”

Tiêu Phong Hàn trong lòng càng lúc càng khó chịu, nghe nó nói tới nói lui, toàn là lời thừa, hận không được xách nó lên ném ra ngoài, cố gắng kìm nén nói: “Không sai! Là lão phu làm chủ chuyện này.” Trong lòng nghĩ, nếu không phải tên hỗn trướng người quá kém cỏi, ta sao lại làm người ác như vậy.

Lăng Thiên trên mặt vẫn cười cười, nói: “Tiêu gia gia sợ dĩ từ hôn, chính là vì thấy Lăng Thiên quá kém cỏi, sợ làm lỡ chuyện trung thân của Tiêu tiểu thư, Lăng Thiên nói không sai chứ?”

Tiêu Phong Hàn vẻ mặt kinh thường: “Thì ra hài tử người cũng không phải là hoàn toàn không hiểu chuyện.” Ý là: người nói rất đúng.

Lăng Thiên sắc mặt trầm xuống, thẳng người lên nói: “Nếu nói như vậy, Tiêu gia gia muốn đính hôn thì đính hôn, muốn từ hôn thì từ hôn, vì nguyên nhân gì thì tạm thời không nói, nhưng sự thật chính là chuyện giữa hai nhà, toàn là Tiêu gia gia một mình làm chủ, thay đổi như chong chóng, muốn làm gì thì làm, hoàn toàn không nghĩ tới cảm nhận của Lăng gia?” Mấy câu này nói ra một cách rất hùng hồn, không ngờ lại lộ rõ tài năng của hắn.

“Láo xược!” Tiêu Phong Hàn nào ngờ tiểu hài tử này lại nói ra những lời đó, nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ nổi sóng to gió lớn như thế nào. Lập tức nổi giận bùng bùng! Một chương vỗ lên trên án kỷ ở trước mặt Lăng Thiên, một tiếng ầm vang lên, án kỷ rần chắc lập tức hóa thành một đồng gỗ vỡ nát!

Nội lực!

Ánh mắt Lăng Thiên co lại, trong lòng giống như bị chùy sắt nặng nề đập một cái! Con mẹ nó! Không phải nói rằng trên thế giới này không có thứ này ư? Sao lão gia hỏa ở trước mặt tiệm tay một cái là đánh ra thế này!

Lăng Thiên tin rằng mình tuyệt đối không nhìn lầm, vừa rồi Tiêu Phong Hàn dưới cơn tức giận đã biểu hiện ra nội gia chân khí thực thụ! Chỉ có điều hơi pha tạp một chút, còn xa mới bằng Kinh Long thần công chính tông mà Lăng Thiên tập luyện, hơn nữa công lực xem ra cũng không thâm hậu. Giống như chỉ học được vỏ ngoài mà thôi.

Lăng Thiên mắt chớp chớp, cười lạnh: “Chẳng lẽ cái ta nói là bịa đặt ư? Vấn đề của ta vừa rồi, Tiêu lão gia gia không thừa nhận.”

Tiêu Phong Hàn ngàn lần không ngờ rằng, tiểu hài tử mới chỉ năm tuổi trong lời nói lại đào ra một cái hố lớn, mà bản thân mình không chút đề phòng mà nhảy ngay vào. Trong nhất thời tức giận nói không nên lời. Hộ vệ ở bên ngoài nghe thấy bên trong to tiếng, rầm rầm xông vào.

Tiêu Phong Hàn hít sâu một hơi, phất tay nói: “Các người đi ra đi, không có chuyện gì cả.” Rồi từ từ ngồi xuống, đôi mắt ưng nhìn chằm chằm vào Lăng Thiên, tựa hồ như lần đầu tiên thấy tên tiểu gia hỏa này. “Người, rốt cuộc là muốn nói gì?”

Lăng Thiên cười hắc hắc: “Tiêu gia tài hùng thế đại, Lăng gia chúng ta không dám trêu vào, cho dù tôn nhi muốn làm gì đi chẳng nữa, Tiêu gia gia chỉ cần không đồng ý một câu thì tất cả chỉ là viễn vông.” Hắn nói đi nói lại, vẫn luôn miệng cho rằng Tiêu Phong Hàn tự tiện làm chủ việc của hai nhà, không chịu buông tha.

Tiêu Phong Hàn dần dần cảm thấy tên tiểu gia hỏa này rất khó đối phó, tức giận đến mức bật cười: “Người muốn nói gì thì nói hết ra đi. Cho dù không thỏa đáng cũng không sao cả” Lão trước tiên vẫn muốn biết rõ ràng tính toán của Lăng Thiên rồi mới nói tiếp.

Lăng Thiên ánh mắt lạnh lùng: “Lăng gia tuy không bằng Tiêu gia, nhưng cũng không phải là chỗ mà ai cũng có thể ức hiếp! Tiêu gia gia một tay che trời, nói một đằng làm một nẻo, phạm là chuyện của hai nhà đều một mình tự quyết, không biết Tiêu gia gia rốt cuộc để Lăng gia ta vào chỗ nào? Hay là căn bản không để Lăng gia vào trong mắt? Có thể tùy người làm sao thì làm?”

Chụp cái mũ to dùng này xuống, trực khiến cho Tiêu Phong Hàn tức đến nổi cả người run cầm cập. Trong lòng thầm dè chừng: Chuyện hôm nay, quả thực là làm hơi quá. Nếu Lăng gia vì chuyện này mà nảy sinh hiểu lầm, vậy thì rất gay go. Lão sở dĩ còn ở lại Lăng gia chính là vì nghĩ tới điểm này, nào ngờ lại khiến cho thằng nhóc này ở trước mặt mình nói ra những lời như vậy.

Lão miễn cưỡng chấn định lại tinh thần, chậm chậm nói: “Lăng Thiên người có biết rằng những lời này nếu như truyền ra ngoài, bất luận là đối với Tiêu gia hay đối với Lăng gia đều sẽ tạo thành hậu quả như thế nào không? Người đảm đương nổi không?”

Lăng Thiên cười ung dung: “Tôn nhi chỉ là một tiểu hài tử thì đảm đương được gì. Có điều Tiêu gia gia đã không bằng lòng để những lời này truyền ra ngoài, vậy Thiên nhi tất nhiên cũng hi vọng sẽ không như thế.”

Tiêu Phong Hàn cuối cùng cũng hiểu, thì ra Lăng Thiên hôm nay tới đây là muốn bàn điều kiện với mình!

Lão ngồi xuống ghế, nói: “Chuyện hôm nay, rốt cuộc là chủ ý của người hay là của người khác?” Vừa nói ra câu này, giọng nói lạnh lùng, tựa muốn đóng băng người khác.

Lăng Thiên cười: “Với qua lại nhiều năm của Tiêu gia gia cùng gia gia và phụ thân của ta mà nói thì đây có thể là chủ ý của họ không?” Hắn không chính diện trả lời câu hỏi này mà lại lan sang vấn đề khác.

Tiêu Phong Hàn khẽ gật đầu: “Đích xác là không giống. Có điều, lão phu không tin tuổi người còn nhỏ như vậy mà có thể nói ra những lời như thế này.”

Lăng Thiên ngẩng đầu lên, mắt trong veo, cùng Tiêu Phong Hàn đối mặt, bốn con mắt lập tức giao nhau, không nháy mắt, nói: “Chuyện này vì việc từ hôn mà có, chịu tổn thất lớn nhất trong chuyện này là Lăng Thiên ta, không phải Lăng gia! Tiêu gia gia nói xem có phải không?”

Tiêu Phong Hàn chăm chú nhìn hắn, chỉ cảm thấy ánh mắt của tiểu hài tử này rất sắc bén, không thể nào nhìn ra ý định trong lòng hắn, chỉ đành bỏ qua, lắc đầu nói: “Người nếu muốn nói như vậy, thì cứ cho là vậy đi.”

Lăng Thiên cười ha ha: “Do đó mới nói, chuyện này nên giải quyết cho tốt. Tiêu gia gia nắm đó một tay tác thành chuyện hôn sự của Lăng Thiên ta, hôm nay cũng lại là một tay Tiêu gia gia hủy bỏ hôn sự của Lăng Thiên ta, ta nói vậy không biết có sai không?” Lời này của Lăng Thiên rất gian xảo, luôn miệng xưng Lăng Thiên ta, bỏ hết Lăng gia ra ngoài. Ý tứ chính là, chuyện hôm nay, chính là chủ ý của ta, không có chút dính líu gì tới Lăng gia.

Tiêu Phong Hàn là một con cáo già, đương nhiên nghe ra, nhưng lão hiện tại chỉ mong Lăng Thiên sẽ gạt Lăng gia ra như vậy, để tránh ảnh hưởng đến quan hệ của hai nhà, tạo thành phiền phức không cần thiết. Tức thì gạt đầu nói: “Không sai.” Trong lòng thì nghĩ, bất kể người có chiêu số gì thì cứ gỡ ra hết đi. Lão phu một đời tung hoành thiên hạ, chẳng lẽ không ứng phó được một tiểu hài tử như người?

Lăng Thiên cười hắc hắc, nói: “Tiêu gia gia, lão nhân gia người bày ra cho tôn nhi một con rồng đen lớn như vậy, không chỉ khiến cô vợ nhỏ đã chắc như đinh đóng cột của tôn nhi không cánh mà bay, hơn nữa còn khiến cho tôn nhi trở thành trò cười của cả kinh thành. Tổn thất lớn như vậy, chẳng lẽ lão nhân gia người không muốn bồi thường cho tôn nhi sao?”

44. Chương 44: Bồi Thường Cho Ta

Tiêu Phong Hàn bực bực nổi giận! Không ngờ mình tự thị là túc trí đa mưu, hôm nay lại bị một tiểu hài tử đùa giỡn trên tay! Nhất thời trong lòng vô cùng buồn bực, tức giận nói: “Chuyện hôn sự đã từ, không còn khả năng làm lại nữa, người muốn bồi thường cái gì? Cứ nói ra đi, chỉ cần lão phu có thể làm được, sẽ dứt khoát khiến người thỏa mãn.”

Lăng Thiên cười ha hả: “Chẳng lẽ trên thế giới này còn có chuyện mà Tiêu gia gia không làm được ư?” Câu này mang đầy tính chất chụp mũ. Chỉ cần Tiêu Phong Hàn một khi đáp ứng thì Lăng Thiên sẽ muốn gì được nấy!

Tiêu Phong Hàn há có thể không biết sự lợi hại mấu chốt? Trầm ngâm nói: “Chỉ cần lão phu có thể làm thì sẽ không từ.” Khi nói câu này, cả bản thân Tiêu Phong Hàn cũng không chú ý rằng vô hình trung lão đã coi tiểu hài tử ở trước mặt này là một đối thủ đàm phán đồng cấp!

“Bộp!” Hai tay Lăng Thiên vỗ vào nhau, lộ ra vẻ cực kỳ cao hứng nói: “Tiêu gia gia đã nói vậy thì chuyện đã thành.”

Tiêu Phong Hàn hừ một tiếng, nói: “Người còn chưa nói rõ người rút cuộc là muốn gì?”

Lăng Thiên nói: “Thứ mà tôn nhi muốn, trong mắt Tiêu gia gia chẳng đáng kể gì, đối với Tiêu gia mà nói cũng chỉ là cẩu ngư nhất mao mà thôi.”

Tiêu Phong Hàn mặt đầy nghi vấn nhìn hắn.

Lăng Thiên cười ha ha nói: “Nghe nói Tiêu gia gia ở kinh thành có một mỏ gia sản, chính là một xưởng chế tạo binh khí, Tiêu gia gia ở xa ngàn dặm, không thể tránh khỏi khó có thể quản lý tốt. Không biết tôn nhi có thể hân hạnh được thay Tiêu gia gia trông coi nó vài năm không?”

Lại là một bất ngờ cực kỳ to lớn!

Tiêu Phong Hàn nằm mơ cũng không ngờ rằng Lăng Thiên lại muốn một xưởng chế tạo binh khí mà hiện tại đối với Tiêu gia mà nói thì hoàn toàn vô dụng! Lăng gia hai đời làm lão đại trong quân đội, nếu cần binh khí thì có thể trực tiếp từ trong kho binh khí của vương quốc lấy ra, bất kể lấy bao nhiêu, quân đội cũng sẽ không có một ai dám nói một câu nào! Cho nên xưởng binh khí theo Tiêu Phong Hàn thấy thì đối với Lăng gia đơn giản chỉ là gân gà.

Xưởng binh khí này đối với Lăng gia không có đến nửa điểm hữu dụng nhưng lại là một căn cứ quân sự bí mật của Tiêu gia và là một khâu tiếp tế quan trọng! Nếu mất đi căn cứ này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự an bài chiến lược tổng thể của Tiêu gia, đặc biệt sẽ hoàn toàn mất đi sự khống chế đối với vị trí quan trọng trong kinh thành của Thừa Thiên vương quốc; Sự bố trí để nhắm vào kinh thành của Thừa Thiên vương quốc trước đây toàn bộ sẽ bỏ đi hết, phải tính toán lại từ đầu! Tầm quan trọng của xưởng binh khí này từ đó có thể hiểu được.

Lăng Thiên cười thầm, ta muốn từng bước làm xáo trộn kết hoạch của lão. Bỏ thiếu gia còn chưa lớn thì các người muốn làm gì thì làm à, không có cửa đâu! Huống chi, Lăng Thiên chỉ cần có xưởng binh khí này, các loại vũ khí tinh diệu tất nhiên sẽ theo đó mà ra. Với kỹ thuật mà Lăng Thiên đã nắm vững ở tiền thế, rèn ra vũ khí vượt xa vũ khí trên thế giới này căn bản là một việc hết sức dễ dàng.

Tiêu Phong Hàn cuối cùng cũng ý thức được thẳng nhóc trước mắt này tuyệt đối không thể xem thường, tùy tiện đi một nước cờ đã khiến cho mình không thể phản ứng, trước đó thì rào trước đón sau, dùng lời nói ép mình. Bây giờ nếu không đáp ứng, ngược lại sẽ lộ ra bản thân mình có chút vô lại. Trước định hôn sự, sau lại thối hôn, rồi lại cự tuyệt yêu cầu bồi thường của đối phương...

Thấy Tiêu Phong Hàn trầm ngâm không nói gì, Lăng Thiên cười hắc hắc, trong tiếng cười đầy vẻ trào phúng: “Ha ha ha, hay cho một Tiêu gia! Hay cho một vị gia chủ nhất ngôn cửu đỉnh, nắm quyền gia đình tài phiệt lớn nhất đương thế! Lăng Thiên rút cuộc cũng hiểu, Tiêu gia vì sao có thể trở thành bí mật đệ nhất thiên hạ! Thì ra là như vậy đó, ha ha ha ha, cái này cũng muốn, cái kia cũng muốn; Tráo trở lật lòng, chỉ vào chứ không ra; Cho dù là khi phụ người khác, trong thiên hạ nào ai dám lăm lờ? Hắc hắc hắc, tôn tử của huynh đệ kết bái thì sao? Lợi ích là trên hết, tất cả những thứ khác ném đi hết! Ha ha ha...”

Những lời này thật sự vừa âm hiểm, vừa tàn nhẫn lại vừa cay độc! Từng chữ đều giống như những nhát dao cay nghiệt đâm vào lòng Tiêu Phong Hàn! Bị một tiểu hài tử nhỏ hơn mình cả một giáp (60 năm) giễu cợt như thế này, muốn nhẫn nhục cũng không thể! Sắc mặt Tiêu Phong Hàn nhất thời xanh đỏ đan xen, suýt chút nữa thì thẹn quá hóa giận, hung ác nói: “Ta còn cho rằng ngươi là một con sư tử miệng rộng, không ngờ chỉ muốn một cái xương nhỏ nhỏ mà Tiêu gia sớm đã vứt đi không cần! Thật sự khiến lão phu bất ngờ! Một cái xương nhỏ mà thôi, xương như thế này Tiêu gia có cả trăm ngàn cái, không thêm để vào mắt đâu! Ta sẽ cho ngươi, thế nào?”

Lăng Thiên lập tức nói: “Quân tử nhất ngôn?”

Tiêu Phong Hàn không thêm suy nghĩ, tức giận nói: “Tứ mã nam truy!”

Khối đá trong lòng Lăng Thiên lập tức được bỏ xuống, cười ha hả: “Tôn nhi vốn sớm đã biết rằng Tiêu gia gia tính tình hào sảng, tiêu tiền như nước; Trọng tình trọng nghĩa, một lời hứa đáng giá ngàn vàng mà! Quả nhiên là danh bất hư truyền! Tôn nhi vừa rồi đã đắc tội nhiều, song Tiêu gia gia nể tình tôn nhi tuổi trẻ vô tri, chắc chắn sẽ bỏ quá cho. Tiêu gia gia, tôn nhi nói có đúng không?” Giọng nói thành khẩn, vẻ mặt chân tình, không ngờ những lời này giống như nói từ tận đáy lòng!

Sự phần nộ trong lòng Tiêu Phong Hàn nhất thời trời đất, căn bản không nghĩ ngợi gì, một câu “tứ mã nan truy” đã thoát ra khỏi miệng. Sau khi nói ra, Tiêu Phong Hàn mới từ trong cơn mê mang tỉnh lại, nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng chán ngán vô cùng!

Một lời nói ra giống như gương vỡ khó lành! Cho dù chỉ là bốn chữ ngắn ngủn, nhưng đại biểu cho việc Tiêu gia phải bỏ đi từ đầu tới cuối mất hai năm thời gian! Thiên hạ giờ hỗn loạn như thế này, một khi thời cục chưa rõ ràng, hai năm thời gian cũng đủ để cải thiên hoá địa!

Tiêu Phong Hàn nghĩ tới điểm này, hận không được đánh mấy cái tát tai thật mạnh lên mặt mình. Lão xì hơi như quả bóng cao su, đặt mông ngồi xuống bàn, hai mắt cũng trống rỗng. Trong đầu cấp tốc chuyển động, muốn nghĩ ra một mưu kế gì đó để vặn hỏi thế cục này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn nghĩ không ra!

Nhìn nụ cười như đã tính được trước trên mặt Lăng Thiên, Tiêu Phong Hàn giống như nuốt phải một cái bánh bao lớn rồi bị nghẹn ở trong họng, nuốt xuống không được mà nhổ ra cũng không xong! Vô cùng khó chịu.

Vì sự bố trí ở ngay sát kinh thành của Thừa Thiên vương quốc này, bản thân không ngại xa xôi tự mình đi tới, tính toán nhiều mặt, cuối cùng mới an bài thỏa đáng toàn bộ, lại chấp nhận những điều kiện cực kỳ ưu đãi cho mấy đại gia tộc trong kinh thành, vì đại sự mai sau mà chôn xuống các loại mầm mống, nào ngờ khi toàn bộ đã hoàn thành, bản thân không ngờ lại vứt bỏ đi nơi cực kỳ quan trọng trong kế hoạch này!

Nhất thời, Tiêu Phong Hàn trực muốn ngẩng đầu lên trời gào lớn! Ánh mắt nhìn Lăng Thiên cũng biến thành vô cùng ngưng trọng. Nhớ lại mỗi một hành động, mỗi một lời nói của Lăng Thiên từ khi vào phòng, không khỏi giật mình hiểu ra!

Lão hướng tới Lăng Thiên hỏi: “Cứ theo ý ngươi, thế nào?” Khi câu này vừa được nói ra, bản thân đã bắt tri bất giác hoàn toàn giống như rơi vào thế hạ phong! Cuộc nói chuyện về sau vốn toàn là Lăng Thiên làm chủ đạo, từng bước dẫn dắt mình vào ngõ cụt!

Không ngờ bản thân mình một đời tung hoành trên thương trường, hôm nay lại bại dưới tay một tiểu hài tử!

Hơn nữa còn hoàn toàn thất bại! Tuy mình lúc đầu không coi hấn vào đâu, trong lòng khinh địch! Nhưng cho dù bản thân mình ở trong trạng thái này, khắp thiên hạ có mấy người có thể mưu tính nổi với mình?

Nhớ tới cuộc đánh cược hào phóng mà Lăng lão phu nhân cá với mình sau khi mình từ hôn! Vào thời khắc này, Tiêu Phong Hàn rút cuộc cũng hiểu rõ, cuộc đánh cá giữa mình và Lăng lão phu nhân căn bản không cần phải đợi đến chục năm sau, hiện tại bản thân mình dĩ nhiên đã thua rồi! Cho dù Lăng Thiên và Tiêu Nhạn Tuyết tương lai không thể đến với nhau thì bản thân mình cũng vẫn thua, thua một cách triệt để!

Có mắt không trông! Nhìn nhầm bảo ngọc thành gạch đá, loại sự tình vô cùng hoang đường như thế này, không ngờ lại thực sự phát sinh trên người mình!

Tiêu Phong Hàn không khỏi cười khổ.

Khi Lăng Thiên sắp bước ra khỏi cửa, đột nhiên quay đầu lại, hướng vào trong phòng nhe răng cười. Nụ cười này, có chút cảm giác giống như là chào hỏi, lại có chút giống như là nụ cười thấu hiểu, còn mang theo một chút dí dỏm và tinh quái. Nhưng, khiến người ta kỳ lạ là ở hướng đó không có một ai.

45. Chương 45: Được Và Mất

Tính toán cẩn thận sau khi đã chuẩn bị kỹ lưỡng, đối với địch nhân vừa không chút phòng bị lại vừa ngông cuồng tự đại, nếu không thể thắng thì đó mới là chuyện vô cùng nực cười.

Một thân ảnh màu đen lặng lẽ xuất hiện phía sau Tiêu Phong Hàn. Tiêu Phong Hàn không hề quay đầu lại, cười khổ một tiếng: “Chuyện vừa rồi, người đều thấy chứ?”

Bóng đen đó là một hán tử trung niên thân hình cao gầy, nghe thấy lời nói của Tiêu Phong Hàn, chỉ khẽ gạt đầu, không hề lên tiếng.

Tiêu Phong Hàn cười tự giấu một tiếng: “Có phải là cảm thấy rất buồn cười không?”

Bóng đen nói với vẻ mặt ngưng trọng: “Tiểu hài tử này, bất kể là tâm trí, cơ mưu đều không phải tầm thường, thực sự là một nhân tài hiếm có.”

Tiêu Phong Hàn hít sâu một hơi, nói: “Không sai, cho nên lão phu cảm thấy, chuyện từ hôm ngày hôm nay, có lẽ là một sai lầm vô cùng to lớn. Nếu chúng ta có thể bồi dưỡng một nhân tài như thế này khôn lớn thành người, vậy thì, nó có thể tăng thêm trợ lực không thể tưởng tượng cho đại sự của chúng ta! Ài, đáng tiếc!”

Bóng đen trầm ngâm hồi lâu, chầm chầm nói: “Ta không thấy như vậy.”

Tiêu Phong Hàn nói: “Hả?”

Bóng đen nói: “Chuyện này, từ ngoài mặt mà nói, gia chủ ngài thực sự đã thất bại thảm hại! Nhưng, về lâu về dài mà nói, lại là một chuyện rất rất tốt.”

Tiêu Phong Hàn dường như hiểu ra gì đó, nói: “Nói tiếp đi.”

Bóng đen nói: “Bên ngoài thì thấy gia chủ từ hôn thì đã mất đi một nhân tài khó kiếm; Dưới sự ép buộc của đối phương, chấp tay dâng xương binh khí ở bên cạnh Thừa Thiên cho người ta, khiến toàn bộ sự bố trí của chúng ta đều bị nhiễu loạn; Cơ hồ là hết sức gay go. Nhưng, thực sự lại không phải vậy, tuy tổn thất nhất thời của chuyện này rất lớn, nhưng về lâu dài mà nói lại tránh được một nguy cơ cực lớn đủ để khiến cho Tiêu gia bị tiêu diệt hoàn toàn!”

Tiêu Phong Hàn lẩm bẩm: “Nguy cơ bị tiêu diệt hoàn toàn... nguy cơ bị tiêu diệt hoàn toàn...” Đột nhiên mắt lão sáng lên.

Bóng đen tiếp tục nói: “Loại người giống như thế này, từ khi còn nhỏ đã mưu trí siêu quần, tài hoa xuất chúng; Cách làm việc lại sát phạt quả quyết, không chút do dự. Loại người này há phải là hạng chịu khuất nhục dưới người khác? Nếu hai nhà hôn ước chưa giải, vậy thì một khi khởi sự, Lăng gia tất nhiên sẽ đứng ở phía ta, người này cũng tất sẽ là một lực lượng trung kiên trong đại quân của ta. Cứ như vậy mãi thì với

tâm trí cơ mưu của người này, ha ha ha...” Bóng đen nói tới đây thì dừng lại, chỉ dùng một chuỗi tiếng cười để kết thúc câu chuyện.

Mắt Tiêu Phong Hàn sáng lên: “Không sai! Ha ha, dấu sao vẫn còn là tiểu hài tử, suy nghĩ cũng còn lâu mới đủ chín chắn; Nếu nó ần ần, hôm nay không cố ý biểu hiện ra mặt lếu lảo của nó, chuyện hôn sự tất nhiên sẽ tiếp tục tiến hành, cho đến khi bọn chúng trưởng thành. Lúc đó, khi cùng với Tuyết nhi thành thân, nó hoàn toàn có thể lợi dụng Tiêu gia ta để đánh thiên hạ cho nó... Ha ha ha! Hiểm quá! Hiểm quá!” Khi miệng nói câu “hiểm quá”, nụ cười trên mặt rất là vui sướng.

Cũng chỉ tốn thời gian hai năm mà thôi, nhưng lại vô tình trừ đi một đại họa tâm phúc! Tiêu Phong Hàn và bóng đen nhìn nhau cười, trong lòng đều thầm hô may mắn. Đối với sự tổn thất xương binh khí và căn cứ quân sự lập tức cũng cảm thấy đáng giá.

Hồi lâu, bóng đen chăm chú nhìn về phương hướng mà Lăng Thiên rời đi, trong lòng rất hồ nghi: Nụ cười khi Lăng Thiên vừa bỏ đi đó, rõ ràng là cười với mình, nụ cười đó, cho dù ôn hòa như liễu xuân, dịu dàng như gió mát, nhưng trong mắt bóng đen, lại giống như là một tia chớp kinh thiên, trong lúc không chuẩn bị đã đánh sâu vào trong lòng hắc! Nụ cười đó, rõ ràng chính là – cảnh cáo! Cảnh cáo nghiêm trọng! Chẳng lẽ, nó thật sự có thể phát hiện ra ta? Chẳng lẽ trên thế giới này ngoại trừ môn phái của mình ra, có có người có loại thần công kỳ diệu này sao? Bóng đen trong lòng đầy nghi vấn.

Do bản thân hắc không thể xác định Lăng Thiên có thực sự phát hiện ra mình không, vả lại sâu trong nội tâm, hắc cũng tuyệt đối không nguyện ý tin rằng một tiểu hài tử vốn vẹn mới năm tuổi lại có thể nhìn ra hành tung của mình. Sự kiêu ngạo đã tồn tại bấy lâu này khiến hắc sau khi hoài nghi một hồi liền quên đi chuyện này.

Trên thực tế, trong thế giới này, hắc cảm thấy chuyện có thể chân chính có tư cách làm mình vướng bận trong lòng, thực sự rất hiếm. Cho nên hắc không nói ra chuyện này với Tiêu Phong Hàn. Nhưng hắc nào biết rằng, chỉ vì sự ngạo mạn và tự đại ngày hôm nay của hắc lại khiến môn phái của hắc ngày sau cơ hồ gặp phải tai họa ngập đầu!

Tâm tình của Lăng Thiên rất thoải mái, có chút vốn liếng này trong tay, bản thân đã miễn cưỡng có thể triển khai quyền cước rồi. Tất cả chuyện ngày hôm nay được đạo diễn rất tốt. hoàn toàn án chiếu theo tính toán trong lòng Lăng Thiên, dưới sự tiến hành đầu vào đây, kết quả đạt được hoàn mỹ ngoài dự liệu. Lăng Thiên có được tất cả những gì mà hắc muốn, còn có một thu hoạch bất ngờ chính là Lăng lão phu nhân cũng gia nhập vào phe cánh của Lăng Thiên, có sự giúp đỡ toàn lực của bà, khiến cho Lăng Thiên tràn ngập lòng tin đối với kế hoạch tiếp theo.

Tần đại tiên sinh đi theo bên cạnh hắc, từ đầu tới cuối, Tần đại tiên sinh tận mắt thấy tất cả, nhưng thủy chung không lên tiếng, mắt thấy Lăng Thiên từ lúc đầu bước vào phòng, dùng thái độ ngạo mạn vô lễ thành công khiến cho Tiêu Phong chán ghét mình, sau đó tiến tới nắm bắt tiết tấu của cả cuộc nói chuyện, lúc kéo lúc thả, lên bổng xuống trầm từng bước dẫn dắt Tiêu Phong Hàn vào cái bẫy không thể quay đầu lại, cuối cùng thì đại công cáo thành.

Cả quá trình giống như nước chảy mây trôi, thủy chung nắm chắc quyền chủ động trong tay. Đem nhân vật một đời kiêu hùng đùa giỡn trong lòng bàn tay. Cảm giác trong lòng thật sự là không thể hình dung. Càng lúc càng cảm thấy trí tuệ của Lăng Thiên như biển, không hổ là người mang thiên mệnh. Tần đại tiên sinh trong mắt lóe lên tia sáng sùng kính, trong lòng thầm nghĩ.

Còn cái kỳ diệu nhất của Lăng Thiên chính là từng bước đem cả Lăng gia và mình chia cắt ra, điều này có chút buồn cười. Ban đầu lấy danh nghĩa của Lăng gia, lợi dụng thân phận của Lăng gia để đàm phán, nhưng cuối cùng Tiêu Phong Hàn lại rơi vào cảnh cả tư cách để tìm Lăng gia làm phiên cũng không có... đợi đến lúc Tiêu Phong Hàn phản ứng lại, tin rằng sẽ vô cùng phiền muộn.

Lăng Thiên thấy Tần đại tiên sinh trầm mặc, không khỏi kỳ lạ hỏi: “Tiên sinh, ngài đang nghĩ gì mà xuất thần thế?”

Tần đại tiên sinh thở dài một hơi đầy bội phục, vừa muốn mở miệng, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Tiên nhi, người làm như vậy, đối với quan hệ giữa hai nhà chỉ sợ là một đả kích rất lớn! Rất cuộc người có phải

là tôn tử của Lăng lão công gia không, nếu Tiêu Phong Hàn tìm Lăng lão công gia khởi binh vẫn tội, đem chuyện này nói ra, chỉ sợ phản ứng của Lăng lão công sẽ không thể đoán được đâu.”

Lăng Thiên mỉm cười, cười vô cùng ung dung: “Tiên sinh quá lo rồi. Ta dám đảm bảo, chuyện này Tiêu Phong Hàn tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài đâu, chỉ đành chịu khổ nuốt vào trong bụng thôi.”

Tần đại tiên sinh không hiểu, hỏi: “Vì sao? Tồn thất to lớn như vậy, người lại lại khiến cho Tiêu gia chủ tức giận đến mức nổ đom đóm mắt, lão sao có thể dễ dàng nuốt trôi cục tức này?”

46. Chương 46: Huỳnh Đệ Của Ta

Tần đại tiên sinh giật mình hiểu ra.

Lăng Thiên cười hắc hắc nói: “Có điều, Tiêu Phong Hàn hôm nay đã khinh địch đối với ta, dẫn tới từng bước từng bước sai lầm nên mới bị ta dắt mũi. Còn ta một mực không cho lão bất kỳ cơ hội nào để phản ứng. Cho nên chuyện ngày hôm nay là phi thường may mắn! Nếu là lần sau ta sẽ không nắm chắc phần thắng đâu.”

Tần đại tiên sinh hiểu ra, nói: “Không sai, Tiêu Phong Hàn mưu kế hơn người, không thể xem thường. Còn nữa, chuyện ngày hôm nay Tiêu Phong Hàn ăn phải quả đắng như vậy, tuy không thể nói gì ra ngoài nhưng vị tất không thể ngậm hạ thủ. Biểu hiện hôm nay của người đã khiến cho Tiêu Phong Hàn cảnh giác, cũng đủ để khiến lão coi trọng người rồi. Chuyện này không thể không đề phòng.”

Lăng Thiên gật gù đầu: “Không sai, tuy ta có chín thành nắm chắc có thể khẳng định rằng Tiêu Phong Hàn sẽ không làm ra thủ đoạn ti bỉ gì. Nhưng không thể không có lòng đề phòng, cẩn thận không phải là thừa.”

Nói xong Lăng Thiên cười thần bí, khi Tần đại tiên sinh không để ý thì Lăng Thiên đột nhiên nói vu vơ một câu: “Tin rằng hiện tại, Tiêu Phong Hàn nhất định sẽ phi thường cao hứng. Ha ha ha...”

“Cao hứng?” Tần đại tiên sinh trợn trừng mắt, hoàn toàn không hiểu Lăng Thiên nói rằng Tiêu Phong Hàn có thể sẽ cao hứng là có ý gì; Theo lão thấy phải chịu một tồn thất nghiêm trọng như vậy. Tiêu Phong Hàn có thể nhẫn nhịn không tự treo cổ mình lên đã là khó khăn lắm rồi! Huống chi là cao hứng. Tần đại tiên sinh thực sự nghĩ không ra, dưới tình huống này, Tiêu Phong Hàn sao còn có thể cao hứng.

Lăng Thiên cất bước về phía trước, miệng chậm chậm nói: “Đó là bởi vì, Tiêu Phong Hàn là một người vô cùng thông minh và rất biết nhìn xa!”

“Ừc...” Tần đại tiên sinh ngờ nghệch không hiểu thế là thế nào. Lăng Thiên lại không giải thích thêm nữa, ngừng đầu nhìn nửa vầng trăng trên trời, giờ vẫn còn sớm. Nhìn con đường nhánh dẫn tới phòng khách và phòng ngủ của mình, quay đầu mời Tần đại tiên sinh: “Tiên sinh tối nay nếu không có chuyện gì thì tới phòng của Thiên nhi nói chuyện, thế nào?”

Tần đại tiên sinh không ngớt nói: “Được, được.” Lão lúc này đã hiểu rõ, tên đệ tử này của mình mỗi một câu nói ra tựa hồ như đều có dụng ý đặc biệt của riêng mình; Ở bất kỳ phương diện nào, chỉ sợ đều hoàn toàn có thể làm lão sư của mình. Đối với yêu cầu của Lăng Thiên, Tần đại tiên sinh đã đoán ra rằng nhất định là có chuyện gì muốn thương lượng với mình. Cho nên liền đáp ứng một cách thống khoái.

“Ừc... đây là?” Mở cửa phòng, Tần đại tiên sinh liền giật nảy mình. Trong phòng, một hài tử nhỏ gầy giữa tháng chạp mùa đông lạnh lẽo như thế này, không ngờ chỉ mặc một cái áo ngắn phong phanh, hơn nữa cả người mồ hôi đầm đìa, trên đầu bốc hơi nóng phừng phừng. Đang làm ra từng động tác rất kỳ quái ở trong phòng, thấy hai người bước vào, chỉ tránh vào trong góc phòng, rồi lại tiếp tục làm những động tác quái dị đó. Đối với vị Lăng Thiên thiếu gia duy nhất của Lăng gia lại thấy mà như không thấy.

Nhưng Tần đại tiên sinh lại nhìn thấy rõ ánh mắt mà hài tử nhỏ gầy này nhìn Lăng Thiên tràn đầy tôn kính và cảm kích. Giống như là một người phạm nhân nhìn thấy Phật tổ, vẻ mặt rất thành kính!

Lò sưởi vốn nằm trong phòng nhưng Lăng Kiếm sau khi vào trong phòng nhỏ, Lăng Thiên liền sai người đặt thêm một chiếc giường nhỏ vào trong phòng. Lò sưởi cũng chuyển tới góc giữa hai chiếc giường.

Không phải là không có phòng, Lăng phủ rất lớn, đừng nói là một Lăng Kiếm, cho dù là một ngàn Lăng Kiếm cũng có thể cho ở thoải mái. Chỉ có điều Lăng Thiên cảm thấy cơ sở của Lăng Kiếm còn quá yếu, mà Lăng Kiếm rõ ràng là một tên miệt mài luyện tập không cần mạng sống, lo rằng hắn sống một mình sẽ xảy ra vấn đề gì đó, liền bảo hắn vào ở trong phòng mình.

Lúc này, thấy bộ dạng kinh hãi đến mức trợn mắt há miệng của Tần đại tiên sinh, Lăng Thiên không cười không để ý, bảo Tần đại tiên sinh ngồi xuống cạnh mình, thuận miệng giới thiệu: “Đây là Lăng Kiếm, là một vị huynh đệ mà ta mang về.”

“Huynh đệ!” Lăng Kiếm đang tập luyện như bên cạnh không có ai, thân hình đột nhiên giống như bị lợi điện đánh trúng, cả người cứng ngắc. Sâu trong đôi mắt nhỏ dài đột nhiên chiếu ra vẻ nóng bỏng! Miệng run rẩy vì kích động.

Công tử nói rằng ta là huynh đệ của hắn! Công tử nói rằng ta là huynh đệ của hắn! Nhất thời trong lòng Lăng Kiếm vang lên câu nói giống như là núi lở biển động đó! Nhịn không được mà nước mắt lưng tròng! Nhất thời Lăng Kiếm chỉ cảm thấy một loại cảm giác được gọi là hạnh phúc, kiêu ngạo và thỏa mãn đang cuộn trào mạnh liệt, triệt để bao bọc lấy mình!

Lăng Thiên khi nói ra câu này, giọng điệu rất tự nhiên, giống như là trong nội tâm hắn từ rất lâu đã coi Lăng Kiếm là huynh đệ. Nhưng chính sự bình đạm này của hắn, ở trong lòng Lăng Kiếm lại tuyệt đối tương phản trở thành một cơn sóng lớn cuộn cuộn!

“Mời tiên sinh tới đây là bởi vì Lăng Thiên có một chuyện lớn, không thể dùng người khác, chỉ đành mời tiên sinh tới thương nghị.” Lăng Thiên có chút tôn kính nói. Đối với phẩm hạnh của Tần đại tiên sinh, Lăng Thiên thực sự là kính trọng từ tận đáy lòng.

Tần đại tiên sinh cười ha hả: “Công tử việc gì phải khách khí như vậy, có chuyện thì cứ nói ra đi.”

Lăng Thiên cười cười, cũng không khách sáo nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Tiên sinh vừa rồi đã nghe thấy toàn bộ, chúng ta sắp tới sẽ tiếp nhận một xưởng chế tạo binh khí, cái này rất cần nhân thủ, mà ta hiện tại căn bản không có nhân thủ ở dưới tay, cho nên, muốn mời thiên sinh tiến cử vài nhân tài.”

Tần đại tiên sinh “a” một tiếng, vuốt râu trầm tư.

Lăng Thiên tiếp tục nói: “Ngoài ra, ta cần một ngôi nhà lớn thật yên tĩnh, càng yên tĩnh càng tốt; Ta đối với việc này cũng không biết rõ lắm. Hơn nữa, để bảo mật, tất cả phải tiến hành trong bí mật cho nên không thể không phiền tiên sinh giúp đỡ.”

Tần đại tiên sinh cười vui vẻ: “Công tử, ngài lại muốn giày vò nắm xương già này của ta rồi.” Bề ngoài thì thấy Tần đại tiên sinh tuy nói thế, nhưng trong lòng lại rất cao hứng vì Lăng Thiên đã ủy thác cho mình chuyện quan trọng như vậy. Bởi vì lão tiên sinh cảm thấy rằng Lăng Thiên vô cùng tin tưởng mình. Trong lòng lão không khỏi thầm hạ quyết tâm: Bất kể là như thế nào, cũng phải làm thật tốt hai chuyện này.

47. Chương 47: Bắt Đầu Lên Kế Hoạch

Lăng Thiên cười nói: “Vậy thì ta yên tâm rồi, ngày mai ta sẽ qua chỗ nãi nãi lấy một ít ngân phiếu, giao cho tiên sinh toàn quyền sử lí. À, xem chừng năm trăm vạn lượng có lẽ là gần đủ rồi.”

“Năm trăm vạn lượng?” Tần đại tiên sinh lão đảo, gần như sắp ngã. Cho dù muốn mua một tòa nhà lớn, cũng không cần nhiều tiền như vậy chứ? Năm trăm vạn lượng, chừng như có thể xây dựng một tòa cung điện rồi!

“Ừ.” Lăng Thiên gật đầu, nhìn Tần đại tiên sinh mỉm cười. “Tiên sinh, Tiêu gia cho ta xưởng binh khí đó, ta chỉ lưu lại một số công tượng có kinh nghiệm là được rồi, nếu lưu lại toàn bộ, Tiêu gia sẽ không bỏ qua đâu, mà ta thì cũng không dám dùng.”

Tần đại tiên sinh hít vào một hơi lạnh: “Nói vậy thì ít nhất cũng phải tìm hai ngàn người bổ sung vào chứ?”

Lăng Thiên mỉm cười: “Tiên sinh hà tất phải khẩn trương. Người cần chỉ là có chút khí lực là được rồi, hai ngàn người này không khó tìm đâu; Tiền chủ yếu là để tìm nhà. Nhà nhất định là phải lớn, lớn hết mức;

Hai là phải khuất nẻo, tốt nhất là một địa phương ở ngoài thành không hấp dẫn sự chú ý của người khác. Ba, vị trí phải đẹp, phương diện công thủ cần phải suy tính, à, ba điểm này thôi. Sau khi tìm được, bất kể nhà đó như thế nào, ta cũng sẽ cải tạo một phen. Còn tiền, đại bộ phận sẽ dùng cho việc cải tạo!”

Tần đại tiên sinh thư thái thở ra một hơi: “Thì ra là như vậy.” Đột nhiên lão nhíu mày, nói: “Người nói như vậy làm lão phu đột nhiên nghĩ ra một nơi khá thích hợp.”

“Hả?” Lăng Thiên cảm thấy rất hứng thú, vội vàng hỏi: “Ở chỗ nào?”

Tần đại tiên sinh nói: “Chính là ở bờ sông Lục Liễu phía nam kinh thành, dưới núi Đắc Thắng, biệt viện Phúc Vương của Lương vương triều, chỉ có điều vị trí tuy không tồi, có sông có núi, thể thủ khó công. Vốn là vương phủ do vương đệ Phúc vương của hoàng đế Lương triều kiến tạo cho hần. Nhưng lại khi căn nhà được xây xong quá nửa thì Lương vương triều bị đại quân của ta tiêu diệt, sau đó, tất cả mọi người đều cho rằng đó là một mảnh đất dữ, vị trí tuy tốt nhưng hiện tại cơ bản đã thành một mảnh đất hoang. Căn bản không có người hỏi thăm. Có điều, kết cấu cơ bản vẫn còn. Chỉ cần tu chỉnh một chút, xây tường lên là có thể miễn cưỡng sử dụng. Công tử nếu muốn thì cũng không cần dùng tiền để mua, chỉ cần mang người đến sửa sang là được, đảm bảo không ai quản chuyện này.”

Lăng Thiên tay chống cằm, nghĩ ngợi một chút, nói: “Không bằng thế này, tiên sinh, ngày mai ta cùng người ra ngoài thành thăm bạn?”

Tần đại tiên sinh ngậy người nhưng lập tức hiểu ra, Lăng Thiên đây là muốn cùng mình đi xem xem vị trí của Phúc vương biệt viện rốt cuộc có hợp ý hay không, còn thăm bạn chỉ là mượn một cái cớ tuyệt diệu mà thôi! Bất kỳ ai đều không thể nói một học sinh cùng sư phó đi thăm bạn là không được. Cho nên, Lăng Thiên liền có thể quang minh chính đại ra ngoài, hơn nữa còn không để ai có thể tra hỏi hay lo lắng. Quả thực là một chủ ý tuyệt diệu!

Đặc biệt hiện tại Lăng Thiên vừa làm cho trong phủ nháo nhào cũng đang cần phải ra ngoài tránh gió. Nếu không, một khi hần vẫn còn loanh quay bên cạnh Phổng chừng bất kỳ lúc nào cũng có thể bị gia gia và phụ thân đang tức giận tóm lấy đánh cho một trận. Đặc biệt là khi Tiêu Phong Hần còn đang ở trong Lăng phủ, Lăng Thiên càng không nguyện ý để cho lão gia tử tinh minh này tùy thời tức giận mà phá hỏng đại sự của mình.

Nghĩ thông điểm này, Tần đại tiên sinh tỉnh ngộ mỉm cười, ánh mắt nhìn Lăng Thiên cũng biến thành hài hước.

Sự tình đã định, Tần đại tiên sinh cũng không ở lại nữa, cười cười hai câu rồi tự mình cáo từ về phòng. Ở bên cạnh, Lăng Kiếm cho dù khi Lăng Thiên và Tần đại tiên sinh nói chuyện vẫn không ngừng luyện tập, lúc này thân thể sắp đạt tới cực hạn, cả người giống như từ trong nước chui lên, tóc bết vào da đầu, nhiệt khí từ trên người bốc lên bùng bùng. Lăng Thiên cười tán thưởng, cho mấy thanh than củi vào trong lò sưởi, lò sưởi vốn sắp tắt lập tức lại cháy phừng phừng, trong thời gian ngắn ngủi, trong phòng đã ấm đến mức khiến người ta không mặc nổi quần áo.

Lúc này, Lăng Thiên đột nhiên nhớ tới một chuyện: Vừa rồi hình như lúc Tần đại tiên sinh còn ở đây mình đã quên không nhóm lò sưởi..., chẳng trách lão nói xong liền không ở lại mà co ro chạy mất, thì ra là lạnh rồi...

Lăng Thiên lắc đầu cười, nói: “Lăng Kiếm, tốc độ chậm lại, từng bước khôi phục, sau đó tới cạnh lò sưởi, thay y phục đi.” Lăng Thiên biết rõ, loại huấn luyện này của Lăng Kiếm, nếu như hần ngay lập tức dừng lại nghỉ ngơi, không chỉ không chút tiến bộ mà đối với cơ thể còn tạo thành tổn hại rất lớn, cho nên, phải có một khoảng thời gian ngắn để hòa hoãn lại mới có thể đạt tới hiệu quả tốt nhất của huấn luyện.

Lăng Kiếm dạ một tiếng, quả nhiên từ từ làm động tác chậm lại, sau cùng khi hần dừng lại, không đợi hần có động tác gì, Lăng Thiên đã mang một cái áo dài khoác lên người hần, ấn hần ngồi cạnh lò sưởi. Lăng Kiếm miệng run rẩy, nói: “Đa tạ công tử!”

Lăng Thiên chăm chú nhìn hần, nói: “Lăng Kiếm, nếu như có một ngày, ngươi vì bảo hộ ta mà chết, ta sẽ không nói cảm ơn với người đâu! Ngươi hiểu ý ta chứ?”

Lăng Kiếm kích động nói: “Vì bảo vệ công tử mà chết là vinh hạnh của Lăng Kiếm ta!”

Lăng Thiên vỗ vai hắn, nói: “Cho nên, người không cần phải nói cảm ơn với ta.”

Dừng lại một chút, Lăng Thiên quay đầu lại: “Giữa nam nhân và nam nhân, cảm ơn không cần phải dùng miệng để nói. Hai từ này, hãy giữ trong miệng, vĩnh viễn đừng nói ra. Yếu đuối quá.”

Trong mắt Lăng Kiếm lóe sáng, cúi đầu nói: “Vâng!” Tuy Lăng Kiếm quả thật không thể chân chính hiểu ý tứ trong câu nói này của Lăng Thiên, nhưng đã thâm ghi nhớ trong lòng. Đối với Lăng Kiếm mà nói, từng câu từng chữ từng hành động của công tử mình đều phải học theo, phải bắt chước. Hiện tại không hiểu nhưng rồi một ngày sẽ hiểu, có lẽ tới lúc đó, mình sẽ hiểu được tâm ý của công tử. Lăng Kiếm nghĩ.

Sáng sớm hôm sau Lăng Thiên chui vào phòng Lăng lão phu nhân, không biết là thăm thì những gì. Sau đó liền theo Tần đại tiên sinh, dắt theo Lăng Kiếm, một đội hộ vệ theo sau, ngồi xe ngựa theo Tần đại tiên sinh đi thăm bạn.

Đang sau hán, ở cửa đại sảnh có một số người đang đứng. Về mặt mọi người quá lạ. Lăng lão gia tử vẫn đang tức giận, ngay cả ra khỏi phòng cũng không ra, Lăng Khiếu vẫn bộ dạng trợn trừng mắt, hận không được tóm lấy Lăng Thiên đánh cho một trận; Sở Đình Nhi mặt đầy quan tâm, Lăng lão phu nhân thì mặt đầy kiêu ngạo; Ở đằng xa, một thân ảnh nhìn bóng dáng nhỏ bé của Lăng Thiên, sắc mặt ngưng trọng, giống như đang đối diện với đại địch cực mạnh! Trên mặt mang theo vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi, chính là Tiêu Phong Hàn.

Tiêu Phong Hàn nhìn theo một lúc rồi thấp giọng nói: “Tiểu ra hỏa ngoài nhất định là có việc gì đó, người theo xem xem hán ruột cuộc đang làm gì.” Đằng sau lão không có ai, cả cái bóng cũng không có; Nhưng sau khi lão nói xong, một bóng người mờ nhạt gần như là nhìn không rõ lóe lên dưới ánh mặt trời, biến mất không thấy đâu. Trong không khí lưu lại một chữ: “Vâng!”

Lăng Không vội vã quay về phòng, vẻ mặt rất cấp thiết. cúi người lên bàn thuận tay với lấy một tờ giấy, vội vàng viết mấy chữ: Dưới núi Đắc Thắng, bên sông Lục Liễu, giết Lăng Thiên, không được có sai sót!

Chốc sau, một con bồ câu đưa thư trắng muốt từ khóa viện phía đông Lăng phủ bay lên, lượn vòng trên không trung, rồi nhẹ nhàng bay về phía nam. Nhìn con bồ câu đưa thư bay đi, trong mắt Lăng Không lóe lên một tia sáng khoái, trên khuôn mặt dữ tợn tràn đầy hưng phấn.

Trong Lăng phủ, trên một tòa gác lừng cao cao, chính là nơi mà Lăng lão phu nhân thường ngày hay niệm kinh lễ Phật; Lúc này, Lăng lão phu nhân đang đứng trước khung cửa sổ, tay cầm quyển kinh Phật, mắt lại nhìn chăm chăm về phía đông. Thấy trong khóa viện ở phía đông đột nhiên có bồ câu đưa thư bay lên, mắt lạnh lùng như băng! Sát khí tràn ra!

48. Chương 48: Tranh Đường Trên Phố

Đó chính là tiêu chí của Lăng phủ, Kim Phong Linh danh truyền thiên hạ!

Không gian trong xe rất rộng. Tần đại tiên sinh tay cầm một quyển thư tịch bề mặt ó vàng, ngồi ngay ngắn ở một bên, đọc say sưa. Lăng Thiên ngồi nghiêng trên chiếc giường nhỏ mềm mại ở trong xe, hai mắt khẽ nhắm, mặt bình tĩnh; Ai cũng không nhìn ra hắn đang nghĩ gì. Lăng Kiếm thì ngồi thẳng như bút ở đằng sau Lăng Thiên, nhìn tư thế này, không ngờ cơ nhục toàn thân đang căng ra, động cũng không động. Trong lòng Lăng Kiếm vĩnh viễn khi nhớ một câu nói của Lăng Thiên: Bất luận là lúc nào cũng không thể ngừng huấn luyện! Hiện tại, Lăng Kiếm đang tự mình thực hiện câu nói này.

Ra khỏi cửa lớn của Lăng phủ, xe ngựa một mạch chậm chậm tiến về phía nam. Trong xe hơi chòng trành nhưng không ảnh hưởng gì, ngược lại tạo cho người ta một loại cảm giác giống như đang nằm trong nôi, vừa lên xe trong lòng Lăng Thiên đã có cảm giác này, vừa nhắm mắt đã muốn ngủ say. Mấy ngày này lao tâm khổ tứ, thật sự không dễ dàng gì. Lăng Thiên cho dù tâm trí vẫn còn giữ kỷ ức của kiếp trước, nhưng thân thể ở thế giới này vẫn còn là một tiểu hài tử năm tuổi. Tuy thân hoài võ công, nhưng liên tục mấy ngày lo lắng hết lòng, cũng khiến cho hắn cảm thấy tinh thần tổn hao rất lớn. Có cơ hội thoải mái nghỉ ngơi như thế này, Lăng Thiên đương nhiên không định bỏ qua.

Đang trong cơn mơ màng, vừa muốn ngủ say một lát thì đột nhiên xe ngựa dừng lại, rồi không ngờ lại dừng hẳn, tiếp đó ở bên ngoài huyền ảo, dường như có người đang tranh chấp.

Lăng Thiên giật mình tỉnh lại, cảm giác buồn bực vì muốn ngủ mà không thể ngủ, vừa nhập mộng lại bị người ta đánh thức lập tức biến thành tức giận! Hừ, loại tức giận này, tiền thế gọi là tức giận vì ngái ngủ!

Đằng trước truyền tới một thanh âm cổ quái, giống như là một con gà bị cắt tiết: “Tránh đường tránh đường, tránh đường cho ta, nói người đó, người điếc à?”

Tiếp đó nghe thấy tiếng quát tức giận của tên lái xe: “Đánh rắm! Vì sao phải nhường đường cho các người! Muốn khi phụ người khác cũng phải mở to mắt mà nhìn cho rõ, đây là xe của nhà nào!”

Lăng Thiên trong lòng hừ lạnh, người tranh đường không nghi ngờ gì nữa chính là người của Dương gia! Trong kinh thành to lớn như thế này, dám tranh đường với xe treo Kim Phong Linh của Lăng gia cũng chỉ Dương gia mới có gan đó!

Đưa tay vén rèm cửa xe, quay đầu nhìn Tần đại tiên sinh mặt đang đầy tức giận, mỉm cười nghịch ngợm. Tần đại tiên sinh vốn rất tức giận, nhưng thấy vẻ mặt này của Lăng Thiên, biết rằng Dương gia cản đường sẽ phải chịu thiệt thòi, không nhịn được mà mỉm cười, đưa tay túm lấy Lăng Kiếm đang muốn xuống theo Lăng Thiên, khẽ lắc đầu: : Chuyện này cứ để công tử của người xử lý, chúng ta bất kể là ra mặt như thế nào cũng không thích hợp.”

Lăng Kiếm ngậy người, lập tức hiểu rõ ý của Tần đại tiên sinh. Ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt chỉ nhìn xuyên qua cửa xe.

Lăng Thiên vén rèm cửa nhảy xuống, hai mắt nhìn lên trời, vô cùng cuồng ngạo nói: “Lăng đại! Là tên nào không có mắt dám cản đường xe của Lăng Gia? Người đi hỏi hán xem có phải đầu đặt trên cổ dài quá muốn chặt xuống không?” Câu nói vô cùng ngang ngược này vừa thoát ra khỏi miệng, người hai bên lập tức yên lặng!

Sau khi hộ vệ của Lăng phủ sững sờ, lập tức cười lớn: “Ê, công tử ta hỏi người đó, có phải là đầu trên cổ người dài quá không? Ha ha ha...”

Trên cỗ xe tứ mã đối diện, ngồi trên càng xe là một gã đánh xe béo mập, mặt trắng nõn, vừa rồi người lên tiếng thách thức chính là tên đánh xe trắng mập này Nhưng hiện tại thấy bên trong xe là công tử của Lăng phủ liền biết rằng chuyện này không phải là vấn đề mà hán có thể xử lý, trước khi chủ nhân chưa lên tiếng, một mực làm ra vẻ như câm điếc, không nói câu gì, làm con rùa rút đầu.

Rèm trên triếc xe đối diện từ bên trong vén ra, một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi liếc xuống dưới, đầu dầu má phấn, mắt hình tam giác, vừa bước chưa được hai bước, thân hình đã lắc lư mấy chục lần, giống như là uống rượu say, lại giống như là mắc bệnh xương mềm. Rõ ràng giống hệt như biểu hiện hiện tại của Lăng Thiên, là một tên gia hỏa ỷ vào thế lực của gia tộc, tự đi vài bước cũng dường như không thể! Chính là Dương gia đại thiếu gia Dương Vĩ.

Mọi người đứng xem vừa thấy thiếu niên này bước xuống, lập tức bản thân vận khí của mình không nhỏ: Vô tình lại được xem kịch vui giữa hai tên công tử bột vang danh kinh thành, tiểu công tử của Lăng phủ và đại thiếu gia của Lăng gia tranh đường! Không khỏi rầm rập vây quay. Mặt ai ai cũng hứng trí dạt dào. Giống như là xem xiếc khỉ.

Con đường này chính là đường lớn trung tâm của kinh thành, đừng nói là hai chiếc xe ngựa, cho dù là bốn, sáu cái xe lớn song song đi qua vẫn còn dư. Chỉ có điều xe ngựa của Lăng phủ và Dương phủ vừa ra đều muốn đi chính giữa đường! Bao năm qua cũng không biết đã đụng nhau bao nhiêu lần, đánh nhau bao nhiêu lần. Thế nào thì hai bên cũng đều có thắng có thua. Nhưng cục diện thế hệ trẻ của hai nhà đụng nhau giống như hôm nay, lại còn là lần đầu tiên sau khi hài tử của hai nhà sinh ra thì náo nhiệt hơn nhiều.

Hiện tại công tử của hai nhà một người thì tựa vào hộ vệ bên mình, miệng thì nhóp nhép nhai gì đó, mắt nhìn lên trời, mặt khinh thường. Người kia cũng đồng dạng mắt đặt trên đỉnh đầu, giống như là con cua cứ lắc lư lư.

Lăng Thiên hai mắt vẫn ngược lên trên, hờ hững cất tiếng: “A, ta biết tên lớn mặt này, thì ra là một con dê nhỏ.” Giọng nói trong trẻo tựa hồ như mang theo vẻ khinh miệt vô cùng. Mọi người om sòm! Vị tiểu công tử này của Lăng phủ thật là nhanh nhẹn dũng mãnh!

Dương Vĩ tiếp tục lắc lư người, giống như là không lắc thì không thể chứng tỏ được thân phận và khí chất đặc biệt của hắn, miệng phản kích: “Ồi chà, đây là con thỏ để nhà ai vậy? Không ngờ cũng bắt chước người ta đi trên phố lớn? Không ngờ lại còn tranh đường với bọn thiếu gia? Không ngờ còn sửa ăng ăng trước? Ke ke ke, gan cũng không nhỏ, gan cũng không nhỏ!” Hắn dùng liên tục ba chữ “không ngờ”, có vắn có điệu, tựa như là rất bất ngờ.

Lăng Thiên bĩu môi: “Dương thiếu gia, ngươi vênh vào cái gì? Chẳng lẽ biến thành con dê điên rồi à? Còn không mau về nhà đi, nghe nói bệnh này gặp gió là chết đấy.” Trong ngữ khí giả vờ đầy sự quan thiết. Tần đại tiên sinh ở trong xe thấy bộ dạng của vị Dương gia đại thiếu này, lại nghe thấy câu nói vô cùng cay nghiệt của Lăng Thiên, xuyết chút nữa nhin không được mà bật cười.

Thân thể đang lắc lư của Dương Vĩ lập tức cứng lại, thẹn quá hóa giận, chỉ tay mắng lớn: “Thằng chó con, mau xéo đi tránh đường cho ông, thiếu gia ta không rảnh chơi cùng ngươi! Mau xéo về ổ chó của ngươi đi! Thiếu gia ta khoan hồng độ lượng, sẽ không truy cứu ngươi, tha cho ngươi lần này.” Nói xong liền cướp lấy roi ngựa trong tay tên hán tử mập trắng đánh xe, quất lên không, vang lên tiếng “vút” lạnh lạnh. Tiếp đó tay cầm roi ngựa, khí thế hung hổ bước lên trước, tựa hồ như muốn quất cho Lăng Thiên một trận trước mặt mọi người. Mặt đầy vẻ hưng phấn và tàn nhẫn.

Lăng Thiên thấy bộ dạng hung thần ác sát của hắn, biết lửa giận của hắn đã bị mình câu dẫn thành công, trong lòng cười thầm, xem ngươi có mắc lừa hay không nhé! Giả bộ như sư hãi, nói: “Ngươi.. ngươi hùng hổ cái gì? Cẩn thân ta mách cô trượng ta... ngươi...? Lời này của hắn cố tình mà như vô tình nói nhỏ một chút, hơn nữa còn hơi run rẩy, giống như là bị Dương Vĩ dọa cho sợ hãi. Khi nói đến hai chữ ‘cô trượng’ lại hơi khó nghe, chỉ có Dương Vĩ ở gần mới miễn cưỡng nghe thấy.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều vô cùng bất ngờ! Vị Lăng gia tiểu thiếu gia này lúc đầu thì khí thế hùng hổ, sao vừa thấy thái độ hung ác của Dương Vĩ thì lại nhu như con chi chi thế! Trong lòng không khỏi khinh thường. Trước mặt mọi người mà yếu đuối như thế này, thịnh danh của Lăng gia biết nhét vào chỗ nào? Không ít người lắc đầu thở dài: Lăng đại tướng quân anh dũng cái thế, sinh là loại nhi tử như thế này! Đúng là hổ phụ sinh khuyển tử, gia môn bất hạnh!

Dương Vĩ trong lòng rất thống khoái! Gia tộc của mình cùng Lăng gia tranh đấu. Từ trước đến giờ luôn rơi vào thế hạ phong; Nào ngờ hôm nay mình hôm nay lại có thể dọa cho tiểu công tử của Lăng gia sợ đến nỗi không nói lên lời! Tuy có chút ý lớn hiếp nhỏ, nhưng chuyện Dương gia lấn áp Lăng gia một lần sờ sờ trước mắt mọi người. Dưới cơn cao hứng trong lòng, đầu óc tự nhiên như bốc lửa, đối với câu nói trong miệng Lăng Thiên càng không thêm để ý.

Thấy Lăng Thiên yếu đuối như vậy, Dương Vĩ ha ha cười điên cuồng: “Cô trượng của ngươi ư? Ha ha ha... cô trượng của ngươi là cái quái gì? Dám quản chuyện của Dương gia ta chắc? Hắn chán sống rồi à? Thiếu gia ta đợi ở đây, tiểu tử, ngươi mau gọi cô trượng của ngươi tới, thiếu gia ta xem xem cô trượng của ngươi có phải sẽ cúi đầu xin tha trước ta không! Oa ha ha ha...”

Lăng Thiên hét to, lộ ra vẻ cực kỳ phẫn nộ: “Ngươi dám chửi cô trượng của ta? Ngươi to gan lắm!”

Dương Vĩ hung hăng “phì” một tiếng, nói: “Cô trượng của ngươi là cái quái gì mà thiếu gia ta không dám chửi, cho dù đánh hắn thì cũng có sao?”

Lăng Thiên cười hắc hắc, sắc mặt lập tức biến đổi, mặt lạnh như băng, mắt đầy vẻ lạnh lẽo, cao giọng hét: “Mọi người đều nghe thấy rồi, tên này to gan cuồng vờn, không ngờ dám ở trước mặt mọi người nhục mạ hoàng thượng! Không coi hoàng thượng vào đâu cả! Rõ ràng Dương gia hắn không có lòng trung thành, mưu toan phản nghịch! Người đâu, bắt toàn bộ người của Dương gia lại cho ta, một người cũng không được để thoát! Nếu phản kháng, sẽ xử với tội danh tạo phản, giết chết bất luận tội!” Lời này được hét lên như thạch phá thiên kinh!

Mọi người hiện tại mới đột nhiên nghĩ ra, hình như Lăng gia lão công gia chỉ có một nữ nhi, mà nữ nhi này lại gả cho đương kim hoàng thượng, hiện là hoàng quý phi! Vậy... cô trượng mà Lăng Thiên nói, không phải là... Đương kim hoàng thượng ư? Tuy nói rằng Lăng Thiên có chút cường từ đoạt lý, đẩy mọi hiềm nghi lên người hoàng thượng, nhưng Dương Vĩ ở trước mặt mọi người mắng cô trượng của Lăng Thiên, chính là chuyện sờ sờ trước mắt mọi người, ai cũng đều nghe thấy...

49. Chương 49: Tội Danh Tạo Phản

Do Lăng Thiên nói quá nhỏ, mọi người đều không nghe thấy câu nói “mách cô trượng ta” của Lăng Thiên, rồi bỗng nhiên nghe thấy Dương vĩ đại công tử đột nhiên nhằm cô trượng của đối phương mà chửi, hơn nữa chửi lại vô cùng ác độc, vô cùng lưu loát!

To chuyện rồi!

Thấy vị Dương thiếu gia nọ vẫn đang ngây ngốc vì sợ hãi, giống như là một cái cột gỗ đứng ở đó. Người xem lập tức nhao nhao chuồn mất. Buồn cười! Trong nháy mắt gà mẹ biến thành vịt! Đột nhiên dây cả đến hoàng thượng, loại bình dân bách tính như mình tham gia vào thì chẳng phải là chỉ có con đường chết à?

Lăng Thiên đảo mắt ra hiệu cho Lăng Nhất. Lăng Nhất là hộ vệ của Lăng gia, cũng là một nhân vật đã nhiều năm đối địch với Dương gia, hơn nữa thân phận bên ngoài của gã là phu xe, vô hình trung so với người khác thì phải chứng kiến rất nhiều những cuộc tranh đấu giữa hai nhà. Dương nhiên biết hiện tại nên làm như thế nào mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất.

Sau khi hội ý, đột nhiên nhảy lên xe ngựa, hét lên: “Bất kỳ ai cũng không được phép động đây! Tất cả người ở đây toàn bộ là nhân chứng cho bản án! Phàm là ai dám động đây, đều bị xử tội đồng đảng tạo phản! Tru diệt cửu tộc của người đó!” Lời nói này vừa thốt ra, trên phố lập tức lại có mấy trăm cây cột gỗ cứng ngắc! Mặt mày cũng xám như tro, tay chân run rẩy, trong lòng thầm kêu xui xẻo!

Đang xem náo nhiệt lại biến thành nhân chứng của đại án tạo phản! Đây là tội tình gì chứ! Không ít người trong lòng thầm phát thệ: Sau này cho dù có mỹ nữ cởi sạch quần áo ở giữa phố mình cũng không thêm xem! Cứu mạng với!

Một tên người hầu ở phía sau xe ngựa của Dương gia đột nhiên đẩy đám đông đang đứng xem ra, co giò lùi nhanh như thỏ, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu cả. Hiển nhiên là về phủ báo tin.

Lăng Thiên không thêm liếc mắt đến một cái, giả bộ như không nhìn thấy. Hắn căn bản không nghĩ rằng cơ hội này có thể lật đổ được Dương gia, chỉ là muốn cảnh cáo vị Dương thiếu gia nho nhỏ này một phen mà thôi. Ngầm đánh mắt ra hiệu cho Lăng Nhất, Lăng Nhất hiểu ý, trực tiếp một đao chém đứt dây cương của xe ngựa, bay người lên ngựa phi đi như tên bắn. Mục tiêu chính là hướng Lăng phủ.

Nhóc con, dám khi phụ ta! Tiểu gia ta làm cho ngươi chết luôn! Lăng Thiên sung sướng trong lòng. Ngoài mặt thì vẫn lạnh tanh: “Còn ngây ra đó là gì? Trối hết lại cho ta! Không được chừa một ai.”

Giọng nói của Dương Vĩ cũng biến điệu: “Ngươi dám!”

Lăng Thiên trong lòng khinh thường, phát tay nói: “Ai dám phản kháng chính là tạo phản! Một đao giết chết! Nhanh lên!”

Các hộ vệ của Lăng phủ “a” một tiếng, như lang như hổ xông lên, bắt được ai thì trước tiên đâm đá một hồi, đánh đã tay rồi mới trối lại bằng dây thừng, cho tới khi hết dây thừng thì tháo thắt lưng trên người đám gia hỏa đáng thương này xuống, sau đó lại trối lên người chúng... Trong nhất thời, đám hộ vệ của Lăng phủ đều cảm thấy tinh thần phấn chấn, vui sướng tràn trề. Hai nhà Lăng Dương đấu đá ba chục năm nay, hôm nay là lần đầu tiên được hả giận như thế này.

Các cao thủ hộ vệ và gia đình của Dương gia nào có ngờ rằng một câu nói của thiếu gia lại dẫn đến tai vạ lớn như vậy! Hiện tại không ai dám động đây, để mặc cho dây thừng quấn lên người. Nực cười, hiện tại nếu ai dám động đây thì chính là thực sự thành tạp phản rồi! Lăng Thiên thật sự dám giết người ngay trên phố! Hơn nữa cho dù là giết hết bọn chúng cũng là danh chính ngôn thuận, không ai có thể nói rằng Lăng Thiên làm sai.

Hài lòng gật gật đầu nhìn đám người bị trối ghô trên mặt đất giống như là bánh tét. Lăng Thiên lúc này mới chậm chậm đi đến trước mặt Dương Vĩ: “Dương đại thiếu gia, ta đột nhiên nhớ ra rằng vẫn chưa thỉnh giáo đại danh tôn tính của ngài?”

Dương Vĩ mặt đầy vẻ oán độc, hừ lạnh nói: “Tiểu tử, ngươi đừng đắc ý! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu! Tuyệt đối sẽ không!”

Lăng Thiên mỉm cười, vừa cười vừa đứng thẳng người dậy rồi đột nhiên đạp hấn ngã xuống đất, tiếp đó bước lên trước, thò chân phải của mình ra, chậm chậm, vững vàng giẫm lên mặt Dương Vĩ, hung hăng nghiêng hai cái, trực giẫm cho các miệng của hắn lún vào trong lớp tuyết trên mặt đất, khinh miệt cười nói: “Dương đại thiếu gia, ngươi sẽ không bỏ qua cho ta ư?” Vừa nói vừa nhẹ nhàng nhấc chân lên, rồi hạ xuống, rồi nhấc lên, rồi lại hạ xuống.... “Ngươi bên biết rằng, vì chuyện ngày hôm nay, cho dù ta hiện tại giết chết ngươi, gia gia của ngươi còn tự mình tới Lăng phủ cảm ơn ta đó! Ngươi còn thực sự coi mình là nhất sao! Hắc hắc, ha ha...” Lăng Thiên cảm thấy tình thế ngày hôm nay có chút vượt quá mong đợi rồi rồi, trong tiếng cười, còn pha lẫn vẻ đắc ý và ngạo mạn. Đúng diện mạo của một tên tiểu nhân đắc chí

Dương Vĩ mồm gặm đất, phát ra tiếng hu hu. Lại nghe thấy giọng trào phúng lạnh lùng của Lăng Thiên, cuối cùng cũng không nén nổi sợ hãi trong lòng, hai hàng nước mắt chậm chậm chảy ra. Trong lòng nghĩ tới tính nghiêm trọng của chuyện này, càng nghĩ càng sợ, hắn vừa xấu hổ vừa sợ hãi lại vừa khúat nhục, nhin không được lớn tiếng gào khóc.

“Xỉu! Khóc đấy à? Thực là là chẳng có tí khí phách nào cả!” Lăng Thiên từ từ rút chân lại, quay sang một tên thị vệ đang bị trói gô khác của Dương gia, híp mắt cười, hỏi: “Vị thiếu gia này của ngươi tên gọi là gì?”

Tên thị vệ đó nhìn nụ cười đáng yêu trên khuôn mặt trắng nõn của vị tiểu hài tử này, từ sâu tận đáy lòng lại phát lạnh, nhin không được liền run rẩy, nơm nớp lo sợ nói: “Tên của thiếu gia là Dương Vĩ...”

Ặc!

Trong nhất thời miệng Lăng Thiên há to hết cỡ, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc! Ngây ngốc mất một lúc, cuối cùng mới nhin không được mà bật cười! Trục cười đến mức tắc cả thở!

Dương nuy (Chú: dương nuy và dương vĩ phát âm đều giống nhau, Lăng Thiên nghe dương vĩ lại nghĩ thành dương nuy, tức là liệt dương)? Thật không ngờ lại có người có một cái tên gọi xúi quẩy rầm chó như thế này ư? Lăng Thiên cười đến chảy cả nước mắt, cả người run rẩy, kêu trời kêu đất. Thật là quá bội phục Dương Không Quần mà! Tên này, trình độ chọn tên quả thực là nhất tuyệt!

Đằng xa, tiếng vó ngựa giống như là sấm rền truyền tới, hai phía nam bắc con phố đều có không ít người phóng ngựa phi tới!

Hai nhà không hổ là đối thủ đã đấu với nhau mấy chục năm trời, không ngờ ngay cả chuyện này cũng đến cùng lúc như đã có hẹn ngầm. Lăng Thiên nghĩ thầm trong lòng. Thấy hai nhà sắp đến, Lăng Thiên đảo mắt, quay người bước vào trong xe. Hắn biết, chuyện tiếp theo bản thân mình không thích hợp để ra mặt, nhưng Dương gia chỉ sợ nằm mơ cũng không ngờ rằng, trong xe ngựa của mình còn giấu một nhân chứng rất có trọng lượng! Đó chính là Tồn tiên sinh.

Người tới của hai nhà đều là những nhân vật có trọng lượng! Lăng gia có Lăng Chiến lão gia tử, Lăng Khiếu phụ thân của Lăng Thiên, ách, còn có một người đến xem náo nhiệt nữa, Tiêu gia gia chủ Tiêu Phong Hàn không ngờ cũng ở trong đó! Ở bên cạnh Lăng lão gia tử còn có một trung niên văn sĩ mặt trắng không râu, chính là trợ tá cấp cao nhất của Lăng phủ, Lý Chính Trùng Lý tiên sinh.

Lăng lão gia tử vừa nghe thấy tin báo, biết rằng Lăng Thiên bắt được nhân vật có ý đồ tạo phản của Dương gia, Lý Chính Trùng ở bên cạnh lập tức cảm thấy đây là một cơ hội để triệt để áp chế Dương gia, sao có thể bỏ qua, mà Tiêu Phong Hàn lúc đó đang cùng với Lăng lão gia tử đánh cờ tất nhiên cũng đi theo. Khi vừa nghe thấy tin tức này, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Tiêu Phong Hàn chính là: Lại có một cây sào chích được đưa tới miệng thằng tiểu quỷ này rồi!

So với Lăng gia ở bên kia, người tới của Dương gia cũng không chút thua kém, từ gia chủ Dương Không Quần trở xuống, phụ thân Dương Vĩ là Dương Lô, thúc thúc của hắn Dương Chấn, mang theo cả một đám cao thủ của gia tộc, các trợ tá, cơ hồ đều dốc ra hết, trên mặt ai ai cũng đầy vẻ nhón nhác. Khi thấy bộ dạng thảm hại của Dương Vĩ đều hầm hầm nổi giận. Lập tức muốn phát tác.

Mọi người quây thành một vòng tròn lớn, bên trong, bảy tám người của Dương gia vẻ mặt ủ rũ, bị trói ghô lại như bánh tét, trên cổ mỗi người còn cắm một thanh cương đao sáng loáng. Còn Dương Vĩ tuy trên cổ không bị cắm đao, nhưng mặt đầy bùn đất, tóc tai bù xù, cả người dính bùn. Tuyệt vừa ngừng rơi, trời quang khiến cho tuyết đang tan ra. Mà Dương Vĩ thiếu gia sau khi bị Lăng Thiên đạp, tất nhiên là trúng

giải lớn rồi! Lúc này, trong mắt Lăng Thiên, vị Dương đại công tử này, nhìn thế nào cũng thấy giống nạn dân châu Phi...

50. Chương 50: Thiết Ân Như Sơn

“Khoan!” Thấy người của Dương gia không người lại dám cưỡi trời cho thiếu gia của mình như ở chỗ không người, Lăng Chiến đại nộ. “Chuyện thị phi phải trái còn chưa rõ ràng, phải làm rõ đã rồi hẵng nói.”

Dương Không Quân tức giận nói: “Lăng lão nhi, người bị trời ở dưới đất là cháu ta đó!” Ý của lão là không phải là cháu người thì người đương nhiên không đau lòng rồi!

Lăng Chiến lạnh lùng nói: “Ta biết, nó không phải họ Lăng; Có điều, trời một lúc không chết được đâu.”

Dương Không Quân tức giận đến nỗi cả người run cầm cập, miễn cưỡng áp chế, nặng nhọc thở ra mấy hơi.

Tiếng vó ngựa chỉnh tề, tiếng bước chân hỗn tạp vang lên, phía đông có một vệ đội giáp trụ sáng loáng đi tới! Kinh thành chấp pháp đội! Đám người Dương gia cơ hồ cả con người cũng lồi ra ngoài!

Kinh thành chấp pháp đội chính là một lực lượng đặc biệt trong kinh thành, cũng có thể nói là ngoại trừ quân chính quy ra thì chính là lực lượng cường đại nhất, chiến lực của nó so với quân đội chính quy của vương quốc thì chỉ hơn chứ không kém! Đội ngũ này từ khi xuất hiện cho đến nay luôn nằm trong tay thành viên hoàng thất, đối với các thế lực lớn trong kinh thành, văn võ bá quan là một lực lượng có sức chấn nhiếp rất mạnh.

Trên mặt của đám người Lăng gia đều lộ ra vẻ đắc ý. Dương Không Quân lập tức cảm thấy bất diệu, đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Một cánh tay nhanh chóng thò ra, tóm lấy tên đánh xe trắng mập kéo về phía mình.

Tên đánh xe trắng mập mặt như dưa đám, đem sự tình từ đầu chí cuối nói ra một lượt. Nhưng hắn cũng không nghe thấy câu nói sau cùng của Lăng Thiên rốt cuộc là gì, mà khiến cho Dương Vĩ đột nhiên mở miệng chửi cô trượng của đối phương như bị thần kinh bán loạn. Lúc này bị Dương Không Quân hỏi, chỉ đành thật thà kể lại, nói là công tử chủ động chửi công trượng của đối phương, vân vân...

Dương Không Quân hít một hơi lạnh! Chuyện này vừa to lại vừa nhỏ, nhưng phải xem xem là gặp ai. Nếu Lăng gia khăng khăng không bỏ qua, một mực vu cáo tội khi quân của Dương Vĩ, chỉ sợ cháu này của mình tiêu đời rồi.

Dương Không Quân tức giận, nhắc chân đá một cái lên người Dương Vĩ: “Sao ngươi ngu thế? Người ta rõ ràng là đào một cái hố cho ngươi, ngươi lại không chút suy nghĩ nhảy ngay vào? Hắn có cô trượng, ngươi chẳng lẽ không có à? Cô trượng của hai người các ngươi là một người đó! Đồ khốn nạn!” Dương Không Quân bị tôn tử của mình làm cho tức giận đến mức hồ đồ! Dương Vĩ mắng cô trượng của Lăng Thiên! Vậy chẳng phải là mắng cô trượng của chính hắn à?

Dương Không Quân cũng lơ mơ cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ quặc! Dương Vĩ tuy kém cỏi, nhưng cũng tuyệt đối không ngu tới mức này. Trong đây nhất định có ẩn tình khác.

Một quan viên của chấp pháp đội mặt lạnh lùng bước tới: “Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? A? Lăng lão? Dương lão? Hai vị lão nhân gia ngài sao cũng ở đây?” Nói tới về sau thì khẩu âm biến thành hết sức kinh ngạc.

Lăng Chiến cười ha ha, nói: “Lão phu nghe nói ở đây có một tên cuồng đồ, đột nhiên ở giữa chốn đông người ngang nhiên mắng chửi đương kim thành thượng, lão phu vì lòng đầy căm phẫn cho nên chạy tới xem.”

Vị quan viên đó hành lễ với các vị lão đại có mặt ở đây, rồi đi vào trong trường, hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì?” Thực sự thì trong lòng hắn cũng đang thầm khiếp sợ, kinh thành chấp pháp đội tuy trực thuộc hoàng gia, địa vị siêu nhiên, nhưng mấy người ở trước mắt này cũng không thể đắc tội được. Cho dù người ta không đắc tội được với kinh thành chấp pháp đội, nhưng nếu muốn đối phó với một thống lĩnh nho nhỏ như hắn thì dễ như trở bàn tay.

Chuyện trước mắt, khi hắn thấy hai người Lăng Chiến và Dương Không Quần đã hồi hận đến héo cả ruột! Rõ ràng là tranh đấu giữa hai nhà Dương Lăng, loại chuyện này, có khi cả Hoàng thượng cũng giải quyết không nổi, huống chi là mình? Mắt bắt đầu tìm kiếm trong đám người, Mẹ! Tên gia hỏa báo tin có tạo phản đi đâu rồi? Lão tử nếu thấy hắn, thế nào cũng phải lột da hắn xuống mới được!

Trong xe ngựa của Lăng gia một mực chưa động, một lão nhân áo xanh tay dắt một hài tử vén rèm bước ra. Mặt mũi gầy guộc, râu trắng rủ xuống tận ngực, “Ha ha ha, chuyện này có thể hỏi lão phu, lão phu vẫn luôn ở đây, thấy tận mắt, nghe tận tai. Vả lại, mấy trăm người đứng xem đều đang ở đây, ai ai cũng đều là nhân chứng, lão phu nếu nói một câu không đúng, không hợp lý, tất nhiên sẽ có người đứng cảm đứng ra nói một câu công bằng.”

Thấy người này đột nhiên bước ra, Dương Không Quần chỉ cảm thấy trong đầu mình vang lên một tiếng “oong oong”. Sao có thể là lão chứ? Chuyện này thực sự hồng бет rồi! Nếu chuyện này do lão vạch kế hoạch, vậy thì chẳng trách.

Tần đại tiên sinh luôn luôn đậm bạc với danh lợi, bản thân vốn không có quan chức trên người, nhưng danh vọng của vị lão phu tử này trong giới sĩ lâm có thể nói là có một không hai, lại thêm lão một đời dạy học, có thể nói là có học trò ở khắp nơi, cho dù trong triều đường hiện tại cũng có không ít đại thần xuất thân từ môn hạ của lão. Mấy ngày trước vừa nghe nói lão được Lăng Chiến đích thân qua phủ mời vào trong nhà, tạm thời làm gia sư cho Lăng gia tiểu công tử, không ngờ trong trường hợp chết người ngày hôm nay lão phu tử lại sờ sờ chui ra.

Trước mặt ba gia chủ và kinh thành chấp pháp đội, Tần đại tiên sinh trước tiên đem một màn phát sinh lúc trước từ đầu đến cuối kể hết ra, ngay cả mấy câu Dương Vĩ nhục mạ hoàng đế cũng nhắc lại y hệt, không có chút úy kỵ nào!

Tần đại tiên sinh luôn luôn đức cao vọng trọng, lại thêm những gì lão nói đều là sự thật, qua mấy câu nói, mọi người đã hoàn toàn hiểu rõ ngọn nguồn của sự việc.

Dương Không Quần càng nghe sắc mặt càng trắng dần, đến khi nghe xong thì mặt đã trắng bệch. Chuyện này lão vốn đã cảm thấy kỳ quái, sự việc vốn là một sự trùng hợp, nhưng lại bị người ta lợi dụng một cách vô cùng kín đáo, từng bước từng bước đổ thêm dầu vào lửa, dường như muốn dồn Dương gia của lão vào tử địa! Tính toán tinh tường, tầm nhìn chuẩn xác, thủ đoạn cay độc, quả thực là khó bề tưởng tượng! Có đánh chết Dương Không Quần thì lão cũng không thể tin rằng thằng công tử bột đó của Lăng gia có thể tự mình làm được như vậy! Lúc này thấy Tần đại tiên sinh hiện thân, lập tức tất cả nghi vấn trong lòng đều có đáp án. Thì ra là lão gia hỏa này sắp xếp, chỉ huy ở đằng sau! Chẳng trách lần này có thể khiến cho Dương gia thảm hại như vậy! Với đầu óc gần như là thiếu năng của Dương Vĩ, lại thiếu năng lực ứng phó, chuyện thì xảy ra đột ngột, gặp phải lão yêu tinh sống hơn cả một giáp này, bất ngờ không kịp phòng bị, không trúng chiêu mới lại!

Vào thời khắc Dương Không Quần thấy Tần đại tiên sinh, tổng hợp lại các loại suy đoán, đương nhiên xác định Tần đại tiên sinh là kẻ chủ mưu. Lập tức trong ánh mắt nhìn về phía Tần đại tiên sinh tăng thêm vẻ âm độc: Lão già đáng chết, ta vốn không để ngươi vào mắt, không ngờ hiện tại ngươi lại giúp đỡ Lăng phủ, tiên hạ thủ vi cường ư? Ha ha ha, vậy thì chúng ta cứ chờ xem! Trong kinh thành này, không phải chỉ có một nhà Lăng gia là to nhất đâu!

Phụ thân của Dương Vĩ là Dương Lôi, nghe thấy sự tình càng lúc càng bất lợi đối với nhi tử của mình, nhin không được mà phản bác: “Lăng gia tiểu công tử luôn luôn hồng hách ngang ngược, trong kinh thành ai mà không biết? Chuyện này nói không chừng chính là nó chủ động gây rối, Dương Vĩ của ta hăng hái phản kích cũng là theo lẽ phải mà thôi.”

Mọi người nhìn Lăng Thiên đang được Tần đại tiên sinh dắt trong tay, trên khuôn mặt nhỏ còn lờ mờ thấy nước mắt, hai con mắt thì đỏ hồng, hiển nhiên là vừa mới khóc xong, hiện tại vẫn còn đang hoảng hốt, một mực chui rúc đằng sau Tần đại tiên sinh, rõ ràng là sợ hãi quá mức. Hài tử như thế này có thể chủ động khiêu khích ư? Lại còn có thể vu cáo hãm hại người khác? Mọi người ngay từ cái nhìn đầu tiên đều có thể xác định được tính chất của chuyện này: Chắc chắn là Dương đại thiếu gia cậy thế bắt nạt người, rồi khinh suất lỡ miệng bị đối phương nắm được đăng chuôi. Nói cho cùng là một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi cùng một hài tử năm tuổi đầu vô mồm, mọi người cho dù dùng đầu gối để nghĩ cũng biết chuyện này là sao.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Lăng Thiên, mặt trắng nõn, mắt thanh tú, cái miệng nhỏ cong lên như tỳ lùc đều có thể bật khóc, mấy vị có tuổi cơ hồ muốn tiến lên bế vào trong lòng, âu yếm vỗ về, từ sâu trong lòng đã cảm thấy Dương gia lần này thực sự là có chút quá đáng! Không ngờ lại sai một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi đi khi phụ một hài động bé nhỏ!

Chuyện này đã rõ ràng rồi, đám người đứng xem đều là nhân chứng do Lăng Thiên bắt ở lại, một người cũng không chạy thoát. Hơn nữa đương sự cũng bị bắt ngay tại đương trường, cả câu chuyện này hiện tại xem ra đã là thiết án như sơn rồi!

Đám người Dương gia mặt xám như tro tàn.

51. Chương 51: Đẳng Sau Sự Việc.

Đến giờ thì Dương đại thiếu gia cũng có cơ hội lên tiếng, phun bùn vàng trong mồm ra mà mắng: “Là tên tiểu tạp chủng này hại ta, ta bị oan mà” Lời còn chưa dứt đã nghe Dương Không Quần vốn đang vô cùng xấu hổ quát một tiếng: “Câm miệng!”

Lăng Khiếu ánh mắt thâm trầm, lạnh lùng nhìn kẻ mắng con mình là tiểu tạp chủng! Quả thực là sỉ nhục lớn! Thân mang tội mà còn dám kiêu ngạo như vậy! Nhịn không được liền muốn ra tay giáo huấn một phen.

Dương Không Quần đứng trước mặt cháu trai, nói: “Sự việc đến giờ vẫn là nghe lời nói một phía, chẳng lẽ các vị đại nhân không muốn nghe đương sự nói thể nào?”

Lý Chánh Trùng đứng cạnh Lăng Chiến ha hả cười nói: “Việc này Dương thiếu gia có nói hay không cũng không còn quan trọng, nếu người của Dương gia không cam lòng, thì cứ để cho lệnh tôn nói!” Vừa thấy tràng diện này Lý Chánh Trùng đã biết Dương gia ăn phải một con rùa đen siêu bự, trong lòng đã kinh ngạc không thôi.

Chuyện này vừa nhìn vào thì cũng không có gì to tát, chỉ là con cháu hai nhà cãi nhau thôi nhưng lại có người muốn làm lớn chuyện, đẩy Dương gia vào tình cảnh cực kỳ xấu hổ! Nhất là người này nắm thời cơ rất chuẩn, phán đoán tốt, cuối cùng chỉ cần đứng xem chuyện hay.

Chỗ hay nhất cũng không phải là hãm hại Dương Vĩ, mà là tính toán thời gian chính xác làm hai nhà Lăng Dương chẳng phân biệt được trước sau, đồng thời trình diện. Quả thực đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nên biết rằng chỉ cần có một nhà đến trước thì cục diện sẽ rất khác. Nếu là Dương gia đến trước, tất nhiên trước hết sẽ đuổi hết nhân chứng, cứu người nhà mình, sau đó nhanh chóng tìm đối sách. Nếu Lăng gia đến trước, thì Dương gia cũng có cách chối cãi, nói đám nhân chứng đều bị Lăng gia mua chuộc, vu oan cho Dương gia thì cũng không chừng.

Nhưng hiện tại mặc dù khoảng cách hai nhà tới đây không giống nhau mà lại đến cùng một lúc, vậy nên sự tình phức tạp hơn nhiều. Tình huống bây giờ nhà nào cũng không dám nói giải tán nhân chứng, xử lý sự việc trong im lặng, nếu không lại cấp cơ hội cho nhà kia nói mình sợ này sợ nọ, làm nghịch chuyển tình huống.

Nhưng quan trọng nhất chính là có người gọi Chấp pháp đội kinh thành đến. Chấp pháp đội kinh thành nghe có người tạo phản, ngay giữa đường phố nhục mạ đương kim Hoàng thượng, đương nhiên vội vã chạy tới hồng muốn lập công, ai ngờ lại phải xui xẻo đứng giữa hai nhà! Nếu bọn họ không xuất hiện, hai nhà đánh nhau binh bình bang bang một lát rồi cũng sẽ đem người về thì chả ai nói gì, ngay cả đánh đến lưỡng bại câu thương thì hoàng gia cũng thờ ơ đứng xem mà làm ngư ông đắc lợi! Nhưng bây giờ kinh thành chấp pháp đội là đại diện cho hoàng gia, lại mắc kẹt trong này, rõ ràng là không làm được gì.

Cho đến giờ, tựa hồ biện pháp duy nhất để giải quyết chuyện này là báo cho Hoàng đế giải quyết. Nhưng Dương Vĩ thế nào cũng không thể thoát tội từ cái mồm mà ra, Hoàng thượng sẽ xử lý nhà nào thì ai cũng biết.

Việc này cho dù là xử thế nào, Lăng gia cũng có một chiến thắng tuyệt đối, không chừng còn được Hoàng thượng ban thưởng. Còn Dương gia, cho dù Hoàng thượng có khai ân, nhưng Dương Vĩ đời này đã xong, chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này. Buồn bực nhất chính là bị như vậy cũng phải tỏ vẻ vui mừng! Không dám có

nửa câu oán hận. Ngay cả trả thù Lăng gia cũng phải âm thầm mà làm, không dám công khai. Huống chi hai nhà đã minh tranh ám đấu mấy mươi năm, Lăng gia còn sợ Dương gia báo thù?

Đúng là cao thủ! Có thể lợi dụng một việc nhỏ xíu mà bày ra cục diện to lớn, đúng là tác phẩm của quỷ thần!

Hiểu hết sự việc, Lý Chánh Trùng đối với vị thủ tịch mưu sĩ của Lăng gia rất là sùng kính, nhìn Tần đại tiên sinh như nhìn núi thái sơn! Lão nhân nhìn rất chi là nho nhã, không ngờ lại là chân nhân bất lộ tướng!

Bất luận là ai cũng không nghĩ đến, cũng không thể tin thế cục này là do tiểu hài tử trước mặt... tựa hồ nhất gan như chuột, mắt còn ngấn lệ... một tay tạo thành!

Giờ phút này, Dương Vĩ lại đem chuyện trải qua nói đến lúc hai người âm ỉ, "... Hẳn nói, hẳn nói, muốn đi mách cô trượng của hẳn, để cô trượng hẳn tới thu thập ta... cho nên ta, nên ta..." Dương Vĩ nói tới đây, lên ngẩng đầu xem sắc mặt gia gia, thức thời không nói tiếp nữa.

Dương Không Quần suýt nữa bị hẳn làm tức chết! Trong lòng mắng to: Ta như thế nào có một người cháu ngu xuẩn như vậy! Người tốt hơn hết là không nói gì cả! Trong lòng rít cuộc cũng rõ chuyện gì xảy ra, câu nói của Dương Vĩ có vẻ rất bình thường, nhưng vấn đề chính là ở chỗ này, đối lại là người khác thì không sao, nhưng đây lại là Lăng Thiên, Dương Vĩ tuyệt đối không thể mắng như thế!

Người xem cũng đều cảm giác được, một tiểu hài tử bị khi dễ, tự nhiên sẽ tìm người lớn tới xuất đầu cho mình, về phần Lăng Thiên nói muốn tìm cậu đến, lại là chuyện đương nhiên trong mắt hài tử, đương nhiên tìm người lợi hại nhất, mà trong nhận thức của Lăng Thiên, đó là đương kim Hoàng đế.

Cũng có thể nói trong mắt Lăng Thiên, Hoàng đế lại là người hẳn sùng kính nhất, thân thiết nhất, cho nên Dương Vĩ nói ra lời này không những không thể tránh tội, mà còn nói tốt cho Lăng Thiên!

Trước mắt bao người, chuyện này sẽ truyền tới tai Hoàng thượng, mà ấn tượng của Hoàng thượng đối với Lăng gia cũng tất nhiên vì vậy mà tốt hơn vài phần! Tự nhiên Hoàng thượng sẽ nghĩ: Vì sao tiểu hài tử Lăng Thiên nói như thế? Đương nhiên là do gia giáo Lăng gia tốt, cũng nói rõ Lăng gia đối với Hoàng đế trung thành tận tâm! Cho nên làm Dương Không Quần tức đến muốn ngất!

Một việc nhỏ bé tới cực điểm, nhưng lại phản ánh quan trọng như vậy, lại có thể sản sinh ý nghĩa cực kỳ sâu sắc! Nếu sử dụng thật là tốt, đủ để ảnh hưởng đến tương lai hưng suy thành bại của hai đại gia tộc! Tất cả mọi người không khỏi ngây người, suy nghĩ một lát... đều là không nhận được biến sắc, trong lúc nhất thời tựa hồ tất cả mọi người hô hấp cũng khó khăn, đồng thời hít một hơi dài! Đến mức muốn đem cả ngã tư đường hấp thành chân không...

Chuyện đến nước này, Thống lĩnh Chấp pháp đội - Vạn Thế Phương, thận trọng nhìn sắc mặt Lăng Chiến và Dương Không Quần, đề nghị: "Việc này bây giờ đã không phải ti chức có khả năng xử lý, chỉ bằng xin mời hai vị lão đại nhân lên gặp Hoàng thượng, cung thỉnh thánh minh".

Tất cả mọi người không nói gì, việc này xử lý ra sao, Hoàng thượng nói cái gì, bây giờ trong lòng mọi người đều đã nghĩ ra, bất quá chỉ là qua loa cho xong chuyện. Tuy nhiên Vạn Thế Phương đưa ra phương pháp này, lại thật sự là con đường duy nhất có thể giải quyết tình huống trước mắt! Ngay cả Lăng Chiến cùng Dương Không Quần đều là dưới một người trên vạn người, quyền thế ngập trời, vậy mà việc này cũng không phải hai người bọn họ có thể xử lý.

Hai lão đầu nhìn nhau, một người trong mắt đăc ý dào dạt, một người vô cùng phẫn nộ, mang theo vô cùng buồn bực! Đồng thời gật đầu.

Tiêu Phong Hàn ở phía sau Lăng Chiến, thờ ơ lạnh nhạt, không nói được một lời. Hẳn rất là đau khổ, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra, việc này tất nhiên là kiệt tác của... tiểu quỷ Lăng Thiên, không thể nghi ngờ! Hẳn lại làm bộ ra một bộ đáng thương để tranh thủ sự đồng tình của mọi người! Việc này, không chỉ có hung hăng đả kích Dương gia, hơn nữa thật lớn mở rộng Lăng gia... Quan trọng nhất chính là, ngay lúc Tần đại tiên sinh từ bên trong xe đi ra, Lăng Thiên lại thành công thoát khỏi tầm mắt mọi người, tiếp tục ẩn dấu nghiêm mật! Danh tiếng cũng tặng hết cho Tần đại tiên sinh.

Quả thật lợi hại! Tiêu Phong Hàn càng lo lắng chuyện này được mắt, càng cảm giác được tiểu hài tử đáng thương trước mặt trí thâm như biển, sâu không lường được! Không khỏi thở dài, ánh mắt ngưng trọng liếc

hắn một cái, chứng kiến Lăng Thiên quay đầu nhìn hắn, khoe miệng lộ ra một nụ cười giả hoạt.

52. Chương 52: Bị Tập Kích Ở Liễu Hà.

Lệnh cho Dương Không Quân đưa tôn nhi về, quản giáo cho tốt, chẳng những không hề trách phạt mà ngược lại còn thưởng cho mười lượng vàng. Lại hướng tới Dương Không Quân an ủi, vẻ mặt ôn hòa : “Đây đều là lời của tiểu hài tử mà thôi, cái gì mà tạo phản với không tạo phản, ha ha ha, đây không phải là chuyện đáng chê cười sao? Hai ái khanh lại đùa với trẫm sao?” Những lời của Hoàng Thượng mang chút ý “chuyện nhỏ này không cần nháo đến trẫm”, mang một loại ý tứ tựa hồ không cần để ý.

Lại hướng Lăng Chiến lệnh đem tôn nhi về bồi dưỡng cho tốt, cũng thưởng mười lượng vàng, lại còn tặng thêm một Ngọc Như Ý, nói là để an ủi cho đứa nhỏ, nhưng lại như vô tình nói một câu: “À đúng rồi, quý phi của trẫm nói lâu chưa viếng thăm nhà, muốn trở về một chuyến”.

Trừ điều này ra, cũng không có động tĩnh gì khác.

Hai lão nhân đồng thời dẫn tôn nhi rời khỏi Hoàng cung, một người vẻ mặt nặng nề, ánh mắt hung ác như muốn ăn thịt người. Người còn lại vẻ mặt hồng nhuận, cười hi hi, tâm tình sáng khoái, như là một con chồn vừa tóm được một con gà mái tơ.

Hoàng Thượng mặc dù cái gì cũng chưa nói, nhưng thái độ với Dương Không Quân lại rõ ràng là an ủi. Toàn bộ sự kiện rõ ràng bị khi dễ là Lăng Thiên, Lăng Gia mới là bên cần an ủi, nhưng Hoàng đế lại không hề nói nửa câu, lại đi an ủi kẻ mắng người khác, chuyện này có điều cổ quái.

Nhất là trong lòng Dương Không Quân như bị đổ vào bình gia vị, cay đắng mặn ngọt trăm vị đủ cả. Với trí khôn của lão hồ li Dương Không Quân này, há có thể không cảm giác ra điều khác thường? Trong lòng liền suy nghĩ: “An ủi ta, nhưng lại thưởng thêm cho hắn một cái Ngọc Như Ý. Ngọc Như Ý, Ngọc Như Ý là có ý tứ gì? Rõ ràng là nói rằng hành động của Lăng Gia lần này rất hợp với tâm ý của hắn, nói cách khác, việc làm của Dương gia không hợp với Hoàng Thượng, càng nghĩ càng cảm thấy không ra sao. Mặt khác, chuyện Lăng Gia khuê nữ muốn thăm nhà thì cứ về, nói ra trước mặt ta làm gì?”

Trước khi ra khỏi cửa cung, Dương Vĩ hướng đôi mắt tam giác hung hăng nhìn về Lăng Thiên, tràn đầy oán độc, Lăng Thiên một chút cũng không để ở trong lòng, thầm nghĩ: “Tiểu tử, ngươi quá ngu dốt, chưa đủ tư cách đấu với ta”.

Lăng lão gia tử tâm thần phi thường tốt, ra khỏi cửa cung liền bế Lăng Thiên lên vai, trong miệng liên tục kêu bảo bối, tựa hồ đã sớm quên chuyện Lăng Thiên khiến cho Tiểu gia tử hôn, làm mình rất mất hứng.

Dưới sự kiên trì của Lăng Thiên, Lăng Thiên lại tiếp tục đi theo Tần tiên sinh ra ngoài thành thăm bạn, chỉ là muộn hơn một buổi sáng so với thời gian đã định mà thôi.

Lăng Thiên ngồi trong xe tùm tùm cười, nhìn vào khuôn mặt lộ ra vẻ đặc sắc của Tần tiên sinh, có chút hả hê.

Hiện tại Tần tiên sinh phi thường buồn bực! Hết thấy chuyện đều là do Lăng Thiên làm ra, sau khi xảy ra chuyện làm thế nào để kiếm được lợi ích lớn nhất cũng là chủ ý của Lăng Thiên. Chính mình từ đầu đến cuối chỉ ngồi trong xe ngựa, việc gì cũng không làm, thế mà cuối cùng mình lại là công thần lớn nhất trong sự kiện này, Lăng Chiến lão công cơ hồ muốn công kênh mình lên.

Về phần những trợ lý bình thường mất cao hơn đỉnh đầu kia, giờ phút này lại lấy lễ cung kính, tựa như coi chính mình là thần cơ diệu toán.

Nếu là chính mình bỏ sức ra thì không sao. Đẳng này mình không làm gì mà vẫn hưởng lộc, đối với người có thái độ đối nhân xử thế nghiêm túc, ngay thẳng như Tần tiên sinh thì đây không phải là vinh quang mà là một kiểu hành hạ lớn lao. Chỉ là một canh giờ công phu mà Tần tiên sinh đã có cảm giác quá mệt mỏi.

Vội vàng vàng cáo từ, gần như là chạy trốn khỏi Lăng phủ, trên đầu toàn mồ hôi lạnh đổ ra như tắm. Thế mà giờ phút này nhìn chân chính đầu sỏ lại ngồi đây cười trên nỗi đau người khác, nhất thời nổi giận, cũng mặc kệ cái gì thiên mệnh, ôm hắn qua đây muốn đét mấy cái vào mông.

Lăng Thiên thấy tình thế không tốt, vội vàng đứng hẳn, nghiêm chỉnh đứng lên, mở miệng mang theo giọng nghi ngờ nói: “Hôm nay có một chuyện rất kì quái, vô luận ta nghĩ thế nào cũng không thông suốt” Nói xong gãi gãi đầu, làm ra vẻ mặt khó hiểu.

Tần tiên sinh bàn tay vừa muốn hạ xuống đột nhiên nghe hắn nói những lời này, không tự chủ được liền hỏi: “Chuyện gì mà không thể giải thích được?”, trong lòng âm thầm cảm thấy kì lạ, còn có chuyện gì mà tên tiểu quỷ này nghĩ không ra chứ? Đó chẳng phải là chuyện đùa sao? Tự nhiên bất tri bất giác lửa giận của mình đã bị một câu nói này của Lăng Thiên tổng đi đâu mất.

Lăng Thiên trong lòng cười thầm, chậm rãi bò từ trên đầu gối Tần tiên sinh đứng dậy nói: “Lúc này ta cảm thấy rất cổ quái, đây là lần đầu tiên từ khi nhỏ đến giờ xuất thành, thế mà hết lần này lần khác đụng đến đại thiếu gia của Dương gia, chuyện này không phải rất xảo hợp sao?”

Tần tiên sinh ngẩn ra, không nhận được khẩn trương đứng lên: “Ý của ngươi là trong phủ có người báo tin ư? Chuyện này không phải là chuyện nhỏ đâu!”

Lăng Thiên suýt nữa phun ra, thầm nghĩ nếu thật sự là Dương gia an bài lần này, ta đâu có dễ dàng như vậy chiếm được thượng phong? Hơn nữa Dương Vĩ còn là kẻ ngu ngốc như vậy. Trên mặt vẫn không biến sắc, tiếp tục kéo đông kéo tây, với tài ăn nói của hắn, Tần tiên sinh vẻ mặt thận trọng, liên tục vuốt râu trầm tư không thôi.

Lăng Kiếm vẫn như cũ ngồi trong xe, tựa một cái tượng gỗ không để ý hai người nói chuyện nhưng trong ánh mắt loáng thoáng ý cười, điều này đủ để chứng minh hắn đã sớm rõ dụng ý của Lăng Thiên.

Theo tiếng vắn an của binh lính thủ thành, bánh xe lộc cộc ra khỏi cổng liền hướng về hướng Đông Nam chạy đi.

Phía trước chính là Lục Liễu Hà.

Trong một mảnh rừng liễu, một con sông nhỏ nhỏ chiều rộng chừng hai trượng, mặt sông đã kết băng, xa xa nhìn lại như một cái đai bằng ngọc, trắng nõn trải ra trên mặt đất.

Bên kia sông có một đồng phòng ở đồ nát, dường như đây chính là Phúc vương biệt viện mà Lăng Thiên định xem xét.

Lăng Thiên thò đầu ra ngoài xe, nhìn cánh rừng liễu trải dài hằng trăm trượng, trong mắt hiện lên vẻ hài hước, “Nếu theo ta đoán không sai, nếu muốn ám sát ta thì đây chính là thời cơ tốt nhất”.

Xe ngựa vẫn đi trên mặt tuyết, phát ra thanh âm kèn kẹt, vài tên hộ vệ đi bên cạnh thúc ngựa, thỉnh thoảng lại cảnh giác nhìn xung quanh, một cánh chậm rãi đã đến gần rừng liễu.

Một tiếng huýt vang lên, mười mấy tên mặc áo bào màu trắng, mặt che khăn trắng, cầm trong tay cung tên, thắt lưng đeo dao kiếm, từ trong rừng xông ra trong nháy mắt đã đến cách xe không đầy ba mươi trượng.

Tên cầm đầu vung tay lên, sáng giọng hét: “Lên! Giết cho ta, một người cũng không lưu”.

“Xoẹt xoẹt xoẹt”, một loạt thanh âm vang lên, mấy chục mũi tên bay tới, đầu tên lấp lóe ánh màu xanh, hiển nhiên là có tẩm kịch độc.

53. Chương 53: Kịch Chiến Liễu Lâm

Hộ vệ của Lăng gia đều là những người thân kinh bách chiến. Tất cả đều được Lăng Khiếu lựa chọn tinh anh trong quân đội đưa ra. Đối với trận mưa tên nhỏ nhoi này bọn họ không thèm để vào mắt. Vài tên canh giữ trước cửa múa đao trong tay vài vòng liền đem những mũi tên chứa kịch độc đánh rơi. Tuy có vài mũi tên lọt lưới nhưng chỉ bay được một đoạn nhỏ liền lạc hướng hoặc là rơi xuống đất. Không có một mũi tên nào có thể tiếp cận được xe ngựa. Lăng Thiên ngồi trong xe mỉm cười, trong tay vẫn còn vài viên đá nhỏ.

Đám Bạch y nhân này khoảng năm sáu mươi người, so với đám hộ vệ Lăng Phủ đông hơn gần gấp đôi. Hơn nữa mỗi một người đều tinh thông võ nghệ, đao pháp thành thục. Mực khi va chạm với nhau thì đám hộ vệ Lăng Phủ nhất thời có vẻ không địch lại, đã có ba bốn người bị thương.

Lăng Nhất kinh hãi vô cùng, vội vàng huy vào đao đem tên địch nhân phía trước đánh lui đồng thời hét lớn: “Lăng Nhị. Ta mang theo vài người cản bọn họ lại. Người nhanh che chở thiếu gia rời đi.”

Bạch y nhân trước mặt nghe vậy liền cười lạnh: “Đi? Muốn đi đâu? Tất cả đi Diêm Vương Điện đi ha!”

Lăng Nhất giận dữ, huy đao chém tới. Hia người nhất thời lại đánh với nhau vài đao, lao vào vòng chiến.

Lăng thiên ngồi trong xe tức giận trợn trừng mắt, trong miệng nói thầm bực bội: “Đã bảo không được gọi thiếu gia. Không được gọi thiếu gia mà hết lần này đến lần khác không nghe. Bây giờ vẫn gọi. Thật đáng chết!” Tần đại tiên sinh sợ đến nổi mặt tái xanh bỗng nhiên nghe Lăng Thiên còn đang so đo việc này không khỏi dở khóc dở cười.

Bạch y nhân phân ra hai ba mươi người đem đám hộ vệ bức qua một góc, đám còn lại nhắm thẳng đến xe ngựa. Tên cầm đầu chém ra một đao khiến tấm vải che rơi xuống dưới lộ ra một già hai trẻ bên trong xe.

Tên cầm đầu cười to nói: “Giết hết!”

Ngay lúc này thì đám Bạch y nhân phía sau hét lên kinh hãi. Dị biến đã xuất hiện.

Bên cạnh xe ngựa đột nhiên xuất hiện mấy hắc y nhân, đầu đen nó đen, ngay cả mặt cũng đen nháy ra. Đám hắc y nhân này không nói một lời vung đao trong tay. Lập tức vài tiếng kêu thảm thiết vang lên. Trước ngực ba tên Bạch y nhân văng máu tung tóe ngã xuống đất. Một ít máu rơi trên nền tuyết trắng xinh đẹp như những đóa mân côi đỏ. (Hoa hồng đỏ)

Ánh mắt đám hắc y nhân này rất lạnh lùng, cả người mang theo một cỗ khí chất âm lãnh cực kỳ. Đó là khí tức huyết tinh trên chiến trường, là sát khí khiến mọi người phải run sợ.

Bạch y nhân cầm đầu thấy vậy kinh hãi: “Bất hảo. Là Thiết Huyết Vệ của Lăng Khiếu. Đây là một cái bẫy, chúng ta trúng mai phục rồi. Mọi người mau triệt tiêu!”

Một gã Thiết Huyết Vệ nắm cương đao trong tay rút ra khỏi ngực một tên Bạch y nhân, khoe miệng lộ ra nụ cười dữ tợn: “Đi? Lưu lại mệnh đi!” Cương đao trong tay múa loạn, cả người như mãnh hổ vọt tới!”

Lăng Thiên vẫn ngồi trong xe nhìn thấy đám bạch y nhân muốn chạy trốn thì ánh mắt chợt lóe lên. Nếu để cho các người bình an chạy thì ta đây chẳng phải uống phí khổ tâm mới khiến cho Lăng Không đưa ra một đại lễ như vậy sao?

Hai ngón tay ở trong tay áo ở trong tay áo khẽ bung nhẹ, từng viên đá nhỏ vô thanh vô tức bay ra mang theo lực lượng cường đại tàn nhẫn rơi trên người Bạch y nhân. Mà phần lớn đều rơi trên chân. Đến lúc đánh trúng mục tiêu thì tiếng rít gió mới vang lên, đủ thấy tốc độ cực nhanh, lực đạo mạnh mẽ khó tin.

Đám bạch y nhân muốn chạy trốn bỗng thấy trên đùi đau xót sau đó ngã xuống đất. Chúng Thiết Huyết Vệ hô to đuổi theo không thèm để ý đến những tên ngã xuống đất mà chỉ chăm chú đuổi theo đám bạch y nhân còn lại. Một vài tên trong đó vội vàng nhắm vào vòng chiến bên Lăng Nhất, ánh mắt lóe ra thần sắc hưng phấn. Đường như trong mắt họ chỉ có giết người mới là niềm vui duy nhất.

Lăng Thiên đảo mắt, có tiện nghi mà không chiếm. Đúng là một đám ngu ngốc.

Lăng Nhị mang theo mấy hộ chạy lại đây, từ xa đã hét lớn: “Thiếu gia thiếu gia. Người không sao chứ?”

Lăng Thiên bực mình muốn đá hất bay chỗ khác: “Không được gọi ta là thiếu gia!”

Ách!

Lăng Nhị ngưng ngừng sờ sờ đầu. Thiếu gia quả thực là, bây giờ mà còn để ý chuyện này.

Lăng Thiên tức giận lườm mắt hất một cái: “Lo lắng cái gì? Trói đám kia lại cho ta?”

Lăng Nhất mang theo vài tên Thiết Huyết Vệ đi tới, trên vai bị chém một đao khiến máu tươi đầm đìa nhưng vẫn nhe răng cười.

Lúc đến là năm mươi sáu tên bạch y nhân bị mặt, chết tại chỗ mười chín tên, bắt được hai mươi bốn tên. Đám còn lại đều chạy thoát.

Thiết Huyết Vệ chỉ có một tên bị thương nhẹ trên tay tất cả đều bình thường. Hộ vệ Lăng Phủ bị thương mười mấy người, chết trận ba người. May mắn những người này đều bị thương nhẹ, không ảnh hưởng đến hành động gì. Chỉ có một người bị chém một đao trước ngực, thương thế rất nặng. Lăng Thiên đi đến trước người hấn xem xét một chút liền lắc đầu. Ngực tên này bị lủng một lỗ thật lớn! Lăng Thiên áy náy một trận ngồi xổm trước hấn nhẹ nhàng nói: “Là ta không tốt, người có chuyện gì không an lòng? Nói cho công tử, ta sẽ giúp người hoàn thành!”

Trong miệng người nọ phát ra âm thanh ‘ba ba’, máu tươi không ngừng chảy ra, yết hầu bé tắc không thể nói chuyện được. Ánh mắt nhìn về Lăng Thiên đã tán loạn, mang theo hi vọng nồng đậm.

Lăng Thiên có chút gật đầu, nhẹ giọng: “Người cứ yên tâm ra đi. Gia đình nhỏ của người ta sẽ chiếu cố!”

Ánh mắt người nọ chợt lóe sáng, đôi môi khô nứt nhích như đang nói hai chữ cảm ơn nhưng lại mơ hồ không thể nghe rõ.

Lăng Thiên đứng lên ngẩng đầu nhìn trời quát: “Lăng Nhị!”

Lăng Nhị liền đi tới nói: “Có tiểu nhân!”

Lăng Thiên không đổi sắc nói: “Rút đao! Tiễn vị huynh đệ này lên đường!”

Lăng Nhị hoảng sợ cực kỳ, thân thể run rẩy muốn ngã trên mặt đất hét lớn thật thê lương: “Không! Hấn còn có thể cứu. Ta không thể! Ta không thể!” Đôi mắt đầm lệ...

Hơn mười Thiết Huyết Vệ nghe Lăng Thiên nói vậy đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn về Lăng Thiên tràn ngập thấu hiểu. Trên chiến trường, nếu chiến hữu bị vết thương trí mạng không thể cứu trị được thì rút đao tiễn hấn lên đường sẽ làm lựa chọn tốt nhất để cho hấn ít chịu thống khổ. Cũng là cái chết vinh quang nhất của dũng sĩ!

Mọi người cảm giác kỳ quái, nếu bọn hấn gặp phải chuyện này thì đó là đương nhiên. Nhưng một tiểu hài tử năm tuổi lần đầu nhìn thấy tình cảnh này lại không chút do dự ra quyết định như vậy! Thật khiến người ta kinh ngạc mà!

Một gã Thiết Huyết Vệ tiến lên nói: “Để ta!”

Chậm rãi ngồi xuống vươn tay trái xoa mí mắt hấn nhẹ nhàng, miệng ngưng trọng: “Huynh đệ! Đi thanh thản!”

54. Chương 54: Khảo Nghiệm Của Lăng Kiếm.

“Phịch!” Lăng Nhị quỳ rạp xuống đất mà khóc rống lên, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Trong lòng Lăng Thiên cũng cảm thấy áy náy. Nếu như mình có thể xuất thủ thì có lẽ hấn cùng mấy tên hộ vệ khác sẽ không chết, nhưng mà nếu mình mà ra tay bây giờ sẽ làm xáo trộn tất cả kế hoạch và mọi cố gắng sẽ trôi theo dòng nước, đồng thời từ nay về sau sẽ trở thành mục tiêu cho mọi người công kích. Nhắm mắt lại, Lăng Thiên trầm nghĩ trong lòng: “Huynh đệ, tha thứ cho ta!”

Quay đầu lại thì ánh mắt đã khôi phục sự trấn tĩnh, hấn nhìn về phía hai mươi tư tên Bạch y nhân đã bắt được đang ở trên mặt đất kia mà trong mắt thoáng hiện sát khí.

Một gã Thiết Huyết vệ đi lên: “Công tử, những người này thì xử lý sao đây? Chúng ta đi báo quan hay là đem về phủ?”

Lăng Thiên nghĩ ngợi, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười tàn nhẫn, nói: “Đừng vội!”

Tên Thiết Huyết vệ kia trừng mắt nhìn đầy vẻ nghi hoặc khó hiểu nhưng cũng ứng tiếng đáp: “Vâng!” rồi lui xuống. Nhiệm vụ của bọn họ chính là bảo vệ sự an toàn của Lăng Thiên còn những chuyện của hấn thì họ hoàn toàn không để ý. Vì vậy cách xử lý mấy tên tù binh này thì tên Thiết Huyết vệ đó cũng chỉ là theo thói quen mà xin chỉ thị giống như khi ở trong quân đội hồi Lăng Khiếu mà thôi.

Mười hai Thiết Huyết vệ này chính là kết quả của lần thương nghị buổi sáng nay giữa Lăng Thiên và Lăng lão phu nhân. Đối với nãi nãi, Lăng Thiên cũng không hề giấu diếm quyết định của bản thân nhưng chỉ là đem hết trách nhiệm đổ lên người vị “sư phụ” không có thực kia mà thôi.

Lần này Lăng Thiên rơi phũ, trong lòng Lăng lão phu nhân cực kỳ lo lắng, vì từ khi biết được âm mưu của Lăng Không thì lão phu nhân biết cái tên Lăng Không đó tuyệt đối không chịu dừng tay mà nhất định phải tìm một cơ hội diệt trừ cái đinh trong mắt là Lăng Thiên này. Hôm nay Lăng Thiên ra ngoài quả đúng là một cơ hội vô cùng tốt nên có lẽ Lăng Không quyết không bỏ qua nó. Lăng Thiên đã phải thề thốt thốt nói rằng có vị sư phụ kia cũng ở bên cạnh bảo vệ cho mình nên Lăng lão phu nhân mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng vẫn phái mười hai tên Thiết Huyết vệ đi theo.

Thân mình mười hai tên Thiết Huyết vệ thẳng băng rồi tự mình đi thu dọn chiến trường, khi đi ngang qua bên người Lăng Nhị vẫn đang khóc thút thít kia, trong mắt bọn họ đều không khỏi lộ vẻ khinh thường.

Nếu như không nhìn ra được sinh tử thì không bằng về nhà ôm con chứ ra đây để chém chém giết giết làm cái gì? Trên chiến trường, mỗi thời mỗi khắc chúng ta đều có mấy chục thậm chí mấy trăm huynh đệ còn đang ở bên cạnh mình bỗng ngã xuống, chết một cách vô cùng thảm thương! Nếu mà chúng ta cũng như tên gia hỏa đang khóc sụt sùi này thì sợ rằng bản thân đã biến thành một đồng thịt nát rồi. Trên chiến trường sẽ không có thời gian để cho người bị thương. Một tiếng than khóc thì ảnh hưởng của nó đối với sĩ khí binh lính là không thể đoán được! Những hành động giống như tên Lăng Nhị này đủ để bị khép vào tội làm nhiễu loạn lòng quân.

Lăng Thiên nhìn thấy đó mà không khỏi thở dài. Cùng là binh lính được chọn lựa kỹ càng trong quân đội nhưng dù sao những người sống sót qua cả trăm trận chiến cũng khác với những binh lính bình thường, liền nhẹ giọng nói: “Bọn họ chưa được trải qua vài lần chém giết trên chiến trường nên tất có điều thất thố. Đó cũng là lẽ thường thôi mà nên đừng lấy làm kỳ quái.”

Vài tên Thiết Huyết vệ nghe thấy lời này thì đang đi bỗng khựng lại rồi ngoảnh đầu nhìn vị tiểu thiếu gia này.

Lăng Thiên mỉm cười, quay đầu nói: “Lăng Nhất, giải những tù binh đó lại đây. Ta muốn thẩm vấn bọn chúng!”

Không lâu sau, hai mươi bốn tên tù binh đều bị giải tới trước mặt Lăng Thiên mà dồn đông lại một chỗ. Trong mắt bọn chúng đều lộ vẻ sợ hãi cùng mong chờ nhìn vào nam hài mi thanh mục tú tựa như một tiểu cô nương đang đứng ở trước mặt này. Bọn chúng đều không biết mình bị đem tới đây để làm cái gì nữa.

Lăng Thiên đi đến trước xe ngựa rồi gọi Lăng Kiếm xuống, còn Tần đại tiên sinh vẫn nán lại trong xe bởi vì chốc nữa tất nhiên sẽ có chút máu tanh nên Lăng Thiên sợ vị lão phu tử này chịu không được. Hơn nữa hắn còn đặc biệt buông tấm rèm xuống che đi.

Tần đại tiên sinh vô cùng cảm kích tâm ý của Lăng Thiên. Bản thân vị tiên sinh sinh đối với việc sát phạt máu me như vậy cũng có điều sợ hãi nên rất thành thật trốn ở trên xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần.

Lăng Thiên một cước đá thanh đoản kiếm rơi trên mặt đất tới trước chân của Lăng Kiếm, lạnh lùng, nhàn nhạt nói: “Lăng Kiếm, hôm nay là khảo nghiệm đầu tiên của ngươi! Sau một canh giờ, ta muốn biết mọi chuyện. Còn về phần biện pháp thì ngươi tự mình nghĩ đi. Nếu không thể thì ngươi cũng không cần theo ta trở về nữa. Cầm gói bạc này rồi đi đâu thì đi đi!”

”Cạch!” một tiếng. Lăng Thiên ném một gói bạc xuống tuyết rồi xoay người ngồi lên cang xe, mắt thì hơi híp lại dường như là chẳng quan tâm tới mọi việc bên người nữa.

Lúc này, mười hai Thiết Huyết vệ đã xử lý xong thi thể của những Bạch y nhân kia, bọn họ gom những thi thể đó lại một chỗ rồi chỉ đơn giản dùng tuyết phủ lên nó. Làm xong mọi việc là liền quay trở lại.

Bây giờ lại nhìn thấy Lăng Thiên đang bắt đầu xử trí mấy tên Bạch y nhân bị bắt sống, hơn nữa còn giao mọi việc cho một tiểu hài tử gây yếu mới chỉ bảy tám tuổi, thì họ đều cảm thấy kinh ngạc, vì vậy muốn đi lên trước hỗ trợ.

Giọng nói lạnh lùng của Lăng Thiên truyền đến: “Ai cũng không được phép hỗ trợ! Tất cả đứng một bên thành thật mà nhìn cho ta! Lăng Kiếm hắn muốn làm gì thì cứ để cho hắn phóng tay mà làm. Ai dám nói

một câu nào thì về sau, Lăng gia cũng không cần tới hần nữa.”

Mọi người vừa mới bước được nửa bước thì ngay lập tức chân dừng ở giữa không trung, sau cả nửa ngày mới ngưng ngừng rút chân về. Khi nhìn về phía Lăng Thiên thì trong mắt bọn họ đã không chỉ có vẻ sợ hãi mà còn chứa trong đó một tia sợ hãi. Một kẻ quyết đoán như vậy thì e rằng dù có là Lăng Khiếu Đại tướng quân cũng không thể bằng được.

Lăng Kiếm nhìn thoáng qua đoàn kiếm dưới chân nhưng hần không hề nhấc nó lên mà đi thẳng tới bên người một gã Thiết Huyết vệ, sau đó duỗi tay ra. Roẹt một tiếng, hần đã rút thanh cương đao bên hông tên Thiết Huyết vệ đó ra.

Cương đao rất nặng nên Lăng Kiếm phải dùng cả hai tay mới có thể nâng nó lên được. Một thân thể nhỏ bé, yếu ớt dường như là đang run nhẹ nhưng cũng không biết là do hần kích động hay là do hần sợ hãi nữa.

Trong lòng Lăng Kiếm thì đang quay cuồng. Hần mong chờ khảo nghiệm đã lâu và giờ rốt cuộc cũng đã được tiến hành, chỉ có điều không ngờ nội dung của khảo nghiệm lại là một trường tanh máu như vậy! Một khi không thể thông qua, không thể tra được tất cả những cái mà công tử yêu cầu thì lúc đó, cuộc đời của mình sẽ hoàn toàn bị hủy trong ngày hôm nay!

Lăng Kiếm tay xách đao, đầu hơi cúi xuống, chậm rãi đi về phía hai mươi bốn tên Bạch y nhân kia. Những lọn tóc rối rủ xuống trên trán theo gió tung bay, che khuất cả hai mắt của hần. Trong nháy mắt, mọi người đều cảm nhận được một cỗ âm u cùng áp lực vô cùng từ trên người tiểu hài tử này.

Lăng Kiếm kéo đao đi tới trước người đám Bạch y nhân, rồi trầm giọng nói: ” Các người cũng nghe cả rồi đó! Ta chỉ có thời gian là một canh giờ, cho nên thời gian rất gấp rút. Hy vọng các người chủ động nói cho ta biết tất cả những gì mà công tử nhà ta muốn nghe. Nếu được như vậy thì ta rất vui mừng đó!” Giọng nói mặc dù non nớt nhưng lại lạnh lùng như băng.

Đám Bạch y nhân này đương nhiên cũng nghe thấy được lời nói vừa rồi của Lăng Thiên. Một gã Bạch y nhân hắc hắc cười lạnh nói: “Chúng ta vì sao phải nói cho người chứ? Tiểu tử, tưởng nghiêm mặt là có thể dọa người sao? Đại gia hôm nay gặp hạn nên vốn đã không nghĩ tới chuyện còn sống quay về rồi.... A.....” Một tiếng hét thảm vang vọng lên cả trời cao và dư âm của nó vẫn còn phảng phất quanh đây.

Lời của hần còn chưa nói hết, hàn quang trong mắt Lăng Kiếm đã chớp lóe, đại đao trong hai tay không chút do dự mà bổ xuống!

55. Chương 55: Lăng Kiếm Thăm Vấn.

Bốn phía lặng ngắt như tờ.

Ngay cả đám Thiết Huyết vệ đang quan sát bên cạnh cũng không ngờ rằng một tiểu hài tử mới tám chín tuổi này lại có thủ đoạn tàn nhẫn như thế! Chỉ một câu không đạt được mục đích là chẳng chút do dự, nhấc đao chém luôn, hơn nữa xuống tay lại vô cùng độc ác, một đao xuất ra, người đó đã trở thành tàn phế.

Trong đám hộ vệ của Lăng phủ ở xung quanh có một số người sắc mặt trắng bệch, trong cổ họng thì kiệt rung động, hầu kết chuyển động dữ dội tựa như là bị nuốt phải cái gì đó.

Mà chúng Thiết Huyết vệ không tự chủ nhìn về phía Lăng Thiên đang ngồi ổn định trên càn xe, thấy hần sắc mặt đứng đưng, lạnh lùng nhìn về bên này tựa hồ như nhìn đã quen và cũng không chút để ý tới một cảnh khiến mây phải ngừng trôi, khiến gió phải ngừng thổi này. Thấy vậy mà trong lòng bọn họ không khỏi dâng lên một cảm giác kính nể với hai tên tiểu gia hỏa này. Hai tiểu gia hỏa này thật không phải là loại đơn giản nha!

Sắc mặt Lăng Kiếm không chút thay đổi, máu tươi trên lưỡi thanh cương đao trong tay hần từng giọt từng giọt từ từ chảy xuống, rơi trên mặt tuyết phát ra những tiếng “Tách tách” rất nhỏ.

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn tên Bạch y nhân đau đớn tới mức hôn mê kia, giọng điệu của Lăng Kiếm vẫn rất bình tĩnh nói: “Thời gian của ta không có nhiều vì vậy ta cũng không muốn dùng hình. Điều đó quá phiền toái. Giờ thì các người có thể nói cho ta biết được không?”

Không muốn dùng hình! Thiết Huyết vệ bên cạnh nghe được câu đó thì ngay lập tức có cảm giác muốn đập đầu cho rồi. Người còn muốn dùng hình thế nào nữa chứ? Một đao chém đứt một cánh tay mà vẫn không muốn dùng hình? Câu này cũng thật kinh điển quá đi!

Lăng Kiếm cúi đầu, tay xách đao lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi tên Bạch y nhân trước mặt nói ra. Trong lòng đếm tới mười nhưng vẫn không hề nghe thấy tên đó nói một câu nào cả.

Lăng Kiếm lạnh lùng hừ một tiếng, trường đao giơ lên rồi bỏ xuống mà không thèm nhìn tới tên đó.

” Không... Tha mạng!... Ta nói! A....” Lại một tiếng thét thảm thiết nữa vang lên. Cánh tay của một tên Bạch y nhân khác đã rời ra, rơi xuống mặt đất đầy tuyết, những ngón tay của nó không ngờ vẫn còn hơi giật giật.

Máu tươi phun tung tóe khắp nơi, có vài giọt còn bắn lên cả mặt của Lăng Kiếm rồi sau đó chậm chậm chảy xuống. Vết máu đó vẽ lên khuôn mặt vốn đã tái nhợt của hắn một dấu tích đầy vẻ yêu diễm. Nhưng Lăng Kiếm vẫn đứng đó mà không hề lau vết máu đó đi.

Lăng Kiếm nhìn tên Bạch y nhân vừa bị mình hạ đao kia mà tựa như có ý xin lỗi, nói: ” Ngại quá! Người nói chậm nên ta không kịp thu đao lại.”

Vết máu trên mặt hắn vẫn như cũ, khi nói thì giọng vẫn rất bình tĩnh giống như là những lời tán gẫu thường ngày, ngữ khí cũng thoải mái tựa như những người hàng xóm nói chuyện với nhau, kiểu như không cần thận đánh vỡ chén trà rồi: Ngại quá! Tôi không ngờ nó lại vỡ mất. Như vậy cũng là bình thường thôi.

Chúng Thiết Huyết vệ nhìn tiểu hài tử gầy yếu này mà từ đáy lòng dâng lên một cổ hàn ý, cả đám không khỏi đồng thời rung mình một cái. Nhớ tới mình lúc bảy tám tuổi vẫn còn rất vô tư, rồi lại nhìn cái tên tiểu gia hỏa trước mặt đang khua đao chém người mà mày không nhíu, điệu bộ coi đó chỉ là chuyện hằng ngày thì trong lòng không khỏi cùng nghi: Tên này mà là một tiểu hài tử sao? Không! Hắn tuyệt đối là một tiểu ác ma!

Bạch y nhân bị chém rụng cánh tay kia khuôn mặt vặn vẹo nhưng lại không ngất mà một tay ôm chỗ cụt rồi lăn đi lăn lại trên mặt đất khiến ở đó bị nhuộm thành một màu đỏ thẫm rất bắt mắt. Miệng hắn thì kêu a, a, a. Dưới sự đau đớn, ngay cả nói cũng không thể nói được nữa. Đôi khi hắn còn phát ra một tiếng thở trầm thấp, ngán ngùi đầy vẻ đau khổ. Sự đau đớn kịch liệt khiến cho hắn dường như ngay cả sức để rên cũng chẳng có.

Lăng Kiếm lạnh nhạt nhìn qua hắn một cái rồi bình tĩnh quay mặt tiếp tục ngó sang người thứ ba, đơn giản hỏi: ” Còn người có vui lòng nói cho ta biết không?” Giọng điệu có vẻ rất ôn nhu, kiểu như đang hỏi một một anh bạn ở nhà bên. Nhà huynh tối nay ăn cái gì đó? Huynh có thể nói cho ta biết không?

Hai mắt tên Bạch y nhân đó trừng lên nhìn tiểu hài tử giống như một sát thần ở trước mặt, miệng há hốc, lại thấy hắn hỏi mình thì sợ quỳnh hết cả lên, trong cổ họng phát ra một âm thanh ngán ngùi rồi hai mắt bỗng trở nên trắng dã. Không ngờ tên này đã bị dọa tới hồn mê!

Lăng Kiếm giận tím mặt, quát: ” Mị người chứ! Lại giả chết à!” Dường như do giận dữ nên không thể cầm được thanh cương đao trong tay nên để nó rơi xuống. Xoẹt! Ngay lập tức, huyết quang lại bắn ra rồi không ngừng phun tung tóe khắp nơi. Lăng Kiếm giờ đã biến thành một người máu!

” Ta nói! Ta nói!”

” Không, ta nói! Ta sẵn lòng nói hết... Xin cho ta nói...”

Một đám Bạch y nhân liềm mạng lùi về phía sau, vẻ mặt sợ hãi tới cực điểm rồi thì nhau giành nói trước do sợ hãi mình sẽ là mục tiêu tiếp theo của ác ma này. Giọng nói của bọn họ giờ cực lớn, quả thực là có thể cho đi làm tuyên truyền được.

Lăng Kiếm hừ một tiếng rồi thuận tay nhấc đao chỉ vào một tên Bạch y nhân hơi mập mập: “Người, nói!”

Máu tươi còn dính trên cây đao dần dần hội tụ lại trên mũi đao rồi rơi xuống....

Bạch y nhân kia gần như sợ tới mức không thể không chế được mình nên yếu ớt quỳ trên mặt đất: “Tiểu gia.. Gia gia muốn hỏi cái gì... Tiểu nhân biết nhất định sẽ nói hết, nếu ... có điều giả dối thì cả nhà tiểu

nhân sẽ không được chết tử tế!” Dưới sự sợ hãi tới cùng cực, tên này không ngờ lại thốt ra cả lời thề.

Nét mặt Lăng Kiếm hơi hòa hoãn trở lại, nói: ” Mang những điều người biết nói hết ra!”

“Dạ! Dạ! Tiểu nhân tên là Trương Đức Hổ, là đệ tử Ấm Dạ đường của Cuồng Phong bang. Lần này phụng mệnh bang chủ, nói là được người ta ủy thác để tiếp nhận một mối làm ăn lớn, đó là đi giết một người. Tiểu nhân chỉ biết đối tượng chặn giết là một tiểu hài tử năm sáu tuổi. Bang chủ muốn chúng ta giết tiểu hài tử này cùng tất cả tùy tùng hộ tống hắn...À, còn có.. còn có...” Càng nghĩ càng không nhớ nổi mình cuối cùng muốn nói cái gì, điều này khiến hắn gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi.

” Ai sai khiến các người tới? Cái người giao phó cho các người kia là ai?”

“A? Điều này tiểu nhân thật sự không biết gì!” Bạch y nhân Trương Đức Hổ thấy sắc mặt Lăng Kiếm đang dần trở nên lạnh lẽo mà không khỏi luôn miệng cầu xin tha thứ, đầu lạy như giã tỏi.

” Bang chủ của các người tên là gì? Trong bang có bao nhiêu người? Tổng đà ở đâu? Các phân đường ở những nơi nào? Ấm Dạ đường của các người còn bao nhiêu người?...” Lăng Kiếm không thèm quan tâm tới hắn mà chỉ nghĩ tới vấn đề của mình, rồi hỏi một loạt câu hỏi.

56. Chương 56: Thiết Huyết Vệ Sĩ.

Những tên bạch y nhân trước mặt Lăng Kiếm ngoan ngoãn như những con mèo nhỏ. Mỗi khi người này vừa dứt lời là có người khác lên tiếng bổ xung liền. Về mặt kinh sợ, e rằng nếu không kể rõ chi tiết sẽ khiến cho tên ‘tiểu ma tinh’ này tức giận. Một người tron đó lại kể rõ bang chủ có bao nhiêu tiểu thiếp, ngày nào trong tháng thì ở phòng của ai... Thì ra người này khi lớn lên rất xấu xí, gia cảnh lại nghèo nên mặc dù ‘tiểu kê kê’ không nhỏ nhưng lại không cách nào tìm được một người vợ. Lâu dài nên sinh tật thích đi rình trộm... Lăng Thiên ngồi bên cạnh nghe được đổ mồ hôi một trận.

Thấy có tiếp tục cũng không tìm được thông tin nào nên Lăng Kiếm ngưng quá trình tra hỏi lại. Sau đó sửa sang lại những thông tin vừa rồi liền đi về phía Lăng Thiên để hỏi báo.

Nhìn thấy thân ảnh nhỏ yếu ngay cả một ngọn gió cũng có thể thổi ngã đang đi hỏi báo cho Lăng Thiên khiến cho ánh mắt của mấy Thiết Huyết Vệ đã từng giết người như thái rau, trên chiến trường cũng có thể cười đùa khi nhìn Lăng Kiếm tràn ngập sự đề phòng và kiêng kỵ. Mơ hồ còn có một tia kính sợ.

Lăng Thiên vốn đã nghe rất rõ nên đối với những điều Lăng Kiếm hỏi báo không để trong lòng. Chỉ bấy quá trong lòng Lăng Thiên đối với biểu hiện hôm nay của Lăng Kiếm cảm thấy hài lòng vô cùng. Thẩm nghĩ quá trình thẩm vấn rất nhanh và rất hữu hiệu. Trên cơ bản thì sau khi nghe được những lời các tên tù binh này khi báo thì mọi người đối với Cuồng Phong Bang rõ như lòng bàn tay. Thời gian Lăng Kiếm sử dụng lại không đến một nửa yêu cầu của Lăng Thiên. Có thể nói là một nhiệm vụ hoàn thành rất tốt.

Có một điều không hề bất ngờ chính là trong đám người này không một ai biết được kẻ bỏ ngân lượng ra thuê họ là ai. Chỉ biết là trong bang nhận mười vạn lượng bạc để thực hiện một nhiệm vụ thần bí. Yêu cầu duy nhất là phải đem đoàn người Lăng Thiên giết chết không để bất cứ ai sống sót. Thế cho nên trước khi đám bạch y nhân này động thủ vẫn không biết được người ‘bị giết’ là ai. Nhưng khi nhìn thấy Thiết Huyết Vệ hiện thân thì bọn họ mới hiểu rằng mình được lệnh đi giết một nhân vật rất quan trọng trong Lăng Phủ.

Lúc này đám Bạch y nhân âm thầm mắng mình ngu ngốc: Ở trong kinh thành đi giết người của Lăng Phủ. Không phải ngại mình sống lâu quá sao? Ngay cả bang chủ Triệu Cuồng Phong cũng được bọn họ âm thầm hỏi thăm: Chúng ta không biết thì thôi, chả lẽ người cũng không biết? Vì mười vạn lượng bạc lại có thể bán đi nhiều sinh mạng các huynh đệ vậy. Không cần suy nghĩ cũng biết được sau lần hành động này thì Cuồng Phong Bang sẽ được Lăng Gia ‘ân cần chăm sóc’ ra sao! Một cái Cuồng Phong Bang nho nhỏ có thể thừa nhận được sao?

Ngay lúc này đột nhiên truyền đến một âm thanh nồn mưa làm mọi người khi nghe liền tưởng tượng tên đang nồn mưa thống khổ hận không thể nồn ra ruột gan.

Theo bản năng xoay người lại nhìn thì tất cả đều ngây ra. Tên đang vịn thành xe run rẩy nồn mưa liên tục kia lại là Lăng Kiếm. Một phút trước lạnh lùng rút đao chém người nhưng bây giờ lại nồn mưa liên tục.

Lăng Kiếm dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử chín tuổi mà thôi! Một khi không vượt qua khảo nghiệm này phải rời khỏi Lăng Phủ, rời khỏi Lăng Thiên. Áp lực lớn như vậy nên hắn không chút do dự sử dụng phương pháp cực đoan nhất. Nhưng lần đầu tiên đối mặt với tình cảnh máu me như vậy, hơn nữa lại do bàn tay mình tạo ra nên trong bụng sớm đã khó chịu vô cùng. Hiện tại áp lực đã không còn nên nhất thời nhớ lại tràng cảnh kia làm hắn không nhịn được phải nôn mửa ra.

Một gã thủ lĩnh Thiết Huyết Vệ nhìn thân thể đang co quắp của Lăng Kiếm lộ ra một tia không đành lòng, nhịn không được liền nói: “Phương pháp huấn luyện của công tử mặc dù có hiệu quả rất nhanh nhưng đối với một tiểu hài tử như thế này mà nói thì vẫn có chút tàn khốc”.

Lăng Thiên nghe vậy liền ngẩn ra, người này quả thực không hề đơn giản. Có thể nhìn thấy mình đang tận lực huấn luyện Lăng Kiếm? Hắn liền quay đầu lại nhìn tên kia với vẻ mặt như cười như không. Ánh mắt nhìn hắn rất chăm chú nhưng lại không lên tiếng, sau đó lộ ra nụ cười cổ quái đánh giá hắn một lần nhưng vẫn không lên tiếng mà chỉ nở một nụ cười đầy thâm ý.

Tên thủ lĩnh Thiết Huyết Vệ thấy vậy nhất thời không hiểu chút nào. Theo ánh mắt Lăng Thiên cũng đi đánh giá thân thể mình một lần. Thật lâu sau mới hiểu: “Nếu người không phải trải qua hơn trăm trận sinh tử chiến thì có thể trở thành Thiết Huyết Vệ hôm nay?” Sau khi hiểu rõ ý tứ của Lăng Thiên thì tên Thiết Huyết Vệ này trầm mặc.

Lăng Thiên đánh giá hắn một phen, trong lòng không khỏi xuất hiện một chủ ý liền cười lớn hỏi: “Người tên gì? Chức vụ hiện tại là gì?”

Tên Thiết Huyết Vệ nghe vậy liền ngẩn ra nhưng lập tức phản ứng lại: “Tiểu nhân gọi là Phùng Mặc. Là thân binh dưới trướng của Đại Nguyên Soái.”

“Ách... thân binh?” Lăng Thiên cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Một người như vậy mà chỉ là thân binh của lão phụ thân mình? Chẳng lẽ dưới trướng phụ thân có rất nhiều nhân tài?

Phùng Mặc cũng hiểu được chút ý tứ của Lăng Thiên nên không nhịn được đỏ mặt: “Vốn tiểu nhân chỉ là một bách phu trưởng mà thôi. Nhưng tính tình nóng nảy đã cãi nhau với phó tướng đại nhân. Nhất thời không kiềm nén được nên đem phó tướng đại nhân ra ‘đắm bóp’ một trận. Nguyên soái đại nhân vì dẹp yên sự giận dữ của mọi người nên tiểu nhân mới trở thành thân binh!”

“À...” Lăng Thiên gật gật đầu. Lão phụ thân của mình đúng là lấy công làm tư mà, đem một võ tướng xuất như vậy trở thành hộ vệ bên người. Bất quá Lăng Thiên lại cho rằng một chức vụ nhỏ nhỏ như vậy không xứng đáng với khả năng của y. Ít nhất cũng phải là một người tiên phong hoặc là một thiên tướng. Vậy mà trước kia chỉ là một bách phu trưởng thôi. Xem ra lão phụ thân mình chôn vùi không ít nhân tài.

Nghĩ như vậy nên Lăng Thiên cảm thấy sử dụng một võ tướng tài năng là một thân binh thì quả thực có chút ‘chôn vùi nhân tài’. Lăng Thiên khẽ chuyển đổi mắt liền không nhịn được cười rộ lên: “Trong quân đội thì Thiết Huyết Vệ như các ngươi có được bao nhiêu người?”

Phùng Mặc không cần nghĩ ngợi liền hồi đáp: “Thiết Huyết Vệ mệnh danh là thân binh luôn ở bên người nguyên soái là một trăm hai mươi người được chia thành mười tiểu đội. Mỗi đội gồm có mười thành viên và chánh phó đội trưởng!”

Lăng Thiên gật gật đầu, trong lòng không nhịn được nghĩ đến cơ cấu quân đội ở kiếp trước của mình. Kiếp trước, cấp thấp nhất để tổ chức một tiểu đội cũng là mười người với hai chánh phó đội trưởng. Nghĩ như vậy nên tinh thần không khỏi hoảng hốt một trận.

Thấy Phùng Mặc dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình làm Lăng Thiên giật mình vội vàng nói: “Ách... Thế này... Phùng Mặc à, ngươi cũng thấy bên người ta rất nguy hiểm. Bất kỳ lúc nào cũng có người ám sát. Ta muốn nói chuyện với phụ thân một chút, điều một tiểu đội Thiết Huyết Vệ đến đây. Không biết ngươi cảm thấy như thế nào?”

57. Chương 57: Đồ Mưu Cuồng Phong.

Phùng Mặc sững sốt một chút. Vị tiểu công tử này có chủ ý này? Lại có can đảm đi lấy lực lượng của phụ thân mình? Sững sốt một lúc lâu mới nhìn Lăng Thiên nói: “Tiểu nhân không có gì là không nguyện ý. Chỉ cần Nguyên soái hạ xuống một mệnh lệnh thì bảo tiểu nhân làm gì cũng được!” Ý tứ là ta giờ không thể đáp ứng người được. Hơn nữa trong lời nói cũng lộ ra một ý tứ không vui vẻ: Bảo tiểu nhân làm gì cũng được. Rất hiển nhiên những lời này có chút giận dữ.

Lăng Thiên lại như không hề cảm thấy ả ý trong đó mà lại cao hứng nói: “Khi trở về ta sẽ nói với phụ thân. Để xem người có đồng ý hay không. Ha ha ha...” Bên ngoài nói vậy nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Ta đi nói mới là lạ. Nói không chừng bị nện cho một trận đó chứ. Chuyện này tốt nhất nên để cho nãi nãi đi. Chắc chắn sẽ thành công.

Phùng Mặc không biết phải nói gì. Chẳng lẽ ý tứ của mình công tử vẫn còn chưa hiểu sao? Nghĩ vậy nên mặt tối đen một mảnh.

Hiện tại Lăng Kiếm không còn chút lực nào, ngồi phịch xuống đất há hốc mồm thở dốc liên tục, hai mắt vô thần. Lăng Thiên thấy hần cũng đã nôn xong liền bảo Phùng Mặc ôm Lăng Kiếm đưa lên xe ngựa.

Mãi đến lúc này Lăng Nhất mới khôi phục lại chút tinh thần liền đi đến trước người Lăng Thiên, vội vàng nói: “Thiếu... À... Công tử, bây giờ ta sẽ phái người đi thông tri cho lão gia ngay lập tức. Phải bắt bọn Cuồng Phong Bang về quy án nhằm tra khảo trừ căn, tránh được hậu hoạn sau này”.

Lăng Thiên trợn mắt mắng: “Chuyện này đợi cho người nhớ đến thì đã muộn rồi. Đuổi bắt Cuồng Phong Bang? Làm gì? Chỉ là phí sức mà thôi. Một người cũng không bắt được” Lăng Thiên vừa nói vừa lắc đầu.

Lăng Nhất buồn bực nói: “Như thế nào lại không bắt được? Bọn họ còn có căn cứ ở đó thôi? Sao có thể chạy được?”

Lăng Thiên tức giận vô cùng: “Người là đầu heo hả? Nếu người là Triệu Cuồng Phong sau khi chặn giết công tử của đệ nhất đại gia tộc trong kinh thành không những bị thất bại mà còn bị đối phương bắt giữ rất nhiều tù binh thì người có đứng yên chờ người ta đến bắt mình không? Hiện tại sợ rằng những nhân vật trọng yếu trong Cuồng Phong Bang sớm đã chạy ra ngoài kinh thành hơn mười dặm rồi thì như thế nào có thể bắt được? Trong thành chỉ còn lại vài con tôm tép thì bắt được có lợi ích gì? Bắt để tốn cơm thêm à? Bọn họ thì biết cái gì? Ngu ngốc?”

Suy nghĩ một chút liền tiếp tục mở miệng mắng: “Nếu như các người có thể bắt hết bọn chúng thì không có việc gì nhưng để chạy thoát một người thì sợ rằng bây giờ Cuồng Phong Bang đã không còn tồn tại nữa rồi!”

Lăng Nhất đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa thẹn thùng. Ngượng ngùng một lúc liền vội vàng thi lễ lui xuống.

Lăng Thiên nhìn đám Bạch y nhân đang bị trói tay nói: “Vốn định một đao giết hết các người...”

Nói đến đây liền dừng lại khiến cho đám Bạch y nhân hoảng sợ vội vàng cầu xin tha thứ.

Lăng Thiên tiếp tục: “Hiện tại các người nói rõ đang sống ở đâu, trong nhà có bao nhiêu người, tên tuổi của mình... Sau đó bốn công tử sẽ tha cho các người trở về. Lăng Nhị đến đây ghi chép!”

“Nhớ kỹ, sau khi trở về có thể làm bất cứ điều gì nhưng mà dám chạy trốn thì chỉ cần một người chạy thì hai mươi ba người còn lại ngay cả lão bà hài tử cũng phải chết! Vài ngày sau bốn công tử sẽ phái người đi tiếp thu tất cả sinh ý của Cuồng Phong Bang. Các người nếu biết phối hợp thì sau này ta có thể tiếp tục cho các người một chén cơm, cuộc sống so với trước kia sẽ tốt hơn! Cởi trói”.

Đám Bạch y nhân nhìn lẫn nhau, bọn họ có mơ cũng không thấy kết quả như thế này. Bọn mình đi chặn giết công tử của Lăng đại nguyên soái thì tất cả đều cho rằng không bị chặt đầu thì cũng phải ăn cơm tù cả đời. Nào có ai nghĩ đến vị Lăng công tử này lại dám thả bọn họ ra? Mãi đến khi dây trói đã được cởi hoàn toàn thì bọn họ vẫn còn đang trong mộng. Không thể tin đây là sự thật.

Lăng Thiên cau mày nói: “Còn không đi? Chẳng lẽ muốn bốn công tử dùng xe đưa đi sao?”

Đám Bạch y nhân nghe vậy liền giật mình tỉnh mộng. Nhìn thân thể nhỏ bé của Lăng Thiên bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất: “Tiểu nhân đa tạ công tử gia tha mạng. Từ nay về sau chỉ cần công tử gia không chê thì tiểu nhân nguyện ý trở thành nô tài của công tử. Làm trâu làm ngựa báo đáp ân đức của công tử”.

Lăng Thiên nhíu nhíu mày: “Làm trâu làm ngựa cho ta? Các người còn chưa có tư cách này. Trước tiên làm tốt mọi chuyện ta vừa an bài đã, chuyện khác say này hãy nói. Nhớ kỹ, sau khi trở về thì bất luận kẻ nào hỏi cũng không được tiết lộ bất kỳ câu nào. Nếu như tiết lộ ra ngoài ta sẽ tìm các người để hỏi tội!”

Lăng Thiên cố ý không nói ‘chết’ để cho bọn họ sinh ra một tia hy vọng.

Đám Bạch y nhân vui mừng khôn xiết liền tục mở miệng vâng vâng dạ dạ. Mới vừa rồi bọn họ cũng nghe được những nhân vật trọng yếu trong Cuồng Phong Bang bỏ chạy rồi thì đám người họ trở về tuyệt không có bất cứ nguy hiểm nào. Sau khi nói cảm ơn Lăng Thiên liền dìu lẫn nhau rời đi.

Lăng Thiên nhìn thân ảnh tập tễnh của bọn họ liền nhăn mặt nhíu mày quát: “Trở lại!”

Đám Bạch y nhân cả kinh vội vàng quay đầu lại thì thấy Lăng Thiên đang chỉ vào bao bạc trên mặt đất nói: “Giữ lấy số bạc này. Người bị chặt đứt tay chia nhiều hơn một phần.”

Đám Bạch y nhân vừa cảm kích vừa thấy khó hiểu. Thậm chí có ít người yếu đuối liền hu hu khóc thành tiếng. Rốt cục cũng nhặt bao bạc lên rồi đi xa dần.

Đám hộ vệ Lăng Phủ cùng Thiết Huyết Vệ nhìn hành động của Lăng Thiên không hiểu chút nào. Đám hung tàn ác bá nghèo đói này chỉ cần đạt được tin tức rồi thì không hạ một đao xuống giết chết cũng phải giao bọn họ cho quan phủ. Sao lại thả bọn họ đi thế? Chẳng phải quá tiện nghi cho chúng rồi?

Lăng Thiên nhìn đám người bọn họ đang nhìn mình với ánh mắt khó hiểu khiến hắn không khỏi buồn bực trong lòng, thậm chí đám người đầu heo. Cuồng Phong Bang này trong tay Triệu Cuồng Phong bất quá chỉ là một bang phái nhỏ trên giang hồ thôi. Nhưng một khi rơi vào tay của Lăng Gia thì chỉ trong một thời gian ngắn cũng có thể đưa họ trở thành đệ nhất bang phái trong kinh thành. Đến lúc đó không những Lăng Phủ có thêm một nguồn thu nhập tài chính mà còn có rất nhiều tai mắt. Cuồng Phong Bang kinh doanh chính là thanh lâu và các đồ phở (Sòng bài) thì tất cả cái đó không phải là tài phú sao? Hơn nữa thanh lâu tuy là một địa phương hỗn tạp nhưng là nơi phát ra tin tức nhanh nhạy nhất. Đến lúc đó Lăng Thiên hoàn toàn có thể dựa vào thế lực này để nắm giữ tất cả tin tức trong kinh thành. Điều này không thể dùng giá trị tài phú để hình dung nữa.

Lấy thế lực hiện tại của Lăng Gia thì nếu có được một lực lượng ngầm là Cuồng Phong Bang thì dùng từ ‘hỗ thêm cánh’ cũng không quá đáng.

Bất quá vấn đề khó xử hiện tại chính là Lăng Thiên phải hao hết tâm tư để tìm một người tuyệt đối đáng tin tưởng để ngồi lên vị trí bang chủ Cuồng Phong Bang rồi mới có thể chậm rãi bồi dưỡng thế lực ngầm này.

Lăng Thiên vuốt vuốt cằm, đôi mắt đảo qua đám Thiết Huyết Vệ không ngừng. Sau khi quan sát một lúc không khỏi nở một nụ cười rất...gian trá.

Sau khi đám người Lăng Thiên điều khiển xe ngựa qua sông thì ở sâu trong rừng có một nhân ảnh mờ ảo đột nhiên hiện ra. Trầm tư xe ngựa đi xa dần mới thấp giọng thở nhẹ một tiếng. Sau đó nhắm hướng trong thành đi nhanh về.

58. Chương 58: Phúc Vương Biệt Viện.

Từ xa xa nhìn lại Phúc Vương biệt viện này chỉ là một đồng cỏ nát mà thôi. Nhưng khi đám người Lăng Thiên đến gần liền không nhịn được hít một hơi lạnh.

Thứ nhất, Phúc Vương biệt viện này chiếm một diện tích không thể nào tưởng tượng nổi. Lăng Thiên tính sơ sơ cũng ít nhất là hai mươi mẫu. So với Lăng Phủ bây giờ lớn hơn một nửa. Thứ hai là trình độ đồ nát của biệt viện này cũng vượt qua xa lời nói của Tần đại tiên sinh: “Chỉ cần tu sửa một phen là có thể tạm dùng.” Khắp nơi là gạch ngói vỡ nát. Hơn phân nửa vách tường đã ngã nghiêng, cây cỏ dại mọc khắp nơi.

Bên trong không hề tìm thấy một khúc gỗ nào có thể tái sử dụng, ngay cả ngói trên nóc nhà cũng không còn được bao nhiêu...

Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một vài tên khất cái sinh sống trong đây. Từ một đồng đồ nát lộ ra cái đầu lơ lơ, tóc tai rối bù sợ hãi nhìn những đại nhân vật không mời mà đến này. Sau đó kinh hãi rút đầu về, không dám lộ ra nữa.

Mọi người theo Lăng Thiên đi trên một con đường mòn không ra đường. Chỉ nghe được một mùi hôi muốn ói xông thẳng vào mũi. Phúc Vương biệt viện này sau khi không một ai đến đây nữa liền trở thành nơi tạm cư của các tên khất cái và lưu dân. Khắp nơi đều là các đồ vật vỡ nát.

Nét mặt Tần đại tiên sinh có chút khó nhìn. Không riêng gì hắn, đám người hộ vệ Lăng Nhất và Thiết Huyết Vệ cũng nhíu nhíu mày, cảm giác địa phương đồ nát này thật sự rất khó chịu, làm cho người khác khi nhìn thấy liền muốn đi đường vòng tránh xa nơi đây, không có một chút giá trị lợi dụng nào!

Thần sắc Lăng Thiên như thường đi lại trên đồng đồ nát đánh giá xung quanh. Đối với mùi vị hôi thối hắn làm như không có chút cảm giác nào. Quan sát một lúc lâu hắn có thể cảm nhận được hình dáng kiến trúc và nguyên liệu lúc đầu của Phúc Vương biệt viện này. Bên trái là một loạt các căn phòng, phía trước hắn là Vương Phủ đại điện. Bên phải có một vài tòa giả sơn đồ nát thì có lẽ là một hoa viên. Phía sau có một tòa chánh điện hơi cao một chút, là một tòa tiểu lâu cao khoảng ba tầng. Xem ra vị Phúc Vương này có một nữ nhi thôi. Tòa nhà tinh xảo này rõ ràng là một tòa tú lâu.

Khiến cho Lăng Thiên hài lòng là mặt sau cùng của biệt viện - một bãi đất trống. Hiện tại tuy có rất nhiều cỏ dại phủ đầy nhưng trong mắt Lăng Thiên chính là một cái diễn võ đường thật lớn! Là địa phương luyện binh tuyệt hảo.

P phía trước Phúc Vương biệt viện chính là một dòng sông xanh với hàng liễu rũ bên bờ. Bên trái rừng liễu chính là một ngọn núi thật cao. Nhưng mặt sau lại là vách thẳng đứng, ngoại trừ mặt núi đối diện với Vương phủ này bằng phẳng thì mặt sau đó không cách nào có thể đi lên được. Ngọn núi này là một lá chắn thiên nhiên tuyệt hảo. Xem ra tòa núi này cũng thuộc về Phúc Vương biệt viện. Sau lưng là núi, bên cạnh là sông. Quả thực là một địa phương tuyệt hảo.

Lăng Thiên càng xem càng cảm thấy hài lòng. Mặc dù khi sửa chữa nơi đây sẽ hao phí không ít tiền bạc nhưng khi hoàn thành chính là một địa phương tuyệt vời. Đột nhiên Lăng Thiên cảm thấy có chút kỳ quái. Trong kinh thành không thể nào chỉ có mỗi mình mình mất thì tại sao lại không một ai để ý nơi đây?

Xem một chút thì sắc trời dần tối đi, mặt trời đang xuống núi, bóng đêm cũng dần đến. Lăng Thiên liền quyết định cả đêm sẽ chạy về Lăng Phủ. Lần này dịch nhân không biết được sự tồn tại của Thiết Huyết vệ nên mới thua thiệt như vậy. Nếu bọn chúng phản công một lần nữa thì sợ rằng những hộ vệ bên cạnh nuốt không trôi.

Sau khi quan sát Phúc Vương biệt viện này Lăng Thiên rất hài lòng. Nếu tự mình muốn bí mật huấn luyện tinh binh thì đây sẽ là một địa phương tốt nhất. Dễ thủ khó công, mà cách kinh thành cũng chỉ có mười dặm thôi. Khoảng cách với Lăng Phủ cũng không có xa lắm. Về phần ngân lượng để tu sửa nơi đây cũng không phải là vấn đề hắn lo lắng. Gia sản Lăng Gia đạt đến tình trạng kinh khủng rồi.

Một vấn đề khó xử duy nhất chính là nơi đây không thể không tránh khỏi sự chú ý của những người có tâm tư. Lăng Thiên cau mày suy nghĩ một lúc lâu liền nở một nụ cười xấu xa. Xem ra cũng chỉ để cho Lăng lão gia tử lấy của công làm của riêng tạo dựng một Lăng Phủ biệt viện mà thôi.

Động tác lớn như vậy không thể nào che giấu tai mắt được thì tại sao không tạo ra một sự oanh động thật lớn? Âm thầm kiến tạo một kiến trúc lớn như vậy tất nhiên sẽ không tránh khỏi nghi ngờ xung quanh. Nhưng danh chính ngôn thuận làm thì không một ai có dũng khí đến bắt bẻ cả. Lấy uy danh của Lăng Phủ hiện tại như mặt trời ban trưa mà nói thì xây dựng một biệt viện cũng không phải là đại sự gì. Bất quá muốn làm việc này phải lộ ra một ít bí mật nữa cho nãi nãi rồi. Nhưng Lăng Thiên không ngại chút nào, cùng lắm cứ đổ tất cả lên đầu tên ‘sư phụ’ kia là được.

Trong lòng Lăng Thiên vui vẻ cực kỳ. Sau khi quay đầu lại nhìn bộ dáng nhún nhó của mọi người thì hắn không nhịn được cười nói: “Thật sự rất khó ngủ sao?”

Cái mũi với đôi mắt của Lăng Nhất nhăn lại thành một nhúm, vẻ mặt đau khổ: “Công tử, mùi này rất khó chịu. So với nhà xí trong quân doanh còn phức tạp hơn rất nhiều.”

Phùng Mặc nhíu mũi, đồng tình nói: “Không sai, so với nhà xí kia còn khó nghe hơn trăm lần!”

Lăng Nhất kinh ngạc nói: “Phức tạp? Nơi đây rất đơn thuần mà?”

Nghe hai tên này bắt đầu lôi chuyện nhà xí ra đàm luận làm dạ dày mọi người quay cuồng một trận. Vài tên Thiết Huyết Vệ và hộ vệ khác mở miệng mắng to.

Lăng Thiên cười ha ha vừa đi ra ngoài vừa cười nói: “Hai người cứ chậm rãi bàn luận. Chúng ta đi ra ngoài trước.”

Nếu ai đồng ý ở lại mới là đồ ngốc. Mọi người vội vàng theo sát Lăng Thiên chạy ra ngoài như ong vỡ tổ.

Sắp rời khỏi biệt viện thì Lăng Thiên đột nhiên dừng bước.

Bên trái hắn có một thân ảnh nho nhỏ, gầy yếu xuất hiện trong tầm mắt mọi người đang cúi đầu khom người tìm kiếm cái gì đó trên mặt đất.

Mặt trời vừa mới lặn nên vẫn còn chút ánh sáng mờ mờ đủ cho mọi người thấy rõ đó là một tiểu cô nương bảy tám tuổi gầy yếu xanh xao vô cùng. Mặt mày trắng bệch, cả người như không có chút khí lực nào. Đang quanh quẩn trên đồng tuyết tìm kiếm, trong tay vẫn còn cầm một mái ngói sắc bén.

Lăng Thiên không cần suy nghĩ cũng có thể khẳng định tiểu cô nương này đang tìm cái gì đó để lót bụng. Từ bàn tay phải nàng cầm một ít ngọn cỏ cũng có thể thấy rõ. Lăng Thiên thở dài một hơi, trời đông rét lạnh như thế này thì làm gì có thức ăn mà tìm chứ?

Trong nháy mắt này Lăng Thiên đột nhiên nhớ đến kiếp trước của mình. Hai năm sau khi hắn bị phế võ công trục xuất ra khỏi gia tộc, bản thân lại không có chút tiền lẻ nào, vô số lần đi tìm việc làm, muốn làm để kiếm chút tiền lẻ nhằm duy trì cuộc sống nhưng đều bị cự tuyệt. Sau này mới biết Lăng Siêu thông báo với bên ngoài rằng nếu một ai giúp đỡ Lăng Thiên liền bị Lăng Gia trả thù. Dưới tình huống như vậy thì không một ai, không một cửa hàng nào có dũng khí giúp đỡ hắn cả. Duy nhất chỉ có một vị lão nhân nhìn thấy Lăng Thiên rất đáng thương nên cho hắn ba cái bánh bao liền bị chặt đứt chân tại chỗ.

Sau đó, trong lòng Lăng Thiên tràn ngập oán độc, hắn thà rằng xin ăn trên phố cũng phải sống sót để báo thù. Nhưng khi hắn đi xin ăn thì ngay cả những tên khất cái cũng đối nghịch với hắn. Đuổi hắn ra xa khu chợ. Mà đám người Lăng Siêu cứ cách vài hôm lại đến nhục nhã hắn một lần, đánh chửi hắn một phen. Suốt hai năm, mỗi một ngày trôi qua thì trên thân thể Lăng Thiên lại xuất hiện một vết thương mới.

Đến sau này, Lăng Thiên vì đói quá, vì hắn cần sống sống nên hắn giống như một tên lưu lạc, mỗi ngày đều cuộn mình trong chợ. Chịu đủ mọi sự đánh đập và khinh bỉ để nhặt ít thực phẩm thừa thải bổ sung cho thân thể. Cuộc sống như vậy diễn ra liên tục hai năm.

Tiểu cô nương trước mắt này rất giống kiếp trước của mình. Lăng Thiên kinh ngạc đứng đó, đôi mắt bị một làn nước mỏng che phủ bên ngoài.

Mọi người nhìn thấy Lăng Thiên đột nhiên đứng bất động ngờ ngác nhìn tiểu cô nương kia, trên mặt lại lộ ra thần sắc đáng thương nên không khỏi đứng lại với hắn. Trong lòng âm thầm nghĩ vị thiếu gia ngang ngược này đột nhiên xuất hiện tấm lòng thương hại sao?

Lăng Thiên thở dài nói: “Đưa tiểu cô nương kia lại đây...”

59. Chương 59: Tiểu Nha Lăng Thần.

Lăng Thiên bình tĩnh nhìn nàng ta một lúc lâu rồi đột nhiên cởi áo choàng trên người xuống mặc cho nàng. Tiểu cô nương hoảng sợ lui về phía sau từng bước, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng thất thố. Lăng Nhất đứng phía sau thấy vậy liền chắn kinh, vội vàng lấy áo khoát trên người bận cho Lăng Thiên. Trong miệng oán giận không ngừng.

Lăng Thiên lạnh lùng nhìn hắn một cái khiến cho Lăng Nhất chấn động cả người vội vàng lui về sau ngậm miệng lại. Lăng Thiên cúi người xuống, âm thanh ôn hòa hỏi tiểu cô nương kia: “Người tên gì? Phụ mẫu người đâu?”

Tiểu cô nương được áo choàng của Lăng Thiên bao phủ cơ thể chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp không nói nên lời. Nghe Lăng Thiên đột nhiên hỏi vấn đề này thì hai mắt liền đỏ lên, nức nở nói: “Ba ba mẹ mẹ...Bọn họ đã chết, đông lạnh chết, chết đói... Ô ô...”

Lăng Thiên ôn hòa nói: “Ừm, đừng khóc. Chuyện xảy ra khi nào?” Vừa nói vừa nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tiểu cô nương này. Không chút nào ngại tiểu cô nương dơ bẩn.

Tiểu nữ hài được bàn tay ấm áp của Lăng Thiên lau mặt chỉ cảm thấy thoải mái cả người, tâm tình cũng dần dần bình phục được một ít: “Ngày hôm trước, ngày hôm trước ta lạnh quá chịu không nổi nên ba ba mẹ mẹ mới đưa áo cho ta. Ô ô... Cũng nhường thức ăn cho ta... Ô ô, bọn họ vốn đang bị bệnh...”

Lăng Thiên cảm thấy xót xa hỏi: “Người tên gì?”

Tiểu nữ hài nghẹn ngào nói: “Ta gọi là Tiểu Nha!”

Lăng Thiên ‘ồ’ một tiếng liền nói: “Tiểu Nha sao? Tiểu Nha, sau này người đi theo ta được không? Ta sẽ cho người ăn no mỗi ngày.”

Tiểu nữ hài mặt đầy nước mắt nghe vậy liền vội vàng quỳ xuống: “Cảm ơn thiếu gia hảo tâm. Tiểu Nha nguyện ý làm nô tỳ hầu hạ thiếu gia cả đời.” Nàng tuy còn nhỏ nhưng cũng biết vị thiếu gia trước mặt chính là một người hảo tâm nên chủ động lên tiếng lưu nàng bên người. Nếu bỏ lỡ cơ hội này thì sẽ phải chết vì đói và lạnh bên đông đảo nát kia.

Bọn thị vệ sau lưng Lăng Thiên nghe Tiểu nha đầu gọi liên tục vài tiếng ‘thiếu gia’ liền âm thầm kêu khổ. Nha đầu kia gọi gì không gọi lại đi gọi thiếu gia. Thiếu gia chúng ta ghét nhất là bị gọi như vậy. Thật vất vả mới có một tia hy vọng liền tan biến mất.

Nhưng việc ngoài ý muốn của mọi người đã xảy ra, Lăng Thiên không chút nào nổi giận mà còn tươi cười quay đầu lại phân phó: “Lăng Nhị! Người mang theo vài người đi theo Tiểu Nha giúp nàng ta mai táng phụ mẫu đi. Nhớ làm kỹ hiệu. Lăng Nhất, người lên xe ngựa cầm hộp điểm tâm của ta lại đây.”

Hai người vội vàng vâng một tiếng liền chạy đi làm việc. Nhất là Lăng Nhất, trong lòng cảm kích vô cùng. Biết rõ mình vừa rồi lấy áo choàng nhường cho thiếu gia nên Lăng Thiên bảo hắn đi lấy điểm tâm cũng rất rõ ràng bảo hắn đi lấy một cái áo choàng mới để bận vào.

Lăng Thiên ngồi ở trong xe, đôi mắt lo lắng dường như không có tiêu cự nhìn về phía trước. Tần đại tiên sinh nhìn thấy ánh mắt này của hắn cũng không dám lên tiếng, e sợ sẽ quấy rầy. Trong cảm giác của Tần đại tiên sinh thì Lăng Thiên hiện tại tràn đầy một khí chất không thể giải thích được. Có cô đơn, có thương cảm phát ra tận đáy lòng, có cô độc và tịch mịch...

Vài loại khí tức này tập trung lên người Lăng Thiên tụ hợp thành một thần sắc phức tạp không từ nào để hình dung. Tần đại tiên sinh âm thầm cảm thấy kỳ quái, không biết vì sao một tiểu hài tử năm tuổi lại có được tâm sự sâu nặng như vậy? Trong mắt của hắn thì trên người Lăng Thiên luôn có những vẻ mặt kỳ quái xuất hiện. Từ sau khi Lăng Thiên hoàn toàn tín nhiệm Tần đại tiên sinh thì những vẻ mặt này xuất hiện càng lúc càng nhiều. Hắn luôn có cảm giác Lăng Thiên rất cô độc, rất tịch mịch. Dường như hắn đi trên dòng người đông đúc trên phố hay là trong quân doanh có vạn người thì hắn vẫn như cũ, như một thế giới độc lập. Đây là một khí chất rất đặc biệt, trên thế giới này không có một ai có thể bắt chước được, chỉ có một mình Lăng Thiên sở hữu thôi. Cũng vì khí chất này mà Tần đại tiên sinh mới đoán Lăng Thiên là người mang thiên mệnh.

Mặc dù không biết vì sao Lăng Thiên lại cô đơn và tịch mịch, ngay cả sau này hắn đã có những kiều thê mỹ thiếp tử tôn đầy cả đại sảnh cũng không hề thay đổi. Chỉ là nhớ về kiếp trước mà thôi. Trên thế giới này Lăng Thiên chính là một linh hồn cô độc.

Xuyên việt! Trong lòng Lăng Thiên cười khổ không thôi. Vô số tiểu thuyết Internet luôn thổi phồng một khi xuyên việt. Dường như mỗi một nhân sĩ nào khi xuyên việt đều đi tới thời cổ đại hoặc là thế giới khác chỉ cần nhấc tay liền tạo ra một phen sóng gió, tạo ra cơ nghiệp to lớn. Điểm đó Lăng Thiên rất đồng ý.

Có được tri thức và kinh nghiệm tích lũy mấy ngàn năm mà không làm ra được sự tình nào cho ra hồn thì tốt nhất nên đi mua một khối đậu hủ đâm đầu vào chết để xuyên việt trở lại. Nhưng mà tại cảnh tượng phong quang vô hạn kia thì ai có thể hiểu được sự cô đơn, tịch mịch trong lòng mỗi nhân sĩ xuyên việt chứ? Không thể nào điều khiển được trái tim mình mà. Kiếp trước của mình chưa từng có cuộc sống sung sướng ngày nào cả, luôn chịu khi dễ và khuất nhục.

“Công tử. Tiểu nhân đem Tiểu Nha đến đây rồi. Công tử sẽ an bài nàng như thế nào? Xin công tử cho chỉ thị!” Đang lúc Lăng Thiên thả hồn du thiên ngoại thì bên ngoài xe ngựa truyền đến giọng nói cung kính của Lăng Nhị.

Lăng Thiên xóc màn xe lên nhìn thấy sắc trời đã tối liền thuận miệng nói: “Đưa nàng lên xe.”

Lăng Nhị khẽ vâng một tiếng, sau đó một cái đầu nhỏ sợ hãi thò đầu vào xe. Xem ra trước khi lên xe thì Lăng Nhị cũng đã chải lại đầu tóc của nàng rồi. Tuy không nói là gọn gàng như cũng không rối bù như vừa rồi. Ách, bất quá phải nói Lăng Nhị thật sự rất ngu ngốc. Không có hoa nào dùng hay sao mà lại dùng dây gai kết tóc cho Tiểu Nha? Mà hình dáng phải nói là rất kỳ lạ nữa chứ. Tiểu Nha một tay cầm bím tóc, vẻ mặt tức giận chu mỏ.

Nữ hài tử trời sinh tính tình thích đẹp, Tiểu Nha cũng không ngoại lệ. Không có điều kiện thì thôi, hôm nay có được điều kiện liền bị người ta biến thành như vậy đương nhiên không thể nào thoải mái được.

Tiểu Nha khi nhìn thấy Lăng Thiên liền cao hứng vô cùng. Trong lòng hàng chỉ có duy nhất một ý niệm: Chỉ cần ở bên người Lăng Thiên thôi thì bản thân cảm thấy rất hạnh phúc; vội vàng quỳ xuống: “Đa tạ công tử đã giúp phụ mẫu hạ thổ không bị phơi thây nơi hoang dã. Đại ân đại đức này tiểu tỳ vĩnh viễn không dám quên.”

Lăng Thiên nghe nàng nói thật là lịch sự liền cảm thấy có chút ngoài ý muốn: “Tiểu Nha? Người biết chữ sao? Đã từng đọc sách?”

Tiểu Nha có chút ngượng ngùng nói: “Phụ thân từng là tú tài, cũng từng là sư gia nên Tiểu Nha đều được phụ thân chỉ dạy.” Nhắc đến phụ thân khiến Tiểu Nha không kiềm nén được lệ.

Lăng Thiên ồ một tiếng: “Thì ra là thế.”

Nhìn thấy Tiểu Nha rụt rè cứ tránh một bên làm Lăng Thiên cảm thấy tức cười: “Lại đây, đến bên cạnh ta này. Bên này ấm hơn một chút.”

Tiểu Nha nghe vậy liền kinh hoàng lắc đầu nói: “Công tử. Người nô tỳ rất bẩn, mùi cũng không dễ ngửi chút nào. Nô tỳ ngồi ở cửa là được rồi.” Vừa nói vừa cắn môi, vẻ mặt xấu hổ vô cùng.

Lăng Thiên lắc lắc đầu vươn tay ra kéo hẳn lại ngồi bên cạnh mình.

Tiểu Nha rất kích động ngồi yên một chỗ. Bộ dáng thoát nhìn so với Lăng Kiếm đang đóng cọc một bên tốt hơn một chút.

Mùi trên người Tiểu Nha quả thực không dễ ngửi chút nào, khi nàng vừa vào xe thì Lăng Thiên đã biết rõ. Tần đại tiên sinh ngồi bên cạnh khẽ cau mũi lại, yên lặng tránh ra phía ngoài một chút...

Nhưng trong lòng Lăng Thiên lại nổi lên một tư vị quen thuộc rất thân thiết. Mùi trên người của Tiểu Nha so với mùi trên người mình ở kiếp trước rất giống nhau. Lăng Thiên không nhịn được ôm Tiểu Nha vào trong lòng, đôi mắt có chút ướt át. Có lẽ trên thế giới này, điều có thể cho mình cảm thấy như kiếp trước có lẽ chỉ là mùi khó ngửi này mà thôi. Có lẽ chỉ có nó mới hiểu rõ mình là một linh hồn không thuộc về thế giới này...

Tiểu Nha bị Lăng Thiên ôm vào trong lòng ngực khiến cho thân thể cứng ngắt một trận. Sau đó liền cảm thấy cuộc đời chưa bao giờ được bình yên như lúc này. Nàng vẫn không nhúc nhích nằm trong lòng của Lăng Thiên, hai hàng nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống. Ba ba mẹ mẹ, các người thấy rõ không? Tiểu Nha gặp được một vị chủ tử rất tốt. Các người cứ yên tâm nhé...

Trong hoảng hốt, Tiểu Nha nghe được âm thanh kiên định mà ấm áp của Lăng Thiên: “Từ nay về sau, tên của người gọi là Lăng Thần. Không còn bất kỳ ai có thể khi dễ người được nữa!”

Tiểu Nha không dám mở miệng, nàng sợ khi mình mở miệng sẽ khóc thành tiếng. Chỉ đem cái đầu nhỏ vùi vào lòng Lăng Thiên: “Từ nay về sau ta gọi là Lăng Thần! Là Lăng Thần chỉ thuộc về thiếu gia!”

60. Chương 60: Tổ Tôn Mật Mưu.

Lăng Thiên từ trong xe ngựa nhảy xuống liền nhìn thấy ánh mắt oán giận của Lăng lão phu nhân và mẫu thân Sở Đình Nhi liền ha ha cười, nháy mắt ra hiệu: “Chúng ta về phòng rồi nói!”

Lăng lão phu nhân cùng Sở Đình Nhi đều là người thông minh thì sao không hiểu được ý tứ của hắc đầu chứ. Lăng Thiên nhân cơ hội này liền nói một chút với mẫu thân là hắc đầu có dẫn về một nha hoàn. Sở Đình Nhi nghe vậy cũng không để ý nhiều, chỉ phân phó thủ hạ dẫn nha hoàn đi rửa mặt. Nhìn thấy Lăng Thiên rất để tâm đến nha hoàn mới dẫn về liền cảm thấy kinh ngạc: “Người muốn để cho nha đầu kia hầu hạ người sao?”

Lăng Thiên cười hắc hắc, gỡ gỡ đầu làm cho Sở Đình Nhi mỉm cười gõ lên đầu hắc đầu một cái.

Bên trong phòng Lăng lão phu nhân...

Lăng lão phu nhân sau khi nghe Phùng Mặc kể lại chuyện Lăng Thiên bị tập kích liền trầm mặc còn mẫu thân Sở Đình Nhi khiếp sợ dùng tay che miệng lại rồi vội vàng ôm Lăng Thiên vào lòng kiểm tra tỉ mỉ từ trên xuống một lần thấy không có gì mới an tâm. Sau đó liền tuyên bố: “Từ nay về sau không cho phép Lăng Thiên hành động một mình. Nếu không có chuyện gì quan trọng thì không được ra khỏi phủ!”

Lăng Thiên vừa nghe vậy liền nóng nảy, hắc đầu chấp Lăng lão phu nhân đang cau mày suy nghĩ liền chạy đến ôm một cánh tay lay động không ngừng. Nếu như mẫu thân quyết định như vậy thì sau này mình thật giống như một thiên kim tiểu thư khó có thể bước ra ngoài một bước. Nghĩ vậy nên Lăng Thiên sợ hãi không thôi.

Lăng lão phu nhân vỗ đầu hắc đầu một cách trìu mến, nói với Sở Đình Nhi: “Đình Nhi à, nam hài tử mà cấm ở trong phủ cũng không tốt lắm. Người không thể nào chiếu cố hắc đầu cả đời được. Một cánh chim luôn được bảo hộ thì không cách nào trưởng thành. Hơn nữa ta cũng đã an bài cao thủ bên người Thiên Nhi rồi. Không có việc gì đâu.”

Sở Đình Nhi tuy có chút không muốn nhưng không thể cãi lời đành phải ủy khuất lên tiếng đồng ý.

Nghe Lăng lão phu nhân nhắc đến cao thủ hộ vệ thì Lăng Thiên liền nhớ đến ý định của bản thân: “Nãi nãi. Lần này ta bị hù dọa mất mật rồi. Trải qua chuyện này Thiên Nhi mới phát hiện rằng người bên cạnh Thiên Nhi thật sự quá ít đi.”

Lăng lão phu nhân cười lớn: “Tiểu quý. Người cũng biết sợ sao? Nói nhảm, đừng gạt ta. Người coi trọng những Thiết Huyết Vệ của phụ thân người thôi phải không?”

Lăng Thiên cười một tiếng không có ý tứ: “Bọn họ rất được. Hi hi”

Lăng lão phu nhân sao không hiểu rõ tâm tư của hắc đầu chứ? Nghe vậy cười mắng: “Được rồi. Mai ta sẽ nói với phụ thân người một tiếng. Đám Phùng Mặc sau này sẽ đi theo người vậy.”

Lăng Thiên nghe vậy liền cao hứng nhảy lên hoan hô: “Cảm ơn nãi nãi.” Trong lòng đắc ý không thôi. Trước mắt mình rất thiếu người mà lại được đưa cho mấy Thiết Huyết Vệ này thì thuận tiện hơn nhiều. Hơn nữa vài tên trong đó rất đáng tin tưởng, có thói quen phục tùng mệnh lệnh trong quân doanh nên Lăng Thiên rất coi trọng điểm này của họ.

Lăng Thiên không nhịn được giơ tay ra tính: Chuyện Cuồng Phong Bang cần bốn tên Thiết Huyết Vệ ra quản lý. Phúc Vương biệt viện cũng phải có ba người giám thị. Xưởng binh khí cần năm người... Ha ha, lần này giàu to rồi. Tất cả vấn đề khó khăn trong lòng đã giải quyết hơn phân nửa.

Lăng lão phu nhân cảm thấy có chút mệt mỏi vuốt vuốt trán...

Sở Đình Nhi hiểu ý liền nhìn Lăng Thiên nói: “Trời cũng đã tối rồi, mẫu thân cũng nên nghỉ ngơi đi thôi. Thiên Nhi người cũng trở về ngủ đi.”

Ánh mắt Lăng lão phu nhân chợt lóe lên liền nói: “Đình Nhi cũng bận rộn cả ngày rồi. Sớm về nghỉ ngơi đi. Còn Thiên Nhi ở lại đây trò chuyện với ta một chút.”

Sở Đình Nhi đáp ‘vâng’ một tiếng rồi vuốt đầu Lăng Thiên nói: “Phải nghe lời nãi nãi, không được nghịch ngợm. Thiên Nhi ngoan.” Rồi mới rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai tổ tôn (bà cháu) ta nhìn người người nhìn ta có mỉm cười có chút quỷ dị.

Lăng lão phu nhân trợn mắt lên, bộ dáng mệt mỏi vừa rồi không cánh mà bay mất. Hiển nhiên vừa rồi giả bộ mà thôi, nhìn Lăng Thiên nói: “Nói đi. Muốn cái gì nữa?”

Lăng Thiên cười khở một tiếng, suy nghĩ một chút liền đem kế hoạch trong lòng nói thẳng ra.

“Gi?” Lăng lão phu nhân giật mình ngồi thẳng người: “Người thật sự đã đoạt lấy binh khí xưởng của Tiêu Gia?”

“Ách. Đúng vậy, tôn nhi đi tìm hắc đòi bồi thường thì hắc đưa xưởng đó cho tôn nhi. Có gì không đúng?” Lăng Thiên giả bộ hồ đồ. Dù sao Tiêu Phong Hàn cũng không có khả năng nói ra được. Tần đại tiên sinh thì nằm bên phe hắc nên cũng không sợ lão phu tử tiết lộ bí mật gì.

“Có vấn đề chứ sao? Vấn đề lớn là khác!” Lăng lão phu nhân đứng lên đi tới đi lui trong phòng: “Binh khí xưởng này là một căn cứ quân sự trọng yếu của Tiêu Gia tại Thừa Thiên Vương Quốc. Theo mật thám của chúng ta hồi báo thì bên trong đó ẩn dấu ít nhất là năm nghìn binh mã tinh nhuệ. Một khi Tiêu Gia hành động thì với một trung tâm quân sự ngay tại kinh thành của Thừa Thiên Vương Quốc sẽ tạo ra lực phá hoại lớn cỡ nào? Thậm chí nội ứng ngoại hợp đoạt Thừa Thiên Thành cũng là chuyện không có gì ngạc nhiên. Một địa phương quan trọng như vậy thì tại sao Tiêu Phong Hàn dễ dàng đưa cho người? Ta thật sự hoài nghi Tiêu Phong Hàn có âm mưu khác.”

Lăng Thiên cười thầm trong lòng. Hắc có thể dễ dàng đưa sao? Hắc làm vậy là do vận bất đắc dĩ mà thôi. Bất quá nghĩ là vậy nhưng không có khả năng nói thật với nãi nãi. Không còn cách nào khác đành nói: “Có thể Tiêu gia gia chủ xem tôn nhi làm một nhân tài mới giao cho.”

Về mặt Lăng lão phu nhân vốn đang nghiêm túc cực kỳ nghe hắc nói vậy thì không biết khóc hay cười cho phải. Vươn một ngón tay ra chỉ lên đầu Lăng Thiên: “Người là nhân tài? Nếu như là nhân tài thì lão gia hỏa đó sẽ không hủy hôn. Việc này là hắc có ý đồ khác.”

Lăng Thiên gãi gãi đầu cười: “Mặc kệ hắc có mưu đồ gì thì nãi nãi cũng phải thay đổi toàn bộ người trong binh khí xưởng đi. Đem toàn bộ người của Tiêu Gia trả lại cho Tiêu lão đầu kia. Không có người nào của hắc trong đó thì có thể làm được chuyện gì?”

Lăng lão phu nhân trừng mắt hắc một cái: “Người cho rằng đơn giản lắm sao? Tiêu Phong Hàn nếu có mưu đồ khác muốn kéo Lăng Gia chúng ta vào thì hắc nguyện ý đem toàn bộ nhân thủ rời khỏi sao? Chuyện không đơn giản như vậy đâu!”

Lăng Thiên cười một tiếng quỷ quái: “Điều đó nãi nãi không nên sốt ruột. Tôn nhi cùng với Tiêu gia gia chủ thương lượng rồi. Vài ngày sau khi hắc rời khỏi sẽ đem theo tất cả nhân vật trọng yếu của Tiêu Gia trong binh khí xưởng theo. Nãi nãi chỉ cần chuẩn bị người cho tốt để tiếp nhận là được.”

Lăng lão phu nhân lại càng không hiểu chút nào. Đối với hành động của Tiêu Phong Hàn lại càng khó hiểu. Ba mươi năm thâm giao nên Lăng lão phu nhân biết vị nghĩa đệ này luôn mưu tính sâu xa, hơn nữa tâm tư hắc lại rất cẩn thận, tính toán không bỏ sót bất kỳ khả năng nào có thể xảy ra! Mỗi một việc làm đều có thâm ý sâu sắc. Nhưng hành động Tiêu Phong Hàn đưa binh khí xưởng kia cho Lăng Thiên thì Lăng lão phu nhân càng nghĩ càng thấy rối. Việc này đối với Tiêu Gia chỉ có hại mà không có lợi. Trong lúc nhất thời cảm thấy như đang trong mộng, thậm chí Tiêu Phong Hàn chẳng lẽ có đổi tính? Hay là đại nghiệp của Tiêu Gia đã ngưng rồi? Nhưng vài ngày quan sát thì nàng cảm thấy hắc không phải như thế.

Cũng tốt. Nếu nghĩ không ra thì cứ đi một bước tính một bước, hành động cẩn thận là được. Xưởng đã đến tay rồi thì Tiêu Phong Hàn người có bất kỳ quỷ kế nào cũng không thể dễ dàng thực hiện được! Lăng lão phu nhân âm thầm quyết định trong lòng.

61. Chương 61: Ý Định Lâu Dài

Lăng Thiên thấy nãi nãi không muốn nói việc này nữa thì trong lòng thở dài một hơi. Lập tức đem chuyện hôm nay đi xem xét Phúc Vương biệt viện nói một lần.

Lăng lão phu nhân vẫn luôn chăm chú lắng nghe đột nhiên hỏi: “Thiên Nhi. Theo sư phó của ngươi thì hôm nay người thân tằm Cuồng Phong Bang đi đánh lên người có phải hay không là thủ hạ của người kia?” ‘Người kia’ trong miệng nàng hiển nhiên là Lăng Không.

Lăng Thiên trầm ngâm nói: “Cuồng Phong Bang thành lập không sớm không muộn mà lại được thành lập năm năm trước...” Hắn không có nói hết, một số việc không thể nói ra lúc này được.

Lăng lão phu nhân vỗ hai tay nói: “Không sai! Cuồng Phong Bang thành lập vào năm năm trước vừa đúng lúc mẫu thân của ngươi có mang. Nói như vậy thì Cuồng Phong Bang này được thành lập ra với sự trợ giúp âm thầm sau lưng của hắn. Mục đích chính là hành động ám sát ngươi hôm nay. Hừ, tính toán quả nhiên thật sâu xa.”

Dừng một chút, Lăng lão phu nhân hừ lạnh nói tiếp: “Hôm nay sau khi ngươi rời phủ ta nhìn thấy có bỏ câu đưa thư bay lên ở đông viện. Lúc đó ta hận không thể lôi hắn ra băm thây.”

Lăng Thiên cười cười không lên tiếng. Hắn biết Lăng lão phu nhân cũng hiểu rõ tội chứng của Lăng Không đang từ từ lộ ra rồi. Nhưng còn xa mới có thể đưa hắn nhỏ tận gốc được. Bởi vì hai người không ai biết được là do Lăng Không muốn khống chế Lăng Phủ hay là do thể lực khác sai khiến. Nếu là do thể lực khác thì hậu quả rất nghiêm trọng. Hiện tại chỉ có thể ngồi yên mà xem diễn biến thôi.

Lăng Thiên muốn lấy bản thân làm mồi dụ để Lăng Không ra tay. Chỉ cần hắn ra tay càng nhiều thì sẽ lộ ra nhiều dấu vết hơn. Nhưng hiện tại mà nói thì chủ ý này chỉ là suy nghĩ mà thôi. Thứ nhất, Lăng Thiên hiện tại cũng chỉ mới năm tuổi, nếu biểu hiện ra lực lượng hơn xa người thường sẽ khiến cho Hoàng Gia và Dương gia chú ý. Như vậy thì đều đạt được không đủ bù đắp thiệt hại. Thứ hai Lăng lão phu nhân tuyệt đối không đồng ý cháu mình dùng làm mồi nhử như vậy.

Gia đình Lăng Thiên ít người, đến đời của Lăng Thiên cũng chỉ có mỗi mình hắn. Lăng lão phu nhân như thế nào sẽ đồng ý để cho hắn đặt mình trong nguy hiểm như thế?

Lăng lão phu nhân lại bắt đầu đi qua đi lại nói: “Thiên Nhi, theo sư phó của ngươi thì tiếp theo phải làm gì?” Cục diện càng ngày càng phức tạp, quan hệ đến tính mạng của tôn nhi mình và sự tồn vong của Lăng Gia. E rằng một khi động sẽ đánh rần động cỏ. Nhìn thấy Lăng Không cứ xuất hiện trước mặt nhưng lại không thể làm gì được khiến cho Lăng lão phu nhân buồn bực vô cùng.

Lăng Thiên nháy mắt nói: “Ý tứ của sư phụ là tình thế hiện tại các quốc gia trong thiên hạ đều nhìn chăm chăm lẫn nhau. Thiên hạ có thể đại loạn bất kỳ lúc nào, hiện tại những dòng ám lưu đã bắt đầu lưu chuyển rồi. Chỉ bất quá mấy quân vương của các quốc gia kia đều ăn ý duy trì một cục diện cân bằng này. Nhưng cục diện này bất kỳ lúc nào cũng bị đánh vỡ. Lực lượng của Lăng Gia còn xa mới đủ khả năng tự bảo vệ mình. Nếu muốn lợi dụng thời loạn thế này mà tề gia trị quốc với một gia tộc đơn độc là điều không thể nào thực hiện được.”

Lăng lão phu nhân cảm thán: “Vị sư phụ này của ngươi quả là một kỳ nhân. Đối cách nhìn thế cục hiện tại thật sự là rất rõ ràng. Xem ra hắn sớm đã có quyết định. Ôi, thật muốn gặp mặt vị kỳ nhân này một lần.” Trong lời nói có chút ý tứ mong muốn.

Lăng Thiên nghe vậy không biết nói gì đành phải cảm như hén.

Lăng lão phu nhân cảm thán một hồi: “Sư phụ ngươi muốn như thế nào? Chỉ cần Lăng Gia có thể đáp ứng thì ta đề ủng hộ.”

Lăng Thiên nghe vậy vui vẻ vô cùng: “Sư phụ nói biểu hiện ra bên ngoài vẫn phải duy trì bình thường nhưng hoạt động trong bóng tối phải nhanh hơn một bước.”

Lăng lão phu nhân ngưng thần nói: “Như thế nào là nhanh hơn.”

Lăng Thiên cẩn thận suy nghĩ một chút liền nói: “Đầu tiên phải lấy binh khí xương của Tiêu Phong Hàn đã. Trong loạn thế muốn bảo vệ mình phải có vũ khí tốt nhất để trang bị. Nãi nãi phải chuẩn bị cho đủ nhân thủ để nắm quyền khống chế xương binh khí trong tay. Về nhân thủ ra sao thì tốt nhất không nên dùng người trong phủ.”

Thần sắc Lăng phu nhân ngưng trọng, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nói: “Điều đó lão nhân sẽ cẩn thận. Còn chuyện thứ hai?”

Lăng Thiên nói: “Thứ hai sư phụ hy vọng Lăng Phủ có thể ra mặt đem tòa Phúc Vương biệt viện ở ngoại thành đoạt vào trong tay để nơi đó trở thành một trụ sở bí mật. Đến lúc đó sư phụ sẽ thỉnh thoảng đến nơi đó để huấn luyện một chi tinh binh cho Lăng Phủ chúng ta. Để cho Lăng Gia có đủ lực lượng bảo vệ tính mạng.”

Lăng lão phu nhân vui vẻ: “Điều đó không có vấn đề gì.”

Lăng Thiên nói tiếp: “Về mặt nhân thủ thì có thể lựa chọn một vài tướng lĩnh không có thành công trong quân đội, bị xa lánh nhưng có năng lực là tốt nhất. Bất quá cần phải phối hợp với phụ thân một chút.”

Lăng lão phu nhân hừ một tiếng: “Lão thân đã nói thì hấn dám không phối hợp sao?”

Lăng Thiên bật cười làm hai vai run không ngừng, hấn nhớ mỗi khi phụ thân gặp nãi nãi là không còn chút nhân quyền nào cả.

Lăng lão phu nhân cười đánh yêu hấn một cái: “Tiểu quỷ. Còn không mau nói hết.”

Lăng Thiên miễn cưỡng dừng cười nói tiếp: “Thứ ba đó là phải giúp đỡ Cuồng Phong Bang. Sư phụ hy vọng chúng ta có thể nắm giữ Cuồng Phong Bang trong tay cũng là nắm giữ một bộ phận lực lượng trong kinh thành. Lực lượng đó sau này sẽ là nơi tìm hiểu tin tức và một nơi cung cấp tiền tài rất mạnh.”

Lăng lão phu nhân trầm ngâm: “Giúp đỡ Cuồng Phong Bang? Hình như không có tác dụng gì cả? Huống chi đây là lực lượng của Lăng Không. Lão thân còn đang muốn nhổ tận gốc bang phái này ở kinh thành thì sao có thể hợp nhất?”

Lăng Thiên vội vàng nói: “Cuồng Phong Bang tuy rằng không có chút lực lượng gì nhưng sau chuyện hành thích hôm nay thì bọn chúng dám ở lại kinh thành sao? Tất nhiên sẽ bỏ chạy khắp nơi, những tên lưu lại chỉ là một vài tên sinh sống ở đây từ xưa giờ nên rất dễ dàng khống chế. Hơn nữa căn cơ của Cuồng Phong Bang đã có sẵn rồi nên bỏ qua thì có chút đáng tiếc. Mặt khác chỉ cần có thể nắm giữ Cuồng Phong Bang cũng là một mối câu rất tốt. Dẫn dắt đám người Lăng Không cắn câu.”

Lăng lão phu nhân chậm rãi gật đầu nói: “Đã như vậy thì thôi. Cứ như lời ngươi nói. Còn có gì không?”

Lăng Thiên nói: “Còn có chính là nhân thủ bên cạnh của tôn nhi. Vài Thiết Huyết Vệ của phụ thân là lựa chọn tốt nhất, đối với Lăng Gia chúng ta rất trung thành. Hai là những người này đều trải qua bách chiến rồi, kinh nghiệm phong phú. Chỉ cần gia tăng huấn luyện thì đó chính là một lực lượng cường đại. Điều đó nếu không có nãi nãi gây áp lực thì sợ rằng phụ thân sẽ không đồng ý.”

Lăng lão phu nhân nói: “Đây không xem là một vấn đề được. Bất quá một đội người quá ít đi. Lão thân sẽ bảo phụ thân điều cho ngươi ba đội. Tổng cộng là ba mươi sáu người hấn đủ rồi chứ?”

Lăng Thiên mừng rỡ vô cùng: “Như thế thì quá tuyệt.”

Lăng lão phu nhân thông thả đi lại trong phòng hai vòng nói: “Những lực lượng này nếu có thể khống chế toàn bộ thì bất luận kẻ nào cũng không dám xem thường. Mưu đồ của sư phụ ngươi không nhỏ a!”

Lăng Thiên đỏ mặt hỏi.

Lăng lão phu nhân nghiêm túc nói: “Những điều này lão thân sẽ đáp ứng. Nhưng lão thân có một yêu cầu là phải làm bằng được. Nếu không được thì toàn bộ thôi đi. Lăng Gia đang trong thời kỳ khó khăn, có thể bị diệt vong bất kỳ lúc nào. Nhưng tuyệt đối không làm bàn đạp cho bất kỳ ai!”

Lăng Thiên đỏ mặt hỏi một trận nữa, nói: “Điều đó nãi nãi cứ yên tâm. Sư phụ có nói việc này hấn cũng không ra mặt. Tất cả đều do tôn nhi làm chủ, hấn chỉ ở sau lưng bày kế mà thôi.”

Lăng lão phu nhân yên lòng, cười nói: “Tất nhiên là vậy. Nếu đã vậy thì không còn vấn đề gì nữa.” Nghĩ mấy kẻ sách này không chỗ nào không vì Lăng gia. Nếu có thể hoàn thành thì thế lực của Lăng gia sẽ phát triển mạnh mẽ vô cùng. Lăng lão phu nhân cảm thấy có chút áy náy. Mình nghĩ như vậy quả thực có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

62. Chương 62: Lôi Lệ Phong Hành

Có nằm mơ cũng không nghĩ đến lần này Lăng Thiên xuất môn lại đem theo Thiết Huyết Vệ! Mà chính mình ở trong Lăng Phủ cũng là một nhân vật lớn thế mà không biết một chút gì. Một đám nhân vật giang hồ, ô hợp thì làm sao có thể chống lại Thiết Huyết Vệ từng trải qua trăm trận chiến đây?

Đáng chết là bị Lăng Thiên bắt giữ mười hai người, tất nhiên bọn chúng sẽ cung khai tất cả những gì chúng biết để giữ mạng. Đây mới là nguyên nhân chính mà sau khi Lăng Không nhận được tin tức liền ra lệnh cho những tên tâm phúc trong Cuồng Phong Bang rời khỏi ngay lập tức. Nếu Lăng Phủ đã biết tin thì Cuồng Phong Bang sẽ bị tiêu diệt, khi đó tất cả sẽ bại lộ ra ngoài. Lăng Không đau lòng không phải là ít. Nhưng đối với chính mình cũng rất bội phục. Ngoại trừ Lăng Không hẳn thì ai có phách lực như vậy chứ?

Chỉ là tổn thất một Cuồng Phong Bang thì trong tương lai sẽ mất đi rất nhiều trợ lực nên cần phải suy nghĩ kế hoạch lại một lần nữa mới được. Lăng Không suy nghĩ thật lâu độ nhiên nghĩ đến một việc khiến cả người đổ mồ hôi lạnh: Lăng Thiên lần này rời phủ mang theo cả Thiết Huyết Vệ nhưng tại sao mình lại không biết một chút nào cả? Chẳng lẽ trong phủ có một cái bẫy nhắm vào mình?

Nghĩ đến đây, Lăng Không thiếu chút nữa muốn thu thập hành lý chạy trốn chết. Sau khi nghĩ lại thì với tính tình của hai cha con Lăng Chiến Lăng Khiếu mà mình biết thì sớm đã giết đến cửa rồi, nhưng hiện tại vẫn còn rất bình tĩnh sao? Cho dù không hoài nghi mình cũng hoài nghi trong phủ có nội gian mà thôi. Xem ra lần hành động này mình tự đưa đầu ra chịu đạn rồi.

Nói không chừng mình thế tội người khác! Lăng Không ảo não không thôi! Bất quá một khi Lăng Phủ bắt đầu hoài nghi có nội gian thì sau này mình hành động cần phải cẩn thận một chút.

Đôi mắt ưng của Lăng Không có hàn quang chớp hiện, bộ dáng như đang suy tư.

Lăng lão phu nhân hành động cực nhanh. Sau khi ra lệnh thì hạ nhân bận rộn vô cùng.

Đầu tiên là chuyện Lăng Phủ biệt viện. Sau khi Lăng Thiên đưa ra bản thiết kế thì Lăng lão phu nhân dứt khoát phi thường ra lệnh cho Lăng Khiếu lợi dụng chức quyền phái ra ba nghìn người đi thu thập phối hợp với chỉnh tu biệt viện. Nói là chỉnh tu nhưng thật ra là phải xây dựng lại hoàn toàn, do toàn bộ kiến trúc bị đổ nát và với yêu cầu kiến tạo của Lăng Thiên. Lăng lão phu nhân cũng ra chỉ thị: Không cần biết tốn bao nhiêu ngân lượng nhưng phải trong bốn tháng hoàn thành.

Những lệnh này vừa đưa ra khiến cho quản gia của Lăng Phủ gấp gấp vô cùng. Công trình thật lớn như vậy mà chỉ được hoàn thành trong bốn tháng cần phải làm ngày làm đêm. Không thể làm gì khác hơn đành phải gia tăng nhân thủ tiến hành xây dựng khắp mọi nơi.

Dưới yêu cầu của Lăng lão phu nhân thì diện tích nơi đó so với Phúc Vương biệt viện lúc đầu muốn lớn hơn gấp đôi!

Theo ý tứ của Lăng Thiên thì chỉ cần gia tăng chỉnh tu có thể miễn cưỡng chứa đủ người để huấn luyện không phải chậm trễ là được. Nơi đó bất quá chỉ là một trụ sở mà thôi. Nhưng sau khi hắn nói vậy liền bị Lăng lão phu nhân hung hăng giáo huấn cho một trận. Lý do rất đơn giản: Làm như thế sẽ mất mặt Lăng gia ta.

Lăng Thiên nghe xong liền co quắp thân thể một trận.

Về phần binh khí xưởng của Tiêu gia thì Lăng lão phu nhân lại càng không chút khách khí nào. Tất cả đều được hành động trong âm thầm. Lăng lão gia tử còn chưa biết gì thì chủ nhân của xưởng đã thay đổi. Ngoại trừ lưu lại một ít công tượng có kinh nghiệm phong phú ra thì gần tám ngàn người trong đó đều phải ra ngoài thành dựng lều vải ngủ.

Tiêu Phong Hàn sau khi biết tin này thiếu chút nữa đã nổi điên. Nếu để cho Thừa Thiên Vương Quốc biết được trong một binh khí xưởng của Tiêu gia ẩn dấu tám ngàn tinh binh thì sợ rằng Tiêu gia gia chủ hẳn sẽ bị giam lỏng ở đây rồi nuốt lấy tám ngàn người này của hắn lập tức. Kế trục khách này quả thực rất ác độc.

Bất quá đây chính là ý của Lăng Thiên. Lăng Thiên sợ Tiêu Phong Hàn ở lại lâu đêm dài lắm mộng. Vị gia gia kia của mình vạn nhất đem toàn bộ một nhà mình cho Tiêu Phong Hàn hẳn đi chứ.

Tiêu Phong Hàn không thể làm gì khác hơn đành phải cáo từ rời đi. Như cá lọt lưới mang theo nhân mã đi trong đêm. Trước khi đi Tiêu Phong Hàn còn gặp Lăng Thiên một lần nhưng không nói gì cả. Lăng Thiên cũng không nói gì. Tất cả đều là người thông minh, mặc dù không nói gì nhưng hai con hồ ly già trẻ này đều đạt được trình độ ăn ý nhất định.

Động tác thứ ba của Lăng lão phu nhân là gọi Lăng Khiếu đến. Đầu tiên tìm một cái cơ dục đồ hẳn một phen. Sau đó không cho hắn một cơ hội tranh cãi nào liền đem ba tiểu đội Thiết Huyết Vệ cho lại đây.

Lăng Khiếu bị mẫu thân mắng khiến cho đầu óc căng ra mà vẫn không hiểu mình chọc mẫu thân chỗ nào lại bị trách mắng như vậy. Bị mắng một lúc lâu sau Lăng lão phu nhân đưa ra yêu cầu thì Lăng Khiếu không suy nghĩ gật đầu đáp ứng để sớm có thể thoát thân, thậm chí còn chưa kịp phản ứng. Đợi đến khi đầu óc hắn bình thường thì đã bị Lăng lão phu nhân đuổi ra khỏi phòng. Về phần quay lại tranh cãi với mẫu thân thì Lăng Khiếu còn chưa có dũng khí đó. Hắn vượt nước bọt bị mẫu thân phun lên đầu mà trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Không còn cách nào khác đành phải than ngắn thở dài quay về quân doanh. Vừa đi vừa suy nghĩ nên lấy cơ như thế nào để đem ba tiểu đội này bỏ mình hay là mất tích khiến cho hắn đau đầu vô cùng.

Chỉ vì yêu cầu này của Lăng lão phu nhân mà ba đội nhân mã Thiết Huyết Vệ từ nay về sau bị xóa tên khỏi quân tịch khiến cho Lăng Khiếu sầu khổ không thôi. Tạm dùng thì không sao, đằng này lại muốn chiếm lấy cả đời. Không tìm được biện pháp ổn thỏa sợ rằng sẽ lưu lại hậu hoạn khôn cùng. Lăng Khiếu than ngắn thở dài leo lên ngựa đi.

Lăng Khiếu vừa mới rời khỏi thì Lăng Thiên đã thập thò từ sau tấm màn che trong phòng Lăng lão phu nhân đi ra. Hai tổ tôn ta nhìn người người nhìn ta một chút liền nở nụ cười đắc ý.

Dưới lầu bỗng nhiên vang lên một tiếng gầm giận dữ, Lăng lão gia tử đích thân đến hỏi tội. Hắn cùng với báii đệ đang vui vẻ thì đột nhiên Tiêu Phong Hàn cáo từ đi suốt đêm rời khỏi kinh thành. Lăng lão gia tử sau một phen tra hỏi mới biết được chuyện này là do phu nhân mình gây ra liên giận dữ cực kỳ.

Lăng lão gia tử vừa lên lầu chưa kịp mở miệng đã bị Lăng lão phu nhân đem Tiêu Phong Hàn ra mắng to. Nói hắn vong ân phụ nghĩa, nói không giữ lời, ngang ngược... Cuối cùng cấp cho Lăng lão gia tử một thông điệp: Trừ khi Tiêu Phong Hàn lập tức quay lại cầu thân thì tất cả sẽ khôi phục như cũ. Bằng không thì từ lâu đầu này cũng đừng đến phiền ta.

Ngụ ý rất rõ ràng: Toàn bộ là do lỗi của huynh đệ ngươi, ta lấy hắn một cái xưởng đã thua thiệt nhiều rồi. Một cái xưởng này lão thân còn chưa đủ để lão thân đặt trong mắt! Hơn nữa lão thân có chiếm thì như thế nào?

Lăng lão gia tử khi lên lầu tràn ngập lửa giận nhưng ai ngờ một câu còn chưa kịp mở miệng liền bị phủ đầu như vậy. Kết cục sau đó giống như con mình, trong lòng tràn đầy buồn bực, trên mặt đầy nước miếng hận hận quay lưng rời đi.

Nhìn thấy gia gia rời khỏi thì Lăng Thiên đang trốn một bên âm thầm tặc lưỡi không thôi. Đối với vị nãi nãi mình hết sức tôn sùng vươn một ngón tay cái lên thật lâu chưa buông xuống.

63. Chương 63: Tẩy Não Thiết Huyết

Việc duy nhất Lăng lão phu nhân không nhúng tay vào là chuyện Cuồng Phong Bang. Dù sao với tài lực của Lăng gia thì một tiểu bang phái nhỏ nhoi vẫn còn chưa lọt vào tầm mắt. Lăng lão phu nhân cảm giác được nếu nàng nhúng tay vào chuyện Cuồng Phong Bang sẽ mất đi thân phận của mình. Chỉ để cho tự

Lăng Thiên đối phó nhưng cũng ra lệnh cho Lăng Thiên không được ra mặt mà phải ở sau lưng thao túng tất cả.

Quyết định này giống như suy nghĩ của Lăng Thiên. Hắn không muốn mình tổn hao tâm tư để sửa sang lại Cuồng Phong Bang. Tất cả sau khi tiếp nhận Thiết Huyết Vệ để huấn luyện bọn họ một chút liền đưa bọn họ ra ngoài. Chuyện Cuồng Phong Bang đương nhiên là mục tiêu chủ yếu trong đó.

Ngày thứ tư, Lăng Thiên người lớn đứng trước cửa phòng nhìn ba nhóm với ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ xếp hàng ngay thẳng.

Lăng Thiên sớm đã hạ nghiêm lệnh hôm nay trong sân này không có phép bất luận kẻ nào tiến vào.

Những tráng hán này mang theo khí tức lạnh như băng đứng yên lặng nơi đó, một cỗ khí tức sát phạt xuất hiện khắp sân. Khuôn mặt mỗi người không chút biểu tình nào cả, con ngươi cũng không hề chuyển động. Chỉ có Phùng Mặc đứng hàng đầu lộ ra vẻ bất đắc dĩ, khóe môi lộ ra một nụ cười khổ.

Các tên Thiết Huyết Vệ đối với vị Tiểu công tử tuần tú trước mặt này không chút hảo cảm nào. Bọn họ từ trong miệng Phùng mặc biết được sở dĩ bọn chúng đi đến nơi đây đều do tên tiểu tử kia gây ra. Là một quân nhân thì tâm tư của họ luôn hướng về chiến trường đầy máu, kiến công lập nghiệp. Chỉ cần nghĩ đến chiến trường thì nhiệt huyết không kiềm hãm được tự dâng lên. Nhưng vì tên tiểu gia hỏa này mà bọn chúng phải đi đến một nơi thoát nhìn vô cùng ‘điều ngũ hoa hương’ này. Trong lúc nhất thời bọn chúng cảm thấy có chút mờ mịt, trong lòng đối với tên tiểu tử kia tràn đầy oán giận.

“Từ trong mắt các người ta có thể thấy được các người đối với tình cảnh hiện tại rất không hài lòng, khẳng định trong lòng sẽ oán hận ta, trách ta đưa các người đến đây, chôn vùi tiền đồ các người phải không? Không sai, đưa các người đến đây là chủ ý của ta.” Lăng Thiên đảo mắt qua bọn họ một lần liền mở miệng nói.

Đi thẳng vào vấn đề liền đạt được hiệu quả lập tức. Đám Thiết Huyết Vệ biết được bọn chúng bị giải trừ quân tịch đưa đến nơi đây đều là chủ ý của Lăng Thiên khiến ánh mắt của Thiết Huyết Vệ tuôn ra thần quang lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Thiên.

Lăng Thiên không đổi sắc mặt, lẳng lặng đứng nơi đó lạnh lùng đối mặt với bọn chúng không nhân nhượng chút nào. Sau lưng hắn, Lăng Kiếm và Lăng Thần đứng thẳng người. Về mặt Lăng Kiếm không thay đổi đứng như một pho tượng. Còn Lăng Thần thì có chút không chịu được khí thế lẫm liệt của Thiết Huyết Vệ, sắc mặt có chút tái nhợt.

Lăng Thiên chậm rãi bước ra từng bước. Đám Thiết Huyết Vệ đột nhiên cảm giác được một tòa núi nguy nga bỗng nhiên đè áp xuống mang theo uy áp phô thiên cái địa khiến cho thân thể bọn họ không tự chủ được ngã người về phía sau, thậm chí có mấy người lui về phía sau nữa bước. Nhất thời đều hít một ngụm không khí.

Cho dù là Đại tướng quân dưới tình huống thế này cũng chỉ có thể lựa chọn dung nhập vào trong khí thế của bọn họ mà không ngạnh kháng. Sát phạt chi khí được ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ ngưng luyện lại thì một thường nhân có thể chịu được sao? Nhưng tên tiểu tử trước mặt lại có thể lấy khí thế bản thân đè ép khí thế của ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ trải qua hơn trăm trận chuyết chiến trở về. Trong lúc nhất thời khiến cho bọn họ có cảm giác hít thở không thông.

Mọi người nhìn nhau mà hoảng sợ cực kỳ. Tiểu hài tử này quả thực là một tiểu quái vật mà. Chúng Thiết Huyết Vệ không dám khinh thị chút nào nữa.

Lăng Thiên gật đầu hài lòng nói: “Ta biết trong lòng mọi người đều không cam lòng nhưng các người cho rằng ở trong quân doanh có thể kiến công lập nghiệp sao? Ta hỏi các người đã ở trong quân doanh được mấy năm rồi?”

Mọi người nhìn nhau, rút cục có một thanh niên cao lớn mở miệng nói: “Tiểu nhân từ lúc mười bốn tuổi đã vào quân doanh. Bây giờ đã hai mươi một tuổi, ở trong quân doanh được bảy năm rồi.”

Lăng Thiên ‘ừ’ một tiếng hỏi: “Chức vị?”

Thanh niên kia xấu hổ cúi đầu nói: “Nguyên vi ngũ trường. Hiện là vệ sĩ của Nguyên soái.”

Khóe miệng Lăng Thiên cười giễu cợt một tiếng: “Theo người nói thì muốn lên tướng quân hoặc là thiên tướng cần bao nhiêu năm?”

Vẻ mặt thanh niên kia lộ ra tức giận và bất bình: “Tiểu nhân không được xuất thân từ thế gia quý tộc nên muốn lên tới tướng quân sợ rằng cả đời cũng không được.”

Lăng Thiên gật đầu đồng ý: “Người không lên được tướng quân thì người cứ tiếp tục ở trong quân doanh như vậy thì sau này sẽ ra sao? Kết cục sẽ như thế nào?”

Thanh niên kia bị kiềm hãm, chậm rãi nói: “Tiểu nhân không biết.”

Lăng Thiên hừ một tiếng: “Người không biết? Để ta nói cho người. Năm nay người hai mươi mốt tuổi, theo tuổi người mà tính thì có thể ở trong quân doanh được ít nhất mười bốn năm nữa! Mặc dù không thể lên được tướng quân nhưng một khi có chiến sự thì người phải ra chiến trường giết địch. Người tự nói thử xem bản thân có thể ẩu đả được bao nhiêu lần nữa?”

Thanh niên kia sửng sốt cả người. Nhân loại chứ đâu phải thần tiên. Sao biết được mình có chết đi trong khi chiến đấu hay không? Thở mạnh một hơi, cổ gồng ưỡn ngực lớn tiếng nói: “Đến chết thì thôi!”

“Ha ha ha ha...” Lăng Thiên phát ra một tiếng cười trào phúng: “Cả đời không có cơ hội lên chức nhưng khi nói đến chết thì người thật thống khoái.”

Không để ý đến hấn nữa mà quay đầu lại hỏi các tên còn lại: “Còn các người? Có thể ở trong quân doanh mấy năm?”

Có người mở đầu rồi nên bọn chúng mở miệng nói:

“Sáu năm.”

“Tiểu nhân mười một năm.”

“Tiểu nhân chín năm.”

... ..

Lăng Thiên giương tay lên ngăn cản bọn họ lại. Lạnh lùng nhìn tất cả bọn họ hỏi: “Các người vì ai mà nhập ngũ? Vì ai mà chiến?”

Vì ai nhập ngũ?! Vì ai mà chiến?!!!

Hai vấn đề này như một thanh đại chùy nện mạnh vào trong lòng mọi người. Trong lúc nhất thời không một ai lên tiếng.

Một lúc lâu sau mới có một gã Thiết Huyết Vệ ngập ngừng nói: “Khi tiểu nhân tiến vào trong quân doanh là để được ăn no bụng. Trong quân doanh được phát bạc, có thể giúp đỡ gia đình. Điều này...”

Một lý do rất đơn giản nhưng cũng rất đáng cười. Nhưng lời này của hấn vừa nói ra thì có rất nhiều người gật đầu phụ họa, tràn đầy đồng cảm.

Lăng Thiên cười thâm trong lòng, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta. Thời đại này còn chưa có giáo dục tẩy não cho quân nhân. “Các người đều như thế?”

Những người còn lại liền nhìn lẫn nhau một chút đều gật gật đầu.

Lăng Thiên hắc hắc cười lạnh: “Với lời nói của các người thì ta có thể tổng kết một chút: Các người nhập ngũ một là vì sinh tồn của bản thân, để chính mình có thể sống sót, hai là vì phụ mẫu gia thân phải không?”

Tất cả mọi người nghe ra sự trào phúng trong lời nói nhưng sự thật là như thế thì sao có thể phản bác? đành phải yên lặng gật gật đầu.

“Không tiền đồ! Không chí khí!” Lăng Thiên nói thêm một câu khiến cho bọn chúng tức giận vô cùng.

64. Chương 64: Thu Phục Thiết Huyết

Một gã Thiết Huyết Vệ tiến lên từng bước lạnh lùng nói: “Lăng công tử. Nếu đã đi đến trong phủ của người thì người có thể khiến cho chúng ta bỏ mạng vì người, làm việc cho người nhưng mong Lăng cô tử tự trọng, không nên tùy tiện vũ nhục chúng ta!”

Lăng Thiên cười ha ha, giọng cười trào phúng vô cùng: “Vũ nhục các người? Các người bắt quá chỉ là một đám binh sĩ không có chí lớn mà thôi. So với kẻ khác chỉ là ra chiến trường mấy lần mà thôi. Nếu không phải ta đưa các người đến nơi đây thì các người sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một thi thể lạnh như băng trên chiến trường mà thôi. Đối với một cái sắp thành thi thể ta không có chút hứng thú vũ nhục nào cả!”

“Người...”

Ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ nhất thời tức giận đỏ mắt. Những người này đều là anh hùng xem thường sinh tử khi ở trên chiến trường. Ít nhất thì bọn họ đều cho là vậy. Trong quân doanh ai không ngẩng đầu nhìn họ chứ? Nhưng hôm nay ở chỗ này lại bị một nam hài yếu đuối vũ nhục! Mặc dù chỉ có thể nhẫn nhịn mà chịu đựng nhưng nhất thời không thể áp chế được cơn tức giận trong lòng.

“Lăng công tử. Người bắt quá chỉ là con của Lăng đại nguyên soái có thân phận cao quý mà thôi. Dựa vào cái gì nói như vậy với chúng ta?”

“Dựa vào cái gì? Ha ha...” Lăng Thiên đi vài bước đến trước một tảng đá: “Chỉ bằng một điều này...” Vừa nói vừa đá một cước lên tảng đá khiến tảng đá nặng hơn trăm cân bị đá bay lên không trung. Sau đó Lăng Thiên nhảy lên, lực lượng được truyền vào tay phải đánh ra một quyền ở giữa tảng đá ngay trong không trung.

Ầm!

Tảng đá bị một quyền của hắn đánh lên khiến cho vỡ nát thành năm sáu khối rơi trên mặt đất.

Lăng Thiên nhẹ nhàng hạ người xuống, tiêu sai vỗ vỗ tay. Trên bàn tay trắng nõn không có chút dấu vết nào, thản nhiên nói: “Ta biết trong quân doanh đều là cường giả vi tôn. Không biết chiêu thức đó của ta có đủ tư cách giáo huấn các người không?”

Đám Thiết Huyết Vệ nhìn những mảnh đá rơi tứ tán xung quanh đều há to miệng thật lâu không ngậm lại được. Một vài tên không nhịn được đưa tay lên dụi mắt, cho rằng mình đang nằm mơ. Lăng Kiếm và Lăng Thần đang đứng một bên cũng khiếp sợ không thôi. Ánh mắt hai người nhìn Lăng Thiên tràn đầy cuồng nhiệt và sùng bái!

Ánh mắt đám Thiết Huyết Vệ nhìn Lăng Thiên cũng tràn đầy kính sợ. Thực lực cỡ này thì đừng nói là vũ nhục chính mình. Sợ rằng chính mình không đủ tư cách để được hắn sỉ nhục.

Lăng Thiên cười lớn nói: “Ta vốn muốn mang các người lại đây để bồi dưỡng một chút khiến cho các người khi ra chiến trường đều có thể lấy một địch trăm...” Nói đến đây thì đám ánh mắt Thiết Huyết Vệ tràn đầy sự cuồng nhiệt. Quân doanh là nơi sùng bái lực lượng, sùng bái cường giả. Thực lực này của Lăng Thiên đủ để đánh tan ngạo khí trong lòng bọn họ, thay vào đó là sự kính sợ và sùng bái vô hạn. Lúc này lại nghe được hãn nguyên ý huấn luyện chính mình đều không nhịn được hưng phấn vô cùng. Thân thể đứng thẳng, đôi mắt tràn đầy hỏa nhiệt nhìn Lăng Thiên kích động vô cùng.

“Nhưng mà... Nghĩ không ra các người đều là hạng người không có chí lớn...” Lăng Thiên nói thêm một câu hung hăng đã kích bọn họ. Nhưng mà không một ai cảm thấy khó nghe mà bắt đầu lo lắng. Một cơ hội có thể khiến bản thân mạnh mẽ hơn đang ở trước mắt nếu có thể nắm giữ thì cho dù trở thành cường giả cũng là điều có thể. Nhưng ý tứ của công tử thì bọn họ cảm thấy chính mình không thể làm hãn hài lòng được. Tất cả không nhịn được đều lo lắng trong lòng, đôi mắt mong chờ nhìn Lăng Thiên đợi hắn nói hết.

“Ôi! Quên đi, tâm tư các người không đặt ở đây thì ta có miễn cưỡng cũng vô dụng. Ngày mai ta sẽ nói với phụ thân vậy. Các người đến từ đâu thì về đó đi” Lăng Thiên làm bộ thở dài một tiếng dùng chiêu ‘lạt mềm buộc chặt’.

Nhìn thấy lực lượng cường đại ở trước mắt thì đám Thiết Huyết Vệ có thể đồng ý rồi đi? Mặc dù biết rất rõ Lăng Thiên đang dùng chiêu ‘lạt mềm buộc chặt’ nhưng mọi người không nhịn được sức hấp dẫn của lực

lượng. Mà đám người Phùng Mặc lại hiểu rất rõ chỉ cần mọi người hơi có chút dị nghị thì một chiêu 'lạt mềm buộc chặt' này lập tức trở thành sự thật. Lăng Thiên không chút do dự đưa bọn họ trở về Thiết Huyết Vệ. Phùng Mặc đã từng nhìn thấy sự quả quyết của Lăng Thiên nên không chút nghi ngờ phán đoán của mình.

Tiến lên một bước, vẻ mặt Phùng Mặc nghiêm túc quỳ xuống ôm quyền nói: “Phùng Mặc nguyện ý dốc hết sức lực, vì công tử mà làm việc. Chỉ cần còn sống thì Phùng Mặc thề thuần phục công tử. Mong công tử có thể thu nhận thuộc hạ” Nói xong liền hạ đầu xuống không đứng lên.

Đám Thiết Huyết Vệ nhất thời quỳ xuống toàn bộ: “Ta nguyện ý để cho công tử sai khiến. Thề thuần phục công tử, mong công tử có thể lưu ta lại”.

Trở về? Về đâu? Mọi người đã bị xóa trên trong quân đội rồi thì sao có thể về được? Nếu ra khỏi cánh cửa này sợ rằng mọi người sẽ trở thành lưu dân mà thôi.

Trong lòng mọi người rất rõ ràng, bọn họ bị xóa tên trong quân tịch rồi đưa đến Lăng Gia. Ý tứ rất rõ ràng: Đám người bọn mình sau này sẽ trở thành gia thần của Lăng Gia. Nói cho dễ nghe là gia thần mà nói khó nghe một chút là gia nô. Thuần phục vị công tử trước mặt này không những có thể học được công phu cường đại có nằm mơ cũng không thấy. Hơn nữa, trong tương lai công tử sẽ trở thành gia chủ Lăng Gia thì đám người mình làm cận vệ của công tử cũng theo ‘thuyền dâng cao theo nước’. Địa vị trong Lăng Phủ không khác biệt sẽ rất lớn. Chủ tử này không theo thì còn muốn theo ai?

Lăng Thiên lạnh nhạt nói: “Tốt lắm. Các người đã nguyện ý lưu lại thì đừng trách lời nói ta có chút khó nghe. Trong Lăng Phủ này, nhất là người của công tử ta thì không phải bất kỳ kẻ nào muốn cũng có thể lưu lại được. Ta sẽ cho các người nửa tháng khảo nghiệm. Nếu có thể kiên trì hoàn thành thì mới có được tư cách ở lại bên người ta. Không kiên trì được thì ta sẽ nhờ phụ thân tìm kiếm chỗ cho các người sinh sống. Nhớ kỹ, ta chỉ cần hán tử chân chính chứ không cần phế vật!”

Trong lòng mọi người tràn đầy nhiệt huyết đồng thanh lên tiếng đồng ý. Trong lòng thầm nghĩ nếu ngay cả khảo nghiệm của công tử cũng không thể kiên trì thì có thể dày mặt lưu lại sao?

Lăng Thiên nói tiếp: “Mặt khác, thủ hạ ta phải tuân thủ hai điều kiện: Thứ nhất, không được tiết lộ tin tức của ta cho bất kỳ ai! Thứ hai phải phục tùng mệnh lệnh của ta không điều kiện! Nếu làm không được thì có thể rời đi”.

Mọi người nhìn nhau có chút khó hiểu, đây cũng tính là điều kiện sao? Chúng ta đến nơi đây thì trở thành thủ hạ của người rồi thì đương nhiên sẽ không tiết lộ tin tức chủ tử được. Cũng phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của người thì cần gì phải nói?

Một gã Thiết Huyết Vệ có đầu óc nhanh nhạy liền hỏi: “Công tử. Nếu là lão gia, phu nhân cùng đại nguyên soái hỏi...”

Lăng Thiên tán dương nhìn hán tử chậm rãi gật đầu nhưng trên mặt cả giận: “Mới vừa rồi người điếc sao? Ta nói là bất luận kẻ nào? Bất luận chuyện gì? Có hiểu không?”

“Rõ!” Mọi người đồng thanh la lên, âm thanh vang dội như sấm sét.

“Ừm” Lăng Thiên gật gật đầu: “Cho các người nghỉ ngơi một ngày. Rạng sáng ngày mai sẽ bắt đầu khảo nghiệm. Ta có thể nói cho các người biết chỉ cần có thể thông qua khảo nghiệm thì các người sẽ có được sát lực chi khí trên chiến trường, chính thức trở thành thiết huyết quân nhân lấy một địch trăm. Đánh võ đá, đoạt kỳ chỉ là việc nhỏ nhặt mà thôi. Sáng sớm ngày mai khi mặt trời chưa mọc phải tập hợp trước phủ. Cả người nữa Lăng Kiếm”.

Đám Thiết Huyết Vệ không nhận được sự hưng phấn trong lòng đều lớn tiếng xác nhận.

65. Chương 65: Thưởng Phạt Như Thế

Trời còn chưa sáng thì mọi người đã tập hợp trước Lăng Phủ. Lăng Thiên và Lăng Kiếm đã đứng đó chờ họ rồi. Vừa thấy bọn họ Lăng Thiên liền mở miệng mắng to. Mọi người nhìn thấy Lăng Thiên đã đến rất

sớm đều không nhận được lộ ra vẻ mặt xấu hổ. Đám người bọn họ đều là những nam tử hán trưởng thành thể mà lại không bằng ý thức của một tiểu hài tử.

Hôm nay là ngày đầu tiên khảo nghiệm. Lăng Thiên phân phó mọi người phải chạy đến Lăng Phủ biệt viện đang được xây dựng bề về một nhánh cây rồi trở về.

Lăng Thiên không nói rõ thời gian quy định ra mà chỉ đem Lăng Kiếm đẩy ta ngoài nói một gã chạy về sau cùng phải công Lăng Kiếm trở về. Mà nội dung huấn luyện của Lăng Kiếm nhẹ hơn một nửa so với mọi người. Chỉ hạn chế hán chạy đến rừng liễu là được.

Mười tên về sau cùng phải giặt quần áo cho mười tên về đầu tiên. Hơn nữa phần ăn giảm một nửa, một nửa này được bổ xung cho mười tên về đầu. Mười tên về đầu được quyền sai khiến mười tên về cuối làm việc cho họ. Lăng Thiên nhấn mạnh: Mặc dù thời gian không có hạn chế thể nhưng trong lòng hán có một giới hạn. Một khi vượt qua giới hạn này thì có thể rời khỏi Lăng Phủ.

Mọi người đều hít một ngụm không khí. Không biết được giới hạn của công tử là bao nhiêu? Vạn nhất chạy vượt qua giới hạn đó sao? Huống hồ từ Lăng Phủ chạy về đến biệt viện cũng là bốn mươi dặm. Tính luôn đi về là tám mươi dặm đó. Đợi đến khi hoàn thành sợ rằng tất cả mọi người đều mệt muốn chết!

Lăng Thiên sau khi nói xong liền chấp tay đi vào phủ, trước khi đi còn để lại một câu: “Không nên gian lận. Nếu cảm giác không hợp lý thì có thể rời đi bất kỳ lúc nào. Lăng Thiên ta tuyệt không ngăn cản. Nhưng nếu cứ đứng ngốc ở đó thì đề nghị tất cả về giường ngủ đi”.

Lời vừa dứt thì mọi người mạnh ai nấy nhắm ngoài đường lớn chạy như điên.

Lăng Thiên nhìn thân ảnh dần biến mất của bọn họ thì không khỏi lắc đầu: Một đám ô hợp. Quân doanh huấn luyện bọn họ như thế nào? Nếu tất cả nhất trí hành động, đồng tiến đồng thoái thì khi chạy tập thể sẽ cảm giác được dễ dàng hơn một ít. Nhưng quân đội hiện tại sợ rằng không có phương pháp huấn luyện kia. Như thế cũng tốt, cũng chỉ có thể dựa vào thể lực bản thân mà chống đỡ thôi.

Đối với thời gian bọn họ phải quay trở về thì giới hạn trong lòng Lăng Thiên là hai canh giờ, cũng chính là bốn giờ. Điểm này Lăng Thiên cảm giác được so với điều kiện huấn luyện quân đội đặc chủng trong kiếp trước mà nói là một khoảng thời gian rất lớn. Mặc dù kiếp trước Lăng Thiên không đi lính nhưng hán đối với huấn luyện trong quân đội không xa lạ gì. Làm một thể gia đệ tử, mặc dù chỉ là bàng hệ nhưng đối với quân đội phải hiểu rõ.

Ngoài ý muốn của Lăng Thiên, những tên Thiết Huyết Vệ này có thể lực so với người bình thường tốt hơn rất nhiều. Tất cả có thể trở về trong thời gian mà Lăng Thiên gia hạn. Người trở về nhanh nhất sớm hơn Lăng Thiên dự tính tận nửa canh giờ. Đến khi gã cuối cùng trở về Lăng Phủ thì mặt trời cũng đã lên cao. Ngay khi bọn họ trở về tiểu viện của Lăng Thiên liền đặt mông ngồi xuống thở dốc, mồ hôi chảy như suối. Một gã về sau cùng còn phải công Lăng Kiếm trên lưng kia lại le lưỡi ra để thở...

Lăng Thiên từ trong phòng đi ra nhìn đám người chật vật chịu không nổi kia liền nhướng mày phần nộ: “Như thế nào cũng gọi là tinh nhuệ? Ừm, tinh nhuệ mà lại có bộ dáng như một con chó chết thế sao? Đứng lên xếp thành hàng cho ta”.

“Mười tên về đầu tiến lên một bước” Nhất thời mười tên có cả Phùng Mặc bên trong tiến lên tiến lên một bước xếp hàng trước mặt Lăng Thiên. Mặc dù cả đám đều thở dốc nhưng so với những tên còn lại tốt hơn rất nhiều. Lăng Thiên cẩn thận quan sát một lúc lâu mới chậm rãi gật đầu.

“Mười tên về sau cùng cũng tiến lên một bước” Nhất thời mười tên xấu hổ cúi đầu tiến lên. Hơn nữa, tên về sau cùng kia thật vất vả mới có thể đứng vững. Lão đảo muốn té ngã, có thể miễn cưỡng đứng vững nhưng thân thể vẫn run rẩy không ngừng.

Những người này nếu bảo trì tốc độ thì không có bộ dáng thảm hại như thế này. Nhưng e sợ sẽ trễ thời gian của Lăng Thiên quy định ra thì sẽ phải rời khỏi Lăng Phủ nên mới chạy liều mạng như vậy. Áp lực tâm lý quá lớn, hơn nữa thể lực lại tiêu hao vô cùng nên mới trở thành bộ dáng kia.

Lăng Thiên chậm rãi gạt đầu, ánh mắt lộ ra một tia ám áp: “Các người rất tốt! Tốt lắm. Chậm rãi hoạt động một chút. Từ từ khôi phục lại thể lực. Bất kỳ kẻ nào cũng không được uống nước” Đây là kinh nghiệm kiếp trước của Lăng Thiên, biết được sau khi thể lực tiêu hao quá mức nếu như bổ xung nước lập tức sẽ bị

ảnh hưởng đến thân thể thật lớn. Chỉ có chờ sau khi thân thể khôi phục một nhọc mới tiến hành bổ xung nước thì đạt được hiệu quả huấn luyện tốt nhất.

Quay đầu lại nhìn mười tên về đầu, ánh mắt của Lăng Thiên lúc này lạnh như băng: “Còn mười người các người... Các người chạy rất tốt, chạy trốn rất nhanh”.

Nghe khẩu khí bất thiện của Lăng Thiên khiến cho mười tên Thiết Huyết Vệ cảm thấy đại sự không ổn. Tất cả đều mờ mịt khó hiểu, chính mình lấy tốc độ nhanh nhất chạy về không những không được khen thưởng mà nhìn bộ dáng Lăng Thiên có vẻ bất mãn cực kỳ?

Lăng Thiên lạnh nhạt nói: “Mấy người các người ngày mai giặt quần áo cho bọn họ. Bọn họ hôm nay huấn luyện rất mệt mỏi rồi, toàn bộ công việc sẽ do các người làm giúp. Cơm trưa giảm phân nửa”.

Lời vừa nói khiến cho toàn trường kinh ngạc. Không ít người nhin không được cất tiếng kinh hô. Chuyện này là thế nào? Mười người về đầu không những không có trọng thưởng mà ngược lại còn bị trừng phạt? Mọi người không hiểu chút gì.

Mười người về đầu tiên đều kinh ngạc và có chút phẫn nộ. Rốt cục cũng có một đại hán khôi ngô bước ra nói lớn: “Công tử! Ta không phục!”

“Ồ!” Lăng Thiên quay đầu nhìn đại hán này với ánh mắt nghiêm khắc: “Người không phục chỗ nào?”

Đại hán ngẩn đầu nói: “Mười người chúng ta về trước bọn họ hơn nửa canh giờ, kết quả vượt xa bọn họ. Nhưng vì sao bọn chúng không bị phạt mà là chúng ta bị? Chẳng lẽ chúng ta nghe lời công tử nói chạy về nhanh cũng là sai lầm sao?” Lời vừa nói ra thì mười tên kia với bộ dáng ủy khuất nhìn Lăng Thiên.

Lăng Thiên chậm rãi gật đầu nhìn vài tên khác: “Các người đều nghĩ như vậy?”

Chín tên còn lại đều nhìn nhau sau đó gật đầu.

Lăng Thiên lạnh lùng nở một nụ cười: “Tốt! Ta sẽ nói rõ lý do cho các người. Nhưng sau khi ta nói rõ thì hình phạt của các người sẽ... tăng gấp đôi.”

Mười tên kia liền đồng thanh: “Chỉ cần công tử có thể chỉ rõ chúng ta sai ở chỗ nào. Nếu thật sự là vậy thì chúng ta nguyện ý chịu phạt!” Lăng Thiên hừ một tiếng: “Các người biết ta muốn các người làm gì? Ta muốn chính là một đội hình đoàn kết. Các người mặc dù chạy trốn rất nhanh, mặc dù đạt được yêu cầu của ta nhưng khi các người chạy nhanh như vậy cũng đồng nghĩa bỏ rơi huynh đệ của mình! Từ bỏ chiến hữu. Các người biết rất rõ thể lực bọn họ không đủ nhưng vẫn không giúp bọn họ? Thử hỏi nếu tình huống trên xuất hiện trên chiến trường thì sao? Các người sẽ có tội danh gì? Lại còn có người trước mặt ta nói lời ủy khuất. Thật sự rất ủy khuất sao?”

66. Chương 66: Huấn Luyện Tàn Khốc

Lăng Thiên hừ một tiếng: “Các người phải nhớ kỹ, các người là một tập thể, là các huynh đệ sinh tử. Khi đánh nhau trên chiến trường thì những huynh đệ này sẽ hộ vệ sau lưng các người. Không có bọn họ thì các người có tồn tại cũng không có ý nghĩa gì. Loại hành vi hôm nay của các người nếu như trên chiến trường chỉ lo cho bản thân thì so với hạng người hèn hạ vứt bỏ huynh đệ có gì khác nhau? Còn có hán nữa. Là một tên chạy về sau cùng phải công một tiểu hài tử mà các người lại làm như không nhìn thấy gì? Lương tâm đâu? Tình huynh đệ ở đâu? Nếu như hán hôm nay vì mệt mà chết thì trong lòng các người có cảm giác gì? Có cảm giác áy náy không?”

”Ta muốn không phải là lực lượng của một cá nhân mà là lực lượng của tập thể. Thân ở loạn thế, nam nhi khó tránh khỏi phải chinh chiến nơi xa trường. Nếu như hành tẩu trong giang hồ thì có võ là được. Nhưng trên chiến trường nếu không hiểu phối hợp, không biết chiếu cố huynh đệ thì chỉ có một kết quả: Bản thân sẽ trở thành một khối tử thi lạnh như băng. Tại nơi đây, các người nói là khảo nghiệm cũng được, là huấn luyện cũng tốt. Tất cả đều phải được áp dụng trên thực chiến. Các người phải nhận định rằng nơi đây chính là chiến trường! Có thể bỏ mạng bất kỳ lúc nào, không được phép sai lầm. Có thể ta nói hơi quá nhưng cũng hy vọng các người hiểu rõ.

Âm thanh nghiêm khắc tràn ngập khắp đình viện. Tuy là trời đang đông như mọi người đều đổ mồ hôi đầm đìa. Chỉ biết cúi đầu nghe Lăng Thiên nói mà không dám ngẩng đầu lên. Lăng Thiên chưa nói dứt lời thì đám người bọn họ đều cảm giác được hành vi của mình có chút không thích hợp. Càng nghĩ càng cảm giác xấu hổ vô cùng.

Lăng Thiên quay đầu nhìn mười tên về sau cùng nói cũng rất lạnh lùng: “Về các ngươi, chỉ vì yếu kém gây ảnh hưởng khiến cho huynh đệ phải chịu phạt. Nếu trên chiến trường sẽ liên hệ với tính mạng của các huynh đệ mình. Bây giờ ta quyết định các ngươi sẽ phải chịu phạt cùng với mười tên kia. Các ngươi có phục không?”

Mười người này vừa nghe liền quỳ xuống đất đồng thanh nói: “Tiểu nhân tâm phục khẩu phục”.

Âm thanh Lăng Thiên hòa hoãn hơn một chút: “Phải nhớ kỹ: Sinh mạng của huynh đệ cũng chính là sinh mạng của bản thân. Là một tập thể chỉ có thể đoàn kết mới phát triển được lực lượng chiến đấu lớn nhất. Nếu các ngươi chỉ biết chạy trốn chết thì cho dù mỗi người các ngươi đều là những cao thủ nhất lưu cũng không tránh khỏi toàn quân bị tiêu diệt”.

Lăng Thiên mang theo Lăng Kiếm và Lăng Thần quay vào trong phòng. Đám người Thiết Huyết Vệ vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ suy nghĩ những lời Lăng Thiên nói. Càng nghĩ càng cảm giác rất có đạo lý. Trên chiến trường làm gì có luật lệ nào? Tất cả đều nghĩ nếu lấy phương pháp này huấn luyện thành mấy vạn đại quân thì sau này còn ai có thể ngăn cản? Thiết quân như vậy có thể nghiền nát bất kỳ quân đội nào của bất cứ quốc gia nào. Trong lúc nhất thời, mọi người không khỏi ‘hùng tâm vạn trạng’. Càng cho rằng với tài trí của công tử thì bỏ sức ra huấn luyện bọn mình chỉ để vui đùa sao? Tất nhiên là có mưu đồ cho đại sự.

Một ngày sau, Lăng Thiên chỉ huy cho ba mươi sáu tên kia một hồi ngồi chồm hổm bình tấn, một hồi nhảy éch, một hồi thay đổi thành tử bộ, một hồi nửa nằm nửa ngồi, một hồi lại ra lệnh cho mọi người ‘đoan phúc’ (

Lăng Thiên cau mày, trong tay nắm một roi ngựa học bộ dáng nguyên soái huấn luyện binh lính trong TV ở kiếp trước. Bất quá nghiêm khắc hơn rất nhiều, không ngừng đi tới đi lui giám sát bọn họ. Nhìn thấy ai vi phạm liền nhẹ nhàng đánh ra một roi. Mặc dù không đau đớn gì nhưng sẽ khiến cho những người còn lại mở miệng cười lớn. Mà tên bị đánh sẽ xấu hổ đỏ cả mặt liễu mạng tập trung huấn luyện...

Những động tác này của Lăng Thiên lúc đầu trong mắt các Thiết Huyết Vệ đều là những hình thù kỳ lạ, mỗi một động tác đều được duy trì tập luyện liên tục khiến cho bọn họ kêu khổ cả ngày.

Đám Thiết Huyết Vệ lúc đầu tập luyện rất lơ đãng, hơn nữa đều âm thầm oán giận. Không biết vị tiểu công tử này sao có thể nghĩ ra phương pháp hành hạ người như thế? Biện pháp cổ quái này có lợi ích gì? Tốt hơn hết là cho mọi người ôm đá huấn luyện thể lực đi. Nhưng thời gian luyện tập dần kéo dài thì bọn họ đều kinh ngạc phát hiện mỗi một động tác cổ quái kia đều rèn luyện mỗi bộ phận của cơ thể. Mà tư thế huấn luyện này chính là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy. Tất cả đều thầm nghĩ cứ tiếp tục huấn luyện như thế này thì sợ rằng chiến lực sẽ đề cao gấp đôi gấp ba cũng không phải là chuyện không thể. Trong lúc nhất thời, những tên Thiết Huyết Vệ này đối với vị tiểu công tử này tuy còn nhỏ nhưng rất thần bí.

Khi mọi người có phát hiện này thì đến khi luyện tập không cần Lăng Thiên giám sát nữa mà hoàn toàn tự giác. Nhìn thấy đám Thiết Huyết Vệ có khí lực như vậy Lăng Thiên âm thầm gật đầu. Mỗi ngày đều như vậy thì sau khi nửa tháng sẽ hoàn thành sơ bộ thể chất huấn luyện, cũng có thể tiếp nhận được cường độ huấn luyện của bản thân mình. Khi đó mới bắt đầu huấn luyện chính thức.

Một ngày trôi qua, ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ đều cảm giác được thân thể đang được cải thiện nhưng mỗi người đều mệt mỏi vô cùng. Sau khi ăn cơm tối xong, Lăng Thiên lệnh cho bọn họ thực hiện lại các động tác hôm nay một lần mới tuyên bố buổi huấn luyện hôm nay kết thúc.

Mọi người thở dài một hơi nằm trên mặt đất. Cho dù là thể lực tốt như Phùng Mặc cũng không thềm để ý đến hình tượng nữa mà nằm trên đất thờ phỉ phò. Hắn cảm giác mỗi bộ phận trên thân thể vừa ê vừa đau. Phùng Mặc thở hổn hển nói đùa: “Trải qua ngày huấn luyện này của thiếu gia ta có cảm giác như vừa đi đến Diêm Vương điện, trải qua mười tám tầng địa ngục một lần”.

Mọi người nghe xong liền hữu khí vô lực gật đầu đồng ý!

Bây giờ ánh mắt mọi người nhìn Lăng Thiên không còn khinh thường khi vừa mới đến nữa, lặng yên biến thành kính trọng từ tận đáy lòng! Không chỉ có uy lực một chưởng kia của Lăng Thiên, cũng không phải phương pháp huấn luyện của Lăng Thiên mà là những câu nói của Lăng Thiên nói về tình huynh đệ. Loại thuyết pháp này với hiện tại là lần đầu bọn họ nghe được nhưng càng nghĩ càng thấy những câu nói trên đều là ‘kim khoa ngọc luật’. Không có chỗ nào sai lầm.

Lăng Thiên nhìn bộ dáng chật vật của bọn họ không khỏi lạnh nhạt nói: “Bây giờ đã cảm giác được như đang ở mười tám tầng địa ngục sao? Ta nói cho các ngươi, muốn mạnh mẽ thì bây giờ chỉ là bắt đầu mà thôi. Tất cả chỉ là những động tác trụ cột đơn giản nhất thôi. Sau này các ngươi sẽ biết được cái gì mới gọi là ‘địa ngục’! Hắc hắc hắc...”

Tất cả mọi người đều hít một ngụm không khí. Như thế này mà mới bắt đầu? Mọi người cảm giác được thân thể vô lực. Bây giờ chỉ hít thở thôi cũng khiến cho thân thể đau đớn mà chỉ mới bắt đầu thôi sao?

Lăng Thiên cười ha ha đi ra cửa, trước khi rời khỏi để lại một câu nói: “Ngày mai tiếp tục. Tất cả đều chiếu theo hôm nay mà làm”.

“Hí...” Bên trong phòng, những hán tử cho dù nhìn thấy máu chảy đầy chiến trường, dù cánh tay bị đao chặt nát cũng không chớp mắt một cái thể mà giờ lại than ngán thở dài. Rồi lại lay động thân thể khiến cho một trận hít thở đau đớn vang lên nữa.. .

67. Chương 67: Yêu Cầu Của Lăng Thần

Mà biểu hiện của Lăng Kiếm trong mấy ngày này cũng làm các vị Thiết huyết vệ phải sáng mắt ra. Với thể chất Lăng Kiếm đừng nói là tám mươi dặm đường dù là bốn mươi cũng là phi thường miễn cưỡng. Ngày huấn luyện đầu tiên, Lăng Kiếm chưa chạy được một nửa đoạn đường đã thoát lực ngất đi. Một Thiết Huyết Vệ ném hán lên lưng chạy một đoạn đường. Lăng Kiếm vừa tỉnh dậy còn nói cái gì cũng muốn tự mình chạy, thậm chí vừa đá vừa cắn. Kết quả không bao lâu lại ngã xuống đất ngất đi.

Liên tục nửa tháng các Thiết huyết vệ cũng không biết Lăng Kiếm té xỉu bao nhiêu lần. Nhưng thiếu niên này tinh thần như là sắt thép tạo thành, một mực kiên trì, không nói tiếng nào đã ngất đi, sau đó vừa tỉnh lại cũng không nói tiếng nào tiếp tục chạy.

Ba mươi sáu Thiết huyết vệ do hàng năm chinh chiến hành quân nên luyện ra thiết cước, chỉ cần đủ thể lực thì chân cũng không có vấn đề. Nhưng Lăng Kiếm thì khác, hán dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tám chín tuổi, da thịt mềm mại, ngày đầu tiên chạy bộ chân bị trầy xước vết thương chằng chịt huyết nhục mơ hồ. Ngay cả tên Thiết Huyết Vệ giúp hán xử lý khi chứng kiến vết thương cũng nhìn không được da đầu một trận tê dại. Nhưng thiếu niên này quả thật rất quật cường, đến ngày thứ hai vẫn như cũ gia nhập đội ngũ, sau đó vừa lại té xỉu, rồi lại nhận thêm các vết thương mới nhưng vẫn chạy bình thường.....

Ngay từ đầu, các Thiết huyết vệ đối với việc một tiểu hài tử yếu đuối mà Lăng Thiên được đưa vào đội ngũ thì trong lòng đã rất bất mãn, rõ ràng đó là một cửa nọ. Nhưng tới sau này, khinh thị lại biến thành bội phục từ đáy lòng!

Lăng Kiếm từ đầu đến cuối, cho dù té xỉu, cho dù trên chân huyết nhục đầm đìa, nhưng hán chưa từng rên một tiếng nào cả! Không khóc một lần nào! Mỗi lần đều là yên lặng đuổi theo bộ mọi người, không chịu thua chút nào.

Về sau liền xuất hiện một tình huống kỳ lạ , một khi có Thiết Huyết Vệ hết thể lực muốn lười biếng, chỉ cần nhìn thấy Lăng Kiếm thân ảnh gầy yếu, liền cảm thấy xấu hổ từ đáy lòng, dĩ nhiên đề cao tốc độ huấn luyện mọi người !

Sáng sớm, sắc trời còn chạng vạng, Lăng Thiên một mình lặng lẽ ngồi ở trước bàn đá như bàn giáo viên của mình, hai bàn tay đan vào nhau, yên lặng suy nghĩ.

Ba mươi sáu Thiết huyết vệ, người trẻ nhất cũng đã hơn hai mươi tuổi, sớm đã qua thời kì tốt nhất để luyện võ. Muốn cho bọn họ luyện tập nội gia công lực không thể nghỉ ngơi chẳng thể tiến bộ tốt. Lăng Thiên suy nghĩ một lúc lâu, mới từ trong trí nhớ tìm ra một loại ngoại gia ngành công cùng loại Kim Chung Trảo,

Thiết Bó Sam chuẩn bị truyền thụ cho các Thiết huyết vệ. Nếu sau này họ muốn đi theo chính mình thì thực lực không thể vẫn như cũ được.

Về võ kỹ, Lăng Thiên cảm thấy rất đau đầu. Bây giờ bọn họ trụ cột cơ bản không có, toàn bộ là bản năng chiến đấu linh ngộ trên chiến trường. Lăng Thiên nghĩ nếu là chỉ dạy cho bọn họ võ kỹ thích hợp tại trên chiến trường thì nếu như trong chốn giang hồ cùng người đơn đả độc đấu, tất nhiên bị thua thiệt. Nếu đồng thời truyền thụ hai loại võ học, có trời mới biết mấy tên đầu gỗ này học thành bộ dáng gì nữa!

Trong lúc đang suy tư, sau lưng hắn truyền đến tiếng bước chân, sau đó liền có một cái áo khoác dày khoác lên người hắn. Một âm thanh nhẹ nhàng tinh tế nhưng cũng mang theo một chút lo âu quan tâm vang lên: “Công tử, cẩn thận kéo bị cảm.”

Lăng Thiên ôn hòa mỉm cười quay đầu lại. Hiện ra trước mắt hắn chính là một tiểu cô nương mi thanh mục tú, đôi môi xinh xắn đỏ mọng, một chiếc mũi thật thẳng, hai mắt thật to như hai hồ nước trong veo, sâu thẳm. Từ đôi mắt ấy hắn có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình như một tấm gương, không có chút tạp chất nào. Đúng là tiểu cô nương Lăng Thần được Lăng Thiên mang về phủ, ăn uống đầy đủ nên khuôn mặt nhỏ nhắn đã có vẻ hồng nhuận, thân thể cũng khỏe lên trông thấy.

Lăng Thiên ha hả cười, không nhịn được vươn tay nắm bàn tay nhỏ bé của Lăng Thần, nói: “Thần nhi, thể nào lại dậy sớm như vậy? Thân thể nàng còn chưa khôi phục, phải nghỉ ngơi thêm nhiều.”

Lăng Thần ngượng ngùng nhìn xuống đất, nhìn bàn tay đang cầm bàn tay nhỏ bé của mình, thanh âm vẫn như cũ mang theo một tia lo lắng: “Thần nhi biết công tử một mình ở chỗ này, trời rất lạnh!”

Lăng Thiên nhẹ nhàng vén tóc rối trên trán nàng lên, nhẹ nhàng nói: “Thân thể ta rất tốt, không có việc gì đâu, nàng nhanh về phòng ngủ một lát đi, trời còn rất sớm.”

Kỳ thật bây giờ Lăng Thiên còn nhỏ hơn Lăng Thần một hai tuổi, nhưng không biết vì sao, mỗi lần hắn nhìn thấy tiểu cô nương đáng thương này lại luôn luôn có một loại cảm giác muốn lấy thân phận trưởng bối để an ủi, yêu thương nàng.

Lăng Thần cắn môi, tựa hồ do dự thật lâu, mới mở miệng nói: “Công tử, sau này có thể cho Thần nhi đi theo mấy người Lăng Kiếm huấn luyện được không?”

Lăng Thiên không khỏi ngẩn ra, nói: “Nàng như thế nào lại nghĩ như vậy?”

Lăng Thần cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Thần Nhi biết công tử huấn luyện bọn họ là vì tương lai bọn họ có thể vì công tử xuất lực làm đại sự. Thần nhi cũng muốn giúp công tử, xin công tử đáp ứng Thần nhi?”

Lăng Thiên ha hả cười, nói: “Thần nhi, luyện võ rất khổ cực, ta sợ nàng chịu không nổi.”

Lăng Thần quật cường ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy kiên định địa thần sắc: “Mấy người Lăng Kiếm cũng có thể chịu được, Thần nhi nhất định có thể chịu được. Thần nhi không sợ khổ, nếu có thể giúp được công tử, Thần nhi nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.”

Lăng Thiên ha hả cười, vuốt mặt nàng mà nói: “Tốt lắm, ta phá lệ cho Thần nhi của ta một lần. Ừm, đợi ta suy nghĩ xem dạy cho Thần nhi công phu nào mới tốt đây?”

Lăng Thần mừng rỡ, ngẩn khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói: “Công tử tốt nhất dạy cho Thần nhi công phu lợi hại nhất, Thần nhi muốn đem Lăng Kiếm kia đánh bại mới được.”

Lăng Thiên bật cười: “Tốt, ta sẽ cho nàng so với Lăng Kiếm còn mạnh hơn nhiều. Bất quá, Thần nhi, nếu là đi theo công tử một khi bắt đầu là không có đường rút lui đâu. À, ta là không thích những người không có cố gắng, bỏ dở nửa chừng.”

Lăng Thần kiên định nói: “Công tử yên tâm, Thần nhi nhất định so với Lăng Kiếm còn cố gắng hơn.”

Lăng Thiên cười khê, nhưng trong đầu nhanh chóng chuyển động, dạy cho Lăng Thần võ công nào mới tốt? Chính mình luyện Kinh Long Thần Công không thích hợp với nữ tử, khẳng định là không được; về phần Kim Chung Tráo, Thiết Bó Sam lại càng vô vọng, làm gì có nữ hài tử luyện mấy loại võ công này? Như vậy, còn lại chỉ có một loại có thể thích hợp nữ tử tu luyện, đó là kiếp trước Lăng Tuyết Nhi luyện Hàn Băng

thần công. Vừa nghĩ đến Lăng Tuyết Nhi, Lăng Thiên tâm thần một trận hoảng hốt, trong lòng lại một trận đau đớn.

Một hồi lâu mới mở miệng nói: “Thần nhi, ngươi lại đây, ta kiểm tra thân thể cho ngươi.”

Lăng Thần ân một tiếng, thân thể nhỏ nhắn liền tiến đến người Lăng Thiên.

Cái gọi là “Kiểm tra thân thể” là thủ tục cần thiết để thu đồ đệ của các môn phái Trung Hoa, cũng là kiểm tra tư chất của các đệ tử có thích hợp tu luyện võ công của môn phái hay không.

Nói một cách khác, có một số người thân thể không thích hợp, cho dù có thể dễ dàng làm ra các động tác, nhưng vô luận như thế nào cũng không thể có thanh tựu, cho dù chăm chỉ khổ luyện cũng không thể bù đắp, đây là vấn đề tư chất mỗi người.

Giống như nền thể dục thể thao hiện giờ của Trung Quốc, trong môn thể dục dụng cụ, chỉ cần là người có thân thể linh hoạt, đa số có thể đạt huy chương vàng, nhưng toàn bộ là địa vận động viên đến từ phía nam, mà người phương bắc rất khó có thể đem môn thể thao này luyện đến đỉnh cao. Cũng không phải là nói người phương bắc không cố gắng, cũng không phải nói người phương bắc không bằng người phương nam, mà là thuộc về vấn đề tư chất trời sinh. Vấn đề ở đây là tính bản địa. Một người sinh ra và lớn lên liên quan rất lớn đến hoàn cảnh sống. Phía nam khí hậu ướt át, phía bắc địa không khí lạnh khô, cho dù là nhìn từ ngoài vào, người phương nam, phương bắc cũng có thể rõ ràng phân biệt. Người phương nam thân thể so với người phương bắc cân đối hơn, da tay cũng nhẵn nhụi hơn nhiều; nhưng người phương bắc thân thể tráng kiện hơn. Ở một số môn, chế độ ăn uống mang tính chất quyết định cho nên một số môn thể thao hao phí thể lực khá lớn, người phương bắc lại chiếm ưu thế. Ha ha, đi quá xa, trở về chánh truyện.

Lăng Thiên hai mắt khép hờ, hai tay di chuyển trên người Lăng Thần, nội lực theo bàn tay dò xét tình hình phân bố của bộ xương của Lăng Thần .

Sau một phen dò xét, Lăng Thiên ngoài ý muốn phát hiện tiểu cô nương này thiên tư so với chính mình dự liệu tốt hơn rất nhiều, thậm chí không kém Lăng Kiếm, nếu Lăng Thiên hết lòng dạy dỗ, sợ rằng tại tương lai không xa lại xuất hiện một nhân vật kinh khủng.

Trong lòng nghĩ tới việc này, Lăng Thiên không khỏi có chút xuất thần, dĩ nhiên ngay cả tiếng bước chân trước cửa cũng không nghe thấy.

“A! ” Một tiếng hét chói tai không hề báo hiệu địa vang lên trước sân! Trong thanh âm tràn đầy kinh ngạc không thể tin!

Lăng Thiên thất kinh, vội vàng quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy trước tiểu viện có vài người đang đứng.

Phu thê Lăng Khiếu , phụ tử Lăng Không, bên cạnh dĩ nhiên là quý phi cô cô Lăng Nhiên, một tay che môi đỏ mọng, kinh ngạc nhìn đám người mình về mặt đều trợn mắt há mồm địa nhìn hai tiểu hài tử.

Giờ phút này, tư thế Lăng Thiên và Lăng Thần, lại còn động tác của Lăng Thiên, người ngoài nhìn qua thấy mập mờ đến cực điểm. Lăng Thiên gắt gao đem Lăng Thần ôm vào trong ngực, đôi tay di chuyển trên người Lăng Thần, hai tròng mắt có chút hí hí, bộ dáng tựa hồ rất chi là say mê. Mà Lăng Thần về mặt ửng đỏ, gắt gao tựa vào trong lòng Lăng Thiên.. .

68. Chương 68: Sự Kiện Kiểm Tra Thân Thể

Tình cảnh này nếu là thiếu niên thiếu nữ mười lăm sáu tuổi tạo thành mọi người cho dù kinh ngạc thì đến nỗi không nói nên lời. Tuổi mới lớn có chút cảm giác ngây thơ cũng có thể lý giải. Nhưng việc này lại phát sinh trên người một đôi tiểu hài tử sáu bảy tuổi , như vậy quả thật là hết nói nổi.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Sở Đình Nhi tràn đầy khiếp sợ, nàng không thể nào tin nhìn đứa con trai tốt con của nàng hồi lâu cũng không thể nháy mắt.

Thời gian Quý phi Lăng Nhiên thét chói tai trôi qua, nàng là người thứ nhất khôi phục lại. Ánh mắt nhìn về phía Lăng Thiên mang theo vẻ vừa bức mình vừa buồn cười, thiếu chút nữa không nhận được phi cười.

Lăng Không phụ tử há to miệng. Phía sau Lăng Nhiên hai cung nữ nhìn hai tiểu hài tử, trong mắt tràn đầy ý cười mỉa mai. Lăng phủ hoàn khổ Tiểu công tử danh chấn tứ phương, nghe nói trong ngày thôi nôi chọn gì không chọn lại chọn túi thơm. Người nào cũng nghĩ sau khi lớn lên có thể hay không trở thành hoa hoa công tử. Ai mà nghĩ đến tiểu gia hỏa này còn chưa có lớn lên, mới năm tuổi đã bắt đầu đại nghiệp phong lưu ! Hai mắt lặng lẽ liếc về phía hai người Lăng Khiếu, trong lòng thầm khen phu phụ Đại tướng quân thật sự là dạy con thật là hay.

Lăng Nhiên rốt cục cũng có phản ứng, cười đến run rẩy cả người, chằm chọc nhìn ca ca tẩu tẩu. Ý tứ rất rõ ràng: nếu như không phải hai người có một số việc không cẩn thận bị tiểu gia hỏa này chứng kiến, lấy tuổi của hần, như thế nào làm ra loại chuyện này?

Trong lòng mọi người đều có cùng suy nghĩ, không tự chủ được trêu chọc nhìn về Lăng Khiếu cùng Sở Đình Nhi.

Sở Đình Nhi giật mình, này giờ chả suy nghĩ được gì. Đến khi có phản ứng lại thấy ánh mắt mọi người dồn về phía mình. Tâm niệm vừa chuyển nhất thời rõ ràng ý tứ mọi người, khuôn mặt bạch ngọc xinh xắn, cái cổ cao cao không hèn cùng lúc hồng lên. Xấu hổ, thẹn, giận,... trút lên người trượng phu, tay nàng “sờ nhẹ” tấm lưng Lăng Khiếu.

Lăng Khiếu như một cơn lốc xông lên, không nói một lời, nắm mắt cá chân Lăng Thiên, bắt hần nằm xuống, và thế là cái mông Lăng Thiên lại được Lăng Khiếu ‘đánh trống’.

“Chát chát chát chát...”, Bàn tay tiếp xúc cái mông tạo ra âm thanh rất lớn, nhưng cũng kém nhiều so với tiếng mắng của Lăng Khiếu: “Ta đánh chết tiểu súc sanh ngươi! Đúng là bại hoại gia phong, nghiệt chủng!”

Lăng Thần lúc này mới giật mình tỉnh lại, vội vàng quỳ xuống cầu xin: “Lão gia, công tử hần là đang kiểm tra cơ thể cho ta, lão gia xin đừng đánh công tử.” Lăng Thần tuổi còn nhỏ, làm sao biết tại sao Lăng Thiên lại bị đánh, hần đâu có làm gì sai?

“Kiểm... kiểm tra thân thể?!” Vừa nghe lời này, mọi người hai mắt một mồm lần nữa biến thành chữ “O”. Kiểm tra thân thể? Tiểu công tử đùa giỡn thị nữ cũng là có lý do a, đúng là ngoài dự đoán của mọi người! Lăng Khiếu tức giận, âm thanh “chát chát” lại to thêm vài phần.

Lăng Thiên kêu to: “Ba ba, ngươi nghe ta giải thích!”

Lăng Khiếu nghiêng răng nghiêng lợi, quát: “Giải thích cái rắm!” Tay như trước không ngừng vỗ xuống mông, “chát chát...”, tiếng nghe thật to.

Lăng Thiên không dám dùng nội lực chống đỡ, sợ phụ thân bị thương, cái mông đã đau lắm rồi, giờ lại nghe Lăng Khiếu nói những lời này, nhất thời giận dữ, lớn tiếng nói: “Lão đầu, chẳng lẽ không thể không giảng đạo lý?”

“Lão...đầu???” Lăng Khiếu tức giận thanh âm cũng run rẩy, ” Nghịch tử! nghiệt chủng! súc sanh! ta###**ngươi!” Trong cơn giận dữ, đem Tam Tự kinh ra mắng, lưu loát dị thường.

Sở Đình Nhi cùng Lăng Nhiên tiến đến khuyên can, lại bị Lăng Khiếu nổi giận một tay một người đẩy sang một bên, Sở Đình Nhi nhìn cái mông con mình béo mập mà lại có vết máu dần dần xuất hiện, trong lòng đau đớn không thôi, không nhìn được trong mắt nước mắt cuộn cuộn rơi xuống.

Đang ở lúc cao trào, ngoài cửa có tiếng động, mấy tráng hán cao lớn chạy vào, đều là cả người bừng bừng nhiệt khí, mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt mệt mỏi.

Sở Đình Nhi vừa thấy đầu lĩnh đứng là Phùng Mặc, nhất thời như gặp cứu tinh, vội vàng hô to: “Phùng Mặc, mau tách phụ tử họ ra”

Đám người Phùng Mặc vừa chạy về đến, mệt mỏi không chịu nổi, cũng không nghĩ tới vừa vào cửa liền gặp sự kiện đặc sắc như thế, trong lúc nhất thời dĩ nhiên cố tranh thủ đứng thờ, ở một bên xem địa chuyện hay. Các Thiết Huyết Vệ cùng Phùng Mặc một mực như nhau, mỗi người hai tay ôm ngực nhìn Lăng Thiên bị đánh vào mông cười đùa thoải mái, tuyệt đối không nghe phu nhân nói gì.

Lăng Thiên nửa tháng nay cơ hồ mỗi ngày đều gia tăng cường độ huấn luyện, mọi người phải thao luyện địa chết đi sống lại,... ngay cả lúc nghỉ ngơi trên giường ngủ cũng bị khó khăn, trong lòng bọn họ sớm đã kêu

khổ suốt ngày. Giờ phút này nhìn thấy tiểu ma tinh nàu bị phụ thân đánh, bộ dáng chật vật cực kỳ khiến họ đều là cảm giác được trong lòng có một nỗi vui sướng giống tột độ. Một mỗi suốt nửa tháng nay trong nháy mắt mất hết! Trong lòng mỗi người thầm nghĩ: Công tử một chương ngay cả đá tảng cũng có thể đánh nát, Nguyên soái như vậy chỉ là gãi ngứa mà thôi, thậm chí vào đầu? Đánh vài cái, quả thật không có việc gì, nhưng thật ra loại chuyện khó gặp này xuất hiện thì còn không nhân cơ hội xem cho đã nghiền.

Người về tới càng ngày càng nhiều, đã hơn hai mươi người. Tên nào cũng có bộ dáng hả hê, đứng một bên nhìn Lăng Thiên chịu phạt. Có mấy người thậm chí vỗ tay ủng hộ, kêu loạn lên: “Nguyên soái, dùng sức! oa ha ha ha ”

Lăng Thiên giận dữ, bất chấp thân thể còn bị đang nằm trong tay phụ thân, ngẩng đầu lên hét lớn: “...Sáng sớm ngày mai, một trăm sáu mươi dặm...”

Thiết Huyết Vệ lạnh run, không chờ Lăng Thiên nói xong, mọi người như ong vỡ tổ địa đi lên, đem phụ tử hai người tách ra.

Những Thiết Huyết Vệ đến Lăng Phủ, là dưới trướng Lăng Khiếu, tất cả mọi người biết vị Đại nguyên soái này một khi có việc quân là cực kỳ nghiêm khắc, quân pháp vô tình; nhưng nếu là lúc rảnh rỗi không có việc gì thì rất thoải mái, xem quân sĩ như huynh đệ, nên cũng không sợ chọc giận hắn, ba chân bốn cẳng địa liền đem Lăng Thiên cứu ra.

Cũng không biết cái tên cứu Lăng Thiên là cố tình hay là cố ý, đột nhiên buông tay, thân thể Lăng Thiên rơi xuống, mông hôn nhẹ lên mặt đất!

”A!... ta##&*** một tiếng chữ long trời lở vang lên, mang ra một chuỗi dài Tam Tự kinh.

69. Chương 69: Mình Làm Mình Chịu

Sở Đình Nhi cùng Lăng Nhiên hai mắt sớm đã rung rung, đồng thời đi tới, cẩn trọng ôm Lăng Thiên vào lòng, tâm trạng cả hai rối bời. Nhìn cảnh mông Lăng Thiên đâm máu khiến hai nàng không cầm được sự đau xót, rơi lệ. Cả hai cùng quay đầu trốn mắt nhìn Lăng Khiếu.

Lăng Nhiên càng không khách khí, cất giọng trách cứ: “Đại ca không màng đạo lý gì cả. Thiên nhi chỉ là một tiểu hài tử, có đáng nặng tay như vậy không? Chuyện lớn như thế một đứa trẻ có thể hiểu sao? Cái này coi như cũng do đại ca bất chấp lý lẽ giam cầm hài tử, đại ca tức giận cái nỗi gì?” Nghĩ đến mình thật vất vả có cơ hội viếng thăm phụ mẫu, chạy vội tới gặp mặt đứa cháu trai xa cách đã lâu, đến nơi đã mệt mỏi lại còn thấy cháu bị một trận đòn tới bời.

Sở Đình Nhi nghe những lời này, mặt đỏ bừng, bất chấp nỗi thẹn thùng ôm con đi vào phòng trong, vừa đi vừa kêu gia nhân mang thuốc trị thương, khăn vải để rửa vết thương đến.

Lăng Khiếu ngược ngùng quay đi, trong lòng đã hối hận nhưng không muốn muối mặt thừa nhận sai lầm. Huống chi Lăng Khiếu thực sự tức giận, nếu không phải con hắn đùa giỡn với nha hoàn, một đứa trẻ như vậy sao có thể làm được gì chứ? Cái này có phải là tai nạn không? Người làm Lăng Khiếu thực sự tức giận chính là hành động vô sỉ của con mình đã bị nhiều người chứng kiến. Xem ra việc này muốn che giấu cũng không có khả năng.

Lăng Khiếu có thể tưởng tượng việc này trong vài ngày tới sẽ lan truyền khắp thành, bản thân ông ta trong triều e rằng cũng trở thành trò cười. Sau lần này tên tuổi Lăng công tử phóng đảng e rằng sẽ lan truyền khắp thiên hạ.

Lăng Không phụ tử ánh mắt hả hê, nói vài câu an ủi Lăng Khiếu, cả hai rời đi với tâm trạng vui sướng. Thời điểm này không còn phù hợp cho bọn họ lưu lại nơi đây.

Lăng Khiếu nghiêm mặt, quay người đối diện với vẻ mặt cười cợt của đám Thiết Huyết Vệ. Hắn cùng với những người này hằng năm nay đồng cam cộng khổ, sớm đã coi nhau là huynh đệ, không phân biệt cao thấp, giờ phút này nhìn đáng vẻ của mọi người trong hoàn cảnh này, hắn không khỏi cau mày, hỏi: “Các người nghĩ đây là cái gì? Các người sao lại chật vật như vậy?”

Về mặt mọi người lập tức nghiêm lại, ai cũng nhớ Lăng Thiên nói như đinh đóng cột rằng: “Không cho phép bất cứ ai tiết lộ tin tức gì về hần.”

Một lúc sau, thấy nét mặt Lăng Khiếu càng u tối, mắt hần đã thấy bão táp sắp nổ ra, đám thuộc hạ này ngay cả câu hỏi hần đặt ra cũng không trả lời?

Phùng Mặc thấy tình hình không tốt, luôn mồm nói: “Cái này... cái đó...”

Lăng Khiếu cả giận quát: “Cái này, cái kia, sao? Nói mau.”

Phùng Mặc thầm niệm phật nói: “Tiểu công tử bắt bọn tiểu nhân chạy bộ.” Hần thầm nghĩ cái này không tính là tiết lộ bí mật. Dù sao mọi người cũng đã biết.

“Chạy bộ?” Lăng Khiếu nghi hoặc “Chạy bộ là sao?”

“Cái này” Phùng Mặc xấu hổ gãi đầu: “Công tử nói chúng tiểu nhân chạy bộ chơi đùa rất vui.” Phùng Mặc xấu hổ cả người, lần đầu tiên từ lúc chào đời nói dối, xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

“Chơi đùa?” Lăng Khiếu nhảy dựng lên, phần nộ nhảy lên gào thét: “Lão tử ta một tay huấn luyện Thiết Huyết Vệ, trải qua trăm trận, là dũng sĩ của vương quốc, là anh hùng nơi chiến địa. Cái tên súc sanh đó thoải mái chơi đùa, bắt anh em chạy bộ? Thật là, đồ súc sinh”.

Nhìn các Thiết Huyết Vệ, Lăng Khiếu áy náy nói: “Các huynh đệ, là ta hại các người, đều do ta. Các anh em ở đây đã mệt mỏi, bị tên tiểu súc sanh ngược đãi, các huynh đệ yên tâm, ta sẽ cố nghĩ ra biện pháp để cho các anh em trở lại phục vụ trong quân doanh.”

Mọi người yên lặng nhìn nhau, không ai nói gì.

Trong lúc Lăng Khiếu trọng tình nghĩa mà cảm động, mọi người cũng không nhận được lo lắng, nếu Lăng Khiếu thật sự có thể thuyết phục để mọi người trở lại quân doanh thì làm sao bây giờ? Trong nửa tháng qua, ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ đã cảm nhận rõ ràng bản thân họ về thể lực hay tinh thần liên tục tăng tiến so với trước kia, không ai có thể tin sự tiến bộ đó chỉ diễn ra trong vòng có nửa tháng mà thôi, hơn nữa công tử đã nói đây mới chỉ là khảo nghiệm ban đầu, con đường dẫn tới sự thay đổi mạnh mẽ vẫn còn chưa bắt đầu.

Gặp được cơ hội cùng một chủ nhân tốt như thế. Người nào lại nguyện ý quay lại những ngày đen tối, không có ánh sáng, cả đời cũng không gắng đầu được trong quân doanh sao? Trừ phi người đó đã bị lừa đá vào đầu, mọi người đều trợn mắt nhìn Phùng Mặc, nếu bởi vì hai câu nói của hần, mọi người bị tước đi cái cơ hội hiếm có như vậy, họ chắc chắn sẽ lột da hần.

Cảm nhận được ánh mắt sắc nhọn của mọi người chung quanh, trán Phùng Mặc đổ mồ hôi lạnh, hần cứng cổ cười nói: “Nguyên soái, không cần lo lắng, tiểu nhân và mọi người đang vui vẻ chơi ở đây”

Lăng Khiếu thở dài, mắt rơm rớm, vỗ vỗ vào vai Phùng Mặc, trầm giọng nói: “Huynh đệ, ta biết các người không muốn làm khó ta, cái này không cần nói nữa, các huynh đệ cứ chờ tin tốt của ta.” Nói xong, Lăng Khiếu xoay người bước đi, khuôn mặt nghiêm lạnh, bước chân nặng nề mà kiên định.

Mọi người sau lưng nhất thời ngây người, nhìn bóng dáng Lăng Khiếu xa dần, đám Thiết Huyết Vệ nghiêng răng nghiêng lợi, tiến sát Phùng Mặc, tất cả thấy chân tay ngứa ngáy, tiếng bẻ tay kêu rắc rắc.

Phùng Mặc thấy tình hình không ổn, từ từ lui về phía sau, cười gượng, nói: “Các vị huynh đệ, chuyện đó nói ra cũng tốt mà, ta chỉ là vạ bất đắc dĩ”

“Đánh hần!” không biết ai hô lên một tiếng, đám đông vây kín Phùng Mặc, hần xoay người muốn chạy, nhưng đã quá muộn, một trận kêu la thảm thiết lại nổi lên, so với của Lăng Thiên lúc trước chỉ có hơn chứ không kém.

Trong phòng, Lăng thiên vận công để nghe mọi người nói chuyện, khuôn mặt hần lộ vẻ hài lòng, hần biết đám Thiết huyết vệ này đã bắt đầu biết dựa vào nhau.

Một bóng người nhỏ bé từ trong phòng Lăng Thiên đi ra, đó là Lăng Kiếm. Lúc trước Lăng Kiếm quay lại phủ, nghe tin công tử chịu phạt, lòng như lửa đốt, ngay cả mặt cũng không rửa vội vàng chạy vào.

Mọi người thấy Lăng Kiếm đi ra, vây quanh hắn để tìm hiểu tin tức, bỏ mặc Phùng Mặc dở sống dở chết nằm trên mặt đất.

“Này, Lăng Kiếm, công tử sao rồi?”

“Hãy, hãy, Kiếm Kiếm, công tử nói sao?”

“Nửa tháng rồi, công tử có nói đủ tư cách không?”

“...”

Lăng Kiếm nhìn mọi người, mắt ánh lên vẻ thương xót, nhưng chợt lóe rồi biến mất, vẻ mặt kỳ quái, tựa hồ có chút tươi cười, lại như có chút muốn khóc, nhìn mọi người một lúc lâu, yên lặng không nói gì. Mọi người không khỏi nóng ruột, hận không thể xông vào túm cổ tên tiểu tử bất hủ nói nhanh ra.

“Khụ, khụ” Lăng Kiếm hắng giọng, ra vẻ bắt đầu nói, mọi người vội nín thở, tĩnh khí, vểnh tai.

Lăng Kiếm sau khi ho xong, bả vai lại run rẩy, hắn nhíu mày nói: “Bả vai nhức quá.”

“Đau à? Để ta bóp vai cho ngươi” Một gã thiết huyết vệ hai mắt như muốn bốc lửa đi tới cạnh hắn.

“Khụ, khụ, đùi đau quá.”

“Ta xoa bóp cho ngươi.”

“Khu, khụ, khụ, cánh tay nhức quá, cả hai tay đều nhức.”

“Ta bóp cho ngươi.”

“Ta bóp cho ngươi.”

Rốt cục Lăng Kiếm thỏa mãn, xoay cổ một vòng, nói: “Công tử nhân lúc phụ nhân và quý phi không ở đó, lên nói với ta hai câu, công tử muốn ta ra ngoài nói cho mọi người biết.”

Mọi người nhất thời khản trương, hai mắt không chớp nhìn môi Lăng Kiếm, chỉ sợ bỏ sót câu nào.

Lăng Kiếm lại ho một tiếng nói: “Công tử nói rằng...” Hắn vừa nói vừa nhìn mọi người cười hì hì, cũng không nói gì thêm nữa.

Mọi người bưng bưng tức giận, tay chân ngứa ngáy muốn giáo huấn tên tiểu tử này.

Lăng Kiếm thấy tình hình bất ổn, rụt cổ lại, bắt chước giọng Lăng Thiên nói: “A, vốn các ngươi đã đủ tư cách, nhưng các ngươi hôm nay nhìn công tử bị đánh, không có chút động tâm, tất cả hã hê đứng nhìn. Cho nên bốn công tử quyết định: các ngươi bây giờ còn chưa đủ tư cách” Lăng Kiếm cười, mắt nhấp nháy.

Mọi người đồng loạt thở dài, ý chí suy giảm.

Lăng Kiếm tiếp tục: “Đừng nóng vội, ta còn chưa nói xong.”

Nghe xong, mọi người lập tức lấy lại tinh thần.

“Ta nghĩ, ta nên cho các ngươi một cơ hội”

“Ha, ha, ha công tử vạn tuế” Âm thanh reo mừng nổi lên như điên.

Lăng Kiếm thờ ơ, lạnh nhạt nhìn đám người đang hò reo, công tử có thấy náo nhiệt không? Không phải mất gì mà cũng được xem trò đấy sao? Cái đó thật là buồn cười quá. Hắn thông thả nói: “Vì vậy ngày mai là ngày khảo nghiệm, ai qua được thì sẽ được ở lại”

“Ha, ha, ha, cuối cùng ngày khảo nghiệm, dễ thôi, dễ thôi” Mọi người mừng rỡ hò reo như điên.

Lăng Kiếm lạnh lùng tuyên bố: “Nội dung khảo nghiệm ngày mai: Mỗi người đeo một khối đá trên lưng, đi từ cửa phủ tới biệt viện, hành trình hai lần, tổng cộng một trăm sáu mươi dặm, tất cả phải quay về trước bữa ăn trưa” Ở thời đó, mỗi khối đá phải nặng đủ mười cân, vừa dày vừa nặng.

“Ôi?” Tiếng kêu tuyệt vọng vang lên, sắc mặt ba sáu đại hán đồng thời hiện lên nỗi thống khổ, mặt cắt không còn giọt máu.

Một người nhìn vẻ mặt đắc ý, tươi cười của Lăng Kiếm, không nhịn được sự đả kích của hắn nói: “Chúng ta tất cả đều phải kiên trì, Tiểu Kiếm, chẳng lẽ ngươi sẽ tránh được sao? He, he, ngươi hãy đi cầu xin công tử đi.”

Đó cũng là suy nghĩ của mọi người.

Lăng Kiếm cười hắc hắc nói: “Thật ngượng quá, ta đã đi cầu xin công tử, công tử cũng phá lệ khai ân, cuộc khảo nghiệm ngày mai ta không cần phải tham gia, ha, ha....”

Mọi người tất thấy đều giật mình ngả ngửa.

70. Chương 70: Ngã Dục Lăng Thiên.

* Ngã Dục Lăng Thiên (Ta Muốn Lên Trời)

Sau khi tới thế giới này thì đây là hội nghị đầu tiên mà Lăng Thiên triệu tập. Nhân vật tham gia là lực lượng thủ hạ mà Lăng Thiên hiện có trước mắt: ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ, Lăng Kiếm, Lăng Thần. Địa điểm là gian phòng lớn nhất trong tiểu viện mà Lăng Thiên đang ở hiện tại. Thời gian là vào lúc đêm khuya. Đối với nội dung hội nghị lần này, Lăng Thiên nghiêm cấm bất cứ ai được tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chút.

Trước mắt mà nói, có thể sở hữu được một lực lượng như vậy Lăng Thiên cảm thấy cũng không tệ. Còn nếu muốn khuếch trương lực lượng, điều này cũng không phải khó nhưng như vậy sẽ khiến không ít người có tâm chú ý, được còn không bằng mất.

Trong mắt của Lăng Thiên lúc này, những người này sau này đều sẽ trở thành những nhân vật chủ chốt trong đoàn thể của hắn, cũng có thể nói là thuộc về tầng lớp lãnh đạo. Lăng Thiên đương nhiên nắm trong tay tất cả những chi tiết quan trọng về bối cảnh của từng nhân vật trong số họ.

Sau khi bị Lăng Khiếu đánh, Lăng Thiên cơ hồ cũng không xảy ra chuyện gì cả. Tuy nhiên hắn vẫn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng hai ngày, cũng bởi vì mẫu thân của hắn - Sở Đình Nhi nước mất lưng tròng ép hắn nghỉ ngơi. Lăng Khiếu sau vài ba lần sai người đến gặp nhưng không thành, rốt cục lão cũng tự thân đến trước cửa để gặp thê tử. Đó là lần đầu tiên Lăng Thiên chứng kiến sự cương hãn phần nộ của mẫu thân hắn. Sở Đình Nhi lồng lên cứ như sư tử mẹ đang bảo vệ an toàn cho sư tử con, xem bộ dáng như còn muốn cắn xé Lăng Khiếu thành từng mảnh nhỏ.

Lăng lão phu nhân sau khi nghe qua chuyện bèn gọi Lăng Khiếu tới trước mặt rồi chửi lão như hất nước vào mặt. Chuyện Lăng Khiếu muốn điều trở về đám Thiết Huyết Vệ, lão mới chỉ mở mồm ra còn chưa thốt ra được câu nào, liền bị Lăng lão phu nhân hung hăng quát tháo bác bỏ ngay tức khắc, lão cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Điều này vô hình đã tạo nên một kết quả vô cùng có lợi cho Lăng Thiên: Đại nguyên soái Lăng Khiếu cảm thấy không còn mặt mũi đối diện với ba mươi sáu thân huynh đệ Thiết Huyết Vệ, từ đó về sau lão luôn có thái độ kính nhi viễn chi (chỉ dám nhìn từ xa) với khu tiểu viện của Lăng Thiên, thậm chí còn xếp nó vào nơi tuyệt đối không bao giờ dám bén mảng tới.

Nhìn ba mươi tám người ở trước mặt, thần sắc Lăng Thiên vô cùng lạnh lùng, gương mặt trở nên nghiêm túc chưa từng có. Tinh thần mọi người không tự chủ mà trở nên căng thẳng khẩn trương, vẻ mặt còn có vẻ ngưng đọng chăm chú hơn.

“Hôm nay, là ngày 11 tháng 12 năm 3179 theo lịch của Thiên Tinh đại lục, hay còn là ngày 11 tháng 12 năm 45 theo lịch Thừa Thiên. Các vị, ta yêu cầu mọi người phải ghi nhớ ngày hôm nay. Bắt đầu từ ngày hôm nay, mỗi người trong chúng ta đang ngồi ở đây chính thức trở thành thành viên của một đại gia đình, thành viên của một tập thể lớn. Bắt đầu từ thời khắc khi ta nói lời này thì các ngươi chính thức là người của Lăng Thiên ta!”

Tiếng hít thở của người cũng trở nên nặng nề dồn dập hơn

“Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta từng bước hoàn thiện lực lượng bản thân, khuếch trương thể lực của chính mình. Nhưng tất cả đều phải tiến hành trong bí mật. Bởi vì đối thủ mà chúng ta phải đối mặt là cả thế giới này, tất cả các thế lực cường đại, những nhân vật cường đại.”

” Còn hơn ba tháng nữa thôi, Lăng phủ biệt viện sẽ hoàn thành. Đến lúc đó, nơi đây sẽ là bàn đạp để các người chính thức trở nên mạnh hơn! Ta bây giờ tuy mới chỉ năm tuổi, thời gian trước mắt tuy còn rất dài nhưng kỳ thật những dòng ám lưu ở các vương quốc đã bắt đầu bạo phát, đại chiến chẳng biết khi nào nổ ra. Một khi chiến sự bắt đầu thì cả đại lục sẽ bị cuốn vào vòng chiến hỏa. Cho nên, khi ta chính thức đưa các người tiến vào sau cánh cửa này, tất cả đều phải dựa vào bản thân các người! Nếu muốn tương lai có thể sống sót ,đi theo ta hưởng thụ vinh hoa phú quý, vậy hãy cố gắng hết sức đề cao thực lực của bản thân, đừng để mình chết trong chiến trận!”

Nhịp hô hấp của mọi người trở nên nặng nề ngưng trọng hơn, hai mắt tròn tròn, trên trán từng giọt mồ hôi không ngừng tứa ra. Đã nói đến mức này, nếu còn không lĩnh ngộ được ý tứ của Lăng Thiên, khẳng định kẻ đó chỉ có thể là một người ngu ngốc. Lăng Thiên đã nói trắng ra dã tâm lớn nhất của hắn, chỉ là chưa nói thẳng ra hắn muốn làm hoàng đế mà thôi. Mọi người cho tới bây giờ khi tới Lăng phủ, liền phát giác ra hắn còn đang ẩn nhẫn chờ đợi một điều gì đó. Chỉ là mọi người vẫn chưa biết với thực lực hùng hậu mạnh mẽ như Lăng gia, hắn làm sao vẫn phải cẩn thận từng li từng tí như vậy? Bây giờ mọi người mới vỡ lẽ, nguyên lai tiểu hải tử trước mặt này không ngờ lại ôm trong lòng chí lớn kinh người như vậy!

Có thể ẩn nhẫn như vậy, dã tâm đương nhiên phải rất lớn!

Trên khuôn mặt Lăng Thiên xuất hiện chút tiểu ý đầy vẻ cuồng ngạo, hắn quát khé: ” Ta tên Lăng Thiên, uy lăng thiên hạ! Chư quân, ai dám theo ta lăng thiên hạ?!”

Ba mươi tám người đồng thời quỳ xuống đồng thanh đáp: “Chúng thuộc hạ nguyện phò tá công tử, uy lăng thiên hạ!”

Lăng Thiên cười ha ha, khoát khoát tay nói: “Chỉ là một nguyện vọng nho nhỏ thôi, các vị cũng không cần quá coi trọng. Đặt trong lòng là được rồi, nếu truyền ra ngoài, nói một hoàn khổ công tử chẳng làm được chuyện gì tốt như ta lại ôm chí hướng như vậy, chỉ sợ khiến họ cười rớt cả quai hàm.”

Tâm tình mọi người buông lỏng đôi chút, cũng nở nụ cười. Chuyện Lăng Thiên “đùa giỡn” thị nữ không cần tuyên truyền sớm đã lan truyền khắp các ngõ ngách của kinh thành! Mới năm tuổi đầu đã biết trêu chọc thị nữ rồi! Lăng Thiên sớm đã bị người ta gán cho cái danh hiệu ”Siêu cấp hoàn khổ”, trước mắt danh tiếng của Lăng Thiên trong kinh thành phải nói là có một không hai, trở thành đề tài hay được bàn tán nhất trong Thừa Thiên thành.

Sau khi kết thúc vấn đề chính, Lăng Thiên bắt đầu hỏi sang vấn đề vướng mắc trong lòng đã khiến hắn trần trở bấy lâu vẫn chưa tìm ra được câu trả lời: “Các người xuất thân từ trong quân ngũ, vậy có từng nghe nói qua trên thế giới này có người sở hữu siêu cường lực lượng, có thể đi lại trên sườn núi như trên đất bằng,dùng bàn tay bằng xương bằng thịt mà đập đá thành bột chưa?”

Nghi vấn này, vốn đã tồn tại trong lòng Lăng Thiên bấy lâu nay, Lăng Thiên khi tiếp xúc với ai đó, đôi lúc vô tình hoặc cố ý đều cố gắng dò hỏi tin tức nhưng không ai có thể trả lời rõ ràng. Thậm chí rất nhiều người còn lập tức khẳng định là không có! Điều này khiến cho Lăng Thiên nảy sinh ảo giác, rằng võ công vốn không hề tồn tại trong thế giới này. Về phần ma pháp, lại càng không hề tồn tại. Điều này hoàn toàn phủ định những lý giải của Lăng Thiên về huyền việt.

Mãi cho tới khi Lăng Thiên trông thấy Tiêu Phong Hàn trong lúc phẫn nộ, không ngờ một chưởng đập nát cái bàn uống trà chắc chắn kiên cố thì Lăng Thiên mới đột ngột phát hiện ra trên thế giới này vẫn tồn tại võ công và nội lực. Chỉ bất quá chẳng biết vì sao, những người sở hữu lực lượng như vậy vô cùng ít. Hơn nữa họ cũng không dễ dàng bộc lộ ra.

Cao thủ thần bí đứng đằng sau Tiêu Phong Hàn khiến Lăng Thiên vô cùng cảnh giác, người nọ rõ ràng là một cao thủ khiêm tu nội ngoại công hơn nữa còn am hiểu thuật ẩn dấu tung tích. Lăng Thiên cũng cảm thấy kỳ quặc , một nhân vật như vậy tồn tại, tại sao không một ai hay? Thêm vào đó trên thế giới này liệu có bao nhiêu nhân vật như vậy? Cấp bậc võ công trên thế giới này phân chia thế nào? Những võ lâm cao thủ trong thế giới này rốt cục mạnh đến mức độ nào? Họ đang ẩn thân ở đâu?

Vô số nghi vấn tràn ngập trong lòng Lăng Thiên . Bây giờ Lăng Thiên đại khái có thể điều tra ra, chính là tồn tại của những nhân vật như vậy là 1 bí mật ! Tất nhiên cũng có một số người biết chuyện này. Với xuất thân của Lăng Gia hiển nhiên còn chưa biết bí mật này, đến tư cách được biết còn chưa có!

Lăng gia vốn chỉ là một gia tộc giàu có , mãi đến khi Lăng Chiến đi theo Khai Quốc hoàng đế đánh thiên hạ, từ không có gì trong tay đến phong quang vạn tượng như bây giờ. Nhìn thì có vẻ vinh diệu vô cùng nhưng căn cơ vẫn còn rất cạn! Một số ít thế gia lớn có nguồn gốc lâu đời, truyền thừa tới nay đã được khoảng trên dưới mười đời vẫn còn chưa để Lăng gia trong mắt. Bởi vì Lăng gia, bất luận so sánh về quyền thế hay tài lực, so với mấy gia tộc lâu đời này, đúng là vẫn còn thiếu đi một phần lớn căn cơ từ xưa truyền lại! Người đời có câu, tam đại nhi quý (sau ba đời mới giàu được) ! Còn Lăng gia, cho tới Lăng Thiên hiện tại, cũng bất quá mới được ba đời mà thôi.

Mọi người nhìn lẫn nhau, ai nấy cũng có vẻ mờ mịt. Hiển nhiên tất cả mọi người ngoại trừ Lăng Thiên đã từng trông thấy qua loại lực lượng kinh người này ra thì những người khác căn bản chưa từng trông thấy.

Lăng Thiên khe khẽ thở dài. Xem ra chuyện này cuối cùng phải dựa vào bản thân từng chút từng chút tìm hiểu mới được. Ý chí trong lòng Lăng Thiên bừng lên mạnh mẽ, hắc tin tưởng, chỉ cần nếu có nhân vật như vậy tồn tại, vậy nhất định phải lưu lại chút dấu vết; với thực lực của bản thân đang từ từ tăng lên thì những người này sớm muộn gì cũng xuất hiện trong mắt mình.

Mặt khác, Lăng Thiên mơ hồ hiểu được những thế gia lớn đều là đời đời truyền thừa lại. Lâu nhất cũng đã được truyền thừa đến cả ngàn năm nên những gia tộc này dám chắc đã tiếp xúc với những nhân vật như vậy! Thậm chí, bản thân những gia tộc này biết về những nhân vật đó. Ít nhất trong gia tộc đó hẳn cũng có . Nhất là gia tộc cổ xưa nhất trên Thiên Tinh địa lục: Ngọc gia - gia tộc đã có lịch sử truyền thừa cả nghìn năm nếu nói không có nhân vật như vậy tồn tại dù có chặt đầu Lăng Thiên hẳn cũng không tin! Nếu như không có nguyên nhân đặc thù thì nào có gia tộc nào có thể truyền thừa nghìn năm đây? Biết bao phong sương thăng trầm, thay triều đổi đại trong nghìn năm như vậy, liệu có một gia tộc bình thường có thể chống đỡ được đây?

71. Chương 71: Truyền Thụ Võ Công.

Miễn cưỡng đem những suy nghĩ phiền toái đó khu trừ ra khỏi đầu, Lăng Thiên nhìn mọi người trước mắt hỏi một vấn đề khác: “Quân đội của Vương Quốc khi nào bắt đầu chinh đình?”

@Chinh đình: Cuộc diễn quân hàng năm.

Mọi người sửng sốt. Phùng Mặc nói: “Chinh đình? Chinh đình gì?”

Lăng Thiên ngắt người nói: “Quân đội không lẽ không có chinh đình sao?”

Mọi người lắc đầu, Phùng Mặc nói: “Lúc này Vương Quốc rất thái bình thì chinh binh làm gì?”

@Chinh binh: Tuyển quân lính mới thay cho những lính già yếu hoặc hết hạn quân sự trong quân đội. Hiện đang ở lính gọi là thường bị binh, hết hạn ba năm về nhà ; có việc lại ra là tục bị binh ; lại đang hạn ba năm nữa rồi về là hậu bị binh, lại hết bốn năm cho về hưu hãn, lại như dân thường.

Ách!

Lăng Thiên trợn mắt há mồm: “Thiên hạ thái bình thì không chinh đình?”

Mọi người khẳng định nói: “Chinh đình thường tổ chức định kỳ năm năm một lần, năm ngoài quân đội mới vừa tổ chức chinh đình xong. Bây giờ không có thiếu người nên không cần phải chinh đình. Trừ khi có chiến tranh hoặc là người già yếu trong quân đội nhiều mới bắt đầu chinh đình bổ xung một bộ phận vào.”

Phùng Mặc cũng nói: “Ta trong quân đội mấy chục năm cũng mới chinh thấy hai lần tân đình mà thôi.”

@Tân đình: Tuyển tráng hán vào quân đội.

Không có chiến tranh thì không chinh binh? Năm năm một lần chinh binh? Lăng Thiên không biết phải nói gì nữa. Trách không được triều đại trên thế giới này lại thay đổi thường xuyên như vậy. Trách không được trên đại lục này lại có đến bảy quốc gia cùng tồn tại. Quản lý quân đội như vậy thì quốc gia tồn tại lâu dài mới là chuyện lạ đó.

Các quân vương và các đại thần của các quân gia này để làm gì để ăn? Dĩ nhiên lại đi đánh hạ một mảnh đất nhỏ để an cư lạc nghiệp? Gối cao đầu để ngủ? Dĩ nhiên không có nửa điểm phòng ngừa loạn nào? Lăng Thiên cảm giác được lối suy nghĩ của chính mình không theo kịp điều này.

Vốn Lăng Thiên nghĩ rằng: Nhân cơ hội vương quốc tổ chức chinh đình, lấy sự hùng mạnh của Lăng Phủ thần không biết quỷ không hay lưu lại một nhóm. Sau đó mình sẽ thao luyện cho bọn họ trở thành tư binh của gia tộc. Hiện tại kế hoạch này hoàn toàn phá sản! Năm năm một lần? Lăng Thiên có thể chờ đợi được sao? Không thể không thay đổi kế hoạch được.

Nhìn về phía đám người Phùng Mặc, Lăng Thiên nói: “Lăng Phủ biệt viện còn ba tháng nữa sẽ hoàn thành. Bên trong đó ta có sắp đặt một thao luyện trường có thể chứa được ít nhất vạn người. Vương quốc không chinh đình thì những bộ phận này các người sẽ đi chiêu mộ. Yêu cầu người trên mười lăm tuổi và dưới hai lăm tuổi. Có thể chiêu mộ được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu. Đây là nhiệm vụ thứ nhất của các người. Phùng Mặc, tự bản thân người an bày chuyện này đi. Hành động như thế nào đều do người toàn quyền phụ trách. Nhưng sau khi chiêu mộ xong phải vô thanh vô tức đưa vào trong biệt viện, không được tiết lộ ra ngoài chút nào.” Suy nghĩ thêm một chút Lăng Thiên nói tiếp: “Một lần không được chiêu mộ quá nhiều người nên có thể chia làm nhiều lần. Điều này người cũng cần phải nắm chặt.”

Phùng Mặc đứng thẳng lên ôm quyền đáp: “Rõ! Cần tuân theo phân phó của công tử!”

Lăng Thiên lại suy nghĩ thêm một chút mới trầm ngâm nói: “Phùng Mặc, người lại cử ra hai người đi tiếp nhận Cuồng Phong Bang. Trong vòng ba năm phải đem tất cả các thế lực trên trời dưới đất trong kinh thành biến thành thiên hạ của chúng ta. Các huynh đệ khác tùy thời hiệp trợ. Có chuyện gì thì các người cứ làm chủ, không nên hỏi ta. Ồ, không nên đụng vào Huyết Hoa Đường. Cái đó lưu lại cho Lăng Kiếm.”

Lăng Kiếm kích động đứng lên: “Ta tạ công tử.”

Lăng Thiên gật đầu đứng lên nói: “Ồ trong phòng lâu như vậy rồi, chúng ta ra ngoài hoạt động một chút đi.”

Mọi người không nhịn được vui vẻ, tất cả đều biết Lăng Thiên muốn bắt đầu truyền thụ võ công cho họ. Tất cả như ong vỡ tổ chạy ào ra ngoài.

Tuyết rơi trên nền đất trắng ngần, ánh trăng nhu hòa như nước.

Lăng Thiên đứng thản nhiên trong viện, tay cầm một thanh đao nói: “Võ công của các người không có nửa điểm chiêu thức nào. Bất quá đều được ma luyện nhiều lần trên chiến trường mà tự nhiên hợp thành một bộ của bản thân. Bất quá chỉ bằng một bộ này xa xa không đủ tung hoành trên trận chiến, bảo vệ tính mạng của bản thân. Tất cả nhìn kỹ!”

Lăng Thiên xoay đao một vòng rồi chỉ xéo lên trời. Cả người nhất thời tản mát ra một cổ khí thế lâm liệt khiến cho mọi người đang vây xem hô hấp đình trệ.

Đơn đao bổ xuống, một động tác này hoàn toàn thể hiện tinh túy của đao pháp. Nhất thời khiến cho hàn lãng quay cuồng, đao khí đầy không gian; Mặc dù đối diện chỉ có một người một đao nhưng trong cảm giác của ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ như đang ở trên chiến trường. Cảm nhận được như vạn mã cùng chạy, sát khí lâm liệt của ngàn quân.

Một đao xuất ra đoạt hồn mọi người!

Rất nhanh, Lăng Thiên thu đao đứng nhìn thần sắc mê hoặc của mọi người cười nói: “Đao pháp này gọi là ‘Thiên Quân Trảm’! Tinh túy từ chém giết trong chiến trận, rất thích hợp luyện tập trong quan đội. Sau này ta sẽ dạy các người đao pháp này cùng với một bộ tâm pháp phối hợp với nó cũng sẽ được truyền thụ cho các người.”

Thần sắc mọi người đều mừng như điên! Tất cả đồng thời bái tạ. Đao pháp uy mãnh bậc này nếu học thành thì lực lượng của họ không phải chỉ tăng lên nửa điểm. Huống hồ công tử còn nói có một bộ tâm pháp chuyên môn phối hợp. Tất cả đều biết đó tâm pháp đó chính là bí pháp tu luyện. Một khi nghĩ đến mình cũng có thể trở thành cường giả trong truyền thuyết khiến cho nhiệt huyết bọn họ sôi trào.

Phất tay cho mọi người tán đi, nhìn đôi mắt đầy trông chờ của Lăng Kiếm và Lăng Thần khiến cho Lăng Thiên không nhịn được nở nụ cười: “Nhìn ta làm chi? Ha ha, đừng gấp. Các ngươi có chỗ tốt không ít đâu. Đi theo ta nào!”

Chờ đến khi Lăng Thiên truyền khẩu quyết của Kinh Long Thần Công cho Lăng Kiếm và Hàn Băng Thần Công cho Lăng Thần. Sau đó Lăng Thiên dùng nội lực dẫn đạo hai người vận hành trong cơ thể một lần thì sắc trời cũng đã sáng rồi. Ba người nhìn thấy vậy đều không nhịn được nở nụ cười. Một đêm không ngủ nhưng tinh thần cả ba đều rất tràn trề, không một chút mệt mỏi nào.

Khẽ xoa xoa thắt lưng, Lăng Thiên chậm rãi đi ra khỏi phòng hít thở nhìn mặt trời đang dần mọc ở phương đông. Trên mặt lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

Vận đạo kim quang của ánh nắng ban mai rọi lên thân thể nhỏ bé của Lăng Thiên.

Lăng Kiếm và Lăng Thần ở phía sau nhìn Lăng Thiên đang tắm rửa dưới ánh mặt trời mà trong mắt tràn đầy sùng bái.

72. Quyển 2: Lăng Thiên Công Tử – Chương 1: Tình Thế Nghiêm Trọng.

Trong mười năm này mỗi nước trên đại lục đều có chiến sự nhưng đều tiến triển rất chậm. Người sáng suốt liền thấy được mỗi một quân chủ của quốc gia đều không cam lòng tịch mịch. Chỉ chờ thời cơ chín mùi thôi, sợ rằng khi đó thiên hạ đều nổi khói lửa khắp bốn phương.

Tới tình trạng này rồi đã không phải là mỗi quốc gia chỉ tập trung lực lượng để đơn thuần tự bảo vệ bản thân mình. Cho dù là tự bảo vệ mình đi nữa cũng muốn phần khởi gia nhập vào trong trò chơi thiên hạ này.

Thừa Thiên Vương Quốc gần đây chiến sự không ngừng. Thân ở giữa gọng kìm của mấy quốc gia nên sẽ trở thành đối thủ luyện binh cho mỗi quốc gia láng giềng kia, hơn nữa đây cũng là một khối thịt to béo! May mà Thừa Thiên Vương Quốc có đại thống soái Lăng Khiếu chống đỡ. Còn nữa, mỗi nước không dám cử binh xâm phạm chút nào. E sợ “Bọ ngựa bắt ve, không ngờ chim sẻ rình sau”. Bị người khác lợi dụng thành quả mà bản thân khổ cực làm nên.

Điều này khiến cho Thừa Thiên Vương Quốc kinh hãi không ngừng nhưng cũng không bị thương cân động cốt. Quốc dân đều kiên trì tin tưởng chỉ cần có Lăng đại tướng quân thì những quốc gia khác muốn xâm lược cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Tình thế quốc nội hiện tại có chút khẩn trương thế nhưng vẫn còn yên tĩnh cực kỳ.

Đại doanh tây tuyến. Soái trưởng...

Lăng Khiếu cau mày nhìn bản đồ quân sự, trong mắt mơ hồ có chút lo âu.

Phía sau hắn, một loạt tướng sĩ đứng chỉnh tề nhìn nguyên soái không chớp mắt, chờ mong Lăng Khiếu đưa ra mệnh lệnh tác chiến mới nhất.

Lăng Khiếu thở dài một tiếng, nhìn bản đồ nói: “Các ngươi đến xem địa phương này. Hai núi tạo thành một gọng kìm, chính giữa là một hạp cốc dài năm sáu dặm. Nơi hẹp nhất chỉ rộng hơn mười trượng. Đó là con đường nhất định quân ta tiến thoái khi đối địch. Nếu tại nơi này Tây Hàn tổ chức phục binh chờ khi quân ta đi qua lấy cây gỗ, đá công kích hoặc dùng hỏa công thì quân ta sẽ tử thương thảm trọng! Cho dù có thông qua thì chiến lực cũng không còn đủ để sẵn sàng chống đỡ quân địch trên hạp cốc đó. Hết lần này đến lần khác, hạp cốc này chính là con đường tiến quân duy nhất. Không còn con đường nào để dùng được cả.”

Chúng tướng quân đi đến phía sau Lăng Khiếu đều ngưng mắt mà nhìn. Mọi người đối với loại tình huống này hiểu rất rõ trong lòng. Tây Hàn cùng với Thừa Thiên Vương Quốc chinh chiến không ngừng trong mười năm qua. Hạp cốc đó là nơi hiểm yếu vô cùng. Nơi đó đã mai táng ít nhất hơn vạn nhân mã của Thừa Thiên Vương Quốc. Trong quân được gọi là ‘Khấp Hồn Cốc’, hai tòa núi kia gọi là ‘Tang Hồn Sơn’! Những trận chiến trước đây của Thừa Thiên Quân đều đi đến hạp cốc này liền lui lại, không có ý định đi đến chút nào.

Một gã Thiên tướng ngẩng đầu nhìn Lăng Khiếu hỏi thăm dò: “Nguyên soái. Những trận chiến trong mấy năm qua đều đến đó là dừng lại. Vì sao không chiếm lấy Khấp Hồn Cốc này? Quân ta ở bên đó đều lấy sự hiểm trở để phòng thủ. Suy cho cùng cũng không có ảnh hưởng chút nào a!”

Mọi người trong trường đều gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy!”

Lăng Khiếu phản nộ quát: “Ồ đồ! Hôm nay không còn giống như trước kia nữa. Thiên hạ bắt đầu đại loạn rồi. Thừa Thiên ta nếu nhất cử đoạt lấy Khấp Hồn Cốc thì phía tây vạn nhất thất thủ, đương nhiên cấp trên nhất định sẽ điều động quân đội đi hỗ trợ phòng thủ rồi. Một khi đại loạn chúng ta có được Khấp Hồn Cốc trong tay, tiến vào có thể công lui có thể thủ. Quyền chủ động nằm trên quân ta. Sao có thể nói giống nhau được.”

Dừng một chút mới hỏi: “Thám tử đã hồi báo tin tức chưa?”

Một gã tướng quân trẻ tuổi tiến lên một bước, chắp tay nói: “Bẩm tướng quân. Chưa có hồi báo!” Vừa nói, trên mặt hiện ra một vẻ lo lắng. Từ lúc khai chiến đến nay đã phái không ít thám tử đi đến Tang Hồn Sơn nhưng không một ai có thể trở về được. Điều này có thể thấy quân địch phòng thủ nghiêm mật bao nhiêu.

Trên mặt Lăng Khiếu lo lắng càng nhiều: “Tướng lĩnh cầm binh của Tây Hàn là Hàn Thế Trạch tinh thông binh pháp đã đóng tại Tang Hồn Sơn nhiều năm. Như vậy cũng đã tạo ra quân doanh như một pháo đài sắt. Đáng hận! Quân ta không thể không chiếm Tang Hồn Sơn này. Bằng không khi đại loạn thì nước ta sẽ phải thụ địch hai mặt. Nguy cơ mất nước ngay trước mắt.”

Nhú nhú mày nói: “Nhóm thám tử gần đây đã đi dò xét được mấy ngày rồi?”

Tướng quân đó trả lời: “Đã hơn năm ngày rồi!”

Lăng Khiếu thở dài một tiếng: “Dữ nhiều lành ít.” Dừng một chút mới nói: “Tiếp tục dò xét.”

Chúng tướng quân yên lặng không nói. Tất cả đều biết Nguyên soái nhất định phải đoạt lấy Tang Hồn Sơn này rồi. Nếu là ngày xưa Nguyên soái đã hạ lệnh thôi lui ra ngoài cốc rồi.

Lần này Nguyên soái đối với Tang Hồn Sơn coi trọng như vậy khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy sự kiện không tầm thường chút nào. Chẳng lẽ thiên hạ bắt đầu đại loạn rồi sao?

Lăng Khiếu nhìn ánh mắt mọi người biết bọn họ khó hiểu liền phát tay cho hạ nhân mang bản đồ bỏ xuống thay một tấm mới lên. Mọi người vừa nhìn liền biết đó chính là bản đồ đại khái của vương quốc.

Lăng Khiếu chỉ một điểm nói: “Quân bộ mới có truyền báo Bắc Ngụy đang tập kết mười lăm vạn đại quân. Bất kỳ lúc nào cũng có thể công chiếm phòng ngự phương bắc của chúng ta. Nhiều nhất chỉ có ba tháng liền bắt đầu. Hơn nữa nơi đó Bắc Ngụy đóng tám vạn quân, toàn bộ binh lực khoảng hai ba mươi vạn.”

Chúng tướng đều hít một ngụm lương khí.

Lăng Khiếu tiếp tục chỉ vào mặt đông nói: “Phương đông nước ta có Nguyệt Thần Quốc và Đại Triệu Quốc đang duy trì giao chiến liên tục. Trước mắt hai phương đang chiến đấu nhưng vô luận là nước nào chiến thắng thì nước ta đều phải đứng mũi chịu sào. Phía nam có Ngô Quốc và Nam Trịnh. Tuy nhiên hiện tại vẫn an bình bất động. Nhưng vẫn không kiêng nể gì chiêu binh mãi mã liên tục. Hiển nhiên đang ngo ngoe muốn động rồi. Thừa Thiên Vương Quốc ta ở vị trí trung tâm đại lục, tứ phía đều là chiến tuyến, một mặt trước mắt vẫn chưa ổn. Nếu đại loạn nhất định sẽ bị tứ phương xâm lấn, tứ phân ngũ liệt.”

Lăng Khiếu xoay người lại nhìn chúng tướng nói như chém sắt: “Cho nên vô luận phải trả giá bao nhiêu cũng phải nắm giữ trong thời gian ngắn nhất chiếm lấy Tang Hồn Sơn để cho phía tây hoàn toàn yên ổn. Đến lúc đó quân ta đóng ở phía tây mười vạn người. Điều động sáu vạn người khác đi đối phó ba mặt chiến tuyến khác mới đảm bảo an toàn!”

Chúng tướng trợn mắt há mồm. Có nằm mơ cũng không ngờ đến tình thế hiện tại đã nghiêm trọng đến mức độ này.

Một gã lão tướng quân bốn năm mươi tuổi khó hiểu nói: “Những năm gần đây Thừa Thiên chúng ta luôn quan hệ thân thiện với các chư quốc. Cùng với Ngô Quốc, Nam Trịnh và Bắc Ngụy có nhi nữ thân gia. Luôn luôn hữu hảo nhưng như thế nào lại...”

Lăng Khiếu đưa mắt một cái không nói gì. Trong lòng mắng to: Lão hồ đồ! Lão hỗn đản! Trách không được người nhập ngũ ba mươi năm cũng chỉ là một tướng quân. Chính trị hôn nhân sao quan trọng bằng thiên hạ phách nghiệp được? Dưới tình huống này thì có quốc vương nào đi ngu ngốc quan tâm điều này?

Cục diện trước mắt đều nằm ở cuộc tranh giành Tang Hồn Cốc của Thừa Thiên và Tây Hàn. Nếu Thừa Thiên thắng thì thiên hạ này còn có thể duy trì thái bình mấy năm liên tục. Nếu Thừa Thiên Thất bại thì sóng gió sẽ nổi lên khắp đại lục! Không cách nào có thể vẫn hồi được. Không có bất cứ một quốc gia nào bỏ qua cho Tây Hàn cắn nuốt Thừa Thiên một mình. Tất nhiên đều phải điều quân đi phân chia ‘cái bánh’ béo bở này.

Một trận chiến của hai quốc gia mặc dù không có đến hai mươi vạn người cùng giằng co nhưng lại là sự tình quan hệ đến thiên hạ đại cục.

Lăng Khiếu đi đến Tây tuyến đã hơn nửa năm. Nửa năm trôi qua hai bên giao phong có thắng có bại nhưng thống soái Hàn Thế Trạch của Tây Hàn là một gã tướng quân có kinh nghiệm chiến trận luôn phá ý đồ của Lăng Khiếu. Chỉ cố thủ Tang Hồn Sơn mà không dám liều lĩnh chút nào khiến cho Lăng Khiếu vô kế khả thi. Nếu thời gian cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì đối với Thừa Thiên bất lợi vô cùng.

73. Chương 2: Chiến Sự Quỷ Dị.

Một tiếng kêu vui mừng lẫn sợ hãi vang lên từ xa.

“Tướng quân. Thám tử đã trở về!” Một gã thiên tướng vừa nhìn thấy liền nói.

Lăng Khiếu vội vàng xoay người, ánh mắt sáng lên nói: “Mau truyền!”

Sáu gã thám tử tiến vào trong soái trướng, quỳ một chân xuống đất nói: “Khởi bẩm đại soái. Ngàn vạn điều vui!”

Lăng Khiếu tỉnh táo nói: “Vui gì?”

Một gã thám tử đáp lời: “Sáu người chúng ta sau lần điều tra này không hề thấy tung tích của địch nhân cho nên đã đi lên đỉnh tang Hồn Sơn liền nhìn thấy hai ngàn binh mã của địch đã chết toàn bộ. Trên núi như bị phóng hỏa vậy, không còn chút cây cỏ nào.”

Một tên thám tử khác cũng vui vẻ nói: “Phía nam Tang Hồn Sơn cũng như vậy. Hai ngàn quân địch không còn một ai. Trên núi cũng có dấu vết bị hỏa thiêu!”

Lăng Khiếu mở to hai mắt: “Lời ấy có thật sao?”

Sáu gã thám tử đồng thời quỳ xuống: “Thuộc hạ nguyện lập quân lệnh trạng!”

@Quân lệnh trạng: Giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh.

Một tên thám tử khác lớn tiếng nói: “Thuộc hạ lên đến đỉnh núi liền nhìn thấy trong quân doanh của Tây Hàn dường như đang hỗn loạn, không biết vì sao?”

Lăng Khiếu bỗng nhiên đứng lên quát: “Truyền lệnh tam quân: Toàn quân xuất động. Vương Phương Chí!”
“Có mặt tướng!”

“Người mang theo một vạn quân mã ra hạp cốc trực kích Tây Hàn. Đem quân mã Tây Hàn ngăn chặn lại. Lập tức lên đường!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

“Lý Minh Dương! Chương Mạnh Kỳ! Hai người các người mang theo năm ngàn bộ binh phân ra chiếm nam bắc Tang Hồn Sơn!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

“Những người còn lại đi theo bốn soái. Cùng Hàn Thế Trạch quyết chiến!”

“Rõ!”

Lăng Khiếu giục ngựa mà tiến, vừa đi trên đường vừa đánh giá. Đối với sự kiện li kỳ này khiến trong lòng hần nghi hoặc không thôi. Hai sườn đỉnh núi đã phóng ra tín hiệu biểu thị bốn quân đã thành công chiếm lĩnh đỉnh núi. Lăng Khiếu lại càng thêm buồn bực. Hắn cố ý ra dẫn đại đội di chuyển như thế này nhằm phòng ngừa gian kế của địch thì nào biết được hai nhánh quân kia lại không gặp một điểm phản kháng nào đã thuận lợi chiếm lĩnh đỉnh núi. Đỉnh núi một khi bị Thừa Thiên quân chiếm được thì có âm mưu quỷ kế cũng không cách nào dùng được. Chẳng lẽ có đội nhân mã khác đang âm thầm hỗ trợ? Nhưng tại sao ta lại không hề biết?

Chúng tướng đều biết Lăng Khiếu dụng binh như thần, tất cả đều cho rằng Tang Hồn Sơn là do Lăng Khiếu âm thầm phái người đi thu thập cho nên vui vẻ cực kỳ. Lăng Khiếu cũng không thể phủ nhận nên đành hàm hồ đồng ý.

Đại quân gia tăng nhanh tốc độ, không quá một khắc đã xuyên qua hạp cốc. Cảnh tượng đập vào mắt đã nằm ngoài suy đoán của tất cả mọi người.

Chỉ có đội nhân mã một vạn người của Vương Phương Chí đóng quân một mình phía trước. Quân đội Tây Hàn không hề có chút tung tích nào. Nhìn thấy bản doanh trước kia của Tây Hàn tán loạn vô cùng, lều vải, cấm kỳ ngã nghiêng. Ngẫu nhiên có ánh sáng phản xạ lại trong tầm mắt mọi người. Đúng là binh khí trên mặt đất. Hiển nhiên đại quân Tây Hàn sớm đã bỏ chạy rồi, hơn nữa bỏ chạy cực kỳ vội vàng. Còn có hai lều vải bốc lên khói xanh. Đó là hai lều chứa lương thảo.

Lăng Khiếu nhú mày! Việc này rất rõ ràng là có người đang âm thầm tương trợ chính mình. Nhưng không thể hiểu nổi người hỗ trợ mình là thế lực nào? Nếu giúp mình lớn như vậy thì tại sao lại không hiện thân ra gặp mặt?

Vương Phương Chí giục ngựa lại, vẻ mặt trần đầy nghi hoặc: “Nguyên soái. Khi quân ta đến thì binh mã Tây Hàn đã rút ra hơn mười dặm rồi. Một người cũng không nhìn thấy. Điều này quả thực rất kỳ quái!” Vừa nói vừa gãi đầu, vẻ mặt buồn bực cực kỳ. Hắn vốn định lần này cố gắng lập công lớn để hãnh diện quay về soái trường nhưng nào biết được chưa hề xuất ra một đạo thì quân địch đã bỏ chạy thật xa.

Lăng Khiếu lặng yên suy nghĩ không nói gì. Hồi tưởng lại mấy năm gần đây khi mình tác chiến mỗi lần gặp phải thời khắc mấu chốt thì mình thủ thắng một cách vô cùng kỳ diệu. Có mấy chủ tướng của quân địch đều bệnh chết một cách rất khó hiểu. Cùng với sự kiện hôm nay nên Lăng Khiếu có thể xác định đang có một lực lượng thần bí âm thầm trợ giúp mình.

Nợ ân huệ người ta lớn như vậy nhưng mà ngay cả mặt mũi họ ra sao cũng không nhìn thấy. Lăng Khiếu thở dài một tiếng. Bất quá người thần bí này không có địch ý với mình, hơn nữa là vì trợ giúp mình mà đến. Nhưng hết lần này đến lần khác mình lại hoàn toàn không biết chút gì cả. Thật là quỷ bí vô cùng. Từ xưa đến nay đã không có biết bao nhiêu trận thắng mạc danh kỳ diệu như vậy. Mấy năm trôi qua, mỗi lần Lăng Khiếu xuất binh thì mỗi lần đều chiến thắng. Hắn trở thành một nhân vật mà quân đội các nước sợ hãi.

Mặc kệ như thế nào thì Tang Hồn Cốc đã lọt vào trong tay Thừa Thiên Quân rồi. Từ này về sau, một địa phương này đã trở thành Khấp Hồn Cốc của quân đội Tây Hàn.

Lăng Khiếu bực mình khoát tay nói: “Chỉnh tu phòng ngự. Toàn diện chiếm lĩnh Tang Hồn Sơn. Cần phải đem Tang Hồn Sơn trở thành quân doanh của chúng ta. Nửa tháng sau hồi triều!”

Nói xong cũng không đợi chúng tướng trả lời liền giục ngựa trở về. Nhìn bóng lưng của Lăng Khiếu mà mọi người không hiểu chút nào. Rõ ràng là đại thắng nhưng tại sao Nguyên Soái lại rầu rĩ?

Kinh thành. Lăng Phủ...

Lăng Thiên đang nằm trên một cái ghế dựa thật lớn bên dưới một góc cây bồ đào. Đôi mắt có chút híp lại. Sau lưng hắn có một thiếu nữ bận quần áo tuyết trắng xinh đẹp tuyệt trần đang vươn nhẹ ngọc thủ xoa bóp trên vai Lăng Thiên. Một đôi mắt long lanh như nước lộ ra thỏa mãn cực kỳ. Đường như cứ ở bên cạnh Lăng Thiên, xoa bóp cho hắn là hạnh phúc lớn nhất của nàng.

Xoát! Một âm thanh nhỏ cơ hồ không thể nghe được vang lên. Một hắc y nhân vượt tường mà vào.

Lăng Thiên vẫn híp mắt như cũ, thần sắc không động chút nào nhưng đôi mắt của bạch y thiếu nữ sau lưng hắn bỗng nhiên tăng thêm vài phần lạnh lùng. Nụ cười động lòng người trên mặt thoáng chốc biến mất. Thay vào đó là hàn ý lạnh như băng. Ánh mắt như đao hướng đến thân ảnh hắc y nhân kia quét tới.

Hắc y nhân kia nhất thời cảm thấy lạnh cả người. Vợ vàng đi đến trước người Lăng Thiên quỳ xuống một chân nói: “Thuộc hạ Lăng Cửu bá kiến công tử!”

Trong miệng Lăng Thiên nhẹ ‘Ồ’ một tiếng. Tổ vẻ đã biết rồi.

Hắc y nhân đứng dậy cung cần ôm quyền hành lễ với bạch y thiếu nữ: “Thần cô nương hảo!”

Hàn băng trên mặt bạch y thiếu nữ không tiêu tan chút nào. Ánh mắt không nhìn lên một cái mà vẫn tiếp tục xoa bóp bả vai cho Lăng Thiên. Nhưng ánh mắt lạnh như băng khi này hoàn toàn tiêu tan.

Hắc y nhân Lăng Cửu nhất thời cảm thấy cả người buông lỏng như được đại xá vợ vàng lấy một phong thư trong lòng ra hai tay dâng lên. Bạch y thiếu nữ nhẹ nhàng phát tay một cái khiến cho phong thư vốn nằm trong tay Hắc y nhân không biết khi nào đã nằm trong tay nàng.

Hắc y nhân dường như nhìn nhiều thành quen nên không cảm thấy kỳ quái chút nào: “Cuộc chiến ở Tây tuyến Tang Hồn Sơn lần này Phùng Mặc cùng Tôn Thiết đại lĩnh một ngàn người phân là hai đội tiến vào. Lăng Trì ở trong đại quân Tây Hàn thành công ám sát Hàn Thế Trạch. Toàn thân trở ra. Trước mắt quân đội của Lăng nguyên soái đã toàn diện tiếp quản Tang Hồn Sơn và Khấp Hồn Cốc.”

Trong miệng Lăng Thiên lại phát ra một tiếng ‘Ừm’. Dường như đối với kết quả này đã biết trước. Thân nhiên nói: “Ồ! Là Lăng Trì đi sao? Thương vong của các huynh đệ như thế nào rồi?”

Lăng Cửu trầm giọng nói: “Chết trận năm mươi ba người. Trọng thương bốn mươi một người. Bị thương nhẹ khoảng một trăm ba mươi người. Tôn Thiết đại ca bị thương vai phải.”

Thân thể Lăng Thiên chấn động: “Tổn thất to như vậy? Ngay cả Tôn Thiết cũng bị thương? Lần này là từ quân đội của ai cử đi?”

Thân thể Lăng Cửu run lên nói: “Lấy năm trăm người trong ba nghìn thủ hạ của Nhạc Siêu tấn công Nam Sơn, Lý Hàn lấy năm trăm người tấn công Bắc Sơn...” Hắn âm thầm cầu khẩn công tử không nên hỏi chuyện này nhưng lúc này nghe công tử lên tiếng liền biết được hai người kia xui xẻo rồi.

Lăng Thiên thẳng người lên, hung hăng trừng mắt hắn một cái nói: “Nói hết một lần cho ta. Giấu diếm làm gì? Còn chờ ta hỏi thêm nữa sao?”

Mồ hôi lạnh đổ ướt cả người Lăng Cửu. Hắn không dám lau mà vợ vàng thẳng người nói: “Thủ hạ Nhạc Siêu năm trăm người chết bốn mươi ba người trọng thương mười tên, bị thương nhẹ chín mươi người; Thủ hạ Lý Hàn năm trăm người chết trận mười người trọng thương ba mươi một người, bị thương nhẹ bốn mươi người.”

Lăng Thiên nhíu mày, âm thanh có chút tức giận: “Nhạc Siêu làm ăn cái gì thế không biết? Thương vong nhiều như vậy! Nói cho Phùng Mặc đội ngũ của Nhạc Siêu cần phải gia tăng huấn luyện lên. Bản thân Nhạc Siêu lĩnh hai mươi quân côn, các đội trưởng dưới trướng hắn đều lĩnh hai mươi côn! Về Lý Hàn thì để cho Phùng Mặc tự thưởng cho đi!”

Lăng Cửu cuối cùng cũng có thời gian lau mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nghĩ: “Lấy năm trăm người diệt sạch hai ngàn người mà chỉ có hơn ba mươi người chết trận. Vô luận là chiến tích này phóng ra nơi đâu cũng là huy hoàng cực kỳ. Chỉ có công tử nói rằng vô công mà thôi. Còn phải chịu phạt đánh quân côn nữa? Bất quá tên Lý Hàn kia cũng quá mức biến thái đi.”

Lăng Thiên nằm xuống lần nữa, nhắm hai mắt lại. Lăng Thần ở phía sau hướng đến Lăng Cửu phát tay nói: “Người có thể rời đi. Có tình huống gì thì phải báo lại lập tức.”

Lăng Cửu như được đại xá vợ vàng cúi người hành lễ. Sau đó thân thể nhẹ nhàng như một chiếc lá khô, đảo mắt liền bay khỏi tường biến mất không thấy. Vừa đến vừa đi nhưng trong Lăng Phủ không một người nào phát hiện ra.

74. Chương 3: Thế Lực Bành Trướng.

Lăng Thần nhìn Lăng Cửu hoảng sợ bỏ đi mà khuôn mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ như sự băng lãnh vừa rồi chưa từng xuất hiện vậy: “Công tử. Hôm nay người dọa hấn không ít!”

Lăng Thiên cười hắc hắc, đột nhiên ngồi dậy vươn tay ôm thân thể xinh đẹp mềm mại của Lăng Thần vào lòng cười nói: “Ta đâu có hù dọa hấn. Ta xem ra là Thần Nhi của ta muốn đông lạnh tiểu tử kia đó chứ?”

Lăng Thần đỏ mặt lên nhưng lại ngoan ngoãn chui vào lòng Lăng Thiên. Thân thể không giãy dụa mà bấu môi nói: “Công tử lại cười nhân gia rồi!”

Lăng Thiên ha ha cười to, nói nhỏ bên tai Lăng thần: “Thần Nhi vẫn còn nhớ chuyện kiểm tra thân thể năm đó không? Nàng hại lão phụ thân của ta đánh ta một trận khiến vài ngày không thể xuống giường được. Khổ quá à!”

Lăng Thần nghe thấy hấn nhắc lại chuyện này liền không nhịn được bật cười khanh khách. Từ trong lòng hấn đứng lên dậm chân sảng giọng nói: “Công tử nói quá. Chỉ có hai ngày không xuống giường mà thôi. Điều đó là do công tử giả bộ nữa mà!”

Lăng Thiên cười hắc hắc: “Hừ. Thì ra nha đầu vẫn còn nhớ rõ sao. Người làm hại công tử bị đánh vào móng thâm thắm như vậy thì có phải hay không nên bồi thường một chút?”

Lăng Thần nghe thế cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Công tử. Người nghỉ lại đi, mấy năm nay ta đi theo người trợ giúp bao nhiêu chuyện? Đã bồi thường bao nhiêu rồi? Làm sao mà khoản nợ này Thần Nhi trả một lần rồi lại một lần vẫn chưa hết hả?”

“Ách!” Lăng Thiên bị kiểm hãm, đảo mắt lại tiếp tục cười hi hi nói: “Nếu như vậy thì Thần Nhi người lại cho ta kiểm tra thân thể lại. Xem thử người có thích hợp luyện thần công nào khác không?”

Lăng Thần nhất thời hoa dung thất sắc giãy dụa chạy đi chỗ khác. Từ xa xa nhìn lại vừa xấu hổ vừa ngại ngùng nói: “Công tử chỉ biết nghĩ đến chủ ý hư hỏng đó thôi. Thần Nhi sẽ không đến nữa đâu.”

Lăng Thiên xoa xoa tay, miệng nhiều nước miếng nhưng mặt lại nghiêm túc nói: “Hảo Thần Nhi. Một lần, một lần có được hay không?”

Lăng Thần dậm chân một cái, cái mũi khéo léo vểnh lên hừ một tiếng: “Công tử. Câu này người đã nói ít nhất hai mươi lần rồi!”

Lăng Thiên cười ha ha, đứng lên hỏi: “Thần Nhi, Hàn Băng Thần Công của người luyện đến tầng mấy rồi?”

Lăng Thần nghe hấn đổi đề tài nhưng lại nhìn thấy hấn vẻ mặt nghiêm chỉnh của hấn nên rất cục cựa chậm rãi trở về bên cạnh người Lăng Thiên ngồi xuống nói: “Mới vào tầng thứ năm. Thần Nhi thật sự là ngu ngốc mà. Luyện lâu như thế mà mới được vậy?”

Lăng Thiên cười nói: “Người còn cảm thấy không đủ? Có người luyện thần công này cả đời cũng không đột phá tầng thứ năm đó. Người mới bao nhiêu tuổi?”

Lăng Thần cũng nở nụ cười, đảo mắt nói: “Nhưng lần trước tên Lăng Kiếm kia trở về lại có thể đánh ngang tay với ta. Tức chết nhân gia mà!”

Lăng Thiên lại cười nói: “Lăng Kiếm sao? Nếu chính thức đánh sinh tử thì người không phải là đối thủ của hấn. Bất quá mấy kẻ dưới tay hấn, kể cả Lăng Trì cũng không phải là đối thủ của người rồi!”

Lăng Thần không phục nói: “Ta biết Lăng Kiếm không xuất toàn lực nhưng ta cũng không vận Hàn Băng Thần Công tầng thứ năm mà. Công tử sao lại nói ta không phải là đối thủ của hấn?”

Lăng Thiên suy nghĩ một chút liền nói: “Lăng Kiếm tu luyện võ công không thích hợp cho đánh nhau trực diện cũng không thích hợp cho luận bàn; hấn tu luyện chính là võ công giết người. Vô luận bây giờ là phản ứng hay là chiêu thức nội lực đều ngang bằng Lăng Kiếm nhưng nếu sanh tử chiến cho dù người võ công cao hơn hấn cũng khó tránh khỏi chết dưới kiếm hấn!”

Lăng Thần trề môi nói: “Không tin!”

Lăng Thiên nhìn nàng, đột nhiên nghiêm túc nói: “Thần Nhi, ta biết ngươi vẫn không phục Lăng Kiếm nhưng ngươi có biết người chết dưới tay hắn ít nhất cũng hơn một ngàn mạng rồi. Còn ngươi lại chưa từng giết qua kẻ nào. Nếu hai người sanh tử chiến thì với sát khí của Lăng Kiếm thôi ngươi đã không chịu được rồi!”

Lăng Thần thấy Lăng Thiên nghiêm túc như vậy không nhịn được cúi đầu khẽ ừ một tiếng.

Lăng Thiên thấy thần sắc nàng có chút mất mát không nhịn được ôm nàng vào lòng ngực khẽ cười nói: “Bất quá. Thần Nhi, ta phát hiện khi Hàn Băng Thần Công tiến vào tầng thứ năm thì ngươi dường như đã đổi thành một người khác vậy?”

Sắc mặt Lăng Thần hồng lên nói: “Thay đổi nơi nào? Không thay đổi mà?”

Lăng Thiên cười dài nhìn nàng nhưng lại không nói tiếng nào.

Lăng Thần bị hắn nhìn mà xấu hổ vô cùng, khuôn mặt xinh xắn chôn sâu trong lòng ngực hắn mà không dám ngẩng lên nữa. Sử dụng thanh âm nhỏ nhẹ nói: “Ta cũng không biết vì sao sau khi tu luyện Hàn Băng Thần Công này thì cảm thấy chán ghét mấy nam tử khác từ tận đáy lòng. Ngay cả Lăng Trì và Lăng Kiếm cũng như vậy. Chỉ có...Chỉ có...” Nói đến đây thanh âm nhỏ không thể nghe được. Ngay cả thính lực của Lăng Thiên cũng không thể nghe rõ ràng.

Lăng Thiên cười ha hả nói: “Có phải hay không chỉ có công tử ta mới.....”

Lăng Thần khẽ xoay xoay đầu trong lòng hắn, thân thể nhỏ bé lắc lắc nói: “Công tử lại khi dễ người ta!”

Mười năm trôi qua, thể lực của Lăng Thiên âm thầm bành trướng rất nhanh. Tư quân tại Lăng Phủ biệt viện đã đạt được hai vạn người. Lăng Thiên cố ý hạ lệnh duy trì hiện trạng trước mắt, không hề bổ sung nhân thủ nữa. Với hai vạn người này đều do ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ một muốn chết, chiêu thu mười mấy lần. Mỗi lần đều bị Lăng Thiên loại trừ đi số lượng lớn. Hai vạn tư quân này đã là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Về phần Cuồng Phong Bang được Lăng Thiên âm thầm khống chế đã trở thành thiên hạ đệ nhất bang phái trong kinh thành. Ở trong kinh thành vô luận xảy ra chuyện gì đều truyền đến Lăng Phủ biệt viện đầu tiên. Điều này đối với Lăng Thiên nắm giữ tình hình trong kinh thành cực kỳ có lợi.

Ba năm trước, Thiên Tinh đại lục đột nhiên quật khởi lên một tổ chức sát thủ thần bí - Đệ Nhất Lâu - Hề là nhiệm vụ được Đệ Nhất Lâu tiếp nhận ám sát ai thì mục tiêu đó sẽ biến mất trong vòng nửa tháng sau. Bất luận là võ lâm hào kiệt hay là đại thành viên của bất kỳ nước nào đều không có ngoại lệ. Người trong thiên hạ đều đã tìm kiếm Đệ Nhất Lâu ở đâu nhưng không một ai có thể tìm ra một chút đầu mối nào.

Đệ Nhất Lâu trở thành một tồn tại kinh khủng nhất đại lục. Đương nhiên giá ám sát cũng theo nước lên thuyền dâng. Giá ám sát cao nhất đã lên đến một con số không thể tưởng tượng nổi. Nhưng vô luận là nhiệm vụ gì một khi được Đệ Nhất Lâu tiếp nhận chưa từng thất bại. Từng có Phí gia ở Nam Trịnh quốc đặt bẫy, ở đó mai phục hơn trăm cao thủ muốn bắt một tên tra hỏi Đệ Nhất Lâu đặt nơi đâu để diệt trừ. Nhưng kết quả là Phí gia hùng bá Nam Trịnh gần trăm năm chỉ trong một đêm đã hôi y phi diệt. Cả gia tộc hơn hai ngàn người nhưng không một ai chạy thoát.

Việc này vừa xảy ra khiến thiên hạ khiếp sợ không thôi. Phàm là những gia tộc ngo ngoe muốn động đến Đệ Nhất Lâu đều yên tĩnh trở lại. Không dám làm ra một quyết định sai lầm nào.

Cùng ‘nổi tiếng’ với việc này chính là đại danh đại công tử ăn chơi của Lăng Thiên càng nổi tiếng. Không chỉ có trong Thừa Thiên Vương Quốc mà ngay cả bảy quốc gia khác cũng biết đến danh tiếng Lăng Thiên. Trong danh tiếng của tam đại công tử ở Thừa Thiên thì Lăng Thiên giữ ngôi vị lâu nhất. Không một ai có thể rung chuyển ‘mỹ danh’ của hắn được. Đại nho Khổng Trí Thư đương thời từng gặp hắn không khỏi cảm thán một câu: “Khổng mỗ đã từng gặp qua nhiều công tử ăn chơi nhưng người như Lăng thiếu gia đây trên đời chưa từng có một ai. Trước giờ không có, sau này cũng không có!”

Lời vừa nói liền truyền khắp thiên hạ. Lăng đại công tử thanh danh viễn dương. Có một không hai. Nhất là câu nói “Trước giờ không có, sau này cũng không có” của Khổng Trí Thư tiên sinh trở thành câu nói cửa miệng được lưu truyền đến mai sau.

75. Chương 4: Cơ Hội Tới.

Tin tức này như được đeo cánh, chỉ trong vài ngày đã truyền khắp Thừa Thiên Vương Quốc.

Tang Hồn Sơn, Khấp Hồn Cốc là cái hào phân biệt giữa Tây Hàn và Thừa Thiên. Nhưng bây giờ cái hào đó đã rơi vào trong tay Thừa Thiên. Từ nay về sau Thừa Thiên Vương Quốc đối với Tây Hàn ở phương tây này không còn lo lắng nữa. Tiến vào có thể công lùi có thể thủ. Thật sự rất tiện lợi. Vì thế, với đại thắng này Thừa Thiên Vương Quốc tuy ở trung tâm đại lục nhưng cũng tạo nên một lực chấn nhiếp mạnh mẽ với mỗi nước láng giềng xung quanh.

Trận chiến của Thừa Thiên và Tây Hàn ở Tang Hồn Sơn được Thừa Thiên chiếm giữ thành công thì binh mã các nước đóng tại biên giới đã ít lại càng thêm ít.

Thừa Thiên Vương Quốc thở dài một hơi.

Mà lần này công trạng lớn nhất đương nhiên thuộc về Lăng Khiếu đại nguyên soái đánh đầu thắng đó! Một chiến công thành, uy danh của Lăng Khiếu tại Thừa Thiên đã tăng lên một trình độ trước nay chưa từng có. Thậm chí không ít nhà lập bài vị Lăng Khiếu.

Cũng không ít người cảm thán: Lăng đại tướng quân anh hùng cái thế, chiến công hiển hách. Điều gì cũng tốt nhưng điều không được hoàn mỹ duy nhất chính là có một đứa con không ra gì. Hồ phụ khuyển tử. Thật sự là đáng tiếc cực kỳ. Nhưng không ai có thể hoàn thiện tất cả được. Hoa cũng không nở trăm ngày mà.

Ngẫu nhiên có người nói ra liền bị mọi người đả kích: Chiến công như thế của Lăng đại nguyên soái, vì quốc gia và dân chúng xuất sanh nhập tử, làm nhiều chuyện tốt như vậy thì thời gian quản giáo con sẽ ít đi nhiều. Lại nói Lăng đại tướng quân với thanh danh như vậy thì con hắn là đại hoàn khổ thì như thế nào? Chỉ cần cẩn thận một điểm, người nào có con gái trong nhà thì phải che giấu kỹ một chút. Đừng để cho hắn nhìn thấy là được rồi.

Kết quả Lăng Thiên cũng theo ánh sáng của phụ thân mà lên thẳng trên trời. Lăng đại công tử ai mà không biết? Nhưng có ai biết được những chiến công của Lăng đại tướng quân được họ kính ngưỡng trong lòng kia có bao nhiêu công lao của Đại hoàn khổ này trong mắt họ? Người nào biết nếu không có đứa con không ra gì này thì có những chiến công hiển hách kia sao? Thậm chí bảo mệnh cũng khó mà nói được. Chưa một ai biết được. Ngay cả Lăng đại tướng quân cũng không biết mình đang nuôi dưỡng một đứa con có tiền đồ như thế.

Đương nhiên Lăng đại công tử sẽ không để những điều này trong lòng. Lúc này, vị siêu cấp hoàn khổ đang nằm dưới gốc cây bồ đào hưởng thụ những quả bồ đào được bàn tay ngọc ngà của mỹ nhân đưa đến, thoải mái cực kỳ. Nếu có người nhìn thấy tình cảnh này chắc chắn sẽ ngẩn mặt lên trời thở dài: Cô nương tốt thật a. Đáng tiếc rơi vào miệng hổ rồi...

Bên ngoài sân có người nhẹ nhàng gõ cửa, một âm thanh vang lên: “Bẩm báo công tử. Vương công tử đến chơi.”

Lăng Thiên ‘ưm’ một tiếng nói: “Mời hắn vào đây!”

“Oa ha ha ha, Lăng Thiên huynh đệ. Vì huynh nhớ ngươi muốn chết!” Theo một tiếng cười như vẹt kêu vang lên. Một tên công tử đầu đội mũ, áo mở rộng. Khi cười lộ ra hàm răng đều đặn nhưng lại thiếu mất hai cái răng cửa. Xem bộ dáng như bị đánh không ít.

Khi tiếng cười vang lên thì Lăng Thần nhanh như tia chớp trốn vào trong phòng. Nhìn thấy vị công tử của Vương Thái Phó gia - Một trong tam đại công tử hoàn khổ ở Thừa Thiên - khiến cho Lăng Thần không thoải mái chút nào. Có một ý nghĩ muốn nhổ nước bọt lên mặt hắn mãnh liệt.

Vương Thái Phó Gia mặc dù không giống Lăng Gia, Dương gia tài hùng thế đại nhưng ở trong kinh thành cũng có vài chục năm căn cơ. Nếu như có bài danh thì cũng liệt vào nhóm năm đại gia tộc.

Lăng Thiên cười ha hả, đồng dạng đứng lên: “Ách... Vương huynh đại giá quang lâm thật là vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Vương đại công tử tên là Vương Bác, có ý tứ là học rộng tài cao nhưng sau khi vị công tử này lớn lên mặc dù không có học vấn phong phú nhưng có rất nhiều điều giỏi khác. Nhất là ăn uống hát hò quả thực là ‘vô sự tự thông’. Lại càng thường biểu hiện đa tài của bản thân ra ngoài.

Nhẹ nhàng vượt một đám lông đen vừa mới mọc ra trên nốt ruồi đen ở mặt, Vương Bác cười ha ha nói: “Lăng công tử. Nơi ở này của ngươi nhỏ bé quá vậy. Địa điểm như thế này thì nhà tiểu huynh ta dùng để nuôi gia súc đó chứ.”

Lăng Thiên ha ha cười, vừa mới đứng lên được một chút lại đặt mông ngồi uống: “Không biết Vương huynh đến đây có gì quan trọng?”

Vương Bác cười nói: “Ha ha. Nhìn ngươi kìa. Nếu không có việc gì thì tiểu huynh sẽ không được đến thăm tiểu đệ sao?”

Lăng Thiên cười cười nói: “Nhưng mà mỗi lần Vương huynh đến đều có chuyện mà?”

Vương Bác thật cổ lại cười hắc hắc đầy thâm tiện. Lúc này mới thần bí muốn đến gần Lăng Thiên nói chuyện thì đột nhiên cái mũi hít hít vài hơi kinh ngạc nói: “Mùi hương nữ nhi thật thơm. Lăng công tử. Mới vừa rồi có hồng nhan tri kỷ ở đây sao? Vì huynh đến thật mạo muội rồi. Đã quấy rầy sự tình tốt của Lăng công tử.”

Lăng Thiên kinh ngạc. Người này không làm được gì nhưng lại có thể nghe được mùi hương của mỹ nhân? Hắn cười ha ha nói: “Trong nhà có một cái nha hoàn thôi!”

Thấy Lăng Thiên không muốn tiếp tục nói chuyện này với mình thì Vương Bác cũng thức thời hơn. Tiếp tục thần bí nói: “Tiểu huynh đến đây là để báo cho huynh đệ ngươi một tin mừng. Đây là cơ hội thật tốt cho huynh đệ chúng ta đó.”

Nhìn thấy bộ dáng tinh trùng lên não của tên này Lăng Thiên mạnh mẽ đè nén ý nghĩ muốn đá hắn một cái ra ngoài. Giả bộ có hứng thú nói: “Cơ hội gì?”

Vương Bác cười hắc hắc nói: “Lăng huynh cũng biết phụ thân ngươi - Lăng đại tướng quân sắp hồi triều?”

Khuôn mặt Lăng Thiên nhất thời khổ sở nói: “Đó là cơ hội gì? Cơ hội bị đánh sao?”

“Không phải vậy!” Vương Bác hết sức hăng hái nói: “Ta nghe lão gia tử nói đại thắng lần này của lệnh tôn khiến cho hoàng thượng cao hứng đến nỗi không ngủ được. Hoàng thượng hạ lệnh sau khi lệnh tôn hồi triều thì cả nước đại khánh ba ngày. Hoàng thượng sẽ tại Võ Đức Điện tổ chức tiệc rượu cho quần thần. Hơn nữa công chúa hoàng tử cũng sẽ tham gia. Hoàng thượng sợ rằng chỉ có mấy vị công chúa hoàng tử thì có chút khó nhìn cho nên đã tổ chức một bữa tiệc khác ở Trường Nhạc Cung. Đến ngày đó mọi người có thể tham gia. Nghe nói mỗi vị công chúa tiểu thư đều muốn lấy văn, lấy thơ và tranh kết bạn. Hắc hắc. Lăng Thiên huynh đệ. Ta vừa nghe chuyện này liền vội vàng chạy đến báo cho ngươi biết. Thế nào? Có hứng thú không? Đây không phải là cơ hội sao?”

Vừa nói vị Vương Bác công tử này vừa đắc ý vỗ vỗ vai Lăng Thiên. Bộ dáng “Ngươi là tri kỷ của ta. Hai ta đều là con quỷ đối sắc”

Lăng Thiên gạt tay hắn. Trong lòng buồn bực. Tiểu tử ngươi là quỷ đối sắc thì cơ hội này tốt với ngươi rồi. Còn cơ hội này đối với ta mà nói thì quả thực là một việc hành hạ mà.

Vương Bác nhìn Lăng Thiên một hồi lâu không nói nhưng lại hiểu ngầm ý tứ của hắn. Tiếp tục lấy cái lưỡi ba tấc nát vụn của mình nói: “Đến lúc đó lệnh tôn sẽ ở Võ Đức Điện. Lăng huynh không cần phải cố kỵ gặp mặt lệnh tôn đâu. Ha ha!”

Lăng Thiên thở dài một hơi, không chút hứng thú nói: “Chỉ là một buổi tiệc dung tục mà thôi. Không chút hứng thú nào.”

Vương Bác trừng mắt, trên mặt phấn khích: “Lăng huynh sao nói vậy. Không nói đến mấy vị công chúa đều là quốc sắc thiên hương. Chính là tiểu thư của Lý thái sư, hai vị tiểu thư của Dương gia đều là nhân tài tuyệt sắc của kinh thành, là tuyệt sắc giai nhân đó.”

“Phốc!” Lăng Thiên giật mình nuốt trọn quả bồ đào vào miệng khiến hắn phải ho sặc sụa. Trừ tiểu thư của Lý thái sư ra thì mấy tiểu thư khác hắn chưa từng thấy qua. Từ khi lớn lên đến hiện tại, biểu hiện cao ngạo của bản thân ở bên ngoài giống y đúc tính cách của hắn. Nữ nhân tài ba? Sợ rằng trong mắt vị huynh đài này thôi.

“Ôi. Lăng huynh không nên kích động. Đến lúc đó ta sẽ đến tìm ngươi, chúng ta cùng đi. Hắc hắc, nói không chừng nhân duyên cả đời của tiểu huynh đều ở chỗ này. Ha ha. Thật chờ mong.” Vương Bác vừa vỗ vỗ vai Lăng Thiên vừa nói. Trong lời nói tràn đầy sự mong chờ.

76. Chương 5: Không Dám Vọng Động

Lăng Thiên đảo cặp mắt trắng dã nói: “Không có hứng thú! Quả thực không có hứng thú!”

Ách! Vương Bác chớp mắt: “Nghe nói hôm đó Dương đại công tử cùng với đám người thái tử cũng sẽ đến. Lăng huynh quả thực không muốn tham gia náo nhiệt cùng bọn họ?”

Lăng Thiên nghe vậy sáng mắt lên, thì ra mấy ‘món đồ chơi’ này cũng ở đó, như vậy thì sẽ có ý tứ hơn nhiều. Nếu không có việc gì đi tìm họ gây rối giải trí cũng tốt. Thuận tiện tìm trên người mấy tên ngu ngốc này một ít sự tình có giá trị cũng được.

Chủ ý đã định nên Lăng Thiên cười ha ha nói: “Nếu như có nhiều nhân vật danh môn khuê tú đang chờ tiểu đệ mà tiểu đệ không đi thì quá thất lễ rồi. Như vậy đi, đến lúc đó tiểu đệ sẽ đến tham gia. Bất quá Vương huynh cũng không được đoạt mỹ nhân với tiểu đệ à nha.”

Wương Bác không khỏi đảo mắt, thầm mắng mình nhiều chuyện. Với tính tình của tiểu tử này mà gặp phải tràng diện mỹ nữ tề tựu hắn không đi mới là lạ đó.

Suy nghĩ một chút, hắn nhắc nhở thêm: “Lăng công tử đến lúc đó nên mang theo vài tùy tùng. Mấy tên kia cũng không dễ chọc gì. Vạn nhất có tranh đấu thì một mình một ngựa rất nguy hiểm.”

Lăng Thiên trợn mắt nói: “Chẳng lẽ ta dễ chọc vậy sao?”

Wương Bác ngăn ra nhưng lập tức tỉnh ngộ lại. Tên đứng trước mặt mình chính là nhân vật đứng đầu bảng thiên hạ hoàn khổ. Chuyện như thế này không cần mình phải thay hắn quan tâm làm gì. Ha ha cười khan hai tiếng, xem bộ dáng muốn rời khỏi đây.

Lăng Thiên thật sự không có chút hứng thú muốn lưu người này lại ăn cơm chút nào liền xuôi dòng chảy thuyền, ân cần đưa hắn ra khỏi cửa. Nhìn thấy hắn đi thật xa mới thở dài một hơi.

Vội vã quay lại tiểu viện đã thấy Lăng Thần sớm đã ở trong phòng đi ra đứng nhìn hắn cười hì hì không ngừng.

Lăng Thiên trừng mắt nhìn nàng một cái nói: “Cười cái gì? Nhìn bản công tử mang danh tiếng hoàn khổ này rất hay sao?”

Lăng Thần cười một tiếng nói: “Công tử chính là đại hoàn khổ nổi tiếng nhất kinh thành mà. Sao lại chán ghét rồi à?”

Lăng Thiên hung hăng liếc mắt nhìn nàng một cái, thở dài một hơi nằm lên trên ghế trúc.

Lăng Thần thấy tầm tình hắn hơi khó nhìn cũng không dám tiếp tục trêu chọc nữa nên bước đến bên cạnh nói: “Công tử. Kỳ thật với thực lực hiện tại của chúng ta thì công tử không cần phải ẩn nhẫn như vậy rồi. Công tử làm vậy cũng quá ủy khuất cho bản thân rồi. Thần nhi không hiểu tại sao công tử lại còn chưa triển khai hành động?”

Lăng Thiên thở dài nói: “Nguyên nhân có rất nhiều. Nhưng nguyên nhân chủ yếu bây giờ không phải là không thể mà là không dám. Còn xa mới đến lúc đó.”

Lăng Thần trừng mắt nói: “Không dám? Trên thế giới này còn có điều khiến cho công tử cố kỵ sao?”

Lăng Thiên ngồi thẳng lên, nghiêm mặt nói: “Thần nhi. Công tử ta không phải là thiên hạ vô địch. Thế giới này to lớn, kỳ nhân đông đảo vượt qua khả năng tưởng tượng của chúng ta. Đầu tiên, mỗi nước hiện

đều đang án binh bất động. Chỉ cần một phương đánh vỡ cân bằng này thì đại chiến lập tức bùng nổ. Mà một phương phá vỡ cân bằng kia nhất định sẽ trở thành đích ngắm của các phương thế lực khác. Cho nên bây giờ không ai muốn trở thành con chim đầu đàn kia cả. Thứ hai, hệ thống tính báo của chúng ta mặc dù càng ngày càng lớn mạnh nhưng người có chú ý đến có một chút vẫn không hề tiến triển? Hơn nữa đó chính là một điểm mấu chốt rất nghiêm trọng.”

Lăng Thần mê hoặc nói: “Điểm nào?”

Lăng Thiên hừ một tiếng nói: “Đó chính là sáu đại thế gia! Chúng ta mặc dù có thể tìm hiểu tin tức của sáu đại thế gia nhưng những điều này hoàn toàn là biểu hiện bên ngoài của họ. Còn nội bộ bên trong ra sao chúng ta không hề biết gì. Nói nhảm sao, nếu là bọn hần chỉ thoáng tiết lộ một ít tin tức thôi thì không chừng chúng ta sẽ tin thật. Nhưng hiện tại với hệ thống tình báo cường đại của chúng ta lại không thể tìm bất kỳ một tin tức nội bộ nào của sáu đại thế gia? Chẳng lẽ sáu đại thế gia này đều là khối sắt cứng sao? Điều này sao có thể? Điểm này nàng không cảm thấy kỳ quái sao?”

Lăng Thần nhăn đôi mi thanh tú, nhẹ giọng ồ một tiếng rồi nói: “Không sai, nếu không nghe công tử nói đến thì thiếp thân cũng không phát hiện được điều này.”

Lăng Thiên nghiêm mặt nói: “Nhất là Bắc Ngụy Ngọc Gia. Dĩ nhiên một giọt nước không lọt. Nhưng điều này cũng khiến ta hoài nghi Ngọc gia này tuyệt đối không phải là một gia tộc bình thường gì. Một gia tộc đơn độc truyền thừa qua ngàn năm thì khẳng định trong đó có rất nhiều bí mật. Gia tộc nào có thể truyền thừa ngàn năm đây? Một ngàn năm phong sương đó. Nếu không phải có một ít lý do đặc biệt thì có đánh chết ta cũng không tin có một gia tộc vận khí tốt đến nỗi truyền thừa ngàn năm không suy yếu.”

“Mặt khác chính là ta nghi hoặc chuyện vài chục năm gần đây. Thế giới này rõ ràng là có võ công nhưng tại sao người biết đến nó lại ít như vậy? Điều này là sao? Chúng ta đã dò xét gần mười năm nhưng thu thập được gì? Tập luyện võ công vốn để rạng danh thiên hạ, đánh kẻ mạnh giúp kẻ yếu nhưng người bình thường lại cơ bản không hề thấy được những nhân vật này là tại sao? Những người này sao lại thần bí như thế?”

Những vấn đề được Lăng Thiên đưa ra liên tục khiến cho Lăng Thần nghe đến đầu choáng mắt hoa, không biết phải nói gì.

Lăng Thiên cau mày nói: “Ta hoài nghi tất cả những việc này đều bị điều khiển. Hoặc là có một tổ chức bí ẩn ở phía sau. Nếu quả thực là như vậy thì hậu quả rất nghiêm trọng. Nghiêm trọng đến tình trạng chúng ta không thể tưởng tượng được. Nếu như tất cả những điều này không tự xuất hiện hoặc là chúng ta điều tra rõ ràng thì ta không dám coi thường vọng động chút nào. Bởi vì một khi coi thường vọng động thì điều chúng ta gánh đón chính là ‘lôi đình nhất kích’. Hoàn toàn hủy diệt!”

“Từ hai năm trước Lăng Kiếm mang theo Lăng Trì đi Bắc Ngụy Ngọc Gia tìm hiểu tin tức nhưng suýt nữa bị bắt thì trong lòng ta đã cảm giác có chút không thích hợp. Hai người liên thủ thì ngay cả ta cũng không dám nói có thể dễ dàng bắt được bọn họ. Điều này nói rõ gì?”

Lăng Thần khiếp sợ mở rộng miệng nhỏ nhắn nói: “Điều này không có khả năng? Nếu thật sự bị một người hoặc một tổ chức khống chế thì lực lượng của tổ chức này kinh người như thế nào? Cho dù là muốn thống nhất cả đại lục cũng không có việc gì. Tại sao bọn họ lại không hành động?”

Lăng Thiên có chút phiền lòng nói: “Điều này cũng là chuyện ta buồn bực nhất! Càng nghĩ càng cảm giác được ta suy đoán không sai nhưng cẩn thận để ý lại thì càng nghĩ càng cảm giác suy đoán của ta hoàn toàn sai. Điều này quả thực là một chuyện khó tin! Có lẽ trong đó còn có duyên cớ khác nữa. Nhưng mặc kệ như thế nào đi nữa thì những người này đều là đối thủ của chúng ta. Cho nên ta vẫn yêu cầu các người phải tăng lực lượng lên bởi vì ta cảm giác được đối thủ của chúng ta sắp đối mặt là một lực lượng cường đại không thể tưởng tượng được. Bắc Ngụy Ngọc Gia vô cùng có khả năng trở thành điểm mấu chốt trong đó. Những điều này đều là dự cảm của chúng ta!”

Lăng Thần ôn nhu nằm trong lòng hần nói: “Mặc kệ bọn họ như thế nào đi nữa, Thần nhi vẫn tin tưởng công tử nhất định sẽ thắng lợi. Điều này cũng là dự cảm của thiếp!”

Lăng Thiên bị nàng trêu đùa không nhịn được nở nụ cười. Những phiền não trong lòng hoàn toàn biết mất. Hần không nhịn được véo yêu mũi nhỏ của nàng: “Chỉ có Thần nhi nói đánh lừa công tử thôi. Thoáng cái ta đã cao hứng trở lại.”

Lăng Thần đánh bàn tay to hung ác của hắn, từ trong lòng tránh ra sẵn giọng nói: “Công tử hư hỏng, chỉ biết nhéo mũi của nhân gia!”

Lăng Thiên ra vẻ đại ngộ nói: “Nguyên lai là Thần nhi không thích ta nhéo mũi nàng. Thích ta nhéo chỗ khác sao? Ừ, ta nghĩ xem nhéo nơi nào mới tốt đây?”

Lăng Thiên xoa xoa tay, khoe miệng lộ ra một nụ cười hung ác, đôi mắt chuyển tới chuyển lui trên người Lăng Thần như đang tìm kiếm địa điểm thích hợp xuống tay. Bất quá vẫn quanh quẩn trên bộ ngực sữa đầy hãnh diện của Lăng Thần.

Lăng Thần nhất thời hoa dung thất sắc, kêu lên một tiếng hai tay ôm ngực cất bước bỏ chạy.

Lăng Thiên cười ha ha không nhanh không chậm đuổi theo sau.

77. Chương 6 : Thì Ra Là Thế

Đối với Lăng Thần, Lăng Thiên cũng không biết là cái cảm giác gì. Từ mười năm trước, sau khi thương xót đem Lăng Thần mang về thì Lăng Thiên luôn chiều cố cho Lăng Thần bằng mọi cách. Mặc dù tuổi của Lăng Thần so với Lăng Thiên lớn hơn một tuổi nhưng khi nàng ở bên cạnh Lăng Thiên lại luôn cảm giác chính mình như một hài tử chưa lớn, mọi thời khắc đều muốn tựa vào bên người Lăng Thiên, tham lam hưởng thụ cảm giác được an toàn từ sâu trong đáy lòng của chính mình.

Hai người liền hình thành một bộ dáng như vậy: Lăng Thần rõ ràng so với Lăng Thiên lớn hơn một tuổi nhưng mọi chuyện đều ỷ lại vào hắn, đồng thời lại tỉ mỉ chiều cố nam nhân mà mình thuần túy ngưỡng mộ từ tận đáy lòng; còn Lăng Thiên cũng đồng dạng hưởng thụ sự chiều cố của Lăng Thần, trên danh nghĩa là che chở cho một tiểu cô nương so với mình lớn hơn một tuổi. Mười năm, hai người sớm chiều ở chung, tình cảm hai người đã sớm vượt qua một bậc phạm trù chủ tớ, trở thành một loại cảm giác ám áp cùng dựa vào nhau cùng tồn tại.

Sau một phen cười đùa, Lăng Thần cuộn mình vào trong lòng Lăng Thiên, mái tóc xõa tung, đôi mắt lấp lánh mê ly, hai gò má ửng hồng. Đầu ngón tay tinh xảo nhẹ nhàng đặt tại trước ngực Lăng Thiên về cái gì đó, nhẹ giọng năn nỉ: “ Công tử, đến ngày đó thiếp cùng đi với công tử có được hay không?”

Lăng Thiên cười ha hả nói: “Mục đích của công tử là đi tán gái. Nàng đi theo để làm gì?”

Lăng Thần trong lòng hắn giãy giụa thân thể của mình, làm nũng nói: “Người ta muốn đi xem tuyệt sắc giai nhân nào xứng đôi với công tử hay không mà.”

Lăng Thiên cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của nàng, cất tiếng trêu đùa: “Cho dù có một hai người thì ai có thể quốc sắc thiên hương như thần nhi của ta đây?”

Lăng Thần xấu hổ nói: “Thần nhi bất quá chỉ là nha đầu của công tử mà thôi. Cuối cùng thì công tử vẫn phải tìm một thiếu phụ nhân mà.” Nói tới đây, mặc dù không thèm để ý nhưng trong lòng Lăng Thần chính là vẫn không nhịn được nổi lên một cổ hương vị hối tiếc.

Lăng Thiên ngẩn ra, cảm nhận được ý nghĩ trong lòng nàng. Nhất thời sắc mặt nghiêm chỉnh, tiếp theo thân thể ngồi thẳng dậy, đỡ Lăng Thần lên, nói: “Thần nhi, nhìn ta.”

Lăng Thần ngoan ngoãn ngồi đối diện hắn, hai mắt mở to mê hoặc khó hiểu nhìn vị thiếu niên công tử tước mắt này, trong lòng chỉ có một ý nghĩ duy nhất - yêu thương.

Lăng Thiên nhìn vào mắt của Lăng Thần, đôi mắt thâm thúy tựa hồ nhìn thẳng vào chỗ sâu bên trong nội tâm nàng, thanh âm trầm thấp mà nghiêm túc vang lên: “Thần nhi, ta hy vọng nàng phải nhớ kỹ một câu nói.”

Lăng Thần nghe hắn trình trọng như vậy khiến đáy lòng chấn động, ôn nhu trả lời: “Công tử cứ nói.” Trong lòng không khỏi nổi lên một hương vị buồn bã tiêu hồn, tưởng rằng Lăng Thiên muốn nàng an thân thủ phận. Không được suy nghĩ miên man; Nghĩ đến đây thì đáy mắt đã xuất hiện lệ quang.

Sắc mặt Lăng Thiên bình tĩnh, ngữ khí kiên quyết: “Thần nhi, ta biết cả đời này ta phải xin lỗi nàng, ta không thể cho nàng một cái danh phận thê tử. Nhưng mà ta hy vọng nàng nhớ kỹ: Vô luận sau này ta có

bao nhiêu thê thiếp thì Lăng Thần nàng đều là nữ nhân ở sâu nhất trong đáy lòng ta! Ý nghĩa chân chính: nàng là nữ nhân của Lăng Thiên ta.”

Lăng Thần buồn vui lẫn lộn, nước nở một tiếng. Đầu gất gao tựa vào lòng Lăng Thiên, lệ tuôn như suối: “Công tử, ôi công tử, Thần nhi nguyện ý cả đời này một đời hầu hạ người, Thần nhi chưa từng nghĩ tới danh phận gì, Thần nhi chỉ hy vọng có thể ở bên người công tử cả đời này, không còn mong gì hơn nữa.”

Lăng Thiên ôn nhu lau đi vệt nước trên mặt nàng, nói: “Nàng phải nhớ kỹ những lời này, bất cứ lúc nào, nàng cũng là người của ta. Nàng có hiểu không?”

Lăng Thần mừng rỡ gạt đầu, nước mắt tứ tán: “Thần nhi hiểu được, thần nhi là nữ nhân của công tử, đời đời kiếp kiếp đều là như thế!” Mười năm, đi theo bên cạnh Lăng Thiên mười năm. Lăng Thần rốt cuộc cũng nghe được Lăng Thiên chính thức thừa nhận nàng! Chuyện chờ đợi đã lâu đột nhiên đến khiến Lăng Thần chỉ cảm thấy trong nháy mắt toàn bộ tâm linh của chính mình bị hạnh phúc tràn ngập. Trong lúc nhất thời cảm giác được dù là bây giờ chính mình có chết đi cũng không hề nuối tiếc.

Lăng Thiên bù ngùi thở dài, trong lòng cảm thấy áy náy. Thời đại này đều như vậy, nếu tư tưởng này ở xuất hiện ở kiếp trước thì đã bị bạn gái tát cho ba cái rồi quay lưng rời đi. Nhưng là bây giờ Lăng Thần lại vui mừng lẫn sợ hãi đến phát điên như nhận được ân huệ to lớn từ Lăng Thiên.

Thấy hào khí có chút trầm muộn, Lăng Thiên không khỏi đùa giỡn nói: “Ân, ta mới vừa rồi nghe thấy Thần nhi nói muốn làm nữ nhân của ta thì có đúng hay không nàng nên thực hiện hứa hẹn nha?”

Lăng Thần nhất thời cả kinh, vừa thẹn vừa giận mang theo nước mắt trên mặt nhưng lại không biết phải làm sao. Thân thể mềm mại xoay người chạy đi thật xa, xấu hổ nói: “Hừ, công tử chỉ muốn chọc ghẹo Thần nhi mà thôi.” Vừa nói vừa đảo cặp mắt trắng dã, làm một cái mặt quỷ đáng yêu cực kỳ.

Lăng Thiên trong lòng cũng ngứa ngáy, không nhịn được đứng lên hướng nàng chớp tới. Lăng Thần cười khúc khích, thân hình nhẹ dao động né tránh bàn tay to của hắn, nhanh như chớp trốn ra khỏi phòng.

Lăng Thiên giả vờ cả giận nói: “Đứng lại! Hôm nay không thể không bắt được nàng.” Vừa nói vừa phóng người ra đuổi theo sau.

Ngoài cửa, mẫu thân Sở Đình Nhi của Lăng Thiên đang bước nhanh tới, sắc mặt vui mừng. Lại nhìn thấy hai người cười đùa liên không nhịn được khoe miệng mỉm cười. Hải nhi như thế nào đi nữa thì cuối cùng cũng là bảo bối của mình mà thôi. Từ khi tên Lăng Thiên đại hoàn khổ vang vọng khắp kinh thành thì nàng buồn bực muốn bạc cả tóc.

Hải tử lớn bằng Lăng Thiên trong nhà các quan viên khác cơ hồ sớm đã bị người ta đến nhà cầu hôn đập phá cánh cửa! Nhưng Lăng Thiên hiện đã mười lăm tuổi, không người nào tới Lăng Phủ hỏi cả! Hễ là quan viên trong nhà nào có nữ nhi, trong triều nhìn thấy Lăng Khiếu cũng đều kiểm đường vòng mà đi! Với danh tiếng rất dọa người kia của hắn thì có cha mẹ nào lại nguyện ý đem nữ nhi mình đến cho người ta hãm hại?

Lăng Thiên cùng Lăng Thần nhìn thấy mẫu thân đi tới vội vàng thu liễm một chút. Lăng Thiên tiến lên thì lễ: “Mẫu thân sao lại tự mình tới đây? Có chuyện gì thì kêu nha hoàn đến báo một tiếng thì con sẽ tới liền.”

Sở Đình Nhi cười dịu dàng cười, nói: “Thiên nhi, hôm nay vì nương đến đây là có hảo sự cùng người thương lượng.”

“Hảo sự?” Lăng Thiên có chút buồn bực: “Mời mẫu thân cứ nói, hải nhi hết thảy tuân theo.”

Sở Đình Nhi khẽ cười một tiếng, nói: “Qua vài ngày nữa thì phụ thân người từ biên cương quay về. Đến lúc đó hoàng thượng tổ chức tiệc lớn ăn mừng ba ngày, nghe nói công chúa tại Trường Nhạc Cung cũng thiết yến, các tiểu thư khuê các cũng trình diện, người ở nhà không có việc gì thì đến lúc đó đi xem một chút. Nếu hợp mắt vị cô nương nhà nào trở về nói vi nương. Vi nương cầu hoàng thượng hạ chỉ ban hôn cho!”

Ách!

Lăng Thiên trợn mắt há hốc mồm! Nhìn vẻ mặt mẫu thân tươi cười như âm mưu đã thực hiện được khiến vẻ mặt Lăng Thiên đau khổ hỏi: “Mẫu thân, chuyện công chúa lần này tại Trường Nhạc Cung thiết yến ba ngày dùng các công tử khác lấy văn lấy thơ kết bạn mẫu thân cũng là chủ ý của mẫu thân sao?”

Sở Đình Nhi gật đầu: “Đương nhiên là chủ ý của vi nương, bằng không những gia tộc kia đều đem bảo bối khuê nữ dấu hết ở nhà người sao có cơ hội gặp mặt sao? Không biết tranh thủ gì hết, lớn vậy mà ngay cả vợ cũng không tìm đến! Vi nương nếu là không quan tâm thay người thì muốn ôm cháu còn không biết phải chờ đến năm tháng nào đây.”

Lăng Thiên suýt chút nữa bất tỉnh! Trong lúc nhất thời khóc không ra nước mắt!

Lúc trước Vương Bác mà nói thì Lăng Thiên còn có cảm giác kỳ quái, các cô nương bình thường thì không ra khỏi nhà nửa bước thì làm sao đột nhiên có một vạn hoa hội? Đại nguyên soái có thắng trận hay không thì đâu có liên quan đến các nàng? Thì ra là mẫu thân tự mình đến cầu tương thân đại hội a! Một chiêu này của mẫu thân thật đúng là khổ tâm suy nghĩ không ít a!

Sở Đình Nhi cũng là không còn biện pháp nào cả! Những người bạn khuê phòng lúc trước của nàng nếu có nữ nhi tốt đều dần dần xa lánh mình. Ngay cả gặp mặt chỉ cần chính mình nhắc đến đề tài nữ nhi hoặc chính con mình thì đám người này dường như gặp phải ôn thần lập tức tìm một lý do vội vã lên đi. Nhìn thấy con mình cũng lớn không còn nhỏ nữa thế mà người tới nhà cầu hôn lại không có một người.

@Ngộ nhỉ. Cầu hôn con trai sao? Khác với tập tục Việt Nam mình

78. Chương 7: Hôn Nhân Khó Khăn

Không còn cách nào khác nên Sở Đình Nhi liền nghĩ chủ ý này. Lợi dụng cả nước ăn mừng đại thắng vừa ban ra thì nàng liền lập tức tìm hoàng thượng. Dùng lời lẽ mềm mại khiến cho hoàng thượng một lần nữa hạ chỉ ý! Đến lúc đó để cho con mình đi xem một chút, chỉ cần ở đó nhìn trúng người nào thì trở về nói rồi tự mình đi cầu hoàng thượng ban hôn. Bởi Lăng Khiếu lần này có công lớn trở về nên nói gì thì cũng vì chính con mình mà tìm được một người vợ về nhà cũng không quá đáng.

Không ai tới nhà đề thân thì thôi, chính mình tự đi nhà người khác thăm viếng đề thân cũng bị cự tuyệt! Quả thực là chuyện buồn cười, Lăng phủ tốt xấu gì cũng là gia tộc có công giữ quốc nhất chẳng lẽ ngay cả khuê nữ mà Lăng gia cũng không có một người sao? Sở Đình Nhi hoàn toàn nổi giận! Bởi vậy đã nghĩ ra một cái chủ ý: Các người không phải không muốn sao? Được, ta đi mời hoàng thượng hạ chỉ! Xem các người có tránh được không?

Lăng Thần đứng một bên ôm bụng cười đến run rẩy cả người. Nhìn bộ dáng buồn bực của Lăng Thiên càng nhìn không được cười không ngừng.

Lăng Thiên bực bội vô cùng. Nghĩ không ra chính mình lại khó cưới vợ trong mắt mẫu thân như vậy! Dĩ nhiên lại tới tìm hoàng thượng mạnh mẽ đòi ban hôn! Nghĩ tới đây Lăng Thiên muốn trực tiếp tìm đầu hũ đâm đầu vào cho rồi!

Sở Đình Nhi lại chẳng biết hán buồn bực! Con mình hoàn khổ như thế nào? Sở Đình Nhi thật muốn chạy ra ngoài lớn tiếng la lên: Con ta chưa bao giờ ra ngoài cưỡng chiếm dân nữ, cũng chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý, rốt cuộc là hoàn khổ ở điểm nào? Nhà đầu thiếp thân của con ta mười năm ở trong phòng hán vẫn còn là xử nữ, hai chữ “hoàn khổ” này rốt cuộc từ đâu mà ra?!

Bất quá là thường xuyên ra ngoài đánh nhau gây phiền phức thôi? Hài tử nhà ai mà không đánh nhau chứ? Điều này chứng tỏ con ta khỏe mạnh! Chỉ là từ hoàng tử kinh thành cho tới nhi tử bách quan đều bị con mình đánh một lần? Đây chính là nói con ta có bản lãnh! Nói rõ nhi tử các người không có bản lãnh! Hán nếu có bản lãnh thì cứ việc đến đánh con ta! Không có tiền đồ lại đi bảo con ta là siêu cấp hoàn khổ, ta khinh!

Sở Đình Nhi trong lòng rất là bất bình và tức giận!

Ánh mắt nhìn Lăng Thiên cũng càng ngày càng bất hảo. Một đại danh hoàn khổ của người nhưng lại không làm được gì? Đi đánh nhau có thể mang vợ về nhà sao? Chỉ cần người xuất hiện ở chỗ nào thì con gái người ta bỏ chạy sạch sẽ rồi? Cứ ‘cường hoành’ cưỡng đoạt đi không tốt hơn sao? Ván đã đóng thuyền thì ai còn dám nói gì nữa? Làm một trận rồi sẽ kiếm được vợ về mà người còn cho rằng có hại sao? Muốn người muốn dạng mà, tán gái tốt nhất là phải thô bạo...

Có đôi khi Sở Đình Nhi mất thật sự nóng nảy, hận không thể nhấc nhử nhử một chút, đi ra tìm một cô nương môn đăng hộ đối rồi ‘nấu cơm’ luôn đi cho nhanh! Nếu không phải lời này khó nói thì Sở Đình Nhi đã dùng cây gỗ đánh Lăng Thiên cho hắn đi ra ngoài kiếm vợ rồi....

Sĩ nhục a! Đường đường là tôn tử duy nhất của nhà Lăng lão công gia! Nhi tử duy nhất của Lăng đại tướng quân! Người duy nhất thừa kế của đệ nhất thế gia ở Thừa Thiên Vương Quốc này lại không tìm được vợ! Không có một nhà nào tới cầu hôn! Điều này quả thực là chuyện chê cười cực kỳ.

Nhìn bộ dáng Lăng Thiên ngây ngốc, Sở Đình Nhi tức giận đi lên đá hắn một cước: “Chuẩn bị cho tốt vào. Bảo Tần đại tiên sinh làm cho ngươi vài bài thơ. Phải ghi nhớ thật kỹ, đừng có làm cái bộ dáng không ra gì đó! Lần này mà không thành, vi nương chặt chân của ngươi!”

Sở Đình Nhi có chút bất lực, mặc dù nhử nhử nhìn qua da mỏng thịt mềm nhưng lại chịu đòn tốt vô cùng. Dùng cây gỗ lớn đánh nửa canh giờ khiến hắn kêu cha gọi mẹ nhưng khi vừa buông tha thì chạy nhảy bình thường trở lại. Cũng không biết da thịt của hắn như thế nào nữa.

Nhìn mẫu thân xuân phong đầy mặt khi đến nhưng lại giận dữ rời đi, lại nhìn Lăng Thần đứng một bên sớm đã cười đến đau cả bụng! Đang ôm cái bụng nhỏ rên rĩ. Chứng kiến bộ dáng chết đi sống lại của Lăng Thần, Lăng Thiên có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Không nhịn được một tay bắt lại, đem thân thể nàng kéo lại đặt lên trên đầu gối mình, cố gắng đẩy cái mông nở nang lên ‘ba ba’ hai cái tát to tướng. Âm thanh thanh thúy dễ nghe, Lăng Thiên lại cố ý vịn về ngón tay. Ừm, cảm giác thật mềm mại...

Lăng Thần hoảng hốt kêu một tiếng, bưng mông nhảy dựng lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ như gấc. Vành mắt cũng đỏ lên.

Vừa thấy Lăng Thần lại muốn rơi nước mắt thì Lăng Thiên lại càng hoảng sợ, vội vàng chuyển mắt nói: “Thần nhi, vậy phải làm sao bây giờ, công tử ta đến lúc đó nên ứng phó như thế nào hả, mau giúp ta nghĩ một cái chủ ý đi.”

Lăng Thần bị hắn ngắt lời, trong đôi mắt sáng nước mắt sắp chảy ra liền chảy ngược trở về, nghĩ đến việc này khiến nàng ko nhịn được lại nở nụ cười: “Hừ, làm thế nào là làm thế nào, thiếp cũng không tin trong thiên hạ này, còn có vấn đề khó nào công tử không giải quyết được?”

Lăng Thiên thở dài một tiếng, vẻ mặt đau thương: “Sự tình cho tới bây giờ thì ta cũng không thể làm gì khác hơn là phải đi ra ngoài một lúc!”

“Hi hi hi ...” Lăng Thần hiển nhiên rõ ràng Lăng Thiên nói “đi ra ngoài một lần nữa” là có ý tứ gì. Nàng nhịn không được cười lớn hơn nữa. Tiếng cười như chuông ngân quanh quẩn tại tiểu viện, có vẻ như chủ nhân của tiếng cười vui sướng tới cực điểm.

Lăng Thiên âm trầm nghiêm mặt, trên mặt tựa hồ sẽ toát ra một tầng sương lạnh nói: “Hỏi Lăng Kiếm một chút chuyện của phụ tử Lăng Không hẳn điều tra tới đâu rồi? Một lũ đầu heo, mười năm không có tiến triển chút nào. Nói cho hắn, trong vòng hai tháng nếu không làm được thì kêu hắn hồi phủ, ta tự tay chỉ bảo!” Một luồng lửa giận không chỗ phát tiết nên đành phải phát tới trên người Lăng Kiếm vậy.

Kỳ thật việc này không trách được Lăng Kiếm, chủ yếu là Lăng Thiên vốn không đem phụ tử Lăng Không để vào mắt. Từ khi Lăng Thiên bắt đầu hơi lớn một chút thì phụ tử Lăng Không trở thành một món đồ chơi bị Lăng Thiên chơi đùa xuất ba năm. Mấy năm gần đây lại đem hai phụ tử này trục xuất tới Tây Bắc. Bây giờ Lăng Thiên không biết chính là kẻ đồng mưu với phụ tử Lăng Không. Bên trong Lăng Phủ đã bị Lăng Thiên tiêu trừ không ít nhưng bất quá vì bắt được kẻ chủ sự sau lưng Lăng Không nên tạm thời Lăng Thiên còn không nghĩ sẽ động đến hắn. Lại e sợ cho gia gia tuổi lớn, chịu không nổi đả kích này, liền chậm rãi hạ xuống. Bất quá chịu tội cũng là Lăng Không phụ tử, cơ hồ bị hắn hành hạ muốn chết đi sống lại!

Thân thể mềm mại của Lăng Thần co rụt lại, thầm nghĩ: Lăng Kiếm, tiểu tử đáng thương! Ngươi vô tội lại trở thành đối tượng cho công tử phát tiết. Ráng bảo trọng nha. Một lúc lâu sau, một con diều ưng trong tiểu viện cất cánh bay ra, tại giữa không trung xoay tròn tựa như một đạo tia chớp màu đen biến mất tại phía chân trời!

Lăng Kiếm đang bề bộn công việc ở xa ngàn dặm đột nhiên sợ run cả người.

Dưới sự bắt mắt dĩ của Lăng Thiên và tiếng cười vui vẻ của Lăng Thần, đám hạ nhân trong phủ đều vội vàng chuẩn bị trang phục cho Đại hoàn khố đi dự tiệc. Hôm nay binh mã của Lăng đại nguyên soái rất cực cũng hồi kinh.

Cả nước vui mừng, bách quan đến dự đại khánh điển ở trong cung và bữa tiệc nhỏ do công chúa tổ chức lấy thơ lấy tranh kết bạn cũng được tiến hành.

79. Chương 8: Hoàn Khố Tập Hợp

Lăng Thiên lẳng lặng ngồi ở trong mật thất xem xét những tin nhận được từ nhiều nơi. Trong đó có một số tin tức đáng chú ý: Tam công tử Nam Cung Nhạc của Nam Cung thế gia - một trong sáu đại thế gia - thắng trước khởi hành tới Thừa Thiên. Nghe truyền rằng là đến để cầu thân với Dương gia.

Con trai Tiêu gia gia chủ Tiêu Phong Hàn là Tiêu Chấn Vũ mười ngày trước đã tiến vào Nam Trịnh bái phỏng một trong sáu đại thế gia: Đông Phương thế gia. (Thiên hạ tuy có bát đại thế gia nhưng Lăng Thiên lại có thói quen đem chính mình cùng Dương gia bỏ bớt đi. Đem Lăng gia bỏ bớt đi vì cảm thấy như vậy sẽ khinh thường thực lực của chính mình khi đặt cùng các gia tộc khác, về phần Dương gia lại hoàn toàn không để vào trong mắt)

Khiến cho Lăng Thiên cảm thấy hứng thú chính là tin tức cuối cùng: Bắc Ngụy hoàng đế vì thái tử mà đích thân hướng Ngọc gia cầu hôn, lấy vị trí chánh phi của thái tử để cầu hôn Ngọc gia Tiểu công chúa không ngờ bị cự tuyệt! Ngọc gia Tiểu công chúa quyết định du lịch đại lục để tăng trưởng kiến thức. trước mắt đã từ Bắc Ngụy lên đường, hành tung cụ thể không rõ.

Lăng Thiên tay nắm tờ giấy tin tức này không khỏi trầm tư. Ngọc gia có lớn bao nhiêu thì cũng nằm trong vòng quần hạt của hoàng đế ở Bắc Ngụy. Ngọc gia rốt cuộc có gì ỷ lại mà lại dám cự tuyệt việc cầu thân của thái tử? Hơn nữa lại do đích thân hoàng đế đứng ra cầu hôn! Ngọc gia quả nhiên không hề đơn giản! Mà câu cuối cùng “trước mắt hành tung không rõ” lại làm cho Lăng Thiên cảm thấy hứng thú. Lăng Thiên đương nhiên biết mạng lưới tình báo trong tay mình khổng lồ như thế này thế mà dưới sự tìm tòi trải rộng như vậy lại vẫn báo lên một câu “hành tung không rõ”! Việc này đến tột cùng nói lên điều gì?

Tình huống này có hai cách giải thích: Một: Tiểu công chúa Ngọc gia căn bản không hề đi đâu, về việc du lịch chỉ là cái cớ để cự tuyệt chuyện hoàng thất cầu hôn, trước mắt còn đang ở trong nhà; Hai: thế lực của Ngọc gia hoàn toàn che dấu được tin tức này, nửa điểm cũng không lộ ra. Nếu là lí do sau thì nói lên một điều: đó là thế lực Ngọc gia hơn xa Lăng Thiên cho nên mạng lưới tình báo của Lăng Thiên không thể tìm ra tin tức gì!

Hảo một cái Ngọc gia! Sắc mặt Lăng Thiên lặng yên như mặt nước. Đã có lá gan cự tuyệt đích thân hoàng đế Bắc Ngụy ra mặt cầu hôn thì cần gì phải lấy cớ? Như vậy lí do duy nhất là trường hợp sau!

Tiểu công chúa Ngọc gia nếu đã đi, trước mắt Thừa Thiên náo nhiệt như thế rất có khả năng sẽ đến Thừa Thiên Thành! Lăng Thiên liền mỉm cười: Chuyện này càng ngày càng náo nhiệt thì càng tốt! Xem tình hình thế này, đây cũng là một cơ hội cho chính mình à!

Lăng Thiên cười cực kỳ thâm trầm, nếu thực sự là Ngọc gia tiểu công chúa tới Thừa Thiên như vậy mình có thể từ từ tùy tùng của nàng mà suy đoán ra được một phần thực lực của Ngọc gia! Điều này đối với việc an bài các kế hoạch tiếp theo của Lăng Thiên cực kì có lợi.

Lăng Cửu len lén nhìn sắc mặt của Lăng Thiên, đưa ra quan điểm của chính mình: Nếu Lăng Thiên có thể đem Tiểu công chúa Ngọc gia đưa vào trong khuê phòng. Hắc hắc, có phải hóa kẻ địch thành đồng minh không.

Đối với đề nghị này Lăng Thiên chỉ cười trừ. Nếu như không hợp với yêu cầu của mình thì cho dù nàng là nữ nhi của Ngọc Hoàng Đại Đế cũng tránh sang một bên! Thống trị thiên hạ tất nhiên là quan trọng, nhưng cũng không thể hi sinh tình yêu của chính mình à! Đương nhiên nếu như Tiểu công chúa Ngọc gia cực kì phù hợp với tâm ý Lăng Thiên, như vậy hẳn cũng không ngại à.

Ngày mầu chốt cuối cùng đã tới!

Ngay từ sáng sớm, Lăng Thiên đã được Sở Đình Nhi gọi dậy, vẫy tay một cái liền có năm sáu nha hoàn đi vào chăm chút kĩ lưỡng Lăng Thiên từ trong ra ngoài. Làm đi làm lại một canh giờ mới khiến cho Sở Đình Nhi hài lòng. Đến khi Lăng Thiên ra khỏi cửa liền nhất thời như trút được gánh nặng, cảm giác như vừa từ trong tối lại được thấy ánh mặt trời thật thoải mái. Còn chưa ra khỏi cửa nhưng mẫu thân Sở Đình Nhi đã lại đuổi theo: “Thiên nhi, người nào người có thể trêu chọc, nhưng ngàn vạn lần đừng động đến hai vị Kim Phượng, Kiều Nguyệt công chúa nhé, vi nương không muốn ném mùi thất bại khi đến gặp Hoàng thượng đâu.”

Lăng Thiên luôn miệng đáp ứng, vội vàng gọi mấy gã hộ vệ, gần như chạy trốn ra khỏi cửa càng không phải nói đến việc chờ tên Vương Bác kia. Ngồi lên ngựa là roi ngựa quất liên tục. Giống như cửa nhà ở sau lưng mình tùy lúc có thể có một con yêu quái lao ra đuổi theo.

Người như ngọc, ngựa như rồng. Lăng Thiên vốn đã anh tuấn tiêu sái, giờ này thêm trang phục đang bận lại càng xuất chúng, dọc đường hấp dẫn đại đa số ánh mắt người đi đường. Nhưng khi bọn họ nhận ra đây là Lăng đại công tử tiếng xấu truyền xa liền kinh hoảng thất thố mà dời ánh mắt đi chỗ khác.

Một canh giờ trang điểm. Trời ạ! Trong lòng Lăng Thiên kêu thảm thiết. Đối với người bình thường ngủ dậy đánh răng rửa mặt không quá ba phút như Lăng Thiên thì một canh giờ vừa rồi quả thật là giống như địa ngục.

Bốn gã hộ vệ phía sau nghi hoặc nhìn về cửa phủ, không hiểu sao công tử gia bình thường không sợ trời không sợ đất hôm nay lại làm sao vậy? Chẳng lẽ là nghe được hoàng cung mỹ nữ tụ tập, lại hưng phấn đến mức một giây cũng không chờ được? Mọi người liền cười cổ quái, đánh ngựa đuổi theo.

Mỗi lần Lăng Thiên đi tới hoàng cung đều cảm thấy không thoải mái. Đây cũng gọi là hoàng cung ư? Lăng Thiên hận không thể chính mình đem hoàng đế xuyên về thế kỉ XXI cho hắn đi xem Bắc Kinh cổ cung, đây mới gọi là hoàng cung! Đây gọi là cái gì vậy.

Nhưng mà nơi đây cũng thật lớn. Thậm chí Lăng Thiên còn cảm giác được hoàng cung này có khí phái hơn Lăng Phủ biệt viện mà hắn xây dựng nữa.

Xuống ngựa trước cửa cung, Lăng thiên phân phó mấy tên hộ vệ rồi đi theo hai gã thị vệ chuyển đón khách hướng Trường Nhạc cung đi tới.

Hai gã thị vệ dẫn đường đều nhận ra vị Lăng đại công tử này, dọc đường đương nhiên là hết sức lấy lòng.

“Lăng công tử, Lăng đại tướng quân hiện giờ đang ở Võ Đức điện, công tử có muốn ghé qua một chút không?”

“Ta đi làm gì? Tìm lão nhân của ta để bị đánh à?” Lăng Thiên nhớ tới tối hôm trước Lăng Khiếu về nhà. Thấy mặt mình, quả thật nếu như không phải đã quá mệt mỏi thì đã dừng lại dùng gia pháp trừng trị. Nghĩ đến điểm này Lăng Thiên lại cảm thấy buồn bực phi thường, nói thế nào thì cũng là con ruột, sao cứ như là kẻ thù thấy nhau vậy.

Nghe xong lời của Lăng Thiên, hai gã thị vệ đều là cười trộm một trận.

Lăng Thiên vừa hướng về trước đi vừa hỏi: “Hôm nay đến trước ta đã có bao nhiêu người rồi?”

Một gã thị vệ liền đếm trên đầu ngón tay: “Dương đại công tử đến sớm nhất, nghe nói đi cùng còn có Nam Cung thiếu gia, Lý đại công tử, Lưu thiếu gia, hai vị công tử của Phó gia, Tô gia đại công tử...” Kể ra liên tiếp mấy cái tên, dĩ nhiên đã có mấy chục nhân vật nhân vật!

Lăng Thiên đảo đảo tròn mắt: “Ta dám đánh cuộc là mấy tên này mấy năm vừa qua đều đến sớm như vậy. Thật là không chịu thua kém ai.”

Hai gã thị vệ liền cười hưởng ứng nhưng trong lòng lại thầm nói: “Người nếu chịu thua kém ai thì bây giờ có vang dội thế không?”

“Lăng công tử, phía trước là Trường Nhạc cung rồi, tiểu nhân không thể tiến vào Mời công tử cứ tùy tiện.” Hai gã thị vệ khom người cáo lui. Lăng Thiên ừ một tiếng, tiện tay lấy ra hai tấm ngân phiếu: “Cầm lấy mà đi uống rượu, xem như bốn công tử đãi các người.”

“Đa tạ công tử”

Lăng Thiên vừa mới bước vào Trường Nhạc Cung liền có hai cung nữ tiến lên đón tiếp. Đi chưa được mấy bước liền nghe từng đợt tiếng cười huyền ảo từ bên trong phát ra. Lăng Thiên nhú nhú mày, mấy tên gia hỏa này, xem hoàng cung như là kĩ viện sao? Sao lại dám lớn tiếng như vậy chứ?

Vừa vào cửa điện, Lăng Thiên cơ hồ hoài nghi là mình đến nhầm chỗ. Bên trong đông một đoàn, tây một đám, tất cả đều là một sắc đại lão gia, về phần tiểu thư khuê phòng một người cũng không thấy. Mấy tên này Lăng Thiên đều nhận thức được, đều là thành viên của các thế gia. Nếu nói về trình độ hoàn hảo, so với Lăng Thiên có thể nói là cũng ngang nhau. Ngay cả khi có kém thì cũng chỉ kém một chút xíu mà thôi.

Chỉ thấy cả đám người đều hết sức phấn khởi, nói chuyện mưa xuân bắn tung tóe, hiển nhiên đối với bách hoa hội lần này đều cảm thấy cực kì hứng thú. Có mấy người có vẻ không chịu thua kém ai, dưới hông đã đùn lên một khối có vẻ như gương cung bệ kiếm, dù có trường bào che lấp thì cũng hơi lộ ra! Cũng không biết là đang nghĩ tới cái gì.

Lăng Thiên không khỏi dừng bước, quay đầu hỏi hai cung nữ: “Có phải là nhầm chỗ hay không? Đây rốt cuộc là Bách hoa đại hội hay là Hoàn hảo đại hội?”

80. Chương 9: Nam Cung Công Tử

Lăng Thiên ồ một tiếng: “Ta đợi lát nữa vậy!”

“Ha ha, đây không phải là Lăng công tử sao? Nhiều ngày không gặp Lăng công tử càng thêm tuấn tú.” Lăng Thiên đang muốn xoay người thì một âm thanh lấu cá vang lên. Liếc mắt nhìn qua thì Lăng Thiên liền thấy một tên công tử bận quần áo thêu dây hoa bướm đang tươi cười nói chuyện với mình. Khí trời gần cuối xuân không nóng lắm mà hắt lại phe phẩy quạt, cực lực biểu hiện ra bộ dáng phong độ. Phối hợp với gương mặt hắc có chút hèn mị bi ối không thích hợp chút nào.

“Khụ khụ, thì ra là Lưu huynh.” Lăng Thiên cực lực đè nén ý định đánh lên cái mặt lấu cá của hắn nên đành tươi cười một cách miễn cưỡng. Vị lưu huynh này tên là Lưu Truyện Chí, là con trai duy nhất của Thái Úy Lưu Khánh ở đương triều. Hắn cũng giống như Lăng Thiên: Rất khó để có thể kết hôn.

Lăng Thiên có chút không rõ, theo ý nghĩ của hắn thì những đệ tử trong các đại gia tộc giàu có thì tại sao vẫn không có ai đến cầu hôn? Chẳng lẽ trên thế giới này không có nàng danh lợi sao?

Lăng Thiên nào biết những gia tộc như bọn họ thì quan trọng nhất chính là tìm được một người môn đăng hộ đối. Một ít gia tộc nhỏ tuy có con gái nhưng mà mấy tên như Lăng Thiên đây còn chưa có chánh thê thì bọn họ sao dám treo cao? Đành phải chờ có chánh thê rồi thì bọn họ mới dám tìm đến. Về phần một ít gia tộc có thể lực không chênh lệch lắm thì luôn muốn tìm kiếm một nơi tốt đẹp cho con gái mình. Đại xú danh hoàn hảo này của Lăng Thiên đương nhiên là không có trong sự lựa chọn này. Trên dưới đều khó nên mới tạo thành cục diện xấu hổ này.

Lời nói của Lưu Truyện Chí này khiến mọi người đều nhìn về cửa, khi nhìn thấy Đại công tử ở Thừa Thiên này thì đám hoàn hảo như ong vỡ tổ đi ra chào hỏi. Nhưng lại có sáu người đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Đương nhiên ánh mắt Lăng Thiên sẽ chú ý đến sáu người này.

Một người quen: Dương Vĩ Dương đại công tử, bên cạnh hắn là hai đệ đệ của Dương Vĩ. Mà đứng kế bên là một vị bạn cầm bào rất tuấn tú. Bên người hắn có một vị công tử nhỏ tuổi mi thanh mục tú, cả người phát ra mùi son phấn rất đậm. Lấy nhãn lực của Lăng Thiên thì chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra đây là một nữ tử cải nam trang. Phía sau bọn họ có một hắc tử khôi ngô đang đứng. Lăng Thiên vừa nhìn vị trí đại hắc đó đứng liền xác định hắn chính là hộ vệ của cầm bào công tử kia.

Vị cầm bào công tử này Lăng Thiên nếu không đoán sai thì chính là Tam công tử của Nam Cung thế gia - Nam Cung Nhạc. Những người khác đến đây đều đi một mình nhưng tiểu tử này lại không chỉ mang theo hộ vệ mà còn cả một nữ tử nữa.

Trong lòng Lăng Thiên hừ một tiếng. Nếu thân mật cùng với Dương gia như vậy mà còn đứng đối diện với mình như vậy. Đối với địch nhân Lăng Thiên không có ý tứ nhân từ chút nào.

“Tên gia hỏa có bộ dáng như con chó nhỏ kia là ai thế?” Lăng Thiên hếch mũi lên trời nói.

Đám người Lưu Truyền Chí sớm đã bắt mắt với đám người Nam Cung Nhạc. Người này luôn mang theo một cỗ ngạ khí nồng đậm, nói chuyện với mọi người câu được câu không như không để bọn họ trong mắt. Lúc này nghe được ngữ khí của Lăng Thiên có chút bất thiện thì bọn họ đều mừng rỡ trong lòng. Con bà nó, chúng ta không thể trêu vào người nhưng bây giờ có nhân vật có thể trêu các ngươi rồi. Tất cả đều thêm chút mắm chút muối giới thiệu cho Lăng Thiên một phen.

Lúc này Nam Cung Nhạc đã thể hiện phong độ của bản thân, từ xa xa nhìn Lăng Thiên vuốt cằm cười nói: “Vị này chính là Lăng công tử đây sao? Đại danh như sấm bên tai, ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay nhìn thấy quả nhiên là danh bất hư truyền. Lăng công tử không hổ là nhân vật phong lưu một đời.”

Ba huynh đệ Dương Vĩ bên cạnh vội vàng a dua theo, Dương Vĩ âm dương quái khí nói: “Đúng vậy. Lăng đại công tử danh truyền thiên hạ. Vị muội tử này của ta mặc dù ở xa ngàn dặm nhưng cũng đã biết đến danh tiếng rồi.”

Muội tử? Vừa đến đã định thân sự rồi? Tốc độ thật nhanh. Xem ra Dương Gia cũng chờ mong đám hỏi này đỏ mắt đi chứ. Nhìn bộ dáng đắc ý của Dương Vĩ thì thấy rõ hẳn e sợ người khác không biết bị Nam Cung công tử này là muội tử của hắn. Xem ra Dương gia đối với đám hỏi môn đăng hộ đối này thỏa mãn cực kỳ.

Lăng Thiên cười ha ha, đi lên hai bước nói: “Muội tử? Thứ lỗi cho kiến thức của Lăng Thiên hẹp hòi. Không biết vị Nam Cung công tử danh truyền thiên hạ này khi nào đã trở thành nữ tử của Dương gia vậy?”

@Nữ tử: Con rể

Nam Cung Nhạc mỉm cười, bộ dáng rất có phong độ nói: “Tiểu đệ lần này đến Thừa Thiên là vì cầu thân mà đến. Được Dương gia chủ coi trọng nên đã đáp ứng hôn sự rồi!”

Lăng Thiên kinh ngạc ừ một tiếng: “Lại nghe nói Dương gia có hai đóa kim hoa nhưng không biết Nam Cung huynh ‘nhật’ được đóa nào vậy?” Lời này có chút lỗ mãng nên khiến cho sắc mặt ba huynh đệ Dương Gia nhất thời khó nhìn. Dương Vĩ âm trầm nói: “Gia tổ làm chủ đã gả đại muội cho Nam Cung!”

Lăng Thiên có chút tiếc hận thở dài một tiếng nói: “Thì ra là thế. Nhưng không biết Nam Cung huynh hôm nay đến Trường Nhạc Cung này có chuyện gì quan trọng nữa không? Chẳng lẽ Dương đại tiểu thư còn chưa đủ nên đến đây kiểm thêm một tiểu thiếp sao?”

Nhất thời đám hoàn khố sau lưng Lăng Thiên cùng kêu lên phụ họa theo. Người này vô thanh vô tức ‘đoạt’ đi Dương đại tiểu thư mà hôm nay còn dám đến đây nữa. Rõ ràng là tâm tư không tốt đẹp gì.

Sắc mặt Nam Cung Nhật hơi khó nhìn, cô nương cải nam trang bên cạnh hắn liền nhảy dựng lên quát: “Họ Lăng kia. Nhị ca của ta đến đây làm gì thì có quan hệ gì với ngươi?” Câu nói này của nàng vừa vang lên thì đám công tử liền biết đây là một nữ tử liền chuyển ánh mắt ra đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Từ ‘họ Lăng’ trong câu nói của nàng thì có thể biết được ấn tượng của nữ tử này đối với Lăng Thiên không tốt đẹp gì.

Lăng Thiên ồ một tiếng, không nhanh không chậm nói: “Thì ra là Nam Cung tiểu thư. Như vậy khó trách...” Hắn nói lại cố ý kéo dài ra, lời nói có vẻ tràn đầy thâm ý.

Nam Cung Nhạc oán trách nhìn muội muội mình một cái nói: “Đây là xá muội Nam Cung Ngọc. Tuổi còn nhỏ nên không biết lẽ phải mong Lăng công tử chớ trách. Còn hôm nay tại hạ dày mặt đến đây chỉ là đi theo ba người Dương huynh để gặp người quen mà thôi.” Nam Cung Ngọc bị bại lộ thân phận nhưng hắn vẫn che lấp lửa giận trong lòng. Mặc dù nói vậy nhưng sự âm độc chột lóe trong mắt vẫn không thoát khỏi tầm nhìn của Lăng Thiên. Đại hán ở phía sau lại càng giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Thiên.

Nhưng vị cô nương Nam Cung Ngọc lại không có nhin được như vậy. Vẫn không buông tha cho nói: “Họ Lăng. Vừa rồi ngươi nói ‘như vậy khó trách’ có ý tứ gì?”

Lăng Thiên cười ha ha, những công tử sớm đã hiểu được ý của Lăng Thiên cũng nở nụ cười theo.

Nam Cung tiểu thư nhất thời đỏ bừng cả mặt. Nàng ở trong gia tộc là một người được sủng ái nhất, cả ngày chỉ vênh mặt lên sai khiến thì sao có thể chịu được sự châm chọc như thế này? Huống chi từ trong miệng của Dương gia đã nghe được bao nhiêu điều nghe tởm của Lăng Thiên nên bây giờ nàng phần nộ cực

kỳ: “Cười cái gì? Cầm miệng tất cả lại cho bốn cô nương! Người nói rốt cục là ý tứ gì?” Câu cuối cùng là nói với Lăng Thiên.

Chỉ nghe một âm thanh cười hắc hắc từ cửa đại điện truyền đến nói: “Nếu Nam Cung công tử không phải đến đây tìm tiểu thiếp thì Nam Cung cô nương đến nơi đây để chọn chồng phải không? Tại hạ năm nay mới đôi tám, xinh đẹp như hoa mà vẫn chưa lập gia đình. Không biết có lọt vào mắt xanh của Nam Cung cô nương không?” Tiếng nói như vịt này vừa vang lên thì mọi người không cần quay đầu lại cũng biết người đến là ai. Người kia cùng với Lăng Thiên và Dương Vi đồng nhóm tam đại hoàn khổ - Vương Bác - Chỉ bằng một câu nói này thôi đã không phụ đại danh hoàn khổ của bản thân.

Mọi người quay đầu nhìn lại chỉ thấy một người đang đứng trước cửa. Cả người bận một cái áo choàng màu xanh đậm, trên đầu lại còn một đóa hoa mẫu đơn thật lớn, trên má còn có một nốt ruồi màu đen không hề nhỏ lại còn mọc ra một đám lông đen dài nữa. Hiện đang một tay vịn vào đám lông đen đó, đôi tay nhàn đang đánh giá bộ ngực của Nam Cung Ngọc. Trong miệng tất tặc không ngừng.

Người này cao khoảng bảy xích nhưng cân nặng tuyệt không hơn trăm cân. Cả người bận quần áo như vậy giống như là một cây gậy trúc đang cắm trước cửa đại điện.

Xích: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3 mét.

@Có lẽ mọi người khó hiểu tại sao Nam Cung Nhạc khi là nhị ca nhưng khi lại là Tam ca phải không? Cái này mình giữ theo đúng nguyên tác đó. Híc, loạn cả lên, chẳng biết hẳn thứ 2 hay thứ 3 nữa. Để mấy chương sau sẽ làm rõ vậy.

81. Chương 10: Giương Cung Bạt Kiếm

Chuyện này quả thực là rất nóng nảy.

Những công tử đang đứng một bên xem tam đại hoàn khổ đều đến đông đủ, hơn nữa còn đang đấu đá nhau khiến họ hưng phấn hẳn ra.

Tất cả mọi người đều biết trong tam đại công tử thì Vương Bác và Lăng Thiên cùng có ý tưởng đen tối. Phụ thân Vương Thái Phó của Vương Bác cùng đối địch với Dương gia. Mà trong những ngày bình thường, ba huynh đệ Dương gia mặc dù bị thiệt thòi nhiều nhưng lại không yếu thế chút nào. Hôm nay lại có viện binh là nhị công tử của Nam Cung thế gia. Xem ra hôm nay sẽ có trò để xem rồi.

Thân thể mềm mại của Nam Cung Ngọc run run, nhảy dựng lên hét: “Đồ tên vô sỉ! Lưu manh! Ác đồ! Hạ lưu! Dơ bẩn! Xấu xa! Hồn đản...”

Mạnh mẽ! Mạnh mẽ cực kỳ!

Chỉ thấy Nam Cung Ngọc giống như một con sư tử bị chọc giận, lông tóc cả người dựng đứng lên trừng mắt nhìn Vương Bác như muốn nuốt hẳn vào bụng.

Gần trăm công tử trong đại sảnh nhất thời rụt cổ lại.

Mới vừa rồi nghe nói vị này chính là Nam Cung thế gia tiểu thư thì không ít người tồn tại ý niệm ‘cầu hoàng’ trong đầu. Nhưng bây giờ lại nghe được vị Nam Cung tiểu thư này mắng người lại lưu loát lại nhìn thấy bộ dáng giương nanh múa vuốt của nàng thì trong lòng bọn họ đều âm thầm hô: Bỏ tất phù hộ! Tuyệt đối không nên để vị Nam Cung tiểu thư này coi trọng chính mình. Bực nữ tử như thế này khi lấy về nhà thì ai có thể chịu nổi đây.

Vốn Vương Bác dấu một tay ở sau lưng nhẹ nhàng lay động quạt cổ gắng tạo ra bộ dáng phong độ đang đứng trước cửa cảm giác được mình rất ‘ngọc thụ lâm phong’ thì đột nhiên nghe được một trận mắng cuống bạo như hồng thủy đang nhắm về chính mình. Nhìn thân thể nhỏ bé của vị nữ giả nam trong này đứng trước mặt nhất thời sững sốt ngây người.

“Khụ khụ...” Lăng Thiên khom lưng ho khan một trận. Nếu không làm vậy sẽ không nhịn được mở miệng cười lớn.

Nam Cung Ngọc sau khi giáo huấn xong Vương Bác liền quay đầu lại nhìn Lăng Thiên nói: “Họ Lăng. Hôm nay ngươi hạ nhục bản cô nương thì ngươi sẽ hối hận!”

Sắc mặt Nam Cung Nhạc lãnh đạm nhìn Lăng Thiên nói: “Lăng công tử lại hạ nhục nhã một tiểu cô nương quả thực có chút quá phận đó.”

Lăng Thiên đột nhiên giận dữ: “Lệnh muội của ngươi mở miệng một câu họ Lăng hai câu họ Lăng thì Nam Cung công tử cũng phải có công đạo với ta chứ?”

Nam Cung Nhạc cười lạnh một tiếng nói: “Chẳng lẽ Lăng công tử ngay cả một nữ tử nhỏ tuổi như vậy vẫn không bỏ qua sao?”

Lăng Thiên bĩu môi: “Thì ra tại Nam Trịnh nữ tử giết người không có phạm pháp?”

Dương Vĩ chen miệng vào: “Lăng Thiên. Hôm nay ngươi quá đáng! Khi hạ nhục khách nhân của Dương gia ta, là tấn muội tể của ta thì ngươi đem Dương gia ta đặt ở chỗ nào?”

Vương Bác cười ha ha: “Tân muội tể? Chẳng lẽ Dương công tử còn có một vị cựu muội tể sao? Nói như vậy thì Nam Cung công tử ngươi bị thiệt thòi rồi...”

Mấy tên hoàn khố bình thường giao hảo tốt với Lăng Thiên và Vương Bác đều đồng thanh cười to.

Nam Cung Nhạc rốt cục không thể bảo trì hình tượng phong nhã nữa, khuôn mặt tuấn tú muốn vặn vẹo cả lên. Nổi giận gầm lên một tiếng nhắm thẳng vào Vương Bác đi đến. Người này lại dám vũ nhục vị hôn thê của mình! Kể sỹ có thể nhẫn nhưng không thể chịu nhục.

Lăng Thiên bước ra nghênh đón ở trước đường đi hấn: “Nam Cung công tử. Nơi đây chính là hoàng cung của Thừa Thiên ta. Nhưng muốn cho hai quốc gia động binh sao?”

Nam Cung Nhạc hít một hơi thật sâu, ánh mắt như độc xà nhìn Lăng Thiên: “Lăng Thiên, đây là đạo tiếp khách của Thừa Thiên sao?”

“Xí! Ngươi mà là khách sao?”

“Đúng! Nghĩ lại xem là ai khơi mào gây sự trước...”

“Ha ha, thật sự là buồn cười. Chính mình không có giác ngộ của khách nhân nhưng sau khi chịu thua thiệt liền nghĩ đến mình là khách sao...”

“Nam Cung thế gia bất quá cũng như thế thôi...”

“Đây là Thừa Thiên Thành chứ không phải là Kim Bích Thành ở Nam Trịnh. Nam Cung công tử nói vậy thì ngươi sai lầm rồi?” Lăng Thiên còn chưa trả lời thì đám công tử ở phía sau đều không nhịn được lên tiếng mắng hấn. Nam Cung Nhạc khi đến đây thì đôi mắt đã mọc trên đỉnh đầu, lỗ mũi héch lên trời. Bộ dáng ngông nghênh cực kỳ. Sau lại nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo của Nam Cung Ngọc khiến mọi người không vừa lòng chút nào. Lúc này lại thấy huynh đệ bọn họ không cãi lại Lăng Thiên thì mọi người hợp lực ‘ném đá xuống giếng’ có vẻ ăn ý vô cùng.

“Làm càn!” Dương Vĩ hét lớn một tiếng. Giận dữ: “Còn thể thống gì?”

“Làm càn!” Lăng Thiên cũng quát một tiếng nhưng lời này hấn nhắm vào Dương Vĩ. Tiếp theo liền cười dài nói: “Dương Vĩ Dương đại công tử. Chỉ bằng ngươi thôi thì dường như còn chưa đủ tư cách nói hai chữ này!”

Sau đó lại nói với mọi người ở phía sau: “Các ngươi cũng đừng quá đáng. Nói chuyện nhẹ nhàng một chút. Không thấy Nam Cung thiếu gia đã chuẩn bị sẵn sao? Ngay cả tùy thân hộ vệ cũng mang đến đây đó? Chỉ bằng mấy khớp xương nhỏ bé của các ngươi thôi vẫn còn chưa đủ tay người ta đó...”

Lời vừa dứt thì mọi người lại càng phản ứng mạnh mẽ hơn. Tất cả đều không cam lòng. Mọi người đều giận dữ, hấn lấy quyền gì mà dám mang hộ vệ đến đây chứ?

“Nam Cung công tử thật là rất cẩn thận. Không mời mà đến thì thôi. Ngay cả khi đến hoàng cung của Thừa Thiên ta lại dẫn theo cả bảo tiêu nữa. Chẳng lẽ sợ chúng ta ăn thịt người sao?”

“Không sai không sai. Mọi người đều đi đến đây một mình. Không một ai dẫn theo hộ vệ cả...”

“Làm gì có. Các vị không biết Nam Cung công tử chúng ta rất nhất gan sao? Chịu không nổi hù dọa đâu?”

“Thì ra là thế. Lời ấy rất có lý. Huynh đài quan sát thật kỹ lưỡng. Tiểu đệ bội phục bội phục.”

“Quá tăng bốc...”

Nhất thời trong đại điện huyền ảo vô cùng. Nam Cung Nhạc tức đến xanh mặt, mình mang theo hộ vệ đến lại trở thành bia ngắm của bọn chúng. Việc này tuy không thích hợp quy củ nhưng lúc này hắn bỏ đi ra ngoài thì lại nói rằng mình sợ bọn chúng. Trong lúc nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Ba huynh đệ Dương gia mở miệng mắng to. Cùng với mọi người âm ỉ thành một đoàn.

Hai bên tạo thành thế giương cung bạt kiếm đang tiếng lại gần nhau. Mắt thấy văn đầu sắp trở thành vô đầu rồi. Lăng Thiên chạy thổi gió đốt lửa khắp nơi, trong lòng vui vẻ. Chỉ cần tên hộ vệ kia vừa ra tay thì bốn công tử chỉ cần liếc mắt liền nhìn thấu chi tiết của hắn cũng nhìn thấu luôn Nam Cung thế gia của người.

“Công chúa điện hạ đến!” Âm thanh quái quái của thái giám vang lên đem suy nghĩ miên man trong lòng Lăng Thiên đánh tan.

Mọi người oán hận nhìn nhau đều tự trở lại ghế ngồi. Dù sao ai cũng không muốn bị mất mặt mũi trước mặt công chúa điện hạ cả.

Lăng Thiên lắc đầu không chút hứng thú. Sớm không đến muộn không đến lại đến ngay lúc gay cấn này. Hắn hưởng Vương bác vẫy vẫy tay cho hắn đưa lỗi tai lại nói nhỏ: “Vương huynh. Tiếng nói của vị thái giám này có chút âm điệu đó chứ!”

Vương Bác còn tưởng hắn muốn nói bí mật gì nhưng khi nghe vậy liền không biết khóc hay cười ‘phi’ một tiếng. Trùng mắt hắn nói: “Ta xem người mới có âm điệu đó chứ!”

Một làn gió thơm ngát thổi vào làm cho mọi người không nhịn được hít hít vài cái.

Tại thông đạo đi vào nội điện có một đám nữ tử đang thấp giọng nói chuyện hoặc đang đùa giỡn nhau hoặc cười duyên không dứt đang đi ra.

Lăng Thiên thầm than một tiếng: Hắn có cảm giác như đang tiến vào kỹ viện.

Dường như trong trí nhớ ở kiếp trước, lão bản trong TV giương khăn tay lên hô lớn: Các cô nương ra tiếp khách! Tiếp theo các cô nương âm ỉ đi ra một đám như vậy.

Oanh oanh yến yến như vậy khiến cho tình huống giương cung bạt kiếm trong Trường Nhạc Cung quét sạch sẽ. Mấy tên cầm thú đều mang theo vẻ mặt ân cần, mỗi người đều ngụy tạo bộ dáng hiền lành ôn hậu nhưng đầy trang nghiêm nói chuyện với nhau. Một ít đang nói về đại nho đương thời, một ít bàn kinh luận đạo. Nhưng đôi mắt lại di chuyển khắp nơi trên người chúng nữ tử. Tâm tư hoàn toàn không đặt trên câu chuyện mà đôi môi lại nói liên tục.

“Trương huynh. Năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hả? Đúng đúng. Không sai không sai...”

“Àn, Trương huynh nói có lý!” Mọi việc cứ diễn ra như vậy hoài nhưng đám hoàn khố kia lại không biết chán chút nào.

Lăng Thiên giương mắt nhìn lại nhưng không thấy được nhân vật giống như mục tiêu của hắn hôm nay. Mục tiêu của hắn đương nhiên là vị tiểu công chúa của Ngọc gia kia. Chẳng lẽ ta đoán sai? Nàng vẫn chưa đến Thừa Thiên?

82. Chương 11: Kiều Nguyệt Công Chúa

Hai thiếu nữ kiều diễm mặc áo vàng chính là hai vị công chúa Kim Phương và Kiều Nguyệt. Kim Phương công chúa chính là do hoàng hậu Dương Tuyết sinh ra, Kiều Nguyệt công chúa thì là bảo bối của Lăng Nhiên

quý phi. Hai vị công chúa này được hoàng thượng yêu thương nhất, vừa khéo cũng ở trong hai thế trận lớn. Lúc này, Kiều Nguyệt công chúa đang vẫy tay với Lăng Thiên.

Lăng Thiên mặt khổ não thở dài một tiếng, chỉ đành bước tới. Kiều Nguyệt công chúa bình thường rất chiều cổ vị biểu đệ này, thấy hắn tới, ghé vào tai hắn nói: “Thiên đệ đệ, người nhìn trúng người nào rồi? Nếu xấu hổ không dám nói với phu nhân thì để tỷ tỷ nói giúp người.” Nói xong, trong mắt đầy vẻ trêu ghẹo.

Lăng Thiên mặt đau khổ, thò ngón tay ra chỉ về phía đám oanh oanh yến yến trong đại điện vạch một vòng, thấp giọng nói: “Kiều Nguyệt tỷ, những ả này á? Cái loại dong chi tục phấn này, tiểu đệ sao có thể nhìn trúng được chứ?” Nói xong, mặt Lăng Thiên tỏ vẻ chán nản.

Kiều Nguyệt công chúa đưa ngón tay ngọc ra, hung hăng ấn lên đầu hắn một cái, yêu kiều nói: “Những người này người nhìn không vừa mắt á? Các mỹ nhân trong kinh thành đều ở đây hết rồi. Nếu thế này còn không được, người chỉ đành ở vậy thôi.”

Lăng Thiên ưỡn mặt lên, nói: “Nếu thực sự không được, vậy Kiều Nguyệt tỷ tỷ đành chịu ủy khuất mà nhường cho tiểu đệ rồi.”

Lập tức mặt ngọc ửng hồng, Kiều Nguyệt công chúa lườm hắn, tức giận nói: “Chỉ biết nói linh tinh thôi! Còn không mau đi chọn ý trung nhân của đệ đi!” Kiều Nguyệt tuy bình thường rất thân thiết với Lăng Thiên, nhưng cũng không đến mức nói về chuyện hôn nhân, hướng chi, Lăng Thiên tiếng xấu vang dội, Kiều Nguyệt công chúa và hắn tuy là anh chị em con cô con cậu, nhưng cũng không dám để chuyện chung thân của mình phó thác lên người tên công tử Lăng Thiên phóng đảng này.

Lăng Thiên giang hai tay ra, nói: “Quả thật là không có, nếu không thì đệ về nhà cho rồi.”

Kiều Nguyệt công chúa vạn lần không ngờ rằng tầm mắt của vị tiểu đệ này lại cao như vậy, nhiều thiên kim mỹ nhân, đại gia khuê tú như thế này mà hắn vẫn không nhìn trúng ai. Không khỏi há to miệng vì kinh ngạc, chỉ vào Lăng Thiên mãi không nói thành lời. Lâu sau mới cụt hứng nói: “Những người này đệ đã nhìn không vừa mắt thì đệ đừng đến đó nữa, người ta cũng không nhìn trúng đệ đâu. Đệ về nhà đi.”

Lăng Thiên mắt sáng lên, thấp giọng nói: “Bên trong còn có ai à?”

Kiều Nguyệt công chúa hừ một tiếng, nói: “Bên trong còn có một số tài nữ, là nội viện mà người ta đặc biệt nhờ ta an bài cho, chính vì không bằng lòng gặp đám người ăn chơi phóng đảng các người nên mới làm vậy. Hiện tại đang ở bên trong đàm thi luận từ, vẽ tranh viết chữ, người tiến vào không phải là tự chuốc lấy sự bề mặt sao? Người thì hiểu gì về những thứ này?” Nói xong thở dài một hơi, càng thấy đau đầu không thôi về sự bất học vô thuật của vị biểu đệ này.

Mắt Lăng Thiên lại sáng lên, nói: “Thì ra cái mà người ta gọi là dĩ thi hội hữu, dĩ họa hội hữu, dĩ văn hội hữu (hội dùng thơ, dùng văn, dùng họa để kết giao bạn bè) đều ở bên trong, đệ đã nói mà, cái đám rối tung rối mù ở bên ngoài làm gì có nổi tí khí chất nào của hội thơ họa.”

Kiều Nguyệt công chúa lại thở dài, nói: “Đợi ta tổng cổ đám người các người đi rồi ta cũng phải vào trong. Còn Kim Phụng thì để ả ở lại đây đi, dù sao thì ả cũng cảm thấy rất hứng thú đối với loại náo nhiệt này, có chút thích thú với thơ họa.” Trong khi nói, rõ ràng là không để vị tỷ tỷ cùng cha khác mẹ vào mắt chút nào.

Lăng Thiên cười hắc hắc, nịnh hót: “Kiều Nguyệt tỷ, tỷ tiết lộ tiếp đi, bên trong là những ai? Có phải là thiên kim của những quý phủ đó không?”

Kiều Nguyệt công chúa trừng mắt nhìn hắn, nói: “Chẳng lẽ người còn thật sự muốn tiến vào trong để bị xấu mặt à? Nên thôi đi, người mà vào, những người này tất sẽ lũ lượt đứng dậy, làm quấy nhiễu nhả hứng của mấy vị tỷ muội, hay lắm đấy à? Hơn nữa, người ta căn bản không muốn gặp các người, lần này tới đây chẳng qua là bắt đắc dĩ mà thôi, hà tất phải cưỡng bách người ta thêm nữa? Điểm này, Kim Phụng ả cũng có ý đó, không thể để bất kỳ ai trong các người vào trong.”

Lăng Thiên thở dài tựa hồ như rất thất vọng: “Kiều Nguyệt tỷ, vậy đệ sẽ không vào đâu, tỷ chỉ cần nói cho đệ biết mấy vị đó là ai thôi là đệ thỏa mãn lắm rồi, như vậy chẳng lẽ cũng không được ư?” Thầm nghĩ nếu mấy vị giai nhân tự coi mình là cao thâm ở bên trong thì mình quả thật không nên vào.

Kiều Nguyệt công chúa vừa tức giận vừa buồn cười, nói: “Nói cho người biết tên họ để làm gì?” Nhưng nàng không muốn dây dưa với Lăng Thiên nữa, nên đành bắt đắc dĩ nói: “Bỏ đi, bỏ đi, cho dù nói ra tên họ thì người cũng chẳng nhận ra ai là ai, có thiên kim Phùng Nhã của nhà hộ bộ thượng thư, có thiên kim Tường Vi của hình bộ thị lang, tiểu thư Tô Thiển của đại y quan Tô đại nhân, nữ nhi Trầm Nhu Nhi của nhà Trần diện tướng quân, còn có nữ nhi của nhà lễ bộ thượng thư và thê chất nữ (cháu gái bên vợ) của lão, chính là những người này đó, được chưa nào?”

Lăng Thiên mắt sáng lên: “Thê chất nữ của nhà lễ bộ thượng thư? Lạ tai quá.”

Kiều Nguyệt công chúa cười nói: “Không chỉ lạ tai thôi đâu, ta còn thấy lạ mắt nữa ý chứ, thân hình thì đẹp, nhưng mặt lại khó coi, ” nói xong liền lắc đầu, “Thực sự khiến người ta không dám lấy lòng.”

Lăng Thiên thâm bất cười trong lòng, xem ra người hiền nghi chỉ có thê chất nữ của vị lễ bộ thượng thư này thôi. Hắn đảo mắt, nói: “Kiều Nguyệt tỷ, vậy đệ đi về đây.”

Kiều Nguyệt công chúa lúc này trong lòng mới thực sự thấy kinh ngạc, tóm lấy hắn: “Người thật sự không nhìn trúng ai à?”

Lăng Thiên mặt mày khổ não lắc đầu, nói: “Đệ về nói thẳng với mẫu thân, để bà tìm Hoàng Thượng cô trượng, gả tỷ cho ta thôi, chẳng còn cách nào khác cả.” Hắn lắc đầu thở dài rồi bước ra ngoài.

Kiều Nguyệt công chúa nhất thời cảm thấy lo lắng, nếu thẳng ôn này thật sự nói vậy, phụ hoàng của mình để lời kéo Lăng gia, chỉ sợ sẽ có thể đáp ứng! Không khỏi tâm loạn như ma. Minh tuy không có ác cảm gì với tên biểu đệ này, nhưng thanh danh của hắn bệ bối như vậy thì có chỗ nào hay chứ? Chẳng lẽ chuyện chung thân của mình lại bị chôn vùi như vậy ư?

Nàng tóm lấy tay áo Lăng Thiên, kéo hắn lại, nói với vẻ cầu khẩn: “Thiên đệ đệ, đệ nhìn kỹ lại xem, biết đâu lại có người hợp ý mà đệ lại chưa thấy.”

Lăng Thiên lầm bầm: “Những ả này, một ngày thấy cả bảy, tám lần, chẳng lẽ còn không phát hiện ra à? Tỷ đã không để ta vào tìm nàng đầu cho mình, vậy tỷ lo liệu cho tốt đi, chuẩn bị vào Lăng gia nhé!” Nói xong, đột nhiên cười hi hi ghé vào tai Kiều Nguyệt, nói nhỏ: “Kỳ thật trong lòng ta từ lâu đã rất ái mộ Kiều Nguyệt tỷ rồi.”

“Người đi chết đi!” Kiều Nguyệt tức giận, hung hăng đá một cái lên chân Lăng Thiên, lần thứ nhất nghe người khác thổ lộ, không ngờ lại chính là từ miệng tên biểu đệ phóng đảng thành tính này, không khỏi vừa xấu hổ vừa tức giận.

Lăng Thiên miệng la oai oái, rồi muốn cáo từ rời đi.

Kiều Nguyệt vội vàng giữ hắn lại, đổi sắc mặt, kèm theo một nụ cười, nói: “Thiên đệ đệ...” Thanh âm vừa yêu kiều vừa mềm mại.

Lăng Thiên cả người run rẩy vì lạnh, cười nói: “Kiều Nguyệt tỷ tỷ, còn chuyện gì nữa? Nếu không còn gì phân phó thì để tiểu đệ về nhà bảo mẫu thân chuẩn bị vào hoàng cung cầu thân.”

Thấy hắn thủy chung vẫn lấy chuyện này để uy hiếp mình, Kiều Nguyệt cắn chặt răng, tí nữa thì nổi khùng lên. Nghĩ ngợi một hồi thì lại cố dần xuống, nói: “Người chẳng qua là muốn vào nội điện để xem thôi, ta làm chủ, để người vào là được chứ gì? Có điều, lần này ta để người vào, bất luận là thành hay bại, người không được có chủ ý với ta nữa!”

Lăng Thiên cười đắc ý, gật đầu như gà mổ thóc: “Tất nhiên rồi.”

Do dự một chút, Kiều Nguyệt công chúa nói: “Chỉ cho một mình người vào, nhiều hơn một người cũng không được!”

Lăng Thiên thâm nghĩ, người khác muốn vào thì ta cũng ném hắn ra ngoài. Chuyện liên quan đế kế hoạch lâu dài, ta sao có thể qua loa được? Liền gật đầu đáp ứng.

Kiều Nguyệt công chúa ghé vào tai hắn, thổ lộ: “Người tạm thời đi ra, đợi ở chỗ cửa cung, ta sai cung nữ dẫn người vào từ cửa sau.”

Hắc hắc, hoàng cung không ngờ còn có cửa sau. Lăng Thiên hiểu ngầm trong lòng, lớn tiếng nói: “Mất cả hứng! Thật là mất hứng quá, sớm biết gặp chuyện như thế này, bọn công tử thà đến Thiên Hương lâu uống rượu còn hơn. Đi, ồ chết ta rồi.”

Đám công tử ăn chơi đưa mắt nhìn nhau, không biết vị đại công tử này lại có trò quỷ gì.

Vương Bác cười khỏ nói: “Lăng huynh, thời gian ba ngày cơ mà, huynh ngày đầu tiên đã muốn đi ư? Không thể ở lại đây với huynh đệ à?” Hắc tung hoành trong khóm hoa, đang cảm thấy xuân phong đặc ý, thấy Lăng Thiên muốn đi liền giữ lại.

Lăng Thiên thở hồng hộc nói: “Thấy tên họ Dương đó, ta chẳng còn hứng thú gì cả. Cáo từ!”

Dương Vĩ từ trong đám nữ nhân thò đầu ra: “Lăng Thiên, bọn công tử thấy ngươi cũng mất hết cả hứng thú!”

Lăng Thiên chu mỏ huyết sáo lạnh lạnh. Đợi cho ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía hắn, mới cười hô hố: “Ngươi vốn là tên bị liệt dương, có thấy bọn công tử hay không cũng chẳng có quan hệ gì lớn.”

Đám công tử ăn chơi cười phá lên, Lăng Thiên không đợi Dương Vĩ phản ứng lại, chạy ra ngoài như một làn khói.

Vừa tới cửa điện, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn giữ hắn lại, chính là Nam Cung Ngọc, chỉ thấy nàng cắn răng nói: “Tên họ Lăng kia, người hôm nay khiến cho bọn cô nương nhục nhã, bọn cô nương tất sẽ trả ngươi gấp bội!”

Lăng Thiên cười lạnh một tiếng, không thèm để ý. Đẩy nàng ta ra, đi ra bên ngoài. Đừng nói là một mình Nam Cung Ngọc, cho dù là cả Nam Cung thế gia, hiện tại Lăng Thiên cũng chẳng thèm để vào trong mắt.

Nam Cung Ngọc nhìn theo bóng dáng Lăng Thiên ở đằng xa, mặt ngọc tái nhợt, mắt như muốn phun ra lửa.

83. Chương 12: Dĩ Hoạ Hội Hữu

Lăng Thiên theo cung nữ rẽ một vòng, tính ra lộ trình khoảng ba bốn dặm, cuối cùng mới thấy con khổng tước bằng đồng đang muốn tung cánh bay cao trên nóc cung điện Trường Nhạc. Một cánh cửa lớn ở đó đã mở sẵn. Những thái giám và cung nữ đi làm chuyện riêng và đi mua sắm đều từ cửa này ra.

Tiểu cung nữ nọ dẫn Lăng Thiên vào trong, chỉ cho Lăng Thiên phương hướng rồi vội vã bỏ đi.

Lăng Thiên không chút khách khí, vội vàng lao về phía nội viện.

Lăng Thiên lần đầu tiên trong đời còn chưa tiếp xúc với mục tiêu đã vận linh giác nội lực, hắn muốn biết vị Ngọc gia tiểu công chúa đó rốt cuộc có phải là thê chất nữ của lễ bộ thượng thư không. Nếu người đó thật sự là ả, vậy thì bên cạnh nhất định sẽ có cao thủ bảo vệ. Nếu mình phát hiện ra không có loại cao thủ đó, vậy thì chứng tỏ vị thê chất nữ của lễ bộ thượng thư không phải là tiểu công chúa của Ngọc gia. Nếu vậy Lăng Thiên có vào hay không cũng đều vô nghĩa, tất nhiên sẽ quay đầu bỏ đi.

Lăng Thiên tiếp cận nội viện, tai đã tụ đầy nội lực lơ mơ nghe thấy tiếng thềm thì ở bên trong, mũi cũng ngửi thấy hương thơm thoang thoang.

Bước về phía trước thêm chục bước thì vào đến nội viện, mắt thấy từ trong đám lá xanh hoa đỏ, lơ mơ có bóng người với thân hình thướt tha đang qua lại.

Miệng Lăng Thiên treo một nụ cười nhạt, hắn đã phát hiện ra hai người. Hai người này tuy khí tức trên người đã nội liễm, nhưng vẫn không thoát khỏi thần niệm sưu tác của Lăng Thiên. Khí tức nội liễm, chắc chắn là cao thủ nội gia rồi! Có điều, loại trình độ, cảnh giới này tuy đã có tư cách khiến Lăng Thiên phải liếc nhìn, nhưng không đáng để Lăng Thiên để vào mắt.

Lăng Thiên trông lòng thảm đánh giá, thủ hạ của mình, chỉ sợ cho dù là Lăng Thần cũng có thể dễ dàng công phá được sự liên thủ của hai người này. Nhưng trừ Lăng Kiếm, Lăng Thần, Lăng Tri ba người có thể

chiến thắng ra, ba mươi sáu Thiết Huyết vệ khác chỉ sợ cũng chỉ ngang bằng với họ, thực lực yếu hơn một chút thì thậm chí phải hai người liên thủ mới có thể chống đỡ được một người.

Có hai người như thế này ở đây, Lăng Thiên cơ hồ có thể khẳng định, vị thê chất nữ đó của lễ bộ thượng thư chính là tiểu công chúa của Ngọc gia. Chắc chắn, người thứ ba có khí tức yếu hơn một chút nhưng lại không hề che giấu đó chính là Ngọc gia tiểu công chúa.

Lăng Thiên cười thầm trong lòng, bước thẳng về phía ba người. Hiện giờ, Lăng Thiên đã thu lại nội lực, với năng lực của ba người này, tuy Lăng Thiên tự tin bọn họ không thể phát hiện được khí tức của mình, nhưng sử dụng lâu cũng khá hao phí chân khí. Có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm.

Trong tầng tầng lá xanh vây quanh là một án kỷ bằng ngọc thạch cực kỳ sạch sẽ, phía trước án kỷ là một hồ nước nho nhỏ, ở giữa có một tòa giả sơn hình dáng kỳ lạ, được sơn xanh bao quanh. Bên trên, có mấy gốc hoa cảnh mọc lác đác. Trong sơn xanh có một đám cá màu hồng đang bơi đi bơi lại một cách thích thú. Bên cạnh hồ nước, có mấy cây liễu đung đưa đón gió.

Hiện tại, trên án kỷ ngọc thạch, một tờ giấy trắng tinh được bày bên trên, một thiếu nữ áo trắng đang mua bút vẽ, từ phía Lăng Thiên nhìn qua không thấy được diện mạo như thế nào. Chỉ là, Lăng Thiên từ mái tóc như mây đen, bờ vai thon, eo thon nhỏ có thể nhìn ra được thiếu nữ này cho dù tướng mạo không đẹp, thì cũng không kém là bao nhiêu. Hơn nữa nàng ta vô hình trung tỏa ra nét thanh tao mà Lăng Thiên bình sinh hiếm thấy.

Đây là một loại cảm giác nói không thành lời, rất mù mờ, nhưng lại chân thật, cảm giác được, nhưng lại không thấy được, nhưng rõ ràng là có tồn tại. Trong nháy mắt, Lăng Thiên trong lòng chỉ có hai chữ: Thanh tao. Đối với nữ tử ở trước mặt này, tuy không nhìn thấy khuôn mặt nàng, nhưng Lăng Thiên đã cảm thấy không thể dùng từ ‘phong tình’, ‘phong tư’ để hình dung nàng, tựa hồ như chỉ có chữ ‘thanh tao’ là có thể miễn cưỡng miêu tả nổi.

Vừa nhìn một lần Lăng Thiên đã sinh ra sự hứng thú mãnh liệt đối với nữ tử đang cúi đầu vẽ tranh này! Loại cảm giác này, cho dù là tính cả tiền thế cũng vẫn là lần đầu tiên! Mà tất cả cảm giác này không ngờ lại bắt nguồn từ một bóng lưng! Lăng Thiên lắc lắc đầu, loại cảm giác này ngay cả bản thân mình cũng không dám tin.

Có ba người đang đứng sau thiếu nữ này. Ba nữ tử. Trong đó có một người tóc đã hơi muối tiêu, người khác cũng tầm bốn chục tuổi. Người thứ ba thì giống như người đang vẽ tranh, cũng là một nữ tử trẻ tuổi sinh đẹp. Có điều Lăng Thiên dù không nhận ra cũng đoán được chính là thiên kim của lễ bộ thượng thư.

Vào ngay giây phút mà Lăng Thiên xuất hiện, hai nữ tử trung niên đồng thời quay đầu lại, hai con mắt lẳng lẹ nhìn về phía Lăng Thiên.

Lăng Thiên lập tức tỏ ra hồi hộp, sau đó gật đầu cười, nhẹ nhàng bước tới.

Đây là hoàng cung Thừa Thiên, người có thể đây chỉ có thể là người trong hoàng thất. Hoàn cảnh đặc thù khiến cho hai nữ tử quay đầu lại nhìn Lăng Thiên theo bản năng liền cho rằng Lăng Thiên có lẽ là một vị vương tử, sau khi hơi do dự liền nhường đường.

Thiếu nữ đang vẽ tranh vẫn cúi đầu như trước, tựa hồ như không biết Lăng Thiên tới.

Lăng Thiên nín thở tĩnh khí, chậm chậm bước tới gần án kỷ ngọc thạch, mặt nhìn lên án kỷ.

Trên tờ giấy trắng tinh gần như đã phác thảo xong, vẽ đình đài lầu các ở phía trước, giả sơn hồ nước hiện ra sinh động ở trên bức vẽ. Hiện tại, thiếu nữ đang vẽ cây liễu đang nhảy múa theo gió. Nhưng gió xuân thổi cành liễu, ý cảnh như có như không, người vẽ tranh khó nhất chính là nắm bắt ý cảnh thần vận trong tranh. Thiếu nữ đó dường như gặp chỗ khó, chân mày khẽ nhăn, chân chày không thể xuống bút.

Lăng Thiên khi nhìn kỹ bức tranh, thấy bút pháp của thiếu nữ tuy thành thạo, nhưng lại thiếu một phần linh động, tuy vẽ giống với vật thật, nhưng có vài phần cứng nhắc. Tuy trên thế dưới này ai ai cũng vẽ như vậy, nhưng Lăng Thiên vẫn khẽ thở dài một tiếng. Chẳng lẽ, nữ tử khéo léo này cũng không thể vẽ ra ư?

Lăng Thiên vô ý thở dài một tiếng, đồng thời làm hai nữ tử giật mình. Một người vẽ tranh, một người xem tranh. Hai nữ tử đồng thời ngẩng đầu nhìn hẩn.

Khiến cho Lăng Thiên bất ngờ chính là nữ tử vẽ tranh nhìn bóng lưng của nàng thôi cũng như tập trung hết cả thiên địa linh khí, nhưng nhìn chính diện khuôn mặt nàng thì thấy màu da đen thui, tuy không khó nhìn, nhưng tuyệt đối không thể được gọi là mỹ nữ. Chỉ có con mắt phiêu dật nhưng lại lãnh đạm đó thì vẫn rạng rỡ chói lọi.

Lăng Thiên nhìn đôi tay ôn nhu như ngọc, trắng nõn nhỏ nhắn và một nửa cái gáy trắng mịn thì khóe miệng hơi cong lên, thì ra nha đầu này dịch dung.

Hai nữ tử đột nhiên thấy ở chỗ của công chúa một nước, nơi tuyệt đối không có nam tử không ngờ lại xuất hiện một công tử trẻ tuổi, mày kiếm mắt sáng, cực kỳ anh tuấn. Không khỏi đều vô cùng ngạc nhiên. Rồi lập tức bưng tỉnh, trừ hoàng tử ra, còn có thiếu niên này có thể tùy tiện tới đây ư?

Nữ tử vẽ tranh đó khẽ gật đầu, chào hỏi hân: “Vừa rồi nghe thấy trong tiếng thở dài của công tử hình như đầy vẻ thương tiếc, không biết là vì cớ gì?” Nàng không ngờ lại không hỏi thân phận lai lịch của Lăng Thiên, trực tiếp bỏ mặc này đi. Đương nhiên chỉ cần sau khi lộ ra thân phận thì lại phải thêm các lễ số rườm rà, không bằng làm ra vẻ bình thủy tương phùng để tránh khỏi những phiền toái đó.

Lăng Thiên không khỏi thầm khen nàng thông minh, chỉ là nàng đã không nhắc tới, Lăng Thiên đương nhiên cũng làm theo. Thấy nàng hỏi mình, giống như là bạn lâu năm, không giống với dáng vẻ làm bộ làm tịch của những nữ tử bình thường khác, lộ ra vẻ tự nhiên phóng khoáng.

Lăng Thiên mỉm cười nói: “Cũng không có dụng ý gì, chẳng qua thấy cô nương vẽ tranh, bắt kể là vận bút, pha màu, bố cục đều đạt tới cảnh giới của nhất đại tông sư, tại hạ thực sự bội phục không thôi.”

Hai nữ tử đó mắt đồng thời sáng lên, nữ tử vẽ tranh nói: “Đã là như vậy thì sao công tử lại thương tiếc?”

84. Chương 13: Thần Lai Chi Bút.

Lăng Thiên đi tới trước án kỷ, hơi cúi người xuống, nhìn bức họa còn chưa vẽ xong, khẽ than một tiếng, nói: “Tất cả về kỹ xảo vẽ tranh bề ngoài cô nương đều đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, không cần phải tiến thêm bước nào nữa.”

“Kỹ xảo vẽ tranh bề ngoài?” Nữ tử đó xúc động, đứng thẳng người lên, nói: “Chẳng lẽ còn có kỹ xảo nội hàm ư? Xin công tử chỉ điểm.” Ở bên cạnh, vị nữ tử xinh đẹp nọ hai mắt cũng nhìn Lăng Thiên không chớp mắt, đầy vẻ kinh ngạc.

Cuối cùng cũng tới lượt mình ăn cắp bản quyền của người khác rồi! Đã mười lăm năm rồi, chẳng dễ dàng gì! Lăng Thiên trong lòng cảm thấy hơi hưng phấn. Nhưng mặt lại bất động thanh sắc, nói: “Họa kỹ như núi, họa ý như biển. Núi có thể treo tới đỉnh, biển thì vĩnh viễn không có bờ bến. Họa kỹ của cô nương đã vượt tới đỉnh núi cao rồi, có điều họa ý thì, ha ha ha...” Lăng Thiên cười khẽ.

Trong mắt nữ tử nọ lóe sáng rực rỡ, lộ ra vẻ rất vui mừng. Giọng nói cũng lễ phép hơn: “Xin công tử chỉ chỗ sai lầm.” Chưa từng nghe nói về họa ý, hôm nay nghe thiếu niên này đột nhiên nhắc tới, hiển nhiên là cảm thấy rất mới mẻ. Thiếu nữ nọ nghiêng cứu họa đạo đã nhiều năm, lúc này nghe Lăng Thiên nói, lập tức trước mặt như xuất hiện một trời đất mới, nhưng lại mông lung mù mờ, không chạm tới được. Tựa hồ chỉ một ngón tay liền có thể vạch trần, nhưng cuối cùng vẫn không đủ sức.

Lăng Thiên đưa tay ra, nói: “Mời cô nương xem.” Nữ tử nhìn theo, chỉ thấy cảnh liêu khê đựng đưa, nước xanh khê gợn sóng, không cảm thấy có gì khác so với vừa rồi.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng, Lăng Thiên không khỏi mỉm cười, nói: “Cô nương nhìn bức họa trước mặt của mình, so với cảnh phía trước có chỗ nào bất đồng không?”

Nữ tử lần này không cúi đầu xem tranh mà nhìn Lăng Thiên, nói: “Không sao, cảnh trong bức họa của ta so với cảnh vật ở trước mặt tuy hình trạng giống nhau nhưng lại khác một trời một vực.”

Lăng Thiên cười ha hả, nói: “Đây chính là vấn đề đó.”

Nói xong đón lấy bút trong tay nữ tử mãi vẫn chưa được đặt xuống, nữ tử biết điều liền nhường án kỷ ngọc thạch.

Lăng Thiên đứng một tay để ở sau lưng, một tay chấp bút, người hơi cúi về phía trước, hạ bút như bay, trong khoảnh khắc, mấy cành liễu đang múa lượn trong gió đã hiện trên trang giấy. Khi thu bút lại, khẽ vạch một cái, mới thấy khi vẽ, không ngờ cả cá trong ước cũng trở nên vui sướng, tựa như tùy lúc đều có thể nhảy ra từ trong tranh.

Trong nháy mắt, một bức họa bình thường lại giống như đột nhiên được tặng cho linh hồn, trở nên sống động hơn.

Bốn người đều yên lặng đứng nhìn ở bên cạnh, căn bản không phải hiện trong đó có chỗ nào ảo diệu, chỉ cảm thấy hần hạ bút cũng chẳng khác gì mình, chỉ nhanh hơn một chút, nhưng sao tranh được vẽ ra lại khác nhau một trời một vực như vậy?

Lăng Thiên để bút lên nghiên, ngẩng đầu cười nói: “Tự phô cái xấu rồi”.

Bốn người mặt đầy kinh ngạc! Ánh mắt nhìn Lăng Thiên giống như nhìn thấy quái vật, trong ánh mắt của hai thiếu nữ thì đầy vẻ cuồng nhiệt và sùng bái.

Trong con mắt của hai nữ tử lớn tuổi thì có thêm vài phần kính trọng.

Chỉ mấy nét vẽ, trong khoảnh khắc không ngờ có thể hóa cái phàm tục thành tinh phẩm truyền đời, trên thế giới không ngờ lại có nhân vật như thế này.

Họa kỹ kinh thế hãi tục như vậy, vì sao từ trước đến giờ lại chưa từng nghe qua? Người có họa kỹ như thế này phải vang danh từ lâu rồi mới đứng, thiếu niên trước mặt này sao lại chưa từng được nghe qua!

Thiếu nữ vẽ tranh lễ một lễ thật sâu, nói với vẻ kính phục: “Công tử tài cao, tiểu nữ vô cùng bội phục! Vừa rồi chỉ với mấy nét bút lại có sự kỳ diệu của vẽ rồng thêm mắt. Tiểu nữ tử học vẽ nhiều năm, chưa từng thấy họa kỹ cao siêu giống như công tử. Xem vậy là đủ rồi, không biết công tử...” Nói tới đây, đột nhiên mất tối lại. Hiển nhiên nghĩ rằng đối phương rõ ràng là một vị hoàng tử, với thân phận của đối phương sao có thể làm lão sư cho mình! Lời nói muốn bái sự vừa ra tới miệng lập tức được nuốt lại.

Lăng Thiên đương nhiên nghe ra ý tứ của nàng, nhưng lại không tỏ vẻ gì, chỉ vào bức tranh trên bàn, nói: “Nếu cô nương không xiêm tại hạ lắm lời, tại hạ sẽ diễn giải một phen”.

Mắt hai nữ tử đều sáng lên, vui mừng nhìn hần.

Lăng Thiên đưa tay ra chỉ, nói: “Mời hai vị cô nương xem, chỗ này cành liễu đang đưa, nước xanh gợn sóng, cảnh này sở dĩ làm người ta say đắm, nguyên nhân không ngoài có gió thổi vi vu. Chính là cái gọi là ”cành liễu hướng tây lá hướng đông, không phải vẽ liễu mà vẽ gió’, nhưng phàm là vẽ liễu, vẽ mây, vẽ nước những loại động thái của vật tĩnh, không có gì là không lấy ý cảnh của gió làm chủ”.

“Cành liễu hướng tây gió hướng đông, không phải vẽ liễu mà vẽ gió!” Thiếu nữ vẽ tranh thầm nhắc hai câu này, tựa hồ như lĩnh hội được gì đó, hai mắt càng lúc càng sáng. Chỉ cảm thấy mỗi câu mà đối phương nói ra, đều có một loại ý vị khác với phàm tục, đều có thể khiến cho mình chấn động vì sự mới mẻ. Không khỏi thầm nghĩ: “Nếu được người này làm thầy, thực sự là may mắn cả đời! Đáng tiếc, đối phương lại là một vị hoàng tử. Xem ra suy nghĩ này chỉ đành chôn sâu trong lòng thôi”.

Lăng Thiên chỉ bảo hình dáng của núi sông, tiếp tục nói: “Cái gọi là bát mặc (vẩy mực - một cách vẽ tranh thủy mặc) không sợ sò sài, công bút (lối vẽ tinh vi, tỉ mỉ trong tranh Trung Quốc) không ngại rườm rà, chính là làm như vậy...”

Thiếu nữ vẽ tranh không nhịn được liền hỏi :“Xin hỏi công tử, thế nào gọi là bát mặc? Thế nào gọi là công bút?”

Ặc!

Lăng Thiên không khỏi ngạc nhiên. Giờ mới phát hiện bản thân mình nói tới mức đắc ý quên hình, ngay cả thời đại này căn bản còn chưa có quốc họa công bút cũng quên mất.

Bất đắc dĩ nói: “Nhận thức cao thì văn nhạt nhẽo, ý cao thì bút giảm, người vẽ tranh ý ở trước bút. Trước khi vẽ tranh đừng vội vàng động bút, cái này gọi là bút chưa động, trong lòng đã thành tranh. Tự nhiên sẽ

hạ bút như có thần giúp” Hấn cảm thấy khi không có cách nào để giải thích, chỉ đành lòi một đoạn chuyện ra, đem sức chú ý của mấy nữ tử này dời sang một bên, miễn cưỡng che giấu đi.

Thiếu nữ nọ mặt đầy vẻ sùng bái và hâm mộ, khen ngợi: “Lời của công tử, mỗi một câu nói chứa đựng chân lý, khiến cho người ta tỉnh ngộ, giống như là chuông thần trong mộ cổ, đối với Bằng... à, đối với tiểu nữ rất là mới mẻ. Khiến cho tiểu nữ được đại khai nhãn giới, nhận được rất nhiều lợi ích. Xin nhận một lễ của tiểu nữ tử!” Nói xong, cúi lưng xuống thật sâu.

Lăng Thiên chú ý thấy khi nàng nói “Đối với Bằng... à... đối với tiểu nữ tử mà nói” Câu này rất có vấn đề! Đoán rằng chữ “Bằng” với từ mà nàng chưa nói ra, chính là tên của nàng.

Lăng Thiên cười ha hả, nói: “Cô nương đừng khách khí, tại hạ chỉ là bộc phát mà thôi, hiếm khi gặp được người có cùng sở thích vẽ tranh như cô nương đây, không nhận được nên nói nhiều vài câu, cô nương đừng trách.”

Nữ tử mỉm cười nói: “Công tử khiêm tốn quá. Tiểu nữ tử chỉ cảm thấy kính phục và cảm kích đối với công tử thôi.”

85. Chương 14: Lệ Mộng Hồng Trần.

Lăng Thiên cười ha ha, nói: “Cô nương khách khí quá rồi.”

Nữ tử nọ chăm chú nhìn bức tranh do Lăng Thiên thuận tay hoàn thành, càng nhìn càng thấy yêu thích, đối với Lăng Thiên cũng càng lúc càng kính phục. Nhịn không được nói: “Công tử đã hoàn thành bức tranh rồi, sao không tiếp tục bước cuối cùng, biến bức tranh này thành tác phẩm truyền thể chân chính?”

Lăng Thiên ngây người, nói: “Xin cô nương chỉ bảo.”

Nữ tử cong môi cười, ánh mắt đung đưa, tuy vẫn là khuôn mặt bình thường không có gì đặc biệt, nhưng tựa hồ như trong nháy mắt, vô vàn ánh sao đều từ trong đôi mắt xinh đẹp đó rơi ra. Nhìn đôi mắt tuyệt mỹ như thơ như mộng, như thật như ảo này, Lăng Thiên không khỏi rung động tâm thần.

Chỉ nghe thanh âm của nữ tử trong trẻo ấm áp, rủ rủ nói: “Công tử sao không viết một bài thơ lên bức tranh, để thơ họa cùng sánh vai, bổ sung cho nhau thêm phần rực rỡ. Cũng để cho tiểu nữ được chiêm ngưỡng thêm đại tài của công tử.”

Lăng Thiên cười ha ha, nói: “Tại học tài sơ học thiển, đâu biết làm thơ cú, thật là xấu hổ. Còn đại tài gì đó, càng không dám nói tới, tùy tiện đề thơ vào, chẳng may là bản mắt cô nương, đó chẳng phải là tội lớn của tại hạ ư? Cô nương chớ làm khó ta.”

Hai mắt nữ tử sáng lấp lánh, cười khê: “Tiểu nữ tử mạo muội yêu cầu, vốn là không nên. Có điều tiểu nữ tử ít ngày nữa là phải rời khỏi nơi này ời, không biết sau này có thể còn gặp lại công tử không. Nếu công tử keo kiệt hà tiện chữ như vậy, vạn nhất ngày sau không thể gặp nhau, há chẳng phải là một sự tiếc nuối lớn ư?”

Câu này tuy nói một cách rất ôn nhu, nhưng lại trong bông có kim, hung hăng bức người.

Câu nói này rất khó hiểu, có điều ý tứ trong đó cũng không khó lý giải. “Ít hôm nữa là phải rời khỏi đây”, ‘sau này có thể gặp lại hay không’, tỏ ý mình sẽ không lưu lại lâu; còn hai câu ‘keo kiệt hà tiện chữ’ ‘há chẳng phải là một sự tiếc nuối lớn’, biểu thị có lòng kính phục đối với vị công tử có họa kỹ xuất chúng này, còn câu ‘vạn nhất ngày sau không thể gặp lại’, chính là âm thầm biểu lộ một phần tình hoài của thiếu nữ, lại có một loại cảm giác thương tiếc sâu đậm.

Còn trong cả câu nói này, còn lơ mơ biểu thị ý tứ muốn học hỏi. Nhưng lại rất mâu thuẫn, Lăng Thiên cơ hồ có thể đoán rằng, biểu hiện hôm nay của mình đã đủ để cánh cửa tâm hồn vẫn luôn khép kín của vị thiếu nữ này mở ra một khe hở, chỉ sợ hiện tại trong lòng thiếu nữ đã có ít nhiều bóng dáng của mình rồi.

Nhưng trong lòng nàng hiện tại chắc chắn đang rất mâu thuẫn. Hi vọng Lăng Thiên sẽ giống như nàng dự liệu, thuận miệng liền có thể làm ra một bài thơ, để giữ làm kỷ niệm; nhưng lại hi vọng rằng Lăng Thiên thực sự giống như hắn đã nói, tài sơ học thiển, chỉ là có chút tinh thông về vẽ tranh mà thôi. Như vậy, nàng

tự nhiên có thể bỏ đi được sự rung động mà Lăng Thiên lưu lại trong tim nàng và bóng hình mờ nhạt của hân.

Điều này chứng tỏ sự mâu thuẫn của thiếu nữ tình hoài, muốn tìm một tri kỷ chân chính, nhưng lại không cam tâm để bản thân mình trầm luân trong cái lồng giam mang tên tình yêu. Liền muốn dứt khoát làm khó Lăng Thiên, nếu Lăng Thiên thực sự lộ ra cái xấu, vậy thì, địa vị của Lăng Thiên trong tim nàng tất sẽ rớt xuống ngàn trượng! Cho dù sau này có gặp lại, cũng chẳng qua là một họa sư có họa kỹ xuất chúng, một công tử có chút khác biệt mà thôi. Vậy thì, một chút tình cảm trong lòng nàng sẽ không cánh mà bay, đối với tình Thừa Thiên này cũng chẳng còn chút nhớ mong.

Lăng Thiên trong lòng cười thầm, đã nhìn thấu tâm tư của nàng, sao có thể để nàng lọt khỏi tay? Thôi vậy! Để ta cho thêm một nét bút khó phai màu trong tim nàng!

Lăng Thiên cười rất tự nhiên, khoan thai nói: “Nhân sinh đảo xử tri hà tự, khắp tự phi hồng đập tuyết nê. Nê thượng ngẫu nhiên lưu chỉ thảo, hồng phi nà phục kế đông tây. Nhân sinh vốn phiêu hốt bất định, duyên tụ duyên tán, mây cuốn mây tan, không thể thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này! Bỏ đi, cô nương đã nói như vậy, tại hạ nếu còn cự tuyệt, ngược lại sẽ chứng tỏ rằng tại hạ rất mất phong độ, đã là như vậy, tại hạ sẽ cố mà làm, tự bêu xấu một phen vậy. Mong cô nương đừng cười tại hạ văn vẻ thô kệch.”

Đôi mắt đẹp của nữ tử nọ trong chớp mắt tựa hồ như có chút mê lương, cặp môi đầy đặn cũng khẽ máy động, khẽ lẩm bẩm bài thơ mà Lăng Thiên vừa ngâm, “nhân sinh đảo xử tri hà tự, khắp tự phi hồng đập tuyết nê. Nê thượng ngẫu nhiên lưu chỉ thảo, hồng phi nà phục kế đông tây! Nhân sinh vốn phiêu hốt bất định, duyên tụ duyên tán, mây cuốn mây tan, không thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này!” Môi xinh khẽ run rẩy, hai mắt có chút thất thần, nhìn bóng dáng ung dung tự nhiên của Lăng Thiên, tựa hồ như cảm thấy trong lòng đối nhiên nổi sóng lớn cuộn cuộn ngất trời! Nhất thời đứng ngầy dại, không ngờ lại không chú ý mấy câu sau Lăng Thiên nói gì.

Thiếu nữ bên cạnh này khẽ đẩy nàng một cái, thiếu nữ này mới đột nhiên như tỉnh khỏi giấc mộng, đỏ mặt xấu hổ, dù là trên mặt xoa một lớp được vật dịch dung, cũng không thể hoàn toàn giấu đi được, cả gáy ngọc cũng đỏ rực. Thủ thi nói: “Tiểu nữ tử vừa rồi đã thất lễ, công tử bỏ quá cho.”

Lăng Thiên hiểu rõ trong lòng, mỉm cười nói: “Không sao.”

Nữ tử nọ lại khẽ giọng nói: “Không biết đại tác của công tử đã chuẩn bị xong chưa? Tiểu nữ đang đợi được đọc đây.” Trong khi nói, mặt lại đỏ lên. Ý tứ của mấy câu này không ngờ lại giống như đang làm nũng, mang theo vài phần xinh đẹp, vài phần bối rối. Chân khẽ vể dặt, cảm thấy cả người đều nóng bừng lên.

Hai lão tử lớn tuổi đằng sau này không khỏi ngầy người, vẻ mặt của tiểu công chúa thực sự là lần đầu được thấy! Hai người quay sang nhìn nhau, ánh mắt ngưng trọng. Lại chuyển sang nhìn thiếu nữ, đầy lo lắng và nôn nóng.

Mắt Lăng Thiên có ý hơi dừng trên người này, rồi lập tức quay đầu, nói: “Phiền cô nương đợi lâu, tại hạ nào dám chậm trễ.” Tuy ánh mắt chỉ hơi ngừng lại, nhưng thiếu nữ đó lại rất miễn cảm phát giác ra, lập tức thân hình yêu kiều khẽ run rẩy.

Lăng Thiên cong môi, mang theo nụ cười như có như không. Đưa tay với lấy bút, nhẹ nhàng nhúng mực. Bình tức vận khí, hạ bút như bay; Đầu bút mềm mại lướt trên giấy trắng, giống như long đằng thương minh, hạc vũ linh sơn; Một bức hành thư lúc ẩn lúc hiện lập tức như hành vân lưu thủy xuất hiện ở chỗ càn liêu đúng đưa theo gió trên bức tranh.

Tựa như gió mát hiu hiu, trắng sáng trên trời, trong vô ngân vô tích, một bức thất tuyệt đã hiện trên giấy. Bút lực rắn rỏi, hào hùng nhưng lại duyên dáng! Chỉ mấy chữ đơn giản nhưng lại đầy vẻ thần bí và cảm giác bao la không bờ bến.

Bích ngọc trang thành nhất thụ cao

Vạn điều thù hạ lục ti thao

Bất tri tế diệu thù tài xuất

Nhị nguyệt xuân phong tự tiền đao

Đợi tới khi ghi tên trên bức vẽ , Lăng Thiên nghĩ ngợi một chút, cuối cùng vẫn không điền tên của mình, chỉ viết bốn chữ “lệ mộng hồng trần”. Nàng đã muốn vứt bỏ, nàng đã có điều cố kỵ, vậy cho nàng thêm một liều thuốc mạnh nữa, nên biết sự tốt đẹp của nhân sinh chân chính chính là trong hồng trần vạn tượng, chỉ có một lần mà thôi. Một khi để vượt mất, tất sẽ không thể quay đầu, tới lúc đó, bất kể nàng có khả năng thông thiên triệt địa như thế nào, có thân phận giàu sang hiển hách như thế nào, cái đợi nàng cũng chỉ có thể là ‘lệ mộng hồng trần’.

86. Chương 15: Hung Hữu Thành Trúc.

“Thơ hay! Chữ đẹp!” Bốn nữ tử đồng thời lớn tiếng khen hay. Thi nhau đọc nhẩm bài thơ này, càng đọc càng cảm thấy sự tuyệt vời về tả vật, tả cảnh trong đó, giống như hoa sen nở trên mặt nước xanh, tự nhiên nhưng lại rất rực rỡ. Thật đúng là xuất thần nhập hóa, điêu luyện sắc sảo!

Nữ tử đó lại nhìn phần đề tên trên bức tranh của Lăng Thiên, trong mắt có vài phần mất mát. Dịu dàng hỏi: “Xin hỏi công tử, bốn chữ ‘lệ mộng hồng trần’ này không biết có dụng ý gì?” Ý hỏi là chàng vì sao không viết tên thật của mình lên đó mà lại viết ra bốn chữ cổ quái này?

Lăng Thiên mỉm cười: “Hằng Nga ứng hồi thiên linh được, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm (Hằng Nga hồi trott ăn linh được, Tể lạnh trời cao đêm lại đêm)! Tại hạ cho rằng, vẻ đẹp chân chính trong nhân sinh, chẳng qua chỉ có một lần. Bỏ lỡ rồi, thì chỉ có thể giống như Hằng Nga trên cung trăng, chỉ còn lại lệ mộng hồng trần mà thôi. Vả lại...” Lăng Thiên chuyển đề tài, mắt nhìn về phía thiếu nữ vẽ tranh, mỉm cười nói: “Còn phần đề tên của tại hạ, chẳng lẽ cái này không phải là cái mà cô nương hi vọng được thấy sao?”

Cổ sự Hằng Nga chạy lên cung trăng, trong thế giới này cũng được lưu truyền rộng rãi, thiếu nữ tất nhiên biết. Nghĩ tới sự lạnh lẽo hiu quạnh ngàn vạn năm của Hằng Nga trên cung trăng, hối hận cúi đầu nhìn nhân gian. Lại nhớ tới Lăng Thiên vừa nói ‘vẻ đẹp chân chính trong nhân sinh, chẳng qua chỉ có một lần.. Bỏ lỡ rồi, thì chỉ có thể giống như Hằng Nga trên cung trăng, chỉ còn lại lệ mộng hồng trần mà thôi.’

Sâu trong tim nàng không khỏi run rẩy. Chẳng lẽ, ta phải làm Hằng Nga trên cung trăng ư? Không! Hằng Nga hối trott ăn linh được, tể lạnh trời cao đêm lại đêm! Ta không muốn tể lạnh trời cao đêm lại đêm! Ta không muốn lệ mộng hồng trần! Thân hình yêu kiều của nàng lập tức giống như cánh liễu trong gió, khe khẽ lay động, trong đôi mắt đẹp đã long lạnh nước mắt. Nhớ tới câu “chẳng lẽ đây không phải là cái cô nương hi vọng được thấy sao?” Câu này khiến nàng lòng đau như bị dao cắt.

Lăng Thiên trong lòng biết rằng, nếu tiếp tục thì chỉ sợ sẽ phản tác dụng.

Thấy thiếu nữ mắt long lạnh sắp khóc, đáng vẻ đáng thương, Lăng Thiên trong lòng mềm ra. Xin lỗi! Kỳ thật ta rất thích nàng! Vừa nhìn thấy nàng, ta đã thích nàng rồi! Tuy không thể thấy được diện mạo thực của nàng! Nhưng loại cảm giác này, ta không thể đối gạt được chính bản thân mình! Ta có cảm giác với nàng, nhưng nàng chắc gì đã có cảm giác với ta! Để chúng ta sau này không phải hối hận, cũng vì đại kế trong lòng ta; Mong nàng thông cảm vì ta đã dùng tâm cơ đối với nàng, xin tha thứ vì ta hiện giờ đang làm tổn thương nàng. Sau này, ta sẽ bù đắp cho nàng! Lăng Thiên trong lòng thầm nghĩ.

Trong nhất thời, mọi người đều im lặng. Tiếng nói cười từ xung quanh truyền tới, càng lộ ra vẻ vô cùng yên tĩnh.

Lăng Thiên khẽ ho một tiếng, nhìn sắc trời, nói: “Làm phiền đã lâu rồi, trời không còn sớm nữa, tại hạ cũng nên cáo từ.” Trong lòng thì nghĩ đã tạo một bức nền rồi, tiếp theo đợi tiểu nữ này tìm tới cửa. Với sự thông tuệ của thiếu nữ này, hẳn thực sự không tin rằng nàng không thể hỏi thăm được thân phận chân thật của hắn.

Nữ tử nọ cũng không ngờ rằng, vị công tử này ngay cả tên của đám người bên mình cũng không hỏi một câu đã muốn đi. Minh dịch dung thì coi như thôi đi, nhưng Ngụy tử tử ở bên cạnh là một vị đại mỹ nhân hàng thật giá thật. Xem ra vị công tử này chắc chắn là một vị chính nhân quân tử rồi! Nghĩ tới đây, không khỏi tăng thêm vài phần kính phục đối với nhân phẩm của Lăng Thiên. Nàng lưu luyến không nỡ xa rời, nói: “Công tử cứ vậy mà đi sao?”

Lăng Thiên đi được hai bước, đột nhiên dừng lại, nghĩ tới nha đầu này yêu thích vẽ tranh như vậy, cuối cùng thở dài một hơi, không nhịn được nói thêm hai câu: “Hôm nay được nói chuyện cùng cô nương, lòng ta rất vui sướng. Lúc này chia tay, chắc chắn sau này khó gặp lại. Cùng là người yêu tranh, tại hạ đột nhiên nhớ tới một cổ sự nhỏ, có thể sẽ giúp ích được cho cô nương. Tại hạ đi đến vội vã, người không có vật gì thừa, lúc sắp chia tay, đành dùng cổ sự nhỏ này để làm lễ vật tặng cho cô nương vậy.”

Nữ tử vui mừng, thi lễ nói: “Đa tạ công tử, tiểu nữ tử xin rửa tai lắng nghe”. Nàng không kìm lòng được tiến gần về phía Lăng Thiên một bước.

Lăng Thiên chĩnh đốn lại mạch suy nghĩ, từ từ cất tiếng: “Có một họa sĩ rất có tiếng, gọi là Văn Đồng. Ông là một cao thủ vẽ trúc đương thời.”

“Văn Đồng vẽ trúc thật giỏi, bất kể xuân hạ thu đông, nắng gió mưa giông, quanh năm ông đều không ngừng chui ra chui vào rừng trúc. Hết sức chăm chú quan sát sự thay đổi của cây trúc. Ông chỉ trong chớp lát dùng đầu ngón tay là có thể ước lượng được độ dài của cành trúc dài bao nhiêu, lá trúc dày như thế nào.”

“Có một lần, trời cao nổi trận cuồng phong. Tiếp đó, sấm đánh chớp giạt, mắt thấy một cơn mưa lớn sắp đổ xuống. Mọi người đều ào ào chạy đi. Nhưng ngay tại lúc này, Văn Đồng đang ngồi trong nhà lại vội vàng tìm một cái mũ rơm, đội lên đầu rồi chạy vào rừng trúc ở trên núi. Ông vừa ra khỏi cửa, trời đã mưa to như trút nước.”

“Văn Đồng một lòng muốn nhìn cây trúc trong mưa gió, chẳng thềm để ý đến trời mưa đường trơn! Ông vén áo tèo lên núi, chạy về phía rừng trúc. Ông hồn hã hồn hển chạy tới rừng trúc, không thềm lau nước mưa trên mặt đã quan sát cảnh trúc không chớp mắt. Chỉ thấy cảnh trúc trong mưa lúc nghiêng lúc ngả, đung đưa không ngừng. Ông liền ghi nhớ tư thái của cảnh trúc bị gió tạt vào trong đầu”

“Vì ông đã nhiều năm quan sát và nghiên cứu cảnh trúc, cho nên hình dáng của cây trúc bốn mùa xuân hạ thu đông biến hóa như thế nào; Vào ngày mưa tuyết âm u, nhan sắc của cảnh trúc có hình dáng gì; Dưới ánh nắng chói chang hay dưới ánh trăng trong trẻo, cây trúc có gì khác lạ; Cảnh trúc khác nhau thì có những hình dáng khác nhau như thế nều, ông đều rõ như lòng bàn tay. Cho nên khi vẽ trúc, căn bản không cần phác thảo.”

“Hậu nhân khen ngợi ông như thế này; Văn Đồng họa trúc, sớm đã hưng hữu thành trúc (Tức là trước khi đặt bút vẽ trúc thì trong lòng sớm đã có trúc, đã phác thảo sẵn trong đầu) rồi.”

Vừa kể cổ sự xong, Lăng Thiên đã vái chào: “Tại hạ xin cáo từ.”

Hắn hạ quyết tâm, giả như không thấy ánh mắt đầy lưu luyến của thiếu nữ, vội vàng bước ra ngoài. Đột nhiên cảm thấy rung động, một cỗ áp lực mạnh mẽ không ngờ lại trói chặt lấy mình!

Lăng Thiên chấn động trong lòng, nhưng mặt không đổi sắc, bước chân cũng không dừng lại. Người này rõ ràng là đang thử mình, chỉ phóng thích uy áp chứ không có sát ý! Hèn chi vừa rồi mình có cảm giác không thoải đáng, thì ra còn có một vị cao thủ siêu cấp đang ẩn tàng bên cạnh vị Ngọc gia tiểu công chúa này! Thầm nghĩ thế mới hợp lý chứ, hai nữ tử đó võ công tuy cao, nhưng cũng chỉ là hạng trung lưu mà thôi. Ngọc gia sao có thể yên tâm để tiểu công chúa ra ngoài như vậy? Có vị cao thủ ẩn thân trong bóng tối này âm thầm bảo vệ, mới là chuyện hợp tình hợp lý!

Khóe miệng Lăng Thiên vẫn mỉm cười ung dung như cũ, đối với vị cao thủ ẩn thân trong bóng tối này giả như không hề cảm thấy gì, bước chân không nhanh không chậm ra khỏi viện. Cổ thần thức đó sau khi chuyển động trên người hắn một vòng thì được thu hồi lại, tựa hồ như không hề phát hiện ra có gì dị thường.

Phía trước truyền tới một tiếng cười như tiếng chuông bạc, tiếp đó một giọng nói yêu kiều vang lên: “Vệ tỷ tỷ, các người còn chưa vẽ xong à.”

Theo tiếng nói này, một thiếu nữ xinh đẹp trong tay cầm một bó hoa đại rực rỡ, liên tục nhún nhảy xuất hiện trước mặt Lăng Thiên.

Lăng Thiên không khỏi cười một cách rất vui vẻ! Đúng là trời giúp ta rồi! Người đưa tin miễn phí xuất hiện trước mặt không ngờ lại là một người quen!

Thiếu nữ này chính là tiểu nữ nhi Trầm Nhu Nhi của Trấn Diện đại tướng quân Trầm Như Hồ! Hai nhà vốn là thế giao.

Chỉ có điều Trầm Nhu Nhi lại không cao hừng như Lăng Thiên, vừa thấy tên đệ nhất hoàn khổ, ác danh vang dội trong kinh thành này đột nhiên xuất hiện ở đây, chỉ cho rằng hần tới làm chuyện xấu gì đó, hoặc là tới trêu ghẹo hai vị tỷ muội. Lúc này thấy hần đang vội vàng bước ra ngoài, bộ dạng lại giống như đã đắc thủ! Không khỏi kinh hãi thất sắc! Bó hoa đại trong tay cũng rơi tuột xuống đất! Hô lên thất thanh: “Tên ác đồ người tại sao lại ở đây?” Giọng nói lạnh lạnh cao vút, đầy vẻ khó tin.

87. Chương 16: Hần Là Lăng Thiên?

Trầm Nhu Nhi thấy Lăng Thiên ở đây thì trong lòng lập tức cho rằng tên hoàn khổ này đang làm chuyện xấu lại nhìn thấy ánh mắt như cười như không của hần nhìn mình có vẻ tràn đầy ý nghĩ tà ác. Trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ hần thấy chuyện xấu bị bại lộ nên muốn diệt khẩu? Nghĩ đến đây khiến trong lòng lo lắng cực kỳ, hét lớn: “Ác đồ người sao ở đây?”

Những lời này có vẻ như đang hỏi hần nhưng mục tiêu chủ yếu của nàng chính là la lớn lên cho bọn tỷ muội biết tên ác đồ này đang ở đây để cho mọi người có thể phòng bị. Ngay cả hần giết mình diệt khẩu cũng không chạy thoát được. Có ý tứ cảnh cáo Lăng Thiên: Những người khác đều nghe thấy tiếng của ta, xem người có dám đụng đến ta không?

Thiếu nữ vẽ tranh nhìn thân ảnh Lăng Thiên dần đi xa, nhìn bóng lưng kia nàng cảm giác được sự cô đơn không thể diễn tả thành lời. Đường như bóng lưng đang rời đi kia là người thừa nhận tịch liêu và cô đơn cả ngàn năm.

Cô độc! Đây là ý nghĩ duy nhất sâu trong nội tâm khi nàng nhìn thấy bóng lưng của Lăng Thiên. Thanh cao mà cô ngạo, độc lập như tách rời khỏi thế giới này. Chẳng lẽ thiếu niên có phong độ nho nhã này trong lòng tràn đầy tâm sự như vậy? Bên tai tựa hồ vang lên câu nói của Lăng Thiên câu chuyện xưa ‘Hung hữu thành trúc’ của Lăng Thiên, nàng nhìn không được cúi đầu đọc khẽ lại, nàng chỉ cảm thấy lại những gì Lăng Thiên nói tràn đầy thâm ý nên không khỏi kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của Lăng Thiên đang biến mất mà lo lắng xuất thần. Ngay cả thiếu nữ đi theo cạnh nàng cũng không cảm thấy gì.

Ngay lúc này thì đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi. Từ xa xa nhìn lại liền thấy trước người Lăng Thiên đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ, tiếp theo là một tiếng kinh sợ từ trong miệng nàng ta truyền ra: “Ác đồ người sao ở đây?” Nàng vừa nghe vậy liền chấn động cả người. Ác đồ? Là hần sao? Nghĩ như vậy không khỏi tự giễu lắc đầu. Một nhân vật thanh cao tài trí như vậy thì sao có thể là ác đồ?

Chỉ thấy Lăng Thiên nhẹ nhàng cúi người đem bó hoa đại thiếu nữ kia đánh rơi nhặt lên rồi đưa vào tay nàng, cúi đầu nói câu gì đó. Sau đó thân ảnh của hần dần dần biến mất trong tầm mắt. Từ đầu đến cuối hần không hề quay đầu lại, xem chuyện phát sinh hôm nay đôi với hần như mây như khói không lưu lại chút dấu vết nào trong lòng.

Thiếu nữ kinh hô kia như bị hù dọa choáng váng vậy, cả người cứ ngây ngốc đứng tại chỗ.

Vệ Huyền Huyền đứng bên cạnh cũng nhìn chăm chú vào bóng lưng dần xa của Lăng Thiên không khỏi thở dài một tiếng: “Người này quả thực là một nam tử kỳ lạ mà!”

Thiếu nữ vẽ tranh kia nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn Vệ Huyền Huyền một cái, ánh mắt rất phức tạp.

Đến bây giờ Trầm Nhu Nhi mới như tỉnh mộng lại nhảy dựng lên khiến bó hoa trong tay lại rơi xuống đất. Tiếp theo liền chạy nhanh đến phương hướng của Vệ Huyền Huyền. Thần sắc trên mặt cực kỳ hoảng sợ, vừa chạy vừa hô: “Vệ tỷ tỷ, người đang ở đâu? Người không sao chứ?” Âm thanh vừa hoảng sợ mà vừa gấp gáp.

Vệ Huyền Huyền thấy nàng vậy liền cười: “Nhu Nhi này luôn vội vàng như vậy.” Lên giọng nói: “Ta ở đây!”

Vừa dứt lời thì thân thể linh hoạt của Trầm Nhu Nhi đã xuất hiện trước mặt mọi người. Đôi mắt to hoảng sợ vẫn chưa bình tĩnh lại vội vàng nắm tay Vệ Huyền Huyền đánh giá từ trên xuống một phen. Nhìn thấy quần áo nàng chỉnh tề, sắc mặt bình thản có chút kinh ngạc đang nhìn bản thân mình liền thở dài một hơi.

Nhưng lập tức liền lo lắng trở lại: Chẳng lẽ tên ác đồ kia không đến nơi đây mà đi nơi khác? Nghĩ vậy nên trong lòng tiểu cô nương này nhất thời quỳnh cả lên, muốn chạy đi chỗ khác nữa.

Vệ Huyền Huyền kéo tay nàng lại hỏi: “Nhu Nhi muội muội. Người làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này thì chúng nữ trong viện đã nghe được âm thanh kinh sợ của Trần Nhu Nhi mà không biết xảy ra chuyện gì nên vội vàng chạy đến bên này. Kiều Nguyệt công chúa cũng có trong đó, lòng nàng có chút bất an. Cung nữ đã hồi báo Lăng Thiên đã rời khỏi Trường Nhạc Cung hậu viện rồi. Trong lòng Kiều Nguyệt công chúa vừa lo lắng không biết tiểu ma tinh này lại gây ra chuyện gì nữa lại vừa lo lắng cho các vị tỷ muội không thôi. Nếu tên kia nổi thú tính lên, ở trong hậu viện này làm việc xấu thì có hối hận cũng không thể nữa.

Các công tử của các đại thành viên trong triều đình luôn ngưỡng mộ vị công chúa xinh đẹp này, quần quanh nàng không tha. Mặc dù trong lòng nàng có chút lo lắng nhưng không biết phải làm gì. Thật vất vả mới tìm được một cái cớ chạy ra ngoài liền vội vã đi đến hậu viện. Nào nghĩ rằng vừa đến hậu viện liền nghe được một tiếng thét kinh sợ và cấp bách truyền đến. Sau khi biết được đây là âm thanh của Nhu Nhi thì trong lòng lại càng cảm giác bất ổn! Trong lòng không nhận được liền mắng to Lăng Thiên thật to gan, ngay cả con gái của Trấn điện đại tướng quân cũng dám đùa giỡn. Nếu như nháo loạn thêm nữa thì không cách nào thu thập ổn thỏa được. Trái tim nàng đập rất nhanh, vội vã chạy đến phương hướng truyền ra âm thanh kia. Trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng, thật là hối hận mà. Biết thế không cho tên kia tiến vào làm gì.

Trần Nhu Nhi thấy chúng tỷ muội đến không ít nên cũng thở ra một hơi, vỗ vỗ ngực thở hổn hển nói: “Hoàn hảo. Vừa rồi khiến ta sợ chết mà!”

Chúng nữ khó hiểu cất tiếng hỏi tại sao, đối với biểu hiện vừa rồi của Trần Nhu Nhi không hiểu chút gì.

Trần Nhu Nhi cố gắng thở bình thường le đầu lưỡi cười nói: “Mới vừa rồi ta nhìn thấy ác côn Lăng Thiên vội vã từ nơi này đi ra ngoài khiến ta sợ muốn chết. Tưởng tên kia làm chuyện gì xấu chứ. Bây giờ nhìn thấy các người không xảy ra chuyện gì thì ta cũng yên tâm hơn nhiều.”

Chúng nữ kinh ngạc vô cùng, duyên dáng gọi to: “Lăng Thiên? Hắn như thế nào lại đi đến nơi đây?”

Trần Nhu Nhi hừ một tiếng, nhăn cái mũi nhỏ nói: “Tên kia luôn vô pháp vô thiên, có chỗ nào mà hắn không dám đi?”

Chúng nữ liền lộ ra vẻ mặt đã hiểu, có không ít các kiều nữ nơi đây được người của Lăng Phủ đến đề cập chuyện thành hôn. Bất quá chuyện này đều do các trưởng bối trong gia tộc quyết định, các nàng cũng nghe được những người Lăng Phủ phái đến đều bị từ chối mà phải quay trở về. Lúc này lại nghe được hắn đi đến nơi đây khiến các nàng kinh sợ vô cùng. Thầm nghĩ lại liền âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn hắn không thấy ta. Nếu để hắn nhìn thấy vậy thì nguy rồi. Hôm nay là ngày mừng công của Lăng đại tướng quân, cho dù muốn hoàng thượng ban hôn thì hoàng thượng cũng phải vui vẻ đáp ứng mà thôi. Nếu chuyện chung thân rơi vào tay công tử phóng đảng này thì khác nào bị hủy cả đời?

Mọi người vội vàng hỏi: “Hắn từ phương hướng nào đi ra?” Đôi mắt đẹp nhìn khắp thân thể chúng tỷ muội muốn xem thử là tỷ muội nào xui xẻo lọt vào trong mắt tên ác côn kia.

Trần Nhu Nhi chỉ ngón tay về phía Vệ Huyền Huyền nói: “Là từ bên Vệ tỷ tỷ đi ra ngoài liền đụng phải ta. Còn hù dọa ta làm rơi đóa hoa nữa. Nha..đóa hoa của ta đâu rồi?”

Chúng nữ thở dài một hơi, đều lấy một loại ánh mắt tiếc hận, đồng tình nhìn Vệ Huyền Huyền. Đường như vị tỷ muội này đã rơi vào tay sói vậy.

“Người nói là thiếu niên bận bộ trang phục trắng kia?” Một tiếng nói không thể tin được truyền đến. Thiếu nữ vẽ tranh kia không biết khi nào đã đi đến bên cạnh chúng nữ nhìn Trần Nhu Nhi hỏi.

Trần Nhu Nhi mở to mắt: “Đúng!”

“Người nhìn thấy hắn liền đánh rơi đóa hoa?” Thiếu nữ vẽ tranh vẫn kinh ngạc như cũ.

“Là hắn!”

“Hắn chính là đệ nhất hoàn khổ công tử nổi danh của Thừa Thiên Quốc các người?” Âm thanh của thiếu nữ vẽ tranh không yếu đi chút nào mà còn càng cao hơn. Lời nói tràn đầy sự kinh ngạc và không tin tưởng chút nào.

Trầm Nhu Nhi có chút buồn bực: “Vị tỷ tỷ này, người bị làm sao vậy? Chính là hắn đó. Ô, tên ác đồ kia vừa mới từ chỗ các người đi ra chính là Lăng Thiên. Có phải hay không hắn đã khi dễ vị tỷ tỷ này?” Vừa nói vừa cau mày nhìn khuôn mặt xanh đen của thiếu nữ vẽ tranh. Lời nói rất có thâm ý: “Bất quá tỷ tỷ cứ yên tâm. Hắn sẽ không khi dễ người đâu?”

88. Chương 17: Thiếu Nữ Tình Hoài

Lời vừa dứt khiến cho bốn người đều có cảm giác lung lay muốn ngã. Tất nhiên là thiếu nữ vẽ tranh, Vệ Huyền Huyền và hai gã nữ hộ vệ.

Kiều Nguyệt công chúa đứng một bên sắc mặt thật khó nhìn. Quan hệ của nàng cùng với cô biểu (Cô họ - mẹ của Lăng Thiên) rất thân, bình thường cũng cảm giác được biểu đệ này không có hư hỏng gì. Chỉ nghe nói là hay đi đánh nhau mà thôi. Lúc này lại nghe chúng nữ mở miệng một câu ác côn, hai câu ác côn khiến lòng nàng không thoải mái chút nào. Nói như thế nào thì hắn cũng là biểu đệ của bốn công chúa đó. Mấy nha đầu người nói chuyện không lưu lại chút mặt mũi nào sao?

Chúng nữ nhìn thấy bốn người kia lung lay muốn ngã đều nhin không được hoảng sợ cực kỳ. Vội vàng bước lên đón đỡ, trên mặt rất nghi hoặc: Chẳng lẽ tên Lăng Thiên kia chỉ trong một chốc lát đã vũ nhục bốn vị nữ tử này? Không nhin được đánh giá bốn người này. Sau đó đều âm thầm lắc đầu. Trong bốn người này chỉ có Vệ Huyền Huyền là một đại mỹ nữ, còn ba người khác cũng rất bình thường. Nếu Lăng Thiên thật sự làm chuyện này thì ánh mắt của hắn thật sự có chút vấn đề.

Bạch y thiếu niên kia là Lăng Thiên? Bạch y thiếu niên là Lăng Thiên nổi tiếng đệ nhất hoàn khổ?

Một khi biết chuyện này thì Vệ Huyền Huyền, thiếu nữ vẽ tranh thậm chí cả hai nữ hộ vệ cũng có cảm giác không biết phải khóc hay cười! Nếu như người này thật sự được xưng là hoàn khổ, ác côn thì các vị tài tử nên gọi là cái gì? Tài hoa cao siêu như thế, lời nói không tầm thường, phong độ xuất chúng lại là thiên hạ đệ nhất hoàn khổ?

Vệ Huyền Huyền có chút há mồm cứng lưỡi. Thiếu nữ vẽ tranh mặc dù dịch dung khuôn mặt nhưng nàng ta lại không có thay đổi thân thể, lại càng tỉ mỉ lựa chọn trang phục một phen nữa. Trước mặt một tuyệt sắc giai nhân như thế mà tên Bạch y thiếu niên kia từ đầu đến cuối cũng không thèm liếc mắt nhìn mình một cái. Cho dù có nhìn qua thì trong đôi mắt cũng là một vẻ ngay thẳng, lời nói lễ độ, cử chỉ tao nhã lịch sự, hào hiệp mà lại được xưng là ác côn? Vậy thì đám người cho rằng là quân tử khi nhìn thấy mỹ nữ liền nhìn chằm chằm, hai chân đi không thẳng hàng, khoe miệng chảy nước miếng gọi là cái gì?

Trong lòng tứ nữ nhất thời cảm thấy hồ đồ. Nhất là thiếu nữ vẽ tranh và hai hộ vệ của nàng. Trong mắt kinh ngạc vô cùng: Chẳng lẽ tập tục của Thừa Thiên Vương Quốc không giống với nơi khác? Chỉ có quân tử chính thức mới được gọi là ác côn? Ý nghĩ này mặc dù có chút hoang đường nhưng tứ nữ đều cho rằng nếu Lăng Thiên thật sự là ác côn thì chỉ có duy nhất một giải thích đó mà thôi.

Bốn người trở lại chỗ cũ, dùng bức tranh kia thu hút sự chú ý của chúng nữ. Tất cả vừa nhìn thấy liền kinh hô không dứt.

Chúng nữ sử dĩ được xưng là tài nữ đương nhiên đối với cảm kỳ thi họa hiểu bao nhiêu. Hơn nữa còn tinh thông một hai loại. Lúc này vừa thấy bức tranh thì sự chú ý đều tập trung lên đó hoàn toàn.

Ý cảnh mờ ảo, nét vẽ ưu nhã kèm với chữ viết phiêu dật kia kết hợp hoàn mỹ với nhau khiến người ta vừa nhìn thấy không thể nào di dời ánh mắt đi nơi khác được. Chúng nữ cùng với Vệ Huyền Huyền hiểu rất rõ, biết nàng mặc dù đọc qua rất nhiều sử sách nhưng tuyệt đối không có khả năng vẽ được một bức tranh như vậy. Nếu vậy thì thiếu nữ có tướng mạo bình thường bên cạnh hắn vẽ rồi. Nhất thời từng đạo ánh mắt kính nể rơi trên người ấy.

Thiếu nữ kia cười khỏ không thôi, biết được chúng nữ đã hiểu lầm liền nói: “Mấy vị tỷ tỷ đề cao tiểu muội rồi. Bức họa này là do từ trong nhà muội mang đến, hôm nay muốn vẽ tranh nhưng đột nhiên nhìn thấy

tình cảnh hiện tại với bức tranh rất giống nên mới lấy ra thưởng thức một phen.” Nói được một nửa, vừa muốn nói đến tên Lăng Thiên đột nhiên dừng lại. Nghĩ thầm Lăng Thiên được mọi người gọi là hoàn khổ mà bản thân hắn lại có tài học xuất chúng như vậy chẳng lẽ là cố ý ẩn nhẫn? Nếu quả thực là như vậy thì khi mình nói ra sẽ khiến cho chúng nữ chú ý đến, làm cho thanh danh hắn lan truyền chẳng phải sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn sao?

Thiếu nữ thông minh vô cùng. Vừa nghĩ đến đây liền ngừng nói. Mà bất luận là hắn nguy trang hay không nhưng chính mình không thể tiết lộ ra ngoài được. Trong lòng âm thầm quyết định chủ ý. Ban đầu vẫn tưởng có thể tự do xuất nhập cung cấm chúa là một vị hoàng tử nhưng không ngờ phán đoán của mình hoàn toàn sai lầm. Nhớ lại trước khi Lăng Thiên rời đi có nói với mình một câu: “Chẳng lẽ đây không phải là điều cô nương hy vọng chứng kiến sao?” Trong lòng nhất thời cảm thấy đau nhói, thầm nghĩ: “Hắn thông minh như vậy thì sao không thể nhìn ra dụng ý của ta? Cho đến khi rời đi cũng không thêm hỏi tên ta, sợ rằng thái độ của mình khiến hắn hiểu lầm như vậy. Phải sớm hóa giải hiểu lầm mới được. Người đã không phải là hoàng tử thì ta sẽ dùng bức tranh này trói buộc người vậy”

Trong lòng có thể tìm được lý do quang minh chính đại tiếp cận Lăng Thiên thì thiếu nữ đột nhiên phát hiện được trong nội tâm mình đột nhiên vui mừng. Lo âu bấy lâu này hoàn toàn biến mất. Ta không chỉ muốn theo người học vẽ tranh mà còn muốn xem thử người ẩn tàng bao nhiêu bí mật? Tại sao lại làm như vậy? Mặc kệ như thế nào đi nữa ta cũng không tin người là người như trong truyền ngôn.

Lặng lẽ nháy mắt với Vệ Huyền Huyền và hai gã hộ vệ bảo ba người không được đem chân tướng bức tranh này nói ra ngoài. Ba người bọn họ mặc dù không hiểu rõ ràng vì sao nhưng lại hiểu rõ ý tứ của nàng liền im lặng ngật đầu.

Thiếu nữ cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng đi. Đột nhiên cảm thấy mình có chút kỳ quái: Đây là sao? Tại sao lại luôn nghĩ đến hắn? Tâm tình của ta vì hắn mà không còn ổn định nữa? Chẳng lẽ... Thiếu nữ không dám tiếp tục nghĩ nữa, chỉ thấy trên mặt nóng bỏng như lửa đốt.

Chỉ nghe một thiếu nữ cảm thán: “Bức tranh này thật là một kiệt tác mà. Vi Nhi tập vẽ tranh từ nhỏ, mấy năm qua cảm thấy có chút thành tựu nhưng khi nhìn thấy bức họa này nhất thời cảm thấy bản thân như éch ngồi đáy giếng. Kỹ nghệ yếu kém, so với vị Lệ Mộng Hồng Trần tiên sinh này thì kém xa như trời và đất. Nếu có thể may mắn gặp mặt Vi Nhi nhất định lấy sư lễ tiếp đãi!” Trong lời nói tràn đầy sự chờ mong.

Chúng nữ đều phụ họa theo: “Bức tranh được vị Lệ Mộng Hồng Trần này vẽ nên chẳng phải được xưng là thiên hạ đệ nhất nhân sao? Chưa bao giờ gặp qua cũng chưa bao giờ nhìn thấy trên đời này ai có thể vẽ được một bức tranh tuyệt vời như thế này!”

Thiếu nữ lẳng lặng nghe mọi người thảo luận, khéo miệng không nhận được lộ ra một nụ cười kiêu ngạo. Hừ, ta không cho các ngươi biết rõ đầu. Bí mật này chỉ cần hắn không nói thì ta vĩnh viễn giữ trong lòng. Nghĩ đến đây thì nụ cười lại càng thêm ngọt ngào.

Ngay lúc này thì có thiếu nữ nhìn bức tranh đến xuất thần, thấp giọng ngâm thơ. Đúng là câu thơ của Lăng Thiên: “Bích ngọc trang thành nhất thụ cao. Vạn điều thù hạ lục ti thao. Bất tri tế điệp thù tái xuất. Nhị Nguyệt xuân phong tự tiền dao. Thật sự là hảo thơ, hảo tự, hảo họa! Xin hỏi muội muội bài thơ này cùng với chữ viết đều là do Lệ Mộng Hồng Trần tiên sinh viết nên!”

Thiếu nữ thần nhiên cười nói: “Đúng vậy!”

Thiếu nữ kia cảm thán một tiếng: “Vị Lệ Mộng Hồng Trần tiên sinh này quả nhiên tài cao cực kỳ! Chỉ là không biết vị tiên sinh này là nhân sĩ nơi nào? Hiện tại bao nhiêu tuổi?” Vừa nói vừa vuốt nhẹ bức ảnh, trên mặt một mảnh quý mến và kính trọng. Hiển nhiên trong lòng nàng có thể vẽ được một bức tranh như thế này sợ rằng tất nhiên là một người chuyên vẽ tranh rất lâu năm, thậm chí cả đời cống hiến cho nghệ thuật này. Cho nên mới hỏi bao nhiêu tuổi.

Thiếu nữ không nhận được mở miệng nói: “Ta không biết, chưa bao giờ nhìn thấy vị tiên nhân này. Bức tranh này cũng là ngẫu nhiên phát hiện thôi.” Một lời nói rất bình tĩnh, tuyệt đối không thể để cho mấy tiểu yêu tinh này biết được bức tranh này là do đại hoàn khổ Lăng Thiên vẽ ra. Hừ, các ngươi nếu cho hắn là một đại hoàn khổ thì cứ tiếp tục như vậy đi. Nếu như nói với các ngươi thì các ngươi sẽ hai ngày ba lần thăm viếng. Lại cùng với hắn ở chung một tòa thành, lâu dài chẳng phải sẽ kết thân với hắn sao? Trên mặt

mỉm cười, thiếu nữ nghĩ vậy cảm thấy vui vẻ trong lòng. Nhưng đột nhiên tỉnh ngộ: “Ta...ta đang nghĩ gì? Như thế nào lại nghĩ như vậy? Trời ạ... Chẳng lẽ...”

Chỉ nghe thiếu nữ kia hét lớn một tiếng, ánh mắt không thể tin nhìn hai ngón tay mình cả kinh nói: “Sao trên bức tranh này còn ướt...” Chúng nữ nghe vậy liền cả kinh nhìn hai ngón tay của nàng. Quả nhiên trên ngón tay ngọc có vết mực.”

89. Chương 18: Lãng Thiên Chi Chí

Trong lúc nhất thời, ánh mắt chúng nữ đều tập trung trên người thiếu nữ kia. Trong lòng thiếu nữ tuyệt không nghĩ đến sự tình này không khỏi luống cuống tay chân.

Vệ Huyền Huyền với bộ dáng thờ ơ lạnh nhạt ở một bên liền hiểu rõ sự tình trong lòng nàng liền vội hỏi nói: “Bức tranh này đặt ở đây cũng khá lâu rồi nên mới bị hơi nước ảnh hưởng. Muội muội, người mau cất bức tranh này đi. Bức tranh quý trọng này vạn nhất bị hơi nước thâm nhập nghiêm trọng sợ rằng...” Nói đến đây thì gương mặt Vệ Huyền Huyền tràn đầy ý cười không nói thêm gì nữa. Nhưng không biết là do nàng cố ý hay vô tình nhấn mạnh ‘bức tranh quý trọng này’. Trong lời nói có chút ý chế nhạo.

“Vâng vâng. Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở. Tiểu muội chỉ lo thương thức bức tranh nên quên mất điều này.” Thiếu nữ mừng rỡ nói, liếc mắt nhìn Vệ Huyền Huyền cảm kích. Đối với khả năng ứng xử của nàng có chút bội phục. Về lời nói có ý chế nhạo của nàng thì căn bản không có tiến vào tai làm cho Vệ Huyền Huyền sử dụng một ánh mắt xem thường đùa giỡn nhìn thiếu nữ kia.

Dưới ánh mắt tiếc hận và hâm mộ của chúng nữ, thiếu nữ rút cục cũng cẩn thận đem bức họa cất giữ. Nhìn thần sắc không muốn của chúng nữ liền khẽ cười nói: “Nếu mấy vị tỷ tỷ muốn nhìn thì muội sẽ để trong phòng vậy.”

Chúng nữ nghe vậy rất cao hứng, ngồi xuống vây quanh bốn người. Trong lúc nhất thời lú lú, không biết đang nói điều gì, chỉ nghe tiếng cười không vang lên không dứt. Chỉ có Kiều Nguyệt công chúa không có bao nhiêu hứng thú với bức tranh đó mà chỉ chăm chú đánh giá thần thái thiếu nữ kia, mấy lần nàng ta mất tự nhiên đều rơi vào trong mắt nàng. Lúc này trong bụng tràn đầy nghi hoặc. Âm thầm suy đoán nhưng mờ mịt không thấy chút đầu mối nào. Nhưng nếu nói bức tranh này là do Lãng Thiên vẽ ra thì Kiều Nguyệt công chúa sẽ là người thứ nhất nhảy ra phản đối.

Lãng Thiên mang theo chúng hộ vệ đi trên đường lớn chậm rãi trở về Lăng Phủ. Dọc đường đi, tâm tư xoay chuyển rất nhanh. Dem mọi chuyện hôm nay gặp qua, nghe qua, kinh nghiệm qua tỷ mỹ đánh giá lại một lần.

Theo suy đoán của Lãng Thiên thì tiểu công chúa của Ngọc gia xuất ngoại như vậy tất có hộ vệ đi theo bên người; cao thủ trong đội hộ vệ có ít nhất bốn gã. Như vậy có thể che đậy mạng lưới tin tức của mình cũng là chuyện không dễ dàng gì.

Thứ hai, vị tiểu công chúa hôm nay ở trong hoàng cung vẫn có hai hộ vệ ngoài sáng, hai hộ vệ trong bóng tối âm thầm bảo hộ. Hơn nữa trong đó còn có một tuyệt đỉnh cường giả nữa. Từ điểm này mà suy nghĩ thì tuyệt đỉnh cao thủ hộ vệ cho nàng có ít nhất là hai người. Về phần cao thủ thì không dưới mười tên. Lực lượng hộ vệ như vậy sợ rằng chỉ là một góc nhỏ của Ngọc gia mà thôi.

Nếu tiếp tục suy nghĩ như vậy thì thế lực của Ngọc gia quả thực là ‘thâm bất khả trắc’! Trong lòng Lãng Thiên âm thầm cảm thấy may mắn không thôi. Chính mình từ đầu đã phát giác có điểm không thích hợp mới không hành động lỗ mãng. Nếu tùy tiện bộc lộ tài năng thì sợ rằng giờ này đã...

Theo suy đoán của Lãng Thiên thì thực lực của hộ vệ ẩn thân kia sợ rằng đã tương đương với Lăng Kiếm.. Cao thủ như vậy nếu có thể nắm giữ trong tay một người thôi cũng rất khó rồi. Nhưng hiển nhiên Ngọc gia không chỉ có hai người đó thôi. Về phần những nhân vật cầm quyền của Ngọc gia thì võ công cao như thế nào?

Lấy thực lực của Ngọc gia hiện tại thì trên đại lục này không có lực lượng nào có thể chống đối được. Nhưng Lãng Thiên vẫn nghi hoặc Ngọc gia nếu đã có thực lực cường đại như vậy thì tại sao vẫn ẩn nhẫn? Thậm

chỉ còn có rất ít người biết nữa. Cho dù một đời, hai đời không dám động thì có thể hiểu được. Nhưng Ngọc gia là một gia tộc khổng lồ ẩn nhẫn ngàn năm thì chuyện này quả thực rất quỷ dị.

Một ngàn năm! Ngọc gia chẳng lẽ không có một nhân vật có dã tâm nào sao? Điều này Lăng Thiên tuyệt đối không tin. Nhưng nguyên nhân trong đó là gì?

Trong lúc nhất thời Lăng Thiên cảm thấy nhức đầu vô cùng! Trước giờ vẫn luôn muốn biết thực lực của Ngọc gia nhưng hiện tại căn cứ vào Tiểu công chúa của Ngọc gia này thì Lăng Thiên đã có thể suy đoán được thực lực đại khái rồi. Nhưng một khi hiểu rõ lại lâm vào trong mê hoặc! Có thể nắm giữ lực lượng thật lớn kia nhưng lại ẩn nhẫn bất động thì trừ khi bọn họ có điều cố kỵ lớn hơn nữa! Lăng Thiên thầm nghĩ thế lực có thể khiến cho Ngọc gia cố kỵ như vậy rốt cục là thế lực gì?

Nếu ngay cả thực lực tuyệt đỉnh được tích lũy ngàn năm của Ngọc gia mà vẫn còn cố kỵ ẩn nhẫn như vậy thì thực lực hiện tại trong tay mình có là cái gì? Lăng Thiên không khỏi nở nụ cười khổ. Xem ra mình mưu tính sâu xa nhưng vẫn còn xem thường thế giới này, xem thường thiên hạ anh hùng rồi.

Mấy tên hộ vệ đi theo hần từ hoàng cung đi ra vẫn thấy thiếu gia luôn cúi đầu trầm tư cau mày dường như không vui vẻ chút nào tưởng rằng hần trong hoàng cung gặp phải chuyện không thoải mái gì thì bọn chúng lại càng không dám lên tiếng. Đoàn người cứ yên lặng như vậy mà thúc ngựa đi trên đường lớn. Chỉ có tiếng vó ngựa thanh thúy vang lên không ngừng.

Sau khi đi đến đại môn của Lăng Phủ, Lăng Thiên đưa ngựa giao cho một tên hộ vệ rồi đi vào biệt viện của chính mình. Mặc dù chỉ mới suy đoán thôi nhưng cũng có thể thấy được một điểm thực lực của Ngọc Gia. Nhưng trong lòng Lăng Thiên trầm trọng không thôi. Những kế hoạch trước kia cần phải thay đổi ngay lập tức.

“Đứng lại!” Một âm thanh tràn đầy uy nghiêm nhưng có ý tứ khiển trách truyền đến. Mẫu thân Sở Đình Nhi đang đi đến.

Lăng Thiên cười khổ một trận...

Lăng Thiên không phải không nghĩ đến đêm những chuyện mình âm thầm tính toán nói cho mẫu thân biết để nàng ta khỏi phải đau lòng. Nhưng khi Lăng Thiên xúc động muốn mở miệng nói ra liền dè dặt tâm tư này xuống. Nguyên nhân không phải sợ mẫu thân tiết lộ bí mật này.

Nhưng vấn đề chính là cảm tình của mẫu thân và phụ thân Lăng Khiếu thật sự quá sâu nặng. Căn bản không có khả năng giấu được phụ thân. Mà phụ thân đối với Thừa Thiên Vương Quốc luôn trung thành và tận tâm, đối với Hoàng Đế bệ hạ lại càng cảm ân vô cùng, lại còn tình cảm huynh đệ nồng đậm nữa! Nếu để cho phụ thân biết được mình làm những chuyện này sợ rằng nổi giận đem lực lượng của mình đưa cho hoàng đế rồi. Nhưng mà lực lượng của mình khổ cực lắm mới có được ngày như hôm nay lại bị phụ thân sung công. Kết quả này Lăng Thiên không thể nào tiếp nhận được, hần cũng không dễ dàng đồng ý được.

Từ ngày Lăng Thiên đi đến thế giới này hoàn toàn không để đám quý tộc hay hoàng thất kia vào trong mắt. Hần vẫn nhớ một câu nói của Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký: “Hoàng đế phải thay phiên nhau. Qua năm đến lượt ta làm!” Nếu đã xuyên việt đến đây nhưng không lưu lại chút gì, không làm một chuyện gì thì ta đến đây để làm gì? Đến để cho người khác vui đầu đập cổ sao?

Nếu đã chết qua một lần rồi thì đời này không thành công thì cũng chết thêm một lần nữa thôi. Chí hướng tuyệt đối không thể thay đổi được! Lăng Thiên ta đến đây không phải vì người khác mà phải khúm núm, luồn cúi cũng không phải là con ngựa đực đi tìm mảy lông bà. Lăng Thiên ta sẽ uy danh thiên hạ.

Không tạo ra một phen sự nghiệp sẽ thẹn với ông trời để ta đi đến thế giới này một lần! Cũng thẹn với tên Lăng Thiên này.

Uy lăng thiên hạ! Thủ vũ phong vân! Tay nắm quyền uy của khiên hạ, say nằm trên gối mỹ nhân! Đây mới là cuộc sống Lăng Thiên ta muốn! Không có thực lực thì cho dù đưa thiên hạ đệ nhất mỹ nữ cho người người cũng không giữ được.

Mặc kệ kiếp trước kiếp này, mặc kệ thế giới gì. Chỉ có thực lực là trọng yếu nhất. Nếu như người chỉ là một tên khát cái thì người dám yêu công chúa sao? Nhưng nếu là người đứng đầu thiên hạ thì sao?

Lăng Thiên ta sẽ không vứt bỏ điều gì. Thế giới này phải nắm giữ trong tay! Phía trước con đường của ta vô luận có bao nhiêu vật cản...Gặp thần thí thần, gặp phật sát phật

90. Chương 19: Tiền Vãng Biệt Viện

“Làm sao lại về sớm như vậy? Còn chưa đến trưa mà?” Sở Đình Nhi nhìn con mình có chút nghi hoặc. Lăng Thiên bình thường sẽ ra ngoài một ngày nhưng hôm nay lại về sớm như vậy khiến cho Sở Đình Nhi cảm thấy ngoài ý muốn. Chẳng lẽ bị các cô nương kia đuổi về sao? Không giống, nếu bị đuổi về thì Lăng Thiên sớm đã đi nơi khác chơi đùa rồi.

Sở Đình Nhi đối với con mình hiểu rất rõ, nghĩ đi nghĩ lại: “Chẳng lẽ con mình đã có ý trung nhân nên mới vội vàng quay về báo tin?” Nghĩ như vậy sắc mặt vui mừng nói: “Hôm nay như thế nào?”

Lăng Thiên cười khổ một tiếng: “Hài nhi cùng với mấy vị tiểu thư nói chuyện rất vui vẻ nhưng hài nhi sợ mẫu thân lo lắng nên mới trở về sớm.”

“Xiii!” Sở Đình Nhi đối với lời nói này của con mình cười nhạt: “Trò chuyện rất vui sao? Người cùng với mấy tiểu thư khác nói chuyện rất vui? Còn sợ ta lo lắng nên mới trở về sớm? Nếu sợ ta lo lắng thì người sao phải vội vã đi về tiểu viện mà không đi đến nơi của ta!”

Lăng Thiên đối với thái độ này của mẫu thân sớm đã tập mãi thành quen nói: “Các tiểu thư nhiều lắm, hài nhi cũng không nhớ được mấy người. Có tiểu thư của Trầm đại tướng quân cùng với thiên kim của Thượng thư. Những người khác hài nhi không nhớ rõ lắm!”

“Tiểu thư của Trầm đại tướng quân? Thiên kim của Vệ Thượng thư?” Sở Đình Nhi nghi hoặc hỏi hai câu rồi đột nhiên giận dữ: “Hỗn trướng! Nhị nữ này đều là nữ nhân tài ba nổi danh khắp kinh thành. Thi từ ca phú cầm kỳ thi họa đều tinh thông. Vi nương cũng từng nghe nói qua tài danh của hai người này! Cùng các nàng nói chuyện thật vui? Nhớ khi Nhu Nhi gặp người lần trước kia thì chuyện đầu tiên là nắm lấy roi ngựa trong tay thì hôm nay có thể cùng người nói chuyện vui vẻ sao?”

Về mặt Lăng Thiên đau khổ nói: “Quả thực là hai người các nàng. Hài nhi nói thật mà.” Thầm nghĩ trong hậu viện quả thực đã nhìn thấy hai nàng rồi, chỉ bất quá có một người không biết thân phận của ta, người kia bị ta hù dọa mất hồn.

Sở Đình Nhi gầm lên: “Còn nói dối nữa à ? Ta tin người mới là lạ. Nói xem rốt cục đã gây ra chuyện gì mới vội vã trở về như vậy?”

Sắc mặt của Lăng Thiên càng khổ hơn: “Chẳng lẽ mẫu thân cho rằng hài nhi là một người chỉ biết gây họa thôi sao?”

Sở Đình Nhi trừng mắt nhìn hấn một cái: “Cho rằng? Người vốn là vậy mà! Nói mau, người đã gây ra chuyện gì nữa rồi?”

Lăng Thiên xém ngắt xiu: “Mẫu thân vẫn không tin? Trong vòng vài ngày tới chắc chắn hai nữ tử này đến bái phỏng thì mẫu thân hỏi sẽ biết.”

“Hai tiểu thư này đến bái phỏng người? Thiên Nhi? Ta không nghe sai chứ?” Về mặt của Sở Đình Nhi không thể nào tin được lại mang theo một tia vui mừng lẫn sợ hãi nghĩ thầm hai tiểu thư này vô luận là dung mạo hay là tài hoa đều xuất chúng. Nếu thật sự coi trọng hài nhi của mình thì quả thực là chuyện rất tốt. “Khi nào đến? Vi nương muốn chuẩn bị một ít lễ gặp mặt. Phải chiêu đãi hai vị tiểu thư này thật tốt.”

Lăng Thiên trợn trắng mắt. Mình mới mười lăm tuổi mà thôi, mẫu thân cũng quá nóng nảy rồi. Bây giờ còn muốn tặng lễ vật cho người ta nữa? “Điều này... Thời gian cụ thể không biết được. Xem ra khi nào các nàng có thời gian sẽ đến thôi!”

Sở Đình Nhi giận dữ: “Biết ngay là người gạt ta mà! Cái gì mà khi nào có thời gian ? Nếu chờ các nàng có thời gian đến bái phỏng người thì vi nương có chờ đến bạc tóc cũng không chờ được!”

Lăng Thiên chật vật hạ đầu không nói gì.

Sở Đình Nhi tiếp tục răn dạy một phen, gắp bộ dáng ‘heo chết không sợ’ nhất thời mất đi hứng thú giáo huấn liền phát phát tay để hấn tự đi. Nhưng âm thầm thở dài một hơi, phân phó hạ nhân hai ngày sau phải chú ý. Thời gian này không thể xem thường được. Nếu bỏ lỡ mấy ngày này thì muốn nhìn thấy các tiểu thư này lại càng khó hơn lên trời.

Lăng Thiên như được đại xá xoay người chạy nhanh về tiểu viện. Nhìn thấy Lăng Thần như cười như không đi ra đón liền biết nha đầu này trốn một bên nghe lén nhưng hấn cũng bất chấp tính sổ với nàng liền vội vàng phân phó: “Lập tức truyền tin lệnh cho bốn người Lục Thất Bát Cửu phụ trách tình báo, còn có đám người người Phong Vân Lôi Điện Trì chờ tại biệt viện. Ăn cơm xong chúng ta sẽ đi qua!”

Lăng Thần không chần chờ nói: “Rõ!” Liền trở lại phòng phát ra điều hầu truyền tin.

Bốn tên ‘Lục, thất, bát, cửu’ người trong miệng Lăng Thiên chính là những nhân vật tinh nhuệ Lăng Thiên lựa chọn kỹ càng. Bốn người này đều là cô nhi không tên không họ. Lăng Thiên đơn giản lấy con số làm tên, Lăng Lục, Lăng Thất, Lăng Bát, Lăng Cửu. Bốn người này hiện tại đang phụ trách thu thập tình báo ở bốn phương hướng.

Về phần nơi phát ra tình báo, chuyện nhân thủ ra sao thì Lăng Thiên chỉ truyền cho bọn họ phương pháp. Tất cả những vụ sự khác không hề quan tâm nữa. Theo lời Lăng Thiên nói chính là: Ta muốn tin tức gì thì các người phải tra ra cho ta. Trừ việc chuyển giao tin tức thì không có việc gì dừng đến phiền ta. Có việc cũng không được đến làm phiền, tất cả tự giải quyết.

Dưới áp lực to lớn của Lăng Thiên tạo ra bốn người này trưởng thành cực nhanh. Chỉ trong mấy năm, mỗi người bọn họ đã nắm giữ một mạng lưới có quy mô khá. Trừ việc tìm tin tức cho Lăng Thiên ra còn có thể bán tin tức cho các thế lực khác nữa. Bởi vì Lăng Thiên chỉ cung cấp tài chính lúc đầu cho bọn họ thôi. Tất cả đều do bọn họ tự cung tự cấp. Bấy giờ thành tựu mấy năm qua của bọn họ rất tốt. Ngoại trừ việc có thể duy trì hệ thống của chính mình còn có thể bỏ ra không ít ngân lượng trợ giúp cho huấn luyện ở biệt viện. Chuyện này nằm ngoài suy đoán của Lăng Thiên.

Còn năm người ở Phong Vân Lôi Điện Trì này cùng với bốn người ‘Lục Thất Bát Cửu’ đều là những người Lăng Thiên tuyển chọn bồi dưỡng đặc biệt. Tên được phân biệt là Lăng Phong, Lăng Vân, Lăng Lôi, Lăng Điện, Lăng Trì! Đám người này sau khi được Lăng Thiên tỉ mỉ huấn luyện liền gia cho Lăng Kiếm. Trước mắt, thủ hạ của Lăng Thiên có lực lượng chấn nhiếp khắp đại lục, cũng là tổ chức sát thủ thần bí nhất trên đại lục - Đệ Nhất Lâu - đều do năm người này và thủ lĩnh Lăng Kiếm chủ trì. Nhất là Lăng Trì, tiến cảnh cực nhanh, đã truy đuổi gần bằng Lăng Kiếm. Bấy giờ Lăng Kiếm bị Lăng Thiên phái đi phương bắc rồi thì có chuyện gì cũng phải lệnh cho bọn họ mà thôi.

Ăn xong cơm trưa Lăng Thiên không mang theo một tùy tùng nào mà chỉ mang theo Lăng Thần cưỡi ngựa đi đến Lăng Phủ biệt viện. Binh lính thủ thành nhìn thấy Lăng gia đại thiếu gia nào dám nói gì. Từ xa xa đã phân phó mở cửa thành rồi.

Tiện tay ném một tấm ngân phiếu, hai người Lăng Thiên không dừng lại chút nào. Chỉ hơn nửa canh giờ sau Lăng Phủ biệt viện đã xuất hiện trong tầm mắt.

Bức tường được kiến tạo hoàn toàn từ đá cao hơn bốn trượng đứng sừng sững trong rừng liễu rậm rạp. Đây là yêu cầu đầu tiên của biệt viện được Lăng Thiên đưa ra. Mục đích chính là không cho người ngoài có thể dò xét bên trong được. Lăng lão gia tử và Lăng lão phu nhân từng đi qua biệt viện này mấy lần. Lần đầu tiên khi đến đây Lăng lão gia tử liền cảm thấy bên trong bức tường cao to này ẩn dấu dã tâm rất lớn. Lúc ấy lão gia tử thở dài một hơi nhưng không nói gì. Sau khi trở về liền lệnh cho Lăng Khiếu xây dựng một quân doanh bên cạnh biệt viện. Bên trong quân doanh có năm nghìn người nhưng mục đích không phải là giám thị biệt viện mà là dùng âm thanh thao luyện của quân doanh che giấu đi âm thanh tương tự trong biệt viện.

Lăng Khiếu đại tướng quân cũng đi đến đây mấy lần, bất quá mỗi lần đến đây đều được Lăng Thần dùng điều hầu đưa tin thông tri cho biệt viện. Những điều Lăng Khiếu thấy chỉ là những trang trí xa hoa, lộng lẫy hết sức khó nhìn, cho rằng đây là hành động bại gia. Từ đó về sau không còn đến nữa. Lăng Khiếu nói rằng để tránh không bị tức giận nên mới không đến. Lăng Thiên nghe vậy mừng rỡ vô cùng, hấn không đến lại càng tốt hơn.

91. Chương 20: Hội Nghị Đỉnh Cao

Đi qua đại sảnh liền thấy một thao luyện trường nhỏ, xung quanh được cây bạch dương thụ bao phủ. Sau hàng cây đó là những căn nhà nhỏ rậm rạp mà chính tề đủ để cho mấy ngàn người sinh sống. Trước cửa đều có hai cây liễu rủ đung đưa dưới gió, hai bên có hai bồn hoa nhỏ. Thoạt nhìn như nhà ở bình thường. Nhưng tất cả đều dùng để che lấp tai mắt mọi người.

Đi ra phía sau dãy nhà liền nhìn thấy một sân huấn luyện thật lớn đủ để dung nạp vạn người một lúc. Giữa sân đầy đủ phương tiện. Đi xuyên qua sân liền nhìn thấy núi Đắc Thắng. Năm đó vì kiến tạo tường vây và phòng ốc này Lăng Thiên ra lệnh khai thác đá trên núi này. Cũng phải một người chuyên phụ trách giám sát việc khai thác. Đợi khi biệt viện kiến tạo xong thì núi Đắc Thắng bị đào bới hơn một nửa. Mà đào ra một cái sơn động rộng lớn và thật sâu. Bên ngoài có hai tấm cửa đá thật lớn, bên trong ngoại trừ không gian huấn luyện ra thì dưới yêu cầu của Lăng Thiên còn kiến tạo ra mấy cái thạch thất nữa. Nơi đây mới chính là trụ sở bí mật của Lăng Thiên.

Chỉ khi đạt thành tích nhất định ở thao trường bên ngoài mới có đủ tư cách đi vào bên trong này để huấn luyện. Mỗi một tháng thay đổi một lần. Trong mắt hai vạn tư binh của Lăng Thiên thì có thể tiến vào trong sơn động chính là vinh quang đặc thù khó có được! Vào trong sơn động đại biểu cho sự tán thành của công tử đối với mình cho nên vì giành được vị trí tiến vào sơn động mỗi tháng mỗi người đều huấn luyện mình như nổi điên lên. Thực lực bản thân cũng vì vậy mà tăng rất nhanh.

Tám gã tráng hán thủ hộ cửa đá thấy Lăng Thiên đi đến liền khom người thi lễ sau đó mở cửa đá đóng chặt ra. Lăng Thiên không ngừng bước mà đi, vừa đi vào trong vừa phân phó: “Lệnh cho đám người Phong Vân Lôi Điện Trì và Lục Thất Bát Cửu đi đến thư phòng ta lập tức.”

Mọi người đáp ứng một tiếng liền tự đi thông báo cho đám người kia.

Không lâu sau, những người Lăng Thiên yêu cầu đã đi đến phòng Lăng Thiên gần đủ.

Nói là thư phòng nhưng lại giống như một thạch động. Chỉ có mấy cái bàn đơn giản mà thôi. Lăng Thiên gạt đầu nhìn đám người đến đầy đủ liền nhấn lên một cơ quan bên cạnh bàn. Nhất thời âm thanh ‘két két’ vang lên, bức tường đá sau lưng Lăng Thiên chậm rãi di chuyển về một bên lộ ra một không gian thật lớn bên trong. Trong đó có một cái bàn đá dài thật lớn, xung quanh đều đặt đầy ghế ngồi. Nhìn sơ qua rất giống phòng hội nghị ở hiện đại. Trên thực tế, Lăng Thiên dựa theo phòng hội nghị ở hiện đại mà tạo thành.

Bốn phía của bàn lớn này đều đặt những tủ sách thật lớn. Mỗi một cái có một khoảng cách nhất định tạo ra vô số không gian nhỏ chứa đầy tư liệu. Phía trên mỗi khoảng không đó đều được đánh tên quốc gia, gia tộc nhưng một bộ phận lớn hơn đều viết tên nhân vật quyền lực trên đại lục.

Đây là thế lực tình báo của Lăng Thiên. Tình báo được thu thập mấy năm qua trên khắp đại lục. Cứ cách vài ngày sẽ có người chuyên môn đến sửa sang lại một chút, đem tất cả tình báo thu thập được biên soạn lại một lần lưu lại ở mỗi không gian riêng. Điểm này giống như phòng tài liệu ở kiếp trước của Lăng Thiên. Tất cả những nhân vật có thể đi đến nơi đây nếu không phải là người đi theo Lăng Thiên từ nhỏ thì cũng là những người được Lăng Thiên bồi dưỡng từ lâu. Tất cả đều tâm phúc của hắn. Không then là nhân vật trung tâm của thế lực hiện tại của Lăng Thiên.

Mọi người khoanh tay đứng nghiêm nghị. Ánh mắt nhìn về Lăng Thiên có sùng bái, kính ngưỡng và kính sợ! Mặc dù Lăng Thiên ở trong phủ đều dùng bộ dáng thiếu niên vô lại nhưng trong Lăng Phủ biệt viện chính là một vị Thiết Điện Diêm La! Theo tuổi của Lăng Thiên lớn lên thì vương giả khí tức của hắn lộ ra càng rõ ràng. Trước mặt Lăng Thiên mọi người chỉ cảm giác áp bức như đứng trước một tòa núi cao.

Lăng Thiên chậm rãi ngồi xuống. Lăng Thần nghiêm mặt lạnh lùng đứng sau hắn. Ánh mắt lạnh như băng đảo qua mọi người. Tất cả đối với Lăng Thiên kính phục, đối với Lăng Thần cũng không dám khinh thường chút nào. Đều biết được Lăng Thần chính là người thân cận nhất với Lăng Thiên, bình thường đều xưng hô ‘Thần cô nương’ mà không dám gọi thẳng tên.

Hơn nữa những người trước mặt Lăng Thiên này đều ăn không ít đau khổ của Lăng Thần. Mặc dù biết Lăng Thần chỉ là thiếp thân nha đầu của Lăng Thiên mà thôi nhưng một thân võ công sớm đã vượt xa mọi người. Trong Lăng Phủ biệt viện này sợ rằng chỉ có Lăng Kiếm đủ thực lực đánh với nàng một trận thôi.

Những người khác căn bản không phải là địch thủ của nàng. Đối với thiếu nữ xinh đẹp nhưng lạnh như băng này tràn đầy kính sợ. Nếu mạo phạm Lăng Thiên thì Lăng Thiên có thể xử lý châm chước cho đôi chút nhưng nếu chọc giận vị tiểu nữ nãi nãi này thì hậu quả so với chọc giận công tử nghiêm trọng hơn nhiều lắm. Sợ rằng cho dù có Lăng Kiếm biện hộ cũng không làm nên chuyện gì.

Thản nhiên nhìn mọi người một vòng, Lăng Thiên lạnh nhạt nói: “Tất cả ngồi xuống đi.”

Mọi người ‘Vâng’ một tiếng liền không phát một tiếng động tự ngồi xuống vị trí của mình. Ánh mắt tập trung nhìn Lăng Thiên, tất cả đều biết công tử sắp nói đại sự.

Lăng Thiên trầm mặt, vừa muốn mở miệng thì đột nhiên nhớ đến điều gì liền phân phó: “Lăng Trì. Người đi gọi hai người Phùng Mặc và Vương Hàn đến đây. Hôm nay có một số việc phải giao cho họ.”

Lăng Trì là một thiếu niên có vóc người thon gầy, ánh mắt kiên nhẫn nghe Lăng Thiên phân phó xong liền đáp lời nhanh chóng rời đi.

Ngón tay út của Lăng Thiên nhẹ nhàng điểm lên mặt bàn, trong miệng hỏi: “Bên Nam Trịnh chính là Lăng Thất sao?”

Một hắc y thiếu niên với vóc người trắng kiện đứng lên nói: “Là ta! Công tử!”

Lăng Thiên ồ một tiếng nói: “Người đem tư liệu về nữ thân của Nam Cung gia tộc đưa cho ta. Còn có tư liệu của Nam Cung gia tộc Nhị công tử Nam Cung Nhạc, tiểu thư Nam Cung Ngọc cùng với quan hệ với người thừa kế nữa. Trước khi Phùng Mặc đến đây phải đưa ra cho ta.”

Lăng Thất không đổi sắc nói: “Rõ.” Rồi rời khỏi ghế đi đến giá sách tự tìm kiếm.

“Lăng Cửu. Người đem tư liệu của Dương Gia giống vậy lấy ra. Lăng Lục, tư liệu liên quan đến thể lực của Ngọc Gia.”

“Rõ. Công tử!”

Cửa đá chậm rãi mở ra, hai tiểu tỷ mặc áo xanh mang theo nước nóng, một người cầm chén trà đi đến châm trà cho mọi người, sau đó liền lặng lẽ lui ra ngoài. Từ đầu đến cuối không dám ngẩng đầu nhìn Lăng Thiên một cái! Nếu có ngẫu nhiên nhìn qua cũng chỉ tràn đầy kính sợ và cảm kích.

Lăng Thiên cẩn thận xem tư liệu của Lăng Cửu, cau mày trầm ngâm.

“Khởi bẩm công tử. Phùng Mặc và Vương Hàn cầu kiến.”

Lăng Thiên ồ một tiếng, âm thanh không lớn nhưng lại truyền ra ngoài thạch bích đến trong tai mọi người.

Phùng Mặc và Vương Hàn cung kính đi đến, hai người đều có thân thể khỏe mạnh, vừa cao vừa cường tráng.

92. Chương 21: Sắp Xếp Lại

Lăng Thiên đóng tư liệu trong tay lại, hờ hững nói: “Ngồi đi!”

Thấy mọi người lần lượt ngồi xuống, Lăng Thiên cất tiếng: “Phùng Mặc, Vương Hàn, gọi các người tới đây là muốn nói với các người rằng, huấn luyện sau này tuy không thể đình chỉ, nhưng trên thanh thế lại phải cố gắng thu nhỏ lại một chút, cố gắng hạ thấp, đừng làm ra động tĩnh gì lớn để người khác chú ý”.

“Vâng! Công tử, có phải là có người nào muốn đối phó với chúng ta không?”. Phùng Mặc và Vương Hàn đứng phắt dậy một cách trang nghiêm, dạ một tiếng. Sau đó Vương Hàn lại ngu ngơ không hiểu hỏi một câu.

Lăng Thiên nhẹ nhàng bưng chén trà ở trước mặt lên, khẽ thổi trà vụn trên mặt nước, không nói câu gì. Thậm chí cả mắt cũng không thèm liếc hắt. Giống như căn bản không nghe thấy câu hỏi của Vương Hàn.

Đám người Lăng Thần, Lăng Trì, Lăng Phong sắc mặt biến thành lạnh như băng. Nhất thời, bảy tám đôi mắt dữ tợn đồng thời trừng mắt nhìn Vương Hàn, các sát thủ uy nhiếp thiên hạ này không ngờ lại phóng ra sát khí cường đại! Sát khí mạnh mẽ đập dờn trong không khí, dao động mãnh liệt. Mục tiêu chính là

Vương Hàn! Nếu không phải là Lăng Thiên vẫn yên ổn ngồi đó, chỉ sợ lúc này Vương Hàn đã biến thành một cỗ thi thể lạnh giá rồi! Hơn nữa còn chết không toàn thây.

Cho dù là vậy, mồ hôi lạnh trên mặt Vương Hàn cũng đã tuôn như suối! Nực cười, mấy sát thủ đỉnh cấp trên thế giới đồng thời phóng ra sát khí về phía hắn, hắn không lập tức ngã quỵ đã là tốt lắm rồi.

Phùng Mặc ở bên cạnh khi nghe hắn hỏi câu đó sắc mặt cũng biến đổi, trừng mắt nhìn hắn một cách dữ tợn! Hắn không được đánh cho hắn một trận ngay tại đương trường!

“Cạch!”. Đặt cốc trà lên bàn, Lăng Thiên hờ hững nói: “Thôi! Chỉ có lần này, lần sau không được tiếp diễn!”.

Câu này vừa được nói ra, Vương Hàn đột nhiên cảm thấy sát khí ở xung quanh đột nhiên biến mất, giống như trước giờ chưa từng xuất hiện. Ánh mắt của mỗi người tuy vẫn nhìn vào Vương Hàn, nhưng không còn sắc bén bức người nữa.

Hai chân vương Hàn khẽ run rẩy, y phục trên người đã ướt nhẹp! Mắt tròn xoe, ngỡ ngàng không hiểu vì sao lại như thế này. Tại sao sau một câu nói tất cả mọi người đều giống như là muốn giết hắn?

Lăng Thiên lạnh lùng nói: “Vương Hàn, may cho ngươi là hôm nay Lăng Kiếm không có ở đây. Nếu không, ngay vào giây phút ngươi mở miệng thì ngươi đã biến thành một cỗ thi thể rồi!”.

Lăng Thiên lắc đầu nói: “Thôi, Phùng Mặc, các người ra trước đi”.

Phùng Mặc kính cẩn hành lễ rồi tóm lấy Vương Hàn lôi đi. Chỉ vì Vương Hàn hiện tại tuy vẫn đang đứng, nhưng cả người vô lực giống như là hư thoát!

Phải đợi cho đến lúc ra khỏi cửa đá sơn động, Vương Hàn mới như vừa tỉnh khỏi giấc mộng. Nói với giọng run rẩy: “Lão Phùng, vừa rồi là có chuyện gì? Ta nói sai gì ư?”.

Phùng Mặc hậm hực nhìn hắn, một lúc sau vẻ mặt mới hòa hoãn lại, thở dài một hơi: “Ngươi từ trước đến giờ chưa từng vào gian mật thất này à?”.

Vương Hàn lẳng lặng gật đầu.

Phùng Mặc trịnh trọng nói: “Gian mật thất đó là nơi công tử chuyên dùng để phát ra mệnh lệnh! Bất kỳ ai sau khi tiến vào gian mật thất đó, một câu cũng không được nói, chỉ tiếp nhận mệnh lệnh là được, một khi ra khỏi cánh cửa đó, người cho dù muốn tìm công tử để cọ xát võ công cũng chẳng ai thèm quan tâm đến người, cùng lắm thì nói người không, biết tự lượng sức mà thôi. Nhưng trong mật thất đó, người nói thừa một chữ cũng là bất kính đối với công tử! Thần cô nương nói đúng, nếu Lăng Kiếm có mặt, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ ai khiêu chiến quyền uy của công tử. Nếu hắn có mặt, người chắc chết không nghi!”.

Nhớ tới Lăng Kiếm giống như là Diêm La vương đó, mồ hôi lạnh trên mặt Vương Hàn lại túa ra, vô cùng kinh sợ nói: “Vậy sao ngươi không nói sớm!”.

Phùng Mặc cười mà như không cười nhìn hắn: “Ta tưởng ngươi từng vào đó rồi”.

Vương Hàn lẩm bẩm hai câu trong miệng, tựa như là đang chửi Phùng Mặc. Hắn và Phùng Mặc cùng là một trong ba mươi sáu Thiết huyết vệ, luôn tâm đầu ý hợp với Phùng Mặc, chỉ là gần đây nhờ có biểu hiện xuất chúng nên được đề bạt là phó thủ của Phùng Mặc.

Phùng Mặc thở dài một tiếng nói: “Khó lắm mới gặp được công tử một lần, vốn nghĩ rằng có thể cùng công tử nói thêm vài ba câu, được công tử dạy bảo nhiều hơn, lại bị thằng khốn người phá hỏng rồi”. Hắn còn có một câu chưa nói ra, đó chính là gian mật thất nọ tượng trưng nơi có quyền uy cao nhất của biệt viện, từ ngày hôm nay Lăng thiên đặc biệt gọi hắn vào, nghĩa là Phùng Mặc bắt đầu có tư cách chân chính tham gia quyết sách cao tầng, nhưng vì sơ xuất của Vương Hàn, chuyện này không biết sẽ bị hắn dời đến năm nào tháng nào! Nếu Vương Hàn biết một câu nói của mình không ngờ lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy, chỉ sợ sẽ áy náy rất lâu!

Trong mật thất, Lăng Thiên kể lại một lần chuyện tiếp xúc với tiểu công chúa của Ngọc gia, đồng thời nói ra suy đoán của mình. Mọi người không ai là không mặt đầy kinh hãi!

lăng Thiên nói: “Lăng Trì, đệ nhất lâu của các người gần đây đừng nhận sinh ý từ phương bắc nữa, cố gắng tránh né đồ vật khổng lồ này của Ngọc gia!”.

Lăng Kiếm không có mặt, đệ nhất lâu liền do Lăng Trì nhỏ tuổi nhất chủ trì. Bởi vì hắn là đệ nhị cao thủ đệ nhất lâu, ngoại trừ Lăng Kiếm!

Lăng Thiên trầm ngâm một hồi, nói: “Đệ nhất lâu có thể tạm thời không hoạt động ở phương bắc. Nhưng bốn người Lục Thất Bát Cửu các người thì phải tăng cường hoạt động đối với phương bắc ! Trừ Lăng Lục vốn vẫn phụ trách phương bắc ra, ba người khác cũng phải cố hết sức để trợ giúp! Tất cả các manh mối đều phải phân tích cẩn thận, báo tới biệt viện. Tốc độ phải nhanh!”.

Bốn người cùng đứng dậy: “Vâng! Công tử!”.

“Thông tri cho Lăng Thập Nhất, báo hắn gấp rút huấn luyện ra một con điều ưng!”.

“Vâng!”.

“Thông tri cho Lăng Ngũ, thời gian gần đây không cần rèn đao kiếm bình thường nữa, đình chỉ tất cả giao dịch đối ngoại, loại đao kiếm tinh phẩm mà lần trước ta nói cùng hắn hiện tại có thể gấp rút rèn đúc! Tốc độ phải nhanh, nhất thiết trong vòng một năm phải đổi một lượt toàn bộ số đao kiếm trong tay huynh đệ! Chuyện này, không được tiết lộ ra ngoài!”.

“vâng! Công tử!”.

”Thông tri cho Lăng Tam và Lý Lâm, Cuồng Phong bang gấp rút thâm nhập vào trong gia đình quan viên triều đình, đặc biệt là lễ bộ thượng thư Chính Phong, phải trọng điểm chiếu cố. Đối với mỗi một cá nhân trong phủ của lão, đều phải đặc biệt theo dõi, đi những đâu, làm những gì đều phải nắm rõ! Không được có nửa điểm qua loa đại khái. Ngoài ra nên cẩn thận một chút, trong nhà của Vệ Chính Phong có thể có cao thủ tồn tại! Người được phái đến nằm vùng nhất định phải thật đáng tin cậy! Nói tới câu cuối cùng, khẩu khí của Lăng Thiên trở nên hòa hoãn lại.

“Vâng, xin công tử yên tâm”.

“Lăng Trì, Thông tri cho Lăng Kiếm, bảo hắn nhanh chóng kết thúc việc đó, mau mau trở về!”.

“Vâng! Công tử, ta nhất định sẽ nhanh chóng thông tri cho đại ca”.

“Ừ!” Lăng Thiên tươi cười. Tinh thần vốn vẫn căng thẳng của mọi người từ lúc tiến vào gian mật thất này lập tức được thả lỏng. Những người này đều là tâm phúc của lăng Thiên, tất nhiên biết rằng Lăng Thiên bình thường sau khi sắp xếp xong tất cả mọi việc sẽ dùng một nụ cười để biểu thị sự kết thúc. Chỉ cần một nụ cười này của Lăng Thiên lộ ra, thì chứng tỏ chuyện ngày hôm nay đã tới đoạn cuối.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lăng Thiên lại khiến cho các sát thủ của đệ nhất lâu biến thành trái mướp đắng: “Sau khi đi ra mấy người của đệ nhất lâu các người hãy cùng ta cạo xát một chút, để ta xem tiến cảnh của các người, và cũng để cho Lăng Thần tỷ tỷ của các người thư giãn gân cốt”.

Năm người Phong Vân Lôi Điện Trì nhìn Lăng Thần đang nóng lòng muốn hoạt động, ánh mắt của hai bên đụng nhau, trong lòng than khổ không nói! Công tử thì còn dễ nói một chút, hạ thủ rất có chừng mực, nhưng vị Lăng Thần tỷ tỷ này hạ thủ lại không biết nặng nhẹ, đây thực sự không gọi là kiểm tra mà là ngược đãi tuyệt đối.

93. Chương 22: Khách Tới Đêm Khuya

Lăng Thiên và Lăng Thần giục ngựa phi nhanh trên đường về Lăng phủ.

“Thần nhi, vừa rồi thế nào?”. Lăng Thiên nhìn khuôn mặt đỏ hây hây, đầy vẻ hài lòng hả dạ của Lăng Thần, không nhịn được cười nói.

Lăng Thần bĩu môi nói: “Mấy tên tiểu tử này càng ngày càng xảo quyệt, lần này đánh chẳng đã tay như lần trước”.

“Ha ha ha , nàng còn muốn như thế nào thì mới đã tay?”. Lăng Thiên nhớ lại thảm trạng của năm người Phong Vân Lôi Điện Trì vẫn còn nằm trên đất khi mình và Lăng Thần rời đi , không khỏi bật cười. Tuy mấy tên tiểu tử này đại đa số đều là giả vờ, có điều quả thật bị Lăng Thần ngược đãi quá đổi! Lăng Thiên chỉ chỉ điểm sơ sơ một chút rồi cùng Lăng Thần ra khỏi biệt viện.

Lăng Thần lúc lắc cái lưng ong, trừng mắt nhìn đầy vẻ quyến rũ , cười khúc kha khúc khích, phóng ngựa như bay về phía trước.

Lăng Thiên cười ha hả đuổi theo. Giọng nói dần dần trở thành như có như không, từ từ tiêu tán trong gió: “Đêm nay nàng cứ thử thần thần bí bí như thế đi...”

Phủ lễ bộ thượng thư.

Đền lồng vừa thấp, trong phủ là một mảng âm u.

Trong một tiểu viện được ngăn cách đặt biệt có mấy người đang ngồi đối mặt nhau, sắc mặt ngưng trọng.

Vẫn là Ngọc gia tiểu công chúa Ngọc Băng Nhận mặt dịch dung ngồi ở giữa, tay chống cằm, vẻ mặt có chút hồi hộp.

Hai nữ tử trung niên ban ngày đi cạnh nàng chia nhau ngồi hai bên. Trong phòng còn có năm sáu người ngồi ngay ngắn, nơi góc phòng tăm tối còn có một bóng người lơ mơ như có như không đang ngồi, khognosi một tiếng nào.

“... Vị Lăng công tử đó rõ ràng là một thiếu niên thâm tàng bất lộ, tài học cao vợ, ẩn nhẫn thâm trầm, thật sự là lần đầu tiên được thấy”. Một nữ tử trung niên mở lời, trong lời nói đã có vẻ e ngại với Lăng Thiên, còn có vẻ tán thưởng không che giấu nổi.

“Không sai, có điều người này tuy tài học xuất chúng, nhưng tâm cơ lại quá sâu, lén lén lút lút, tiểu công chúa tốt nhất vẫn nên kinh nhi viễn chi”. Một nữ hộ vệ trung niên khác nói.

Ngọc gia tiểu công chúa Ngọc Băng Nhận nhú mày, quay sang nói với người vẫn luôn im lặng ẩn mình trong bóng tối: “Tiết thúc thúc, trước giờ vẫn luôn ở bên cạnh con, thúc thấy thế nào?”.

Bóng đen ẩn thân trong bóng tối nọ khẽ lắc lư, một lúc sau mới nói ra một câu, giọng nói giống như là sắt thép va vào nhau: “Người này ta không nhìn thấu. Cảm thấy rất nguy hiểm!”.

“Rất nguy hiểm? Tiết thúc thúc, thúc có phải là đã cảm nhận sai không? Hắn chỉ là một thư sinh nho nhã yếu ớt, sao có thể khiến cho thúc cảm thấy nguy hiểm, mà nguy hiểm ở chỗ nào?”.

Ngọc Băng Nhận bật cười khúc khích.

“Hắn, rất nguy hiểm!”. Tiết thúc thúc nọ cũng không phản bác, chỉ nói ra một câu giống như đã cân nhắc rất kỹ rồi mới nói, sau đó thì im lặng.

Ngọc Băng Nhận trầm tư một lúc, trong mắt lộ ra vẻ thâm lương: “Cho dù nguy hiểm thì sao, ta chẳng qua chỉ muốn cùng hắn học vẽ mà thôi, chẳng lẽ, thân thể của ta, thân phận của ta, mệnh vận mà ta sắp gặp, ta còn có thể làm gì ư...?”

Mọi người trở nên trầm mặc. Ánh mắt nhìn về phía Ngọc Băng Nhận đều lộ ra vẻ bất nhẫn.

Nữ hộ vệ trung niên nọ không nhịn được liền an ủi. “Tiểu công chúa nếu chỉ muốn cùng hắn học vẽ, chuyện này cũng dễ thôi. Hoan Khánh hội chỉ còn có ba ngày nữa là đến, hẳn nhất định sẽ có mặt, lúc đó, tiểu công chúa nếu cùng Vệ cô nương đề xuất cùng hắn học vẽ, chắc hẳn cũng không thể không đồng ý mà phải không?”. Tuy là một câu hỏi, nhưng trong ngữ khí lại đầy vẻ khẳng định.

Ngọc Băng Nhận chậm chậm gật đầu, không nói đến chuyện này nữa, hiển nhiên là trong lòng đã quyết định chủ ý rồi. Lắc đầu nói: “Bên đó thì sao? Có tin tức gì chưa?”.

Nàng chỉ hỏi một câu lửng lơ như thế này, nhưng mọi người rõ ràng đều hiểu ý nàng, nữ hộ vệ khác miệng mấp máy, giống như là có gì đó e ngại nên không dám nói ra, cuối cùng lại cúi đầu xuống.

Ngọc Băng Nhận bình tĩnh nói: “Không sai, người cứ nói đi. Kết quả sớm đã được định trước rồi, còn có kỳ gì nữa?”.

Nữ hộ vệ đó thấp giọng nói: “Theo tin báo, vị Thủy cô nương đó thiên tư đỉnh ngộ, hiện tại đã là một cao thủ, đã bắt đầu luyện tập kiếm pháp gia truyền”.

Ngọc Băng Nhan khẽ mỉm cười nói: “Đã bắt đầu luyện tập kiếm pháp gia truyền rồi ư? A a, đã luyện thành chưa?”. Nàng cười một cách cam chịu, than thở: “Ta thực sự muốn gặp nàng sớm một ngày, cùng nàng nói chuyện một lần, dẫu sao chúng ta cũng có cùng một vận mệnh, có lẽ chúng ta có thể trở thành bằng hữu. A a, cái này sẽ trở thành một đoạn giai thoại đó. Ba ngày, còn có ba ngày! Chỉ có ba ngày...”. Nói tới câu cuối thì trở thành thở dài não ruột. Tiếng than thở kéo dài từ trong lồng ngực mãnh mai trào ra, tựa như mang đầy vẻ bất lực và buồn sầu...

Chúng nhân như bị lây nhiễm nỗi phiền muộn của tiểu công chúa, nhất thời cũng trầm mặc không nói gì. Nghĩ tới vận mệnh của tiểu công chúa, trong lòng mọi người lập tức giống như bị một khối đá nặng trĩu ép vào cho không thể thở nổi.

Ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng y phục xột xoạt vang lên, tiếp theo đó là một tiếng cười khẽ truyền vào tai mọi người. Mọi người lập tức lay động, bóng đen ẩn trong bóng tối nọ vận người một cái, kiếm quang lóe lên, người vút theo kiếm xuyên ra ngoài cửa sổ! Tiếp đó bên ngoài liên vang lên tiếng binh khí đụng nhau lạnh canh giống như là mưa xối xả!

Mọi người chạy theo vào trong sân, khi ngẩng đầu nhìn ai cũng đều hít một hơi lạnh.

Trên nóc phòng một quãng sáng trắng và một vầng khși đen cuộn thành một khối, trong nhất thời khogn phân rõ được bóng người. Chỉ biết bóng đen lúc ẩn lúc hiện đó chính là người tổng bóng tối của phe mình, nhưng bóng trắng linh động thì nhìn không rõ, lơ mơ cảm thấy thân hình hình như là của nữ nhân.

Hai thanh trường kiếm lóe lên từng đạo ánh sáng, chói mắt trong bóng tối, thỉnh thoảng hai người đều nhảy vọt lên, đối nhau mấy chiêu trong khogn trung rồi lại tức tốc đổi vị trí, nhưng trong nháy mắt hai người lại quần thành một khối. Thân pháp của hai người đều rất linh động, thoát phải thoát trái, thoát nam thoát bắc giống như là quỷ mị.

“Keng!”. Một tiếng binh khí giao kích vang lên lạnh lạnh, đốm lửa trong không trung bắn ra tứ phía. Hai người đều bay lên không, rồi nhảy vọt ra, đứng cách xa cầm kiếm nhìn nhau. Trong hai con mắt đều lấp lánh ánh sáng lạnh băng dưới bóng đêm. Nhìn nhau khogn chớp mắt.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, bóng trắng đó không ngờ lại là một người che mặt mặc áo trắng, thân hình cao lêu khêu, lồi lõm cân đối, đôi mắt ở phía sau mạng che mặt lạnh lẽo như nước mùa thu, tóc dài như thác. Thân hình yếu diệu đứng đón gió trên nóc nhà, phong thái như tiên; Trường kiếm trong tay lấp lánh dưới ánh trăng. Sau khi kịch chiến không nỡ vẫn rất ung dung, trang nhã tự nhiên.

Bóng đen đứng cầm kiếm, mũi kiếm không ngừng rung động, hóa ra những điểm hư ảnh, trong con mắt ửng hàn quang lấp lánh, hiển nhiên công lực toàn thân đã tập trung hết lên thanh kiếm, một khi xuất thủ sẽ giống như sét đánh!

Vừa rồi hai người thăm dò nhau, trong lòng đều đã biết công lực của đối phương, nữ tử áo trắng trước mặt nhìn tuy tuổi còn trẻ nhưng không ngờ lại là một đối thủ bình sinh khó gặp! HIện tại tiểu công chúa đang ở đây, có loại cao thủ như thế này xuất hiện chính là uy hiếp rất lớn! Bóng đen trong lòng sớm đã hạ quyết tâm, đêm nay bất luận là như thế nào cũng phải lưu nữ tử này lại!

Gió mát hây hây, tay áo tung bay. Thân thể của nữ tử áo trắng khogn ngờ lại lay động theo gió thu nhẹ, cổ tay ngọc vừa lay động, trường kiếm trong tay đã hóa thành một đạo ánh sáng chói mắt, chém đứt trời đêm! Không ngờ lại ra tay trước một bước! Kiếm chiêu như linh dương mọc sừng, khogn thấy tung tích, kiếm ý giống như nước xuân liên miên bất đoạn!

Chiêu số mà bóng đen vừa muốn đánh ra đột nhiên ngưng lại! Mắt đầy vẻ kinh ngạc, buột miệng hô: “Thiên phong hữu thủy?”.

Lời này vừa thốt ra, các cao thủ Ngọc gia đứng bên dưới đồng loạt biến sắc! Trong góc tiểu viện, một bóng đen giống như là chớp giật bay lên trời, thanh trường kiếm trong tay giống như rắn độc thè lưỡi, ra sức đánh vào phần lưng của nữ tử áo trắng che mặt! Như muốn dùng cảm quên mình! Kích động mãnh liệt giống

như bốn chữ “Thiên Phong Hữu thủy” đã tạo cho người này! Một trước một sau, hai người áo đen đều lao tới tấn công! Tiền hậu giáp công!

Nữ tử áo trắng cong người né một kiếm trước mặt, trường kiếm đánh ra sau nhanh như thiểm điện, giao chiến với một kiếm ở phía sau, người áo đen ở sau lưng đang muốn thúc phát công lực, đột nhiên ở trên kiếm, chỗ tiếp xúc với đối phương không ngờ lại không có chút lực nào, trong lòng thầm hô mắc lừa rồi.

Khiến người ta bất ngờ nhất chính là nữ tử áo trắng đó chịu lực của hai thanh kiếm giao nhau, không những không mượn lực tránh ra xa, ngược lại còn vọt lên không ba trượng! Lúc này nàng ở trên không đầy sơ hở, không có chỗ để mượn lực. Lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, đây chính là lúc nguy hiểm nhất! Thấy nàng không ngờ lại đột nhiên đâm đầu vào đường cùng, hai người mặc áo đen cảm thấy lạ lùng, đồng thời ngưng kiếm chờ đợi, chỉ đợi nàng rơi xuống, chính là lúc mạng của nàng trở về hoàng tuyền!

94. Chương 23: Thiên Phong Hữu Thủy

“Thiên Phong Hữu Thủy! Cái này là ý gì vậy?”. Đầu Lăng Thiên suy nghĩ dồn dập. Suy đoán trước đây của ta quả nhiên không sai! Nhưng đôi mắt hờ ra ngoài khăn che mặt màu trắng lại chẳng tỏ vẻ gì, tiếp tục dùng thanh âm quái dị tựa hồ mang theo vài phần bất mãn nói: “Chúng ta chỉ là gặp được Ngọc tiểu công chúa ở đây, đặc biệt tới chào hỏi thôi. Huynh dài hà tất phải đem tổ huấn ra bức người?”.

“Ha ha ha, hoang đường! Nực cười!”. bóng đen dưới cơn tức giận, sắc mặt vốn ẩn trong bóng tối không ngờ lại trắng dã. “các người làm trái mình ước, tự tiện tới THIÊN TINH, vốn chính là thất tín bội nghĩa! Hôm nay không ngờ lại gan to tày trời, tới rình trộm tiểu công chúa nhà ta, chính là mưu mô khó lường!”. Rồi không muốn nói lời thừa cùng hần nữa, hai tay chấn động, bay tới, trường kiếm rung lên phát ra tiếng sấm sét, trong không trung lập tức kiếm quang đầy trời! Cả người như biến thành một ma thần ngàn tay ngàn kiếm, bắn về phía Lăng Thiên.

Bên kia, người áo đen vẫn luôn im lặng cũng phi người tới! Hai người còn chưa tới, tay áo của Lăng Thiên đã bị kinh phong mạnh mẽ thổi tung bay.

Lăng Thiên khẽ mỉm cười, đêm nay đã không thể giả vờ được nữa rồi! Nhìn khí thế của hai người, biết rằng hai người ở trước mặt đã quyết định không đếm xỉa gì đến sống chết nữa rồi! Lăng Thiên không muốn dây dưa với họ nữa, mục đích đạt được, lưu lại cũng vô ích.

Hai tay hất lên, lập tức hai đám sương trắng dày đặc nổ tung trên không rồi tản ra, trong chớp lát trong phương viên mấy trượng, giờ tay không thấy được nắm ngón. Hai người đang xông tới thân hình không khỏi ngừng lại, chỉ sợ có độc, không dám tiến vào vùng bị sương trắng bao phủ, chỉ đành chờ đợi!

Hai người đương nhiên phát hiện ra, với thân thủ của người trước mặt cho dù là hai người mình hợp lại thì cũng chắc chắn sẽ thua! Nghĩ tới thế gia đối địch không ngờ lại có hạng cao thủ như thế này! Loại nhân vật như thế này chỉ sợ võ công chắc không dưới gia chủ! Tin tức này vô cùng quan trọng, phải nhanh chóng thông tri cho gia chủ để sớm phòng bị!

Khói mù vừa tan đi, không ngoài dự đoán của mọi người, hai bóng người mặc áo trắng che mặt đã biến mất. Đập vào mắt chỉ có bóng tối mịt mù, gió đêm hiu hiu, ngân hà lấp lánh, trăng sáng trên cao.

Bóng đêm vẫn ôn nhu yên ả, nhưng trong lòng đám người của Ngọc gia như bị đá đè! Lòng ai cũng nặng trĩu, có hạng địch nhân như thế này ẩn thân bên cạnh mình, quả thật là khó mà đề phòng được! Mấy hộ vệ khác sắc mặt trắng bệch, cuộc chiến đấu vừa rồi mọi người đều thấy tận mắt, loại cảnh giới chiến đấu đó những người như mình hoàn toàn không thể nhúng tay vào được! Có thể suy ra, đám người mình nếu gặp phải hai người vừa rồi, e rằng chỉ đành khoanh tay chịu chết mà thôi.

“Đúng là bọn chúng ư?”.

“Chắc không sai đâu, kiếm ý như nước thu không ngừng chảy, thân pháp như suối chảy qua khe núi, chắc là không sai rồi. Không ngờ bọn chúng lại có cao thủ như thế này!”. Đám người Ngọc gia đều trầm mặc trong bóng đêm.

Hai người bọn Lăng Thiên lợi dụng bóng đêm im hơi lặng tiếng, quay về tiểu viện của mình.

“Thần nhi, nàng phát ra tin tức, thông tri cho mấy người bọn Lăng Cửu, lập tức chọn ra vài nhân thủ tháo vát, đi tới Thiên Phong đại lục, dò la tin tức này”. Từ lúc nghe thấy người áo đen nọ cùng Lăng Thiên đối địch, buột miệng nói ra bốn chữ “Thiên Phong Hữu Thủy”, Lăng Thiên lơ mơ cảm thấy đây là một mấu chốt, cho nên hần vốn không định ra tay vẫn phải lựa chọn hiện thân, quả nhiên nghe được tin tức cực kỳ quan trọng.

“Ước định tổ tông ngàn năm”. Câu này ước định là ước định gì? Có phải là chuyện giữa hai đại gia tộc không?

“Các người làm trái minh ước, tự tiện tới Thiên Tinh, chính là thất tín bội nghĩa!”.

Ba câu nói này của người áo đen đã cho Lăng Thiên rất nhiều gợi ý!

Quả nhiên có gì đó mờ ám! Trong mắt Lăng Thiên lấp lánh tinh mang, miệng lẩm bẩm nói. Thật muốn xem xem, cái mạng che mặt dày cộp này, các người có thể che được bao lâu.

95. Chương 24: Kinh Nghiệm Không Đủ

Lăng Thần rất nhanh liền thả điều hâu bay đi, hoan hỷ ngồi bên cạnh Lăng Thiên. Tay ngọc khê mân mê vai hắn, khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn còn ửng hồng sau cuộc chiến. Nàng sớm đã nghe Lăng Thiên nói người này chính là cao thủ nhất lưu đương thế, đêm nay mình không ngờ có thể cùng hắn đánh ngang tay, còn một đối hai nữa, Lăng Thần trong lòng có chút hưng phấn.

Nhìn Lăng Thần mặt đầy vẻ khoa trương, Lăng Thiên không khỏi thấy tức cười, nhưng biết rằng hiện tại tuyệt đối không phải là lúc nên cười. Trong khoản ứng biến đối địch của Lăng Thần còn có rất nhiều thiếu sót, trận chiến đêm nay, tuy không tỏ ra thua kém, nhưng Lăng Thiên hiểu rõ thực lực của Lăng Thần lại biết rằng, Lăng Thần thực tế đã rơi vào thế hạ phong. Không phải là về vấn đề công lực, cũng không phải là về vấn đề chiêu thức, trên thực tế, kiếm chiêu mà Lăng Thiên truyền cho nàng, chỗ tinh diệu của nó so với người áo đen thì cao hơn không chỉ một bậc.

Lăng Thần rơi vào thế hạ phong hoàn toàn là do kinh nghiệm không đủ. Nếu hiện tại Lăng Thiên khen ngợi nàng, vậy thì đối với sự trưởng thành sau này của Lăng Thần sẽ có ảnh hưởng xấu.

Thấy Lăng Thiên mặt trầm tư nhìn mình, Lăng Thần vốn đang cao hứng từ từ thôi cười, thấp thỏm nhìn Lăng Thiên, nhất thời có chút không biết nên làm gì.

“Nàng không phải là rất cao hứng sao? Nàng là một tiểu nha đầu mới mười sáu, mười bảy tuổi, không ngờ có thể quyết một trận thư hùng với cao thủ nhất lưu đương thế, hoàn toàn không lép vế, chắc là có chút dương dương đắc ý phải không?” Nhìn Lăng Thần, sắc mặt của Lăng Thiên có chút lạnh lùng.

“Ừc...” Lăng Thần lại nhìn trộm sắc mặt của Lăng Thiên, không khỏi cúi thấp đầu xuống, lông mi không ngừng chớp chớp, vành mắt cũng đỏ lên.”

Một chiêu ‘trung cung cấp tiến’ của nàng, thời cơ dùng có đúng không? Nàng xuất thủ sớm một chút là có thể lập tức giành được lợi thế tuyệt đối, nhưng nàng tham công tiếc lực, nếu người áo đen đó ứng phó thích hợp, nàng sớm đã thua rồi, thậm chí còn thụ thương nữa.”

“Còn có một chiêu tương tự như ‘lao yển song phi’ đó của người áo đen, ta đã dạy nàng cách phá loại chiêu thức đó, nhưng nàng có dùng không? Nếu không phải là kiếm chiêu của nàng tinh diệu hơn xa bọn họ, hôm nay, nàng ngay cả muốn thoái lui cũng khó. Thời gian chiến đấu thì dài, chiêu thức của nàng sẽ có thể bị nắm bắt, tới lúc đó sẽ rất là gay go!” Lăng Thiên trầm giọng giáo huấn.

Nhìn bộ dạng sắp sửa òa khóc của Lăng Thần, Lăng Thiên cũng cảm thấy lời nói của mình hơi quá nặng, cũng chẳng có cách nào khác, nếu không thể để Lăng Thần nhớ kỹ lần giáo huấn này, sau này đợi tới lúc động thủ với cường địch chỉ sợ sẽ phải chịu thiệt.

Hôm nay rơi một chút nước mắt, so với ngày sau đổ máu thì tốt hơn nhiều!

Lăng Thần thông tay đứng thẳng, không dám nói gì.

Ngũ khí của Lăng Thiên cũng hòa hoãn lại, nói: “Đừng nghĩ rằng những lời này là thừa, vấn đề này chỉ là vì kinh nghiệm lâm địch của nàng không đủ, cho nên mới xuất hiện, sau này kinh nghiệm dồi dào cũng sẽ tự biến mất thôi.”

Lăng Thần quệt nước mắt, khịt mũi nói :“Vâng, công tử, Thần nhi biết mình sai rồi.”

Lăng Thiên thở dài một hơi, nói cũng đã nói rồi, với sự thông minh của Lăng Thần, tất nhiên có thể lĩnh hội ý tứ của mình. Hắn ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Nàng phải nhớ, cao thủ chân chính khi đối địch, không thể cho đến lúc nhìn thấy chiêu thức của địch nhân mới nghĩ xem dùng chiêu nào để phá giải, phải tự mình luyện võ công thật thông thuộc, khi lâm trận, không cần nghĩ, tay nàng tự nhiên đã sử ra chiêu số thích hợp, loại cảm giác này, ta gọi là tác thủ cảm! Hoặc có thể nói, là bản năng của người trong võ lâm! Đối với người bình thường mà nói, chân tay không nhanh bằng tốc độ suy nghĩ; nhưng đối với một võ giả, tốc độ của chân tay nhất định phải nhanh hơn suy nghĩ. Nếu đợi tới lúc nàng nghĩ rõ ràng rồi mới gập chiêu phá chiêu, vậy thì chỉ sợ tính mạng của nàng sớm đã nằm trong sự khống chế của địch nhân rồi! Nhưng sau khi nàng nắm vững được loại bản năng này, cho dù đánh không lại, nàng cũng vẫn có thể dùng chiêu để chống đỡ, mà tuyệt đối không phải lo gì về tính mạng!

Mắt Lăng Thần vẫn nhắm lại, nhưng đã chìm vào luồng suy nghĩ, lắng đọng lĩnh hội ý tứ trong những lời nói của Lăng Thiên. Thân hình yêu kiều dựa sát vào lòng Lăng Thiên, đầu tựa lên ngực hắn, đôi tay ngọc cũng bắt tri bắt giác ôm lấy lưng Lăng Thiên...

Lăng Thiên vuốt mái tóc mềm mại của nàng, khóe miệng nở ra nụ cười ôn nhu hiếm thấy, trong gian phòng, vừa rồi còn đầy điện chớp sấm gào, nháy mắt đã biến thành ôn tình ấm áp. Hai người đều im lặng, tuy giờ đã rất khuya, nhưng lại hoàn toàn không buồn ngủ, đèn dầu trên bàn cháy bập bùng, ngọn lửa nhảy múa vui sướng trong lồng đèn, bụp một tiếng nổ ra một cái hoa đèn, lập tức tăng thêm vài phần vui tươi cho căn phòng...

Hai ngày sau, Lăng Thiên mỗi ngày khi trời vừa sáng liền mang Lăng Thần nữ mặc nam trang ra khỏi phủ, tất cả mọi người đều biết, Lăng đại công tử đến hoàng cung, trên thực tế, hai ngày này Lăng Thiên chính là ở ngoài thành dạy chiêu thức cho đám người Phong Vân Lôi Điện Trì, đề thăng thực lực của bọn họ thêm một bước. Trong hoàng cung thì tử khí ngút trời, Lăng phủ biệt viện thì lại kiêu khí xung thiên.

Buổi tối ngày hôm đó sau trận chiến của Lăng Thần, ngày hôm sau liền báo kết quả cho đám người Phong Vân Lôi Điện Trì, khiến cho năm người chịu đả kích lớn! Bọn họ hiện tại còn không phải là đối thủ của Lăng Thần, mà người áo đen đó không ngờ khi đấu với Lăng Thần còn có thể chiếm chút ưu thế! Vừa nghe thấy tin tức này, năm người đều đỏ cả mắt. Mấy ngày này ai ai cũng luyện kiếm đến tối mịt, cho đến khi toàn thân ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được mới thôi, dù vẫn có chút không tình nguyện.

Mà Lăng Thiên cũng không tiếc đem kinh nghiệm chiến đấu, chiêu thức tinh diệu của mình truyền thụ cho họ. Trong huấn luyện, mấy tiểu tử này tuy không chịu được mà luôn miệng kêu khổ, nhưng cũng càng lúc càng liều mạng, nhìn bọn chúng tập luyện, Lăng Thiên cũng thấy yên tâm.

Còn Ngọc gia tiểu công chúa Ngọc Băng Nhan và Vệ Huyền Huyền từ sau ngày hôm đó, không thấy Lăng Thiên xuất hiện trong hậu viện, liền dứt khoát tìm đến trước điện. Ngọc Băng Nhan sau khi địch dung nhìn không có gì xuất chúng thì không sao. Nhưng Vệ Huyền Huyền thì lại không làm vậy. Đám hoàn khố thấy đột nhiên xuất hiện một vị đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương, không đứa nào là không vây lấy xun xoe nịnh bợ, đặc biệt là bọn ba huynh đệ Dương gia và Nam Cung Nhạc, Vương Bác, ánh mắt nhìn Vệ Huyền Huyền quả thực là như muốn nuốt lấy nàng! Khiến cho vị mỹ nhân trước giờ vẫn luôn thanh cao này vô cùng khó nỡ.

Đằng đằng cả một ngày hôm sau, vẫn không thấy Lăng Thiên xuất hiện, hai nàng vô cùng thất vọng. Vệ Huyền Huyền vốn muốn vào ngày thứ ba không đi tham gia thịnh hội với vấn đề đó, nhưng Ngọc Băng Nhan lại một lòng muốn tìm Lăng Thiên bái sư học vẽ ở thịnh hội, kiên quyết kéo nàng đến tiền điện.

Mỹ nhân lại một lần nữa xuất hiện, một đám hoàn khố tràn đầy hăng hái, nhảy lên nhảy xuống trước mặt hai nàng như hiến vật quý, nhưng hai nàng không thấy Lăng Thiên sớm đã vô cùng thất vọng càng không thêm để ý đến đám hoàn khố, vội vàng tìm một cái cớ rồi cáo từ bỏ đi.

Trên đường về phủ, hai nàng đều có chút buồn bực không vui. Đặc biệt là Ngọc Băng Nhan trong lòng đầy

ngờ vực: Tên gia hỏa này mang một cái danh hoàn khổ, nhưng lại không tham gia loại thịnh hội này. Không tránh khỏi có chút không hợp với hai chữ ‘hoàn khổ’. Có điều nghĩ từ một phương diện khác thì trong lòng lại thấy thoải mái: Tên gia hỏa này ngay cả thịnh hội mà hoàng thượng đích thân hạ chỉ mời dự mà cũng dám không tới, có thể thấy tên hoàn khổ này ngạo mạn đến cực điểm!

Nghĩ tới điểm này, tâm tình phiền muộn của Ngọc Băng Nhan đột nhiên trở nên nhẹ nhõm, nhin không được bật cười khúc khích.

Ở bên cạnh, Vệ Huyền Huyền phải chịu đựng nỗi khổ bị đám hoàn khổ quấy rầy đang ôm đầy một bụng buồn bực, thấy Ngọc Băng Nhan không ngờ lại bật cười, trong lòng không khỏi thấy nghi hoặc, hỏi: “Muội muội sao vậy?”

Ngọc Băng Nhan cười nói: “Muội đang nghĩ tên gia hỏa đó thực sự là rất thú vị. Rõ ràng tài trí cao tuyệt, người ta muốn ẩn nhẫn đều không dễ dàng, nhưng hấn lại khăng khăng cố ý làm ngược lại, phách lối đến tận trời xanh; Nhưng không để ai hoài nghi, chỉ có thể cho rằng hấn là một hoàn khổ tử đệ cường hoành bá đạo. Thịnh hội mừng công do hoàn thượng tự thân tổ chức, không ngờ lại hai ngày liên tục không có mặt, mặc dù như vậy thì chỉ có người mắng hấn vài câu thôi chứ cũng chẳng sao. Muội thực sự rất hiếu kỳ, những năm gần đây hấn già vờ như thế nào?”

Nói tới đây, Vệ Huyền Huyền cũng mỉm cười, nghĩ tới tình huống mình trước đây khi nghe thấy danh tự này đều rất chán ghét, nhin không được nói: “Quái nhân!”

“A a, Huyền Huyền tử, nếu không thì chúng ta ngày mai tới bái phỏng tên quái nhân này, sao hả?” Ngọc Băng Nhan mắt long lanh, cười nói.

96. Chương 25: Âm Mưu Bại Lộ

“A.... Tỷ, tỷ tỷ... tỷ đang nói gì thế.” Khuôn mặt sau lớp dịch dung của Ngọc Băng Nhan cũng phải ửng đỏ, hờn dỗi giậm chân một cái, lại quên mất mình đang ở trong kiệu, thân hình nặng lập tức đụng đưa. Mấy tên kiệu phu tức khắc nhếch mép cười.

“Hi hi..., muội muội, từ việc tên gia hỏa này có thể nhẫn nại như vậy, e rằng hấn là một người làm đại sự, muội... phải suy nghĩ cẩn thận mới được...” Mắt Vệ Huyền Huyền chớp chớp. Đây tuy là lời trêu ghẹo vừa cười vừa nói, nhưng tựa hồ như lại có ý tứ hàm xúc.

“Ài!” Ngọc Băng Nhan thở dài, nói: “Muội không phải là không biết thế, Lăng công tử tuổi còn nhỏ, tính cách lại kiên nhẫn như vậy, há có thể là hạng tầm thường.”

Vệ Huyền Huyền ghé sát vào tai nàng, khẽ nói: “Lăng gia tuy hiện tại không có thực lực chấn nhiếp chân chính nào cả, nhưng Lăng gia dấu sao cũng là Thừa Thiên đệ nhất đại gia tộc đó; huống chi có loại nhân vật như Lăng Thiên, tỷ tỷ cho rằng, cần phải tranh thủ.”

Ngọc Băng Nhan nheo mắt, cúi đầu suy nghĩ một hồi, lúc sau mới nói: “Như vậy có lẽ sẽ có chút giúp đỡ, nhưng tác dụng không lớn. Tỷ cũng phải biết rằng, loại chiến đấu phân tranh ở mức này, không phải là loại gia tộc như Lăng gia Dương gia có thể tham dự. Huống chi, như thế sẽ gây hại cho hấn. Không được.”

Vệ Huyền Huyền kinh ngạc khẽ kêu một tiếng, sau đó lại vội vàng che miệng, khẩn trương nói: “Băng Nhan, muội... không phải là thực sự động tâm rồi chứ?”

Trong mắt Ngọc Băng Nhan lộ ra vẻ u ám thương tâm, giọng nói cũng có chút thê lương: “Cho dù động tâm thì sao chứ? Tỷ cũng không phải là không biết tình trạng thân thể của muội, trên thế giới này, tìm đâu ra người như vậy chứ? Cho dù tìm được, người đó bằng lòng giúp đỡ đi nữa, nhưng thời gian của muội còn có được mấy năm? Chỉ vồn vồn ba năm mà thôi! Sớm đã biết được kết cục, vậy thì tội gì phải kéo thêm một người vào khổ hải vô biên đó nữa? Cho dù muội động tâm hay không động tâm, muội cũng sẽ không làm như thế, muội chỉ muốn sống vui vẻ qua mấy năm này thôi.”

Vệ Huyền Huyền sắc mặt u ám, nghĩ ngợi một hồi lâu mới nói: “Kỳ thật cũng không phải là không có biện pháp...”

Nàng vừa nói tới đây, Ngọc Băng Nhan liền kiên quyết vung tay ngắt lời: “Tỷ tỷ, tỷ đừng nói nữa! Hành động ti bỉ như vậy, Ngọc Băng Nhan ta thà chết cũng không làm đâu!”

Vệ Huyền Huyền vội vàng nói: “Nhưng... nhưng bọn họ đã có người tới Thừa Thiên rồi! Đây có thể là một cái cơ tuyệt vời đó! Cơ hội hiếm có như vậy, không dùng thì có phải là quá đáng tiếc không?”

Ngọc Băng Nhan lạnh lùng nói: “Ý muội đã quyết, không cần nhiều lời!” Vệ Huyền Huyền sắc mặt cung kính, lập tức không nói thêm nữa.

Ngọc Băng Nhan tựa hồ như cảm thấy có chút không phải, hòa hoãn nói: “Tỷ tỷ, kỳ thật muội và nàng ta đều là nữ tử đáng thương mà vận mệnh đã an bài, bọn muội đều bị thảm như nhau. Hà tất phải gây ra nhiều thi phi vô ích như vậy?”

Vệ Huyền Huyền thở dài: “Muội đó, quá là thiện lương mà, ta thì thấy kỳ lạ, lúc trước lão tổ tông sao lại đặt cho muội một cái tên gọi như vậy? Vừa là Ngọc vừa là Băng, nghe thì lạnh như băng sương, nhưng lại mang một tâm địa Bồ Tát!”

Ngọc Băng Nhan mỉm cười, nói: “Cái này, tỷ đi hỏi lão tổ tông thì mới biết được.”

Vệ Huyền Huyền thề lưỡi, nói: “Hắc hắc, ta không dám đâu.” Hai nữ tử đồng thời bật cười. Chuyện không vui vừa rồi lập tức bị quét sạch.

Sáng sớm, Lăng Thiên mang theo Lăng Thần nữ cải nam trang, cùng nhau lén lút lút lút mò tới đại môn. Đối với năm người Phong Vân Lô Điện Trì, cái cần dạy đều đã dạy rồi, tiếp theo thì phải trông vào nỗ lực của bọn họ, chỉ sau hai ngày, Lăng Thần mỗi ngày đều cùng năm người họ đối luyện, càng lúc càng bừng bừng hào hứng. Nhìn năm tên sát thủ mặt lạnh như quan tài khóc cười không nổi dưới tay chân của mình, sau đó thì cắn răng chịu đựng, rồi lại mặt mũi bầm dập gọi tỷ tỷ xin tha, cuối cùng nằm bất động trên đất, Lăng Thần liền cảm thấy cả người sướng khoái. Buổi tối mỗi ngày vừa về đến nhà liền yêu cầu Lăng Thiên ngày mai tiếp tục. Vài ngày sau mấy sát thủ dấm tức giận nhưng không dám nói, hứng chịu sự giày vò của Lăng Thần một cách bị động, thể lực lên rất nhanh!

Đối với sở thích ác độc này của Lăng Thần, Lăng Thiên cũng tặc lưỡi không thôi. Sáng ngày hôm nay, Lăng Thần đã chuẩn bị tất cả xong xuôi, không nhéo kéo Lăng Thiên từ trong chăn dậy.

Đại môn của Lăng phủ vừa trong tầm mắt. Mấy gia đình canh cửa đã ân cần thi lễ chào hỏi Lăng Thiên. Cái miệng đỏ hồng của Lăng Thần không nhận được mà hé nở nụ cười hưng phấn: Sắp được dày vò mấy tên tiểu tử kia một trận rồi! Nghĩ tới mấy chiêu thức mới mà Lăng Thiên tối qua dạy mình, Lăng Thần hận không được lập tức chấp cánh mà bay, áp dụng lên người mấy tên tiểu tử đó.

“Đứng lại! Đi đâu đó?” Giọng nói quen thuộc vang lên, trong ngữ khí bình tĩnh của Sở Đình Nhi ẩn chứa vẻ tức giận. Lăng Thiên Lăng Thần sắc mặt tựa hồ lập tức xịu xuống.

Hai người dềnh dàng lê bước tới, Lăng Thiên cười bồi: “Ha ha, nương thân hôm nay dậy sớm vậy. Sáng nay không khí trong lành, chim hót hoa thơm, bầu trời quang đãng, không một gợn mây... đúng là thời tiết đẹp, khiến cho tâm tình của người ta cũng biến thành vô cùng vui vẻ... ha ha.”

Sở Đình Nhi khóe miệng hơi nhếch lên, bao nhiêu lửa giận cơ hồ đều bị mấy câu trêu đùa này của nhi tử thổi bay đi mất, ho khan hai tiếng mới ổn định lại tâm tình: “Hôm nay thời tiết không tồi, nhưng tâm tình của vi nương lại không tốt, phi thường không tốt!” Nói tới câu cuối cùng, nghĩ tới cử chỉ đáng ghét của Lăng Thiên lại tức giận trở lại.

Lăng Thiên thâm cười khở một tiếng, cứng đầu nói: “Không biết nương thân vì sao lại tâm tình không tốt?”

Sở Đình Nhi tức giận nói: “Bởi vì ta đã sinh ra được một nhi tử ngoan, ngoài mặt thì nghe lời nhưng bên trong lại làm trái!” Vừa nói vừa trừng mắt nhìn Lăng Thiên: “Nói mau! Hai ngày nay người đi đâu?”

“Ặc!” Lăng Thiên biết âm mưu đã bại lộ, đảo mắt nói: “Hai ngày nay hài nhi... đi thăm bằng hữu, cùng các vị mỹ nhân đàm luận vui vẻ, nhận được rất nhiều lợi ích...”

“Á à...” Sở Đình Nhi cười tức giận. Hét lên: “Nếu không phải vi nương phái người đi hỏi Vương Bác, thì chắc giờ đã bị người lừa gạt rồi đó! Người to gan lắm!”

“Hỏi Vương Bác? Hỏi Vương Bác làm gì?” Lăng Thiên cắn chặt răng, thì ra là tên tiểu tử này tiết lộ tin tức.

Vốn là Sở Đình Nhi nghe nhi tử nói rằng ở trong hoàng cung nói chuyện cùng mấy vị cô nương rất vui vẻ, hơn nữa trong đó còn có nữ nhi của Vệ thượng thư và thiên kim của Trầm đại tướng quân, trong lòng tuy không tin, nhưng vẫn ôm một chút hi vọng. Liền phái người đi hỏi Vương Bác rằng Lăng Thiên ba ngày này rốt cuộc là đã đàm luận vui vẻ với vị tiểu thư nào. Nếu thực sự là như vậy, bản thân mình cũng bỏ được tâm sự trong lòng.

Kết quả là sau khi hỏi, Vương Bác líu lưỡi cứng họng, còn cố ý che giấu cho Lăng Thiên, nhưng trả lời lại đầu đuôi không khớp nhau. Cho nên Sở Đình Nhi vừa nghe đã nhận ra ngay, tự mình đến tra hỏi, bắt Vương Bác thẩm vấn một hồi mới biết rằng, Lăng Thiên chỉ có mặt vào ngày thứ nhất, tiếp theo thì không thấy tung tích, hai ngày sau thì cả cái bóng cũng không thấy đâu!

Vừa nghe thấy câu trả lời này, Sở Đình Nhi bưng bưng lửa giận. Hôm nay đoán rằng Lăng Thiên lại muốn lết lút ra ngoài làm bậy, liền đặc biệt dậy sớm định bắt quả tang. Thấy Lăng Thiên không ngờ còn dẽo miệng chối cãi, càng tức giận không để đâu cho hết.

“Quỳ xuống!” Sở Đình Nhi vô cùng tức giận, giọng nói cũng cao hơn.

“Quỳ? Ở ngay đấy ỳ ạ?” Lăng Thiên do dự nhìn gia đình đứng ở cửa, có chút ngại ngùng.

“Người còn muốn ở đâu nữa? Còn không quỳ thì ta.... ta sẽ...?” Ánh mắt tức giận của Sở Đình Nhi lướt gặp người thẳng con bại hoại này, tựa hồ như đang tìm cái gì tiện tay. Minh phí hết tâm cơ cùng quý phi Lăng Thiên hợp mưu, thậm chí kinh động cả hoàng đế, mới tạo ra một cơ hội làm thân tuyệt vời thế này cho Lăng Thiên, tên gia hỏa này không ngờ lại không thêm đến dự! Sở Đình Nhi vừa tức vừa hận lại vừa thất vọng. Hận không được đuổi tên nghịch tử này ra khỏi cửa nhà.

“Bịch.” Thấy mẫu thân thực sự nổi giận, Lăng Thiên trong lòng cũng không khỏi có chút ân hận, ngoan ngoãn quỳ xuống. Nhận sự dạy bảo đầy phần nộ của mẫu thân.

Mẫu thân ở tiền thế của Lăng Thiên chết sớm, từ trước đến giờ chưa được hưởng tình mẫu tử. Kiếp này, cho dù là bị Sở Đình Nhi trách mắng, cũng cảm thấy vô cùng âm áp. Thận chí cảm thấy có lúc còn cố ý gây chuyện, để mẫu thân tức giận đánh chửi một trận, đó cũng là hạnh phúc vô cùng lớn!

Lăng Thiên thấy đã to chuyện, cũng quỳ đằng sau Lăng Thiên.

Khi Lăng Thiên quỳ dưới đất cúi đầu nghe mẫu thân dạy bảo, Sở Đình Nhi dưới cơn tức giận một tay chống nạnh, không thèm để ý đến hình tượng, nước miếng tung tóe giáo huấn nhi tử. Một cổ kiệu nhỏ lẳng lẳng dừng trước cửa, rèm kiệu vén lên, hai thiếu nữ chậm chậm bước xuống. Một người trong đó trông rất thiên kiều bách mị, gờ tây nhấc chân đều lộ ra dáng vẻ thanh tao nhã nhặn.

Gia đình đứng ở cửa che miệng, cười trộm nhìn tiểu thiếu gia đang chịu giáo huấn, không ai chú ý tới hai thân ảnh yếu điệu đã chậm chậm bước tới đại môn.

“Hả?” Một tiếng hô ngạc nhiên vang lên, được thốt ra từ miệng của vị thiếu nữ tuyệt sắc đó.

97. Chương 26: Giai Nhân Tới Thăm

Thấy Lăng Thiên, thần tượng trong lòng đang nhếch nhác không chịu được quỳ dưới đất, còn Lăng đại tướng quân phu nhân vẫn luôn hiền lương thực đức, ổn trọng văn nhã vang danh kinh thành đang một tay chống nạnh, một tay chỉ về phía trước, mày liễu nhíu chặt, mắt hành trợn xoe mắng mỗ nhi tử.

Cảnh tượng này không nghi ngờ gì nữa hoàn toàn khác xa với sự tưởng tượng trong lòng hai nàng! Nhịn không được nhìn nhau hồ nghi: Không vào nhằm cửa chứ? Nếu không phải nhận ra thiếu niên đang quỳ dưới đất chính là người có thiên phú về tranh làm thơ đó, hai nàng cơ hồ đã muốn quay đầu đi ngay rồi.

Sở Đình Nhi thì kinh ngạc, từ khi nhi tử Lăng Thiên thanh danh vang xa, năm sáu năm nay lần đầu tiên thấy ở cửa lớn của Lăng phủ có thiếu nữ phơi phới như thế này đặt chân tới. Mà bộ dạng của mình còn bị

người vừa tới nhìn thấy. Sau khi cảm thấy xấu hổ cũng bày ra bộ mặt tươi cười đón tiếp, đồng thời dùng mũi chân đẩy nhi tử của mình một cái, tỏ ý bảo hắn mau bỏ dậy...

“Không biết hai vị cô nương tới Lăng phủ của ta có việc gì vậy?” Sở Đình Nhi cố sức để giọng nói của mình nhu hòa một chút, nhưng dưới cơn bạo nộ vừa rồi, giọng nói vẫn có chút không được tự nhiên.

Vệ Huyền Huyền và Ngọc Băng Nhan hành lễ, nói: “Vị này có phải chính là Lăng bá mẫu không? Chất nữ Vệ Huyền Huyền, gia phụ Vệ Chính Phong, đây là biểu muội của cháu, thường nghe gia mẫu nhắc tới nghi thái xuất chúng của bá mẫu, hôm nay được gặp, bá mẫu quả nhiên phong thái sáng ngời, danh bất hư truyền.”

Sở Đình Nhi lập tức nắm lấy tay nàng: “Ha ha, cháu là Huyền Huyền ư, mấy ngày nay, ta thường nghe Thiên nhi nhà ta nhắc tới cháu, a a, trông còn trẻ mà lại chừng chạc quá, đúng là.... hi hi hi..., mẫu thân và phụ thân của cháu làm cách nào mà lại dạy được một nữ nhi ngoan thế này...” Bất kể là như thế nào, trước tiên nói vài lời tốt vì nhi tử của mình đã. Sau cùng vẫn không quên hỏi một câu: “Huyền Huyền à, phụ thân và mẫu thân cháu có khỏe không? Lâu rồi không gặp mẫu thân cháu, ta rất nhớ bà ấy.”

“Cám ơn bá mẫu đã quan tâm, phụ thân và mẫu thân cháu đều khỏe, gia mẫu cũng từ lâu đã muốn đến bái phỏng Lăng bá mẫu, chỉ vì chuyện nhà ngổn ngang, lão nhân gia người luôn luôn bận rộn. Ý tốt của bá mẫu, cháu về nhà nhất định sẽ bẩm báo lại cho mẫu thân, tin rằng mẫu thân nhất định sẽ vô cùng cao hứng.” Vệ Huyền Huyền rất biết ăn nói, thái độ lại cung kính. Sở Đình Nhi càng nhìn càng thấy thích.

“Ha ha, không biết Huyền Huyền hôm nay tới là...” Sở Đình Nhi có chút hồ đồ, mình và Vệ phu nhân cũng chỉ quen biết sơ sơ, Lăng Khiếu là hạng võ phu, cùng với vị lễ bộ thượng thư đó chẳng có quan hệ thân thích gì, sao vị cô nương này lại tự nhiên tìm tới cửa?

“Không giấu gì bá mẫu, tỷ muội chúng cháu lần này tới là để tìm lệnh công tử Lăng Thiên.” Ánh mắt của Vệ Huyền Huyền nhìn về phía Lăng Thiên. Sở Đình Nhi lập tức cảm thấy khẩn trương, chẳng lẽ Lăng Thiên đã trêu chọc hai vị cô nương này ư? Ý, không giống, nhìn bộ dáng này, không giống với bộ dạng tới cửa hưng binh hỏi tội. Sở Đình Nhi trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ chuyện Thiên nhi cùng mấy vị mỹ nữ nói chuyện rất vui vẻ là sự thực ư? Kỳ lạ quá!

Lăng Thiên vừa rồi đã lộ ra cái xấu trước mặt mỹ nhân nhưng lúc này thần thái lại dương dương tự đắc, không có chút biểu tình xấu hổ, thấy hai nàng nhìn về phía mình, Lăng Thiên phi thường có phong độ gạt đầu mỉm cười, cứ như chuyện vừa rồi căn bản không hề xảy ra, căn bản không hề bị hai nàng nhìn thấy.

Lăng Thần ở đằng sau hắn thì đỏ mặt thay cho hắn, vị công tử này của mình, không những vô công thiên hạ vô địch, ngay cả khoản mặt dày, chỉ sợ cũng đứng đầu thiên hạ.

Nhìn dáng vẻ của Lăng Thiên, hai nàng suýt chút nữa thì không nhận được mà bật cười. Nếu người khác bị người ngoài nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình giống như Lăng Thiên vừa rồi, chỉ sợ sớm đã xấu hổ muốn chui xuống đất. Nhưng vị Lăng đại công tử này không ngờ lại không chút để tâm, trông lại còn có vẻ dương dương tự đắc. Trong lòng không khỏi thầm than: Xem ra tên này giả vờ hoàn khổ lâu như vậy cũng không phải là vô ích, Lăng công tử không những tài về xuất chúng, văn về kinh nhân, ngay cả da mặt cũng dày hơn gấp vạn lần người bình thường!

“Ngày đó nhìn phong thái của Lăng công tử, tiểu nữ tử còn cho rằng công tử là dòng dõi quý tộc, Thừa Thiên hoàng tử, vạn lần cũng không ngờ rằng lại là Lăng công tử. Tiểu muội hôm đó đã vô lễ, xin công tử rộng lòng tha thứ. Hôm nay mạo muội tới bái phỏng, mong công tử bỏ quá cho. Đừng trách tiểu muội đường đột.” Ngọc Băng Nhan mặt tươi cười, chậm chậm cất tiếng. Vừa mở miệng đã kéo quan hệ của song phương lại gần hơn, xưng hô cũng từ “tiểu nữ tử” biến thành “tiểu muội”.

Đối với da mặt siêu dày của Lăng Thiên, Ngọc Băng Nhan lại không cảm thấy kỳ lạ, hắn ẩn nhẫn nhiều năm như vậy. Nếu mặt không dày thì mới là chuyện lạ.

Thấy hai vị thiếu nữ không ngờ lại thực sự tới bái phỏng nhi tử của mình chứ không phải tìm hắn báo thù! Sở Đình Nhi vui mừng kinh ngạc đến nỗi tròn tròn cả mắt. Tổ tông Lăng gia hiển linh, nếu nhi tử có thể từ chuyện này mà hối cải, có thể ôm mỹ nhân về nhà, Sở Đình Nhi cũng cảm thấy mình không còn gì tiếc nuối! Vội vàng ân cần mời hai nàng vào đại sảnh.

Lăng Thiên còn chưa kịp nói vài ba câu khách sáo với Ngọc Băng Nhan, mẫu thân đã mỗi tay nắm một người, thân thân thiết thiết dắt hai thiếu nữ vào phòng. Hai nữ hộ vệ của Ngọc Băng Nhan đương nhiên theo nàng như bóng với hình.

Lăng Thiên cười khỏ một tiếng, nhìn Lăng Thần, Lăng Thần cố nín cười, nháy mắt với hắn hỏi: “Công tử, vị Vệ cô nương này chính là nhân tuyển cho vị trí thiếu phu nhân à?”

Lăng Thiên lắc đầu: “Không, chỉ là công tử cảm thấy hứng thú với nữ tử bên cạnh nàng ta.”

Lăng Thần giật nảy mình, nghĩ tới màu da đen thui của thiếu nữ đó, sắc mặt không khỏi kỳ lạ nhìn Lăng Thiên, thắm mỹ của công tử chẳng lẽ lại khác với người ta à?

Lăng Thiên thấy vẻ mặt kỳ quái của nàng, liền hiểu ra nàng đang nghĩ gì, khóc cười không xong vuốt tóc nàng, khi Lăng Thần bấu môi che mái tóc của mình, Lăng Thiên cấp tốc ghé vào tai nàng, dùng một thanh âm rất khó nghe thấy nói: “Nha đầu ngốc, nữ tử đó chính là Bắc Ngự Ngọc gia tiểu công chúa, dịch dung đấy! Dốt thế! Mau về đi, trang điểm cho đẹp vào!”

Lăng Thần đột nhiên hiểu ra, không khỏi bật cười khúc khích. Thầm nghĩ công tử đúng là công tử, thủ đoạn tuyệt vời, không ngờ trong sự nghiệp của gái lại không chứa một ai!

Trong phòng khách, Sở Đình Nhi sớm đã ra lệnh cho thị nữ pha trà thơm, mặt bà cười mà như không cười, hoàn toàn dùng ánh mắt mẹ chồng nhìn con dâu sẫm soi Ngọc Băng Nhan và Vệ Huyền Huyền, không khỏi mỉm cười gật đầu. Hai thiếu nữ bị nhìn với ánh mắt ám muội mặt đỏ lên, cả gáy cũng đỏ rực. Cơ hồ muốn cúi đầu thấp xuống tận gan bàn chân.

98. Chương 27: Cùng Mỹ Nữ Đấu Trí

Lăng Thiên cười nói: “Mẫu thân, sao lại nhìn người ta như thế, khiến cho hai vị tiểu thư hoa dung nguyệt mạo đây sợ hãi đó”.

Sở Đình Nhi hừ một tiếng, thềm tức giận. Hai tử này, trước mắt hai vị công nương cũng nói năng lếu láo như vậy, vạn nhất hai vị công nương hiểu nhầm thì sao? Nhịn không được hung hăng trợn mắt nhìn hắn.

Nghĩ tới hai cô nương này là tới tìm con của ình, mình ở đây hình như quả thật không được tiện lắm, liền đứng dậy nói: “Thiên nhi, hai vị cô nương đã đặc biệt tới tìm con, chắc là có chuyện cần nói, vì nương trong người không khỏe nên quay về trước. Huyền Huyền à, về nói với mẫu thân cháu, hôm khác ta nhất định sẽ tới bái phỏng”.

Hai nàng đều đứng dậy, cúi người hành lễ: “Đa tạ bá mẫu, cung tống bá mẫu”. Cuối cùng cũng thềm thở phào.

Sở đình Nhi thấy bộ dạng của hai thiếu nữ đều như trút được gánh nặng, nóng lòng muốn mình rời đi, lòng cười thềm một tiếng. Ra tới cửa thì đánh mắt với Lăng THIÊN, ra hiệu gọi hắn lại. ghé vào tai hắn nói: “Vị Vệ Huyền Huyền công nương này khá đấy, ta rất thích . Thiên nhi, con phải nắm chắc cơ hội nhé, nếu không...”. Nói tới đây, đột nhiên mặt đỏ lên, đẩy con, tỏ ý bảo hắn cùng mình bước ra xa một chút.

Lăng Thiên trong lòng thì hiểu rõ, mẫu thân chính là muốn ra chủ ý này cho mình đây mà, không khỏi cười khỏ. Sở Đình Nhi không biết, nhưng Lăng Thiên lại biết rất rõ rằng, có mặt ở đây không chỉ là hai tiểu nha đầu này mà thôi, hai vị cao thủ đó chắc cũng đi theo, vạn nhất mẫu thân có ý định chọn con dâu, ra chủ ý này cho mình, cho dù có nói bé đi chẳng nữa thì chỉ sợ cũng bị hai người đó nghe được, mình thì không sao, nhưng ảnh hưởng tới mặt mũi của mẫu thân.

Sở Đình Nhi vốn muốn dạy cho con cách lấy lòng nữ hài tử, làm trợn mài gương, đột nhiên phát hiện con của mình dường như hoàn toàn không hiểu ý của mình, mắt chỉ đành lướt trên người hai thiếu nữ một vòng, thân hình thì lại không động đậy.

“Thằng ngốc! Đồ đần!”. Sở Đình Nhi trong lòng vừa tức giận vừa nôn nóng. Chẳng biết làm sao đành nói lời từ biệt, rồi ôm đầy một bụng đầy bực bội quay người bỏ đi, trên đường thềm mắng Lăng Thiên không ngớt.

Thấy Sở Đình Nhi cuối cùng cũng đi, ba người trong phòng cơ hồ đồng thời thở phào, nhin không được đưa mắt nhìn nhau rồi cùng bật cười. Nhờ nụ cười này, ba người đều cảm thấy khoảng cách nhanh chóng được kéo gần lại.

Lăng Thiên mở miệng nói: “Không biết hai vị cô nương, hôm nay đặc biệt đến tìm tại hạ có chuyện gì?”. Tuy lòng đã biết rõ, nhưng mặt ngoài vẫn giả vờ hồ đồ.

Hai con mắt sáng như phết sơn đồng thời chiếu lên mặt hắn, Ngọc Băng Nhan mỉm cười nói: “Lệ Mộng Hồng Trần tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt rồi. Lăng công tử ẩn tàng thật là sau đó. Phần tâm cơ này, thật sự khiến tiểu muội bội phục không thôi”. Nhưng lại không trả lời câu hỏi của Lăng Thiên, trái lại còn nói một câu đùa không nặng không nhẹ. Ý tứ rất rõ ràng, chúng ta đã nhìn thấu lớp nguy trang của ngươi rồi, ngươi đừng mang bộ dạng hoàn khổ đó nữa.

Lăng Thiên cười cười, mở miệng nói: “Xấu hổ quá, ngày đó trong hậu viện trông hai vị cô nương rất lạ mặt, lại thấy cô nương đang vẽ tranh, nhin không được mới ngứa nghề bày ra cái xấu. Vốn đã là bình thủy tương phùng, chuyện qua rồi thì quên. Không ngờ hai vị cô nương thần thông quảng đại, tìm được chỗ của tại hạ. Hai vị cô nương yên tâm, Lăng Thiên nếu còn phụ lòng tốt của người khác thì mất mặt lắm”.

Lời này của Lăng Thiên, tỏ ý rằng ngày đó nguyên nhân mình lộ ra tài học, và biểu lộ hành động khó hiểu của mình lúc đó chỉ là vô ý, hơn nữa không có ý mượn chuyện này để kết giao với hai nàng. Tận sức để loại trừ khả năng hành vi của mình là muốn chuộc lợi, đề cao hình tượng quân tử.

Hai nàng nhìn nhau cười, vẫn là Ngọc Băng Nhan cất tiếng. “Nhưng không biết công tử vì sao lại ẩn nhẫn như vậy? Có nỗi khổ gì?”.

Lăng Thiên cười ha ha: “Hai vị cô nương đều là người thông minh, đối với Lăng gia của ta chắc cũng có chút hiểu biết, loại sự tình này, hà tất còn phải hỏi?”.

Tiểu tử này quả nhiên là lấu cá! Câu này, nếu là trả lời thì cũng đã trả lời rồi, nói chưa trả lời thì cũng là chưa trả lời, lập lờ nước đôi, chẳng khác nào không nói gì. Còn nguyên nhân Lăng Thiên ẩn nhẫn, bất kể ai trong ba người ở đây nói ra, đều là chuyện kiêng kỵ. Hai nàng cảm thấy bức bối không thôi.

Ngọc Băng Nhan trấn tĩnh lại, cuối cùng không dây dưa với hắn về chuyện này nữa, trực tiếp vào chính đề: “Ngày đó tiểu muội thấy Lăng công tử vẽ tranh xuất thần nhập hóa, trong lòng vô cùng khâm phục; hôm nay mạo muội tới thăm, đặc biệt là để thỉnh giáo công tử”.

Lăng Thiên đang thưởng thức vẻ muốn nói lại thôi của hai nàng, trong lòng đang cười thầm thì thấy Ngọc Băng Nhan đột nhiên nói toạc móng heo ra như vậy, không khỏi trong lòng thầm khen một tiếng “hay”! Vị Ngọc gia tiểu cô nương này quả nhiên không giống như người phạm tục, mỗi một câu nói đều trong nhu có cương.

Phải biết câu nói này của Ngọc Băng Nhan nhìn thì vô cùng đơn giản, kỳ thật lại chỉ ra mục đích đến của mình, trả lời câu hỏi trước của Lăng Thiên, nhưng lại không cam tâm bị Lăng Thiên dắt mũi, cố ý thêm một câu “hôm đó tiểu muội thấy Lăng công tử vẽ tranh xuất thần nhập hóa”, nhắc nhở Lăng Thiên, nếu ngươi còn không đáp ứng, bí mật của ngươi không giữ được đâu.

Lăng Thiên cười khổ một tiếng nói: “Thứ cho tại hạ mạo muội, còn chưa thỉnh giáo tên của tiểu muội”. Trong lòng lại thầm vui mừng, đây đúng là chỗ tốt của hoàn khổ, nếu là một thế gia công tử đạo mạo đứng đắn, người có dám thuận iệng gọi một thiếu nữ chỉ có duyên gặp mặt một lần là muội tử không?

Ngọc Băng Nhan kinh ngạc, giờ mới nhớ ra mình luôn miệng tự xưng là tiểu muội, không ngờ lại chưa từng giới thiệu tên mình cho hắn. Câu đó của tiểu tử này rõ ràng là giễu cợt mình mà! Không khỏi vừa xấu hổ vừa tức giận nói: “Tiểu nữ họ Ngọc, ngọc Băng Nhan”.

Lăng Thiên cười thầm một tiếng, nghe nàng lại đổi xưng hô thành “tiểu nữ tử”, rõ ràng là có bất mãn với mình. Hắn cười: “Thu thủy vi thần, băng ngọc tác nhân, tên của tiểu muội hay lắm! Xem ra người đặt tên cho muội cũng rất không tầm thường đó. Không biết người nào mà tài giỏi thế nhỉ?”.

Ngọc Băng Nhan tức giận. Đây rõ ràng là dò hỏi lai lịch xuất thân của mình mà. Không ngờ hắn lại hạ thủ từ tên gọi của mình, hơn nữa trong ngữ khí lại vô cùng ung dung, xem ra tên gia hỏa này chắc chắn vào lúc nghe thấy tên của mình đã đoán ra lai lịch của mình rồi. Nàng lúc này mới tỉnh ngộ, mình vừa rồi đã lọt vào

trông của tên tiểu tử này rồi, dưới cơn tức giận, không ngờ lại đem tên húy của mình nói ra. Ở thời đại này, khi đối diện với một nam tử, một nữ hài mà chủ động nói ra tên của mình, mang ý nghĩ rất phi thường.

Nghĩ tới đây, mặt không khỏi nóng như có lửa đốt. Lại nghe hắc cứ luôn miệng đổi sang gọi mình là tiểu muội, tựa hồ như khoe miệng còn mang theo vẻ đắc ý, không khỏi vừa tức giận vừa xấu hổ nói: “Người đã đoán ra rồi, còn hỏi làm gì nữa?” Vừa nói ra câu này, bản thân cũng bị ngữ khí của mình làm cho giật mình. Ta sao vậy? Sao tâm tình của ta lại dễ dàng bị hắc làm ảnh hưởng như thế? Không khỏi hít một hơi sâu, miễn cưỡng chấn định lại bản thân.

Lăng thiên cười ha hả nói: “Không sai, thì ra tiểu muội là con cháu của thế gia vọng tộc, chẳng trách nghi thái đỉnh đặc, phong thái tự nhiên như vậy”. Nha đầu, hiện tại mới hiểu ra thì đã muộn rồi.

Lời này của Lăng Thiên lại tạo thành hiểu nhầm cho Ngọc Băng Nhan: Thì ra vừa rồi hắc chỉ đoán, chứ không dám chắc, nhưng mình nói câu đó ra, chẳng khác nào mình đã thừa nhận.

Nghĩ tới đây, nàng không cam lòng ở vào vị trí phòng thủ, chủ động tiến kích: “Lăng công tử chỉ nói tới nghi thái, phong thái của tiểu muội, nhưng lại không nhắc một câu nào tới dung nhan của tiểu muội, xem ra dung nhan của tiểu muội xấu lắm phải không?”.

99. Chương 28: Dĩ Mỹ Chế Mỹ

Lăng Thiên trong lòng cười thâm, nha đầu lợi hại thật, không ngờ cả một chút thiệt thòi cũng không chịu. Người dịch dung trên mặt, chẳng lẽ ta lại nhìn không ra sao: “Ta gọi tiểu muội là tiểu muội, tiểu muội cũng tự xưng là tiểu muội, nhưng lại gọi ta là Lăng công tử, ha ha ha , xem ra tiểu muội tuy xưng hô như vậy, nhưng trong lòng vẫn coi ta là người ngoài. Trong lời nói mang đầy vẻ thốn thức. Nhưng trong câu nói này nhắc mấy lần hai chữ ”tiểu muội”, nói giống như là khẩu lệnh vậy, khiến cho vẻ thốn thức của Lăng Thiên rất là giả dối, hơn nữa còn có vẻ như đang trêu chọc.

Ngọc Băng Nhan rất lúng túng, ta không gọi người là Lăng công tử, chẳng lẽ gọi người là ca ca chắc? giữa nam và nữ, ngoại trừ có chung huyết thống hoặc là huynh muội thông gia ra, không phải là phu thê, sao lại gọi là đại ca? Tiểu muội cũng chỉ là một cách xưng hô bình thường để kéo quan hệ của hai bên gần lại mà thôi, ta tự xưng là tiểu muội đương nhiên chẳng có gì đáng trách, nhưng người lại cứ thế ăn theo, không ngờ cũng gọi ta là tiểu muội, vốn đã là thất lễ rồi, lúc này còn phản công nói ta không đúng nữa.

Mặt ngọc không khỏi đành lại nói: “Lăng công tử, ngài đùa quá trớn rồi”.

Lăng Thiên cười hô hô: “Ta đã nói ra câu này, vậy tiểu muội tự mình suy nghĩ xem, tại hạ có ý tứ kỳ thị dung mạo của muội không?”.

Ngọc Băng Nhan không khỏi ngây ngốc. Hảo tiểu tử, thì ra người đã đào một cái lỗ lớn ở đây để đợi ta. Có điều câu nói này của Lăng Thiên lại buxwsc cho Ngọc Băng Nhan cứng họng! Nàng nếu đồng ý gọi đại ca, Lăng Thiên đương nhiên có thể chiếm tiện nghi, nhưng hai chữ đại ca này há có thể tùy tiện gọi ư?

Hai người tổng cộng gặp nhau không quá hai lần. Nếu Ngọc Băng Nhan không đồng ý gọi đại ca, chứng tỏ Ngọc Băng Nhan bụng dạ hẹp hòi. Nhưng Ngọc Băng Nhan sao có thể gọi ra hai tiếng đại ca này chứ? Lại nói nếu ngộ nhờ gọi ra, tên gia hỏa này nhất định con có cái bẫy tiếp theo đang đợi mình, tới lúc đó với cái da mặt dày của hắc, nếu cứ khẳng khẳng cho rằng hai người đã tự định chuyện chung thân thì không phải là hồngбет ư? Trong nhất thời mặt nàng đầy vẻ xấu hổ, không nói được câu nào.

Vệ Huyền Huyền thấy hai người vừa mở miệng đã chơi trò đấu võ miệng, trước sau vẫn mỉm cười đứng nghe. Lúc này thấy Ngọc Băng Nhan sắp sửa bại trận, trong lòng cũng buồn cười không thôi. Liền cất tiếng giải vây: “Lăng công tử quả nhiên không thẹn với cái danh hoàn khổ, đối với một vị cô nương cũng hùng hổ dọa người như vậy”:

Lăng Thiên ngừng đầu lên trời cười ha hả: “Xấu hổ quá. Ngọc gia tiểu muội miệng lưỡi nhanh nhẹn, ta nếu không cẩn thận ứng phó, chỉ sợ lúc này sớm đã xấu mặt rồi. Cô nương đừng trách”. Ngọc Băng Nhan vừa nghe thấy câu này, thân hình không khỏi uốn éo, rất tức giận hừ một tiếng. Nàng đối với lời nói có ngụ ý sắc bén của Huyền Huyền tỷ giả vờ làm ngơ như không nghe thấy, rõ ràng là đặc biệt nhắm vào mình mà!

Lăng Thiên cười thầm trong lòng nói: “Nơi này chính là đại sảnh của gia tộc, nói chuyện ở đây rất không tiện. Không biết Lăng Thiên có may mắn được mời hai vị cô nương đến thư phòng của ta một lần không?”.

Hai nàng mắt đồng thời sáng lên, đợi nửa ngày mới nghe được câu này của người. Tên gia hỏa người, lúc trước gợi ý thì người giả vờ nghe không hiểu, hiện tại không có ai yêu cầu thì người lại chủ động đề xuất.

Hai nàng nhìn nhau, đều cảm thấy Lăng Thiên nói năng tuy lạ thường, nhưng lại luôn hợp lý, rất hay khiến người khác bất ngờ, ứng đối không kịp. Chỉ trong mấy câu nói liền hóa giải được kế hoạch ban đầu của hai nàng, nhưng lại không chút gượng gạo. Hai nàng không khỏi thầm kinh ngạc trước trí tuệ đáng sợ của Lăng Thiên!

Lăng Thiên ân cần đi trước dẫn đường, hai nàng hiếu kỳ vừa quan sát cảnh sắc hai bên đường vừa theo sát Lăng Thiên, hai nữ hộ vệ đi đằng sau hai nàng.

Trong thần thức của Lăng Thiên, cao thủ thần bí đó cũng bám theo rồi, tựa hồ như ngay từ lúc đầu khi Ngọc Băng Nhan thấy mình, khí tức của người đó đã khóa chặt lấy mình. Trong lòng không khỏi thầm khen ngợi, người này quả thật là một bảo tiêu giỏi! Cho dù hai người đổi chỗ cho nhau, Lăng Thiên cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn. Nếu Ngọc Băng Nhan xảy ra chuyện gì ở Lăng phủ, vậy thì coi mình là mục tiêu hàng đầu chính là hành động đúng đắn nhất!

Trong tiểu viện đã sớm chuẩn bị ổn thỏa, mặt cười ôn nhu đứng ở cửa nghênh đón.

Hai nàng vừa nhìn thấy Lăng Thần, lập tức vẻ mặt đầy kinh ngạc, còn mang theo một phần hâm mộ.

Lăng Thần đứng ở cửa, thân hình nhỏ nhắn mặc quần áo đơn giản, màu trắng như tuyết, tay áo khẽ phất phơ theo gió, giống như là Quảng Hàn tiên tử đang quét dọn cung trắng để tiếp khách.

Trên hông nàng đeo một khối ngọc phỉ thúy không to cũng không nhỏ màu xanh biếc. Hơi cúi xuống liền lộ ra eo thon nhỏ nhắn. Mái tóc như mây đen được vén lên trên đầu, chỉ cài một cái trâm ngọc bích rất đơn giản, đầu trâm tựa hồ như được khảm hình gì đó. Dưới ánh nắng chói chang không ngờ lại chiếu ra ánh sáng ngũ sắc mờ mờ.

Lông mày như liễu, đôi mắt phượng long lạnh như thu thủy, thâm thúy linh động, mang theo nụ cười nhu hòa. Vẻ mặt như biển xanh, dưới scias mũi xinh đẹp là chiếc miệng nhỏ giống như cù ấu mới mọc. Đôi môi không tô son mà vẫn đỏ thắm. Cổ ngọc ưu mỹ như thiên nga đỡ lấy chiếc đầu xinh đẹp vô ngần. Dưới bờ vai thơm là bộ ngực đầy đặn, nhô lên một cách rất tự nhiên. Phía dưới chiếc eo thon là cặp mông đầy đặn. Vạt váy khẽ lay động trong cơn gió nhẹ, thấp thoáng hiện ra đôi chân thon dài, trắng tấp hoàn mỹ.

Lăng Thần lặng lẽ đứng đó, giống như đem tất cả những gì đẹp đẽ nhất trong trời đất tập trung lại với nhau, không ngờ lại mang đến cảm giác rực rỡ chói mắt. Lại giống như một bức tranh tuyệt mỹ, khiến người ta lập tức cảm thấy cho dù là trong lòng có ý ngưỡng mộ, cũng là một loại khinh nhờn đối với mỹ nhân. Thực sự là một lỗi lầm rất lớn.

Lăng Thần và Lăng Thiên ở cùng nhau đã mười năm, sớm đã có sự hiểu ngầm sâu sắc. Chỉ một câu “trang điểm cho đẹp vào” của Lăng Thiên, Lăng Thần đã lĩnh hội triệt để ý tứ chân chính của hắn. Đó chính là lợi dụng khuôn mặt xinh đẹp của mình để xóa sạch ngạo khí đã được tích lũy nhiều năm, ngấm sâu vào trong lòng của Ngọc gia tiểu công chúa, người từ nhỏ đã được sinh ra trong một đại gia tộc.

Lăng Thiên thích nữ nhân cao ngạo. Nhưng điều kiện trước tiên là ở trước mặt Lăng Thiên không thể cao ngạo. Lăng Thần hiện tại giống như một tiên tử không nhiễm bụi trần. Cả người trên dưới chỉ có chiếc trâm ngọc bích cài trên búi tóc là tranh sức duy nhất. Nhưng lại càng tăng thêm vẻ xinh đẹp rực rỡ của nàng. Ngay cả Ngọc Băng Nhan và Vệ Huyền Huyền trong lòng cũng cảm thấy rằng, nếu trang sức nhiều hơn một kiện, ngược lại sẽ làm tổn thương đến vẻ mỹ lệ vô ngần của nàng.

hong tư như thần, thanh nhã như tiên.

Thế gian không ngờ lại có nữ tử tuyệt sắc như thế này.

Vệ Huyền Huyền và Ngọc Băng Nhan cùng là phận nữ nhi từ sâu trong lòng cũng dâng lên cảm giác hâm mộ. Vệ Huyền Huyền luôn tự cho mình là nhất vào giờ phút này không ngờ cũng phải tự thẹn không bằng.

Lúc này, cảm giác nhạy bén của Lăng Thiên cảm thấy rằng cổ thần niệm trước sau vẫn luôn khóa chặt lấy mình cũng nổi lên một trận ba động, mãnh liệt. Hiển nhiên cao thủ thần bí đó vào lúc này cũng bị vẻ mỹ lệ đoạt hết tạo hóa thiên địa của Lăng Thần làm cho chấn động.

“Vị này là...” Hai nàng sau khi nhìn hoa cả mắt cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Lăng Thiên nói rất thản nhiên: “À, nàng ta là thị nữ thiếp thân của ta. Tên là Lăng Thần, là một nha đầu chẳng biết gì cả”.

“Ặc!”.

Hai thiếu nữ đồng thời có cảm giác ghen lờ. Một tuyệt đại mỹ nhân như thế này không ngờ từ trong miệng hần biến thành một nha đầu chẳng biết gì cả. Quả thực là phá hoại hết cả mỹ cảnh.

Lăng Thần nhẹ nhàng bước tới trước. Khẽ cúi người hành lễ: “Lăng Thần bái kiến công tử, bái kiến hai vị tiểu thư”. Giọng nói giống như suối nhỏ trong núi, trong trẻo êm tai.

Hai nàng đồng thời đưa tay ra đỡ Lăng Thần đứng dậy. Nói một cách thương xót: “Cô nương đừng đa lễ”.

Lăng Thiên cười ha hả: “Mời hai vị tiểu thư vào trong”. Nói xong bước qua người Lăng Thần, nháy mắt tỏ ý khen ngợi. Lăng Thiên hiểu ý, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý rất khó nhìn thấy.

100. Chương 29: Hữu Mỹ Bái Sư

Trong thư phòng, mọi thứ đều ngăn nắp. giá sách, bàn làm việc, văn phòng tứ bảo đều sạch sẽ gọn gàng. Trên bức tường trắng tinh treo mấy bức thư họa. Chữ hành thảo, tranh bát mặc, đặt cạnh nhau trông càng thêm phân đặc sắc.

Bên ngoài cửa sổ có một bụi trúc xanh biếc đang đung đưa theo gió. Phía trước cửa sổ treo một chiếc sáo ngọc trắng như tuyết, ngoài ra còn có một chiếc tiêu ngọc màu tím nhạt, một trái một phải.

Ngọc Băng Nhan bảo hai nữ hộ vệ ở lại ngoại phòng. còn nàng và Vệ Huyền Huyền thì theo Lăng Thiên bước vào trong. Vừa vào đã cảm thấy căn phòng này rất không tầm thường.

Ngước mắt lên liền nhìn thấy mấy bức thư pháp được treo cao trên tường. Sự khác biệt giữa hai thiếu nữ vào lúc này lập tức được hiện rõ. Ngọc Băng Nhan như bắt được vật quý bước tới trước mấy bức tranh, ngắm nhìn một cách xuất thần. Ánh mắt đầy chuyên chú. Còn Vệ Huyền Huyền thì vẫn mang theo nụ cười ôn hòa vốn có, lặng lẽ bước tới phía dưới một bức thư pháp. Tựa hồ như đang thưởng thức từng nét bút trên đó.

Vệ Huyền Huyền ban đầu thưởng thức thư pháp với vẻ mặt bình tĩnh. Sau khi nhìn kỹ bức thư pháp này mặt lộ vẻ kích động, không cầm lòng nổi liền đọc thành tiếng.

“Thơ hay! Đúng là thơ hay! ý cảnh tuyệt đẹp! Tâm tư thật phóng khoáng! Lăng công tử, đây chính là đại tác phẩm của công tử ư?”. Vệ Huyền Huyền quay đầu lại hỏi, vẻ thiết tha trong mắt còn hơn Ngọc Băng Nhan vài phần.

Lăng Thiên đương nhiên gật đầu một cách rất ung dung: “Không sai, những tác phẩm kém cỏi này của ta, chỉ thuộc loại khóc gió than mưa, thực sự đã lộ ra cái xấu rồi!”. Lăng Thiên nói rất khiêm tốn.

Tin rằng nếu Tô Thức đang nằm dưới đất nghe được câu này, chắc chắn sẽ nhin không được mà trực tiếp từ địa phủ xuyên việt tới đây. Hung hăng kẹp lấy cổ tên tiểu tử này, cùng hần đánh đến một mật một còn mới thôi.

Trong nụ cười của Vệ Huyền Huyền đầy vẻ sùng bái: “Lăng công tử khiêm tốn quá rồi!”.

Ngay vào lúc này, Lăng Thần lặng lẽ mang tới mấy chén trà. thấy nàng bước vào, Lăng Thiên được dịp mượn cớ thoát khỏi cái đề tài khiến mình trong lòng có chút không thoải mái này. Liên tục nhị nữ uống trà. Tuy trong thế giới này không hề có Tô Thức nhưng đối với Lăng Thiên mà nói việc đem tác phẩm của người khác lấy làm của mình nên trong lòng vẫn còn chút ngượng ngùng.

Nhị nữ cơ hồ đồng thời tỉnh lại từ sự chấn động do Lăng Thiên tạo thành, quay sang nhìn nhau đều thấy được sự khổ tâm và hưng phấn trong mắt đối phương. Bất cứ là ai, khi thấy kỹ năng mà mình vẫn luôn luôn lấy làm kiêu ngạo, hóa ra so với người khác lại giống như đom đóm với mặt trời. Trong lòng đều có một loại cảm giác mất mát.

ngọc Băng Nhan bước tới trước. Không ngờ khi Lăng Thiên đưa tay muốn lấy trà thì cổ tay ngọc liền thò ra, giành chén trà trước Lăng Thiên một bước.

Lần xuất thủ này rất nhanh, biểu lộ ra Ngọc Băng nhan không hổ là xuất thân từ Ngọc gia, cũng có một thân công phu phi thường. Lăng Thiên trong lòng lại chấn động, có chút nghi hoặc không hiểu.

Ngọc Băng Nhan xuất thủ tuy nhanh. Nhưng trong mắt Lăng Thiên thì không tính là gì cả. Cho dù là Lăng Thần cũng vượt xa tốc độ của nàng. Từ điểm này có thể thấy, võ công của Ngọc Băng Nhan tối đa chỉ tương đương với hai nữ hộ vệ trung niên của nàng. Mà đây chính là điểm khiến Lăng Thiên nghi hoặc.

Một cơn cứng của võ học thế gia truyền thừa ngàn năm, tiểu công chúa mà người của Ngọc gia coi là trân bảo. Cho dù là từ nhỏ đã bắt đầu trúc cơ luyện công, theo đạo lý, với tuổi tác hiện tại của Ngọc Băng Nhan, võ công của nàng phải xuất chúng mới đúng. Dù rằng không bằng đám người Lăng Thần thì cũng không cách biệt quá xa. Nhưng sự thật cho thấy võ công của Ngọc Băng Nhan rất kém. Tốc độ tuy nhanh, thân pháp tuy diệu, nhưng không thể che giấu được sự thực rằng nội lực của nàng quá yếu.

Sao lại có thể như vậy? Từ hai cao thủ đã gặp tối hôm đó mà nói Lăng Thiên hoàn toàn tin rằng Ngọc gia có đủ vốn để bồi dưỡng Ngọc Băng Nhan thành một nhân vật siêu quần. Vì sao Ngọc gia không làm như vậy, có lẽ là còn có nguyên nhân khác chăng? Nghĩ tới đây, Lăng Thiên liền nhìn Ngọc Băng Nhan với ánh mắt thăm dò.

Ngọc Băng nhan thấy sự nghi vấn trong mắt hắn thì cho rằng Lăng Thiên đang không hiểu vì sao mình lại muốn cướp chén trà trong tay đưa tới trước mặt Lăng Thiên. Đồng thời thân hình nhỏ nhắn khom lưng xuống một cách cung kính. Không ngờ nàng lại hành lễ bái sư.

Lăng Thiên giật nảy mình, vội vàng nhảy sang bên để tránh, chân tay lung tung nói: “Ngọc... tiểu muội, muội đang làm gì thế?”. Tuy Lăng Thiên sớm đã đoán rằng hai nha đầu này hôm nay là tới tìm mình học vẽ. Nhưng cũng ngàn vạn lần không ngờ rằng vị Ngọc gia tiểu công chúa này lại có thể chính thức bái sư. Lăng Thần ở bên cạnh cũng kinh dị trợn mắt nhìn.

Ngọc Băng Nhan cung kính nói: “Xin Lăng công tử thu ta làm đồ đệ, truyền kỹ thuật vẽ tranh cho ta”. Trong lòng nàng vô cùng buồn bã, nếu không sớm cùng người định hạ danh phận sư đồ, vạn nhất giữa hai người phát sinh tình cảm, vậy chẳng phải là ta hại người sao?

Trải qua mấy lần tiếp xúc, ngọc Băng Nhan biết rằng, mình sớm đã có tình cảm rất sâu sắc với thiếu niên anh tuấn tiêu sái mà lại bác học đa tài này rồi. Nếu không ngăn chặn kịp thời, một khi tiếp xúc nhiều thêm, chỉ sợ mình sẽ càng lún sâu vào. Nếu vậy, mình sẽ kéo cả nhà Lăng Thiên vào chỗ vạn kiếp bất phục. Sau khi suy nghĩ rất nhiều, đột nhiên nhanh trí nghĩ tới biện pháp bái sư. Thầm nghĩ chỉ cần bái hắn làm sư phụ rồi, dưới sự ước thúc của danh phận sư đồ, bản thân sẽ không hồ tư loạn tưởng, có thể tránh khỏi những điều khó xử này. Lại còn có thể học được họa kỹ mà mình hằng mơ ước. Đúng là nhất cử đa tiện.

Lăng Thiên xua tay liên tục: “Không được, không được. Vạn lần không được, ta và muội tuổi tác tương đương, quan hệ bằng vai phải lứa thì được. Tại hạ nhất định biết thì sẽ nói, đã nói là nói hết. Cần gì phải bái sư. Muội tử, muội đây không phải là đang làm khó ta sao?”.

Ngọc Băng Nhan vẫn cúi người nói: “Sư phụ nếu không đáp ứng, ta sẽ không đứng dậy”. Ngốc ơi! Ta chính là đang muốn bảo toàn người đó.

Vệ Huyền Huyền ở bên cạnh khuyên nhủ: “Lăng công tử, tiểu muội của ta rất có lòng muốn học vẽ. Lăng công tử hà tất phải từ chối hay là đồng ý!”. Trong lòng lại buồn bã thật dài, muội muội ngọc của ta, muội quả thật là dụng tâm đến khổ đó!

Lăng Thiên lắc đầu như gợn sóng: “Vạn lần không được. Ngọc cô nương, nàng mau đứng lên đi. Chuyện này ta ngàn vạn lần không thể đáp ứng. Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải là thành chuyện cười cho toàn

thiên hạ sao”. Lăng Thiên đang lúc cấp bách, vốn vẫn gọi muội tử một cách rất lưu loát cũng đổi thành Ngọc cô nương.

Ngọc Băng nhan thất vọng nói: “Chẳng lẽ trong mắt của Lăng công tử, Băng Nhan lại là một kẻ không có triển vọng như vậy ư?”

Lăng Thiên bị nàng bức bách, vò đầu bứt tai, vẻ mặt vô cùng khổ não. Đột nhiên linh quang nhất thiết, cười ha ha: “Ai nói vậy! Ta chỉ nói là không nhận muội làm đồ đệ, chứ chưa từng nói không dạy muội họa kỹ”.

Ngọc Băng nhan chấn động, ngẩng đầu hỏi: “Không biết lời này của Lăng công tử có ý gì”.

Lăng Thiên nhân cơ hội đỡ nàng dậy, cười nói: “Còn gọi ta là Lăng công tử, ta đã gọi liên tục mấy tiếng tiểu muội tiểu muội rồi đó. Là ca ca rồi, có lý do nào lại không dạy muội tử của mình. Tiểu muội, muội không bằng lòng gọi ta là đại ca phải không? Vậy, gọi ca ca thì đồng ý chứ gì?”. Trong lúc tâm tình rất vui, nhin không được liến truê nàng mấy câu.

Ngọc Băng nhan đứng thẳng người dậy, trong lòng ngỡ ngàng. vốn là muốn lòi hấn ra, nào ngờ tên đầu heo này lại càng đâm đầu vào sâu hơn. Hiện tại phải làm thế nào mới tốt đây?

Lăng Thiên thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của nàng, không khỏi càng trêu chọc: “Không ngờ Ngọc cô nương lại coi thường một tên hoàn khổ đệ tử của ta đây như vậy”.

Ngọc Băng Nhan trong lòng thở dài một hơi rất sâu nói: “Tiểu muội tuân theo lệnh ca ca”. Thầm nghĩ, chuyện tới mức này, cũng chỉ đành gượng sức giấu diếm thôi, vạn lần không thể để hấn biết.

Lăng Thiên cười ha ha, trong lòng rất mãn ý, đưa tay tiếp lấy chén trà trong tay nàng, cười nói: “Uống của đồ đệ thì không được. Nhưng uống của muội muội thì được”.

Ngọc Băng nhan đỏ mặt, đưa tay đoạt lại: “Không được, hiện tại của ai cũng không cho huynh uống”. Lăng Thiên đang muốn giành lại chén trà, đột nhiên ánh mắt ngưng trọng, nhìn lên tay Ngọc Băng Nhan.

Ánh mặt trời vừa nhô lên xuyên qua khung cửa sổ, chiếu thẳng lên cánh tay trắng nõn của Ngọc Băng Nhan, đến nỗi bàn tay nhỏ trong suốt như bạch ngọc, năm ngón tay nhỏ nhắn giống như một tác phẩm nghệ thuật được điêu gọt rất hoàn mỹ, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng đây không phải thứ khiến Lăng Thiên chú ý.

Ánh mắt của Lăng Thần nhìn thẳng vào tay Ngọc Băng Nhan, vẻ mặt đầy khó tin. Vào giây phút này, đột nhiên hiểu rõ nguyên nhân vì sao Ngọc Băng nhan đường đường là tiểu công chúa của Ngọc gia, nhưng võ công lại kém như vậy.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, kinh lạc trong bàn tay như bạch ngọc của Ngọc Băng Nhan hiện lên rõ ràng. Dưới tình huống này, kinh lạc vốn phải lộ ra màu xanh nhạt. Nhưng trên tay Ngọc Băng Nhan lại hiện ra màu tím đen quỷ dị.

101. Chương 30: Huyền Âm Thần Mạch

Lăng Thiên sắc mặt ngưng trọng, ngưng trọng từ trước đến giờ chưa từng có!

Kinh lạc màu tím đen!

Lăng Thiên ở tiền thế chính là xuất thân từ đệ nhất thế gia về võ cổ Trung Quốc, tất nhiên biết điều này có ý nghĩa gì.

Xuất hiện loại tình huống này, không ngoài hai nguyên nhân. Thứ nhất, trúng độc, hơn nữa là hàn độc cực kỳ thâm độc tàn nhẫn, khí âm hàn cực độ xâm nhập vào kinh mạch của một người, hơn nữa không quá nhiều, loại khí âm hàn này nếu nhiều hơn một chút, vậy thì , người đó sẽ toàn thân lập tức đông cứng mà chết. Chỉ dựa vào một điểm dùng độc vô cùng chuẩn này, có thể khiến người ta sống, nhưng toàn thân dần dần sẽ cương hóa, cho tới khi không thể động đậy.

Tình huống thứ hai, so với tình huống thứ nhất còn phức tạp hơn, cũng nan giải hơn! Đây là một loại kinh mạch từ bẩm sinh đã hình thành, trong võ học có một tên gọi rất hay là: Huyền âm thần mạch. Nói khó nghe một chút thì chính là tử mạch mà mọi người vẫn biết! Kinh mạch hoàn toàn không thông, căn bản không thể vận hành nội lực. Nữ hài tử có loại kinh mạch này, chắc chắn không thể sống quá hai mươi tuổi.

Nhìn nội lực yếu ớt của Ngọc Băng Nhan là có thể biết, nha đầu đã phải nỗ lực gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần so với người khác mới có thể hiệu quả như thế này. Có điều cũng phải nói rõ ràng một chút, huyền âm thần mạch của nàng còn có hy vọng. Chỉ là rất khó! Có lẽ chẳng khác bao nhiêu so với không có hy vọng!

Sắc mặt Lăng Thiên trong phút chốc trở nên rất khó coi! Hắn muốn nói rằng bệnh này có thể chữa, bên phía Lăng Thiên có hai người có thể làm điều đó. Thứ nhất, chính là bản thân Lăng Thiên, sau khi Kinh Long thần công đạt tới cấp mười hai, thu thập tiên thiên chân khí tinh thuần, có thể cường hoành phá mở huyền âm thần mạch trong cơ thể nàng, rồi xung phá hai mạch Nhâm Đốc, quán thông thiên địa chi kiêu! Liền có thể hóa giải triệt để huyền âm thần mạch! Như vậy chẳng khác nào giúp đỡ Ngọc Băng Nhan tẩy kinh phạt tủy, thoát thai hoán cốt. Ngọc Băng Nhan có thể lập tức bước lên hàng cao thủ nhất lưu đương thế! Nhưng quá trình lại hung hiểm dị thường! Chỉ cần một chút không cẩn thận, hai người sẽ hoàn toàn tẩu hỏa nhập ma, rơi vào cục diện chết không toàn thây!

Người thứ hai, chính là Lăng Thần, dùng Hàn Băng thần công có tính chất tương đồng với huyền âm thần mạch của nàng, từ từ hút huyền âm thần mạch ra! Không chỉ không có thương tổn, hơn nữa có thể giúp đỡ cho tu vi của Lăng Thần. Nhưng nhất định phải đợi khi Hàn Băng thần công của Lăng Thần đạt tới tầng thứ chín mới có thể miễn cưỡng thử. Mà hiện tại, Lăng Thần chỉ có công lực của tầng thứ năm, nếu tùy tiện động thủ, e rằng không chỉ Ngọc Băng Nhan sẽ lập tức ngọc nát hương tàn, mà Lăng Thần cũng phải bồi táng theo!

Còn tiên thiên Kinh Long thần công của Lăng Thiên, từ ba năm trước sau khi đột phá tới tầng thứ bảy, cho tới hiện tại vẫn không tiến thêm một tấc nào! Lăng Thiên tự biết đã gặp phải bình cảnh, cho nên trước giờ vẫn chưa hề nóng vội. Nhưng hiện tại, Lăng Thiên lại rất hận bản thân mình không tranh thủ thời gian để luyện công. Ấn chiếu theo tiến cảnh hiện giờ của Lăng Thiên, đợi tới khi hắn luyện thành Kinh Long thần công tầng thứ mười hai, e rằng tối thiểu cũng phải mất mười năm! Mà Lăng Thần thì càng gay go hơn, khí hậu ở Thừa thiên vốn luôn nắng nóng, và sau khi Hàn Băng thần công luyện tới tầng thứ bảy, thì phải tu luyện ở một nơi cực hàn. Nếu cứ ở mãi Thừa Thiên, sợ rằng Lăng Thần cả đời này cũng không thể đạt tới cảnh giới siêu phàm của tầng thứ chín! Mà với bệnh tình của Ngọc Băng Nhan, nàng sao có thể chống đỡ qua ít nhất là mười năm chứ?

Ba người đồng thời phát hiện ra sắc mặt của Lăng Thiên rất khó coi! Ngọc Băng Nhan trong lòng chấn động, rút tay lại như bị điện giật. Co tay vào trong tay áo, nghĩ tới bệnh nan y của mình, sắc mặt trở nên nhợt nhạt. Chẳng lẽ hắn nhìn ra gì đó rồi?

Lăng Thần và Vệ Huyền Huyền đều thấy sắc mặt của Lăng Thiên, cảm thấy rất kỳ quái đối với biểu hiện này của hắn.

Lăng Thiên trầm ngâm một hồi, cuối cùng cất tiếng một cách cẩn thận: “Lăng Thần, người đưa Vệ cô nương về phòng mình tham quan đi, nhớ hôm đó người có cầm về một bản thư thiếp, ta nghĩ Vệ cô nương chắc có hứng thú với cái cái đó đấy”.

Vệ Huyền Huyền ngáp ngừng nhìn Ngọc Băng Nhan, Ngọc Băng Nhan khẽ gật đầu. Biết rằng Lăng Thiên có lẽ đã phát hiện ra gì đó, cuối cùng cũng đi theo Lăng Thần.

Nhìn thân ảnh của hai người biến mất khỏi căn phòng, Lăng Thiên nhíu mày, bước mấy bước ở trong phòng. Nhìn Ngọc Băng Nhan, vừa muốn mở miệng lại lắc lắc đầu.

“Ca ca biết y thuật ư?”. Ngọc Băng Nhan thanh khiết thông minh, có thể nhìn ra vẻ mặt muốn nói lại thôi của Lăng Thiên, biết rằng hắn nhất định đã phát hiện ra vấn đề trên người mình, liền cảm thấy rất kinh ngạc. Phải biết lúc trước khi triệu chứng xuất hiện, cơ hồ phải khám qua tất cả các danh y cao nhân, mới nhìn ra được huyền âm thần mạch trên người Ngọc Băng Nhan. Chẳng lẽ Lăng Thiên còn nhỏ tuổi như vậy lại có thể nhìn ra?

“Tiểu muội, trên người muội có phải có bệnh nan y gì đó không?”. Lăng Thiên trù trừ hồi lâu, thấy Ngọc Băng Nhan đã đoán ra, liền đi thẳng vào vấn đề.

Ngọc Băng Nhan sắc mặt trắng bệch, hần quả nhiên đã nhìn ra rồi: “Vâng! Ca ca đúng là rất tinh mắt, trên người tiểu muội có tuyệt chứng thiên âm tảo mạch, không thể sống quá hai mươi tuổi, kiếp này chỉ sợ đã vô vọng rồi”. Nói tới tuyệt chứng của mình, trong ánh mắt của Ngọc Băng Nhan không ngờ lại đầy vẻ thần nhiên. tựa hồ như đang nói về một chuyện nhỏ nhặt chẳng liên quan gì tới mình. Hiển nhiên Ngọc Băng Nhan đã hoàn toàn tuyệt vọng với bệnh tình của mình rồi.

Thiên âm tảo mạch! Thì ra, huyền âm thần mạch trên thế giới này được gọi là Thiên âm tảo mạch. Lăng Thiên nghĩ thầm. Nhìn hai con mắt bình tĩnh của Ngọc Băng Nhan trong lòng Lăng Thiên lập tức nói đau! Giống như lục phủ ngũ tạng đột nhiên bị vo thành một khối.

Nhìn trong ánh mắt của Lăng Thiên đột nhiên lộ ra đau đớn vô cùng, Ngọc Băng Nhan trong lòng rung động mãnh liệt. Hần, thương tâm vì ta! Hần đang thương tâm vì ta!

Trong nháy mắt, tâm cảnh của Ngọc Băng Nhan tựa hồ như bị Lăng Thiên khuấy động. Một loại cảm giác ấm áp nhu hòa mang theo sự hạnh phúc ngọt ngào đột nhiên lấp đầy trái tim Ngọc Băng Nhan! Nhìn Lăng Thiên, Ngọc Băng Nhan đột nhiên vào giây phút nào, rất muốn, rất muốn dựa vào bộ ngực ấm áp, đôi vai mạnh mẽ của hần, khóc một trận thật thống khoái. Phát tiết tất cả những nỗi đau đã chất chứa trong lòng nhiều năm nay. Ngọc Băng Nhan có một loại cảm giác - nam nhân này, hần có thể hiểu mình!

Xuất thân từ cao môn thế gia, từ nhỏ đã ăn ngon mặc đẹp, nhưng lại mắc phải tuyệt chứng không ai có thể chữa được! Nhiều năm như vậy, Ngọc Băng Nhan cố gắng giả vờ luôn vui vẻ, nói nói cười cười, đem tất cả những tuyệt vọng và thống khổ mà mình phải âm thầm chịu đựng, nhai từng miếng từng miếng rồi nuốt xuống.

Bao nhiêu năm nay, không ai biết được sự đau khổ của mình!

Không ai biết mình tuyệt vọng như thế nào!

Không một ai biết rằng, ta rất muốn được tiếp tục sống! Rất muốn tiếp tục sống! Được tiếp tục sống như người bình thường!

Trong lòng Ngọc Băng Nhan đang gào thét! Ra sức gào thét!

Nhưng những lời này, nàng vĩnh viễn không nói ra khỏi miệng! Bởi vì không có một ai có thể nghe nàng dốc bầu tâm sự.

Nói cho phụ mẫu ư? Vậy chỉ có thể là cả nhà ôm đầu khóc một tràng mà thôi! Nói cho những huynh đệ tỷ muội luôn đố kỵ với mình ư! Vậy càng là chuyện không thể!

Thiên hạ tuy lớn nhưng không có lấy một tri âm! Không ngờ lại không có một ai có thể nghe nàng dốc bầu tâm sự! Nàng vốn cho rằng, bản thân chỉ có thể khi ở một mình, nói chuyện cùng gió, cùng mây, cùng hoa lá... Hoặc là, khi trời đêm vắng lặng, ra sức cắt chặt góc chặn, để nước mắt tuôn rơi... lặng lẽ phát tiết một hồi...

May mắn! Ông trời cuối cùng cũng ban cho ta một người có thể hiểu, bao dung và thương xót ta! Chính là nam tử trước mắt đây!

Giống như một hài tử bị người khác khi phụ, đột nhiên phát hiện ra lồng ngực ấm áp của mẫu thân! Từ sâu trong lòng, một nỗi chưa xót tràn lên... tôi thân làm sao...

Lăng Thiên dịu dàng ôn nhu nhìn nàng, sâu trong đáy mắt là sự thương xót và bao dung, còn có một loại... khích lệ! Lăng Thiên vào lúc này, lặng lẽ, kiên định, bước tới trước mặt thiếu nữ đáng thương này, từ từ dang hai tay ra...

Ngọc Băng Nhan cơ hồ đã đạt tới tốc độ bình sinh chưa từng có, hoan hỉ lao vào lòng Lăng Thiên! Ấm áp quá! Yên tâm quá! Vui vẻ quá! Hạnh phúc quá! Ngọc Băng Nhan lệ tuôn như mưa, bật khóc thật to!

102. Chương 31: Ngọc Gia Gia Chủ

Bắc Ngụy. Ngọc Gia. Phàn Nguyệt trích tinh lâu.

Ngọc gia gia chủ Ngọc Mãn Lâu đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn đám mây trắng lưu động trên bầu trời, ánh mắt nhìn về nơi xa xôi.

“... Còn có ba năm a... Ba năm! sau ba năm, tình huống sẽ ra sao?”. Ngọc Mãn Lâu tựa hồ cõi lòng đầy tâm sự, lời nói tràn đầy cảm thán.

Tại phía sau hần, một vị trung niên nhân lẳng lặng đứng thẳng đó không nói một lời. Sau khi nghe đến những lời này của hần thì thân hình đột nhiên run lên, ánh mắt lộ ra thần sắc cực kỳ phức tạp.

Ngọc Mãn Lâu quay đầu ôn hòa nhìn hần: “Băng Nhan như thế nào rồi?”.

Trung niên nhân ánh mắt buồn bã nói: “Bây giờ hần là du lịch tại Thừa Thiên. Nha đầu này... Ai!”. Nói xong lời cuối cùng, thở dài một tiếng thật sâu!

Ngọc Mãn Lâu chợt nghĩ tới một người nào đó, ha ha nở nụ cười: “Thừa Thiên? Ân, địa phương tốt! Lúc đầu nàng đi ra ngoài thì ta liền đề nghị đến Thừa Thiên đi. Hôm nay, nàng quả nhiên ở nơi đó. Tốt, tốt, tốt! Ha ha...” . Liên tiếp nói ba tiếng tốt vang lên, tiếp theo là một trận cười to.

Trung niên nhân khó hiểu nói: “Cho tới bây giờ ta vẫn không thể hiểu được tại sao đại ca nhất định phải để Băng Nhan đến Thừa thiên?”.

Tinh quang trong mắt Ngọc Mãn Lâu chợt lóe, ha ha cười nói: “Ha ha, chuyện này, ngày sau ngươi sẽ biết”.

Trung niên nhân đáp: “Vâng”. Ngay từ nhỏ hần cũng đã rất tin phục đại ca trước mặt, trung niên nhân luôn luôn không hỏi gì nhiều. Hần biết hễ là đại ca muốn làm chuyện gì. Nếu hần đã làm như vậy tất có đạo lý của chuyện đó. Chính mình chỉ cần làm theo là được.

Tiếng đập cánh từ xa xa truyền đến, một bóng trắng từ phía nam bầu trời trong lành lướt xuống nhẹ nhàng bay vào tiểu lâu đậu ở trên vai phải trung niên nhân. Là một con bồ câu đưa thư trắng như tuyết, the thé cái miệng nhỏ nhắn của mình nhỏ nhắn của mình nhẹ nhàng cọ xát, thân mật cực kỳ.

Trung niên nhân ha ha cười, đem chiếc ống trúc thật nhỏ từ trên đùi con bồ câu gỡ xuống, từ đó lấy ra một tờ giấy được gấp lại phi thường tinh xảo, mở ra.

Vừa liếc mắt qua một cái nhất thời sắc mặt đại biến. Bỗng nhiên ngừng đầu: “Đại ca, Thiên Phong Chi Thủy cho người đến Thừa Thiên! Băng Nhan lại cùng họ đối đầu. Đây là tin tức của Tiết Lãnh gửi về yêu cầu gia tộc phái người tiếp ứng Băng Nhan một chút. Đại ca, nếu không để ta đi thử một lần?”.

Ngọc Mãn Lâu cầm tờ giấy trong tay nhú mày nhưng sau khi xem xong, lại giãn ra. “Ngươi không cần khẩn trương. Băng Nhan không có việc gì. Chỉ bằng cái lão gia hỏa ngoan cố không có đầu óc ở Thiên Phong Chi Thủy thì như thế nào lại phái người đến Thiên Tinh? Việc này nhất định không phải Thiên Phong Chi Thủy gây nên”.

Trung niên nhân ngăn ra nói: “Đại ca tại sao lại chắc chắn như thế?”.

ngọc Mãn Lâu ha ha cười nói: “Tại Thừa thiên có kỳ nhân sâu không lường được! Ta cũng vậy. Gần hai năm qua mới phát hiện người này tồn tại. Từng phái người lần nữa điều tra. kết quả... phi thường thú vị! Ha ha ha...”

“Kỳ nhân? Thú vị? Là ai?”. Thừa Thiên dĩ nhiên còn có một vị kỳ nhân? Lại khiến cho đại ca mình cũng có một cái nhìn mới. Trung niên nhân bình sanh tới giờ là lần đầu tiên nhìn thấy đại ca mình dùng loại ngữ khí này nói chuyện nhin không khỏi nổi lên tò mò.

Ngọc Mãn Lâu là nhân vật ra sao! Gia chủ của thiên hạ đệ nhất võ học thế gia, một thân võ công xuất thần nhập hóa. Hơn nữa trong tay nắm giữ lực lượng cường đại. Coi như là nói tới Thiên Phong Chi Thủy bất quá cung chỉ hơi lưu ý mà thôi! Bây giờ dĩ nhiên lại có một người khiến cho Ngọc Mãn Lâu tôn sùng như thế! Trung niên nhân thật sự là không thể không tò mò.

“Người này...”. Ngọc Mãn Lâu trầm tư nói, “Ta phái người tra xét hắn hai năm, mỗi một lần hỏi báo đều không giống nhau, mỗi một lần đánh giá đều là một trời một vực. Làm việc khá xa người thường, là nhân vật hiếm thấy trên thế gian! Cho dù là gần được như thế, cũng không đáng để cho ta phải trọng thị hắn. Vấn đề là ngay hiện tại ta đã đem thập cử phi ưng toàn bộ hướng tới Thừa Thiên, cuối cùng sau hai năm, dĩ nhiên vẫn không thể sờ tới hắn.

Trung niên nhân biến sắc hoảng sợ! Trên thế giới này lại có nhân vật như vậy sao? người này là ai?

Ngọc Mãn Lâu mang theo một vẻ mặt kỳ dị, từ trong miệng nói ra hai chữ: “Lăng Thiên”.

“Lăng Thiên? Chính là cái tên mang xú danh thiên hạ đệ nhất hoàn khổ bên ngoài sao?”. Trung niên nhân Ngọc Mãn Đường kinh ngạc hỏi, hoàn toàn không thể tin nổi.

“Hoàn khổ? Ha ha ha... Nếu Lăng Thiên là một hoàn khổ thì tinh anh hậu nhân của Ngọc gia ta đây căn bản là một đồng gạch vụn. Chậc! Người cũng biết, cái từ hoàn khổ của hắn là như thế nào mà tới mà?”. Ngọc Mãn Lâu lạnh lùng hừ nói.

Ngọc Mãn Đường làm ra vẻ phức tạp: “Tên hoàn khổ là tới như thế? Còn tới như thế nào nữa?”.

“Hừ! Đồ đầu heo! Người thật cho ta nhàn rồi không có việc gì đi quan sát một tên hoàn khổ ở xa ngàn dặm bên ngoài à?! Ta nói cho người biết danh xưng hoàn khổ của Lăng Thiên cơ bản tất cả đều là do đệ nhất bang phái Cuồng Phong bang trong thành tại Thừa Thiên tạo ra. Sau một năm thập cử ưng phi trải qua dò xét ta mới biết được người đứng phía sau Cuồng Phong bang chính là Lăng Thiên! Trách không được lời đồn đãi về hắn truyền bá nhanh như vậy, nguyên lai chính là một tay hắn bày ra cũng tự mình phối hợp”.

“Cái này...”. Ngọc Mãn Đường có chút hồ đồ: “Vậy chẳng phải là chính hắn tự tạo sao? Có thể nào tự bại hoại chính danh tiếng của mình chứ?”.

“Không sai! Đúng là như thế!”. Ngọc Mãn Lâu ánh mắt lấp lánh, nhìn chăm chú vào trong hư vô, vẻ mặt nghiền ngẫm. “Một thiếu niên tuổi còn trẻ lại dĩ nhiên đem toàn bộ người trong thiên hạ coi như kẻ ngu để trêu đùa! Nhưng hắn mặc dù kỹ lưỡng, nhưng lại không thể gạt được ta Ngọc Mãn Lâu!”. Ngực khí bên trong thật là phần nộ. Bởi vì lúc trước hắn biết Lăng Thiên, quả thật không đưa hắn để vào mắt một chút nào. Nói cách khác, chính hắn người đứng đầu Ngọc gia, khi đó tại trong mắt Lăng Thiên bất quá cũng chỉ là một kẻ ngu mà thôi!

“Đáng sợ nhất chính là, trải qua hai năm dò xét, không chỉ biết được người giúp Cuồng Phong là hắn, ngay cả Tiêu gia binh khí xưởng cũng là hắn bày giờ đang âm thầm chủ trì. Trong Lăng phủ biệt viện của hắn có một chi tư quân lực chiến đấu rất mạnh, ước chừng hai vạn. Những điều khác không biết gì hết! Vậy mà, toàn bộ đều là lực lượng bên ngoài của hắn! Lấy tâm kế của hắn như thế, như thế nào lại có thể đem lực lượng chính mình toàn bộ phóng ra bên ngoài làm cho người ta biết? Nói cách khác, chiêu bài chính thức của Lăng Thiên, tại thế giới này, trừ bản thân hắn còn có bao nhiêu tâm phúc ở ngoài không người nào biết!”. Ngọc Mãn Lâu thâm sâu trong mắt ẩn chứa sự hưng phấn! Đó là loại mừng rỡ khi gặp kỳ phùng địch thủ. Rốt cuộc phát hiện, tại chỗ tuyệt đỉnh của thế giới này, chính mình cũng không phải tịch mịch.

“Đại ca, Lăng Thiên này chỉ có mười mấy tuổi mà thôi. Một thiếu niên mười mấy tuổi như thế nào lại có thể là cái dạng như đại ca nói? Đại ca khogn có chút phóng đại lên chứ?”. Ngọc Mãn Đường do dự đáp.

“Tuyệt không phóng đại! Thậm chí còn là vô cùng xem thường hắn!”. Ngọc Mãn Lâu quả quyết nói: “Người này là ta cả cuộc đời thấy được là một tuyệt đỉnh thiên tài! Cho nên, ta muốn Bằng Nhan lần này nhất định phải đi Thừa Thiên! Chỉ cần Bằng Nhan tới Thừa Thiên rồi hắn không có lý do gì không biết, cũng khẳng định sẽ mượn cơ tiếp xúc Bằng Nhan. Ta không cần biết Bằng Nhan làm cái gì, ta chỉ muốn biết hắn ta đối đãi với Ngọc gia ta như thế nào!”.

“Đối với người không nghĩ tới, hắn lần này dĩ nhiên sẽ ra tay thử dò xét! Ha ha ha... nếu không phải như thế, ta còn thật không biết thủ hạ hắn dĩ nhiên là cao thủ như thế này!”. Ngọc Mãn Lâu cười thật là đắc ý, lần đầu tiên cảm giác chính mình đang âm thầm giác đấu chiêm thượng phong!

Hai người chưa bao giờ gặp mặt nhau, nhưng lại sớm đã ở sâu trong nội tâm đem đối phương coi như đối thủ. Mặc dù song phương cũng không biết đối phương đang tính kế ở chính mình nhưng là không hẹn mà gặp cùng nhau lần lượt thử dò xét, hai người chưa từng gặp mặt, nhưng lại vô tình đạt được sự ăn ý. Đồng

dạng cử động, đồng dạng thi thố, đồng dạng ẩn nhẫn, đồng dạng trái tim so với trời cao! Nếu là hai người biết như vậy đều sẽ kinh ngạc không thôi.

Nhưng là bây giờ hai người cũng không biết, hai người cũng tưởng đối phương không biết chính mình tồn tại, hơn nữa hai người cũng tưởng rằng chính mình đã nắm lấy chiêu bài của đối phương, cũng không hèn mà cùng ngăm cao hững, ngăm cảm khái.

103. Chương 32: Tin Tức Lăng Kiếm

Ngọc Mãn Đường vừa nghe nói thế không khỏi do dự một chút. Dù sao cũng là nữ nhi mình đang ở trên địa bàn của đối thủ cường đại như thế, sao có thể không quan tâm?

Ngọc Mãn Lâu thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, nói: “Người cảm giác được nếu như là ta, liệu ta có thể ra tay đối phó với Băng Nhan một tiểu nha đầu không hề có lực uy hiếp như vậy hay không?”

Ngọc Mãn Đường không chút nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên sẽ không!”

Ngọc Mãn Lâu ha ha nở nụ cười: “Như vậy, hắn cũng sẽ không!” Ngữ khí tràn đầy tự tin, cũng tràn đầy sự tôn kính đối với một đối thủ ngang tầm.

“Nhưng là sau ba năm, Băng Nhan nó...” Ngọc Mãn Đường muốn nói nhưng lại thôi.

Sắc mặt Ngọc Mãn Lâu cũng trầm xuống: “Lúc này không cần nói nữa! Đây là số mệnh của Băng Nhan! Không có bất cứ thứ gì sửa đổi được!” Thở dài một tiếng an ủi nói: “Nhị đệ ta rõ ràng ý tứ của người. Nếu trong gia tộc có một nữ đệ tử khác thì ta sẽ không đồng ý cho Băng Nhan đi đâu. Nhưng lần này chỉ có một mình nó là nữ đệ tử trực hệ của Ngọc gia! Việc này không thể không nói là thiên ý! Băng Nhan trên người có bệnh Ngọc gia ta cũng tự biết đã thua thiệt nha đầu kia nhiều lắm. Bình thường tất cả mọi người đều tận lực chiều cô nó như bảo bối cũng giảm bớt áp lực gia tộc với nó. Nó luôn luôn khiến cho người ta yêu mến mà.”

Nói tới đây, Ngọc Mãn Lâu cũng cười cười có chút yêu thương. Dường như đứa con gái xinh đẹp mà chính mình luôn luôn thương yêu kia bây giờ đang đứng ở trước mắt. Ngay sau đó, thần sắc lại trở nên nghiêm túc lên, thanh âm cũng trở nên nghiêm khắc: “Nhưng là cũng tới lúc nàng phải vì gia tộc hy sinh xuất lực, làm Ngọc gia đệ tử, phải có trách nhiệm với gia tộc! Điểm này, mặc kệ là ai cũng không có bất cứ thứ gì thay đổi! Lợi ích của gia tộc, ngàn năm truyền thừa, vĩnh viễn đứng ở vị trí thứ nhất!”

“Thiên Phong Chi Thủy đã chọn người rồi, nghe nói nữ tử này đã rất tài giỏi. Nếu là như thế, kết cục ba năm sau không nghĩ cũng biết được.” Về mặt Ngọc Mãn Đường buồn bã.

Ngọc Mãn Lâu trầm trọng thở dài một hơi, an ủi nói: “Băng Nhan nó thân mang Thiên Âm Tỏa Mạch. Cho dù không có sự kiện ba năm sau thì nó cũng không thể sống quá ba năm. Nhị đệ, có một số việc phải nghĩ thoáng đi. Đến lúc buông tha rồi thì vô luận là bảo bối gì cũng phải buông. Làm không được điểm này, người vĩnh viễn không thể một mình đảm đương được đại sự!”

Ngọc Mãn Đường hai mắt có chút đỏ lên, như kẻ mất hồn đứng ở nơi đó. Đột nhiên trong lúc đó cảm giác được thân thể già nua đi đôi chút.

Ngọc Mãn Lâu đành thở dài một hơi, chuyển đổi đề tài: “Bọn Thiếu Thu có phải vẫn còn đang ngo ngoe?”

Ngọc Mãn Đường đang suy nghĩ xuất thần, nghe vậy không khỏi tăng thêm vài phần lo lắng: “Ừm, dường như động tác càng lúc càng lớn.” Một lời ra khỏi miệng, mới mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại. Nhớ tới chính mình nói gì đó không nhận được mồi hôi lạnh chảy ròng ròng xuống!

Ngọc Mãn Lâu hừ mạnh một cái, sắc mặt tại giờ khắc này trở nên băng hàn hắc lên. Trong mắt bắn ra thần quang dứt khoát: “Nếu là không thể khống chế, như vậy chỉ có thể từ bỏ!”

Ngọc Mãn Đường cực kỳ hoảng sợ: “Đại ca! Thiếu Thu là con ruột của đại ca đó!”

Ngọc Mãn Lâu rất lạnh lùng: “Mặc kệ thân phận hắn ra sao nhưng có một số việc nếu làm phải nỗ lực đại giới như vậy! Con mình thì thế nào? Tổ tông ngàn năm truyền thừa quyết không thể hủy trong tay Ngọc Mãn Lâu ta! Nếu hắn muốn làm thì phải chuẩn bị thừa nhận cho tốt! Mãn Đường, người không nên báo

cho bọn họ, bọn họ đã có dã tâm như vậy liền quyết không thể dung túng. Chúng ta phải cứng rắn, bây giờ nhất thời mềm lòng lại có thể lưu lại mầm móng diệt tộc trong tương lai! Nhớ lấy nhớ lấy!!” Tay áo phất một cái, bỗng nhiên thân ảnh Ngọc Mãn Lâu trong lúc đó liền đột nhiên biến mất, giống như cho tới bây giờ hần chưa hề ở tại Phàn Nguyệt Trích Tinh Lâu này lần nào...

Ngọc Mãn Đường thở dài một hơi, “Đại ca nhìn xa trông rộng, làm việc quả quyết. Chính là đệ nhất nhân vật của thiên hạ. Chỉ là tấm lòng có chút lạnh lùng.”

Trong lòng không khỏi vừa lại nhớ tới chính con gái của mình, nghĩ đến khuyết điểm, vận mệnh của nó không khỏi lại càng buồn bã hơn. Ánh mắt xuyên thấu qua ngàn dặm tầng mây, xa xa nhìn về phía nam. Băng Nhan, con gái của ta, mạng của người thật là khổ!

Trong rừng rậm, một mảnh huyết quang tận trời.

Mấy thân thể, toàn bộ hoàn toàn không còn là hình người té trên mặt đất. Nhưng lại vẫn còn giữ một hơi, lao lực thở hổn hển. Thần sắc trong ánh mắt đã không còn có ý tứ muốn sống chút nào nữa. Đôi mắt tràn ngập tơ máu đỏ chỉ có thể nhìn ra tới mong muốn chính là cầu cho được chết sớm hơn!

Trên thân thể bọn họ, cơ hồ đã tìm không được một khối da thịt đầy đủ! Cho dù là một khối thịt nhỏ như đồng tiền cũng không có.

Một bên, mấy cổ thân thể nhìn không ra là cái gì, huyết nhục đầm đìa một đồng ở đó, trên người không có nửa cọng lông nào. Dĩ nhiên là đã bị lột da sống! Nhưng ngực vẫn còn có chút phập phồng. Bên người bọn họ, có một cái hố đất, trong hố đất lộ ra đầy đủ da người! Xem điệu bộ này, là đem người trước chôn sống ở trong đất. Sau đó đục một lỗ hổng trên đầu đổ thủy ngân vào....

Một người mặc áo đen sắc mặt lạnh lùng, đối mặt với tràng diện còn kinh khủng hơn cả địa ngục này rất bình thường. Thân thể nhàm chán tà tà tựa vào một thân cây. Tay cầm một tấm gì đó đang dùng máu tươi viết lên. Ánh mắt suy tư như đang xác minh cái gì, nếu là tiếp cận được gần chút, thì tất nhiên có thể phát hiện trên trang giấy này, dùng máu tươi từng bước từng bước viết tên người!

Một lúc lâu, người mặc áo đen hài lòng tại khóe miệng nổi lên một nụ cười, lầm bầm lầu bầu nói: “Hoàn toàn giống nhau, xem ra gia hỏa này nhưng thật ra không có nói sai. Nhiệm vụ của công tử chung quy xem như hoàn thành!” Tựa hồ như trút được gánh nặng thở dài một cái, ánh mắt chuyển hướng trên mặt đất về thân thể không ra hình người, đôi mắt lạnh lùng. Ánh mắt như đang nhìn một bầy heo đang chờ làm thịt, không có bất cứ tình cảm ba động gì!

Một tiếng nói lạnh lùng cất lên: “Tốt lắm! Các người quả nhiên cũng không có gạt ta! Bây giờ ta tuân thủ hứa hẹn, tiễn các người lên đường! Cho các người một cái cảnh báo: nhớ kỹ kiếp sau nên làm một người trung thành. nếu là giống như ‘ăn cây này rào cây khác’ như kiếp này thì kết quả sẽ giống nhau!”

Trong hai mắt sát khí hiện ra dữ dội. “Cheng!” Một thanh trường kiếm dài đã bắn ra khỏi bao, người mặc áo đen từng bước một, đạp từng bước tử thần hướng mấy người hấp hối trên mặt đất đi đến. Ánh mắt mỗi người trên mặt đất vẫn còn nhìn được thì toát ra không phải cầu hận, không phải e ngại mà là một loại như trút được gánh nặng giải thoát! Thì ra chết so sánh với cảm giác thống khổ khi sống mà nói, dĩ nhiên cũng là một loại hy vọng xa vời!

Người mặc áo đen lạnh lùng nói vang lên: “Tới địa phủ rồi, nhớ kỹ người giết các người có tên! Ta gọi là Lăng Kiếm!” Trường kiếm như tia chớp chém ra....

Sau một lát, thân ảnh màu đen của Lăng kiếm từ trong rừng đi ra, trực tiếp bay vọt lên trên lưng một con ngựa. Trường kiếm vung lên chặt đứt dây trói ngựa. Con ngựa hí một tiếng, vó ngựa cuộn cuộn chạy nhanh như chớp.

Chịu đắng nuốt cay cả nửa tháng, rốt cuộc cũng đem danh sách công tử muốn bắt được vào tay! Lăng Kiếm khoái trá nghĩ. Bất quá so với mệnh lệnh quay về của công tử sai Lăng Trì truyền đến đã quá vài ngày. Trong lòng lại có chút không yên hần lên. Nói vậy lần này trở về, lại cũng bị công tử huấn luyện một phen.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lăng kiếm hiện lên một tia cười khổ, trong mắt lại bắn ra thần sắc cuồng nhiệt! Công tử mỗi lần huấn luyện đối với thực lực của mình tăng lên bao nhiêu, Lăng Kiếm trong lòng rất rõ

ràng! Trong lòng tràn đầy chờ mong! Ta là một thanh kiếm của công tử! Thanh kiếm duy nhất! Lăng Kiếm trong lòng nhất thời tràn đầy kiêu ngạo!

Thiên hạ trừ Lăng Kiếm ta ra, còn có người nào dám xưng là kiếm của công tử nhà ta?!

Vì đại nghiệp của công tử, Lăng kiếm ta có thể giết hết người trong thiên hạ! Chẳng phải chỉ là vào địa ngục thôi sao?! Bất quá là một đời luân hồi thôi!

Phi tinh mang nguyệt, đoạn đường phong trần!

Phía trước, ... lẳng lặng chảy xuôi tại bên ngoài Thừa Thiên Thành! Bờ sông cỏ nhỏ dập chồn, một vùng chim hót hoa nở... Đối diện, là một tòa kiến trúc uy nghiêm hãnh diện đứng sừng sững!

Lăng phủ biệt viện!

Lăng Kiếm ngồi trên lưng ngựa thả lỏng thân thể. Khuôn mặt băng hàn, ánh mắt như lợi kiếm dường như lộ ra một tia âm áp.

Nơi này, có công tử của ta, có huynh đệ của ta, có hy vọng cùng ký thác của ta; vì an toàn của bọn họ, vì đại nghiệp của công tử, Lăng kiếm ta, tình nguyện làm một kẻ đồ phụ đầy máu.

104. Chương 33: Khổ Liên Phương Tâm

Sau khi Ngọc Băng Nhan khóc một trận kia thì cả hai đều cảm giác được thân mật hơn với đối phương. Nhất là Ngọc Băng Nhan, chỉ cần một ngày đi đến Lăng Phủ thì sẽ quần quýt si mê Lăng Thiên vô cùng. Tiếng cười nhẹ nhàng không ngừng truyền ra từ trong miệng của nàng. Dường như cuộc sống từ khi gặp Lăng Thiên đã đem vài chục năm ủy khuất, tuyệt vọng, áp lực và cô độc xua tan hoàn toàn.

Từ trong đáy lòng nàng vui sướng vô cùng. Những tên hộ vệ nhìn nàng từ lúc lớn lên đến giờ cũng là lần đầu tiên nhìn nàng vui vẻ vậy khiến lòng họ không nhịn được cảm thấy chua xót: Tiểu công chúa đáng thương, nàng so với bất kỳ kẻ nào đều có tư cách hưởng thụ tất cả nhưng hết lần này đến lần khác tạo hóa trêu ngươi. Từ khi nàng sinh ra thì bị kịch đã đi theo nàng cả đời.

Trong lòng Lăng Thiên rất rõ ràng, Ngọc Băng Nhan biết mình không còn sống được bao lâu nữa nên mới mỗi giây phút đều muốn ở cùng một chỗ với hắn, vì vậy hắn trong lòng rất yêu thương , đối với nàng lại chiều cố mọi điều.

Mấy ngày qua Ngọc Băng Nhan vẫn thủy chung không bỏ đi lớp phấn dịch dung trên mặt mà Lăng Thiên dường như cũng quên mất điều này lại càng không đề cập tới. Tựa hồ trong lòng hai người sự kết hợp của tâm linh mới là quan trọng nhất, còn dung mạo chỉ là một đồ vật không đáng giá.

Bàn tay ngọc ngà của Ngọc Băng Nhan cầm bút, khóe miệng có chút vểnh lên biểu hiện ra nội tâm vui mừng; trong ánh mắt mang theo sự thỏa mãn nồng đậm đang ngồi trong phòng Lăng Thiên mô phỏng lại bức tranh của hắn vẽ trước kia. Đầu hơi cúi xuống rất chăm chú nhưng mỗi lần ngẩng đầu nhìn về bức tranh Lăng Thiên vẽ trong ánh mắt luôn mang theo sự ngọt ngào mà ôn nhu. Tràn đầy lưu luyến si mê và thâm tình.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Lăng Thiên với một thân trường y trắng như tuyết đi đến, trong tay bưng một chén nhỏ, có chút sủng nịnh nói: “Nha đầu, hạ bút đi nào. Đến ăn bát cháo đi!”

Ngọc Băng Nhan kêu lên một tiếng vui vẻ: “Hiiii... Thiên ca thật tốt. Hì hì, ôi...Nóng quá... Lăng Thần tỷ tỷ đâu rồi?”

“Nóng? Muốn đóng băng rồi kìa mà còn nóng gì? Uống nhanh đi!” Lăng Thiên cười khiển trách một tiếng: “Thần Nhi đi ra ngoài làm một chuyện giúp huynh rồi. Một lát nữa sẽ trở lại. Đừng nói sang chuyện khác nữa, ăn cháo nhanh lên!”

Ngọc Băng Nhan khẽ ừ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ uống từng muỗng cháo nhưng đột nhiên nghĩ đến điều gì liền quay đầu nhìn Lăng Thiên, đôi mắt lóe sáng: “Thiên ca, huynh nói thật xem mỗi ngày nhìn khuôn mặt đen nhẻm của ta thì trong lòng có thoải mái hay không?”

“Nha đầu gối!” Lăng Thiên ha ha cười, khẽ nhéo một chút lên khuôn mặt nàng nói: “Điều này rất quan trọng sao? Hơn nữa huynh đã biết gương mặt này là do muội dịch dung mà thành. Tiểu muội tử của ta không cho đại ca xem chân diện thực thì huynh cũng không có một chút biện pháp nào cả?”

Ngọc Băng Nhan sáng mắt lên nói: “Thật sự? Nhan nhi thật ra cũng muốn cho Thiên ca nhìn nhưng Nhan nhi lại lo lắng...” Âm thanh của Ngọc Băng Nhan dần nhỏ xuống, thần sắc cũng trở nên buồn bã. Ngu ca ca, muội sợ huynh đến lúc đó không rời xa muội được, vạn nhất ta không trị được bệnh mà chết hoặc là phải rời khỏi đây thì trong lòng huynh chỉ cần nhớ kỹ gương mặt xấu này của muội thì huynh mới không thương tâm. Nhan nhi thật sự không muốn chứng kiến huynh thương tâm vì muội chút nào. Nếu đến khi đó muội chỉ hy vọng huynh sống vui vẻ, kiều thê mỹ thiếp, phú quý vinh hoa vĩnh viễn không được nhớ đến muội. Vĩnh viễn không được...”

Lăng Thiên ha ha cười: “Huynh biết muội đang lo lắng điều gì. Yên tâm đi, Nhan nhi là tiểu muội của Lăng Thiên nên huynh sẽ cứu muội mà! Nhất định có biện pháp! Trên thế giới này có một loại hiện tượng được chúng ta gọi là kỳ tích. Nhan nhi, huynh sẽ làm cho kỳ tích phát sinh trên người của muội.” Huynh sẽ không cho muội chết, nhất định không.

Từ ba ngày trước Lăng Thiên đã ra lệnh dùng tất cả lực lượng: Không cần biết phải dùng biện pháp gì, toàn lực thu thập linh dược! Nhân sâm, tuyết liên, linh chi, chu quả... Những loại linh dược quý hiếm đều phải thu thập bằng được.

Lăng Thiên nhớ lại kiếp trước mình được gia tộc phái đi Thiếu Lâm Tự lấy cách điều chế ‘Đại Hoàn Đan’. Đó chính là một nhiệm vụ chịu chết mà chính mình lại ở trên đỉnh lầu luyện đan, mạo hiểm ẩn phục dưới tuyết ba ngày ba đêm mới có thể thành công tìm ra cách điều chế ‘Đại Hoàn Đan’. Bây giờ cách điều chế đó vẫn còn nhớ rất rõ trong đầu. Không phải là không muốn quên mà là lần nhiệm vụ khi đó quá mức gian nan, da thịt cả người như bị đóng băng hoàn toàn! Còn có một sự tức giận khắc cốt ghi tâm nữa nên mới khiến cho bản thân mang theo cách thức điều chế đi đến kiếp này.

Nếu không phải khuyết điểm của Ngọc Băng Nhan gợi nhớ cho Lăng Thiên thì hẳn cũng không nhớ đến phương thuốc này. Ngay thời khắc nghe nói Ngọc Băng Nhan bị Huyền Âm Thần Mạch thì trong lòng Lăng Thiên đột nhiên có ý định luyện chế Đại Hoàn Đan.

Đại Hoàn Đan mặc dù không thể đã thông Huyền Âm Thần Mạch của Ngọc Băng Nhan nhưng được lực mạnh mẽ kinh người có thể trợ giúp Ngọc Băng Nhan giảm nhẹ bệnh tình. Khiến cho nàng không thể chết trước hai mươi tuổi. Bây giờ điều Lăng Thiên thiếu nhất chính là thời gian. Chỉ cần có đủ thời gian thì Lăng Thiên có thể nắm chắc đem Kinh Long Thần Công luyện đến đỉnh mà chưa một ai có thể tu luyện thành. Đến khi đó có thể cứu được Ngọc Băng Nhan rồi.

Hưởng hồ Đại Hoàn Đan không chỉ giảm nhẹ bệnh tình của Ngọc Băng Nhan mà còn đối với đám người Lăng Kiếm, Lăng Thần mà nói thì đó chính là một cơ duyên khó có thể cầu được! Đan dược từ trong tay Lăng Thiên luyện ra không có khả năng gia tăng mười năm công lực nghịch thiên như của Thiếu Lâm Tự luyện thành nhưng vẫn có thể gia tăng ba năm công lực. Nhưng ba, năm năm công lực này cũng đủ để cho thực lực của mấy tiểu tử lãnh huyết này gia tăng đến một tình trạng kinh khủng.

Lăng Thiên tuyệt không ngờ đến những mệnh lệnh hãm hại của gia tộc đối với mình lại có thể trở thành tiền vốn cho bản thân có thể an thân lạc nghiệp ở kiếp này! Nhân sinh kỳ ngộ quả là kỳ diệu.

Hôm nay Lăng Thần được bí mật phái đi ra ngoài là đi đến biệt viện nghênh đón nhóm dược vật đầu tiên.

Lăng Thiên nhẹ nhàng ôm Ngọc Băng Nhan vào lòng, ôn nhu vuốt ve mái tóc của nàng nói: “Tiểu muội tử, tin tưởng huynh! Huynh có thể chữa lành bệnh cho muội!”

Gương mặt nhỏ của Ngọc Băng Nhan gắt gao dán chặt vào ngực Lăng Thiên dùng sức gập đầu. Ánh mắt tràn lệ, chỉ trong nháy mắt Lăng Thiên đã cảm thấy trước ngực ướt đầm. Thiên Ca à, người cũng biết cho dù huynh chữa hết khuyết điểm của muội thì muội vẫn phải đi Phò gia tộc để hoàn thành tam thế chi ước. Muội nhất định không có phúc khí vĩnh viễn ở bên cạnh huynh rồi...

Lăng Thiên ôm thân thể mềm mại trong lòng, nội tâm kích động một trận. Hai hàng chân mày dần lắng lệ hơn: Người của Lăng Thiên ta cho dù là bất kỳ kẻ nào cũng không thể đoạt được. Cho dù là ‘Thiên’ cũng vậy. Bởi vì ta là Lăng Thiên, tất nhiên phải Lăng Thiên.

105. Chương 34: Hành Động Đặc Sắc

Bên ngoài vang lên một tiếng nho nhỏ. Lăng Thiên nhẹ nhàng đặt Ngọc Băng Nhan lên giường rồi kéo chăn cho nàng. Lăng lặng đứng nhìn đôi mắt đang khép hờ của nàng. Đôi mi như còn vươn lại một giọt lệ. Một lúc lâu sau Lăng Thiên mới đi ra ngoài.

Ngoài cửa, một hắc y nhân với vóc dáng gầy đứng thẳng đó. Gương mặt lạnh như băng, sắc mặt trắng bệch.

Lăng Thiên cười: “Tiết Lãnh. Như thế nào không đi vào? Người sợ ta mưu hại Tiểu công chúa nhà người sao? Không yên tâm với ta như vậy sao?”

Người ở bên ngoài cửa chính là thần bí hắc y nhân vẫn luôn âm thầm bảo vệ Ngọc Băng Nhan - Tiết Lãnh - nhất lưu cao thủ trong Ngọc Gia. Tiết Lãnh nghe vậy liền lạnh nhạt nói: “Người sẽ không tổn thương Tiểu công chúa đâu! Ta biết!”

“Ồ! Người sao lại khẳng định như vậy?” Lăng Thiên nhìn hắc y nhân có chút chơi đùa. Thăm nghĩ người này thoát nhìn giống như đầu gối nhưng cũng không ngu ngốc chút nào.

Tiết Lãnh đột nhiên nhìn thẳng đôi mắt Lăng Thiên nói: “Người mặt dù tuyệt không thương tổn đến Tiểu công chúa nhưng ta biết chỉ cần người có cơ hội sẽ giết ta không chút do dự!”

Lăng Thiên cười lớn: “Giết chết người? Ta dùng bút lông để giết người sao?” Trong lòng giạt mình không nhỏ. Người này quả thực rất mẫn cảm. Có phải hay không hắc y nhân đã phát hiện điều gì?

Tiết Lãnh bình tĩnh nhìn hắc y nhân, vẻ mặt Lăng Thiên rất khó tin, vô cùng chân thành, thiện lương, hồn nhiên. Một lúc lâu sau Tiết Lãnh mới chuyển mắt đi: “Thôi. Ta chỉ hi vọng bảo vệ bình an cho Tiểu công chúa thôi. Hoàn toàn chính chính quay về Ngọc Gia. Mà tại Thừa Thiên, nhất là Lăng Gia người không an toàn chút nào!”

Lăng Thiên gật đầu đồng ý: “Người nói rất đúng. Ta sẽ điều thêm mấy hộ vệ đến nữa. Ừm. Nếu không được thì ta đưa toàn bộ tiêu cục trong Thừa Thiên Thành đến đây. Những người đó đều là võ lâm cao thủ. Có thể bảo hộ được Tiểu công chúa.”

Tiết Lãnh nghe vậy liền tức cười.

Hắc y nhân thật sự không dò xét được sự sâu cạn của thanh niên trước mặt này. Hắc y nhân nói dối nhưng tim không loạn, bộ dáng như đang nói tận tâm khiến cho hắc y nhân rất vô lực. Tức giận: “Người muốn như thế nào thì được như thế sao? Ta lúc nào cũng đi theo Tiểu công chúa vẫn là tốt nhất. Sự an toàn của Tiểu công chúa không cần người quan tâm.” Tuy nói vậy nhưng trong lòng cũng giảm sự nghi ngờ nhiều.

Khi hắc y nhân nhìn thấy Lăng Thiên thì hắc y nhân cảm giác được thân hình đối phương có chút quen thuộc. Nhưng có đánh chết hắc y nhân cũng không thể tin được vị đại hoàn khổ này lại là tuyệt đỉnh cao thủ võ học! Đến khi thấy Lăng Thiên và Lăng Thần ở chung một chỗ hắc y nhân mới chính thức hoài nghi Lăng Thiên.

Mấy ngày qua hắc y nhân vẫn âm thầm điều tra rất nhiều lần. Mỗi lần đều thấy thiếu niên này có chút tà khí, bất cần đời mà thiếu nữ kia lại ngây thơ, khờ khạo, hoạt bát không ràng thế sự. Như vậy hắc y nhân cũng có chút hoài nghi ánh mắt của bản thân mình. Cuối cùng hắc y nhân quyết định không tiếp tục ẩn nấp nữa mà quang minh chính đại đi ra. Sau mấy phen phỏng vấn dò xét nhưng vẫn không hề có thu hoạch thì hắc y nhân cảm giác được thiếu niên này trơn tuột như con cá chạch khiến hắc y nhân vô lực không thôi. Hôm nay rốt cục cũng xác định người này chính là một thế gia đệ tử vũ văn chuẩn. Xem bộ dáng ngoại trừ làm vài câu thơ, cầm bút lông như đuôi chuột kia thì không có bản lãnh nào khác.

Trong lòng Tiết Lãnh cảm thán không thôi: Một tên luôn dùng gói hoa để ngủ thể mà hấp dẫn Tiểu công chúa ở chỗ nào không biết! Nếu là Ngọc Gia gia chủ biết việc này sợ rằng sẽ lột da mình ngay lập tức đó. Tiết Lãnh buồn bực thở dài một tiếng, nghiêng đầu lắng nghe âm thanh hô hấp của Tiểu công chúa bên trong phòng. Sau đó thân thể chợt lóe lên liền biến mất.

Tiếng cười hi hi của Lăng Thần vang lên. Từ khi Tiết Lãnh đi đến Lăng Phủ thì Lăng Thần theo phân phó của Lăng Thiên luôn cười vui vẻ, gương mặt nhỏ nhắn lạnh như băng như được hòa tan. Cả ngày đều cười không ngớt, thoát nhìn giống như là một tiểu nha đầu không biết buồn chút nào.

Không thể không nói sau nhiều năm đi theo Lăng Thiên như vậy lại cùng hắn diễn trò thì công phu ‘đóng kịch’ của nàng ta ngày càng lợi hại. Nếu đưa đến hiện tại chỉ sợ được xếp trong hàng nhân vật phong vân như Chương Tử Di, Lưu Diệc Phi ấy chứ.

Phía sau Lăng Thần là một thiếu niên mặc đồ đen bộ dáng chất phác, gương mặt tuấn tú phối hợp với vóc người hoàn mỹ. Thân thể thiếu niên khi vận động cực kỳ có quy luật. Giống như một con liệt báo hung ác tùy thời có thể sẵn mồi. Cả người tràn ngập lệ khí.

Khi thiếu niên bận đồ đen này vừa tiến vào sân thì Tiết Lãnh ẩn mình trong bóng tối đột nhiên cảm giác được trái tim mình nhảy nhanh hơn. Một loại cảm giác nguy hiểm cực kỳ làm cho lông tóc cả người Tiết Lãnh dựng thẳng lên! Giống như khi bé đi qua bãi tha ma vậy! Đó là một loại cảm giác ‘tử’!

Trong tay thiếu niên cầm theo mấy cái hộp. Khi đi qua nơi Tiết Lãnh ẩn thân thì mắt không thèm liếc một cái, bước đi không thay đổi. Ngay cả hô hấp vẫn bình thường như không hề biết nơi đó còn có một Tiết Lãnh đang toát mồ hôi lạnh.

Lăng Thiên từ trong phòng chậm rãi đi ra, vừa nhìn thấy thiếu niên bận đồ đen kia liền tạo ra một vẻ mặt khoa trương: “Tiểu Kiềm Kiềm? Ha ha! Người về khi nào vậy? Muốn công tử ta không?” Âm thanh nhu mì khiến cho Tiết Lãnh đang lạnh người càng thêm ‘phát rét’, tóc gáy cũng dựng thẳng lên. Chẳng lẽ một tên hoàn khổ đáng chết này chính là một kẻ ‘biến thái’ sao? Bất quá nghĩ kỹ lại thì tên này là ‘biến thái’ cũng không phải là không tốt. Ít nhất tiểu thư sẽ không còn nguy hiểm gì.

Gương mặt bình thản chất phác của thiếu niên bận đồ đen kia đưa lưng về Tiết Lãnh bỗng nhiên vận vẹo, biến thành một gương mặt quái dị. Đôi mắt vốn nhìn thấy Lăng Thiên kích động vô cùng đột nhiên biến mất hoàn toàn, thay vào đó là trợn trừng lên như mắt ếch. Sau khi Lăng Thần hung hăng trừng mắt một cái hắn mới như tỉnh mộng. Trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

Thiếu niên bận đồ đen này đúng là Lăng Kiềm.

Tiết Lãnh vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối đột nhiên trầm tư: Tiểu Kiềm Kiềm! Mặc dù có chút ác tâm nhưng xem ra tên kia chính là hạ nhân của Lăng Phủ rồi. Rất có khả năng chính là thư đồng của tên hoàn khổ kia nhưng như thế nào lại khiến cho ta có cảm giác nguy hiểm? Áo giáp sao? Một tên thư đồng như vậy nào có lực sát thương? Xấu hổ xấu hổ...

Về mặt tươi cười, Lăng Thiên khoác vai Tiểu Kiềm Kiềm đi vào phòng rồi mới hỏi: “Thu hoạch thế nào?” Những lời này đương nhiên là hỏi Tiểu Kiềm Kiềm - Lăng Kiềm.

Sắc mặt của Lăng Kiềm cuối cùng mới khôi phục lại bình thường. Cung cẩn đứng thẳng, từ trong lòng lấy ra một cái bao nói: “May mắn không làm nhục mệnh. Công tử, toàn bộ đã biết rất rõ ràng!”

Lăng Thiên mở tờ giấy ra, khuôn mặt như cười như không nhìn qua một lần liền đặt lên bàn. Nhìn Lăng Kiềm, khóe miệng mỉm cười nói: “Lăng Kiềm. Có mấy ngày không gặp mà người đã đổi tính tình rồi sao? Lại dùng mực để viết. Chẳng lẽ người ‘ôn nhu’ thêm một chút rồi sao? Không giống tính tình của người thì phải!”

Lăng Kiềm xấu hổ nhếch miệng cười khan: “Là công tử chỉ bảo ta thôi. Cung trạng là dùng máu tươi của bọn hắn viết thủy chung vẫn còn máu tanh một chút. Ta sợ công tử nhìn không thoải mái mới viết như vậy. Nếu không ta cũng có phiền toái mà. Ha ha ha...”

Lăng Thiên suy nghĩ nói: “Công tử ta nhìn thấy máu không nhiều bằng người cũng không không ít. Người sợ ta lo lắng sao? Là sợ Lăng Thần sau khi nhìn thấy đi tìm người gây phiền toái thì có? Sợ ta nhìn không thoải mái? Chỉ giỏi tìm lý do mà thôi?”

Lăng Kiềm gật gật đầu: “Thần nha đầu kia ta thật sự sợ nàng!”

Lăng Thần trợn trừng mắt lên: “Tiểu Kiềm Kiềm. Người có ý tứ gì? Bỏ cô nương không phải chưa từng thấy máu? Ta cũng thấy ba lần rồi?”

Lăng Kiềm kêu lên: “Đã gặp qua ba lần rồi. Lần đầu hôn mê, lần thứ hai hôn mê, lần thứ ba không ngất. Thần nha đầu, lần kia ta nhớ kỹ là chém một cánh tay của tên kia, người vẫn còn dính khối thịt. Người nào khi nhìn thấy liền nôn mửa đây? Lại còn cảm thiết còn đánh ta nữa? Còn không cho trốn?”

Lăng Thần đỏ mặt: “Người nói cái gì? Ai là quý? Muốn đánh hả?” Vừa nói vừa liếc trộm Lăng Thiên một cái, nhất thời nhớ lại lần trước nàng nôn trên người Lăng Thiên thì trong lòng vừa ngượng ngùng vừa ngọt ngào.

Lăng Thiên cười ha ha, vươn tởm gáy lên nói: “Không ngoài dự đoán của ta. Lăng Không quả nhiên là một cô nhi được gia gia nhặt được. Không có bất kỳ bối cảnh nào cho dù đưa Lăng Gia cho hắn thì hắn làm được gì? Quả nhiên là thế! Dương Gia, Nam Cung Gia. Ha ha...ta vẫn thấy rất kỳ quái. Tại sao lấy thực lực của Lăng Gia ta lại có thể đứng ở vị trí đệ nhất gia tộc tại Thừa Thiên? Thì ra chúng ta bị lão hỗn đản Dương Không Quân xem như một con rối! Lão hỗn đản kia có thể mưu tính sâu xa, lo xa nghĩ rộng. Sớm đã đặt một quân cờ rồi! Ha ha, chỉ là tại sao Nam Cung thế gia lại liên quan đến trong đó? Việc này có chút dị thường.” Vừa nói vừa nhìn Lăng Kiếm, có ý hỏi.

Lăng Kiếm nói: “Theo thuộc hạ thẩm vấn biết được thì Nam Cung thế gia liên lạc với một người khác không có liên hệ gì với Dương gia và cả hai không hề biết sự tồn tại của nhau. Thuộc hạ cảm giác được Nam Cung thế gia và Dương Gia không phải hợp mưu nhau.”

Lăng Thiên ừ một tiếng: “Không sai. Đã như vậy nếu đổi lại là người thì người sẽ ứng đối như thế nào?”

Lăng Kiếm suy nghĩ một chút rồi nói: “Thuộc hạ thấy lão Lăng Không kia chỉ là diễn một vở hài kịch mà thôi. Bây giờ đã bị chúng ta nắm trong tay rồi. Cho hắn có cánh cũng không bay thoát được. Dương gia tạm thời cùng chúng ta đứng về một phía. Tuy có chút đối địch nhưng nếu không có Dương gia sợ rằng Lăng Gia chúng ta chính là mục tiêu diệt trừ của hoàng thất. Cho nên Dương Gia chúng ta cần để tâm đôi chút. Về phần Nam Cung gia có dã tâm tại Thừa Thiên thì chúng ta cũng cần trả thù. Thuộc hạ đề nghị diệt cả nhà!”

Khi Lăng Kiếm nói đến ‘diệt cả nhà’ thì vẻ mặt dễ dàng như đang ăn uống vậy.

106. Chương 35: Động Quân Tam Ván

Lăng Kiếm hừ một tiếng, cả giận nói: “Nam Cung gia thật to gan lớn mật. Lại có thể hạ thủ đối phó chúng ta trước. Đó chính là không muốn sống nữa rồi. Giết một người là đại cừu, giết trăm người cũng là sinh tử chi cừu! Có gì phải thương xót bọn họ nữa? Giết chết sạch sẽ không để lại một hậu hoạn nào mới là đạo lý.”

Những lời này của Lăng Kiếm tràn đầy nhận thức. Năm đó Huyết Hoa Đường hạ thủ với gia tộc của hắn chỉ để một mình hắn chạy trốn mà thôi. Nhưng sau ba năm hắn lại lấy thực lực của bản thân trong một đêm huyết tẩy tổng đà Huyết Hoa Đường. Đêm hôm đó, Lăng Kiếm một người một kiếm giết mấy trăm người. Máu chảy đầy mặt đất. Cái loại thống khoái báo thù này khiến cho Lăng Kiếm vẫn còn nhớ rất rõ.

Cũng là đêm hôm đó chính thức tạo nên một tuyệt đại sát thủ! Đệ Nhất Lâu có được ngày hôm nay cũng là do một đêm tràn đầy xương cốt và oan hồn đó làm nền móng.

Giết một là tội, giết vạn là anh hùng; Giết được chín trăm vạn chính là anh hùng trong anh hùng! Lăng Kiếm không thích cái gì thì từ ca phú nhưng ngày đó Lăng Thiên đọc ra ‘thủ thi’ này chính là lúc khơi dậy huyết khí toàn thân của hắn. Đối với cơ đồ của công tử có lợi thì giết chín trăm vạn là gì?

Đến hiện tại Lăng Kiếm vẫn nhớ rõ khi bản thân đã báo được thù, thân thể ướt đẫm máu địch nhân trở về thì Lăng Thiên từng hỏi một câu: “Biết tại sao Huyết Hoa Đường lại bị tiêu diệt không?” Khi đó hắn mờ mịt lắc đầu. Hắn chỉ biết là mình đã giết người, giết thật thống khoái nên hắn không có nghĩ đến nguyên nhân.

Khi đó Lăng Thiên nói: “Huyết Hoa Đường là một hắc bang cũng không phải là sai lầm! Hắc bang vốn nên giết người phóng hỏa. Không giết người không phóng hỏa thì sao được gọi là bang phái giang hồ? Sai lầm duy nhất của Huyết Hoa Đường chính là sơ sẩy và khinh thường, là do nhỏ cỏ chưa trừ tận gốc, để chạy thoát một tiểu hài tử có vẻ vô hại. Mà người là tiểu hài tử này lại có thể gặp ta, tạo dựng được thành tựu của ngày hôm nay! Cho nên Huyết Hoa Đường to lớn như vậy bị hủy trong một sai lầm này! Bang hủy người vong. Vạn kiếp bất phục.

Lăng Kiếm, người phải nhớ kỹ khi đối địch cần tàn nhẫn, nhỏ cỏ tận gốc, nam nữ lão ấu phải đối xử như nhau. Không được ngông cuồng và buông tha cho bất cứ ai. Nếu quyết định đối lập thì đó chính là địch

nhân. Mà địch nhân là ai? Địch nhân đủ để diệt vong người của chúng ta. Chỉ cần hơi chút không cẩn thận thì hối hận không kịp. Đối đãi với địch nhân cần bản không hề có cái gì gọi là nhân từ cả. Giang hồ đạo nghĩa, nhân nghĩa đạo đức trước mặt cừu hận không đáng một xu. Vinh viễn không được lưu lại bất kỳ hậu hoạn nào cho mình cả. Người hi vọng có một ngày Huyết Hoa Đường sẽ có một hậu nhân như người tìm đến báo thù sao? Ha ha...”

Thời gian trôi qua đã bảy năm nhưng câu nói khi đó của Lăng Thiên vẫn quanh quẩn bên tai Lăng Kiếm. Lăng Kiếm quyết không để cho đối phương lưu lại mầm mống để báo thù mình. Chính mình có thể gặp được công tử thì kẻ khác không thể gặp được kỳ nhân nữa sao? Thiên hạ rộng lớn ai biết được những kỳ nhân như công tử có được bao nhiêu? Chỉ cần giết sạch sẽ, trảm tận tru tuyệt, vĩnh viễn trừ hậu hoạn mới có thể đảm bảo an toàn cho mình và người thân. Cho đến hiện tại Lăng Kiếm vẫn bị những lời nói trước kia của Lăng Thiên ảnh hưởng thâm căn cố đế. Hai chữ ‘tàn nhẫn’ đã trở thành vương bài của bản thân Lăng Kiếm.

Lăng Thiên ha ha cười nói: “Nam Cung gia này nếu có chủ ý với chúng ta đương nhiên sẽ bị trả thù. Bất quá tình thế hiện tại chúng ta không thể gây ra bất cứ động tĩnh nào. Đại lục lúc này tràn đầy những dòng sóng ngầm mãnh liệt, rút dây động rừng. Nam Cung gia dù sao cũng là một trong tám đại thế gia. Nếu chúng ta tùy tiện tiêu diệt Nam Cung gia sợ rằng sẽ là nơi nhắm bắn của cả đại lục. Hậu quả này ta không muốn nhìn thấy chút nào.”

Sắc mặt Lăng Kiếm tái xanh nói: “Công tử, với thực lực hiện tại của chúng ta chẳng lẽ còn phải ẩn nhẫn nữa sao? Thiên hạ đại loạn thì chúng ta sẽ nhân cơ hội đó quật khởi. Từ trong loạn thế sẽ thành lập thiên cổ phách nghiệp của công tử.”

“Nói hươu nói vượn!” Lăng Thiên găm lên: “Cho dù là thiên hạ đại loạn thì con chim đầu đàn kia tuyệt đối không phải là chúng ta. Bây giờ chúng ta phát động sẽ đánh rần động cỏ và bại lộ toàn bộ thực lực của chúng ta. Hiểu không? Thừa dịp loạn thế để đục nước béo cò mới chính là vương đạo. Tọa sơn quan hổ đấu, mọi việc thuận lợi mới là phương châm. Trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi mới chính là tư tưởng của chúng ta. Đồ đàn!”

Về mặt của Lăng Kiếm và Lăng Thần đều tối đen.

Lăng Thiên thở dài một tiếng, nhìn Lăng Kiếm nói: “A Kiếm. Ta có ba cái vấn đề muốn người trả lời!”

“Xin mời công tử đặt câu hỏi!” Lăng Thiên cúi người hành lễ đúng quy củ. Vị sát thủ đứng đầu này mơ hồ đã chảy mồ hôi lạnh.

“Thứ nhất, lấy thực lực hiện tại của ta đủ để tiêu diệt cả nhà Nam Cung gia sao?”

“Thực lực bên ta kiên cường. Mỗi một người trong hai vạn quân đều có thể địch mười người. Lại có ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ võ công cao cường với đám người ta và Lăng Thần, nhóm siêu cường sát thủ Đệ Nhất Lâu. Mà võ công của công tử đã ở cảnh giới xuất thần nhập hóa đỉnh điểm. Muốn diệt Nam Cung thế gia có tám phần thắng. Huống chi chúng ta còn có Lăng Gia hậu thuẫn ở phía sau...” Lăng Kiếm đang nói thì thấy sắc mặt của Lăng Thiên càng khó nhìn liền dừng lại.

”Người sai lầm rồi, sai lầm rất lớn. Đầu tiên người lại tin tưởng mù quáng vào lực lượng của phương mình, chỉ biết bản thân mà không biết người khác. Cho dù có thể nhìn rõ đối thủ nhưng các người cũng không thể nào khinh thị được. Thực lực các người tuy mạnh nhưng Nam Cung thế gia yếu sao? Về phần công tử ta lại càng không dám nói cái gì Thiên Hạ Đệ Nhất! Thế giới to lớn, kỳ nhân đông đúc, cao thủ khắp nơi. Tất cả mọi việc đều vượt qua xa sự tưởng tượng của các người! Nam Cung thế gia chính là một trong bát đại thế gia đương thời. Đã truyền thừa rất lâu rồi nhưng lại không có một thế lực nào thay thế được họ. Có thể đoán được thực lực bọn họ mạnh mẽ ra sao! Chỉ bằng thực lực của phương ta nếu xảy ra tranh đấu cho dù có thủ thắng thì cũng là thắng thảm. Giết địch một ngàn tổn thất tám trăm. Cuối cùng có thể tạo ra cục diện lưỡng bại cầu thương. Nam Cung gia có bị diệt hay không thì không sao cả. Ít nhất Nam Cung gia hiện tại vẫn không được ta đặt vào trong lòng. Nhưng lực lượng chúng ta nếu vì Nam Cung gia mà bị tổn thất hơn phân nửa thì sẽ mất đi năng lực tự bảo vệ bản thân mình; Điều này chúng ta tuyệt đối không thể nào thừa nhận nổi, nếu có khôi phục lại thì cũng phải trả một giá rất cao.

Tiếp theo. Quân lực của phương ta vừa mới hình thành nên không một ai biết mới sinh tồn đến bây giờ. Nếu bị người khác phát hiện thì ngày bị diệt vong sẽ đến gần hơn.

Thứ ba. Nếu thể lực của ta hợp nhất với thể lực của Lăng Gia thì lập tức trở thành thể lực siêu cường. Một khi xuất hiện thì thiên hạ sẽ lập tức để ý đến. Mà Lăng Gia ta sẽ không là chư hầu của bất kỳ một nước nào cả. Kể từ đó không những bị các thể lực của bốn quốc nhìn kỹ mà những thể lực lớn nhỏ trên đại lục đều xem chúng ta là cái đinh trong mắt, trong thịt nên họ muốn nhổ bỏ càng nhanh càng tốt. Như vậy mặc dù thực lực của Lăng Gia ta sẽ tạm thời lớn mạnh nhưng lập tức gặp đả kích từ nhiều phía, thời gian bị diệt tộc lại đến càng nhanh hơn. Người muốn như vậy sao?”

Lăng Kiếm cũng là người thông minh, sau khi nghe được Lăng Thiên nói vậy liền cảm thấy kinh hãi, mồ hôi đầm đìa khom người xác nhận.

“Lại nói, người nhìn thấy Dương Gia, Dương Không Quần là người như thế nào?” Lăng Thiên lại hỏi một vấn đề khác.

“Thể lực của Dương Gia mặc dù khổng lồ nhưng cũng không lớn đến mức độ đủ để cho ta sợ hãi. Lão thất phu Dương Không Quần kia lại càng là người mềm yếu vô cùng. Nhiều năm bị công tử trêu đùa trong lòng bàn tay như vậy mà vẫn không phát giác ra. Thuần túy là một người hồ đồ! Nếu công tử muốn thì tối nay ta sẽ lấy đầu hắn dâng cho ngài!” Lăng Kiếm hãnh diện trả lời. Lời nói đối với Dương Không Quần rất coi thường.

“Người lại sai lầm rồi! Dương Không Quần là một người hồ đồ? Ta nhìn người mới là kẻ hồ đồ?” Lăng Thiên nở nụ cười: “Dương lão nhi kia mưu tính sâu xa, lo xa nghĩ rộng. Chính là một đối thủ rất mạnh. Từ xa đến nay hoàng thất cùng quyền thần luôn đứng đối lập với nhau. Hoàng thất quyền thịnh thì quyền thần thế suy. Trái lại. Hoàng thất cuối cùng vẫn là chính thống, lịch đại quyền thần cũng không phải là kẻ tồn tại đến cuối cùng. Cho dù ý thế kiêu ngạo, cho dù đạt được nhân tâm nhưng chỉ cần có một điều không tốt liền bị tiêu diệt biến mất tất cả chỉ trong một đêm.”

“Dương kim hoàng đế tuy không phải là danh quân gì nhưng cũng là người thông minh. Biết tiến lùi đúng lúc, hiểu được nặng nhẹ. Hắn cũng đồng dạng ẩn nhẫn, trước khi thực lực đủ để áp đảo hai gia tộc thì hắn sẽ không dám coi thường vọng động. Đang không ngừng chia rẽ quan hệ của hai tộc khiến cho hai bên đấu đá không ngừng, cũng không cho hai gia tộc phát triển thể lực lại không để cho bọn họ hòa hợp với nhau ảnh hưởng đến Thừa Thiên Quốc. Chỉ hy vọng hai gia tộc hao tổn liên đem cả hai đầu tóc vào tay. Nếu Dương Không Quần có tính tình giống như gia gia ta thì sợ rằng sớm đã lọt vào trong kế hoạch của hắn. Như vậy thì bây giờ Lăng Dương hai gia tộc sớm đã là vật trong tay của Hoàng Thất.”

“Sở dĩ cho đến hiện tại vẫn còn duy trì cục diện cân bằng như vậy thì công lao của Dương Không Quần không nhỏ. Lão gia hỏa này là một người rất thông minh, đối với bên trên hắn chưa bao giờ ý mạnh mà ăn hiếp hoàng thất, luôn an thủ bốn phận. Mà đối với Lăng Gia ta, cho dù mấy năm qua vẫn khiêu khích không ngừng nhưng hắn vẫn luôn ẩn nhẫn tạo thành thế cân bằng. Phần ẩn nhẫn này công tử ta cảm thấy không làm được. Người ngoài nhìn thấy lão gia hỏa này có chút mềm yếu nhưng thực ra lão này đầy cơ trí, đối với chia rẽ của hoàng thất và khiêu khích của Lăng Gia vẫn không loạn. Lấy thực lực bản thân cân bằng xu thế Hoàng thất, Lăng, Dương ba nhà. Phần tâm kế này quả thực rất sâu xa. Dương Không Quần quả thực là kẻ hùng mạnh. Ba phương thể lực lớn nhất hiện nay của Thừa Thiên chính là Hoàng thất, Lăng, Dương gia ba nhà. Kỳ thật Dương Gia mới là mạnh nhất nhưng thế nhân không nhìn thấy thôi. Mà cục diện này đều do Dương Không Quần một mình đối diện với hai thể lực khác tạo thành! Người này tuyệt đối không thể khinh thường được. Nếu không sẽ chịu thiệt thòi từ hắn!”

107. Chương 36: Kế Hoạch Ly Gián

“Ta có vấn đề thứ ba muốn hỏi người!” Lăng Thiên hỏi lần thứ ba.

Lăng Kiếm sửng sốt, vội vàng đáp: “Mời công tử hỏi!”

“Người thấy phụ tử Lăng Không như thế nào?” Lăng Thiên nói.

Lăng Kiếm lại sững sốt lần nữa: “Phụ tử Lăng Không, Lăng Chân tuy gian hiểm tiểu nhân nhưng cũng là người có tâm cơ thâm trầm. Mà Lăng Không cũng là người có tài, vì việc to nhỏ Lăng Gia mà xuất toàn lực lại càng được nhân tâm trên dưới khắp Lăng Phủ. Lăng Chân cũng không phải là người tầm thường gì, hẳn có thể giấu diếm được pháp nhãn của Lão phu nhân, có thể khiến cho lão phu nhân vui vẻ nên mấy năm qua lão phu nhân luôn giữ hắn ở lại bên người để bồi dưỡng. Hôm nay trên dưới Lăng Gia đều cho rằng tiền đồ của người này không hạn lượng được. Trong lúc nhất thời đều nịnh nọt để lấy lòng. Lăng Chân hết lần này đến lần khác đều lên tiếng ủng hộ công tử hết lòng ở trước mặt mọi người, việc này đã trở thành một đoạn giai thoại trong Lăng Phủ, mỗi người đều tán thưởng hắn. Thậm chí cả Lão thái gia, lão gia cũng vui vẻ không thôi. Lăng Kiếm cho rằng phụ tử người này ‘khẩu Phật tâm xà, tính tình lang sói, tâm cơ thâm trầm’. Nếu không sớm ngày diệt trừ sợ rằng sẽ thành đại họa lớn với công tử.”

“Người lại sai rồi!” Lăng Thiên buồn bã nói.

“Ta lại sai rồi sao? Chẳng lẽ phụ tử Lăng Không rất tốt sao?” Lăng Kiếm kinh ngạc.

“Không phải là như vậy. Phụ tử này khẩu Phật tâm xà, miệng lưỡi nhan hiểm, tâm cơ thâm trầm, đối nhân xử thế lại càng không tìm thấy sơ hở nào cả. Bọn hắn quả thực có tài hơn người. Điều này người nói không sai!” Lăng Thiên cười nói, trong mắt Lăng Kiếm và Lăng Thần thì nụ cười này của công tử tràn ngập sự chế nhạo nên không khỏi nhìn lẫn nhau. Không biết tại sao công tử lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

“Như vậy...tại sao công tử lại nói ta sai lầm?” Lăng Kiếm có chút khó hiểu hỏi lại.

“Ta nói người sai chính là sai ở chỗ quan sát người khác!” Lăng Thiên thần nhiên trả lời.

“Người khác? Lăng Kiếm không biết. Xin công tử chỉ giáo!” Lăng Kiếm lần nữa khom người xuống. Trong lòng không hiểu chút nào cả. Chẳng lẽ trong phủ này ngoại trừ công tử ra còn có cao nhân khác sao?

“Người nhìn lầm hai vị cao nhân. Người thứ nhất chính là Dương Không Quân ta đã nói khi nãy. Ngoại trừ hắn ra thì bây giờ người đã biết được Lăng Không chính là quân cờ chủ mà Dương Không Quân gài vào Lăng Gia chúng ta. Mà bố cục này của Dương Không Quân có thể nói là đã được xếp đặt hơn hai mươi năm rồi. Hai mươi năm trước Dương Không Quân đã lo lắng nếu thế lực bản thân lớn quá, lại tự hỏi không thể soán vị lập ngôi. E sợ cho hoàng thất sẽ ‘hết chim bẻ cung’ đi đối phó hắn. Cho nên hắn không tiếc tất cả đưa nữ nhi vào hoàng cung. Lấy hành động bày tỏ tâm ý bản thân không có tâm tư khác. Như vậy hắn đã có được mấy năm thoải mái rồi.”

Thứ hai chính là hắn đối với Lăng gia ta tận lực dung túng, trợ giúp để Lăng Gia ta nhanh chóng trưởng thành. Trở thành một lực lượng có thể chống đỡ Dương gia hắn. Bảo trì bình hành để giữ gìn bản thân. Nhưng Lăng Gia ta cuối cùng chính là thế lực đối địch với Dương gia nhất. Mặc dù hắn không sợ hãi nhưng tuyệt đối sẽ không dám thả lỏng tâm tư chút nào. E sợ thế lực của Lăng Gia đạt đến một tình trạng không thể khống chế nên đã dùng phương pháp ngầm đưa Lăng Không vào. Đưa Lăng Không trở thành một cô nhi để cho gia gia đồng tình nhận làm nghĩa tử.

Dương Không Quân hi vọng Lăng Không trở thành tân nhâm gia chủ của Lăng Gia, mà mình là chúa tể ở sau lưng gia chủ kia. Vì thế nên Lăng Gia mới nguyện ý làm việc cho hắn. Lấy một tình huống vi diệu bảo toàn sự thăng bằng của ba thế lực. Nếu để cho kế hoạch của lão già kia trở thành sự thật thì một khi thời cơ thành thực, tiến có thể công thì hắn không ngại trở mặt; Thối có thể thủ, cam đoan nếu không nuốt trọn lực lượng hoàng thất thì cũng cam đoan có thể đưa Dương Gia toàn thân trở ra. Lão già này mưu tính thật sâu xa đến như vậy thì quả thực rất đáng kinh ngạc. Tâm cơ này cao hơn rất nhiều người a!”

Nghe Lăng Thiên đưa từng chút từng chút âm mưu của Dương Không Quân lộ ra ngoài khiến cho Lăng Kiếm và Lăng Thần đứng một bên sợ hãi vô cùng! Cẩn thận nghĩ lại tình huống mấy năm vừa qua liên cảm thấy lời nói của Lăng Thiên rất có đạo lý.

“Công tử! Lăng Kiếm bội phục. Xin hỏi công tử vị cao nhân thứ hai là ai?” Trong lòng Lăng Kiếm tâm phục khẩu phục nói.

“Vị cao nhân thứ hai chính là nãi nãi. Nãi nãi năm nay đã cao tuổi nhưng người già thành tinh. Nắm giữ đại gia nghiệp của Lăng Gia hơn mười năm. Tâm kế và trí tuệ há có thể bình thường sao? Sớm đã phát hiện được âm mưu của phụ tử Lăng Không mới chủ động giữ Lăng Chân bên người để bồi dưỡng nhưng thật ra chính là giám thị. Chẳng khác nào lấy đi từ trong tay hắn một kẻ có tài. Càng kỳ diệu chính là nãi

nãi lại thường xuyên cố ý vô tình tiết lộ một ít tin tức giả cấp cho tiểu tặc kia để cho kế hoạch của Lăng Không không bị náo loạn, gián tiếp lừa gạt lão hồ ly Dương Không Quân. Tính toán chi ly, chỉ lộ ra những tin tức vừa đủ để cho kẻ khác xem mà thôi. Nãi nãi đạo hạnh cao không kém lão Dương lão nhi kia chút nào. Hai người kia quả nhiên là hai lão bất tử ...” Lăng Thiên tự biết đã nói lỡ lời nên vội vàng im lặng.

Lăng Thần cùng Lăng Kiếm đều nghĩ đến một người, cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát thì Lăng Kiếm ngẩn đầu, đôi mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn: “Công tử. Nếu Nam Cung thế gia và Dương Gia cũng không được động vào thì chúng ta dứt khoát đem hai phụ tử Lăng Không giết đi.”

“Không được.” Lăng Thiên quả quyết bác bỏ ý kiến này: “Chúng ta nhiều năm dung túng lão hồ ly dẫn Lăng Không này là muốn một cơ hội tốt như bây giờ. Thời cơ sớm sẽ thành thực nên tuyệt không thể đánh rần động cỏ được. Nếu đã động thì phải lôi đình vạn quân, đem toàn bộ băng đảng của hắn diệt trừ toàn bộ. Nhất là những nội gian mà Dương Gia và Nam Cung gia sắp đặt cần phải thanh trừ toàn bộ. Việc này trôi qua thì Lăng Gia sẽ được tẩy trừ hết những u nhọt bên trong. Không còn người nào tâm cơ bất chính tồn tại được nữa.”

Lăng Thần chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút không vui nói: “Nếu Dương Gia không thể động, Nam Cung gia cũng không được. Mà ngay cả phụ tử Lăng Không cũng không thể động vào thì có chút nghẹn khuất...”

“Ha ha...Lúc nào ta nói Dương Gia và Nam Cung gia không thể động vào? Hai nhà này không động thì thôi. Đã động là phải làm cho lớn.” Lăng Thiên cười tùm tùm nói.

Lăng Kiếm cùng Lăng Thần có chút hồ đồ. Cảm thấy đầu óc chậm chạp: “Vậy thì theo lời công tử khi này...”

Lăng Thiên thở dài một hơi: “Hai người là đầu heo sao? Ý tứ của ta là không thể hành động rõ ràng cho thiên hạ biết nhưng cũng không có nói là không được âm thầm động thủ mà? Há có thể tha thứ cho bọn họ được? Nói nhảm sao? Tiện nghi của Lăng Thiên ta có thể chiếm tốt thế sao? Muốn chiếm tiện nghi của ta lại còn muốn toàn thân trở ra thì làm gì có chuyện tốt như vậy?”

Lăng Kiếm và Lăng Thần đồng thời sáng mắt lên: “Mời công tử nói rõ!”

Lăng Thiên hí mắt, khoe miệng lộ ra một nụ cười tàn khốc: “Bất quá... Mặc dù không thể làm việc rõ ràng nhưng có một ít lợi tức cần phải đòi lại. Rất đúng dịp Tam công tử Nam Cung Nhạc, tứ tiểu thư Nam Cung Ngọc của Nam Cung gia đang ở Thừa Thiên...” Lăng Thiên trầm tư một lúc liền nở một nụ cười xấu xa: “Lăng Kiếm. Người nói thử xem nếu Nam Cung Nhạc đột nhiên tại Dương Gia xảy ra chuyện gì chết đi. Mà Nam Cung thế gia lại biết được một ít tin tức về âm mưu của Dương Gia thì sẽ có hậu quả gì?”

Đôi mắt Lăng Kiếm sáng rực: “Nam Cung gia chắc chắn sẽ cho rằng Dương gia vì biết gia tộc họ giẫm hai chân lên hai chiếc thuyền mà hại con hắn. Hai gia tộc nhất định sẽ xảy ra tranh cãi, thậm chí sẽ động thủ với nhau. Chúng ta có thể từ đó mà đạt được lợi ích!”

Lăng Thiên ừ một tiếng: “Không sai. Mặc dù không thể khiến cho Nam Cung Gia và Dương Gia trở mặt ngay lập tức nhưng Dương Gia cũng là một kẻ bảo vệ bất lợi; hiềm khích giữa hai nhà cũng sẽ tăng theo. Cho dù ở mức độ thấp nhất cũng có thể hạn chế được thời gian bọn họ liên minh với nhau. Điều tra một chút những nơi mà Nam Cung Nhạc và đám người Dương Vĩ gần đây phong lưu khoái lạc. Sau đó chuyện này sẽ do người toàn quyền xử lý. Nhớ kỹ, hành động cần phải bí mật một chút. Bỏ cục xảo diệu một chút nên tự bản thân người đi đi!”

Lăng Kiếm cười ha hả: “Kế sách của công tử quả nhiên là ‘kín như áo trời’ , xảo diệu cực kỳ.”

“Lăng Thần. Người đưa được liệu đến mặt thất ta đi.” Kiểm tra qua vài loại linh dược, Lăng Thiên gật đầu hài lòng. Còn kém vài loại tài liệu đều đã có được toàn bộ.

108. Chương 37: Bổng Nhiên Bị Thương

“Công tử. Theo tin tức truyền tới thì ba huynh đệ của Dương gia mười ngày trước đã đi ra khỏi lầu ba của Minh Yên Lâu. Bao liên tục mười ngày. Thật là hạ tiện mà.” Lăng Thần vừa vuốt ve diều ưng vừa thấp giọng nói.

“Ừm, huynh biết rồi.” Lăng Thiên nằm trên ghế trúc dưới cây bồ đào trong đình viện híp mắt nói: “Đến xoa bóp bả vai cho huynh đi. Vừa rồi tiểu đầu heo Lăng Kiếm khiến huynh tức giận tê cả hai vai.”

Lăng Thiên cười hi hi : “Công tử. Lần đầu tiên thiếp nghe có người tức giận sẽ bị đau vai đó.”

“Người nào bị đau vai à?” Một âm thanh linh hoạt mang theo chút kinh ngạc vang lên. Ngọc Băng Nhan nhẹ nhàng từ trong phòng đi ra. Hiển nhiên tâm tình đã tốt hơn nhiều lắm.

“Ồ. Vừa rồi huynh đang nói có con heo nhỏ ngủ thiếp trong phòng của ta. Tiếng ngáy khiến hai vai huynh tê lại.” Lăng Thiên nghiêng đầu nhìn bộ dáng vừa tỉnh ngủ lại của Ngọc Băng Nhan, lại cố ý lộ ra thần sắc sắc lang. Cười ha ha: “Tiểu nha đầu có vóc người không tồi. Đến cho bốn công tử ôm một cái nào. Ha ha...”

“Đáng ghét!” Ngọc Băng Nhan thở hổn hển, trên mặt dịch dung đương nhiên không thể nhìn ra nhưng trên cổ đã đỏ ửng một mảng. Ngay cả lỗ tai nhỏ bé cũng đỏ như gấc. Ánh mắt mặt trời chiếu xuống có vẻ xinh đẹp vô cùng: “Muội nào có ngái ngủ?”

“Hà? Muội không tin thì cứ hỏi Lăng Thần đi. Vừa rồi tiếng gáy khò khò muốn làm ngã luôn cây bồ đào này rồi. Cũng may là có Lăng Thần đi đỡ đó chứ. Có phải không Lăng Thần?” Lăng Thiên chớp chớp mắt nhìn Lăng Thần.

Lăng Thần đang ôm bụng dựa vào một bên ghế trúc cố gắng kìm nén lại. Trong miệng lại rên rỉ không ngừng thì làm gì có khí lực trả lời Lăng Thiên.

“Huynh...huynh... Muội cần chết huynh.” Ngọc Băng Nhan giương nanh múa vuốt đánh tới. Vừa lao vào lồng Lăng Thiên còn chưa kịp há mồm cần thì ghế trúc đã không chịu nổi trọng lượng của ba người liền ‘rầm’ một tiếng. Ba người đồng thời ngã xuống mặt đất. Việc này xảy ra rất nhanh. Lăng Thiên mặc dù có thể tránh né nhưng lại sợ nha đầu kia tổn thương. Không nghĩ được ghế trúc này cứng rắn như vậy mà cũng ô hô ai tai. Lăng Thiên than khóc một tiếng, theo bản năng ôm hai nàng vào trong lồng ngực. Lấy bản thân làm một cái nệm thịt thật lớn đỡ đỡ. Nam nhân mà, phải luôn chịu trách nhiệm.

Nhưng một chút trách nhiệm này phải trả một giá rất cao.

“Phốc!” “Ai da!” “Ai da...” Hai tiếng kêu duyên dáng vang lên. Nhưng là do Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan đụng đầu vào nhau đồng thời hô lên đau đớn.

Ngọc Băng Nhan che trán oán giận: “Lăng Thần tỷ tỷ, đầu của tỷ cứng quá.” Sau lại quay đầu qua Lăng Thiên: “Trên người huynh sao nhiều xương vậy? Sao không ăn thêm một ít cơm cho có chút thịt đi!”

Lăng Thiên nhe răng nhếch miệng, hữu khí vô lực nói: “Hai vị tiểu thư, các người nặng như vậy muốn đè chết người ta sao? Đáng thương cho cái mông của ta. Ở dưới còn có mấy mảnh trúc đó nha!”

Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan không hện mà kinh hô lên một tiếng, vội vàng chống lên người Lăng Thiên đứng lên. Thân thủ của Lăng Thần linh hoạt nên thoát cái đã đứng lên. Còn Ngọc Băng Nhan mềm yếu hơn một chút. Đôi tay còn phải chống lên người Lăng Thiên mới vát vả ngồi dậy được thì bên tai đã nghe âm thanh ‘hí hí’ truyền đến. Quay đầu lại nhìn thì thấy Lăng Thiên đang nhe răng nhếch miệng, mồ hôi lạnh đổ ra, khuôn mặt vặn vẹo nên không khỏi hoảng sợ hỏi: “Thiên ca. Huynh làm sao vậy? Rất đau sao?”

Lăng Thiên cắn răng, lời nói đứt quãng: “Tiểu nãi nãi của ta. Người mau đứng lên đi. Muốn lấy mạng già này của...hí hí...”

Ngọc Băng Nhan hoảng hốt ồ một tiếng. Trên tay lại dùng sức muốn mượn lực đứng lên nhưng lại nghe được tiếng ‘rên rỉ’ đầy đau đớn của Lăng Thiên, đôi mắt muốn lòi ra như éch. Lúc này Ngọc Băng Nhan mới cảm thấy dưới tay có chút không thích hợp nên cúi đầu nhìn xuống. Một bàn tay nằm bên sườn của Lăng Thiên, tay còn lại nằm ở...giữa hai chân Lăng Thiên. Mà dưới đó còn có...chút dị thường. Tình huống có chút....

“A...” Ngọc Băng Nhan ngơ ngác nhìn chỗ này suy nghĩ một chút mới phản ứng lại mình đã ấn trúng cái gì. Trong miệng nhỏ nhắn lập tức phát ra âm thanh the thé cao vút chói tai cực kỳ. Bàn tay một lần nữa bối rối dùng sức chống người, thân thể mềm mại đứng lên. Theo tiếng hét thảm của Lăng Thiên, Ngọc Băng

Nhan ôm gương mặt muốn bốc cháy chạy nhanh vào phòng như ở sau lưng có một con sói hung dữ đuổi theo. Có thể nhìn thấy làn da ở cổ đỏ như mào gà...

Hiện tại Lăng Thiên không chút diễn trò nào cả. Cho dù tiên thiên nội lực của hắn có cường đại gấp đôi nhưng bộ vị yếu ớt mong manh nhất của nam nhân bị như vậy thì cho dù là nam nhân khác cũng không có ngoại lệ.

Càng hướng chi Lăng Thiên vẫn là một nam nhân rất bình thường. Trong nháy mắt bị thân thể mềm mại của hai mỹ nữ ‘đè’ lên người thì Lăng Thiên không thể kiềm chế được phản ứng của nam nhân được. Không những phản ứng rất bình thường mà còn phản ứng rất lớn nữa. Mà phản ứng đạt đến một trình độ nhất định liền được bàn tay nhỏ bé của Ngọc Băng Nhan ‘nắm’ lấy như ‘tay vịn’ mà còn hung hăng ‘bóp’ mấy cái nữa khiến cho ‘thiết bồng’ gặp phải đả kích trầm trọng. Trong lúc nhất thời Lăng Thiên bị đau đớn đến nỗi run rẩy cả người, thiếu chút nữa bị ngắt tại chỗ rồi.

Cả người run rẩy, mồ hôi lạnh thi nhau chảy ra. Đây là lần đầu tiên Lăng Thiên suy yếu nhất. Cong người lại bò lên như con tôm luộc, trên mặt co rút liên tục. Từ lần đi đến thế giới này thì đây là lần đầu tiên Lăng Thiên cảm thấy bị thương nặng nhất. Lăng Thiên ngẩng mặt lên trời thở dài, khóc không ra nước mắt! Xem ra muốn khôi phục lại bình thường thì một hai ngày không được rồi. Ít nhất cũng phải ba ngày.

Nam nhân có trách nhiệm phải trả giá không nhỏ a.....

Khuôn mặt xinh xắn của Lăng Thần có chút đỏ lên, đôi mắt không dám nhìn thẳng vào mắt Lăng Thiên. Tay chân không có để yên tại chỗ, đôi bàn tay nắm lại rồi lại buông rồi lại nắm... Nàng muốn đi lên giúp đỡ Lăng Thiên nhưng nàng lại không có chút....à, chút kinh nghiệm gì ở chuyện này nên chỉ đành sốt ruột đứng nhìn mà thôi.

Một bóng người chợt lóe lên, thân ảnh của Tiết Lãnh như quỷ mị chợt hiện ra trước mặt Lăng Thiên. “Cheng” Trường kiếm được tuốt ra khỏi vỏ đặt lên trên cổ Lăng Thiên. Kiếm khí lạnh lùng khiến cho bên trái cổ Lăng Thiên nổi lên một tầng da gà. Tiết Lãnh lạnh lùng nhìn Lăng Thiên, dường như rất giận dữ: “Nói. Người làm gì với tiểu công chúa nhà ta?”

Tiết Lãnh chỉ sợ mình ở gần tiểu công chúa quá sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, hơn nữa vừa rồi Ngọc Băng Nhan lại đang ngủ nên Tiết Lãnh liền trốn ra xa một chút. Nào biết được chỉ một chút thôi đã truyền đến một tiếng hét kinh khủng và sợ hãi của tiểu công chúa hù dọa trống ngực của Tiết Lãnh suýt đình chỉ lại. Hắn cũng bất chấp che giấu cái gì liều mạng chạy đến.

Lăng Thiên cau mày, khom người xuống. Một tay còn đang vịn vào ‘thằng nhỏ’, vẻ mặt bi thảm. Nghe được câu hỏi không chút khách khí này của Tiết Lãnh liền nổi điên trong lòng. Nếu thật sự hiện tại không thích hợp để hành động thì đã đánh bay hắn rồi: “Mẹ! Ta làm gì tiểu công chúa nhà người? Người đi hỏi một chút tiểu công chúa nhà người làm gì ta đi. Ta...nàng...xx...tạm thời cũng không có làm gì cả!”

Tiết Lãnh nhìn thấy tay hắn đang không ngừng vịn vào...‘súng’ thì vẻ mặt buồn bực vô cùng. Cho dù dùng đầu gối để nghĩ thì cũng biết được Lăng Thiên bị thương ở chỗ nào. Trong lúc nhất thời vừa muốn cười nhưng lại tức giận: “Người nếu không làm gì tiểu công chúa nhà ta thì tại sao lại bị thương chỗ đó?” Lời vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận không kịp. Việc này vô luận là thật hay giả, nếu truyền ra ngoài thì đối với danh tiết của tiểu công chúa ảnh hưởng thật lớn. Chính mình nói những lời không nên nói ra rồi!

Lăng Thiên chậm rãi đứng thẳng người, từng bước từng bước tập tễnh đi đến trước mặt Tiết Lãnh. Ghé miệng vào tai hắn hung hăng nói: “Chớ nói ta không làm gì. Cho dù ta muốn thì mấy ngày hôm nay có thể làm vô số lần mà các người không thể nghe được gì đâu. Ngủ như heo! Cút ngay!” Một tay đẩy thanh trường kiếm của Tiết Lãnh đang đặt lên cổ mình ra ngoài. Tiết Lãnh kinh ngạc ngẩn cả người: “Hắn mắng ta? Hắn dám mắng ta? Thật to gan mà!”

Tiết Lãnh cảm giác được lúc vô công của bản thân luyện thành đến bây giờ thì ngay cả Ngọc Mãn Lâu cũng không dám mắng mình mà bây giờ lại bị một tiểu tử kẻ miệng vào lỗ tai mình mắng đầy kiêu ngạo. Trong lúc nhất thời không khỏi choáng váng đầu óc, thật lâu vẫn còn chưa phản ứng trở lại.

Cũng không để ý đến Lăng Thiên đẩy hắn qua một bên, trong lòng phản nộ không thôi. Thật lâu sau Tiết Lãnh mới phản nộ gầm lên: “Lăng Thiên. Người...xxxxx. Dám chửi ta? Lão tử nhất định sẽ giáo huấn

người!” Giương mắt nhìn lại thì chỉ thấy chiếc ghế trúc gãy nát trong đình viện thôi, ngay cả Lăng Thần vừa đứng đây cũng biến mất đáng.

Trong lòng Tiết Lãnh khẽ chuyển, xem bộ dáng người này bị thương không nhẹ. Ít nhất trong thời gian ngắn này thì tiểu công chúa vẫn an toàn nên hắn âm thầm hạ quyết tâm phải nhanh chóng đưa tiểu công chúa quay về Ngọc Gia. Tên Lăng Thiên hoàn khổ này đối với tiểu công chúa có uy hiếp rất lớn. Chỉ mới hai ngày thôi đã ‘tiếp xúc’ thân mật với tiểu công chúa như vậy.

Trong phòng. Lăng Thiên khổ sở nửa nằm nửa ngồi trên giường. Ra vẻ di chứng về sau này thật sự là không nhỏ. Cho dù là tuyệt thế cao thủ, nội công vô thượng cũng không thể nào tránh được. Ngọc Băng Nhan và Lăng Thần quay lưng lại với hắn, thỉnh thoảng hai thân thể rung động một chút. Đường như đang len lén cười nhưng lại đang kiệt lực khống chế.

Âm thanh phần nộ của Tiết Lãnh truyền đến, Lăng Thiên nghe được liền thở dài một tiếng: “Đáng thương thật. Nửa canh giờ trước ta mắng hắn nhưng bây giờ mới phản ứng lại. Thật sự là rất...rất...nhạy cảm!”

“Phốc...ha ha ha...” Hai nàng sớm đã không thể khống chế được mình nên nương theo câu nói này của Lăng Thiên mà bạo phát. Trong lúc nhất thời cười đến run rẩy cả người. Ngay cả nước mắt cũng chảy ra. Không để ý chút hình tượng nào mà khom người ôm bụng cười.

Lăng Thiên rên rỉ: “Muội tử. Ca ca nếu có việc gì thì ngươi phải phụ trách đó nha. Ca ca chỉ trông cậy vào muội thôi.” Ngọc Băng Nhan vất vả lắm mới ngừng cười liền lườm hắn một cái. Nhưng trong lòng lại có chút chờ mong...

109. Chương 38: Giết Chóc Trên Đường

Trên đường lớn yên tĩnh, mặt trăng đã lên cao rồi nhưng Minh Yên Lâu ở cách đó không xa vẫn còn sáng đèn. Mơ hồ có tiếng cười truyền đến khiến cho bên này có vẻ cô tịch.

Mùi rượu theo gió bay đến, mơ hồ có thể nghe được tiếng cười nói của một đoàn người tùm năm tùm ba đang đến gần. Một đội ngũ trăm người đi theo sau tạo thành đội hình thật dài.

Sau khi cơn no rượu say, Nam Cung Nhạc cùng huynh đệ Dương gia dưới sự hộ vệ của hạ nhân đang ngồi lưng lay trên lưng ngựa. Dọc đường đi vẫn luôn đàm luận điều gì đó. Trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng cười đầy đậm tặc.

Gần, càng gần.

Cuối cùng con ngựa đi đầu tiên cũng đã tiến vào ngã tư đường yên tĩnh này.

Một bóng người xuất hiện như u linh. Từ bên mái nhà ven đường bay xuống. Vô thanh vô tức, như mộng ảo không có thật. Trường kiếm trong tay chột lóe hàn quang hướng về Nam Cung Nhạc và ba huynh đệ Dương Vĩ đi trước.

Dương Vĩ và Nam Cung Nhạc đang phấn khởi đàm luận điều gì thấy vậy hồn vía lên mây, vội vàng ngã người xuống ngựa. Hai gã hộ vệ phía sau vội vàng chạy lên cứu giá. Một người lại trực tiếp dùng thân thể của mình che chở cho Nam Cung Nhạc. Hiển nhiên hắn quyết định chừa mạng cũng phải giúp Nam Cung Nhạc ngăn cản một kiếm này.

Bóng người như u linh ở trên không trung vãn vẹo một chút. Trường kiếm đâm ra nhanh như tia chớp xuyên qua người tên hộ vệ che trước người Nam Cung Nhạc rồi thuận thế đâm vào trong ngực Nam Cung Nhạc đang kinh hoàng thất thố.

Máu đỏ tươi văng tung tóe khắp nơi! Nam Cung Nhạc hét lên một tiếng bi thảm, máu trước ngực phun thẳng ra như suối dài đến ba mét. Thân thể ngã xuống phía sau, sống chết không rõ.

Người nọ thu kiếm về. ‘Đương đương’ hai tiếng đẩy hai kiếm của hai tên hộ vệ khác đang đâm đến. Trường kiếm thuận thế xẹt qua cổ hai người bọn họ. Hai gã hộ vệ chỉ cảm thấy cổ mát lạnh rồi cả người yếu đuối ngã về phía sau như một bao cát. Máu tươi phun ra từ cổ ướt cả nền đất.

Người bạn đồ đen cười lạnh lùng, một cước đá lên người tên hộ vệ che ở trước người Nam Cung Nhạc còn chưa kịp rút đao đã bị hấn đá một cước vào hông ‘bay’ thẳng lên trời. Trong miệng phát ra một tiếng rú cao vút. Ngũ quan đồng thời phun máu tươi, người còn chưa rơi xuống đất đã đoạn tuyệt hô hấp rồi. Một cước này của Người bạn đồ đen đã phá vỡ toàn bộ kinh mạch trên cơ thể của hắn...

Con ngựa kia chấn kinh, ngẩng đầu hí dài.

Ba huynh đệ Dương gia bên cạnh Nam Cung Nhạc bị hù dọa đến ngây ngốc. Người bạn đồ đen lại múa trường kiếm một vòng nữa, chặn lại tất cả những binh khí đang tấn công khắp bốn phía. Rồi lại giơ chân lên đá liên tục ba cước, ‘phốc phốc phốc’ ba tiếng vang lên đem ba huynh đệ Dương Vĩ đá bay qua một bên. Ba người ngã lên mặt đất liền kêu lên ba tiếng thảm thiết.

Hộ vệ của Dương gia nhất thời thở dài một hơi. Nghe thấy bọn họ còn có thể kêu như vậy cũng hiểu được tính mạng ba người họ vẫn còn dùng được. Nhưng tên Người bạn đồ đen kia mặc cho ba huynh đệ Dương Vĩ nằm đó, hấn giương kiếm lên nhắm thẳng vào Nam Cung thiếu gia đang vô thanh vô tức nằm trên đất.

Hơn trăm tên hộ vệ đồng thời đổ hai mắt, nổi điên nhắm thẳng vào Người bạn đồ đen.

Thân ảnh Người bạn đồ đen chợt lóe lên liền lướt qua mặt bọn họ. Một kiếm quang đẹp đẽ chợt lóe lên đã đưa bốn cái đầu rời khỏi cổ bay lên cao. Bốn vòi máu bắn thẳng lên không trung. Bốn cái đầu kia còn chưa hạ xuống thì đã có thêm sáu cổ họng trúng kiếm, thân thể lảo đảo ngã khắp nơi, máu tươi bắn đầy mặt đất.

Thân ảnh Người bạn đồ đen di chuyển không ngừng. Như hổ nhập vào bầy dê, từ lúc xuất hiện đến giờ hắn vẫn không nói lời nào mà đã đoạt mười mấy mạng người rồi.

Trên người mỗi hộ vệ đều cảm thấy run sợ.

Người bạn đồ đen kia quả thực là ma quỷ mà. Người này giết người không chút nương tay. Một kiếm đâm ra thì ít nhất cũng có một người ngã xuống. Chỉ cần trúng một kiếm của hắn thôi thì phải chết chứ không nghi ngờ gì. Trong nháy mắt, xung quanh Người bạn đồ đen đã tràn đầy thi thể. Chúng hộ vệ đều nổi lên một loại cảm giác sợ hãi cực độ! Lần đầu tiên cảm thấy tử vong đến gần bản thân mình như thế.

Vài tên hộ vệ của Nam Cung gia lại một lần nữa liều chết vọt lên, lại thêm ba người ngã xuống dưới kiếm của Người bạn đồ đen nhưng có một người thành công cứu được Nam Cung Nhạc đang ngã trên mặt đất. Bàn tay vội vàng kiếm tra hơi thở, hắn chỉ cảm thấy được hơi thở yếu ớt cực kỳ. Tùy thời có thể tuyệt khí bỏ mình. Trong lòng cả kinh nhưng hắn cũng vui mừng la lên: “Thiếu gia còn chưa chết. Nhanh cuốn lấy hắn ta đưa thiếu gia đi trước!” Nhất thời tám chín mươi tên hộ vệ còn lại lập tức phân ra làm hai. Một nửa che chở Nam Cung Nhạc và ba huynh đệ Dương gia chạy đi. Một nửa còn lại như không cần đến mạng sống quây quanh Người bạn đồ đen. Điều này cũng khó thể trách được bọn hắn. Sinh mệnh của chủ tử mới quý trọng, thị vệ tùy thời có thể hi sinh để bảo vệ chủ tử.

Đôi mắt của Người bạn đồ đen lộ ra thần sắc trêu chọc. Trong miệng cười lớn một tiếng, thân thể như hồ điệp bay lượn giữa vườn hoa lao thẳng vào đám hộ vệ. Trường kiếm đột nhiên toát ra quang hoa trong trẻo nhưng lạnh lùng. Lại hơn mười thân thể phún máu ngã về phía sau. Mỗi người đều phun máu miệng ra, ngay cả cơ hội gào thét cũng không có. Chỉ trong nháy mắt đã đi điện Diêm La rồi.

Tất cả thị vệ còn lại đều không màng đến sinh mạng bản thân nữa. Một gã đại hán tự biết bản thân không tránh khỏi kiếp nạn này nên mang theo thần sắc dữ tợn đánh đến. Chỉ trong tích tắc Người bạn đồ đen đâm kiếm vào cổ họng liền dùng hết lực lượng cuối cùng mở ra hai tay ôm lấy thân thể Người bạn đồ đen. Hiển nhiên hắn muốn cùng đồng quy vu tận với Người bạn đồ đen. Nếu thật sự có thể ôm lấy Người bạn đồ đen thì những hộ vệ còn lại đang vây quanh có thể loạn đao phân thân hắn chỉ trong nháy mắt.

Đôi mắt lộ ra ngoài mặt nạ của Người bạn đồ đen vẫn trong trẻo mà lạnh lùng như cũ. Trường kiếm xoát xoát hai tiếng lập tức hai cánh tay của đại hán rời khỏi thân thể. Đồng thời hắn cũng đá ra một cước vào bụng của tên đại hán, đem thân thể khổng lồ của hắn đá bay ra một bên ngã vào đám người phía sau. Ba bốn gã hộ vệ đang đâm đao tiến lên không thể né tránh được tình huống bất ngờ này nên đành phải đâm vào thi thể đại hán kia rồi bị thi thể khổng lồ ấy đè ngã xuống đất. Còn chưa kịp bò đứng lên đã cảm thấy ở cổ mát lạnh. Không còn bất kỳ tri giác nào nữa.

Tốc độ trường kiếm trong tay Người bạn đồ đen càng lúc càng nhanh. Đôi mắt với thể công như thủy triều

khắp bốn phía nhưng thân thể hần lại giống như bàn thạch ngàn năm, nguy nga bất động. Từng đạo kiếm quang thể lương hiện ra thì dưới đất lại thêm những thi thể còn ấm.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủn thôi mà trên đường phố tối đen này giống như là tu la địa ngục vậy. Còn Người bạn đồ đen kia chính là chúa tể của tu la địa ngục này - Tu La Vương.

Đám hộ vệ này bị giết đã không còn sống sót lại bao nhiêu tên. Mà nhóm hộ vệ đang bảo vệ cho ba huynh đệ Dương Vĩ và Nam Cung Nhạc còn chưa ra khỏi đầu phố. Có thể thấy được tốc độ giết người của Người bạn đồ đen sắc bén ra sao. Mỗi người đều mang theo vẻ mặt kinh hoàng, thỉnh thoảng lại có người nhìn lại thấy tràng cảnh như địa ngục này thì da đầu liền tê dại, hai chân như nhũn ra.

Người bạn đồ đen huyết sát một tiếng dài. Trường kiếm chém quanh thân thể, nhất thời lại có thêm tám người chết dưới kiếm hần. Bàn tay cụt bay lên, tàn thi đầy đất. Những người còn sống cũng biết được bản thân không may mắn, đôi mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Tất cả đều cố gắng huy kiếm xông lên, mỗi người đều dùng đấu pháp đồng quy vu tận. Thân thể Người bạn đồ đen phiêu khởi, trường kiếm trong nháy mắt đã phóng ra ngân quang. Tiếp theo mũi kiếm đâm xuống đất, cả người mượn lực này bay lên không. Sau đó từ trên không trung chuyển phương hướng bay xuống đất như chim ưng, đánh về đám người đang chạy ra đầu phố nhanh như lưu tinh.

Mười một hộ vệ phía sau hần đứng ngây cả người. Yết hầu phát ra tiếng ‘ặc ặc’. Hai mắt trợn trắng lên. Dao kiếm trong tay từ từ buông xuống đất. Mười một người ngã ngửa ra phía sau. Ở giữa cổ họng mười một người này đều có một vết máu tươi.

Từ lúc khai chiến đến giờ Người bạn đồ đen đã đoạt đi sáu bảy mươi sinh mạng, máu tươi chảy như suối. Không một người nào có thể tránh thoát trường kiếm của hần. Đây là tốc độ gì? Sát khí gì? Bá đạo cực kỳ.

Thân thể Người bạn đồ đen lên xuống ba lần đã đuổi theo đám người đang liều mạng bỏ chạy ở phía trước. Gã hộ vệ đi cuối cùng dừng bước lại hét lớn một tiếng chém ra một đao liều mạng. Đao phong vù vù tràn ngập lực lượng.

Xu thế vốn đang yếu bớt khi bay về trước của Người bạn đồ đen chợt trầm xuống, trường kiếm điểm tại lưng đao khiến cho hỏa tinh bắn khắp nơi! Thân thể của Người bạn đồ đen mượn lực chấn động này bay vút qua đầu hộ vệ. Trong nháy mắt bay qua đỉnh đầu của hần thì mũi chân phải của Người bạn đồ đen điểm trên đầu hần một cái rất nhanh. Tiếp theo lại bay về phía trước.

110. Chương 39: Di Họa Giang Đông

Một gã hộ vệ tuyệt vọng hô to: “Dương thiếu gia. Mong các người cứu lấy thiếu gia nhà ta. Nam Cung gia vĩnh viễn ghi nhớ đại ân này!”

Dương Vĩ ở xa xa nhìn thấy Người bạn đồ đen giết chóc như ma thần khiến cho hần sợ đến nổi tè ra quần thì làm gì còn tâm tư đi trông nom sinh mạng của Nam Cung Nhạc? Tánh mạng không giữ được thì người có thể cảm tạ đại ân đại đức của ta như thế nào? Ngay cả đầu cũng không dám quay lại. Hần vốn đang lôi kéo tay của hai huynh đệ cũng bỏ ra chạy thực mạng về phía trước. Vài tên hộ vệ của Dương gia làm như không nghe thấy lời cầu cứu của hộ vệ Nam Cung gia mà chỉ cầm đầu hộ tống ba vị thiếu gia bỏ chạy về phía trước. Dần dần rời xa khỏi trường tu la này.

Nói đùa sao? Người ta đến giết Nam Cung Nhạc đó! Chúng ta chết không ít người oan uổng rồi. Lúc này vất vả lắm mới lưu lại được một mạng thì ai còn dám tiến lên chịu chết đây? Ngay cả Dương gia hộ vệ chết khi này cũng là do Nam Cung gia các người liên lụy vào. Hơn trăm người cũng không đánh lại một người thì lưu lại giúp các người chẳng khác nào đưa thêm thịt vào miệng hổ cá. Ai biết được Nam Cung Gia các người có thâm thù đại hận gì với vị Diêm La này? Lại còn đem cừu nhân đến tận đây nữa?

Hơn mười hộ vệ của Nam Cung Gia còn sót lại liền tập trung thành một đoàn, đưa Nam Cung Nhạc đang hôn mê bất tỉnh bảo hộ ở chính giữa. Song song giữa sợ hãi chính là cừu hận, ánh mắt có chút lo lắng nhìn Người bạn đồ đen như một đám dê núi đang đợi bị làm thịt.

Người bạn đồ đen cười trào phúng nhìn đám người Dương gia đang chạy đi xa. Ung dung xoay người lại, trường kiếm chỉ xuống đất, từng giọt máu tươi chạy xuôi rồi rơi xuống đất phát ra từng tiếng ‘phốc phốc’ trầm thấp nhưng lại giống như âm thanh Diêm La Vương đang đòi mạng đang đập vào tai bọn họ.

“Thống khoái. Hôm nay thật sự là thống khoái mà. Ha ha ha...” Người bạn đồ đen đột nhiên phát ra tiếng cười thoải mái, nâng trường kiếm nhìn những vết máu còn đọng lại, thở dài có chút tiếc hận: “Nghe nói lợi khí chính thức là giết người không dính máu. Xem ra thanh kiếm này còn xa mới có thể cùng so sánh với thần binh lợi khí à. Các người nói thử xem có phải hay không?”

Một gã hộ vệ bị khí thế của hắn làm kinh sợ, không tự chủ được lên tiếng hỏi lại: “Có phải hay không cái gì?”

Người bạn đồ đen cảm thán nói: “Nếu ta dùng thanh kiếm này chặt đầu toàn bộ các người thì thân kiếm có thể phát sáng như nước, không dính một vết máu nào thì sẽ tuyệt vời như thế nào?” Hắn giống như đang nói nhảm lại giống như đang nói chuyện rất nghiêm túc cùng với đám người đối diện. Giọng nói có chút tiếc nuối, vì khuyết điểm của chính mình là không có được thần binh lợi khí.

“Tại sao? Tại sao giết chúng ta? Người là ai?” Một gã hộ vệ cố gắng trấn tĩnh tinh thần quát hỏi.

“Vấn đề này người hỏi rất ngu xuẩn! Bất quá xem như các người cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn hôm nay thì ta cũng không ngại nói cho các người biết vậy. Ha ha. Nói cho người chết cũng không thể xem là tiết lộ bí mật. Để cho các người làm con quỷ mình bạch cũng xem là một chuyện tốt vậy. Ha ha...” Người bạn đồ đen rất có kiên nhẫn, nhìn đám người trước mắt hắn như những con kiến hôi, chỉ cần duỗi tay liền có thể nghiền chết.

Trong lòng các hộ vệ liền cảm giác được sát ý khôn cùng của hắn nên không khỏi tuyệt vọng. Tất cả đều cảm giác được mình phải chết nên lá gan cũng lớn hơn rất nhiều.

Một gã hộ vệ ưỡn ngực nói: “Các hạ. Người mạnh mẽ hơn chúng ta cho nên chết dưới tay người cũng không tính là oan uổng gì. Chỉ là mong người nói cho chúng ta biết để chúng ta có thể chết rõ ràng. Tại sao người lại muốn giết chúng ta? Nói rõ để cho các huynh đệ an tâm đi đường. Đương nhiên nếu người không nói hay là không dám nói thì tùy người thôi.”

Người bạn đồ đen cười to: “Ha ha. Không dám nói? Ta mà không dám nói sao? Ha ha. Chê cười. Chẳng lẽ các người còn sống được sao? Cho dù nói cho các người nghe thì các người có thể truyền ra ngoài được sao?”

“Nếu không sợ để lộ bí mật thì tại sao một yêu cầu cuối cùng cũng người phải chết cũng muốn cự tuyệt?”

“Ha ha...” Người bạn đồ đen cười dài: “Ta vốn không muốn nói nhưng lại không nhịn được. Trên thế giới này lại còn một đám ngốc như Nam Cung gia các người sao? Thật là khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn vô cùng. Một đám đầu heo thì sao có thể trở thành một đại gia tộc? Nam Cung thế gia có thể tồn tại đến giờ mà không bị tiêu diệt thật sự khiến ta kinh ngạc đó!” Người bạn đồ đen cười trào phúng.

Đám hộ vệ đều phẫn nộ: “Các hạ không nói thì thôi. Cần gì phải vũ nhục chúng ta? Vũ nhục một đối thủ không cùng cấp độ thì các hạ rất vui sao?”

Người bạn đồ đen cười hắc hắc: “Không nên dă kích ta. Ta muốn nói các người không nên kích ta làm gì. Sau lần lớn nhất của các người là đi cầu thân Dương gia chúng ta. Hắc hắc, Nam Cung Thiên Long quá ngây thơ. Ha ha...”

“Người là người của Dương gia?” Vài tên hộ vệ cực kỳ hoảng sợ. Trong nháy mắt đã sáng tỏ không ít chuyện. Khó trách hắn không truy sát ba huynh đệ Dương Vĩ. Trách không được ba huynh đệ Dương gia đóng võ kịch bỏ chạy hay như thế. Trách không được người của Dương Gia mặc dù thừa lực nhưng lại không cứu Nhạc thiếu gia. Thì ra hắn là người của Dương gia. Thì ra đây là âm mưu của Dương gia nhưng mà tại sao Dương gia lại làm như vậy?

“Rất khó hiểu sao? Ha ha. Gia chủ Nam Cung Thiên Long các người khẳng định sẽ hiểu rõ nguyên nhân. Các người rình Lăng Gia, âm thầm bày mưu thâu tóm rồi lại dùng đám hỏi với Dương gia ta để bảo toàn những hậu chứng sau khi thâu tóm sao? Ha ha. Nghĩ tốt lắm. Hắc hắc, thế sự có thể vừa ý người sao? Mục đích của các người không thể nào đạt được đâu. Bởi vì Dương gia chúng ta cũng có chủ ý đồng dạng

như vậy. Đã như vậy thì sao có thể cho các người đoạt đi Đại tiểu thư nhà ta chứ? Lại còn giúp cho gia tộc các người thu thập cục diện nữa chứ? Người cho rằng Nam Cung gia các người là ai? Một đám đầu heo mà thôi, còn muốn chúng ta hầu hạ vui đùa sao? Thật sự là chê cười mà?”

Mấy hộ vệ nhìn lẫn nhau, nhất thời không kìm chết được phần nộ đang trào dâng trong lòng. Dương gia! Giải thay một Dương gia! Quả ác độc...

Người bạn đồ đen ung dung nhìn bọn họ nói: “Nói rõ cho các người biết rồi. Ta cũng cần phải kết thúc thôi. Ta chỉ cần đầu của Nam Cung Nhạc trở về phục mệnh là được.”

Chúng hộ vệ bi phẫn: “Chúng ta mặc dù không phải là đối thủ của người nhưng cũng không thể thúc thủ đợi chết được lại càng không thể đem tính mạng của mình tự chấm dứt trên tay mình được. đành phải làm phiền người thôi. Mời...”

Người bạn đồ đen cười to: “Hảo hán tử! Tất nhiên là như vậy rồi. Mọi người đi xuống suối vàng vui vẻ nhá. Đi cùng trư thiếu gia ngu xuẩn của các người đi!”

Chúng hộ vệ đều giương đao kiếm lên, hét một tiếng liền xông lên. Trường kiếm của Người bạn đồ đen nhanh như gió, xoát một tiếng đã đâm thật sâu vào lồng ngực một người trước mặt. Sau đó rút ra hướng về một hộ vệ khác. Trường kiếm chợt hiện lên thì đã thấy nó cắm trên ngực rồi.

Người bạn đồ đen run cổ tay, trường kiếm chậm rãi được rút ra từ một gã hộ vệ khác. Dường như có chút phiền muộn, nói thầm: “Ta ra tay tuyệt không thể để người nào sống được. Mệnh lệnh khó khăn. Chư quân đi tốt!” Thân thể gã hộ vệ kia ngã xuống đất, khẽ co quắp một chút rồi bất động tại chỗ.

Người bạn đồ đen thu trường kiếm lại, cũng không thèm liếc mắt vung lên một lần nữa đã đem đầu của Nam Cung Nhạc cắm trên mũi kiếm, cười hắc hắc bay khỏi đó.

Người bạn đồ đen dường như rất tự tin, dĩ nhiên không cần phải kiểm tra xem thử có ai còn sống sót trên mặt đất không.

Một lúc lâu sau, hai tiếng rên rỉ yếu ớt vang lên như cùng lúc. Trên nền đất đầy máu có hai gã hộ vệ chậm rãi mở mắt. Người bạn đồ đen kia mặc dù đã xuyên kiếm qua thân thể bọn họ nhưng không có đâm xuyên trái tim. Hai người có thể nhặt lại được cái mạng nhỏ này.

Xa xa có tiếng người gào thét chạy lại. Một đại đội nhân mã giờ được như một con hỏa long đang bay đến. Tốc độ cực nhanh. Đúng là đội ngũ cứu viện của Dương gia.

Hai gã hộ vệ vừa mới khôi phục được một chút thì ánh mắt toát ra sự thống hận cực kỳ. Các người đến thật tốt a. Người vừa mới chết sạch thì các người đã đến rồi. Xem chúng ta là kẻ ngu sao? Dưới cơn phần nộ cực độ kia khiến cho cả hai vừa mới thanh tỉnh được một chút đã phải mơ hồ trở lại...

111. Chương 40: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Kinh Long Thần Công có mười hai tầng, bắt đầu từ tầng thứ sáu nếu muốn lên thêm một tầng lại khó như lên trời. Lăng Thiên biết rõ dục tốc bất đạt. Nếu cưỡng cầu thì công lực không những không tiến bộ mà còn tạo ra gánh nặng thật lớn với thân thể, thậm chí bị tổn thương. Chỉ có thể bảo trì một loại siêu nhiên tâm tính như có ý như vô tình thì công lực mới có thể tiến bộ. Vô luận là tiến bộ lớn hay nhỏ nhưng tiến bộ vẫn là tiến bộ.

Chỉ là gần đây, theo Ngọc Băng Nhan đến mới phá vỡ tâm cảnh tốt nhất của Lăng Thiên. Huyền âm thần mạch của Ngọc Băng Nhan có hi vọng chữa khỏi rất cao. Lăng Thiên có thể chờ được nhưng Ngọc Băng Nhan lại không thể. Ngay cả luyện chế thành công đại hoàn đan thì đó cũng chỉ là kẻ sách nhất thời mà thôi.

Tối hôm nay Ngọc Băng Nhan không có về Vệ gia mà ở Lăng gia luôn. Ngay cả hộ vệ đi theo nàng cũng ở lại. Điều này làm cho tiểu viện có chút trống trải trở nên chật chội. Trong vô tình Lăng Thiên cũng không có chỗ để làm việc mà Vệ gia lại càng lo lắng. Đại tiểu thư Vệ Huyền Huyền mang theo người đến mời Ngọc Băng Nhan trở về nhưng Ngọc Băng Nhan lại lấy lý do Lăng Thiên bị thương để ‘dày mặt’ ở lại đây.

Vệ Huyền Huyền không biết làm gì hơn đành phải ước định xế chiều ngày mai sẽ đến đón Ngọc Băng Nhan hồi phủ. Trên đỉnh phòng vang lên một tiếng ‘răng rắc’ như ngói bị đập vỡ.

Lăng Thiên từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại. Chậm rãi mở hai mắt, thần quang từ trong mắt bạo xạ ra. Thần niệm tản ra tập trung vào người trên đỉnh đầu. Nếu như người này có ý đồ làm loạn thì Lăng Thiên sẽ đem toàn lực đưa hắn đi tể ông bà luôn.

“Công tử! Là ta.” Cảm nhận được sát ý sắc bén của Lăng Thiên, người trên phòng vội vàng mở miệng. Đúng là Lăng Kiếm.

Cửa sổ mở ra, Lăng Kiếm nhẹ nhàng bay vào: “Công tử! Trong nhà có việc gì vậy? Ta cảm giác được trong nhà ngoại trừ công tử ra còn có hai vị nhất lưu cao thủ xa lạ tồn tại nữa. Hơn nữa tình cảnh lại càng phi thường. Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Ta sợ bại lộ hành tích mới từ ngoài tường đi thẳng đến nơi công tử.”

Lăng Thiên khen một tiếng: “Lăng Kiếm. Mấy năm gần đây ngươi đã trưởng thành rồi. Phát hiện tình hình không đúng còn biết trở về. Ha ha. Nếu là mấy năm trước thì sợ rằng ngươi từ đại môn đi thẳng vào rồi.”

Lăng Kiếm không có ý tứ gãi gãi đầu. Một sát thủ lạnh như băng mà ở trước mặt Lăng Thiên lại giống như một tiểu hài tử chưa trưởng thành: “Công tử quá khen. Chủ yếu là chuyện hôm nay vô cùng quỷ dị. Nhà chúng ta lần đầu tiên đề phòng nghiêm ngặt như thế! Nếu không phải thuộc hạ biết rõ khả năng của công tử thì suýt nữa tưởng rằng trong nhà xảy ra biến cố rồi.”

“Tiểu công chúa của Ngọc Gia đến nhà chúng ta.” Lăng Thiên thản nhiên nói.

“Ồ. Trách không được.” Trong mắt Lăng Kiếm đột nhiên toát ra chiến ý nóng bỏng: “Hai người kia là hộ vệ của tiểu công chúa sao? Công tử. Ta...”

Lăng Thiên ngắt lời hắn: “Không được! Hai người bọn họ bây giờ không thể động vào. Bọn họ không phải là đối thủ của ngươi. Kiếm của ngươi một khi phát ra sẽ không rút về được, sát phạt quả quyết. Quả thực chính là kiếm pháp công kích mạnh nhất trên thế giới này. Bọn họ mặc dù không phải là đối thủ của ngươi nhưng khi hai người bọn họ liên thủ lại ngươi phải toàn lực đối phó. Cao thủ quyết đấu thì sanh tử chỉ trong chớp mắt. Bọn họ tất sẽ bại dưới tay ngươi nhưng bây giờ sự an toàn của tiểu công chúa Ngọc Gia là quan trọng nhất. Một khi sinh biến thì chúng ta sẽ bị động vô cùng.”

Lăng Kiếm trầm mặt trong chột lát: “Ta sẽ chờ! Cuối cùng cũng sẽ có một ngày đó...”

Lăng Thiên cười nói: “Lăng Kiếm. Ngươi chờ đến được ngày này thì lúc đó ngươi sẽ phát hiện hai người bọn họ không phải là đối thủ của ngươi rồi!”

Lăng Kiếm sáng mắt lên: “Công tử. Có phải hay không lại muốn đặc huấn?”

Lăng Thiên cười ha ha: “Không phải. Chính là sát ý vừa rồi của ngươi khiến ta nghĩ đến một tình huống mới. Lăng Kiếm, ngươi cũng biết thân thủ của ngươi bây giờ không có đặc huấn nào có thể đề cao trình độ của ngươi nữa. Lực phản ứng và thân thủ nhanh nhẹn đối với ngươi đã không còn hiệu quả nữa. Bây giờ cần phải tăng công lực ngươi lên.”

Lăng Kiếm tựa hồ có chút mất mát vô cớ. Đối với những đặc huấn của công tử sẽ không còn sản sinh hiệu quả với mình nữa thì có chút tiếc nuối. Lăng Kiếm biết rất rõ tập huấn của Lăng Thiên tàn khốc bao nhiêu. Có thể đào tạo một cao thủ như Lăng Kiếm, mỗi một khắc đều bị bóng ma tử vong bao phủ khiến cho thần kinh luôn căng thẳng không dám thả lỏng chút nào. Loại cảm giác này đối với người bình thường thì đó là một loại dày vò nhưng đối với một cường giả luôn dẫn thân trong sinh tử thì chính là một loại kinh nghiệm khó cầu.

“Công tử. Người nói là sát ý của ta đã khiến người nghĩ đến một tình huống mới? Không biết là tình huống gì?” Lăng Kiếm hỏi.

Đôi mắt Lăng Thiên chợt lóe thần quang: “Ngươi có biết được tình huống sau khi giao thủ với hai người kia?”

Lăng Kiếm sửng sốt: “Không phải công tử đã nói ta sẽ dễ dàng thắng được hai người này liên thủ sao?”

“Người tất nhiên sẽ thắng dễ dàng hai người này nhưng mà người phải trả một giá như thế nào?” Lăng Thiên hỏi ngược lại.

“Vì mệnh lệnh của công tử cho dù chết cũng không sao. Mệnh của Lăng Kiềm sớm đã thuộc về công tử rồi.” Lăng Kiềm cơ hồ trả lời theo tiềm thức.

Lăng Thiên lắc đầu: “Người sai rồi. Hai người kia là nhất lưu cao thủ, với bản lĩnh của người thì cuối cùng nhất định sẽ thắng nhưng phải trả một giá rất đắt. Có thể là...” Lời vừa nói khiến cho Lăng Thiên sững sốt. Nên biết rằng ở kiếp trước Lăng Thiên bị gia tộc mình bán đứng, bị huynh đệ tay chân của mình vũ nhục nên trong lòng sớm đã không còn tình huynh đệ nào cả. Lăng Kiềm mặc dù đối với hắn luôn trung thành và tận tâm nhưng vì mình có ân với hắn lại thêm công sức tảo nã nữa mới có thể khiến cho hắn trả lời nhanh như vừa rồi. Chẳng lẽ chính mình đã chính thức xem Lăng Kiềm là một huynh đệ thủ túc sao? Nếu không thì tại sao mình lại không thể bỏ quân cờ này được?

Hai người không nói tiếng nào.

“Chuyện làm xong hết rồi...” Lăng Thiên vẫn là người đầu tiên khôi phục bình tĩnh, thản nhiên hỏi. Câu hỏi này cũng là một câu khẳng định. Bởi vì Lăng Thiên chưa bao giờ hoài nghi khả năng làm việc của Lăng Kiềm. Mà Lăng Kiềm cũng chưa từng làm cho Lăng Thiên thất vọng. Hơn nữa với thực lực của Lăng Kiềm đi đối phó với Nam Cung Nhạc chẳng khác nào đi giết gà lại dùng súng cối. Nếu không thể thành công thì đó mới là lạ.

Lăng Kiềm cười hắc hắc: “Đầu của Nam Cung Nhạc đã bị ta ném xuống sông rồi công tử, có một việc ta vẫn không rõ. Mong công tử chỉ giáo!”

Lăng Thiên mở mắt nhìn Lăng Kiềm ý bảo hắn tiếp tục.

“Thực lực của Nam Cung Gia dường như cũng quá yếu đi. Hộ vệ của Nam Cung Nhạc lại không thể ngăn cản được một kiếm của ta. Công tử không cảm giác được chuyện này có chút kỳ quái sao?” Lăng Kiềm có chút nghi hoặc.

“Nam Cung gia dù sao cũng không phải là Ngọc Gia. Cũng không phải là Thiên Phong Quốc, thực lực hơi yếu một chút. Cũng không phải trong bất kỳ gia tộc nào cũng có đông đủ cao thủ. Bất quá Nam Cung thế gia khẳng định sẽ có cao thủ chân chính tồn tại. Đây là điều không hề nghi ngờ. Về phần những hộ vệ tùy thân của Nam Cung Nhạc lại yếu như vậy thì cũng thấy rõ một hoàn cảnh đáng sợ như Nam Cung Nhạc hẳn không phải là nhân vật trong yếu gì trong gia tộc. Gia tộc cũng không coi trọng hắn.” Lăng Thiên trầm ngâm nói.

“Ồ.” Lăng Kiềm gật đầu: “Công tử. Chuyện đã làm xong rồi thì ta cũng nên quay về biệt viện thôi.”

Lăng Thiên cười nói, ngữ khí ôn hòa: “Không vội. A Kiềm, hai chúng ta mấy năm qua mới ở chung một chỗ, ngoại trừ mấy lần nói chuyện trắng đêm với người thì cũng ít có lúc nào trao đổi cả. Nhất là từ sau khi người diệt Huyết Hoa Đường đã rời khỏi biệt viện, cả ngày bên ngoài. Ăn cơm gió sương, ngủ ngoài trời đêm. Khổ cực cho người rồi. Tối nay hai chúng ta thoải mái uống rượu một phen đi. Mấy năm nay người làm việc cật lực rồi, cũng phải nghỉ ngơi một chút.”

Đôi mắt Lăng Kiềm đỏ lên, nghe được tâm ý từ trong những lời nói này của Lăng Thiên: “Trí tuệ của công tử như biển, học thức thiên nhân. Đối với Lăng Kiềm có đại ân tái tạo. Cho dù tan xương nát thịt cũng cam lòng. Như thế nào có dũng khí xưng huynh đệ với công tử. Ta không có việc gì cả. Vô luận là làm việc gì cho công tử đều là do Lăng Kiềm ta cam tâm tình nguyện. Ta vĩnh viễn là thanh kiếm của công tử.

112. Chương 41: Kính Quân Một Chén

“Công tử” Trong lòng Lăng Kiềm âm áp, sống mũi thấy hơi cay cay, vội quay đầu đi nhẹ nhàng khụy một tiếng mới miễn cưỡng nhịn xuống nhiệt lệ thiếu chút nữa đã tràn mi ra.

Lăng Thiên gọi Lăng Thần một tiếng. Không bao lâu, Lăng Thần nhẹ nhàng bưng một cái mâm to lại, bên trong có sáu món ăn cực kì tinh xảo. Lập tức mang theo hai vỏ rượu tới. Liếc mắt nhìn Lăng Thiên một cái, liền im lặng lui ra ngoài.

Lăng Thiên bưng chén rượu tràn đầy lên: “ A Kiềm, ta kính người một chén!”

“ Công tử, có một việc, A Kiềm thủy chung vẫn không rõ.” Khi Lăng Thiên đổ đầy chén rượu, Lăng Kiềm nói. Vài chén rượu trôi qua, trên khuôn mặt trắng bạch của Lăng Kiềm hiện lên một chút ửng đỏ.

“Haha, A Kiềm, người bây giờ mặt đỏ lên, thoát nhìn thật đúng là anh tuấn, ha ha....” Lăng Thiên nói giỡn một câu, đáp: “ Có chuyện gì vẫn không rõ? Còn giấu diếm ta nhiều năm không dám hỏi như vậy? Hả?”

Lăng Kiềm nở nụ cười, “ Công tử, người năm đó như thế nào thấy được ta? Chuyện này, ta vẫn rất kỳ quái. Ta đã chạy trốn tới ngoài thành, mà công tử dĩ nhiên vẫn tìm được.”

Lăng Thiên hạ ánh mắt xuống. tại giờ khắc này, trước mắt hiện ra tình cảnh mình đối mặt năm đó, tiểu hài tử bất lực đào tẩu, tràn đầy cừu hận, hai mắt tuyệt vọng cùng quật cường, không khỏi thở dài một hơi.

“Năm đó, người đào tẩu trên đường, ở trong thành từng đụng vào ta, ha ha....” Lăng Thiên hai mắt ngưng kết tại hư vô, dùng thanh âm giống như mộng ảo đáp. “Khi đó, người rất bối rối, hai con ngươi trong mắt, chỉ có tuyệt vọng, bất lực, thê lương, kinh hoàng, lao đảo, người từng nhìn qua ta liếc mắt một cái, trong ánh mắt, trên đó có khắc sâu cừu hận vô tận. Ha ha, ta nhớ kỹ người, cho nên, ta muốn giúp người. Chuyện là như thế, cũng không có nhiều lý do hơn.”

Trong âm thanh của Lăng Thiên nhẹ nhàng nhưng lại như là ẩn chứa tình cảm trầm trọng như núi. Lúc hắn đang nói ánh mắt chuyên chú khiến cho Lăng Kiềm cảm giác được công tử bây giờ nói tiểu hài tử kia cũng không phải tất cả đều là Lăng Kiềm khi đó, mà cũng bao hàm cả chính công tử. Đó là một loại như lạc vào cảnh giới kì lạ tràn đầy cừu hận khắc cốt铭心! Đó là một loại...oán độc đời đời kiếp kiếp cừu tử khó quên! Như thế nào lại như vậy?! Công tử như thế nào lại có cái loại gặp gỡ như thế này?! Nhưng là, lời nói dù rằng ngụy trang, tâm cảnh như thế nào lại ngụy trang được?!

Lăng Thiên mặc dù đang ngồi đối diện Lăng Kiềm nhưng tại giờ khắc này từ trong mắt Lăng Kiềm nhìn ra, công tử lại như là một người một mình ngàn năm không đổi đứng ở trên đỉnh tuyết sơn: Tràn đầy cô độc, tịch liêu, cô đơn, cùng với một loại hận vô lực phách thiên! Cái loại cảm giác thê lương vô lực này thậm chí còn vượt qua chính mình năm đó. Tại sao tại sao công tử lại có cảm giác như thế?!

Công tử rất khổ!

Không biết như thế nào, trong lòng Lăng Kiềm đột nhiên nổi lên một ý niệm mạc danh kỳ diệu như vậy.

Công tử trí tuệ hơn người, tài hoa tuyệt thế, võ công lại càng siêu phàm nhập thánh Có thể nói học ‘cứu thiên nhân’. Công tử khổ ở chỗ nào chứ?! Vì nước? Vì nhà? Vì bản thân?! Lăng Kiềm không rõ. Chuyện này hẳn có thể vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu rõ.

Trên gương mặt luôn luôn cứng nhắc của Lăng Kiềm kích động, trong mắt thấy ẩn hiện chút nước, yên lặng mà hơi chén rượu lên uống một hơi cạn sạch! Dưới tâm tình kích động dùng sức hơi lớn khiến chén rượu phát ra một tiếng giòn vang. Dĩ nhiên bị bóp nát ở trong tay.

Bên ngoài phòng một mảnh tối đen, Lăng Thần sớm đã đổi thành một thân y phục dạ hành, thân thể mềm mại như xuân phong lẳng lẳng hợp nhất với hắc ám...

Nam nhân, có đôi khi cũng muốn phát tiết một chút áp lực trong lòng. Tìm một lão bằng hữu hay là một bầu rượu nóng chính là phương thức phát tiết của nam nhân.

Lăng Thần biết, dưới loại tình huống này của các nam nhân thường không có phòng bị, dễ dàng uống rượu. Cho nên nàng không có lựa chọn ở lại trong phòng, mà là lựa chọn chờ đợi trong tối. Tối nay, thân thể kiều nhược của Lăng Thần vì huynh đệ hai người bên trong khuynh tình trò chuyện với nhau, sẵn sàng yên lặng thủ hộ.

Tận tình uống rượu...

Kỳ thật Lăng Kiềm, Lăng Thần cũng không biết. Lăng Thiên trong mắt bọn họ cường đại, xuất sắc sở dĩ thu nhận Lăng Kiềm, Lăng Thần, trợ giúp bọn họ, nguyên nhân trọng yếu nhất trong đó chính là Lăng Thiên từ trên người bọn họ thấy được sự tuyệt vọng kiếp trước của mình! Cho dù thân ở nơi chợ búa ồn ào cũng là bị mọi người bên ngoài bài xích. Trong lòng luôn cô độc, lạnh lùng như một khối băng không chút ấm áp...

Cứu Lăng Kiếm, thu Lăng Thần trên thực tế là Lăng Thiên trong tiềm thức đối với sự vô lực của bản thân ở kiếp trước tiến hành giải cứu tuyệt vọng của chính mình. Trên thực tế là tại ý thức ẩn trong Lăng Thiên là xem hai người như bản thân cực khổ của chính mình ở kiếp trước. Như vậy sẽ cảm giác được bản thân mình đã được giải thoát khỏi sự khổ cực, là một loại tâm tình vi diệu đạt tới. Đường như Lăng Thiên trong quá trình này đã đạt được một sự thăng bằng trong tâm tình. Lăng Thần tử mĩ ôn nhu, Lăng Kiếm cứng cỏi trung thành cùng với hai người đối với Lăng Thiên cẩn thận chiếu cố. Từ từ đem thế giới tâm linh đã đóng băng của Lăng Thiên chậm rãi chậm rãi mở ra một cái khe hở.

Dương gia.

Nam Cung Ngọc ngơ ngác nhìn thi thể mất đi cái đầu của ca ca mình, thân thể một trận run rẩy, mềm nhũn té xuống đất...

“Tiểu thư!” “Nam Cung cô nương!...” Mọi người một trận kinh hô.

Dương Không Quần sắc mặt xanh lét đứng ở một bên. thần sắc bình thường ngày biến mất, thay vào đó là gương mặt đầy bạo lệ lần đầu tiên xuất hiện. Dĩ nhiên lại có người đánh chết Nam Cung Nhạc trên phố dưới sự bảo hộ của Dương Gia! Điều này không nghi ngờ gì là đánh một cái tát thật mạnh dội lên mặt lão. Đối với Dương Không Quần mà nói thật sự là một sự sỉ nhục thật lớn.

Nam Cung thế gia sẽ nghĩ như thế nào? Hai nhà còn như thế nào hợp tác? Nhi tử của người ta tại chính địa phương có thế lực lớn nhất của mình, là địa phương có năng lực bảo vệ nhất dĩ nhiên lại bị người ta giết? Lại còn nói hợp tác chuyện gì? Về phần đám hỏi... Người đều đã chết, còn đám hỏi gì nữa?

“Thiên Dao Thần Binh toàn bộ xuất động, tại trước bình minh ngày mai ta phải biết được thế lực nào gây ra chuyện này!” Dương Không Quần sau một trận kích động lập tức phản ứng lại. Trước mắt chuyện quan trọng nhất đó là mau chóng tìm ra hung thủ cấp cho Nam Cung thế gia một cái công đạo. Nếu là nhi tử của người ta lại chết ngay trên đầu mình mà bản thân ngay cả hung thủ cũng tìm không ra thì sao có thể nói chuyện với người ta được chứ?

Còn nữa, Dương Không Quần còn có một băn khoăn: Nam Cung Nhạc cùng ba tôn tử của mình đi ra ngoài du ngoạn, tôn tử của mình lại gần như lông tóc đều không bị thương nhưng Nam Cung Nhạc lại bị chết thảm đến nỗi không thể chết lại lần nữa. Mà còn là đầu và thân thể chia làm hai đoạn. Chết kiểu này vô cùng thê thảm. Nếu như chính mình là Nam Cung Thiên Long sẽ nghĩ như thế nào? Cơ hồ lúc Dương Không Quần nhận mới vừa nhận được truyền báo, liền đã ý thức được đây là một cái âm mưu thật lớn! Hơn nữa mục đích chủ yếu của âm mưu đó là khơi mào chiến tranh giữa Dương gia và Nam Cung gia, phá hỏng liên minh hai nhà!

Vấn đề là Dương Không Quần bây giờ biết rõ nhưng là vô kế khả thi! Lúc này không có bất cứ dấu vết gì, càng không có nửa điểm chứng cứ, thậm chí ngay cả đầu của nhi tử người ta cũng không có tìm trở về; chẳng lẽ chỉ bằng một câu há mồm đi theo Nam Cung Thiên Long mà nói: ‘Con người bị giết, người không nên kích động, không nên tức giận. Đây là một cái âm mưu nhằm vào Dương gia chúng ta’. Chính Dương Không Quần cũng cảm giác được nếu như mình là Nam Cung Thiên Long, nghe được mình nói như vậy, tuyệt đối sẽ gây ra khai chiến! Cho dù là lão mưu tính sâu xa như thế nào đi nữa cũng không phải là thánh nhân. Nếu con của mình chết đi thì mình cũng sẽ điên cuồng.

113. Chương 42: Động Tác Của Dương Gia

“Gia tăng thêm, phái càng nhiều nhân thủ đi ra ngoài, cẩn thận quan sát động tĩnh của Lăng gia, Vương gia cùng Hoàng gia. Kể rõ lại chi tiết, điều tra mọi động tác lớn nhỏ trước đây của ba nhà. Sự tình không lớn nhỏ gì cũng báo cho ta hết! Dương Lôi, người mang một số cao thủ có khả năng đi kinh thành thủ bị. Điều tra những người đã đi tới Thừa Thiên trong gần nửa tháng qua. Nhất là từ phương Nam đến phải xem xét kỹ! Dương Vân, mau chóng phái người đi Nam Cung gia báo cho Nam Cung gia chủ việc này. Nhớ kỹ có chuyện gì bẩm báo kể rõ lại chi tiết, không thể quên chút gì.”

Mặc dù bất ngờ gặp đại biến như thế nhưng Dương Không Quần cũng không thẹn là nhất đại nhân kiệt. Rất nhanh định lại tâm thần, sự tình đã xảy ra, người đã chết; vô luận nghĩ đến hậu quả gì cũng đã không

còn trọng yếu. Nếu xảy ra cũng chỉ có thể đối mặt, hơn nữa phải tỉnh táo đối mặt. Mặc kệ lúc này kết quả tốt hay xấu.

Dương Không Quân không chút hoang mang, từng đạo mệnh lệnh như nước chảy lưu loát xuất hiện không chút rối loạn nào. Vốn là Dương gia mọi người đều loạn cả lên nhưng khi nghe được âm thanh của Dương Không Quân bình tĩnh chỉ huy thì trong nháy mắt bình tĩnh xuống. Mỗi người an tĩnh lại, ứng đối mỗi một mệnh lệnh của Dương Không Quân, hành lễ tuân mệnh đi.

Dương Không Quân chấp tay mà đứng, mắt nhìn bầu trời đêm. Hắn đã nghĩ đến sáng mai, cả kinh thành tất nhiên sẽ bởi vì quyết định của chính mình mà thành hỗn loạn! Phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai bình. Nhiều năm qua như vậy, lực lượng tinh nhuệ chính thức của Dương gia cũng lần đầu bại lộ trước mắt người đời! Hơn nữa biết rõ quyết định như vậy sẽ rước lấy nghi kỵ lớn của hoàng gia, nhưng Dương Không Quân bây giờ đã không còn lựa chọn nào khác!

Tinh nhuệ ra hết, mục đích, không phải là truy bắt hung thủ. Người nào cũng biết, bây giờ nghĩ muốn lập tức bắt được hung thủ lãnh huyết nọ có thể nói khả năng chỉ là con số không. Đây là một loại thái độ, một loại thái độ cấp cho Nam Cung thế gia! Cũng là cấp cho người trong thiên hạ! Con của người, tại địa bàn của ta bị người ta giết, người thương tâm, ta càng phần nộ! Ta ở đây sử dụng lực lượng lớn nhất tích cực tập trung giải quyết, cũng không có chút chậm trễ.

Mặt khác cũng chỉ dùng loại hành vi này để hướng Nam Cung thế gia tỏ vẻ: nhi tử người bị chết, không phải Dương gia chúng ta làm! Tại địa bàn Dương gia ta, đồng minh lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Dương gia ta thì chắc chắn thứ nhất cấp một cái công đạo, cho dù là có cái hậu quả gì nghiêm trọng, Dương gia cũng sẽ không tiếc, đây là thái độ của Dương gia đối đãi với đồng bọn hợp tác.

Đáng tiếc, một nước đi sai, thua cả bàn cờ!

Duy nhất vượt qua dự tính của Dương Không Quân, nhưng cũng đúng là Dương Không Quân không hề biết đến, trong khi Dương gia phản ứng sớm đã bị Lăng Thiên đoán trước, Dương Không Quân lần này sẽ triển khai hiện ra cái dạng lực lượng gì, đây mới là chủ ý chính của Lăng Thiên. Cũng là một trong những mục đích chủ yếu của hắn.

“Ừm” một tiếng, Nam Cung Ngọc lo lắng tỉnh dậy, lệ rơi đầy mặt. Dương Không Quân thở dài một tiếng, chậm rãi đến gần, hàm râu bạc trắng tung bay : “Nam Cung chất nữ, việc đã đến nước này, chúng ta có phải hay không hẳn là trước hết cho lệnh huynh nhập quan đi.” Suy nghĩ hồi lâu, nhưng lại nói không nên lời an ủi gì, bất cứ lời nói đối với thân nhân bất ngờ gặp người nhà tử vong mà nói, đều là vô nghĩa. Không thể tránh được, việc duy nhất có thể làm, đó là để cho thi thể không đầu nhập quan , vào đất thì lại không thể, Nam Cung Nhạc theo lệ phải trở lại Nam Cung thế gia rồi mới có thể chôn cất.

Nam Cung Ngọc sắc mặt tái nhợt được hộ vệ dìu xuống, chậm rãi đứng lên: “Đa tạ Dương gia chủ quan tâm, cừu này không báo, thề không làm người!” Quay đầu hướng về hộ vệ bên người : “ Theo nhị ca ta cùng đi, còn có người còn sống quay về chứ?” Thanh âm mặc dù như cũ run rẩy, nhưng là lạnh như băng, mang theo sát khí.

“Còn có hai người, bất quá cũng là đều đã trọng thương, cho đến bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, Dương gia chủ đang ở đó điều khiển người cấp cứu, chỉ là thương thế quá nặng, không mấy lạc quan.” Một gã hộ vệ khom người nói.

“Mang ta đi xem một chút!” Nam Cung Ngọc thản nhiên hướng Dương Không Quân thi lễ, “chất nữ cáo lui.” Rất rõ ràng không có ý tứ để cho người của Dương gia cùng đi. Hiển nhiên đối với Dương gia thậm chí có lòng nghi ngờ.

Dương Không Quân nhẹ nhàng vuốt cằm, nhìn bóng lưng Nam Cung Ngọc đi xa, ánh mắt thâm thúy. Mặc dù người là dưới sự bảo hộ của Dương gia ta mà chết, Dương gia ta đương nhiên khó tránh khỏi trách nhiệm. Nhưng sự tình cho tới bây giờ, chỉ có tỉnh táo đối mặt. Dương gia ta đã đem hết toàn lực điều tra, tập nã hung thủ, mặc dù chưa có kết quả, nhưng tự hỏi cũng đã làm được tận tình tận nghĩa, nếu là Nam Cung gia các người vẫn còn bất mãn điều gì, hoài nghi điều gì, thậm chí vì nguyên nhân việc này cùng ta trở mặt thành thù, Dương gia ta đây cũng sẽ không thấy sợ Nam Cung thế gia người!

“Thế nào? Người có tỉnh dậy không?” Cụ thể trải qua mặc dù đã nghe hộ vệ Dương gia trốn về nói qua, nhưng Nam Cung Ngọc cuối cùng chỉ tin tưởng hộ vệ nhà mình! Ai biết được không phải Dương gia thoái thác trách nhiệm?

“Còn không có, hai người cùng đại đa số thị vệ tất cả đều như nhau, đều là một kiếm đâm giữa ngực, thẳng xuyên qua phía sau lưng, hung thủ nọ hạ thủ thật tàn nhẫn, thật sự là thể gian hiểm thấy. Nếu không phải hai người này tương đối may mắn, kiếm thể thoáng trật nửa phân, tánh mạng hai người sớm đã như những người khác tất cả đều không có ở đây! Dù vậy, bị thương lại quá nặng, ta thật sự không có nắm chắc có thể cứu sống người bị thương!” Một gã đại phu trên tay còn dính máu tươi, cung kính trả lời.

“Tốt lắm, các người trước tiên lui ra đi.” Mọi người cáo lui ra phía sau, trong phòng chỉ còn lại đoàn người Nam Cung thế gia.

“Lấy lực lượng một người, trong một chén trà nhỏ công phu đồ sát hơn trăm hộ vệ, dĩ nhiên lông tóc chưa thương! Ha ha ha...” Nam Cung Ngọc cười thật oán độc, “ Bốn người đồng hành, Dương gia tam vị công tử dĩ nhiên ngay cả da cũng không có mất một miếng, mà nhị ca ta, lại đánh mất cả cái đầu! Việc này, quả nhiên là rất nực cười!” Nam Cung Ngọc cười lạnh nói.

“Tiểu thư, chúng ta nên làm như thế nào?” Một cận thân thị vệ nói.

“Lấy cứu mệnh sâm vương của ta ra, cho hẳn hai người mỗi người ăn vào một mảnh!” Nam Cung Ngọc thanh âm đúng là lạnh nhạt cực kỳ.

“Tiểu thư thương cảm thị vệ, ta cảm kích vô cùng, chỉ là sâm vương nọ là hãn thể linh dược, trân quý vô cùng, hai người nọ thương thể quá nặng, ngay cả uống thuốc, cũng chỉ uống công, cần gì phải lãng phí tham vương linh dược...” Một cận thân thị vệ khác đáp.

“Sâm vương là hãn thể linh dược, tuy là người hẳn phải chết, nhưng chỉ cần hoàn lại hồn trong chốc lát, hai người dù chỉ còn một hơi thở, nhưng cũng chỉ có hai người này mới biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, còn không ra tay!” Nam Cung Ngọc thúc giục nói.

“Vâng, tiểu nhân lập tức lấy dược!” Cận thân thị vệ nhanh chóng lấy ra một cái ôn ngọc tiểu hạp, xuất ra một khối nhân sâm toàn thân tuyết trắng, ...

Thị vệ nó lấy một cái ngọc đao, cắt xuống hai mảnh nhỏ, phân biệt nhét vào miệng thị vệ sắp chết, chậm rãi đợi kết quả.

Dường như chỉ trong chốc lát, vừa lại như một hồi lâu, một tiếng rên rỉ rất nhỏ truyền vào tai mọi người, một gã hộ vệ trọng thương đóng chặt hai tròng mắt chậm rãi mở ra một cái khe hở. Một mắt thấy Nam Cung Ngọc đứng ở bên người mình, hai tròng mắt người sắp chết dĩ nhiên sáng ngời lên!

Nam Cung Ngọc trong lòng chấn động, cúi xuống: “ Lý Cương, người có thể nói chuyện không? Ta có việc muốn hỏi người.”

Lý Cương nọ mới vừa phát ra thanh âm, đờm máu trong cổ nghèn nghẹn, tiếng hít thở giống như xé phá ống bễ, mỗi một lần thở dốc làm như vô cùng cố hết sức, đôi mắt bình tĩnh nhìn Nam Cung Ngọc, trong ánh mắt thần sắc vội vàng, lo lắng, bi phẫn, sâu lo; tựa hồ muốn nói cái gì, rồi lại nói không nên lời, thân thể run rẩy càng cấp bách.

Nam Cung Ngọc ánh mắt sáng ngời, đem chính lỗ tai mình tiến sát bên mép hẳn: “Lý Cương, người muốn nói cái gì? Yên tâm, trong phòng toàn bộ đều là người nhà chúng ta, người cứ an tâm nói.”

Lý Cương môi trên dưới mấy động, nhưng là thanh âm không nói nên lời, trong mắt thần sắc lại càng lo lắng. Rốt cục, ừng ực một tiếng, một khối máu tươi bầy nhầy chảy ra bên môi, nhưng rốt cuộc cũng có thể nói chuyện, trong miệng rốt cục phát ra một tia thanh âm yếu ớt: “ ... Tiểu.... Tả....”

Nam Cung Ngọc thần sắc vừa động: “Ta đang nghe.”

Lý Cương thanh âm yếu ớt như ngọn đèn trước gió, nhỏ vô cùng, hơi không lưu ý liền không thể nghe thấy, nhưng thanh âm yếu ớt này, nghe vào tai Nam Cung Ngọc, lại giống như sét đánh ngang tai!

“...Sát thủ nọ... là..., là...người... người ...của ...Dương gia... Vì...vì Lão gia đối... đối với... kế hoạch Lăng gia.... Tiểu... tiểu thư...Người...” Thanh âm càng ngày càng yếu ớt, rồi cuộc trong họng sau một tiếng “óc ách” vang động, Lý Cương hô hấp đoạn tuyệt, hai mắt vẫn không nhắm lại!

Sâm Vương mặc dù kỳ diệu, thị vệ sắp chết hoàn hồn lại chỉ trong chốc lát, nhưng cuối cùng cũng không phải là tiên đan, Lý Cương rốt cuộc cũng đã chết.

Chỉ là, hắn trước khi chết nói mất câu, nhưng lại bao hàm tin tức kinh người đủ để nghiêng trời lệch đất!

Nam Cung Ngọc đứng dậy, hai tay nắm chặt, tựa hồ không bao giờ có thể khống chế bạo nộ, phần hận ở trong lòng!

Không biết tại sao, vốn đáng lẽ mất đi lý trí Nam Cung Ngọc chợt trở nên lạnh nhạt! Đột nhiên trong lúc đó, sắp bộc phát Nam Cung Ngọc lại hoàn toàn tỉnh táo xuống. Do cảm giác cực động đến cực tĩnh, mọi người đều cảm thấy hoảng sợ.

Khuôn mặt xinh xắn của Nam Cung Ngọc một mảnh hàn băng, trong mắt hàn băng sát khí giống như ngưng đọng....

Tại bên người nàng, một gã hộ vệ đồng dạng thân chịu trọng thương đang hăm nhập hôn mê, dồn dập thở phì phò, trong cổ họng phảng phất như xé ống bễ, thân thể từng trận từng trận co quắp, mắt thấy đó là do khó thở.

Nam Cung Ngọc hơi do dự, đột nhiên thần sắc lạnh lẽo, xoay người lại, tay trái hướng phía sau tìm tòi, trên tay hơi chút dụng lực, hộ vệ nọ hai mắt đột nhiên mở to, cần cổ “răng rắc” một tiếng, xương cổ bị nàng vặn gãy, một tiếng chưa ra khỏi cổ họng, liền đã chết đi.

Đón lấy ánh mắt kinh dị khó hiểu của mọi người, Nam Cung Ngọc nhẹ nhàng rút tay lại, lấy trong người ra một chiếc khăn trắng, lạnh nhạt nói: “Nếu là Dương gia biết chúng ta đã biết được âm mưu này, sợ là chúng ta lần này tới Thừa Thiên tất cả mọi người đều chết không có chỗ chôn. Người này bản thân bị trọng thương, mệnh không lâu dài, chúng ta, không thể mạo hiểm như vậy.”

Tay ngọc vừa động, chiếc khăn lụa tuyết trắng kia bay lên, nhẹ nhàng đặt trên hai mắt tên hộ vệ chết không nhắm mắt kia....

114. Chương 43: Dò Xét Định Tình

Đột nhiên trong lúc đó, bốn phương tám hướng gần như đồng thời loạn cả lên.

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần, lại như gần và xa. Liền như sóng triều cuộn cuộn, từng sóng từng sóng mãnh liệt mà đến, đợt sóng đầu chưa hết, đợt sóng sau đã sinh, vô cùng vô tận, không ngừng không nghỉ!

Xa xa thính thoảng có tiếng hỏi đáp, tiếng kêu sợ hãi, tiếng trách mắng... Xa xa truyền đến.

Lăng Thiên bưng một chén rượu, nghiêng tai, trên mặt như có như không thần nhiên cười, “Dương gia lần này thanh thế thật lớn, xem ra lão hồ ly Dương Không Quân này, lần này chính thức sót ruột! Hắn càng làm như thế, trong mắt người khác sẽ nghĩ là có tật giật mình, thú vị thật!”

Đối diện, Lăng Kiếm mặt đỏ như Quan Công, đôi mắt nhưng lại như trước sắc bén, tỉnh táo!

“Công tử, chúng ta bước tiếp theo nên tiến hành như thế nào?”

Lăng Kiếm biết, công tử sẽ không khiến cho chính mình đơn thuần giết một cái phế vật như vậy mà thôi. Nếu là không có kế hoạch tiếp theo sau đó, như vậy cũng sẽ không thể là kế hoạch của công tử.

Thói quen của Lăng Thiên, Lăng Kiếm hiểu được rất rõ ràng, Lăng Thiên vĩnh viễn sẽ không vì một cái mục tiêu đơn thuần, mà tiến hành sự kiện này, không có thủ đoạn tiếp theo sau chuyện tình, Lăng Thiên vĩnh viễn sẽ không tự thân động não an bài! Chỉ biết giao cho cấp dưới có khả năng hoàn thành chuyện này. Kế hoạch của Lăng Thiên, mỗi lần đều đoán trước đưa người ra ngoài, rồi lại bày mưu nghĩ kế bên trong, mỗi một lần tinh mật an bài cũng khiến cho Lăng Kiếm kinh hãi, rồi lại bội phục không thôi. Lăng Kiếm cảm

giác được, nếu như chính mình không đoán sai, công tử để cho mình giết chết Nam Cung Nhạc, tất nhiên chỉ là một cái động tác mở đầu bộ phận mà thôi.

Trong tiểu viện, tiếng gió rào rạt nổi lên, Lăng Thiên cùng Lăng Kiếm hai người đều cảm thấy hai gã cao thủ nọ trong nhà xao động bất an.

Hai gã cao thủ hộ vệ của Ngọc Băng Nhan rốt cuộc cũng thiếu kiên nhẫn.

Ngày đó Lăng Thần trong lúc vô ý thi triển kiếm chiêu tinh diệu, khiến cho hai người này sinh lòng cảnh giác. Bây giờ đã nửa đêm, trong thành Thừa Thiên lại đột nhiên xuất hiện hành động lớn như vậy, vô luận lần này đại hành động là nhằm vào phương diện thế lực nào làm, nhưng muốn hai người không lo lắng tất nhiên là không có khả năng.

Bên ngoài phòng, ở một chỗ tối có hai gã hắc y nhân đang tại đó tranh chấp: “Tiết Phi, người ở chỗ này bảo vệ tiểu công chúa, ta đi ra xem một chút.” Đây là Tiết Lãnh.

“Là người ở chỗ này, ta đi. Ta khinh công so với người tốt hơn, hành động cũng dễ dàng hơn một ít.” Đây là Tiết Phi

“Hỗn trưởng! Người phải nghe lời ta, ở chỗ này bảo vệ.”

“Dựa vào cái gì ta phải nghe người? Chúng ta hai người song sinh, ai cũng không so với ai lớn hơn, người dựa vào cái gì mà đòi làm lão Đại? Lần này nghe ta.”

“Hỗn trưởng! Ta sinh ra trước!”

“Hừ, hai ta lớn lên giống nhau, người chỗ nào so với ta lớn hơn?! Nói không chừng trong lúc lẫn lộn giang hồ, ta cảm giác ta so với người thành thực hơn nhiều! Người có phong độ của lão đại sao?”

“Vây...biện pháp cũ!”

“Được! Biện pháp cũ!”

Không biết hai người thương lượng như thế nào, Cuối cùng lão đại Tiết Lãnh chiếm thượng phong, đắc ý cúi đầu cười, thân thể phóng lên cao, tại trong đêm thân hình kỳ dị xoay vài cái, liền biến mất không gặp.

Tiết Phi chán nản lắc đầu, thân hình một lần nữa ẩn vào trong bóng đêm. Trước khi thân thể biến mất, hướng phía phòng của vị Lăng gia thiếu gia bây giờ còn đang phát sáng nhìn thoáng qua, trong miệng “phi” một tiếng.

Bên trong phòng, Lăng Thiên cùng Lăng Kiếm nhìn nhau, cùng thấy được đối phương trên mặt che dấu không được ý cười.

Mặc dù cách xa nhau, hai người nói chuyện thanh âm cũng là cực thấp, nhưng Lăng Thiên cùng Lăng Kiếm nội lực cũng đã bắt phạm, hơn nữa Lăng Thiên công lực tu vi vượt xa Tiết huynh đệ, nên mỗi một chữ một câu đều là nghe được rõ ràng minh bạch.

“Hai gia hỏa này, thoát nhìn dường như hai khối băng, nguyên lai còn có mặt tốt đùa giỡn như vậy. Khá thú vị, a Kiếm, xem ra chúng ta nên thường thường gây xích mích cho hai người bọn họ đấu võ mồm một phen, xem làm trò cho đã ghiền.” Lăng Thiên chế nhạo cười nói.

“Ha ha!” Lăng Kiếm cơ hồ nuốt cả rượu vào trong lỗ mũi, hai người nọ nói chuyện mặc dù nghe thấy được, cũng không có cảm giác gì, nhưng một câu nói này của Lăng Thiên, lại làm hắn đột nhiên có một loại xúc động cười to.

Bên ngoài tựa hồ càng ngày càng loạn cả lên. Hai người vừa lại đợi một hồi, Lăng Thiên đột nhiên đứng dậy, nói: “Lúc này không sai biệt lắm, trong khoảng thời gian này, tình nhuệ của Dương gia có thể đã toàn bộ xuất động, Lăng Kiếm, chúng ta đi xem một chút thực lực ẩn dấu của Dương Không Quân!”

Lăng Kiếm cười ha hả, giơ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, tùy ý đứng dậy theo.

Cửa sổ không tiếng động mở ra.

Hai bóng đen gần như giống nhau rất nhanh, thân thể mới ra, liền đã biến mất tại trong bóng đêm, giống như đột nhiên trong lúc đó, hai người tại trong bóng đêm như vậy hoàn toàn dung hòa...

Một cổ hương phong, bao bọc một thân ảnh yếu diệu tiến vào bên trong phòng, đúng là Lăng Thần. Chậm rãi đi tới bên giường, nâng y phục Lăng Thiên mới vừa thay lên ôm vào trong ngực, trên mặt nổi lên nụ cười ôn nhu thỏa mãn. Tay khẽ vung lên, ngọn đèn phụt tắt.

Lăng Phủ, lại chìm vào bóng đêm dày đặc.

Dưới màn đêm rong ruổi, lướt cùng với gió, Lăng Kiếm đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác thoái mái đã lâu.

Rốt cục đã có thể lần nữa cùng công tử cùng nhau hành động!

Lăng Kiếm cảm giác về tới mười năm trước, tại mỗi lúc nhìn thấy công tử, đột nhiên tâm lý an định xuống. Cảm giác được chính mình không bao giờ là không còn chỗ dựa, không bao giờ là không nhà để về; mười năm qua, hai người cùng một chỗ, mọi chuyện trong lòng Lăng Kiếm chậm rãi lướt qua. Trong lòng nhất thời có chút ấm áp dào dạt, băng lãnh như mình lại còn có thể có cảm giác ấm áp dào dạt giống như thế này, thật sự rất thoải mái.

Lăng Thiên cũng không biết, có lẽ ngay cả tự thân Lăng Kiếm cũng không biết. Từ bảy năm trước Huyết Hoa Đường toàn quân bị diệt dưới kiếm của Lăng Kiếm, kể từ khi đó Lăng Kiếm, mục tiêu cả đời đó chính là Lăng Thiên, vì Lăng Thiên làm việc! Vì Lăng Thiên giết người! Lấy tánh mạng chính mình bảo vệ Lăng Thiên! Nó đã trở thành nguyện vọng duy nhất để Lăng Kiếm sinh tồn tại thế giới này!

Trong lòng Lăng Kiếm, địa vị của Lăng Thiên là chưa người nào có thể thay thế, Lăng Thiên là đại ca mình, huynh trưởng, tay chân, thậm chí là thần trong lòng Lăng Kiếm!

Nhìn Lăng Thiên cùng mình sóng vai mà đi, thân pháp tiêu sái không nhanh không chậm, cũng không tận lực duy trì khoảng cách, nhưng lại cũng không toàn lực triển khai thân pháp, miễn cho chính mình gặp khó khăn. Lăng Kiếm lần nữa cảm thấy chính mình cùng công tử trong lúc đó có chênh lệch thật lớn. Không khỏi trong lòng âm thầm thề, nhất định phải càng thêm cố gắng để tăng lên thực lực của chính mình, như vậy, mới có thể vì công tử làm việc càng nhiều!

Phía trước, xuất hiện thân ảnh Tiết Lãnh.

Hai người nhìn nhau cười. Vốn là đi theo người này tới, nếu phát hiện tung tích của hắn, như vậy để cho người này ở phía trước dẫn đường.

Đêm khuya trên đường cái, không ngừng có một đội hắc y nhân xuyên qua xuyên lại, hoặc vào khách sạn tuần tra, hoặc lục soát nhà dân, tiếng kêu gà bay chó sủa toàn thành đều nghe thấy.

Thỉnh thoảng có một hắc y nhân búng người lên đỉnh phòng, nhìn ra xa chung quanh. Điều này cũng khiến cho Lăng Thiên Lăng Kiếm cùng với Tiết Lãnh ở phía trước càng thêm cẩn thận.

Dương gia triển khai mặt trận to lớn, không chỉ có Lăng Kiếm tuyệt đối không ngờ, mà là Lăng Thiên cũng cảm giác được ngoài ý muốn thật lớn.

Tiếng vó ngựa chinh tề vang lên, thanh thế rất lớn, một cổ khí thế uy nghiêm mơ hồ đập vào mặt mà đến. Lăng Thiên tỉ mỉ lắng nghe bên trong, bất ngờ phát hiện, mặc dù đội kỵ binh này nhân số đông đảo, đủ khoảng năm trăm người cũng không chừng, nhưng tiếng chân lại là chinh tề vô cùng. Cứ như là các con ngựa đồng thời cất bước, đồng thời hạ móng vậy, đem kỵ binh huấn luyện đến mức này, đã không thể đơn thuần là dùng huấn luyện để hình dung, thẳng thắn phải nói là thần kỹ!

“Chú ý, Lăng Kiếm, lập tức để ý đội kỵ binh này, rất có thể đó là thực lực cực mạnh Dương Không Quân vẫn giấu ở trong tay – Thiên Dao Thần Binh, cũng là đối tượng mà chúng ta trước nay không tìm được tin tức trọng yếu nào. Chú ý xem một chút thực lực của những người này. Bọn họ sẽ là đệ nhất đối thủ của Lăng phủ biệt viện chúng ta.” Lăng Thiên thấp giọng nói.

Lăng Kiếm sắc mặt thâm trầm, ngưng mắt nhìn phía dưới phốc chậm rãi nói: “Quân đội như vậy, có thể nói là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Đồng dạng là từ trong viện lấy mẫu năm trăm người cùng đội người này đối

chiến mà nói, chỉ sợ là cực kỳ thảm thiết lưỡng bại câu vong! Thậm chí chúng ta một phương thua nhiều hơn thắng!”

Lăng Thiên đồng dạng quan sát đội kỵ binh này, sắc mặt của người, khí sắc của ngựa, nhân mã phối hợp, một điểm cũng không có buông tha bỏ qua; nghe xong Lăng Kiếm nói, Lăng Thiên chậm rãi lắc đầu: “Người lần này phân tích rất có đạo lý, nhưng đối lập như vậy cũng có giới hạn trong bộ chiến, nếu là thật sự quyết chiến, năm trăm người này ít nhất có thể đấu với một ngàn người của Lăng phủ biệt viện. Mà Dương Không Quần lại có tầm ba ngàn kỵ binh như thế này!”

“Ba nghìn người?!” Lăng Kiếm sắc mặt hơi đổi!

“Những người này nếu là một chọi một cùng binh mã biệt viện ta, tất bại không nghi ngờ! Nhưng nếu luận về cách phối hợp, binh mã biệt viện lại xa xa không bằng, Mà trên chiến trường, trọng yếu nhất, đó là phối hợp. Nếu muốn huấn luyện ra kỵ binh như vậy, không có mười năm tám tháng thời gian, tuyệt không thể làm được! Cho nên, có thể đó là lực lượng chủ chốt của Dương Không Quần.

Lăng Thiên còn đang cẩn thận quan sát đội kỵ binh này, chậm rãi nói: “Người xem bọn hần người với người, người cùng ngựa, ngựa cùng ngựa trong lúc đó phối hợp ăn ý, Lăng Kiếm, cái này, đó mới là thứ đáng sợ nhất! Đối phó một quân đội như vậy, chỉ có một biện pháp, đó là chia lẻ chúng ra để phá. Nếu là trước mặt đối cứng, sẽ phải trả giá rất lớn!”

Lăng Kiếm trong mắt bắn ra sát khí dày đặc!

115. Chương 44: Thử Dò Xét Như Thế

Năm trăm người đồng thời xuống ngựa, chỉ là phát ra một thanh âm chỉnh tề “kịch” xuống đất. Xa xa, tựa hồ như người dẫn đầu đang nói gì đó. Chớp mắt trong lúc đó, vài trăm người hóa thành các chiếc bóng, hướng về các phương hướng nhanh chóng rời đi, lưu lại một tiểu đội, để trông coi ngựa

Lăng Thiên trên mặt lộ ra một nụ cười xấu xa, “ta đến kiểm tra một chút, xem chiến lực của bọn họ như thế nào.”

Lăng Kiếm nóng lòng muốn thử, nói: “Công tử, đợi ta đi với!”

Lăng Thiên thân thủ vội vàng ngăn cản thân thể hần sắp nhảy ra, thấp giọng nói: “Lần này người không cần phải đi; người là người người lúc trước đánh chết Nam Cung Nhạc, thân hình vóc dáng, thực lực mạnh mẽ đã có điều bộc lộ, không nên ra tay lần nữa, bọn họ có thể sẽ đối chiếu với vết kiếm thương trên các xác chết, có thể sẽ đoán ra người. Như vậy sẽ không hay lắm, phải gia tăng điểm ngoài ý muốn vào thì chơi đùa mới càng thêm tốt. Lần này nhìn công tử gia của người chơi trò “đơn đao hội”, xem ta cấp cho lão tiểu tử Dương Không Quần nọ chút mê hồn dược lần nữa, để cho hần càng hồ đồ thêm một chút, lúc này mới đã ghiền.” Vừa nói vừa cười hắc hắc, hướng về phía trước lao đi.

Lăng Kiếm mắt nhìn theo, có chút ấm lòng. Tại phương hướng kia, loáng thoáng một bóng người cẩn thận giấu mình trong bóng đêm, không phải ai khác, chính là “lão đại” Tiết Lãnh! Giờ phút này, dưới ánh trăng thân thể Tiết Lãnh có chút di động, tựa hồ có ý tứ rời đi.

Tiết Lãnh dọc theo đường đi cẩn thận, cố hết sức dỏng hai tai lên, trộm nghe người phía dưới nói chuyện. Hần liên tục nghe lén mấy lần, mới nghe được hoàn chỉnh đại khái sự kiện.

Nguyên lai là Nam Cung thế gia tam công tử Nam Cung Nhạc đặc biệt đến Dương gia cầu hôn, buổi tối hôm nay bị một cao thủ thần bí ám sát trong đường phố, Dương Không Quần rất là tức giận, Dương gia dốc hết toàn bộ lực lượng thể lực, toàn lực truy tìm hung thủ!

Thấy việc này cùng với Ngọc gia của mình, còn có tước địch Thiên Phong Chi Thủy cũng không có nửa điểm quan hệ, tất nhiên là chẳng nên theo dõi việc người dưng, Tiết Lãnh đã hoàn toàn yên tâm, chuẩn bị tìm một cơ hội trở về Lăng phủ, thủ hộ tiểu công chúa. Hết lần này tới lần khác hần vì thám thính tin tức, định một đường xông vào phạm vi vị trí trung tâm nơi Dương gia đang lục xét, tuy có cơ hội rời đi, nhưng tội gì phải mạo hiểm, chẳng may chính mình mang phiền phức đến trên người tiểu công chúa, như vậy chính mình có chết trăm ngàn lần cũng không đủ để chuộc tội.

Đang tự định kế thoát thân ở trong lòng, liền vào lúc này, một đội hắc y nhân chính tề chậm rãi đi tới, Tiết Lãnh mặc dù ở cao cao trên đỉnh phòng, nhưng cũng cảm thấy đội người này trầm ngưng sát khí! Rõ ràng là một đội quân bách chiến, sát phạt quả quyết! Tiết Lãnh trong lòng lại càng căng thẳng, nguyên lai Dương gia dĩ nhiên lại có một đội ngũ tinh nhuệ như vậy tồn tại! Những người này nếu chỉ có tám mươi người hẳn còn không đặt ở trong mắt, nhưng một đám người này chỉ sợ không dưới mười người, Nếu Tiết Lãnh để bại lộ hành tung, hoàn toàn có thể khiến hắn lâm vào khổ chiến! Nghĩ tới đây, thân thể Tiết Lãnh vội vàng hướng vào bóng đêm định lẫn mất.

“Rắc! Rắc! Rắc!” Ba viên ngói ở bên người Tiết Lãnh vỡ ra! Âm thanh thanh thúy tại đêm khuya yên tĩnh xa xa truyền đi ra ngoài, Tiết Lãnh sợ đến hồn vía lên mây.

Là tên quỷ tướng khuyết đức đáng chết nào ném mái ngói đến bên người lão tử?! Tiết Lãnh cơ hồ liền muốn mắng to ra khỏi miệng.

Nhưng hắn bây giờ đã không có thời gian oán hận, hành tung lần này đã bại lộ, đại sự không ổn! Xa xa, mấy tên hắc y nhân phóng mình như bay, đập nóc nhà như đất bằng phẳng, nhanh chóng chạy tới.

“Nằm ở chỗ này!” Phía dưới một người lên tiếng hô to! Vù vù vài tiếng, vài tên hắc y nhân đã nhảy lên phòng. Ánh dao nguyệt quang, sáng như một mảnh tuyết, chiếu vào Tiết Lãnh, từ trên đầu bổ đi xuống.

Tiết Lãnh còn chưa kịp buồn bực cảm thán, thân thể nhanh chóng phiêu khởi, trường kiếm như tuyết rút ra khỏi vỏ, vẩy ra một luồng sáng bạc, đương đương đương vài tiếng giòn vang, Tiết Lãnh đã đánh binh khí văng sang một bên, đồng thời thân thể cấp bách vọt về phía sau.

Tiếng kim nhận phách không tại sau đầu vang lên, thế tới rất cấp bách, đao mãnh lực đại; Tiết Lãnh không kịp quay đầu lại, một kiếm vẩy ngược lại, “thương”, kim thiết giao kích có tiếng vang dội rất to. Tiết Lãnh đồng thời trong lòng thở dài, thân thể liền phóng xuống phía dưới ngã tư đường đi xuống.

Mặc dù biết rõ mục đích chủ yếu của đối phương chính là đem mình bức rơi vào đỉnh phòng (mái nhà), nhưng chính mình bây giờ lại không có lựa chọn nào khác! Quả nhiên là “Sai một nước, hỏng cả bàn cờ”!

Bây giờ Tiết Lãnh đã xác định, mới vừa rồi người ở trên mái ngói nhất định là hung thủ chính thức, ít nhất cũng là đồng đảng hung thủ không thể nghi ngờ.

Thân thể còn chưa rơi xuống đất, mười mấy cây đại đao đã mang theo tiếng gió vù vù hướng trên người Tiết Lãnh bổ xuống, Tiết Lãnh thân thể giữa lúc hạ xuống, trong tay trường kiếm một chiêu “Dạ chiến bát phương” quay vòng quanh thân thể một tầng kiếm hoa, đem đại đao che ở ngoài vòng tròn, hai chân rốt cục đứng vững rơi xuống đất.

Hơn mười tên hắc y nhân đưa hắn bao vây xung quanh, trên đỉnh phòng thì có cao thủ trấn giữ, hoàn toàn phủ kín mỗi một đường chạy của Tiết Lãnh

Vừa mới trải qua một phen giao thủ, Tiết Lãnh đã biết, trên đỉnh phòng vài người công lực không kém, mặc dù một hai người liên thủ không phải đối thủ của chính mình, nhưng nếu thật sự chém giết lại là phiền toái thật to. Về phần phía dưới mười mấy người, bất quá chỉ là đám quân tinh nhuệ so với binh lính bình thường mạnh mẽ hơn một ít, mặc dù cũng không phải là võ học cao thủ gì, nhưng từ ánh mắt, động tác các phương diện của bọn họ xem ra, những người này tất cả đều là quân trung tử sĩ, tất cả đều là dũng cảm không sợ chết. Trên dưới giao kích, hơn nửa nhóm người tử sĩ này, chính mình nếu muốn thoát thân, sợ rằng hơi bị khó khăn.

Phiền toái nhất chính là, cao thủ khác của đối phương giờ phút này tất nhiên cũng đang cuộn cuộn không ngừng chạy tới! Một khi đối phương tám mặt hợp vây, như vậy coi như mình có thông thiên chi lực, tối nay hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

Nghĩ tới đây, Tiết Lãnh ánh mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt. Đã như vậy, liền tốc chiến tốc thắng vậy!

Trường kiếm theo thân thể Tiết Lãnh chuyển động, ‘độc long bàn nộ’ đâm ra. Một chiêu này, không hề có nửa điểm hoa mỹ, mà là một kiếm tất sát! Mặt trước hắc y quân sĩ còn chưa kịp tới phản ứng, trường kiếm xuyên ngực mà vào. Người nọ hai mắt nhất thời giãn dãn, đã trúng kiếm thân thể dĩ nhiên không lùi mà tiến tới, dùng hết khí lực toàn thân cuối cùng, toàn lực hướng về Tiết Lãnh vọt lại. Tiết Lãnh trường kiếm vừa

vận rút ra, liền đâm vào cổ họng một gã địch nhân phía sau, tên trước mặt ngực thũng một lỗ máu lớn nhào tới giang hai tay hướng hấn ôm đến, trong miệng có tiếng ‘ọc ọc’, máu tươi đã bắt đầu chảy ra từ ngũ quan

Quân tử sĩ này cùng hộ vệ bình thường hoặc là nhân vật võ lâm căn bản khác nhau ở chỗ, trong quân tử sĩ, tùy thời đối mặt với cái chết, mỗi người đều có một loại dũng khí vui vẻ dũng cảm đối mặt với tử vong, vậy thì cho dù rằng chết, cũng nên vì địch nhân tạo ra phiền toái trí mạng, cũng phải giúp đồng bọn chiến hữu của mình tạo nên một cơ hội giết chết địch nhân! Ngay cả chết, vậy cũng phải tạo nên một cơ hội!

Tiết Lãnh thần sắc không chút biến đổi, mặt lạnh như nước, thân thể chợt lóe, một cước đá ra trúng ngay gã đại hán sắp chết đang lao tới kia. ‘Bốp’ một tiếng, tên kia ngã xuống đất, tại trong nháy mắt này, Tiết Lãnh cũng đã xuất ra liên tục ba kiếm, chặt tay hai gã địch nhân, mặt khác một kiếm lại xỏ xuyên qua đầu một gã đại hán hắc y! Kiếm pháp sắc bén, có thể thấy rõ.

Xa xa nổi lên tiếng huýt liên tiếp, không ngừng có cao thủ hướng bên này chạy lại. Nguyên bốn vài tên hắc y cao thủ canh giữ ở trên mái nhà, vừa thấy tình hình không đúng, ngửa mặt lên trời huýt sáo dài một tiếng, phát ra tin tức, liền nhao nhao nhảy xuống, gia nhập vây công Tiết Lãnh bên trong.

Vài người vừa xuống tới, Tiết Lãnh nhất thời áp lực đại tăng. Nguyên bốn vừa đánh vừa lùi, đã rời khỏi khoảng cách mấy trượng, nhưng vài người này xuống tới, Tiết Lãnh dĩ nhiên một bước cũng không lui được.

116. Chương 45: Thoát Thân.

Lăng Kiếm hai tròng mắt phát ra quang mang cuồng nhiệt, nhìn phía dưới long tranh hổ đấu, hận không thể giờ phút này người bị vây quanh ở chính giữa đó là mình, có thể lại được đại sát một phen!

“Không sai biệt lắm, chờ bọn hắc y chạy tới, Tiết Lãnh hoàn toàn xong hết rồi. Cơ bản, thực lực của cao thủ Dương gia chủ yếu cũng chỉ bảy bảy tám tám thôi, cũng không có gì hơn cái này! Không hổ là bảo bối lão thất phu dường như cất giấu nhiều năm như vậy! Lăng Kiếm, người đi giúp hắc y chạy, nhưng chỉ được một kích phải trúng toàn thân trở ra, không được ham chiến.” Lăng Thiên thần nhiên an bài nói.

Lăng Kiếm hăng hái bừng bừng đáp ứng một tiếng, gương mặt trắng vì hưng phấn mà đỏ ửng.

Một tiếng huýt sáo xé gió bắn ra, Lăng Kiếm vâng lệnh cả người quỷ mị từ trên cây vọt xuống, như tia chớp vọt qua khoảng cách xa gần mười trượng, mọi người vây công Tiết Lãnh còn chưa kịp làm ra phản ứng, thân ảnh thần nhiên mà lại phiêu hốt đã xuất hiện tại phía sau nơi mọi người kịch chiến. Thân thể kỳ dị quay mấy vòng, kiếm quang chợt hiện lên vài nhát, đã có vài tên hắc y nhân ứng với kiếm mà ngã, khí tuyệt thân vong.

Đây mới là thủ đoạn chính thức của Lăng Kiếm! Làm một thích khách, quan trọng nhất cần có tuyệt kỹ! Một kích phải trúng, một kích tuyệt sát

Làm một sát thủ ưu tú, coi như là có hai trăm phần trăm nắm chắc, cũng tuyệt sẽ không dễ dàng cùng địch nhân chánh diện đối mặt! Đây là câu nói Lăng Thiên thường dạy Lăng Kiếm nhất!

Bây giờ Lăng Kiếm biết chuyện khẩn cấp, thời gian mình lưu lại cũng không nhiều, phải tốc chiến tốc thắng, cơ hồ đem thân pháp và kiếm pháp mình cũng phát huy tới cực hạn, thân thể phiêu hốt, kiếm không dễ dàng ra tay, nhưng một khi ra tay, nhất định là địch nhân không thể nào né tránh, không thể chống đỡ được cái chết, nhanh chóng thu hoạch một mạng người!

Tiết Lãnh kiếm quang liên miên, bị vây ở giữa, hơn mười cao thủ hắc y điên cuồng tiến công vây bắt hấn, tại vòng chiến bên ngoài, Lăng kiếm tựa như một chiếc bóng vô hình quỷ mị, phiêu hốt bất định, vừa thoáng thấy phía trước đã lại vọt ra sau, kiếm quang xuất quỷ nhập thần, thân pháp thiên biến vạn hóa!

Cường viện tại lúc nguy cấp trước mắt đến! Tiết Lãnh đã gần kề tuyệt địa đột nhiên lấy được sinh cơ, bất giác tinh thần đại chấn, xoát xoát xoát liên tục mười chín kiếm dày đặc không hề hở liên miên xuất ra, nhất thời hắc y nhân thể công trì trệ; cơ hội!!

Lăng Kiếm lại đem thân pháp đề thăng đến cực hạn, xông vào giữa, kiếm ra như gió, tùy tay mà đâm; mọi người đều tưởng rằng hắc y muốn xông lên giúp tạo cơ hội cho Tiết Lãnh thoát thân, làm sao nghĩ đến mục tiêu chính thức của hắc y dĩ nhiên là ba người phía sau. Bất ngờ không kịp đề phòng, ba người cổ họng đồng

thời bị xuyên thủng, máu tươi bắn nhanh ra. Vòng vây nhất thời xuất hiện một khoảng trống lớn! Lăng kiếm cùng Tiết Lãnh tại nơi thi thể của ba người còn chưa ngã xuống mặt đất trong nháy mắt, lao qua, đồng thời phi thân xông lên nóc nhà!

Giờ phút này, đám Dương gia cao thủ đã chạy tới khoảng cách gần nơi này tầm trong vòng mười trượng! Hai người không dám chậm trễ, Lăng Kiếm phía trước, bay vút lên trên, mục tiêu đúng là đại thụ mà Lăng Thiên ẩn thân, Tiết Lãnh theo sát chặt hất, hai người giống như hai cánh chim, trong lúc đó chợt lóe đã tới trên cây rồi.

Trước chỗ hai người đặt chân, bất ngờ đã có vài tên hắc y nhân xuất hiện.

Lăng Kiếm mang theo Tiết Lãnh, không dừng lại chút nào, mũi chân điểm trên thân cây một cái, lại bay vút ra.

Các cao thủ Dương gia đều gầm lên, phi thân chạy tới. Cơ hồ bám sát tại phía sau hai người, như giò bám tổng xương theo sát không tha.....

Mắt thấy mọi người sẽ bay đến trên cây đại thụ để mượn lực, đúng lúc này, trong đám tán lá cây rậm rạp đó đột nhiên lóe ra vạn điểm ngân quang, nhất thời cả một màn mưa ngân châm phát ra ! Đủ che kín đường đi tới của đám người đuổi theo!

Đang ở giữa không trung, khi lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, mắt thấy lần nữa sắp bay lên đại thụ, thời khắc này tâm lý đúng là sẽ buông lỏng, nhưng đúng lúc này gặp một đám ám khí đoạt mệnh phóng ra! Đây quả là cực kỳ tinh diệu. Cũng quả là ranh mãnh cực kỳ! Đám cao thủ đều trong lòng mắng to, từ tiếng những ngân châm bén nhọn rít lên trong không khí có thể nghe ra, võ công người này chỉ có cao hơn hai người mới vừa đào tẩu, tuyệt không thể dưới hai người đó! Tuyệt đối nghĩ không ra đối phương đã đào tẩu, dĩ nhiên còn lưu lại một cao thủ vô cùng cao minh đến cản phía sau!

“Hả! ... ai da!” Bất ngờ không đề phòng, Dương gia cao thủ đến sau đều trúng chiêu, hoặc trên mặt, trên người, trên tay chân, càng có mấy người xui xẻo gặp quỷ, bị ngân châm tinh tế trực tiếp cắm vào trong hai mắt, nhất thời, cả đám cao thủ Dương gia đều rơi xuống!

Hai lão giả mặt ngựa lao tới đầu tiên, bách mang trong tay áo bay lên, dòn dập ngưng tụ công lực thân mình, thật vất vả đem ngân châm bắn tới chặn lại gần một nửa, thân thể tại giữa không trung cũng không thể nào mượn lực nữa, thở dài một tiếng, tung mình hạ xuống. Định thần nhìn lại, sắc mặt đều đại biến. Vài cây ngân châm tinh tế xuyên thấu tại trên ống tay áo mình lờ lờ sáng lên trong bóng tựa hồ hướng hai người mà chĩa cười... Lấy hai người nội lực tinh tu hơn mười năm quán chú tại trên ống tay áo, ống tay áo trình độ cứng rắn không thua gì da thuộc, dĩ nhiên lại bị một vài ngân châm thật nhỏ nhìn gió thổi cũng bay xuyên thủng!! Hai người không khỏi đồng thời hít một ngụm khí lạnh!

Trên đời lại có võ công như thế! Trên đời lại có cao thủ như thế!!

Người này là ai???!!

Ở giữa tàng cây um tùm, một thân ảnh như chim ưng bay vút lên, tại giữa không trung thân thể khê chuyển, sau đó như lưu tinh phi đạn, tử điện đằng không, chớp mắt liền nhanh chóng mất đi tầm hơi

Mọi người trơ mắt nhìn hắt rời đi, đúng là không dám ngăn trở! Lại càng không có dũng khí truy kích!

Gió thổi lạnh lạnh, ánh trăng thê lương..Trên mặt đất, tàn thi khắp chốn, máu chảy tràn lan, có vài tên hắc y nhân hai tay ôm hai con mắt, lớn tiếng kêu thảm, trong thanh âm tràn đầy tuyệt vọng! Giữa khe hở kẽ tay, những tơ máu tinh tế không ngừng lộ ra, hội tụ thành từng giọt từng giọt tiên huyết, chậm rãi rơi xuống....

Tiết Lãnh tìm được đường sống từ trong chỗ chết, thân thể mặc dù còn đang bay, nhưng vẫn cảm giác được trái tim nhảy lên thành thịch! Đối với gia hỏa trước mặt này trong lòng thật sự là vô cùng phức tạp, nếu không phải tên gia hỏa này, chính mình có lẽ sẽ không bị người ta phát hiện, chính là hắn đã ranh mãnh ném ba mảnh ngói, khiến mình bị cuốn vào chuyện thị phi.

Nhưng cũng lại là hắn, ngay lúc mình nguy cấp, phi thân tới, lại đem mình cứu ra! Đối với việc người này tại sao làm như vậy, Tiết Lãnh trong lòng nhất thời hồ đồ muốn chết!

Hoàn toàn không thể xét theo lẽ thường mà giải thích. Hành vi như vậy, có thể nói là hành vi điên cuồng cũng không sai! Tiết Lãnh trong lòng buồn bực cực độ, nhưng vẫn muốn lễ phép cảm tạ một chút.

“Bằng hữu, đa tạ tương cứu...”

Tiết Lãnh chưa nói xong, đã thấy thân thể hắc y nhân trước mặt mình đột nhiên gia tốc, trong nháy mắt đã cùng mình kéo gần cự ly. Hai người vốn là một trước một sau, cách tuyệt không đủ một trượng, nhưng hắc y nhân lần này phát lực, lại nhất thời kéo gần cự ly ngoài bảy trượng, hơn nữa khoảng cách lại đang không ngừng gia tăng!

Tiết Lãnh biết đối phương không muốn cùng mình nói chuyện, loại hành vi này, hẳn phải đã biểu lộ rõ thái độ. Trong lòng bùi ngùi thở dài, thân pháp chậm lại, trong nháy mắt ẩn nặc hành tung, chuẩn bị lạng lẽ chạy về Lăng phủ. Nếu là giờ phút này mình lại bại lộ hành tung, vậy có thể hết sức gay go, không chỉ có thể sẽ liên lụy tiểu công chúa, còn có thể làm cho Lăng gia hãm nhập hỗn loạn.

Thanh âm xa xa rất nhỏ truyền đến, nhưng là rõ ràng vô cùng, trực tiếp truyền trong tai mình: “Bắc Ngụy Ngọc gia cao thủ, quả nhiên bất phạm, sau này hữu duyên, hẹn tái hội!”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh hắc y nhân nọ đã biến mất, không còn thấy bất cứ tầm hơi gì nữa.

Tiết Lãnh trong lòng cười khổ một tiếng thầm nghĩ: “Người cũng làm hại ta khổ, lần sau gặp lại, thật không biết như thế nào đối mặt với người, đến lúc đó đến tột cùng rút kiếm đấu nhau hay là cảm tạ ân cứu mạng, giờ phút này thật đúng là không đoán được.” Xoay người nhập vào trong bóng đêm, biến mất không thấy.

Lăng Thiên tâm tình dương dương tự đắc trở về tiểu viện, tối nay hẳn triệt để nhận định chuẩn xác thể lực của Dương Không Quân! Đối với việc làm sau này, sẽ có trợ lực rất lớn! Hiểu rõ đối phương, chính mình sẽ nắm phần thắng càng chắc hơn.

Lăng Thiên tiến vào phòng mình, Lăng Thần trong phòng đã cảm thấy Lăng Kiếm trở về, lẳng lặng mà thấp ngọn đèn, mỉm cười nhìn Lăng Thiên, nhìn thấy hắc trên mặt có vẻ hưng phấn, Lăng Thần liền biết hẳn đi lần này không tệ, có lẽ thu hoạch rất nhiều.

117. Chương 46: Bắc Ngụy Thái Tử

Lăng Thiên kinh ngạc nhìn nàng, nhìn thiếu nữ đêm khuya ở trong phòng mình lẳng lặng chờ mình quay về, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm động nồng đậm cùng yêu thương thật sâu. Không khỏi tiến lên từng bước, đột nhiên một tay ôm lấy Lăng Thần vào lòng, Lăng Thần còn chưa kịp nói chuyện, liền cảm thấy Lăng Thiên đột nhiên cúi đầu, hôn thật sâu lên chính đôi môi mình!

Lăng Thần nhất thời cả người cứng đờ, trong lòng một trận bối rối, tiếp theo liền cảm thấy một sự ấm áp ngọt ngào. Biết Lăng Thiên dưới sự hưng phấn, tình cảm có chút không tự kìm hãm được, càng cảm thấy hiểu được sự vui mừng trong lòng Lăng Thiên! Toàn thân không khỏi thả lỏng, đôi tay ngọc mảnh khảnh hướng về sau thắt lưng Lăng Thiên, từ từ buộc chặt, đem nam nhân mình yêu này ôm chặt lấy. Để cho mình cùng hắn chia sẻ giây phút vui sướng này...

“Cách...” Cửa sổ lại một lần nữa lạng lẽ mở ra, Lăng Kiếm tiến vào, so với Lăng Thiên thì quay về chậm hơn, liếc mắt một cái liền chứng kiến một màn này, vội vàng quay đầu lại. “Ta không thấy, ta cái gì cũng không thấy hết!”

Lăng Thần vô cùng xấu hổ, dùng sức đẩy, nhất thời đem mình cùng Lăng Thiên tách ra, thở hổn hển, vẻ mặt đỏ bừng, cái đầu xinh đẹp cơ hồ muốn cúi thấp xuống tận ngực, con ngươi trong mắt vừa ngượng ngùng, vừa tức giận, vừa vui vẻ, trong lúc nhất thời trăm vị hỗn tạp, đứng ngây người.

Lăng Thiên không nghĩ tới tại thời khắc mấu chốt, Lăng Kiếm dĩ nhiên đột nhiên trở về, không khỏi cười khổ không được, lắc đầu nói: “Lăng Kiếm, người quấy rầy chuyện tốt của của công tử ta, còn không mau tiến đến chịu phạt, nhìn bộ dáng người bây giờ, đầu ở trong phòng, thân thể lại ở ngoài cửa sổ, không phải chán đời rồi chứ? Thần nhi xem có phải hay không?”

Lăng Thần miễn cưỡng kìm chế xấu hổ trong lòng, ghé mắt nhìn lên, không khỏi “hi hi” một tiếng nở nụ cười, chợt lại cảm giác được không nên cười, không khỏi hung hăng giậm chân trên mặt đất kim loại, cái eo nhỏ nhắn xoay một cái, “ưm” một tiếng, liền mang khuôn mặt đỏ bừng chạy ra ngoài...

Lăng Kiếm nhẹ nhàng mà vào, cười ha ha, nói: “Công tử, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng nữ nhân của Thần nha đầu đáng yêu như thế, công tử quả nhiên thủ đoạn rất cao minh.” Hắn cùng với Lăng Thần cũng xem như từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy không phải huynh muội, nhưng tình như chân tay, sớm đã biết tâm ý của Lăng Thần đối với Lăng Thiên, hôm nay nhìn thấy tâm nguyện của Lăng Thần rốt cục cũng được đền bù, cuối cùng thân có chỗ dựa vào, hơn nữa người nợ lại là công tử mà mình kính phục như thần, cũng biết công tử quyết sẽ không cô phụ Lăng Thần, tất nhiên là từ trong đáy lòng vì Lăng Thần mà cao hứng!

Lăng Thiên hừ một tiếng, nói: “Bây giờ người nhìn là đáng yêu, chờ ngày mai nàng hồi phục tinh thần lại, người sẽ cảm thấy nàng càng đáng yêu thêm gấp một trăm lần!”

Lăng Kiếm nhất thời lo lắng tỉnh ngộ, vẻ mặt đau khổ năn nỉ nói: “Công tử, trời cũng sắp sáng, nếu không thì ta nhanh chóng trở về đi thôi. Nếu là trời sáng Thần nha đầu gặp được ta, ta đây có lẽ sẽ thảm lắm, công tử cứu ta.” Âm lãnh sát thủ này cũng chỉ có tại trước mặt Lăng Thiên, Lăng Thần mới có được một mặt nhân tính hóa.

Lăng Thiên cười hắc hắc, nói: “Đó là chuyện của người. Hơn nữa, người không cho nàng hết giận, nàng sẽ ở trên người ta trút giận, vì công tử ta, người chịu hi sinh một chút vậy.”

Lăng Kiếm hú lên một tiếng quái dị, xoay người ra cửa sổ, chạy trốn chết...

Bắc Ngụy, hoàng cung.

Thái tử Ngụy Thừa Bình toàn thân xoay người lại: “Người nói cái gì? Ngọc gia tiểu công chúa tại Thừa Thiên? Tin tức là thật sao?”

“Đúng vậy! Thái tử điện hạ! Đây là thuộc hạ thật vất vả mới từ Ngọc gia lấy được tin tức chuẩn xác ra tới, Ngọc gia tiểu công chúa Ngọc Băng Nhan lúc này thật là đang ở trong Thừa Thiên du lịch!” Một gã trung niên thị vệ khom người đáp.

“A a a, Ngọc Băng Nhan, Thừa Thiên, hắc hắc, không sai không sai. Vậy nàng tại Thừa Thiên làm gì?”

“Nghe nói Ngọc gia tiểu công chúa bây giờ đang ở Thừa Thiên Lăng gia, theo Lăng gia công tử Lăng Thiên thân mật qua lại.”

“Lăng Thiên?! Chính là hoàn khố nhi tử của Thừa Thiên đại tướng quân Lăng Khiếu?”

“Không sai! Đúng là người này.”

“Ha ha, người này mệnh danh hoàn khố khắp thiên hạ, mười phần là hạng người bất hảo, không cần lo lắng, chỉ là một tên mặt trắng vô dụng mà thôi” Ngụy Thừa Bình nở nụ cười, khuôn mặt anh tuấn hiện ra nụ cười thâm trầm, “Mời Mạnh tiên sinh lập tức đến nơi này gặp ta.”

“Tuân lệnh, thái tử điện hạ.” Thị vệ lĩnh mệnh đi ra.

Mạnh tiên sinh, kỳ danh là Mạnh Ly Ca, chính là đệ nhất mưu sĩ thủ hạ của Bắc Ngụy thái tử Ngụy Thừa Bình, là người cẩn thận, thâm cơ thâm trầm, là trợ thủ đắc lực của Ngụy Thừa Bình, cũng là tâm phúc tín nhiệm nhất!

Không bao lâu, Mạnh Ly Ca vội vã mà đến, trường sam nho phục, tóc đen phơ phất, là một người trung niên văn sĩ tuổi chừng hơn bốn mươi. Hướng Ngụy Thừa Bình chấp tay hành lễ: “Không biết thái tử cấp bách gọi thuộc hạ, có chuyện gì quan trọng không?”

“Ha ha, Mạnh tiên sinh không nên đa lễ, hôm nay thỉnh tiên sinh đến đây, là có một việc, muốn nhờ tài của tiên sinh giúp Thừa Bình cho một cái chủ ý.” Ngụy Thừa Bình đã biết vị mưu sĩ tài trí kinh nhân, quả thật là đương thời đệ nhất nhân vật cao minh vô cùng, nếu như không phải chính mình ngày đó tự thân mời, cũng chưa chắc có thể được người này phụ tá, trong lời nói không chút nào dám cao ngạo.

Mạnh Ly Ca không nhanh không chậm ngồi xuống, đưa mắt nhìn Ngụy Thừa Bình, trên mặt hàm chứa nụ cười thần nhiên, trong tay quạt lông nhẹ lay động, tác phong vô cùng có khí độ của một thư sinh. Nếu là

lúc này Lăng Thiên nhìn thấy cái bộ dạng này của hắn, tất nhiên sẽ kinh hô hành lễ, sau đó hỏi một câu: “Tôn gia có phải là Gia Cát đại thần không? Nếu không tại sao quạt lông không rời tay?!”

Ngụy Thừa Bình lại cười nói: “Phía dưới vừa mới có người truyền đến tin tức, nói Ngọc gia tiểu công chúa nọ lúc này đang ở Thừa Thiên du lịch, trước mắt cùng Thừa Thiên hoàn khổ là Lăng Thiên thân mật gặp gỡ. Tâm ý của ta đối với Ngọc gia tiểu công chúa Ngọc Băng Nhan, Mạnh tiên sinh tất nhiên là biết rõ, bởi vậy trước tiên sinh lại đây, thương lượng đối sách một chút.”

Mạnh Ly Ca ha ha cười nói: “Thì ra là như thế.” Vừa lại nhú mày, nói: “Khoảng thời gian lần trước thái tử cầu hôn, đã bị Ngọc gia khéo léo từ chối phải không? Mỹ nữ Đại Ngụy ta đâu chỉ Ngọc gia tiểu công chúa một người? Thái tử là người dưới một người trên vạn người, có người đẹp nào mà không lấy được đây? Cần gì phải cố chấp đi tìm Ngọc gia tiểu công chúa nọ? Huống hồ, Ngọc gia tiểu công chúa cuối cùng cũng...”

Mạnh Ly Ca trong mắt lóe lên vẻ trí tuệ, như cười như không nhìn Ngụy Thừa Bình. Hắn hiển nhiên biết dụng ý chính thức của Ngụy Thừa Bình khi đau khổ dây dưa Ngọc băng Nhan, lúc này bất quá là thoáng nhắc hắn một chút, nếu muốn ta giúp người xuất lực, vậy người nên thẳng thắn thành khẩn tiếp đãi cho tốt. Có một số việc, cho dù người không nói, người khác cũng có thể nhìn ra được, như vậy sẽ không có ý nghĩa gì cả.

Ngụy Thừa Bình trên mặt có chút đỏ lên: “Không sai, tiên sinh trí tuệ siêu nhân, học cứu thiên nhân, tâm tư Thừa Bình như thế nào có thể giấu giếm được pháp nhãn của tiên sinh.”

Vi vi nhất đồn, vừa lại thở dài một tiếng nói: “Đương kim thiên hạ, đại loạn sắp nổi, Bắc Ngụy ta là một trong bảy đại quốc gia của Thiên Tinh đại lục, sẽ không thể tránh khỏi bị cuốn vào trong dòng lũ phân tranh thiên hạ, đến lúc đó hươu chết về tay ai, cũng còn chưa biết. Trước mắt mà nói, trên đại lục các thế lực đều có chỗ mạnh mẽ, ai cũng không có dũng khí nói chính mình có thể nắm chắc giành phần thắng cuối cùng

Mạnh Ly Ca chậm rãi vuốt cằm, nói: “Cho nên ý tứ của thái tử, muốn mang Ngọc gia lôi kéo về phía mình?”

118. Chương 47: Giang Sơn Chi Lệnh

Mạnh Ly ca ha ha cười: “Thái tử có thể nghĩ như thế, cũng là cơ trí, Ngọc gia nọ vốn tại Thiên Tinh đại lục địa vị cao cả, chưa bao giờ tham dự thiên hạ phân tranh, cũng không có tình huống cùng các đại thế gia khác có qua lại mật thiết, vẫn luôn lấy thái độ xử thế của một tông phái ẩn cư, nhất thiết lạnh nhạt đối mặt thế gian, nếu muốn bọn họ gia nhập tranh phách sống triều thiên hạ này, khó khăn! Khó khăn lắm!”

Ngụy Thừa Bình khổ não cười, nói: “Cho nên ta mới có chủ ý với Ngọc Băng Nhan, hừ hừ, nếu ta thật làm con rể Ngọc gia hắn, xem lão gia hỏa Ngọc Mãn Lâu này hắn có giúp ta hay không!”

Mạnh Ly Ca ha ha cười, nhưng lại không nói lời nào, trong lòng có chút không cho là đúng, loại ngàn năm thế gia này, hiển nhiên có kiên trì của hắn, đối với loại đại gia tộc này mà nói, nữ nhi trong gia tộc bất quá là một công cụ dùng để tăng cường thế lực gia tộc bằng việc cưới xin thôi, có ai sẽ vì một công cụ mang cả gia tộc đi đầu nhập vào? Thái tử hiển nhiên là suy nghĩ vô cùng đơn giản!

Ngụy Thừa Bình tại giữa điện thông thả đi hai bước, ngẩng đầu lên nói: “Tiên sinh có điều không biết, Ngọc gia tiểu công chúa Ngọc Băng Nhan nọ, trong trạch hệ đệ tử đồng lứa Ngọc gia, chỉ có nàng một người là thân nữ nhi. Hơn nữa,” Ngụy Thừa Bình đột nhiên dè thấp thanh âm, “Ta gần đây mới có được tin tức xác thực, Ngọc Băng Nhan thuở nhỏ thân mắc tuyết chứng thiên âm khóa mạch, Ngọc Mãn Lâu lão gia hỏa kia đối với nàng cũng không cách nào cứu vãn, nghe nói nàng được sủng ái cực kỳ. Ha ha ha ...”

“Ồ, thì ra là thế! Nếu là như thế này, có thể lấy Ngọc gia tiểu công chúa làm vợ, liền có thể mang Ngọc gia lôi kéo vào cũng chưa biết chừng!” Mạnh Ly Ca nhú mày nói. Trong miệng mặc dù nói như thế, trong lòng nhưng lại thật là cảm giác được việc này tính khả thi không lớn, nhưng nhìn thấy Ngụy Thừa Bình bộ dáng hăng hái bừng bừng, lời đã kích hắn định nói lại nuốt trở vào.

“Ta ngày hôm trước tại ngự thư phòng vì phụ hoàng xử lý quốc sự, nhưng lại vô tình trong hộp ngọc tử của phụ hoàng phát hiện một kiện bảo bối, cái bảo bối này, liền có thể đem thiên âm khóa mạch của Ngọc Băng

Nhan chữa cho tốt, hoàn toàn giải quyết vấn đề nan giải Ngọc Mãn Lâu đau đầu vài chục năm, nếu là khi đó cưới Ngọc Băng Nhan cho ta làm chánh cung thái tử phi, Mạnh tiên sinh, người đoán Ngọc Mãn Lâu sẽ như thế nào?” Ngụy Thừa Bình có chút đắc ý, tựa hồ có một loại cảm giác thiên hạ đều ở trong tay ta, vô cùng đắc ý...

‘Ta phỏng chừng Ngọc Mãn Lâu vẫn sẽ không đáp ứng tham dự chuyện loạn thế phân tranh này’. Mạnh Ly Ca trong lòng thầm nghĩ. ‘Nếu là Ngọc Mãn Lâu biết linh dược trên tay người thật có thể trị hết cho Ngọc Băng Nhan, nếu như bức hấn nóng nảy lên, phỏng chừng có thể mang cả hoàng cung san thành bình địa đoạt đi, cũng tuyệt sẽ không đáp ứng uy hiếp của người. Há để cho người ở đây đắc ý sao’.

Những lời này đương nhiên không thể nói ra khỏi miệng, chỉ là phụ họa theo Ngụy Thừa Bình nói: “Ồ, nếu thật có thể như thế, như vậy việc này thật đúng là nắm chắc nhiều hơn vài phần.”

Trong lòng thầm than một tiếng, lúc mới đầu nhìn thấy vị Thừa Bình thái tử này, cảm giác hấn có thể là kẻ biết chiêu hiền đãi sỹ, hơn nữa cũng biết được vài phần nhìn người, như là có điều kiện trở thành người làm đại sự, bất ngờ là sau một thời gian thân cận, càng ngày càng cảm giác được người này thật sự là không có khả năng thành đại sự! Chỉ ‘giống như’ một người có thể thành đại sự, cũng chỉ là ‘giống như’, cũng không phải là thật.

“Cái đồ vật này, gọi là ‘Giang Sơn Lệnh’,” Ngụy Thừa Bình từ trong lòng lấy ra một cái lệnh bài nhìn vừa giống vàng, vừa giống ngọc, ở trong tay ném qua ném lại, nói: “Đặt cùng một chỗ với miếng Giang Sơn lệnh này, còn có một quyển sách vàng. Trên mặt giới thiệu một thần bí tông phái, cùng một loại phương pháp liên lạc cực kỳ đặc thù! Thì ra, tại trên đại lục này, có một đám người như vậy, không tham danh lợi, không luyến sắc đẹp, nhưng lại chỉ cố chấp đối với thế gian tạp nghệ theo đuổi, chiêm tinh bói toán, vũ kỹ cơ quan mới có thể khiến họ trầm mê, lấy thế lực của bọn họ, mới là thiên hạ đệ nhất ẩn tông!”

“Thiên hạ đệ nhất ẩn tông?! Mạnh mẽ thật chưa từng được nghe, thỉnh thái tử nói rõ!” Mạnh Ly Ca đột nhiên nghe được một cái tin tức kinh người như vậy, có chút hứng thú hỏi.

“Cổ lão tương truyền, tông đó gọi là ‘Vô Thượng Thiên’, lai lịch thần bí khó lường, thực lực thần bí khó lường, vốn đối với thế gian đương quyền kiêng kỵ, chỉ là không người nào trong tông nguyện ý tạo ra danh tiếng, chứ thực lực thật sự siêu phàm nhập thánh!” Ngụy Thừa Bình nói.

“Siêu phàm nhập thánh?! Thái tử không khỏi đánh giá quá cao môn phái này chứ, nếu môn phái thật có thực lực này, như thế nào có thể kéo dài tới bây giờ? Sớm đã bị chư quốc liên thủ tiêu diệt!” Mạnh Ly Ca hỏi ngược lại.

“Mạnh tiên sinh lại có điều không biết, thực lực tông phái mặc dù cực mạnh, nhưng là truyền thừa tông phái này nghiêm khắc, mỗi đại truyền nhân tông phái này, không phải người cực có duyên sẽ không truyền, không phải có tư chất sẽ không truyền, hơn nữa người truyền thừa vào sư môn sau đó sẽ cùng thế tục vô duyên, tuyệt đối không thể tham luyến bất cứ thế tục quyền quý gì!” Ngụy Thừa Bình nói.

“Hả? Vậy không phải so với người xuất gia lại càng bị thâm!?” Mạnh Ly Ca nói.

“Ngược lại không nhất thiết phải như vậy, truyền nhân tông phái này chỉ không tham gia thiên hạ phân tranh, sau khi kỹ nghệ đại thừa, liền thoải mái tiêu dao, trừ khi sư môn có việc cần hoàn thành bên ngoài, còn sẽ tùy tiện được làm bất kì cái gì!” Ngụy Thừa Bình nói.

“Tùy tiện làm bất kì cái gì? Hiếp dâm cướp của, giết người phóng hỏa cũng được ư?” Mạnh Ly Ca nói.

“Truyền nhân tông phái này giữ mình thanh khiết, cũng không làm chuyện đó, bất quá nếu thật muốn hiếp dâm cướp của, giết người phóng hỏa, chư quốc đại lục cũng chỉ biết yên lặng liếc mắt một cái, mắt nhắm mắt mở mà thôi! Tuyệt không có dũng khí can thiệp.” Ngụy Thừa Bình nói.

“Đây là vì sao?” Mạnh Ly Ca đáp.

“Đó là do ‘Giang Sơn Lệnh’ này! ‘Giang Sơn Lệnh’ này thật là một loại tượng trưng cho hoàng quyền, cũng là một loại thủ đoạn kéo dài truyền thừa của ‘Vô Thượng Thiên’ nọ; ‘Vô Thượng Thiên’ cũng không tham gia nhân gian phân tranh, thiên hạ phách nghiệp, luôn đứng ngoài cuộc, nhưng là, một khi có một quốc gia thành công lập quốc, thì tại năm thứ nhất lập quốc, ‘Vô Thượng Thiên’ liền ngay lúc đó đưa cho vị vua khai quốc đó một cái ‘Giang Sơn Lệnh’, mỗi khối ‘Giang Sơn Lệnh’ có thể do Quốc quân hoặc người kế thừa một

quốc gia thi lệnh, thỉnh ‘Thiên Ngoại Thiên’ trợ giúp hoàn thành tâm nguyện, ‘tặng vua Giang Sơn Lệnh, một lệnh đổi một mạng’, bất luận mạng kẻ nào!” Nhưng mỗi một khối Giang Sơn Lệnh, chỉ có thể sử dụng một lần...

“Một lệnh đổi một mạng, bất luận mạng kẻ nào! Không phải quá mạnh mẽ sao?” Mạnh Ly Ca cười một tiếng, cảm giác được việc này rất khó tin.

“Quyết không phóng đại, kể ra trong trăm năm này, Giang Sơn Lệnh từng xuất hiện quá bảy lần, cũng bởi vậy đổi vận mệnh bảy mạng người!” Ngụy Thừa Bình nói.

“Có thể kể rõ không?” Mạnh Ly Ca đáp.

“Một trăm hai mươi năm trước, Tây Hàn quốc từng xuất hiện một kinh thể ma đầu, ‘huyết tẩy trời cao’ Nhâm Bình Sanh là một ma đầu khát máu, hấn giết chết dân chúng hơn cả ngàn người, mỗi nước đều phải ra nhiều vị nhất lưu cao thủ đương thời mấy lần vây bắt tiêu diệt, đều là vô dụng, sau Tây Tần Quốc đã hết cách, đột nhiên nghĩ tới Giang Sơn Lệnh, đành tạm thời thử một lần xem, thỉnh ‘Giang Sơn Lệnh’, lệnh vừa xuất ra, ba ngày sau, Nhâm Bình Sanh chết trong tay một cao thủ vô danh, cao thủ vô danh nọ là đương đại truyền nhân nhất mạch của ‘Vô Thượng Thiên’, nhưng từ đó về sau đều không tìm thấy tung tích.” Ngụy Thừa Bình nói.

“Cho dù truyền nhân nhất mạch của ‘Vô Thượng Thiên’ võ nghệ cao tới đâu, nhiều nhất bất quá là một tuyệt đỉnh sát thủ, chỉ thể chưa đủ!” Mạnh Ly Ca nói.

“Chín mươi năm trước, Nam Trịnh hoàng triều quốc quân Hạo Thiên đế, bị sát thủ ám sát, trong ám khí của thích khách có kịch độc, mặc dù Hạo Thiên đế võ công siêu nhân, công lực tinh thâm, nhưng lại không có cách nào khu trừ kịch độc, các thầy thuốc của Nam Trịnh hoàng triều đều bó tay, không thể không tránh được, mạng của đại đế như ngọn đèn trước gió, ngay lúc đó thái tử lấy ra ‘Giang Sơn Lệnh’, Vô Thượng Thiên truyền nhân lại hiện ra, lấy tuyệt thế y thuật giải cứu Hạo Thiên đế, đại đế nọ chuyển nguy thành an. Có thể nói trong trăm năm này, ‘Giang Sơn Lệnh’ mỗi lần xuất hiện đều đã thay đổi vận mệnh một người, chưa từng có ngoại lệ!” Ngụy Thừa Bình đáp.

“Thì ra là thế, một lệnh đổi một mạng, cũng không phải chỉ là giết người, cũng có thể cứu người!” Mạnh Ly Ca nói.

“Đúng là như thế, ta nếu sử dụng ‘Giang Sơn Lệnh’ trong tay ta, mời ‘Vô Thượng Thiên’ với tuyệt thế y thuật, tin tưởng sẽ có mười thành nắm chắc cứu Ngọc Băng Nhan! Địa vị Ngọc gia mặc dù siêu nhiên, nhưng lại không phải đế vương, nên không có ‘Giang Sơn Lệnh’. Bất quá, có được vua dù có Giang Sơn Lệnh đã có hai cái hạn chế, thứ nhất, không thể lợi dụng Giang Sơn Lệnh ám sát vua của một quốc gia khác, thứ hai, không được trêu chọc người trong Vô Thượng Thiên, kể cả chiêu dụ về phe mình cũng không được, nếu không, tức thì thủ tiêu Giang Sơn Lệnh!”

119. Chương 48: Thừa Bình Tàn Nhẫn.

“Mạnh tiên sinh, ngài có tài hùng biện, trí kế siêu quần, ta nghĩ thỉnh ngài thay ta tự mình đi Thừa Thiên một chuyến, nói cho Ngọc Băng Nhan, ta Ngụy Thừa Bình tuyệt đối nắm chắc có thể cứu nàng, thuận tiện nói cho nàng ta điều kiện, đương nhiên, ngài cố tận lực nói khéo một chút.” Ngụy Thừa Bình đem miếng Giang Sơn Lệnh nọ cất vào trng người, nói.

“Thái tử, việc này khó có thể chắc chắn được. Thuộc hạ chỉ có thể cố hết sức thử một lần.” Mạnh Ly Ca khom người nói, cũng không có chối từ, hiển nhiên tiếp nhận nhiệm vụ này.

Ngụy Thừa Bình rất là cao hứng, cười nói: “Ta chỉ biết, Mạnh tiên sinh tuyệt sẽ không làm ta thất vọng.” Ngừng lại, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ tàn nhẫn nói: “Nếu là nha đầu nọ vẫn không biết điều, cự tuyệt ý tốt của ta, vậy ngài cũng lập tức hồi báo cho ta! Không được trì trệ khắc nào!”

Mạnh Ly Ca nhất thời rõ ràng ý tứ Ngụy Thừa Bình, không nhịn được cả người giật mình sợ run cả người. “Thái tử, chẳng lẽ ngài muốn...?”

Ngụy Thừa Bình hung hăng nói: “Không sai! Vạn nhất nha đầu nọ lại cự tuyệt ý tốt của thái tử, như vậy, ta sẽ lập tức an bài người đi Thừa Thiên cảnh nội, không tiếc hết thầy chặn giết Ngọc Băng Nhan, giá họa Thừa Thiên quốc, ta muốn nhìn xem, sau khi bị người ta giết con cháu mình, bọn họ còn giữ được vẻ thể ngoại cao nhân không màng sự đời đó nữa không!”

Mạnh Ly Ca nhìn trong mắt Ngụy Thừa Bình, lần đầu tiên xuất hiện một tia sợ hãi! Thái tử âm ác cay độc như thế, đối với Đại Ngụy dân chúng mà nói, há có thể là chuyện tốt??

“Mạnh tiên sinh. Cũng không phải là Thừa Bình tàn nhẫn. Người thử nghĩ một chút, đương kim Thiên Tinh đại lục bảy quốc gia lớn, nếu là đơn độc lấy quốc lực mà nói, Bắc Ngụy ta tất nhiên là cũng không kém bất kì một quốc gia gì, thậm chí còn có phần hơn. Nhưng nếu nói về thế lực chính thức, Bắc Ngụy ta rõ ràng sẽ yếu đi; chỉ vì sáu quốc gia khác, đều có các đại thế gia truyền thừa ủng hộ. Từng thế gia đều là nhân tài lớp lớp xuất hiện, thế lực hùng hậu.

Từ năm mươi năm trước thiên hạ đại loạn. Quần hùng cùng khởi, nguyên bản một trong thế gian bát đại thế gia Thượng Quan gia tộc cùng Ủy Trì gia tộc bị diệt, sau đó do Lăng Gia, Dương gia hai nhà bộc phát thay thế. Lăng gia cùng Dương gia tuy là tân hưng gia tộc, nếu chỉ lấy một nhà, không có khả năng cùng sáu đại thế gia khác so sánh, nhưng hai nhà đồng thời ủng hộ Thừa Thiên, nhưng lại thừa sức hơn một thế gia bình thường.

Nam Trịnh. Có Nam Cung thế gia đỉnh lực tương trợ; Tây Hàn, có Tây Môn thế gia cùng hoàng thất quan hệ sâu xa; Đại Triệu quốc cũng có Đông Phương thế gia ủng hộ, Ngô Quốc, cũng có Bắc Minh thế gia thực lực cường đại trợ giúp, ngay cả xa cuối tận chân trời Nguyệt Thần quốc. Lại cũng có một trong bát đại thế gia Lôi gia tương trợ; Chỉ duy còn Bắc Ngụy ta, lại không có được sự công nhận của gia tộc cường đại nhất – Ngọc gia. Ngọc gia hết lần này tới lần khác giả trang bộ dáng siêu nhiên thế ngoại, không để ý tới quốc sự, thậm chí không cho đệ tử Ngọc gia vào triều làm quan! Ngọc gia tại Bắc Ngụy, nếu không phải trợ lực, ngược lại sẽ thành trở ngại rất lớn.

Trước mắt, các quốc gia, các thế gia, cùng với tình thế thiên hạ đang khẩn trương, bất cứ lúc nào cũng có thể có biến động. Ngay cả Tiêu gia siêu thoát ở ngoài bát đại thế gia, cũng không cam lòng tịch mịch! Một khi thiên hạ phân tranh nổi lên bốn phía, quần hùng tranh thiên hạ. Uy lực cùng tiềm lực khổng lồ của thế gia tất nhiên sẽ lộ rõ không thể nghi ngờ. Mà Bắc Ngụy ta, chỉ cần Ngọc gia không xuất thủ, sẽ dễ thành mục tiêu của cả quần hùng thiên hạ. Vô cùng có khả năng là kẻ đầu tiên bị diệt! Cho dù không phải kẻ thứ nhất bị diệt. Nhưng cũng tuyệt không thể dòm ngó ngôi báu thiên hạ! Mà hết thấy, đều là Ngọc gia tạo thành!

Ngọc gia mặc dù không tham dự quốc sự nhưng vẫn là sống trong lãnh thổ Bắc Ngụy. Có Ngọc gia tồn tại, muốn nâng đỡ một gia tộc khác trở thành gia tộc có khả năng cùng các đại thế gia khác chống đỡ, không khác gì người ngu nói chuyện trong mơ! Cho dù có hoàng thất Bắc Ngụy ta toàn lực tương trợ, cũng tuyệt đối không có người nào có dũng khí mạo hiểm đắc tội với Ngọc gia mà quật khởi!

Huồng hồ là, khởi nguyên lâu ngày; thế lực của Ngọc gia thâm căn cố đế, thực lực mạnh mẽ, có thể nói là thiên hạ đệ nhất thế gia cũng là tuyệt không quá đáng. Hoàng thất chúng ta, đã không có khả năng thật sự tiêu trừ Ngọc gia, quả thật cũng không có thực lực đó; gia tộc như vậy mà tồn tại, đối với hoàng thất mà nói thật là một sự sỉ nhục! Đánh cũng đánh không được, kéo về còn kéo không được! Bình thường còn muốn cẩn thận dè chừng, không phải chẳng khác nào một bộ tổ tông bài vị à? Thế gia như thế, muốn dùng như thế nào đây?

Nhưng là chúng ta lại không thể không nỗ lực, cho dù không vì dòm ngó ngôi báu thiên hạ, nhưng cũng muốn giãy dụa cầu đường sống! Thiên hạ bây giờ, đã không còn là kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, kẻ thắng hiển nhiên là vương, nhưng sự thất bại ấy, chỉ có kết quả chết không có chỗ chôn! Chính giữa tuyệt đối không có đường sống!

Cho nên, cho dù Ngọc gia không đáp ứng hôn sự, cho dù Ngọc Băng Nhan không đáp ứng điều kiện của ta, cũng đều muốn dốc hết toàn lực, vô luận như thế nào đều phải đem Ngọc gia kéo vào trong loạn cục tranh phách thiên hạ! Việc này, đương nhiên cấp bách không thể trì hoãn. Bây giờ đại lục mặc dù mặt ngoài bình tĩnh, kì thực lại như là núi lửa sục sôi vậy! Đại chiến có thể bộc phát bất cứ lúc nào, sớm một khắc chuẩn bị, vẫn là nắm chắc hơn nhiều một phần sống sót!”

Mạnh Ly Ca trầm tư một hồi lâu, vuốt cằm trầm trọng nói: “Thái tử nói có lý. Chi là việc này còn cần phải cẩn thận tự đánh giá một chút, nếu như bị Ngọc gia biết, sợ rằng họa mất nước ở ngay trước mắt.”

“Nhất định sẽ không! Điểm này thỉnh tiên sinh yên tâm, nếu là không có mười phần nắm chắc, Thừa Bình sao dám đối với Ngọc gia tiểu công chúa động thủ?” Ngụy Thừa Bình có chút không cho là đúng.

Mạnh Ly Ca trong lòng thở dài, lần nữa thấy rồi lại không nói gì! Người một mặt trong miệng tôn sùng Ngọc gia như thế, kiêng kỵ Ngọc gia, nhưng lại phát động sự tình xem thường Ngọc gia như thế, không có hại mới là lạ! Ngọc gia nếu như là đối phó dễ như vậy, một ngàn năm qua sợ rằng sớm đã diệt vong không biết bao nhiêu lần rồi! Há có thể đến phiên người động thủ?

“Mạnh tiên sinh, ta cấp cho ngài một ngàn quân sĩ, mười hai tên đại nội hộ vệ, nếu như Mạnh tiên sinh nói thời gian cho phép, ta nghĩ sẽ để cho Mạnh tiên sinh ngày mai lập tức lên đường, buổi tối hôm nay an bài mọi việc một chút, như thế nào?” Ngụy Thừa Bình ra vẻ rất thành khẩn nói, “Trừ tiên sinh tự thân xuất mã ra, người khác đi Thừa Bình thật sự là lo lắng. Vạn nhất thất thoát tin tức, bị Ngọc gia biết, sợ rằng sẽ có điểm phiền toái lớn.”

“Cũng tốt, đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, ngày mai ta liền lên đường đi Thừa Thiên. Bất quá thái tử, chỉ đi truyền một cái tin tức mà thôi, đi nhiều người như vậy. Không khỏi có chút khiến người khác chú ý.” Mạnh Ly Ca nhún mày nói.

Mạnh tiên sinh là tâm phúc của Thừa Bình, chính là nhân vật trụ cột, nếu nhân mã hộ vệ ít đi, Thừa Bình có thể nào yên tâm an toàn của tiên sinh?” Ngụy Thừa Bình vẻ mặt thành khẩn, làm như rất quan tâm đến thủ hạ. “Mặc kệ Ngọc gia như thế nào, chỉ cần tiên sinh có thể vẫn phụ tá Thừa Bình, chúng ta đây sớm muộn gì đại sự cũng như mong đợi. Cho nên, trong lòng Thừa Bình, an toàn của tiên sinh ngài, luôn đặt lên hàng đầu.”

Mạnh Ly Ca sắc mặt mặc dù bất động, trong lòng nhưng lại âm áp, Ngụy Thừa Bình mặc dù tàn nhẫn vô tình, nhưng từ lúc mình gia nhập phe cánh đến nay, hẳn đối với mình chiếu cố cùng nể trọng thật đúng là không gì để nói. Thi lễ nói: “Đa tạ thái tử điện hạ ghi nhớ trong lòng, thuộc hạ nhất định tận tâm tận lực, phụ tá thái tử, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!”

“Tiên sinh nói quá lời! Thừa Bình chỉ là hy vọng, nếu có một ngày Thừa Bình may mắn có thể quân lâm tứ hải, vẫn có thể mọi lúc mọi nơi đều có tiên sinh làm bạn bên người Thừa Bình, để cho Thừa Bình có thể tiếp tục nhận được dạy bảo của tiên sinh.” Ngụy Thừa Bình thành khẩn vạn phần nói.

“Thái tử điện hạ.....” Mạnh Ly Ca tâm cảnh luôn luôn trầm ổn cũng có chút kích động ” Thuộc hạ cáo lui, quay về thu thập một chút. Sáng sớm ngày mai, sẽ hướng thái tử điện hạ cáo biệt.” Tiên sinh bảo trọng, đi đường mạnh giỏi.”

Mạnh Ly Ca vừa mới bước ra hai bước, đột nhiên vỗ đầu, chợt hiểu cười nói: “Thái tử điện hạ, Ngọc gia tiểu công chúa thuộc hạ cũng chưa có gặp qua, đến lúc đó tùy tiện đi Thừa Thiên tìm kiếm, tựa hồ có chút khó khăn, hơn nữa, tin tức Ngọc gia tiểu công chúa tại Thừa Thiên có lẽ là vô cùng cơ mật, nếu bỗng nhiên ta từ trong miệng tiết lộ ra, Ngọc gia chắc chắn đối với ta bất mãn. Không biết thái tử điện hạ có bức hình nào của Ngọc gia tiểu công chúa không?”

“Cái này...” Ngụy Thừa Bình cũng ngẩn ra, “Không đối gạt tiên sinh, Ngọc gia tiểu công chúa nọ luôn luôn ru rú trong nhà, Thừa Bình đến nay cũng chưa thấy được, cũng không có hình vẽ của nàng, cũng không biết hình dáng nàng như thế nào. Chỉ là nghe truyền rằng Ngọc gia tiểu công chúa là một đại mỹ nhân trong vạn người. Cái này...”

Mạnh Ly Ca trong lòng có chút không biết nên khóc hay cười. Lại có chút mâu thuẫn, lòng thấy ngượng lạnh. Vừa mới hưng phấn nhất thời đã biến mất hơn phân nửa. Thái tử điện hạ dĩ nhiên chưa từng gặp qua Ngọc gia tiểu công chúa! Cho tới bây giờ chưa từng thấy lại muốn lấy người ta làm vợ! Bực này rõ ràng chính là ngấm vào thể lực của Ngọc gia!

Nguyên bốn tướng rằng Ngọc gia tiểu công chúa quốc sắc thiên hương, thái tử vừa thấy nhất thời bị khuynh đảo. Từ đó về sau ‘yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu’, tại một chữ tình xúc tiến, hơn nữa ảnh hưởng của thể lực Ngọc gia to lớn, đủ loại nguyên do cùng gia tăng một chỗ, mới khiến cho thái tử có ý cầu hoàng.

Nếu là như vậy, nhân phẩm vị thái tử này còn có khả năng đáng nói. Nhưng bây giờ hẳn dĩ nhiên chính miệng thừa nhận chưa bao giờ gặp qua Ngọc Băng Nhan!

Mạnh Ly Ca trong lòng vừa thất vọng, vừa mất mát, người này, cuối cùng chỉ là một kẻ tâm ngoan thủ lạt, vì đạt được mục đích làm nhân vật kiêu hùng không từ bất kì thủ đoạn nào, nhưng hẳn tuyệt đối không tính là một anh hùng! Chính mình có may mắn không, hay là nên tự cảm thấy bị ai đây?! Anh hùng có phúc có họa cùng nhau, nhưng với kẻ kiêu hùng lại khác, lúc nào cũng phải nơm nớp cẩn trọng từng lời nói từng hành động kéo mang họa sát thân.

Mạnh Ly Ca kinh ngạc đứng một hồi, rồi cuộc thở dài một tiếng, “Đã như thế, như vậy, Ly Ca tới Thừa Thiên rồi tùy theo hoàn cảnh mà hành sự. Thuộc hạ cáo lui.”

Ngụy Thừa Bình cười tao nhã lịch sự, chấp tay làm lễ: “Hết thấy đều phiên tiên sinh. À, còn thỉnh tiên sinh chú ý, chuyện Giang sơn lệnh, chính là một đại bí mật của thế gian, chỉ có quân vương mỗi nước, mới có thể biết được, khi tiên sinh nói tới việc này, nên giữ mồm giữ miệng”

Mạnh Ly Ca khom người xác nhận, xuất cung đi ra. Vốn lúc đầu hiên ngang đi vào, giờ khắc này dường như có chút uể oải. Nhìn bóng lưng hắn, giống như một gã sỹ tử thi cử nhiều lần không được như ý, tựa hồ có vẻ chán chường.

Nhìn Mạnh Ly Ca đi xa, Ngụy Thừa Bình khoe môi hiện lên một tia tiểu ý âm trầm, phát tay lệnh nội thị lại: “Nhanh đi truyền Trấn Nam tướng quân tới gặp ta.” Xem ra lấy tính tình người nhà Ngọc gia toàn kẻ kiêu ngạo, khả năng Ngọc Băng Nhan nọ tiếp nhận đề nghị này của mình cơ hồ là không có. Chính mình phải sớm chuẩn bị bước thứ hai mới tốt.

Phái Mạnh Ly Ca đi Thừa Thiên trước, bất quá chỉ là cấp cho Ngọc Mãn Lâu một loại thể hiện tỏ vẻ thành ý của ta; tương lai cho dù phát sinh chuyện gì, cũng tuyệt sẽ không hoài nghi đến trên người ta. Nếu là Mạnh Ly Ca khuyên nhủ Ngọc Băng Nhan không được, như vậy.. hai người này lại cũng đã biết được khá nhiều bí mật, ha ha ha...

Đáng tiếc! Đáng tiếc! Đáng tiếc cho Mạnh Ly Ca một thân mưu lược, đáng tiếc cho Ngọc Băng Nhan tuyệt đại hồng nhan! Ngụy Thừa Bình cảm thán hai tiếng đáng tiếc, thần sắc quả thật chỉ có càng lúc càng lạnh khốc!

Muốn thành đại sự, trước tiên phải có hi sinh! Không nỗ lực nhất định trả giá thật lớn, sao có thể chính thức nếm được mùi vị ngọt ngào của thắng lợi?!

Nếu có thể đủ khả năng đem Ngọc gia kéo về phe cánh mình tranh phách thiên hạ, đừng nói là một Mạnh Ly Ca, dù là khiến cho Ngụy Thừa Bình ta nỗ lực hơn nữa.... Về tàn nhẫn trong mắt Ngụy Thừa Bình lại càng ngày càng nồng đậm.

120. Chương 49: Truyền Thống Tốt Đẹp.

“Ừ, ta biết rồi.” Ngụy Thừa Bình thu liễm tâm tình, ánh mắt trên mặt biến đổi, nhất thời lại chuyển thành kẻ quý trọng người hiền vừa rồi, bộ dáng ân cần bình dị dễ gần, đủ để cho bất luận kẻ nào sau khi chứng kiến sắc mặt hắn, cũng có thể dâng lên một loại cảm giác ấm áp như gió mùa xuân. Chỉ nhìn vẻ mặt Ngụy Thừa Bình, có vẻ như bây giờ vị Bắc Ngụy thái tử này bất cứ lúc nào cũng có thể cùng người dóc hết tằm lòng nói chuyện với nhau .

Ngụy Thừa Bình bắt đầu bước đi nhanh, hướng về cửa cung thái tử nghênh đón.

Sáng sớm, đại suất ca Lăng Thiên ra vẻ rất nhàn nhã, lười biếng đi ra cửa phòng, lại còn ngửa mặt nhìn trời ngáp dài một cái.

Trong tiểu viện, Tiết Lãnh vẫn tay ôm trường kiếm, tà tà dựa trên cây bồ đào, hai mắt nhắm lại, tựa hồ đang ngủ gật.

Buổi tối ngày hôm qua, Tiết Lãnh bị Lăng Thiên ‘chơi xỏ’ một hồi với “ba mảnh ngói” gây nên một hồi huyết chiến, gần như làm cho Tiết Lãnh cả tâm lực, thể lực, nội lực ba cái hoàn toàn tiêu hao, một người

thân lọt vòng vây, đối mặt với nhiều cao thủ vây công, cảm giác kinh khủng bất cứ lúc nào đều có thể tử vong khiến cho Tiết Lãnh cho tới bây giờ vẫn còn chút sợ hãi trong lòng.

Thật vất vả trở lại tiểu viện của Lăng Thiên, Tiết Lãnh đã sức cùng lực kiệt. May có Tiết Phi tương trợ hấn vận hành nội lực nhiều canh giờ rồi, khôi phục chân nguyên, Tiết Lãnh mới thoảng khôi phục được một chút, nhưng cho tới bây giờ vẫn thấy hơi uể oải.

“Ồ, Tiết Lãnh đại ca, người thức dậy thật sớm đó.” Lăng Thiên ngáp dài, vươn vai hướng Tiết Lãnh đi đến.

“Ừm.” Tiết Lãnh mở mắt nhìn hấn một cái, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Tiết Lãnh trong lòng cũng có chút kỳ quái về thể lực của Lăng gia, sáng sớm hôm nay Tiết Phi ra ngoài đi dạo qua một vòng. Sau khi trở về nói cả Thừa Thiên thành gần như bị Dương gia lục soát qua, ngay cả vài tên đại quan triều đình cũng không ngoại lệ, nhưng Lăng gia dĩ nhiên yên lặng như thường, dường như hoàn toàn không biết gì cả!

Điều này làm cho Tiết Lãnh có chút kinh ngạc hấn lên, mặc dù chính hấn cũng không cho rằng chuyện Nam Cung Nhạc bị giết này là do Lăng gia làm, nhưng biểu hiện của Lăng gia cùng Dương gia là kẻ đối lập lớn nhất, hiềm nghi đối với Lăng gia đáng lẽ lớn nhất mới đúng, nhưng tại sao Dương gia tìm tòi mà lại bỏ sót Lăng gia?

Có tiếng cửa mở ra, Ngọc Băng Nhan trang điểm chỉnh tề đi ra, chứng kiến Lăng Thiên đã ở trong sân, cặp mắt tuyệt mỹ ánh lên niềm hạnh phúc. Có thể sau khi rời giường đầu tiên mắt thấy chính là hấn, là người mà mình quan tâm, loại cảm giác ấm áp này làm cho Ngọc Băng Nhan thỏa mãn, hết sức hạnh phúc!

“Ha ha, ‘thu thủy vi thần ngọc vi cốt, phù dong như diện liễu như mi’, muội tử. Người hôm nay quên lau phấn dịch dung rồi, vẽ đẹp tỏa ra bốn phía rồi.” Lăng Thiên nhìn khuôn mặt ‘ngăm đen’ Ngọc Băng Nhan, nói.

“Hả? Thật vậy sao?” Ngọc Băng Nhan thất kinh, chẳng lẽ...?? Vội vàng xoay vòng eo thon nhỏ, quay người hướng bên trong phòng chạy đi. Chạy được một nửa mới hồi phục tinh thần, dừng bước xoay người lại, tức giận nói: “Thiên ca gạt người, ta vừa rồi mới bôi phấn dịch dung xong mà...”

Lăng Thiên như cười như không nói: “Muội tử, thì ra người dịch dung một ngày một lần hả? Có phải hay không mỗi ngày khi ngủ đều phải tẩy trang? Nếu nói vậy, để xem trộm hình dáng muội tử, tiểu huynh đây không ngại phải mất công một phen..”

Ngọc Băng Nhan che miệng cười khẽ: “Không nói cho đại phôi dẫn người đâu.”

Lăng Thiên cười ha ha, đang định trêu chọc nàng vài câu thì một tiểu nha hoàn từ xa xa lại gần: “Công tử, lão phu nhân thỉnh người qua gặp một chuyện.”

Lăng Thiên lên tiếng, nhìn Ngọc Băng Nhan nói: “Nhan nhi của huynh đừng chạy loạn, một hồi ca ca ta trở về dạy người vẽ tranh.”

Ngọc Băng Nhan “Ừm” một tiếng, trên mặt hiện ra nụ cười vui sướng.

Đầu heo, bốn tiểu thư ngay từ đầu đến gần người quả thật là vì theo người học vẽ tranh, nhưng là bây giờ đã không đúng nữa rồi, bây giờ chỉ cần mỗi ngày mỗi khắc lúc nào cũng có thể nhìn thấy người, như vậy cũng đã đủ rồi. Vẽ hay không vẽ cũng đã không còn quan trọng rồi. Chỉ cần người ở nhà, ta sẽ không đi ra ngoài a. Chỉ vì.....thời gian của ta thật sự đã không còn nhiều, có thể nhìn người nhiều hơn một chút đó coi như đã là hưởng thụ hạnh phúc rồi!

Ngọc Băng Nhan nhìn bóng lưng Lăng Thiên, khóe miệng lộ ra nụ cười động lòng người, đáy mắt lại nổi lên lệ quang chua xót....

“Nam Cung Nhạc là người phái người giết sao?” Lăng lão phu nhân sau khi nhìn thấy Lăng Thiên, chuyện thứ nhất chính là hỏi thẳng những lời này!

Lăng lão phu nhân tinh thần tốt lắm, hồng quang đầy mặt. Mười năm qua cứ cách một đoạn thời gian, Lăng Thiên liền dùng tiên thiên nội lực của mình mà vì lão gia tử, lão phu nhân cùng phụ thân mẫu thân, Tần đại tiên sinh đả người điều trị một lần thân thể (đương nhiên, gia gia, cha, mẹ bọn họ đều là dưới tình hình không biết mà tiến hành, điểm này không thể không bội phục lão gia tử cùng Lăng Khiếu, toàn người thần kinh không nhạy, dĩ nhiên không phát hiện được gì. Về phần Sở Đình phu nhân, nàng quả thật

một chút võ công cũng không có, cho nên càng không biết gì hết, mấy vị lão nhân gia mặc dù tuổi dần dần cao, thân thể ngược lại càng ngày càng cường tráng, có sống thêm hai ba mươi năm nữa cũng không thành vấn đề.

Lăng Thiên ha ha cười: “Nãi nãi, cháu thật hoài nghi người mỗi lúc mỗi khắc đều ẩn thân đi theo phía sau cháu đó, như thế nào chuyện tốt của cháu người toàn bộ đều biết hết?”

“Hừ hừ, tiểu quỷ đầu, cũng không biết người đi theo người nào học, một bụng tâm địa gian trá, đầu óc âm mưu quỷ kế! Lão nhân gia ta còn đang kì quái đây, gia gia người lẫn phụ thân người rốt cuộc đều là những người thẳng thắn cương trực. Lăng gia cả mấy đời trước cũng không xuất hiện qua nhân vật trí tuệ siêu quần nào, như thế nào tới đời người, ngang trời xuất thế một tên quái thai như vậy?” Lăng lão phu nhân cười mắng.

“Nãi nãi, người nói vậy là oan uổng cho cháu rồi!” Lăng Thiên đi tới phía sau Lăng lão phu nhân, vì Lăng lão phu nhân nhẹ nhàng nắm bóp bả vai chăm sóc, động tác nhẹ nhàng chậm chạp vừa phải, lực đạo nặng nhẹ không chế tự nhiên.

Lăng lão phu nhân rất thoải mái, nói: “Bất quá từ sau lúc khám phá ra tiểu tử người, nãi nãi cuối cùng có thể thoải mái một ít rồi. Mấy năm nay, thật mệt ! Ôi, thật khó có thể trông cậy vào gia gia người và cha người!”

Lăng Thiên cười nói: “Gia gia, phụ thân tính tình thật thà, như thế sao lại không phải là nam nhân tốt được! Ai nào từng dám nghi ngờ ánh mắt của nãi nãi?! Mà đại gia nghiệp của Lăng gia, nhiều năm qua như vậy lại toàn bộ đều dựa vào nãi nãi một mình vất vả, đích xác cũng là rất khổ cực rồi, hết lần này tới lần khác gia gia cùng phụ thân có thể giúp thì cũng rất ít, mà cũng chỉ khiến càng tăng thêm gánh nặng cho nãi nãi thôi. Bất quá nãi nãi người không cần phải vất vả lao tâm lao lực nữa. Làm người không thể lo toan tất cả mọi việc mãi được.”

Lăng gia nhìn uy phong vậy thôi, kì thực nguy cơ tứ phía, Lăng lão phu nhân vì để cho Lăng gia tại Thừa Thiên có sức ảnh hưởng lớn hơn, không tiếc dùng hết tâm cơ. Đem hết thủ đoạn, khiến Lăng gia trở thành một trong bát đại thế gia, cả trong lẫn ngoài cơ hồ tất cả đều là một tay Lăng lão phu nhân xử lý. Nhiều năm như vậy, đích xác là có chút tâm tư lao lực cùng mệt mỏi.

Nghe tôn tử thân thiết nói, Lăng lão phu nhân thỏa mãn thở dài: “Người biết là tốt rồi; ôi, gia gia người cùng phụ thân người đầu chỉ là không giúp được mà còn...? Đúng là hai tên đầu gồ mà...”

Lăng lão phu nhân lắc lắc đầu: “Vốn mẫu thân người Đình nhi là người đủ thông minh, suy nghĩ cũng phi thường chu đáo, là ta gắng sức bồi dưỡng người để nối nghiệp. Nếu không có người xuất hiện, Lăng gia chỉ sợ lại muốn quay về lối cũ, phụ nữ làm chủ trong nhà.”

Lăng Thiên “Ha” Một tiếng bật cười. “Đường xưa? Nãi nãi, chẳng lẽ trước kia của Lăng gia đều là nữ lưu làm chủ sao?”

“Hừ!” Lăng lão phu nhân nhún mày “Không sai, lúc trước trở thành một trong bát đại thế gia, cơ bản là do những nữ tử yếu đuối chúng ta chống giữ Lăng gia. Tại Lăng gia này tựa hồ đã là một loại truyền thống!” Tiếp theo, Lăng lão phu nhân trên mặt thoáng nổi lên đỏ ửng, tựa hồ có chút không có ý tứ nói: “Người nhân tiện nhìn gia gia người bây giờ, và nãi nãi ta xem? Xem một chút phụ thân người, và mẫu thân người luôn? Nói cho người biết. Trước hai người bọn hắn, liên tiếp mấy đời trước, đều chỉ cưới một thê tử! Loại đàn ông thật thà của Lăng gia này có ‘truyền thống tốt đẹp’ nhất đều là được vợ quản lý nghiêm.”

Lăng Thiên trợn mắt há hốc mồm, hai tay đang thay lão phu nhân đắp vai cũng không tự chủ được ngừng lại. Tuyệt đối không nghĩ tới Lăng gia dĩ nhiên lại có một cái truyền thống vinh quang như thế! Một hồi lâu, mới bộc phát ra một trận cười to, cười đến nỗi ngay cả nước mắt cũng suýt chảy.

Lăng gia liệt tổ liệt tông, các người thật sự là.... Khổ cho các người quá!

“Cười cái gì? Người nếu là không có bản lĩnh thật sự, là một kẻ ngốc thì sẽ tìm một người vợ về đè đầu người!” Lăng lão phu nhân thở dài nói.

Lăng Thiên cười rung cả người. Thật vất vả mới mạnh mẽ kìm lại, “Nãi nãi, điểm này người cứ yên tâm đi! Lăng Thiên ta nếu là ngay cả thê thiếp của mình cũng không quản được, vậy tốt hơn hết là mua khối đậu

hủ đập đầu tự sát cho rồi!”

Lăng lão phu nhân giận dữ, nhéo cái lỗ tai hần: “Ý của ngươi không phải là nói, gia gia ngươi cùng phụ thân ngươi sớm hần là mua khối đầu hủ mà đập đầu à? Hừ!”

Lăng Thiên nhe răng nhếch miệng, không ngớt lời xin tha: “Nãi nãi, ách. Nhè nhẹ tay chút. Ý của cháu là nói bây giờ những nữ nhân anh hùng hào kiệt như nãi nãi người cùng mẫu thân gần như đã không còn. Cháu có bản lĩnh đi đâu mà tìm được nữ hài tử như vậy hử, lại nói là gia gia cùng phụ thân có phúc thật. Cháu đây chỉ mong tìm một tổ ấm chăn êm là thỏa mãn rồi. Hơn nữa, gia gia cùng phụ thân như thế nào có thể tính là nam nhân không có bản lĩnh chứ, nhiều nhất chỉ là về đến nhà mới không có bản lĩnh thôi?!”

“Nói vậy còn coi được!” Lăng lão phu nhân hài lòng mà buông cái lỗ tai hần ra, ngồi xuống.

“Ha ha, nãi nãi, cháu còn tưởng rằng tổ huấn Lăng gia quy định con cháu chỉ có thể được phép cưới một vợ, hóa ra không phải vậy. ” Lăng Thiên cười hi hi nói.

“Hừ, chỉ cần ngươi quản được vợ ngươi, thì ngươi có tìm một trăm người cũng không ai nói ngươi. Chỉ cần thân thể ngươi chịu được, lão nhân gia ta sẽ ngồi chờ ôm cháu.” Lăng lão phu nhân suy nghĩ chút rồi nói.

Lăng Thiên ha ha cười. Ta không có khả năng lăng nhăng như vậy đâu.

“Bất quá, lần này giết chết Nam Cung Nhạc, mặc dù hơi lỗ mãng chút, nhưng ngược lại thật sự là một cái động tác lớn.” Nhân thoại trò chuyện xong, Lăng lão phu nhân muốn nói về chánh đề.

Lăng Thiên mỉm cười, “ Nãi nãi cũng cho rằng đây là một cái động tác lớn sao?”

“Tiểu quỷ đầu, không nên xem thường nãi nãi, ngươi về điểm tâm địa gian xảo này, ta sao lại nhìn không ra chứ?” Lăng lão phu nhân có chút giận dữ vỗ hần một chút, “Nam Cung tam tử Nam Cung Nhạc chỉ là một tên ăn chơi trác táng, hơn nữa là ở trong Nam Cung thế gia, cũng chỉ là một nhân vật không trọng yếu, người như vậy, vốn là cho dù chết một trăm lần, cũng tuyệt không xảy ra đại sự. Nhưng vấn đề là lúc thời cơ ngươi chọn ra tay, quả là đánh rắn bẫy tắc, đúng là rất hiếm. Không sớm không muộn, vừa lúc thích hợp, lại đẩy lên một phen sóng gió lớn.”

Lăng Thiên sắc mặt cười đùa ngưng trọng lên, không nghĩ tới nãi nãi chỉ là nghe nói tin Nam Cung Nhạc chết, thì đã chỉ ra một phần trọng yếu trong kế hoạch của hần! Quả nhiên là người già thành tinh, quả thật bất phàm!

“Nam Cung Nhạc chết dưới sự bảo vệ của Dương gia, thời điểm lại rất đúng dịp sau khi cùng Dương gia đính hôn, nếu là lúc bình thường, Dương gia cùng Nam Cung gia cũng sẽ không làm âm mưu quá lớn, Dương gia lại còn tại Thừa Thiên làm ra chút động tác che mắt, chuyện này cũng sẽ trôi qua. Nhưng vấn đề là lúc bây giờ, cái chủ ý này của tiểu tử ngươi thật sự là rất âm hiểm, tính toán đúng thời cơ liên quan đến cả đại cục của thiên hạ, tuy vậy cũng vô tình khiến cho Nam Cung Nhạc sau khi chết bỗng ‘thành danh’, trở thành nhân vật mấu chốt của cả đại lục.”

121. Chương 50: Tuyệt Đại Động Tác

Lăng Thiên cười hắc hắc, nói: “Nào có nghiêm trọng như vậy. Bất quá chỉ là làm thiệt một kẻ hoàn khổ não to lang thang phóng đảng mà thôi.”

“Hừ! Nhưng cái não to này lại đang đem phong vân cả đại lục dần dần nổi lên, lúc dòng chảy ngầm bắt đầu nổi, không chỉ có Nam Cung gia cùng Dương gia, các thế lực cả đại lục dụng tâm kín đáo đều nhân tiện cái chết này mà đẩy lên phong ba. Cái chết của Nam Cung Nhạc, cấp cơ hội cho tuyệt đại đa số kẻ sáng tạo! Lợi dụng cơ hội tìm hiểu tin tức. Thậm chí đánh vỡ thế lực quân hành vốn có. Các thế lực nếu lúc này muốn tranh thủ gì đó, thì bản thân thực lực chính thức của họ sẽ từ từ lộ ra, đến cuối cùng sẽ tạo thành hậu quả gì, không ai có thể tưởng tượng nổi...”

Lăng lão phu nhân nở nụ cười: “Trước mắt thì chỉ có hậu quả là thấy được, bởi vì Nam Cung Nhạc chết, hành động của Dương Không Quân đã dẫn tới chú ý của hoàng thất, hơn nữa quan hệ liên minh của Nam Cung thế gia cùng Dương gia chắc chắn bởi vậy mà sụp đổ tan tành. Sau hai chuyện này, cuối cùng đắc lợi

chính là Lăng gia ta! Hơn nữa, Lăng gia chúng ta lại hoàn toàn không có bại lộ thực lực chính mình, tính toán của cháu tử mỗ, dẫn đo từng chút, thật là không thể xem thường, đáng sợ, đáng kinh ngạc!”

“Việc này vừa ra, Dương gia đứng mũi chịu sào, ảnh hưởng lớn nhất; Nhi tử Nam Cung gia đã chết, đương nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, tất nhiên sẽ nhân thế mà mượn cơ phát tác! Thừa Thiên hoàng thất, buổi tối sau khi nhìn thấy Dương gia hiển lộ ra thực lực kinh người, đúng lúc Nam Cung gia cùng Dương gia tranh cãi chắc chắn sẽ mất nhể nhể mắt, thậm chí còn trợ giúp nhân cơ hội đem Dương gia chèn ép một chút.” Lăng lão phu nhân hít mắt, ngồi đan hai tay vào nhau.

“Không sai, nãi nãi nghĩ so với cháu nghĩ hoàn toàn giống hệt nhau.” Lăng Thiên than thở nói, “Nãi nãi quả nhiên lợi hại!”

“Biến! Cùng người tự biên tự diễn có khác gì đâu? Nếu không nói ra ý định cụ thể của người, có tin hay không lão nhân dùng quả trứng đánh người?” Lăng lão phu nhân bộ dáng giả vờ tức giận. Chỉ là vẻ mặt vui cười như thể chẳng giống muốn đánh người chút nào.

Lăng Thiên cố tình rụt cổ sợ hãi, nhưng cũng chẳng hề tiếp tục đưa đẩy, nói: “Ý định của cháu là như thế này, việc này vừa ra, tất nhiên sẽ mượn lực khắp nơi! Nam Cung gia, Dương gia cùng hoàng thất Thừa Thiên thì khỏi cần phải nói rồi. Tây Hàn kia vừa mới thua trong tay phụ thân cháu, hiện nay ‘chuyện tốt’ của Thừa Thiên ta ra như vậy, tất nhiên họ sẽ muốn đục nước béo cò, giảm bớt áp lực quốc nội cho bọn họ. Mà Ngô Quốc cùng Nam Trịnh giao chiến không ngớt cũng trường kỳ rơi vào thế kém, bây giờ chuyện Nam Cung thế gia của Nam Trịnh thành ra như vậy... Ngô Quốc tất nhiên sẽ ở phía sau trợ giúp, châm dầu vào lửa, đả kích thế lực của Nam Trịnh, vì mình tranh thủ chút thời gian hồi phục.”

Lăng Thiên nhấp một ngụm trà thấm giọng rồi nói, “Về phần Bắc Ngụy, Ngọc gia tiểu công chúa bây giờ đang ở Thừa Thiên, chuyện tình Thừa Thiên lại như vậy, Ngọc gia tất nhiên sẽ phái cao thủ đến đây, hoặc là đón tiểu công chúa quay về, hoặc là bảo vệ tiểu công chúa. Như vậy, vô hình, liền tạo thêm một Ngọc gia tham dự có thể chấn nhiếp thế lực khắp nơi trong đó! Khiến các nhà đều cố kỵ Ngọc gia, cũng không dám quá phận, chỉ có thể âm thầm hoạt động! Còn có, những năm gần đây Tiêu gia vẫn nghỉ ngơi dưỡng sức sớm đã không cam lòng tịch mịch, đương nhiên cũng sẽ có người đến Thừa Thiên, xem có thể hay không mượn cơ hội này trực tiếp khiến cho thiên hạ đại chiến!”

“Về phần các quốc gia khác, tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội có thể khiến quốc lực Thừa Thiên trở nên suy yếu, cũng tất nhiên sẽ có hành động lớn gì đó.”

Lăng lão phu nhân nghe xong mặt mày càng nhăn lại, viễn cảnh Lăng Thiên vừa nói vượt xa so với Lăng lão phu nhân nghĩ nhiều lắm, không khỏi lo âu: “Lão thân trước nghĩ xem ra là đơn giản rồi, Lăng gia chúng ta đây? Thiên nhi, người làm vậy quả thực là đùa với lửa! Vạn nhất ngọn lửa chiến tranh bởi vậy mà từ Thừa Thiên triển khai, Thiên nhi, người có nghĩ đến hậu quả không? Thừa Thiên ta có thể sẽ phải đứng mũi chịu sào.”

Lăng Thiên cười: “Nhất định sẽ không! Bây giờ các thế lực lớn chính thức nghĩ muốn đẩy lên chiến tranh, phỏng chừng cũng chỉ có một nhà Tiêu gia mà thôi! Bắc Ngụy cho tới bây giờ chưa cùng Ngọc gia quan hệ sáng tỏ, chỉ cần Ngọc gia không công khai tỏ thái độ ủng hộ, Bắc Ngụy liền tuyệt đối không dám coi thường vọng động! Nam Trịnh cùng Ngô Quốc đang giao chiến, hai nước đều có hao tổn, nếu như Thừa Thiên lại gia nhập vòng chiến, như vậy, Nam Trịnh cùng Ngô Quốc đều sẽ hai mặt thụ địch, chính là bây giờ bọn họ không cách nào thừa nhận! Cho nên, bọn họ sẽ có động tác, nhưng đồng thời sẽ khống chế động tác không cho quá lớn, để không vượt qua khả năng kiểm soát của các thế lực”

“Tây Hàn, vừa mới chịu thua thiệt, tổn thất Tang Hồn sơn Lạc Hồn cốt hiểm yếu, đúng là lòng dân không yên, tinh thần quân đội bị nhục trước mắt, cũng quyết không dám ở trong khoảng thời gian ngắn xảy ra chiến sự! Cho nên, Tây Hàn dù có động tác, cũng bất quá là đục nước béo cò, chia rẽ ly gián, cũng sẽ không dám có động tác quá lớn.” Nguyệt Thần quốc đường xá vô cùng xa xôi, người tới hay là không là một chuyện, sợ rằng chờ tin tức tới chỗ bọn hắn, sự tình bên này đã xong rồi, có thể tạm thời không đề cập, Đông Triệu quốc, bây giờ cùng Nguyệt Thần quốc cũng đang giao chiến, nếu tạo thêm một chiến tuyến nữa thì chỉ có họ thiệt. Về phần chúng ta Thừa Thiên quốc, thứ nhất không có can đảm, thứ hai hoàng thất cũng không có lực lượng như vậy, một khi khơi mào phân tranh, chính là bốn phía thụ địch, lập tức kết cục tiêu tan!”

“Khả năng duy nhất, chính là Tiêu gia! Nhưng là Tiêu gia cũng có bản khoản, nhìn hán những năm gần đây không chút sút mẻ, mọi việc đều thuận lợi, liền biết chủ ý của Tiêu Phong Hàn cũng là ‘tọa sơn quan hổ đấu’! Trước mắt các gia tộc mỗi nước trong lúc đó mặc dù ngẫu nhiên có chinh chiến, nhưng cơ bản thực sự lại không hao tổn bao nhiêu! Bây giờ trong cuộc chiến các nước, trừ Thừa Thiên ta cùng Tây Hàn xem như được mất ở ngoài, ngược lại, quả thực có thể nói là đang luyện binh!”

“Trước mắt thực lực Tiêu gia nếu như quật khởi, có thể xem như là một thế lực hùng hậu, nhưng nếu là hán một khi khởi sự, nhất định thiên hạ sẽ ghé mắt, thậm chí vây công. Dù sao Tiêu gia trang bị hoàn mỹ, cùng tài lực khổng lồ, đều là mối uy hiếp lớn của các phương thế lực! Cho nên Tiêu Phong Hàn chỉ biết lựa chọn âm thầm chia rẽ, sẽ không tự mình ra tay. Mà mỗi nước đều có sự e dè, người nào cũng không dễ dàng xuất đầu, lại sẽ càng không dễ dàng mắc mưu của Tiêu gia”

Lăng thiên ha ha, “Huống chi, Ngọc gia thế gia ngàn năm tích lũy thế lực, thế gia nào có dũng khí vọng động? Cho dù Ngọc gia không xuất đầu, ha ha, Thừa Thiên còn có cháu đây ở chỗ này tọa trấn! Xem thử kẻ nào dám xông tới đầu tiên, nhân tiện đem đầu hán chặt xuống, giống như Nam Cung Nhạc, ném xuống sông ngoài thành”

“Về phần Lăng gia ta, ha ha, cơ hội này chính là thời cơ tốt đẹp để cho ta hoàn toàn nắm rõ ràng các thế lực! Sau đó phong vân tám phương hội tụ Thừa Thiên, thế lực khắp nơi càng sáng tỏ hơn! Nếu không, có trời biết bọn họ muốn tiếp tục mập mờ tới khi nào? Đám người này kẻ nào cũng có dã tâm, kẻ nào cũng kiên nhẫn chờ thời, quả thực cục diện này khiến người ta khó chịu. Nếu không phá vỡ cục diện không rõ ràng này, lúc nào mới đến phiên Lăng gia chúng ta mọi việc đều thuận lợi, đục nước béo cò?”

Lăng Thiên hân diện đứng lên: “Chuyện này, chính là một sợi dây dẫn! Các đại thế gia các nước đều đã động, nhưng cũng không có chính thức động! Trừ phi có một nhà đầu tiên nào hoàn toàn đánh vỡ cục diện thăng bằng, khiến cho các phương thế lực khác khủng hoảng, nếu không, đại chiến bây giờ tuyệt sẽ không nhân đây mà dấy lên! Chuyện tình lần này mặc dù cũng đã động rồi, nhưng cho dù động đến cuối cùng, cũng bất quá chỉ là một trò khôi hài thanh thế lớn mà thôi!”

“Nhưng vấn đề là, cho dù bọn họ biết rõ cái cơ hội này chỉ là một trò khôi hài, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không buông tha thăm dò chi tiết địch nhân, thậm chí có cơ hội kết giao minh hữu, cho nên, dù biết rõ đó là hố, bọn họ cũng không thể làm gì khác hơn là nhảy xuống! Mà chỉ cần có một người nhảy xuống tới, người khác thấy cũng sẽ thiếu kiên nhẫn, chỉ có thể đi theo. Nhưng là đợi được bọn họ nhảy vào trong hố, lại sẽ phát hiện, coi như là trong hố, bọn họ cũng chỉ có thể duy trì một loại thăng bằng ngoài mặt! Nhưng tới lúc ấy, Lăng gia chúng ta nghĩ muốn được cái gì, thì chỉ sợ cũng đã sớm tới tay rồi! Ha ha” Lăng Thiên nói xong lời cuối cùng, không nhịn được cười một tiếng âm hiểm.

“A.....” Lăng lão phu nhân hít vào một ngụm lương khí!

Não của đứa cháu này, thật không biết là mưu tính sâu xa tới đâu, kế hoạch khổng lồ như thế, mà cũng nằm trong tính toán! Tất cả các nhân vật thế lực liên quan, cả đại lục bảy đại quốc gia cùng bát đại thế gia cộng thêm một cái đệ nhất tài phiệt Tiêu gia, dĩ nhiên đều rơi vào trong tính toán của hán! Toàn bộ không lộ chút sơ hở!

Đã từng trải trên chiến trường sinh tử Lăng lão phu nhân đương nhiên biết, nếu là kế hoạch của Lăng Thiên thật có thể thành công, như vậy, Lăng gia gần như sẽ nắm giữ toàn bộ tư liệu xác thực tất cả thế lực của thế giới này! Tương lai tư liệu đó sẽ có tác dụng phát huy thật lớn, sinh ra cái dạng hậu quả gì, đã là sự tình lớn đến mức khó có thể tưởng tượng được!

Tối thiểu cũng là biết người biết ta, thậm chí có thể liệu trước thời cơ, quyết thắng ngàn dặm!

Chẳng qua, nghe xong Lăng Thiên nói một phen, Lăng lão phu nhân vốn còn trong đầu đối sự lo lắng của Lăng gia và Thừa Thiên nhất thời mất hết! Nếu cháu mình trong lòng có kế hoạch chu đáo như thế, chính mình còn phải lo lắng nữa sao?

122. Chương 51: Thầy Trò Đoàn Tụ

“Hắc hắc. Nãi nãi, vì sự lo lắng của lão nhân gia ngài mà Thiên nhi nói lâu như vậy khô cả miệng rồi. Nãi nãi không có gì để bù đắp lại sao?” Lăng Thiên nghiêm mặt nói.

“Ừ, để cho lão thân hoạt động một chút vậy. Tặng cho người hai quả trượng được không?” Lăng lão phu nhân ranh mãnh trả lời.

“A? Không...” Lăng Thiên nhất thời lộ ra vẻ mặt khổ não.

“Được rồi. Tiểu cô nương trong tiểu viện chính là tiểu công chúa Ngọc Băng Nhan của Ngọc Gia sao?” Lăng lão phu nhân với bộ dáng hứng thú tìm vợ cho cháu mình hỏi.

“Đúng, chính là nàng!”

“Ồ. Không phải nghe nói Ngọc Gia tiểu công chúa Quốc sắc thiên hương, là một tuyệt đại giai nhân trên đời sao? Như thế nào lại có bộ dáng như vậy?” Lăng lão phu nhân có chút buồn bực.

“Ồ. Trên mặt nàng có dịch dung, che giấu đi dung mạo thật!” Lăng Thiên đành phải giải thích.

“Ồ. Vậy người chọn thời gian xóa đi lớp dịch dung đó đi rồi mang lại cho nãi nãi xem một chút.” Lăng lão phu nhân có chút háng hái bưng bưng.

“Oái!” Sắc mặt Lăng Thiên suy sụp. Linh cơ vừa động liền nói: “Nãi nãi. Gia gia cùng phụ thân đâu rồi?” Ngọc Băng Nhan nếu muốn xóa dịch dung thì sợ đã xóa lâu rồi. Nếu cô ta không muốn thì mình đi miễn cưỡng ép buộc thì có ý tứ gì? Hắn đành phải chuyển đổi đề tài khác.

“Gia gia của người không có việc gì. Ngày nào cũng đi theo mấy lão bắt tử kia uống rượu. Ta cũng không biết hắn làm gì. Còn phụ thân người thì khỏi nói đi.” Lăng lão phu nhân thở dài: “Đến hiện tại phụ thân của người ta cũng chưa nhìn thấy đó chứ.”

“A? Phụ thân làm sao vậy.” Lăng Thiên có chút kinh ngạc. Phụ thân trước kia rất hiếu thuận. Đối với nãi nãi luôn nghe lời thì như thế nào lại làm cho nãi nãi tức giận vậy?

“Tên đầu heo kia. Vì chủ soái của bên địch chết đi một ít nên hắn cũng đánh thắng vài trận may mắn. Nhất là trận thắng đoạt lại Tang Hồn Sơn Lạc Hồn Cốc mà giờ luôn vênh mặt lên. Bưng chén trà đi quân bộ dạo chơi. Ta vừa nhìn thấy hắn là tức giận không thôi. Hắn cũng không chịu nghĩ lại mấy trận thắng mạc danh kỳ diệu kia là có chuyện gì xảy ra? Dĩ nhiên suy nghĩ mấy lần không ra liền đem công lao đó đặt lên người mình! Quả thực là cuồng vọng cực điểm!” Lăng lão phu nhân tức giận mắng lớn.

“Ha ha ha...” Lăng Thiên đang uống một ngụm nước nghe vậy liền phun ra ngoài, mở miệng cười to.

“Cười cái gì?” Lăng lão phu nhân tức giận: “Lão thân còn tức đây...”

“Phụ thân. Ha ha... Hắn thật sự rất đáng yêu. Ha ha...” Trong đầu nghĩ đến bộ dáng Lăng Khiếu bưng chén trà, chấp tay sau lưng nhìn trời khiến hắn không nhịn được cười lớn hơn nữa.

“Biến trở về đi. Ở cùng với tiểu công chúa Ngọc Gia của người đi. Đừng đến đây làm phiền ta.” Lăng lão phu nhân nói chuyện đã xong, nhìn thấy Lăng Thiên cười rất kiêu ngạo nên không khỏi cười mắng hạ lệnh trực khách.

Khi Lăng Thiên sắp rời khỏi phòng thì Lăng lão phu nhân còn không quên nhắc lên một câu: “Nhớ bảo nha đầu kia lau sạch dịch dung đi rồi đến cho lão thân xem một chút.”

Lăng Thiên vâng vâng dạ dạ, vội vàng chạy trốn chết.

“Thiếu gia. Tần đại tiên sinh đã trở về rồi. Bây giờ đang ở Bắc môn bị thị vệ của Dương gia ngăn cản xe lại. Nói là muốn lục soát hung thủ. Trước mắt hộ vệ của chúng ta đang cùng với người nhà Dương Gia giằng co.” Mới vừa bước ra khỏi cửa đã có một thị vệ từ đại môn vội vã tiến vào báo cáo.

“Gi? Dương gia?” Trong lòng Lăng Thiên khẽ chuyển. Xem ra Dương Gia muốn bắt đầu dò xét chính mình rồi. Biết thế nào bọn họ cũng không dễ dàng bỏ qua cho mình mà.

Nếu mà mình không đi thì Dương Gia khẳng định chính mình có tật giết mình. Chuyện này tự nhiên là không thể không đi rồi. Hơn nữa phải mạnh mẽ nữa kia. Có dũng khí ngăn cản người của ta. Không cho người chút mặt mũi thì luôn cần rõ à.

“Kêu Vương Thông cùng Lý Khánh. Lại gọi thêm vài người nữa đi đón Tần đại tiên sinh!” Lăng Thiên quả quyết hạ lệnh.

Vương Thông cùng Lý Khánh chính là hai người từ trong ba mươi sáu Thiết Huyết Vệ được Lăng Thiên cố ý lưu lại đảm nhiệm thống lĩnh hộ vệ của Lăng Gia, thực lực bất phàm. Không bao lâu sau hai người đã mang theo một đám hộ vệ chạy ra ngoài. Mỗi người đều mang theo võ trang hạng nặng. Trên mặt đều có chút hưng phấn.

Mỗi lần hộ tống công tử đi ra ngoài đều là một cuộc vui đùa. Còn có thể hoạt động chút gân cốt nữa, tiếng ồn không sai chút nào mà. Lần này nghe được công tử truyền lệnh thì mỗi người vội vàng chạy đến. Nhiều ngày không được đi ra ngoài khiến bọn họ có chút buồn bực.

“Chuẩn bị ngựa! Đi Bắc môn!”

Cửa lớn Lăng Phủ mở ra để cho một đội nhân mã từ trong chạy ra phố. Lăng đại công tử với bộ cẩm y trắng như tuyết cười một con ngựa đen bóng dẫn đầu. Cả người lẫn ngựa nhìn bắt mắt vô cùng, rất là uy phong!

Chỉ là đôi môi vị đại công tử này không ngừng nhúc nhích như đang mắng điều gì lại như đang thì thào. Thần sắc trên mặt tức giận. Roi ngựa trong tay giương lên cao ‘vút’ một tiếng giòn vang. Hắc mã hí lên một tiếng dài chạy vọt đi nhanh như tên. Gần trăm tên hộ vệ phía sau vây quanh Lăng Thiên nhìn không chớp mắt. Ngay ngã tư đường phồn hoa nhất kinh thành mà lại đánh ngựa chạy như điên. Người qua đường đều phải ghé mắt vào nhìn. Đoàn người nhắm thẳng cửa Bắc đi, kiêu ngạo cực kỳ.

Vài tên mật thám của Dương Gia với trang phục như khất cái đang ở trước cổng Lăng Phủ thấy vậy liền vội vàng truyền tin trở về.

Bắc môn trong tầm mắt!

“Lăng Thiên đi Bắc môn? Dẫn theo hơn trăm người? Rất kiêu ngạo ngang ngược? Bộ dáng giống bình thường?” Dương Không Quần vượt vượt hàm râu híp mắt hỏi.

“Rõ! Thuộc hạ tận mắt nhìn thấy. Lăng Thiên thật sự đi Bắc môn, tuyệt không giả dối. Bộ dáng vẫn ngang ngược như thường ngày.” Một gã giả trang thành kẻ bán hàng rong cung kính trả lời.

“Ồ. Biết rồi.” Dương Không Quần phát phát tay bảo hần lui ra.

“Gia gia cảm thấy tên Lăng Thiên kia có hiểm nghi không?” Dương Vĩ ở một bên đầu quần khăn trắng ngồi trên ghế có chút uất ức hỏi.

Dương Không Quần lại không lên tiếng. Trước tiên thở dài một hơi. Nhìn đứa tôn tử này của mình càng xem lại càng không vừa mắt. Bởi vì danh tiếng hoàn khổ của Lăng Thiên khiến cho Dương Không Quần cười ngạo Lăng Chiến vài chục năm. Miệng lưỡi luôn chiếm thượng phong nhưng lúc này đột nhiên phát hiện tôn tử của mình cũng không giỏi hơn người ta được bao nhiêu. Thậm chí lại không kiêu ngạo bằng Lăng Thiên nữa. Luôn luôn chịu thiệt thòi. Tôn tử của mình cũng kiêu ngạo nhưng hôm nay lại có bộ dáng uất ức kia. Gia môn bất hạnh thật...

Dương Lô trừng mắt nhìn con mình một cái rồi chuyển mắt nhìn Dương Không Quần: “Cha. Người xem...”

Dương Không Quần khép hờ mắt lại, thật lâu không nói gì. Qua một lúc lâu mới nói: “Trước mắt không thể xác định được. Chờ tin tức từ Bắc môn truyền về đi.” Hần thở dài một hơi: “Nếu là... Chỉ sợ Dương Gia phải chịu thiệt thòi lớn thôi.” Thần sắc của Dương Không Quần có chút khó nhìn khiến cho Dương Vĩ và phụ thân hần nhìn nhau không dám nói gì nữa.

Bắc môn.

Lăng Thiên cười ngựa chạy trước. Giữa đường phía trước hần có tám gã hộ vệ của Dương gia đang kiểm tra bắt kỳ ai đang vào thành. Ở cửa thành có một chiếc xe ngựa đang đậu ở đó. Vài tên hộ vệ của Lăng

Phủ cũng đã rút đao kiếm ra khỏi vỏ bảo vệ xe ngựa. Nhìn bên ngoài có vẻ đang giương cung bạt kiếm. Mà phía trước bọn họ đang có mấy tên Dương Gia hộ vệ đang nói điều gì.

Nhìn thấy Lăng Thiên tự mình cưỡi ngựa chạy đến khiến cho mấy tên hộ vệ kia thầm sợ hãi. Nhưng nhớ đến lời dặn dò đặc biệt của Dương Không Quần nên bọn chúng không còn cách nào khác đành phải cấn rằng lớn tiếng quát: “Lăng Công Tử. Đám người tại hạ phụng mệnh làm việc. Mong Lăng công tử thứ tội.”

“Vút!” Lời còn chưa dứt thì một âm thanh vang dội do roi ngựa đánh vang lên. Kèm theo đó là âm thanh gập dứ của Lăng Thiên: “Biến! Các người là cái gì? Bỏn công tử không nói với các người. Cút cho ta!” Con ngựa không chạy chậm chút nào cả.

Tám gã hộ vệ của Dương Gia hoảng sợ bỏ chạy tán loạn. Bụi bay mịt mù khi đoàn người Lăng Thiên chạy qua.

Một lão giả tóc bạc trên xe ngựa từ khi bị chặn xe lại thì bây giờ mới lộ ra. Dưới sự dìu đỡ của hộ vệ bước xuống xe. Nhìn Lăng Thiên mỉm cười nói: “Người đã đến rồi?”

“Tiên sinh. Ngài đã trở về.” Lăng Thiên nhảy xuống ngựa nghênh đón Tần đại tiên sinh. Trong mắt toát ra cảm tình thật tâm. Ba năm trước, thê tử của Tần đại tiên sinh đột nhiên bệnh nặng. Mặc dù Lăng Thiên đã cố hết sức nhưng cũng kéo dài sinh mạng của nàng thêm vài tháng mà thôi. Sau lần đó Tần đại tiên sinh rất thương tâm. Trái tim như tro tàn, đưa vong linh thê tử trở về cố hương. Vừa đi đã ba năm trôi qua.

Ba năm. Lăng Thiên cứ cách một khoảng thời gian sẽ đi thăm một phen. Đối với tâm tình của một đôi vợ chồng già không thể đơn giản như thiếu niên được. Trên con đường đời dài ấy họ luôn nâng đỡ lẫn nhau, hạnh phúc vô cùng. Bởi vậy có thể thấy được hấn chịu đả kích lớn như thế nào. Điểm này Lăng Thiên hiểu rất rõ cho nên hấn mới tận lực cho Tần đại tiên sinh một khoảng thời gian thật lớn để chậm rãi khôi phục lại.

Lăng Thiên tin tưởng Tần đại tiên sinh sẽ trở về. Hôm nay Tần đại tiên sinh đã trở về ngay lúc Thừa Thiên tràn ngập sóng gió. Phong vân bát phương sắp hội tụ tại Thừa thiên thì Tần đại tiên sinh đã trở về bên cạnh đệ tử đắc ý nhất của mình.

Già trẻ hai người nhau, cùng nhìn thấy sự vui mừng trong ánh mắt của đối phương. Tần đại tiên sinh vì đệ tử mình trưởng thành mà vui mừng còn Lăng Thiên vì Tần đại tiên sinh trở về mà cao hứng.

Một trăm hộ vệ lẳng lặng xếp hàng ở hai bên thủ hộ hai người.

Lăng Thiên xoay người, vung tay lên quát lớn: “Mời Tần đại tiên sinh lên xe. Hoan nghênh Tần đại tiên sinh trở về!”

“Cho mời Tần đại tiên sinh lên xe. Hoan nghênh Tần đại tiên sinh trở về!!”

Mọi người đồng thanh kêu to, âm thanh vang vọng khắp bốn phía thật lâu không dứt.

Đôi mắt Tần đại tiên sinh có chút ướt át. Mỉm cười nhìn mọi người, đứng bên xe ôm quyền nói: “Tần mỗ đa tạ các vị. Đa tạ công tử tự mình đến đón!”

Lăng Thiên tự mình tiến lên vén màn xe nói: “Tiên sinh. Mời...”

Tần đại tiên sinh nhìn hấn một cái thật sâu. Ánh mắt có chút mừng rỡ, thậm chí có chút tôn kính nhưng vẫn không lên tiếng cúi người chui vào xe ngựa.

Lăng Thiên hạ màn xuống. Đối với gần trăm tên hộ vệ của Dương Gia xem như không có quát: “Khởi giá!”

123. Chương 52: Trò Khôi Hài Nơi Cửa Thành

“Lăng công tử. Chậm đã!” Một tên trung niên nhân đi ra khỏi đám người. Lăng Thiên vừa nhìn thì thấy đó chính là một đại quản sự của Dương Gia. Hấn gọi là Dương Vân. Người này bình thường vẫn đi theo vuốt đuôi Dương Vi, không chuyện xấu hổ nào không làm. Những việc Dương Vi làm thì hơn phân nửa là chủ ý của người này. Theo lời nói của Lăng Thiên thì người này đầu bị thương, chân nổi mủ. Xấu xí cực kỳ.

“Có việc gì sao?” Lăng Thiên cúi đầu. Roi ngựa trong tay không ngừng gõ gõ lên giày mình, con mắt cũng không thèm hướng đến hắn. Đường như đang nói chuyện với không khí.

Trong lòng Dương Vân phần nộ. Đối với vị hoàn khổ đứng trước mặt này đau đầu không thôi. Cơ hồ muốn phóng tay cho hắn đi qua, cần gì phải tự chuốc khổ thế này? Nhưng nhớ đến nghiêm lệnh của Dương Không Quần bắt hắn điều tra Lăng Thiên thì hắn không thể làm gì hơn đành phải nhẫn nại nói: “Công tử cũng biết đêm qua Dương Gia chúng ta xảy ra đại sự nên hôm nay mới tiến hành lục soát ở cổng thành cũng là việc bất đắc dĩ. Tiểu nhân chỉ là một hạ nhân thôi. Mong công tử giơ cao đánh khẽ để cho tiểu nhân hoàn thành nhiệm vụ. Mong công tử thông cảm.”

Lăng Thiên trợn mắt nói: “Đại sự? Đại sự gì? Là lão bắt tử Dương Không Quần chết sao?”

Một câu nói xui xẻo cực kỳ khiến cho Dương Vân tức giận muốn bốc cháy, đôi mắt muốn phun lửa. Hắn không thể làm gì khác hơn đành phải cúi đầu để tránh cho Lăng Thiên nhìn thấy bộ dáng phần nộ kia. Nhưng thân thể không thể khống chế được có chút run rẩy: “Công tử nói đùa. Gia chủ nhà ta có thân thể cường tráng, xuân thu cường thịnh. Mười năm sau cũng khó có được khuyết điểm nào thì sao có điều ngoài ý muốn được? Bất quá, tiểu nhân nói chính là khách nhân của Dương Gia chúng ta là Nam Cung Nhạc Nam Cung công tử bất hạnh bị người khác ám sát mà chết.”

Lăng Thiên ồ một tiếng thật dài: “Thì ra là thế. Tên hoàn khổ kia đã chết. Ta nhìn thấy đã biết hắn đoán mệnh mà. Trời giúp người mà. Ha ha. Được rồi, vậy chẳng phải đại tiểu thư của các người phải quả phụ sao? Nghe người ta nói người này có thể thành hôn với con gà đó chứ. Dương Vân hả? Bốn công tử nghe xong lời này rất cao hứng. Người đâu, thưởng bạc cho hắn đi.”

Cả người Dương Vân run lên kịch liệt, miệng phùng lên thật lớn, một ngụm máu ở trong đó mà lại không dám phun ra. Đôi mắt trừng trừng nhìn Lăng Thiên. Đường như muốn từ trên thân thể của hắn cắn xuống một miếng thịt. Đám hộ vệ Dương Gia bên cạnh cũng xanh mặt, tay nắm chặt chuôi đao. Một đôi mắt tràn ngập sát khí nhìn Lăng Thiên.

Vương Thông đang đứng một bên tiến lên đưa cho hắn một thỏi bạc: “Đây là công tử nhà ta thưởng cho. Còn không mau tạ ơn đi!”

Khóe mắt của Dương Vân như muốn rách ra. Hắn theo tiềm thức đẩy bàn tay của Vương Thông ra.

Lăng Thiên thấy vậy đột nhiên giận dữ. ‘Vút’ một tiếng đánh roi ngựa xuống khiến cho gương mặt Dương Vân xuất hiện một vết máu: “Công tử thưởng mà người dám không lấy? Muốn chết sao? Nhìn ta như vậy làm gì? Muốn cắn hả? Xem thử các người có gan đó không? Cút ngay! Nam Cung Nhạc chết hay không thì có liên hệ gì với bốn công tử? Hắn đã chết, lão tử rất vui vẻ! Hắn cầu thân không phải là muội tử của bốn công tử. Các người ở đây dám ngăn cản ta là do ai ra lệnh?”

Dương Vân che mặt, đôi mắt toát ra quang mang cừu hận như muốn phát tác tại chỗ. Từ trước đến nay, Dương Vân hắn làm đại quản sự của Dương Gia thì trong Thừa Thiên kinh thành cũng là một nhân vật bá chủ. Những quan viên bình thường khi nhìn thấy hắn đều phải chào hỏi từ xa thì sao có thể chịu được sỉ nhục này? Nhưng người trước mắt ngay cả thiếu chủ Dương Vĩ, chủ tử Dương Lôi của hắn... thậm chí cả lão chủ tử Dương Không Quần cũng phải kiêng kỵ không thôi. Dương Vân có trách nhiệm dò xét Lăng Thiên thôi thì nào dám lỗ mãng?

Hít một hơi thật sâu, cố hết sức để cho tâm tình bản thân bình tĩnh một chút. Trong miệng phát ra tiếng cười so với khóc còn khó nghe hơn: “Lăng công tử nói giỡn rồi. Công tử đại nhân đại lượng chắc chắn sẽ không làm khó cho tiểu nhân...”

“Nói giỡn? Ha ha, thật sự là tức cười. Dương Vân. Người là con ta hả? Ta không có hứng thú chơi đùa đâu. Mau tránh ra một bên cho ta. Nếu không tránh thì đầu của người cũng rơi xuống đất.” Lăng Thiên cười tàn nhẫn lộ ra hàm răng trắng. Ánh mặt trời phản xạ lại như một hàm răng của mãnh thú đang chờ nuốt người.

Lăng Thiên biết với sự can đảm bình thường của Dương Vân thì giờ phút này sợ rằng mình đi quá chậm đó chứ. Nào có lá gan đứng ra ngăn cản lại? Lúc này vẫn còn kiên trì như vậy đó đương nhiên là lệnh dò xét của Dương Không Quần. Chỉ cần mình thoáng nhượng bộ một chút thì lão cẩu kia sẽ hiềm nghi ngay. Cho

dù không có hiềm nghi thì người của Dương Gia cũng nói lại cho Nam Cung gia nghe được thì lập tức trở thành hiềm nghi lớn nhất. Đến khi đó thật sự là...

Cho nên Lăng Thiên tuyệt đối không thể làm cho người khác hoài nghi được. Ngược lại cần phải ngang ngược hơn rất nhiều. Dương Không Quần muốn đưa Lăng Thiên ta ra đối phó với Nam Cung thế gia? Ta há có thể để cho người toại nguyện được.

“Người đâu. Dem mấy chân chó này của Dương Gia đánh cho lão tử. Đánh mạnh vào!” Lăng Thiên hét lớn, miệng cười tàn nhẫn: “Nữ tể của Dương Gia chết đi muốn trút giận lên người bổn công tử sao? Các người đúng là con chó mù mắt mù. Đánh cho ta. Đánh mạnh vào! Đánh cho mạnh, bổn công tử sẽ có thưởng!”

Lăng Thiên ra lệnh một tiếng làm cho Vương Thông cùng Lý Khánh đang cầm đầu đám hộ vệ hưng phấn hẳn lên. Vương Thông hét lên một tiếng. Không nói hai lời liền đánh một bạt tai Dương Vân. Âm thanh dễ nghe cực kỳ.

Dương Vân bị đánh phải quay tại chỗ mấy vòng. Một chân chống xuống đất rồi ngã xuống từ từ. Hai mắt trợn tròn lên, máu tươi từ khóe miệng tràn ra. ‘Phụt’ một tiếng phun ra một ngụm máu với mấy cái răng.

Vương Thông hung tợn mắng: “Công tử thưởng cho mà cậu nô tài người không biết nói lời cảm ơn. Lại còn ý tưởng con chó nào cản đường công tử nhà ta, mạo phạm sự phước công tử. Dương lão gia bình thường đều giáo dục các người vậy sao? Thật sự là làm mất mặt lão Dương Không Quần kia mà. Hôm nay Vương gia gia sẽ thay chủ tử Dương Không Quần giáo huấn hạ nhân một trận. Sau này khi đi ra ngoài phải biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu. Đừng tưởng rằng làm một con chó cho Dương Không Quần là rất giỏi. Đừng nói là người, cho dù lão gia người cũng không có tư cách này. Dám vô lễ với công tử nhà ta thì hôm đánh cho người nở hoa luôn.”

Hắn vừa mắng thì dưới chân cũng không nhàn rỗi chút nào. Đôi giày quân phục giẫm lên mặt Dương Vân như diên. Dương Vân chỉ kịp kêu lên một tiếng bị thảm ‘Cứu ta...tha mạng...’ liền hôn mê bất tỉnh.

Đám hộ vệ Dương Gia thấy Lăng gia động thủ cũng không nhịn được. Trong nháy mắt tức giận lao ra. Vốn đám hộ vệ ở sau lưng Lăng Thiên đang vãn về tay, nhìn thấy Vương Thông đánh Dương Vân thì hâm mộ vô cùng. Lại nhìn thấy người bên Dương Gia lao lên cũng không thèm chào hỏi gì mà lao ra ẩu đả. Nhất thời tiếng la hét khắp nơi, không thể nào vãn hồi được.

Nơi cửa thành trở thành chiến trường của hai nhà Lăng Dương. Tiếng hô hào, tiếng rên rỉ, tiếng nắm tay bàn chân rơi vào người hòa lẫn vào nhau tạo thành một khúc giao hưởng...

Lăng Thiên vẫn không có xuống ngựa, hắn giục ngựa chạy qua chạy lại giữa đám ẩu đả. Trên khuôn mặt tuấn tú có bốn phần đắc ý, ba phần tàn nhẫn, ba phần hưng phấn. Trong miệng lại hùng hùng hổ hổ, roi ngựa trong tay lại nhắm thẳng vào đầu người Dương Gia đánh xuống như mưa! Một roi rơi xuống thì sẽ có máu thịt bay tán loạn! Đám hộ vệ Dương Gia đối với mấy tên hộ vệ Lăng Gia còn dám hoàn thủ nhưng vị oan gia này thì bọn chúng chỉ biết trốn.

“Hảo nô tài! Bổn công tử đánh là để mất người rồi mà còn dám trốn!” Lời nói kiêu ngạo như vậy đương nhiên là từ miệng của đại hoàn khố Lăng Thiên đại công tử rồi.

Hộ vệ hai nhà ẩu đả một phen sớm đã đẩy bọn lính đang trông cửa thành ra khỏi cửa rồi. Bọn họ xa xa xem cuộc chiến nhìn thấy vậy thì ai dám lên khuyên? Ai dám? Nhìn thấy người động thủ là Lăng Thiên đại công tử đó? Cô phụ của người ta chính là Đường kim thiên tử. Hắn đánh người từ trước đến giờ đều đánh giữa thanh thiên bạch nhật. Một tháng cũng có ít nhất một hai vụ. Sớm đã không còn là chuyện mới mẻ gì nữa.

Trên tường thành đột nhiên xuất hiện một loạt đầu ló ra, hăng hái nhìn hai nhà ẩu đả. Nhìn thấy hoàn khố công tử Lăng Thiên đầu đội lệch mũ, trong miệng không ngừng đọc tam tự kinh, âm thanh vang dội. Ngay cả vạt áo trước ngực cũng mở ra một nửa. Roi ngựa trong tay giương lên hạ xuống liên tục như gió qua rừng trúc. Mỗi người chắc lưỡi không thôi. Quả thực không hổ là đệ nhất hoàn khố mà. Phải là thiên hạ đệ nhất hoàn khố cũng không quá đáng.

Lăng gia bên này chỉ có một trăm mười người. Người Dương Gia ở cửa thành cũng chỉ có một trăm mười người, nhân số ở hai bên cũng tương đương nhưng thực lực cao thấp thấy rất rõ ràng. Lại có Lăng Thiên

tự mình tọa trấn nữa. Trong vô hình tạo ra áp bức với người Dương Gia. Lăng Thiên phóng ngựa chạy khắp nơi giữa trận ẩu đả tùy ý huy động roi ngựa nhưng không một ai dám ngăn cản vị công tử này. Mỗi một người đều biết cùng với hộ vệ Lăng Phủ đánh một trận cho dù thắng thua thì cũng thôi. Nhưng nếu bị thương vị đại công tử này chỉ sợ Dương Không Quần cũng không thể sắp xếp chu toàn được. Càng huống chi mọi người đều biết lão gia họ là ai. Phóng chừng khi đụng đến đại hoàn khổ này cũng không cần chờ người Lăng Gia tìm đến thì hẳn đã giết mình trước để bồi tội rồi. Tránh được nên tránh, vạn nhất tránh không được thì chịu một hai roi cũng tốt hơn phải bị mất mạng.

Trận ẩu đả này hai bên đánh nhanh mà kết thúc cũng nhanh. Thực lực chênh lệch quá lớn, hộ vệ Lăng Gia mặc dù có vài người bị thương nhưng người của Dương Gia có thể đứng vững cũng không nhiều, nằm ngổn ngang dưới đất.

124. Chương 53: Được Voi Đòi Tiên

“Dừng tay! Dừng đánh!” Một người cao giọng hét lớn.

Lăng Thiên không chút nào để ý, trong miệng không ngừng la hét: “Đánh! Đánh tiếp cho ta! Đánh cho lão tử. Mẹ nó, để cho bọn họ nhớ cho rõ. Đánh đánh đánh...”

Trong miệng hét lớn, trên tay cũng không hề nhàn rỗi. Từ khi nghe được tiếng hét lớn kia Lăng Thiên không có chút ý tứ ngừng tay nào mà càng ra tay mạnh hơn nữa. Roi ngựa trong tay không ngừng phát ra âm thanh ‘vút vút vút’ thanh thúy.

Bỗng nhiên khi Lăng Thiên giương roi lên muốn đánh nữa thì roi ngựa đã bị người khác nắm giữ. Một âm thanh trầm ổn vang lên: “Lăng Thiên thể chất. Không nên xử sự quá phận. Tốt nhất nên lưu tình ba phần đi.”

Lăng Thiên nghiêng đầu nhìn lại thì thấy người nắm roi ngựa mình là Dương Lôi - phụ thân của Dương Vĩ. Mà người lên tiếng chính là Dương gia chủ Dương Không Quần.

Dương gia khi nhận được tin tức ở cửa thành đã khai chiến liền vội vàng chạy đến nhưng vẫn chậm một bước. Đến nơi lại nhìn thấy tất cả người nằm dưới đất đều là hộ vệ của Dương Gia liền tức giận vô cùng. Ánh mắt hung hăng nhìn về Lăng Thiên; nhất là phụ tử Dương Lôi Dương Vĩ muốn làm khó dễ.

“Dương Không Quần! Đây là ý tứ gì của ngươi?” Ngoài dự đoán của mọi người, Dương Gia còn chưa kịp nói gì thì Lăng Thiên đã lớn tiếng quát.

“Sư phó của bốn công tử vào thành thì ảnh hưởng đến chuyện gì của Dương Gia ngươi? Dương Không Quần ngươi bang trợ cho đám chân chó này to gan lớn mật chặn xe của sư phó ta. Kiêu ngạo ngang ngược, vô lý làm khó dễ không cho vào thành. Bốn công tử tự mình đến đón mà các ngươi vẫn chặn đường. Dương Không Quần! Ngươi quá kiêu ngạo rồi. Giữa ban ngày mà làm càn. Chẳng lẽ ngươi cho rằng Thừa Thiên không có vương pháp sao? Có thể tùy thời để cho Dương Gia các ngươi một tay che trời? Dương Không Quần! Ta thấy lão thất phu ngươi muốn tạo phản rồi. Ngươi thật to gan! Để ta hướng đến cô nương báo cáo! Dem Dương Gia xét nhà diệt tộc!”

Đầu đội mũ lệch, một nửa áo ở phía trước đã mở ra, sắc mặt Lăng Thiên có chút dữ tợn, âm thanh vang dội, lời lẽ chính nghĩa như đang chịu ủy khuất, oan ức đến nỗi thẳng sáu tuyết rơi.

Lời vừa dứt khiến cho đám người Dương Gia tức giận vô cùng. Nhất thời mọi người giống như cá rời khỏi nước, đều hít thở có chút khó khăn.

Vài âm thanh ‘leng keng’ chinh tề vang lên. Một nửa hộ vệ rút đao ra khỏi vỏ, vẻ mặt giận dữ. Đường đường là Dương gia gia chủ, tại Thừa Thiên chỉ dưới một người trên vạn người mà bị Lăng Thiên chỉ vào mũi mắng xối xả. Lúc là lão thất phu, lúc là lão tiểu tử. Quả thực không thể nhịn được mà.

Về mặt phần nộ của Dương Không Quần chợt lóe lên rồi biến mất. Hắn phát tay bảo mọi người tỉnh táo. Đôi mắt ung nhìn chăm chú vào mặt Lăng Thiên như không buông tha cho bất kỳ biến đổi về mặt nào của hắn. Trên gương mặt Dương Không Quần rắng ‘nặng’ ra một nụ cười: “Lăng Thiên thể chất. Dương Gia ta đột nhiên phát sinh biến cố. Khách từ phương xa đến bị giết chết vô tội, Dương gia ta đang ở cửa thành

truy nã hung thủ thì có gì không đúng? Còn người thay trắng đổi đen, vô lý gây loạn. Chẳng lẽ có tật giết mình sao?”

“Ta thay trắng đổi đen? Vô lý gây loạn? Có tật giết mình? Dương Không Quần! Người vừa mới đánh rắm sao? Nam Cung Nhạc không phải chết ở Dương Gia người sao? Như thế nào lại đặt lên đầu bốn công tử? Ta thấy lão tiểu tử người sợ Nam Cung thế gia mới phải. Nói xấu bốn công tử có tật giết mình? Phì. Dương Không Quần, trên thế giới này làm gì có việc dễ dàng như lời người nói? Đừng nói là Nam Cung Nhạc, cho dù là ba đứa cháu của Dương Không Quần người ta muốn giết cũng phải quang minh chính đại mà giết. Có tật giết mình sao? Tức cười! Coi như lão tử giết tên hoàn khố Nam Cung Nhạc kia thì sao? Lão tiểu tử người có dũng khí bắt bốn công tử không?” Lăng Thiên hếch mũi lên trời, kiêu ngạo và ngang ngược vô cùng.

“Người đã thừa nhận người giết người thì cũng nên cấp cho Dương Gia ta một lời công đạo!” Dương Lôi ở một bên liền ngắt lời.

”Phì. Người thuận thế hay quá ha. Lão tử không muốn tổ ai thì đừng nghĩ lão tử không dám. Còn dám vu oan cho lão tử nữa sao? Lão tử sẽ đi tìm cô trượng cáo trạng.

“Đã như vậy thì tại sao Lăng Thiên thế chất trong lòng có quỷ? Vì sao lại ngăn cản không cho lục soát? Chẳng lẽ trong xe ngựa còn có bí mật nào sao?” Dương Không Quần không chút động tâm, âm trầm nói.

Lăng Thiên cười hắc hắc: “Dương Không Quần người cũng đừng khích ta. Nếu bọn hần nói dễ nghe một chút thì bốn công tử sẽ mời sư phó xuống xe. Cho dù đem xe ngựa này tặng cho Dương Gia cũng không sao! Dù sao Dương Gia các người nghèo như vậy, xe ngựa không nhiều lắm. Bốn công tử trợ giúp các người một chút cũng không sao cả. Nhưng các người lại cản đường như cướp bóc, hung thần ác sát. Bốn công tử há có thể nhịn được sao? Vốn tính để cho các người kiểm tra nhưng hết lần này đến lần khác lại không biết điều. Lão tử không muốn đó. Người có thể làm gì?”

Những lời này của Lăng Thiên rất âm hiểm. Dương Gia nghèo? Là một trong tám đại thế gia của đại lục mà thiếu xe ngựa? Lời này nếu truyền ra ngoài thì Dương gia cũng không cần làm người nữa rồi.

“Lăng Thiên. Người làm càn lắm. Dương Gia chúng ta đã dễ dàng tha thứ cho người nhiều rồi. Người cũng nên biết sự nhẫn nại có hạn!” Dương Vĩ đứng một bên giơng giọng hét lớn.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Dương gia đều như vậy sao? Không có giáo dục. Bốn công tử đang cùng nói chuyện với gia gia người thì đến lúc nào người chõ mõm vào? Chẳng lẽ người hiện đang là Dương Gia gia chủ sao?” Lăng Thiên nhếch miệng trào phúng.

“Người...” Dương Vĩ không nói ra lời cũng không dám phản bác. Những lời nói của Lăng Thiên rất ác độc. Nhưng mình kích động lại không biết chọn thời cơ tốt, mạo muội chen vào mới biết được là không đúng. Nếu gia gia thật sự hiểu lầm thì không xong rồi.

Dương Không Quần liếc Lăng Thiên một cái, ánh mắt chớp động: “Lăng Thiên thế chất. Người thật sự không để cho lão phu soát xe ngựa sao?” Lời nói trầm trọng cực kỳ, nhất thời mọi người đều cảm giác được có một loại chiến tranh sắp đến.

Lăng Thiên cười ha hả hỏi ngược lại: “Dương Không Quần. Người có thật cần phải lục soát xe này của bốn công tử không? Nếu người muốn lục soát cần phải đáp ứng một điều kiện của bốn công tử. Bốn công tử lập tức mời Tần đại tiên sinh ra khỏi xe, ngay cả xe ngựa cũng đưa cho người. Người muốn lục soát như thế nào thì tùy!” Hần nói đưa cả xe ngựa cho Dương Gia rất trào phúng.

“Điều kiện gì?” Dương Không Quần cau mày lại. Hần thật sự muốn soát xe ngựa sao? Trong xe ngựa chỉ có một lão già mà thôi thì có gì để tra? Hần căn bản đang xem phản ứng của Lăng Thiên mà thôi. Nào biết được đã bị Lăng Thiên dắt mũi rồi.

“Rất đơn giản. Người nói rõ cho bốn công tử nếu trong xe này không có hung thủ thì Dương Gia người sẽ làm thế nào? Chỉ cần bốn công tử hài lòng thì sẽ không nói hai lời. Lập tức mời sư phó xuống xe!” Lăng Thiên cười tùm tùm nói. Ánh mắt nhìn Dương Không Quần như con chuột đói đột nhiên phát hiện miếng pho mát thơm ngon. Vẻ mặt tươi cười rõ ràng: thời cơ lừa đảo đã đến rồi.

“Ha ha, Lăng Thiên thể chất. Người đã kiên trì như vậy rồi thì bốn tọa cũng không muốn so đo với người làm gì. Tin tưởng trong xe ngựa của người không có hung thủ. Người cũng trở về đi thôi. Nói cho gia gia người lão phu sẽ tìm hắc đánh cờ.” Dương Không Quần cười to, dường như rất hiền lành.

Nói đùa sao? Sớm đã biết trong xe ngựa chỉ có một lão già Tần đại tiên sinh mà thôi. Lão phu nếu đánh cuộc với người chẳng phải cho miệng sư tử nhà người chiếm tiện nghi à? Lăng Gia các người tạm thời không có hiềm nghi gì thì lão phu sao lại tranh cãi với người làm gì? Cho nên Dương Không Quần quyết định cho Lăng Thiên đi qua. Nhìn bộ dáng kiêu ngạo của hắn thì sự nghi ngờ trong lòng của Dương Không Quần phai nhạt đi nhiều. Trong lòng thâm nghĩ không phải là tiểu tử này gây ra rồi.

“Ha ha...” Lăng Thiên ngẩng mặt lên trời cười to: “Dương Không Quần, người coi bốn công tử là người nào? Nói lục soát là lục soát? Người cho ta đi thì ta phải đi?” Lăng Thiên chỉ ngón tay vào đám hộ vệ Lăng Gia: “Người xem một chút người của Dương Gia người đánh chúng ta thành bộ dáng gì? Không nói một tiếng công đạo liền vỗ mông rồi đi? Trên đời này không có chuyện tiện nghi như vậy đâu. Đây chính dưới chân cô trượng thiên tử của ta. Là địa phương có vương pháp đó.” Lăng Thiên tức giận quát to, giọng nói có lực, bộ dáng rất oán giận.

Xem một chút hộ vệ của Dương Gia đang nằm dưới đất, người nào cũng miệng mũi đầy máu, răng cò rơi đầy đất, tay đứt chân cụt. Gần như không một ai toàn vẹn cả, nhìn thấy thế thảm cực kỳ. Lại nhìn đám hộ vệ Lăng Gia một chút liền thấy có mấy người bị thương nhưng đại bộ phận như không có chuyện gì xảy ra. Mỗi người đều hăng hái đứng đó. Về phần trọng thương mà nói thì một người cũng không có.

Rốt cục là ai cho ai công đạo? Trong lòng mọi người nhất thời xuất hiện nghi vấn này.

Mọi người nhìn nhau không biết nói gì. Nếu như dùng câu nói thời hiện đại thì chính là ‘mặc mặc vô ngữ lưỡng nhân lệ, nhĩ biên hưởng khởi đà linh thanh thanh’.

Người bên Dương Gia đều bị Lăng Thiên nói không biết phải trả lời ra sao. Mà đám hộ vệ Lăng Gia thì dùng sức bặm môi, e sợ không kiềm chế được sẽ bật cười. Công tử quả thật là...Rõ ràng là chiếm tiện nghi mà vẫn còn cảm thấy chưa đủ nữa.

Dương Không Quần cho dù có tâm tính tốt như thế nào bị hắn nói vậy cũng phải ‘nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên, tam phát niết bàn’. Thấp giọng quát: “Lăng Thiên thể chất. Người đã chiếm tiện nghi rồi. Dương Gia hiện đang rối ren nên không muốn so đo với người. Người tốt nhất không nên quá phận!”

Lăng Thiên hừ một tiếng: “Rốt cục là ai quá phận? Đơn giản chỉ là người bên Dương gia người bị thương nặng một chút mà thôi. Dương Không Quần. Nếu không phải các người vô ý gây loạn thì bốn công tử cũng không muốn chấp nhặt làm gì. Các người vô lý khơi mào gây sự, đem chuyện này náo nhiệt long trời lở đất. Bây giờ một câu nói liền muốn bỏ qua? Dương Không Quần, làm một gia chủ của đại gia tộc lại không cần thể diện sao? Thế nào cũng phải đến gặp cô trượng ta nói chút đạo lý đã chứ?”

Mọi người á khẩu không nói nên lời. Trong lòng âm thầm bội phục vị hoàn khố của Lăng Gia. Bản lãnh xoay trắng đổi đen của hắn quả thực là... Dưới một câu nói của hắn liền biến Lăng Gia vốn đang khi dễ người ta trở thành người bị hại. Hơn nữa Dương Gia lại không thể phản bác được bởi vì chuyện này trên thực tế là do Dương Gia gây ra.

125. Chương 54: Nam Cung Thế Gia

Lăng Thiên nở nụ cười đắc ý: “Rất đơn giản. Hộ vệ của bốn công tử cũng bị thương nên Dương Gia phải chịu được phí. Mà sư phó của bốn công tử từ đường xa đi đến đây vốn đã mệt mỏi rồi lại bị người của Dương Gia các người làm vậy khiến người phải kinh sợ. Bốn công tử rất bận rộn nhưng Dương Gia các người lại khiến ta trì hoãn mất một buổi sáng thì Dương Gia các người cũng phải tỏ vẻ một chút. Đưa vài chục vạn lượng bạc đi. Bốn công tử sẽ đại nhân đại lượng, không so đo với các người nữa.” Về mặt Lăng Thiên khi nói những lời này rất chân thành, thốn thức không thôi. Dường như vì sự khoan hồng độ lượng của bản thân mà cảm động.

Sắc mặt mọi người bên Dương Gia thấy bộ dáng vô sỉ của hắn như vậy khiến cho ánh mắt họ đều lộ ra hung quang kèm theo sát khí. Tất cả không nhìn được đều nhìn về gia chủ Dương Không Quần. Chỉ cần một ánh

mắt của hắn thôi thì mọi người lập tức xông lên đem tên khinh người quá đáng này hành hung một trận.

Dương Không Quần hít một hơi thật sâu, đem khí huyết bốc lên trong lồng ngực do bị Lăng Thiên chọc tức mạnh mẽ ép xuống. Hiện tại Dương Gia đang nội忧 ngoại hoạn, tầng tầng lớp lớp, hết trận này đến trận khác nên trong vài chục năm tới hắn không thể chân chính đối mặt với Lăng Gia được. Nếu lúc này chọc giận Lăng Gia thì cơ hồ phải đồng thời đối phó với bốn thế lực lớn: Lăng Gia, Nam Cung Gia, Thừa Thiên Vương Gia và Hoàng Thất. Sợ rằng khi mọi chuyện đã giải quyết được hoàn toàn thì sợ rằng Dương Gia cũng khó vực dậy nổi. Thôi nhin! Bất quá chỉ mười vạn lượng bạc mà thôi. Tạm thời cứ cho hắn. Chờ sau này mọi việc ổn định sẽ thu thập tiểu tử này cũng không muộn! Dù sao Lăng Gia cũng ở tại Thừa Thiên mà, sợ hắn bay lên trời trốn mất sao?

Hơn nữa Lăng Thiên tiểu tử này rõ ràng là đã thấy rất rõ tình thế hôm nay, được thể làm tới. Chính mình nếu không nghĩ Dương Gia sẽ suy sụp vì điều này thì lần này không thể không ngậm bồ hòn làm ngọt rồi.

“Đã như vậy thì lão phu sẽ đưa cho ngươi hai mươi vạn lượng bạc. Việc này bỏ qua đi.” Dương Không Quần một khi đã ra quyết định thì tâm tình cũng bình thường trở lại, dùng âm thanh bình tĩnh trả lời.

Mặc kệ như thế nào thì Lăng Gia cũng xem như đã không còn nằm trong diện hiềm nghi nữa rồi. Dương Không Quần mặc dù thử dò xét Lăng Gia nhưng từ đáy lòng thật sự không muốn chuyện này do Lăng Gia gây ra. Nếu nói như vậy thì không chỉ có nội忧 ngoại hoạn mà phải thụ địch hai mặt. Quan trọng hơn, tất cả những việc mình khổ tâm an bày có thể sẽ trắng tay. Bất quá chỉ bỏ ra hai mươi vạn lượng bạc mà thôi.

Lời vừa dứt khiến cho mọi người hoảng sợ cực kỳ.

Mọi người đều nghĩ rằng Dương Không Quần không thể chấp nhận điều kiện vô lễ này của Lăng Thiên. Hộ vệ của Dương Gia cũng đã rút kiếm ra khỏi vỏ, sát khí lăm lệt. Người bên Lăng Gia cũng nắm chặt đao nhìn đám người đối diện như lâm đại địch. Về phần đám người trên tường thành cũng đang rửa mắt chờ đợi một hồi kịch lớn thì nào biết được Dương Không Quần lại kết thúc theo kiểu đầu hổ đuôi rắn như vậy?

Ngay cả Lăng Thiên cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Hắn quả thực nghĩ không ra lão gia hỏa này có thể chịu đựng như vậy! Quả nhiên không hổ là một đời anh hùng!

Lăng Thiên cười ha ha: “Ngài xem, văn bối chỉ là tùy miệng nói đùa một chút thì Dương lão ngài lại xem trọng như vậy. Bất quá nếu Dương gia gia đã mở miệng thì văn bối nếu không nhận thì chẳng khác nào không xem mặt mũi của gia gia? Cổ ngữ có nói ‘trưởng giả ban thường không được từ chối’. Đã như vậy thì văn bối Lăng Thiên từ chối cũng bất kinh nên đành phải nhận vậy. Hai mươi vạn lượng bạc cũng không ít gì, đủ cho bốn công tử đi Minh Yên Lâu mấy hôm. Cảm ơn ngài, văn bối quả thực rất có duyên với ngài! Ha ha...”

Lăng Thiên dường như rất cao hứng, ngay cả xưng hô cũng sửa lại. Lúc trước một câu Dương Không Quần lão thất phu hai câu Dương Không Quần lão tiểu tử nhưng chỉ trong nháy mắt đã trở thành Dương Lão, Dương gia gia. Về mặt lại biến ảo cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã từ thái độ hung tợn trở thành thân thiết vô cùng. Về mặt xuân quang sáng lạn như đang vui vẻ từ sâu trong nội tâm.

Mọi người lại âm thầm thở dài: Vị công tử này nếu không đi đóng kịch thì thật sự là một tổn thất lớn cho giới kịch....

Tiếp nhận tám ngàn phiếu được Dương Lôi nghiêng răng nghiêng lợi đưa qua, Lăng Thiên vươn tay ‘bộp’ một tiếng, đập xấp ngân phiếu lên bàn tay. Trên mặt tươi cười rất sáng lạn. “Vừa đủ hai mươi lượng bạc, không thiếu lượng nào. Cảm ơn!” Vừa chấp tay cảm ơn vừa cười lớn. Lăng Thiên ngồi trên hắc mã chạy đi, xe ngựa phía sau phía sau chậm rãi đi theo. Đám hộ vệ Lăng Gia vui vẻ ra mặt, mỗi người một ngựa rời khỏi.

Trong Dương Gia... Một trăm mười người trên đầu và cánh tay quần đầy vải, máu tươi chảy ra không ngừng. Càng có mấy người bị nâng trên cáng trở về, một trong đó là Dương Vân đại quân sự.

Dương đại quân sự đến bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, miệng há ra không ngậm lại, hiển nhiên đã bị đánh rơi không ít răng rồi. Xương sườn ít nhất cũng bị gãy bảy tám chiếc. Nhưng cũng may mắn là không bị thương trí mạng, có thể tiếp tục sống. Những người khác cũng bị thương giống nhau, hoặc nhẹ hoặc nặng nhưng cũng không một ai có thương thế trí mạng. Hiển nhiên những người xuống tay rất có chừng mực.

Dương Không Quần, Dương Lô, Dương Vĩ, Dương Chấn và ngay cả tiểu thư Nam Cung Ngọc của Nam Cung Thế Gia đều đứng trên thềm đá. Về mặt mỗi người mỗi khác.

Dương Lô, Dương Chấn với vẻ mặt phần nộ, huyết thái dương đập ‘thình thịch’ đang nghiêng răng nghiêng lợi. Dương Không Quần lại lạnh nhạt như đang nghĩ đến một chuyện gì.

Nam Cung Ngọc đứng một bên nhìn thấy đám người bị thương ở đây sân mà thần sắc tuy rất tức giận nhưng ẩn ẩn trong đôi mắt lại có một tia hết giận. Lão thất phu Dương Không Quần này làm chuyện xấu không ít, hại huynh trưởng của ta. Bây giờ lại làm ra mấy hành động này muốn tranh thủ hảo cảm với Nam Cung thế gia ta. Đại danh hoàn khổ kia của Lăng Thiên này thiên hạ ai không biết? Dương Gia nghĩ tốt lắm? Hôm nay muốn lợi dụng tình thế rồi ren này muốn đem mục tiêu đặt lên người Lăng Gia sao? Lão bắt tử! Người đã tính toán như vậy thì bốn tiểu thư há có thể cho người toại nguyện được? Lăng Gia kia há có thể cùng một hạng người như Dương Gia người sao? Nếu chúng ta gây thù với Lăng Gia thì chẳng khác nào đưa cả Thừa Thiên là địch sao? Bốn tiểu thư nếu không biết chân tướng có lẽ cũng bị người che đây rồi. Nhưng tất cả những việc người làm này trong mắt bốn tiểu thư chỉ là một trò hài ti tiện mà thôi. Trong lòng Nam Cung Ngọc thầm nghĩ.

“Phụ thân. Ta không hiểu rõ vì sao ngài lại cam tâm làm như vậy? Nếu muốn dò xét Lăng Gia, dò xét Lăng Thiên thì tại sao lại phái hộ vệ cấp thấp như vậy đi? Lần này nếu không có vài tên cao thủ ở đây thì Dương Gia chúng ta sao có thể bị chúng đánh như vậy được? Quả thực là đại sĩ nhục mà!” Dương Lô tức giận nói. Lúc này Dương Lô hận không thể bầm thây Lăng Thiên vạn đoạn.

“Hỗn trưởng! Lần này chỉ là thử dò xét chứ không phải là khai chiến với Lăng Gia. Nếu phái cao thủ ra hết thì còn gọi là dò xét sao? Nếu vạn nhất đánh Lăng Thiên chết đi hoặc là tàn phế thì việc sẽ như thế nào? Cục diện của Dương Gia hiện tại người không hiểu sao? Đám người lão phu phái đi vào vốn để thử hấn mà thôi. Nếu hấn không dám đánh để cho chúng ta lục soát thì Lăng Gia vào nhóm đệ nhất hiềm nghi! Toàn lực đối phó bọn chúng. Bây giờ hấn vẫn ngang ngược kiêu ngạo như cũ thì cần phải cẩn thận đánh giá một phen!” Dương Không Quần gầm lên.

“Ồ! Đã như vậy thì không biết Dương gia chủ có thể cho rằng Lăng Gia là đối tượng nghi ngờ sát hại ca ca ta sao? Việc này có phải là do Lăng Gia gây nên không?” Nam Cung Ngọc không nhanh không chậm cất tiếng hỏi. Đôi mắt hiện lên một vẻ trào phúng.

“Tạm thời không thể xác định.” Dương Không Quần thận trọng nói: “Bất quá sự nghi ngờ với Lăng Gia không thể loại bỏ được. Không thể dễ dàng bỏ qua. Lão phu vẫn cảm thấy tiểu tử Lăng Thiên có gì đó bí ẩn...”

“Ồ!” Nam Cung Nhạc ồ một tiếng đầy thâm ý. Trong lòng mắng ta lão hồ ly này. Lúc này ta đã hiểu rõ tâm tính của người rồi. Xem thử ai còn tin người chứ.

Nam Cung thế gia.

Cả người Nam Cung Thiên Long run lên. Tờ giấy trong tay rơi xuống đất. Không biết đã bao nhiêu năm, Nam Cung gia chủ lại kích động không cầm nổi tờ giấy trên tay. Trong lúc nhất thời mọi người trong Nam Cung gia đều thấy vị Nam Cung Gia chủ hùng bá một phương này như biến thành một pho tượng Phật khô khan. Thân ảnh cao lớn hùng tráng đột nhiên cứng ngắc. Thậm chí nếp nhăn trên mặt cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

Nam Cung phu nhân nhìn trượng phu một cái khó hiểu rồi khom người nhặt tờ giấy được bỏ câu đưa tin truyền đến lên xem. Cũng chỉ có Nam Cung phu nhân mới dám xem bí hàm của gia chủ.

“Nhạc nhi!” Nam Cung phu nhân kêu một tiếng đau khổ như trái tim bị xé rách! Tờ giấy được viết bởi nữ nhi của nàng. Tuy rất ít chữ nhưng nội dung rất rõ ràng. Tờ giấy này như một quả chùy đâm vào tim của Nam Cung phu nhân! Tử mẫu tình hoài trong nháy mắt tan nát cõi lòng.

Nam Cung phu nhân luôn luôn che mặt không cho nam nhân nhìn đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, nhất thời mất đi tri giác. Trên mặt trắng bệch như băng tuyết, thân thể ngã ngửa về phía sau.

“Phu nhân!” Nam Cung Thiên Long vội vàng ôm lấy thân thể thê tử sắp sửa ngã trên mặt đất gọi thất thanh.

Một lúc lâu sau Nam Cung Phu Nhân mới tỉnh dậy. Đôi mắt ngập tràn lệ. Con mình mặt dù không tốt lắm, mặc dù nghịch ngợm, mặc dù là hoàn khổ, mặc dù phóng đảng nhưng trong lòng của một người mẹ Nam Cung phu nhân đây thì mặc kệ hấn như thế nào cũng là bảo bối, là cốt nhục mình mang nặng mười tháng, cũng chỉ có hấn mình mới yêu thương, mới ký thác hy vọng thế mà hôm nay... Tâm huyết gần hai mươi năm đều biến mất.

“Nhạc nhi! Nhạc nhi...” Nam Cung phu nhân đau khổ khóc to. Trong lòng trống rỗng, nhất thời cảm thấy cuộc đời không còn gì để vui vẻ! Linh hồn trong nháy mắt như rời khỏi thân thể phiêu lãng giữa không trung.

“Phụt...” Đôi môi anh đào của Nam Cung phu nhân hé mở phun ra một ngụm máu tươi thắm đỏ quần áo trắng như tuyết. Đó chính là huyết lệ của tâm tử mẫu! Dưới sự kích thích trọng đại này Nam Cung Phu Nhân không thể khống chế được đau khổ trong lòng mà ngất đi. Nàng chỉ mong sau khi tỉnh lại thì tin tức tàn khốc kia không phải là sự thật.

“Nhạc nhi...Nhạc nhi...” Vốn Nam Cung Thiên Long có vài phần tỉnh táo đột nhiên thân thể run rẩy. Ôm thân thể đang hôn mê của thê tử mà vẫn không phát giác ra hai hàng lệ đang chảy xuống. Bỗng nhiên Nam Cung Thiên Long ngẩng đầu lên, đôi mắt gắt gao nhìn thẳng Thừa Thiên ở phía bắc. Từ trong yết hầu truyền ra một tiếng gầm nhẹ: “Dương - Không - Quần.” Âm thanh trầm thấp, nhỏ đến mức chỉ có Nam Cung Gia Chủ và phu nhân vừa mới thức tỉnh của mình nghe được mà thôi. Nhưng trong âm thanh bao hàm hận ý tận xương tủy...

Tin tức được truyền nhanh hơn cả gió. Chỉ trong một ngày mà các đại thế lực ở khắp Thiên Tinh Đại Lục đều biết. Trong lòng người cầm quyền của các thế lực này đều xuất hiện hai từ: Cơ Hội.

126. Chương 55: Bát Phương Phong Vân

Các quốc gia đang ‘khuê chiêng đánh trống’, âm thầm chuẩn bị ‘chiến’! Tất cả mọi người đều nhìn ra được việc một hoàn khổ không quan trọng như Nam Cung Nhạc chết tại Thừa Thiên đã trở thành một cơ hội tuyệt vời! Chỉ cần xử lý không ổn thì gió lửa đầy trời sẽ bắt đầu từ Thừa Thiên Vương Quốc lan tràn khắp đại lục.

Bắc Ngụy Mạnh Ly Ca còn chưa kịp khởi hành liền biết được tin tức ngoài ý muốn này khiến cho đội ngũ đồng hành gia tăng không ít người.

Vừa mới nắm được tin tức này thì Mạch Ly Ca cảm chén trà trăm mặc một thời gian lâu mới ngẩng mặt lên trời thở dài một hơi.

Thừa Thiên Thành bây giờ như một con viên cổ mãnh thú đang mở rộng miệng ra lộ ra bảo tàng ẩn bên trong bụng. Biết rõ mãnh thú này hung hiểm vô cùng, thậm chí có khả năng bị nó cắn nuốt, kết quả hài cốt không còn nhưng thiên hạ anh hùng vẫn âm thầm xuất động. Tre già măng mọc, không sợ chết đi tới. Chỉ hi vọng bảo tàng trong bụng mãnh thú sẽ thuộc về chính mình vào thời khắc cuối cùng.

Lần tế hội phong vân này không biết sẽ mai táng bao nhiêu anh hùng hào kiệt đây...

Nam Cung Nhạc chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng. Nhiều nhất chỉ là con trai của Nam Cung Gia chủ mà thôi, có chút tiện nghi. Hấn cũng không phải là trưởng tử nên không được kế thừa gia nghiệp, có tư cách thay mặt gia chủ. Bản thân lại là một hoàn khổ. Tóm lại không có chỗ tốt nào cả.

Một tiểu nhân vật như vậy đối với một gia tộc ngàn năm thì không đáng để ngó đến. Nhưng khi phong vân bắt đầu thì Nam Cung Nhạc chết một cách khó hiểu trên đường. Nếu như đối tượng hấn cầu thân không phải là tôn nữ của Dương Gia, nếu như Dương Gia không phải ở trung tâm đại lục có thể rút dây động rừng thì một cái chết của Nam Cung Nhạc không hề có tác dụng nào cả.

Nhưng điều kiện bây giờ lại rất xảo hợp. Cho nên một tiểu nhân vật như vậy lại có thể lưu danh lịch sử. Mặc kệ thanh danh như thế nào, mặc kệ hậu nhân bình luận như thế nào nhưng ba chữ Nam Cung Nhạc lưu vào sử sách là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Có bao nhiêu hiền thần tổn hao tâm huyết, cúc cung tận tụy, có bao nhiêu danh tướng tắm máu sa trường không trở về còn không thể lưu danh trên sử sách mà Nam Cung Nhạc này lại có thể lưu truyền vĩnh viễn trên sử sách. Không biết Nam Cung Nhạc ở dưới đất có cảm kích rơi nước mắt với Lăng Thiên hay không?

“Gi? Con của Nam Cung Thiên Long chết tại Thừa Thiên? Hơn nữa là sau khi Dương Không Quần đáp ứng hôn sự?”

Tiêu gia.

Tiêu Phong Hàn đứng lên cười ha ha: “Lập tức triệu tập các vị trưởng lão, chấp sự và mọi người trong gia tộc đến phòng nghị sự! Việc này lại phát sinh vào thời khắc mẫn cảm như vậy như một cái bánh lớn từ trên trời rơi xuống! Ha ha ha. Lăng Thiên à Lăng Thiên. Người làm cho lão phu buồn bực hơn mười năm. Mãi đến hôm nay mới đưa cho lão phu một phần đại lễ .. Lão phu nếu không nhận thì chẳng phải phụ lòng tốt của người sao?”

Mặc dù đối với chuyện này hẳn hoàn toàn không hiểu gì cũng không có điều tra, nhưng Tiêu Phong Hàn có thể khẳng định việc này do Lăng Thiên gây ra.

Đối với tiểu yêu ma năm đó Tiêu Phong Hàn vẫn còn run sợ. Hôm nay thiên hạ phong vân, ám triều mãnh liệt thì ai dám kích động đây? Lấy thủ đoạn mạnh mẽ như vậy thì ngoại trừ tiểu quỷ kia ra còn có ai nữa.

Nhưng nếu phái người đi Thừa Thiên lợi dụng cơ hội này cần phải tránh không gặp mặt Lăng Thiên. Nhưng mà hẳn là ai? Nếu có thể gây ra phong vân như vậy thì sao không có hậu chiêu chứ?

Phái người đi mà tài trí hơi kém liền bị hấn dất mũi! Chỉ cần hơi không cẩn thận liền không đem về lợi ích cho gia tộc mà còn bị tên kia ‘thuận tay dất dề’ nữa.

Nhất định phải phi thường cẩn thận! Phi thường cẩn thận! Phái ai đi mới tốt đây?

”Thùy liễu bích ba tam thiên lý. Yếu diệu thanh ti cửu vạn điều ;

Tọa quan thế gian phong vân động, duy ngã đông nam đệ nhất Tiêu!”

Hai câu này chính là nói đến thiên hạ đệ nhất tài phiệt - Đông Nam Tiêu Gia. Câu thơ này nói rõ tài lực, vật lực, nhân lực, thế lực của Tiêu Gia. . Đông Nam ba ngàn dặm núi non hoàn toàn bị Tiêu Gia nắm giữ. Cho dù nói là đế quốc của Tiêu Gia cũng đúng, khó trách Tiêu Gia lại khinh thường sự tồn tại của tám đại thế gia như thế. Với thế lực này, khí thế này, không phải mấy đại thế gia kia có thể so sánh được.

Nhưng phạm là nơi thuộc thế lực của Tiêu Gia thì khắp nơi đều có ‘liều mềm đón gió’.

“Khắp nơi đều có liễu rủ xanh tươi, phú quý Tiêu Gia một ngàn năm!” Những lời này đều là tổ huấn của một vị đại trí tuệ - tổ tiên của Tiêu Gia lưu lại. Tiêu Gia vẫn tôn sùng coi như tôn chỉ của mình. Hễ là nơi địa bàn của Tiêu Gia, cho dù địa hình gian nan phức tạp ra sao, dùng trăm ngàn cách cũng phải có liễu rủ. Một đời nối tiếp một đời trồng xuống mới tạo ra cục diện ba ngàn dặm núi non liễu rủ như vậy.

Tiêu Gia. Bích Ba tiên uyển...

Nơi này đúng là tổng bộ của Tiêu Gia. Lầu các liên miên, xa hoa như tiên cung trên bầu trời, ngọc vũ quỳnh lâu. Tại cửa tiên uyển có một tòa núi nhỏ bị bổ ra một lỗ hổng thật to. Hai bên đều có những tảng đá nặng ngàn cân được chỉnh hình tỉ mỉ, trên đó có khắc bốn chữ ‘Bích Ba tiên uyển’. Bốn chữ này được mạ vàng, khi ánh sáng mặt trời chiếu lên tỏa sáng lấp lờ chói mắt. Từng chữ lại lớn khoảng nửa thân người. Từ xa xa nhìn lại tràn đầy khí phách quân lâm thiên hạ!

Lúc này có đội ngũ một trăm người đứng thẳng chỉnh tề trước cửa. Phía sau mỗi người đều là một con ngựa trắng kiện, người người khí định thần nhàn. Thân quang trong mắt trầm tĩnh, hai huyết Thái Dương nhô cao. Hiển nhiên đều là nhất lưu cao thủ trên giang hồ, thân thủ phi phạm.

Đứng phía trước là một người nho nhã phong lưu, mái tóc dài theo gió tung bay. Mặt phượng, mũi cao, trán rộng, khuôn mặt chữ điền ẩn chứa uy nghiêm mà tiêu sái, mặc một bộ thanh sam đứng thẳng người. Nhìn thấy mơ hồ như có tiên khí bất phạm. Đây đúng là Tiêu Gia đệ nhất mưu trí, là đệ đệ của Tiêu Phong Hàn - Tiêu Phong Dương.

Bên cạnh Tiêu Phong Dương là một thiếu nữ mặc một bộ đồ trắng, mặt ngọc trắng như tuyết, đôi mắt như hai ngôi sao giữa trời đông, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, đôi môi anh đào đỏ, dáng người thon thả kết hợp lại rất hoàn mỹ. Quả nhiên là tuyệt đại giai nhân. Đây chính là bảo bối của Tiêu gia gia chủ - Tiêu Nhận Tuyết.

Thanh sam của Tiêu Phong Hàn tung bay theo gió từ trong cửa bước ra. Hơn một trăm người đồng thời khom lưng thi lễ.

“Phong Dương. Lần này đi Thừa Thiên có chuyện gì người cứ quyết định. Nếu không được thì sớm gửi tin về cho ta. An toàn của mọi người do người quản, không được thiếu một ai khi trở về.” Tiêu Phong Hàn trầm giọng nói.

Hắn sau khi biết được tin tức đầu tiên là hưng phấn một trận, sau lại càng nghĩ càng đau đầu. Thời khắc mấu chốt như vậy đã gây ra phong vân đầy trời. Nếu nói trong đó không có âm mưu thì chém rơi đầu hắn cũng không tin. Hơn nữa đây là địa bàn của tiểu tử Lăng Thiên nham hiểm vô cùng.

Nhưng nếu buông tha cho, không nghe thấy, không hỏi thì không thể. Tiêu Phong Hàn thật sự không thể bỏ qua cơ hội này. Cẩn thận suy nghĩ lại, Tiêu Phong Hàn tự thân chọn người đi, nhị đệ Tiêu Phong Dương chừng chặc, cẩn thận, đa mưu làm thủ lĩnh có thể cùng Lăng Thiên đối đầu một trận. Tiêu Phong Hàn tin tưởng với trí tuệ, thực lực của Tiêu Phong Dương tuy không thắng nhưng cũng có thể toàn thân trở ra.

Về phần Tiêu Nhận Tuyết cũng đi thì chính là chủ ý của Tiêu Phong Hàn. Hắn muốn chuẩn bị một hậu chiêu. Tiêu Nhận Tuyết tuy còn trẻ tuổi nhưng có thiên tư hơn người, thông minh lanh lợi. Quả là nhân tài hiếm thấy của Tiêu Gia. Hơn nữa Tiêu Nhận Tuyết vốn có thâm tư thâm mật, đối với Tiêu Phong Dương có trợ lực lớn. Nếu không phải Tiêu Nhận Tuyết là nữ nhân chỉ sợ Tiêu Phong Hàn sớm để cho nàng kế thừa gia chủ rồi.

Ngoài ra còn có một ý nghĩ khác đó là Thừa Thiên dù sao cũng là căn cứ của quái vật Lăng Thiên kia. Vạn nhất động tác của Tiêu Phong Dương quá lớn sẽ làm cho tên kia tức giận thì không tốt chút nào. Đám người Tiêu Phong Dương có thể không trở về được. Dù sao người trong thiên hạ có thể xem Lăng Thiên không tồn tại nhưng Tiêu Phong Hàn hiểu rất rõ thủ đoạn của tiểu tử này. Những năm gần đây đều chú ý đến hắn, đối với lực lượng cường đại của Lăng Thiên cũng hiểu sơ bộ nhưng chỉ cần có Tiêu Nhận Tuyết thì giảm bớt một phần tranh đấu. Thứ nhất: Tiêu Nhận Tuyết chính là cháu gái duy nhất của tiêu Phong Hàn, địa vị không nhỏ chút nào. Thứ hai: Lăng lão phu nhân đối với Tiêu Nhận Tuyết có chút yêu thương, nhiều năm qua thường xuyên qua lại có vẻ rất hợp ý, vạn nhất có xung đột thì cũng có thể hòa giải được. Thứ ba: Tiêu Nhận Tuyết cũng liên lụy đến một trận đánh cuộc siêu cấp giữa hai đại gia tộc khi xưa. Lăng Thiên nếu không muốn đánh mất một nửa sản nghiệp gia tộc thì phải đối xử khách khí với Tiêu Nhận Tuyết một phần. Thứ tư: Dù nhiều dù ít nhưng dùng một chút mĩ nhân kế cũng tốt. Đối mặt với một tuyệt thế giai nhân cho dù là có sai lầm gì thì nam nhân ai dám nhần tâm hạ thủ chứ?

“Đại ca yên tâm. Ngu đệ đi sẽ không làm đại ca thất vọng!” Tiêu Phong Dương mỉm cười, đối với sự cẩn thận của đại ca hắn không cho là đúng. Bất quá chỉ là một thiếu niên chưa dứt sữa mà thôi, có đáng để đối đãi vậy không? Huynh đệ chúng ta tung hoành thiên hạ hơn mười năm từng sợ qua ai?

Tiêu Phong Hàn sao không nhìn rõ tâm tư của nhị đệ mình? Nhưng biết có nói gì cũng vô dụng. Tất xấu tự phụ này của hắn khó có thể bỏ được. Hắn thở dài một hơi, lần nữa cẩn thận dặn dò một câu: “Nhị đệ, Nhận Tuyết. Lần này đi Thừa Thiên thì phải chú ý đến Lăng Thiên của Lăng Gia. Tuyệt đối không thể khinh thường!” Câu nói cuối cùng của Tiêu Phong Hàn tràn đầy thâm ý.

127. Chương 56: Quý Phi Mời Rượu

Tiêu Phong Hàn cười ha ha, véo cái mũi nhỏ của Tiêu Nhận Tuyết nói: “Nha đầu người không phục sao? Đừng quên người chính là nhân vật đánh cuộc của hai gia tộc đó. Ha ha ha...”

Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Tiêu Nhận Tuyết xấu hổ nói: “Gia gia không biết xấu hổ. Lăng gia nài nài là một phụ nữ giỏi nhưng lão nhân gia đã nhìn lầm bảo bối của bà rồi cũng xem nhẹ ta! Nói giỡn sao? Ta có thể cam đoan với gia gia trận đánh cuộc này Tiêu Gia chúng ta sẽ không thua. Gia gia cứ an tâm chờ tiếp thu một nửa tài sản của Lăng Gia đi.”

Tiêu Phong Hàn cười ha ha.

Mọi người liền ôm quyền thi lễ với hắn. Tiêu Phong Dương hạ lệnh một tiếng nhất thời hơn trăm người đồng thời lên ngựa. Hai chân trước của ngựa nhảy lên hí một tiếng dài rồi cất vó chạy đi.

Thừa Thiên! Tiêu Gia ta đến đây! Bát phương phong vân hội Thừa Thiên đương nhiên sao có thể thiếu Tiêu Gia ta được.

Ngay khi các thế lực lớn trên khắp đại lục đang đánh trống khua chiêng điều binh khiển tướng thì Lăng Gia tuy ở giữa trung tâm cơn bão này lại đang mở tiệc rượu chào đón Tần đại tiên sinh trở về.

Trên tiệc rượu, Lăng lão phu nhân hận không thể răn dạy Lăng Thiên một trận. Sau đó thở dài nhìn Tần đại tiên sinh đầy khổ sở. Nói mấy năm qua Lăng Thiên không tốt như thế nào, không ngoan ngoãn ra sao.... Cuối cùng yêu cầu Tần đại tiên sinh hiện tại là sư phó duy nhất của Lăng Thiên thì nhất định tử tế quản giáo hắn thật chặt chẽ. Phải để cho Lăng Thiên cải tà quy chánh, lãng tử hồi đầu. Cho dù đánh dù mắng cũng được. Chỉ cần lưu hắn lại một hơi thở là tốt...

Trong quá trình phát biểu với Tần lão sinh thì Lăng Thiên cúi đầu lắng nghe không dám lên tiếng, còn sắc mặt của Sở Đình Nhi phu nhân thì lại càng xấu hổ cúi đầu thật thấp, không có thể diện để ăn cơm. Vì một người con mang tiếng đại hoàn khổ như vậy thì bậc cha mẹ nào nở mày nở mặt được chứ. Mà Lăng Khiếu ở một bên lại luôn đồng ý. Vốn muốn dùng gia pháp nhưng lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Sở Đình Nhi thì đại tướng quân đầy uy danh của Thừa Thiên lại cảm miệng lại. Không dám nói gì, đây chính là di truyền trước giờ của Lăng Gia...

Về mặt của Tần đại tiên sinh rất quái dị, muốn cười nhưng lại không dám. Ta dạy hắn sao? Đừng giỡn chứ. Mười năm trước ta dạy không được cháu của ngài rồi. Đối lại hắn đến dạy ta thì tốt hơn đó. Trong miệng ngậm một ngụm rượu đến nổi đỏ cả mặt mà lại không dám nuốt xuống. E sợ khi nuốt xuống sẽ không nhin được bị sặc sẽ phun ra ngoài.

Người duy nhất biết nội tình bên trong là Lăng lão phu nhân đang liếc mắt nhìn Lăng Thiên nhưng vô tình nhìn thấy vẻ mặt của Lăng lão gia tử thì vừa bức mình vừa buồn cười. Xem ra lão già này không nhin được rồi: “Tử lão nhân. Người không có việc gì sao? Ăn cơm mà cũng lải nhải được nữa? Không ai nói gì người thì người cứ ngồi ăn đi. Đây là tiệc rượu đón mừng Tần đại tiên sinh trở về! Cảm miệng. Ăn cơm!”

Lăng lão gia tử nhất thời yên lặng xuống, hậm hực bưng chén rượu lên uống sạch không nói một câu nào.

Sau khi ăn xong, Tần đại tiên sinh với vẻ mặt nghiêm túc mang Lăng Thiên về tiểu viện. Bộ dáng muốn giáo huấn đệ tử thấp kém này, xoa xoa tay, thổi rìa mép trừng mắt. Lăng lão gia tử đương nhiên vui mừng quay lưng đi về phòng chờ đợi tin tức tốt của Tần đại tiên sinh.

Vừa tiến vào tiểu viện thì Tần đại tiên sinh nhin không được cười đỏ cả mặt, hàm râu bạc trắng run rẩy không ngừng. Bộ dáng trang nghiêm khi nãy không còn sót lại chút gì: “Lăng đại công tử của ta. Ngài ẩn dấu thật là sâu. Lão hủ thật hối hận ba năm qua không ở đây làm bỏ lỡ nhiều trò hay như vậy.”

Lăng Thiên cười ha hả: “Tiên sinh không cần đáng tiếc. Chỉ cần lão nhân gia ngài ở chỗ này thì kế tiếp có càng nhiều trò hơn nữa.”

Lăng Thiên cười một cách ranh mãnh: “Phía trước đấu tranh anh dũng sao thống khoái bằng người ở phía sau được? Làm cho địch nhân đến chết cũng không biết được đối thủ là ai, buồn bức đến hộc máu. Đơn độc giấu thân ở chỗ tối thoả thú đại cục nhưng mặt ngoài rất bình thường. Sau lưng trở mình thì phong vân nổi lên mới thỏa mãn. Đây mới là điều ta theo đuổi. Thiên hạ nghĩ rằng biết rõ ta nhưng ai có thể biết đây? Làm cho địch nhân tức thổ máu mới là niềm vui lớn nhất của ta!” Lăng Thiên lắc đầu chớp mắt nói.

“Ha ha ha...” Tần đại tiên sinh cảm giác được ba năm qua thì hôm nay là ngày mình cười nhiều nhất. Nhưng đột nhiên hắn nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi. Phụ tử Lăng Không sớm đã chui vào hố sâu mà không biết gì. Tánh mạng bọn họ sớm đã nằm trong tay ta, tùy thời có thể vô thanh vô tức để bọn hắn biến mất trên đời. Bây giờ chỉ cần hai con hổ Nam Cung Thế Gia và Dương Gia đánh nhau là lúc Lăng Gia được dọn sạch sẽ...”

Tần đại tiên sinh rùng mình một cái. Hắn đương nhiên hiểu rõ rằng Lăng gia được dọn sạch sẽ theo lời Lăng Thiên là gì. Phỏng chừng có ít nhất hơn một ngàn người sẽ vì ‘sạch sẽ’ này của Lăng Thiên mà trả giá lớn! Giá này chính là tính mạng của họ.

Trong ấn tượng của Tần đại tiên sinh Lăng Thiên là một đệ tử tốt, cũng là một người có tiền đồ không hạn lượng. Chỉ cần người không chọc hắn thì người vĩnh viễn sẽ không có việc gì nhưng nếu chạm đến điểm mấu chốt của hắn thì hắn sẽ trở mặt nhanh hơn gấp đôi trở mình. Trong nháy mắt lộ ra khuôn mặt tàn nhẫn kia. Vượt qua sự tưởng tượng của bất kỳ kẻ nào.

Lăng Thiên nhẫn nại có hai mặt. Một là vì ẩn nhẫn mà nhẫn nại, hai là tàn nhẫn mà nhẫn nại. Hai điểm này Tần đại tiên sinh hiểu rất rõ.

Lại nói Lăng Thiên tự mình an bày cho Tần đại tiên sinh rồi trở về vẫn không thấy hai tiểu mỹ nữ Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan. Sau khi hỏi thì mới biết mẫu thân Sở Đình Nhi phái người đưa hai nàng qua trò chuyện. Lăng Thiên buồn bực không thôi, không biết mẫu thân đang suy nghĩ chủ ý gì. Từ khi sinh ý của Lăng Gia được Lăng lão phu nhân bắt đầu tận lực chuyển lại cho Sở Đình Nhi thì Lăng Thiên biết mẫu thân càng ngày càng khó đối phó hơn. Vốn đang cho rằng mẫu thân là mẫu chuẩn hiền thê lương mẫu nhưng trải qua một đoạn thời gian tìm hiểu mới phát hiện không phải là vậy. Xem ra phụ nữ của Lăng Gia quả thực rất cường hãn. Nhất là sau khi tiếp xúc với sản nghiệp của gia tộc thì Sở Đình Nhi phụ nhân ngày càng nhiệt tình, biểu hiện ra thiên phú hơn người của nàng. Hơn nữa sau lưng có Lăng lão phu nhân không ngừng chỉ dạy nên Sở Đình Nhi hiện tại trong mắt Lăng Thiên chính là một ‘nữ cường nhân’.

Tại Lăng gia vô hình trung hình thành một vòng tuần hoàn rất thú vị. Lăng Thiên tận dụng kinh nghiệm kiếp trước, trải qua việc kinh doanh thương mại cùng với xem người khác làm ăn cũng nhiều. Có thể nói kiểu ‘không xuất gia nhưng ở gần chùa miếu tự nhiên biết thấp hươu’ vậy. Hắn chỉ tùy tiện mỗi lần nêu ra mấy phương pháp với Lăng Lão phu nhân, cũng đủ khiến cho Lăng Lão phu nhân sợ hãi than, coi là chí bảo. Mà mấy phương pháp đó sau lại trải qua sự vận dụng và cải biến thêm của Lăng Lão phu nhân, rồi lại truyền tới Sở Đình Nhi phụ nhân. Sở Đình Nhi cũng không phải người hàm hồ, đơn thuần rập khuôn bắt chước theo, mà lại biết cách biến hóa thêm hữu ích và phù hợp, khiến cho tiền bạc không ngừng cuộn cuộn chảy vào Lăng gia.

Bất quá Lăng lão phu nhân vẫn cho rằng mấy ‘diệu kế’ này là do vị sư phó bí ẩn kia của Lăng Thiên đưa ra. Mà Sở Đình Nhi vẫn luôn cho rằng đây là do trí tuệ kinh nhân của nãi nãi nghĩ ra. Cho nên Lăng Thiên từ trước đến giờ vẫn luôn ẩn mình ở phía sau. Lăng Thiên hiểu được hai trung niên nữ tử này càng ngày càng khó đối phó. Mẹ của hắn dù sao không biết chân tướng cũng đỡ một phần. Còn Lăng lão phu nhân lại thường xuyên lấy cớ để dò xét ánh mắt của Lăng Thiên. Mỗi lần đều ‘xem xét’ rất lâu, xem thử Lăng Thiên có chút ‘có tật giật mình’ nào không. Quả là đáng sợ mà.

Rốt cục Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan cũng trở về. Lăng Thiên sớm đã ngủ thiếp đi rồi nhưng khi nhìn thấy sắc mặt hai nàng cổ quái thì tỉnh ngủ hẳn. Không biết mẫu thân lại làm gì để cho hai tiểu nữ này cổ quái như vậy.

“Công tử. Quý phi nương nương đưa thiệp mời đến phủ chuẩn bị ngày mai tại Minh Yên Lâu tổ chức tiệc rượu mời tất cả phu nhân trong kinh thành. Phu nhân đáp ứng sẽ có mặt, cũng chuẩn bị một ít lễ vật đưa cho quý phi cùng các vị phu nhân khác rồi.” Trên khuôn mặt Lăng Thần tràn đầy ý cười, dùng âm thanh cổ quái nói. Hiển nhiên đã đoán được dụng ý của Sở Đình Nhi rồi.

“Hả? Từ năm hội tụ trước kia mẫu thân đã thề không bao giờ gặp đám phu nhân kia nữa mà?” Lăng Thiên kinh ngạc hỏi.

Sở Đình Nhi phụ nhân chính là phu nhân của Thừa Thiên Chiến Thần. Nói là quý phu nhân đứng đầu Thừa Thiên cũng không quá đáng. Như vậy lại đi gặp các phu nhân khác sao? Chẳng lẽ là... Không đúng, Sở Đình Nhi phụ nhân hiền lương thực đức, tính tình ôn hòa hiển nhiên không thể dao động dưới bất kỳ một người nào. Nhưng người nào cũng biết đệ nhất hoàn khổ tại Thừa Thiên đều là con nàng. Mà chuyện của con mình trước giờ không phải là chuyện bình thường gì. Sở Đình Nhi luôn lo lắng cho việc chung thân đại sự của con mình liền chuẩn bị cùng với bọn tỷ muội kia đẩy cao tiêu chuẩn của con mình. Để cho người nào cũng biết được ‘đức hạnh’ của con mình...

Sở Đình Nhi phụ nhân đến chỗ nào thì các phu nhân khác đều tránh né. Những người biết rõ thì luôn bu

theo nàng như ruồi thì nàng lại càng không muốn. Cao không được thấp không đồng ý khiến cho Sở Đình Nhi phụ nhân quyết tâm không bao giờ tham gia tụ hội lần nào nữa. Để tránh cho mọi người xem thường con mình. Còn chuyện quan trọng của Lăng gia càng cần nàng quản lý nữa nên nàng không có dư thời gian đi tham gia những chuyện như vậy.

“Bá mẫu bảo ta đi qua hỏi rất nhiều chuyện của Vệ tỷ tỷ. Nghe nói ngày mai Vệ bá mẫu cũng sẽ đi.” Âm thanh của Ngọc Băng Nhan không thích hợp, dường như có chút cổ quái.

128. Chương 57: Kỳ Công Kỳ Thư

Nhưng sau khi thanh danh nổi tiếng của Lăng Thiên truyền bá khắp nơi thì ngoại trừ năm thứ nhất, còn những năm sau đều không có tham gia. Đùa sao? Với gia giáo nghiêm khắc của Lăng Gia còn xuất hiện một đại hoàn khổ Lăng Thiên như vậy khiến cho Sở Đình Nhi cảm thấy mình không còn thể diện để xuất hiện ở đâu nữa để tránh đối mặt với ánh mắt trào phúng như cổ ý như vô tình của các vị phụ nhân kia. Nhưng lần này đột nhiên quyết định tham gia nên mấy ngày trước Vệ Huyền Huyền và Ngọc Băng Nhan liền tiếp báỉ phỏng làm Sở Đình Nhi tin tưởng. Hơn nữa nàng cũng muốn gặp mặt mẫu thân của Vệ Huyền Huyền rồi tìm cách gần gũi một chút. Vì con mình tạo ra một ít điều kiện. Có được hay không phải xem lần thịnh hội này.

Lăng Thiên lắc đầu cười khổ, trong lòng đoán mẫu thân ngoại trừ việc này ra còn có dụng ý khác. Chỉ vì mấy ngày trước nãi nãi nói sẽ phát hành sản phẩm ở kiếp trước của mình nên hôm nay cô cô mới mời khách tại hoàng cung. Điều này cũng có chút khéo léo đi. Chắc là mẫu thân sẽ lợi dụng điểm này mới thay đổi bất ngờ như vậy. Ừm, nói không chừng tiệc rượu này của quý phi sợ rằng là do mẫu thân Sở Đình Nhi ở sau lưng giật dây cũng không chừng! Lăng Thiên không thể không bội phục đầu óc linh hoạt của hai nữ nhân trong nhà mình, quả thật khiến cho người khác cảm thán không thôi mà. Mẫu thân tìm Ngọc Băng Nhan hỏi chuyện Vệ Huyền Huyền thì những ai có tâm tư đều thất rất rõ nàng đang muốn tìm vợ cho con mình. Nhìn bộ dáng ghen tuông của Ngọc Băng Nhan làm Lăng Thiên cười thầm trong lòng. Đột nhiên Lăng Thiên dùng sức hít vào mấy hơi nói: “Kỳ quái. Rất kỳ quái...”

Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan đồng thời ngẩn ra: “Kỳ quái gì?”

Về mặt Lăng Thiên buồn bực nói: “Ta nhớ trong phòng không có để giấm chua mà. Sao đột nhiên lại cảm thấy có một vị chua chát vậy? Các người có thấy không?” Vừa nói vừa quay mặt lại ngửi ngửi lên người Ngọc Băng Nhan. Hít một hơi rồi nhảy lên: “Trời ạ. Thì ra là Nhan Nhi của ta. Thật là chua quá đi mà, muốn chết huynh luôn đây nè. Tối qua muội ăn gì vậy? Hay là không uống nước mà là uống dấm...”

“Ha ha ha...” Lăng Thần ôm bụng cười. Đối với hành động kỳ quái này của Lăng Thiên khiến nàng không nhận được.

“Chán ghét!” Khuôn mặt của Ngọc Băng Nhan đỏ bừng. Bàn tay nhỏ bé nhắm vào Lăng Thiên mà đánh đến khi Lăng Thiên trốn như chuột mới thôi.

Mới vừa rồi Sở Đình Nhi gọi mình và Lăng Thần đi vào thi đã biết được có bao nhiêu ý tứ rồi. Từ ngày quan hệ của mình với Lăng Thiên dần dần thân mật thì mỗi lần Ngọc Băng Nhan thấy Sở Đình Nhi thì có chút không được tự nhiên. Luôn luôn có cảm giác con dâu nhìn thấy mẹ chồng vậy, mỗi lần nghĩ đến việc này làm cho Ngọc Băng Nhan vừa thẹn vừa mừng lại có chút bất an. Nào biết được khi mình vừa đi đến đã hỏi chuyện của Vệ Huyền Huyền, bộ dáng chọn nàng ta làm vợ cho con mình khiến cho Ngọc Băng Nhan mất mát trong lòng. Như vật yêu mến vốn thuộc về chính mình bị người khác chiếm đoạt đi vậy. Loại cảm giác mất mát này khiến nàng không thoải mái chút nào.

Ngay cả biết được thân thể của chính mình không thể nắm giữ được Lăng Thiên nhưng khi nghe Lăng phụ nhân muốn tìm vợ cho con mình làm cho nàng chua xót không thôi.

Lăng Thiên ha ha cười to, rần mãnh nói: “Nhan Nhi, yên tâm đi. Ca ca bây giờ còn chưa có chủ ý lấy vợ đâu.”

“Huynh có lấy vợ hay không thì liên quan gì với muội? Hừ! Muội không quan tâm. Thị nữ đồ mà huynh đáp ứng ứng muội đâu? Muội đi lấy?”

Lăng Thiên chợt động trong lòng liền vỗ đầu lên giọng nói: “Nhan Nhi. Thị nữ đồ sớm đã xong rồi. Hiện đang đặt trong thư phòng, chỉ là mấy ngày nay đã quên mất.”

Sở dĩ nói câu này là do nơi đặt thị nữ đồ của Lăng Thiên còn đặt một quyển tranh khác. Chỉ cần cầm lấy bức Thị nữ đồ kia thì quyển tranh kia nàng cũng thấy. Đây chính là một bộ đồ phổ tâm pháp nội lực được Lăng Thiên vắt hết óc mới nhớ lại. Được gọi là Huyền Nữ Tổ Tâm Kinh rất thích hợp với nữ tử có Thuần Âm Chi Thể luyện tập. Mặc dù không có uy lực lớn nhưng đối với tăng cường thể chất của nữ tử có hiệu quả rất lớn.

Ngọc Băng Nhan có Huyền Âm Thần Mạch tu luyện tâm pháp này có thể giảm bớt hàn độc trong thân thể. Tuy không thể có được công hiệu lớn nhưng có thể tăng cường thể chất, kiềm hãm sự sống trôi qua rất có hữu hiệu. Sở dĩ Lăng Thiên an bày như vậy là do Lăng Thiên tính toán cho dù ngày sau thực lực đạt đến trình độ có thể điều trị cho Ngọc Băng Nhan, nhưng với thể chất yếu đuối của Ngọc Băng Nhan mà nói thì không thể thừa nhận thống khổ đó. Trong khi trị liệu sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến thân thể của Ngọc Băng Nhan, khiến cho công lao này hoàn toàn uổng phí. Sau khi suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra biện pháp này. Trước hết phải tăng cường thể chất cho Ngọc Băng Nhan, sau đó lại cho nàng dùng Đại hoàn đan. Sau khi bản thân mình đã đề thăng công lực rồi thì kết hợp với thuần âm công lực có thể phá giải được huyền âm thần mạch của nàng. Vĩnh viễn giải trừ hậu hoạn về sau.

Lăng Thiên tốn hết tâm huyết mới đem bức đồ phổ kia sau khi vẽ ra liền lơ lên khói thật lâu, dùng đủ mọi phương pháp để cho nó rách nát ra. Chỉ cần liếc qua liền cho rằng đây là vật của mấy trăm năm trước. Sau khi tỷ mỉ chế tạo thì Lăng Thiên liền vỗ đầu mình. Kiếp trước nếu sớm phát hiện ra mình có thiên phú chế tạo đồ giả thì tại sao sau khi vô công bị phế lại không làm? Có thể kiếm được chén cơm cũng nên.

Tiểu nha đầu Lăng Thần sau khi nghe hắn nói vậy liền thì không nhịn được trừng mắt hắn tràn đầy thâm ý.

Sở dĩ xếp đặt phiền toái như vậy là Lăng Thiên suy nghĩ rằng mặc dù mình đối với Ngọc Băng Nhan thật tốt, Ngọc Băng Nhan cũng có tình ý với mình nhưng hiện tại nàng ta vẫn là người của Ngọc Gia. Loại thế gia ngàn năm này thì luôn đưa lợi ích lên hàng đầu. Lăng Thiên còn không có tự tin đến mức độ Ngọc Băng Nhan sẽ vì mình mà không ngó ngàng đến gia tộc. Hắn cũng không muốn mạo hiểm. Cho nên hiện tại có một số việc vẫn không nên cho Ngọc Băng Nhan biết. Quả nhiên, không lâu sau trong thư phòng đã có động tĩnh.

“Bộp” một tiếng như có gì rơi xuống. Sau đó là âm thanh kinh hô truyền ra ngoài. Nếu có người chú ý lắng nghe thì trong âm thanh đó tràn đầy kinh hãi.

Lăng Thiên âm thầm gật đầu. Xem ra nha đầu kia không hổ là truyền nhân của Ngọc Gia. Dĩ nhiên chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy bức nội lực đồ phổ đó đối với chính mình có tác dụng thật to.

Tiếp theo, Ngọc Băng Nhan một tay cầm Thị nữ đồ, tay kia cầm ‘cổ vật’ được Lăng Thiên nguy tạo chạy nhanh như gió đến trước mặt Lăng Thiên liền vươn tay lên: “Bảo bối này là ở đâu huynh có vậy?”

“Đây là cái gì? Bảo bối? Không phải chỉ là vật rách nát thôi sao?” Về mặt Lăng Thiên buồn bực, ngay người không hiểu gì.

“Huynh không biết bảo bối này sao?” Ngọc Băng Nhan nghi hoặc hỏi.

“Ngày đó khi Lăng Thần dọn phòng không biết vật đó từ chỗ nào nhảy ra. Khi đó Lăng Thần có hỏi huynh có hữu dụng hay không. Huynh nhìn thấy vật ấy rách nát vậy liền thuận tay ném đi. Muội lấy làm gì? Bắn như vậy ném xuống cho nhanh đi?” Lăng Thiên vừa nói vừa đi đến muốn lấy nó quăng đi. Bộ dáng không chút lưu tình nào.

“Huynh...” Ngọc Băng Nhan vội vàng giấu nó phía sau người, cười khổ nói: “Ngu ca ca của muội à. Đây chính là vật báu vô giá đó!”

“Hả? Vật báu vô giá? Là nó sao? Bảo bối? Muội tử à, muội có bị ‘ám đầu’ không vậy?” Về mặt của Lăng Thiên không thể tin được, có chân thành thậm chí có chút nhiệt liệt: “Muội nói bảo bối thì chính là bảo bối. Có giá trị bao nhiêu? Mười vạn lượng chứ.”

“Nó bao nhiêu bạc? Mười vạn lượng?” Ngọc Băng Nhan có cảm giác không biết phải nói gì.

“Mười vạn lượng cũng không được sao? Ngay cả mười vạn lượng cũng không đạt được thì gọi gì là bảo bối. Ngoan, đưa vật rách nát ấy cho ca ca rồi ca ca sẽ cho muội mười vạn lượng ngân phiếu. Nhìn xem, vật đó bẩn như vậy!” Về mặt của Lăng Thiên tràn đầy ân cần.

Ngọc Băng Nhan nổi giận muốn hét lên: “Huynh là một đứa ngốc. Cái này có thể dùng bạc để đánh giá sao? Muội...muội...huynh có biết nó có bao nhiêu tác dụng với muội không?” Ngọc Băng Nhan rất kích động: “Huynh biết một khi nữ nhân có được đồ phổ này chẳng khác nào cá chép có cơ hội hóa rồng đó.”

“Thật ày chẳng? Gì vượt long môn? Ách! Huynh không hỏi nữa, muội đi xem đi. Huynh nhìn thấy nó đã bực rồi. Chẳng phải là rách nát sao? Lại đây đại ca cho muội mười vạn lượng.” Lăng Thiên vẫn giữ vẻ mặt đầy tò mò nhưng chán ghét như cũ. Phất phất tay như nó là chuyện không quan trọng, không cần để trong lòng.

“...” Ngọc Băng Nhan chẳng biết phải nói gì.

“Thiên ca. Huynh thật không biết quyền trục này chính là tuyệt thế kỳ thư đó. Ngay cả Ngọc Gia của muội tích lũy cả trăm năm cũng chỉ có hai ba quyển như vậy mà thôi. Kỳ thư như vậy sao có thể dùng bạc để nói lên giá trị nó được. Quả thật là hạ thấp kỳ thư này mà!” Ngọc Băng Nhan nhẫn nại giải thích: “Nhất là đồ phổ này đối với tiểu muội mà nói thì nó chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết. Thiên ca cũng biết được trên người tiểu muội có Thiên Âm Tỏa Mạch rất khó phá giải. Âm khí trên người so với nữ tử bình thường nhiều hơn. Nội lực bình thường không thể luyện tập. Tiểu muội từng xem bí điển trong tàng kinh các của Ngọc Gia nhưng không có cái nào thích hợp cả. Nếu có thì cũng chỉ dành cho thuần âm nữ tử tập luyện mà thôi. Nhất là nữ tử có âm khí quá nặng như muội mà nói thì nó có hiệu quả làm muội không thể bình tĩnh được...”

Ngọc Băng Nhan đột nhiên ngừng nói bởi vì nàng phát hiện Lăng Thiên đang lệch đầu qua một bên, đôi mắt mê mê như không hề có tiêu cự. Nhìn thấy mình không nói gì nữa mới lẩm bầm vài tiếng...

“Quả thực là đàn gảy tai trâu mà.” Ngọc Băng Nhan dậm chân hung hãn một cái. Bản thân mình vừa rồi hưng phấn, hăng hái bừng bừng nhưng hăn lại xem là ‘có bệnh’! Tức giận đến nổi lấy tay véo lên đùi Lăng Thiên một cái.

129. Chương 58: Minh Yên Thiên Hương

“Huynh là một đại đầu quỷ!” Ngọc Băng Nhan giận dữ không thể nhịn được, hừ một tiếng rồi ôm đồ phổ về phòng mình tu luyện. Cơ hội ngàn năm như thế thì sao nàng có thể bỏ qua được. Chính mình không nắm lấy cơ hội thì sẽ phụ lòng ông trời đã chiếu cố...

“Ông trời? Chiếu cố?!” Xem ra diễn viên chúng ta lại có thêm một ngoại hiệu nữa rồi...

Thân là đệ tử của đại thế gia mà cả đại lục đều biết nhưng lại không thể tu luyện nội lực vẫn là niềm đau đớn lớn nhất trong lòng Ngọc Băng Nhan cũng khiến cho nàng cảm giác được mình không thể ngẩng đầu lên trong gia tộc. Bây giờ có được đồ phổ vô cùng cao minh này. Lần đầu tiên trong lòng Ngọc Băng Nhan nổi lên hy vọng. Mặc dù đối với phản ứng của Lăng Thiên khiến nàng có chút bất mãn nhưng Ngọc Băng Nhan biết nếu không có Lăng Thiên thì nàng tuyệt không có được đồ phổ này! Mà Lăng Thiên không biết võ công nên cũng không hiểu công hiệu này là điều đương nhiên.

Dưới sự tức giận Ngọc Băng Nhan đứng đứng đi ra khỏi cửa nhưng không chú ý đến Lăng Thiên. Nếu nàng chú ý tất nhiên sẽ cảm thấy kỳ quái: “Lăng Thiên tỷ tỷ sao vậy? Như là bị bệnh? Như thế nào mà cả người và bả vai lại run như vậy?”

Minh Yên Lâu. Hương Minh Yên...

Anh hùng hào kiệt tứ phương đều đến đây...

Mây xanh trên mái nhà, dưới sân là dòng suối nhỏ...

Nàng chén mời trăng sáng, say rượu cùng giai nhân...

Uống rượu nói chuyện đời, lưu danh thiên hạ..

Thừa Thiên Hoàng Thành đệ nhất lâu: Minh Yên Lâu.

Có thể đến nơi đây dự tiệc không phải là người đại phú cũng là người đại quý. Lầu các vây quanh tứ phía, ở chính giữa là một dòng suối trong xanh, một ngọn giả sơn thảnh thơi còn nhìn thấy vài nhánh cây xanh, cỏ tươi, hoa thơm ngát khiến người ngoài khi bước vào lâu có cảm giác như tiến vào nhân gian tiên cảnh, thế ngoại đào nguyên.

Hôm nay Minh Yên Lâu bảo vệ sâm nghiêm tứ phía, binh lính mặc giáp đứng chỉnh tề. Còn có không ít thị vệ mặc thường phục đi tới đi lui, đôi mắt nhìn quanh lợi hại như mắt ưng.

Hoàng quý phi Lăng Nhiên uống trà tại Minh Yên Lâu. Các vị phu nhân trong kinh thành đều đến trình diện. Đây chính là lần thịnh hội thật lớn mỗi năm, hễ là những phủ thái thái nào nhận được lời mời của quý phi đều cảm thấy mình rất vinh hạnh. Đường như chỉ còn mấy ngày nữa đến thì mấy vị thái thái kia đều giấu thân trong nhà trang điểm, thay trang phục liên tục. Mấy trưởng phu trong nhà đương nhiên trở thành ban giám khảo rồi.

Điều này khiến cho mấy vị đại thành viên đều đen hai vành mắt trông như gấu mèo vậy.

Lầu ba Bắc Lâu. Mấy thiếu nữ mặc đồ trắng đi qua đi lại rất vội vã. Không ngừng hoàn thiện bày biện trong phòng, thêm các dụng cụ để cho gian phòng càng thêm trang nhã. Bên trong không rộng lắm, chỉ đủ để tổ chức một yến tiệc khoảng trăm người thì không hề chật chội. Đây chính là Thiên Hương Các của Lăng Nhiên quý phi dùng cơm! Từ khi năm năm trước Lăng Nhiên quý phi tổ chức yến tiệc tại đây lần đầu thì mọi người không ai tiến vào đây nữa. Trừ mỗi năm một lần tổ chức ‘Thừa Thiên quân phương hội’.

Đẩy cửa sổ nhìn ra liền thấy mặt hồ xanh biếc yên tĩnh, gió nhẹ thổi tạo nên những gợn sóng lăn tăn. Bốn phía đều có gió mang theo mùi hoa thơm ngát tiến vào lầu các, luồng khí tức của thiên địa khiến cho người khác vui vẻ thoải mái...

Trong Thiên Hương Các đã có mấy vị phu nhân đang ngồi thưởng trà, quần áo ngay ngắn. Mỗi người đều cố tạo ra bộ dáng thông dong, quần áo hoa lệ, tóc trên đầu được chải tỉ mỉ. Tất cả đều biết những quý phu nhân này đều nhận được thư mời của Lăng Nhiên quý phi, đã chạy đến đây rất sớm, trong đôi mắt đám người này có chút kiêu ngạo và sợ hãi nhưng lại có chút chờ đợi, mắt tự nhiên. Còn có cả hai người luống cuống tay chân nữa.

Nhưng những thị nữ phụ trách chiêu đãi không có nửa điểm khinh thị nào cả. Hễ là những quý phu nhân đi đến đây hôm nay đều là những phu nhân của các đại quan trong triều mới đủ tư cách đến Thiên Hương Các, cũng đã chứng minh được vị hôn phu, gia tộc của nàng đã được Thừa Thiên tán thành. Đây cũng là một loại vinh quang vô cùng.

Minh Yên Lâu, Thiên Hương Các đã trở thành địa phương mê hoặc các vị phu nhân nhất. Cũng là địa phương thần thánh của các thiếu nữ hoài xuân...

Chủ Nhân của Minh Yên Lâu từng nói với các thiếu nữ một câu: Nếu như có một ngày các người có thể nhận được yêu cầu của Lăng Quý phi tiến vào Thiên Hương Các thì đã đạt được đỉnh của một đời phụ nữ rồi.

Những lời này đủ để nói rõ hết thấy!

“Phu nhân Trầm Đại Tướng quân đến...”

“Phu nhân Vệ thượng thư đến... ..”

“Phu nhân Tô thượng thư đến... ..”

“Phu nhân Dương đại tướng quân đến...”

Theo âm thanh vang lên, mấy vị phu nhân có dáng vẻ quý phái tiến vào Minh Yên Lâu Thiên Hương Các!

Mỗi một người tiến vào lập tức sẽ có một trận hàn huyên, giao tình tốt liền ngồi chung với nhau nói một chút chuyện phụ nữ với nhau.

“Các người nói xem phu nhân Lăng đại tướng quân có đến hay không?”

“Sợ rằng không đến đâu? Nhớ năm đó khi con hấn mới mười một tuổi đã đi vào trong thanh lâu uống rượu chơi bời rồi. Sau đó vì tranh đoạt một người mà đánh nhau với một người. Nhưng không ngờ người bị đánh chính là cháu của Lý đại nhân. Hết lần này đến lần khác, mỗi lần tụ hội Dương phu nhân đều nói đến chuyện này. Hình như từ đó về sau người của Lăng phủ và Lý phu nhân không có quan hệ nữa.”

Nói đến chuyện này làm cho hai phu nhân ngồi kế bên liền nhỏ giọng cười, một người trong đó nói: “Mười một tuổi đã đi thanh lâu uống rượu rồi. Sau đó lại vì đàn bà mà đánh nhau rồi. Xem ra vị Lăng thiếu gia này quả thực là một nhân tài.”

“Hi hi...ngươi biết không? Nghe nói vị Lăng thiếu gia mới năm tuổi đã đùa bỡn nha hoàn rồi, còn bị Lăng quý phi bắt gặp nữa. Bị Lăng đại nhân đánh tại chỗ một trận.” Tên còn lại nói...

“Năm tuổi? Trời ạ! Ha ha...xem ra Lăng đại tướng quân và Lăng phu nhân dạy dỗ thật tốt.” Lời nói của phu nhân này tràn ngập thâm ý.

“Ha ha... Người này chả ra sao. Cả ngày không đứng đắn gì.”

“Ta nghe nói là thật. Ha ha... Năm tuổi đã đùa giỡn với nha hoàn, mười một tuổi đi chơi thanh lâu. Ôi! Lăng đại tướng quân sao lại có đứa con như vậy? Gia môn bất hạnh mà. Thật bại hoại. Không biết những năm gần đây đã có bao nhiêu nữ tử rơi vào tay hấn nữa. Nếu không phải Lăng Gia có quyền thế lớn thì sợ rằng Tiểu Tử này đã chết tám lần rồi. Đáng thương cho những cô gái đó.” Lại thêm một trận cảm thán.

Nếu như có Lăng Thiên ở đây thì hấn khẳng định sẽ phun vài ngụm nước miếng liền: “Ta như thế nào lại trở thành tai họa cho các cô nương chứ? Ta chính là xử nam trăm phần trăm đó. Các người lại nói xấu ta hả? Tháng sáu tuyết rơi kìa trời.”

“Ngay ngày hôm qua vị Lăng công tử lại làm ra hành động kinh người. Ngay tại cửa thành lại gây chuyện với Dương lão đại nhân.” Nói đến đây liền nhìn bốn phía rồi nhỏ giọng hơn nói tiếp: “Nghe nói khi làm trò ở cửa bắc có hơn ngàn người chứng kiến. Lăng công tử một câu Dương Không Quân hai câu lão vương bát khó nghe vô cùng. Cuối cùng lại đòi Dương lão đại nhân hai mươi lượng bạc. Quả thực là người bá đạo mà!”

“Hả? Có chuyện này sao?” “Thật đó! Hơn nữa Lăng Thiên lại vô lý phóng túng gia nô khiêu khích. Lại còn cưỡng từ đoạt lý, ngậm máu phun người. Kiêu ngạo như vậy ta chưa thấy qua bao giờ.”

“Trong nhà nếu có người con như vậy quả thực khiến người ta đau đầu mà!”

“Ôi! Đúng vậy! Quả thực Lăng Gia gia môn bất hạnh mà. Ngõ nghịch như vậy cũng khó trách Lăng phu nhân không đi gặp mặt mọi người. Nếu ta có một đứa con như vậy thì sớm đã đánh cho một trận rồi nhốt ở nhà. Để hấn ra ngoài chỉ thêm xấu hổ.”

“Hi hi... Tỷ tỷ chớ nói vậy. Mấy tiểu bá vương của các người tại Thừa Thiên không có danh khí sao? Cho dù kém Lăng Thiên cũng không kém bao nhiêu hết...”

“Tử Tương! Không cho người nói. Nếu không ta đánh người...”

“Hi hi hi... Tỷ tha mạng...”

“Vương phu nhân đã tới.”

“Vương phu nhân? Chính là mẫu thân của đệ tam hoàn khố Vương Bác sao?”

“Ngoại trừ nàng thì còn ai nữa?”

“Nhìn như không có cao hứng lắm. Mà còn nhú kìa...”

“Đương nhiên là không cao hứng rồi. Người không nghe nói Nhị công tử Nam Cung Nhạc của Nam Cung Thế Gia bị giết chết. Cách đó mấy ngày thì vị công tử ấy có xung đột với Vương Bác, lại còn tuyên bố muốn kết Nam Cung tiểu thư làm thiếp nữa. Bây giờ Vương Gia được Dương Gia liệt vào danh sách nghi ngờ nhất. Có lẽ Vương phu nhân hiện đang lo lắng nát đầu đó chứ. Làm gì cao hứng được.”

“Ôi. Cũng đúng! Nuôi một hoàn khổ như vậy thật thất vọng mà. Không bằng con gái của ta rất nhu thuận...”

“Ừ ừ. Được rồi, muối muối. Nghe nói nha đầu nhà ngươi đã đến tuổi cập kê phải không? Ôi. Hồn tiểu tử của tỷ tỷ cao với không tới thấp cũng không xong. Bất quá lớn lên cũng có vẻ ngoan ngoãn. Đảm bảo muối muối của ngươi nhìn liền thích. Không bằng hai nhà chúng ta...”

“Khụ khụ...Việc này nói sau đi. Á. Xem ai tới kìa...”

Ngay lúc các vị phu nhân nói chuyện rất nhiệt tình thì cảm giác được cả Minh Yên Lâu yên tĩnh xuống. Dường như có âm thanh hành lễ vang lên. Ngay sau đó một giọng nói vang lên: “Hoàng quý phi giá lâm! Phu nhân Lăng đại tướng quân đến...”

130. Chương 59:giả Bộ Phát Hành

Hai người này đều có danh phận hiển hách vô cùng. Một người là phi tử được hoàng đế sủng ái nhất. Một người là nữ chủ nhân của đương kim đệ nhất gia tộc tại Thừa Thiên - Lăng Gia. Với danh phận ấy thì ai không kính sợ đây chứ.

Dưới ánh mắt của mọi người thì hai vị có phong thái cao quý, dáng vẻ tao nhã tuyệt sắc dưới sự bao bọc của thị nữ như ‘quần tinh ứng nguyệt’ (sao trời vây quanh trăng) đang tiến vào Thiên Hương Các.

Nhìn thấy hai đại nhân vật này cùng tới thì các vị phu nhân đều đồng thời đứng lên hành lễ. Sở Đình Nhi bất động thanh sắc lui về phía sau một bước, thân thể trốn ra phía sau cung nữ tùy thân của Lăng Nhiên.

“A... Các vị tỷ muội miễn lễ. Một năm qua tiểu muội rất trông chờ đến ngày thịnh hội hôm nay. Cuối cùng cũng đã đến.” Chỉ một câu nói thôi Lăng Nhiên đã kéo gần quan hệ của mọi người. Nàng không gọi là các vị phu nhân mà gọi là tỷ muội, lại xưng là tiểu muội mà không phải là bổn cung. Vô hình làm cho mọi người có cảm giác thân thiết dễ gần. Tất cả đều buông lỏng tâm trạng, cảm giác như đang được đón gió xuân.

Nhất là các phu nhân lần đầu tiên tham gia thịnh hội này thì trên mặt lại lộ ra vẻ như đã trút được gánh nặng. Cảm thấy vị Lăng quý phi này nói năng rất ân cần, không một chút nào khinh người cả.

Hôm nay Lăng Nhiên mặc quần áo không giống mọi người. Các vị phu nhân trên cơ bản đều là mặc áo buông xuôi xuống, quần dài trăm nếp gấp. Đại bộ phận đều có áo choàng nhẹ kèm theo, quần áo tú lệ vô cùng.

Mà Lăng Nhiên lại là quý phi trong hoàng cung nhưng diện quần áo rất đơn giản. Một cái quần bó sát người vừa đúng để thể hiện ra dáng vẻ tuyệt mỹ lá lốt. Trên người là áo dài đến mắt cá chân. Mọi người cảm thấy kỳ quái chính là bên chân trái có một khe hở thật dài. Gần như chạy đến trên đầu gối nhưng khe hở này trong khi Lăng Nhiên đi lại vừa đúng lúc tạo ra hiệu quả tô thêm sự quyến rũ của nàng. Một khi đi lại như gió nhẹ thổi trên mặt nước, rung động nhẹ nhàng làm người khác khi nhìn thấy cảm giác một loại xinh đẹp cực điểm đánh sâu vào thị giác.

Lăng Nhiên cũng mang một đôi giày da khéo léo khác hẳn mọi người. Đôi giày này hơi cao nên Lăng Nhiên khi đứng thẳng có cảm giác như là ‘thân trường ngọc lập’, phong tình vạn chủng nhưng khi đi lại càng có cảm giác chập chồn như liễu lay động nhẹ dưới gió, du đưa. Nữ tính và nhu mì biểu lộ rõ ràng trong đó. Vô cùng nhuần nhuyễn khiến cho người ta khi nhìn thấy thì từ trong đáy lòng dâng lên một cảm giác cao quý, tao nhã mà ung dung.

Các vị phu nhân bình thường đều mặc quần áo hoa lệ nhưng tay áo rất rộng, vẻ nữ tính ôn nhu vì nó mà che đi rất nhiều. Nhưng Lăng Nhiên bận quần áo bó sát người này rất dễ chịu, vừa hoa lệ mà vừa cổ điển. Nhất thời khiến cho ánh mắt của các vị phu nhân đều tập trung lên trang phục mới mẻ độc đáo này. Ánh mắt mỗi người đều lộ ra thần sắc hâm mộ. Cúi đầu nhìn lại quần áo của bản thân thì nhất thời xuất hiện cảm giác tự ti mặc cảm.

Trong lúc nhất thời lại có một trận yên tĩnh nhưng từ đó cũng thấy được sự mỉa mai và tươi đẹp của Lăng Nhiên.

“Các vị tỷ muội. Đã lâu không gặp.” Sở Đình Nhi mỉm cười bước ra bắt chuyện.

Đôi mắt của các vị phu nhân đều bị quần áo độc đáo mà lạ mắt của Lăng Nhiên hấp dẫn hoàn toàn. Nghe được âm thanh chào hỏi của Sở Đình Nhi chỉ âm ừ một tiếng. Căn bản không có chú ý người chào hỏi chính là phu nhân của Lăng đại tướng quân, nữ chủ nhân cầm quyền của Thừa Thiên đệ nhất thế gia. Quả thực là có chút thất lễ.

Sở Đình Nhi cũng lơ đãng, bởi vì nghĩ lại chính mình khi vừa nhìn thấy bộ quần áo này cũng thất thố giống như mọi người. Loại quần áo có thể hoàn toàn thể hiện nữ tính và xinh đẹp của phụ nữ mà nói thì đó là sự hấp dẫn rất lớn.

Dưới ánh mắt cực kỳ hâm mộ của các vị phu nhân phu nhân, Lăng Nhiên bình tĩnh đi xuyên qua đường mà mọi người tránh để tiến vào Thiên Hương Các. Từng bước từng bước đi rất quyến rũ, cảm giác như Phật tổ hạ phàm, bước bước nở hoa.

Đợi khi Lăng Nhiên ngồi xuống vị trí thì quần áo trên người càng được kéo thẳng ra. Bờ vai, bộ ngực bạo mãn, eo nhỏ, mông cong lại càng lộ ra vẻ đẹp tuyệt vời của nó. Lúc này nếu có nam nhân nào ở đây sợ rằng sẽ trợn mắt há mồm chảy dãi ướt cả áo. Bất quá nếu quả thực có đông đảo quan nhân ở đây thì Lăng Nhiên sẽ không bận quần áo này rồi vì nó quá mức thu hút.

Bộ quần áo này có thể nói là giấc mơ của nữ nhân và khắc tinh trí mạng của nam nhân. Trong nháy mắt các vị phu nhân đều cảm thấy nếu mình mặc bộ quần áo này thì các ông trưởng phu chắc chắn sẽ như sói đói tiến đến cầu xé. Nghĩ vậy nên người nào cũng đỏ bờ má, đôi mắt tràn ngập tình ý.

Đám người đều không nhịn được cất tiếng hỏi.

“Quý phi nương nương. Bộ quần áo này là do Hoàng thượng lệnh cho người khác tạo riêng cho người à?”

“Nương nương mặc bộ quần áo này giống như thiên cung tiên tử, nguyệt cung Hằng Nga. Đẹp không thể tả thành lời. Không biết bộ quần áo này là do vị đại sư nào làm vậy?”

“Chẳng lẽ đây là cống phẩm của ngoại quốc?”

“Đây không phải là người bình thường có thể mua được?”

Lăng Nhiên cười nói: “Bộ quần áo này khó có thể lọt vào pháp nhãn của các tỷ muội. Không phải là do muội muội may cũng không phải là hoàng thượng ban tặng là mà do tấu tấu làm tặng cho muội đó.”

Lời vừa dứt thì những ánh mắt cực nóng của các vị phu nhân đều chuyển về Sở Đình Nhi. Ngay cả Dương phu nhân đang muốn châm chọc Sở Đình Nhi vài câu cũng quyết định bỏ đi ý niệm này trong đầu.

“Lăng phu nhân. Ha ha, kỹ thuật thật tốt...”

“À, Sở tỷ tỷ... Hôm nay tỷ thật đẹp...”

“Hi hi... Lăng phu nhân ngài xem tiểu muội...”

“Ta đến trước. Người gấp cái gì? Ha ha...Sở muội muội...”

....

Thiên Hương Các vốn rất yên tĩnh bỗng nhiên biến thành như cái chợ. Trong mắt các vị phu nhân vốn rất nghiêm trang, mặc quần áo hoa lệ này như toát ra ánh sáng. Vội vàng vây quanh Sở Đình Nhi.

Mà vị trí Sở Đình Nhi chọn cũng rất tinh ý. Nàng đang đứng đối diện với Dương phu nhân, bên cạnh chính là phu nhân của Lễ bộ thượng thư, mẫu thân của Vệ Huyền Huyền - Vệ phu nhân.

Mượn lần thịnh hội này tuyên truyền cho sản phẩm mới của Lăng Gia chính là một trong những mục đích của Sở Đình Nhi. Thấy mọi người nhiệt liệt như vậy thì trong lòng Sở Đình Nhi mừng rỡ như thấy được một núi vàng đang chạy về phía mình.

“Ôi. Các vị tỷ muội. Xin mời an tĩnh một chút.” Sở Đình Nhi đứng lên nói: “Đây là bộ quần áo tiểu muội ra lệnh cho gia tộc cố ý làm cho quý phi nương nương. Về phần hình thức của nó là do tiểu muội suy nghĩ ra được.” Sở Đình Nhi mặt không đỏ, không thở gấp, không chút khách khí nhận công lao này.

“Tuyệt không nghĩ đến nó được các vị tỷ muội ưu ái như vậy.” Sở Đình Nhi sững sốt một chút nói: “Sau khi tiểu muội hồi phủ sẽ lệnh cho hạ nhân làm ra một nhóm nữa. Đến lúc đó sẽ tại cửa hiệu của Lăng Gia tại Thừa Thiên Thành bán ra. Đến lúc đó số lượng không nhiều. Một vật xinh đẹp như vậy nếu sản xuất quá nhiều sẽ không còn đẹp nữa. Mong rằng các vị tỷ muội đến lúc đó sẽ đến ủng hộ. Bất quá loại quần áo này chế tạo rất khó khăn, không phải là tài liệu cao cấp thì không được. Cho nên giá cả cũng hơi cao một chút...”

Lời vừa dứt khiến cho các vị phu nhân phát ra một trận hoan hô. Những người này đều là chủ nhân của gia sản trong nhà thì ai thêm quan tâm dùng bao nhiêu bạc chứ? Quần áo mặc lên người đẹp mắt, xinh đẹp mới là điều quan trọng nhất. Tất cả đều chủ động lên nói với Sở Đình Nhi vài câu. Đó là vấn đề sao? Nếu như vì giá tiền thì chúng ta không cần phải lăn lộn tại Thừa Thiên nữa rồi.

“Bất quá các vị tỷ muội nếu mặc quần áo này phải phối hợp với đôi giày da của quý phi đang mang mới có thể biểu lộ thần thái ra hoàn toàn. Ha ha ha...” Sở Đình Nhi nói đến đó liền dừng lại cười mà không nói tiếp.

Nhưng mỗi người đều rõ ràng ý tứ của nàng. Mấy vị phu nhân có vóc người nhỏ gầy đều gật đầu đồng cảm. Vóc người lùn mà mặc quần áo này không hợp chút nào. Nhưng nếu phối với đôi giày da cao này thì đó là chuyện khác...

Nhất thời mọi người nhăm vào bộ quần áo này mà thảo luận rất náo nhiệt. Mà Lăng Nhiên không để ý đến thân phận quý phi của mình cũng gia nhập vào, thường tươi cười có chút kiêu ngạo. Lại càng nói rõ tác dụng của bộ quần áo này với các vị phu nhân làm cho mắt bọn họ đều tóe lửa, hận không thể lột ra mặc vào người mình.

Một hồi hoàng gia hội tụ liền trở thành buổi biểu diễn thời trang của Lăng Gia. Mà mỗi người đều không thỏa mãn lau lau tay. Chuẩn bị khi Lăng Gia tung quần áo này ra thì lập tức đi đến mua đầu tiên. Càng có người sớm âm thầm quyết định: Sau khi tụ hội này chấm dứt liền phái hạ nhân đi đến cửa hàng của Lăng Gia trực ngày đêm. Chính mình phải là người mua bộ quần áo này trước tiên. Nếu đến chậm chẳng phải bị mất mặt mũi sao? Người khác có mà mình không có chẳng phải nói nhà mình không có đủ bạc?

Thật vất vả mới quảng cáo một trận, Lăng phu nhân Sở Đình Nhi không cần nghỉ ngơi mà đi đến bên cạnh Vệ phu nhân: “Hi hi. Vệ gia tỷ tỷ. Thật lâu rồi không gặp. Phong thái của tỷ vẫn như trước kia không chút nào già đi cả. Thật không biết tỷ tỷ chăm sóc như thế nào. Da tay này so với nữ nhi mười tám tuổi còn mịn màng hơn rất nhiều.”

Vệ phu nhân mặt mày hớn hở: “Muội muội quá khen. Tỷ tỷ đã già rồi. Người già da vàng đi, sắc mặt cũng vậy rồi nè.”

“Hi hi. Nào có. Nếu da mặt tỷ tỷ mà vàng thì cổ ngữ cũng nên đổi thành: Chim sa cá lặn chi dung, hoàng kim kiếm bà chi mạo rồi...” Sở Đình Nhi cười nói.

Trong lòng vệ phu nhân nhất thời cảm thấy mừng rỡ, hai người nói chuyện càng lúc càng hợp.

“Tỷ tỷ. Cô nương trong nhà tỷ gọi là Huyền Huyền phải không? Chà, thật sự là cô nương tốt mà. Hai ngày trước đã đến tìm Thiên nhi nhà ta. Hi hi. Lúc ấy muội cảm giác được trong kinh thành này ngoại trừ tỷ tỷ ra thì không một ai có thể sinh được một cô nương xinh như vậy. Muội không cần hỏi cũng biết được đó là nữ nhi của tỷ mà.” Một lúc lâu sau, Sở Đình Nhi thấy hào khí nhiệt liệt rồi đột nhiên chuyển đề tài, tán dương nữ nhi của đối phương.

131. Chương 60: Ngẫu Nhiên Gặp Đầu Đường

“Ha ha. Nha đầu đó hả. Huyền... Ách, không có gì, rất xấu, không tốt chút nào, lại còn rất nghịch ngợm, đau đầu lắm.” Vệ phu nhân đang muốn nói ra điều gì thì bỗng nhiên hiểu được thâm ý trong lời nói của Sở Đình Nhi nhất thời có chút há mồm cứng lưỡi. Trong lòng tức giận vô cùng: Nha đầu chết tiệt kia lại đi tìm tên đệ nhất hoàn khổ vang danh kia làm cái gì? Thật là gan lớn mà. Nếu như truyền ra ngoài thì sau này sao có thể lấy được phu quân chứ hả? Ai dám đi đắc tội đệ nhất gia tộc của Thừa Thiên tiếp nhận nữ nhi của mình chứ? Sắc mặt thoạt nhìn có chút khó coi.

Sở Đình Nhi có thể được Lăng lão phu nhân tán thành thì sao có thể là người ngu ngốc được. Nàng cảm giác được đối phương đã không còn muốn nói chuyện nữa, thậm chí còn có tâm tình chán ghét nữa. Nhưng lại ngại hoàng quyền nên không thể phát tác được. Nàng đành phải dày mặt tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Muội nói tỷ tỷ này, Vệ Huyền Huyền nhà tỷ muội càng xem càng thích. Nhìn dáng vẻ, khuôn mặt của nha đầu kia thật sự là không chỗ nào không đẹp cả. Nghe nói tỷ còn chưa định hôn sự phải không? Muội thấy Huyền Huyền đối với tiểu tử nhà muội cũng có vài phần...”

“Ách. Điều này... Hi hi, muội muội à. Hôm nay chúng ta không nói chuyện này nha. Hi hi, hơn nữa tỷ tỷ cũng không phải là người quyết định được. Vệ lão gia nhà ta chúng ta là một đại nam nhân. Mọi việc trong nhà đều do hắn quyết định...” Vệ phu nhân không còn cách nào hơn là đành chuyển cử khoai nóng này cho Vệ lão gia. “Đúng vậy đúng vậy. Lão Vệ nhà tỷ chính là người cương trực cả Thừa Thiên Thành ai cũng đều biết. Vệ thượng thư làm quan thanh liêm được dân yêu quý, nhà nhà mến. Đại sự vậy đương nhiên là do Vệ thượng thư quyết định rồi. Việc nhỏ đều do tỷ tỷ quyết định, trong nhà quanh năm suốt tháng cũng không có đại sự gì đáng để làm phiền Vệ đại nhân. Bọn tỷ muội hâm mộ tỷ tỷ quá đi thôi!” Sở Đình Nhi hăng hái bưng bưng khiến cho Vệ phu nhân không biết phải nói gì.

“Ôi... Hi hi... Muội muội này, Huyền Huyền còn quá nhỏ tuổi đi. Tỷ tỷ thật sự không muốn trói buộc nàng quá sớm. Tiểu tử nhà muội thật sự rất xuất chúng...” Vệ phu nhân khổ không nói nổi.

“Đúng vậy đúng vậy. Đáng thương tâm tư cha mẹ mà. Chúng ta đều giống nhau cả thôi.” Sở Đình Nhi nói không ngừng: “Hồn tiểu tử nhà muội khiến cho tiểu muội sầu muốn chết đấy. Thật là... từ nhỏ đến lớn hẳn chỉ có nói chuyện với Huyền Huyền nhà tỷ mấy câu thôi, các cô nương khác nói chuyện với hắn thì hẳn đỏ mặt lập tức...”

“Khụ khụ...” Sở Đình Nhi còn chưa nói xong thì Vệ phu nhân đang uống trà liền ho kịch liệt. Nước chảy xuống, mặt đỏ bừng.

“A? Tỷ tỷ làm sao vậy? Uống nước sao không cẩn thận?” Sở Đình Nhi vỗ nhẹ lưng của Vệ phu nhân ôn nhu nói.

Vệ phu nhân trở mặt lại, khinh thường: “Con người thành thật? Nói chuyện với các cô nương khác thì mặt liền đỏ? Quý cũng không tin được á! Không biết gặp bao nhiêu cô nương khác làm cho bọn họ tức giận bốc lửa rồi.”

“Trời đất chứng giám! Ta thật sự khi nói chuyện với các cô nương khác mặt liền đỏ mà. Ta vẫn là xử nam đó.” Diễn viên Lăng Thiên ở trong đình viện khàn giọng giải thích.

“Tỷ tỷ người xem đi. Hai hài tử này thật sự là môn đăng hộ đối mà. Dù sao bọn cũng cũng còn nhỏ. Chúng ta có thể sắp xếp cho chúng...” Sở Đình Nhi còn chưa nói xong thì Vệ phu nhân đang ho kịch liệt ở phía trước đột nhiên mất đi bóng dáng như đã thi triển tuyệt đỉnh khinh công ...

Nhìn lại liền thấy Vệ phu nhân đang cáo từ với Lăng Nhiên quý phi. Không lâu sau đã khôi phục bình tĩnh đi đến trước mặt Sở Đình Nhi nói: “Muội muội. Tỷ tỷ đột nhiên nghĩ đến việc trong gia đình còn có chút cần phải giải quyết. Sẽ không thể bồi tiếp muội được nữa. Mong muội thứ lỗi cho. Tỷ muội chúng ta còn nhiều thời gian mà. Sau này nhất định sẽ nói chuyện với muội nhiều hơn. Lần thịnh hội sang năm gặp lại nha.” Nói xong cũng không đợi Sở Đình Nhi trả lời liền vội vã chạy đi. Xem bộ dáng sốt ruột của nàng như nhà đang cháy. Còn rất nhiều thời gian sao? Thoáng cái liền hẹn sang năm. Bộ dáng như chạy giặc của Vệ phu nhân hôm nay thì qua năm còn gặp lại sao?

Sở Đình Nhi oán hận vô cùng. Trong bụng không biết mắng Lăng Thiên bao nhiêu lần nữa. Nhưng liền kiềm chế xuống. Vệ phu nhân đã đi rồi, nơi này còn có bao nhiêu phu nhân có nữ nhi trong nhà...

Trên mặt Sở Đình Nhi lộ ra nụ cười ôn nhu, hướng phu nhân của Trầm đại tướng quân đi đến... Buổi tiệc này vốn kéo dài rất lâu nhưng vì có Lăng phu nhân nên nó kết thúc rất nhanh...

Ngay lúc Sở Đình Nhi đang vắt óc suy nghĩ vì con mình mà đi lừa gạt một người vợ thì quý tử Lăng Thiên con nàng cũng đang dẫn theo hai MiMi - Lăng Thần, Ngọc Băng Nhan và mấy hộ vệ đang đi dạo trên đường.

Lăng Thiên hoàn khổ vang danh khắp thiên hạ nhưng trong mắt Ngọc đại tiểu thư thì Lăng đại công tử

ngọc thụ lâm phong, tao nhã lịch sự, tài hoa tuyệt thế. Rất tuấn tú nhưng tại sao lại mang danh đệ nhất hoàn khổ chứ?

Nhất là sáng nay Ngọc Băng Nhan luyện Huyền Nữ Tổ Tâm Thần Công thì có phát hiện ngoài ý muốn rằng mình có thể tu luyện nội lực, và cũng thành công vận hành trong cơ thể vài chu thiên liên hưng phấn vô cùng, thiếu chút nữa cả hơi thở cũng rối loạn luôn.

Nàng muốn điều chỉnh tâm tình và cũng muốn nhìn mặt hoàn khổ của Lăng Thiên liền kéo hắn ra ngoài. Mà Lăng Thiên cũng muốn đi xem một chút Dương Gia đang vô công tìm kiếm hung thủ, thu thập một chút thông tin liền mang theo hai nàng đi ra khỏi phủ.

Vừa đi ra khỏi phủ Ngọc Băng Nhan liền bị tạo hình của Lăng Thiên dọa cho hoảng sợ. Vị đại công tử này vừa ra ngoài thì khoe miệng lộ ra nụ cười tà quái. Đôi mắt nhãn không ngừng dò xét trên người bọn thiếu nữ, trong miệng đôi khi còn cười tà hai tiếng, có lúc còn cười phá lên khiến cho các đại cô nương trên đường bị dọa như thấy quỷ.

Lại nhìn lại hình tượng của hắn: Kim quan đội trên đầu lệch qua một bên, vài sợi tóc dài rũ xuống càng tăng thêm vài phần tà dị, nút áo trước ngực được tháo ra gần một nửa, lộ ra áo lót màu trắng bên trong. Dưới chân thì đi hình chữ bát () dường như trên người không có chút thịt nào mà chỉ là một thể tổ hoàn khổ kiêu ngạo cực điểm. Làm gì còn bộ dáng ngọc thụ lâm phong, tao nhã lịch sự, tài hoa tuyệt thế thường ngày trước kia. (Ghi chú đặc biệt: Ngày thường ở đây chính là thời gian ở chung với Ngọc đại tiểu thư)

Nếu Ngọc Băng Nhan không phải sớm đã biết bộ dáng này là do Lăng Thiên giả vờ thì sợ rằng khi lần đầu gặp mặt đã phun một ngụm nước bọt rồi quay đầu đi. Ở cùng một chỗ với người như vậy thật quá dọa người mà. Cho dù sớm đã biết nhưng trong lòng Ngọc Băng Nhan vẫn có chút cảm giác như ăn con ruồi vào bụng. Cơ hồ có chút hoài nghi vị công tử có bộ dáng hoàn khổ này và công tử ngọc thụ lâm phong khi trước là một người sao?

Đúng lúc này thì Lăng Thiên đột nhiên kéo một tên hán tử trung niên, tên này là hộ vệ của Dương Gia, khi bị Lăng Thiên nhận ra đang kịch liệt tránh né hắn. Đúng là tên hộ vệ bị hắn đánh vài lần rồi: “Hung thủ giết Nam Cung Nhạc đã tìm ra chưa?”

Tên hộ vệ kia bỗng nhiên bị Lăng Thiên kéo lại càng hoảng sợ. Nhưng hắn không dám giãy dụa, vẻ mặt đau khổ nói: “Hồi bẩm Lăng công tử. Còn chưa tìm ra.”

“Mấy vạn người các ngươi mà tìm không được một hung thủ sao? Ta khinh! Lão tiểu tử Dương Không Quần cho các ngươi ăn cơm trắng hả? Một đám phế vật vô dụng. Ta cảm thấy mất thể diện thay cho lão Dương Không Quần. Nếu bốn công tử là Dương Không Quần có mấy thủ hạ ăn cơm trắng mà vẫn vô dụng như các ngươi ta sớm tìm một sợi dây thắt cổ rồi. Đáng buồn thật. Dương Không Quần a! Ngươi nên quên đi là vừa!” Âm thanh của Lăng Thiên không hề nhỏ, ngữ điệu trách cứ khiến cho mọi người đều chú ý đến hắn.

Đám hộ vệ Dương Phủ xấu hổ cúi đầu, trong lòng thầm mắng to: Chúng ta bắt không được hung thủ thì liên quan gì đến Lăng Gia các ngươi? Người dựa vào cái gì hỏi ta? Chỉ giới xen vào việc của người khác.”

Lăng Thiên mắng to cho đã rồi mới buông hắn ra. Tiếp tục đi trên đường như không có việc gì. Bộ dáng hắn đi ngang như cua, chiếm gần một nửa đường.

Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan đi theo sau hắn xa xa, đôi mắt hết nhìn đông rồi lại nhìn tây nhưng không nhìn Lăng Thiên. Bộ dáng ‘ta không nhận ra hắn’, ‘ta thật sự không biết hắn’. Cử động này không chút nào mới mẻ cả. Tiểu nha đầu Lăng Thần mỗi lần đi ra ngoài đều dùng thái độ này sớm đã rèn luyện thành thục rồi. Nhưng hôm nay nhiều hơn một Ngọc đại tiểu thư. Ngọc đại tiểu thư nhìn quanh, trong lòng âm thầm khẩn đùng gặp người quen nha. Nếu gặp ta phải giải thích như thế nào đây? Nói không nhận ra hắn thì người ta tin sao?

Phía trước đột nhiên xuất hiện một cây gậy trúc, trên đó có tám vãi viết bốn chữ to: Thiết Khẩu Trực Đoạn! Ngay khi Lăng Thiên muốn đi qua bên cạnh hắn thì đột nhiên cảm giác được bả vai mình bị tên tướng số này đụng nhẹ một cái.

Lăng Thiên lập tức ngừng lại, trong lòng cười lạnh một tiếng. Cho người giả bộ! Người không chạm vào ta thì ta xem như không quen nhưng người đụng vào rồi thì...

132. Chương 61: Thầy Tướng Áo Xanh

Lăng Thiên lập tức ngừng lại, trong lòng cười lạnh một tiếng. Cho người giả bộ! Người không chạm vào ta thì ta xem như không quen nhưng người đụng vào rồi thì...

Lăng Thiên mặc dù tận lực thu liễm khí tức bản thân, không chế không cho hơi thở lộ ra, thoát nhìn bên ngoài rất giống một người bình thường nhưng hần chính là một gã nội gia cao thủ vô cùng cao minh. Cho dù đi trong biển người cũng tuyệt đối không ai có thể dưới tình huống hần không chú ý đụng phải thân thể hần! Đây là trực giác của một gã cao thủ. Trừ khi đụng phải người có cùng cấp bậc với hần. Cũng là một nhân vật tuyệt thế.

Chậm rãi xoay người lại, như cười như không nhìn tên thầy tướng số kia.

Người kia khoảng năm sáu mươi tuổi, bộ áo xanh sớm đã tẩy trắng rồi. Dáng người gầy chống đỡ cây gậy trúc đi. Khuôn mặt nhỏ, dưới hàm có vài cọng râu, đỉnh đầu thưa thớt tóc bạc, sắc mặt tiêu tụy như một người nhịn đói vài ngày rồi. Trong tay cầm một gậy trúc còn tươi, phía trên treo một tấm vải (Tấm vải ghi chữ các thầy tướng số thường dùng dây ấy) rách nát vô cùng. Bốn chữ viết xiên vẹo giống như mới tập viết.

Vừa nhìn liền cảm thấy đây chính là một thư sinh bần hàn, không còn cách nào khác đành phải đi ra giang hồ lừa gạt kiếm sống. Nhìn đức hạnh của hần có một chút không thể tin được.

Lúc này hần đang cố gắng quay đầu lại, một tay kẹp vài cọng râu dưới cằm như đang cố tạo bộ dáng tiên phong đạo cốt nhưng lại giả bộ không giống. Bức tranh vẽ hổ hóa ra vẽ chó. Chỉ làm cho người khác nhìn vào càng thêm bỉ ổi, hèn mọn.

“Thầy tướng. Người vừa rồi mới đụng vào bốn công tử.” Bộ dáng người này mặc dù có chút hèn mọn, bỉ ổi cực kỳ nhưng làm cho lòng cảnh giác của Lăng Thiên tăng thêm một tầng nữa. Một nhất lưu cao thủ võ lâm đều toát ra hơi thở của bản thân. Nếu muốn che giấu hơi thở bản thân thì phải đạt được hậu thiên chuyển thành tiên thiên đại thành mới có thể phản phác quy chân. Mà thầy tướng trước mắt này hần là một người như vậy. Thậm chí cao hơn nữa!

Ở tình huống bát phương phong vân ngay Thừa Thiên Thành này lại đột nhiên xuất hiện một tuyệt đỉnh cao thủ khiến cho trong lòng Lăng Thiên gõ chuông cảnh báo ngay lập tức! Người như vậy nếu không tồn tại thì thôi, một khi tồn tại đều ảnh hưởng đến kế hoạch của Lăng Thiên, tạo ra thay đổi rất lớn! Nhưng nếu nói hần sẽ không gì làm thì tại sao trong lúc khẩn cấp này lại đi đến Thừa Thiên?

Hiện tại, Lăng Thiên tuyệt không thể cho kế hoạch hoàn mỹ của mình xuất hiện biến cố! Cho nên hần phải nhanh chóng tìm hiểu chỉ tiết của tên cao thủ thần bí này! Ít nhất cũng phải biết được sự ảnh hưởng của người này.

“Thầy tướng. Người đụng vào bốn công tử.” Những lời này truyền vào tai người có tâm tư thì nói rằng: Ta phát hiện người rồi, đừng giả bộ nữa.

“A a. Không cố ý không cố ý. Tiểu lão nhi hoa mắt không nghĩ đến kinh nhiều đại giá của công tử. Tội đáng chết vạn phần.” Thầy tướng áo xanh này thở dài, cố gắng đứng lên, đôi mắt dừng trên mặt Lăng Thiên. Đột nhiên phát hiện điều gì nên sâu trong đôi mắt chợt lóe lên thần quang nhưng bị che đi lập tức. Nhưng đôi mắt Lăng Thiên sớm đã phát hiện ra thần quang sâu trong mắt hần rồi, trong lòng không khỏi cười lạnh một trận.

“Công tử. A... Mặt ngài đúng là bất phàm, lão hủ nhìn thấy thiên đình no đủ, mà các nơi khác...” Thầy tướng này như bị phạm vào bệnh nghề nghiệp. Khi nhìn thấy Lăng Thiên liền nhìn mặt hần. Lắc lắc đầu nói, đôi mắt toát ra kim quang như quỷ đột nhiên nhìn thấy một cái đại chủ vậy.

“... Đây là dung mạo của long phượng. Trong triều thì là đế vương, trong giang hồ là bá vương. Tiền đồ không thể hạn lượng...” Thầy tướng kia vừa nói được một nửa thì Lăng Thiên cũng nói theo. Hai người cùng nhau mở miệng cùng nhau ngâm miệng nói không sai một chữ. Ngay cả ngữ khí câu cuối cùng ‘tiền đồ không thể hạn lượng...’ cũng giống như nhau. Rất giống một gã sư phụ vừa nói qua thì hai tên đệ tử trả lời liền, ăn ý vô cùng.

“A? Người như thế nào lại biết vậy? Người cũng là bốn môn...” Thầy tướng áo xanh như gặp phải quỷ. Đôi mắt tròn to lên. Lời vừa dứt khiến cho Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan đang đi theo phía sau Lăng Thiên đang buồn bực liền che miệng cười.

“Phi! Mười tên lừa gạt trên giang hồ thì có chín người đều nói như vậy. Bốn công tử sớm đã thuộc rồi! Bớt nói sàm trước mặt bản công tử đi!” Lăng Thiên bĩu môi. Nhìn về mặt làm bộ của người này làm Lăng Thiên có xúc động muốn đánh một cái lên đôi mắt như chuột của hắn.

Giả lơ để ăn thịt cọp, chơi đùa cao nhân chính là chiêu bài tuyệt kỹ của bốn công tử. Người này lại dám làm như vậy với mình nữa chứ. Quả thực là không tự lượng sức.

“Ái... Ha ha... Thì ra là như vậy... Lão hủ cáo từ.” Thầy tướng áo xanh dường như không còn cách nào khác liền muốn xoay người chạy đi.

“Tiêm sinh chậm đã.” Lăng Thiên há có thể để cho hắn vừa ý, liền kéo vạt áo hắn lại. Nói giỡn sao? Nếu để lọt vào biển người thì sợ rằng một đi không trở lại. Khó có thể tìm được tung tích hắn.

Nguy hiểm không biết gì tốt nhất là nên nắm vào tay mình.

“Ta vừa mới nói người-dùng-đến-ta.” Lăng Thiên nhìn chằm chằm vào đôi mắt thầy tướng áo xanh này, một chữ một chữ như nghiêng răng nghiêng răng nghiêng lợi nói ra. Ngữ khí kinh khủng như vậy nếu để cho người bình thường nghe được sợ rằng sớm đã hôn mê bất tỉnh.

Lăng Thần từ khi nhìn thấy phản ứng của Lăng Thiên liền phát hiện thầy tướng áo xanh này không tầm thường. Mặc dù với tu vi của nàng còn không thể phát giác ra thầy tướng áo xanh có tu vi cao thâm nhưng nàng tin tưởng quyết định của công tử sẽ không phạm sai lầm nên thần sắc của nàng căng thẳng yên lặng dời bước đi đến phía sau thầy tướng áo xanh. Một cỗ khí tức thần nhiên tản ra tập trung xung quanh thầy tướng áo xanh, phong bế mọi phương hướng hắn có thể chạy thoát.

Một chiêu này của Lăng Thần là do Lăng Thiên tự thân truyền cho, có thể phóng khí tức để tập trung vào đối thủ. Những võ lâm cao thủ trong giang hồ ngoại trừ cao thủ đạt được tiên thiên chi cảnh ra thì không ai cảm giác được điều gì cả. Theo lời của Lăng Thiên nói chính là Khổng Tử viết: Không một tiếng động dồn người khác vào chỗ chết thật vui thay...

Bất quá công lực của Lăng Thần vẫn còn chưa đạt đến cảnh giới cao thâm, với tu vi một mình nàng mà nói thì còn cách xa thầy tướng áo xanh này. Nhưng lúc này lại mượn khí thế của Lăng Thiên tạo thành mối uy hiếp thật với thầy tướng.

Trong lòng thầy tướng áo xanh kêu khổ không ngừng. Hắn vốn không quen nhìn hành động ngang ngược của Lăng Thiên nên muốn đụng hắn một cái rồi ỷ vào ‘thiết xỉ đồng răng’ của mình giáo huấn vài câu rồi rời đi. Dù sao hắn luôn tự tin với tu vi của bản thân tại Thừa Thiên Thành này mặc cho mình tung hoành, không một ai có thể chống cự.

Càng hướng chỉ cả đại lục này những người có thực lực để chống lại mình đã ít lại càng ít. Hơn nữa đa phần hắn đều biết nên bọn họ quyết sẽ không đối phó mình. Cho nên hắn rất tự tin. Loại tự tin này đã gần đến trình độ tự đại rồi. Mặc dù thực lực của hắn cũng đủ để hắn tự đại.

Lâu dài, cái loại cảm giác không có đối thủ, luôn đứng trên cao này làm cho tính tình luôn cảnh giác của hắn dần dần trở thành khinh thường.

Xa xa nhìn thấy Lăng Thiên thì hắn cho rằng một tên hoàn toàn khó ỷ thế vào gia tộc ức hiếp người khác mà thôi, là một quả hồng mềm yếu. Nào nghĩ được hắn đột nhiên phát hiện tên lợi dụng quyền thế gia tộc, một quả hồng mềm yếu bỗng nhiên trở thành Diêm Vương sống...

Mặc dù bản thân không sợ hãi tên Diêm Vương này nhưng chuyện phiền toái nên tránh được thì cứ tránh. Khuyến quân đi dọn tuyết trước cửa, trông nom sương trên ngói người khác. Lão tổ tông nói luôn có đạo lý a. Trong lòng thầy tướng áo xanh âm thầm cảm thán...

Người nào nghĩ được rằng một Lăng Thiên với đại danh hoàn khố, một thiếu niên bá đạo lại là một tuyệt đỉnh cao thủ cùng cấp với mình. Cô gái sau lưng kia mặc dù còn yếu, chưa đạt được tiên thiên cảnh giới nhưng khí thế lại mơ hồ hợp nhất một thể với Lăng Thiên ở phía trước. Biểu hiện rõ hai người gần như

luyện thành tâm tinh tương thông. Nếu lúc này hai người liên thủ tiến công mà nói thì uy lực vượt xa hai người bình thường, sợ rằng mình phải cố hết sức! Chỉ sợ rằng bản thân sơ sẩy một chút thôi liền bị thương nặng, thậm chí chết tại chỗ này. Chẳng lẽ thanh danh cả đời của lão phu lại kết thúc ở Thừa Thiên sao?

Ánh mắt của Lăng Thiên lộ ra một tia tán thưởng, đối với phản xạ của Lăng Thần hài lòng cực kỳ. Lăng Thần chọn thời cơ rất tốt. Ngay khi khí thế của Lăng Thiên vừa lộ ra thì Lăng Thần đã đứng vững vàng vị trí rồi. Hai người trước sau giáp kích đem thầy tướng áo xanh chưa kịp phòng ngự bao vây. Một quả hồng mềm yếu trước mặt đột nhiên biến thành tấm sắt cứng; con thỏ trắng đột nhiên biến thành con cọp trưởng thành. Trong lòng chấn kinh nên khí thế còn chưa kịp phát tác. Kể từ đó, khí thế so đấu đã rơi vào hạ phong.

Thầy tướng áo xanh bây giờ ngay cả một ngón tay cũng không dám động. Chỉ sợ rằng hơi dị động một chút thôi liền tiếp nhận một kích cường đại của hai người họ. Một tuyệt đỉnh đại cao thủ có võ công không dưới Lăng Thiên, thậm chí còn vượt qua nhưng chỉ vì lòng khinh thường nhất thời phải rơi xuống hoàn cảnh xấu hổ. Không thể không nói biểu hiện hoàn khổ bên ngoài của Lăng Thiên có hiệu quả tốt như thế nào.

Việc đã đến nước này rồi suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Sắc mặt của thầy tướng áo xanh hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Cả người đứng ở giữa đường như hóa thành một hòn đá ngàn năm không nứt mẻ.

Lăng Thiên cũng không muốn động thủ ngay nơi đông người này. Mặc dù khi động thủ có thể chiếm được thượng phong thậm chí đánh cho người này bị thương nặng, tiêu diệt mối họa này. Nhưng không nghi ngờ thực lực của bản thân Lăng Thiên sẽ bị bại lộ hoàn toàn. Huống hồ xem biểu hiện thực lực của người này bên ngoài mà nói thì Lăng Thiên tự hỏi có thể đánh bị thương nặng hãn nhưng cũng không nắm chắc bản thân không bị thương tổn gì. Nếu trong thời khắc mấu chốt này bị thương thì cái đạt được không đủ bù vào cái mất. Hơn nữa lại đi kết một mối đại cừu như vậy là một việc làm không hay ho gì.

133. Chương 62: So Đấu Nội Lực

Tất cả những điều này phát sinh thật nhanh. Đám người Ngọc Băng Nhan ở một bên còn chưa đạt được trình độ hiểu rõ cảnh giới so đấu công lực cao thâm này. Hiển nhiên chỉ là mơ mơ màng màng không hiểu gì. Đúng lúc này thì Lăng Thiên đột nhiên cười ha ha.

“Thuật xem tướng của tiên sinh quả nhiên là xuất quỷ nhập thần. bổn công tử bội phục cực kỳ! Nếu tiên sinh không chê thì lăng thiên mời tiên sinh uống một chén rượu, mọi người nói chuyện vui vẻ nhé. Tiên sinh lại xem tướng cho lăng thiên một chút nhé?”

Lời vừa dứt khiến cho Ngọc Băng Nhan càng thêm hồ đồ. Mới vừa rồi gọi người ta là tên lừa gạt mà chỉ trong nháy mắt tên lừa gạt trở thành thể ngoại cao nhân? Lăng Thiên lại còn chủ động bảo hãn xem tướng cho nữa??

Sau khi Lăng Thiên cười thì thầy tướng áo xanh cảm giác được áp lực trước sau đều biến mất. Dị trạng cũng theo đó mà biến mất. hãn là người có thân phận lớn nên chẳng thêm trách hành vi đánh lén kia mà cười ha ha đầy hứng thú: “Nếu công tử có nhã ý này mà lão phu không đồng ý thành ra thất lễ rồi.”

Những lời này của hãn mơ hồ lộ ra một chút ý tứ tán thưởng. Nên biết loại cao thủ như hãn dưới loại tình huống còn chưa kịp động thủ đã rơi xuống hạ phong như vừa rồi thật sự là rất ít. Mặc kệ Lăng Thiên có âm mưu gì nhưng lão già này cũng là lần đầu tiên trong mười năm qua chịu thua thiệt lớn như vậy. Trong lòng xuất hiện cảm giác mới lạ. Cho dù thiếu niên này tâm tính như thế nào, phẩm chất xấu ra sao nhưng với độ tuổi này đã có được tu vi tuyệt đỉnh như vậy thì tin tưởng rằng trên đời này chỉ có mình hãn mà thôi.

Lăng Thiên kéo tay trái của thầy tướng đầy thân thiết, đánh đấm lung tung để tiến vào quán rượu bên đường. Chưởng quỹ vừa thấy Lăng đại công tử giá lâm thì trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng. Nhưng hãn không dám chậm chạp chút nào. Lăng Thiên còn chưa mở miệng đã an bài một gian phòng trang nhã tốt nhất.

Phân phó cho đám hộ vệ tùy tiện ăn uống bên ngoài, Lăng Thiên vội vàng nắm tay thầy tướng tiến vào một gian phòng trang nhã. Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan muốn cùng vào khiến cho Lăng Thiên nhíu mày.

Lăng Thần liền hiểu ý quay sang nói với Ngọc Băng Nhan: “Ngọc tiểu thư. Công tử cùng vị tiên sinh này sợ rằng có chút chuyện nam nhân cần nói. Hai nữ tử chúng ta ở chỗ này e rằng không tiện. Không bằng chúng ta đi ra ngoài một chút đi nhá?”

Ngọc Băng Nhan hơi do dự một chút nhưng thấy Lăng Thiên không mở miệng giữ lại nên trong lòng có chút thất vọng, gật đầu nói: “Cũng được...”

Thấy hai nữ tử rời khỏi cửa, Lăng Thiên đánh một ánh mắt ra hiệu cho bốn tên thị vệ đến canh cửa.

“Ha ha. Thiếp thân nha đầu này của công tử thông minh lanh lợi, võ công cao cường cùng tâm ý tương thông với công tử vô cùng. Quả nhiên rất khó tìm được.” Thầy tướng áo xanh nhìn bóng lưng hai nàng rời đi. Bất quá hẳn chỉ quan sát bóng lưng của Lăng Thần, trong miệng như đang nói đến một ai đó.

Lăng Thiên cười cười bưng ấm trà rót đầy chén, chậm rãi nói: “Tiên sinh quá khen. Với trình độ của tiên sinh thì với thân thủ thô thiển của nha đầu kia sao có thể lọt vào mắt ngài được?”

Thầy tướng áo xanh mỉm cười nói: “Công tử đưa cánh tay đắc lực ra ngoài một mình đối mặt với lão phu chẳng lẽ không sợ lão phu gây bất lợi? Theo ta phán đoán thì công lực của công tử mặc dù cao nhưng sao có thể hơn lão phu được?”

Lăng Thiên cười, chân mày khẽ nhíu nói: “Tiền bối nói đùa. Như thế nào có thể làm vậy được?”

Thầy tướng có chút kinh ngạc, cười ha ha: “Tiểu hữu quả nhiên là cao nhân mà!”

Lăng Thiên cũng chấp tay, như cười như không nói: “Tiền bối quá khen! Nào có nào có!”

Trong lòng thầm nghĩ nếu người đối với ta bất lợi chẳng lẽ ta sợ người sao? Không nói đến phương diện công lực người có thể thắng ta nửa phần nhưng chắc ai mới là người thắng sau cùng à. Chỉ với cực phẩm ám khí rèn người ta đủ để ta ngồi bất động cũng khiến cho người chết rồi. Thế giới này của các người sao biết được sự đáng sợ của trung hoa ám khí chứ?

“Không biết tiểu hữu gọi lão phu đến đây chỉ để xem tướng thôi sao?” thầy tướng áo xanh cười hỏi. Hai người dựa theo tuổi tác mà gọi lẫn nhau, thần sắc của thầy tướng tự nhiên, khi giở tay nhấc chân cũng không che giấu được một cổ thông dong tiêu sái của cao thủ. So với bộ dáng hèn mọn trước kia thật sự như hai người khác xa nhau.

“Không dám. Chỉ là đối với một thế ngoại cao nhân như tiền bối đây đột nhiên đến Thừa Thiên nên khó hiểu thôi.” Mi mắt Lăng Thiên hạ xuống, tay nhẹ nhàng bưng chén trà thổi một hơi lên trên. Khẩu khí lạnh lùng thản nhiên như việc này không hề để trong lòng.

Về mặt bên ngoài của thầy tướng áo xanh thoát nhìn không thay đổi gì nhưng trong lòng có chút tức giận. Đây không phải là đang thăm vấn sao? Ta theo tiểu tử người đến đây là nể mặt người lắm rồi mà người còn dùng loại ngữ khí này nói chuyện với ta? Lão tử tung hoành thiên hạ hơn mười năm há có thể để cho một đứa trẻ con như người la hét trước mặt? Mới vừa rồi cảm giác người giấu giấu điểm điểm, tinh thông lẽ nghi nhưng bây giờ ta thất vọng rồi! Không thể không giáo huấn người một cái.

Nhìn thấy Lăng Thiên thản nhiên bưng chén trà uống khiến cho sắc mặt thầy tướng áo xanh phát lạnh. Bất động thanh sắc duỗi tay phải ra trước đặt lên trên chén trà. Một cỗ nội công lực nội gia tinh thần vững vàng bám xung quanh chén trà của Lăng Thiên như những sợi tơ bất động.

Lăng Thiên đang muốn đưa chén trà lên miệng uống đột nhiên dừng lại giữa không trung. Ông tay áo bên trái rung lên thiếu chút nữa đưa ám khí toàn thân kích phát nhưng phát hiện mục tiêu của thầy tướng áo xanh chỉ nhắm vào chén trà trong tay mình liền rõ dụng ý của hắn. Trong lòng dâng lên cảm giác kính trọng.

Dưới tình huống mình vô lễ vậy mà người này không phát tác ra, chỉ thoáng thị uy một chút thôi. Riêng tâm tính tu dưỡng này đã vượt qua xa người bình thường rồi.

Thấy hắn đưa nội lực sau khi chạm vào chén trà liền ngưng lại mà không phát thì Lăng Thiên đã biết mục đích của hắn chỉ là hiển lộ ra thực lực bản thân một chút để chấn nhiếp mình nên trong lòng Lăng Thiên yên tĩnh trở lại. Tiên thiên nội lực tinh thuần vô cùng từ trên tay cuộn cuộn tuôn ra tiếp xung với chén trà đồng dạng ngưng kính bất động.

Một chén trà nho nhỏ bình thường trong nháy mắt đã trở thành nơi giao đấu nội lực của hai tuyệt đỉnh cao thủ. Hai người gần như ngấn đầu lên cùng lúc nhìn nhau cười và đồng thời phát nội lực.

Thầy tướng áo xanh muốn đoạt chén trà trong tay Lăng Thiên nhưng Lăng Thiên lại muốn đưa nước trong chén trà vào miệng. Nội lực so đấu vừa mới bắt đầu thì hai người chấn động toàn thân, sau đó giống như khúc gỗ không nhúc nhích.

Trà trong chén ngay khi nội lực hai người ngưng tụ lại nháy thời biến mất một phần. sau đó giống như nước đang sôi bốc hơi lên cao, một lát sau lại giống lạnh xuống như đóng băng toát ra hàn khí nhẹ nhẹ. Trong nháy mắt đã đóng băng cả chén.

Sắc mặt Lăng Thiên vẫn bình tĩnh như cũ, mí mắt vẫn hạ thấp, ống tay áo cầm chén trà vẫn rũ xuống nguyên vẹn như cũ. Thân thể của hắn như hòn đá ngàn năm không thay đổi, mặc cho nằm năm gió sương vẫn không điều động chút nào. Vững như thái sơn.

Nét mặt của thầy tướng áo xanh mỉm cười thản nhiên, tay trái vẫn duy trì động tác như cũ, tay phải vẫn đặt trên chén trà như không hề tổn lực. Thản nhiên như tòa núi cao, khí thế ngưng tụ.

Từng giây từng giây trôi qua.

Bên ngoài sớm đã truyền đến âm thanh hò hét của thị vệ khi uống rượu, âm thanh có vẻ ngày càng cao. Đường như các hộ vệ của Lăng Thiên và Ngọc Băng Nhan ngày càng quen thuộc với nhau, hào khí dần nhiệt liệt hơn. Mấy chén rượu mời nhau liên đàm luận thoải mái, âm thanh cụng chén ngày càng nhiều.

Hai người ngồi trong gian phòng tao nhã này không hề phát ra tiếng động nào đã hơn một chén trà nhỏ rồi.

Trong lòng Lăng Thiên ngày càng kinh ngạc! Âm thầm hô to thấy quỷ rồi. thật sự là ba năm không khai trương. Khai trương liền ăn ba năm. Bản thân gần đây tại Thừa Thiên tự cao tự đại quen rồi, mặc dù ngoài miệng giả vờ khiêm nhường như lòng tự tin bản thân đủ để đứng trên cao nhìn thiên hạ quần hùng. Sớm đã lấy vị trí ‘thiên hạ đệ nhất’ cho bản thân rồi. Chỉ cần vừa sinh ra đã có tiên thiên nội gia công lực, tu luyện tiên thiên công pháp cao nhất ở thế giới trước kia. Trên thế giới này sớm đã không có đối thủ.

Nào biết được hôm nay đột nhiên xuất hiện một thầy tướng có công lực ngang ngửa với mình, thậm chí còn cao hơn nữa phần. Không chỉ có vậy mà công lực của người này chẳng những rất tinh thuần, khẳng định đã bước vào nhóm tiên thiên rồi. Trong lòng Lăng Thiên âm thầm cảnh giác: Trên thế giới này có bao nhiêu người như thầy tướng áo xanh này? Chẳng lẽ vận khí ta tốt đến nỗi đi dạo phố cũng có thể gặp được thiên hạ đệ nhất cao thủ trên thế giới này sao? Mặc dù Lăng Thiên biết suy nghĩ này không phải là sự thật nhưng hắn sao biết được trong lòng thầy tướng áo xanh rung động vô cùng. Nếu không phải hắn tu tâm dưỡng tính tốt sợ rằng đã hô to lên rồi. Lúc trước hắn đánh giá không cao thực lực của Lăng Thiên nhưng khi hai người bọn họ hợp nội lực lại hắn mới cho rằng thì ra nội lực của thiếu niên này đã đạt đến mức độ hùng hậu như vậy rồi.

134. Chương 63: Đề Tụ Nhận Thua

Thầy tướng áo xanh không biết Lăng Thiên có được tu vi như hôm nay là do may mắn, được ông trời ưu ái. Đầu tiên ở trong bụng mẹ tu luyện thành tiên thiên. Mà nội công tâm pháp chính là tiên thiên thượng thừa nữa. Công lực không tinh thuần, hùng hậu mới là việc lạ đó. Bất quá thực lực của Lăng Thiên chỉ có thế thì chỉ khiến cho thầy tướng áo xanh khiếp sợ thôi, còn chưa đến tình trạng rung động.

Chính thức làm cho thầy tướng áo xanh rung động là thủ pháp vận nội lực khi cùng hắn so đấu...

Lăng Thiên thúc dục nội lực lúc nóng lúc lạnh, thiên biến vạn hóa, tính chất cổ quái làm cho hắn khi vừa giao đấu đã bị thiệt hại. Công pháp võ học khác bình thường như vậy thì đây chính là lần đầu tiên thầy tướng áo xanh gặp phải từ khi sinh ra đến giờ. Nội lực của Lăng Thiên biến ảo vô thường. Chợt như ngọn sóng ngập trời vọt đến khiến long trời đất lở, đến khi đối thủ cảm giác được nội lực của hắn cũng chỉ có thể thì đột nhiên biến đổi không một dấu hiệu nào. Ban đầu lặng yên đến như gió xuân, mềm mại như tuyết mùa đông, âm nhu cực điểm. Chậm rãi tiêu tan công lực đối thủ. Ngay từ đầu giao đấu đã khiến hắn ăn nhiều đau khổ. Bằng vào nửa đời lịch duyệt với mọi phương pháp hắn biết được mới miễn cưỡng chống đỡ được. Ngắn ngủn vài giây mà thầy tướng áo xanh cảm giác được mình đi qua đi lại sinh tử mấy lần rồi.

Thủ đoạn của thầy tướng nhiều, công lực cũng hơn Lăng Thiên mà còn giăng co như vậy. Đối lại một người người khác có công lực ngang hàng hẳn sợ rằng sớm đã bị thương nặng, thậm chí mất mạng tại chỗ cũng là chuyện thường. Dù sao nội gia so đấu công lực là chuyện nguy hiểm nhất. Bởi vì nội lực hẳn hơn Lăng Thiên vài chục năm mới có thể khổ sở ngăn cản thể công điên cuồng của Lăng Thiên được.

Ngay khi thầy tướng cho rằng biết rõ công lực của Lăng Thiên, sẵn sàng tạo trận thế chờ đón tấn công của Lăng Thiên thì nội lực Lăng Thiên biến đổi hoàn toàn. Trở nên kéo dài liên tục, tạo thành thể phòng thủ khiến cho đối phương không thể tiến công được.

Thầy tướng đương nhiên cảm thấy ngoài ý muốn. Đây là loại cảm giác lấy hết lực lượng ra đánh vào cái bao bọc nhiên cái bao biến mất khiến cho lực lượng xáo trộn muốn thua tại chỗ nhưng bất quá thầy tướng cũng là người có thực lực mạnh mẽ, cố gắng ổn định lại.

Thầy tướng áo xanh này là một cao thủ tuyệt đỉnh có nội lực vượt qua Lăng Thiên mà lại rơi xuống hạ phong như vậy. Kinh Long Thần Công của Lăng Thiên dùng hai chữ Kinh Long cũng không quá đáng. Với đặc tính của Cửu Thiên Kinh Long chợt cuồng bạo chợt êm ái, trở mình tạo mây gió đầy trời rồi bỗng nhiên biến mất. Có thể nóng có thể lạnh, có thể lớn có thể nhỏ. Xứng đáng là nội lực truyền thừa ngàn năm của trung hoa. Ở trong đó chứa nhiều trạng thái khác nhau với những tính chất đặc biệt. Công lực khi đạt đến tầng bảy trở đi thì tính chất của công pháp có thể tùy tâm sở dụng. khiến cho địch nhân khó phòng bị.

Đáng tiếc công lực của Lăng Thiên vẫn không đạt đến hóa cảnh, không thể duy trì lâu dài được. Lâm trận biến chiêu, nhưng không thể thắng được thầy tướng áo xanh. Thầy tướng mặc dù rơi xuống hạ phong là do công lực lăng thiên kỳ lạ và do hắn dùng mưu thần kỳ. ‘Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Lăng Thiên lấy sự biến hóa của công lực bản thân muốn đánh một tiếng trống tinh thần đánh bại thầy tướng như không thể làm được cảnh giới ‘tái nhi suy’. Chỉ cần thầy tướng giăng co trong chỗ lát thì Lăng Thiên có thể đạt được tình trạng ‘tam nhi kiệt’ liền có phần công toàn lực, hoàn toàn thắng. Cho nên trận so đối nội lực này có thể nói là Lăng Thiên đã thua.

Sắc mặt Lăng Thiên có chút trắng bệch, tâm niệm vừa chuyển liền muốn dùng ám khí để chiến thắng như cảm thấy ám khí này hơi độc. Một khi phóng ra sợ rằng sẽ ngộ sát thầy tướng này. Giữa hai người không có thâm cừu đại hận nên vẫn không thể làm như vậy. Trên trán thầy tướng đã xuất hiện mồ hôi lạnh, thân thể cũng bắt đầu run rẩy rất nhỏ. Hắn mặc dù nắm chắc thắng lợi nhưng lại không dám khinh thường. Loại so đấu nội lực này rất hung hiểm, chỉ cần sai lầm một chút liền có kết quả ngoài ý muốn xuất hiện. Mặc mặc dù rất thương thức Lăng Thiên tuy còn nhỏ tuổi đã có được tu vi công lực như vậy thế nhưng công lực của Lăng Thiên lại rất cao, chỉ kém bản thân mình một chút mà thôi, hẳn hoàn toàn không thể nắm chắc có thể kết thúc so đấu mà không làm cho Lăng Thiên bị thương.

Xa xa truyền đến âm thanh nói chuyện của Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan.

Trong lòng thầy tướng vừa động liền đưa nội lực của mình ở thể công rút về một chút, bảo trì thể cân bằng. Thoáng chốc tạo thành cục diện giăng co nhau. Lăng Thiên đối với nội kinh đối phương tiêu tan, chuyển thành thể thủ mà không tiếp tục công kích liền cảm thấy kỳ quái. Với tu vi của thầy tướng chẳng lẽ không biết chỉ cần tấn công thêm một chút nữa liền dành được toàn thắng thì tại sao lại rút công lực về? Nếu Lăng Thiên lợi dụng tình thế này phản công thì sợ rằng thầy tướng không thể rút công lực về toàn vẹn được.

Lăng Thiên rất thông minh nên đã hiểu rõ thầy tướng này có tấm lòng tốt vô cùng. Dùng phương pháp đó để hóa giải cục diện vây khốn này. Hai người nhìn nhau liền hiểu rõ ý tứ của đối phương rằng đây là thời cơ kết thúc so đấu nội lực tốt nhất. Lăng Thiên cũng vội vàng thu nội kinh lại một phần, thầy tướng cũng thu lại một phần. Mỗi người thu lại một phần. Trong khoảng khắc kinh lực của hai bên đều được hóa giải. Hai người nhìn nhau cười đồng thời thu công! Mà chén trà trong đợt giao đấu này của hai người mà trở thành một đồng bụi nhỏ biến mất. Còn nước trong chén sớm đã bốc hơi hết hoàn toàn.

Từ lúc gặp nhau đến giờ thì trong lòng hai người đều xuất hiện cảm giác ăn ý ngầm với nhau. Nhất là Lăng Thiên lại càng bội phục sự nhân hậu của thầy tướng khi gặp nguy hiểm. Tuy nói rằng mình có phương pháp giải vây khác nhưng quyết định không thể để lộ sơ hở, đưa sinh tử của bản thân nắm giữ trong tay đối thủ. Chỉ một điểm này thôi cũng đủ cho Lăng Thiên bội phục vô cùng.

“Ta thua.”

“Người thắng.”

Hai câu nói đồng nghĩa đồng thời vang lên cùng lúc. Lăng Thiên cùng thầy tướng đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau đó liền cười to đầy sáng khoái.

Lăng Thiên chủ động nhận thua bởi vì thầy tướng có võ học cao thâm, nội công thâm hậu, so với chính mình cao hơn một bậc. Nếu đơn độc so đấu nội lực mà không dùng thủ đoạn khác thì kết quả thua là cái chắc. Hơn nữa Lăng Thiên cũng rất bội phục thầy tướng là người quang minh lỗi lạc, trái tim nhân hậu. Cho dù ở tình huống sinh tử như vậy cũng dám mạo hiểm thu công trước. Chỉ một điểm này thôi Lăng Thiên cảm thấy hân hân làm không được rồi. Cho nên Lăng Thiên nhận thua rất thoải mái.

Còn thầy tướng áo xanh nói Lăng Thiên thắng là do khả năng vận dụng, nắm giữ nội lực của Lăng Thiên khiến hắn bội phục sát đất. Công pháp có thể thay đổi quỹ dị như vậy vượt ngoài sự hiểu biết của mọi người thì trong đó tồn tại bao nhiêu phong hiểm? Nhưng Lăng Thiên đã có thể đạt gần đến đại thành. Chỉ cần tâm tính vô cùng cao minh đã khiến cho thầy tướng có một cái nhìn mới. Về phương diện khác cũng có, với độ tuổi hậu bối của Lăng Thiên lại có thể luyện đến cảnh giới này mặc dù sau này không biết có người vượt qua hắn không nhưng hiện tại đủ để ngạo thị cổ kim. Để có khả năng như hiện tại của Lăng Thiên thì bản thân mình phải trải qua ba bốn mươi năm. Thầy tướng áo xanh nhận thua Lăng Thiên cũng là điều đương nhiên. Mặc dù lời nói có khác nhưng ý nghĩa đều như nhau. Ấn tượng của hai người với đối phương lại biến hóa, hảo cảm tăng thêm vài phần. Phải biết rằng từ xưa đến nay văn đứng đầu, võ đứng thứ hai. Hơn nữa thầy tướng và Lăng Thiên đều là tuyệt đỉnh cao thủ, từ trong tâm nói ra hai chữ nhận thua mà sắc mặt không thay đổi chút nào. Thầy tướng là người tung hoành thiên hạ hơn mười năm, nhìn lại cũng khó tìm thấy người chống đỡ được hắn, cơ hồ đã là cấp độ đại tông sư rồi mà sáng khoái nói hai chữ nhận thua trước một tiểu bối. Trong lòng Lăng Thiên âm thầm cảm thấy người này lỗi lạc hào hiệp.

Mà thầy tướng đối với Lăng Thiên lại đánh giá cao hơn một phần. Nên biết Lăng Thiên hiện bao nhiêu tuổi mà có thể luyện được một thân võ công tuyệt thế như vậy? Hơn nữa lại không có tâm tính tranh đấu, điên cuồng của tuổi trẻ kia. Nhưng trên người Lăng Thiên không thấy sự kiêu ngạo mà chỉ có sự trầm ổn. Đó là cảm giác chỉ có ở nhiều lão già mà thôi. Trong lòng thầy tướng âm thầm khen thưởng, một thiếu niên như vậy thế gian này thật hiếm có.

Hắn lại không biết linh hồn hiện tại của Lăng Thiên là từ một thế giới khác đến, từ nhỏ đã chịu khổ rất nhiều, chịu những hành hạ và sỉ nhục khó ai nịn được. Chỉ cần giữ được mạng thì thắng bại sớm đã được hắn không đặt trong lòng. Lâu dài nên đó cũng chính là phong cách của Lăng Thiên. Chỉ cần đạt được mục đích thì thắng bại là gì?

Trong lòng Lăng Thiên đối với trí tuệ, ý chí của thầy tướng đánh giá cao hơn một phần. Hơn nữa thầy tướng có trí tuệ hơn người, ý chí lỗi lạc, đối với thế cục nắm chắc. Chỉ trong một thời gian ngắn thôi đã nắm rõ tính cách của Lăng Thiên, hiểu rõ hắn cũng khiến cho hắn ngạc nhiên vô cùng.

Hai người đồng thời nghe được âm thanh Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan trở về nhưng thầy tướng lập tức có phản ứng. đầu tiên là ngừng tay lại! So đấu nội lực vừa rồi không phải là so đấu bình thường. Nếu Lăng Thiên lợi dụng khi đó đánh bất ngờ thì thầy tướng bị trọng thương rất nặng. Ngoại trừ thầy tướng là người nhân hậu ra thì hắn đoán Lăng Thiên đang ẩn giấu thực lực với Ngọc Băng Nhan. Nhất định sẽ không động thủ giết mình. Với hai nguyên nhân này nên hắn mới dám đưa sinh mạng ra đánh cược.

Bên ngoài phòng truyền đến âm thanh cung kính của Lăng Thần: “Công tử. Thần nhi và ngọc cô nương đã trở về.” Lăng Thiên chỉ yên lặng cười nhìn thầy tướng trước mặt. Đối với câu nói của Lăng Thần dường như không nghe gì.

Sau đó liền nghe thấy âm thanh nói nhỏ của Lăng Thần: “Ngọc tiểu thư. Xem ra công tử và vị tiên sinh kia còn chưa nói chuyện xong. Không bằng chúng ta ở ngoài chờ một chút đi!” Một lúc lâu sau mới vang lên âm thanh đầy u oán của Ngọc Băng Nhan. Tiếng bước chân dần dần đi xa khỏi cửa phòng.

135. Chương 64: Tướng Số Kỳ Lạ

Sau đó liền nghe thấy âm thanh nói nhỏ của Lăng Thần: “Ngọc tiểu thư. Xem ra công tử và vị tiên sinh kia còn chưa nói chuyện xong. Không bằng chúng ta ở ngoài chờ một chút đi!” Một lúc lâu sau mới vang lên âm thanh đầy u oán của Ngọc Băng Nhan. Tiếng bước chân dần dần đi xa khỏi cửa phòng.

“Ha ha. Tiên sinh là người quang minh lỗi lạc, trái tim nhân hậu, tâm tư cẩn mật. Tại hạ bội phục không thôi.” Thần sắc Lăng Thiên tự nhiên. Chuyện Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan vừa mới trở về vừa rồi như chưa từng xảy ra. Hắn nhìn thầy tướng cười nói.

Đồng thời ông tay áo Lăng Thiên khẽ phất lên như nước chảy mây trôi, không có một phần khói lửa nào đem dấu vết hai người vừa giao tranh trên bàn biến mất hoàn toàn.

Những lời này không có tán dương công lực thầy tướng áo xanh cao siêu, võ công mạnh mẽ mà lại tán dương tâm tư cẩn trọng của hắn, đương nhiên là Lăng Thiên có tâm tư kiêu ngạo. Thầy tướng hiểu rõ ý tứ của hắn cười lớn nói: “Công tử thật là cao minh. Tuổi còn trẻ đã có được tu vi, tâm tính tuyệt vời như vậy. Lão phu sống trong thế gian này mấy chục năm mà lần đầu tiên nhìn thấy một nhân vật như công tử.”

Lăng Thiên mỉm cười, vươn tay lấy ra một chén trà khác tự mình châm trà dâng lên mời thầy tướng một chén: “Còn chưa thỉnh giáo đại danh của tiên sinh...”

Trên gương mặt thầy tướng lộ ra một vẻ hoài niệm: “Từ khi lão phu hành tẩu giang hồ đến nay cũng hơn mười năm nhưng chưa bao giờ đề cập đến họ tên. Hôm nay nếu công tử không hỏi thì sợ rằng lão phu cũng quên mất.” Ngưng một chút, lão mỉm cười nói tiếp: “Lão phu họ Diệp. Tên là Khinh Trần. Diệp Khinh Trần.”

Lăng Thiên ồ một tiếng, gật đầu nhưng không có nói gì như ngượng mộ đại danh đã lâu, như sấm bên tai... Đơn giản chỉ là tên Diệp Khinh Trần này rất xa lạ. Hắn chưa bao giờ nghe nói trên thế gian này có một cao nhân như vậy. Nếu không phải Lăng Thiên đã xác nhận thân thủ của thầy tướng áo xanh này cao minh, tâm tư lỗi lạc thì nhất định sẽ cho rằng đối phương đang nói dối, cố tình tạo ra một tên để lừa gạt chính mình. Nếu bản thân mình nói ra những lời này không cần biết thầy tướng áo xanh nghĩ như thế nào nhưng chỉ biết rằng bản thân sẽ bị khinh thường một chút vì biểu hiện dối trá đó. Nhưng thầy tướng áo xanh trước mắt này là một nhân vật siêu phàm. Lăng Thiên nhìn thấy sắc mặt thì biết được hắn không nói dối.

“Phong trần hữu kỳ sĩ, thảo mãng đa dị. Chỉ có những lời ấy mới thể hiện được phong thái của Diệp tiên sinh.” Lăng Thiên khen một tiếng. Mãi đến lúc này vẫn không đề cập đến vấn đề hai người tranh đấu như đã quên đi mất rồi.

Trong mắt Diệp Khinh Trần tăng thêm một tia tán thưởng: “Không dám. Công tử mới chính là long phượng trong loài người.” Vừa nói vừa mỉm cười quan sát khuôn mặt Lăng Thiên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt râu.

“Gương mặt công tử thật thú vị. Lão phu xem tướng số cho không ít người, gương mặt như công tử đây cũng đã gặp qua một lần. Chỉ là...” Sắc mặt Diệp Khinh Trần dần ngưng trọng. Lần nữa đánh giá kỹ gương mặt của Lăng Thiên, càng xem càng kinh nghi bất định.

“Sao tiên sinh lại nói có một nửa? Chẳng lẽ tiên sinh muốn nói cho ta trên trán có khí phách đế vương, đôi mắt có linh quang là tiên nhân trên thế giới này? Là thần tiên hàng lâm sao? Lại có trách nhiệm cứu vớt cả đại lục chứ?” Lăng Thiên cố ý giễu cợt.

“Mặc dù không đúng hết nhưng cũng không xa lắm. Chẳng lẽ sớm đã có đồng đạo Huyền môn đến xem mệnh và sửa mệnh cho công tử? Như vậy cũng khó trách.” Thầy tướng áo xanh làm bộ dáng như chột hiểu...

“Ồ. Ha ha, lời này của tiên sinh là căn cứ vào đâu? Tại hạ chỉ là trêu ghẹo một chút mà thôi...” Lăng Thiên đối với tướng mệnh hoàn toàn không tin tưởng. Những tên lừa gạt như thế này trong kiếp trước nhiều lắm. Mỗi một người đều có hướng lừa gạt riêng. Lăng Thiên cho rằng nếu đưa hắn một miếng vải đen bịt mắt lại cầm một gậy trúc trong tay làm thầy tướng trên đường sợ rằng làm ăn cũng khá khá đó chứ.

“Gương mặt công tử đại phú đại quý, gia đình giàu có cũng không phải là hư ngôn nhưng khiến cho lão phu không hiểu chút nào chính là ‘mạng’ của công tử. Sơn căn của công tử bị gãy, kim trụ bị thiếu chính là mạng chết yểu. Ta cũng từng xem mệnh cho một người giống như công tử. Cho dù trên người có công đức rất lớn

che chở nhưng cũng khó có thể sống quá mười năm. Công tử sớm đã vượt qua giới hạn này rồi? Điều này thật là kỳ quái...” Diệp Kinh Trần vừa nhìn thuận miệng nói nhưng đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc.

“Người có gương mặt như công tử đáng lẽ phải rời khỏi thế giới này vào mười năm trước rồi mà còn sống đến giờ cũng không có gì lạ. Bởi vì người ấy được cao nhân Huyền Môn thi triển thuật đổi trắng thay đen. Nhưng công tử lại...” Mồ hôi lạnh rơi từng giọt từng giọt trên trán xuống đất.

“Tiên sinh?” Lăng Thiên nhíu mày: “Lời này của người có ý gì? Không phải đang bịa đặt đó chứ?”

“Sơn căn của công tử bị gãy. Phàm những người có gương mặt này đều phải chết. Hoặc chết trong thai hoặc không lâu sau khi sinh ra phải chết. Không một ngoại lệ nào cả. Mà bản thân công tử lại không có dấu hiệu bị người khác dùng Huyền Môn diệu pháp lại có thể sống đến bây giờ và có được một thân bản lĩnh... Kim trụ lại bị khiếm khuyết thật là không thể tưởng tượng nổi. Kim trụ là từ ngữ đặc biệt của môn phái ta chuyên dùng. Một người sống lâu cho đến khi trút hơi thở cuối cùng kim trụ cũng không có dấu hiệu đứt đoạn. Kim trụ bị đứt chỉ có thể nhìn thấy trên thi thể người chết mà thôi. Điều này...”

Diệp Kinh Trần nói đến lúc đó cũng hiểu được những lời nói của mình rất quái lạ, không hề theo đạo lý gì. Nhưng học thức và kinh nghiệm trước đây không thể nào sai được. Không nhận được ngơ ngẩn cả người. Đôi mắt nhìn thẳng vào gương mặt Lăng Thiên đầy nghiêm túc. Tay trái không ngừng vuốt hăm râu thưa thớt của mình thật hung hăng. Ngay cả vài cọng bị đứt cũng không hề biết.

Những lời mà Diệp Kinh Trần đều cho là quá mức hoang đường nhưng rơi vào tai Lăng Thiên lại giống như mấy đạo sấm sét đánh giữa khoảng không ngàn dặm. Mồ hôi lạnh trên mặt chảy xuống ròng ròng.

Nói sơn căn gãy hẳn là nói về việc bản thân bị hạ độc trong thai, việc này không có sai. Thì ra thai nhi kia nếu không phải bị linh hồn của Lăng Thiên tìm đến thì sợ rằng sớm đã hóa thành một vũng máu. Chết non là điều khẳng định. Về phần kim trụ bị thiếu sợ rằng có liên quan đến kiếp trước của chính mình. Chỉ vì thân thể kiếp trước của mình bị chết đi nhưng linh hồn không có chuyển sinh mà lại đi xuyên việt đến thế giới này. Cho nên mới hiện ra một màn kỳ lạ khó hiểu này.

Mà vị thầy tướng áo xanh này có thể thấy rõ được điều này quả thực là thần kỳ. Võ công lại cao cường như vậy. Người này rốt cục là ai? Một nhân vật như vậy khó có thể sử dụng được. Có nên trừ khử đi hay không? Lăng Thiên có chút do dự không quyết.

Một lúc lâu sau Diệp Kinh Trần mới từ trong mê vông tỉnh lại. Sắc mặt có chút chán chường, hữu khí vô lực nói: “Xem ra lão phu tài sơ học thiển. Công tử lại không giống người bình thường mà giống như là thần dị. Quả thực là khó mà, lão phu tự hỏi xem không thấu cũng không thể giải thích được. Xem ra bài danh bói toán ‘thiết khẩu trực đoạn’ này của lão phu nên giao lại cho công tử xử lý rồi.” Trong khi nói có một cổ tâm tàn ý lạnh không nói nên lời.

Thầy tướng áo xanh Diệp Kinh Trần từ lúc học nghệ đến nay đối với võ công bản thân không hề kiêu ngạo nhưng đối với thuật bói toán hẳn luôn luôn tự đề cao mình. Thường dương dương tự đắc cho rằng bản thân chính là ‘thiên hạ đệ nhất thầy tướng’! Nhưng quả thực hẳn cũng có đại thần thông xem tướng. Đi khắp bảy nước hẳn tuy rất ít xem tướng nhưng hẳn là người nào được hẳn để ý liền nói trăm phát trăm trúng. Từ khi xuất đạo đến nay chưa có người nào hẳn nói không chính xác.

Nhưng hôm nay đối mặt với Lăng Thiên hẳn cảm thấy lời nói của mình có mâu thuẫn. Lời mở đầu hẳn làm rất tốt nhưng đến đoạn sau chính bản thân hẳn cũng không thể tin được. Không nhận được trong lòng có chút mất mát.

Hắn cũng biết chỉ mấy câu này của hẳn như đang nói mộng nhưng lại đánh trúng bí mật lớn nhất trong lòng Lăng Thiên. Chỉ trong chốc lát đã khiến cho lòng Lăng Thiên nổi lên sóng gió tận trời.

Lăng Thiên lúc này trong mắt Diệp Kinh Trần như mộng như ảo không rõ ràng. Nhưng hẳn làm sao biết được bản thân mình trong mắt Lăng Thiên lại như quỷ mị, thần bí khó lường. Nhân vật như thế này mình thật sự phải giết sao? Nhấn tâm giết được sao? Lăng Thiên âm thầm hạ quyết tâm!

“Ha ha. Tiên sinh cần gì phải thế. Tương lai vốn là mờ mịt mà. Hư hư thật thật thì cần gì phải để ý? Phú quý bản tiền cũng tốt, danh lợi tiền tài cũng được. Đến cuối cùng cũng quay về với đất mà thôi. Nếu nói về mệnh thì vẫn bồi không có hứng thú nghiên cứu. Chỉ cầu cả đời này sống không uổng, làm được chuyện

muốn làm là đủ rồi.” Lăng Thiên mặc dù hạ quyết tâm buông tha cho thầy tướng nhưng trong lòng lại run rẩy trước nay chưa từng có. Loại cảm giác như bị lột trần, bị người khác nhìn thấu tất cả cho dù có tu vi, tâm tính như Lăng Thiên cũng khó nhịn được. Hắn vội vàng chuyển đề tài, không bao giờ nói về vấn đề khiến hắn kinh sợ này nữa.

“Ha ha, công tử nói không sai. Lão phu đã quá xem trọng rồi.” Diệp Khinh Trần cũng là người phóng khoáng. Tươi cười bưng chén trà: “Cạn!” Lấy trà làm rượu mời lại Lăng Thiên.

Lăng Thiên cười hắc hắc bưng chén trà lên muốn một ngụm. Chỉ là tâm tình kích động suýt chút nữa phải phun ra: “Chỉ bất quá lão phu tự nhận không thể nhìn thấu số mệnh của công tử nhưng nhưng có thể kết luận một lời...” Diệp Khinh Trần thả lỏng người lại dùng tay vuốt râu theo thói quen liền cảm giác được có vài cọng râu đã đứt khi nào khiến lòng đau đớn một trận.

“Ồ! Không biết tiên sinh có thể kết luận được điều gì?” Sắc mặt Lăng Thiên thận trọng hơn, nhìn vị thầy tướng thần bí khó lường trước mặt này.

Thần sắc Diệp Khinh Trần ngưng trọng, lần đầu tiên biểu hiện ra thái độ nghiêm túc trước nay chưa từng có: “Thiên hạ phong vân nhất định vì công tử mà rung chuyển!” Tiếng nói mạnh mẽ vô cùng.

“Ha ha.” Lăng Thiên cười lớn: “Tiên sinh lại đùa rồi. Lăng Thiên chỉ là một tên đại hoàn khổ mà thôi. Có tài đức gì mà khiến cho thiên hạ phong vân có thể vì ta mà rung chuyển? Nói như vậy thì ai sẽ tin tưởng đây? Tiên sinh có tin không?”

Diệp Khinh Trần không cười, híp mắt nhìn Lăng Thiên, âm thanh nói chuyện chậm rãi thâm ý vô cùng: “Công tử nói thế tự có đạo lý. Vậy Diệp mạo muội xin hỏi công tử: Bản thân công tử có tin không?”

136. Chương 65: Ba Phần Nhân Tình

Diệp Khinh Trần nở nụ cười tràn đầy thâm ý nhưng cũng không có hỏi thêm. Có một số việc đến điểm dừng lại là tốt nhất. Với sự ẩn nhẫn của Lăng Thiên như vậy, mà có thể nói ra thế cũng cho thấy hắn có sự tín nhiệm thật lớn đối với chính mình.

“Có một chuyện Lăng Thiên vẫn không hiểu muốn hỏi tiên sinh. Không biết tiên sinh có thể giải đáp sự nghi hoặc giúp Lăng Thiên không?” Lăng Thiên hiển nhiên hiểu rõ chuyện này không thể nói tiếp được nữa nên hắn khéo léo chuyển đề tài chuẩn bị hỏi một vấn đề luôn được chôn sâu trong đáy lòng mình.

“Ha ha. Chẳng lẽ trong thiên hạ còn có chuyện làm khó công tử sao? Nếu không ngại có thể nói cho lão hủ nghe một chút. Diệp mạo muội nếu biết sẽ trả lời cho công tử.” Diệp Khinh Trần cười cười, hắn không khẳng định mình sẽ trả lời được nghi hoặc của Lăng Thiên. Dù sao lấy thân phận, địa vị và võ công tuyệt thế mà ở trên thế giới này còn làm không được thì chuyện đó không hề đơn giản. Nếu như Lăng Thiên làm không được thì sợ rằng việc đó rất khó giải quyết.

“Ha ha. Việc này đối với tiên sinh mà nói không quan trọng gì. Chỉ là thuận miệng mà thôi. Nhưng nó đối với Lăng Thiên mà nói thì rất quan trọng. Đó chính là trong mắt tiên sinh thì võ công trên thế giới này có dạng gì? Có cấp độ gì tồn tại? Nhân vật như tiên sinh trên thế giới này có được bao nhiêu người?” Đôi mắt Lăng Thiên thoáng cái liền sắc bén, chăm chú nhìn Diệp Khinh Trần.

“Ồ. Thì ra công tử vì việc này mà phiền não sao? Việc này mặc dù có rất ít người biết nhưng cũng không tính là bí ẩn gì. Lão phu có thể trả lời công tử một chút...” Diệp Khinh Trần yên lòng, chỉ là một câu hỏi như thế mà thôi. Mặc dù cũng là một trong những tuyệt mật của Thiên Tinh đại lục nhưng hắn cũng có thể trả lời được.

Nén biết vấn đề này ở trong lòng những người ngoài mà nói chính là một tòa núi cao khó có thể chạm đến nhưng đối với người trong cuộc mà nói chỉ là một tin tức cơ mật mà thôi, tất nhiên sẽ hiểu rõ nhưng lại không chút ngạc nhiên. Thầy tướng áo xanh chính là một người như vậy.

“Ừm. Tiểu tử đang lắng nghe. Mong tiên sinh chỉ giáo.” Lăng Thiên cười la lớn: “Thần Nhi. Bảo chương quỹ mang đến một vài món ăn tinh xảo đi. Thần nhi cũng về phủ mang đến một vò ‘Trúc Diệp Thanh’ lại đây. Ta muốn cùng với Diệp tiên sinh uống thỏa thích một phen.”

Lăng Thần bên ngoài trả lời một tiếng dễ nghe. Chỉ trong chốc lát Lăng Thần đã cẩn thận mang một vò rượu nhỏ đến. Diệp tiên sinh vốn không thèm để ý nhưng chợt nghĩ thấy được điều gì khiến cho sắc mặt hơi đổi nhưng rất nhanh đã khôi phục lại. Biến hóa rất nhỏ này đã rơi vào mắt Lăng Thiên. Trong lòng âm thầm đắc ý.

Không bao lâu sau một bàn thức ăn sáng cực kỳ tinh xảo và thơm lừng được tiểu nhị mang lên. Khi tiểu nhị đưa đến cửa, Lăng Thần đã đón lấy rồi tự thân đưa vào đặt trên bàn. Sau đó nhẹ nhàng mở vò rượu rót cho mỗi người một chén rồi yên lặng rời khỏi.

Trong một gian phòng khác, Ngọc Băng Nhan ngẩn ngơ ngồi đó. Ánh mắt u oán vô cùng. Lăng Thiên rõ ràng là có chuyện quan trọng nhưng lại không gọi mình, xem ra không tín nhiệm bản thân mình mà. Nhất thời sự hưng phấn của bản thân khi vừa ra ngoài biến mất hoàn toàn, khóe mắt rưng rưng...

Bất quá Ngọc Băng Nhan tự hỏi nếu bản thân biết được bí mật của Lăng Thiên vạn nhất đại bá gia chủ Ngọc Mãn Lâu của mình hỏi thì mình có nói hay không? Suy nghĩ thật lâu, Ngọc Băng Nhan thở dài một tiếng. Cả hai thật khó xử mà. Chi bằng không biết gì hết, hoàn toàn thanh tịnh. Nghĩ vậy nên trong lòng Ngọc Băng Nhan có chút thư thái trở lại.

Nhìn Lăng Thần lui ra ngoài, Diệp Kinh Trần cười ha ha: “Vị thiếp thân thị nữ này của công tử quả thực nhu thuận cực kỳ. Thiên phú lại tốt vô cùng. Thật khiến người khác ghen tị mà...”

Lăng Thiên cũng cười lớn, cầm chén rượu cung kính mời: “Đây là rượu văn bối tự điều chế, chưa chắc lọt vào tầm mắt của tiền bối nên tiền bối chớ trách móc.”

Diệp Kinh Trần thần nhiên cười: “Lão phu đều uống ra nhiều rượu ngon khắp các nước nhưng rượu này của công tử có mùi hương nồng đậm vô cùng. Thật là rượu ngon mà. Lão phu không khách khí đâu!” Đem chén rượu một hơi uống cạn sạch.

Thầy tướng vừa uống một chén rượu này sắc mặt liền biến đổi. Lại tự rót thêm một chén nữa nhìn màu rượu liền vỗ đùi nói: “Rượu ngon. Quả nhiên là rượu ngon. Rượu trong chén xanh như phỉ thủy lại như sâu không thấy đáy. Ý rượu nhẹ nhàng mà rất nặng. Đây chính là phương pháp cất rượu tuyệt thế chứ nào phải rượu dở đâu?”

Lăng Thiên mỉm cười không nói gì...

Diệp Kinh Trần như bừng tỉnh lại: “Công tử vừa mới nói...rượu này là do công tử cất thành?”

Lăng Thiên cười tao nhã: “Chỉ là thủ pháp yếu kém mà thôi. Khiến cho tiền bối chê cười rồi.”

Sắc mặt Diệp Kinh Trần lại biến đổi thêm lần nữa: “Công tử quả nhiên là đại tài mà. Ngay cả cất rượu cũng có thiên phú như vậy. Loại rượu này đưa khắp Thiên Tinh đại lục cũng không có mấy loại có thể so sánh với nó. Quả nhiên là rượu ngon...”

Lăng Thiên bật cười: “Tiền bối nói quá rồi. Nếu tiền bối thích rượu này thì khi tiền bối rời đi văn bối sẽ tặng cho tiền bối một vò vậy!”

Gương mặt Diệp Kinh Trần đỏ lên: “Đành phải làm mặt xấu vậy. Để ta giải thích cho người nghe một chút về tuyệt đỉnh võ công tại Thiên Tinh đại lục này vậy. Uống rượu ngon vậy mà không giải thích được là không tốt rồi!”

Lăng Thiên cũng không thúc giục, tiếp tục rót một chén rượu đầy, lặng lẽ chờ hần cất tiếng.

“Thiên Tinh đại lục của ta có quần hùng khắp bốn phía. Một trăm năm gần đây có hơn thất hùng cùng tồn tại và tám đại đại thế gia là các khối thế lực lớn. Tám đại thế gia phân biệt là: Đông Phương, Nam Cung, Tây Môn, Bắc Minh tứ đại gia. Lôi, Dương, Lăng ba gia tộc nhỏ và thế lực siêu cường Ngọc Gia. Bảy gia tộc trước đều thuộc về bảy đế quốc. Chỉ có thế lực của Ngọc Gia cực mạnh nên không thuộc về đế quốc nào cả. Ngoại trừ các thế lực đó ra còn Tiêu gia lấy thương nhân làm gốc mà lớn mạnh, thế lực không hề yếu hơn bất kỳ đế quốc, thế gia nào cả.” Diệp Kinh Trần chậm rãi nói, bưng chén rượu nhẹ nhấp môi một cái than thở: “Thật sự là rượu ngon...”

Lăng Thiên rất buồn bực. Những điều người vừa nói ta không biết sao? Ta hỏi chính là cảnh giới võ công trên đại lục này. Người nói đến các thế lực lớn kia có ích gì? Chẳng lẽ bốn thiếu gia không rõ sao? Không

phải uống rượu ngon của bốn thiếu gia giờ mơ hồ rồi chứ? Nhưng bên ngoài hắn không dám chậm trễ chút nào, vội vàng rót một chén rượu đầy.

“Ha ha. Ngày thường lão phu tung hoành thiên hạ không hề nợ nhân tình bất kỳ kẻ nào nhưng hôm nay lại nợ công tử ba phần nhân tình rồi. Công tử có điều thắc mắc sao lão phu có thể không trả lời được? Giải thích rõ ràng xem như đã hoàn lại công tử một phần nhân tình mà thôi. Sao dám chậm trễ?” Diệp Kinh Trần cười khẽ, sắc mặt có chút khổ sở.

Lăng Thiên tự đánh giá một chút liền rõ ràng ý tứ ba nhân tình của Diệp Kinh Trần: Đầu tiên là do xem tướng cho mình không chính xác nên tự giác xem như thiếu Lăng Thiên một phần nhân tình. Thứ hai là khi lúc cuối cùng khi so đấu nội lực Lăng Thiên không lợi dụng tình thế áp bức, mặc dù cũng là Diệp Kinh Trần cố ý gây ra nhưng lấy thân phận thế ngoại cao nhân của hắn nói thiếu Lăng Thiên một cái mạng cũng là sự thật không cần phải tranh biện. Về phần nhân tình thứ ba chính là tiếp nhận rượu ngon Trúc Diệp Thanh do Lăng Thiên cất thành.

Lăng Thiên tươi cười nói: “Tiên sinh nếu nói vậy đã hạ thấp Lăng Thiên rồi. Hai nhân tình phía trước là do Lăng Thiên nợ tiên sinh mới đúng. Chẳng lẽ tiên sinh cho rằng Lăng Thiên không hiểu rõ ảo diệu trong đó sao? Về phần nhân tình thứ ba, chỉ mấy chén rượu này thôi tiên sinh không nên coi như là nhân tình gì cả. Tiên sinh nói đùa rồi...”

Diệp Kinh Trần có chút hờn giận nói: : “Lời nói chính là uy tín. Nếu không thì sao có thể đỉnh thiên lập địa được? Nhân tình thiếu là thiếu, Diệp phủ tung hoành thiên hạ có khi nào nuốt lời chứ? Nếu công tử không nhận nhân tình của lão phu thì tùy công tử vậy. Bất quá lão phu không quên là được!”

Lăng Thiên thu lại vẻ mặt cười đùa, nghiêm túc nói: “Tiên sinh với phẩm đức nhân nghĩa, phong thái hào hiệp khiến Lăng Thiên khâm phục không thôi.”

Diệp Kinh Trần thả lỏng người bưng chén rượu uống một hơi cạn chén mới nói: “Nói đến võ công thiên hạ không thể nói đến trường hạo kiếp ngàn năm trước!”

Thần sắc Lăng Thiên vừa động: “Nguyện nghe tiên sinh chỉ bảo!” Lại rót thêm một chén rượu đầy.

Diệp Kinh Trần nhắm mắt lại trầm tư trong chớp lát như đang điều chỉnh suy nghĩ. Thật lâu sau mới mở miệng nói: “Ngàn năm trước thiên hạ phân tranh không ngớt. Nhân tài kiệt xuất của ba đại lục đều có dã tâm độc bá thiên hạ. Võ lâm cao thủ lại tầng tầng lớp lớp. Tất cả những người trong thiên hạ đều có võ. Đại lục cùng đại lục, quốc gia cùng quốc gia, bang phái cùng bang phái, người và người tranh đấu không ngừng. Không biết qua bao nhiêu ngày, mỗi ngày đều có máu tươi khắp nơi, tàn thi khắp đất. Rốt cục ba đại lục do ba nhân tài kiệt xuất đứng ra lãnh đạo nên đã thống nhất. Nhưng ai nào ngờ một lần thống nhất này lại là bắt đầu cho một hồi thiên hạ hạo kiếp!” Diệp Kinh Trần khép mắt vươn tay cầm chén rượu nhưng phát hiện chén rượu sớm không còn gì rồi. Lăng Thiên mỉm cười lại cầm vò rượu rót cho hắn một chén đầy.

“Nhân tâm không đủ, sau khi thống nhất đại lục liền muốn độc bá thiên hạ. Vì vậy ba đại lục đầu tiên là dò xét lẫn nhau. Sau đó liền khai chiến công khai. Đại lục và đại lục tranh đấu với nhau há có phải là điều tầm thường? Vốn quốc gia với quốc gia tranh đấu còn có bang phái kiềm chế không tham gia vào đó nhưng khi ấy quan hệ đến sự tồn vong của cả đại lục thì không thể kiên nhẫn được đều tự ủng hộ đại lục mình đang sinh sống. Hoặc là chỉ danh khiêu chiến hoặc là phái người đi ám sát tướng lãnh hoặc là hai môn phái khai hỏa trực tiếp với nhau. Đại lục cùng đại lục khai chiến, bang phái và bang phái khai chiến khiến máu tanh đầy đất, thâu tận trời cao...”

137. Chương 66: Đại Chiến Thảm Liệt

“Mà hai đại lục khác dưới tình huống này liền không cam lòng yếu thế. Tất cả đều tự tổ chức phản kháng lại. Những môn phái võ lâm của Thiên Dương đại lục lấy Thiên Thượng Thiên làm chủ. Mà Thiên Tinh đại lục chúng ta lấy Vô Thượng Thiên làm chủ. Từ đó, ba đại lục đều tập hợp võ lâm cao thủ lại tranh đấu. Thậm chí ngay cả cao nhân ẩn sĩ cũng không ngoại lệ. Vì vậy một trận đại quy mô lớn trước nay chưa từng có diễn ra.”

Nói đến đây Diệp Khinh Trần có chút cảm khái, không nhịn được nắm vò rượu rót liền hai chén uống cạn. Lăng Thiên ngồi đối diện cúi đầu lắng lắng nghe. Hắn biết được đã đến thời khắc mấu chốt cho việc tranh đấu của võ lâm ba đại lục.

“Ba phương không ngừng giao chiến không ngừng có người chết. Cừu hận kết càng sâu, hơn nữa không thể hòa giải được. Cùng lúc đó, sự giao tranh của ba đại lục càng ngày càng kịch liệt. Lúc đầu có hai phương liên hợp lại đối kháng một phương nhưng đến lúc đó đều tự mình tranh đấu. Dưới tình huống luân phiên giao chiến khiến cho bình dân chết rất nhiều. Rất nhiều vùng đất phồn hoa chỉ trong vài năm đã trở thành nơi hoang vu không một bóng người. Rốt cục ba đại lục cũng thấy được nếu cứ tiếp tục như vậy sợ rằng cả thế giới sẽ bị diệt vong. Bởi vậy liền thông báo cho nhau đạt thành ước định sẽ dốc toàn lực đánh một trận trên biển. Một trận quyết định thiên hạ. Thắng làm vua thua thuận phục!”

“Tin tức này truyền ra khiến cho thiên hạ chấn động. Nhưng những võ lâm của ba đại lục đều có thâm thù đại hận đã đến tình trạng không chết không thôi. Tất cả nhân vật yếu gần như chết không còn. Ngay cả một ít tuyệt đỉnh cao thủ cũng bị chém giết chết gần một nửa trong lúc tranh đấu quyết liệt. Ngay khi tin tức quyết chiến của ba đại lục truyền ra thì nhân sĩ võ lâm không cam lòng chịu yếu thế đồng dạng đưa ra quyết chiến không chết không thôi. Địa điểm quyết chiến chính là núi Mạc Không tại Thiên Phong đại lục. Thời gian ba đại lục đều thống nhất cùng nhau. Bất quá thắng bại lại không giống như trước kia. Người thắng tồn tại, người thua phải lưu lại tính mạng. Sanh tử quyết chiến không chết không thôi.”

Hai tiếng thở dài đồng thời vang lên từ Lăng Thiên và Diệp Khinh Trần. Trong chốc lát này trái tim hai người như cùng hướng về trận quyết chiến sinh tử ngàn năm trước của các tiền bối. Trong lòng cảm thấy bi ai vô cùng. Nhiệt huyết dâng trào không nhịn được nâng chén cùng cạn.

“Tới ngày đó. Những võ lâm cao thủ sống sót của ba đại lục khoảng hơn hai vạn người đều đến, không một ai lâm trận chạy trốn cả. Môn chủ Thiên Ngoại Thiên Môn Mộng Khai Thiên còn chưa nói xong lời khai trận thì hơn hai vạn võ lâm nhân sĩ kia thấy kẻ thù của chính mình liền đỏ mắt. Tiếp theo đó là trận sát phạt đầy máu tanh kinh thiên động địa!”

“Đó là một trận đánh trước đây chưa từng có. Không có đường lui cho bất cứ ai. Mỗi người đều tử chiến. Trên núi Mạc Không nhất thời mây đen, sương mù bao phủ khắp thiên địa. Bảy ngày bảy đêm chém giết thảm thiết. Những cao thủ võ lâm dưới trướng Thiên Thượng Thiên của Thiên Dương đại lục không còn một ai. Kể cả Thiên Thượng Không môn chủ Âm Tuyệt Không đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh, đột phát tiên thiên đỉnh cũng phải bỏ xương cốt tại núi Mạc Không này!”

“A...” Lăng Thiên hít một ngụm không khí lạnh. Sớm đã đoán được trận chiến này thảm khốc vô cùng nhưng cũng không ngờ đến tình trạng như vậy. Cao thủ võ lâm của cả đại lục lại không còn một ai sống sót. Ngay cả võ lâm tông sư đã đột phát Tiên thiên cảnh giới cũng không tránh thoát. Điều này quả thực không thể tin tưởng nổi...

Thần sắc Diệp Khinh Trần ảm đạm nói tiếp: “Đến sau đó thì những người còn lại của hai bên đều không còn lực tái chiến nữa. Tất cả chỉ còn lại một hơi thở để sống thôi, ngay cả di chuyển đầu ngón tay cũng khó. Hai bên bắt đầu dĩ ngưng chiến nhưng đến lúc đó những võ lâm cao thủ còn sống sót của hai đại lục còn không đến một ngàn người. Trong đó còn có rất nhiều người bị thương nặng, càng có nhiều người đang trong tình trạng ‘hồi quang phản chiếu’. Những người mạnh mẽ hơn cũng mang thương tích đầy người. Đệ nhất môn phái của Thiên Phong đại lục Thiên Ngoại Thiên hơn một ngàn người cũng chỉ còn môn chủ và hai vị hộ pháp mà thôi. Mấy trăm người khác đều là môn nhân của các môn phái nhỏ khắp đại lục. Những nhân vật võ lâm của Thiên Tinh đại lục chúng ta sau trận chiến chỉ còn lại chín người kể cả môn chủ Vô Thượng Thiên Tôn Chánh Dương. Mỗi người đều bị trọng thương rất nặng, võ công không thể khôi phục lại như xưa.”

”Hai vị võ lâm đại tông sư nhìn thấy cảnh tượng thê thảm như địa ngục kia liền thất thanh khóc rống lên. Đắm ngực giậm chân. Hai người đối mặt với hải cẩu tràn ngập núi lập lời thề những môn phái sau này của hai người tuyệt không tham gia bất kỳ sự phân tranh nào của thế gian đồng thời nghiêm lệnh cho những nhân vật võ lâm còn sống không được trả thù. Tất cả nhân vật võ lâm nếu như không có việc gì cũng không được hành tẩu trên giang hồ nữa! Núi Mạc Không của Thiên Phong đại lục được đổi tên thành Vô Hận Sơn. Ý nói từ đây về sau, những nhân vật võ lâm ở tại đây không được lưu giữ cừu hận trong lòng.

Lăng Thiên thở dài một hơi, trên thế giới này không thấy được võ lâm cao thủ tồn tại là do ngàn năm trước. Lại có một chuyện xưa bi thảm như vậy...

“Từ đó, có thêm mười mấy tên cao thủ vì trọng thương mà buông tay. Sau khi trở lại Thiên Tinh đại lục hơn nửa tháng thì tin tức quyết chiến của ba đại lục ở trên biển liền truyền ra ngoài. Ba đại lục tham chiến gần trăm vạn người đều đồng quy vu tận. Còn sống cũng không quá mấy vạn. Những tướng quân, nguyên soái cầm quyền tham chiến không một ai còn sống. Máu tươi nhuộm đỏ cả biển, trải qua mấy tháng vẫn không đổi màu. Thi thể chất đông dưới đáy biển cũng không có ai quan tâm. Từ đó về sau, khu vực đó được gọi là Huyết Hồn Hải. Ba đại lục vẫn chưa gượng dậy nổi.”

Diệp Khinh Trần lặng yên bưng chén rượu lên uống liền ba chén thở dài không thôi. Lăng Thiên nghe đến nhập thần. Nghĩ đến cảnh những tiên bối của ba đại lục với kim qua thiết mã tranh đấu ngàn dặm thì trong mắt không nhìn được có chút hồng. Cả đời có thể oanh liệt chiến đấu thì cuộc đời còn gì bằng? Sống có gì vui chết có gì khổ?

Lúc này Diệp Khinh Trần lại không chú ý đến ánh mắt của Lăng Thiên, dùng âm thanh nhỏ chậm rãi nói tiếp: “Từ đó về sau hơn mười năm. Tất cả các đại lục đều im lặng, nghỉ ngơi lấy sức. Bất quá trong các quốc gia đều có nhân tài dẫn dắt hơn mười năm. Trăm năm sau thì phong vân trên đại lục lại xuất hiện. Một lần nữa thực hiện thanh trừ nhưng lần này chỉ là ở trong các môn phái võ lâm mà thôi. Còn bị giới hạn trong đại lục cũng không lan đến cả thế giới cho nên đều vô sự.”

“Những nhân vật từ Vô Hận Sơn trở về. Sau khi trở lại quê quán của bản thân chuyện thì chuyện đầu tiên chính là hạ tổ huấn tất cả những con cháu đời sau không được tham gia tranh đấu giữa các quốc gia, không được tham gia đấu tranh chính trị. Ẩn cư tại núi rừng sống bình thản cả đời. Nếu đi ngược lại tổ huấn, thiên địa đồng thời trừng phạt.”

Lăng Thiên gật gù đầu. Thầm nghĩ những lão gia may mắn sống sót này đều là những người sáng suốt. Mặc dù tổ huấn này có chút nghiêm khắc nhưng có thể cam đoan gia tộc của mình hưng thịnh không bao giờ suy.

“Nhưng tại lúc này lại có hai gia tộc có thế lực lớn nhất vì những nhân vật trọng yếu trong gia tộc gần như đã chết trong tay đối phương gần như không còn gì. Thù sâu như biển không chịu thỏa hiệp đường sống. Đến cả Thiên Ngoại Thiên của Thiên Phong và Vô Thượng Thiên đồng thời ra mặt hòa giải mà vẫn không làm ra chuyện gì.”

“Không thể làm gì hơn, hai đại cao thủ đồng thời cảnh cáo: Bình thường hai gia tộc không được tranh đấu mà chỉ cách một giáp mới được phái mười tên đại biểu ra quyết chiến một lần. Đối phương bị thua trong trận quyết chiến này phải hành lễ với bên thắng với tư cách là hậu bối. Trong khi quyết chiến thì sinh tử tại trời. Không được cố tình suy tính trả thù. Nếu đi ngược lại Thiên Ngoại Thiên và Vô Thượng Thiên sẽ đồng thời ra tay tiêu diệt hai gia tộc thành đất bằng, không còn tồn tại nữa. Sau gần ngàn năm, hai gia tộc này đều tuân theo ước định nên cũng rất an ổn.”

“Xin hỏi tiên bối hai gia tộc này là...” Lăng Thiên cầm chén rượu trên tay có vẻ như hỏi rất tùy ý. Trong lòng hắn gần như đã xác định đây là Bắc Ngụy Ngọc Gia và Thiên Phong Chi Thủy. Trong lòng Lăng Thiên xuất hiện câu nói của Tiết Lãnh trong buổi tối hôm đó: Ước định ngàn năm của tổ tông, ba đời đánh nhau. Chẳng phải đúng với việc này sao?

Quả nhiên, Diệp Khinh Trần nói: “Hai gia tộc này là Bắc Ngụy Ngọc Gia ở Thiên Tinh Đại Lục và một võ học thế gia truyền thừa ngàn năm tại Thiên Phong đại lục - Thủy Gia, gọi là Thiên Phong Hữu Thủy. Nhớ năm đó, Thiên Phong Hữu Thủy, Thiên Tinh Hữu Ngọc. Thủy Ngọc tương phùng nhân gian vô sanh! Những lời này vang vọng khắp nơi. Không người nào không biết, không người nào không hiểu.

Trong lòng Lăng Thiên thầm nghĩ: Quả nhiên là vậy! Hắn không nhìn được hỏi: “Ta biết võ công tiên sinh đã đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh siêu phàm nhập thánh. Xin hỏi tiên sinh nhìn võ công thiên hạ như thế nào? Đánh giá như thế nào? Có phân chia cấp bậc nào không?”

Diệp Khinh Trần thở dài một tiếng: “Tuyệt đỉnh? Siêu phàm nhập thánh?? Có mấy người có dũng khí đánh giá đây? Lão phu mặc dù không tự coi nhẹ mình nhưng tự hỏi bản thân còn chưa đạt đến cảnh giới

này. Quay lại cuộc chiến thảm thiết ngàn năm trước. Ba đại lục đều bị tổn thương nguyên khí, mười loại võ công tuyệt thế thì có bảy tám loại thất truyền. Không còn cách nào tái hiện trên nhân gian nữa.”

138. Chương 67: Võ Công Thiên Hạ

Ví dụ lấy Kiếm Thần quyết của Nam Cung Thế Gia mà nói thì với đệ tử bình thường có chiêu số tinh diệu tuyệt đối có thể xem là đệ nhất trong gia tộc. Nhưng đối với những thế gia đệ tử có chút thành tựu về nội công mà nói thì đệ tử của Nam Cung Thế Gia lại là những bình dân mà thôi. Cũng không phải là Kiếm Thần quyết không ổn mà là do Nam Cung Thế Gia không xem nặng việc tu dưỡng nội công. Quan trọng chiêu thức mà lại không quan trọng công lực mới có hậu quả ấy. Nhưng đệ tử Nam Cung Thế Gia lại chú trọng đến thực chiến. Hai đệ tử của gia tộc luận bàn nhiều lần trong các trận chiến nhưng đệ tử của Nam Cung Thế Gia lại thắng nhiều hơn. Điều này cũng cho thấy rõ võ công trên thế gian này không thể lấy cấp bậc để phân chia cao thấp được.

Đạo lý này cũng giống như một tuyệt đỉnh cao thủ nhất thời khinh thường cũng có thể phải chết trong tay một đối thủ rất bình thường. Cho nên, khắp võ lâm thiên hạ cũng không có phân chia cấp bậc. Chỉ có thể phân biệt ngoại gia nội gia mà thôi. Nội lực phân chia thành tiên thiên và hậu thiên. Công lực mạnh nhất cũng chỉ có thể tiến đến tiên thiên chỉ cảnh mà thôi. Những người đạt đến tiên thiên chỉ có sự chịu đựng tốt, công phu tốt hơn hậu thiên chỉ cảnh một bậc mà thôi. Nhưng điều này cũng không tuyệt đối. Nếu có được chiêu số tinh diệu liền có thể đền bù lại điều ấy. Cho nên trong võ học cũng không hề có cao thủ và dong thủ.”

@Dong thủ: Những nhân vật võ lâm có võ nghệ bình thường.

“Thì ra là như thế!” Gương mặt Lăng Thiên có chút nóng lên. Bản thân mình bị ảnh hưởng tiểu thuyết trên internet ở kiếp trước nên luôn cho rằng trên thế giới này nhất định có tồn tại cấp bậc võ thuật. Nhất định có cao nhân mạnh nhất, võ công bá đạo nhất, võ địch thiên hạ. Vừa nghĩ đến đây thì trong lòng có chút buồn cười.

Diệp Khinh Trần trầm mặc một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Bất quá trong võ lâm không có quy định chính xác nhưng trong các bang phái, gia tộc đều có thứ tự trên dưới để dễ dàng quản lý và có thể nói rõ đặc điểm võ học của gia tộc mình. Đối với những nhân vật tu luyện đến trình độ kia mà nói thì những điều này có quan hệ lớn đến thực lực của bản thân mình. Mặc dù không phải là tuyệt đối.”

Đôi mắt Lăng Thiên sáng lên: “Xin mời tiên sinh chỉ điểm. Văn bối nguyện lắng nghe tiên sinh dạy dỗ.”

Diệp Khinh Trần cười ha ha nói: “Mỗi gia tộc, bang phái đều có tiêu chuẩn riêng. Trong đó ta thấy Ngọc Gia ở Bắc Ngụy có tiêu chuẩn hợp thực tế một chút và dường như đúng trọng tâm nhất!”

“Cấp bậc của Ngọc Gia dựa theo ngũ ngọc để phân định. Phân biệt là Hắc Ngọc, Lam Ngọc, Tử Ngọc, Bạch Ngọc, Kim Ngọc...năm cái cấp bậc. Bất quá Hắc Ngọc, Lam Ngọc trong mắt ta không đáng để nói đến, chỉ như những võ lâm nhân sĩ có thân thủ linh hoạt, có nền tảng nội lực thô thiển mà thôi. Từ cấp bậc Tử Ngọc trở đi thì mỗi cấp đều phân chia thành ba cấp Hạ Phẩm, Trung Phẩm và Thượng Phẩm. Nhưng chỉ cần những người đạt cấp bậc Tử Ngọc trở lên đều trở thành những điều bí mật của gia tộc. Nếu có thể tiến vào cảnh giới Bạch Ngọc căn bản đã tiến vào cảnh giới hậu thiên đỉnh. Bạch Ngọc Trung Phẩm có vẻ tiến vào tiên thiên cảnh giới rồi. Còn Bạch Ngọc Thượng Phẩm chính là cảnh giới tiên thiên có chút thành tựu. Còn về Kim Ngọc cao nhất đủ để trở thành một đại tông sư tiên thiên đỉnh cấp. Nếu nói Ngọc Gia có nhân vật Kim Ngọc Thượng Phẩm thì chưa chắc chúng ta có thể thấy được.” Nói đến đây Diệp Khinh Trần cười nhẹ một tiếng.

Lăng Thiên cười lớn hỏi tiếp: “Nhưng không biết Diệp tiên sinh nếu ở tại Ngọc Gia thì sẽ thuộc khối ngọc nào vậy?” Ngũ khí nghe có vẻ dễ dàng như đang vui đùa nhưng trong lòng Lăng Thiên lại có chút lo lắng. Công lực của mình và đối phương rõ ràng là cùng một cấp bậc. Nếu Diệp Khinh Trần đột nhiên nói hấn chỉ là cấp bậc Tử Ngọc, Bạch Ngọc mà thôi thì bản thân mình chẳng phải sẽ choáng váng đi sao?

Diệp Khinh Trần như cười như không nhìn Lăng Thiên một cái. Thần sắc trên mặt Lăng Thiên không hề thay đổi nâng chén mời Diệp Khinh Trần một cái. Diệp Khinh Trần cười có chút chế nhạo: “Ừmm. Với võ công của công tử nếu ở Ngọc Gia thì lúc này đã được xếp vào Bạch Ngọc Thượng Phẩm!” Lăng Thiên hỏi

chính hần nhưng Diệp Kinh Trần lại trả lời thành bản thân Lăng Thiên. Hiển nhiên đã nhìn thấy tâm ý của Lăng Thiên nhưng cũng không nguyện lấy bản thân mình ra so sánh liền đưa Lăng Thiên ra chịu trận.

“Tiên sinh xem trọng Lăng Thiên rồi.” Lăng Thiên gơ chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch cười lớn nhưng trong lòng rất rung động. Thực lực của Ngọc Gia quả thực là sâu không lường được.

Vừa rồi Diệp Kinh Trần nói trong Ngọc Gia không có nhân vật Kim Ngọc Thượng Phẩm chính là ngụ ý trong Ngọc Gia có nhân vật đạt đến Kim Ngọc Hạ Phẩm hoặc là Kim Ngọc Trung Phẩm. Mà Diệp Kinh Trần vừa rồi nói rất rõ bản thân mình nếu ở tại Ngọc Gia cũng có thể xem như là nhân vật Bạch Ngọc Thượng Phẩm mà thôi. Nói cách khác, giữa mình và tuyệt đỉnh cao thủ của Ngọc Gia còn cách một cấp bậc Kim Ngọc Hạ Phẩm.

Điều này khiến cho Lăng Thiên thường dương dương tự đắc cảm thấy không thoải mái chút nào. Một cảm giác không chịu thua kém liệt xuất hiện trong lòng.

Dường như nhìn ra Lăng Thiên không cam lòng, Diệp Kinh Trần cười lớn khuyên giải: “Từ cao thủ cấp bậc Bạch Ngọc trở lên ở Ngọc Gia sẽ không dễ dàng ra tay. Càng hướng chỉ nhân vật đến đến cấp độ Kim Ngọc thì bọn họ đều là thiên tài và phải khổ tu hơn mười năm không ngừng nghỉ mới đạt đến cảnh giới ấy. Với thực lực hiện tại của công tử cũng đủ để tung hoành thiên hạ rồi. Hướng chỉ với độ tuổi của công tử thì không đến mười năm công tử đã có thể tiến vào cấp bậc Kim Ngọc rồi. Công lực tăng tiến như công tử mặc dù không thể nói là duy nhất nhưng cũng đủ để công tử kiêu ngạo rồi.”

Lăng Thiên cười lớn, dường như không đặt điều này vào trong lòng. Đột nhiên hần nghĩ đến một chuyện: “Xin hỏi tiên sinh tám đại thế gia hiện nay đều là người trong võ lâm năm đó phải không?”

Diệp Kinh Trần than nhẹ một tiếng: “Không sai. Ngoại trừ hai gia tộc mới bộc phát là Dương Gia và Lăng Gia ra thì sáu gia tộc còn lại đều có xuất thân từ võ lâm.”

Lăng Thiên cười có chút trào phúng: “Lăng Gia và Dương Gia truyền thừa không đến một giáp quả thực có thể nói là mới bộc phát. Nhưng ước định ngàn năm trước của Thiên Ngoại Thiên và Vô Thượng Thiên lại coi như là không có gì? Những võ lâm thế gia này không phải đều xem vào chính trị quốc gia đó ư?”

Ánh mắt Diệp Kinh Trần có chút dẫn đo: “Điều này có quan hệ với ước định ngàn năm trước không lớn lắm. Chỉ vì tám đại thế gia này ngoại trừ Ngọc Gia, Lăng Gia và Dương Gia ra thì năm gia tộc còn lại cũng có lịch sử mấy trăm năm mà thôi. Không thể xem là gia tộc ngàn năm được!”

“Thiên Tinh đại lục ngoại trừ Ngọc Gia, Lăng Gia và Dương Gia ra thì Đông Phương Thế Gia, Tây Môn Thế Gia, Ủy Trì Thế Gia, Thượng Quan Thế Gia, Lô Gia chỉ có Đông Phương Thế Gia có tạo ngộ thời. Tương truyền rằng năm gia chủ đời thứ nhất của Đông Phương Thế Gia vô tình đoạt được một bộ tuyệt thế võ công ‘Ngạo Thế Tiềm Long Quyết’. Võ công bên trong thật thần diệu. Đông Phương Thế Gia vì nó mà hưng thịnh. Sau khi gia chủ đó qua đời thì hai đứa con của hắn vì ‘Ngạo Thế Tiềm Long Quyết’ này tranh đấu không ngừng. Cuối cùng không biết như thế nào mà cả hai đều đạt được một nửa bộ Ngạo Thế Tiềm Long Quyết.”

“Hai người đó đều là những nhân vật thiên tài. Sau khi lưỡng bại câu thương thì cả gia tộc phân làm hai. Ca ca Đông Phương Ngạo Thiên mang theo thượng bộ ‘Ngạo Thế Tiềm Long Quyết’ và người của mình ra ngoài xông xáo thiên hạ. Dưới cơ duyên xảo hợp nên đã thành lập Đông Triệu Vương Quốc trong thời loạn. Đệ đệ Đông Phương Ngạo Vân không cam lòng liền mang theo gia tộc nương tựa Nguyệt Thần Quốc cùng với Đông Triệu thế đối địch không ngớt. Cho nên Nguyệt Thần và Đông Triệu tranh đấu thực tế là do hai gia tộc Đông Phương gây chiến thôi.”

“Thì ra là thế.” Lăng Thiên nói nhỏ nhưng trong lòng lại nhớ kỹ năm chữ: ‘Ngạo Thế Tiềm Long Quyết’!

“Tây Môn thế gia là một gia tộc hòa bình nhất!” Diệp Kinh Trần đang nói liền cảm thấy miệng hơi khô liền uống hai chén rượu: “Chỉ vì bọn họ tập luyện võ công là Từ Tâm Thần Công. Rất xem trọng hòa bình. Đối với việc tu tâm dưỡng tính có hiệu quả cực kỳ. Mặc dù loại thần công này luyện tập rất chậm tiến triển nhưng điều trị nội thương hiệu quả hơn nội lực nhiều lắm. Hơn nữa nó đối với độc vật có khắc chế vô cùng.”

“Nam Cung thế gia cũng không có nội công tâm pháp truyền thừa cao thâm gì. Nhưng lại tự nghiên cứu kiếm đạo sáng chế ra một bộ tâm pháp ‘Kiếm Thần Quyết’ có uy lực thật lớn. Nếu luyện đến cảnh giới

cao thâm có thể nhân kiếm hợp nhất. Nhưng tương truyền rằng ba mươi năm gần đây không có ai trong Nam Cung Thế Gia luyện đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất. Hoặc có thể là tâm pháp nhân kiếm hợp nhất ‘Kiếm Thần Quyết’ đã bị thất truyền rồi cũng nên.”

Mà Bắc Minh Thế Gia lại nổi danh với quyền chưởng và khinh công. Nhất là khinh công có ba môn công phu tuyệt đỉnh: Trục Dương, Cẩn Nguyệt, Truy Tinh. Nhưng có thể liệt vào tám đại thế gia, Bắc Minh Thế Gia còn có một công pháp thượng thừa ‘Huyền Minh Tâm Pháp’. Nắm giữ hàn ý nhất trên thế gian lại có thể ngự sáu khí trong thiên địa. Tâm pháp này không phải là người có tư chất tuyệt thế không thể tu luyện được nhưng phàm là người tu luyện thành đều là nhân vật tuyệt đỉnh.

Lại nói đến Lôi Gia. Lôi gia có lịch sử đã lâu, vượt qua bốn thế gia trước nhưng đánh một trận nhiều năm trước khiến cho bọn họ tổn thất nặng. Uy danh lại dưới bốn thế gia kia. Nhưng Lôi Gia có tổ truyền là “Ngũ Lôi Thiên Tâm” không phải là chuyện đùa. Tâm pháp đó có uy lực cực lớn, có thể nói là võ công có lực sát thương mạnh nhất đại lục. Nhưng công pháp này phòng thủ không được tốt lắm.” Nói lúc lâu sau Diệp Khinh Trần cảm thấy hơi khô miệng liền uống liên tiếp ba chén rượu. Hắn uống một chén Lăng Thiên lại tiếp hắn một chén. Từ lúc Lăng đại công tử chào đời đến nay thì đây chính là hành động rót rượu mời người đầu tiên của hắn. Diệp Khinh Trần có thể kiêu ngạo.

139. Chương 68: Tử Trung Vi Tiên

Lăng Thiên cười lớn: “Tiên sinh không nên nhìn ta vậy. Văn bối sớm đã biết trong tám đại thế gia thì Lăng Gia là do người ta bổ sung vào cho đủ thôi. So với Dương Gia cũng không mạnh hơn đâu. Văn bối hiểu rất rõ!”

“Ha ha ha...” Diệp Khinh Trần đối với tính tình thẳng thắn của Lăng Thiên rất tán thưởng. Dưới men rượu không nhịn được vỗ vỗ vai Lăng Thiên: “Tiểu tử ngươi thấy được như vậy sao! Không tệ không tệ!”

Ách!

Lăng Thiên không biết phải nói gì. Ngay vừa rồi còn là công tử nhưng tại sao giờ lại biến thành tiểu tử rồi? Nhìn thấy sắc mặt Diệp Khinh Trần đỏ ửng như Quan Công làm Lăng Thiên cảm thán trong lòng. Tiền bối cao nhân đúng là tiền bối cao nhân. Làm việc không giống bình thường chút nào. Ngay cả việc thay đổi cách xưng hô cũng làm cho người khác bất ngờ không kịp phòng ngự chút nào. Còn nữa, ngài ăn uống cũng quá tự nhiên đi. Mới có chút xúu thôi mà vô rượu Trúc Diệp Thanh đã thấy đầy rồi.

“Tử lượng của tiên sinh thật khá!” Lăng Thiên không biết là đang khích lệ hay đang chê cười. Bất luận là người nào uống nhiều cho dù là nam hay nữ, trí giả hay hạ nhân, cao nhân hay hạ sĩ cũng không thể nào làm ra vẻ được...

“Đúng! Lão phu tung hoành thiên hạ hơn mười năm nhưng chưa hôm nào lại uống nhiều như hôm nay. Rượu ngon, thật sự là rượu ngon mà. Đáng giá để say. Say rượu thì có sao!” Diệp Khinh Trần cũng hơi ngà ngà say rồi, đầu lưỡi cũng có chút tê dại. Phải biết rằng Trúc Diệp Thanh này và những loại rượu Diệp Khinh Trần uống qua khác nhau rất xa. Tuy những loại kia đều mang tên là rượu ngon nhưng lại khác nhau thật xa.

So với rượu ngon trên thế giới này thì văn hóa rượu của Lăng Thiên ở kiếp trước khác xa nhau nhiều lắm. Lăng Thiên mặc dù uống qua lại rượu mạnh nhất “Chúng sanh túy” chỉ có trong truyền thuyết ở thế giới này, nhưng cũng không có bao nhiêu vị cả. Cho dù là cách nấu rượu, mùi vị, vẻ đẹp so với kiếp trước đều kém rất xa nên Lăng Thiên mới có tâm tư cất rượu cho chính mình.

Lăng Thiên mặc dù ở kiếp trước vì để bảo trì tinh thần luôn tỉnh táo nên không uống rượu nhưng đối với kỹ nghệ cất rượu cũng là một người trong nghề. Đối với bình phẩm rượu thậm chí là như thế nào để cất ra rượu thật ngon đều biết rất rõ. Những điều này hắn biết là do cất rượu cũng là một trong sản nghiệp của Lăng Gia. Có mấy chỗ chuyên môn chế rượu ngon cực phẩm, Lăng Thiên hiểu rất rõ những quá trình chưng cất không ít loại. Dựa vào kinh nghiệm phong phú ở kiếp trước nên Lăng Thiên ở trong biệt viện của Lăng Gia mở ra một tiểu viện bí mật cho riêng mình, nơi đó hắn chuyên dành để tự thân chưng cất vài loại rượu ngon.

Nhất là văn hóa rượu của Thiên Tinh đại lục mặc dù không cao nhưng nguyên liệu chế rượu lại đầy đủ hơn kiếp trước rất nhiều. Ngay cả những loại rượu cực phẩm rất khó cất thành cũng được Lăng Thiên tạo ra. Trúc Diệp Thanh hôm nay chính là một trong số đó.

Lăng Thiên hoàn toàn không nghĩ đến dùng rượu này để buôn bán lấy bạc. Cất thành rượu ngon ở trong trí nhớ của mình là một tâm nguyện của hắn. Bản thân là cao thủ bình phẩm, cất rượu nhưng hắn lại không chế tạo nhiều. Hắn hiểu rất rõ đạo lý vật ít luôn hiếm. Nếu như rượu hắn điều chế dễ dàng truyền ra ngoài thì chỉ là một sản phẩm cao cấp thôi. Mà nó ở trong tay mình chính là rượu ngon hiếm. Theo ấn tượng trong lòng Lăng Thiên thì những cao nhân ẩn sĩ trên mọi thế giới đều là những người thích rượu. Nhưng ở thời đại này những loại có thể gọi là rượu ngon đã ít lại càng ít hơn. Thậm chí có thể nói là không có! Lấy loại rượu nổi tiếng nhất thế giới này là ‘Chúng sanh túy’ mà nói thì Lăng Thiên tùy tiện xuất ra một loại rượu nào cũng hơn nó.

Trong lòng Lăng Thiên xuất hiện suy nghĩ này liền cảm giác được loại rượu hắn cất thành này không nên lưu truyền ra ngoài sẽ trợ giúp chính mình tốt hơn. Ngay cả không thể lấy nó để mời cao nhân đến trợ giúp mình nhưng cũng có thể kéo gần khoảng cách với họ. Thậm chí có thể hóa thù thành bạn cũng không chừng. Có một chút cao nhân xem rượu hơn mạng. Chỉ cần Lăng Thiên tùy tiện tung ra một loại rượu ngon cũng có thể lôi kéo được hắn không phải là chuyện không thể.

Hôm nay gặp phải thầy tướng áo xanh Diệp Khinh Trần này lại càng củng cố ý nghĩ của Lăng Thiên. Quả nhiên vật càng ít càng quý trọng. Nghĩ như vậy nên Lăng Thiên đột nhiên cảm giác được những loại rượu trong truyền thuyết của kiếp trước đều được người khác cất ra bán lấy tiền thật là đáng tiếc. Cất rượu đâu phải chỉ có tác dụng bán lấy tiền thôi?

Trung Hoa có hơn ngàn năm văn hóa rượu, nên bác đại tinh thâm ra sao? Dưới ánh mắt của Lăng Thiên thì rượu chính là một loại nghệ thuật thanh cao mới đúng.

‘Tiên sinh uống rượu tốt như vậy thì chắc hiểu rõ rượu trên thiên hạ này sâu sắc lắm? Không biết tiên sinh có giữ loại nào trong người không? Để cho văn bối có thể học tập thêm...’ Việc chính nói đã xong, điều cần biết cũng đã biết nên Lăng Thiên lại bất động thanh sắc chuyển đổi đề tài. Ánh mắt chớp động không biết đang xuất hiện chủ ý gì.

‘Ha ha. Rượu Trúc Diệp Thanh này của công tử đương nhiên là thiên phẩm rồi. Xứng đáng với bốn chữ ‘Ngạo Thị Đương Đại’. Nhưng nói về phân biệt, phân tích, bình phẩm, luận rượu lão phu không khoe khoang chứ hiện tại muốn tìm một người hiểu rượu hơn lão phu tuy rằng sẽ có nhưng không dễ dàng gì. Công tử mặc dù có thể cất thành loại rượu thiên phẩm này nhưng đối với chân lý của rượu chưa chắc hơn lão phu!’

Khi vừa nói đến luận rượu thì trên mặt hắn xuất hiện sự mất tự nhiên, nghiêng mắt nhìn Lăng Thiên lộ ra vẻ bề nghệ thiên hạ. Hiển nhiên đối với khả năng lý luận rượu của mình có tự tin vô cùng.

Đáng tiếc thầy tướng có thể khoe khoang với bất kỳ ai nhưng hôm nay lại đi khoe khoang với Lăng Thiên là một ngoại lệ. Điều này giống như là một nghiên cứu sinh có thể khoe khoang với học sinh, thầy giáo nhưng không thể khoe khoang trước một tiến sĩ. Nhưng lý do trong đó thầy tướng này không thể nào biết được.

“Đó là hiển nhiên. Tiên bối với hơn mười năm lịch duyệt nên quen biết với khắp thiên hạ thì văn bối sao có thể hơn được.” Lăng Thiên dường như không khen gì bản thân nhưng những lời này rơi vào tai Diệp Khinh Trần lại cảm giác được cả người không thoải mái chút nào. Tiểu tử này chẳng lẽ xem thường mình? Để lão phu nói một đoạn ‘tửu kinh’ cho ngươi phục.

“Phần lớn mọi người đều yêu rượu nhưng có thể hiểu rượu, phẩm rượu, thưởng rượu đã ít lại càng ít. Quân tử không uống rượu như kẻ phạm phu tục tử, cùng đối chén liên tục lộ ra vẻ xem thường thế gian. Cùng đám người này uống rượu có thể nói là chưa uống đã nôn, xấu hổ vô cùng khi kết bạn. Nếu muốn tận tình uống say phải cùng với cao nhân chi sĩ, cùng với người đồng đạo, tâm ý thông nhau, không cầu nhiều chỉ cầu hai người đủ. Như vậy mới thấy được chân lý trong rượu. Cảnh giới như vậy mới là thượng phẩm của người uống rượu!”

Diệp Khinh Trần vuốt nhẹ hàm râu lắc đầu ảo não. Đôi mắt nhìn Lăng Thiên thậm chí sớm đã có ý khinh thị. Hiển nhiên sâu trong nội tâm hắn sớm đã cho rằng tiểu hài tử xấu xa này nào biết được chân lý trong rượu. Không khác gì đàn gảy tai trâu, trâu giẫm lên hoa mẫu đơn, đánh một cái ánh mắt mỉa mai hoặc cho người

mù nhìn. Hắn nói đến đây thì dừng lại, trong lòng cảm thấy tịch liêu rất nhiều ‘Quen biết khắp thiên hạ nhưng người cùng uống rượu được mấy ai?’ ‘một khúc ruột bị đứt đoạn, nơi vùng trời xa xăm có ai là tri âm’.

“Thiên nhược bất ái tửu, tửu tinh bất tại thiên. Địa nhược bất ái tửu, địa ứng vô tửu tuyền, thiên địa ký ái tửu, ái tửu bất quý thiên. Dĩ văn thanh bỉ thánh, phục đạo trọc như hiền. Thánh hiền ký dĩ ảm, hà tất cầu thần tiên? Tam bôi thông đại đạo, nhất đấu hợp tự nhiên. Đãn đắc túy trung thú, vật vi tình giả truyện.” Lãng Thiên than nhẹ, âm thanh hân diên, ý tứ siêu phàm thoát tục.

Diệp Khinh Trần vốn đang ngà ngà say bỗng nhiên mở to hai mắt, hơi rượu như tiêu tan không ít: “Thơ hay thơ hay. Ha ha. Không ngờ công tử lại là người tri âm của lão phu. Đồng tửu đạo. Ha ha ha. Đạo ta không cô đơn mà...” Thần sắc hắn nhất thời buông lỏng hơn nhiều, so với vừa rồi thân thiết hơn không ít. Đường như vô công nội lực trong lòng hắn không nặng bằng rượu.

Trong lòng Diệp Khinh Trần lúc này thì Lãng Thiên không còn là một tên hậu bối mà hắn tán thưởng nữa. Lãng Thiên đã trở thành tửu quốc tri kỷ của hắn. “Thiên nhược bất ái tửu, tửu tinh bất tại thiên. Địa nhược bất ái tửu, địa ứng vô tửu tuyền, thiên địa ký ái tửu, ái tửu bất quý thiên... Tam bôi thông đại đạo, nhất đấu hợp tự nhiên... Thơ hay thơ hay.” Ánh mắt Diệp Khinh Trần nhìn Lãng Thiên lộ ra sự kính trọng. Một người có thể xuất ra thơ vậy mà không thể hiểu rượu quả thực là chuyện cười cho thiên hạ mà.

Nếu trong rượu có tiên thật thì chỉ nói về bài thơ này thôi cũng đủ cho người yêu rượu say ba ngày. Hơn nữa trong đó còn ẩn chứa sự kiêu ngạo của bản thân về rượu càng khiến cho trong lòng Diệp Khinh Trần xuất hiện cảm giác tri kỷ.

“Nếu tiên sinh uống rượu nhiều năm, tự hào mình là người hiểu rượu rõ nhất thế gian vậy Lãng Thiên xin hỏi tiên sinh có biết được ‘bát thú’ trong khi uống rượu?” Lãng Thiên dường như đã say, nghiêng đầu nhìn Diệp Khinh Trần. Ánh mắt tràn đầy sự kiêu ngạo. So với Diệp Khinh Trần chỉ hơn chứ không kém. Giỡn sao? Kiêu ngạo à? Bồn công tử sẽ cho người thấy cái gì mới là kiêu ngạo. Có dũng khí luận rượu sao? Bồn công tử sẽ cho người rung động.

“Ách. Không biết. Mời công tử chỉ giáo. Thế nào là ‘bát thú’ trong uống rượu!” Nhìn thấy ánh mắt kiêu ngạo của Lãng Thiên, đầu tiên Diệp Khinh Trần giận dữ nhưng sau đó hắn lại sợ hãi. ‘Bát thú’ trong uống rượu? Quả thực là lần đầu nghe nói mà. Vừa rồi mình còn tự đắc là người hiểu rượu nhất thiên hạ mà không biết được những niềm vui thú trong rượu thì hỏi có đáng cười hay không?

140. Chương 69: Cầm Rượu Hối Quân

“...Ách! Cái này cũng không biết. Mong công tử chỉ giáo.” Mồ hôi lạnh trên mặt Diệp Khinh Trần chảy xuống. Vừa rồi uống ít rượu ngon nghe lời này cũng tỉnh hơn phân nửa.

“Vậy là ‘bát nhân’ uống rượu chắc hẳn phải biết chứ?” Lãng Thiên lại đổi sang một khẩu khí khẳng định hơn, dường như có chút an ủi.

“Điều này...” Khuôn mặt già nua của Diệp Khinh Trần như một quả hồng cuối thu đỏ ửng vô cùng.

“Ách. Không ngờ tiên sinh lại không biết. Ta lại nói một mình rồi!” Lời nói của Lãng Thiên mang chút tiếc nuối ngày càng đậm, ngày càng thất vọng. Lắc đầu như không muốn hỏi nữa. Qua một lúc lâu sau mới mang theo niềm hi vọng cuối cùng nói tiếp: “Vậy ‘bát địa’ trong khi uống rượu tiên sinh có biết không?” Câu hỏi này mang theo một chút ý trách móc. Ý là người nói trong thiên hạ này không ai hiểu rượu nhiều hơn người thì tại sao ta hỏi mấy vấn đề này lại không thể trả lời được?

Thầy tướng áo xanh Diệp Khinh Trần xấu hổ vô cùng. Gương mặt gần như hóa thành màu tím. Trong ánh mắt lại có thêm vài phần cầu xin tha thứ. Một lão đầu vốn rất kiêu ngạo lại cúi xuống thấp như đang tìm một cái lỗ nào đó chui xuống trốn.

Có thể đem vị tiền bối là cao thủ uống rượu, cũng là tuyệt đỉnh cao thủ nói một hồi đến nỗi bị bức thành bộ dáng này thì Lãng Thiên không dám nói trước đây và sau này không có nhưng cũng đủ để kiêu ngạo rồi.

Diệp Khinh Trần thở dài một tiếng, ánh mắt chán chường đến cực điểm. Nắm lấy vò rượu rót đầy chén đang muốn uống cạn thì đột nhiên cảm thấy mình tự đại, cuồng vọng tự phụ như vậy mà hôm nay lại gặp một văn bối hỏi mấy nghi thức rượu cũng không thể trả lời được còn có tư cách ngồi đây uống rượu ngon này tiếp sao? Nghĩ đến đây liền chậm rãi hạ chén rượu xuống. Thần sắc lại càng thêm tiêu điều.

“Ách!” Lãng Thiên dường như tỉnh lại, trên mặt mang theo vài phần ngưng ngững nói: “Văn bối chỉ là thuận miệng một tiếng mà thôi. Tiền bối không cần để ý nhiều. Tửu Đạo là tri kỷ. Hiện tại chỉ là luận bàn mà thôi, nếu có chỗ nào mạo phạm mong tiền bối bỏ qua cho...” Bưng chén rượu lên làm bộ dáng mời Diệp Khinh Trần.

Thuận miệng nói một chút? Diệp Khinh Trần muốn nhảy dựng lên. Người đem niềm kiêu ngạo của lão phu mấy chục năm đả kích không còn gì mà còn nói là thuận miệng? Đem lão phu hóa thành người không đáng một đồng mà chỉ là thuận miệng một chút? Nếu bị đồng đạo ở các nước khác biết được thì ta phải đi đâu đây hả?

Vừa tức giận muốn nhảy lên thì đột nhiên nhớ đến học thức của mình và đối phương cách xa nhau như trời và đất. Đối phương nói mình một hai câu thì có là gì? Chẳng lẽ vấn đề đối phương hỏi mình thì mình phải biết sao? Mặc dù mình không biết điều đó nhưng những bạn rượu ở các nước khác chưa chắc không biết. Càng huống chi người ta nói không sai. Tửu đạo là tri kỷ, chỉ là luận bàn mà thôi thì bản thân mình có gì mà tức giận? Mà tức giận cái gì? Diệp Khinh Trần chưa phát giác hẳn đã phát ra một tiếng ‘ách’. Theo tiềm thức bưng chén rượu lên lại cảm giác được loại rượu ngon tuyệt thế trước nay chưa từng uống qua bỗng trở nên vô vị. Ngậm trong miệng nhưng lại không thể uống nổi. Khổ không nói nên lời.

“Hôm nay gặp gỡ tiên sinh chính là may mắn của Lãng Thiên. Những vấn đề khiến cho Lãng Thiên không thể nào hiểu nổi đều được tiên sinh giải đáp hoàn toàn. Xin đa tạ ân chỉ giáo của tiên sinh!” Lãng Thiên đứng dậy vái chào thật sâu, làm bộ dáng sẽ rời khỏi đây lập tức. Mặc dù lời nói cảm kích nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ lo lắng, phiền muộn, khó khăn chột lóe qua rồi biến mất như đang cố gắng che dấu.

Thầy tướng áo xanh Diệp Khinh Trần là ai? Thật vất vả mới tìm thấy một người có thể cùng nói chuyện về tửu đạo với mình và đây lại là nhân vật hiểu biết sâu hơn mình sao có thể buông tha dễ dàng như vậy? Càng huống chi khi nghe Lãng Thiên nói đến ‘bát thú, bát địa, bát cấm, bát nhân’ trong rượu thì tâm tư lão sớm đã khó chịu vô cùng. ‘Xoát’ một tiếng liền đứng lên vội vàng lôi kéo ống tay áo Lãng Thiên hoảng hốt nói: “Công tử chậm đã...”

Lãng Thiên xoay người đi chỗ khác nên Diệp Khinh Trần không thấy được vẻ đắc ý trong ánh mắt của hắn. Đến khi quay lại thì ánh mắt mang theo sự khó hiểu: “Không biết tiên sinh có gì chỉ giáo thêm?”

Diệp Khinh Trần trợn trắng mắt, vài cọng râu dưới cằm run nhè nhẹ nhưng không cách nào nói thành lời. Chẳng lẽ lấy thân phận bản thân mình còn phải nói một câu cầu công tử người giải đáp cho ta sao? Nếu là vậy thì không bằng đâm đầu chết đi. Tuy nói rằng hỏi để hiểu rõ những vấn đề bản thân không biết nhưng dù gì mình cũng là một người đã hơn một giáp (giáp đây = 60 tuổi) rồi lại đi hướng đến một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi lãnh giáo sao? Vậy thì gương mặt già nua này đặt ở đâu?

Nhưng nếu bản thân coi trọng thể diện già nua này thì chân lý trong rượu kia sợ rằng chỉ mình chỉ gặp thoáng qua mà thôi. Điều này giờ nên làm sao cho phải?

Nhìn trên mặt Diệp Khinh Trần lộ ra vẻ khó xử khiến cho trong lòng Lãng Thiên cười rộ lên. Đối với bậc cao nhân thế ngoại như Diệp Khinh Trần này trong lòng Lãng Thiên tuyệt không có ý khinh thị lại không có tâm tư trêu đùa gì. Cho nên bây giờ có thể đưa một cao nhân như vậy đến bước này Lãng Thiên cũng âm thầm bội phục mình không thôi. Bất quá...

Nhưng đến hiện tại Diệp Khinh Trần trong mắt Lãng Thiên vẫn là một điều bí ẩn vô cùng. Một người thật dị thường, khó có thể giải quyết mà cũng không thể nào bí mật giải quyết được.

Người này đến từ đâu? Đến đây làm gì? Mục đích ra sao? Trên người hắn có bao nhiêu bí mật? Vì sao hắn lại biết nhiều như vậy? Từng vấn đề đặt trong lòng Lãng Thiên như những hòn đá. Nếu mấy vấn đề này không tìm hiểu rõ ràng mà Diệp Khinh Trần muốn rời đi sợ rằng Lãng Thiên sẽ không bỏ qua cho hắn.

Nhưng Diệp Khinh Trần không phải là một nhân vật dùng võ lực, tài lực là có thể cho hắn chịu thua được. Nếu muốn lấy được tin tức từ trong miệng hắn sợ rằng phải dùng cách khác. Lãng Thiên thử dò xét một

lần nữa mới có thể tìm được biện pháp dò hỏi tin tức từ Diệp Khinh Trần. Từ khi Lăng Thiên phân phó Lăng Thần mang vò rượu Trúc Diệp Thanh này đến thì Diệp Khinh Trần đã rơi vào trong kế hoạch của Lăng Thiên rồi.

Lăng Thiên lộ ra vẻ mặt khó khăn: “Tiên sinh. Hai chúng ta gặp gỡ xem như là có duyên. Tiên sinh có thần thông, học vấn phong phú siêu phàm nhập thánh khiến cho Lăng Thiên ngưỡng mộ không thôi. Vốn muốn thỉnh giáo tiên sinh nhiều hơn thế nhưng hiện tại đã tối rồi. Nếu bình thường không sao nhưng tiên sinh cũng biết Thừa Thiên đang nằm trong thời buổi rối ren, ở ngoài lâu quá sợ rằng gia đình sẽ lo lắng.”

141. Chương 70: Kết Bái Huynh Đệ

Nhưng việc đã đến nước này rồi thì Lăng Thiên không thể hối hận được nữa. Hơn nữa chỉ là dò thám tin tức mà thôi. Cũng không đối với Diệp Khinh Trần chút bất lợi nào. Nghĩ như vậy nên Lăng Thiên thoải mái hơn, tiếp tục nói: “Nhưng Lăng Thiên hận gặp tiên sinh quá muộn, không thể cùng tiên sinh nói chuyện trắng đêm được. Nếu như tiên sinh không chê Lăng Thiên mạo muội xin mời tiên sinh đến phủ một lần. Cùng bình phẩm rượu ngon khắp thiên hạ, nói chuyện trắng đêm?”

Vừa nghe Lăng Thiên nói vậy Diệp Khinh Trần có chút mừng rỡ. Nghe được câu nói bình phẩm rượu ngon của thiên hạ thì vẻ buồn bực đảo mắt liền biến mất không thấy đâu. Cười lớn nói: “Cần gì nói thế. Có thể được công tử mời thì Diệp mỗ cao hứng còn không kịp. Thật ra Diệp mỗ rất hân hạnh mới đúng!”

Trong lòng cao hứng nên Diệp Khinh Trần tự động thay đổi xưng hô. Từ tự xưng lão phu giờ thành Diệp mỗ. Trong lúc vô tình đã xem Lăng Thiên như là đồng bối đang nói chuyện mà không còn xem như là một hậu bối nữa.

Lăng Thiên cười, đầu tiên là đứng lên cầm lấy ‘bảng hiệu’ của Diệp Khinh Trần đặt ở cửa nói: “Tốt quá. Hôm nay văn bối đành phải cầm chiêu bài của tiền bối xem thử có thể đem sinh ý đến nhà không? Văn bối cũng muốn phát lợi một phen.”

Vài cọng râu dưới cằm Diệp Khinh Trần run rẩy: “Không phải chứ? Nếu đưa vị công tử phóng đảng nhất cầm chiêu bài của ta sợ rằng sau này Diệp mỗ tại Thừa Thiên khó có thể kiếm cơm được rồi. Ha ha ha... Tiểu huynh đệ, người đang chặt đứt tài lộ của ta hả? Sau này Diệp mỗ không có bạc mua rượu uống thì sẽ đi đến phủ tìm người vậy.”

“Ha ha... Tiền bối muốn đến bao lâu cũng được. Văn bối sẽ đợi. Chỉ sợ miếu Lăng Gia quá nhỏ nên vị tôn đại phật này không muốn vào mà thôi.” Lăng Thiên cười hì hì trả lời.

Lời nói hai người đều mang theo sự cười đùa nhưng trong đó lại thật thật giả giả. Nếu biến đùa thành thật là một điều khó vô cùng. Lăng Thiên và Diệp Khinh Trần nhìn nhau cười to một trận.

Sau khi cười xong Diệp Khinh Trần đột nhiên nói: “Công tử. Chúng ta xưng hô như vậy cũng rất khó phân biệt được. Nếu huynh đệ không chê, lại để mắt đến thầy tướng như ta thì không bằng sau này hãy gọi ta là lão ca ca đi. Ta gọi người là tiểu huynh đệ liền được!”

Lăng Thiên bật cười: “Tiểu đệ sớm đã có ý nghĩ này rồi. Chỉ sợ lão ca ca là thế ngoại cao nhân khinh thường kết giao với người hồng trần thế tục này thôi. Do vậy nên vẫn không có mở miệng. Lão ca ca nói vậy đúng với ước nguyện trong lòng tiểu đệ rồi. Ha ha ha...”

Diệp Khinh Trần mừng rỡ, thổi râu mép trợn mắt lên: “Nói vậy. Lão ca ca ta há có thể là đám người kia được.”

Lăng Thiên cuống quýt xin lỗi nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Người không cần khiêm nhường. Trước kia người thuộc nhóm người đó, nếu không phải vò rượu ngon siêu phẩm của ta giữ lại sợ rằng người đã sớm biến mất vô ảnh vô tung rồi.

Thấy Lăng Thiên xin lỗi, thái độ có chút thành khẩn Diệp Khinh Trần mới cười: “Tiểu huynh đệ cũng không cần khách khí làm gì. Ha ha ha... Hơn mười năm lão ca ca gặp không ít người nhưng đều tự cao tự đại, cả ngày ngồi dưới giềng nhìn trời. Nếu không phải hôm nay đến Thừa Thiên thì không biết trong thiên

hạ lại có được nhân vật đa tài như tiểu huynh đệ đây!” Tuy thừa nhận sai lầm nhưng trong lời nói lại có mấy phần cô tịch...

Lăng Thiên cười cười, thấy Diệp Khinh Trần không e dè nhận điểm này đủ thấy hẳn là người quang minh lỗi lạc ra sao. Hào cảm trong lòng đối với Diệp Khinh Trần lại tăng thêm vài phần.

Hai người rời khỏi căn phòng đó. Đám hộ vệ đã đứng bên ngoài khom người hành lễ. Âm thanh kinh động đến Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan đang ở một gian phòng khác nên hai nàng cũng đi ra ngoài.

Tâm tình Lăng Thiên vui vẻ, thân thể chợt lùi lại đem Diệp Khinh Trần đi phía trước mình rồi cười dài nói: “Vị Diệp tiên sinh này bắt đầu từ ngày hôm nay chính là huynh trưởng kết bái của Lăng Thiên ta. Mọi người sau này gặp cũng phải cung kính như với ta vậy.”

Lời vừa dứt thì mọi người ngoại trừ Lăng Thần ra đều lộ những vẻ mặt khác nhau, cảm thấy ngoài ý muốn. Nhất là đám hộ vệ đều cho rằng thiếu gia bị điên rồi, với thân phận cao quý vậy lại đi nhận một tên lừa gạt trên giang hồ làm huynh trưởng?

Đặc biệt là hộ vệ của Ngọc Phủ đều cho rằng tên hoàn khổ này bị một tên giang hồ đầu độc. Chẳng qua dù sao cũng chỉ là một tên hoàn khổ bị lừa gạt thì cũng không tính là chuyện lớn gì, nhưng bọn họ cũng không thể nói ra ngoài. Nếu không Lăng Thiên thẹn quá hóa giận đánh mình thì bản thân mình không phải bị oan đến chết sao? Đám người này đều mang bộ dáng lạnh nhạt như đang xem kịch.

Đám hộ vệ Lăng Gia liền khom người thi lễ: “Diệp tiên sinh mạnh khỏe...” Diệp Khinh Trần không kiêu ngạo cũng không khiêm nhường mỉm cười đáp lễ lại.

Lăng Thần mỉm cười, hiển nhiên nàng đã chuẩn bị cho kết quả này rồi. Mà vẻ mặt của Ngọc Băng Nhan lại như đang nghĩ đến một người nào đó. Hành động này của Thiên ca phải chăng có dụng ý khác? Chẳng lẽ vị thầy tướng giang hồ này là một phong trần dị nhân?

Lăng Thiên vung tay: “Hồi phủ!” Đám hộ vệ liền tản ra đi trước mở đường.

Diệp Khinh Trần cố ý đi lại phía sau nắm tay áo Lăng Thiên nói nhỏ: “Tên tiểu tử bại hoại. Lão ca ca biến thành huynh trưởng kết bái của ngươi khi nào mà sao ta lại không biết?”

Lăng Thiên cười lớn: “Lão ca ca. Người bảo đệ gọi là lão ca ca, người lại gọi ta là tiểu huynh đệ. Hai chúng ta không phải là huynh đệ ruột thịt, không phải kết bái huynh đệ thì là cái gì?”

Diệp Khinh Trần ngạc nhiên nhưng hẳn cảm thấy Lăng Thiên có chút cường từ đoạt lý nhưng hết lần này đến lần khác hẳn lại không tìm được chỗ nào sai. Suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Với nhân phẩm, tài trí và học thức của tiểu huynh đệ nếu kết bái huynh đệ thì lão ca ca này lại với cao rồi. Chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì? Chẳng lẽ lấy thân phận cao nhân của lão ca cũng muốn thấp nhang đốt đuốc ba khấu chín bái sao? Nam tử hán đại trượng phu nói một lời tứ mã nan truy. Nói huynh đệ là huynh đệ. Nhật nguyệt làm bằng thiên địa làm chứng. Sao lại quan tâm nhiều quy củ lễ mễ chậm chạp ấy được. Nếu lão ca ca gọi ta là tiểu huynh đệ thì người là lão ca ca của ta. Đây là điều hiển nhiên rồi thì còn cần lý do gì nữa?” Thấy Diệp Khinh Trần cứ từ chối Lăng Thiên đành phải mỉm cười cắt ngang hẳn. Nói ra những lời này làm cho Diệp Khinh Trần không còn đường tránh né nào.

Kỳ thực Diệp Khinh Trần không có ý tứ này nhưng nghe Lăng Thiên nói vậy cũng hiểu được nếu bản thân cứ tiếp tục từ chối thì cũng hơi thái quá. Liền cười lớn: “Huynh đệ. Xem ra miệng lưỡi ngươi lợi hại đi...”

Thầy tướng áo xanh Diệp Khinh Trần là nhân vật như thế nào? Hẳn tự nhiên hiểu rõ Lăng Thiên làm vậy là cố ý đưa mối quan hệ hai người ‘trói chết’ lại một chỗ, khó có thể nói là không có ý tứ lợi dụng gì mình nhưng hẳn lại phát hiện trong lòng mình đối với một vị huynh đệ vừa mới xuất hiện này lại vui mừng vô cùng, không một tia phản cảm nào cả.

Diệp Khinh Trần hơn nửa đời đều cô độc, một mình đi khắp giang hồ. Mặc dù có vận may lớn gặp được mình sư tu luyện thành một thân võ công tuyệt đỉnh lại có rất nhiều bản lĩnh riêng. Ngay cả chỉ với xem tướng thôi thì thiên hạ khó có ai vượt qua hẳn. Nhưng sâu trong lòng hẳn lại có rất nhiều sự cô độc, thê lương không nói nên lời. Mặc dù biết rõ Lăng Thiên đang có ý tứ lợi dụng mình nhưng đột nhiên bản thân lại có nhiều hơn một người thân thì trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác áp áp khác lạ.

Lăng Thiên đột nhiên dừng lại, từ khi hai người gặp nhau đến hiện tại thì đây là lần đầu tiên hắn trịnh trọng nhìn vào mắt Diệp Kinh Trần, đôi mắt hắn lộ ra sự chân thành vô cùng: “Lão ca ca. Hành động này của tiểu huynh đệ nếu nói không có tâm tư bên trong sợ rằng lão ca không tin, cho dù là tiểu đệ cũng không tin được. Nhưng vô luận là lão ca ca có tin hay không, tiểu đệ có một câu nói: Nếu tiểu đệ xem người không vừa mắt thì cho dù đó là võ lâm chí tôn, đối với tiểu đệ có giá trị lợi dụng lớn vô cùng nhưng hai chữ lão ca này tiểu đệ vẫn khinh thường không thèm gọi làm gì. Đường xa cần chín ngựa, lâu ngày gặp người hợp tâm. Mong rằng lão ca ca sẽ xem hành động của tiểu đệ để chứng minh tình cảm kết nghĩa hôm nay.”

Diệp Kinh Trần động dung. Hắn thấy rất rõ sự chân thành trong ánh mắt của Lăng Thiên. Diệp Kinh Trần biết mấy câu này của Lăng Thiên đều là lời nói tận đáy lòng của hắn. Không nhịn được cảm động nói: “Tiểu huynh đệ. Ta đương nhiên tin người chứ. Lão ca ca cả đời nhìn qua vô số người nên tự tin không nhìn lầm người đâu. Nhân ngôn vi tín. Không có tin tưởng thì sao có thể đứng giữa nhân gian đây?”

Hai người nhìn nhau cười lớn.

Khi hai người đi ra khỏi tửu quán thì mặt trời ở phương tây chỉ còn lại một đám mây đỏ. Bất tri bất giác đã ở trong tửu điếm này hơn nửa ngày...

Lăng Thiên thấy Ngọc Băng Nhan cúi đầu đi sau lưng mình không nói lời nào. Lâu lâu ngẩng đầu thì thấy được ánh mắt tràn đầy u oán. Trong lòng vừa chuyển liền hiểu rõ nên hắn cố ý đi chậm lại vài bước sóng vai cùng đi với nàng. Ngọc Băng Nhan thấy hắn liền chu miệng hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Lăng Thiên cười nói: “Ài. Làm sao vậy? Một đóa hoa mẫu đơn sao lại nở rộ lên cái miệng nhỏ nhắn của tiểu muội muội ta vậy? Mặc dù đẹp nhưng lại mọc không đúng chỗ rồi. Đến đây để ca ca hái xuống cho. Nếu không đợi lúc về nhà Lăng Thần lại lấy cầm bình đó!” Vừa nói vừa vươn tay vuốt ve miệng của Ngọc Băng Nhan.

Ngọc Băng Nhan miễn cưỡng tạo bộ dáng nghiêm mặt chụp lấy bàn tay của hắn. Nhưng không nhịn được mở miệng cười ‘hì hì’. Thoáng nhớ lại không nên cười cũng không kịp nữa. Không khỏi hung hăng dậm chân, khóe miệng lại cong lên lần nữa.

Lăng Thiên cười, tiến đến bên cạnh tai nàng nói: “Nhan nhi. Tâm tư tương giao với nhau nên huynh thật không muốn để cho muội vì huynh mà khó khăn nhưng muội lại muốn làm khó huynh sao?” Âm thanh rất nhỏ chỉ đủ cho Ngọc Băng Nhan nghe thôi. Không có giải thích nhiều nhưng một câu nói ngắn thôi đã đi sâu vào trong lòng Ngọc Băng Nhan.

Những lời này lọt vào trong tai Ngọc Băng Nhan thì nàng liền cảm thấy cả người nóng lên. Đôi mắt cũng muốn tràn lệ, mũi hơi cay cay. Thì ra là hắn lo lắng cho ta. Mặc dù Ngọc Băng Nhan sớm đã đoán được điều này nhưng khi Lăng Thiên nói ra vẫn cảm thấy một niềm hạnh phúc vô cùng không biết từ đâu tràn ngập trái tim. Ủy khuất, u oán vừa rồi biến mất không thấy đâu. Chỉ cảm thấy mình vui sướng muốn hát lớn.

Nhìn thấy Ngọc Băng Nhan cúi đầu xuống nhưng đôi mắt lại len lén nhìn mình. Trong đôi mắt có thỏa mãn, thẹn thùng, vui vẻ, ngưỡng ngừng, lại mang theo một vẻ xinh đẹp và một cổ phong tình không nói nên lời khiến cho trong lòng Lăng Thiên rung động muốn ôm nàng vào lòng.

Đột nhiên Ngọc Băng Nhan hừ một tiếng, cúi đầu nói: “Huynh là vì muội sao? Muội chẳng muốn làm khó huynh đâu...” Nói xong câu này Ngọc Băng Nhan cảm thấy gò má mình nóng hơn. Tâm tình của tiểu nữ biểu lộ không giữ lại. Người ngọc không khỏi giậm chân lưu lại một làn gió thơm đi nhanh về phía trước.

“Huynh đệ. Người làm cho lão ca hứng thú đến trời rồi!” Thầy tướng Diệp Kinh Trần oán giận nói.

Trở lại Lăng Phủ thì Lăng Thiên liền đưa Diệp Kinh Trần đến tiểu viện của chính mình, phân phó Lăng Thần vài câu liền đi báo tin bình an cho phụ mẫu, gia gia và nãi nãi. Điều này mỗi ngày phải làm. Sau đó ân cần hỏi thăm vài câu rồi đi thăm Tần đại tiên sinh. Đối với sự khôi phục thân thể của Tần đại tiên sinh, trong lòng Lăng Thiên không dám buông lỏng chút nào. Tuổi già yếu đuối lại gặp phải đả kích trầm trọng như vậy không phải hai ba năm là có thể khôi phục lại được. Nhìn thấy thân thể Tần đại tiên sinh khỏe mạnh, nhất là tinh thần cũng sung mãn hơn nhiều mới yên lòng. Sau khi nói mấy câu liền vội vã trở về tiểu viện.

Ngọc Băng Nhan được Lăng Thiên nói vậy như đã bỏ được tảng đá lớn trong lòng. Nàng cũng là người thông minh nên biết được bản thân không thích hợp tham gia chuyện của Lăng Thiên liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Đợi khi Lăng Thiên trở về tiểu viện thì Diệp Khinh Trần sớm chờ không chịu được nữa rồi.

Lăng Thiên cười lớn: “Lão ca ca không cần vội. Hôm nay nhất định phải uống thoải mái với lão ca một trận. Chẳng qua muốn uống rượu ngon phải tĩnh tâm. Tâm tư không ổn định thì cho dù là rượu ngon tuyệt thế cũng như nước lã thôi. Vừa rồi chẳng lẽ lão ca đã quên? Nói đến rượu rất ít thứ có thể tránh được ánh mắt tiểu đệ.”

142. Chương 71: Tội Giai Tửu Thái

Ngay lúc đó, Lăng Thần mang theo mấy người tới, mỗi người trong tay đều cầm một hộp gỗ, kính cẩn đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt xuống rồi cúi người hành lễ, sau đó lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài. Lăng Thiên nói nhẹ: “Thần nhi, đi lấy chút thức ăn lại đây để chúng ta nhắm với chỗ rượu này!”

Lăng Thần dạ nhẹ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Sau khi mấy cái hộp gỗ được đặt xuống, Diệp Khinh Trần liền cảm giác trong không trung đưa tới một mùi hương thơm nức mũi, chính xác là mùi rượu, vừa thanh nhã lại vừa nồng đậm, khiến cho người ta có cảm giác xuất trần thoát tục nhưng lại cũng như lạc vào trồn hồng trần mê say. Có thể nói đây là mùi hỗn tạp của rất nhiều loại danh tửu, nhưng không thể phân biệt được mỗi loại rượu trong đó, ngửi được mà không thấy được, nghe được mà không cảm nhận được, chỉ có thể dùng từ thơm mát mà nói. Diệp Khi Trần cũng tự lấy làm hổ thẹn khi sống qua mấy chục năm rồi mà chưa được thưởng thức, một chút định thần lại thì thấy tâm hồn thực sự rất sáng khoái. Nhìn lại thì có sáu cái hộp gỗ cả thảy, không hỏi cũng biết đây là sáu loại rượu thượng hảo hạng, mỗi hộp một loại.

Nghĩ đến mình sắp được nhắm nháp mấy ngụm rượu siêu phẩm thoát tục vô thượng giai nhượng, mà có tới sáu loại liền, tâm cảnh vốn trầm ổn Diệp Khinh Trần không khỏi lay động khiến cho chân tay nhất thời mất tự nhiên. Hai mắt theo đó cũng đã chuyển dần từ mờ mịt say mê sang trạng thái chờ mong, không giấu được vẻ nôn nóng trong đó.

Cửa phòng mở ra, Lăng Thần bước vào mang theo một cái mâm thùy ngọc, trên đó là một cái đĩa bạch ngọc không lớn không nhỏ, trên đĩa là những viên tròn tròn, chỉ lớn hơn một chút so với viên đậu nành, màu hồng, ước chừng có khoảng trăm viên.

Diệp Khinh Trần nhớ tới lúc trước Lăng Thiên có nói là mang đồ ăn tới nhắm với rượu này, không khỏi tò mò liếc nhìn cái đĩa, cũng thực sự rất muốn biết cuối cùng đó là món gì mà có thể xứng với những bầu rượu thượng hảo hạng này.

Nhưng là, vừa nhìn tới một cái, Diệp Khinh Trần không khỏi trợn tròn mắt, há hốc mồm, một hồi lâu không thể thốt nên lời. Cái miệng vẫn há hốc, lưỡi cứng đờ cùng lúc quay theo cái mặt nhìn về hướng Lăng Thiên, một tay run rẩy chỉ lên bàn, giọng lắp bắp: “Ách,... huynh đệ,... cái này,... chính người vừa mới nói... nhắm rượu với cái này... sao?” Giọng nói tràn ngập vẻ không tin.

Nằm chênh ềnh giữa cái đĩa bằng bạch ngọc hết sức tinh xảo kia, không phải là thứ gì xa lạ hay cao sang, mà chỉ là gần trăm.... củ lạc!!!

Lăng Thiên nghe vậy mỉm cười gật đầu: “Không sai!” Giọng điệu dứt khoát, chắc nịch, tựa hồ như đó là điều hiển nhiên vậy.

Diệp Khinh Trần lộ rõ vẻ thất vọng.

Người nhiệt tình mời ta đến phủ, không phải chỉ đãi ta mấy củ lạc sao??! Người, người cũng quá coi thường người khác mà.

“Lão ca giờ ta đói rượu hay là... ha ha, cũng chỉ có thể nói là lão ca thiện ẩm thôi, không thể nói là uống rượu được” Lăng Thiên giọng nói tràn đầy thâm ý.

“Như vậy là sao, Diệp mỗ nghe có chút mùi mừ.” Diệp Khinh Trần không khỏi vừa bực mình lại vừa buồn cười. Lão tử cả đời uống rượu, tiểu tử nhà ngươi lại nói ta sẽ không uống rượu! Ta muốn nghe xem ý ngươi là gì. Cố ý làm như vô tình sửa lại cách xưng hô, rộng đường thay đổi sau này, nếu trả lời không vừa lòng ta, huynh đệ giao tình cũng chỉ có thể đến đây là hết!

“Phàm là người yêu rượu, mỗi khi uống một loại thượng tửu đều là một loại hưởng thụ, đặc biệt đối với những loại rượu siêu phàm thoát tục! Trong rượu có nhân sinh, chua cay ngọt, tựa như trong rượu có thể gian khổ cay; nhân sinh trăm vị, rượu cũng vì thế mà ra nhiều tư vị! Trăm người uống rượu là trăm tâm tính khác nhau, do đó dù uống cùng loại rượu nhưng đánh giá của mỗi người lại khác nhau. Lão ca có đồng ý vậy không?” Lăng Thiên chậm rãi mà nói, một trường thiên đại luận của hắn đã bắt đầu.

Diệp Khinh Trần cau mày trầm tư, khẽ gật đầu.

“Vì vậy dù có gọi là uống rượu, thử rượu, với tửu khách cũng chỉ một yêu cầu giống nhau, đó là rượu! Bất cứ đồ nhắm gì, dù có cao lương mỹ vị thế nào nhưng nếu làm mất đi nguyên vị của rượu thì đều không thể được coi là tửu trung chi đế! Nếu chỉ là một món khô phàm tục, vừa có cái thân thiết bình phàm, vừa có cái ý loạn tình mê, lại không làm thương tổn mùi vị của rượu, đó mới là thức nhắm tốt nhất. Những củ lạc này, không có tà vị, mùi cũng là hiển nhiên thanh thuần, đậm nhả, sẽ chính là những thức nhắm thượng phẩm hợp với rượu này, thứ nhất tuyệt đối không thương tổn tới rượu, thứ hai cũng không tổn hại sức khỏe, ha ha ... Tiểu đệ sở dĩ lấy vật ấy làm thức nhắm đệ nhất là vì vậy!”

Lăng Thiên vẽ mặt nhàn nhạt vừa nói vừa cười mỉm nhưng trong ánh mắt tựa hồ có chứa một tia tưởng nhớ. Kiếp trước, vào lúc thâm trầm nhất, chân gãy, võ công bị phế, bị hành hạ một phen thảm hại, bị trục xuất khỏi gia môn, trong lòng tuyệt vọng vô cùng, lúc đó nếu không phải nhờ những hạt lạc đào được dưới đất, sợ rằng cũng đã sớm chết đói từ lâu, cũng không có khả năng báo đại cừu sau đó! Từ điểm này mà nói, vị trí của củ lạc trong lòng Lăng Thiên là thức nhắm tốt nhất là không thể bàn cãi. Hắn nói những lời vừa rồi mặc dù có pha chút đạo lý trong đó, nhưng thực tế chẳng nhẽ thế gian này những thứ không thương tổn tới rượu, không tổn hại sức khỏe chỉ có mỗi củ lạc thôi sao?

Những đạo lý này nếu hắn nói ra ở thế giới trước kia, sợ rằng Lăng Thiên đã bị bao phủ bởi đầy những chuỗi thơm, vỏ dưa rồi cà chua thối này nọ nhưng tại thời điểm này, Diệp Khinh Trần chính là lần đầu tiên nghe được những câu nói đầy triết lý vậy, đương nhiên ý nghĩa dạt dào không thể kể hết. Chỉ cảm thấy thiếu niên trước mắt không hổ danh là tửu quốc thánh thủ, quả nhiên nổi bật, không giống người thường!

“Lời huynh đệ quả nhiên hữu lý, so với những lý giải của huynh đệ về rượu lão ca quả nhiên hổ thẹn tự thấy mình đã sống uống phí mấy chục năm trời, thực là chỉ biết uống rượu say mềm mà thôi!” Diệp Khinh Trần cảm khái không thôi.

“Ha ha, lão ca ca quá khen” Lăng Thiên thanh sắc bất động đưa mắt nhìn một cái dường như không nhin được cười, ánh mắt vụt sáng lên nói tiếp: “Hôm nay lão ca đến, tiểu đệ cố ý phái nha đầu kia lấy ra sáu loại rượu cực phẩm, tối nay muốn cùng lão ca ngắm trăng thưởng rượu, không say không nghỉ!”

“Ha ha ha, chính hợp ý ta!” Diệp Khinh Trần cất tiếng cười sang sảng, nhìn sáu cái hộp gỗ, ngón trở dao động mạnh, nước miếng tiết ra không ngừng.

Lăng Thiên mỉm cười, tiến tới một bên mở một hộp gỗ ra, từ trong đó lấy một vỏ rượu đầu tiên.

Mặc dù là rượu của nhà mình nhưng Lăng Thiên lại không tỏ vẻ cầu thả chút nào, từ từ lấy bình rượu ra, một tay rất nhẹ nhàng mở nút, ngay lập tức một mùi thơm nồng đậm bay ra khiến cho gian phòng tràn ngập mùi rượu, người ngửi thấy đã muốn say. Bầu rượu nhẹ nhàng nghiêng một chút, lập tức một dòng rượu trong suốt thanh lương chậm rãi chảy ra, càng về cuối Lăng Thiên càng nâng bầu rượu lên cao, dòng rượu cũng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn là một tia nhỏ xíu, nhưng vẫn tuyệt nhiên như cũ không hề bị đứt đoạn!

“Loại rượu này được gọi là ‘Tiên Hồn Túy’, chính là lấy tinh chất của ngũ cốc, phơi đủ ba lượt nắng, rồi đem chôn dưới đất ba năm, trải qua đủ vị cay nồng mà dịu ngọt, mới tạo thành rượu này, lão ca nếm thử xem thế nào!”

Diệp Khinh Trần như lấy được bảo vật, thân mình vững chắc như thái sơn nhưng hai tay lại run rẩy không thôi, nhẹ nhàng nâng chiếc chén lưu ly sáng bóng trên bàn lên, cẩn thận đưa tới bên mép, rất từ từ nhấp

một ngụm nhỏ, một cảm giác khác thường chảy thấu qua yết hầu vào thân thể, nhất thời cả người cũng trở nên thư thái. Chỉ cảm thấy thần hồn phiêu diêu lãng đãng, như đang vãn vơ cùng mây gió. Nhắm mắt mơ màng một lúc lâu mới đột nhiên mở mắt ra, thần quang bạo hiện trong mắt: “Hảo tửu!! rượu ngon, thật ngon, ta quả thật may mắn, được trời ưu ái, rượu này quả không phụ cái tên ‘Tiên Hồn Túy’!!”

Lăng Thiên mỉm cười, vung tay lên, Lăng Thần lập tức tiến đến cầm ly rượu qua một bên, Diệp Khinh Trần chưa kịp hết ngạc nhiên thì đã thấy Lăng Thần thay chiếc chén lưu ly sáng bóng vừa rồi bằng một ly nước trong suốt càng khiến cho hắn thêm mờ mịt chẳng hiểu mô tê giáp ất gì cả.

Lăng Thiên ở bên này đã đặt bầu ‘Tiên Hồn Túy’ xuống đổi lại trong tay là một bình rượu khác, khẽ cười nói: “Lão ca, không phải là huynh đệ có ý gì, chỉ là khi uống nhiều loại rượu mỗi lần thưởng một loại thì phải đổi một chén khác, rượu ngon phải có danh chén làm bạn, danh chén cũng có thể trợ giúp tửu sắc mà, xin lão ca bình tâm tráng miệng mới có thể hoàn hảo thưởng loại rượu tiếp theo. Nếu không, hai loại rượu hỗn tạp cùng tới, làm sao có thể tận hưởng hết hương vị đây?”

Diệp Khinh Trần bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Không sai, quả nhiên nghe hiền đệ nói chuyện còn hơn mười năm đọc sách, chỉ những lời ngắn ngủi này đã đủ cho thấy hiền đệ hơn lão huynh rất nhiều!” Nói xong liền bưng chén nước lên, tỉ mỉ súc miệng rồi lại ngồi xuống tĩnh tâm, thần thái trang nghiêm.

Rượu lại từ tay Lăng Thiên chảy ra, vẫn một trạng thái đặc sánh như trước, nhưng là hương thơm tỏa ra có chút khác nhau ở bốn phía, lần này rượu cũng có màu vàng nhạt, giống như một loại nhan sắc cao quý không thuộc về nhân gian, đầy ắp ý tứ hàm xúc mà mờ mịt hư vô.

“Rượu này tiểu đệ gọi là ‘Nghiêm Hàn Hương’.” Lăng Thiên bình thần nói. “Rượu này chính là lấy tinh phách kim quế chi thăng tám, bổ sung tinh hoa ngũ cốc, sau khi trải qua chín lần chưng, chín lần nhưỡng, được chôn sâu dưới tàng cây quế hoa ít nhất ba năm. Lão ca, xin mời!” Diệp Khinh Trần sớm đã khiếp sợ không nói nổi câu nào, chén rượu thứ hai đi vào cổ họng giống như ẩm quỳnh tương ngọc lộ, một chén này đi vào bụng, Diệp Khinh Trần không khỏi tự dưng nhắm mắt lại, thật lâu không muốn mở, cất lên một thanh âm giống như đang trong mộng ảo: “Rượu này quả nhiên không phụ cái tên ‘Nghiêm Hàn Hương’, mới ngửi qua đã thấy rõ ràng những vị hoa cao quý, uống vào như muốn thấm từng giọt trong tâm hồn, uống hết chén này, nhắm mắt cảm giác như thân thể cùng linh hồn bay bổng phiêu du tại nguyệt cung, nghiêm hàn mờ ảo! Hiền đệ, đệ thật sự đã vì vi huynh mà cực khổ một phen rồi!”

143. Chương 72: Anh Hùng Chi Huyết

“Ha ha, xưa nay bậc thánh hiền luôn tịch mịch, duy chỉ có kẻ thưởng rượu lưu kỳ danh, mà kẻ thưởng rượu lưu danh cũng chưa dám nói có thể nhận biết hết rượu ngon trong thiên hạ. Lão ca khoan hãy nói, thử qua loại rượu này đã nào.” Lăng Thiên khẽ vươn nhẹ ống tay áo, một vò rượu khác đã ở trong tay, một tay mở nút bình ra, nhất thời trong phòng tràn ngập một loại mùi thơm kỳ diệu mang đầy cảm giác mộng ảo với một sự thanh nhả thoát tục, cả căn phòng như mộng như ảo, như thực như hư, liên tục biến hóa muôn hình vạn trạng!

“Rượu này được gọi là ‘Nữ Nhi Tâm’ ” Lăng Thiên mỉm cười nhìn Lăng Thần một cái khiến nàng không khỏi xấu hổ thoáng chút đỏ mặt, “Thiên hạ duy nhất có một thứ không thể biết hết, đó là trái tim của thiếu nữ, chợt vãn, chợt vũ, chợt vui chợt buồn, thâm sâu như biển, không sao dò tới được và vĩnh viễn không thể hiểu hết. Bình rượu nhỏ này đệ bỏ công sức hai năm, lấy tinh túy của hơn trăm loại hoa, sáu loại quả thơm, bổ sung tinh hoa ngũ cốc, sau chín lần chưng, chín lần nhưỡng, tất cả phong kín, ngâm trong Hàn tuyến linh đàm hút lấy tinh hoa thiên địa, chín năm sau mới có thể gọi là có một chút thành tựu!”

“Mục đích của tiểu đệ là rượu này tổng cộng có chín đàn cùng với chín năm phong trần tượng trưng cho chín chín trái tim nữ nhi. Trong đó ám chỉ mỗi cô gái trưởng thành đều trải qua chín chín mười tám năm chưa xót cay ngọt khổ đau, mỗi người khi uống loại rượu này từ trong đáy lòng sẽ cảm nhận được hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu, ngây thơ mà tình nghịch, tình sâu ý đậm như hình tượng một bích ngọc lân gia! Người thường uống xong một chén đủ rơi vào trạng thái bất tri bất giác, tim vẫn đập nhưng thần phiêu hốt không gian! Nhưng hôm nay vì muốn giải cơn nghiện cho lão ca, tiểu đệ phá lệ lấy ra một vò!”

Diệp Khinh Trần nhắm mắt trầm tư, hay tay nắm nắm một hồi lâu nhoẻn miệng cười, thở dài nói: “Đúng là mới chỉ nghe những lời này của hiền đệ ngu huynh chưa uống mà đã muốn say! Rượu ngon! Rượu ngon! Rượu ngon, để ngu huynh thử một chén nào!” Bưng chén rượu lên, chỉ nhìn thấy một màu xanh biếc như ngọc bích, mượt mà thuần khiết như lụa. Mặt trên chén rượu mơ hồ có một tầng khí dày nhẹ nhàng tự nhiên quanh quẩn, dường như không muốn cho người ta nhìn thấy chân diện mục của rượu bên trong. Toàn bộ chén rượu trông như một tiểu thư bích ngọc, e thẹn, ngượng ngùng, vừa muốn chào đón lại vừa muốn tiển biệt, khiến cho lòng người mê đắm.

“Loại rượu thứ tư này có tên Anh Hùng Huyết” Lăng Thiên trong tay lại xuất hiện một vò rượu khác, giọng nói cũng trở nên ngưng trọng, “Ngoài cay độc như bị thương đau đòn nơi chiến trường, ngoài nồng nàn như tráng sĩ yên lặng muốn phóng chí hùng tâm, ngoài hùng vĩ như anh hùng giữa ngực phun máu nóng, rượu này khi vào bụng có cảm giác như đang lúc án binh bất động đột nhiên thấy trận trận khói màu bốc lên, vù vù tiếng quân kỳ xé gió, liên hồi tiếng trống trận thúc giục, khiến cho tráng sĩ nhiệt huyết bộc phát đi ngàn dặm, đạp ngựa đi khắp giang sơn! Thử rượu. Phải uống bằng cả trái tim, uống một hơi cạn sạch! Uống với tâm thế dứt khoát! Uống như anh hùng uống máu địch, không để anh hùng rơi thảm áo bào!”

Diệp Khinh Trần vốn hai mắt đã mê đi chợt lại sáng rực lên, bưng chén rượu trước mặt lên, chỉ thấy một màu hồng tinh khiết, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch. Ngay lập tức trong bụng cảm thấy một trận cương đao nóng rực tiến vào thiêu đốt, cả người trong thời gian ngắn run lên, trên mặt mồ hôi đổ ra cuồn cuộn, rượu vào bụng hóa thành một luồng nhiệt hỏa tựa hồ như thiêu đốt lục phủ ngũ tạng! Nhưng cũng gần như ngay lập tức, luồng nhiệt hỏa đó bốc ngược trở lên, khiến cho Diệp Khinh Trần không khỏi cảm thấy hùng tâm phấn khởi, một cỗ nhiệt khí bức bối trong tâm không thể không phát tiết ra! Ngửa mặt lên trời cất một tiếng huyết sáo thật dài xé gió, chỉ một thoáng mà cảm giác như muốn rạch ngang bầu trời đêm ngàn dặm, truyền đi thật xa, mãi không muốn dứt!

Trong phạm vi Thừa Thiên thành, ít nhất cả ngàn người cả kinh mà giật mình tỉnh giấc mộng!

Lăng Thiên còn muốn hoảng sợ hơn, nghĩ không ra Diệp Khinh Trần lại phản ứng mạnh mẽ như vậy.

“Ha ha ha... Hảo tửu!!” Tựa hồ hào khí súc tích bao nhiêu năm của Diệp Khinh Trần đều trỗi dậy khiến lão không nhịn được ngửa cổ uống thêm một chén nữa sạch không còn một giọt rồi hét lên một tiếng xé gió như sét đánh: “Hảo tửu!”

“Lão ca quả nhiên thật là một người sáng khoái!” Lăng Thiên cười ha hả, mắt sáng ngời, “Lão ca đã có hùng tâm như vậy... a..., xin thứ cho tiểu đệ vừa rồi có những lời không phải!”

Diệp Khinh Trần nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì là không phải, nam nhân ai cũng có hùng tâm, vấn đề là có thực hiện được hùng tâm của mình hay không mà thôi! Có nam nhân có thể vì chính hùng tâm của mình mà hiển lộ, cũng có nam nhân lại có thể đem chính hùng tâm của mình nén sâu chôn chặt. Tĩnh thì nắm quyền thiên hạ, say gối đùi mỹ nhân, làm gì có nam nhân nào không mong muốn điều đó, nhưng cái khó khăn lại ở chỗ phải biết mình, có dũng khí làm điều đó và có thể làm điều đó hay không? Là người có năng lực, có thể làm được mà không đi làm, đó là nhát gan, không thể làm được nhưng hết lần này tới lần khác miễn cưỡng đi làm thì đó là ngu xuẩn, còn những người tự tin, có hùng tâm, có năng lực đi làm nhưng không bao giờ làm được thì đó là do tạo hóa trêu ngươi. Làm người quý nhất ở chỗ tự biết, bởi nếu không tự biết mình thì chỉ có thể trở thành trò cười, thậm chí là trò cười cho hậu nhân thiên cổ. Lão ca ta nói vậy nhưng lại có một chút tự biết mình. Cả đời này nào là ẩn sĩ, nào là hiệp khách, nào là hào kiệt nhưng đều cũng không có thể đạt được cái gọi là danh lợi phú quý! Thực ra ở đây không phải vấn đề có dám hay không dám, có thể hay không thể, mà chính là không có một vận may từ tạo hóa, hắc hắc hắc...”

Diệp Khinh Trần cười cười, lộ chút ý tứ tự giễu: “Kỳ thật nhiều khi không có tạo hóa này cũng không phải là chuyện không tốt, ít nhất, không nói xa xôi gì,... ngay đây, ... còn hai loại rượu chưa mở nắp, chúng tên là gì vậy? Có thể mở ra cho lão ca đại khai nhãn giới được không vậy?”

“Những câu kim ngọc lương ngôn của lão ca, tiểu đệ tự nhiên xin ghi nhớ trong lòng.” Lăng Thiên nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt hiện rõ sự ủng hộ lẫn khích lệ. Ngàn ngàn vạn người trong thiên hạ, tự mình biết mình có mấy người đây? Mà lại còn có thể khắc chế dã tâm của bản thân thì càng ít nữa! Diệp Khinh Trần như thể sáng suốt tự tỉnh, rất khó có được thời cơ này, nếu hấn rõ ràng tự lộ tâm cơ nghiệp lớn thiên hạ, chính mình cần gì phải dò xét, cường cầu nữa đây? Dễ dàng tự nhiên thổ lộ như bằng hữu tri giao không phải

quá tốt sao? Thực sự đáng giá uống cạn một chén lớn mà!

Nghĩ tới đây, Lăng Thiên liền buông lỏng tâm tình, nhất thời trái tim vốn bị kìm chặt trong bình cảnh được giải phóng, muốn ngay lập tức phát tiết ra ngoài. Đối với một cao nhân ẩn sĩ vốn chính mình tôn kính như Diệp Khinh Trần này mà lại dùng chút tâm cơ thế tục, trong lòng hẳn cũng cảm thấy rất hổ thẹn, bây giờ một khi buông lỏng việc này, lòng dạ nhất thời một cảm giác thống khoái bộc phát, ha ha cười lớn: “Lão ca nói chính là tiểu đệ sai lầm rồi. Hai loại rượu này có chút bất đồng so với các loại rượu trước, đó chính là quả rượu!”

“Ồ! Quả rượu? quả rượu để chế ra nước rượu? Nhưng mà, cái này thực ra cũng không phải quá lạ kỳ, quả rượu vốn vẫn là nổi tiếng trong thiên hạ tiên túy, nhưng cũng còn lâu mới có thể sánh được với những loại rượu tiểu đệ đãi ta này, không, không, hoàn toàn không thể vậy...” Diệp Khinh Trần nói rồi ngửa cổ cạn thêm một chén Anh Hùng Huyết, rồi cũng ngay lập tức không nhịn được than nhẹ một tiếng “Tuyệt!”

Về mặt lão trở nên ý vị thâm sâu hướng về phía Lăng Thiên cười cười, nhìn trong mắt Lăng Thiên tràn đầy sự chân thành lẫn khích lệ, cảm xúc không khỏi càng thêm mãnh liệt, “Huynh đệ, từ khi ta và người quen biết nhau tới nay, nói vậy mà cũng chỉ qua hai tiếng cười vừa rồi của người, ca ca ta mới thực sự cảm nhận được người là một huynh đệ chân tình!”

Lăng Thiên ánh mắt thẹn thùng, sắc mặt ửng đỏ, nhếch miệng nói pha vài phần lúng túng: “Lão ca ca chớ có trách đệ, thực sự tiểu đệ bản thân là người lặn lội trong phong vân của Thừa Thiên, đâu có được như lão ca một đời siêu nhiên tại ngoại, nghĩ muốn được vậy thật không biết tới bao giờ.” Diệp Khinh Trần ha ha cười to: “Không sao! Như vị trí hiện tại của tiểu huynh đệ, muốn vậy thực sự là khó mà, người vì vậy không cần tự trách bản thân làm gì. Hôm nay tâm tình lão ca vô cùng thống khoái, chúng ta chỉ nói về rượu, không nói đến gì khác khiến cho hăng hái bị thương tổn. Người không mau đem nốt mấy quả rượu giải thích cho ta, làm cho lão ca ca này nóng hết cả ruột rồi!”

Lăng Thiên bưng tỉnh cười to: “Lão ca ca chớ vội, tiểu đệ cũng nên chậm chậm một chút mới phải” Hai người nhìn nhau, đồng thời hiểu ý mà cười, huynh đệ tương giao chân ý cũng đến thế mà thôi!

“Hai loại quả rượu này của tiểu đệ một thì rộng lớn mệnh mông, một lại tinh chuyên, thứ nhất lấy tinh hoa trăm quả, lại trải qua tuyển lựa kỹ càng, tẩy rửa, thủy phiêu, nghiền nát, ngưng khí, bỏ nhân, để nước, lên men, chỉnh vị, loại bỏ, thuần hóa rồi chờ đợi,... thực là công phu phức tạp, lại được làm tinh bằng nước suối thuần khiết trong núi, cho vào thùng gỗ chôn trong ba năm mới thành. Ban đầu là vị nồng đậm thơm mát ngọt đến cực điểm, nhưng sau khi hết ngọt lại là vị rượu đậm đà dai dẳng, nguyên nhân là từ tinh hoa trăm quả, ý tứ bác đại tinh thâm, đều là những loại danh quả trong thiên hạ!” Lăng Thiên mỉm cười giải thích.

“Ồ, rượu nếu ngọt thì chính là đã đánh mất khí chất lỗi lạc của nam nhi rồi, ngon mấy cũng đã không còn nhiều thú vị nữa!” Diệp Khinh Trần đúng là hoàn toàn không có hứng thú: “Hay ở chỗ rượu này ngọt nhưng uống xong làm cho người ta nhiệt huyết bốc lên không thôi, thế mới xứng là thể gian đệ nhất rượu cho nam nhi!” Vừa nói xong không nhịn được lại cạn thêm một chén Anh Hùng Huyết.

“Thực không nghĩ rằng lão ca lại cảm thấy thống khoái với Anh Hùng Huyết này như vậy, nhưng nói thế cũng không thể bỏ qua một loại rượu ngon cuối cùng này của tiểu đệ được!” Lăng Thiên cười nhẹ nói.

Diệp Khinh Trần mặt không giấu nổi một vẻ buồn vô cớ: “Người từng nói hai loại rượu cuối cùng đều dùng quả rượu, một loại cuối kia lại là rượu ngọt, không uống cũng được!”

Lăng Thiên chợt nhếch miệng nở một nụ cười quỷ dị: “Lão ca ca, có thật người không uống không vậy? Đừng có hối hận nhé! Đáng tiếc đây là rượu ngon tuyệt thế!”

Diệp Khinh Trần khuôn mặt vốn đã hồng giờ lại thêm một vẻ đỏ sẫm: “Chính người nói đó chỉ là một loại rượu hoa quả, nhưng lại tới dụ dỗ ta uống, chẳng lẽ loại rượu đó còn có thể so với Anh Hùng Huyết sao?”

Lăng Thiên mỉm cười: “Có thể so với Anh Hùng Huyết hay không thì chưa thể nói, nhưng nếu thực sự lão ca không muốn uống thì tiểu đệ sẽ cất đi!”

Diệp Khinh Trần bị Lăng Thiên khích cho nổi máu hăng hái: “Được, vậy mau lấy vò rượu cuối cùng đó ra đi, cho ta đại khai nhãn giới nào!”

Lăng Thiên trình trọng đưa hai tay nhắc vò rượu cuối cùng ra, nhẹ nhàng chần nát chiếc nút bình, vẫn là một trận hương rượu thơm mát thuần khiết tràn tới, nhưng về mặt Diệp Kinh Trần lại đầy thất vọng.

Thầy tướng áo xanh không hề che dấu ý tứ: “Tiểu huynh đệ, người thật đang đùa lão ca, đây chỉ là một bầu rượu bồ đào cao cấp một chút, có gì để nói đâu!”

Lăng Thiên lại hoàn toàn không để ý tới sự thất vọng của Diệp Kinh Trần, trình trọng lấy ra một cái chén trong suốt, đổ đầy rượu bồ đào kia vào, đưa cho Diệp Kinh Trần: “Xin mời huynh trưởng thưởng thức chén Nam Nhi Huyết này!”

Diệp Kinh Trần có chút sững sốt, lúc trước thấy sắc rượu vốn một màu của quả bồ đào nhưng khi đổ vào cái chén trong suốt kia thì lại chuyển sang một màu đỏ tươi như máu, uống vào khác chi uống máu tươi đâu, thật là bí tráng!

144. Chương 73: Tử Hạo Sát Cơ

Diệp Kinh Trần nghe thấy những lời này hào khí đột nhiên bốc lên ngất trời, ngửa cổ uống một hơi.

“Huynh đệ thực là có chút thủ đoạn dò xét ta, hay cho một chén Nam Nhi Huyết, vừa thuần lại vừa mỹ, rượu ngon, thật ngon, hay cho một người say nằm giữa xa trường cười nhạo, xưa nay chinh chiến mấy người trở về nhưng đó mới là bản sắc của nam nhi! Thực không nghĩ uống một chén rượu bồ đào bằng chén dạ quang lại hay tới vậy, huynh đệ quả nhiên thiên hạ đệ nhất tửu gia!”

“Huynh trưởng xin chớ có vội, tiểu đệ đang muốn thử huynh trưởng một chút đây, xem lời huynh trưởng tự nhận là am hiểu rượu liệu có đúng hay không. Huynh trưởng thử nói xem loại rượu này đã được bao nhiêu năm rồi?” Lăng Thiên về mặt đây xấu xa, cố ý muốn làm khó Diệp Kinh Trần.

Diệp Kinh Trần cũng không hề có vẻ gì là trách móc: “Rượu của huynh đệ tất nhiên là cực phẩm, hơn rất nhiều so với rượu bồ đào tầm thường, nhưng nếu nói về đoán tuổi rượu, ngu huynh dám tự nhận là không thua kém bất luận kẻ nào, rượu này phỏng chừng đã được ba năm rồi!” Giọng nói đầy tự tin!

Lăng Thiên sắc mặt vẫn đầy vẻ xấu xa, truy hỏi: “Có thật không? Huynh trưởng đã chắc chưa vậy?”

Diệp Kinh Trần sững sốt, hần mặc dù cùng với Lăng Thiên không phải là nhiều nhưng cũng hiểu được phần nào con người này, tự nhủ bên trong chắc chắn có huyền cơ, liền tự mình lấy thêm một chén, lần nữa từ từ nhấp nháp, thật bất ngờ càng uống vào thì càng thấy kinh ngạc.

Một lúc lâu Diệp Kinh Trần lẩm bẩm nói: “Rượu này thực là kỳ quái, rõ ràng chỉ có ba năm tuổi, nhưng lại hình như có tới sáu năm, thậm chí chín năm tuổi, tân trung hữu trần, trần phục hữu trần, sao có thể thế được? Thật khó giải thích mà...” Giương mắt lên đã thấy Lăng Thiên đang xấu xa nhìn mình, “Hảo tiểu tử, dám đùa cợt lão ca sao, còn không nói ra bí mật này, không đánh không được hả!”

Lăng Thiên cũng không hề có ý định dấu giếm: “Lão ca ca nói ra tám chữ tân trung hữu trần, trần phục hữu trần có thể coi như đã lộ tả được hết bí mật của rượu này rồi. Chín năm trước, tiểu đệ chôn chín thùng rượu bồ đào ngon cùng một chỗ, ba năm sau đào lên dùng bí pháp một lần chưng, một lần nhượng, chín thùng còn ba thùng, chôn tiếp dưới đất ba năm nữa, lại tiếp tục làm như vậy một lần nữa, ba thùng chỉ còn một thùng. Sau ba năm mới có được thùng rượu cáo thành ngày hôm nay. Chính vì vậy rượu này mới trở thành tân trung hữu trần, trần phục hữu trần, có vẻ như chỉ là ba năm tuổi, nhưng thực ra lại là chín năm sau ba lần chưng ba lần nhượng mới được một thiên phẩm Nam Nhi Huyết này”.

Diệp Kinh Trần nghe Lăng Thiên giải thích xong bừng tỉnh đại ngộ, uống thêm một chén Nam Nhi Huyết, càng cảm thấy thống khoái vô cùng, bình sinh lần đầu tiên trong đời được thưởng thức một loại rượu tuyệt thế như vậy, không nhịn được liền uống thêm mấy chén; hần thậm chí cũng chẳng biết mình uống bao nhiêu. Lăng Thiên chính là đã sử dụng phương pháp chế rượu bí truyền từ kiếp trước. Sau ba lần chưng, ba lần nhượng, rượu này thực sự đã mạnh hơn gấp bội so với rượu bồ đào bình thường, hơn nữa bản thân Diệp Kinh Trần trước đó cũng đã uống nhiều loại rượu hỗn tạp không phải là nhẹ.

Chờ đến khi Diệp Kinh Trần phát hiện có chút không ổn, thì đầu óc đã trở nên choáng váng, toàn thân không còn một chút sức lực nào, gật gù chậm rãi nằm xuống mặt bàn, thì thào một câu: “Ta say không thể

gượng nổi nữa rồi, không còn sức để uống thêm nữa!” nói rồi cũng không có nhúc nhích nữa. Từ khi bắt đầu uống tới giờ Diệp Khinh Trần thậm chí chưa động tới một chút thức ăn – lạc rang nào.

Lăng Thiên nhẹ lắc đầu. Chính hắn cảm giác được đại ca quả nhiên là một kỳ nhân. Ngay cả khi say cũng có chút khí độ khác người, quả nhiên là một chuyên gia uống rượu.

Thực ra năm loại rượu ban đầu Lăng Thiên lấy ra cũng có thể coi là tuyệt phẩm trong thiên hạ, nhưng dù sao cũng chỉ là dựa theo cách làm của các bậc tiền nhân kiếp trước để lại. Loại rượu cuối cùng gọi là Nam Nhi Huyết kia mới chính là thứ mà hắn tự hào nhất. Hắn dựa vào bộ võ hiệp kinh điển Tiểu ngạo giang hồ mà phát minh ra. Tất nhiên rượu này không xếp cùng những loại rượu hàng trăm năm tuổi nhưng độ ngon của nó lại không thua kém bởi chỗ ảo diệu của nó nằm ở thủ pháp chưng và nhưỡng. Mỗi lần chưng là một lần nhưỡng, đều đặn ba năm liên tục, mỗi ba năm cũng chỉ một lần. Thực tế kinh nghiệm sách vở chỉ có sáu năm, nhưng chính Lăng Thiên đã sáng tạo ra phương pháp chưng – nhưỡng đủ ba lần, khiến cho vò rượu sau gần chục năm đã trở thành cực phẩm trong cực phẩm. Nói gì thì nói Lăng Thiên không khỏi cảm thấy rất vui mừng xen lẫn tự hào về tác phẩm này của mình.

Nhìn Diệp Khinh Trần say li bì, Lăng Thiên vỗ vỗ trán, thầm mắng chính mình hồ đồ, rượu do bản thân mình điều chế há có thể so sánh với những thứ rượu tầm thường ở thời đại này sao, nhất là loại rượu bồ đào “Nam Nhi Huyết” kia. Hơn nữa uống liên tục trước sau nhiều loại rượu mạnh, Diệp Khinh Trần cho dù là tửu lượng cao tới đâu, rốt cuộc cũng chỉ là một con người, không say mới lạ. Nghĩ vậy lắc đầu cười, nhẹ nhàng nhắc người Diệp Khinh Trần lên.

Lăng Thần ở bên cạnh đỏ mặt cười nói: “Đúng như công tử nói, Diệp tiên sinh quả là một người đặc biệt, thô lỗ một chút nhưng thực sự có chỗ thú vị, hi hi!” Lăng Thiên cười ha hả, làm bộ trách móc: “Tiểu nha đầu, người như thế nào lại dám nói bậy như vậy. Người ở đây thu dọn chỗ này, ta đưa Diệp tiên sinh tới khách phòng.”

Lăng Thần thấp giọng đáp ứng một tiếng, trong mắt thoáng hiện một nét thất vọng, xen lẫn chút thẹn thùng, rồi đột nhiên trên mặt ửng đỏ, ánh mắt cũng là trốn tránh, tựa như không dám đối mặt với Lăng Thiên. Lăng Thiên thấy vậy trong lòng cảm thấy kỳ quái, không biết vì sao tự nhiên Lăng Thần lại thẹn thùng như vậy.

Nguyên lai cô gái nhỏ Lăng Thần này đúng là đang trong giai đoạn của mối tình đầu, thấy Diệp Khinh Trần say túy lúy trong phòng Lăng Thiên, mà khi Lăng Thiên nhìn mình ánh mắt có chút nóng bỏng, trong lòng không khỏi có chút hiểu nhầm. Nàng tưởng rằng tối hôm nay Lăng Thiên để Diệp Khinh Trần nghỉ chỗ hắn, thì hắn sẽ không có chỗ nghỉ, có thể sẽ đến phòng mình, khi đó trong lòng có hơn ba phần mừng rỡ, ba phần ngưng ngùng, ba phần còn lại thì là một cảm giác chờ mong khó hiểu. Nhưng khi nghe được Lăng Thiên nói đưa Diệp Khinh Trần tới phòng khách, mới biết là mình đoán nhầm, mặc dù cái này Lăng Thiên không biết nhưng trong lòng nàng cũng không tránh được một cảm giác vô cùng xấu hổ.

Lăng Thiên mặc dù cơ trí hơn người nhưng dù sao thì cũng vẫn là xử nam ở cả hai thế giới, làm sao hiểu được tâm tư nữ nhi, cũng chỉ biết lắc đầu, không nghĩ ra được thì không thêm nghĩ nữa, nhẹ nhàng tiến tới hôn lên mặt Lăng Thần: “Thơm quá! So với tuyệt thế rượu ngon của ta còn thơm hơn nhiều, haha...”

Không thèm để ý Lăng Thần đang ở phía sau dậm chân quệt miệng hờn dỗi, Lăng Thiên cười lớn một tiếng, nâng Diệp Khinh Trần lên đi về hướng phòng khách. Vừa ra khỏi cửa, hắn không khỏi giật mình sợ hãi, ngoài cửa là hai người lẳng lặng đứng đó từ bao giờ, chính là Tiết Lãnh huynh đệ. Hai người này sắc mặt đều ngưng trọng, nhìn như chuẩn bị lâm đại địch.

Lăng Thiên trong lòng chợt động, nhìn sắc mặt hai người chợt hiểu ra, Diệp Khinh Trần vừa tới vậy nhưng đã mang lại không ít phiền toái. Một tiếng huyết sáo dài của lão ca lúc trước, thẳng lên bầu trời đêm thanh thê ngút trời, không biết đã kinh động bao nhiêu người. Thực nghĩ lại hắn cũng có chút khinh thường chủ quan, tại Thừa Thiên giờ phút này mỗi thân cây ngọn cỏ đều ẩn chứa tình thế vi diệu kinh người, có một cao thủ hiện thân đương nhiên sẽ khiến cho mọi nhà đều hết sức chú ý, nhất là Dương gia, họ phản ứng ra sao đây? Nghĩ tới đây, Lăng Thiên không khỏi có chút đau đầu, xem ra ngày mai Lăng gia sẽ có không ít phong ba nổi lên rồi.

“Tiếng hét vừa rồi phải chăng là của người này?” Tiết Lãnh nhìn Diệp Khinh Trần trong lòng Lăng Thiên, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi đề phòng. Một tiếng huyết sáo như vậy đủ cho thấy công lực người này đã

đạt tới siêu phàm nhập thánh, cảnh giới thâm sâu không lường được, chính huynh đệ mình hai người liên thủ cũng chưa chắc đã là đối thủ, giờ phút này mặc dù Diệp Kinh Trần đã say không biết gì nhưng hai người vẫn không dám có một chút khinh thường.

Lăng Thiên trong mắt mơ hồ hiện hàn quang, sát khí trong lòng bắt đầu nổi lên. Nếu hai người này có ý định bất lợi gì đối với Diệp Kinh Trần, một người mà lúc này nói cũng không nổi chứ chưa tính gì tới việc đứng dậy, chắc bản thân mình phải liều mạng đắc tội với Ngọc Băng Nhan, đem hai người này giết ngay lập tức! Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Lăng Thiên ta, mặc kệ người là ai, tới đây rồi dù là long là hổ cũng phải nằm xuống cho ta! Tự nhiên hắn cảm thấy khẩu khí tra hỏi của hai khách nhân này tựa như chán sống rồi!

“Không sai, đúng là lão phu.” Lăng Thiên còn chưa kịp đáp lời thì một thanh âm lạnh lùng đã vang lên. Thì ra Diệp Kinh Trần ở trong lòng Lăng Thiên đã tỉnh lại từ bao giờ, mặc dù vẫn còn men say mông lung, nhưng trong mắt vẫn tràn đầy một cỗ thần quang lợi hại khiến cho hai người Tiết Lãnh cảm thấy rờn rợn. “Hai vị có gì muốn chỉ giáo sao?”

Diệp Kinh Trần thực ra đã tỉnh lại từ khi Lăng Thiên đụng tới thân thể mình. Nói gì thì nói đây cũng là một tuyệt đỉnh cao thủ, mặc dù đã say mềm nhưng trực giác của cao thủ vẫn luôn tồn tại. Giờ phút này nhìn thấy hai người ngăn trở đường đi của Lăng Thiên, hắn hiểu rõ Lăng Thiên bây giờ đang tận lực giấu giếm thực lực của bản thân, không tiện ra tay nên mới chủ động lên tiếng.

Trong lòng hắn cũng tự nhiên có một ý nghĩ, nếu mà Lăng Thiên bắt buộc bắt đắc dĩ phải ra tay, hai người trước mặt đương nhiên phải chết không có gì nghi ngờ! Bởi vì Lăng Thiên quyết không cho phép bất luận kẻ nào tiết lộ bí mật lớn nhất của bản thân hắn! Tâm địa nhân hậu của Diệp Kinh Trần đương nhiên không thể nhẫn nại nhìn hai người này chỉ vì tiếng huyết sáo dài của mình mà phải vong mạng. Vừa rồi Diệp Kinh Trần cũng rất nhạy cảm nhận ra sát khí nổi lên trong lòng Lăng Thiên, liền vội mở miệng trước.

“Không dám, xin hỏi tiền bối tôn tính đại danh?” Tiết Lãnh trong lòng nổi lên một cảm giác nguy hiểm cực độ, tựa hồ đang đối diện với một mãnh thú mang cực độc trong mình; trong nháy mắt hai huynh đệ đã vã mồ hôi lạnh. Nhưng vì an toàn của tiểu công chúa nên dù gì cũng phải biết rõ lai lịch của người này, bởi nếu không đến khi tiểu công chúa có chuyện gì thì hai người bọn họ có chết cả trăm lần cũng không thoát hết tội.

Hai người này rõ ràng không phát hiện ra, khí thế cực kỳ nguy hiểm kia chính là đến từ Lăng Thiên chứ không phải người được Lăng Thiên dìu đỡ - Diệp Kinh Trần.

Lăng Thiên thần nhiên nói: “Đây là đại ca kết bái của ta, phiền hai vị tránh ra một chút, ta muốn đưa đại ca ta tới khách phòng nghỉ ngơi” Hắn đã rõ ràng ý tứ của Diệp Kinh Trần, mà thực ra trong lòng hắn cũng không hề muốn đối phó hai người này. Hai huynh đệ này mặc dù khiến Lăng Thiên có cảm giác không thoải mái, nhưng đối với Ngọc Băng Nhan thì quả nhiên trung thành tận tâm, hơn nữa với sự an toàn của Ngọc Băng Nhan hiện nay thì không thể thay thế, nếu không thực sự bắt đắc dĩ, hắn cũng không muốn đem hai người này giết đi.

“Vậy sao, nhưng bất quá đây là chức trách của chúng ta, an toàn của tiểu công chúa là trên hết, mặc dù biết rõ là không nên, nhưng thực không thể không phạm vào, xin Lăng công tử thứ tội, xin hỏi tục danh của lão tiên sinh, văn bối là Ngọc gia Tiết Lãnh” Tiết Lãnh tựa hồ vẫn không hề có ý nhượng bộ, lại còn lấy Ngọc gia ra để nói chuyện. Thân thể Lăng Thiên lập tức cứng đờ, thanh quang trong mắt chớp động, sát khí trong lòng bộc phát lên mạnh mẽ!

145. Chương 74: Dương Gia Chi Mưu

“Các người làm gì vậy?” Cửa phòng đối diện chợt mở ra, một tiếng nói cất lên, sau đó là Ngọc Băng Nhan đi ra, “Diệp tiên sinh đây cũng là bằng hữu của ta.” Mặt nàng tái đi vì giận, cũng xen chút xấu hổ, Tiết Lãnh hai người mặc dù vì an nguy của mình nhưng dù sao tất cả bọn mình đều đang làm khách ở Lăng gia, hành động như vậy không khỏi mang tiếng tân khách đoạt chủ, thật không thỏa đáng mà.

Ngọc Băng Nhan nói một câu, hai người Tiết Lãnh Tiết Phi nhất thời không còn nghi kỵ gì nữa, chỉ cần hai người này đối với tiểu công chúa không có ác ý thì dù hắn có là ai, dù có thần thông quảng đại tới đâu

cũng không có quan hệ gì với huynh đệ mình, cảm giác gặp cường địch biết trước sẽ thua thật là khổ não và bức bối biết bao. Nghĩ lại vừa rồi cái khí thế ngạo thiên kia bộc phát dọa cho hai huynh đệ nhưng rơi cả người vào hố bằng không khỏi cảm thấy run lên trong lòng.

Lăng Thiên ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn Ngọc Băng Nhan một cái rồi hướng thẳng tới tách hai huynh đệ họ Tiết ra mà bước đi. Một khi Ngọc Băng Nhan đã tới đây thì dù gì đi nữa hắn cũng không thể xuống tay với hai người kia. Hắn đi được vài bước cũng nghe được âm thanh tức giận của Ngọc Băng Nhan với hai người kia, không khỏi thở dài một cái. Diệp Khinh Trần nghe tiếng thở dài của Lăng Thiên cũng thầm cười trong lòng, cảm giác tràn đầy đắc ý.

Vừa từ khách phòng đẩy cửa đi ra, Lăng Thiên cảm giác được trong vườn bồ đào có bóng người, loáng thoáng đang tần ngần giữa khung cảnh ánh trăng vàng vạc như nước, sương giăng như ngân hoa đầy trời.

Lăng Thiên nhẹ nhàng không một tiếng gió tiến vào, nhìn qua có vẻ như là Ngọc Băng Nhan, liền chủ tâm để yên xem nha đầu kia ở chỗ này làm gì. Thân thể Lăng Thiên thoáng một cái co rút lại, ẩn vào bóng tối.

Ngọc Băng Nhan thướt tha trong bộ quần áo trắng như tuyết, mềm mại nhưng không yếu đuối đứng dưới tán cây bồ đào ngẩng đầu nhìn lên trời, thật lâu bất động không nói gì.

Lăng Thiên cảm giác kỳ quái, đột nhiên nghe được âm thanh rất nhỏ, trong lòng chấn động, ngưng mắt nhìn lại. Ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt của nàng, nhưng theo đó là những tia sáng lấp lánh thoáng ẩn thoáng hiện,... Khuôn mặt Ngọc Băng Nhan tràn đầy nước mắt!

Một cô gái thân phận vô cùng cao quý nhưng lại vô cùng đáng thương, ngay giữa đêm khuya một mình cô độc đứng nhìn ánh trăng. Cô độc mà lẳng lặng, rơi lệ!

Hai bờ vai như run lên mãnh liệt nhưng lại không một tiếng động. Trên mặt hai dòng nước mắt chứa chan lẳng lặng chảy ra, nhẹ nhàng rơi xuống đất!

Một lúc lâu sau, một tiếng thở dài rất nhỏ, chứa đựng nỗi đau khổ, bất đắc dĩ cùng cực cất lên. Âm thanh từ miệng Ngọc Băng Nhan rất nhỏ, như chỉ đủ để nàng tự nghe trong lòng: “Hằng Nga ứng thối thâu linh dược, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm! (Hằng Nga hối trót ăn linh dược, Tể lạnh trời cao đêm lại đêm- xem truyền thuyết Hằng Nga – Hậu Nghệ) Hằng Nga tiên tử, ta thực sự hâm mộ người, bởi vì người có vô tận thời gian, có thể mãi mãi tưởng niệm người mình yêu mến. Mặc dù rất khổ, mặc dù rất đau nhưng dù gì đây cũng là một loại hạnh phúc, không phải sao? Lúc này đây, người ta thích đang ở ngay bên ta, nhưng ta cũng chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn, ngay cả thời gian tưởng niệm cũng không còn nhiều...”

“Ta thực lòng muốn, rất muốn vứt bỏ hết thảy, không quan tâm tới gì hết, trách nhiệm, sứ mạng gì gì đó cũng không màng, chỉ mong được cùng hắn khoái lạc mấy năm cuối cùng này! Không, cho dù là mấy tháng hay mấy ngày thôi cũng tốt. Nhưng ta lại không thể, mà cũng không dám... như vậy là hại hắn, hại cả nhà hắn. Nếu như có thể, ta tình nguyện để cho hắn chết trước ta, ta cũng không phải sống mãi mãi trong tưởng niệm mà thống khổ, còn hơn để hắn chứng kiến ta chết khiến cho hắn thương tâm mãi không thôi... Cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi, ta phải rời khỏi đây, từ nay về sau, Thiên ca hắn cũng chỉ còn tồn tại trong mộng của Băng Nhan... Ta không nỡ, thực sự không nỡ mà... Tại sao? Tại sao ông trời lại đối xử tàn nhẫn với ta như vậy?”

Ngọc Băng Nhan nước mắt chan hòa như mưa, thanh âm càng ngày càng nức nở, một làn gió đêm vụt xẹt qua, tà áo nàng phát phơ, tóc dài tung bay, tại giờ khắc này, thân hình yếu điệu của Ngọc Băng Nhan nhìn như muốn bị gió cuốn đi...

“Xoạt!” Một tiếng vang nhỏ kèm theo đó tựa như là một ánh hàn quang chợt lóe lên, Lăng Thiên ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy trong tay Ngọc Băng Nhan đã xuất hiện một thanh đoản kiếm lạnh lẽo, nhẹ nhàng vung lên, trên đầu kiếm xuất hiện những sợi tóc rơi là là theo gió, “Thiên ca, kiếp này không thể làm bạn trăm năm, nguyện vĩnh viễn để nơi Lăng gia những sợi tóc này” Ngọc Băng Nhan buồn bã đứng yên trong tiếng gió nhẹ nhàng vi vu.

Trăng sáng không nói gì, chỉ lẳng lặng tỏa ra ánh sáng dịu dàng, tựa như đồng cảm với cô gái đáng thương này, nhẹ nhàng an ủi...

Thân ảnh khẽ lay động, trên mặt Ngọc Băng Nhan nước mắt vẫn âm thầm nhưng mạnh mẽ tuôn trào, dồn dập không tiếng động mà tràn ngập ánh trắng.

Núp mình trong bóng tối, Lăng Thiên cũng lẳng lặng đứng thẳng, nét mặt co quắp, hai tay nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, máu tươi lã lã chảy ra...

Băng Nhan, Nhan Nhi, ta Lăng Thiên, thề sẽ quyết chữa bằng được cho ngươi!! Lăng Thiên khoe miệng khẽ động, hai hàng lông mày cao cao nhướng lên!

Thời gian cứ lẳng lặng trôi đi, hai người, một tại chỗ tối, một ngoài chỗ sáng, nhưng đều như hồn phách phiêu du...

Cảnh đêm tĩnh lặng, chỉ có một tiếng xé gió rất nhỏ cùng với những âm thanh nhẹ nhàng, thông thả không ngừng vang lên, không biết là nước mắt Ngọc Băng Nhan hay là máu của Lăng Thiên...

Dương gia.

Dương Không Quần một mình ngồi dưới ngọn đèn, cau mày, thần sắc ngưng trọng mang theo những sầu lo khác thường, đã không biết bao lâu rồi mình mới có loại cảm giác cực kỳ lo lắng và sầu muộn như bây giờ, năm năm,... mười năm,...

Đã qua hai ngày, chuyện truy bắt hung thủ ám sát Nam Cung Nhạc một cái gậy đầu cũng chưa có, người Nam Cung thế gia chắc cũng đang trên đường tới Thừa Thiên. Nghĩ lại Nam Cung Ngọc hai ngày nay đối với người của Dương gia không nóng cũng không lạnh, thỉnh thoảng lại còn châm chọc khiêu khích vài câu, trong ánh mắt địch ý quá sâu, trong lòng Dương Không Quần không khỏi càng thở dài, xem ra, Nam Cung thế gia đã hoài nghi chính Dương gia là người động thủ.

Một khi người của Nam Cung thế gia đến Thừa Thiên, nếu không thể giải thích rõ công đạo, sợ rằng khó có thể tránh khỏi một phen xung đột kịch liệt! Chính mình vì lòng bất sát thủ hại Nam Cung Nhạc mà đã sử dụng hết lực lượng khiến cho hoàng thất chú ý cảnh giác. Hiện nay Hoàng gia đối với Dương gia đã tỏ rõ thái độ kiên kỵ, điều này khiến cho Dương Không Quần sầu lo không thôi.

Dương Không Quần căn bản cũng không hề biết rằng Nam Cung thế gia không chỉ là hoài nghi Dương gia nhà hấn mà thực ra đã hoàn toàn khẳng định chính Dương gia là người đã hạ thủ! Dù sao thì chưa ai hoài nghi việc dùng tính mạng để chứng minh lời nói cả!

Đột nhiên giữa đêm khuya tịch mịch một tiếng huýt sáo dài theo gió từ xa truyền tới. Âm thanh cao vút, liên tục không dứt, thể hiện người huýt sáo này nội lực vô cùng hùng hậu, đúng là trước đây chưa từng gặp. Dương Không Quần cả kinh, người này là ai? Nội lực có thể hùng hậu như vậy sao? Gia tộc của mình liệu có được một cao thủ như vậy?

Nhưng cũng chỉ sau một lát kinh ngạc, Dương Không Quần đã bình tĩnh trở lại, con mắt sáng ngời. Giết chết Nam Cung Nhạc là một võ lâm cao thủ tuyệt đỉnh, người huýt sáo này cũng có công lực siêu tuyệt, không hề kém sát thủ kia,... mà Thừa Thiên thành bao nhiêu năm nay sống yên bình lặng như vậy, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện nhiều võ lâm cao thủ vậy? Phải chăng hai người này chính là một? Mà... dù cho không phải một người đi nữa, muốn gán cho một tội đầu có khó gì, miễn là người này không phải của Dương gia mình là được!

Tiếng huýt gió đã qua nhưng dư âm để lại vẫn lượn lờ đâu đó trong đêm tịch mịch, Dương Không Quần đứng dậy hét lớn: “Người đâu!”

Hai gia đình vội lên tiếng chạy vào, cúi đầu đứng chờ lệnh.

“Mau mau tra cho ta, người huýt sáo vừa rồi ở đâu, người của ai, tra được phải ngay lập tức báo lại!”

“Không cần phải tra xét.” Theo giọng nói là một bóng người nhanh chóng tiến vào cửa.

“Dương Chánh? Người đã về rồi sao? Tây Bắc thế nào?” Dương Không Quần ánh mắt lộ rõ vẻ vui mừng, phát tay làm hiệu cho hai gia đình lui ra.

“Tình thế Tây Bắc bên kia rất không ổn, chúng ta đã phái đi vài người rất khá vậy mà cũng mất tích một cách bí ẩn, bây giờ phía bên kia Tây Bắc xa Hoàng Đế, muốn thao túng thật có chút khó khăn.”

Trung niên này tên Dương Chánh, mưu sĩ tâm phúc của Dương Không Quân, là một người quỷ kế đa đoan, âm hiểm cực kỳ. Lần này liên lạc giữa Dương gia cùng Lăng Không ở Tây Bắc đột nhiên gián đoạn, e sợ có gì xảy ra ảnh hưởng tới đại sự, hẳn bắt buộc phải cử đích thân Dương Chánh đi thăm dò xem chuyện gì xảy ra.

“Cái gì? Toàn bộ người chúng ta phải đi đều mất tích? Chuyện gì đã xảy ra? Đã điều tra được gì rồi?” Dương Không Quân kinh hãi tột cùng, suýt nữa đứng thẳng dậy. Lăng Không ở mã trận Tây Bắc chính là một quân cờ Dương Không Quân mất bao nhiêu công sức bố trí hai mươi năm qua, cũng chính là một đòn sát thủ chí mạng dành đối phó với Lăng gia! Hôm nay tự nhiên xảy ra vấn đề, thử hỏi làm sao Dương Không Quân nuốt trôi đây?

“Chuyện Tây Bắc bên kia nói đến thì còn dài, chậm một chút cũng không ảnh hưởng gì. Gia chủ, lúc này, mấu chốt chính là tại kinh thành chúng ta đang đối mặt với những giờ phút sinh tử!” Dương Chánh tuy hiện nay nhìn một thân phong trần, vẻ mặt mệt mỏi nhưng nghe những gì hắn nói, hiển nhiên với những chuyện xảy ra với Dương gia trong thời gian này đã rõ như lòng bàn tay.

“Vừa mới đây thôi, thuộc hạ từ Tây viện tới đây, nghe mấy tên võ sỹ bàn luận chuyện buổi sáng đi lục soát trên đường gặp tên tiểu tặc Lăng Thiên kia, còn bị hắn hung hăng mắng cho một trận. Tuy nhiên bọn họ có nhắc tới một chuyện khiến thuộc hạ cảm thấy rất hứng thú.”

“Chuyện gì?” sắc mặt Dương Không Quân lộ ra nét thận trọng.

“Bọn họ nhắc tới, Lăng Thiên tiểu tặc kia tại ngã tư đường gặp một thầy tướng áo xanh, cũng không có nói chuyện đến mấy câu liền yêu cầu người nọ uống rượu, uống đến tận xế chiều rồi mời người đó về nhà. Tên tiểu gia hỏa này mặc dù là bề ngoài là một kẻ bất trị quần áo lụa là, nhưng thực tế lại là một kẻ cực kỳ khó đối phó, cũng không phải là kẻ dễ bị những hạng người giang hồ thuật sĩ lừa gạt; nếu hắn đã trịnh trọng mời thầy tướng áo xanh kia về phủ thì kẻ đó tất nhiên phải có chỗ hơn người! Hơn nữa tiếng huýt sáo vừa rồi chính là bắt nguồn từ hướng Lăng phủ, có thể đoán được người phát ra chính là thầy tướng áo xanh nọ, Lăng gia những năm gần đây mặc dù thế lực tăng nhưng lại tựa hồ hoàn toàn không có một cao thủ như vậy!” Dương Chánh chậm rãi phân tích.

“Không sai, nói tiếp đi.” Dương Không Quân ánh mắt lộ rõ vẻ tán thưởng.

“Theo phỏng đoán của thuộc hạ, Nam Cung Nhạc không phải do người này giết chết. Thứ nhất, người này xế chiều hôm nay mới tới Thừa Thiên thành; thứ hai, xem ra hiện nay Lăng gia cùng với cái chết của Nam Cung Nhạc không có quan hệ. Quay trở lại, người này võ công cực cao, chỉ sợ còn hơn sát thủ kia nhiều, vốn chúng ta ngày thường cũng không nên trêu chọc vào, nhưng sự tình đã vào lúc cấp bách, chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng cái chết của Nam Cung Nhạc cùng với tiếng huýt sáo dài của thầy tướng áo xanh nọ, thêm mắm thêm muối, đem Lăng gia lôi kéo vào vụ này. Để cho bọn họ muốn bứt ra cũng không được, cũng đồng thời dời mắt của Nam Cung thế gia đi chỗ khác một chút.” Dương Chánh hắc hắc cười gian hai tiếng.

“Không sai!” Dương Không Quân ánh mắt tán thưởng ngày càng thịnh, “Vậy theo người chúng ta nên làm thế nào mới có thể lôi kéo Lăng gia vào? Hơn nữa sau khi Lăng gia tiến vào cũng không để họ đối đầu với Dương gia chúng ta?”

146. Chương 75: Các Hữu Mưu Đồ

“Không sai,” Đây là lần thứ ba từ miệng Dương Không Quân phát ra hai từ này trong một khoảng thời gian ngắn, hơn nữa lại với cùng một người. Chuyện này đối với Dương gia có thể nói là xưa nay hiếm.

“Loạn cục hôm nay nói vậy coi như là đã thành, Dương gia chúng ta tạm thời đang bị vây trong thế hạ phong, không những khó thoát ra mà kinh địch Lăng gia kia lại toàn bộ không tổn hao gì, đây là điểm hoàn toàn bất lợi. Hiện giờ chỉ có đảo lộn thiên địa, tìm mọi cách khiến cho Lăng gia cũng phải tổn thất một chút, có như vậy mới tiếp tục bảo trì được thế thăng bằng giữa hai nhà, cho dù phải đắc tội với một tuyệt thế cao thủ cũng là chuyện đáng làm. Một khi hai nhà Lăng Dương vẫn ở thế giằng co, Hoàng thất cũng không dám coi thường vọng động! Quả thật là một ý kiến hay!”

Dương Chánh vẫn giữ nụ cười âm hiểm: “Cụ thể cách thức tổ cáo như thế nào mong gia chủ quyết định, bất quá thuộc hạ có một đề nghị không bằng mượn chút lực lượng bên ngoài, nhờ Hoàng thất nhúng tay vào. Dù sao tại loạn cục này, Lăng gia có một cao thủ như vậy cũng không chỉ mình chúng ta lo lắng!”

Dương Không Quần ngăn ra, nhưng ngay lập tức khoe miệng hiện ra một nụ cười đầy âm lãnh, ánh mắt liên tục lóe sáng. Nhìn hẳn lúc này giống như một con độc xà đang há miệng phun ra hít vào phì phì không ngừng.

Sáng sớm.

Thừa Thiên Hoàng Đế Long Tường chậm rãi đi ra tắm cung, nhìn bầu trời trong sáng tâm tình cảm thấy vô cùng sảng khoái, có vẻ như lâu lắm mình mới đó được cảm giác này, nhìn quanh cây cỏ tựa hồ cũng vì chính mình mà cười vui.

Nguyên nhân chính là Ngự y vừa báo lại ái phi sủng ái nhất của Long Tường là Lăng Nhiên lại một lần nữa có tin mừng! Tin tức này làm cho tâm tình Long Tường đại hỉ, Lăng Nhiên thừa nhỏ thân thể yếu nhược, sau khi gả cho hẳn cũng chỉ sinh được một vị Hạo Nguyệt công chúa, từ đó tới nay không có thêm tin mừng nào. Điều này không chỉ mình Hoàng đế Long Tường lo lắng mà bản thân Lăng Nhiên cũng luôn thấy rất tiếc nuối, chỉ hận chính mình kém cỏi, không thể vì Long Tường mà sinh hạ một vị hoàng tử. Từ trước tới nay vẫn là mẹ quý nhờ con, Lăng Nhiên vẫn luôn bị Hoàng hậu Dương Tuyết áp bức chuyện sanh nở này.

Nhưng cũng không ngờ rằng tới lúc công chúa Hạo Nguyệt đã mười bảy tuổi rồi mà Lăng Nhiên lại có thể hoài thai một lần nữa. Tin tức này đến khiến cho cả hai người đều như sống trong mộng! Cũng vì cùng ái phi chung niềm vui sắp có hài tử, Long Tường cố ý ở lại tắm cung của ái phi đêm qua, cả đêm lúc nào cũng dán mắt vào cái bụng nhỏ nhắn của ái phi. Long Tường nghĩ đến trong đó chính là cốt nhục của mình trong đáy lòng không khỏi bật cười.

“Bẩm Hoàng thượng, Dương lão công gia cầu kiến.”

“Tuyên hẳn vào.” Long Tường tâm tình đang rất sảng khoái, không suy nghĩ gì thêm. Nhưng ngay sau đó cũng chợt cảm thấy kỳ quái, sắc trời bất quá mới vừa sáng thôi, vị nhạc phụ này sớm như vậy tới tìm mình làm gì?

“Hoàng Thượng, sát thủ hại Nam Cung công tử đã tìm được rồi!” Dương Không Quần vừa tới đã thốt lên một câu động lòng người, “Xin mời Hoàng Thượng làm chủ cho lão thần, đuổi bắt hung thủ, trả lại sự trong sạch cho Dương gia ta. Cũng là trả lại công đạo cho Nam Cung thế gia!”

“Ồ? Đã có tin tức nhanh vậy sao? Nhạc phụ đại nhân cứ từ từ giải thích cho Trẫm nghe rõ ràng đã nào!” Long Tường trong lòng thầm mắng to, đúng là một lão thất phu mà. Người lâu nay ẩn giấu một lực lượng mạnh mẽ đến như vậy, tới nay cũng không hề có một lời giải thích, vậy mà cái việc đuổi bắt hung thủ sát hại tôn nữ tể (cháu rể) của người lại muốn ta thay người đi làm! Bực nhất chính là người lại còn một lần đưa cả Dương gia cùng Nam Cung thế gia ra để muốn dọ ta nữa!

“Dạ, hung thủ chính là một gã thầy tướng áo xanh, ngày hôm qua hẳn cải trang đi vào Thừa Thiên thành, võ sĩ Dương phủ phát hiện đang muốn vây bắt nhưng đột nhiên Lăng Thiên công tử của Lăng gia xuất hiện ngăn trở, đem thầy tướng áo xanh kia che giấu trong Lăng phủ. Hoàng Thượng, liên lụy tới Lăng lão công gia chính là ảnh hưởng tới thanh danh của Hoàng Thượng, vi thần thực không dám tự tiện. Chính vì vậy sáng sớm mới mạo muội tới quấy rầy, xin Hoàng thượng cho lão thần một chủ ý.”

Dương Không Quần sắc mặt thống thiết, thật muốn động lòng người, “Lăng Thiên công tử kia tuổi còn trẻ, tính tình nóng nảy, bị hung thủ lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ. Hoàng Thượng, đuổi bắt hung thủ lúc này cũng chính là mang lại sự trong sạch cho Lăng công tử, nếu một khi Nam Cung thế gia biết nghi phạm giết Nam Cung công tử đang ẩn nấp ở Lăng phủ, lại còn làm thượng khách của Lăng công tử, sợ rằng thật không ít phiền toái!”

“Cái gì? Lăng Thiên? Tin tức này liệu có thể tin được không vậy?”

“Tất nhiên là chân thiên vạn xác, việc này liên quan mật thiết tới danh dự của Lăng gia, vi thần sao dám hồ đồ, khẩn xin Hoàng thượng sớm hạ quyết định, hung thủ kia võ công cực cao, vạn nhất lựa theo tình hình trốn thoát, Lăng công tử thực đã bị hấn đầu độc, không quản gì để hẳn ra khỏi thành rồi đi thì Thừa Thiên

ta thật phiền toái rồi. Lần trước tại trên đường phố, chính hấn chỉ trong một nén hương đã giết hơn trăm thị vệ, một đại ma đầu như vậy sợ rằng trăm năm nay chưa có ai, vậy nên cho dù phải huyết tẩy trời cao cũng không nên quá so đo, miễn sao tránh được hậu quả sau này.” Dương Không Quần trên mặt lộ một vẻ quan tâm cực điểm tới Lăng Thiên!

Long Tường trong lòng cả kinh, hấn không phải khiếp sợ cái gì là đại ma đầu mà Dương Không Quần đang nói tới kia nhưng hấn lo đứa cháu nội bảo bối Lăng Thiên kia của Lăng gia xảy ra chuyện. Đứa nhỏ này cũng thật là, mấy năm gần đây không khi nào được yên. Cơ hồ mỗi ngày đều có người nói bên tai mình rằng Lăng Thiên vừa làm chuyện gì đó, nhất là chuyện gây hấn đánh người, mà hấn thích nhất là gây sự với mấy vị công tử của Dương gia, mỗi người đều đã bị hấn đánh không dưới mười lần rồi!

Hễ cứ sự tình gì liên quan tới Dương gia, tra đi tra lại một hồi kiểu gì cũng có Lăng Thiên trong đó, khi thì thương một đả, lúc lại hạ một cước. Thế nhưng đến cuối cùng hấn lại lôi mình ra làm lá chắn, “Ta đánh người, nếu người không phục, cẩn thận ta nói cô phụ thu thập người!” (cô phụ: chồng của cô ruột). Mỗi khi hấn đưa chiêu bài này ra thì người nào dám có dũng khí lên tiếng nữa đây? Những năm gần đây, nếu có khi nào Lăng Tường ba ngày liền không nghe được tin tức Lăng Thiên gây chuyện là cảm thấy không bình thường. Mặc dù uy danh của chính mình bị hấn lợi dụng, nhưng Long Tường cũng không thật sự làm khó hấn, tên tiểu quỷ này luôn nghĩ rằng mình vì cha và gia gia hấn nên nhẹ tay với hấn!

Tuy nhiên lần này hấn đã đi hơi quá rồi, trước kia chuyện của người với Dương gia, dù gì cũng là chuyện quấy rối vặt vãnh trẻ con, ta có thể nhắm mắt làm ngơ, thậm chí còn ngầm giúp đỡ một chút; nhưng bây giờ đây lại là chuyện liên quan tới hung thủ giết người, người lại đi chứa chấp hấn trong Lăng phủ. Mà hấn là ai cơ chứ? Là người giết công tử con ruột của một trong tám đại gia đương thời Nam Cung thế gia. Như vậy không phải là tự mình nhằm đúng tổ ong vò vẽ mà đụng sao?

Cau mày chậm rãi đi quanh hai vòng, Long Tường quay về phía Dương Không Quần, trong bụng cũng có chút pháp phỏng: “Dương lão thần, cái này, ... bất quá cũng chỉ là một người,... là Nam Cung công tử bị giết mà thôi, không lẽ vậy cũng muốn Trẫm phải hưng sư động chúng xuất động Ngự lâm quân sao? Dương phủ cao thủ nhiều như mây, mỗi người đều thâm sâu không lường hết được, đuổi bắt một gã nghi phạm tiểu tiểu nhân đó hấn không phải là chuyện khó?”

Những lời này trên danh nghĩa là nói chuyện này không đáng vậy, nhưng thực tế lại là đang chất vấn Dương Không Quần, nhất là câu Dương phủ cao thủ nhiều như mây, mỗi người đều thâm sâu không lường hết được kia. Cái này chẳng khác gì hỏi thẳng Dương Không Quần rằng người cũng nên giải thích một chút về binh lực trong phủ của người chứ?

Long Tường trong thâm tâm đã thầm tính toán, chỉ cần Dương Không Quần giải thích một chút, Long Tường sẽ lập tức thu nhận một đội binh mã tinh nhuệ gọi là phục vụ cho quốc gia, dù cho hấn không đồng ý một đội thì ít nhất cũng phải nhả ra một nửa! Nếu không, để một chi đội ngũ mạnh mẽ như vậy ngay dưới mắt mình thì thật khó mà ngủ ngon được!

Hơn nữa, Lăng Nhiên vừa mới có thai, thân thể suy yếu, bản thân Lăng Thiên lại là cháu duy nhất của nàng, vừa mới sáng sớm nay chình mình lập lời thề son sắt đáp ứng chiếu cố thật tốt cho Lăng Thiên mới vừa được nàng yên tâm ngủ đi một chút. Chẳng lẽ chính mình lại nuốt lời ngay lập tức sao?

Dương Không Quần đương nhiên nghe ra ý tứ của Long Tường, nhưng trong lòng chợt động, con mắt vẫn kiên định, tựa hồ không hiểu rõ ý của Hoàng thượng, “Dạ bẩm, Hoàng Thượng nói vậy lão thần sợ là hơi quá, việc này nói gì thì cũng liên lụy rất nhiều tới Lăng phủ, lão thần không thể không cẩn thận được, vạn nhất khi lão thần dẫn người vào lục soát nghi phạm mà xúc phạm tới Lăng lão công gia, khi đó,... lão thần thật sự không đảm đương nổi!”

Ha ha, ta dù gì cũng chính là cha vợ của người, nhưng bên kia cũng là lão thái sơn nhạc phụ đại nhân, người làm Hoàng Đế không phải đứng đầu thiên hạ sao? Giờ hai người chúng ta, để xem người làm thế nào? Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn vậy sao? Mặc dù Dương Không Quần không nói những lời này ra, nhưng ánh mắt của lão thì không che dấu nổi ý tứ này.

Đối với việc Long Tường truy vấn chuyện thực lực, Dương Không Quần tự động coi như không hiểu ý.

Đúng là một lão hồ ly!

Long Tường trong lòng phần nộ cực điểm nhưng sắc mặt vẫn như không có gì: “Đã như vậy, trẫm khẩu dụ cho Dương ái khanh tự tới Lăng phủ đuổi bắt tên nghi phạm kia, nhưng vô luận thế nào, tuyệt đối không được kinh động tới những người khác trong Lăng phủ.” Nói xong câu này, khóe miệng Long Tường không khỏi lộ một ý cười mỉa, tựa hồ rất hài lòng với cách xử trí của mình. Sợ rằng khẩu dụ này của mình chưa tới tai Lăng Chiến thì Lăng Thiên đã chạy tới đây cảm tạ rồi! Nhân tiện cũng cho hai nhà Lăng Dương các người ‘thoải mái’ với nhau một lần. Lăng gia thực lực cũng đã rất mạnh mẽ rồi, không thể để có thêm cao thủ được. Vậy nên để cho Dương Không Quần xử lý người này là một chuyện rất tốt. Lăng gia sẽ mất đi một tuyệt đỉnh cao thủ, mà Dương gia cũng nhất định sẽ chịu tổn thất không nhỏ; hai nhà vậy là cùng suy yếu đi, cuối cùng ta sẽ là người hưởng lợi nhất!

Dương Không Quần chần trừ một hồi lâu, rốt cục cũng thốt lên: “Lão thần đa tạ Hoàng Thượng!” Hắn vốn định nói rằng khẩu dụ này sợ không thể dùng được, nhưng nghĩ việc này cũng không lớn lao gì, đề nghị Hoàng Thượng hạ thánh chỉ thì không hợp, mà Hoàng Thượng cũng chắc chắn không đáp ứng. Mặc dù khẩu dụ này không có chứng cứ gì, Lăng gia tất nhiên có thể từ chối, nhưng ngược lại chính mình cũng có thể mượn cái này để phát huy, vô luận thế nào, mục đích tuyên truyền việc Lăng gia giao du với kẻ xấu đã đạt được! Tốt nhất là không nên quá tham lam.

Chỉ cần tới Lăng gia lớn tiếng một chút, thanh thế ầm ĩ một chút, mà tốt nhất là đem gã cao thủ kia giết đi, khi đó mình cũng có cái để nói với Nam Cung Thiên Long, mà Lăng gia cũng sẽ không dễ dàng nuốt trôi cục tức này. Lúc đó cứ để cho hai nhà họ đấu với nhau một trận, chính mình sẽ được nghỉ ngơi lấy lại sức một phen!

Do vậy, về việc Long Tường cấp thánh chỉ hay khẩu dụ Dương Không Quần cũng không có để tâm lắm, hôm nay mục đích chính chỉ là đến thông báo với hắn một câu thôi. Đề phòng trường hợp con rể mình trong lòng bất an, đúng lúc mình điều động nhân mã tới Lăng phủ lại cho một đao sau lưng!

Chuyện chính yếu là khi tới Lăng phủ rồi, cũng nên chuẩn bị kỹ một chút, đây cũng không phải chuyện một vài câu nói mà xong được.

147. Chương 76: Đại Binh Lâm Môn

Hôm nay Dương Không Quần vừa đến ngự thư phòng. Liền nhận ra tâm tình của hoàng thượng không tệ lắm. Giống như là có chút cao hứng. Đến khi ra cửa cung lại đúng lúc thấy được tiểu thái giám ở ngự thư phòng hầu đọc đang đến trước mắt liền kéo hắn lại, làm như vô tình mà lại cố ý hỏi một câu: “Hôm nay tâm tình Hoàng Thượng không tệ nhỉ?”

Tiểu thái giám kia cười theo, kính cẩn nói: “Bẩm Dương lão đại nhân, tâm tình của Hoàng Thượng hôm nay thật tốt đẹp. Hôm qua trong cung báo lại, Lăng quý phi đã hoài thai. Đang chuẩn bị đại xá thiên hạ vì quý phi nương nương cầu phúc đấy.”

Chỉ là một câu nói này, khiến cho Dương Không Quần đang vội vàng đi ra ngoài, bước chân đột nhiên ngừng lại. Trên mặt lão rất là khó coi.

Dương gia cùng Lăng Gia đều là một trong tám đại thế gia, ở Thừa Thiên trong thế chân vạc mà đứng. Con gái Lăng Gia chính là quý phi của hoàng đế mà con gái Dương gia lại là đương kim hoàng hậu; Lăng Nhiên tiến cung đầu tiên sanh ra một vị công chúa. Mà hoàng hậu Dương Tuyết, lại hạ sinh hai vị hoàng tử. Một người trong đó, được lập làm thái tử.

Điều này cũng làm cho Dương Không Quần đang cùng Lăng Gia nhiều lần tranh đấu bất tri bất giác chiếm thượng phong. Ý tứ đó là, tương lai thiên hạ chính là cháu ngoại ta, ta và người tranh đấu thì người được cái gì? Hơn nữa còn có Lăng Không - một cái chuẩn bị thật đặc ý. Cho nên Lăng Gia mấy năm qua thực lực mặc dù đột nhiên tăng mạnh nhưng Dương Không Quần vẫn còn không thềm để ở trong lòng, thậm chí trong lòng còn có một chút ý dung túng. Không để cho mọi chuyện vượt ngoài dự định. “Sẽ không được bao lâu, thế lực Lăng Gia sẽ về trong khống chế của ta Dương gia”.

Lại nói bởi vì Lăng Gia thế lực càng lớn nên hoàng gia đối với Lăng Gia kiêng kị cũng đã tương đối sâu. Dương nhiên, đối với Dương gia cũng sẽ càng ngày càng coi trọng. Có quan hệ thái tử tương lai ở nơi đó tự

nhân quan hệ liền tiến vào một tầng, trong vô hình nước lên thì thuyền lên. Dương gia cũng sẽ từng từng đứng không ngã .

Dương Không Quần nghĩ một kế hoạch thật lâu dài. Một khi thân thể hoàng thượng có vấn đề, thái tử sắp kế vị lại có Lăng Gia tồn tại thì Long Tường tất nhiên sẽ không yên lòng. Trước khi thái tử kế vị sẽ diệt sạch Lăng Gia để bảo vệ giang sơn xã tắc ổn định . Mà muốn diệt sạch Lăng Gia, liên nhất định phải nhờ vào hãn Dương gia!

Cho nên bất kể hai nhà đấu như thế nào đi chăng nữa thì đến cuối cùng người thắng vẫn là Dương gia! Đây cũng là tính toán của Dương Không Quần. Mà trước giờ chuyện này cũng đúng là y theo kế hoạch của hãn phát triển. Nhưng mà ngày hôm nay loại tình thế này hoàn toàn bị đánh vỡ!

Đầu tiên là Tây Bắc Mã Trường chặt đứt liên hệ, Lăng Không đột nhiên không liên lạc. Mà Dương Không Quần những năm gần đây vì bí mật cùng Lăng Không đều là đơn độc liên hệ nên trong gia tộc biết việc này tính luôn cả Dương Không Quần thì cũng chỉ là ba bốn người mà thôi . Nếu muốn một lần nữa chọn lựa một người vô luận trung thành trí tuệ võ công mưu kế ... các phương diện này há là chuyện dễ dàng? Dương Không Quần vì điều này mà phiền lòng không thôi.

Hôm nay, ban đầu Dương Không Quần cảm thấy kế sách khéo léo, có thể đem Lăng Gia triệt để kéo vào trung tâm vòng xoáy, tiến thêm một bước tiêu giảm một chút thế lực Lăng Gia đền bù một chút tổn thất ở Tây Bắc nhưng nào ngờ khi đến lại bất ngờ nghe được tin tức quý phi có thai! Tin tức này khiến cho tâm tình của Dương Không Quần trở nên tồi tệ.

Long Tường luôn luôn sủng ái Lăng Nhiên hơn Dương Tuyết rất nhiều, những năm gần đây bởi vì Dương Tuyết tự phụ bản thân là mẫu thân của thái tử, nhất cung chi hậu làm việc càng ngang ngược khiến cho Long Tường càng không vui . Mà hai huynh đệ thái tử ở trong cung không còn người cạnh tranh nên không còn gì hơn đành phải tranh đấu không ngừng. Thái tử muốn giữ vị trí thái tử của chính mình mà Nhị hoàng tử cũng muốn mưu thành hoàng đế nên luôn luôn phiến đám đá lẫn nhau, nhiều lần ồn ào đến Long Tường. Long Tường làm vua của một nước cũng bị hai đứa con trai của chính mình huyên náo sứt đầu mẻ trán . Bởi vậy cũng đối với thái tử huynh đệ hai người dần dần thất vọng cực độ .

Mà bây giờ Lăng Nhiên đột nhiên bất ngờ có thai đủ để lay động một sợi dây đàn mẫn cảm nhất trong lòng Long Tường. Nếu như Lăng Nhiên thuận lợi hạ sinh hoàng tử thì với sự thất vọng của Long Tường đối với Dương Tuyết cùng thái tử và đối với Lăng Nhiên sủng ái mà nói có lẽ hậu cung này liền phải có một lần cực đại thay đổi !

Vốn Dương Gia mình còn có thể ngăn cản nhưng trải qua một trận ồn ào trước kia thì những thế lực ẩn núp to lớn của Dương gia đột nhiên hiện ra càng dẫn tới Long Tường nghi ngờ trong lòng . Nếu tiếp tục chộn rộn đến trong cung đình đâu có lẽ không những không có được cái hiệu quả gì ngược lại càng làm Long Tường nhanh thay đổi quyết tâm! Mà bất kể bất luận cái gì thay đổi đều đối với hoàng hậu Dương Tuyết cùng Dương Không Quần không thể nào tha thứ!

Tin tức xấu liên tiếp mà đến, Dương Không Quần vẻ mặt u ám vội vàng vàng hồi phủ. Xem ra việc này phải sớm lên kế hoạch! Nếu không, một khi ván đã đóng thuyền hối hận thì đã muộn!

Lần này đi Lăng Gia đuổi bắt thầy tướng áo xanh, Dương Không Quần quyết định muốn tự mình ra tay . Lăng Chiến tính tình hung dữ, Lăng Khiếu tính tình chính trực, Lăng Thiên hung hăng càn quấy ngang ngược, mình nếu là phái những người khác đi, có lẽ ba người này, bất luận một người nào cũng sẽ không chịu thua thiệt, chỉ có thể là rút dây động rừng, mà việc này chính là mấu chốt đối phó Lăng Gia, quyết định không thể có sơ xuất!

Bất kể sau này như thế nào, trước mắt chỉ có thể đi một bước tính một bước .

Lăng Thiên bước ra khỏi cửa phòng, đón gió mát, thoải mái hít thở một hơi chỉ cảm giác toàn thân thoải mái . Dưới cây bồ đào trong viện có một người bóng dáng yếu điệu mặc áo choàng trắng như tuyết lẳng lặng mà đứng, chính là Ngọc Băng Nhan .

"Thiên ca . Huynh đến đây ." Ngọc Băng Nhan đi tiến tới, bộ dáng có một chút muốn nói lại thôi. Bên kia, Lăng Thần đã bưng một chậu nước rửa mặt đã đi tới. Hôm nay tâm tình Lăng Thiên tốt đẹp . Sờ sờ bọc

giấy nhỏ nhỏ trong lòng kia, dường như còn có thể cảm giác được bên trong là một lọn tóc đen mềm mại, không tránh khỏi trong lòng cảm giác trù mến.

Thấy Ngọc Bằng Nhan vẻ mặt xấu hổ, liền chủ động vì nàng khuyên một chút. Bèn trêu ghẹo cười nói: “Ha ha, Nhan nhi muội lời này hỏi thật lạ . Ca ca ta đây quần áo chỉnh tề đi tới, cũng không có hở hang gì, đương nhiên là đi lên rồi, ha ha”

“Huynh Chán ghét!” Ngọc Bằng Nhan bị hấn cho một câu nói đỏ bừng cả khuôn mặt, ra sức dậm chân, lớn tiếng nói: “Sự việc đêm qua, tiểu muội rất là có lỗi .”

Nàng trong lòng nổi giận, câu xin lỗi này khí thế hùng hổ rất giống là khởi binh hỏi tội lại như có chút hờn dỗi. Lời vừa ra khỏi miệng . Liền biết không đúng, nào có ai xin lỗi như vậy? Như vậy quả thực so với cây ngay không sợ chết đứng còn muốn chính trực hơn, nói rõ ý khởi binh hỏi tội? Nhịn không được trên mặt lại là một trận ửng đỏ .

Lăng Thiên lại càng hoảng sợ. Cẩn thận nói: “Ách, Nhan nhi, muội này không phải xin lỗi a. Sáng sớm tới đây khởi binh hỏi tội? Như thế nào rất giống như muốn ăn thịt người vậy?”

Một người cười to nói: “Này cũng không phải xin lỗi, căn bản chính là hỏi tội! Ôi, không, hỏi tội cũng không có hung hăng như vậy. Rõ ràng là muốn ăn thịt người!” Hai người quay đầu nhìn lại, đập vào mắt lại là một bộ đã tẩy trắng thanh y bào, chính là Diệp Kinh Trần .

Ngọc Bằng Nhan đang tức tối, sắc giọng: “Hai người đại nam nhân, trêu ghẹo một cái... nữ tử yếu đuối mà còn cười như vậy nữa. ”

Diệp Kinh Trần cười âm âm, râu dưới hàm vểnh lên : “Tiểu nữ oa lời này nói có một ít không đúng. Lão phu thấy nếu ta không ra sợ rằng tiểu huynh đệ đáng thương của ta đây có lẽ đã bị người nuốt sống rồi. Diệp bộ vừa rồi thật đáng sợ.”

Lăng Thiên liên tục gật đầu, nói: “Đúng nha đúng nha, ít nhiều lão ca ca kịp thời xuất hiện, cứu tiểu đệ một cái tính mạng. Lão ca ca ân cứu mạng, tái tạo chi ân, đại ân đại đức tiểu đệ ghi nhớ tâm can, suốt đời khó quên a!”

Ngọc Bằng Nhan vừa tức vừa giận, trừng mắt nhìn vào hai người, một câu cũng nói không nên lời. Lăng Thiên cùng Diệp Kinh Trần nhìn nhau cười to, nháy mắt .

Ngoài cửa có âm thanh âm âm truyền tới như đại đội kỵ binh đến, nếu không tiếng vang như thế nào có thể truyền đi vào cả đại viện. Tiếp theo tiếng quát mắng vang lên liên tiếp không ngừng. Một gã gia đình hốt hải chạy vào, thở không ra hơi: “Công tử, đại sự không tốt ! Dương gia gia chủ Dương lão thái gia tự mình dẫn đại đội nhân mã giết tới cửa nói là phụng mệnh Hoàng Thượng mời công tử giao ra hung thủ giết hại Nam Cung công tử!”

Lăng Thiên mắt chớp một cái, lão gia hỏa này tin tức lại như vậy linh thông? Tuy nhiên hấn làm sao dám như thế khẳng định nghi hung chính là người Lăng Gia! Bản lĩnh không nhỏ đây! “Hung thủ? Cái gì hung thủ? Hấn còn nói cái gì?”

Gia đình kia mắt lén nhìn hướng Diệp Kinh Trần, ngập ngừng nói: “Hấn nói Nghi hung là một người thoát nhìn giống là bọn bịp bợm giang hồ xem bói xem tướng mời công tử nhanh chóng giao ra nếu không đại quân sẽ mạnh mẽ giết đi vào bắt người .”

Lời vừa nói ra, Lăng Thiên cùng Diệp Kinh Trần đồng thời giật mình, tiếp tục hai người nhìn nhau, đột nhiên đồng thời cười ha ha. Thì ra là thế! Lăng Thiên vừa cười vừa nghĩ còn tưởng Dương Không Quân cao minh cỡ nào có thể đoán được sát thủ là Lăng Gia phải ra nhưng bây giờ xem ra là hấn không cam lòng chính mình một nhà bị hao tổn muốn đem Lăng Gia cũng kéo vào vũng nước đục. Mà một tiếng hú dài của Diệp Kinh Trần đêm qua, thể hiện rõ tuyệt cường công lực. Nếu như bình thường Dương Không Quân tất nhiên không dám trêu chọc cao thủ bậc này nhưng bây giờ thế cuộc té nhị lại làm cho Diệp Kinh Trần trên người mang hiểm nghi rất lớn! Cũng cho Dương Không Quân quy mô mà đến với cái gọi là “Lấy cớ” !

“Ha ha ha Lão ca ca người thật lợi hại, hóa ra người thậm chí có bản lĩnh này. Trong ngày hôm qua đem Nam Cung Nhạc từ chỗ Diêm La Vương kéo trở về, cho sống lại giết một lần! Ha ha Buồn cười chết ta !” Lăng Thiên cười ôm bụng, thẳng không nổi thắt lưng, nhìn vào Diệp Kinh Trần

sau khi cười âm âm hiện biểu tình giận phần nộ, Lăng Thiên không nhận được ở trong lòng đối với Dương Không Quần nói một câu “lão Dương này xong rồi”, vị...thầy tướng đại gia này là người dễ trêu chọc được sao?

Mặc dù đến bây giờ Lăng Thiên vẫn không thể đoán được Diệp Kinh Trần thân phận cụ thể nhưng từ Diệp Kinh Trần đối với chuyện xưa trước kia rõ như lòng bàn tay mà xem dễ thấy phải là một nhân vật cấp cao trong một thế lực lớn. Diệp Kinh Trần vừa rõ ràng không thuộc về tám đại thế gia, vậy mà hiển nhiên cũng không thêm đem tám đại thế gia bất kể một nhà nào để vào mắt, ngay cả Ngọc Gia cũng không ngoại lệ. Như vậy Diệp Kinh Trần rốt cuộc là người nào, có thân phận thế nào, sau lưng có bao nhiêu thế lực, đáp án mặc dù mơ hồ nhưng cũng là cao thâm khó dò.

Mà thầy tướng áo xanh Diệp Kinh Trần mỗi lần nói đến “Vô Thượng Thiên”, trong mắt dù sao vẫn có thể lộ ra một chút biểu tình kỳ quái khác thường, giống như tưởng nhớ, giống như ngưỡng mộ; Trong lòng Lăng Thiên sớm đã hoài nghi. Kết hợp hẳn võ công siêu phàm, học thức uyên bác hơn người, có hùng tâm lại không vào đời; áo vải trúc trượng, trò chơi nhân sinh; không sợ quyền quý, không sợ thế lực; Lăng Thiên cơ bản có thể kết luận Diệp Kinh Trần tám chín mươi phần trăm là môn nhân của võ lâm lãnh tụ tối cao “Vô Thượng Thiên” !

Không hề nghi ngờ, Dương Không Quần lần này, chính là đụng đầu một tổ ong vò vẽ! Hơn nữa là tổ ong vò vẽ độc tính mãnh liệt nhất!

148. Chương 77: Người Là Hung Thủ

Nhưng Dương Không Quần bây giờ lại là không còn biện pháp, nhân mã của Nam Cung thế gia sắp đến nơi. Mà rõ ràng đối với Dương gia nghi ngờ quá sâu, một khi Nam Cung thế gia đến mà mình vẫn không thể lấy ra một lời giải thích tất phải hai nhà trở mặt; Mà Lăng Gia sẽ không đứng nhìn bàng quan, tất nhiên sẽ trợ giúp, hoàng gia cũng có thể bỏ đá xuống giếng! Đến lúc Dương gia ba mặt thụ địch, vậy là lớn chuyện rồi!

Diệp Kinh Trần đột nhiên xuất hiện, đã có một cái cơ hội đem Lăng Gia kéo vào nước đục. Dưới thời điểm này mặc dù biết rõ là uống rượu độc giải khát nhưng Dương Không Quần cũng là không có lựa chọn nào khác. Bất kể như thế nào, đem cửa ải này vượt qua đã rồi hãy nói!

Lăng lão gia tử tức giận âm thanh vang lên: “Lão tặc kia! Dương Không Quần lão thất phu này thật to gan, lại dám tung binh bao vây Lăng phủ ta! Đợi lão phu đi cùng hần lý luận! Nếu như là dám làm càn, lão tử sẽ đánh tên lão tiểu tử này.” vừa mở miệng đã thay đổi ngay ba cái xưng hô, quả nhiên xứng đáng là gia gia của Lăng Thiên hần!

Đám người Lăng Thiên cùng Diệp Kinh Trần, Ngọc Băng Nhan vừa mới ra tiểu viện liền gặp ngay Lăng lão phu nhân mang vài nha hoàn vội vã đang hướng chính mình bên này chạy qua đây . Dương Không Quần quy mô mang binh tới bắt hung thủ, Lăng lão phu nhân lại là sớm biết Nam Cung Nhạc quả thật liên là Lăng Thiên phái người giết chết đương nhiên là có tật giat mình, diêm tính như Lăng lão phu nhân cũng không ngoại lệ. Chuyện thứ nhất chính là vội vã hướng Lăng Thiên bên này hỏi xem đến tột cùng là chuyện gì. Hai bên vừa thấy mặt, Lăng lão phu nhân mắt đã chú ý tới trên người Diệp Kinh Trần, một bộ áo vải xanh, cầm trong tay trúc trượng, băng hiệu . Quả nhiên là một thầy tướng số phiêu bạt giang hồ xem tướng. Tuy nhiên vị thầy tướng này cũng quả thực là quá... bình tĩnh . Biết rõ ngoài cửa phủ mấy ngàn tinh binh chờ đuổi bắt người vẫn không vội không hoảng hốt, sắc mặt không thay đổi, đi lại ung dung, nói cười tự nhiên!

Người này không tầm thường! Lăng lão phu nhân đầu tiên nhìn đã phán đoán như vậy! Người này cũng không phải giang hồ thuật sĩ thông thường, rất có khả năng là phong trần hiệp ẩn, thế ngoại cao nhân! Cháu trai của chính mình có thể tự thân mời tới, có thể không là cao nhân sao?

Lăng lão phu nhân cũng không để ý tới Lăng Thiên, lại trực tiếp đối với Diệp Kinh Trần đánh cái chấp tay, gật đầu mỉm cười nói: “Tiên sinh mạnh khỏe.”

Diệp Kinh Trần ha ha cười . Đang muốn nói chuyện, đột nhiên cứng họng . Một mặt xấu hổ, không biết nói cái gì cho phải .

Nên biết thầy tướng áo xanh thân phận vô cùng cách biệt. Nhưng đôi mắt Lãng lão phu nhân, bản thân mình cũng vẫn cao hơn bà một bậc, là một siêu cấp tồn tại, bây giờ lại không hiểu ra sao cùng cháu của người ta kết bá huynh đệ! Giờ. nên xưng hô như thế nào cho phải ?

Nghĩ tới đây, không tránh khỏi quay đầu, ra sức trừng mắt lườm Lãng Thiên một cái . Lãng Thiên còn không rõ nguyên nhân, không tránh khỏi giật mình; lập tức trong nháy mắt đã nghĩ tới hấn bản khoản là cái gì liền cười ha ha, đi qua thấp giọng nói: “Luận bàn tương ứng là được. Xét về tuổi của lão ca ca chắc nãi nãi cúi đầu cũng không phải là quá. Ha ha ha” Lại là một trận cười to .

Diệp Khinh Trần lòng tràn đầy buồn bực . Thiếu chút nữa liền muốn hành hung tiểu tử này một trận nhưng Lãng lão phu nhân đang hướng hấn hành lễ lại không thể bỏ mặc , chỉ hàm hồ trả lời: “Ách, . . . Lão phu nhân, Diệp mạo hồi lễ .” Lãng lão phu nhân mỉm cười , thấy mình cháu trai một mặt nụ cười giả tạo không tránh khỏi mắng: “Tiểu ranh con kia, quý khách tới nhà cũng không thông báo một tiếng .”

Lãng Thiên ngừng cười, nói: “Nãi nãi, vị này chính là” Nói nhìn về phía Diệp Khinh Trần . Diệp Khinh Trần trừng mắt ra sức nhìn vào hấn. Ý tứ trong mắt ý rất rõ ràng: Tiểu tử người nếu như nói ra là anh em kết nghĩa, thì cứ đợi lão phu như thế nào trừng trị người!

“Ôi, vị...này chính là thầy tướng áo xanh Diệp Khinh Trần, Diệp tiên sinh, chính là lão ca ca của tôn nhi. . . là... huynh đệ kết nghĩa!” Lãng Thiên nói ra, cùng với hấn và Diệp Khinh Trần ánh mắt trao đổi qua lại, ngay lập tức khiến cho Lãng lão phu nhân hiểu sai ý . Nguyên nhân vì Lãng lão phu nhân vẫn cho là Lãng Thiên thuở nhỏ liền có một vị sư phụ thần bí “Cao nhân” , người kia thực là có khả năng thông thiên triệt địa. Nếu không có vị sư phụ thần bí của Lãng Thiên, có lẽ Lãng Phủ bây giờ sớm đã là thiên hạ của Lãng Không! Đối với Lãng Phủ cả nhà trên dưới mà nói thực là có ơn lớn! Nhưng mãi mà không thấy được người khiến Lãng lão phu nhân luôn luôn canh cánh trong lòng .

Giờ phút này thấy hai người thần sắc kì lạ, Lãng lão phu nhân đương nhiên liền nghĩ tới điều đó . Ngay lập tức thái độ càng thấy cung kính, lại cười nói: “Hóa ra đúng là Diệp tiên sinh, Diệp tiên sinh xin yên tâm. Chỉ cần Diệp tiên sinh người ở Lãng Phủ thì Lãng Phủ liền nhất định phải bảo hộ Diệp tiên sinh chu toàn! Diệp tiên sinh đối với Lãng phủ ta có đại ân, nếu như là ở Lãng phủ ta còn xảy ra ngoài ý muốn, chúng ta Lãng Gia còn có mặt mũi nào tồn tại ở trên đời?”

Đại ân? Đây là từ đâu ra? Diệp Khinh Trần hoàn toàn hồ đồ. Ta khi nào thì đối với Lãng Phủ các người có đại ân? Quay đầu nhìn về phía Lãng Thiên, Lãng Thiên đang lén lút cười, lại hướng chính mình đưa mắt ra hiệu mình không cần phủ nhận, đây là như thế nào?

“Ha ha Lão phu nhân lại là quá khách sáo rồi, nhắc tay làm mà thôi, không đáng nhắc đến .” Diệp Khinh Trần không biết nên nói sao . Đáng ghét! Chút nữa nhất định phải tìm tiểu tử này để hỏi cho rõ!

“Đối với tiên sinh chỉ là nhắc tay làm, đối với ta Lãng Gia lại là ân huệ trời cao đất rộng, là công tái tạo. Hơn nữa còn chăm sóc dạy bảo tốt đứa cháu này, lão thân xin đa tạ lần nữa.” Lãng lão phu nhân trang trọng nghiêm túc nói. Thấy Diệp Khinh Trần cũng không có phủ nhận, đối với hấn liền lại gia tăng ý kính trọng vài phần .

Ngoài cửa tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, Lãng Chiến lão gia tử giọng càng ngày càng vang lên, dường như mắt thấy đã muốn thực sự động thủ . Diệp Khinh Trần cười xấu hổ cười, nói: “Trước hết hãy đem sự tình trước cửa xử lý đã.” , rồi dẫn đầu bước đi .

Đoàn người đi vào Lãng phủ đại môn, lại càng hoảng sợ . Chỉ thấy hai lão gia đầu bạc đối diện nhau mà đứng, bên trong cửa Lãng phủ đầy tớ và vệ binh đều đã đao kiếm tuốt ra khỏi vỏ, mỗi người mặt đều lạnh lùng nghiêm nghị, sát khí đằng đằng . Những người này tất cả đều là Lãng Khiếu từ trong ngàn vạn quân tuyển chọn ra, đâu phải người thường?

Ngoài cửa, Thiên Dao Thần Binh là binh lính tinh nhuệ của Dương gia toàn thân mặc giáp trụ, sát khí rét căm căm, khoảng chừng hơn một ngàn người. Đứng phía sau Dương Không Quân là hai lão già mặc đồ trắng mặt không chút thay đổi. Ngẫu nhiên vừa mở mắt thì thần quang trong mắt bạo xạ, hiển nhiên có nội lực tu vi cực cao thâm! Phía sau Lãng lão gia tử cũng có hai gã áo đen có khí thế tao nhã, rất có phong phạm cao thủ.

Lăng Thiên nhìn buồn bực khó hiểu, nhỏ giọng hỏi: “Nãi nãi, hai gã mặc đồ đen sau lưng gia gia kia là người nào? Trước kia như thế nào chưa từng thấy?”

Lăng lão phu nhân vỗ nhẹ đầu của hắn, nói: “Hai người này là cận vệ của gia gia ngươi, mấy năm trước phụ thân ngươi mấy năm liên tục chinh chiến sa trường, gia gia ngươi liền đem hai người bọn hắn phái đến bên cạnh phụ thân ngươi; bây giờ không có chiến sự hai người bọn hắn tự nhiên trở về. Đội hình lần này của Dương gia đến không thể khinh thường. Kỳ binh này rõ ràng là tinh duệ trong tinh duệ. Chẳng lẽ Dương Không Quần thực sự muốn làm lớn chuyện cùng Lăng phủ ta dùng binh đao hay sao?”

Lăng Thiên cẩn thận nhìn thoáng qua, ha ha cười nói: “Lão già lần này tiến đến vẫn còn là phó tướng thanh thế mà thôi. Nếu như mục tiêu của hắn là Lăng Phủ của chúng ta sợ rằng đã sớm giết vào đây. Chỉ nhìn hắn vẫn còn cùng gia gia của ta cãi cọ thấy mục tiêu của hắn chỉ là Diệp tiên sinh một người mà thôi.” Trong giọng nói không có chút ý lo lắng.

“Nếu muốn từ Lăng Gia ta đem người bắt đi, Dương Không Quần hắn còn không có bản lĩnh này!” Lăng lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Xem cái long đầu quái tượng này của ta sẽ đem cái .. đầu dê của lão dê con này đánh vỡ!”

“Lão phu nhân chậm đã!” Diệp Kinh Trần chậm rãi đi đến, trên mặt thoải mái, tươi cười: “Nếu Dương Không Quần đã hướng về Diệp phủ mà đến thì Diệp phủ liền tiến lên đuổi hắn đi.”

Cũng không đợi Lăng lão phu nhân trả lời, Diệp Kinh Trần đã một bước bước ra ngoài.

Lăng lão phu nhân giật mình, liền muốn đi theo tiến lên nhưng Lăng Thiên một tay giữ chặt bà, khẽ lắc đầu, nói: “Nãi nãi an tâm xem trò hay, xem Dương Không Quần lần này như thế nào kết thúc!” Lăng lão phu nhân sắc mặt ngưng trọng, lấy âm thanh cực thấp nói: “Lần này tìm người ra tay không phải Diệp Kinh Trần sao? Chỉ nhìn bộ dáng của lão thất phu kia làm như có chứng cứ rất rõ ràng vậy. Diệp tiên sinh cùng ta Lăng Gia có đại đức, dù cho thân thủ giỏi giang nhưng song quyền nan địch tứ thủ, cần phải cẩn thận mới được!”

Lăng Thiên mặt lộ vẻ tiêu ý cười nói: “Nãi nãi đừng lo lắng. Diệp tiên sinh quả thật không phải ra tay. Tôn nhi cam đoan Dương lão đầu lần này đến quấy rối, tự nhiên sẽ thê thảm, chán nản mà về quyết không chiếm được tiên sinh chút xíu lợi nào! Ha ha, nói không chừng. Lăng Gia ta còn có thể dựa thế đứng lên, trở thành thế lực mà trong Thừa Thiên thành ngay cả Hoàng Thượng cũng không dám dễ dàng trên choker.”

Lăng lão phu nhân vẻ mặt kinh ngạc, nghi ngờ nhìn nhưng Lăng Thiên lại là mỉm cười không nói.

Bên kia, Diệp Kinh Trần đã mở miệng: “Nghe nói Dương gia chủ yếu muốn bắt lão phu? Lại không biết lão phu đây phạm tội gì, phạm pháp điều gì?”

Hắn vừa cất tiếng mọi người đều tĩnh lặng lại, ánh mắt nhìn vào nhân vật thân ở nơi đầu sóng ngọn gió. Lại không nghĩ tới hắn lại cứ như vậy nhẹ nhàng dễ dàng đứng ra như vậy!

Dương Không Quần nheo mắt lại nhìn vào hắn, cười hắc hắc: “Vô công của tiên sinh tất nhiên là giỏi giang. Lấy một địch trăm, trong nháy mắt chém giết gần một trăm tên hộ vệ, ung dung giết chết Nam Cung thế gia tam công tử Nam Cung Nhạc. Sau khi sự tình phát sinh lại không thêm chạy trốn, vẫn thoải mái lộ diện, phần dũng khí này, trái lại thật là làm Dương phủ rất bất phục!”

Quay mắt về phía Diệp Kinh Trần, Dương Không Quần biểu hiện ra mặc dù giống như vẻ mặt tự nhiên, bình tĩnh nhưng kì thực trong lòng cũng là khẩn trương không thôi. Tiếng huyết dài đêm qua làm cho các cao thủ Dương gia đều bị kinh sợ! Công lực như thế nhìn quanh đương kim thế gian có thể có mấy người? Ít nhất Dương gia không có cao thủ như thế!

Biết được hôm nay muốn tới bắt người này, mỗi người đều là một bộ dáng hào hiệp chịu chết nhưng mà cao thủ như thế không trả giá nặng thì sao có thể bắt? Huống chi, còn rất có khả năng là sau khi chính mình bên này trả giá rất cao mà người ta vẫn như cũ có bản lĩnh nghênh ngang mà đi! Mưu đồ bí mật nửa đêm, cuối cùng quyết định có hai gã vô công tới cao cùng đi ở bên cạnh Dương Không Quần. Bảo đảm cho Dương Không Quần không đến mức ở trong lúc nhất thời rơi vào trong tay địch thủ trở thành con tin; Thành ra các cao thủ cũng đều dốc toàn bộ lực lượng, đều cải trang cách ăn mặc hòa lẫn vào trong đội ngũ Thiên Dao Thần Binh. Một khi xảy ra hỗn chiến, xuất kỳ bất ý ra tay, đây là một chi kì binh!

Thầy tướng áo xanh Diệp Kinh Trần thần sắc bình tĩnh, chỉ là trong mắt thỉnh thoảng vừa hiện thần quang lộ ra vẻ vài tia khinh thường. “Dương lão gia chủ, Diệp mỗ chỉ là một người phiêu bạt giang hồ thuật sĩ đi kiếm miếng cơm, vô tình vào kinh thành, lại bị Dương gia chủ nhận định trở thành hung thủ giết người, quả nhiên là chuyện nực cười trong thiên hạ! Bất kể trộm bắt tang vật, có một số việc cũng không phải lời trẻ con răng trắng nói cái gì liền thành sự thật! Người nói Diệp mỗ là hung thủ giết người, có thể! Chỉ không biết vật chứng là gì, ai làm nhân chứng!”

149. Chương 78: Chỉ Mành Treo Chuông

Nhưng Diệp Kinh Trần lại không có nghĩ tới, bất kể là từ Thừa Thiên bên trong mà nói hay là áp lực từ bên ngoài Dương gia và Dương Không Quân đều sớm như tên đã lên dây, không bắn không được! Ở trong mắt Dương Không Quân, người dù cho lợi hại đi nữa cũng chỉ một người. Dương gia toàn lực ra tay, dù cho người thực lực cường đại chúng ta không khống chế được người thì cũng có thể làm người bị hiểm nghị là hung thủ giết người. Như vậy có thể cho nhà Nam Cung một cái công đạo — hung thủ quả thực quá mạnh mẽ, không phải chúng ta không cố gắng! Cho nên Dương Không Quân đã không thể không động thủ!

Lăng Gia làm việc rất cẩn thận, không một giọt nước nào lọt vào nên căn bản không bắt được chút nhược điểm nào cả. Dương gia bây giờ lại là loạn trong giặc ngoài không có thời gian chú ý đến Lăng Gia. Nếu cứ thực sự mặc kệ tất cả, tùy ý để cao thủ như thế gia nhập Lăng Gia, Lăng Gia có cao thủ như thế trấn thủ thì đến khi Dương gia cùng Nam Cung Thế Gia thật sự tranh đấu lẫn nhau có lẽ thực lực Lăng Gia sẽ vượt qua Dương gia. Đến lúc đó mới thật sự là cực kì không ổn! Bây giờ thật vất vả xuất hiện một cơ hội này, đúng lúc một công đôi việc. Dương Không Quân bất kể như thế nào cũng sẽ không buông tha! Chỉ như thế mới có thể đem Lăng Gia cũng kéo vào trong vùng bùn lầy này! Ít nhất không thể để cho Lăng Gia thuận lợi đón nhận ... cao thủ tuyệt đỉnh này!

Cho dù Diệp Kinh Trần võ công cao tới đâu nhưng từ đầu đến cuối chỉ là một cái giang hồ nhân sĩ. Cùng lắm chịu trả giá lớn đi nữa cũng nhất định toàn lực đem hắn bắt, đưa ánh mắt của Nam Cung thế gia dời đi thì Dương gia mới có thể có được một chút cơ hội hoãn binh lấy sức. So sánh với uy hiếp đến từ Nam Cung thế gia mà nói Dương Không Quân cho rằng đuổi bắt ông thầy tướng số trước mắt này nhất định phải trả giá rất lớn nhưng Dương gia vẫn có thể chịu được. Hoặc có thể nói là giá này không trả không được.

Đương nhiên, Dương Không Quân làm tất cả điều này chỉ vì lão không rõ ràng lắm thân phận thật sự của thầy tướng áo xanh. Nếu không tất cả sẽ phải sửa lại!

Dương Không Quân tuyệt đối không có nghĩ tới lần này đối phó Diệp Kinh Trần chính là mang lại phiền toái khủng bố gấp mười so với Nam Cung thế gia! Nếu như Dương Không Quân bây giờ biết việc này, có lẽ sẽ buồn bực đâm đầu mà chết tại chỗ!

“Ha ha ha Thầy tướng số?” Dương Không Quân cười nhạt! Kẻ ngu si mới tin! Như thế thân thủ vô cùng cao minh, nội lực siêu quần tuyệt đỉnh nhân vật võ lâm đương thời làm sao có thể là một thầy tướng số bình thường được chứ!

Diệp Kinh Trần nhủ mày, một luồng khí nghiêm nghị toát ra “Chẳng lẽ Dương gia chủ cho rằng có gì không ổn? Chẳng lẽ thầy tướng không thể tồn tại sao?” Đối với Dương Không Quân kiên nhẫn càng ngày càng là ít. Vốn là say rượu vừa mới tỉnh, Diệp Kinh Trần tâm tình đang không tốt! Sáng sớm ngày ra lại gặp chuyện bị người nghi oan, từ khi Diệp Kinh Trần tung hoành thiên hạ vài chục năm thì đây chính là lần đầu! Kể cả có hiền như tượng đất nhưng cũng có giới hạn của nó! Huống chi thân phận cao như thầy tướng áo xanh!

“Người đã là thầy tướng, vậy người không ngại vì lão phu xem một chút như thế nào?” Dương Không Quân vẻ mặt u ám; người này bây giờ đang được Lăng Gia che chở thì một khi động thủ Lăng Gia tất phải không thể khoanh tay đứng nhìn, càng kiêng kỵ hơn nữa là người này có võ công cực kì cao nên phải chia rẽ mối quan hệ của Lăng Gia cùng người này. Biện pháp tốt nhất tự nhiên chính là đem thân phận thầy tướng vạch trần. Nếu như Lăng Gia cảm giác bị người này lừa gạt tự nhiên sẽ không đếm xỉa đến nữa! Dù cho Lăng Gia vẫn muốn tham gia thì chính mình lại lợi dụng khẩu dụ của Long Tường. Như vậy đối với kế hoạch của chính mình sắp đặt là cực kì có lợi! Thậm chí còn ép buộc Lăng Gia làm người đánh trận đầu. Chính mình ngồi trên núi xem hổ đấu!

Diệp Khinh Trần mỉm cười: “Đã như vậy cũng không sao cả. Lãng lão gia chủ xin ở đây bố trí một đồng án, văn phòng tứ bảo.”

Lời ấy xuất ra làm cho bọn người Dương Không Quần cùng với Lãng Chiến Lãng lão gia tử đã ngoài ra dự đoán. Đang tranh luận lại biến thành đoán chữ xem tướng số?

Lãng lão phu nhân tỉnh lại rất nhanh, làm cho người hầu nhanh chóng chuẩn bị tất cả, chỉ thời gian uống cạn chung trà đã đủ.

Diệp Khinh Trần ở một bên bàn làm thủ thế mời Dương Không Quần nói: “Dương lão gia chủ, mời viết một chữ!”

Dương Không Quần cũng không nghĩ tới cao thủ tuyệt đỉnh lại thật muốn cùng mình đoán chữ? Nhưng bản thân đã mở miệng trước nên không thể nào quay đầu lại chỉ đành ra hiệu bên cạnh hai đại hộ pháp chú ý động tĩnh của người này, hơi có gì lạ là được phép động thủ. Dương Không Quần cũng không chậm trễ, cẩn thận đã đi tới, trên giấy Tuyên Thành tiện tay viết một chữ “Mỗi”.

Diệp Khinh Trần bỗng nhiên cười: “Mời Dương gia chủ đưa ta ra để thầy tướng ta xem rồi đoán chữ!” Đưa tay ra? Mọi người chấn kinh. Dù sao Dương Không Quần chỉ là một người chính khách, võ công tu vi thấp kém quá xa so với bậc đại hành gia võ học là thầy tướng áo xanh này. Dưới thực lực của Diệp Khinh Trần thì Dương Không Quần tựa như không biết võ công. Nếu như quả thật đưa tay lên có gì khác đem tánh mạng của mình đưa lên? Trong lúc nhất thời không khí căng thẳng hẳn.

Lúc này lại là biểu hiện ra chỗ hơn người của Dương Không Quần. Chỉ thấy sắc mặt hần khê biến liền hồi phục lại, đút tay phải đưa cho thầy tướng áo xanh! “Nghĩ tiên sinh cao nhân như thế, nhất định sẽ không làm sự tình bỉ ổi, lão phu còn gì phải sợ?”

Diệp Khinh Trần ha ha cười, nhìn về phía Dương Không Quần vừa đưa tay ra, trong một tình huống đang nghiêm túc lại nhin không được nữa cười rộ lên, mỉm cười đối với Dương Không Quần chấp tay nói: “Nơi này cho thấy chủ nhân trong nhà có chuyện mừng, chúc mừng. Chúc mừng Dương lão gia có tin vui...” Mọi người xôn xao! Trời, Cái này là trò đùa lớn quá rồi. Người cùng một quốc gia công gia, một đại lão gia nói hần có tin vui thì đối với một người đàn ông mà nói khác nào chửi vào mặt hần.

Dương gia một đám người thấy gia chủ bị nhục đã muốn phát tác!

Bất ngờ, Dương Lão Công tức Dương Không Quần lại đặc biệt không nổi giận, hần chậm rãi thu về tay phải: “Tiên sinh nói đùa, Dương mỗ tuy là già nua nhưng rốt cuộc vẫn còn là nam nhi bảy thước làm sao có thể có tin vui đây!” Hần đúng là lần đầu đối với thầy tướng áo xanh dùng giọng nói ngang hàng!

Thầy tướng áo xanh lại là cười: “Xem người giống nhau, đều là nam bên trái nữ bên phải. Chẳng lẽ gia chủ không biết? Mà chữ “Mỗi” chữ tách ra thì là một chữ nhân và một chữ mẫu, hợp thành nhân mẫu thì như thế nào không phải có thai! Cho nên bản thân chắc chắn, Dương lão gia chủ sắp tới tự nhiên tiếp nhận phu nhân mới, với lại lão gia tử già mà không già, phu nhân mới đã có dĩ nhiên có tin vui!”

Lãng lão phu nhân dường như có suy nghĩ mà nói: “Nhớ rõ tháng trước, Dương lão đầu dường như thực sự thu thêm người thiếp thứ 13.” Một bên Lãng Thiên không lớn không nhỏ cất tiếng nói: “Lão này quả là lợi hại, già như vậy rồi mà vẫn còn ‘khỏe’ thế! Quả là đáng phục, bá phúc!”

Dương gia mọi người tất cả đều cảm tức nhìn Lãng Thiên, Lãng lão phu nhân vỗ cháu trai: “Người tiểu quỷ này nói bậy bạ gì đó. Chuyện nhà đại nhân người cũng dám nói bậy, người ta có khả năng là bản lĩnh của người ta, người sao quản được!” Đây là răn dạy cháu trai sao! ?

Mà Dương Không Quần vẻ mặt lại hiện sự kinh sợ. Nếu như nói có người biết được chính mình mới tiếp nhận tiểu thiếp thì chẳng có gì lạ nhưng người này lại biết được chuyện phu nhân mới có thai lại làm Dương Không Quần cực kì kinh dị, bởi vì sự tình có thai này mình cũng chỉ là hôm trước mới biết, ngay cả Dương phủ trên dưới cũng không có người biết được việc này, chẳng lẽ người này thật sự là thầy tướng!

Dương Không Quần lần đầu lộ ra mấy phần tôn kính: “Trước lại là Dương mỗ xúc phạm tiên sinh, mời tiên sinh lại xem một lần nữa?”

Thầy tướng áo xanh vừa mỉm cười: “Chuyện nào có đáng gì, mời Dương lão lại ban một chữ!”

Dương Không Quần trong lòng suy nghĩ thay đổi thật nhanh, đề bút nơi tay, vừa viết xuống một chữ, lại là một chữ “Mỗi” .

Lăng Thiên vừa nói thầm: “Chẳng lẽ lão nhân này còn có một vợ bé nữa? Thật là lợi hại !”

Thầy tướng áo xanh lại nói: “Dương lão gia chủ mời lại đưa tay ra để ta đánh giá chữ này!”

Dương Không Quần lần này đã có kinh nghiệm, đưa lên tay trái. Sắc mặt thầy tướng áo xanh nghiêm sắc: “Vừa rồi Dương lão gia chủ viết chữ “Mỗi” kia mặc dù ngay ngắn nhưng tâm tình gia chủ kích động, không phải ý định ban đầu mà làm, vừa lấy tay phải định chữ, nhưng giải thích là nhân mẫu, khi chủ đoán chữ người có mang con vui. Nhưng gia chủ bây giờ viết chữ “Mỗi” lại là bản tâm của gia chủ, là một chữ hồi hận!

Kỳ tự long phi vu thiên,

Khí thể phi phạm,

Phục đắc thủ tương chi cổ,

Dương chủ hữu thành long chi kỳ! (dịch kinh)

Trong cực quẻ chín chín, Kháng Long Hữu Hối, kỳ huyết huyền hoàng, là một dương cương cực chí, hăng quá hoá dở”

Diệp Khinh Trần lời nói đâm trúng Dương Không Quần lớn nhất tâm sự, biến sắc, bứt ra quát to: “Nói bậy! Nhất định chắc chắn là hung phạm, người đâu, bắt lại cho ta! Chết sống bất luận!”

Lăng lão phu nhân nhẹ trách mắng: “Chậm đã! Ở trước Lăng phủ, người nào dám láo xược!” thân hình nhỏ gầy đứng dậy, có uy thế rất lớn.

Vốn đã làm bộ dạng đi vào nhưng Thiên Dao Thần Binh thấy Lăng lão phu nhân đột nhiên che ở trước mặt không nhìn được đưa mắt nhìn nhau rồi dừng lại! Lăng Thiên lại là thâm lược đầu! Dương gia Thiên Dao Thần Binh bất kể là cỡi ngựa, chiến thuật đều đã đạt, thậm chí xuất thần nhập hóa chi cảnh, chiến lực cao khiến người kinh ngạc, đã không yếu hơn binh sĩ được chính mình huấn luyện! Ở trên chiến trường gặp nhau tuyệt đối là một kinh địch mạnh nhưng ở trong kinh thành lại là trói chân trói tay, nếu như là đối lại làm Lăng Thiên chỉ huy, binh mã Lăng Phủ biệt viện chắc chắn sẽ không để ý tới trước mặt là người nào mà lập tức nghe lệnh ra tay! Người nào dám cả gan lui ra phía sau một bước, chết sẽ là chính mình! Mà Dương gia Thiên Dao Thần Binh rõ ràng khuyết thiếu sự huấn luyện ở phương diện này! Chỉ bằng vào điểm này, Lăng Thiên trong lòng liền tồn tại ý khinh thường .

“Lão phu người chậm đã, tự Dương Không Quần hấn cũng không dám ra tay với lão phu!” Diệp Khinh Trần sững sốt cười, tiến lên trước một bước .

“Không dám ra tay? Lão phu nhận Hoàng Thượng ban khẩu dụ, tới bắt hung thủ, võ công của ngươi hơn người còn thêm tội gây thị phi, tà thuyết mê hoặc dân chúng, lão phu vì sao không dám đem ngươi bắt? Ha ha ha” Dương Không Quần vẻ mặt càng ngày càng là thô bạo nhưng trong tiếng cười lại khó nén kiêng kỵ sợ hãi. Tay phải chậm rãi giơ lên, đột nhiên hạ xuống: “Giết!”

Sớm đã trận địa sẵn sàng đón quân địch Thiên Dao Thần Binh hét lớn một tiếng, “Cheng!” Gần ngàn người Bạt Dao lại chỉ phát ra một cái âm thanh chinh tề, lưỡi đao sáng như tuyết đồng thời chỉ thẳng, cảnh tượng vô cùng bắt mắt.

Diệp Khinh Trần hai mắt sáng quắc, nhìn vào Dương Không Quần, trong ánh mắt tràn đầy ý thương hại, hai tay để ở sau người, trong miệng ung dung quát: “Trời cao vô thượng, vạn lý giang sơn!”

150. Chương 79: Đầu Hổ Đuôi Rắn

Trong nháy mắt này, tất cả mọi người nảy sinh một luồng ảo giác! Trước mắt, Diệp Khinh Trần vốn tướng mạo bình thường đột nhiên bỗng dường như trở nên trang nghiêm nghiêm túc, uy nghi không ai dám xâm phạm! Tựa như núi cao sừng sững không thể xâm phạm!

“Trời cao vô thượng, vạn lý giang sơn!” Người bình thường đều ngẩn ra, không rõ ông thầy tướng số này ở thời khắc mấu chốt này nói ra tám chữ, rốt cuộc có ý gì?

Tám chữ này vào trong lỗ tai Dương Không Quần, ngay lập tức Dương Không Quần thấy như sét đánh bên tai, đầu văng mắt hoa, thân thể rung động như muốn ngã xuống!

“Dừng tay! ! Mau dừng tay! !” Âm thanh vội vàng bồi rối lấp bắp vang lên khiến mọi người quay đầu nhìn lại về nơi phát ra mệnh lệnh này dĩ nhiên là Dương Không Quần dương lão gia chủ mới vừa rồi oai nghiêm là thế, vậy mà giờ phút này ánh mắt sốt ruột, đầu đầy mồ hôi, dường như gặp phải chuyện gì kinh khủng không thể tưởng tượng nổi, không thể kháng cự được vậy!

Vài thanh đao trong tay mấy binh lính đầu tiên xông tới quá nhanh gần như đã đụng phải thầy tướng áo xanh không hề có ý né tránh, đột nhiên nghe được mệnh lệnh Dương Không Quần truyền đến, không kịp thu thế, đao hướng dưới đất ra sức chém xuống, đao cùng đá xanh trên mặt đất va chạm tóe lửa, mới miễn cưỡng đem thế đi dừng lại.

Lăng lão phu nhân giương miệng, nhìn vào bóng lưng Diệp Kinh Trần, một bộ hình dáng kinh ngạc quá độ! “Trời cao vô thượng, vạn lý giang sơn” tám chữ này cho bà rung động không hề ít hơn so với Dương Không Quần!

“Ôi, hóa ra, tôn giá chính là Hôm nay sự tình, thật sự là không dám xúc phạm tôn giá . Lấy tôn giá tính tình, đó là quyết định không có khả năng làm ra Ôi, ha ha” Dương Không Quần nói năng lộn xộn cười gượng hai tiếng, “Hôm nay Dương mạo xúc phạm tôn giá, vạn lần mong tôn giá bề trên rộng lượng, độ lượng rộng rãi tha thứ, nghìn vạn lần không nên để ở trong lòng. Ngày sau, một mình Không Quần tự đến nhà tạ tội!”

Diệp Kinh Trần lạnh mặt, nói: “Đến nhà tạ tội, cũng không cần! Chỉ là Dương gia chủ loại hành vi tự dưng nghi oan người tốt như lần này tốt nhất là nên bớt một ít đi. Nếu như là không may phạm đến người khác chỉ sợ sẽ không dễ nói chuyện như Diệp mạo vậy!”

“Vâng! Vâng!” Dương Không Quần đầu đầy mồ hôi ròng ròng, nói :“Tôn giá dạy bảo rất đúng! Không Quần lần này làm việc quả thật quá mức cần rồi, Không Quần xin rút lui.” Lại khom người thi lễ thật thấp.

Tất cả mọi người không hiểu chút nào. Vị Dương gia gia chủ này rốt cuộc là bị sao vậy? Rầm rộ sôi nổi mà đến nhưng sau khi nghe thấy người khác nói ra tám chữ khó hiểu, đã muốn hành quân lặng lẽ mà đi!

Dương Không Quần lùi vài bước, vung tay lên, nói: “Rút lui , hồi phủ!” Xa xa vừa hướng Diệp Kinh Trần cúi người hành lễ, lúc này mới đi .

Chỉ một thoáng, trước cửa Lăng phủ là một khoảng không trống rỗng, đã không còn thấy bóng người Dương gia nào!

Đám người Lăng Gia, Ngọc Gia đều quay đầu mở to mắt nhìn về phía Diệp Kinh Trần, vẻ mặt khác nhau

Dương Không Quần một mạch đánh ngựa hồi phủ không nói được một lời . Mặt như đáy nồi! Mơ hồ từ trong ánh mắt còn lộ ra một chút vẻ hoang mang .

Rốt cuộc trở lại Dương gia! Dương Không Quần vứt dây cương vội vội vàng vàng liền đi vào sân sau. Đối với ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của mọi người hắn làm như không thấy .

Đám người Dương Lôi, Dương Chính hộ tống vào thấy Dương Không Quần đang râu rĩ ngồi ở ghế thái sư cau mày, vẻ mặt cực kỳ không tốt. Dường như so với ngày đó nghe được tin Nam Cung Nhạc chết càng khó coi hơn. Cảm thấy như hần sắp bùng nổ, không nhận được đều là rút cổ lui lại. Vốn muốn buột miệng mà hỏi ra nghi vấn cũng ‘ực’ một tiếng nuốt trở vào .

“Dương Lôi, người nhanh phái người tiến cung . Thông báo Hoàng hậu nương nương xem việc Lăng quý phi có thai nặng có tính toán gì không? Sau khi đã hỏi. Lập tức báo cáo!” Dương Không Quần thật vất vả ngừng lại tâm tình, mở miệng phân phó .

“A? Lăng quý phi có thai?” Tại chỗ Dương gia mọi người ngay lập tức đều là chấn động! Ai cũng biết, việc này có thể đối với Dương gia mang đến rất nhiều nguy cơ!

Dương Lô không dám thất lễ, quay người ra phòng, vội vội vàng vàng mà đi .

Dương Chính im lặng đứng ở phía sau Dương Không Quân không nói một lời. Chỉ là duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve bả vai Dương Không Quân. Hẳn biết Dương Không Quân cần nhất lúc này chính là buông lỏng!

Bất kể vừa rồi ở Lăng Gia vì sao mà lui, Dương Chính tin tưởng Dương Không Quân tất nhiên là bởi vì gặp phải cái gì đó, thậm chí chuyện nghiêm trọng đến nỗi toàn bộ Dương gia đều không thể nào kháng cự. Hoặc là có nhân vật tuyệt thế nào đó xuất hiện. Nếu không Dương Không Quân luôn luôn trấn định như thái sơn tuyệt đối sẽ không vì vậy mà thất thủ! Mà cái vấn đề mấu chốt này gần như có thể chắc chắn ở trên người thầy tướng áo xanh kia, cùng với tám chữ không hiểu ra sao kia!

Dương Không Quân nhắm mắt lại, trên mặt tràn đầy một vẻ mỗi mệ, chuyển ánh mắt về phía thân tín mà chính mình hoàn toàn có thể tin nhiệm, nhẹ nhàng nói: “Dương Chính, ngươi là thân tín của lão phu vì sao không hỏi ta tại sao rút lui?”

Dương Chính an tĩnh hồi đáp: “Gia chủ muốn lui tự nhiên gia chủ có đạo lý, thuộc hạ chỉ là tuân theo gia chủ mệnh lệnh là tốt rồi, không cần hỏi nhiều như vậy .”

Trong mắt Dương Không Quân loé ra vẻ tán thưởng, thở dài nói: “Lần này, thật đúng là đâm đầu vào tổ ong vò vẽ! Thầy tướng kia chính là người của Vô Thượng Thiên! Ôi!”

Dương Chính nét mặt rõ ràng cảm thấy thần sắc lẩn lộn, lẩm bẩm nói: “Vô Thượng Thiên? Đó là cái gì!”

Dương Không Quân lắc lắc đầu, vẻ mặt thất vọng, nói: “Chỉ có thể nói Vô Thượng Thiên thế lực thực sự cao nhất tồn tại trên thế giới này! Ôi, không nói nữa, ngày mai chuẩn bị cho ta một phần hậu lễ, ta cần phải tự mình đi tới Lăng phủ tạ lỗi .”

Vào lúc này, trên gương mặt nhiều năm không thay đổi của Dương Không Quân lộ ra vẻ sợ hãi! Thấy rõ thân phận chân chính của Diệp Kinh Trần đối với Dương Không Quân chấn động mãnh liệt biết bao nhiêu. Thấy Dương Không Quân không có ý nói tiếp chủ đề này, Dương Chính thông minh chỉ cần thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt của hắn liền không nói đến nữa. Chỉ hỏi: “Gia chủ, vậy chúng ta nên đối phó với việc Lăng phi mang thai như thế nào?”

Dương Không Quân đứng dậy, thông thả đi hai bước, trên mặt rõ ràng vẻ hung ác: “Đứa bé này bất kể là nam hay là nữ ta cũng sẽ không cho phép nó đến trên thế giới này đến! Nhất định phải nhanh chóng diệt trừ!”

Dương Chính gật gật đầu!

Đại nội - hoàng hậu tắm cung .

Hoàng hậu Dương Tuyết một cước đem bàn trà trước mặt đá tung .Nguyên bốn trên khuôn mặt xinh xắn bỗng xuất hiện sự dữ tợn: “Không! Ta không cho phép! Ai cũng không có thể đến lấy đi địa vị ta bảo vệ mười tám năm! Bất kể là ai!” Nàng thở hổn hển, trong mắt càng đậm vẻ hung ác!

Bốn phía bừa bộn, lại không có một cung nữ ở bên người nàng, hiển nhiên Dương Tuyết sớm đã đuổi các nàng lui ra xa. Dương Tuyết phát tiết một hồi, tắm cung hoàng hậu vốn xa hoa vô cùng đã biến thành thê thảm như đồng đổ rác! Trong mắt thần sắc cũng càng ngày càng kiên định, càng ngày càng oán độc: “Người đâu! Nhanh triệu Tô thái y lập tức tiến cung!”

Hoàng hậu Dương Tuyết cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Cùng một lúc đó tại Lăng Phủ biệt viện. Bầu trời tối đen, từng con điều hâu bay nhanh như tia chớp màu đen qua lại không ngừng! Tin tức khắp mọi nơi liền từ trên người điều hâu mang theo trở về .

Lăng Lục, Lăng Thất, Lăng Bát, Lăng Cửu bốn người mở ra tin tức ở trước mắt mình, trên mặt mỗi người đều trầm trọng vô cùng. Đột nhiên bốn người đồng thời từ mỗi phòng đẩy cửa đi ra! Mỗi người đều mang bộ dáng vội vã. Bỗng nhiên nhìn thấy ba vị huynh đệ khác cùng đi ra như chính mình đều giết mình vô cùng. Nhưng rất nhanh đã phản ứng lại nhìn nhau cười, không khí khẩn trương ngay lập tức một trận buông lỏng .

Lăng Thất nhìn vào ba người khác, dẫn đầu đưa ra một vấn đề: “Ai đi thông báo công tử?”

Ba người cùng trầm lặng!

Mỗi người đều muốn đi, mỗi người đều cho là tình báo trong tay mình nhất định phải tự mình báo cáo lên cho công tử. Trầm lặng sau một lát, bốn người không bàn mà đồng thời mở miệng lên giọng nói: “Ta đi!”

Nhân tình bốn người nhìn vào ba người khác, trong ánh mắt bạo xuất ra ánh lửa!

“Mấy người các ngươi ai cũng không cần đi ! Các ngươi đem tin tức quan trọng cần bẩm báo nói cho ta biết, do ta đi!” Một cái âm thanh bằng hàn thấu xương vang lên! Một hắc y nhân tựa như âm hồn trong trời đêm đột nhiên thoáng hiện, im hơi lặng tiếng xuất hiện ở trước mặt bốn người .

“Kiếm ca!” Bốn người đều hành lễ, trên vẻ mặt lộ vẻ kính trọng!

Ở trong lòng bọn họ, trên thế giới này, ngoài công tử Lăng Thiên là thiên thần tồn tại ra thì Lăng Kiếm lại là một người làm cho bọn họ vừa kính vừa sợ!

Đợi đến khi nghe xong bốn người báo cáo, Lăng Kiếm lạnh lùng nhìn bốn người liếc mắt, nói: “Bốn người các ngươi đợi ở chỗ này. Chờ ta trở lại sẽ huấn luyện đặc biệt cho các ngươi. Ta nhìn các ngươi mấy ngày nay quá mức ở thư thái, cái bụng nhỏ cũng muốn to lên.” Cũng không đợi bốn người bọn họ trả lời, Lăng Kiếm thân thể thoáng một cái, đã ở ngoài mấy trượng, lại thoáng cái nữa đã hoàn toàn mất đi tung tích .

Huấn luyện đặc biệt! Bốn người ngây người ngay lập tức! Đưa mắt nhìn nhau: Đây là nhân rồi ngồi trong nhà lại bị họa từ trên trời rơi xuống! Mỗi người nhìn thân thể đối phương với những vết sẹo không có tiêu chuẩn gì. Đáng người gầy, mấy ngày nay thức đêm đỏ bừng cặp mắt, khóc không ra nước mắt! Rất lâu, mới như ở trong mộng tỉnh kêu thảm một tiếng: Trời ă..

Trăm phương ngàn kế, thật vất vả thoát khỏi thiên ân vạn tạ của Lăng lão phu nhân cùng với Lăng lão thái gia đây nhiệt tình. Diệp Kinh Trần trốn vào tiểu viện của Lăng Thiên. Quả thực lão phu nhân, lão gia tử nhiệt tình quá dữ dội! Nhưng thật ra chuyện này cũng khó trách, Lăng lão phu nhân đã đem công lao Lăng Thiên từ trước giờ toàn bộ tất cả đặt trên đầu Diệp Kinh Trần! Đưa Diệp Kinh Trần nâng đến trên trời! Cái này không thể không làm cho Diệp Kinh Trần trên mặt đỏ mồ hôi.

Còn nói Lăng lão gia tử vì sao nhiệt tình như vậy? Người không thấy Diệp tiên sinh nói mấy câu đã đuổi chạy Dương lão đầu. Đây là tiêu chuẩn gì? Lại nói, với thân phận đặc biệt của Diệp Kinh Trần cũng đáng được Lăng Gia như thế tiếp đãi! Hai vợ chồng Lăng lão gia tử đều là người nắm quyền một trong tám đại thế gia đương nhiên là có tư cách tiếp xúc đến một ít tin tức đỉnh phong. Vô Thượng Thiên là một tồn tại đỉnh phong trên thế giới này!

151. Chương 80: Phong Vân Dũng Động

Lăng Thiên nhìn thấy vị lão ca ca này chật vật như vậy chạy trốn đến đây vừa giật mình vừa buồn cười. Vội vàng hỏi chuyện gì xảy ra .

Diệp Kinh Trần lắc đầu cười khổ nói: “Huynh đệ, Lăng Phủ của người lão ca ca ta ở lại không nổi rồi. Lão ca ca ta ở nơi này uống chút rượu cũng không phải uống không, tất cả đều do một mình ta gánh ! Điều này rõ ràng không muốn cho ta sống mà. Tiểu tử người thật ngoan độc!”

Lăng Thiên cười ha ha, nói: “Ai bảo huynh là lão ca ca ta đây? Người khác muốn gánh tiểu đệ còn không vui đó! Lại nói, ngoài lão ca ca có mấy người còn có thể gánh được tốt hơn đây? !”

Diệp Kinh Trần lắc đầu cười thở dài: “Tuy nhiên, lão ca ca ta cũng nên đi .” Khi nói những lời này, vẻ mặt rất nghiêm trang .

Lăng Thiên giật mình, nói: “Ta mặc dù không có hỏi lão ca ca đến Thừa Thiên rốt cuộc vì chuyện gì nhưng cũng biết lão ca sau khi đến đây còn chưa làm gì thì sao giờ lại muốn đi?”

Diệp Kinh Trần cười lớn nói: “Chưa làm cái gì? Không phải nhận thức một cái tiểu huynh đệ sao?” Vừa nói cười: “Lần này lão đến Thừa Thiên chính là cảm giác được lần này các phương thế lực đều ở Thừa Thiên hội tụ. Xem ra là có chuyện náo nhiệt lớn nên mới đến xem. Không nghĩ tới lại gặp chuyện của tiểu

tử người thành ra vẫn còn ở đây; Cục diện hiện tại mà nói thì thân phận của lão ca bị tiết lộ rồi nên không thể ở tại chỗ này, chỉ muốn tránh ra xa là tốt rồi.”

Diệp Kinh Trần mặc dù không có nói rõ vì sao không nên ở tại chỗ này nhưng trong lòng Lăng Thiên trong lòng lại là hiểu rõ. Nếu nói Phong Vân Bát Phương hội Thừa Thiên chính là một cái âm mưu của chính mình. Như vậy, mục đích ban đầu của Diệp Kinh Trần đến đây chính là phá hỏng cái âm mưu này nhưng bây giờ hai người lại kết thành huynh đệ. Diệp Kinh Trần không thể xấu hổ đi phá hỏng chuyện của Lăng Thiên nhưng khi Lăng Thiên đang tiến hành kế hoạch lại khó tránh khỏi phải tiến hành một ít thủ đoạn. Nếu như Diệp Kinh Trần vẫn còn ở lại sẽ khó lựa chọn vô cùng. Cho nên Diệp Kinh Trần không có cách nào khác đành phải lựa chọn đi khỏi đây coi như để thuận lợi làm việc của mình!

Lăng Thiên trong lòng cảm động, nhin không được nói: “Lão ca ca cho dù ở tại chỗ này cũng không sao cả, sao có thể vì huynh đệ lại vứt đi một đời thanh danh của lão ca ca?”

Diệp Kinh Trần ha ha cười to, vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Không có gì danh hay không danh . Nếu như là huynh đệ người là đại gian đại ác đồ cho dù cùng lão ca ca có quan hệ thân cận lão ca ca khi ra tay cũng không lưu tình chút nào. Chỉ là lão ca ca tự tin đôi mắt này còn nhìn không sai người. Huynh đệ người có khát vọng, có hùng tâm, có dã tâm nhưng nhân phẩm vẫn là không xấu. Từ xưa đến nay thánh hiền đều cô đơn tịch mịch, chỉ có ảm giả lưu lại kỳ danh. Phẩm rượu tốt, nhân phẩm nhất định không sai! Cái này là không lừa được người!” Lăng Thiên đỏ mặt hỏi. Vậy cũng được sao?

Nói xong, Diệp Kinh Trần liếc nhìn Lăng Thiên một cái thật sâu nói: “Đại lực không thống nhất. Loạn lạc cũng đã không có cách nào ngừng. Nếu là thật sự có thể có một vị tài trí mưu lược kiệt xuất Quân Chủ chấm dứt tất cả điều này, trái lại có khi là một việc tốt đẹp không chừng.”

Lăng Thiên cười lớn: “Lão ca ca nói rất đúng. Chỉ có thống nhất mới có khả năng triệt để tiêu diệt chiến tranh, khiến cho khắp thiên hạ các dân chúng đều có cuộc sống qua ngày tốt lành .”

Ánh mắt Diệp Kinh Trần sáng lên: “Không sai! Nhưng thực hiện cái mục tiêu này không dễ dàng gì.”

Lăng Thiên mỉm cười. Diệp Kinh Trần lại cười lớn vỗ vỗ bả vai hắn: “Huynh đệ có hùng tâm cũng không thể đặt bản thân ở một cái Thừa Thiên nhỏ bé này được. Thiên hạ vẫn còn rất lớn, người còn có thời gian nên cần phải đi khắp nơi.”

Lăng Thiên mắt chớp một cái, cười hắc hắc nói: “Đó là tự nhiên.” Trong lòng thầm cảm kích, biết Diệp Kinh Trần nhắc nhở chính mình cần phải ra ngoài du lịch một lần, đối với bản thân tương lai sẽ có chỗ trợ giúp. Đồng thời Diệp Kinh Trần còn mật mờ nói một câu người còn có thời gian. Nói cách khác, theo phán đoán của Diệp Kinh Trần đại lực này tạm thời vẫn còn sẽ không có chiến sự.

Nên biết thầy tướng áo xanh Diệp Kinh Trần là nhân vật nào! Quả nhiên là ” thiết khẩu trực đoạn, tuyệt vô sơ lậu” ! Hắn phán đoán làm sao có thể sai? Huống chi điều này cũng vừa vặn trùng hợp với phán đoán trong lòng Lăng Thiên. Có thể không nói là anh hùng gặp anh hùng được sao?

Diệp Kinh Trần cười lớn, thân thể bay lên giữa không trung rồi đột nhiên dùng một tư thế quỷ dị, chân ở trên đầu chỉ xuống đất ôm quyền: “Huynh đệ, cáo từ !”

Huýt một tiếng, một miếng vải trắng bay lên không trung như một mảnh pháo hoa nổ rộ giữa trời đêm.

Lăng Thiên hét lớn: “Lăng Thần!”

Trong phòng Lăng Thần phối hợp với Lăng Thiên vô cùng ăn ý, sớm đem một vò rượu nhỏ quăng đi ra . Lăng Thiên tay phải một vòng tạo ra một chấn động đem vò rượu kia quay tròn liên hướng Diệp Kinh Trần bóng dáng sắp sửa tan biến bay đi. Giữa trời truyền đến Diệp Kinh Trần thở dài một tiếng, một khối ánh sáng bạc long lanh như tia chớp hướng Lăng Thiên bay tới. Giọng Diệp Kinh Trần vang vọng từ phía xa truyền đến, thậm chí nhỏ đến mức khó có thể nghe: “Trời cao vô thượng, nhân sinh như mộng, huynh đệ trần trọng! Sau này còn gặp lại”

Lăng Thiên duỗi một cái tay đem ánh sáng bạc kia nắm lấy. Ngẩng đầu nhìn lại thì bóng dáng của Diệp Kinh Trần đã đi mất.

Cúi đầu nhìn xuống liền thấy đây là một cái lệnh bài không biết được làm từ chất liệu gì nhưng lại phát ra ánh sáng bạc long lanh, cầm ở trong tay nhẹ飘飘 như không có gì. Trên mặt có khắc bốn chữ khêu léo: Nhân sinh như mộng! Mặt sau lại như vẽ giang sơn đồ. Đây là...?

Lăng Thần lẳng lẳng đi đến phía sau hắn, nói: “Công tử, Lăng Kiếm đến .”

Lăng Thiên trong tay vuốt vuốt khối ngọc bài long lanh, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Có tin tức ?”

Lăng Thần mỉm cười: “Rất nhiều!”

Lăng Thiên dửng dưng cười : “Cuối cùng muốn bắt đầu sao? Thực sự rất mong đợi.” Vung ống tay áo lên tiến vào nhà.

Biểu tình trên mặt Lăng kiếm có chút kích động: “Công tử! Có tin tức. Không có gì ngoại lệ. Vài thế lực lớn cũng đã phái người đến Thừa Thiên. Bất kỳ nơi nào cũng phải đến lực lượng mạnh mẽ.”

“Ồ? Đây là chuyện chúng ta dự đoán trước. Lăng Kiếm, cuối cùng đã có cơ hội cùng đương thời cao thủ so chiêu. Khó trách người hưng phấn như vậy . Chỉ là không thể khinh thường bất kỳ đối thủ nào . Tuy nhiên hôm nay người lại là trở về muộn. Ngày hôm qua ta nhận một tuyệt thế cao thủ người chưa từng gặp qua làm huynh trưởng. Trong giang hồ, ngọa hổ tàng long, kỳ nhân dị sĩ tầng tầng lớp lớp tuyệt đối không thể coi thường thiên hạ anh hùng, nhớ kĩ nhớ kĩ!” Câu nói đầu tiên của Lăng Thiên đã nói ra tâm tư của Lăng Kiếm!

Gương mặt Lăng kiếm hơi nóng lên. Lăng Thần ở một cười nói: “Tiểu Kiếm Kiếm mỗi lần đều như vậy. Nghe được chém chém giết giết sẽ hưng phấn, hi hi .”

Lăng Kiếm trợn mắt nhìn, cô gái nhỏ cũng dám bảo ta Tiểu Kiếm Kiếm? ! Lăng Thần trừng mắt lại không yếu thế chút nào. Nàng không phải là đám người Lăng Tam, nếu như nói thủ hạ của Lăng Thiên có ai không sợ Lăng Kiếm cũng chỉ mình Lăng Thần mà thôi!

“Ngọc Gia không phái người tới sao?” Lăng Thiên đã xem hết tất cả tin tức nhưng lại không có phát hiện có tin tức của Ngọc Gia. Nhú nhú mày hỏi.

“Dạ, nghe nói trong khoảng thời gian này Ngọc Gia đặc biệt im lặng, không có tin tức gì truyền ra . Hoặc là người bọn họ đã đến, chỉ là hành tung càng thần bí, người chúng ta không tìm hiểu được mà thôi.” Lăng Kiếm cũng có chút kỳ quái, lần này gần như toàn bộ những thế lực đứng đầu đại lục đều đến một vùng nước đục này thì như thế nào lại thiếu đi một Ngọc Gia quan trọng nhất này?

Lăng Thiên cúi đầu lẳng im lặng suy nghĩ một lát nhưng không hiểu được liền lắc đầu mở một trang giấy khác: “Tin tức của Nam Cung thế gia như thế nào? Lăng Kiếm, có hay không cảm thấy trong đó dường như có một vài điều không đúng?”

Lăng kiếm suy nghĩ một chút liền nói: “Nam Cung thế gia lần này đến khoảng ba trăm người. Có đệ đệ của gia chủ Nam Cung Thiên Long - Nam Cung Thiên Hổ dẫn đầu. Ngược lại không phát hiện có cái gì không đúng. Bất quá ba trăm người này có thân thủ không tệ .”

“Ngốc!” Lăng Thiên quát mắng một câu: “Ta hỏi người, Nam Cung Thiên Hổ kia là một người như thế nào?”

Thấy Lăng Kiếm có một ít lắp bắp đáp không được, Lăng Thần hiểu rõ liền trả lời: “Nam Cung Thiên Hổ là thân đệ đệ của Nam Cung Thiên Long. Là nhân vật số hai của Nam Cung thế gia. Võ công cao cường, kiếm pháp càng hơn người. Tu vi Kiếm Thần Quyết chỉ hơi dưới huynh trưởng. Là nhất lưu cao thủ đương thời. Sử dụng kiếm bản rộng, lực lớn vô cùng nhưng tính tình hẩn nóng nảy không hề tâm cơ, xưa nay thô bạo hung hăng càn quấy, dưới mắt không có ai; càng kiếm tham dâm háo sắc, cho nên”

Lăng Thiên giương một tay lên, ngăn cản Lăng Thần, nói: “Nếu như người là Nam Cung Thiên Long. Con trai ruột chính mình bị giết, những dòng âm lưu bắt đầu rung chuyển thì sẽ làm gì? Có thể phái một tên mãng phu tiến đến chủ trì đại cục không?”

Lăng Kiếm như tỉnh mộng nói: “Đương nhiên sẽ không! Mãng phu như vậy chủ trì đại cục chỉ sẽ cho khiến cho bản thân thua thiệt hoặc là làm vật hi sinh cho người khác. Vậy... ý Công tử, Nam Cung thế gia phái Nam Cung Thiên Hổ tiến đến mục đích , chỉ là một cái nguy trang?”

“Ha ha” Lăng Thiên lạnh lùng cười, “Nam Cung Thiên Long cho rằng người khác toàn kẻ ngu si! Nam Cung Thiên Hồ nếu như chỉ là một vỏ ngụy trang vậy với cái tính tình người này Nam Cung thế gia còn có người gì có thể áp chế được hắn? Giờ phút này Thừa Thiên liên quan đến thiên hạ xu thế chung, con trai Nam Cung Thiên Long vừa chết ở nơi này mà hắn cứ như vậy đứng bên ngoài sao?”

” Ý công tử là Nam Cung Thiên Long tự mình đến ?” Một bên Lăng Thần sau một lúc lặng im suy nghĩ nói từng chữ.

152. Chương 81: Nam Cung Đến

“Lý do ngu ngốc!” Lăng Thiên cười một tiếng giễu cợt: ” Nhưng mà lý do ngu ngốc này lại rất tốt...”

“Lý do của sứ giả của hai quốc gia Tây Hàn và Đông Triệu phái đến lại không biết nên khóc hay cười. Bọn họ nói là đến phúng viếng Nam Cung Nhạc. Nam Cung Nhạc khi nào lại trở thành một nhân vật nổi tiếng như vậy?” Về mặt của Lăng Kiếm ngày càng đặc sắc làm cho Lăng Thần cất tiếng cười khúc khích.

“Ồ!” Trên mặt Lăng Thiên vặn vẹo một chút rồi cũng nở nụ cười: “Thật nghĩ không ra Nam Cung Nhạc lại có mặt mũi lớn như thế. Bội phục...”

Hắn không phải là bội phục mặt mũi Nam Cung Nhạc lớn mà là bội phục da mặt của Tây Hàn và Đông Triệu quá dày đi.

Tùy tiện chọn một cái lý do gì cũng mạnh hơn cái lý do ‘củ chuối’ kia cả trăm lần nhưng hai quốc gia này lại chọn một lý do khiến cho người ta ác tâm nhất. Không để Thừa Thiên vào mắt và trong đó còn có địch ý rất đậm.

“Mẹ!” Lăng Thiên hung hăng: “Phúng viếng Nam Cung Nhạc sao không đi Nam Trịnh đi? Nam Cung Nhạc chỉ chết ở Thừa Thiên mà thôi. Coi như chôn ở Thừa Thiên cũng chỉ là một gò đất thôi. Hai quốc gia Tây Hàn với Đông Triệu thật là cuồng vọng! Xem ra đã tâm bọn họ không nhỏ mà. Không cho bọn họ chút giáo huấn thì sợ rằng họ sẽ làm loạn khắp nơi”.

“Bắc Ngụy, Mạnh Ly Ca... Ha ha ha, người tới dĩ nhiên là hắn...” Lăng Thiên đột nhiên nghĩ đến người nào liền cười to.

Lăng Thần tò mò: “Công tử. Mạnh Ly Ca này chẳng lẽ công tử quen biết? Lại là một nhất lưu nhân vật như Diệp tiên sinh?”

Lăng Thiên cười nói: “Thần nhi. Nàng quá xem trọng Mạnh Ly Ca rồi. Nhân vật nhất lưu như Diệp lão ca hiện tại có được bao nhiêu người? Nhưng Mạnh Ly Ca cũng có thể xem như là một nhân vật có tiếng. Không chỉ có trí mưu xuất chúng, thần cơ diệu toán, hắn còn được xưng là tung hoành danh gia. Hơn nữa Mạnh Ly Ca lại là sư đệ của Tần đại tiên sinh, hai người là đồng môn và cũng là môn hạ của đại nho Khúc Tiên Thanh”.

Lăng Kiếm và Lăng Thần ồ một tiếng thật dài.

Lăng Thiên ngẩng đầu nhìn trời như đang quyết định điều gì, thần sắc trên mặt bất định. Cuối cùng hắn cười một tiếng: “Thôi. Thuận theo tự nhiên vậy!”

Lăng Kiếm và Lăng Thần nhìn nhau không hiểu gì. Lăng Thiên hỏi tiếp: “Lăng Kiếm! Những đạo nhân mã này còn cách Thừa Thiên xa không?”

Lăng Kiếm suy nghĩ một chút: “Bắc Ngụy Mạnh Ly Ca sợ rằng đã vào trong thành rồi. Những đại biểu các gia tộc khác có thể là tối nay hoặc trễ nhất là ngày mai đã đến đông đủ”.

“Mạnh Ly Ca đã đến Thừa Thiên?” Lăng Thiên kinh ngạc: “Nam Cung Thế Gia cùng với Bắc Ngụy cách Thừa Thiên chúng ta không khác nhau bao nhiêu mà tại sao con của Nam Cung Thế Gia chết mà Bắc Ngụy lại tích cực như vậy? Mạnh Ly Ca đến trước một bước? Việc này không đúng! Không thích hợp chút nào cả! Lăng Kiếm đi tra kỹ việc này, nhanh lên!”

Bản thân Lăng Thiên cảm giác được hành động của Bắc Ngụy có chút bất thường. Vô luận tin tức nhanh như thế nào đi nữa Bắc Ngụy cũng không thể đến trước Nam Cung Thế Gia. Nhưng hiện tại Bắc Ngụy đã đến trước một bước đó thôi?

Chuyện này có chút khác thường! Trong đây tất nhiên là có lý do khác tồn tại.

“Liên lạc cho Cuồng Phong Bang: Toàn bang xuất ra điều tra những đội nhân mã vào kinh trong các ngày tới. Bất kỳ tin tức gì cũng phải tra cho rõ. Không được bỏ qua bất kỳ điều gì” Trong khi nói những lời này thì ngữ điệu của Lăng Thiên rất nặng. Khẳng định như đinh chém sắt, không chừa chút đường lui nào. Lăng Kiếm hiểu rõ ngữ khí này của Lăng Thiên đại biểu cho điều gì nên hẩn vội vàng khom người đáp ứng.

Lăng Thiên chấp tay sau lưng đi lại trong phòng vài vòng. Đột nhiên nghĩ đến vấn đề gì liền xoay người lại: “Lăng Thần. Ngọc Gia Tiểu công chúa đâu rồi?”

“Nàng nói là đi đến nhà Vệ đại nhân đi. Nghe nói là chỉ vì Vệ Huyền Huyền đến nhà ta nhiều lần nhưng đều bị Vệ phu nhân cấm không cho ra ngoài” Lăng Thần vừa trả lời vừa nhìn Lăng Thiên cười ranh mãnh.

Ách! Lăng Thiên trợn mắt. Thật lâu mới nói: “Nổi danh cũng mệt mà!”

Lăng Thần cười rộ lên, Lăng Kiếm đứng một bên cũng mỉm cười theo.

Hoàng hôn buông xuống, ánh mây đầy trời.

Xa xa ngoài cửa thành Nam Thừa Thiên đột nhiên xuất hiện bụi mù, tiếng vó ngựa như sấm rền cuốn cát vàng bay khắp bầu trời. Một đội kỵ sĩ mặc đồ đen cưỡi ngựa đen như u linh từ địa ngục xuất hiện bên ngoài Thừa Thiên Thành.

Người đi đầu tiên giương tay phải lên lập tức những người phía sau đều dừng lại, động tác nhịp nhàng không có bất kỳ cử động dư thừa nào. Điều này cho thấy kỷ luật của đội kỵ sĩ này thật nghiêm khắc. Nhưng cho dù động tác chỉnh tề như vậy cũng không thể tránh được bụi mù bay khắp nơi khiến cho bốn phía đội kỵ sĩ này như những cơn sóng biển thật lớn.

Dương Lôi, Dương Chánh sớm đã đứng đợi thật lâu ở cửa thành, vẻ mặt hai người mỉm cười ôm quyền hành lễ từ xa: “Nam Cung Nhị Gia từ xa đến. Thừa Thiên Dương Gia sớm đã đợi rất lâu mà không thể tiếp đón từ xa mong Nhị gia thứ lỗi”.

Người đi đầu phất tay dừng đội ngũ lại là một người có gương mặt ngăm đen, mày rậm mắt to, hàng râu quai nón, cơ bắp trên mặt cứng rắn, vẻ mặt hung ác cầm trong tay một cây roi ngựa từ xa xa nhìn lại như một con tinh tinh đen đang ngồi chồm hổm trên ngựa.

Chỉ thấy hẩn ngồi yên trên ngựa dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn xuống: “Dương Không Quân đâu? Sao hẩn không ra nghênh đón? Xem thường ta sao?” Ngữ khí tràn đầy chất vấn, sự bất mãn trong đó khó nói thành lời như đối với việc Dương gia chủ không đến nghênh đón rất tức giận.

Sắc mặt Dương Lôi cứng đờ! Tức cười! Nam Cung Thế Gia các người từ xa đến Thừa Thiên thì chính là khách, ta là Dương Gia Đại Công Tử, Dương Chánh tuy là nô bộc nhưng cũng là tâm phúc của cha ta. Hai người chúng ta tự thân ra đón đã cho các người mặt mũi lớn lắm rồi mà còn vô lễ như thế. Trong lòng nghĩ vậy nên hẩn muốn phát tác tại chỗ.

Dương Chánh vội vàng tiến lên một bước cười bồi: “Gia chủ đang điều động mọi người trong gia tộc truy bắt hung thủ ám sát Nam Cung Nhạc công tử nên đã không thể phân thân ra được. Mong Nhị gia thứ lỗi.” Vừa nói vừa đánh một ánh mắt sang Dương Lôi bảo hẩn không nên vọng động.

“Ha ha ha. Đuổi bắt hung thủ? Thật là nực cười mà!” Nam Cung Thiên Hổ cười lớn: “Dương Gia các người có thể bắt được hung thủ thì mới lạ đó!” Ý tứ trong lời nói này rất rõ ràng: Dương Gia các người mới là hung thủ thì cần gì giả mù giả câm chi vậy?

Dương Chánh cũng hồ đồ nhưng hẩn là người lanh lợi liền cười khổ: “Hiểu lầm này thật sự rất lớn. Lần này tại hạ phụng mệnh gia chủ mời Nhị gia đi đến Dương Phủ thương nghị và giải thích tất cả!”

Nam Cung Thiên Hổ cười trào phúng: “Sau đó chờ khi lão phu chết các người lại đi đuổi bắt hung thủ nữa sao? Ha ha ha. Nực cười thật...” Đột nhiên thần sắc hung dữ: “Ta không đến nhà Dương Gia các người.

Người trở về nói cho Dương Không Quân Dương lão công gia ngày mai lão phu sẽ báỉ phỏng hấn. Nếu cháu gái ta ở trong Dương Gia bị ỷ khuất thì... Hừ!”

Nói xong cũng không cần Dương Chánh Dương Lôi trả lời liền vung roi ngựa lên chỉ về phía trước hô lớn: “Vào thành!” Đội người ngựa màu đen như một khối sắt thép ở trước mặt Dương Lôi Dương Chánh đi qua. Ngẫu nhiên có ánh mắt nhìn bọn họ nhưng trong đó ẩn chứa sự lạnh lùng và thù hận thâm hậu.

Hộ vệ tại cửa thành sớm đã hoảng sợ, gương mặt xám như tro. Đội ngũ uy vũ hùng tráng như vậy bọn họ đã gặp qua đâu.

Dương Lôi và Dương Chánh nhìn nhau. Thần sắc Dương Chánh thản nhiên, ẩn trong đó có chút lo lắng nhưng Dương Lôi xanh mặt, tức giận đến nỗi cả người run rẩy: “Lão thất phu cuồng vọng. Thật là vô lý mà...”

Dương Chánh thở dài: “Nếu thật sự cuồng vọng như vậy thì không cần để ý gì. Sợ là hấn ra về cuồng vọng thôi. Tình thế nghiêm trọng cực kỳ rồi!”

Dương Lôi là người chính đại tài sơ, bản thân cũng không hề có tài cán gì. Hấn nghe vậy liền cảm thấy như đang ở giữa mây mù, muốn mở miệng hỏi thì bên trong thành có một đội kỵ binh không nhanh không chậm đi ra. Người đi đầu mặc áo bào trắng, đầu đội kim quan, mặt như ngọc, mắt như vì sao, anh tuấn vô cùng. Là Lăng Gia đại công tử - Lăng Thiên.

Khiến cho hai người cảm thấy không vừa mắt là trong lòng Lăng đại công tử còn có một cô gái xinh đẹp mặc đồ trắng cười thản nhiên như gió xuân.

Lăng Thiên cũng buồn bực vô cùng. Tiêu gia dùng bò câu đưa thư bảo là sắp đến Thừa Thiên làm cho Lăng lão phu nhân sai hấn ra ngoài đón khách đồng thời còn nghiêm mặt phân phó: Nhất định phải chiêu đãi tốt Tiêu tiểu thư. Những cái xấu phải giấu cho kỹ. Nếu như làm không tốt thì gia pháp đang đợi hấn.

Không thể làm gì khác hơn Lăng Thiên đành mang theo Lăng Thần ra nghênh đón, hấn còn ôm nàng vào trong lòng mình nữa. Lăng Thần mặc dù cảm thấy việc này không ổn nhưng đối với quyết định của Lăng Thiên nàng chưa bao giờ phản đối, huống chi việc này ngoài miệng nói không muốn nhưng trong lòng lại thích vô cùng. Chỉ là dọc đường đi đều bị người đi đường nhìn thấy nhưng thấy người ôm nàng là Lăng Thiên thì ai cũng tỏ vẻ tiếc nuối làm cho khuôn mặt Lăng Thần đỏ ửng như hoa hồng. Không còn làm gì hơn đành phải giấu mặt thật sâu vào trong lòng Lăng Thiên nhưng trong lòng nàng lại hi vọng thời gian mãi dừng lại.

Lăng Thiên dường như không nhìn thấy Dương Lôi và Dương Chánh ở ngoài cửa thành. Dùng roi ngựa chỉ phía trước một chút, các hộ vệ phía sau liền đi ra bốn năm mươi người, mỗi người đều mang theo một thùng nước. Chỉ thoáng một cái đã tẩy rửa sạch hơn mười trượng xung quanh đó. Nhất thời một bầu không khí mát mẻ tỏa ra, thoải mái vô cùng.

Còn có mấy người đi ra ngoài trải trên mặt đất một tấm thảm màu đỏ, trên đó còn có mấy cái dù thật lớn che ánh nắng mặt trời. Còn có vài chiếc bàn bằng ngọc thạch tinh xảo, trên đó còn có hoa quả được rửa sạch sẽ dưới ánh nắng chiều thật long lanh.

153. Chương 82: Tình Chàng Ý Thiếp

Đôi mắt của binh lính thủ vệ thành và người của Dương Gia muốn lòi ra ngoài luôn.

Vị Lăng đại công tử hôm nay muốn gây rối gì đây?

Thấy Lăng Thiên không thèm nhìn đến chính mình Dương Lôi liền hừ một tiếng: “Tiểu bối vô lễ.” Sau đó quay người lại hét to: “Trở về.”

Nhìn mọi người Dương Gia cười ngựa rời khỏi Lăng Thiên mỉm cười kéo Lăng Thần đặt lên đùi mình, thần sắc có chút kiên quyết.

Lăng Thần không hiểu rõ ý của hắn nhưng nàng không bao giờ làm trái ý của Lăng Thiên nên đành làm theo. Nàng ngồi trên người hắn như một con chim nhỏ nhẩn nhưng thần sắc lại có chút mất tự nhiên. Đối với Lăng Thiên coi trọng chính mình thì trong lòng mừng rỡ không thôi.

Lăng Thiên đem hai chén rượu trên bàn đặt trước người, chụp một vò rượu mở ra, mỉm cười đẩy bàn tay của Lăng Thần muốn lấy bình rượu rót cho hắn. Sau khi rót đầy hắn cầm lấy một chén, chén còn lại đưa cho Lăng Thần. Vị rượu nhẹ nhẹ thơm ngát, đây là một loại rượu tuyệt thế Lăng Thiên cất thành - Nữ Nhi Tâm.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Lăng Thần hiện ra một tia nghi hoặc, chần chờ cầm lấy chén rượu nhìn thấy gương mặt Lăng Thiên trịnh trọng vô cùng thì trong lòng không tự chủ cũng khấn thề theo.

“Thần Nhi. Trước khi uống chén rượu này ta kể cho muội nghe một câu chuyện xưa.” Ánh mắt Lăng Thiên có bảy phần trịnh trọng, hai phần buồn bã, một phần hoài niệm: “Muội có biết tại sao hôm nay ta lại muốn trải thăm hồng không? Có phải hay không trong lòng cảm giác được công tử ta phát điên rồi?”

Lăng Thần kinh ngạc lắc đầu, ngữ khí trịnh trọng nhẹ giọng nói: “Vô luận công tử làm điều gì đương nhiên có đạo lý của việc đó. Thần Nhi chưa từng nghĩ công tử làm sai cả.” Ánh mắt ôn nhu của nàng mang theo tình cảm dạt dào như sóng biển nhìn gương mặt Lăng Thiên biểu hiện một lòng một dạ, toàn tâm toàn ý, tất cả linh hồn đều tín nhiệm hắn một cách tuyệt đối và tình yêu thương nồng đậm không gì có thể lay động được. Dường như nam tử trước mặt trong ánh mắt của nàng muốn bản thân nàng làm gì thì cũng phải làm theo không chút do dự gì. Cho dù là vì hắn mà đi tìm chết.

Lăng Thiên cười cười, nắm ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, giọng nói có chút mờ ảo: “Ở một địa phương rất xa có một quốc gia. Trên quốc gia đó chỉ cần nam nữ có cảm tình với nhau liền có thể kết duyên ương. Một ngày nào đó nam tử sẽ nắm tay người yêu của mình đi lên thăm thăm hồng. Mà thăm thăm ấy chính là thần thánh chí cao vô thượng trong lòng nam nữ ấy. Bởi vì thăm thăm ấy chính là minh chứng cho lần đầu tiên bọn họ nắm tay nhau đi trên khoảng đời còn lại.”

Lăng Thần “A” một tiếng, trong lòng vừa mừng vừa sợ nhìn thăm thăm hồng dưới chân mình. Đôi mắt tuyệt mỹ như mộng như ảo lộ ra vẻ mừng như điên mà ẩn trong đó là vẻ cảm động vô cùng. Đôi môi như đóa hoa nhỏ run nhẹ nhẹ, ngực phập phồng kịch liệt ngẩng đầu nhìn Lăng Thiên. Đôi mắt tràn đầy không thể tin và mừng rỡ vô cùng. Lúc này nàng không còn biết cái gì gọi là thẹn thùng, cái gì gọi là sự rụt rè của thiếu nữ.

Nàng chỉ cảm thấy trái tim vì hưng phấn quá mà vỡ nát. Hạnh phúc vô biên trong nháy mắt bao phủ toàn tâm linh nàng. Đôi mắt tràn ngập lệ thủy rót cục cũng chảy xuống gương mặt tuyệt mỹ.

Âm thanh Lăng Thiên trầm thấp tràn ngập tình cảm nhìn về ánh mắt Lăng Thần đầy ôn nhu. Vươn tay phải nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Lăng Thần rồi vỗ nhẹ gương mặt nàng: “Thần Nhi. Huynh muốn nói cho muội biết mặc kệ sau này như thế nào đi nữa, có lẽ huynh sẽ có nữ nhân khác, có lẽ huynh không thể cho muội một thân phận thê tử nhưng phụ nữ có thể cùng huynh đi lên thăm thăm hồng này chỉ có duy nhất mình muội thôi!”

Cảm giác hạnh phúc thật lớn bao phủ tâm hồn làm cho Lăng Thần trong thời gian ngắn không thể phản ứng kịp. Ngơ ngác đứng đó, cả người như mất đi linh giác, linh hồn bay lượn giữa không trung rộng lớn.

Lăng Thiên mỉm cười giơ chén rượu chạm nhẹ với chén rượu trong tay Lăng Thần phát ra một tiếng ‘đinh’ giòn vang: “Thần Nhi. Sau khi uống chén rượu này thì trong lòng vĩnh viễn không còn ủy khuất nữa!”

Lăng Thần như vừa tỉnh mộng lại. Cả người khẽ run một chút, từng giọt lệ ấm nồng rơi trên chén rượu, âm thanh nghẹn ngào: “Công tử... Công tử... Chỉ cần có thể ở bên cạnh công tử thì cho dù Thần Nhi làm gì cũng được... Kiếp này... Kiếp này sẽ không ủy khuất. Đời đời kiếp kiếp cũng không có. Cảm ơn công tử...”

Sắc mặt Lăng Thiên nghiêm chỉnh lại: “Thần Nhi không được nói bậy. Công tử không cần Thần Nhi chịu ủy khuất cũng không cần Thần Nhi hy sinh gì cả. Chỉ cần Thần Nhi vì công tử mà phải sống cho tốt!”

Lăng Thần hơi khó hiểu: “Công tử...”

Lăng Thiên lộ ra nụ cười ôn nhu: “Thần Nhi. Muội cũng biết nhân sinh một đời có khi làm một người chết rất dễ nhưng làm một người sống rất khó khăn. Thần Nhi, muội nên sống vì công tử ta!”

Lăng Thần nghe nói những lời từ tận trái tim như vậy khiến cho tâm tình kích động run cả người, chén rượu trên tay vì vậy mà rơi nhẹ ra ngoài một ít. Thấy vậy nàng vội ‘a’ một tiếng, trong lòng tiếc hận vô cùng. Trong mắt Lăng Thần thì chén rượu này chính là rượu đính ước của công tử, mỗi một giọt đều trân quý vô cùng. Nàng không dám chần chờ nữa mà ngửa cổ uống sạch chén rượu Nữ Nhi Tâm như mộng như ảo này. Giống như uống xuống hạnh phúc chờ đợi cả đời, an định mười bảy năm tình hoài của thiếu nữ.

Sau đó nàng không màng tất cả nhào vào trong lòng Lăng Thiên như muốn đưa cả thân thể mềm mại của nàng hòa tan vào lồng ngực ấm áp của Lăng Thiên.

Lăng Thiên nhẹ nhàng ôm thân thể của Lăng Thần, trong lòng đột nhiên xuất hiện hàng vạn hàng nghìn nhu tình. Tình cảm của Lăng Thần đối Lăng Thiên ngày càng sâu sắc. Bản thân Lăng Thiên cũng không phải là kẻ ngu thì sao không hiểu được? Chỉ vì bóng ma của Lăng Tuyết Nhi hãm hại hắn vẫn còn tồn tại quanh quẩn trong lòng hắn khiến cho Lăng Thiên không còn tin tưởng vào bất kỳ một phụ nữ nào nữa. Cho dù là Lăng Thần thanh mai trúc mã hắn cũng tận lực phong bế tình cảm của mình.

Hơn mười năm ở chung, Lăng Thần lớn hơn mình hai tuổi nhưng lại cẩn thận, ôn nhu, yên lặng quan tâm hắn làm cho Lăng Thiên cảm thấy Lăng Thần đã trở thành một người không thể thiếu bên hắn. Nhất là những thời gian gần đây khi Ngọc Băng Nhan đến ở tại Lăng Gia thì Lăng Thiên thường hay phát hiện ánh mắt Lăng Thần đôi khi nhìn mình có chút u oán làm cho mỗi khi Lăng Thiên nhìn thấy ánh mắt ấy trong lòng có chút đau xót khó hiểu. Rốt cục hắn cũng quyết định trao một địa vị quan trọng trong lòng hắn cho cô gái đáng yêu vẫn luôn vì hắn mà không oán không hận, luôn yên lặng nỗ lực.

Lúc này thấy Lăng Thần vì mừng quá mà khóc thì trong lòng Lăng Thiên cũng thở dài một hơi. Đột nhiên hắn cảm giác được tâm tình bản thân cũng vui sướng vô cùng.

Trời chiều, mây màu vàng bay khắp trời. Tại cửa thành nguy nga, một tấm thảm hồng đỏ như hoa có một đôi nam nữ mặc đồ trắng trên đó yên lặng ôm lấy nhau trở thành một bức tranh thật tuyệt mỹ.

Phía xa, bụi mù bốc cao.

Một đội kỵ binh khoảng trăm người dần dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Gần như khi vừa nhìn thấy bụi mù thì đội kỵ binh tinh nhuệ đã đến trước mặt mọi người. Nếu chỉ xem về bản chất mà nói đã hơn cả kỵ binh của Nam Cung Thế Gia.

Một gã hộ vệ có vóc người mạnh khỏe phóng ngựa lên nghênh đón, ôm quyền hành lễ từ xa: “Người đến chính là Tiêu Gia Nhị Gia? Công tử nhà ta đã đợi lâu rồi...”

Một tiếng hiệu lệnh vang lên, hơn một trăm con ngựa dừng lại. Người đi đầu là một người có mắt phượng, hàm râu quai nón dài, thần thái thanh nhã xuất trần: “Là huynh đệ Lăng Gia sao?”

Hộ vệ kia chính là thủ lĩnh hộ viện Vương Thông nghe vậy liền đáp: “Không dám nhận Nhị gia gọi là huynh đệ. Công tử nhà ta đang đợi phía trước. Mời Nhị gia đi đến...”

Ánh mắt Tiêu Phong Dương nhìn qua Vương Thông liền thấy tại cửa thành có một tấm thảm hồng xa hoa cực kỳ. Trên thảm hồng có một nam một nữ đang ôm nhau liền hừ lạnh một tiếng.

Mọi người đều biết Tiêu Gia là đệ nhất thương cổ thế gia, tài lực hùng hậu, có thể nói là thiên hạ đệ nhất nhưng người ngoài không hề biết Tiêu gia có một lực lượng tình báo không hề thua kém các thế lực lớn. Khi Lăng Thiên ra nghênh đón sớm đã có người báo cho Tiêu Phong Dương rồi. Tiêu Phong Dương đối với danh tiếng của Lăng Thiên sớm đã không hài lòng. Nhưng mà đại ca luôn cơ trí của hắn lại khen tiểu tử vô lại này nhiều lần. Hôm nay mình là khách đến Thừa Thiên lại nhận được đãi ngộ như thế.

Tiêu Phong Dương là thân đệ của Tiêu Phong Hàn. Tuổi chỉ hơn bốn mươi mà bối phận lại rất cao. Chỉ nói về bối phận thì hắn còn cao hơn cả phụ thân Lăng Khiếu của Lăng Thiên một tầng. Mà Lăng Gia gia chủ không đến thì cũng phải cho Lăng Khiếu ra đón. Thế mà lại cho một tên hoàn khổ ra đón cũng đành. Lăng Thiên lại ngồi xuống đất ôm mỹ nhân trong lòng hoàn toàn không để bản thân mình vào mắt chút nào thì Tiêu Phong Hàn sao không giận được.

Nhưng mà Tiêu Phong Dương là người tâm kế cao thâm, hỉ nộ không hiện ra mặt, hắn xuống ngựa ngữ khí bình thản nói: “Không dám để cho Lăng công tử chờ lâu, chúng ta đi tham kiến Lăng công tử đi nào!”

Trong lời nói hiển nhiên đối với sự nghênh đón của Lăng Thiên lại cùng giai nhân nhắm mắt ôm nhau không thèm để ý đến khách nhân là ta rất bất mãn. Hàm ý châm chọc vô cùng.

“Tên mặc quần áo trắng bên kia là Lăng Gia đại công tử các ngươi sao?” Một âm thanh lạnh lùng nhưng dễ nghe vang lên. Chính là Tiêu Nhận Tuyết vẫn luôn theo sau Tiêu Phong Dương. Một thân áo bào màu đen, trên mặt cũng có một cái khăn màu đen che chỉ lộ ra một đôi mắt linh động nhưng lạnh lùng vô cùng.

154. Chương 83: Phong Vũ Đột Chí

Nhìn thấy đội nhân mã trước mặt này Vương Thông âm thầm bĩu môi. Thăm nghĩ các ngươi may mắn không phải là người của Dương Gia, nếu là người của Dương Gia sợ rằng chỉ vài câu đó thôi đã bị đánh rồi.

Kỳ thật chủ nhân nào sẽ có thuộc hạ đó. Người bên cạnh Lăng Thiên là Lăng Thần, Lăng Kiếm, Lăng Trì, Lăng Nhất thậm chí cả đám người Vương Thông nhiều năm trôi qua được Lăng Thiên huấn luyện nên bản lĩnh cao minh, vô hình học được ngạo khí của Lăng Thiên. Bọn họ bản lĩnh cao, hiển nhiên cũng kiêu ngạo không ít. Ngoại trừ trước mặt Lăng Thiên ra thì đối với những người bên ngoài đều cuồng ngạo, vô lễ. Như biểu hiện hôm nay của Vương Thông làm cho Tiêu Nhận Tuyết, Tiêu Phong Dương xem thấp Lăng Thiên vài phần.

Thấy Vương Thông chỉ là một gã hạ nhân Lăng Gia lại đi vô lễ với nhân vật đứng thứ hai của Tiêu Gia khiến cho ánh mắt gần trăm tên hộ vệ phía sau Tiêu Phong Dương bốc lửa giận, có vài tên tức giận hừ ra tiếng.

Tiêu Phong Dương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng như điện đảo qua đội ngũ phía sau khiến cho bọn họ khi nhìn thấy liền cúi đầu xuống, bàn tay nắm chặt chuôi đao cũng thả lỏng.

Lúc này, dường như Lăng Thiên ở xa xa mới phát hiện ra động tĩnh bên này liền buông vòng eo mảnh khảnh của Lăng Thần ra đi đến. Trên mặt giả bộ vẻ trang trọng nhưng lại có chút vui mừng: “Ha ha. Chính là Tiêu Gia Nhị Gia sao? Lăng Thiên ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Hôm nay có thể thấy thật là tam sanh hữu hạnh. Tiêu Nhị gia thần uy lâm liệt, dung mạo bất phàm. Quả nhiên là nghe thấy không bằng gặp mặt. Ha ha...”

Vừa mở miệng chính là nói ngọt lấy lòng. Những câu nói khi gặp mặt trên giang hồ đều bị hần học thuộc không sai một chữ. Tiêu Nhận Tuyết vẫn luôn chú ý hần liền hừ nhẹ một tiếng coi thường.

Tiêu Phong Dương cũng có chút tức giận: “Đại ca ta cùng với gia gia ngươi chính là huynh đệ kết nghĩa, ngươi lại cùng với Tiêu Nhận Tuyết có chút hôn ước, cho dù hôn ước đã thành quá khứ nhưng dù gì lão phu so với ngươi lớn hơn hai bối phận mà ngươi lại dám miệt thị ta như vậy? Có đáng tức giận không?” Nhưng hần vẫn là người tâm cơ thâm trầm, mặc dù trong lòng tức giận vô cùng nhưng trên mặt không thay đổi cười nói: “Đại danh Lăng công tử truyền bá khắp thiên hạ. Quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt. Thật sự là quá khách khí. Tiêu mỗ là khách từ xa đến sao phiền công tử nghênh đón từ xa như vậy!” Rốt cuộc vẫn không nhận được đám Lăng Thiên một câu.

Lăng Thiên cười lớn, thần thái lỗ mãng không thể dùng lời diễn tả: “Nhị gia quá khen quá khen. Xin mời...” Cánh tay làm ra thế mời khách, dường như không nghe được sự châm chọc trong lời nói đó mà còn cho rằng ca ngợi chính mình.

Tiêu Nhận Tuyết đứng một bên càng xem càng thấy ghét tên hoàn khố này cực điểm. Một tên ngu ngốc như vậy sao gia gia lại khen ngợi chứ? Thật là gia gia có chút hồ đồ mà! Nàng âm thầm cúi đầu hừ một tiếng, ánh mắt rời khỏi người hần chuyển sang gương mặt thiếu nữ bên cạnh Lăng Thiên. Vừa nhìn khiến cho trong lòng nàng xuất hiện một cảm giác tự ti mặc cảm.

Vốn nghe nói Lăng Thiên rất hư hỏng, khi nghênh đón lại cùng nữ tử đùa giỡn nên Tiêu Nhận Tuyết rất không thích. Nàng cho rằng nữ tử kia chẳng phải là hạng tốt đẹp gì, là một dạng gái thanh lâu mà thôi. Nhưng không ngờ...

Nhìn thấy Lăng Thần bên cạnh Lăng Thiên với gương mặt như tranh vẽ, thanh lệ vô cùng, dáng vẻ thướt tha. Dùng lời nói khó có thể tả chính xác được, một thân quần áo trắng như tuyết như thần tiên hạ phàm vốn không thuộc về thế giới này, giống như viên minh châu kiều diễm ướm át. Tâm nguyện đã đạt được nên

vẻ mặt của Lăng Thần thật hạnh phúc, vui vẻ và thỏa mãn càng khiến cho vẻ đẹp của nàng tỏa sáng hơn, xinh đẹp bắt mắt cực kỳ.

Phụ nữ đắm chìm trong tình yêu chính là phụ nữ xinh đẹp nhất. Lúc này cho dù là Tiêu Nhận Tuyết xinh đẹp bằng nàng cũng phải chịu thua.

Phí của trời! Quả thật là phí của trời mà! Đáng tiếc. Viên minh châu như vậy lại... Trong lòng Tiêu Nhận Tuyết thở dài một tiếng.

Dưới sự chiêu đãi ra vẻ ân cần của Lăng Thiên thì đám người Tiêu Phong Dương lần nữa lên ngựa chậm rãi tiến vào thành.

Khi đến gần tấm thảm đỏ thì ánh mắt Lăng Thần lộ ra cảm tình nồng đậm, nàng quay đầu lại nhìn Lăng Thiên hỏi ý thấy Lăng Thiên khẽ gật đầu khiến cho nàng vui vẻ ra mặt, mang theo mấy hộ vệ đi qua tấm thảm đỏ ấy.

Tấm thảm chứng minh cho niềm hạnh phúc nhất của nàng thì Lăng Thần sao có thể nhẫn tâm bỏ đi được.

Mọi người đã thu thập xong chuẩn bị tiến vào thành thì đột nhiên phong vân trên bầu trời biến đổi. Những làn gió xuân vốn nhẹ nhàng bỗng nhiên cuồng bạo, không hề có một dấu hiệu cuốn đến khiến cát bay đá chạy, bụi đất bay khắp nơi. Quân kỳ Thừa Thiên trên đầu thành bị thổi vù vù vang lên âm thanh ‘phần phật’ như có thể bị xé rách bất kỳ lúc nào.

Từng đám mây đen lớn khắp bốn phương kéo đến, bầu trời vốn xanh trong đột nhiên đen kịt. Vốn có chút ánh sáng mặt trời đột nhiên biến mất, một mảng tối đen bao phủ khắp nơi.

Trong mây đen nồng đậm ngẫu nhiên có ánh chớp nhè nhàng, tiếng sấm vang vọng phía chân trời như trống trận viễn cổ không ngừng đánh, càng ngày càng đến gần.

Cuồng phong đột nhiên đến lại biến mất vô ảnh vô tung. Cả thiên địa nặng nề như muốn ngưng kết thời khắc này vậy.

Một tia chớp chói mắt không chút kiêng nể đánh ngang bầu trời dày đặc mây đen, trời đất bỗng được chiếu sáng trong ngắn ngủi.

Tiếng sét đánh kinh thiên thành linh xảy ra làm cho núi sông cũng muốn run rẩy, một vài hạt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống, kèm theo sau đó là trận mưa không chút dung tình nào hạ xuống như Hoàng Hà vỡ đê, nổi lên trời và đất lại với nhau.

Mưa gió cuồng bạo rơi xuống đưa cả Thừa Thiên thành vào trong uy năng của trời đất.

Chỉ là một canh giờ mà trong Thừa Thiên thành không ngờ trong thành nước ngập gần một tấc. Cuối xuân đầu hạ lại có trận mưa to tầm tã như vậy chính là lần đầu tiên trong lịch sử mấy trăm năm từ khi Thừa Thiên thành được xây dựng.

Đêm đã khuya, ánh đèn mờ ảo, bên ngoài cửa sổ mưa không ngừng, không có chút dấu hiệu ngừng lại chút nào.

Lăng Thiên nằm nghiêng người trên giường, vẻ mặt không còn sự kiêu ngạo ngang ngược cuồng ngạo ban đầu nữa mà thay vào đó là sự trầm tĩnh cơ trí. Hai mắt có chút híp lại như đang muốn làm gì nhưng lại lưỡng lự. Nếu như vẻ mặt này xuất hiện trên gương mặt trung niên bốn mươi tuổi thâm trầm sâu sắc thì không có gì là lạ.. Nhưng Lăng Thiên hiện tại bao nhiêu tuổi? Một tiểu tử mười lăm tuổi lại xuất hiện vẻ mặt này thật sự là rất ‘cụ non’.

Bên cạnh hắn là tiểu mỹ nữ Lăng Thần hạnh phúc lẳng lặng ngồi đó, khóe môi luôn có nụ cười vui vẻ say lòng người như trước. Đường như vẫn luôn đắm chìm vào hạnh phúc buổi chiều nay.

Trong buổi yến hội đón mừng Tiêu Gia đến thì Tiêu Nhận Tuyết ngoài sự dự đoán của mọi người muốn vào Lăng Phủ biệt viện ở tạm vì thành linh Lăng Phủ lại có thêm gần trăm người sẽ khiến cho Lăng Phủ càng thêm phiền toái. Lăng lão phu nhân uyển chuyển cự tuyệt tại chỗ, lệnh cho Lăng Phủ sắp xếp một khu vực yên tĩnh an bài mọi người Tiêu gia vào đó.

Việc này mặc dù đã qua đi nhưng trong lòng Lăng Thiên xuất hiện một điềm báo. Nhớ đến khi Tiêu Nhận Tuyết nói đến những lời này thì vẻ mặt Tiêu Phong Dương có chút sốt ruột lại có chút chờ mong. Trong lòng Lăng Thiên không khỏi hừ lạnh một tiếng. Xem ra Tiêu gia đối với Lăng Phủ biệt viện của ta vẫn luôn chú ý đến. Đây là địa bàn của bốn công tử, đến nơi này rồi nếu người là rồng ta cho người ngã, là hổ ta cho người ngoan ngoãn nằm xuống.

Nhưng Lăng Thiên cẩn thận suy nghĩ lại nếu Tiêu Gia không chú ý đến Lăng Phủ biệt viện mới là lạ. Dù sao Tiêu Phong Hàn cũng thấy qua thủ đoạn của mình rồi, nếu như hắn không chú ý đến mình thì hắn đã không phải là gia chủ nữa. Cho dù người của Tiêu gia thì sao? Lăng Thiên sẽ không thể xem nhẹ bọn họ được. Trong lòng suy nghĩ thật nhanh rồi chợt nghĩ ra một biện pháp che giấu thú vị liền cười ha ha.

Lăng Thần nhìn thấy Lăng Thiên đột nhiên nở nụ cười cũng không hiểu gì liền mở to đôi mắt trong veo nhìn hắn. Lăng Thiên nhớ đến ánh mắt nha đầu Tiêu Nhận Tuyết nhìn mình tại buổi tiệc như thấy con gián khiến cho lòng hắn tức giận, thầm nghĩ không biết lão gia hỏa Tiêu Phong Hàn dạy cháu gái như vậy sao? Lại dùng ánh mắt nhìn kẻ thù nhìn mình chứ? Lão đầu kia năm ấy đã ném qua thủ đoạn của mình rồi còn muốn thêm xấu hổ nữa sao?

Thấy Lăng Thần ngồi quay lưng về phía mình nhưng lại quay đầu nhìn mình với vẻ mặt khó hiểu thì trong lòng Lăng Thiên dâng lên một cảm xúc thỏa mãn khó hiểu kèm theo một ý nghĩ ranh mãnh trong đầu liền không nhịn được vươn tay ‘bộp’ một tiếng không mạnh không nhẹ đánh lên mũi Lăng Thần.

Lăng Thần ‘a’ một tiếng, hai tay vội vàng che mũi lại. Vừa xấu hổ vừa mừng che mũi lại nhảy dựng lên nhìn Lăng Thiên nhưng gặp vẻ mặt bại hoại của hắn đang lấy bàn tay đánh mình đưa lên mũi người: “Thơm quá!” Năm ngón tay xoắn xoắn vào nhau, trên mặt lộ ra nụ cười gian xảo: “Thật mềm mại!”

Gương mặt Lăng Thần đỏ bừng, Lăng Thần là người thân tín duy nhất không sợ Lăng Thiên, cũng là người dám cùng hắn nô đùa. Nàng xoay lưng lại nhảy lên giường muốn ‘cù léc’ hắn đã bị Lăng Thiên nắm bàn tay lại, Lăng Thần dùng sức vùng vẫy một chút đã bị Lăng Thiên ôm vào trong lòng. Cảm nhận được sự áp áp trong lồng ngực Lăng Thiên khiến cho Lăng Thần mềm nhũn cả người, vô lực nằm xuống trong lòng hắn, hạnh phúc tràn ngập linh hồn.

Lăng Thiên đang muốn mở miệng cười đùa Lăng Thần nhưng thân thể chấn động nhẹ một cái. Đôi mắt bắn ra sự sắc bén như chim ưng rồi biến mất. Ánh tay đang đặt lên lưng Lăng Thần nhẹ ấn một cái.

155. Chương 84: Khách Không Mời

Lăng Thần hỏi: “Đại hành gia? Là đại hành gia phương diện kia sao? Khinh công của người này thật tốt. Thần Nhi vừa rồi không có phát hiện nhưng cẩn thận tìm lại mới cảm giác được!”

Lăng Thiên cười: “Là đại hành gia về trộm vật. Thần Nhi không cần tự ti làm gì, khinh công người này tuy cao minh, so với Diệt tiên sinh cũng chỉ kém một bậc mà thôi. Nhưng công phu khác lại kém xa lắm. Ha ha, giang hồ nói rằng trộm gió không trộm trăng, trộm mưa không trộm tuyết. Người này lại càng tàn nhẫn, không yêu quý thân thể mình, trời mưa như vậy mà còn xâm nhập vào. Thú vị thú vị!”

Thân thể Lăng Thiên đứng thẳng lên, trong nháy mắt đã thay một bộ trang phục dạ hành màu đen, trên mặt cũng có một khăn đen. ‘Soạt’ một tiếng vang lên, Lăng Thiên quay đầu lại nhìn đã thấy Lăng Thần với một bộ trang phục giống mình chỉ lộ ra một đôi mắt to long lanh khiến hắn không biết phải cười hay khóc: “Nha đầu muốn làm gì? Ở trong phòng đi, không được đi theo!”

Lăng Thần quát cường: “Công tử tới đâu thì muội đi theo công tử tới đó. Công tử cũng nói rằng công phu người đó không bằng Thần Nhi sao? Thần Nhi có thể ứng phó mà!”

Lăng Thiên cười khổ lắc đầu: “Công phu Thần Nhi tiến bộ thần tốc, nếu bình thường huynh sẽ cho muội đi nhưng mấy ngày nay không phải trên người muội không tiện sao? Mưa to quá thì sao có thể cho muội đi ra ngoài được. Ngoan ngoãn chờ ở nhà đi!”

Lăng Thần mắc cỡ ‘Ừm’ một tiếng, hai tay che mặt: “Công tử sao biết được? Bại hoại công tử?”

Lăng Thiên cười ha ha đến bên cạnh tai nàng: “Huynh sao không biết? Mỗi tháng Thần Nhi của ta sẽ có vài ngày mùi hương trên người nồng đậm hơn. Mùi hương thơm ngát như hoa bách hợp thì công tử sao không nhớ rõ được?”

Lăng Thần lấy hai tay che mặt, mặc cỡ không dám ngẩng đầu lên chỉ dậm chân hờn dỗi một cái.

Chỉ nghe thấy một tiếng cười trầm thấp của Lăng Thiên, tiếp theo một tiếng gió vang lên thì trong phòng đã mất đi hơi thở của hắn. Lăng Thần mở mắt ra nhìn thì thấy quả nhiên Lăng Thiên không còn trong phòng nữa, bên ngoài cửa sổ có một giọt nước. Hiển nhiên trong thời gian sấm chớp lóe lên thì Lăng Thiên đã mở cửa sổ rồi đóng lại, động tác liên tục không phát ra chút âm thanh nào. Khinh công đã đạt đến cảnh giới thượng thừa rồi.

Lăng Thần chậm rãi đi đến trước cửa sổ, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu, bàn tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve giọt nước rơi trên cửa, khẽ miệng cười nói nhỏ: “Công tử thật tỉ mỉ. Lang quân thật biết chăm sóc.” Vừa nói ra những lời này thì gương mặt Lăng Thần muốn bốc cháy. Ai. Ta sao lại có thể nói ra như vậy? May là bên cạnh không có ai.

Thân thể Lăng Thiên như u linh bay lên nóc nhà, mũi chân khẽ điểm một cái liền bay lên cây đại thụ cách đó bốn trượng rồi ẩn thân vào trong đám cành lá dày đặc đó. Mưa rơi xuống liên tục. Cả trời đất như được che bằng một tấm vải đen. Lăng Thiên từ trong phòng đi ra thì quần áo trên người hắn sớm đã bị ướt đầm nhưng hắn lại không thèm để ý đến. Nhiều đó nước mưa so với những huấn luyện tàn khốc mà hắn từng tiếp nhận qua không đáng để nhắc đến.

Trời đất mông lung mờ ảo, Lăng Thiên tụ công lực lên đôi mắt nhìn xuyên thấu màn mưa dò xét xung quanh.

Cây đại thụ này nằm tại vị trí cao nhất trong Lăng Phủ. Từ trên này nhìn ra ngoài thì toàn bộ Lăng Phủ đều nằm trong tầm mắt. Đây cũng là một trong những thủ đoạn Lăng Thiên có ý an bài nhưng trận mưa to hôm nay có chút cản trở tầm nhìn.

Lăng Thiên tìm một lúc lâu mới phát hiện trên nóc nhà của Tiêu Gia ở có một bóng đen mơ hồ lảng lảng nằm đó. Khinh công của người này thật sự rất cao, từ khi bị Lăng Thiên phát giác đến bây giờ chỉ là nháy mắt thôi hắn đã nằm trên nóc nhà nơi Tiêu Gia ở rồi.

Lăng Thiên mặc dù cùng với Lăng Thần đùa giỡn nhưng tinh thần vẫn mơ hồ nghe được một tiếng di chuyển khác thường. Lợi dụng kinh nghiệm bản thân của hắn thì chỉ trong nháy mắt đã phát hiện ra có điểm không thích hợp. Mặc dù mưa to khiến cho âm thanh này rất khó dò xét nhưng tinh thần mẫn cảm của Lăng Thiên đã phát hiện sự khác nhau của âm thanh này và tiếng mưa rơi.

Phải biết rằng âm thanh khó có thể bắt chước nhất chính là gió mưa sấm tuyết trong thiên địa. Bởi vì đó là âm thanh không hề có một điểm tạo hình nào cả, tràn đầy vận luật kỳ dị của thiên địa. Mà âm thanh xảo diệu như thế nào, kỹ xảo thành thực ra sao nhưng nếu là do cố ý phát ra tuyệt đối không thể đạt đến tình trạng tự nhiên như vậy.

Đạo lý này cũng dễ hiểu. Như một nhà âm nhạc ưu tú, là một nhạc gia nổi tiếng cũng không thể bắt chước giống hoàn toàn tiếng khóc, tiếng nói chuyện hay giọng ngâm nga được. Nhiều nhất cũng chỉ có thể làm giống mà thôi. Chưa từng có người nào có thể làm được chứ đừng nói là bắt chước giống nhau hoàn toàn. Âm thanh va chạm tự nhiên giữa trời và đất người thường có thể làm được sao?

Kiếp trước Lăng Thiên từng trải qua một đợt huấn luyện chuyên môn này. Huấn luyện đến cuối cùng phải từ nơi đặt hơn mười cái trống to cùng nhau đánh nhằm mắt lại hoàn toàn dựa vào thính giác xác định phương hướng cây kim rơi xuống. Thính lực siêu cường của Lăng Thiên được rèn luyện như thế. Tại điểm này Lăng Thiên so với cao thủ ám khí đương thời không thua chút nào, thậm chí còn tốt hơn.

Nhìn thấy người mặc đồ đen kia vì dò xét Tiêu gia mà đến thì Lăng Thiên cũng buông lỏng tâm thần một nửa. Khó trách trước kia ít có người đến Lăng Gia nhưng hôm nay người của Tiêu Gia vừa vào đã có cao thủ đến. Thì ra là do Tiêu gia mà đến.

Tiêu gia cùng người này có thù oán hay không hắn không quan tâm. Điều hắn cảm thấy hứng thú nhất là thân phận của người này. Người này là ai?

Đầu tiên người này hẳn là người trong Thừa Thiên thành, có thể lấy được tin tức Tiêu Gia vừa đến cũng thấy rõ người này có một hệ thống tình báo cường đại. Mà điều này không trải qua nhiều năm tích lũy tuyệt đối không làm được.

Thứ hai người này có được khinh công cao mình như vậy thì võ công không thể nào yếu được.

Thứ ba. Dưới trận mưa to như vậy mà vẫn đến đây dò xét, người này cùng với Tiêu Gia vô luận là thù hay thân? Sợ rằng không giống bình thường được.

Căn cứ vào ba lý do này nên Lăng Thiên đối với thân phận của người kia rất hứng thú. Cao thủ như thế ẩn thân tại Thừa Thiên mà mạng tình báo khổng lồ của mình không thể phác giác? Điều này không thể không nói là quá dị thường. Người này có thể ẩn nhẫn như vậy không bị phát hiện thì rất có khả năng chính là người mà không có bất kỳ hoài nghi nào, thậm chí là một người không đáng chú ý đến.

Lăng Thiên nhìn chăm chú vào mỗi hành động của người mặc áo đen kia, không bỏ qua bất cứ một động tác nhỏ nào của hắn cả. Ngay cả bao lâu hô hấp một lần cũng căn cứ vào sự phập phồng trên thân thể hắn tính ra được. Đồng thời phân tích liên tục, chỉ trong nháy mắt đã có vài loại tình huống đại khái.

Mưa vẫn to không giảm chút nào, thân thể Lăng Thiên vẫn yên lặng nằm trên cây như hòa cùng cây đại thụ này thành một thể. Ẩn giấu và kiên nhẫn như thế này nếu Lăng Thiên nói thứ hai sợ rằng thiên hạ không ai có dũng khí nói thứ nhất. Vô luận là kiếp trước hay là kiếp này Lăng Thiên đều có tự tin.

Có thể ở trên đỉnh đại diện Thiếu Lâm Tự được đề phòng nghiêm ngặt, mạo hiểm dưới nhiệt độ âm hai mươi cùng trời tuyết rất lớn mà ba ngày ba đêm không nhúc nhích gần như muốn đem bản thân đông cứng lại thì người thường có thể làm được sao?

Đột nhiên Lăng Thiên cảm thấy thân thể người đó run lên. Chắc là người của Tiêu Gia bên dưới nói điều gì khiến cho hắn khiếp sợ, khiến cho tâm cảnh thất thủ.

Tâm cảnh thất thủ cũng đã chứng minh... Hành tung bại lộ.

Tiếp theo liền thấy người đó phóng lên cao bay nhanh ra ngoài như lưu tinh. Phải công nhận người này tính toán và quyết định thật nhanh.

Lúc này mới truyền đến tiếng quát chói tai: “Người nào?” Tiếp theo là xuất hiện ba bóng đen trên đỉnh nhà. Lăng Thiên từ xa xa nhìn lại liền nhận ra một trong ba người đó là Tiêu Phong Dương. Ba người không chút chần chờ nhắm thẳng phương hướng người mặc đồ đen bỏ chạy đuổi theo.

Trong lòng Lăng Thiên không khỏi có chút tán thưởng. Chỉ trong nháy mắt khi thân thể không tự chủ được run lên thì hắn đã biết bản thân bị bại lộ liền không hề chần chờ gì bỏ chạy ngay lập tức. Trong lòng hắn không có tồn tại nửa điểm may mắn nào.

Cần quyết thì làm ngay không do dự! Người này cũng là một nhân vật khá! Lăng Thiên âm thầm gật đầu.

Mà người của Tiêu Gia phản ứng nhanh vậy cũng khiến cho Lăng Thiên có chút tán thưởng. Chỉ một điểm động tĩnh rất nhỏ đã có ba nhất lưu cao thủ xuất hiện trong nháy mắt. Tính cảnh giác này không thể nói là không cao.

Lăng Thiên cũng không biết Tiêu gia cảnh giác như vậy đều do hắn ban tặng cho.

Trước khi Tiêu Phong Dương đến thì Tiêu Phong Hàn dặn dò liên tục cần phải chú ý đến Lăng Thiên, thủ đoạn người này cao minh phi thường. Tiêu Phong Dương mặc dù có chút không cho là đúng, Tiêu Nhạn Tuyết cũng khinh thường nhưng hai người luôn tin tưởng Tiêu Phong Hàn nên vẫn lựa chọn đề phòng kỹ càng hơn.

Dù sao đang ở Lăng Phủ, vạn nhất vị hoàn khố kia đối với Tiêu Nhạn Tuyết có ‘ý đồ’ thì cũng cần phải phòng ngự kỹ hơn. Không nghĩ đến cẩn thận đề phòng Lăng Thiên như vậy lại ‘chó ngáp phải ruồi’ vô tình trong ngày đầu tiên đến Lăng Phủ đã phát hiện một tên thích khách ở trên nóc nhà.

Nếu Lăng Thiên biết được lý do này sợ rằng sẽ lập tức chạy vào nhà bếp lấy miếng đậu hủ đập lên mặt mình. Đây là danh tiếng của mình sao?

Nếu như tên mặc đồ đen kia biết được vì lý do đó mà hắn bị phát hiện sợ rằng hắn là người thứ nhất muốn tìm Lăng Thiên để ‘thiên’ hắn.

156. Chương 85: Truy Đuổi Trong Đêm Mưa.

Từ dáng vẻ lả lướt khi di động của người áo đen, Lăng Thiên vốn đã xác định đây là một người phụ nữ! Quần áo ướt đầm dán sát lên trên người trông rất đẹp mắt, vào giờ khắc này, Lăng Thiên cơ hồ xúc động muốn huyết lên.

Ba người của Tiêu gia cũng không chậm chút nào, ba người gần như là cùng lao qua nơi Lăng Thiên ẩn thân cùng lúc. Đầu đập lên nhánh cây Lăng Thiên ẩn thân mượn lực đi tới trước. Bốn người đều đập cùng một chỗ làm cho vài khối bùn dính dưới chân bay vào trên khăn che mặt của Lăng Thiên.

Trong lòng Lăng Thiên thầm than xui xẻo, hận không thể đánh ba lão tiểu tử này một trận.

Nhìn thấy bốn người bay qua trước mặt mình rồi thì Lăng Thiên mới lộ đầu ra ngoài. Gương mặt bị che chỉ còn đôi mắt phát sáng như vì sao giữa trời đêm, Lăng Thiên đưa ánh mắt xuyên qua bầu trời đêm nhìn chăm chú vào bốn bóng người bay phía trước mà trong lòng âm thầm cầu khẩn người bận đồ đen đừng bị đám người Tiêu Phong Dương bắt được.

Chờ khi bóng người hoàn toàn biến mất trong làn mưa thì Lăng Thiên mới di chuyển. Không bay thì thôi, khẽ động liền ‘nhất phi trùng thiên’! Hai tay dang ra như một con chim ưng từ trời cao đâm xuống, giữa không trung vẽ nên một quỹ tích tuyệt đẹp như một mũi tên phá không nhắm thẳng vào phương hướng bốn người đi trước.

Khi Lăng Thiên rời đi không lâu sau thì trong bóng tối đột nhiên xuất hiện hơn mười bóng dáng như u linh nhắm thẳng vào nơi Tiêu gia ở, không một tiếng động...

Khẽ giẫm chân lên nóc nhà rồi bay tiếp về phía trước, ba người Tiêu Phong Dương đuổi theo càng gần, ánh mắt mỗi người đều toát ra sát khí mãnh liệt. Vô luận người này là ai, vô luận hắn có nghe được gì hay không thì với một chuyện đi dò xét bọn họ đủ để kẻ kia phải chết rồi.

Lần này Tiêu Gia đi đến Thừa Thiên lại gặp phải chuyện phiền toái như vậy. Nếu không bắt được người này thì Tiêu Gia còn mặt mũi gì nữa? Ngày đầu tiên vào Thừa Thiên đã như vậy thì sau này thiên hạ không phải xem Tiêu gia là trò cười ư?

Người mặc áo đen phía trước mặc dù có khinh công cao nhưng công lực dường như không thể trụ được lâu. Thân pháp mặc dù vẫn còn nhanh như nhưng bọn họ đã nhìn thấy lực lượng của nàng bị tiêu hao. Bị bắt cũng là chuyện sớm muộn thôi. Ba người đều thở dài một hơi, chỉ muốn bắt cho được người này ép hỏi những tin tức có thể khiến cho họ hứng thú.

Phía trước chính là tường thành, ba người Tiêu Phong Dương không hèn mà tăng nhanh tốc độ hơn.

Tiêu Phong Dương là người đuổi theo nhanh nhất, chỉ còn cách người áo đen không đến ba trượng mà thôi. Đột nhiên hắn rống to, đề khí tung một chưởng ra ngoài. Nội lực mạnh mẽ làm cho những giọt mưa như trở thành hạt cứng bắn nhanh đến trước.

Người mặc áo đen kia biết được một chưởng này lợi hại liền vội vàng xoay thân thể, dưới một tư thế kỳ dị thay đổi phương hướng nên đã tránh thoát được một chưởng này. Nhưng chỉ vì vậy mà khoảng cách của họ lại càng gần hơn.

Lăng Thiên ở xa xa nhìn càng lúc càng có điều không đúng. Thân pháp của người bận đồ đen kia quả nhiên là linh hoạt và tinh diệu, đối với mỗi bộ phận trên cơ thể đều vận dụng đến trình độ thật cao, mỗi một động tác đều có thể giúp cho mình tăng tốc nhanh nhất. Thân pháp tinh diệu như vậy không hề kém hơn Cửu Thiên Du Long Bộ của Lăng Thiên nhưng không kém nhiều lắm. Từ khi Lăng Thiên đi đến thế giới này thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thân pháp tinh diệu như vậy. Nếu đơn độc chỉ nói về sự tinh diệu của thân pháp mà nói thì chỉ sợ không dưới thầy tướng Diệp Khinh Trần chút nào. Không ngờ cao nhân có thể tùy ý thấy như vậy. Nghĩ đến đây Lăng Thiên liền tự cười bản thân mình. Bản thân mình vì kinh ngạc thân pháp này nhưng lại đánh giá cao tài cán của hắn. Tam môn công phu của Diệp lão ca đã đạt đến

cảnh giới đỉnh rồi, rất thăng bằng, lại càng có công lực mấy mươi năm thì người mặc đồ đen kia sao có thể so sánh được. Người này chỉ có thân pháp tinh diệu mà thôi, những phương diện khác có thể rất yếu.

Bất quá điều này cũng là do chính mình quá cao, theo sự cảm nhận mà nói thì từ khoảng cách mỗi lần người kia di chuyển mà xem thì mặc dù nội lực chưa đến cảnh giới tiên thiên nhưng cũng xem như có chút khả quan. Cao thủ như vậy thì cũng không phải là đối thủ của Tiêu Phong Dương, chỉ là khinh công của người này lại vượt xa Tiêu Phong Dương. Thật sự hẳn muốn chạy trốn thì sợ rằng hiện tại đã mất bóng dáng rồi. Trong ánh mắt của Lăng Thiên thì khả năng khinh công của Tiêu Phong Dương không bằng một nửa người kia, không có khả năng truy đuổi đến bây giờ.

Đồng thời Lăng Thiên còn phát hiện một điểm là phương hướng từ khi nữ nhân mặc đồ đen ấy bỏ chạy đến giờ không hề thay đổi, vẫn là một phương hướng thẳng về phía trước. Cho dù có thay đổi một vài lần nhưng cuối cùng vẫn quay lại phương hướng vốn có. Lăng Thiên ở ngoài cuộc tình tảo hơn người bên trong, hẳn không nhận được nghĩ thầm: “Chẳng lẽ là kẻ dụ địch sao? Hay là có mai phục khác?”

Giọt mưa đã đánh lên mặt hắn khiến cho hắn cảm thấy có chút đau đớn làm cho Lăng Thiên loại bỏ đi nghi ngờ này. Dưới thời tiết này mà đi mai phục chẳng phải là cử chỉ sáng suốt gì.

Chiến cuộc ở xa lại biến đổi, nữ nhân mặc đồ đen kia đột nhiên phát ra âm thanh cười khê, thân pháp bay xéo qua một bên như điện, tư thế tuyệt vời làm cho người ta than thở không thôi. Lúc này Tiêu Phong Dương cũng đã phát hiện có điều không đúng, tay phải giương nhẹ lên làm cho hai người theo sau dừng bước lại phân biệt đứng trên một nóc nhà. Mơ hồ tạo thành xu thế bao vây nữ tử áo đen kia. Tiêu Phong Dương nhìn thẳng vào người đó, khoảng cách của hai người vẫn là bốn trượng như cũ, lên tiếng hỏi: “Phu nhân đại giá quang lâm rồi lại dùng kế đưa bọn ta đến tận đây có dụng ý gì?”

Hồ hấp của Tiêu Phong Dương vẫn ổn định, nội lực không bị tiêu hao, hiển nhiên là trận truy đuổi vừa rồi không có tổn hao nhiều thể lực của hắn. Mặc dù biết được nữ nhân áo đen này có âm mưu nhưng Tiêu Phong Dương vẫn không vội vàng mà luôn lộ ra vẻ tỉnh táo cực kỳ. Không hổ là nhân vật đệ nhị.

Người bận đồ đen kia với một thân y phục dạ hành, khăn đen che đi khuôn mặt mà Tiêu Phong Dương có thể nhìn thấy đây là một nữ tử, hơn nữa là một vị phu nhân, phần nhân lực này không phải tầm thường. Chỉ bằng điểm đó thôi Lăng Thiên tự hỏi bản thân hắn làm không được. Hắn có thể nhận ra là nam hay nữ, thậm chí nhìn rõ võ công người này mạnh yếu nhưng có thể làm được như Tiêu Phong Dương, chỉ liếc mắt một cái đã phân biệt được sự khác nhau giữa thiếu nữ và phu nhân rồi. Trong lòng Lăng Thiên âm thầm nghĩ: “Nhân lực vị Tiêu gia nhị gia này thật đáng sợ. Chẳng lẽ trước kia hắn làm dâm tặc ư?”

Khi nữ tử bận đồ đen kia đột nhiên gia tốc giật lại khoảng cách thì Tiêu Phong Dương liền phát hiện nữ tử này chỉ là dụ dỗ ba người họ đuổi theo thì trong lòng có một điểm báo không ổn. Nếu người này có năng lực chạy thoát khỏi sự truy đuổi của ba người họ nhưng lại không rời đi, cố ý đưa họ đến đây rốt cục có dụng ý gì?

Nữ nhân bận đồ đen kia đột nhiên thấy ba người dừng lại không đuổi theo tiếp cũng dừng lại. Mím cười đứng trên mái nhà dưới làn mưa gió phát ra tiếng cười như chuông reo: “Tiêu nhị gia quả nhiên danh bất hư truyền. Dưới làn mưa gió như vậy có thể nhìn ra tiện thiếp là một gã phụ nhân mà không phải là một thiếu nữ. Điều này thật sự làm cho tiểu phụ nhân cảm thấy ngoài ý muốn. Hi hi. Tiêu nhị gia đối với con gái lại có thể hiểu rõ như vậy thì cũng là nhân vật hay đến Chúng Hương Quốc sao? Thất kính thất kính. Phần nhân lực này của nhị gia mà không đi mở một thanh lâu thì thật là đáng tiếc!” Âm thanh tràn đầy sự trêu chọc, đối với câu hỏi của Tiêu Phong Dương không trả lời mà còn dẫn ngược đề tài lại trên người Tiêu Phong Dương.

“Thật lợi hại. Câu nói thật sắc bén!” Trong lòng Lăng Thiên âm thầm khen một tiếng, hắn có cảm giác linh thông, chỉ vì mấy câu nói đó đúng là Lăng Thiên muốn nói. Bằng vào bản lãnh nhận dạng phụ nữ mà Tiêu Phong Dương biểu hiện ra, không đi làm một ông chủ kỹ viện thật sự là có chút đáng tiếc, nếu như nhân vật thứ hai của Tiêu gia này tự mình chủ trì một gian thanh lâu, thì khách sẽ nhiều như mây, nối liền không dứt. Lăng Thiên trong lòng ác độc suy nghĩ.

Trong đêm tối thấy không rõ nét mặt của Tiêu Phong Dương, nhưng Lăng Thiên nghĩ thời khắc này vẻ mặt của Tiêu Phong Dương tất nhiên sẽ cực kỳ đặc sắc, bởi vì giọng nói của hắn cũng dồn dập lạnh lùng hẳn

lên, còn mang theo một điểm tức giận: “Phu nhân chê cười rồi, nếu không có phu nhân trợ giúp, ngay cả Tiêu mỡ muốn mở thanh lâu cũng chỉ sợ không có trụ cột”.

Lăng Thiên cơ hồ muốn vỗ tay ủng hộ! Tiêu Phong Dương cũng là người cơ trí, một câu nói này lập tức phản đòn, có thể nói là cực kỳ đặc sắc, không chỉ đem nữ tử áo đen này chế giễu, mà còn ám chỉ nàng mà một kỹ nữ, thậm chí là lão bản của kỹ viện. Có thể thấy được trình độ miệng lưỡi, thật là cao minh. Xem ra vị nhị lão gia Tiêu gia này không chỉ có tâm cơ linh hoạt, trí mưu siêu quần, mà miệng lưỡi cũng hết sức lanh lợi.

Nữ tử áo đen nọ cười lạnh như băng, tựa hồ ẩn chứa oán độc vô tận: “Nhị gia khách khí rồi, Nhị gia bây giờ còn chưa có sản nghiệp nọ, đã muốn theo tiện thiếp học hỏi; nhưng thật ra tiện thiếp nơi này chống đỡ một tòa thanh lâu chẳng qua vẫn thiếu một danh đầu bài, lâu nay nghe đến Tiểu công chúa Tiêu gia quốc sắc thiên hương, cảm kỳ thi họa không gì không biết, thi từ ca phú, không gì không giỏi; tiện thiếp vẫn muốn đem về, nếu thật có Tiểu công chúa phương, bỉ quán tất nhiên sẽ hết sức hào đón!”

Mưa cuối xuân vẫn không ngừng rơi xuống, bốn người tóc cùng áo đều không ngừng nhỏ nước; nhưng nữ tử áo đen khi nói ra những lời này, Tiêu Phong Dương trong lòng nhất thời như lọt vào động băng! Giọng khàn khàn nói: “Mục đích của các người là Tuyết Nhi?” Trong giọng điệu đã có áp lực cùng cuồng bạo!

Nữ tử áo đen cười to một trận, cười không ngừng đến run rẩy cả người, “Nhị gia quả nhiên không hổ với danh xưng thần cơ diệu toán, bày mưu tính kế, tiện thiếp vô cùng bội phục!” Nàng lời giống như ca ngợi, thực ra lại như chỉ vào mũi của Tiêu Phong Dương mà mắng, đang nói chột chuyển, nhất thời trở nên cực kỳ ác độc: “Bất quá Nhị gia đuổi theo tiện thiếp lâu như vậy sao, giờ phút này, sợ rằng Tiểu công chúa đã đến chỗ của tiện thiếp mà chuẩn bị tiếp khách, ha ha. Bất quá nàng ta cũng không gọi là Tuyết Nhi, tiện thiếp cấp cho nàng ta một nghệ danh, gọi là Tiểu Mẩu Đơn, nói đến cũng là đồng tông. Ha ha ha...”

157. Chương 86: Dư Nghiệt Của Thượng Quan Gia.

“Ha ha ha... tính khí của nhị gia nóng quá, tiện thiếp quả thật cảm thấy sợ hãi đó.” Giọng nói của nữ tử áo đen vừa ngọt ngào vừa quyến rũ, lời nói ra lại giống như mũi dao đâm vào tim Tiêu Phong Dương, “Tiêu gia là thiên hạ đệ nhất tài phiệt, tiện thiếp đương nhiên không dám chọc vào, Tiêu gia nói muốn phân thân chúng ta làm vạn mảnh, diệt cả mười tộc của ta, tất nhiên là có thể làm được, tiện thiếp đối với điều này cũng rất tin tưởng. Ha ha ha... có điều, đợi đến lúc Tiêu gia làm được điều đó, đoán chừng tiểu công chúa cũng kiếm được đủ bạc cho chúng ta. Hắc hắc, có điều, chỗ bạc này chúng ta sẽ không động đến mà để lại hết cho Tiêu gia các người. Dầu sao cũng là tiền mua son bán phấn của tiểu công chúa mà. Ha ha, Tiêu nhị gia, lúc đó Tiêu gia lấy về được số bạc này, chắc là thấy vinh quang lắm đó!”

Tiêu Phong Dương trong lòng hối hận vạn phần. Đường xa mệt mỏi, lại thêm vừa tới Thừa Thiên đã gặp phải một cơn mưa lớn trăm năm khó thấy, bất kể là ai cũng sẽ buông lỏng lòng cảnh giác. Càng huống chi thân ở trong nội viện của Lăng phủ, Thừa Thiên đệ nhất gia, chắc rằng giới bị cũng rất sâm nghiêm, vô hình trung càng buông lỏng lòng cảnh giác! Vì thế Tiêu Phong Dương chỉ mời hai cao thủ tâm phúc vào trong phòng cùng Tiêu Nhạn Tuyết nghị sự, còn những người khác đều đi nghỉ ngơi, không ngờ địch nhân lại nhắm trúng sơ hở này. Vào lúc mọi người buông lỏng nhất, bất chấp mưa lớn mà phát động âm mưu.

Nếu địch nhân quả thực bắt cóc Tiêu Nhạn Tuyết đi, hậu quả thật không tưởng tượng nổi, vạn nhất xảy ra chuyện gì, cho dù là cứu được Tiêu Nhạn Tuyết về, tất nhiên sẽ cũng vẫn phải hối hận cả đời.

“Các người rốt cuộc là ai?” Chuyện đã đến nước này, Tiêu Phong Dương trong lúc không còn cách nào khác, không ngờ lại bình tĩnh trở lại, sự tình đã xảy ra rồi, cứ lo lắng chỉ sợ sẽ càng lúc càng loạn, giải quyết vấn đề như thế nào mới là chính đạo, “Các người rốt cuộc có mưu đồ gì, người ngay không nói mập mờ, nói ra ý đồ thật sự của các người đi.” Mặt khác trong lòng vội vã suy nghĩ tìm tòi lại lịch của đối phương.

“Không có mưu đồ gì cả, chỉ là không muốn để tiểu công chúa dung mạo tuyệt sắc như thế này mà cả đời chỉ có thể ở bên một người đàn ông mà thôi. Chúng tôi chính là muốn đóa tiểu mẩu đơn này được khoái hoạt. Nhị gia, cáo tử, không cần phải tiễn ta đâu! Các người tuyệt đối không đuổi được ta đâu. Ha ha ha...” Một tràng cười khiến người ta phải kinh tâm động phách vang lên, trong đó còn có hận ý rất sâu, hiển nhiên là đã hận Tiêu gia đến tận xương tủy. Nữ tử áo đen thân hình khẽ động dật muốn bỏ đi. Lời này của ả không

phải là hư ngôn, ba người bọn Tiêu Phong Dương võ công tuy hơn xa ả, nhưng về khinh không thì quả thật không có thực lực đuổi được ả.

“Á à, ta biết rồi, ngươi là người của Thượng Quan gia!” Tiêu Phong Dương cười lạnh, trong lòng linh quang chợt lóe, trực tiếp đưa ra lời khẳng định. Câu này khiến cho nữ tử áo đen thân hình vừa vươn lên đột nhiên chấn động rồi dừng lại. Tiêu Phong Dương thấy vậy trong lòng thầm vui mừng, biết rằng suy đoán của mình không hề sai, hai tay đặt ở sau người nhẹ nhàng đóng cửa, ra ám hiệu cho hai cao thủ ở bên cạnh.

“Thì ra thân pháp vừa rồi của phu nhân chính là Phiêu Miểu Lang Bộ trong truyền thuyết, Tiêu mỗ suýt chút nữa thì nhìn nhầm rồi. Phu nhân, ba mươi năm nay, Tiêu gia chúng ta biết rõ rằng Thượng Quan gia vẫn còn có hậu nhân tồn tại, nhưng thủy chung không làm ra bất cứ một hành động nào, cho các người một con đường để khôi phục nguyên khí. Nhưng hôm nay, Tiêu mỗ có thể chịu trách nhiệm nói với phu nhân rằng, nếu Tuyết nhi có bất kỳ tổn thương gì thì tất cả những người mang họ Thượng Quan trên Thiên Tinh đại lục, tất sẽ gà chó cũng không tha, già trẻ đều giết hết. Những gì ta vừa nói đều là sự thực, tuyệt đối không phải nói đùa! Phu nhân nên hiểu, với năng lực của Tiêu gia ta, khiến cho cả Thượng Quan di tộc tại Thiên Tinh đại lục diệt chủng không phải là một việc quá khó khăn!”

Giọng nói của Tiêu Phong Dương rất bình đạm, tựa hồ như đối với chuyện nữ tử áo đen có bắt cóc Tiêu Nhận Tuyết hay không cũng chẳng có bao nhiêu phần cấp bách, thủy chung vẫn trấn định như thường. Nhưng trong giọng nói bình đạm của hắn lại lộ ra sự tự tin to lớn, khiến cho người nghe những lời này không chút hoài nghi rằng Tiêu gia có năng lực đó hay không!

“Ha ha ha...” Nữ tử áo đen trầm mặc một hồi, đột nhiên bật cười thê lương: “Cho dù thực sự diệt chủng thì sao? Năm đó Thượng Quan nhất tộc truyền thừa mấy trăm năm, thân là một trong bát đại thế gia, uy chấn thiên hạ, vinh quang vô cùng! Nếu không phải vì Tiêu gia các người âm hiểm狡詐, lật lọng tráo trở, Thượng Quan gia sao có thể bị tiêu diệt? Chỉ còn lại một đám cô nhi quả phụ, bị người khác lăng nhục, sống có gì vui cơ chứ? Tiêu gia có năng lực này, tiện thiếp đương nhiên tin chắc không dám nghi ngờ; có điều tiện thiếp vốn là vì báo cừu mà sống, cho nên vì báo cừu mà chết cũng là chuyện đương nhiên! Tất cả đều tùy nhị gia!” Nói xong lại muốn tung người lên.

Tiêu Phong Dương hét lớn: “Bắt lại!”

Hai bóng người lập tức xuất hiện cách nữ tử áo đen không quá hai trượng, đồng thời nâng chưởng tấn công, kinh phong vi vút, khiến nữ tử áo đen miệng mũi đều tắc thở, cơ hồ không thể hô hấp.

Vừa rồi Tiêu Phong Dương không ngừng dùng lời nói để dẫn dụ nữ tử áo đen, lại vào lúc nữ tử áo đen phát tiết sự điên cuồng trong lòng, đột nhiên điểm phá thân phận của ả, khiến lòng cảnh giác vô hạn của ả xuất hiện một lỗ hổng vốn không nên xuất hiện, rồi lại cố ý nhắc tới chuyện cũ năm đó, khiến cho nữ tử áo đen kích động. Hai cao thủ liền nhân cơ hội, lặng lẽ chia hai bên trái phải bay người tới, kéo gần cự li với nữ tử áo đen.

Lúc này đột nhiên phát động công kích chính là công kỳ bất bị. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lăng Thiên, nữ tử áo đen đó khinh công tuy cao, thân pháp trác tuyệt, nhưng nội lực cùng phương diện giữ sức dài lại rõ ràng không thể sánh bằng mấy đại cao thủ. Dưới sự bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể nhờ vào thân pháp linh hoạt không ngừng né tránh. Trong lòng không khỏi thầm ân hận: Sớm biết Tiêu Phong Dương là một lão hồ ly, quỷ kế đa đoan, mình luôn luôn cẩn thận, lần này cũng phòng bị hơn nhiều, không ngờ cuối cùng vẫn bị rơi vào bẫy của hắn.

Lăng Thiên ẩn thân trong bóng tối quan chiến vừa buồn cười vừa tức giận, trong lòng thầm mắng nữ nhân này tự nhận là thông minh, thật ra là một con lợn ngốc. Rõ ràng đã có thể sớm thoát thân, lại nhất định ở lại đây điều võ dương oai một hồi, không ngờ chỉ vì muốn tranh hơn thua về miệng lưỡi.

Nữ nhân đúng là nữ nhân. Cái bệnh nặng nhất chính là vì cái ngu xuẩn lúc có lúc không.

Ngươi nếu thực sự đã có thủ hạ đi bắt Tiêu Nhận Tuyết rồi, vậy thì đợi khi bắt tới tay mới tranh hơn thua miệng lưỡi thì chẳng lẽ lại muộn à? Thế chẳng phải là đã có vốn rồi không? Vốn đã chiếm hết ưu thế, tiến có thể công, lui có thể thủ, hiện tại thì hay rồi, nói thêm vài ba câu lại rất có khả năng đem tiểu mệnh của mình vứt bỏ ở đây!

Ngươi chết thì chẳng sao, nhưng bốn công tử chẳng lẽ tới đây chỉ để đào mộ cho ngươi thôi à?

Còn Tiêu Nhận Tuyết có bị bắt cóc hay không, Lăng Thiên chẳng quan tâm. Trong phủ còn có nhất lưu cao thủ Lăng Thần tọa trấn, tới lúc tình hình xấu đi có thể ngăn cản một lúc, phát ra tiếng kêu để đánh thức các cao thủ của Tiêu gia có lẽ vẫn có thể làm được.

Hai cao thủ của Tiêu gia thân hình bay lượn lên trên xuống dưới, giao kích bên trái bên phải, dĩ nhiên khóa hết những con đường có thể đào sinh của nữ tử áo đen. Tiêu Phong Dương cũng lại gần vòng chiến, chăm chú quan sát, rình cơ hội để hành động. Bất kể những gì nữ tử áo đen nói là thật hay là giả, cũng không phải là vấn đề mà lúc này Tiêu Phong Dương quan tâm. Cho dù vạn nhất lời nói của ả là thật, vậy thì cũng chỉ có thể hạ thủ trên người ả mới có thể cứu được Tiêu Nhận Tuyết!

Cho nên hiện tại tuyệt không phải là lúc thích hợp để quay về kiểm tra kết quả, hiện tại mục tiêu quan trọng nhất chính là bắt nữ tử lại, còn những chuyện khác thì nói sau. Với miệng lưỡi của nữ tử này, rất có khả năng là người chủ sự, nếu có thể bắt được ả, hoặc có thể khiến đối phương ném chuột sợ vỡ bình, không dám khinh cử vọng động, ít nhất cũng có cơ hội để mặc cả trả giá.

Nữ tử áo đen đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, chống đỡ vô cùng cực nhọc. Hai cao thủ nếu luận về võ công thật sự đều ngang bằng ả, thậm chí còn cao hơn nửa phần một phần, mà hiện tại hai người toàn lực vây công một mình ả, ả có thể chống đỡ lâu như vậy đã có thể coi là không tồi rồi, hoàn toàn dựa vào thân pháp cao diệu mà cố sức chống đỡ. Huống chi còn có Tiêu Phong Dương đứng nhìn chăm chăm ngoài vòng chiến, tùy lúc chuẩn bị xuất thủ đánh lén, điều này càng khiến cho ả trong lòng tăng thêm áp lực to lớn.

Sự công kích không từ một nơi nào của hai cao thủ cơ hồ đã cắt đứt toàn bộ tất cả các đường lui của nàng, mà vị trí Tiêu Phong Dương đang đứng càng cắt đứt triệt để một đường sinh cơ cuối cùng của ả.

Lên trời không lối, xuống đất không cửa!

Làm sao đây?

Nữ tử áo đen cảm thấy nội lực của mình đang từ từ bị tiêu hao không ngừng, mật độ công kích ở hai bên giống như cuồng phong bạo vũ, chẳng khác nào cơn mưa to đang trút xuống đầu! Cảm giác mất duệ của nữ tử áo đen thấy rằng bản thân mình đang từ từ lực bất tòng tâm, thân pháp cũng có chút trì trệ, công kích của hai cao thủ thì càng lúc càng cuồng bạo.

“Ầm ầm ầm ầm!” Dưới sự không thể né tránh, nữ tử áo đen tụ tập công lực toàn thân, đối chưởng với hai cao thủ của Tiêu gia, thân hình nàng bỗng nhào , xiêu xiêu vẹo vẹo lui ra sau hai trượng, thất tha thất thểu đứng trên nóc nhà. Dưới khăn đen che mặt một đạo huyết tiễn vọt ra khỏi miệng, thân hình lập tức lao đảo muốn ngã.

Hai cao thủ của Tiêu gia thân hình đều khẽ chấn động, lui liền mấy bước, sắc mặt trắng bệch.

Một đạo điện quang chói mắt lóe lên trong không trung, thiểm điện giống như ngân xà chiếu lên khiến mặt ba người của Tiêu gia biến thành nhợt nhạt như mảng tuyết.

Tiêu Phong Dương quát lên một tiếng, thân hình thon dài lướt đến, dựng chưởng như đao, cùng với cái uy của sấm sét chém xuống đầu nữ tử áo đen! Uy lực của chưởng này hiển nhiên đã tụ tập công lực toàn thân của Tiêu Phong Dương! Thủ chưởng chưa đến, kinh phong đã bức cho hạt mưa trong không trung lệch khỏi quỹ đạo vốn có, giống như một cánh quạt phủ lên người nữ tử áo đen,

Nữ tử áo đen tuyệt vọng nhìn một chưởng của Tiêu Phong Dương đang đánh tới, tự biết đêm nay tất sẽ không được may mắn, tâm niệm xoay chuyển như điện, lòng hạ quyết tâm, đột nhiên hét lên thê lương: “Tiêu Phong Dương! Lão nương ta chết cũng sẽ không để người cứu được Tiêu Nhận Tuyết! Cùng chết đi!”

Đột nhiên ả tụ hết công lực còn sót lại của bản thân, lao tới nghênh đón như con hổ điên, giơ chưởng lên, không ngờ lại ngạnh kháng với một kích như lôi đình của Tiêu Phong Dương! Với tình trạng thân thể hiện giờ của ả, nội lực sớm đã gần mất hết, loại cử động này giống như là tìm chết! Cổ tay ả lật một cái, trong tay trái không biết từ lúc nào lại có thêm một thanh đoản kiếm sáng quắc, ngoan độc đâm tới bụng dưới của Tiêu Phong Dương, toàn thân ả đều để hở, không ngờ lại là cách đánh đồng quy vu tội.

158. Chương 87: Thủy Lạc Thạch Xuất.

Chủ ý của Tiêu Phong Dương vốn là đánh ra một chưởng rồi đợi khi ả né tránh, chiêu thức kế tiếp sẽ dùng tả thủ giấu sau lưng lập tức bắt sống ả! Nào ngờ ả lại không lựa chọn cách né tránh mà lại nghênh tiếp chính diện, tả kiếm hữu chưởng đều khí thế hùng hực. Mình nếu cứ nghênh tiếp, chỉ sợ dưới một kích nữ tử áo đen này sẽ lập tức hương tuần ngọc tiêu! Còn mưu đồ muốn đồng quy vu tận cùng mình chỉ là vọng tưởng, nỗ lực hết đà thì làm được gì chứ! Nhưng như vậy, chuyện của Tiêu Nhận Tuyết nếu là thật, chỉ sợ sẽ chẳng còn đâu mối nữa! Mà mình giết nữ tử này, rất có khả năng sẽ kích nộ đối phương, tạo bất lợi cho Tuyết nhi, nhưng nếu mình né tránh, nữ tử áo đen sẽ có thể từ bên cạnh mình lao ra, có cơ hội đào sinh!

Tiêu Phong Dương ánh mắt xoay chuyển, hắc dẩu sao cũng đã nắm chắc phần thắng, còn nữ tử này đã bị nội thương, chắc chắn không thể thoát thân, mình không cần phải vội vàng cầu thành công mau chóng. Trong nháy mắt hất thu lại mấy phần công lực, đồng thời trọng tâm dưới chân cũng chuyển dịch, chuẩn bị nếu nữ tử áo đen từ bên hông mình xông ra, vậy mình có thể lập tức quay người đuổi theo. Lúc này thể lực của nữ tử áo đen đã tiêu hao cực lớn, thân lại thụ trọng thương. Tiêu Phong Dương tự tin, ả quyết không thể thoát khỏi tay mình!

Lăng Thiên ở chỗ tối càng hiểu rõ ẩn tình trong đó, trong lòng thâm than, ngón tay khẽ búng một cái, một cây châm sớm đã giữ trong tay bắn ra một cách vô thanh vô tức! Bất luận là như thế nào, hắc cũng không thể để nữ tử áo đen chết trên tay Tiêu Phong Dương vào lúc này! Mà trong Thừa Thiên thành không ngờ còn ẩn tàng thể lực đặc thù như thế này! Không điều tra rõ ràng thì Lăng Thiên sao có thể yên tâm?

Vốn muốn ngư ông đắc lợi, cho rằng mình có thể ung dung luẩn quẩn ở phía sau là được. Cũng nhờ trời đổ mưa cho nên mới có thể biết được một tin tức đáng để kinh hỉ như thế này. Nhưng nào ngờ sau cùng vẫn phải tự mình lên sân khấu.

Thân hình của hai người nháy mắt tiếp cận nhau, Tiêu Phong Dương nghiêng người, lật tay phải liền bắt được cổ tay của nữ tử áo đen, đồng thời tay trái lập chưởng, ngoan độc chặt vào tay cầm đao của nữ tử áo đen. Nữ tử áo đen thấy Tiêu Phong Dương không ngại kháng thì đúng với ý nguyện của mình; Rung tay trái, đoản kiếm bay khỏi tay, vẫn đâm về phía bụng dưới của Tiêu Phong Dương như trước, thân hình thì trượt đi như cá bay, nhảy tốt qua bên cạnh Tiêu Phong Dương. Người ở trên không trung vẫn biến đổi thân pháp, đủ thấy loại khinh công này tuyệt diệu như thế nào.

Điều này cũng nằm trong dự đoán của Tiêu Phong Dương, chỉ thấy tay trái của hắc qư một cái, đã bắt được đoản kiếm, cố gắng xoay người, không ngờ lại không chút đình trệ đã bay người lên, túm vào lưng của nữ tử áo đen! Trước đó chiến lực của hắc không hề bị tiêu hao, thân pháp do đó vô cùng nhanh chóng và mạnh mẽ. Mà nữ tử áo đen lại đã như nỗ lực hết đà. Mắt thấy nữ tử áo đen đã không thể thoát khỏi tay Tiêu Phong Dương.

Chính vào lúc này, ngân châm của Lăng Thiên đã tới!

Đây là lần đầu tiên Lăng Thiên dùng ám khí để lâm chiến đối địch, Tiêu Phong Dương nên cảm thấy vinh hạnh.

Tiêu Phong Dương đang muốn bay người lên thì đột nhiên cảm thấy trên huyết Hoàn Khiếu ở chân phải tê đi. Trong nháy mắt, cả chân phải đã hoàn toàn không còn dùng được lực đạo, trọng tâm bị lệch đi, bỗng nhiên mất thăng bằng, thân hình trên nóc nhà đột nhiên ngã xuống.

Hai cao thủ của Tiêu gia ở bên cạnh thấy Tiêu Phong Dương xuất thủ, mà địch nhân rõ ràng đã sức cùng lực kiệt, liền thu tay đứng xem, yên lặng chờ đợi nhị gia một mình bắt nữ tử áo đen, hoàn thành đại công! Nào biết biến sinh trừu dịch (tại họa ngay dưới nách. Xuất xứ từ truyện Tam Quốc Chí: “Gần thì có Tôn phu nhân sinh biến ở ngay dưới nách”. Dưới nách là chỉ nơi rất gần. Thành ngữ chỉ tai họa không phải ở xa xôi mà ở rất gần, gần như để ngay dưới nách vậy.), Tiêu Phong Dương đột nhiên từ trên nóc nhà ngã xuống!

Hai người giật nảy mình, vội vàng phi người lên, bắt lấy thân hình sắp ngã xuống đất của Tiêu Phong Dương. Nóc nhà không bằng phẳng, vạn nhất đột ngột không phòng bị ngã xuống, cho dù Tiêu Phong Dương võ công cao cường, thì cũng khó đảm bảo là không bị thương.

Nữ tử áo đen vốn cũng chỉ là cầu may xông lên, ý định ban đầu vốn cũng là cầu tử, chỉ cầu cố gắng đánh cược một lần, không ngờ lại có thể lao qua! Mà địch nhân võ công cao cường không ngờ lại từ trên nóc nhà ngã xuống! Trong lòng không khỏi thầm hô may mắn, cũng không dám ở lại nói lời thừa, toàn lực triển khai thân pháp, chạy đi như bay!

Tiêu Phong Dương tức giận đến mức sắp thổ huyết. Mắt thấy nữ tử áo đen đó toàn lực chạy trốn giống như thiểm điện, có muốn đuổi cũng đuổi không kịp, không khỏi tức giận hét lên: “Kẻ nào ngằm ngằm ở sau lưng bắn tên hại người? Có bản sự thì ra đây cùng Tiêu mỗ đánh vài chiêu! Thủ đoạn ti bỉ như vậy, không sợ nhân sĩ thiên hạ khinh bỉ chê cười ư?”

Hai cao thủ của Tiêu gia hoảng sợ, thì ra nhị gia trượt ngã là do bị người khác ám toán, trừ người của mình ra không ngờ còn có người ngoài ở đây, mà người của mình không ngờ lại không phát hiện ra. Võ công của người này cao tới mức nào? Hai người không hẹn mà đồng thời nhìn xung quanh, nhưng không gian vắng lặng như tờ, ngay cả một cái bóng cũng không có. Đừng nói là Lăng Thiên lúc này sớm đã đuổi theo nữ tử áo đen, không nghe thấy lời Tiêu Phong Dương nói, mà cho dù hắn có nghe thấy e rằng cũng chẳng thêm để ý.

Phế thoại, cùng ta nói quy củ giang hồ, quả thực là nói chuyện vớ vẩn! Giang hồ nếu có quy củ thì còn gọi gì là giang hồ? Quy củ của giang hồ chỉ có một điều - phá hoại quy củ! Tiêu Phong Dương kéo ống quần lên, chăm chú nhìn vào chân, ba người không khỏi đều thở ra một hơi lạnh! Một cây ngân châm nhỏ như lông bò, sáng lấp lánh đang đâm vào chân Tiêu Phong Dương, sâu đến hơn nửa.

Trong bóng đêm như thế này, trời lại đang mưa như trút nước, cách nhau với cự ly ít nhất là mấy trượng, đối phương không ngờ có thể phi ra một cây ngân châm nhỏ xíu mà cả gió cũng có thể thổi bay này với cự ly xa như vậy, thậm chí còn dễ dàng xuyên thấu nội lực hộ thể của Tiêu Phong Dương, đâm thẳng vào thịt! Điều đáng sợ nhất chính là, không ngờ còn tìm trúng huyết đạo mà châm vào!

Đây là nhân lực loại gì! Đây là tu vi công lực loại gì!

Trong nhất thời, ba người đưa mắt nhìn nhau một cách bất lực, im lặng không nói gì.

Lâu sau, Tiêu Phong Dương thở dài một hơi, đêm này đúng là thất bại hoàn toàn. Nếu người rình mò trong bóng tối đó có lòng muốn lấy mạng ba người, dưới sự đánh lén bất ngờ, chỉ sợ rằng cũng không có gì quá gian nan. Nếu như cây ngân châm đó không chọn chân phải của mình mà là yết hầu hoặc chỗ trí mạng khác, vậy thì... Tiêu Phong Dương không dám nghĩ tiếp! Chỉ cảm thấy toàn thân lập tức túa ra mồ hôi lạnh, lạnh toát đến tận tim. Nghĩ như vậy, hắn cũng không cảm thấy hành động đánh lén của người trong bóng tối là đáng hận nữa, ngược lại còn cảm thấy có chút may mắn.

Ba người lại nhìn nhau, cơ hồ như đồng thời nhớ tới Tiêu Nhạn Tuyết ở Lăng phủ, không khỏi đồng thời hô một câu: “Hong rồi!” Cùng bật người lên, lao về phía Lăng phủ như phát điên. Tiêu Phong Dương yêu mến Tiêu Nhạn Tuyết nhất, hắn trúng một châm của Lăng Thiên, vốn nhảy nhót không tiện, nhưng khi nóng lòng, tốc độ của hắn nhanh như ngựa chạy, còn nhanh hơn lúc bình thường.

Lăng Thiên không nhanh không chậm bám theo sau nữ tử áo đen, càng theo càng thấy kinh ngạc! Nữ tử này thật quá cẩn thận, dưới tình huống biết rõ là đã thoát khỏi ba người của Tiêu gia, lại thêm thân bị trọng thương, không ngờ vẫn còn dẫn Lăng Thiên loanh quanh mấy vòng.

Kỳ thật điều này cũng khó trách, Tiêu Phong Dương dưới tình huống chiếm ưu thế tuyệt đối lại đột nhiên thất thủ, nữ tử áo đen sao lại không hoài nghi, mà Tiêu Phong Dương lại nổi danh về cơ trí, qua những lời nói sắc bén vừa rồi của hắn có thể thấy được điều đó. Mà lần thất thủ này chưa chắc đã không phải là Tiêu Phong Dương cố ý làm ra, để tìm chỗ ẩn thân của phe mình. Nữ tử áo đen tất nhiên không thể không cẩn thận.

Lăng Thiên cảm thấy nước mưa lạnh buốt đang không ngừng đập lên người mình, cả người trên dưới sớm đã không còn chỗ nào khô ráo. Nhìn nữ nhân áo đen ở xa xa giờ đã có chút lảo đảo nhưng vẫn cố chấp đi lòng vòng, Lăng Thiên không khỏi có chút tức giận, hận không được bắt lấy ả rồi đánh cho một trận vào mông! Nữ nhân đáng ghét!

Nữ tử áo đen hiện tại tuy khẳng định mình đã thoát khỏi sự truy tung của đám người Tiêu Phong Dương, nhưng với giác quan thứ sáu thiên sinh mẫn tuệ của nữ nhân lại khiến ả thủy chung cảm thấy rằng nguy

hiếm vẫn còn tồn tại. Cho nên bất chấp thân thể bị thương nặng, triển khai thân pháp đi lòng vòng trong thành! Đi hết thời gian khoảng một tiếng, trên đường nữ tử áo đen hoặc nhảy lên cao để nhìn, hoặc đột nhiên giấu mình vào trong góc, hoặc đang phi lên không trung lại đột nhiên nhảy ngược lại, thủy chung không phát hiện ở đằng sau mình có người bám theo, không khỏi tự lẩm bẩm nói với mình: “Chẳng lẽ thật sự là mình nghi thần nghi quỷ, quá cẩn thận ư?”

Tuy trong lòng vẫn còn nghi ngại, nhưng sau khi thử qua nhiều cách dò xét như vậy, vẫn không phát hiện ra nửa điểm dị thường, không khỏi khiến nữ tử áo đen dần dần buông lỏng cảnh giác. Vả lại, nội thương trên người cũng khiến cho nữ tử áo đen không còn dư lực để đi lòng vòng nữa, nếu không, e rằng nữ tử áo đen vẫn muốn tiếp tục làm vậy.

Nữ nhân bề ngoài thì ngu xuẩn, nhưng giác quan thứ sáu quả thật rất kinh người.

Thấy thân ảnh như khói xanh của nữ tử áo đen lướt thẳng về phía đông. Trong bóng tối, dưới màn mưa, một bóng người như u linh tựa hồ như xoay mấy cái, từ từ hiện ra rõ ràng, lộ ra thân ảnh Lăng Thiên đeo khăn che mặt màu đen, hắc hắc cười lạnh, lẩm bẩm: “Tuy khinh công của người cao minh, tuy lòng cảnh giác cũng rất cao, có điều, không thể không nói, kinh nghiệm phản truy tung của người thực sự là quá kém cỏi, tối đa chỉ đạt trình độ tốt nghiệp tiểu học mà thôi!!” Bóng người vươn ra, giống như một cái bóng u linh hữu hình nhưng vô chất, bắn thẳng về phía nữ tử áo đen ở đằng xa.

Dần dần, Lăng Thiên phát hiện phương hướng của nữ nhân áo đen đang đi, cảnh vật xung quanh đối với mình mà nói thì càng lúc càng quen thuộc, chờ đến khi thấy nữ tử áo đen từ một hậu viện quen thuộc nhảy vào một toà đại viện tử đèn đuốc sáng rực, Lăng Thiên không khỏi sờ sờ mũi cười khổ.

Chỉ vì chỗ này chính là địa phương mà Lăng Thiên vô cùng quen thuộc, cũng chính là nơi mà các hoàn khổ trong thành Thừa Thiên tụ hội gây rối.

Trong mấy năm trước kia, Lăng Thiên cơ hồ mỗi năm đều có mấy tháng là sống trong đại viện tử này, ở đây gây họa, đánh nhau nhiều không đếm xuể.

Bên trong, cũng chính là cái ổ tiêu tiền và tiêu hồn của người Thừa Thiên, không chỉ là nơi chủ yếu để các vương công đại thần đãi khách khoe của, mà còn là thiên đường của các con bạc.

Minh Yên lâu.

159. Chương 88: Trong Lầu Minh Yên.

Trong bụng Lăng Thiên chửi mấy ngàn câu tam tự kinh như pháo liên châu! Suốt ngày cố kỵ cái này, tính toán cái kia, không ngờ ở ngay dưới mí mắt mình lại ẩn tàng một cỗ thế lực không tên như vậy, mà mình thì vẫn mù mờ không phát hiện ra.

Vào giây phút này, Lăng Thiên trong lòng đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác cực kỳ tức giận, giống như là bản thân mình vừa bị lừa gạt, lửa giận bùng lên mạnh mẽ. Trong lòng hắn thâm hạ quyết tâm, sau khi quay về nhất định sẽ đập cho bọn Lăng Tam và Lăng Lục một trận, xuất hiện sự tình như thế này, thực sự là vì bọn chúng làm công tác tình báo quá thất trách.

Lăng Thiên vươn người, lẳng không bay lên các lầu mà nữ tử áo đen vừa tiến vào. Ghé tai, nghe ngóng một hồi, cuối cùng cũng nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng rên đau đớn. Lăng Thiên cười lạnh, thân hình vô thanh vô tức dịch chuyển.

Sau tấm giấy dán cửa sổ dày cộp lơ mờ hiện ra bóng người ở bên trong, Lăng Thiên nhú mào, cầm vạt áo của mình, truyền nội lực vào, góc vải mềm mại lập tức trở nên thẳng đứng, Lăng Thiên dùng vạt áo nhẹ nhàng chà lên giấy cửa sổ, vô thanh vô tức, giấy cửa sổ bị chà qua lập tức móng đi một lớp. Khóe miệng Lăng Thiên nở ra nụ cười lạnh nhạt, rồi nhẹ nhàng chà thêm một lần...

Sau ba bốn lần như thế, cửa sổ chỉ còn lại một lớp giấy trong suốt, qua đó nhìn vào có thể thấy được tình cảnh bên trong phòng.

Nữ tử áo đen thân hình yếu ớt nằm trên một chiếc giường nhỏ, bên cạnh có mấy phụ nữ trung niên đang bận rộn không ngừng, tựa hồ như đang vì thương thế của à mà lo lắng. Chỉ nghe giọng nói vô lực của nữ

tử áo đen: “Các người đừng làm phiền nữa, ta bị nội thương, uống thuốc bình thường không có hiệu quả gì lớn đâu, mau sai người mời ba vị trưởng lão tới đây. Thương thế của ta, trước mắt chỉ có bọn họ mới có thể giúp được thôi.”

Một phụ nữ trung niên vâng lời, sau đó đi xuống lầu.

Nữ tử áo đen tựa hồ như cố gắng lấy lại tinh thần, hỏi: “Bọn tiểu Võ đã về chưa?”

Một phụ nữ trung niên nói: “Vẫn chưa về.” Từ phía Lăng Thiên nhìn qua, vừa hay có thể thấy được vẻ lo lắng trên mặt phụ nữ trung niên này.

“Cái gì?” Nữ tử áo đen kinh hãi, không ngờ lại từ trên giường ngồi bật dậy: “Còn chưa về ư? Sao lại thế được? Đám người Tiêu Phong Dương đã bị ta dẫn đi rồi, bọn họ nhiều người như vậy, dùng mê dược đối phó với một mình Tiêu Nhạn Tuyết, theo tình báo thì võ công của Tiêu Nhạn Tuyết không quá cao, sao tới hiện tại vẫn chưa về? Chẳng lẽ, lại xảy ra điều gì bất trắc ư?” Giọng nói của ả khinh nghi bất định, mang đầy vẻ lo lắng.

Tiếng bước chân vang lên, tựa hồ như có ba người đang đi lên. Lăng Thiên nghe thấy cước bộ nhẹ nhàng của ba người này, cơ hồ như đã bước vào cảnh giới vô thanh, hiển nhiên đều là cao thủ nội gia. Không khỏi tăng thêm độ khống chế lên hô hấp của mình, thở dài và nhỏ hơn.

“Tịch Nhan, người sao vậy? Bị thương có nặng không?” Một lão già lên tiếng, tựa hồ như đầy ý quan tâm. Tiếp đó, ba lão già tóc hoa râm đều vội vàng xông vào.

Chỉ một câu này, Lăng Thiên đã xác định được thân phận của nữ tử áo đen, Minh Yêu lâu lâu chủ Cổ Tịch Nhan! Không khỏi lắc đầu cười khổ. Nhớ lại Minh Yêu lâu chủ ngày thường xinh đẹp kiều mị, có năm mơ cũng không ngờ chính là ả.

“Không sao, chỉ bị một chút nội thương thôi, chưa chết được.” Nữ tử Cổ Tịch Nhan khê ho hai tiếng, nói: “Đại thúc, bọn tiểu Võ vẫn chưa về, ta không yên tâm, không bằng, lão nhân gia người đi tiếp ứng họ đi, thương thế của ta không gấp đâu!”

“Bọn tiểu Võ vẫn chưa về ư?” Lão già đó ngạc nhiên thở dài một hơi. “Đêm qua các người rút cuộc đã làm chuyện gì? Không phải là các người vẫn hành động theo kế hoạch mà ba lão gia hỏa chúng ta hôm qua đã phủ quyết đấy chứ?”

Cổ Tịch Nhan mặt đầy vẻ xấu hổ, khê gật đầu.

“Người..., hồ đồ!” Lão già đó tức giận đến nỗi đứng bật dậy, “Lăng phủ là nơi ngọa hổ tàng long, hơn trăm người của Tiêu gia lần này tới đây không có ai không phải là cao thủ. Người hành động tùy tiện như vậy, sẽ chỉ khiến cho kế hoạch nhiều năm nay của chúng ta bị hủy trong chốc lát! Người..., ài. Tịch Nhan, tuổi của người cũng không còn nhỏ nữa rồi, sao vẫn còn dễ kích động như vậy? Ta hỏi người, dù cho người thực sự có thể bắt cóc được tiểu công chúa của Tiêu gia, người có thể làm gì nó chứ? Đừng cho rằng Tiêu gia sẽ vì điều này mà đàm phán với người sao? Chỉ một Tiêu Nhạn Tuyết, Tiêu gia vẫn có thể hi sinh.

”Ta... ta không kìm nổi tức giận, Tiêu gia là hung thủ chủ yếu khiến Thượng Quan thế gia của chính ta bị diệt vong, chúng ta trước giờ vẫn luôn không có cơ hội để đối phó với bọn chúng, lần này, khó khăn lắm người của Tiêu gia mới tới Thừa Thiên. Lại thêm ông trời giúp đỡ, đổ trận mưa lớn trăm năm khó gặp. Thiên thời địa lợi đều có, chính là có thể cùng Tiêu gia đàm phán. Có điều có thể dạy Tiêu Nhạn Tuyết đó trở thành át chủ bài của thanh lâu ta, cả ngày sống trong dày vò, điều này cũng có thể khiến Tiêu gia vĩnh viễn bị sỉ nhục, vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được, cũng có thể làm giảm bớt nỗi oán hận trong lòng ta.

“Nói năng linh tinh!” Lão già đó tựa hồ như không thể nhịn nổi nữa, “Người có thể hủy đi Tiêu Nhạn Tuyết, nhưng có từng nghĩ đến hậu quả không? Hủy đi Tiêu Nhạn Tuyết rất dễ dàng, nhưng hậu quả chúng ta không gánh nổi đâu! Như vậy cái giá phải trả sẽ là một nhà Thượng Quan toàn tộc phải bồi táng theo Tiêu Nhạn Tuyết! Hương hỏa của Thượng Quan gia tộc sẽ bị phế mà đoạn tuyệt! Người có từng nghĩ đến không? Tiêu gia hi sinh một Tiêu Nhạn Tuyết, nhưng chúng ta sẽ cả nhà bị tuyệt diệt! Ài...”

Cổ Tịch Nhan khê ho một tiếng, giọng nói có chút mỉa mai: “Thượng Quan thế gia nhiều năm nay sớm đã sống không bằng chết; Mất thấy địch nhân thế lực càng ngày càng lớn, hi vọng báo thù cũng càng ngày càng mật mù, những ngày tháng này, sống có ý nghĩa gì chứ? Chỉ cần có thể khiến Tiêu gia phải chịu sự

nhục, cho dù Thượng Quan nhất tộc toàn bộ phải bồi táng thì đã sao? Những ngày tháng sống lén lút này, ta sớm đã chịu đựng đủ rồi!”

Ba vị lão già cảm thấy chán nản, suy ngẫm lại thấy những lời nói của Cố Tích Nhan cũng có lý, không khỏi thấy ngán ngẫm! Ai có ngờ rằng Thượng Quan thế gia năm đó chỉ giậm chân cũng có thể khiến bát phương chấn động, ngày nay lại thê thảm đến mức độ này?

Lão già đó thở dài một hơi, trong tiếng thở dài mang đầy vẻ bi thương của anh hùng mạt lộ. Trầm mặt một thoáng, đứng dậy nói: “Ta đi tiếp ứng bọn tiểu Võ, nhị đệ tam đệ, các người giúp Tích Nhan liệu thương, trước khi trời sáng, nhất thiết phải giúp cho thương thế của Tích Nhan có khởi sắc. Chí ít cũng phải giúp cho nó hành động được như bình thường, không thể để lộ ra sơ hở!” Hai lão già còn lại cùng lên tiếng vâng lời. Vị đại trưởng lão đang muốn xuất môn, đột nhiên ngoài cửa có chút hỗn loạn, tiếp theo có một phụ nữ trung niên vội vàng vàng chạy tới.

“Phu nhân, bọn tiểu Võ về rồi. Tiêu gia tiểu công chúa cũng đã bị bắt về!” Tin tức này lẽ ra sẽ khiến người ta phấn chấn, nhưng không biết vì sao, trong lời nói vị phụ nữ trung niên này lại đầy bi phẫn.

“Bọn tiểu Võ về rồi ư? Phát sinh chuyện gì vậy?” Cố Tích Nhan lập tức miễn cưỡng cảm phát giác ra gì đó, “Mau bảo bọn họ vào đi.”

Lăng Thiên ở bên ngoài cửa sổ cũng cảm thấy bất ngờ! Có Lăng Thần tọa trấn ở nhà, sao có thể còn để bọn chúng bắt Tiêu Nhạn Tuyết đi? Không khỏi cảm thấy khẩn trương: Chẳng lẽ Lăng Thần đã bị thương? Hay là trong bọn chúng có cao thủ cực mạnh, nhưng với tu vi của ba vị trưởng lão mà luận, tối đa cũng chỉ ngang ngửa với Lăng Thần, không hề có chút ưu thế, càng huống chi võ công của Lăng Thần là do Lăng Thiên đích thân truyền thụ, cho dù một mình đối địch với ba vị trưởng lão, dù không thể thắng cũng tuyệt đối sẽ không bại! Chẳng lẽ... sau lưng bọn chúng còn có nhân vật mạnh hơn... nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi như có lửa đốt, hận không được chấp cánh bay về nhà.

Tiếng bước chân lộn xộn vang lên, ba đại hán toàn thân đầm máu bước vào, vừa đi máu và nước trên người không ngừng chảy xuống, khi rơi xuống đất đã biến thành màu hồng! Một người trong đó còn khiêng một cái túi lớn trên người, bên trong hiện ra một thân thể người nhỏ nhắn.

“Đại tỷ!” Nhìn thấy Cố Tích Nhan, ba người đồng thời mở miệng, nam nhân to lớn như vậy, không ngờ vành mắt lại ửng đỏ.

“Sao chỉ có ba người các người? Những người khác đâu?” Cố Tích Nhan thấy bộ dạng mình đầy thương tích của ba người, lập tức trong lòng cảm thấy bất diệu, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Bọn họ thế nào, nói đi chứ!” Nói tới câu sau, giọng nói đã biến thành khàn khàn.

“Đại... tỷ, mười bảy vị huynh đệ khác, e rằng... e rằng...” Hán tử đứng giữa liên tiếp nói hai câu “e rằng”, nhưng giọng giống như bị nghẹn, một từ cũng không thể nói ra, trong đôi mắt hồ từ từ trào ra nước mắt.

Cố Tích Nhan không để ý đến đại trưởng lão ở bên cạnh an ủi, đột nhiên đứng bật dậy, hai mắt thất thần, miệng lẩm nhẩm: “Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy?” Đột nhiên nước mắt tuôn rơi không ngừng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đại trưởng lão mặt đầy sương lạnh: “Các người nếu không đắc thủ, có thương vong lớn như vậy hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng các người rõ ràng đã đắc thủ, vì sao lại tổn thất nhiều nhân thủ như vậy? Đối phương có cao thủ cực mạnh ư?”

Những lời này của đại trưởng lão mới nghe thì có chút khó hiểu, nhưng nghĩ kỹ thì cũng thấy dễ hiểu. Nếu không đắc thủ, vậy tất nhiên đã bị bại lộ hành tích, sau một phen khổ đấu, nhân thủ thương vong thảm trọng; Nhưng đã đắc thủ, chuyện này rõ ràng không đúng! Có thể từ địa phương được phòng bị sâm nghiêm như vậy mà bắt người ra, khả năng duy nhất chính là không kinh động địch nhân, vậy sao còn có thương vong? Nếu thật sự đã kinh động đối phương, muốn mang con tin mà lui sẽ gian nan như thế nào, chuyện này rõ ràng rất kỳ quái.

Hán tử tên tiểu Võ nói: “Chuyện ban đầu vốn khá thuận lợi, sau khi đại tỷ dẫn dụ ba lão gia hỏa đó đi, chúng tôi lén lút tiến vào, tiểu nha đầu đó không hiểu sự đời, không chút phòng bị, không phí nhiều thời gian đã đánh thuốc mê được nó, sau đó chúng tôi bắt lấy nó rồi lập tức muốn ly khai, nhưng ngay lúc ra

khỏi Lăng phủ, đột nhiên có một nữ tử áo đen che mặt cản đường. Nữ tử này võ công rất cao cường. Trong nháy mắt, lão tam và lão tứ đã bị thương dưới kiếm của ả, các huynh đệ tức đỏ cả mắt, đều ào ạt xông lên.”

Nói tới đây, hần nhìn trộm sắc mặt của Cố Tịch Nhan và ba vị trưởng lão, có chút khiếp sợ. Thấy bốn người chỉ trầm mặc nghe mình nói, tạm thời không thấy có ý trách tội, mới tiếp tục nói: “Sau khi đánh nhau mới biết võ công của nữ tử đó không ngờ còn trên cả đại tỷ. Các huynh đệ cảm thấy không ổn liền muốn triệt tẩu thì đã muộn rồi. Võ công của nữ tử đó quá đáng sợ, kiếm pháp xuất thần nhập hóa, với sức của một người có thể ngăn cản được cả đám chúng ta. Có điều nữ tử võ công tuy cao, nhưng chỉ là kẻ mới xuất đạo, hạ thủ hình như không nhẫn tâm làm thương hại đến mạng người, cho nên các huynh đệ tạm thời còn có thể trụ được!”

Lời này vừa được nói ra, Cố Tịch Nhan và ba vị trưởng lão đều biến sắc. Lăng gia không ngờ còn có nữ tử cao thủ có võ công cao cường như vậy ư? Có tu vi ngang ngửa với ba vị trưởng lão sao?

160. Chương 89: Thần Công Cái Thế.

“Vẫn không đúng!” Dấu sao thì gừng càng già càng cay, đại trưởng lão nghe xong lập tức thấy được chỗ không hợp lý trong đó: “Nữ tử đó võ công đã cao cường như vậy thì sau khi hộ vệ Lăng phủ cũng đuổi tới, các người sao có thể đào thoát khỏi tay ả? Lúc đó ả ta ở đâu?”

Tiểu Võ nhíu mày suy nghĩ, nói không xác định: “Hình như từ sau khi hộ vệ Lăng phủ ủa ra, thì không phát hiện ra bóng dáng của nữ tử đó, ba người chúng ta đi về rất cẩn thận, án theo mấy lộ tuyến đã định, lại còn loanh quanh mấy vòng mới quay về. Không phát hiện có ai bám theo.” Hần cũng không ngốc, mắt thấy sắc mặt của Cố Tịch Nhan và ba vị trưởng lão, liền biết bọn họ đang lo lắng những gì.

Vừa nghe thấy lời này, lông mày của bốn người đồng thời nhíu lại, quay sang nhìn nhau, đồng thời cất tiếng: “Chẳng lẽ nữ tử này không những không phải là người của Tiêu gia, mà cũng không phải là người của Lăng gia?” Bốn người ngẫm nghĩ, tựa hồ như chỉ có thể dùng lý do này để giải thích. Chỉ có không phải là người của Tiêu gia, cũng không phải người của Lăng gia, chỉ là vừa hay gặp dịp chạm mặt, nếu không thì sao lại không cứu Tiêu Nhạn Tuyết?

Vừa nghĩ tới đây, bốn người đều thở phào, nghĩ tới lần hành động lần này không ngờ lại tổn thất mười bảy cao thủ, bốn người trong lòng đều trầm xuống, đau buồn không thôi.

Cố Tịch Nhan nhìn cái túi sau lưng Tiểu Võ, ánh mắt sắc bén: “Bỏ nó xuống, ta xem xem tiểu công chúa của Tiêu gia trông như thế nào?”

Tiểu Võ dạ một tiếng, mở miệng túi ra, bên trong lập tức lộ ra một thân hình thiếu nữ yếu đuối. Quần áo màu đen, dung nhan tuyệt sắc, thanh thuần tú mỹ, chính là Tiêu Nhạn Tuyết! Lúc này đang giống như mỹ nhân đang ngủ, mặt ửng hồng kiêu diễm, hai mắt nhắm chặt, càng lộ ra lông mi dài dài cực kỳ dụ người.

Cố Tịch Nhan lạnh lùng đánh giá tuyệt mỹ dung mạo khiến cho nam nhân ai thấy cũng phát cuồng này, trong mắt càng lúc càng hung bạo, ác độc, tràn ngập căm hờn.

“Người đâu, đưa nó tới chỗ Dương ma ma, dạy dỗ nó cho tốt vào. Vì con tiểu tiện nhân này, không ngờ đã tổn thất mười bảy huynh đệ của ta, ta nếu không khiến cho Tiêu gia phải xấu hổ với cả thiên hạ, thì sao xứng đáng với mười bảy huynh đệ đó? Sao xứng đáng với các vị tiền nhân của Thượng Quan gia tộc đã bị Tiêu gia âm mưu hại chết!” Cố Tịch Nhan sắc mặt có chút ác độc, dưới cơn kích động, ngực không ngừng phập phồng, khóe miệng cũng trào ra một tia máu.

“Vâng! Đại tỷ!” Đại hán tên tiểu Võ trên mặt cũng hiện lên vẻ hưng phấn tàn nhẫn. Hai mắt nhìn dung nhan tuyệt sắc đủ để nam nhân thấy mà điên cuồng của Tiêu Nhạn Tuyết, miệng mỉm cười âm độc. Vào lúc này, tựa hồ như mười bảy huynh đệ đã yểm hộ cho hần tất cả đều bị hần ném ra khỏi đầu.

Quả nhiên là bản sắc nam nhân.

Cố Tịch Nhan thấy sắc mặt của hần, lộ ra vẻ do dự, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ vô lực phát phát tay.

Tiểu Võ xoay người, đưa tay ra muốn ôm lấy thân hình mỹ miều của Tiêu Nhạn Tuyết, chuẩn bị mang nàng ta đi. Hai hán tử bên cạnh trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Chính vào lúc này, cửa sổ của tiểu lâu đột nhiên nứt toác, một bóng người áo đen giống như ma thần từ cửa u địa ngục hiện ra, mang theo sát khí khắp người, chậm chậm bước vào. Tiến vào địa bàn đầy rẫy cao thủ như vậy, thần thái vẫn giống như đang tản bộ trong hoa viên nhà mình, không ngờ lại tràn ngập một loại phong thái tàn khốc và ưu nhã.

Thân pháp của bóng người áo đen tựa như chậm nhưng thật sự lại rất nhanh, khi chúng nhân còn chưa có phản ứng thì đã tới bên cạnh Tiêu Nhạn Tuyết đang cuộn tròn nằm trên đất.

Chuyện phát sinh đột ngột, mọi người đều giật nảy mình, ba vị trưởng lão phản ứng nhanh nhất, đồng thời hét lên một tiếng lảng lẹ, phi thân lên trước, ba người sáu trưởng đồng thời đánh ra, hung ác đánh vào phía lưng của người áo đen, ai ai trong lòng cũng đều có cùng một suy nghĩ: Tuyết không thể để cho người này sống sót mà rời đi. Nếu không, sự ẩn nhẫn mấy chục năm của Thượng Quan thế gia tất sẽ hủy trong phút chốc, kỳ hạn diệt môn sẽ không còn xa. Kinh phong vi vút, tất cả ba người đều đã ngưng tụ toàn bộ công lực của mình.

Người áo đen giơ song chưởng phản kích không chút yếu thế.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!” Sáu tiếng vang giống như sét đánh vang lên.

Trong chớp mắt đó, người áo đen đã ngạnh tiếp mỗi chưởng của mỗi vị trưởng lão. Kinh phong tràn ra bốn phía, mọi người ở xung quanh đều không thể đứng vững, Cố Tích Nhan đang bị trọng thương nên trực tiếp bị kinh phong thổi ngã lên trên giường.

Sao khi kinh phong xao động, chúng nhân kinh hãi phát hiện, tam vị trưởng lão đều xiêu xiêu vẹo vẹo lui mấy bước. Sắc mặt của ba người đều trắng bệch. Trong sáu đôi mắt cùng hiện lên vẻ không dám tin, ngực phập phồng kịch liệt, mỗi người thổ ra một ngụm máu.

Nhìn lại người áo đen đó, thân thể chỉ hơi ngửa ra sau một chút, rồi dưới chân vang lên tiếng rắc rắc, hai chân cắm sâu vào sàn nhà làm bằng gỗ, cả tiểu lâu lung lay một chút rồi trở lại bình thường. Không ngờ đã dùng tuyệt đỉnh thần công dẫn chưởng lực của ba vị trưởng lão xuống dưới chân, để cho tòa tiểu lâu này chịu đựng một nửa lực công kích của ba vị trưởng lão.

Ba người bọn tiểu Võ vốn muốn nhân cơ hội lúc ba vị trưởng lão đánh tới thì chiếm tiện nghi, cử đao chém tới. Nào ngờ người áo đen không thèm để ý, một chiêu đối sáu chưởng, chưởng phong bắn ra xung quanh đã khiến cho ba người ngã dúm dụi.

Bỗng nhiên, ba vị trưởng lão đồng thời rung hai tay, mấy đạo ánh sáng bạc giống như thiểm điện bay về phía người áo đen, đồng thời, mấy phụ nữ trung niên ở bên cạnh cũng giơ hai tay lên, một trận khói mù màu hồng đào nhàn nhạt bao phủ khắp phòng.

Người áo đen cười lạnh một tiếng, song thủ vươn lên không trung, mấy chục đạo ánh sáng màu bạc lập tức giống như trăm sông về biển, tất cả đều bay vào trong tay hắn, đồng thời hai ống tay áo rộng lớn phất một cái, khói mù màu hồng đào đang bao phủ trong không trung không ngờ lại từ từ tụ thành một khối, sau đó rung tay áo, khói mù lại ngoan ngoãn bay ra ngoài cửa sổ, tan trong màn mưa, nháy mắt thì biến mất.

Trong cái chớp mắt ngắn ngủi, công phu mà người áo đen biểu hiện ra đã hoàn toàn đánh tan lòng liều mạng chống đỡ của chúng nhân! Lấy sức của một người ngạnh kháng tu vi nội lực mấy chục năm của ba đại trưởng lão. Thính phong biện khí, dũng kỹ năng như thần thu toàn bộ mấy chục ám khí vào trong tay! Sau cùng dùng nội lực tinh thuần giống như thực chất bọc lấy khối độc vô hình vô chất, ném ra ngoài giống như ném đồ chơi.

Loại thần công này, chúng nhân có mặt ở đây chưa từng nhìn thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy! Nhịn không được mà lần lượt dùng ánh mắt cực kỳ kinh hãi nhìn hắn, ai ai cũng đều cảm thấy lạnh toát trong lòng.

Người áo đen này, chính là Lăng Thiên đã theo đuôi Cố Tích Nhan mà đến.

Két két hai tiếng, Lăng Thiên diềm nhiên như không rút chân ra khỏi sàn nhà, nhẹ nhàng lúc lắc cổ, xoay xoay cổ chân, ngón tay cái bàn tay phải không ngờ vẫn nhẹ nhàng quẹt quẹt mũi. Nhìn ánh mắt của hắn, tựa hồ như rất đắc ý, cảm thấy động tác của mình rất tiêu sái, rất Lý Tiểu Long, rất Tinh Võ Môn, rất đẹp trai, rất...

“Tôn giá là ai? Đêm khuya tới đây, không biết có gì chỉ giáo?” Kiến thức qua thần công cái thể của Lăng Thiên, ba vị trưởng lão đầu sao cũng là những lão già thành tinh, lập tức phát hiện không thể địch lại người này. Ba người mình vừa mới liên thủ đều bị đánh trọng thương, cho dù dồn hết tất cả công lực, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của người này; cho nên lời nói cũng trở nên khách khí, còn mang theo vẻ e ngại.

Lăng Thiên hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Thượng Quan thể gia, hắc hắc, hay cho một cái Minh Yên lâu! Hay cho một Cổ Tịch Nhan! Hảo! Hảo! Hảo!” Liên tục ba tiếng hảo, nhưng lại đầy ý giễu cợt, còn mang theo vẻ phẫn nộ: “Ngay dưới mi mắt ta ẩn tàng nhiều năm như vậy, hắc hắc, hảo bản sự, hảo bản sự!”

Cổ Tịch Nhan không để ý đến vết thương trên người, miễn cưỡng đứng thẳng người dậy: “Tôn giá rốt cuộc là có dụng ý gì? Thượng Quan thể gia sớm đã trở về cát bụi hết rồi, chỉ còn lại vài ba người, chỉ là sống lay sống lắt mà thôi, sao dám để lộ thân phận chứ? Cho dù tôn giá thần công cái thể, nhưng cũng không qua được một chữ lý, muốn dựa vào võ công cao cường thì có thể đến tận cửa khi phụ người ta ư? Bọn ta cho dù không địch lại, nhưng cũng ắt phải cùng các hạ độ sức tới cùng!”

Lăng Thiên không để ý đến ả, tiếp tục nói một cách lạnh lùng: “Đạo lý! Thượng Quan thể gia và Tiêu gia có cừ hận, điểm này ta đã biết lâu rồi; Có cừ báo cừ, có oán báo oán, đó là thiên kinh địa nghĩa không thể chối cãi. Người nếu chính diện tương đấu, sinh tử phó thác cho mệnh trời thì cũng thôi đi, nhưng người đường đường là chủ sự của Thượng Quan nhất tộc, không ngờ lại làm ra thủ đoạn ti tiện như vậy với một thiếu nữ, ta vì thế cho nên không thể không quản.”

Cổ Tịch Lệ lạnh lùng nói: “Đánh cuộc sinh tử? Chính diện tương đấu? Chúng ta sao có thể đấu lại? Đó là tìm chết! Cùng địch đối trận, bất kể dùng thủ đoạn gì, chỉ cần báo được đại cừ thì là chính lộ! Các hạ là cười ngoài cuộc, hà tất phải quản việc không đâu?” Tính tình của Cổ Tịch Nhan này dường như rất cương liệt, biết rằng người áo đen ở trước mặt võ công tuyệt thế, người bên mình quyết không phải là đối thủ, không ngờ vẫn có can đảm to tiếng nói lại, lúc trước dùng chữ ‘lý’ để nói, nhưng do đang bị uy hiếp đến tính mạng, lại dùng sự thật để nói ra, tranh thủ lòng đồng tình của Lăng Thiên! Nhưng một tia lấp lánh trong mắt đã để lộ ra dụng ý chân chính của ả!

Tuyệt thế cao thủ như thế này đều là người rất có thân phận, sao có thể so đo tính toán với một nữ tử như mình? Cổ Tịch Nhan trong lòng nghĩ vậy. Chỉ cần trong lời nói có ý ép buộc hấn, khiến hấn không thể ra tay, những người bên mình sẽ an toàn, ít nhất cũng có thể bảo toàn được tính mạng! Nếu hấn có thể cứ như vậy mà vô dít bỏ đi, chắc rằng hạng cao thủ với thân phận và võ công tuyệt đỉnh như thế này cũng sẽ không thêm tiết lộ bị mặt này của mình, tuy cũng vẫn nơm nớp lo sợ, nhưng so với mất mạng tại đương trường thì vẫn tốt hơn. Xong chuyện rồi cùng lắm thì bỏ đi cơ nghiệp này, những cũng có thể giữ cho cả nhà được an toàn. Chỉ cần người áo đen mở miệng nói một câu thuận theo những gì mình vừa nói, không cần nhiều, chỉ cần một câu, Cổ Tịch Nhan liền có thể mười phần nắm chắc ép hấn ra khỏi cửa! Nói tới đâu vô miệng, Cổ Tịch Nhan tự tin vẫn chưa tìm được đối thủ ở Thừa Thiên!

161. Chương 90: Trừng Phạt Nho Nhỏ.

Lăng Thiên im lặng nhìn ả, trong mắt ẩn chứa một nét cười cổ quái: “Cổ Tịch Nhan, đừng có chơi trò tâm cơ với ta, ngươi cho rằng, ta không giết nữ nhân à? Đặc biệt là nữ tử phong trần giống như ngươi?”

Cổ Tịch Nhan trong lòng lập tức lạnh toát, thiên ngôn vạn ngữ đã chuẩn bị từ trước nhất thời không có đất dụng võ! Nhịn không được hét lớn: “Vậy ngươi vì sao không giết? Ngươi giết đi! Ngươi giết ta rồi, cũng để cho bọn họ nhìn xem, một đại cao thủ võ công cao cường tuyệt đỉnh, đã đối phó với một nữ nhân không sức phản kháng như thế nào! Ngươi giết đi! Giết đi!” Vừa nói vừa từng bước từng bước tiến tới.

Lăng Thiên cười hắc hắc, giọng nói bình tĩnh mà ngoan độc: “Cổ Tịch Nhan, ngươi có tin không? Chỉ cần tối nay ngươi nói thêm dù chỉ một chữ, lão tử lập tức lột trần ngươi rồi ném ra đường, gọi một trăm nam nhân tới luân phiên cưỡng bức ngươi, sau đó đem ngươi lơ lửng treo lên cửa thành, bên cạnh dựng một lá cờ, bên trên viết truyền nhân Cổ Tịch Nhan của Thượng Quan thể gia vì cùng người ta bầu bạn mà mất đi, để các tổ tông của Thượng Quan thể gia lại một lần nữa vang danh thiên hạ, chân chính trọng hiện lại uy danh hiển hách của Thượng Quan thể gia năm xưa, cũng chính là tâm nguyện lớn nhất của ngươi!”

Trong giọng nói bình tĩnh hàm chứa một loại ngữ khí không thể nghi ngờ, vào lúc này, tất cả mọi người có mặt ở đây nghe thấy câu nói này đều nhin không được mà toàn thân run cầm cập! Tất cả mọi người đều không hện mà từ trong đáy lòng dâng lên một loại cảm giác: Nam nhân này, nói không chừng có thể làm vậy. Hắn, căn bản chính là hóa thân của ác ma.

Cố Tịch Nhan nhìn đôi mắt băng lạnh ở đối diện, tựa hồ như không thể nhìn ra một tia rung động tình cảm nào của người bình thường, mà giống như một đầm nước. Ắ im lặng nhìn hắn, trong lòng không khỏi lạnh toát, khoe miệng bất lực mấp máy vài cái, cuối cùng vẫn không dám nói ra câu gì.

Đại trưởng lão bước lên một bước: “Tôn giá vô công cao cường như vậy, xem ra chắc là cao nhân đương thế, sao lại đối phó với một nữ tử như vậy? Không sợ khiến người đời cười chê sao?”

Lăng Thiên ngắt lời lão: “Đừng nói giang hồ quy củ, nhân nghĩa đạo đức với ta! Những cái đó chẳng khác nào đánh rắm! Lão tiểu tử, ngươi rút sang một bên. Cố Tịch Nhan, ngươi không phải là rất giỏi nói năng sao? Nào! Nói thêm một câu nữa đi, để ta nghe xem nào, thử luôn ở đây xem ta có làm thế không, ngươi nói xem ta có dám không?”

Cố Tịch Nhan hoảng hốt lùi hai bước, lại không cẩn thận đụng vào giàn hoa ở bên cạnh, hoa dung thất sắc, nhưng vẫn ngậm chặt miệng, không dám nói một từ nào. Chỉ sợ vì quá sợ hãi mà phát ra tiếng kêu, dẫn đến làm cho hỗn thế ma vương này tức giận!

Lăng Thiên cười lạnh một tiếng, từ từ quay người, đối diện với ba người bọn Tiểu Vô: “Ba tên này, tối nay làm chuyện không đúng, phải trừng phạt một chút để các ngươi không quên chuyện hôm nay!”

Sắc mặt ba người Tiểu Vô lộ ra vẻ cầu xin thương xót nhìn Lăng Thiên. Hai chân đồng thời run rẩy như mì sợi vừa xuống nồi, trong tay tuy vẫn nắm chặt chuôi đao, nhưng không có nửa điểm dũng khí để cử đao lên. Người này, ngay cả ba đại trưởng lão liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn, mình có hi vọng cầu may gì chứ?

Đại trưởng lão lên tiếng: “Xin tôn giá hạ thủ lưu tình, ba người này chưa thực sự mạo phạm đến Tiêu cô nương, cái này...”

“Câm miệng!” Lăng Thiên hét lên một tiếng, quay người lại, ánh mắt như mũi đao nhìn xoáy vào đại trưởng lão: “Ngươi có ý kiến ư?”

Bị ánh mắt băng lãnh và đầy sát cơ nhìn chằm chằm vào mình, đại trưởng lão trong lòng lạnh toát, nhin không được mà cả người run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch. Miệng mấp máy một hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng: “Không... không có ý kiến.”

Hai trưởng lão kia quay đầu lại, nhìn vào tường, không dám động đậy, như sợ rằng mình chỉ ho một tiếng là sẽ chuốc họa vào thân, tựa hồ đột nhiên phát hiện bức tường trước mặt không ngờ lại rất đẹp đẽ, vẻ mặt như đang nghiên cứu một cách chuyên chú.

Ở giang hồ càng lâu, gan càng nhỏ; tuổi càng lớn, càng sợ chết. Câu nói này đã thể hiện rõ trên người ba vị trưởng lão, vừa thấy không thể địch lại, thái độ lập tức biến thành yếu mềm, thấy địch nhân muốn ở trước mặt mình xử trí người của mình, không ngờ vẫn không dám ngăn cản, bị Lăng Thiên trừng mắt nhìn, ngay cả cầu tình cũng không dám.

Vào giây phút này, trong lòng Lăng Thiên không khỏi vì bọn chúng mà dâng lên một cỗ bi ai thâm trầm. Nhiều năm trốn trốn tránh tránh, sống vật vờ lay lắt, sớm đã mài đi hết huyết khí năm xưa của ba người rồi! Ba người này sống trên thế giới này, sớm đã không phải sống vì báo cừu mà chỉ đơn thuần là sống mà thôi. Từ điểm này có thể thấy, ba vị trưởng lão vô công rõ ràng cao hơn Cố Tịch Nhan, nhưng đám sắc thì thực sự không bằng hạng nữ lưu như ả.

Cố Tịch Nhan tuy âm hiểm độc ác, thủ đoạn tàn ác. Nhưng ả vì cầu mục đích mà không từ thủ đoạn thì cũng không có gì đáng trách, vẫn có thể coi là người có dũng khí làm việc. Còn ba vị trưởng lão này, cho dù có chút thực lực, nhưng cũng chẳng hơn ba cái giá áo túi cơm là bao nhiêu.

Còn về chuyện đại trưởng lão cho rằng Lăng Thiên vì Tiêu Nhạn Tuyết mà tức giận, thực sự đã đoán sai tâm tư của Lăng Thiên. Lăng Thiên sở dĩ muốn trừng phạt ba người này, không hề có nguyên nhân vì Tiêu Nhạn Tuyết ở trong đó. Chủ yếu chính là ba người này không ngờ lại dám đang đêm tới Lăng phủ, tội này

là một; Tội thứ hai là dám kinh nhiều Lăng Thần; Càng huống chi Lăng Thần mấy ngày này đang trong kỳ, không nên nhiễm lạnh, nhưng vì mấy tên này mà phải ra ngoài hứng mưa, đây là tội thứ ba, ba tội đáng phạt!

Những tội này tuy trong mắt người khác không phải là chuyện gì lớn, nhưng đối với Lăng Thiên mà nói lại không thể tha thứ!

Hắc hắc cười lạnh, chân động dậy, một cước đã ngoan độc đá vào dưới hông đại hán ở bên phải, một thanh âm nhỏ như đập vỏ trứng gà truyền ra, đại hán đó lập tức há hốc miệng, dưới cơn đau đớn vô cùng không ngờ vẫn không hét lên tiếng nào, hai mắt trắng dã, thân hình mềm oặt ngã xuống, cứ thế mà ngất đi.

Ai cũng không ngờ rằng, sự trừng phạt nho nhỏ mà Lăng Thiên nói ra không ngờ lại là một cước phé đi vốn liếng lớn nhất của nam nhân, không khỏi đều hô lên một tiếng kinh hãi. Tiểu Võ và đại hán còn lại thấy thảm trạng của đồng bạn, lại thấy ánh mắt của Lăng Thiên đang chuyển dịch về phía mình, không khỏi bùng lên quyết tâm liều mạng.

Là một nam nhân, nếu như bị trúng loại thương nặng không thể khôi phục này, cho dù sau này vẫn có thể sống sót thì còn có ý nghĩa gì? Không hèn mà cùng hét lên một tiếng, bổ đao tới, nghiêng răng, mặt đầy thống hận.

”Không ngờ Thượng Quan thế gia còn có loại nam nhân này! Đáng tiếc là sau này không có nữa rồi! Lăng Thiên nói một cách trào phúng, hạ thủ đối với hai nam nhân duy nhất còn lại của Thượng Quan thế gia không chút lưu tình. Lại một cước đá ra, mắt thấy ánh đao chói mắt, cơ hồ hất nước cũng không lọt vào được, nhưng không hiểu vì sao một cước này của Lăng Thiên vẫn đá thẳng vào trong đao ảnh ngập trời, và lại đá trúng vào dưới hông đại hán kia.

Lực đạo của cước này rõ ràng mạnh hơn cước trước, thân hình thô tráng của đại hán đó không ngờ bị một cước này của hắn đá cho bay lên trời, hoa chân múa tay trên không trung, máu bắn ra từ ngũ quan, trong miệng chỉ kịp phát ra một tiếng hô thảm ngắn ngủi và cực kỳ kiềm nén, người còn chưa rơi xuống đất đã tuyệt khí toi mạng.

Ba đại hán chỉ còn lại một mình đại hán tên Tiểu Võ, trong mắt hắn đầy vẻ tuyệt vọng và kinh hoàng, đột nhiên gào lên một tiếng, ném cương đao về phía Lăng Thiên, quay người bỏ chạy. Lăng Thiên rất nhẹ nhàng né tránh cương đao đang bay tới, rồi bay người lên giống như chim ưng bắt thỏ, chỉ thấy một bàn tay phải vô cùng thanh tú ấn lên Thiên Linh Cái của Tiểu Võ, năm ngón tay chụm vào, cổ tay xoay một cái, rắc rắc một tiếng, cổ tiểu Võ gãy rời, một cái đầu lâu lớn không ngờ đã bị Lăng Thiên ngắt xuống.

Thân thể mất đầu của tiểu Võ không ngờ vẫn tiếp tục chạy về phía trước thêm tám bước mới ầm ầm ngã xuống lầu, một cột máu từ cổ trào ra.

Thủ đoạn bạo liệt này đập vào mắt chúng nhân, ai ai thấy cũng hồn phi đảm liệt. Hai phụ nữ trung niên miệng rên lên một tiếng, lập tức thân hình mềm oặt rồi ngã xuống. Ba vị trưởng lão và Cố Tịch Nhan mí mắt cũng giật giật liên tục, tim cũng đập dồn dập, cứ ngỡ như đang nằm mộng.

Thế gian không ngờ lại có thủ đoạn giết người tàn nhẫn như vậy.

Lăng Thiên lạnh lùng nhìn mấy người còn lại, mũi chân khều một cái, thân hình của Tiêu Nhạn Tuyết đã lọt vào lòng hắn, một tay ôm lấy nàng, tay kia ném cái đầu lâu của tiểu Võ lên, cái đầu lâu tròn tròn lập tức giống như tên rời khỏi cung, mang theo kinh phong vi vút bay vọt lên trên, ầm một tiếng, không ngờ đã đập thủng một lỗ trên óc nhà, bay thẳng lên trời, những hạt mưa lớn lập tức từ lỗ hổng rơi xuống.

“Nếu không muốn Thượng Quan thế gia thật sự bị diệt tộc tuyệt chủng, sau này trong hai tháng, Minh Yêu Lâu phải nghe theo hiệu lệnh của ta! Nếu không...” Nói ra một câu nói chắc nịch, Lăng Thiên cười lạnh một tiếng, ôm Tiêu Nhạn Tuyết bay xuyên ra ngoài, nháy mắt đã biến mất trong màn mưa mù mịt không còn hình bóng.

Cố Tịch Nhan và ba vị trưởng lão của Thượng Quan gia trân trối nhìn nhau, cho đến giờ vẫn còn hoài nghi chuyện vừa rồi rốt cuộc là thật hay là ảo giác của mình.

Một màn vừa rồi, đặc sắc đến mức khó tin. Thế gian này không ngờ lại có nhân vật như vậy. Thiên hạ không ngờ còn có thủ pháp giết người tàn khốc man rợ như vậy. Thế gian này không ngờ lại có võ công cao

minh như vậy.

“Bịch!” Một vật tròn tròn từ lỗ hổng trên nóc nhà rơi thẳng xuống, đập lên bàn, phát ra tiếng gõ trầm muện.

Bốn người chăm chú nhìn, không ngờ chính là đầu lâu của tiểu Võ mà Lăng Thiên vừa rồi đã ném lên trời! Mắt tròn trũng, chỗ đứt lia đầm đìa máu, không ngờ vẫn theo đường cũ rơi trở về, chuyển động xoay ít trên bàn như quả bóng cao su.

“Oẹ!...” Cổ Tịch Nhan gắng sức chống đỡ cuối cùng cũng không chịu được nữa, nôn ọe điên cuồng.

162. Chương 91: Giải Cứu Nhận Tuyệt.

Lăng Thiên tung mình bay ra ngoài, thân hình mạnh mẽ nhưng lại nhẹ nhàng như lông chim, trọng lượng thân thể của Tiêu Nhận Tuyệt ở trong lòng hắc tựa hồ như không ảnh hưởng một chút nào tới Lăng Thiên. Thân pháp của hắn đã tới cảnh giới siêu phàm, khiến cho mọi người thấy mà ngáy ngốc. Phải biết Thượng Quan thế gia lấy khinh công thân pháp để vang danh thiên hạ, cùng xưng hùng với Bắc Minh thế gia. Cổ Tịch Nhan đó lại càng tự kiêu ngạo với khinh công thân pháp của mình, nhưng hôm nay nhìn thấy khinh công tuyệt đỉnh của Lăng Thiên, cuối cùng cũng biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Không thể nói là khinh công của Lăng Thiên nhất định cao hơn khinh công gia truyền của Thượng Quan thế gia. Thân pháp khinh công gia truyền Phiêu Miểu Lang Bộ của Thượng Quan thế gia vốn là khinh công thượng thừa trên đời, mà Linh Long thân pháp của Lăng Thiên tuy cũng thuộc loại khinh công cao thâm, nhưng chưa chắc đã xuất sắc hơn Phiêu Miểu Lang. Chúng nhân của Thượng Quan gia sở dĩ nhìn thấy mà thần phục khinh công của Lăng Thiên, chính là bởi vì bọn họ chưa tu luyện thân pháp Phiêu Miểu Lang Bộ tới cảnh giới cao thâm, còn Lăng Thiên thì đã luyện Linh Long thân pháp tới cảnh giới cực kỳ cao thâm, lại phối hợp với nội lực kinh người. Người trước thì sức không đủ, người sau thì có thừa. So sánh như vậy, Thượng Quan gia tất nhiên phải kinh hãi vạn phần.

Có thể thành công chấn nhiếp thế lực mà mình không biết, cuối cùng cũng có thể phát tiết hoàn toàn nỗi phiền muộn trong lòng ra ngoài, Lăng Thiên cảm thấy tâm tình thoải mái, ngay cả bạo vũ đầy trời cũng cảm thấy như gió nhẹ mưa ngâu, sắc xuân đầy vườn. Việc phải truy tung trong đêm mưa của Lăng Thiên, so với việc hắn phát hiện ra Thượng Quan thế gia và bí mật của Minh Yên lâu mà nói, căn bản chỉ là chuyện nhỏ không đáng nói đến.

Lăng Thiên căn bản không lo lắng người của Thượng Quan thế gia không đáp ứng điều kiện của mình, thậm chí chỉ cần bọn chúng dám có chút bằng mặt không bằng lòng, tự khắc sẽ chịu đại họa lâm đầu. Thứ nhất, mình đã nắm bí mật rằng hậu nhân của Thượng Quan thế gia đang ở Thừa Thiên, chỉ cần Lăng Thiên nói ra, vậy thì, không cần hắn phải tự mình động thủ, địch thủ xưa nay của Thượng Quan thế gia tự nhiên sẽ ào ạt tiến công, diệt tuyệt Thượng Quan gia.

Lần này, Lăng Thiên đã biểu hiện ra thực lực tuyệt đối của bản thân. Đối với Thượng Quan thế gia mà nói, đây là một loại chấn nhiếp tuyệt cường, cũng là một loại lực lượng không thể phản kháng. Thượng Quan thế gia hiện tại sớm đã không còn phong quang như ngày xưa, căn bản không dám trêu vào loại siêu cấp cao thủ giống như Lăng Thiên. Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Lăng Thiên tự mình xuất hiện, bao gồm cả việc trước khi đi đã giết ba đại hán đó, đều là một loại thủ đoạn thị uy! Nếu không phải lo lắng rằng giết chết trưởng lão sẽ tạo thành thương hại không thể bù đắp đối với thế lực của Cổ Tịch Nhan, Lăng Thiên cũng thực sự không ngại đến chuyện dùng đầu của ba lão gia hỏa đó để thị uy.

Thứ hai, thế lực của Thượng Quan thế gia đã suy nhược đến cực điểm, điểm này có thể xác nhận từ thực lực của các cao thủ mà bọn họ có. Tuy công tác ẩn nấp trước đây của bọn chúng làm cũng khá tốt, thậm chí còn qua được mắt của Lăng Thiên, mà Minh Yên Lâu hiện tại cũng có danh khí khá lớn ở Thừa Thiên, được coi là có chút đạo hạnh. Nhưng chỉ cần thân phận của Thượng Quan bị tiết lộ, tất cả nỗ lực nhiều năm này sẽ trôi theo dòng nước trong một khoảng thời gian ngắn! Thượng Quan gia hiện tại, cùng lắm cũng chỉ bằng thế lực của một bang phái giang hồ đặc biệt, chứ so với bất kỳ nhà nào trong bát đại thế gia, Thượng Quan thế gia đều vĩnh viễn không bằng, cách nhau một trời một vực. Còn nếu muốn tìm Tiêu gia và các đại thế gia báo thù, đó căn bản chính là một loại vọng tưởng, nhưng sự xuất hiện của Lăng Thiên lại

có thể khiến cho vọng tưởng này của chúng có một chút hi vọng biến thành sự thật! Dẫu sao thực lực mà Lăng Thiên đã bày ra ở đó ít nhất cũng là một ngọn cỏ cứu mạng.

Cho nên bất kể từ một phương diện nào mà nói, hiện tại hợp tác với Lăng Thiên đều là sự lựa chọn đúng đắn của Thượng Quan thế gia! Do đó, Lăng Thiên nắm chắc bọn chúng nhất định sẽ đáp ứng!

Khóe miệng Lăng Thiên lộ ra một nụ cười, khi rẽ vào một con phố, đột nhiên ẩn náu thân hình.

Không lâu sau, một thân bóng người nhẹ nhàng uyển chuyển lướt qua, nháy mắt đã dừng chân nóc nhà, thân pháp có phần còn cao hơn cả Cố Tích Nhan! Đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ nghi hoặc, tựa hồ như cảm thấy kỳ quái vì sao Lăng Thiên tới đây lại đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Đột nhiên, Lăng Thiên vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng nàng, bóng người uyển chuyển này cũng là một cao thủ nhất lưu, lập tức phát sinh cảnh giác. “Bốp!” một tiếng lanh lảnh, chính là Lăng Thiên không nặng không nhẹ vỗ một cái lên mông nàng. Quần áo dạ hành bó sát người vốn đã bị ẩm ướt, bị vỗ một cái, chẳng khác nào đánh thẳng lên da thịt.

Thiếu nữ hô lên một tiếng yêu kiều, cũng không quay đầu lại nhìn người đến là ai, trực tiếp lao vào trong lòng Lăng Thiên. Chân theo thói quen giậm một cái, lại quên mất đang ở trên nóc nhà người ta, lập tức phát ra mấy tiếng ngói vỡ rắc rắc. Một cao thủ khinh công nhất đẳng, không ngờ lại giẫm vỡ ngói, thật là xấu hổ. Thiếu nữ bất giác giật nảy mình, phục trong lòng Lăng Thiên, không dám động đậy nữa. Lăng Thiên chậm chậm cởi khăn che mặt của nàng ra, lập tức một dung mạo xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành hiện ra trước mặt hắn, không phải Lăng Thần thì là ai!

Lăng Thiên vốn rất kỳ quái, có Lăng Thần tọa trấn ở nhà, đám gia hỏa đó sao có thể dễ dàng bắt cóc Tiêu Nhạn Tuyết, cho dù Lăng Thần không nguyện ý sát sinh thì cũng không thể như vậy, thì ra là nha đầu này cố ý thả chúng đi.

Nói không chừng ba người có thể quay trở về Minh Yêu lâu cũng là nhờ nha đầu này ở đằng sau dẫn dụ truy binh. Chỉ là, mục đích của nàng ta là gì.

Vỗ vỗ lưng Lăng Thần, Lăng Thiên không hỏi gì, chỉ nói một câu quả quyết và đơn giản: “Về nhà đợi ta.” Mưa tuy đã ngớt, nhưng Lăng Thiên vẫn lo lắng cho sức khỏe của Lăng Thần, đặc biệt là trong kỳ sinh lý của nữ nhân. Lăng Thiên ở tiền thế tuy chưa chân chính ân ái với nữ bằng hữu, nhưng chưa ăn thịt lợn thì cũng nhìn thấy lợn đi đường, đối với việc trong kỳ kinh nguyệt nữ nhân không thể bị cảm lạnh, chút kiến thức đơn giản này hắn vẫn biết. Cho dù Lăng Thần võ công hơn người như thế nào đi nữa, nàng vẫn là nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân của Lăng Thiên.

Lăng Thần phục trong lòng Lăng Thiên gật đầu mấy cái, sau đó ngừng đầu dậy, nhìn Lăng Thiên một cái thật sâu, đột nhiên hôn một cái lên môi hắn, Lăng Thiên vừa cảm thấy đôi môi đó chạm lên môi mình thì Lăng Thần đã nhảy vọt lên, biến mất trong màn mưa.

Tiêu Nhạn Tuyết chỉ cảm thấy mình từ trong giấc mộng xa xăm tỉnh lại, tràn đầy cảm giác không chân thật. Chỉ nhớ rằng mình đang một mình ở trong phòng khách của Lăng gia đợi ba người Tiêu Phong Dương bắt trộm về, đột nhiên mũi ngửi thấy một mùi hương lạ, phản ứng sau cùng là nhìn thấy mấy đại hán áo đen che mặt tiến vào phòng, còn chưa kịp kinh hoàng thì đã ngất đi, tiếp đó thì không biết gì nữa.

Mà hiện tại mình vừa mở mắt, không ngờ lại tựa như đang nằm dưới một mái hiên cũ nát trong một cái hẻm nhỏ hoang vắng. Nước mưa không ngừng trút xuống rồi bắn lên mặt, lên người mình. Một cảm giác lạnh buốt ủa tới, nàng đột nhiên nhớ tới tào ngộ trước khi hôn mê, sắc mặt không khỏi đại biến, mắt chiếu ra vẻ hoảng hốt. Nhìn tình hình này, mình đã hôn mê một đoạn thời gian rồi, hơn nữa còn không hiểu tại sao lại tới địa phương này, chẳng lẽ mình...

Dưới cơn khăn trương, khuôn mặt nhỏ lập tức trắng bệch, hai tay bất giác che lấy người, mắt cũng kiểm tra một vòng trên người. Một lúc sau mở thờ phào một hơi. May mắn, mình vẫn là mình, chưa bị.. Tiêu Nhạn Tuyết không dám nghĩ tiếp, nếu loại chuyện đó thật sự phát sinh trên người mình, vậy thì e rằng mình cho dù lập tức chết đi, cũng không thể tẩy rửa được nỗi sỉ nhục to lớn này.

“Yên tâm rồi chứ?” Một câu hỏi hồ hững vang lên đằng sau nàng, tựa hồ như hàm chứa vẻ hài hước. Nhưng khi lọt vào tai Tiêu Nhạn Tuyết lại có hiệu quả giống như sấm đánh. Quay phắt người lại, hai tay che ngực,

giờ mới đột nhiên phát hiện, không chỉ thân thể của mình hoạt động bình thường, nội lực cũng không chịu chút hạn chế nào.

Một người áo đen che mặt, thân hình thon dài đang nhàn rỗi dựa vào tường, một đôi mắt lạnh lùng xuyên qua thân thể Tiêu Nhận Tuyết, nhìn ra màn mưa ngập trời ở bên ngoài, đối với dung nhan tuyệt sắc khiến nam nhân phải động tâm này tựa hồ như không nhìn thấy.

Tiêu Nhận Tuyết suy nghĩ một thoáng, lập tức hiểu ra chắc là người này đã cứu mình, nàng dấu sao cũng là nhân vật có hạng trong lớp thiếu niên của Tiêu gia, nháy mắt đã khôi phục lại vẻ ung dung thường ngày, chưa nói đã cười, ngữ khí vô cùng chân thành, cảm kích hành lễ: “Đa tạ...” Nói tới đây đột nhiên không nói được tiếp, đa tạ ai? Đằng sau lớp khăn đen che mặt chỉ có thể xác định là nam tử, còn già hay trẻ thì hoàn toàn nhìn không ra, vậy phải xưng hô thế nào đây?

Người áo đen đó tựa hồ như mỉm cười, thờ ơ nói: “Không có gì mà phải đa tạ, chỉ là vừa hay bắt gặp mà thôi, thuận tay mang người đi, cũng giống như một người đi trên đường lớn, thấy một con chó, con mèo nhỏ bị thương, cũng sẽ cảm thấy rất đáng thương, cũng sẽ cứu nó. Đây là chuyện thường tình của con người mà, không cần phải cảm ơn.”

Hắn nói thì rất vô tư hời hợt, Tiêu Nhận Tuyết thì bưng bưng tức giận! Đáng ghét! Không ngờ lại đem một thiên kim công chúa như mình đi so với chó con mèo con! Trên mặt không khỏi biến thành màu xanh lại rồi màu trắng, nháy mắt lại chuyển thành màu đỏ. Trong nhất thời, không ngờ lại nói không ra lời.

Người áo đen nghiêng đầu đột nhiên cười nói: “Được rồi, đừng chơi trò thay đổi sắc mặt nữa. Vừa rồi ta cứu người, hiện tại lại mắng người, coi như là hòa đi, sau này cũng bắt tất phải để trong lòng nữa. Vốn là bình thủy tương phù, sau này khó có cơ hội gặp lại, tự mình bảo trọng nhé, người đi tìm người e rằng sắp lật tung cả trời lên rồi! Ha ha”

Ở đằng xa, phía Lăng gia có tiếng gõ chiêng khua trống, tiếng người hét ngựa hí vang lên không ngớt. Quý khách của Lăng gia, tiểu công chúa của Tiêu gia, không ngờ tối đầu tiên tới Thừa Thiên làm khách, trong khách viện giới bị sâm nghiêm của Lăng phủ bị bắt cóc! Lăng Chiến Lăng lão gia tử đại nộ xung thiên, hạ lệnh không tiếc bất kỳ giá nào cũng phải tìm ra Tiêu gia tiểu công chúa! Mệnh lệnh vừa hạ xuống, thành Thừa Thiên lập tức nhộn nhạo như ong vỡ tổ.

Thế là, sau khi Dương gia tra xét một lượt thành Thừa Thiên, Lăng gia, đối thủ lớn nhất của Dương gia, đồng thời cũng là cột trụ Thừa Thiên tựa hồ như cũng không chịu kém, hơn nữa chỉ cách hành động của Dương gia ba bốn ngày, loại trùng hợp trong vô ý này, lọt vào mắt hữu tâm nhân, lập tức thăng cấp lên thành các loại phiên bản.

Có phải là điều báo trước của một chuyện gì đó không?

Trong nhất thời, người trong Thừa Thiên thành tự cảm thấy nguy hiểm, những nhân vật tự cho mình là trí giả giống như ngửi ra mùi gì đó không bình thường, không ngờ đã đang chuẩn bị thu thập vàng bạc châu báu để tùy thời có thể chạy trốn.

Cái này cũng không trách bọn họ quá cẩn thận. Từ trước tới giờ, Lăng gia và Dương gia trong lòng của người Thừa Thiên, sớm đã hình thành một hiệu ứng giống như phản xạ có điều kiện: Phạm là Dương gia xảy ra chuyện, tất nhiên là người của Lăng gia ra tay, nếu là Lăng gia xảy ra chuyện, chắc chắn là người của Dương gia làm trò quỷ! Câu này ở Thừa Thiên, tựa hồ như đã biến thành chân lý có định tính.

Mà nhìn những động thái liên tiếp, không kiêng nể ai của hai nhà, không thể không khiến người ta suy nghĩ xa xôi. Không ít người đã đoán rằng, hai nhà đang chuẩn bị xé rách da mặt để sống mái với nhau. Nếu là như vậy thì khó tránh khỏi cháy thành vạ lây, tiểu gia tiểu nghiệp như bọn họ không thể phụng bồi.

163. Chương 92: Lăng Thiên Chi Tâm.

Tiêu Nhận Tuyết đỏ mặt, nghĩ: “Người này có thể coi là một kỳ nhân, lại là một vị kỳ nhân chi ân không cần báo đáp tất nhiên đã không cần lòng báo ân của ta cho nên mới cố ý trêu chọc. Lúc trước chỉ sợ đã hiểu lầm hắn rồi.” Không khỏi cảm kích mở miệng nói: “Không biết huynh đài cao tính đại danh là gì? Huynh

đài cứu Nhạn Tuyết, bảo toàn nữ nhi danh tiết của Nhạn Tuyết. Đại ân đại đức như vậy giống như ơn trọng sinh tái tạo. Nhạn Tuyết rất cảm ơn, Tiêu gia cũng vậy, hã chỉ một câu cảm tạ là có thể xong?”

Người áo đen nhún nhún vai, động tác vô cùng tiêu sái, hời hợt nói: “Thật sự là không có gì, người và ta chắc không có duyên gặp mặt nữa đâu. Cáo từ!” Cũng không đợi Tiêu Nhạn Tuyết mở miệng, người áo đen vai không rung chân không động, cứ thế cả người nhẹ nhàng bay lên đầu tường, hiên ngang đứng trong bóng đêm, đột nhiên hét lớn: “Tiêu gia tiểu công chúa ở đây!” Trong lời nói của hắn quán chú nội lực vô cùng hùng hậu, giọng nói réo rắt truyền tí ra xa. Ở đằng xa lập tức nhốn nháo, sau đó liền có tiếng ồn di động về phía này.

Tiêu Nhạn Tuyết biết hắn sắp đi, không khỏi hô lớn: “Huynh đài xin chậm bước, còn chưa lưu lại cao tính đại danh mà?”

Người áo đen tựa hồ như không nghe thấy câu hỏi của nàng, lại như khinh thường không thèm trả lời, thân hình trên đầu tường loáng một cái đã biến mất trong bóng tối. Khinh công đẹp mắt quả thật ít nghe ít thấy.

Tiêu Nhạn Tuyết vì quá nôn nóng cũng tung mình lên đầu tường chăm chú nhìn xung quanh nhưng chỉ thấy một mảng hoang vắng, nào thấy được bóng dáng ai? Nhất thời không khỏi có chút mất mát trong lòng.

Vù vù mấy tiếng. Bóng người lấp loáng, Tiêu Phong Dương mặt đầy vẻ nôn nóng, dẫn đầu lao tới trước mặt Tiêu Nhạn Tuyết, tiếp theo là mấy cao thủ khác cũng lần lượt đuổi tới. Hai mắt Tiêu Phong Dương quan sát cẩn thận sắc mặt của Tiêu Nhạn Tuyết, dè dặt hỏi: “Tuyết nhi, con không sao chứ?” Trong ngữ khí đầy ý quan tâm. Tiêu Phong Dương tuy là nhị gia gia của Tiêu Nhạn Tuyết nhưng yêu quý Tiêu Nhạn Tuyết như con mình, đom đóm không dám so với mặt trăng, tuy chỉ phân ly trong phút chốc nhưng thật sự lại nhớ da diết. Đối với chuyện Thượng Quan thế gia không ngờ lại hạ thủ với Tiêu Nhạn Tuyết, thật sự là vô cùng tức giận.

Tiêu Nhạn Tuyết lắc đầu, tất nhiên hiểu rõ ý tứ của câu hỏi này, nói: “Con không sao.” Nhịn không được vẫn quét mắt nhìn tứ phía, hi vọng có thể nhìn thấy bóng người màu đen ngang ngược đó.

Thấy Tiêu Nhạn Tuyết vẫn bình yên. Tiêu Phong Dương cuối cùng cũng yên tâm, nếu Tuyết Nhạn Tuyết xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy bản thân mình là người dẫn hậu bối ra ngoài du lịch thật sự không biết phải giấu mặt vào đâu.

Nghe Tiêu Nhạn Tuyết kể lại, đặc biệt là chuyện liên quan đến cao thủ không tên đó, Tiêu Phong Dương không khỏi cũng cảm thấy mờ mịt. Có điều trong ký ức của Tiêu Nhạn Tuyết căn bản không có chút gì liên quan đến tin tức của người này. Vào lúc Tiêu Phong Dương nhìn thấy Tiêu Nhạn Tuyết, vốn đã quyết định phải tiêu diệt triệt để đại kế của Thương Quang thế gia khi còn trong trứng nước.

Khi đám người túm tụm đưa Tiêu Nhạn Tuyết về đến nhà thì đã là nửa đêm. Phu phụ Lăng lão gia tử đã nghe được tin tức, tự mình ra nghênh đón. Phu phụ Lăng Khiếu cũng ở trong đó, ân cần hỏi han, ai ai cũng đã có thể buông bỏ được tâm sự lớn nhất trong lòng. Biết rằng lần này Tiêu Nhạn Tuyết đã bị sợ hãi không ít, Sở Đình Nhi ôm Tiêu Nhạn Tuyết vào lòng, không ngừng an ủi vỗ về.

Tiêu Nhạn Tuyết luôn miệng cảm tạ, mắt xoay chuyển nhưng không thấy bóng dáng của Lăng Thiên, trong lòng không khỏi rất tức giận. Thăm nghĩ nhị thế tổ đúng là nhị thế tổ, mình xảy ra chuyện lớn như vậy mà không ngờ vẫn có thể kê gối ngủ ngon. Quả nhiên là một phế tài! Có điều đối diện với sự quan tâm của người Lăng gia, Tiêu Nhạn Tuyết trong lòng lại cảm kích không thôi.

Lăng Thiên lúc này sớm đã lặng lẽ đi về tiểu viện của mình, thay y phục rồi mới gọi Lăng Thần đến. Hai mắt nhìn Lăng Thần nhưng không nói gì.

Lăng Thần thấy vẻ mặt của Lăng Thiên tựa hồ có chút nghiêm túc, không khỏi chớp chớp mắt, cúi đầu xuống, biết Lăng Thiên muốn hỏi gì, chỉ là nhất thời không biết phải nói như thế nào.

Lăng Thiên chỉ vào cái ghế ở cạnh giường, ôn tồn bảo: “Ngồi xuống đi, nói xem có chuyện gì.”

Lăng Thần ừm một tiếng, cúi đầu ngồi xuống, thấp giọng nói: “Sau khi công tử đi theo dõi người đó, nô tỳ liền phát hiện ra có người đang lặng lẽ tiến vào tiểu viện mà Tiêu gia đang ở, liền theo dõi, vừa hay thấy

bọn chúng đánh thuốc mê Tiêu tiểu thư. Tỳ nữ chỉ muốn xông lên cứu Tiêu tiểu thư, đột nhiên nhớ tới câu nói của lão phu nhân...” Nói tới đây, Lăng Thần ngược mắt nhìn Lăng Thiên.

Lăng Thiên trong lòng hiểu rõ: “Nàng nhất định nhớ nhiệm vụ nãi nãi muốn ta cưới Tiêu Nhận Tuyết về nhà? Cho nên nàng mới bỏ qua đám người áo đen đó? Nàng biết ta đã bám theo nữ tử áo đen đó, cho nên định nhường cơ hội giải cứu Tiêu Nhận Tuyết lại cho ta? Để ta tới diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân? Mượn cơ hội này để lọt vào mắt xanh của Tiêu Nhận Tuyết?” Giọng nói của Lăng Thiên rất bình tĩnh, nhưng mỗi câu nói ra đều rất sắc bén, và tràn ngập ý tứ tự chế giễu.

“Vâng!” Lăng Thần lại cúi đầu xuống, Lăng Thiên đã nói ra toàn bộ tâm tư của nàng. Lăng Thần đồng thời cũng vì công tử có thể hoàn toàn hiểu rõ tâm tư của mình mà cao hứng, nhưng trong lòng lại khó tránh khỏi thoáng qua một tia chua xót. Là một nữ nhân, nhưng phải tạo ra một cơ hội để đẩy nam nhân mà mình yêu nhất sang cho một nữ nhân khác cũng xuất sắc như nàng, đây thường là một loại bi ai! Cho dù lòng yêu mến của Lăng Thần đối với Lăng Thiên sớm đã đạt tới mức không thể hơn được nữa, cho dù Lăng Thiên cũng biết rõ rằng cuộc đời này mình tuyệt không thể trở thành chính thất của Lăng Thiên, nhưng trong lòng nàng cũng không phải hoàn toàn có thể không quan tâm đến điều đó.

“Sau đó nàng không yên tâm, lo rằng ta không gặp được bọn họ, hoặc là hai cổ nhân mã không phải là người cùng một bọn, nàng vẫn đuổi theo, chuẩn bị vạn nhất phát sinh chuyện gì đó ngoài ý muốn, nàng liền có thể cứu Tiêu Nhận Tuyết về?”

“Ài!” Lăng Thiên thở dài một tiếng, đứng dậy ôm Lăng Thần vào lòng, Lăng Thần ngoan ngoãn dựa sát vào lòng hắn, trong lòng dấy lên sự thỏa mãn.

“Thần nhi, nàng vẫn chưa hiểu ta rồi!” Lăng Thiên thở dài một tiếng. “Trên thế giới này, có mấy nữ tử đáng để Lăng Thiên ta toàn tâm chứ? Có mấy nữ tử đáng để ta toàn lực truy cầu..., nếu là Băng Nhan thì có lẽ còn được, tuy rằng sau Băng Nhan có một gia tộc ngàn năm, nhưng rất rõ ràng là Ngọc gia không có dã tâm như ta. Hơn nữa, Băng Nhan cũng tạo cho ta một loại cảm giác đặc biệt, giống như là tiểu muội muội của ta, hoặc là từ nhỏ đã có quan hệ với ta, luôn tạo cho ta một loại cảm giác vi diệu muốn che chở nàng ta. Nhưng, nếu thực sự nói tới hôn nhân, trước mắt vẫn chưa thấy ai! Chỉ có thể nói, Ngọc Băng Nhan trong lòng ta chiếm giữ phân lượng nhất định, điểm này thì không có gì nghi ngờ.”

“Vậy, Tiêu gia tiểu công chúa thì sao? Tiêu tiểu thư rất xinh đẹp, các tiểu thư công chúa đã từng tiếp xúc không ai bằng nàng, tin rằng diện mạo thực sự của Ngọc gia tiểu thư cũng không hơn được thế, chẳng lẽ công tử lại không chút động tâm?” Lăng Thần thấp giọng hỏi.

“Xinh đẹp thì có là gì chứ? Trên thế giới này nữ nhân xinh đẹp rất nhiều, công tử của ngươi có thể chiếm hữu toàn bộ ư? Mà có năng lực để chiếm giữ toàn bộ không?” Lăng Thiên bật cười, “nếu đơn thuần chỉ nhìn thấy một nữ nhân rất xinh đẹp, ta liền chiếm nàng ta làm của riêng, vậy thì, nàng có phản đánh gia thấp công tử của nàng rồi, công tử của nàng không phải là người sưu tập bình hoa đâu!”

Lăng Thiên ngẫm nghĩ một chút, nói tiếp: “Tiêu Nhận Tuyết vốn là vị hôn thê chỉ phúc vi hôn của ta, năm đó một tay ta phá hỏng cuộc hôn sự này, chỉ là vì dã tâm quá lớn của Tiêu gia. Tất nhiên, nếu Lăng gia chúng ta liên hợp triệt để cùng Tiêu gia, có thể nắm chắc trong một đêm lật đổ cả Thừa Thiên quốc này, diệt trừ Dương gia, sau đó dựa vào sơn hà ngàn dặm của Tiêu gia làm căn cứ và hậu phương lớn, dựa vào địa hình của Thừa Thiên, xa thân gần đánh, tứ diện xuất kích, đích xác có thể thống nhất thiên hạ. Hắc hắc.”

Lăng Thần trở nên phiền muộn: “Công tử, đây không phải là chuyện mà chàng muốn làm sao? Có chỗ tốt, tiện lợi lớn như vậy, chàng vì sao...”

Lăng Thiên hừ lạnh, nói: “Là ta nghĩ vậy thôi, nhưng nếu như vậy, chỉ có thể lấy Tiêu gia làm chủ, Lăng Gia của ta chỉ là một loại tồn tại phụ thuộc của Tiêu gia mà thôi, như vậy thì có ý nghĩ gì chứ? Tất cả các nỗ lực đều để Tiêu gia có thể đoạt được thiên hạ, vậy chúng ta nhận được gì? Nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành pháo hôi hi sinh! Quả thực là ngu không thể tả. Chẳng lẽ Lăng Thiên lại làm như vậy! Hơn nữa, công tử của nàng, há có thể khuất nhục dưới người khác?”

“Tiêu Nhận Tuyết lớn lên trông rất xinh đẹp, nhưng nàng đừng quên, nàng ta vẫn là tiểu công chúa của Tiêu gia! Thân phận này, đủ khiến ta kính nhi viễn chi rồi! Hơn nữa, tâm cơ của nữ tử này kỳ thật rất không

đơn giản, tuyệt đối không phải là nữ tử bình thường. Nếu muốn có được sự đồng ý của ta, thứ nhất, trừ phi nàng ta buông bỏ thân phận tiểu công chúa tôn quý của Tiêu gia, thứ hai, Tiêu gia cũng phải để ta sử dụng. Nếu không, ta quyết không dám lưu nàng ta ở bên cạnh. Có điều, hai khả năng này đều rất mờ mịt, ha ha!” Lăng Thiên thần nhiên nói.

“Thì ra là vậy, công tử, là Thần nhi nghĩ sai. Công tử thứ tội.” Lăng Thần thấp giọng nói, đầu ấn nhẹ vào lòng Lăng Thiên.

Lăng Thiên ừm một tiếng, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng, nói: “Chung thân đại sự của ta, ta tự có tính toán. Thần nhi, những chuyện này sẽ làm nàng phải ủy khuất, tất cả giao cho ta là được rồi.”

“Vâng!” Trong mắt Lăng Thần không khỏi có chút nóng bỏng, chun mũi lại, dí sâu mặt vào lòng Lăng Thiên.

Khi thành Thừa Thiên càng lúc càng nóng bức, Ngọc gia ở tận Bắc Ngụy lại rất yên ắng.

Trong Phòng Nguyệt Trích Tinh lầu, Ngọc Mãn Lâu an nhàn ngồi trước cửa sổ, thần thái khoan thai nhìn phong cảnh bên ngoài, vẫn nhìn không biết chán phong cảnh bên ngoài mười năm vẫn vậy, tựa hồ như vẫn tràn đầy hứng thú. Nghe tiếng mưa tí tách ngoài cửa sổ, trong con mắt thâm thúy của Ngọc Mãn Lâu, nhìn không ra bất kỳ sắc thái tâm tình nào.

164. Chương 93: Ngọc Gia Tam Gia.

Cầu thang vang lên tiếng cộp cộp, hai người đi lên, mặt ai cũng đầy lo lắng, chính là hai vị huynh đệ của Ngọc Mãn Lâu, nhị đệ Ngọc Mãn Đường, tam đệ Ngọc Mãn Thiên.

“Đại ca, chúng ta thật sự không phải người đến thành Thừa Thiên sao? Thời cơ này chính là ngộ bất khả cầu đó!” Ngọc Mãn Thiên nhỏ nhất trong ba người, khoảng hơn ba mươi tuổi, mặt đầy râu quai nón, bộ dạng rất là thô hào, cũng dễ bị kích động nhất, vừa tới đã hối hả nói: “Theo tin tức Tuyết Lãnh truyền về, ngay cả Vô Thượng Thiên cũng đã có người tới Thừa Thiên thành. Còn các đại thế lực trên đại lục đều mượn chuyện lần này của Thừa Thiên làm cơ hội, lũ lượt kéo tới; Chúng ta nếu không đưa ra quyết định, e rằng sẽ không kịp đâu, đại ca.”

“Vô Thượng Thiên!” Nghe tới danh tự này, trong mắt Ngọc Mãn Lâu lóe lên một tia lạnh lẽo, “Thế thì sao? Chẳng lẽ Vô Thượng Thiên đi thì Ngọc gia của chúng ta cũng phải đi ư?”

Ngư ngốc! Ngọc Mãn Đường trừng mắt nhìn Ngọc Mãn Thiên, đúng là thằng ngốc! Biết rằng Vô Thượng Thiên luôn là tâm bệnh lớn nhất của đại ca, người không ngờ còn nhắc tới hắn vào lúc không thích hợp như thế này! Cho dù đại ca muốn thuận theo chúng ta phái người tới Thừa Thiên để điều tra tin tức, e rằng cũng bị một câu này của người hoàn toàn chôn vùi đi rồi!

“Đại ca!” Ngọc Mãn Đường vô cùng dè dặt nói: “Hiện tại nơi này cũng rất bình yên vô sự, ở Thiên Phong thì chậm trễ không có tin tức. Hơn nữa, mấy ngày trước trong cung đã truyền ra tin tức, chúng ta cũng không thể không đề phòng. Thừa Bình thái tử cầu thân bất thành, nhưng lại đột nhiên phái một tốp nhân mã lớn đến Thừa Thiên. Đệ e rằng, hắn sẽ làm gì đó bất lợi với Băng Nhan. Không bằng, để tiểu đệ dẫn hai người theo, tốc hành lên đường, bí mật tiềm nhập Thừa Thiên, được không?”

“Thừa Bình thái tử?” Ngọc Mãn Lâu bật cười trào phúng. “Chỉ là thằng hề nhảy nhót lung tung, không đáng để trong mắt! Coi hắn là thái tử thì hắn chính là thái tử, không coi hắn là thái tử thì hắn chẳng là cái gì cả! Hắn cho rằng tìm được một khối Giang Sơn lệnh mục nát thì có thể xem như là bùa hộ thân? Đó là nằm mơ! Người khác có lẽ sợ hãi Vô Thượng Thiên, Ngọc gia của chúng ta nhiều năm cực khổ kinh doanh, chẳng lẽ còn phải sợ thế lực nào trên thế gian này ư?”

“Hơn nữa,” Ngọc Mãn Lâu giọng nói dần dần bình tĩnh trở lại. Rung động do bị ba chữ Vô Thượng Thiên gây nên nhanh chóng biến mất, “hiện tại trong thành Thừa Thiên phong ba quỷ quyết, cả ta cũng không nhìn ra rốt cuộc là có chuyện gì, tùy tiện tham dự vào, nguy hiểm quá lớn. Điều ta đang nghĩ chính là, có nên triệu hồi bọn Băng Nhan trở về không, mà các người không ngờ còn có tinh thần nghĩ đến chuyện chui vào trong đó. Đứa nào cũng đều là đầu heo hết rồi phải không?”

“Đại ca, sự tình lần này của Thừa Thiên xem ra chỉ là ngẫu nhiên mà thôi!” Ngọc Mãn Thiên không bằng lòng nói, “Ngẫu nhiên chết ba người của Nam Cung gia, lại chết vào lúc mẫn cảm nhất, chắc chỉ là trùng hợp mà thôi. Thế lực các phương lũ lượt kéo tới. Chính là muốn đục nước béo cò, hi vọng được chia chén canh. Đúng như đại ca đã nói, thực lực hiện tại của Ngọc gia chúng ta cường hoành như thế nào, chỉ cần hiện thân, thiên hạ anh hùng ai dám tranh phong? Tất sẽ có thu hoạch lớn nhất đó đại ca, sao có thể không suy nghĩ chứ.”

“Ngẫu nhiên? Ngọc Gia chỉ cần tham gia vào tất sẽ nhận được lợi ích lớn nhất! Quả thực là hoang đường!” Ngọc Mãn Lâu tức giận chỉ vào tam đệ. “Người... người... người đó. Cái tính khí này của người rốt cuộc khi nào mới có thể biến thành gặp chuyện thì biết suy nghĩ kỹ càng đây? Thừa Thiên là địa bàn của ai? Người có biết không?”

“Địa bàn của ai? Không phải là địa bàn của Dương Không Quân sao? Có gì là ghê gớm chứ? Nhớ năm đó tiểu đệ tới Thừa Thiên, Dương lão đầu đó còn khoán đãi rất thịnh tình... những năm nay, tiểu đệ sớm đã có ý phát triển thế lực của Ngọc Gia ở Thừa Thiên, đại ca lại ba lần bảy lượt ngăn cản. Chẳng lẽ danh tiếng của một thế gia ẩn thế không phụ thuộc vào một quốc gia nào lại quan trọng như vậy. Nếu vào Thừa Thiên làm chủ sớm một chút, thế lực của Ngọc gia ta đã lên đến thượng tầng rồi, Vô Thượng Thiên gì đó sao có thể...” Ngọc Mãn Thiên dương dương đắc ý, phát biểu ý kiến không ngừng nghỉ. Có điều hần lại chưa nói xong.

“Câm miệng! Cái thằng ngốc người!” Ngọc Mãn Lâu xưa nay vẫn luôn tao nhã lịch sự đột nhiên mặt tím lại, gân xanh trên trán nổi rần rần, hét lên hung dữ, đối với vị thân đệ đệ có thần kinh không bình thường này, Ngọc Mãn Lâu sớm đã không còn gì để nói. “Ngày trước ta phải người đưa tư liệu cho hai đứa các người, các người đã xem chưa?”

“Xem rồi. Đại ca, ý huynh muốn nói là...” Ngọc Mãn Đường nhíu mày, chỉ bởi vì đã xem phần tư liệu đó, hần mới càng không yên tâm đối với nữ nhi đang ở tận Thừa Thiên xa xăm.

“Phần tư liệu nào cơ? Ặc ặc, xem rồi xem rồi, đại ca, có phải là phần tư liệu về Đông Nam Tiêu gia không đại ca?” Thấy Ngọc Mãn Lâu phát hỏa, Ngọc Mãn Thiên vội vàng nịnh nọt, làm ra bộ dạng than thở, “Thật không ngờ, thế lực của Tiêu gia lại tăng trưởng nhanh như vậy, đúng là thế sự như cờ, khó mà đoán trước được... hì hì...”

Ngọc Mãn Đường ở bên cạnh chán nản, dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Ngọc Mãn Thiên đang mở miệng ba hoa, nước miếng tung tóe, trong lòng không khỏi thở dài: Tam đệ, thứ cho nhị ca lực bất tòng tâm, lần này người thực sự là đâm đầu vào tổ ong rồi! Ài, cho dù người không biết cũng đừng có nói linh tinh chứ, hiện tại...

Mắt Ngọc Mãn Lâu trừng to như chuông đồng, trình độ tu dưỡng tuy cao đến nỗi mắt thấy Thái Sơn sụp đổ vẫn không biến sắc, nhưng khi đối diện với vị thân đệ đệ của mình, luôn bị hần chọc tức cho thất khiếu xì khói. Một lúc sau mới gằn lên giận dữ: “Đồ khốn! Ai bảo người xem cái đó? Nếu không phải cả thế hệ này Ngọc gia ta chỉ có ba nam nhân, ta thật sự muốn thỉnh xuất gia pháp, giáo huấn người một trận!”

Tiếng gằn này đủ để so sánh với tuyệt học Thiếu Lâm - ‘Sư tử hồng’ mà Lăng Thiên ở tiền thế đã kiến thức qua. Cả Ngọc gia đại viện đều lung lay theo tiếng gằn giận dữ đó.

Ngọc Mãn Thiên tuy chí lớn tài mọn, nhưng lại luôn luôn sợ hãi đại ca của mình, cũng biết tài năng của đại ca hơn mình mấy trăm lần, cho lên bất kể là trong miệng hay trong lòng đều một trăm phần trăm tâm phục khẩu phục! Cũng không hỏi nguyên nhân, chỉ cúi đầu nhận sai, nhưng kỳ thật lại không biết mình sai ở chỗ nào!

Nhìn tam đệ giống như tên lưu manh này, Ngọc Mãn Lâu thở dài bất lực, phát tay tỏ ý bảo hai người ngồi xuống, trừng mắt nhìn Ngọc Mãn Thiên: “Người ngồi yên đó cho ta, không được phép nói bất kỳ câu gì, nếu không, cắt đi cho ta!”

Ngọc Mãn Thiên nắc lên một tiếng, vô cùng bức bối. Trong lòng không phục. Ta đang luyện công hăng say, tự dưng huynh phái người đưa tư liệu cho ta xem, ta một chút cũng không chậm trễ, lập tức xem ngay, thật sự đã xem rất kỹ tư liệu mà huynh phái người đưa tới... đột nhiên hần cả người chấn động, nhớ tới một chuyện. Chiều hôm qua, trong lúc mình lại luyện công, tựa hồ như quả thật có người đã đưa đến cho mình

một phần tư liệu gì đó, chỉ là lúc đó mình đag bận đả tọa luyện công, bảo hấn để sang một bên, sau cùng mình toàn tâm luyện công, quên bẵng đi chuyện ấy, chẳng lẽ là phần tư liệu đó ư? Nghĩ tới đây, lập tức không dám mở miệng, ngoan ngoãn ngồi một bên, vô cùng xấu hổ.

Ngọc Mãn Lâu chăm chú nhìn Ngọc Mãn Đường, nói: “Nhị đệ, ngươi cũng đã biết, vậy ngươi nói ra xem, đối với sự kiện ở Thừa Thiên lần này, có cách nhìn gì?”

Ngọc Mãn Đường cẩn thận suy nghĩ một hồi, sau đó nói: “Chuyện của Nam Cung Nhạc, quyết không phải là ngẫu nhiên, chắc là có ai đó, hoặc những người hữu tâm nào đó nhân cơ hội để tạo thêm rắc rối hồng mưu lợi. Nhưng rốt cuộc là ai, là thế lực phương nào thì còn phải đợi khảo chứng. Có điều, chuyện này đối với các thế lực lớn mà nói, đều là một cơ hội tuyệt hảo! Điểm này thì không còn gì phải nghi ngờ!”

Ngọc Mãn Lâu rầu rĩ thở dài, nhìn hai đệ đệ, một người ham võ thành tính, một người tiểu sự thì tinh minh, đại sự thì hồ đồ, nặng nề nói: “Các ngươi đó! Ài!” Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: “Đây quả thực là một cơ hội, tuyệt đối là một cơ hội tốt nhất. Điểm này không chỉ các ngươi nghĩ đến mà mỗi một thế lực đều nghĩ đến. Cho nên, ai ai cũng như ruồi nhặng thấy mật ngọt, hăm hở chạy về phía Thừa Thiên! Nhưng các ngươi có từng nghĩ rằng, chuyện này do ai đứng sau thao túng không? Nếu có người thao túng, vậy thì người này là ai? Mục đích của hấn là gì? Hấn vì sao lại hảo tâm sáng tạo ra một cơ hội tốt thế này cho các phương thế lực? Hấn an bài vận tác suốt cuộc là vì muốn gì? Những điều này chẳng lẽ các ngươi chưa từng nghĩ đến à?”

Ngọc Mãn Đường chớp chớp mắt, nói: “Đại ca, ta biết huynh khẳng định là đang hoài nghi tên hoàn khổ đó. Có điều tiểu đệ cho rằng, chuyện này không phải là hấn thao túng đằng sau. Với năng lực của hấn sao có thể làm được đại sự như thế này, có lẽ vốn là một việc trùng hợp cũng không chừng.”

“Ta đã nói rất nhiều lần, không cho phép gọi hấn là hoàn khổ! Ngọc Mãn Lâu tức giận nói. ”Hấn là hoàn khổ, vậy thì chúng ta là gì? Xem thường một đối thủ đáng sợ như vậy là ngu không kể xiết!”

“Ừc, đại ca nhị ca, người các ngươi nói là ai?” Ngọc Mãn Thiên thật sự đã nhin không được, cất tiếng hỏi.

“Lăng Thiên, cháu của Lăng Chiến, con của Lăng Khiếu.” Ngọc Mãn Đường thấp giọng trả lời. Ngọc Mãn Thiên lập tức im lặng, hồi lâu mới nói: “Đại ca, huynh và nhị ca ai cũng có tài cán, lão tam ta chỉ thích luyện võ, đầu óc rất không nhanh nhẹn, chỉ là tiểu gia hỏa đó đáng để đem ra thỏa luận ư?”

Ngọc Mãn Lâu lại một lần nữa không biết phải nói gì!

“Chuyện này tất nhiên là chúng ta hiện tại còn có chỗ chưa nghĩ thông. Tuy nghĩ chưa thông, nhưng ta có cảm giác rằng, cơ hội lớn này chưa chắc đã không phải là một cái bẫy lớn!” Ngọc Mãn Lâu nhíu mày, “hơn nữa ta hoài nghi, đối tượng chủ yếu mà cái bẫy này nhắm tới rất có thể chính là Ngọc gia chúng ta!”

“Ha ha ha, đại ca, trong thiên hạ ai có thể đủ sức để tính kế với Ngọc gia ta? Cho dù là tên gia hỏa Vô Thượng Thiên đó cũng vị tất có thể. Hơn nữa, cho dù có người dám tính kế với chúng ta, chẳng lẽ có thể thành công ư? Chỉ cần tiểu đệ ta dắt theo mấy ‘bach ngọc’ cao thủ là có thể trực tiếp đập nát Tiêu gia ” Ngọc Mãn Thiên đặt cái chân đầy lông lá lên ghế, cất giọng ồm ồm nói.

“Ngươi?” Ngọc Mãn Lâu đánh giá tam đệ của mình một lượt từ trên xuống dưới, “Cho dù ngươi có dẫn toàn bộ tử ngọc và bạch ngọc dưới trướng của ngươi đi, nếu có ai đó nói với ta rằng tất cả các ngươi, không một ai có thể ra khỏi thành Thừa Thiên, ta quyết sẽ không cảm thấy bất ngờ!”

165. Chương 94: Mãn Thiên Nam Lai.

“Ha ha ha... đại ca huynh không biết đó thôi, lão tam ta...” Ngọc Mãn Thiên vừa bật cười hai tiếng thì nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Ngọc Mãn Lâu chiếu vào mình. Không khỏi ghen lời, ngượng ngập không nói gì nữa, sợ hãi co rút cái đầu đang dương dương tự đắc ngẩng lên cao của mình, trực tiếp nuốt lời đang muốn nói trở lại.

Ngọc Mãn Lâu hừ một tiếng, ánh mắt uy nghiêm: “Lão tam, ta nói lại với ngươi một lần nữa, võ công cao thâm có thể giải quyết rất nhiều chuyện, nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều có thể dùng võ công để giải quyết. Vô Thượng Thiên sở dĩ thế mạnh như vậy, có thể vượt qua tất cả, chính là bởi vì hấn không

ham tranh giành. Điểm này không phải thế lực nào cũng có thể làm được. Ngọc gia chúng ta sở dĩ không bằng Vô Thượng Thiên, chính là bởi vì chúng ta thủy chung luôn muốn tranh giành. Ta không hi vọng được nghe những lời nói khinh thường, chửi bới Vô Thượng Thiên của người nữa. Hơn nữa, chuyện của Lăng Thiên cũng vậy. Người có thể không thèm để ý đến Lăng Thiên, nhưng tuyệt đối không thể xem thường kẻ này. Người biết thực lực chân chính của hắn không? Đối với thế lực lạ lẫm tuyệt đối không thể có bất kỳ sự khinh thường nào! Hiểu chưa?”

Ngọc Mãn Thiên hồ đồ gật đầu. Trên mặt tuy vẫn còn có vẻ không phục, nhưng không dám nói ra.

Ngọc Mãn Lâu lại nhìn Ngọc Mãn Đường, nói: “Nhị đệ, người biết Lăng Thiên, chẳng lẽ thực sự cho rằng chuyện này đơn giản như vậy sao?”

Ngọc Mãn Đường trừ trừ một hồi, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Đại ca, đệ rất lo lắng cho Băng Nhan, nó... dẫu sao Ngụy Thừa Bình cũng đã phái người đến Thừa Thiên, mục đích chủ yếu rất có thể chính là Băng Nhan. Bất kể tình thế ở Thừa Thiên có như thế nào, đệ cũng muốn đến đó một lần.” Nói xong giương mắt lên, nhìn thẳng vào Ngọc Mãn Lâu. Trong hai con mắt đầy vẻ kiên quyết! “Băng Nhan là cốt nhục duy nhất của ta và đệ muội của huynh, từ nhỏ đã mắc bệnh không thể trị, ngày tháng của nó đã không còn nhiều nữa rồi. Ta không muốn để nữ nhi của ta phải chịu bất kỳ sự đau khổ nào nữa, cũng muốn dùng hết khả năng để thỏa mãn tất cả tâm nguyện của nó!”

Ngọc Mãn Lâu cuối cùng cũng im lặng, thở dài một hơi, nói: “Đã như vậy, ta sẽ viết cho Lăng Thiên một bức thư, để nhị trưởng lão tự mình mang đến. Chỉ cần Ngọc gia ta không rơi vào loạn cục này, chắc Lăng Thiên vẫn sẽ nể mặt ta vài phần. Hắn là một người thông minh, Ngọc gia không phải là người mà hắn hiện tại có thể đắc tội.”

Ngọc Mãn Đường lộ vẻ mừng rỡ, cuối cùng cũng yên tâm, nói: “Đa tạ đại ca!”

Ngọc Mãn Lâu nhíu mày: “Chuyện này, tất nhiên là do tên Lăng Thiên đó một tay an bài, không còn nghi ngờ gì nữa! Tuy không biết mục đích chân chính của hắn là gì, nhưng, tất nhiên có dụng ý của bản thân hắn trong đó! Hắn đã táo bạo đụng chạm đến Băng Nhan, chắc là có mưu đồ dùng Băng Nhan làm mồi nhử, khiến cho Ngọc gia ta vì quan tâm nên đâm loạn, chui đầu vào trong đó.”

Nói tới đây, lông mày Ngọc Mãn Lâu dần dần ra: “Hiện tại Ngọc gia ta còn chưa tham dự vào, cho nên bất kể hắn có hậu chiêu gì, đều vô dụng với chúng ta. Do đó, hắn không thể không nể mặt ta! Nhưng nếu Ngọc gia ta tham dự vào, e rằng, cho dù cả Ngọc Mãn Lâu ta, hắn cũng không nhất định sẽ để trong mắt!”

Nói thì như vậy, nhưng khóe miệng Ngọc Mãn Lâu vẫn lộ ra một nụ cười thần bí và tự đắc: “Tiểu tử, người vẫn còn đang thăm dò phải không? Lão phu giờ nói với người rằng, ta kỳ thật sớm đã phát hiện ra sự tồn tại của người rồi, nhân lực của lão phu tuyệt đối tốt hơn đại đa số người. Lần này, chính là cảnh cáo đối với người! Người muốn xem thực lực của Ngọc gia ta thế nào ư? Hắc hắc, xin lỗi, lần này không chỉ không để cho người nhìn thấy, ngược lại, ta muốn đứng ngoài quan sát thật lực chân chính của người, ít nhất là một bộ phận của thực lực chân chính.

Tối hôm đó, một bóng người mang bức thư do Ngọc Mãn Lâu tự tay viết, vô thanh vô tức rời khỏi Ngọc gia đại viện! Sau thời gian vài chén trà, lại có một bóng người khác rời khỏi Ngọc gia đại viện với tốc độ cực nhanh, loáng một cái đã không thấy đâu.

“Người nói cái gì?” Sáng sớm, Ngọc Mãn Lâu đang ở trong phòng. Ngọc Mãn Lâu mặt đầy vẻ tức giận, nhìn nhị trưởng lão đang ở trước mặt. Bộ râu ba chòm không gió mà tự nhiên động, “Tam đệ lấy đi thư tín từ trong tay người? Một mình đi tới Thừa Thiên?”

Nhị trưởng lão râu tóc hoa râm giật nảy mình: “Đúng vậy, tam gia nói đây là chủ ý của gia chủ. Lần này tới Thừa Thiên, cần phải có một người chủ trì đủ phân lượng thì mới được! Và nghiêm lệnh cho lão phu không được đi theo. Lão phu vô pháp khả thi, chỉ đành quay về bẩm báo lại với gia chủ. Thứ hai là...”

Lão đầu nói tới đây, nhin không được mà tức giận đến nỗi bộ râu quai nón cũng vểnh lên, câu nói đó cũng chính là nói lão phu không đủ phân lượng! Lão phu có điểm nào là không đủ phân lượng chứ? Chẳng lẽ trong mắt gia chủ, lão phu không có phân lượng bằng một tên võ sĩ cả ngày chỉ biết luyện công tập võ sao? Tuy nhiên...

Lần này quay về bẩm báo, một nửa nguyên nhân tất nhiên là vì cảm thấy khả nghi, một nửa nguyên nhân còn lại chính là trong lòng lão đầu không phục, không hẳn là không có ý hưng sư vấn tội. Lão phu nói thế nào cũng là một trưởng lão của Ngọc gia! Luận về võ công cũng là bạch ngọc trung phẩm, tâm kế tự thấy cũng không thua kém gì người khác, làm sao một tên võ si như Ngọc Mãn Thiên có thể sánh bằng? Cho dù ngài thiên vị thân đệ đệ của ngài, nhưng cũng đừng nói quá khó nghe như vậy chứ! Hơn nữa, từ góc độ công việc của gia tộc, có thể nào cũng không nên phái một tên măng phu không có chút tâm kế như vậy đi làm việc!

“Cái đồ hồn trưởng này! Thành sự không đủ, bại sự có thừa!” Ngọc Mãn Lâu cơ hồ như tức đến ngất đi! Minh phái nhị trưởng lão đi trước, vốn là sau khi đưa thư đi thì lập tức quay về! Quyết không tham dự vào việc “bát phương phong vũ hội Thừa Thiên” lần này, vả lại chính là để thị uy với Lăng Thiên, cảnh cáo một phen, cũng chính là đạt được mục đích rung cây dọa khỉ của mình.

Ngoài ra, vô luận sau này chuyện của thành Thừa Thiên phát triển như thế nào, chỉ cần Ngọc gia của mình thủy chung không xuất hiện, Lăng Thiên hành sự cho dù trắng trợn như thế nào, tất nhiên cũng sẽ phải có vài phần cổ kị mình! Vô hình trung cũng đạt được mục đích kiềm chế hẳn! Cho dù cuối cùng Lăng Thiên có thể được lợi, cũng vị tất có thể đạt được toàn thắng.

Nhưng nếu là Ngọc Mãn Thiên đi, tính chất và tình thế lập tức sẽ có biến hóa cực lớn! Ngọc Mãn Lâu tuy không phải là quân sự trong gia tộc, nhưng cũng là một trong những nhân vật trọng yếu của Ngọc gia! Bất kể hẳn có dẫn người theo hay không, nhưng chỉ cần hẳn xuất hiện ở Thừa Thiên là đã đại biểu chuyện lần này Ngọc gia cũng chen một chân vào! Vạn nhất Lăng Thiên hoặc người khác lợi dụng tính cách lỗ mãng của Ngọc Mãn Thiên để gây ra chuyện gì, đến lúc đó Ngọc gia không dẫn thân vào cũng là chuyện không thể!

Nhưng với trí tuệ cao tuyệt của Lăng Thiên, sao có thể bỏ qua miếng bánh đột nhiên từ trên trời rơi xuống này chứ? Dù rằng võ công của lão tam quả thật bất phàm, nhưng thủy chung vẫn chưa đạt tới cảnh giới tuyệt đỉnh, nếu có người có dùng hữu tâm toán vô tâm thì làm thế nào để tránh khỏi? Ngọc lão tam, người người.. người làm ta tức chết rồi!” Ngọc Mãn Lâu tức sùi bọt mép, giận dữ hét lớn! Tiếp nhận vị trí Ngọc gia gia chủ hai mươi năm nay, Ngọc Mãn Lâu lần đầu tiên tức giận như vậy, lão thở hổn hển, vô cùng đau lòng vì tam đệ của mình.

Người trong Ngọc gia có quan niệm gia tộc rất mạnh, tình huynh đệ thủ túc rất tốt, về điều này những thế gia khác không thể sánh bằng, cái này gọi là quan tâm tất loạn, dẫn tới...

Nhị trưởng lão co đầu lại, cúi đầu không nói gì, trong lòng không ngờ lại có vài phần buột lỏng: Thì ra quả nhiên là tên gia hỏa lỗ mãng đó tự mình chủ trương! Có điều với võ công của tên măng phu đó tựa hồ như cũng sẽ không có vấn đề gì...

“Ầm!” một tiếng, một cái bàn bằng gỗ tử đàn ở trước mặt Ngọc Mãn Lâu hóa thành bụi phấn dưới một chưởng của lão! Ngọc Mãn Lâu vươn mình đứng dậy, chậm chậm đi loạng quạng trong phòng, nhúu chặt mày.

Nhị trưởng lão nhúu mắt: Gia chủ luôn luôn không để lộ thực lực, không ngờ tu vi nội lực đã đạt tới mức này! Nhìn thế này, e rằng đã có thực lực kim ngọc trung phẩm rồi! Thì ra không chỉ Ngọc lão tam... cả gia chủ cũng đã đạt tới cảnh giới cao thâm như vậy! Lão phu bớt lo nghĩ đi, làm tốt chuyện của mình là được rồi!

“Kỳ thật gia chủ cũng không cần phải lo lắng như vậy, võ công của tam gia đã có đột phá, lão phu không thể sánh bằng. Nếu gia chủ thật sự không yên tâm, không bằng để lão phu lập tức triệu tập mấy hảo thủ, ngay đêm đi tới Thừa Thiên, tiếp ứng tam gia trở về?” Biết rằng triệt tiêu nhiệm vụ của mình không phải là chủ ý của gia chủ, nhị trưởng lão lửa giận tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, sớm đã bình tĩnh trở lại, ngược lại còn bắt đầu lo lắng cho Ngọc Mãn Thiên! Đây là Ngọc gia, đối lại là thế gia khác thì chắc chắn không có tấm lòng rộng rãi như vậy.

Ngọc Mãn Lâu mặt trầm như nước, không nói câu gì chỉ đi đi lại lại trong phòng, từ trong kẽ răng rít ra hai chữ: “Bỏ đi! Chỉ một mình hẳn, cho dù có chuyện, chúng ta sau khi sự việc xảy ra có thể bỏ cứu, chắc rằng vẫn có thể ứng phó được. Nếu thật sự ồ ạt kéo tới, chỉ sợ sẽ trực tiếp ầm ỹ tới mức không thể thu thập! Mà để cho lão tam chịu chút đau khổ cũng tốt! Cho dù không cứu được, có thể lực của Ngọc gia chúng ta

làm hậu thuẫn, bất cứ ai cũng không tùy tiện dám nói rằng muốn lấy cái mạng của tam đệ. Huống chi trên người hắn có một phong thư, chỉ cần đưa được đến tay Lăng Thiên thì đó chính là một tấm bùa hộ thân hữu hiệu nhất.”

Trong lòng Ngọc Mãn Lâu, Thừa Thiên lúc này chính là một mớ hỗn loạn, bát phương phong vũ ùn ùn tụ hội, tuyệt đối không phải là trùng hợp! Mà người này, chỉ có thể là hắn, cho nên Ngọc Mãn Lâu căn bản không hoài nghi người khác!

Trừ tên tiểu gia hỏa Lăng Thiên mà mình luôn nhìn không thấu đó ra, đổi lại là bất kỳ ai, đều không nhất định có thể bày ra bố cục này! Tuy Ngọc Mãn Lâu lúc này cũng nhìn không ra mục đích của Lăng Thiên là gì, nhưng trong lòng lão lại sớm đã xác định! Và chính vì nhìn không thấu, cho nên Ngọc Mãn Lâu cũng chỉ có thể cẩn thận đứng ngoài, tuyệt không lỗ mãng tiến vào trong cái bẫy của tên tiểu gia hỏa đó! Nhưng lần này lão tam đi, lại chẳng khác nào đại biểu cho Ngọc gia dấn chân vào! Điều này khiến cho Ngọc Mãn Lâu cảm thấy mình giống như đã thua một trận, tuy không phải là sai lầm của mình nhưng trong lòng vẫn cực kỳ buồn phiền.

Nhưng Ngọc Mãn Lâu không chút quan tâm tới sự an toàn của Mãn Thiên. Chỉ cần là Lăng Thiên ở trong bóng tối bố trí vận tác, đoán rằng hắn trước mắt bất kể là như thế nào cũng sẽ không mạo hiểm giết Ngọc Mãn Thiên để rồi đắc tội với cả Ngọc gia! Cho dù thế lực khác muốn làm vậy, Lăng Thiên cũng sẽ ngăn cản! Cho nên, không cần phải lo lắng về phương diện an toàn cho Ngọc Mãn Thiên.

Nghĩ thông tất cả những cái này, Ngọc Mãn Lâu thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên, thở dài một hơi, nhìn về phía mây trắng trên trời: “Tam đệ ơi! Người bao giờ mới có thể khiến ta yên lòng đây? Người đã yêu thích võ công, nghiên cứu võ công của người nhiều hơn một chút không phải là rất tốt sao?”

Nhị trưởng lão cúi người đứng ở bên cạnh, nghe thấy câu độc thoại này của gia chủ, đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Gia chủ, vừa rồi lão phu nhất thời sơ suất, còn có một chuyện quan trọng chưa bẩm báo với gia chủ. Võ công của tam gia đã tiến vào cấp tiên thiên kim ngọc của bản gia, tiến cảnh rất nhanh, ha ha...”

“Hả?” Ngọc Mãn Lâu vẻ mặt thả lỏng, nhắm mày trầm tư một hồi. “Đã như vậy thì... ha ha, e rằng lão tam đi lần này còn là một chiêu diệu kỳ!” Ngọc Mãn Lâu không biết đang nghĩ gì, đột nhiên giống như buông bỏ được toàn bộ tâm sự, khoe miệng lộ ra một nụ cười thần bí.

166. Chương 95: Điều Kiện Của Nam Cung Gia.

Thừa Thiên Thành.

Nam Cung thế gia tạm trú ở khách sạn Hồng Phúc. Do lần này Nam Cung gia có quá nhiều người tới đây, nên bao luôn toàn bộ khách sạn.

“Ầm!” Một người trung niên khuôn mặt màu tím nhạt vỗ một chưởng lên bàn, nghiêng rằng nói: “Dương Không Quân, người độc lắm! Người không đuổi tận giết tuyệt Nam Cung gia của ta thì không chịu thôi à! Đã như vậy, Nam Cung Thiên Long ta sao có thể dễ dàng tha thứ cho lão thất phu người?”

Nam Cung Thiên Long! Người trung niên này không ngờ lại chính là gia chủ đương đại của Nam Cung thế gia, Nam Cung Thiên Long. Thì ra lão quả nhiên đã bí mật lẫn trong đội ngũ của mình tiến vào Thừa Thiên!

Trước mặt hắn, Nam Cung Thiên Hổ và đệ nhất thanh niên cao thủ của Nam Cung thế gia Nam Cung Vô Danh phân biệt ngồi hai bên. Phía dưới cùng là một thiếu nữ mặt mày tiều tụy, trong hai mắt đầy vẻ cừ hận, chính là Nam Cung Ngọc!

“Ngọc nhi, con thực sự khẳng định người nọ đã nói câu đó?” Nam Cung Thiên Long còn đang có chút không dám tin, người đó sao có thể xuất hiện tại đây? Điều này thật quá khó lý giải.

“Vâng, quyết không sai đâu, sau khi Dương Không Quân về phủ, cơ hồ tất cả mọi người đều nghị luận vì sao lão lại muốn triệt binh. Tất cả mọi người đều suy đoán ý nghĩ của tám chữ, thiên cao vô thượng, vạn lý giang sơn. Cha, người biết cái này rốt cuộc có ý gì không? Võ công của người đó cao tuyệt đỉnh, trong thành Thừa Thiên, người có thực lực giết Nhạc ca không nhiều, cho nên người đó rất có thể chính là...” Nam

Cung Ngọc cũng rất nghi hoặc. Vì sao sau khi Dương Không Quần nghe thấy vậy liền lập tức triệt binh, vì sao phụ thân vẫn luôn là thiên hạ vô địch trong lòng mình sau khi nghe thấy tám chữ này cũng về mặt cũng biến thành rất kỳ quái. Chẳng lẽ, tám chữ này còn có một loại ma lực thần kỳ sao?

Nam Cung Thiên sắc mặt rất khó coi, “Lúc đó, Dương Không Quần trước mặt mọi người nói người đó là hung thủ giết Nhạc nhi ư?” Đây mới là chỗ khiến cho Nam Cung Thiên Long thực sự tức giận. Dương Không Quần, người cũng thật quá khuyết đức đó. Ngay trước mặt mấy ngàn người của hai nhà, nói ra người đó là hung thủ giết nhi tử của ta! Sau đó lại vô dít bỏ đi, điều này không phải là quá đáng quá sao?

Người đã nói ra câu này, vậy thì, nếu chúng ta không điều tra, người trong thiên hạ đều chế nhạo Nam Cung thế gia chúng ta hèn yếu nhất gan, ngay cả nhi tử thân sinh của mình chết cũng không dám điều tra hung thủ! Cho nên, dù người đó không phải là hung thủ, Nam Cung gia chúng ta cũng phải muối mặt đi điều tra, nhưng... với thân phận của người đó thì phải điều tra như thế nào đây?

“Dương Không Quần! Ta X lão mẫu của ngươi! Con mẹ nó!...” Nam Cung Ngọc lần đầu tiên thấy phụ thân của mình không để ý đến hình tượng mà ngoác miệng chửi bới! Trong thanh âm lộ ra sự tức giận vô cùng.

“Người đã biết kế hoạch của ta, âm mưu hại nhi tử của ta. Coi như là ta trả nợ cho người đi, nhưng lão vương bát đần ngươi không ngờ lại muốn bức cả Nam Cung thế gia ta vào đường cùng! Ta... ta và người thế bất lưỡng lập! Nam Cung Thiên Long thở hổn hển, ánh mắt trở nên ác độc!

Lão vốn muốn tới Thừa Thiên, tìm Dương Không Quần nói ra ý kiến, bất kể là thế nào, hai đại thế gia hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt để trở mặt, coi như tạm thời bỏ qua cho hắn. Còn nợ máu của nhi tử, sau này từ từ đòi lại cũng không muộn! Lão đâu ngờ rằng lần đầu tiên tới Thừa Thiên, ngay buổi tối đã nhận được một tin tức khiến cho ức uất đến thổ huyết.

Lão gia hỏa Dương Không Quần này không ngờ không có một chút ý tứ có tội giết mình nào, ngang nhiên dẫn tầm mắt của mình hướng về phía Lăng gia! Mà chỉ có Lăng gia không thì cũng thôi đi, lại còn cố ý đẩy mình vào thế đối lập với Vô Thượng Thiên! Con mẹ nó, Vô Thượng Thiên đâu phải là thứ mà Nam Cung thế gia ta có thể trêu vào! Vô Thượng Thiên không có bao nhiêu người, nhưng tùy tiện xuất ra một người, thì có thể đánh chết N người. Những kẻ đó là người à? Con mẹ nó, đều là Diêm Vương cả đấy!

“Thi thể của ca ca vẫn còn ở trong hầm lạnh của Dương gia, cha, có phải...” Nam Cung Ngọc muốn nói lại thôi, mắt ửng đỏ, tuy thấy tâm tình của phụ thân vô cùng không tốt, vẫn cứ nói ra câu này. Dẫu sao ca ca đã chết mấy ngày rồi, không chỉ không được lá rụng về cội, thậm chí còn chưa được nhập thổ vi an.

Nam Cung Thiên Long nghe thấy tin tức này, mắt cũng trở nên ảm đạm: “Cứ để nó ở đó đã, hiện tại thời tiết dần dần chuyển sang nóng rồi, nếu ra khỏi hầm lạnh, e rằng sẽ mau chóng thối rữa. Đợi giải quyết xong chuyện này, đến nhận thi thể của Nhạc nhi rồi cùng đưa về nhà cũng không muộn. Chắc rằng Dương lão tặc cũng không đến nỗi cố ý làm tổn hại đến di thể của Nhạc nhi đâu. Lão vẫn phải chú ý đến bộ mặt của thế gia mà.”

“Thiên Hổ!” Mắt của Nam Cung Thiên Long nhìn về phía đệ đệ của mình, “Ngày mai người đi gặp Dương Không Quần, nhất định phải thảo luận ý kiến cùng lão! Thứ nhất, cái chết của Nhạc nhi, Dương gia không thể chối bỏ trách nhiệm, phải có người bồi táng cùng nhi tử của ta! Thứ hai, đại tôn nữ của Dương Không Quần và Nhạc nhi đã đính hạ hôn ước, vậy thì đã là người của Nam Cung gia ta. Nam Cung gia có quy củ của Nam Cung gia, nó phải theo chúng ta về Nam Cung gia. Điều này không thể thương lượng. Thứ ba, tất cả những cửa hàng buôn bán của Dương gia ở mặt nam, toàn bộ để Nam Cung gia ta tiếp nhận!

“Hả?” Nghe thấy ba điều kiện hà khắc này của Nam Cung Thiên Long, đừng nói là Nam Cung Ngọc, ngay cả Nam Cung Thiên Hổ luôn luôn tâm ngoan thủ lạt miệng cũng biến thành hình chữ “O”. “Đại ca? Thế này không ổn? Điều kiện như thế này, cái thứ nhất Dương lão nhi còn có thể chấp nhận, tùy tiện tìm một hạ nhân của Dương gia, hoặc là một tên hộ vệ chiêu hôm đó bảo vệ thất trách là được. Nhưng điều kiện thứ hai và thứ ba chắc rằng Dương Không Quần sẽ không chịu đâu! Đặc biệt là cái thứ ba, đây cơ hồ là một nửa gia sản của Dương gia rồi. Dương Không Quần tuyệt đối không đáp ứng đâu!”

“Sai!” Nam Cung Thiên Long bật cười âm độc, “Đổi lại là lúc bình thường, Dương Không Quần có lẽ sẽ quyết định như vậy. Nhưng hiện tại là lúc các thế lực lớn tụ tập tại thành Thừa Thiên, Dương gia đã không thể chịu tổn thất về thực lực thêm được nữa. Điều kiện thứ nhất, thứ hai, Dương Không Quần nếu đáp

ứng, Dương gia sẽ lập tức lòng người ly tán, vào một loại thời khắc vi diệu như thế này, lòng người ly tán thì chẳng khác nào sụp đổ hoàn toàn. Cho nên Dương Không Quần thà rằng khai chiến với chúng ta cũng sẽ không chịu đáp ứng điều kiện thứ nhất và thứ hai này! Ta cũng không hi vọng hắn sẽ đáp ứng, hai điều kiện này, chỉ là để bức Dương Không Quần xuống ngựa mà thôi! Cho nên điều kiện thứ ba, lão không thể không đáp ứng. Hơn nữa mục đích chủ yếu của chúng ta chính là điều kiện thứ ba!”

“Đại ca cao mình!” Nam Cung Thiên Hổ không khỏi thật lòng khâm phục. Đại ca đúng là đại ca, loại mưu kế âm hiểm như thế này, mình e rằng cả đời cũng đừng hi vọng nghĩ ra được một cái.

“Nói với Dương Không Quần, nếu không đáp ứng, Nam Cung thế gia chúng ta sẽ toàn lực liên kết với Lăng gia, lập tức cùng Dương gia khai chiến! Nhất cử hủy diệt Dương gia!” Nam Cung Thiên Long cười vô cùng gian trá. Với thế lực to lớn của Nam Cung thế gia mình, nếu chủ động tìm tới Lăng gia, giúp đỡ bọn họ đối phó với kẻ địch lâu năm của bọn họ, e rằng Lăng gia trên dưới đều mừng đến vẹo cả miệng!

Đồng thời vào lúc này, Mạnh Ly Ca trong khách sạn cũng trần trọc không ngủ được. Mắt mở thao láo nằm trên giường, nghe tiếng mưa đang không ngừng rơi tí tách ở bên ngoài, Mạnh Ly Ca tâm loạn như ma.

Là thế lực ngoại phương đầu tiên tiến vào thành Thừa Thiên, sau khi giao quốc thư, nhóm người của Mạnh Ly Ca được nhận đãi ngộ tốt nhân dành cho khách của Thừa Thiên Quốc, được an bài trong ngôi nhà quán của hoàng gia! Mạnh Ly Ca hiểu rõ, đây là Thừa Thiên đang nể mặt Bắc Ngụy, cũng là nể mặt Ngọc gia! Nếu không chỉ bằng vào mình, tuyệt đối không thể được hưởng đãi ngộ như thế này.

Trên đường, Mạnh Ly Ca phiền muộn đến cực điểm, nhưng trong lòng cũng băng giá đến cực điểm. Tên trợ thủ tên là Sử Nghĩa Đàm chính là cận thần của thái tử. Trên danh nghĩa là trợ thủ của mình, nhưng trên thực tế lại luôn cố ý chĩa mũi nhọn vào mình, lơ mơ có ý tứ giám thị. Điều này khiến cho Mạnh Ly Ca trong lòng luôn luôn cảnh giác!

Tĩnh lại từ các dòng suy nghĩ, Mạnh Ly Ca đột nhiên phát hiện, mình thật sự đã biết rất nhiều bí mật mà mình không nên biết. Tuy những bí mật này đều do Ngụy Thừa Bình cố ý và vô ý để lộ ra cho mình. Nhưng sau khi biết những bí mật này, mình cho dù muốn trở lại cuộc sống tự do tự tại, vô câu vô thúc như ngày xưa đã là hoàn toàn không thể rồi.

Nghe tiếng mưa không ngừng ở ngoài cửa sổ, mắt Mạnh Ly Ca đột nhiên nhú lại, vào lúc này, trong đầu hắn đột nhiên hiện ra bốn chữ: Điều tấn cung tàn (chim hết mới cất cung tên)! Tuy hiện tại chim vẫn chưa hết, nhưng một thân thao lược trí mưu của mình đã hoàn toàn không còn tác dụng nữa rồi. Ngụy Thừa Bình rõ ràng là đã rất cố kỵ mình, đặc biệt là sau khi hắn ở trước mặt mình lộ ra bộ mặt tàn nhẫn thâm độc. Vị Bắc Ngụy thái tử luôn dùng lễ để đãi hiền sĩ này đã động sát cơ với mình ư?

Mạnh Ly Ca cười khổ, không ngờ với nhãn lực của mình, cuối cùng vẫn nhìn sai người.

Nghĩ tới hậu thủ mà Ngụy Thừa Bình đã an bài để đối phó với Ngọc Băng Nhan, Mạnh Ly Ca hiện tại đã có thể khẳng định. Khi mình rời khỏi Thừa Thiên quay về Bắc Ngụy, cái đang đợi mình tất nhiên sẽ là một kiếp sát!

Thở dài một hơi nặng trĩu, Mạnh Ly Ca nhắm mắt lại, nhưng trong lại lại cấp tốc suy nghĩ kế thoát thân, cách ứng phó;

Một đêm dài cuối cùng cũng qua, mưa lớn không biết đã ngừng rơi từ lúc nào. Trong thành Thừa Thiên ngập ú nước, mực nước mãi vẫn không rút. Sông hồ thành ở ngoài thành sớm đã biến thành trường giang cuộn trào, đầy bọt sóng đục ngầu.

Một trận mưa lớn trăm năm khó gặp này đã khiến cho mọi nhà trong thành Thừa Thiên đều đóng cửa không ra ngoài. Toàn lực tiến hành công tác tát nước ra ngoài. Trên phố, ngoại trừ những dòng nước đục ngầu ra thì không thấy bóng một người nào. Thậm chí cả đội ngũ tuần tra của kinh thành hôm nay cũng phá lệ không ra ngoài. Dầu sao đội ngũ tuần tra cũng là người. Thời tiết đặc biệt như thế này, cũng sẽ không có ai khiển trách. Hơn nữa, với loại thời tiết như thế này chắc cũng chẳng có ai muốn ra ngoài làm việc phi pháp.

Lăng phủ nội viện, nước đọng sớm đã được xử lý gần xong. Mấy hộ vệ cầm các loại vật như chậu gỗ, thùng nước, rơm rạ chạy đi chạy lại, đổ nước mưa đục ngầu ra đường, ai ai cũng bận tít tít. Trước cửa lớn của

Lăng phủ, còn xây một con đê nhỏ dài dài. Ngoài mặt đê, nước mưa cuồn cuộn giống như sông Trường Giang, thuận theo con phố phồn hoa nhất của thành Thừa Thiên chảy về hướng đông nam....

167. Chương 96: Đàm Tiểu Nhất Sanh.

Lăng Thiên mặc một bộ áo bào màu trắng như tuyết, trong lòng ôm một cây ngọc tiêu màu bích lục đang ngồi phía trước cửa sổ phòng ngủ chính mình. Trên mặt hiện ra một nụ cười mỉm hoài niệm, hần nhớ lại kiếp trước của mình, nhớ lại khi còn bé cùng mấy vị đệ muội ở con sông nhỏ trong núi nhỏ bắt cá, dùng trúc vót bìn đất chặn dòng nước, bên dưới hạ lưu cũng dùng cùng một cái như ở phía trên chặn dòng nước lại. Sau đó mấy tiểu hài tử đem chậu rửa mặt dùng sức tát nước trong đoạn sông ra ngoài, cuối cùng lộ ra những con cá nhỏ đang vùng vẫy loạn xạ. Hần còn nhớ khi đó có Tuyết Nhi, Mộng Nhi, Lăng Siêu....

Trên mặt Lăng Thiên hiện lên vẻ cười khổ, đã rất lâu rồi. Lúc ấy mọi người đều mới năm sáu tuổi, cũng là đoạn trí nhớ duy nhất còn sót lại, một kí ức vui vẻ nhất của kiếp trước. Ngày hôm qua không còn tồn tại nữa rồi....

Bất tri bất giác, Lăng Thiên đã đưa ngọc tiêu từ trong lòng lên môi. Bỗng nhiên một âm thanh rất nhỏ như từ thiên ngoại truyền tới vang vọng khắp nơi. Trong chốc lát tựa như cứu tiêu thần phong, nhẹ nhàng bay lên truyền ra ngàn dặm như mang theo sự đau xót triền miên không đổi. Thiên trường địa cửu hữu thì tẫn, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ.

Tiếng tiêu có lúc nhẹ nhàng uyển chuyển có lúc tràn đầy hào khí kịch liệt còn kèm theo thê lương đau khổ nồng đậm. Trong nhất thời cả bầu trời Lăng Phủ đều vang vọng tiếng tiêu thê lương này. Mọi người nghe được đều dâng lên cảm giác kì dị như một người trải qua trăm kiếp nhân sinh, nhìn thấu sinh lão bệnh tử, trải qua thế sự thê lương, thần nhiên đối mặt với sự đời.

Lăng Thần với trang phục trắng như tuyết đang lẳng lặng đứng sau Lăng Thiên cảm nhận ý cảnh mờ ảo trong tiếng tiêu ấy. Cả tâm thần như chìm đắm vào trong đó. Đôi mắt xinh đẹp nhìn về bóng lưng Lăng Thiên tràn đầy lệ.

Đêm qua Tiêu Nhạn Tuyết bị kinh sợ nên hiện tại vẫn còn chưa ra khỏi phòng. Lúc này đang cầm chén trà đưa lên miệng thì đột nhiên nghe tiếng tiêu phiêu hốt mà nhẹ nhàng vang lên nhất thời ngẩn ra, chén trà dừng lại bên khóe môi.

Tiếng tiêu tuyệt vời, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy âm thanh tuyệt mỹ như thế. Thật không ngờ trong Lăng Phủ lại có người thổi được khúc tiêu tuyệt diệu như vậy.

Trong lúc nhất thời mọi người trong Lăng Phủ đều ngừng công việc, toàn bộ tinh thần và thể xác chìm đắm trong tiếng tiêu đầy thê mỹ này.

Mọi người đều cảm giác được vẻ đẹp của tiếng tiêu. Đúng là trước đây chưa từng nghe thấy, khúc tiêu mới mẻ nhưng lại ẩn chứa tình cảm thật sâu nặng làm người nghe sinh ra sự lòng đồng cảm tận đáy lòng.

Tiếng tiêu liên miên không ngừng khiến cho trong tim Lăng Thiên cảm thấy chua xót. Khúc tiêu này là một trong những thủ khúc kinh điển của thế giới ngày trước mà hần thích nhất - Đàm tiểu nhất sanh. Lúc này thổi lên khúc tiêu cũ làm cho trong lòng Lăng Thiên có một loại cảm giác không thể miêu tả bằng lời, trong lòng không yêu, không hận, chỉ có chua xót, mờ mịt, đau khổ, phiền muộn, tri kỷ khó cầu. Ý từ hàm xúc vi diệu. Tâm linh lại có chút đau đớn.

“Đại giang đại thủy... Thiên tự cao, nhân tình cai điểm lượng...”

Nhân sinh đắc ý mạc ngôn tảo... Thị phi luận đoạn hậu nhân đạo..

Khinh chu xuyên giang lưỡng ngạn... Tiểu khán sơn hà nhiều. Nhi nữ tình trường môn tỉnh hựu nhất tiêu...

Tây bắc đông nam.. Nhân gian phong ba bất thiếu nha. Bình thường tâm khán dài tài hảo...

Thùy phụ thủy thủy thủy năng nhất nhãn minh.. Phù vân thế sự tối nan lưu

Xuân hạ thu đông... Thế đạo hữu cao đê triều nha, kế giác thai đa nhân dĩ lão...

Hà bất cộng khổ đồng đồng hoan tẫn tâm tự hảo, nhân sanh tự phạt tri kỷ thiếu...

Từ trong trí nhớ đã lâu đột nhiên truyền một âm thanh đã lâu không nghe đang nhẹ nhàng hát một danh ca bất hủ ấy. Tiếng tiêu trong bất tri bất giác dịu dàng êm ái như tiếng suối chảy róc rách, có tri kỷ hồng nhan cùng làm bạn.

Một khúc tiêu thổi để cuối cùng, Lăng Thần mới như trong mộng tỉnh lại, phát hiện trên mặt không biết lúc nào đã ướt đầm lệ. Tiếng tiêu như tiếng lòng, nghe như người mình yêu mến trong lòng tràn ngập tình cảm, tương giao khắp thiên hạ nhưng tri âm có mấy người? Nghĩ lại không khỏi chua xót nhưng không biết phải an ủi như thế nào. Chỉ có thể đem thân thể mềm mại của mình vào trong lòng người ấy, lấy nhu tình bản thân hóa giải băng tuyết lạnh giá. Thiên hạ không có tri kỷ mà chỉ có hồng nhan vĩnh viễn bên cạnh...

“Công tử! Đây là khúc gì? Thật sự dễ nghe, thật hay...” Dường như không tìm được từ nào thích hợp để hình dung nhưng một câu nói này đã làm Lăng Thiên tỉnh lại. Hôm nay không biết làm sao lại trở nên như thế nhỉ?

“Khúc này tên là ‘Đàm tiểu nhất sanh’. Lộ vẻ thê lương, nhân sinh chỉ sợ tri kỷ ít. Thần Nhi, kiếp này công tử có muội làm bạn thật là tam sinh hữu hạnh.” Lăng Thiên lo lắng: “Thần Nhi, khúc này vạn lần đừng nói là huynh thổi nha. Bằng không rất nhiều tình địch xuất hiện đó. Nhớ kĩ khúc này là muội thổi, muội tài hoa hơn người nhưng không có tri kỷ tương giao nên sáng tạo thủ khúc này. Nào, để huynh dạy muội thổi khúc này”

Lăng Thần nghe vậy khiến cho gương mặt kiều diễm đỏ ửng. Nếu công tử là hoàn khổ thì thế gian này còn ai xứng danh tài tử đây? Danh khúc như vậy, tài cao như thế... Bản thân được công tử xem là tri kỷ thì mới là tam sinh hữu hạnh! Từ trong đáy lòng cũng lo lắng. Công tử tài hoa xuất sắc như vậy, võ công tuyệt đỉnh. Một nhân vật tuyệt thế như vậy đương nhiên sẽ có nhiều mỹ nhân thích. Bây giờ chỉ là khoác một cái áo ngoài hoàn khổ thôi nhưng hoàng kim vẫn là hoàng kim. Sớm muộn gì cũng lộ ra giá trị vốn có của nó. Một khi công tử lộ ra tài năng thì không biết có bao nhiêu tiểu thư giai nhân thân hồn điên đảo đây.

Bây giờ bên cạnh công tử chỉ có mỗi mình là tri kỷ, bản thân mình có thể tận tụy hưởng thụ nhu tình mật ý của công tử nhưng sau này... Vạn nhất...

Lăng Thiên thấy một câu nói đùa của mình mà khiến cho Lăng Thần buồn bã liền không nhịn được cười rộ lên. Đột nhiên những cảm giác bị thương trong lòng theo đó mà tan biến. Không nhịn được dùng tay véo yêu chiếc mũi nhỏ nhắn của Lăng Thần: “Thần Nhi đang suy nghĩ gì đó? Điều huynh vừa dặn muội có nghe được không?”

“Muội...Muội sợ công tử bị người khác cướp mất.” Lăng Thần đang suy nghĩ vu vơ nên khi nghe Lăng Thiên hỏi liền buột miệng trả lời, đến khi nói xong mới biết là không đúng nên gương mặt đỏ ửng như quả hồng cuối thu giấu thật sâu trong lòng Lăng Thiên mà dậm chân.

“Tiểu nha đầu có thể diễn tấu ra một nhạc khúc siêu nhiên như vậy may mắn là được một đại hoàn khổ nổi danh như huynh đoạt được. Ha ha ha...” Lăng Thiên cố ý trêu ghẹo tiếp.

Đôi mi thanh tú của Lăng Thần khẽ nhú lại, ánh mắt ôn nhu như nước chuẩn bị đáp lời...

Tiếng hỗn loạn này cửa truyền đến, xem ra những người tò mò đang chạy vội đến đây khiến cho Lăng Thiên cười khổ. Bản thân chỉ vì một phút cao hứng mà phải gặp phiền toái như thế. Bất quá mặc kệ như thế nào đi nữa nhạc khúc kia là do nha đầu Lăng Thần thổi. Phỏng chừng còn đáng tin tưởng hơn là hoàn khổ hẳn thổi đây. Cũng chỉ có nhân tài như Lăng Thần mới có thể diễn tấu một điệu khúc như vậy chứ.

Không ngờ người đầu tiên đi đến là Tiêu Nhạn Tuyết! Nàng là một người si mê âm nhạc điên cuồng nên khi vừa nghe được khúc tiêu thê mỹ ấy liền bị mê hoặc cả linh hồn! Cao nhân như vậy không thể gặp mặt thật đáng tiếc thay cho một kiếp người. Cho nên khi tiếng tiêu vừa dứt, Tiêu Nhạn Tuyết vất vả lắm mới bình tĩnh liền vội vàng đi đến nơi phát ra tiếng tiêu tuyệt vời ấy nhưng ai ngờ khi đến liền gặp ngay một khuôn mặt tuấn tú nhưng mà mình lại vô cùng chán ghét khiến cho tâm tình háo hức biến mất hơn phân nửa.

Nhớ lại tiếng tiêu vừa rồi hẳn là được truyền ra từ quanh đây nên cố nhịn sự chán ghét trong lòng xuống mà nhún mày thi lễ: “Lăng công tử. Không biết người vừa thổi tiêu là ai vậy?”

“Người thổi tiêu? Người thổi tiêu gì? Ồ. Người nói cái âm thanh khiến người khác bực mình ấy à?” Lăng Thiên ngáp dài một tiếng: “Cứ như tiếng quỷ khóc. Thật sự là phiền nhiễu mà! Nha đầu người không có việc gì đi thổi quỷ khúc đó khiến cho người ta tìm đến cửa kia. Giải thích đi!” Vừa nói vừa dùng tay phải đẩy nhẹ ngọc tiêu khiến nó lấy một quỹ tích thần dị bay thẳng vào tay Lăng Thần.

“Người! Sao người dám nói như vậy?” Sắc mặt của Tiêu Nhận Tuyết thay đổi liên tục! Thật sự là đáng giận mà! Nàng tức giận muốn xoay người rời đi nhưng không tự chủ nhớ đến người mặc đồ đen cứu mình tối qua. Xem dáng người, giọng nói tuổi cũng không lớn lắm, so với tên Lăng Thiên trước mặt này một trời một vực. Trong lòng nàng thầm than: Cùng là người trẻ tuổi nhưng sao lại chênh lệch lớn như thế chứ.

“Tiêu tiểu thư. Quỷ khúc vừa rồi là do tiểu tỳ thổi đã làm phiền cho tiểu thư nên mong tiểu thư đừng trách phạt.” Lăng Thần ôn nhu nói, ngữ khí tràn đầy sự kiêu ngạo. Công tử nói ta thổi thì ta sẽ thổi. Lát nữa công tử sẽ dạy ta cách thổi thì chỉ có mỗi ta mới có được chân truyền của công tử mà thôi.

“Ồ! Quả nhiên là do Lăng Thần cô nương thổi. Cũng chỉ có người phong hoa tuyệt đại như Lăng Thần cô nương mới thổi được như thế thôi. Trong lòng Nhận Tuyết tâm phục khẩu phục. Không biết...” Tiêu Nhận Tuyết đối với Lăng Thần rất có hảo cảm, không chỉ dung mạo tuyệt sắc mà khí chất trong trẻo lạnh lùng của Lăng Thần làm cho Tiêu Nhận Tuyết cảm giác được một loại băng thanh ngọc khiết. Điều này khiến cho trong lòng Tiêu Nhận Tuyết luôn tự phụ bản thân mơ hồ có cảm giác tri âm. Đồng thời nàng vì Lăng Thần lại luôn gần bó với Lăng Thiên mà tiếc hận cực kỳ. Nếu không phải cùng với Lăng Thiên có quan hệ mật thiết thì Tiêu Nhận Tuyết nguyện ý cùng Lăng Thần kết giao đôi chút. Mà hôm nay nghe Lăng Thần nói khúc nhạc vừa rồi là do nàng thổi nên âm thầm lắc đầu. Tuyệt thế nữ nhân đầy tài ba như vậy mà phải là nô tỳ cho Lăng Thiên thật đúng là phí của trời. Bi ai thay...

168. Chương 97: Ngụy Cơ Mơ Hồ.

Tiêu Nhận Tuyết thiếu chút nữa thì bị tức chết “giai điệu tuyệt vời như thế lại bị phá hỏng, gã Lăng Thiên đáng chết này, ta.....”. Nàng muốn phát tác ngay tại chỗ nhưng nơi đây là Lăng gia, Lăng Thần quả thật chính là tỳ nữ của Lăng Thiên, hấn sai bảo người hầu nhà mình, mình như thế nào cũng không có đạo lý can thiệp vào!

“Tiêu tiểu thư, công tử nhà ta có việc phân phó Lăng Thần, xin mời tiểu thư tự nhiên!” Lăng Thần thi lễ, tuy là lấy lễ của nô bộc mà đối xử nhưng vẫn toát ra một cổ phong hoa chi ý, khí chất cực kỳ cao khiết.

Tiêu Nhận Tuyết như thế nào nguyện mắt thấy cảnh giai nhân nô bộc nhưng không còn cách nào khác: “Lăng Thần tỷ tỷ khách khí rồi, lần này chính là Nhận Tuyết lỗi mẫn, nay xin cáo từ. Hy vọng còn sớm nghe được tiên âm của tỷ tỷ!”

Nhìn thân ảnh Tiêu Nhận Tuyết thướt tha biến mất sau cánh cửa, Lăng Thiên nở nụ cười xoay người trở về phòng, nói: “Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa để cho Tiêu Nhận Tuyết nha đầu nọ nắm được nhược điểm.”

Lăng Thần ôn nhu cười: “Công tử, kỳ thật cho dù Tiêu tiểu thư biết được thì cũng không có gì. Lão gia chủ Tiêu gia không phải sớm đã biết công tử bất phàm sao. Cần gì phải như thế!”

Lăng Thiên cười nói: “Tình hình bây giờ đã khác rồi, Lăng gia chúng ta cùng Tiêu gia bây giờ biểu hiện bề ngoài thì cực kỳ hữu hảo nhưng bên trong lại vụng trộm có tâm tư riêng. Tương lai như thế nào bây giờ thật không thể nói được. Nói đến chuyện này ta lại nhớ, năm đó nếu ta không phải bởi vì không có thực lực, nóng lòng phát triển thì cũng chưa chắc nguyện ý bại lộ bản lĩnh với Tiêu lão nhi nọ. Hiện nay đang là thời kỳ nhạy cảm, tất cả thế lực khắp nơi đều tề tụ tại Thừa Thiên, Tiêu Nhận Tuyết lần này tới nhất định là có mục đích mà đến. Ngay cả nàng từ chỗ gia gia biết được bản lĩnh của ta thì chưa chắc đã chịu tin. Nhưng nếu lúc này tận mắt nhìn thấy, thật sự biết chuyện của ta thì sợ rằng vô hình chung mọi sự an bài trong Tiêu gia sẽ nhằm vào Lăng gia chúng ta. Ha ha, Thần nhi, người chẳng lẽ muốn công tử ta vì muốn lấy lòng mỹ nữ mà lại khiến cả gia tộc lâm vào hiểm cảnh ư?”

Lăng Thần hoảng sợ, làm nũng nói: “Công tử, ngài biết rõ ta không phải có ý tứ này mà”

Lăng Thiên ha ha cười, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Tĩnh dưỡng thiên hạ quyền, túy ngọa mỹ nhân tât. Đây là giấc mộng của tất cả nam nhân, nhưng hai câu này lại là có trước có sau! Chỉ có trước tiên nắm giữ

đại quyền thiên hạ thì mới có khả năng uống rượu say nằm ôm mỹ nhân ! Ha ha ha, thứ tự trong đó tuyệt đối không sai được!”

Lăng Thần ừ một tiếng, chậm rãi gạt đầu, tựa hồ tại sâu trong lòng đang tự ngẫm về một câu này của Lăng Thiên.

Lăng Thiên cười lớn một tiếng, khễ nghiêng người tựa vào cái giường trong phòng: “Thần nhi, mấy ngày nay biệt viện bên kia có động tĩnh gì không?”

“Công tử không hỏi, ta cơ hồ đã quên.” Lăng Thần cười cười. Lăng Thiên đối với những lời này của nàng coi như không nghe thấy. Đây chính là trăm phần trăm nói giỡn, từ khi Lăng Thần đi theo Lăng Thiên từ mười năm trước tới nay, nàng chưa từng quên bất cứ một việc gì!

Bàn tay Lăng Thần như làm ảo thuật, trong tay nhất thời xuất hiện mấy tờ giấy nhỏ, mở ra nói: “Đây là tin tức Lăng Thập Nhất, công tử yêu cầu ấu ứng của điều ứng tổng cộng đã kiếm được ba trăm hai mươi bảy con, lúc này đang trên đường vận chuyển về biệt viện.”

Lăng Thiên cười tán thưởng: “Không tệ, tiểu Thập Nhất làm việc càng ngày càng tốt. Chờ hần trở về, công tử ta nên thưởng cho hần một chút. Người đem dao pháp mà hần vẫn thêm thường nọ truyền cho hần.”

Lăng Thần hé miệng cười: “Thập Nhất nếu như bây giờ nghe được tin tức này, sợ rằng có đến biệt viện trước mấy ngày thì cũng không ngủ được.” nàng vừa nói vừa mở ra một tờ giấy khác: “Bởi vì hôm qua có một trận mưa to trăm năm hiếm thấy nên họ có thể tới chậm một chút. Đây là tin tức của Lăng Bát, Tây Hàn sứ đoàn chậm nhất trưa ngày mai sẽ đến Thừa Thiên, dẫn đầu chính là nhân vật thứ hai của Tây môn thế gia Tây Môn Bất Nhược, phó thủ cho hần là người Tây Hàn vương thất, Hàn Thiết Hồng. Cao thủ hộ tống được xưng là Tây môn thế gia đệ nhất cao thủ, Tây Môn Vô Hận.”

Lăng Thiên hí hóp mắt, nhẹ nhàng “ồ “một tiếng.

“Đây là tin do Lăng Cửu truyền đến, người Đông Triệu vào xế chiều ngày mai sẽ đến Thừa Thiên. Người đến chính là Đông Phương Kinh Lôi, là tộc đệ của hoàng đế Đông Triệu, cũng là một trong những nhân vật cường hãn nhất trong quân đội Đông Triệu. Thủ hạ cao thủ chính là một đôi song bào huynh đệ, Hà Xử Lai, Hà Xử Khứ huynh đệ.”

Lăng Thiên cười một tiếng: “Hà Xử Lai, Hà Xử Khứ. Hai huynh đệ này tên thật là thú vị a. Chỉ là không biết bọn họ lớn lên trông như thế nào, so với huynh đệ Ngọc gia, Tiết Lãnh, Tiết Phi thì như thế nào?”

Lăng Thần khễ cười duyên một tiếng. Trong lòng nghĩ đến cảnh hai đôi song bào thai gặp nhau cùng một chỗ thì không khỏi cười rung người.

Lăng Thiên thầm hạ quyết tâm nhất định phải nghĩ biện pháp để cho bốn người này ngồi riêng một bàn, đối mặt với nhau xem rốt cuộc có gì khác biệt.

“Lăng Thất tin tức, Ngô quốc xế chiều ngày mai sẽ đến Thừa Thiên, sứ giả là Bắc Minh thế gia, Bắc Minh Kinh Thiên; hộ tống chính là Bắc Minh thế gia cao thủ, Bắc Minh Không.”

Lăng Thiên mở mắt, thần quang hai mắt trong trâm tĩnh: “Ha ha, những kẻ đến đây cũng không phải là tầm thường a! Việc này thú vị đây... Kêu ba người bọn hần đem tư liệu về Tây Môn Bất Nhược, Tây Môn Vô Hận, Đông Phương Kinh Lôi, Bắc Minh Kinh Thiên cùng Bắc Minh Không lại đây!”

Lăng Thần đáp lời “Có tin tức về Đệ Nhất lâu do Lăng Trì truyền tới.”

Lăng Thiên ngẩn ra: “Như thế nào lại là Lăng Trì mà không phải Lăng Kiếm?”

Lăng Thần vội mở tờ giấy nọ, mặt giãn ra cười nói: “Tin của Lăng Trì nói rõ chuyện này, Đệ Nhất lâu mới tiếp nhận tiền cọc một vụ sinh ý, mười vạn lượng bạc để ám sát Yến quận đại phú thương Trương Đức Suất, Lăng Kiếm thấy nhàm chán nên liền tự mình đi xử lý.”

Lăng Thiên cười khì một tiếng ”Trường Đắc Suất. Ha ha ha, hần gặp gỡ Lăng Kiếm, phỏng chừng không bao giờ còn trường với đắc nữa (ở đây Lăng Thiên chơi chữ, cổ nói trọ Trương Đức Suất thành Trường Đắc Suất).”Hần chưa bao giờ lo lắng về năng lực của Lăng Kiếm. Gần năm năm qua, Lăng Kiếm chưa từng làm cho hần thất vọng, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ! ”Ha ha, bắt quả Lăng Kiếm sợ rằng là nhàm

chán ư? Mấy tiểu tử kia cũng nên tới lúc đột phá rồi.” Lăng Thiên hí mắt lại, biểu tình có vẻ như đang nghĩ tới một người nào đó.

Lăng Thần lúc này mới cảm giác được tên này có chút thú vị, không khỏi cười đến run rẩy cả người.

Nhưng Lăng Thiên lại chậm rãi nhíu mày: “Yến quận, là ở phương bắc ư? Có phải là tiếp giáp với Bắc Ngụy không, Yến quận nào?”

Lăng Thần kỳ quái nhìn hắn một cái nói “Dạ, chính là Yến quận kia, nghe nói Trương Đức Suất này chính là một ác bá ở Yến quận. Ngày thường ức hiếp dân, không chuyện ác nào không làm. Năm nay đã năm mươi tuổi nhưng lần này lại muốn cưỡng hôn con gái một phú hộ ở tiểu trấn cạnh Yến quận về làm tiểu thiếp. Người hạ nhiệm vụ này là thông gia chỉ phúc vi hôn của phú hộ nọ.”

Lăng Thiên “ồ” một tiếng. không biết như thế nào, đột nhiên trong lòng cảm giác đầy áp lực, đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng nhưng vẫn cảm giác được trong lòng xúc động, tới mức không thể áp chế được.

“Ngọc gia bên kia có tin tức gì không?” Lăng Thiên đột nhiên không đầu không đuôi nói.

“Không có, tựa hồ Ngọc Gia đối với chuyện Thừa Thiên lần này không có hứng thú. Không có nửa điểm tin tức truyền tới, hoặc là không tới cũng không chừng.” Lăng Thần hồi đáp.

“Ồ!” Lăng Thiên chau mày, trong lòng khẩn trương tính toán, rồi lại đi hai vòng “Lăng Kiếm đã đi được bao lâu rồi?”

“Tiểu tử xem lại một chút.” Lăng Thần lại đem tin do Lăng Trì đưa tới mở ra, nói: “Lăng Kiếm đi lúc giữa trưa hôm qua.”

“Giữa trưa hôm qua? Khoảng cách không tới năm trăm dặm, lấy tốc độ của Lăng Kiếm, việc này bây giờ hẳn là đã kết liễu rồi, sao giờ còn không có tin tức?” Lăng Thiên mày mặt nhăn lại, điềm xấu trong lòng hiện ra càng ngày càng mãnh liệt. Cảm giác trái tim đập thành thịch cấp tốc nhảy lên.

“Phỏng chừng trên đường bị mưa to trì hoãn, Lăng Kiếm võ công gần đây lại có tinh tiến, chỉ là ám sát một gã ác bá địa phương, chắc sẽ không có vấn đề gì.” Lăng Thần có chút không xác định nói. Chứng kiến ánh mắt của Lăng Thiên, Lăng Thần không tự kìm hãm được cũng cảm giác lo lắng cho Lăng Kiếm.

“Chỉ là mưa to như thế nào trì hoãn được Lăng Kiếm!” Lăng Thiên quả quyết bác bỏ giả thuyết này. Lăng Kiếm làm việc dứt khoát lưu loát, Lăng Thiên như hướng về một nơi xa xôi, hẳn tuyệt đối không thể lè mề như vậy! Nhiệm vụ đơn giản như thế, sao có thể khiến hắn mất nhiều công phu?” Lăng Thiên lập tức hướng Lăng Trì truyền lệnh. Một khi có tin tức Lăng Kiếm, lập tức báo ngay!”

Thấy Lăng Thần xoay người đi, Lăng Thiên lại gọi nàng lại “À... thông tri cho Lăng Trì. Mặc kệ có tin tức Lăng Kiếm hay không, mỗi nửa canh giờ báo cáo cho ta một lần! Không được có chút chậm trễ!”

Nhìn Lăng Thần lĩnh mệnh đi ra, Lăng Thiên chậm rãi ngồi xuống ghế. Chỉ cảm thấy tâm thần mình càng ngày càng loạn. Đây là trực giác của Lăng Thiên, một khi có loại cảm giác này xuất hiện thì tất có đại sự phát sinh, trăm lần trăm đúng, chưa từng sai lầm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tại biệt viện cùng Lăng phủ. Tại trong khoảng thời gian này, Diêu ưng cơ hồ liên tục liên lạc như tin tức đều không có tin tức Lăng Kiếm!

Hai canh giờ sau!

Sự bất an trong lòng Lăng Thiên càng ngày càng rõ ràng. Đột nhiên hắn bật dậy, quyết định không chờ đợi, nói: “Người ở nhà, ta đi xem một chút.” Không đợi Lăng Thần trả lời, Lăng Thiên đã vội chạy ra!

Tiêu Nhạn Tuyết đi tìm người thổi tiêu kia nhưng kết quả lại là như thế, nàng không cam tâm đứng ở trong viện, nhíu mày rồi rốt cục than nhẹ một tiếng liền đi vào phòng. Nàng từng cố tình muốn đi gặp Lăng Thiên, bỏ ra trọng kim để mua Lăng Thần, nhưng nghĩ lại, không nói đến Lăng Thiên có đồng ý bán hay không, cho dù Lăng Thiên thật sự không đồng ý thì cách làm của mình cũng là khinh nhờn Lăng Thần. Nàng ruột rối như tơ vò, khổ vì không có đối sách. Người trong Lăng phủ đều biết vị tuyệt sắc mỹ nữ này chính là Tiểu công chúa của Tiêu gia nên nào dám chậm trễ, khi đi tới trước mặt nàng đều cung kính hành lễ.

Đột nhiên một tiếng ngựa hí từ nội viện vang lên, ngay sau đó, một người cưỡi một con ngựa toàn thân màu đen chạy đi. Trong Lăng phủ ai dám chạy với tốc độ cao như vậy!

Tiêu Nhận Tuyết vừa nhìn, lập tức thấy người này mặc áo bào màu trắng, đội kim quan, mày kiếm mắt sáng. Chính là công tử đẹp trai, trọc thể mỹ thiếu niên, không phải là Lăng Thiên thì ai!

Không khỏi trong lòng khinh thường, quả nhiên là hoàn khổ a! Trong nhà mình mà lại phóng ngựa chạy như điên như thế! Nàng khinh bỉ bĩu môi, đang muốn quay đầu đi thì đột nhiên phát hiện ra trên mặt Lăng Thiên ánh mắt rất không thích hợp nên không khỏi tò mò nhìn lại hắn một cái. Nhưng Lăng Thiên đối diện lại lạnh nhạt, hai mắt mang theo một tia lo lắng, đột nhiên trong lòng nàng chấn động! Ánh mắt này rất quen thuộc! Đã gặp qua ở nơi nào rồi!

Nàng chưa kịp suy nghĩ nhiều thì hắc mã đã từ bên người nàng vọt qua. Tại đại môn, hộ vệ thấy khí thế kỳ mã của Lăng Thiên hung hung lao ra thì nào dám chậm trễ, vội vàng tránh sang một bên. Giữa không trung vang lên tiếng roi ngựa giòn vang, thốt ngựa bốn vó bay vọt lên không, trực tiếp nhảy ra đại môn, như phong triện chớp nhanh chóng đi xa, vó ngựa giẫm vào một vùng nước mưa tạo thành một đám bọt nước bay lên.....

169. Chương 98: Lăng Kiếm Ra Tay.

Lăng Kiếm giờ phút này đang ẩn thân trên ngọn một cây đại thụ chu vi chừng ba bốn người ôm, cách mặt đất khoảng ba bốn trượng. Hắn đang chờ đợi, chờ cơ hội một kích tất sát một người! Đây là bài học thứ nhất của sát thủ, chờ đợi thời cơ ra tay tốt nhất.

Phía dưới kia là một cái tiểu trấn không lớn, mà cô gái Yến quận Trương Đức Suất muốn nghênh đón lấy làm tiểu thiếp thứ mười bảy là con một phú hộ trong xóm này!

Từ mấy ngày trước nhận được nhiệm vụ, xế chiều ngày hôm qua nhận được tin tình báo xác thực thì Lăng Kiếm có hành động ra ngoài dự đoán của mọi người là quyết định tự ra tay, giết một gã ác bá. Đương nhiên, việc này cũng là do mấy người trong Phong Vân Lôi Điện trước khi Lăng Kiếm trở về đã đúng dịp tiếp nhận đặc huấn của công tử và Lăng Thần. Mỗi người đều có sở ngộ nên giờ phút này đang đón ngộ và trong thời khắc tu luyện trọng yếu! Nhất là Lăng Trì, Kinh Long thần công của hắn có thể nói là tiên bộ thần tốc, trước mắt đã tới thời khắc đột phá tầng thứ tư, so với Lăng Kiếm trước kia còn muốn nhanh chóng hơn.

Đón ngộ! Là một vũ giả, Lăng Kiếm hiểu được mấy vị tiểu đệ bây giờ đang trong loại cảnh giới khó cầu, nếu hơi có chút trì hoãn đình trệ thì rất có khả năng kiếp này vô pháp tiến thêm một bước! Cảnh giới giác ngộ, chính là đại cơ duyên khả ngộ bất khả cầu!

Loại cảnh giới này tựa như một người đột nhiên linh quang chợt lóe, linh cơ vừa động, hay lại nói như một khoa học gia nổi tiếng phát minh ra cái gọi là “linh cảm”, thời cơ đến rất nhanh, nhưng trong chớp mắt không nắm bắt được thì rất có khả năng vĩnh viễn mất đi cơ hội trọng yếu này!

Bây giờ Lăng Phong, Lăng Vân, Lăng Lôi, Lăng Điện, Lăng Trì năm người này vì gặp loại tình huống đặc thù, một khi thông suốt thì tự thân thực lực sẽ tiến thêm một bước lớn. Vô luận là vận dụng chiêu thức đánh trận nghênh địch hay là tu vi nội lực, mức độ nhạy cảm của lực thức đều đã mạnh hơn một bước lớn! Bây giờ bọn họ được Lăng Kiếm coi như bảo bối, che chở bảo vệ không kịp sao lại vì một cái tiểu nhiệm vụ mà trì hoãn việc bọn họ tu luyện tiến giai?

Công tử đúng là công tử a! Quả thật mình không thể so sánh được! Lăng Kiếm hí mắt lại, trong ánh mắt lãnh khốc lộ ra một tia bội phục. Bản thân hắn mấy năm qua dùng hết biện pháp, mỗi lần cơ hội đều bắt mấy tên tiểu tử này thao luyện đến chết đi sống lại mà cũng không thấy bọn họ có bao nhiêu tiến bộ. Ngược lại công tử chỉ đơn giản chỉ điểm vài ngày công phu đều khiến cho bọn họ mỗi người đều có sở ngộ. Điều này càng làm cho Lăng Kiếm bội phục Lăng Thiên đồng thời lại mơ hồ cảm thấy một tia thất bại!

Mặc dù đã biết mấy năm nay bọn hắn căn cơ đã rất tốt, cũng tới lúc đột phá nhưng nếu không có người nào dẫn đạo bọn họ vào thời điểm mấu chốt này thì chỉ sợ bọn họ muốn chính thức đột phá còn cần một đoạn thời gian rất dài nữa.

Nghĩ tới đây. Lăng Kiềm chưa phát giác ra mình đang cười tự giễu, chính mình mới vừa rồi đang suy nghĩ gì, công tử học cứu thiên nhân, sở học như biển, mình như thế nào có thể so với được. Chính mình cần mấy năm mới có thể hoàn thành công việc mà lấy thần thông của công tử chỉ cần mấy ngày là hoàn thành! Lúc này, thực lực của Lăng Trì bọn họ được công tử chỉ điểm sắp có đột phá, từ đáy lòng Lăng Kiềm cảm thấy cao hứng bởi vì điều đó cũng đại biểu cho thực lực của “Đệ nhất lâu” lần nữa tiến thêm một bước lớn!

Từ lần trước sau khi trải qua chuyện Ngọc gia, Lăng Kiềm đã cảm thấy thực lực của hắn hiện nay chưa đủ. Bây giờ mấy người huynh đệ có cơ hội như vậy, Lăng Kiềm đừng nói chỉ là một cái tiểu nhiệm vụ mà cho dù có phải liều mạng cũng tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào trì hoãn việc tu luyện của bọn họ.

Chờ đến lúc thực lực các huynh đệ tăng lên, lão tử mang bọn họ theo đi càn quét Ngọc gia. Cái gì thiên hạ đệ nhất ẩn tông, chó má! Lăng Kiềm trong lòng thầm nghĩ, khóe miệng khẽ lộ ra một tia tàn nhẫn.

Đêm qua xảy ra trận mưa to trăm năm hiếm gặp nhưng không ảnh hưởng tới hành trình của Lăng Kiềm chút nào! Bài học thứ hai của sát thủ, không được để bất cứ hoàn cảnh, bất cứ tình huống đột xuất gì ảnh hưởng! Ngay lúc nửa đêm, hắn đã chạy tới nơi này, vốn định trực tiếp chạy tới Yến quận một kiếm kết liễu thằng ác bá kia cho xong việc. Không nghĩ tới là sau một hồi mưa to, nước sông ở bắc thôn tăng vọt lên cuốn trôi cây cầu gỗ. Không thể đi qua còn nếu muốn đi đường vòng thì lại mất mấy canh giờ. Chi bằng ở chỗ này ôm cây đợi thỏ!

Thế sự như bàn cờ, biến hóa khó lường, có những đại sự chỉ vì những sự việc nhỏ không đáng chú ý mà sinh biến....

Xa xa có thanh âm mơ hồ truyền đến, càng ngày càng gần, à, vị Trương Đức Suất đang đi nghênh thân kia đã tới. Chỉ là không biết, hắn rốt cuộc có bao nhiêu đẹp trai? Chẳng lẽ còn đẹp trai hơn so với đại sát thủ của bọn hắn? Dưới sự ảnh hưởng của Lăng Thiên, vô luận là Lăng Kiềm, hay là đám người Lăng Trì trong lòng cũng kiên trì tin tưởng, ngoại trừ công tử, thì chính mình là đẹp trai nhất! Rất là hổ báo!

Lăng Kiềm ánh mắt chớp động, thầm nghĩ không quản là người đẹp trai hay không đẹp trai, bắt đầu từ hôm nay, người chỉ còn là một đồng thịt vụn mà thôi!” Trương Đức Suất “hắn là phải đổi tên thành ”Trường Đắc Lạn” (đồng thịt vụn)!

Giờ phút ly biệt sắp tới, dưới tàng cây cách đó không xa mấy người nhà gái nhất thời khóc rống lên. Mất thấy đại cô nương như hoa như ngọc nhà mình sắp rơi vào miệng hổ, người một nhà sao có thể không thương tâm được?

Thanh âm cổ nhạc đi tới rất nhanh, hiển nhiên vị Trương Đức Suất Đại lão gia kia đã có chút không thể chờ đợi được. Không bao lâu sau đã vào đến cửa thôn, mấy con chó trông nhà thấy vậy thì điên cuồng sủa lên, thanh âm cổ nhạc với chó sủa loạn thành đoàn.

Xa xa, Lăng Kiềm đã nhìn thấy mặt vị Trương Đức Suất Đại lão gia kia, hắn không khỏi oán hận nhở ra một ngụm nước bọt. Quả nhiên là người xấu quen tác oai tác quái, một người đen như than, béo như lợn, ngũ đoản, vóc dáng béo tròn, thế mà cũng dám lấy tên là “lớn lên đẹp trai”! Ngay cả con hắc mã dưới móng hắn còn đẹp trai hơn hắn nhiều! Chỉ bằng đức hạnh của người này nhất định phải làm cho hắn biến thành “Trường Đắc Suy”!

Lăng Kiềm không khỏi cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu mình sớm gặp được người này thì chỉ bằng tên của hắn đã đủ để mình muốn giáo huấn hắn một trận! Tên của hắn không phải là lỗi, lỗi là ở cha mẹ trưởng bối của hắn. Vóc người cũng không phải là lỗi, bất quá chỉ khó coi một điểm mà thôi, chỉ trách ghen của cha mẹ hắn, nhưng mà hai cái này rất đúng dịp rơi trên người hắn một lúc, dĩ nhiên cái tên này lại khiến cho kẻ khác không thể tha thứ!

Tới gần, càng tới gần! Trường Đắc Suy, chỉ cần người tới trong vòng năm trượng thì tất phải rơi vào địa ngục! Nhìn khuôn mặt béo phì khiến kẻ khác buồn nôn, tay Lăng Kiềm nhẹ nhàng ấn lên chuỗi kiềm!

Ngọc Mãn Thiên cảm giác được chính mình rất may mắn, vận khí thật sự không tồi!

Đêm qua mưa rất to nhưng dĩ nhiên sau khi xuất trang thì trời chậm rãi tạnh mưa. Hôm nay trời lại nắng chói mắt, hơn nữa chưa đi được nửa đường thì lại gặp một việc vui! Đây chính là thật là điềm may mắn!

Mặc dù xem chú rể này có chút không thuận mắt, tuổi có chút hơi lớn, hình như đã hơn năm mươi. Bộ dáng cũng khó coi một điểm, ánh mắt cũng không tránh khỏi vẻ hèn mọn, bỉ ổi một chút... ..

Bất quá dù sao việc này cũng là một cái hỷ sự! Hơn nữa là chính mình sắp tiến vào Thừa Thiên, Ngọc Mãn Thiên cảm giác được tâm tình phi thường khoái trá, bởi vì vị đại lão gia bộ dáng không có gì đặc biệt này bất ngờ lại mời hẳn tham gia hỷ yến (chủ yếu là do vị tiên sinh này rất có nhân duyên, ngày hẳn thành thân, không ai dám không đi, về phần Ngọc Tam gia hoàn toàn như là bị bắt cóc giữa đường) Ngọc Tam gia tâm lý hoàn toàn vui vẻ, trong lòng dĩ nhiên đã bắt đầu vì đôi tân nhân này mà chúc phúc: đêm động phòng, vị chú rể này ngàn vạn lần không nên bởi vì quá kích động mà hít thở không thông lẫn ra chết a!

Nguyên vốn Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam gia trong lòng tràn đầy nỗi buồn bực. Đêm qua nói chuyện, trong mắt đại ca mình và Nhị ca dĩ nhiên lại kém một gã thiếu niên hoàn hảo! Muốn nhần nại nhưng thực không thể nhần nại được!

Nhớ tới câu kia của đại ca: "Không được gọi hẳn là hoàn hảo! Hẳn nếu là hoàn hảo thì các ngươi là cái gì?" Ngọc Mãn Thiên lúc đó trong lòng không phục! Đã như vậy, ta phải đi đem vị thiếu niên anh hùng, thiếu niên hào kiệt trong lòng đại ca này tấn cho một trận, để cho đại ca người xem! Miễn cho người cả ngày đóng cửa xem người mà xem thường ta! Ta mới là tuyệt đỉnh cao thủ!

Nhưng là hôm nay gặp được hảo sự làm cho thần kinh Ngọc Mãn Thiên vốn đang buồn bực trở nên tốt lên! Xem ra ta đi chuyến này tất là thuận lợi, lão thiên ủng hộ, mưa rào dần tạnh, xuất môn ngộ hồng sự, thật là trong lòng thư sướng!

Ngay lúc Ngọc Mãn Thiên đang cao hứng, chuẩn bị chúc mừng chủ nhân thì đột nhiên trong lòng vừa động. Hẳn cảm thấy không khí chung quanh có chút không thích hợp, một loại cảm giác cực độ nguy hiểm ập đến, khiến cho tim đập mạnh lên. Loại cảm giác này đối với "võ sĩ" thân kinh bách chiến như Ngọc Mãn Thiên mà nói cực kỳ quen thuộc! Chẳng lẽ chung quanh có cái gì mai phục? Hơn nữa lại là một sát thủ cao minh!

Nhưng đúng lúc này, vị lão gia thân hình đại mập mạp kia lại thúc ngựa chạy đến bên Ngọc Mãn Thiên, ngay cả xem cũng không thèm liếc hẳn một cái, vẻ cười dâm tục đầy mặt, khoe miệng tựa hồ phơ phất vài tia nước trong suốt, ách, là nước miếng ... Cảnh này khiến cho Ngọc Mãn Thiên trong tâm đang cao hứng đột nhiên có một loại cảm giác muốn nôn mửa.

Đột nhiên, một thân ảnh tựa như sét đánh từ trên trời giáng xuống, trường kiếm trong tay phát ra ánh ngọc quang, mang theo lực lượng kinh thiên, sát khí một đi không trở về! Mục tiêu đúng là vị tân lang Trương Đức Suất trên lưng ngựa!

Là một sát thủ, vô luận mục tiêu là tuyệt đỉnh cao thủ hay là người không có chút võ công nào thì lúc ra tay cần phải toàn lực ứng phó, một kích tất sát! Không để cho địch nhân bất cứ cơ hội nào! Đây là lời Lăng Thiên thường xuyên quán triệt bọn Lăng Kiếm.

Đối với Lăng Thiên mà nói, Lăng Kiếm luôn luôn phục tùng tuyệt đối vô điều kiện, cho nên một kiếm này Lăng Kiếm đã sử dụng thực lực thực sự của mình! Theo Lăng Kiếm đánh giá trong lòng, một kiếm là đoạn đầu, sau đó thu lấy đầu, lại khứ vô tung, lập tức ly khai quay trở về! Tránh làm chậm trễ đại sự của công tử tại Thừa Thiên thành!

Đáng tiếc, hôm nay "Trường Đắc" Suy vận khí tựa hồ một điểm cũng không suy!

Ngọc Mãn Thiên đột nhiên cảm giác được, không khí chung quanh theo bóng đen này đến, tựa hồ tại trong nháy mắt đã bị hút thành chân không! Toàn bộ tập hợp trên thanh trường kiếm đang đâm tới như tia chớp nọ!

Là một nhất đẳng sát thủ! Là một nhất đẳng cao thủ!

170. Chương 99: Long Tranh Hổ Đấu.

Cơ hồ không kịp suy nghĩ gì, Ngọc Mãn Thiên trong lúc nhất thời nhảy vọt lên, trường kiếm bên hông dưới ánh mặt trời lóe ra một đạo cầu vồng, mang theo vẻ kinh diễm thê lương, phát sau mà đến trước nghênh

đón Hắc y nhân kia, một nhất đẳng cao thủ. Một kiếm này tuy là vội vàng ra tay nhưng vẫn mang theo khí thế bàng bạc, lẫm liệt có uy!

Lão tử thật vất vả mới xuất trang một lần, trên đường gặp việc vui khó được, tâm tình đang tốt đẹp, sao lại cho phép có người ở trước mặt ta đem tân lang giết chết? Không thể thế được, lão tử một khi đã tham gia thì sẽ có trách nhiệm?

Có người mời hẳn xem lễ cưới sao?

Ngoài ra, trong lòng Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam gia vốn có một loại hiệp tâm đặc biệt, Lăng Kiếm vừa ra tay một kiếm, Ngọc Mãn Thiên liền đã cảm giác được bất phàm. Đối thủ như thế, nơi nào có thể tìm được? Trong nhà cũng không phải là không có, nhưng người trong nhà căn bản sẽ không thật sự toàn lực ra tay, chiến đấu sinh tử. Cơ hội tốt như vậy, Ngọc Mãn Thiên này vốn là một võ si, mê võ thành cuồng, nào có thể buông tha bỏ qua? Càng huống chi chính mình còn có lý do quang minh chính đại như vậy!

Gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ! Oa ha ha, lão tử lần này là đại hiệp! Ngọc Mãn Thiên đột nhiên cảm giác được hình tượng mình chợt trở nên cao lớn dị thường! Một màn này mà đại ca lại không chứng kiến được!

Lăng Kiếm dùng khăn đen che mặt, hai mắt sau cái khăn đen co rút lại, không ngờ bên cạnh gã mập này lại có tuyệt đỉnh cao thủ hộ giá! May mắn là không kêu bọn Lăng Trì đến đây, chỉ nhìn người này ra tay đã biết võ công tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém mình! Nếu là bọn Lăng Trì đến, sợ rằng không chỉ không phải là đối thủ của hắn, ngược lại nguy đến tánh mạng! Cho dù người nào gặp chuyện ngoài ý muốn, công tử và hắn chẳng phải là muốn đau lòng muốn chết ư!

Trường kiếm rung lên một vòng, chuyển phương hướng nhanh chóng nghênh đón thanh kiếm đang đâm đến! Trong con ngươi lạnh lùng không chút biểu tình. Ở trong lòng hắn, cao thủ đang đối mặt này cũng không khác gì gã ác bá mập nọ! Sát! Vô luận là cao thủ, đối thủ chính là địch thủ!

Ngọc Mãn Thiên chiến ý cuồng tăng, trong miệng hét lớn một tiếng:” Tới hảo!” Trường kiếm trong tay tăng thêm vài phần lực lượng!

“Choang!”

Hai kiếm tương giao, mọi người nghe được một tiếng nổ đinh tai nhức óc!

Kinh lực mạnh mẽ từ chỗ hai kiếm tương giao bắn ra bốn phía. Tựa như bị bạo phong đánh bất ngờ, đội ngũ nghênh thân bốn phía đều là người thường lập tức bị kinh gió thổi ngã trái ngã phải. Vị Trường Đắc Suất kia lại càng như quả bóng bàn rơi xuống ngựa, sau khi rơi trên mặt đất thì lại như là một quả bóng lăn đi!

Tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, vô luận là đội ngũ nghênh thân hoặc là tổng thân sắc mặt đều trắng bệch. Chiêng trống trong tay đã sớm bị thổi bay lên không trung, một lúc lâu sau mới lộp bộp rơi xuống.

Ngọc Mãn Thiên chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, một luồng đại lực dị thường đánh vào người, không nhận được trong lòng chấn động, dưới chân phốc phốc phốc thối lui ba bước mới đứng vững được.

Lăng Kiếm giữa không trung giống như mũi tên nhọn lao xuống bị luồng đại lực phản kích phải phiên thân bảy tám lần, bay ra ngoài mới hóa giải được một kiếm này của Ngọc Mãn Thiên. Sau khi nhẹ nhàng khéo léo hạ xuống, khuôn mặt sau tấm khăn che mặt trắng bệch!

“Thống khoái!” Ngọc Mãn Thiên hào sảng cười to một trận. “Lâu lắm chưa người nào cùng ta giao thủ như vậy, lại không sai biệt lắm có công lực tinh thuần đến trình độ tương đương Bạch ngọc hạ phẩm, không tệ a. Tiểu tử, ngươi xứng đáng cùng Tam gia ta đánh một trận, mà báo tên của ngươi đi! Để cho Tam gia biết ngươi là thần thánh phương nào!”

Lăng Kiếm đối diện lại không nói một lời, làm như vẻ khinh thường nói chuyện, đột nhiên thân thể di động như quỷ mị, giống như một cổ khói xanh chỉ một thoáng lướt qua khoảng cách tám trượng hai người. Tốc độ thân thể di động quá nhanh, sau lưng liên tiếp để lại tàn ảnh! Mọi người hoa mắt đến mức thần mê thì trường kiếm trong tay Lăng Kiếm lại bỗng nhiên vây chung quanh Ngọc Mãn Thiên. Cuồng gió bạo vũ

từ bốn phương tám hướng hướng Ngọc Mãn Thiên đâm tới! Đối với lời Ngọc Mãn Thiên phảng phất như không nghe thấy!

Tam gia?! Buồn cười! Lăng Kiếm ta kiếp này ngoại trừ cung kính đối với công tử còn chưa đối với bất cứ người nào gọi qua cái gì gia! Người là vật gì vậy? Dĩ nhiên ở trước mặt ta gọi gia! Đi chết đi!

“Đình đình đình đình đình đình đình.....” thanh âm trường kiếm va chạm liên tiếp vang lên, Ngọc Mãn Thiên thấy chiêu đối chiêu. Toàn bộ tinh thần chăm chú, thân thể mặc dù đứng thẳng tại chỗ nhưng lại theo bóng kiếm bốn phương tám hướng của Lăng Kiếm mà không tự chủ được đảo người liên tục. Đối với việc Lăng Kiếm không trả lời dĩ nhiên lại chưa kịp tức giận!

Trong ánh mắt mọi người chung quanh, Ngọc Mãn Thiên tựa như là đang bị cuồng phong sóng lớn đánh vào, tuy nhiên giữa dòng chảy vẫn ngang nhiên bất động. Chung quanh thân thể hắn thủy chung có một cái bóng đáng thần nhiên chạy vòng quanh chuyển động rất nhanh, chọt xa chọt gần, chọt trước chọt sau, khi trái khi phải, hết như quỷ mị.

Đột nhiên một thân ảnh phóng vọt lên cao, cao đến bốn trượng, lợi kiếm chỉ thẳng lên trời. Đúng là thân ảnh thon gầy của Lăng Kiếm, nhưng người này giữa không trung xoay quanh một cái, đầu dưới chân trên, tay huy kiếm đâm xuống!

Giữa không trung, trường kiếm trong tay Lăng Kiếm đâm thẳng xuống. Trường kiếm chọt biến hóa, một thành hai, hai thành ba, ba thành chín, càng biến càng nhiều, rốt cục biến thành hàng ngàn hàng vạn bóng kiếm, ở giữa không trung trong không ngừng xoay tròn, trông như thể một con quay càng lúc càng lớn, càng chuyển động càng nhanh. Ánh mặt trời chiếu xuống một thanh kiếm mà phản chiếu hóa thành một tòa kiếm sơn, lại như thể Ma thần ngàn cánh tay từ trên trời giáng hạ!

Hảo kiếm pháp! Thế gian lại có kiếm pháp thần diệu như thế! Tiểu tử này công lực không nói đến, mà kiếm pháp lại rất cao! Ngọc Mãn Thiên hai tròng mắt sáng ngời, nhưng trong lòng lại không dám có chút khinh thường nào, cũng không dám tỏ vẻ khinh thường đứng bất động nữa. Dưới chân xoay tròn, nội lực toàn thân vận lên trường kiếm trên, nhất thời tựa như dưới đất đột nhiên có một đóa cực đại tuyết Bạch Liên Hoa nở rộ, tầng tầng mũi kiếm tạo thành cánh hoa không ngừng phóng ra, cuộn cuộn trở mình mãnh liệt nghênh kích lên!

Tầng tầng mũi kiếm dày đặc giao kích tạo thành thanh âm xé gió không ngừng vang lên, tựa như rang đậu, chóc lát sau, hai bóng người tách ra. Trên mặt đất từng giọt máu tươi tí tách rơi xuống.

Ngọc Mãn Thiên mắt như ưng, vừng vàng nhìn thẳng đối thủ trước mắt, hô hấp hơi có chút dồn dập, chỗ mi mắt có một vết máu nhỏ! Quần áo chỗ bả vai rách tan và có máu tươi chậm rãi chảy ra!

Đối diện, thân thể thon gầy của Lăng Kiếm vẫn đứng thẳng tắp, vai trái, cánh tay phải cũng có máu tươi chảy ròng ròng! Nhưng đôi mắt lạnh lùng tản ra chiến ý điên cuồng! Toàn thân sát khí không giảm mà tăng!

Qua ba lần giao thủ! Lăng Kiếm đã biết, hán tử có vẻ mặt thô hào trước mặt này võ công hơn xa hắn, thậm chí không dưới công tử! Tái đấu nữa, chỉ cần thời gian đủ dài, bản thân hắn khó tránh khỏi lần nữa bị thương, thậm chí nói không chừng là mất mạng! Không, lấy tình huống trước mắt, ngay cả toàn thân trở ra cũng rất khó khăn, người này đúng là đối thủ cực mạnh hắn gặp được từ khi xuất đạo tới nay, một cường địch khó vượt qua! Trừ phi hắn không để ý nhiệm vụ thành bại, quay đầu bỏ đi.

Lần đầu tiên, hắn trong tình thế chuẩn bị vạn toàn, đột nhiên ra tay, đại hán này trong tình thế bất ngờ không kịp đề phòng mà vẫn có thể hoàn toàn phong tỏa tất cả lộ tuyến tiến công, làm cho hắn lần đầu tiên vô công nhĩ phản! Mặc dù lần đầu tiên giao thủ đại hán này rơi xuống hạ phong nhưng cũng chỉ là hơi hạ phong chứ chưa có chút hiện tượng thất bại nào!

Tiếp theo, Lăng Kiếm lợi dụng thân pháp xảo diệu do công tử truyền thụ nhanh chóng phát động công kích lần thứ hai, đồng dạng cũng chỉ bức tên đại hán này ở thế hạ phong mà không có chút thu hoạch nào! Nếu như không phải được công tử truyền thụ thân pháp tinh diệu mà nói thì đã có thể rơi xuống hạ phong ở chiêu thứ hai!

Nhưng ở hiệp thứ ba, hai người lại đại khái là ngang tài ngang sức! Đây là bởi vì hắn chủ động công kích,

đối phương bị động phòng thủ nhưng hấn lại chịu thương tích nặng hơn so với đối phương một chút! Cho nên nghiêm khắc mà nói, xem như hấn đã thất bại! Hơn nữa, tên đại hán thô hào này nội lực tu vi tinh thuần hùng hậu, hơn xa hấn! Hấn chỉ nhờ vào chiêu thức tinh diệu mà chiếm tiện nghi mà thôi. Huống hồ, sau hai lần ra tay, có thể nói là hấn đã dùng chiêu thức lấy mạng đổi mạng còn đối phương rõ ràng là không có sát ý! Tựa hồ chỉ xem trận đấu này như là luận bàn với bằng hữu! Chênh lệch giữa hai người vừa xem đã hiểu ngay!

Đối thủ như vậy không phải là người hấn có thể ứng phó, một trận này như thế nào sao còn có thể đánh tiếp được!

Nhưng Lăng Kiếm không có ý tứ lùi bước chút nào!” Danh vọng Đệ nhất lâu tuyệt không thể bị hủy trong tay mình! ” Đệ nhất lâu” chưa từng có nhiệm vụ nào không hoàn thành! Cũng chưa từng có người giết mà không chết! Cho dù đại hán thô hào trước mắt này võ công có cao gấp đôi, có thể đem mình trong nháy mắt chém chết nhưng Trương Đức Suất nhất định phải chết! Việc này không hề có bất cứ dư địa nào!

“Nhân mạng thế gian trong tay ta, thiên hạ phong vân đệ nhất lâu!” Công tử đích thân đặt tên “Đệ nhất lâu”, dụng ý không hỏi cũng biết! Bản thân hấn là trợ thủ đắc lực của công tử, là huynh đệ của công tử, là thanh kiếm của công tử. Hơn nữa lại là người đứng đầu “Đệ nhất lâu”! Lăng Kiếm cả người máu tươi sôi lên! Một loại cảm giác tự hào tràn ngập trong lòng, song mực lạnh lùng chậm rãi mở ra, hai mắt trở nên đầy màu huyết hồng, sát ý khôn cùng như kinh đào hải lãng điên cuồng nổi lên!

“Sát!”

Hấn rống to một tiếng như long trời lở đất!

Từ khi Lăng Kiếm ra tay tới nay, đây là câu nói đầu tiên của hấn! Cũng chỉ có một từ! Cũng là từ ngày hôm qua đến tận tới nay, Lăng Kiếm chỉ nói ra duy nhất một câu! Mặc dù chỉ là một từ nhưng lại đại biểu cho quyết tâm tuyệt không lùi bước, đấu chí trùng thiên!

Ngọc Mãn Thiên nhìn hắc y nhân đối diện này, trong lòng run sợ một trận! Không ai biết, giờ phút này sống lưng Ngọc Mãn Thiên mồ hôi lạnh cơ hồ đang chảy thành dòng! Thật là sát thủ lợi hại, thật là sát chiêu lợi hại! Giao thủ ba lần, Ngọc Mãn Thiên dĩ nhiên cảm giác được chính mình như đang bồi hồi trước cửa Diêm La điện! Đáng sợ nhất chính là, từ lần giao thủ đầu tiên, Ngọc Mãn Thiên liền đã phát hiện ra, Hắc y nhân kia nội lực kém mình khá xa, ít nhất cũng kém hơn hai cấp bậc, trình độ nhiều nhất chỉ là Bạch ngọc hạ phẩm ở Ngọc gia mà thôi!

Chính mình đã có tu vi tiên thiên cảnh giới, thành tựu tương đương Kim ngọc hạ phẩm đỉnh phong ở Ngọc gia. Nếu như tính toán theo cấp bậc ở Ngọc gia thì mình cao hơn đối phương đến ba cấp bậc. Nhìn quanh đương kim thiên hạ hiện nay, số người có thể vượt qua mình tin tưởng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Nhưng Hắc y nhân trước mắt này, công lực nhiều nhất cũng chỉ là cấp bậc Bạch ngọc hạ phẩm ở Ngọc gia, công lực tuyệt đối chưa tới tiên thiên chi cảnh! Nhưng hấn có thân pháp quỷ dị, tốc độ kỳ khôi cùng kiếm pháp tàn nhẫn, sát khí tận trời dĩ nhiên lại hoàn toàn bù đắp cho phần công lực không đủ của hấn! Giao thủ tam kích dĩ nhiên lại có thể cùng mình ngang tài ngang sức! Thậm chí tiến thủ trầm ổn! Điều này quả thực là chuyện khó tin!

Ngọc Mãn Thiên hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần chính mình có chút sơ ý thì sợ rằng hôm nay người bị thua bỏ mình rất có khả năng là chính mình!

171. Chương 100: Ta Là Sát Thủ.

Ngọc Mãn Thiên không khỏi nghĩ đến, nếu công lực Hắc y nhân kia đạt tới tiên thiên chi cảnh thì liệu hấn có thể ngăn cản được mấy chiêu. Nghĩ đến đây, hấn không nhịn được cả người toát mồ hôi lạnh.

Chiến ý không nhân nhượng, mực quang như huyết, tinh thần không sợ chết. Ngọc Mãn Thiên hoàn toàn có thể nghĩ đến, mặc dù Hắc y nhân trước mắt này có công lực tương đương với cao thủ Bạch ngọc hạ phẩm ở Ngọc gia nhưng nếu giao thủ với một gã Bạch ngọc hạ phẩm của Ngọc gia thì kết quả chỉ có thể có một: miếu sát. Cho dù là thân thủ như Nhị trưởng lão trình độ trung phẩm, thậm chí là cao hơn như Bạch ngọc thượng phẩm liệu có thể chiếm được tiện nghi.

Đáp án không thể nghi ngờ vì ngay cả mình tiếp chiêu cũng thấy gian nan.

Thế gian lúc nào lại sinh ra một siêu cấp sát thủ như vậy. Nhìn vóc cùng người khí độ, ánh mắt cùng với màu da trên tay lộ ra thì người này tuổi hẳn là tuyệt đối chưa quá hai mươi lăm tuổi. Tuổi còn trẻ mà thân thủ lại cao thâm như vậy. Quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hai người đều có tính toán. Chỉ có thần quang hai mắt phát ra thì vẫn không ngừng giao kích trên không trung, tựa hồ như va chạm tóe lửa.

“Anh hùng, giết hắn, ta cho ngươi một vạn lượng bạc. Đưa ngay bây giờ.” Trương Đức Suất vốn đang đứng run rẩy một bên chợt mở miệng hô lên. Một đôi dòng nước bọt chảy ra từ hai bên khóe miệng, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi sâu sắc. Mới vừa rồi Lăng Kiếm ngự kiếm nhằm hắn mà đâm khiến cho hắn cảm thấy cả người phát lạnh, trong cuộc đời lần đầu tiên thật sự cảm thấy tư vị tử vong đến sát bên người. Cho nên hắn lập tức quyết định, mặc kệ là phải nỗ lực đến mức nào cũng nhất định phải khiến cho Hắc y nhân kia chết ở chỗ này. Nếu không, cuộc sống sau này của hắn sẽ là cơn ác mộng.

Mà đại hán trước mặt ra tay cứu mình lại là nhân tuyển tốt nhất để hoàn thành nhiệm vụ này. Tại giờ khắc này. Trong lòng Trương Đức Suất thậm chí nghĩ đến, cho dù là mất rất nhiều bạc, cũng muốn mời đại hán này đến phủ, là thủ lĩnh hộ vệ cho hắn.

Nếu Ngọc Mãn Thiên biết người này trong lòng đang có chủ ý như vậy thì sợ rằng không cần Lăng Kiếm động thủ, ngược lại Ngọc Mãn Thiên sẽ đem chú rể béo phì như trư này đánh cho cả người đầu khớp xương cũng nát bấy. Ta đây là Tam gia của đương kim đệ nhất thế gia Ngọc gia. Đương kim nhất đẳng tuyệt đỉnh cao thủ. Vớ vẩn. Làm thủ lĩnh hộ vệ. Ngay cả hoàng đế cũng không có được đãi ngộ bậc này.

Bất quá một câu nói này của Trương Đức Suất vừa ra khỏi miệng cũng có hiệu quả. Tuy nhiên hiệu quả duy nhất chính là khiến cho Ngọc Mãn Thiên vô cùng xem thường.

Vừa rồi mới giao thủ một phen, đối với hai người đều là khoảnh khắc sanh tử, nguy cơ tứ phía. Ngọc Mãn Thiên mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng cũng nổi lên tâm lý tranh cường háo thắng mãnh liệt. Hắn vốn chính là một người mê võ cực đoan, là một võ sĩ, nhân sinh khó gặp được một đối thủ như thế, nếu có thể phóng tay đánh một trận. Sanh tử hà phải suy nghĩ.

“Các hạ, nơi này nhiều người hỗn tạp, ngươi và ta đánh nhau ở đây, không khỏi như làm trò cho đám tục nhân này. Không bằng tìm phương khác, thống khoái đánh một hồi.” Ngọc Mãn Thiên ánh mắt nóng bỏng hỏi. “Chờ chúng ta đánh xong, nếu như ngươi thắng, chuyện hôm nay tại hạ tuyệt không quan tâm tới”. Xuất phát từ sự tôn trọng cao thủ, lời nói của Ngọc Mãn Thiên ra khỏi miệng cũng không dám tự thị xưng là Tam gia gì đó nữa.

Lăng Kiếm đối diện ánh mắt vừa động, nhìn hai mắt Ngọc Mãn Thiên đang tản ra chiến ý cuồng nhiệt thì không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Ngọc Mãn Thiên cười to nói: “Các hạ quả nhiên cũng là một người sáng khoái. Mời”

Lăng Kiếm khoát tay chặn lại, giống như có ý bảo hắn đi trước dẫn đường.

Ngọc Mãn Thiên cười ha ha, xoay người đi tới ngựa, đột nhiên nhớ tới đối phương không biết là có ngựa hay không, không khỏi quay đầu lại hỏi: “Ngươi.....”

Nhưng cũng không kịp nói hết câu thì lại cảm giác trước mắt quang hoa chợt lóe, tiếp theo đó là một tiếng kêu thảm vang lên.

Ngọc Mãn Thiên theo hướng đó nhìn lại, không khỏi đột nhiên giật dũ.

Ở ngoài ba trượng, trên đầu Trương Đức Suất có một thanh trường kiếm đang cắm vào. Thằng tấp găm hắn như đóng đinh vào tường. Khi hắn quay đầu nhìn lại Lăng Kiếm thì lại thấy hai tay hắn trống trơn. Trường kiếm trong tay chẳng biết đã đi đâu mất.

Hiển nhiên, trong sát na Ngọc Mãn Thiên xoay người đi, Lăng Kiếm đã lợi dụng ném trường kiếm trong tay ra, trong nháy mắt giết chết Trương Đức Suất.

“Người” Ngọc Mãn Thiên phần nộ đến cực điểm, hét lớn một tiếng. Đồng dạng cũng là một chữ người, nhưng hai lần nói ra, ngữ khí và thần thái hoàn toàn khác xa nhau.

“Hèn hạ.”

Dĩ nhiên cứ thế mà giết người được mình bảo hộ. Mặc dù chỉ là chính mình nhất thời cao hứng, cũng không phải thật tâm muốn bảo vệ hắn, nhưng vô luận nói như thế nào, mắt thấy một người dưới sự bảo hộ của mình bị người ta giết chết. Ngọc Mãn Thiên cực kỳ phần nộ. Cảm thấy thương tiếc cho mặt mũi của mình.

Người nhất định phải chết, người là một kẻ tiểu nhân hèn hạ vũ nhục đến võ đạo.

Trong giờ khắc này, Ngọc Mãn Thiên nhìn về phía Lăng Kiếm, trong mắt lần đầu tiên tràn đầy sát ý nồng đậm.

Lăng Kiếm vẫn như không có chuyện gì, chậm rãi đi qua bên người Ngọc Mãn Thiên tới trước người Trương Đức Suất, đưa tay nắm lấy chuôi thanh trường kiếm nhẹ nhàng run lên. Trường kiếm theo tay rút ra, một luồng máu tươi nhất thời vọt ra thật xa. Trương Đức Suất vốn mập mạp như heo, thịt béo trên mặt nung núc, vô luận là làm người hay thành quỷ cũng không có cách nào đẹp trai lên được. Tuyệt đối tiếng đồn không sai “Trường Đắc Suy” (lớn lên thì suy).

Bọn tùy tùng của Trương Đức Suất đang nằm bệt dưới đất chợt phát ra một trận kêu cha gọi mẹ rồi té ngã, lộn nhào chạy đi.

Ung dung đem vết máu trên trường kiếm lau đi, Lăng Kiếm chậm rãi xoay người lại, đối mặt với Ngọc Mãn Thiên, ánh mắt lạnh nhạt, tựa hồ lại có một tia cười cợt và lần đầu tiên nói ra một câu trọn vẹn nhưng rất ngắn gọn: “Ta là sát thủ.”

Ách. Sát thủ.

Ngọc Mãn Thiên hoàn toàn không nói gì. Đây chính là nghề nghiệp của đối phương, là chức nghiệp kiếm thủ, chẳng lẽ người có thể mong một sát thủ nói với người về cái gì giang hồ quy củ. Trong lòng hắn không khỏi càng thêm buồn bực.

Ngọc Mãn Thiên trở mình trên lưng ngựa, vẻ mặt lạnh như sương nói: “Xin mời.” Đồng dạng vẫn là một câu xin mời nhưng bây giờ trong ngữ khí đầy sát khí.

Người này là một tên lãnh huyết sát thủ. Lưu người này trên đời thì không biết còn có bao nhiêu người bị giết nữa. Hôm nay Ngọc Tam gia ta muốn làm đại hiệp một hồi, thay trời hành đạo. Trong ánh mắt Lăng Kiếm vẫn trong như trước, không chút biểu tình, đột nhiên xoay người chém ra một kiếm, cắt đầu Trương Đức Suất xuống, một tay giữ ra một tấm vải đen. Trong nháy mắt liền đem cái đầu lâu nọ bọc lấy. Động tác sạch sẽ lưu loát cực kỳ thuần thực. Hắn tựa hồ như đang làm một việc nhỏ không quan trọng, thần nhiên nói lại một câu, vẫn là một câu ngắn gọn bốn chữ: “Tái hội hữu kỳ.” Sau đó không chút khách khí nhảy lên lưng con ngựa đen đón đầu của Trương Đức Suất dường như muốn quát ngựa chạy đi.

Lăng Kiếm đã hoàn thành nhiệm vụ, không có hứng thú tái đầu với Ngọc Mãn Thiên. Nếu là bình thường Lăng Kiếm có thể là có hứng thú. Dù sao đối thủ như thế thế gian có được mấy người. Nhưng lúc này lại không phải là lúc có thể hành động theo cảm tính. Trong một ngày tới Lăng Thiên sẽ tiến hành đại sự trong Thừa Thiên thành. Từng bước một đã được tiến hành, cấu tứ xảo diệu, lần này dẫn động anh hùng thiên hạ tề tụ về Thừa Thiên, tất nhiên là muốn tiến hành đại sự. Cơ hội dùng đến Lăng Kiếm tất nhiên cũng sẽ rất nhiều. Tính mệnh mình có thể không quan trọng nhưng nếu vạn nhất bởi vì giao thủ với Ngọc Mãn Thiên mà bị thương thậm chí là tổn mệnh, từ đó ảnh hưởng tới kế hoạch của công tử thì nhất định là không được.

Sự tình liên quan đến đại kế của công tử. Lăng Kiếm không thể bởi vì cảm tính nhất thời mà làm hỏng kế hoạch của Lăng Thiên.

Cho nên Lăng Kiếm lựa chọn trực tiếp rời đi. Vừa mới giao thủ, Lăng Kiếm đã biết, Ngọc Mãn Thiên võ công mặc dù rất cao, nội lực cũng cao hơn không chỉ một bậc nhưng phương diện kinh công thì dường như lại vừa vặn trái ngược, hắn lại cao hơn không chỉ một cấp độ. Nếu như là thi đấu dai sức đường dài thì chính mình có thể thất bại nhưng trên quãng đường ngắn hoặc là bí mật ẩn giấu tung tích thì tuyệt đối không có vấn đề. Chính mình nếu như muốn toàn thân trở ra, đại hán trước mắt vô luận như thế nào cũng sẽ ngăn

cẩn không được. Bất quá bỏ qua cơ hội giao đấu với cao thủ Lăng Kiếm thủy chung cũng có chút không cam lòng cho nên mới nói ra câu “Tái hội hữu kỳ”. Sơn thủy tương phù, Lăng Kiếm ta sớm muộn một ngày sẽ đấu với ngươi, đến lúc đó sẽ tái diễn lại cuộc chiến chưa kết thúc hôm nay. Lăng Kiếm có chút tiếc nuối thẫm than một tiếng.

Về phần lúc trước từng đáp ứng quyết chiến với Ngọc Mãn Thiên, Lăng Kiếm nửa điểm cũng không để ở trong lòng. Cái gì giang hồ quy củ, đối với một sát thủ hay là Lăng Kiếm mà nói chỉ là câu nói nhảm chán mà thôi. Đó bất quá chỉ là Lăng Kiếm muốn tạo ra cơ hội để giết Trương Đức Suất nên dùng chút thủ đoạn. Đối với việc này, Lăng Kiếm cũng không cảm giác được mình có gì không đúng.

Là một sát thủ, giết chết mục tiêu mới là chính yếu. Việc khác không đáng nhắc tới.

Tiêu chuẩn tối cơ bản của sát thủ là hành vi, không phải lời nói.

Ngọc Mãn Thiên tức giận đến run cả người.

Hắn không phải là sát thủ. Hắn là vũ giả coi lời hứa đáng giá nghìn vàng.

“Giết người cũng không nên quá mức. Ngươi đã giết hắn, hà huống gì còn muốn thân thể thủ hạ phải chia lìa. Cho dù ngươi là một sát thủ. Làm như vậy cũng hơi quá đáng. Còn lời hứa hẹn của ngươi thì như thế nào. Ngươi chẳng lẽ không có nửa điểm tôn nghiêm của vũ giả ư”

Lăng Kiếm ngồi trên lưng ngựa thân ảnh xoay lại, ánh mắt sau khăn che mặt lộ ra một tia trào phúng, nhìn Ngọc Mãn Thiên, tựa như nhìn một kẻ ngu nói: “Nếu như ngươi bỏ tiền để nhờ ta giết người, ta đây dùng cái gì để chứng minh là người kia đã bị giết. Hay dùng mồm để nói”. Nói đến đây, trong ngữ khí lộ ra vẻ không thể nhẫn nại được.”

Trên thực tế trong lòng Lăng Kiếm cũng thật sự là không thể nhịn được. Ta tới giết người, người cũng không phải là bảo tiêu hộ viện của hắn, dựa vào cái gì mà ngăn chặn chuyện của ta. Giả bộ đầu to ư. Hay là võ công cao thâm. So với công tử nhà ta thì còn kém xa lắm. Thật là ngu như bò mà. Nói chuyện với sát thủ về tôn nghiêm của vũ giả gì đó, rất xin lỗi, ta chỉ là thanh kiếm của công tử. Ta không phải cái loại vũ giả ngu ngốc này.

Ngọc Mãn Thiên nặng nề hừ lên một tiếng tức giận, “Tiểu nhân hèn hạ, sao xứng dụng kiếm. Chạy đi đâu. Xem kiếm.” Một thân ảnh khôi ngô nhảy vọt lên, trường kiếm như ngân hà đảo huyền chém xuống”.

172. Quyển 3 – Chương 1: Sát Thủ Nghịch Lân.

Ngọc Mãn Thiên giận sôi lên nhưng chính hắn cũng biết đối phương khinh công thật sự rất cao, nếu đã có chủ tâm muốn chạy mình cũng không thể lưu hắn lại. Nếu một kiếm vừa rồi không thể lưu hắn lại, như vậy chỉ có thể trở mặt nhìn hắn bỏ đi, nên không khỏi hung hăng “phì” một tiếng, mắng: “Cũng không biết là cái dạng tiểu nhân hèn hạ gì, không biết là đồ súc sanh vô nhân tính nào có thể đào tạo ra một sát thủ vô nhân đạo như ngươi. Đám người này sống trên đời, quả thực trời không có thiên lý mà.”

Kỳ thật Ngọc Mãn Thiên nói những lời này bất quá chỉ là để phát tiết phần hận trong lòng. Một sát thủ há để lời nói của người khác ở trong lòng, hắn đã từ bỏ việc giao thủ với Lăng Kiếm.

Chỉ là, Ngọc Mãn Thiên cũng không biết, hắn mới vừa rồi rất không cẩn thận, cũng rất không đúng dịp, động đến cái vẩy ngược của Lăng Kiếm, làm cho một hồi đại chiến vốn có thể tránh khỏi lại lần nữa triển khai.

Cơ hồ trong nháy mắt, Ngọc Mãn Thiên đột nhiên cảm giác được không khí bên cạnh có chút khác thường. Một cỗ sát khí lạnh như băng bao phủ lên chính mình khiến hắn không khỏi cả kinh ngẩn đầu. Trước mặt chính là một người mặt che hắc y, trong đôi mắt lộ ra sát ý điên cuồng cùng hận ý nồng đậm vừng vàng nhìn thẳng vào hắn. Cả người tựa như một thanh lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, chiến ý đầy ý sát phạt quả quyết cùng dục vọng tàn sát thương sinh mãnh liệt.

Đúng là Lăng Kiếm vốn đã rời đi.

Giờ phút này trong ánh mắt Lăng Kiếm phát ra sát ý và chiến ý điên cuồng khiến cho Ngọc Mãn Thiên cũng không khỏi kinh hãi. Như thế nào, người này đột nhiên như là bị cái gì cường đại kích thích.

Đúng là câu nói cuối cùng của Ngọc Mãn Thiên đã hoàn toàn chọc giận Lăng Kiếm. Là người đều có điểm giới hạn của chính mình. Một khi có người vượt qua giới tuyến này, như vậy, cho dù đó là người bần cũng sẽ tức giận. Mà Lăng Thiên, chính là nghịch lân trong lòng Lăng Kiếm.

Bất luận kẻ nào vũ nhục công tử đều phải trả giá bằng tánh mạng. Nếu kẻ vũ nhục không mất mạng thì người mất mạng chính là Lăng Kiếm.

Một câu nói cuối cùng của Ngọc Mãn Thiên dĩ nhiên là lăng nhục Lăng Thiên. Điều này trong lòng Lăng Kiếm tuyệt đối là chuyện không thể tha thứ. Nếu như người Ngọc Mãn Thiên mắng chính là Lăng Kiếm thì giờ phút này Lăng Kiếm sớm đã đi xa. Nhưng chuyện quan hệ đến Lăng Thiên, Lăng Kiếm lại không thể chịu đựng được.

Chỉ bằng một câu nói này đã làm cho hai người lâm vào cục diện không chết không thôi.

Làm nhục công tử, chết.

Mặc kệ người là ai.

Tử chiến hôm nay đã không thể tránh khỏi, hoặc là ta giết chết người hoặc là người giết chết ta. Không chết không thôi. Sự vũ nhục này chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch được.

“Ừm. Tiểu tử, làm sao vậy. Sao lại không đi.” Ngọc Mãn Thiên không khỏi hưng phấn, khí thế toàn thân cũng tăng lên. Chỉ cần người quay lại là tốt rồi. Ngọc Tam gia hôm nay liền hảo hảo giáo huấn người một chút. “Người, đáng chết..” Ngữ khí lạnh như băng từ miệng Lăng Kiếm từng chữ một bắn ra, dám làm nhục vị thần trong lòng Lăng Kiếm. Lăng Kiếm mặc dù giờ phút này nét mặt không chút biểu tình nhưng trong lòng lại nổi lên lửa giận hừng hực. Tại giờ khắc này, hắn thậm chí còn quên mất chênh lệch giữa mình và đối phương. Trong lòng chỉ có một ý niệm là “giết chết không tha”.

“Ha ha ha.” Ngọc Mãn Thiên ngửa mặt lên trời cười dài, bộ dáng miệt thị, kiêu ngạo nhìn quanh: “Chánh hợp ý ta. Nơi này không phải chỗ chiến đấu tốt, đi theo ta.” Vừa nói vừa phi thân lên ngựa. Lăng Kiếm nhìn Ngọc Mãn Thiên, không chút chần chờ đi tới, trong mắt hắn đây chính là kẻ vũ nhục công tử. Là một kẻ sắp cùng mình tử chiến.

Hai con ngựa một trước một sau rời đi. Ánh mắt Lăng Kiếm lạnh lẽo nhìn Ngọc Mãn Thiên phía trước toàn thân phát ra lệ khí, trong ánh mắt lộ ra một tia tử vong cùng vẻ phẫn nộ. Ngay cả võ công người cao hơn ta thì đã sao. Chẳng lẽ Lăng Kiếm ta sợ người. Thắng không nổi người nhưng nếu đồng quy vu tận thì vẫn có vài phần nắm chắc. Lăng Kiếm ta chính thanh kiếm của công tử. Lăng Thiên chi kiếm. Nói cái gì cũng không có thể làm ảnh hưởng tới danh dự của công tử.

Chỉ cần Lăng Kiếm ta còn một hơi thở, bất luận kẻ nào cũng không thể ở trước mặt ta vũ nhục Lăng Thiên công tử.

Thắng thì sao. Bại thì sao. Sinh thì sao. Tử thì sao.. Không có gì phải sợ hãi.

Bên cạnh bờ sông là một rừng đào.

Xuân đã qua, hè sắp tới. Rừng đào rực rỡ ngày xưa nay đã ngưng kết ra những quả đào non to cỡ đầu ngón tay cái. Dưới tàng cây lờ mờ có thể thấy được những cánh hoa đào làm say lòng người ngày xưa, hôm nay bị gió thổi mưa rơi làm cho rơi rụng mà lặng lẽ biến mất tại thế giới này, phẳng phất như chưa từng có mặt trên đời, chỉ còn lại những cánh hoa tàn nằm nghiêng trên mặt bùn đất.

Lạc hồng há là vật vô tình, đến mùa xuân hóa bùn mà hộ hoa.

Chỉ bất quá, cái hôm nay có hai kẻ muốn giữ gìn chính là tôn nghiêm của vũ giả hoặc là nghịch lân của sát thủ.

Giờ phút này, trong rừng đào đang có vô số kiếm khí tung hoành. Thỉnh thoảng có tiếng kim thiết giao kích truyền ra. Đột nhiên, một tiếng nổ đéck tai xé gió nổi lên, tiếp theo là một hồi yên tĩnh.

“Võ công của ngươi không tệ.” Trong rừng đào, Ngọc Mãn Thiên thở hổn hển, trên người cũng có thêm bảy tám vết máu, nhìn Lăng Kiếm đối diện, trong ánh mắt lại mang theo một tia tiếc hận:” Kiếm pháp tinh tế, thân pháp huyền diệu khó thấy, càng khó được chính là hai cái có thể khế hợp hoàn mỹ, bù đắp cho nhau, quả thật là thần kỹ trước đây chưa từng gặp. Chỉ tiếc, nội lực của ngươi lại không thể phối hợp, không bằng ta đã tu luyện mấy chục năm, cho nên ngươi thất bại.”

Đối diện, hắc y trên người Lăng Kiếm xuất hiện nhiều chỗ tổn hại nhưng lại không thấy thương thế gì rõ ràng. Khăn đen che mặt không biết khi nào đã bị chém nát bấy, rơi trên mặt đất, lộ ra khuôn mặt tái nhợt không còn nửa điểm huyết sắc, khoe miệng ẩn hiện một vết máu mờ. Không có ngoại thương, cũng không có nghĩa là Lăng Kiếm chiếm thượng phong, trái ngược, Lăng Kiếm bởi vì nội lực kém xa đối thủ nên bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng. Nếu như không phải được huấn luyện trường kỳ nghiêm khắc thì hẳn đã sớm ngã xuống đất. Trường kiếm mặc dù vẫn cầm ở trong tay nhưng buông xuôi xuống, bất cứ người nào sáng suốt đều có thể thấy hẳn đã hoàn toàn mất đi khả năng tiến công tái chiến.

Tuy nhiên ngay cả đã như thế, thân hình Lăng Kiếm vẫn đứng thẳng tắp như cây bút, trên mặt ánh mắt vẫn bình bình thản thản, tựa hồ đối với sinh tử trước mắt chưa từng để ở trong lòng. Ánh mắt vẫn đàng đàng sát khí, kiên quyết và nhiệt liệt như trước.

Hai người đã chiến đấu một canh giờ, bị vị đương kim tuyệt đỉnh cao thủ Ngọc Mãn Thiên này luân phiên tiến công, Lăng Kiếm dù sao công lực không đủ, rốt cục đã thua.

Dưới tình huống lực lượng kém xa, kiếm pháp tinh diệu, thân pháp thần kỳ cũng không có cách nào thay đổi vận mệnh bại trận.

“Ta không bằng ngươi thì sao.” Lăng Kiếm thần sắc thản nhiên ngẩng đầu lên, nhìn mũi kiếm gần trong gang tấc, chỉ cần nhẹ nhàng nhích tới là có thể cắm vào cổ họng, dễ dàng chấm dứt tánh mạng hẳn.

Lăng Kiếm tự cười giễu một chút, hồ hững nói, “Ta vẫn còn chưa chết. Chỉ cần ngươi không đem đầu ta cắt xuống, ta vẫn còn chưa bại. Ta thừa nhận ta không bằng ngươi, nhưng ta chưa có bại. Ta còn tánh mạng, ta sẽ không bại.”

“Nếu như không thể nhìn thấu tự thân sinh tử, không thể làm một sát thủ đủ tư cách. Nếu đi giết người, như vậy phải tùy thời chuẩn bị bị người giết. Sinh tử có cái gì. Bất quá là lại vào luân hồi một phen mà thôi.”

Tại giờ khắc này, trong lòng Lăng Kiếm đột nhiên dâng lên lời Lăng Thiên từng nói qua với mình, bất tri bất giác liền đem nói ra. Trong lòng lại đột nhiên hiện lên thần tình đậm đặc của Lăng Thiên. Công tử, Lăng Kiếm muốn đi, chính người ngàn vạn lần phải bảo trọng chính mình. Nếu có kiếp sau, ta sẽ lại là thanh kiếm của công tử.

Ngọc Mãn Thiên tức cười.

Tuyệt đối không nghĩ tới, người tuổi trẻ trước mặt này đối với sinh tử có thể thông suốt như vậy. Trong lòng không khỏi dâng lên một trận ý tứ thương thức. Thiên tư như thế, lòng dạ như thế, võ công như thế thật là khó được. Công lực hơi lộ vẻ bạc nhược yếu kém cũng chỉ là tương đối so với chính mình mà thôi, nói về tuổi tác, người này nhiều nhất cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi. Chính mình lúc hơn hai mươi tuổi đâu có công lực như thế. Duy nhất đáng tiếc chính là, thiếu niên ưu tú như thế lại đi trên tà lộ khó có thể quay đầu lại.

Ngọc Mãn Thiên trong lòng mâu thuẫn, từ đáy lòng không muốn đem thiếu niên võ học thiên tài này hủy ở trong tay mình. Hắn mới vừa rồi một kiếm vén khăn che mặt của Lăng Kiếm lên, trong nháy mắt cơ hồ muốn kinh hô thành tiếng. Tuyệt đỉnh cao thủ như thế, lãnh huyết sát thủ dĩ nhiên nhìn qua lại là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Ngọc Mãn Thiên thực sự rõ ràng, muốn tại mười bảy mười tám tuổi có thể đạt tới cảnh giới võ học như vậy sẽ khó khăn như thế nào. Đây quả thực là một chuyện khó tin, kỳ tích không có khả năng xảy ra. Thiếu niên này đã từng thừa nhận bao nhiêu nỗ lực khổ so với bạn bè cùng lứa tuổi mới có thể đạt đến trình độ này. Tu vi cũng không phải có thiên tư tốt một chút, ăn nhân sâm, linh chi vài trăm năm là có thể nhanh chóng tăng lên. Nếu muốn đạt tới võ học đỉnh phong thì chỉ có dựa vào chính mình, mồ hôi cùng cố gắng từng bước xông tới.

Bản thân Ngọc Mãn Thiên là một người mê võ thành cuồng, thuở nhỏ dựa vào nỗ lực kinh nhân cố gắng khắc khổ tu hành, so sánh với các đồng bối khác có tư chất hơn người thì thượng võ công, hạ khí lực Ngọc Mãn Thiên cơ hồ đều hơn bọn hắn gấp ba, thậm chí còn hơn nữa. Tất cả Ngọc gia từng chứng kiến Ngọc Mãn Thiên luyện công đều tặc lưỡi. Đây không phải là luyện công mà từ đầu đến chân đều là đang tự ngược đãi mình. Luyện công như điên như cuồng như thế cho nên bây giờ Ngọc Mãn Thiên mới có vốn liếng đủ để ngạo thị thiên hạ như vậy.

Nhưng đối mặt với thiếu niên trước mặt này, Ngọc Mãn Thiên cũng cảm giác được chính mình thật sự không có tư cách kiêu ngạo.

Nhất là, ngay lúc Ngọc Mãn Thiên lột khăn che mặt của Lăng Kiếm, vẻ kiêu ngạo cố hữu trong nháy mắt biến mất vô tung. Chính mình luyện công điên cuồng như thế, nhưng chính mình lúc tuổi bằng hắc y thiếu niên trước mặt này công lực có thể bằng một nửa hắn sao.. Không thể.

Nói cách khác, hắc y thiếu niên này đến tột cùng phải thừa nhận nỗi thống khổ vượt xa chính mình thì mới có được một thân tu vi hôm nay.

173. Chương 2: Sinh Tử Một Đường

“Thiếu niên kia, chỉ cần ngươi đáp ứng ta sau này không tùy tiện giết người nữa, rời khỏi tổ chức sát thủ chó má này thì ta sẽ không giết ngươi, như thế nào.” Ngọc Mãn Thiên tiếc hận nói: “Nếu như ngươi sợ sau khi rời khỏi, tổ chức sẽ làm phiền ngươi, ta đây sẽ giúp ngươi. Trên đời này, còn chưa có chuyện gì mà Tam gia ta không làm được. Ta không cần ngươi vì ta mà bán mạng, ngươi từ nay về sau chính là một người tự do. Chỉ cần ngươi mở miệng nói một tiếng, ta đáp ứng.” Sau khi đánh một trận này, trong lòng Ngọc Mãn Thiên nổi lên tâm ý tiếc tài, trên người thiếu niên quật cường này Ngọc Mãn Thiên phẳng phất thấy được bản thân khi tuổi còn trẻ, đồng dạng không chịu thua, đồng dạng quật cường.

“Ngu ngốc.” Lăng Kiếm kịch liệt thở dốc, trong ánh mắt tuyệt không có một tia dao động.

“Ta thật sự không muốn giết ngươi, có lẽ, ngươi có thể cho ta một lý do không nên giết ngươi.” Lúc nói những lời này, trên khuôn mặt đầy râu ria của Ngọc Mãn Thiên tràn đầy vẻ nghiêm túc hiếm thấy, hiển nhiên những lời này của hắn là chân tâm chân ý nói ra. “Tỷ như, gã mập kia là cừu nhân của ngươi hoặc là ngươi tùy tiện nói ra một cái lý do nào đó, vô luận là lý do gì ta cũng nguyện ý tin tưởng ngươi. Cũng có thể tin tưởng ngươi.”

Lăng Kiếm mím môi, trong mắt hiện lên một tia trào phúng, trong ngữ khí mang theo vẻ cao ngạo chưa bao giờ biến mất: “Không có lý do gì. Ta muốn giết ai thì liền giết người đó. Cũng không cần người khác phải thương hại ta. Ngươi tính toán cái gì vậy. Ta cùng với ngươi đánh một trận, ngươi cho rằng là bởi vì gã mập kia ư. Ta chỉ là muốn giết chết ngươi. Ta bây giờ vẫn muốn giết chết ngươi.”

“Ngươi” Ngọc Mãn Thiên cơ hồ bị hắn chọc tức đến hôn mê bất tỉnh. Mẹ kiếp, lão tử thật sự không muốn giết ngươi, Lão tử nói, vô luận là lý do gì cũng nguyện ý tin tưởng ngươi. Đâu sợ ngươi đặt điều nói dối. Nói gã mập kia là cừu nhân không được sao. Ta cũng đã nhắc nhở ngươi. Lão tử muốn một cái lý do để xuống thang. Muốn một cái lý do để không giết ngươi, cho dù ngươi một câu nói cũng không nói, xoay người chạy trốn chết, lão tử cũng tuyệt không truy đuổi ngươi. Nhưng ngươi này hai chân nhưng đóng đinh trên mặt đất, dĩ nhiên vẫn không nhúc nhích. Đùng nói hai chân, mà ánh mắt cũng không hề có nửa điểm muốn lùi bước. Vẫn hiển lộ ra bộ dáng hận mình thấu xương. Ngọc Mãn Thiên hoàn toàn tin tưởng bây giờ mà cấp cho hắc y nhân này một cơ hội, hắn vẫn như cũ không chút do dự một kiếm đâm vào cổ họng mình. Ta quật mỗ mả tổ tiên ngươi hay sao mà dùng ánh mắt thâm cừu đại hận như vậy nhìn ta. Ngọc Mãn Thiên trong lòng vô cùng buồn bực.

“Nhìn như là hòn đá ở nhà xí mà.”

Ngọc Mãn Thiên oán hận mắng một câu: “Chẳng lẽ ngươi thật sự khiến ta không giết ngươi không được sao. Lấy thân thủ của ngươi, làm cái gì cũng không bị chết đói, không nên ép ta giết ngươi. Ta thật sự không muốn giết ngươi.”

Thần kinh căng thẳng cực độ, Ngọc Mãn Thiên gia đến bây giờ cũng không phát giác ra, mục tiêu của sự việc đã chuyển từ Lăng Kiếm sang bản thân hắn.

“Ha ha ha.” Lăng Kiếm ho khụ khụ rồi cười ha ha. Khóe miệng chảy xuống một tia máu hồng.” Lòng dạ đàn bà. Chỉ bằng vào điểm này, người không xứng là một người luyện võ. Ngu ngốc.”

Từ lúc hai người gặp mặt tới nay, đây là câu nói dài nhất của Lăng Kiếm.

Lăng Kiếm cười, đột nhiên động thân tiến lên một bước, đối mặt với mũi kiếm, từng bước tiến lên trước. Động tác kiên quyết mà hữu lực, ánh mắt nóng bỏng.

Gân xanh trên cổ tay Ngọc Mãn Thiên nổi vòng lên, theo tiềm thức nhất thời từng bước lui ra sau, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.” Nói lại lần nữa xem. Không nên ép ta. Ta không muốn giết chết một người luyện võ kỳ tài.”

“Người cũng biết thế giới này vốn là mạnh bắt nạt yếu. Vốn là cường giả vi tôn.” Lăng Kiếm chân không ngừng bước, từng bước đi tới gần, sống chết trước mắt, tâm tình Lăng Kiếm vẫn giấu sâu trong lòng đột nhiên bạo phát ra. Ánh mắt nanh ác và bạo lệ.” Người có biết ta nguyên vốn là thị một gã tiểu khất cái ở tầng đáy xã hội, chuyên bị người ta khi dễ. Bởi vì ta cố gắng, ta trả giá nhiều cho nên ta mạnh mẽ hơn người khác. Cho nên ta có thể thản nhiên quyết định sinh tử của người khác. Bởi vì bọn họ không cố gắng, không nỗ lực, cho nên bọn họ đáng chết. Người yếu chết dưới tay người mạnh, vốn là chân lý thiên cổ không đổi. Người hỏi ta tại sao. Ha ha ha. Buồn cười. Người cho rằng người là ai, ngu ngốc.”

Lăng Kiếm vừa cười to một trận, ánh mắt trở nên điên cuồng.” Bởi vì ta mạnh mẽ hơn so với bọn hắn. Đây là lý do. Nếu như ta có thể trở nên càng mạnh hơn, ta có thể giết hết người trong thiên hạ. Bọn họ như những con kiến hôi mà thôi. Bọn họ có sống mà nói cũng chỉ là hành hạ. Không bằng sớm tử rồi sớm siêu sinh. Người hài lòng không. Ha ha ha. Một lý do này có đủ hay không. Nói cho người. Người hôm nay không giết ta, ngày mai ta vẫn muốn tiếp tục đi giết người. Buông tha cho ta. Thương hại ta. Buồn cười. Người đúng là một gã ngu ngốc.”

Lăng Kiếm cười nhạt.” Người tính toán gì vậy. Người bắt quả là một gã ngụy quân tử do một cao môn đại phái sản xuất ra, khoác vẻ bề ngoài suy đồi mà ra vẻ nhân nghĩa đạo đức. Muốn thương xót ta. Người xứng sao. Ngu ngốc.”

Lăng Kiếm chưa bao giờ nghĩ qua có một ngày hắn lại một hơi nói nhiều như vậy, có lẽ là đối mặt với tử vong nên trong lòng lại có chút sợ hãi. Lăng Kiếm trong lòng có chút tự giễu nghĩ.

Lăng Kiếm không tin người của thế gia môn phiệt đi ra, ở trong lòng hắn, quy củ kỳ thật rất đơn giản, thắng chính là sống, bại chính là tử. Không có lựa chọn khác. Về phần người khác dùng trường kiếm uy hiếp bắt hắn nói ra lời nói dối, đưa ra lý do khẩn cầu giữ lại mạng sống, cái loại sự tình này cho dù có chêm hắn thành mười bảy mười tám đoạn cũng quyết làm không được .

Ngay cả thật sự có lý do đặc biệt, dưới loại tình huống này, Lăng Kiếm cũng tuyệt đối sẽ không nói ra, tuyệt đối sẽ không tiết lộ. Sự kiêu ngạo của Lăng Kiếm đã xâm nhập vào trong cốt tủy, có thể nói đã đến trình độ còn cao hơn cả Lăng Thiên.

Ngọc Mãn Thiên điên cuồng hét lên một tiếng, hai mắt trợn trừng, râu tóc trên đầu dựng đứng lên. Cơ nhục trên mặt cũng co rút thành một bộ dáng cực kỳ quái dị, giận dữ tới mức không thể kiềm chế được, gầm lên một tiếng.” Người đã muốn chết như thế, Lão tử bây giờ sẽ thành toàn cho người.”

Cổ tay run lên, trường kiếm như độc long đâm ra. Mục tiêu gần trong gang tấc là cổ họng Lăng Kiếm.

Lăng Kiếm bị nội thương nghiêm trọng, không có chút lực hoàn thủ nào, hai mắt yên lặng nhìn chăm chú vào trường kiếm đang như tia chớp đâm tới, trên gương mặt tái nhợt vẫn bình tĩnh như nước.

Mũi kiếm đã đâm vào thịt. Máu tươi đã chảy ra.

“Đang.” tựa như sao chổi bay ngang bầu trời, một đạo ánh sáng lấy tốc độ khó tin bay vọt tới, kích lên trường kiếm mà Ngọc Mãn Thiên đang toàn lực đâm ra.

Thân hình Ngọc Mãn Thiên chấn động mãnh liệt. Đạo ánh sáng nọ tựa hồ ẩn chứa lực lượng tiên thiên nội gia công lực tối tinh thuần kinh thiên động địa. Đem một kiếm Ngọc Mãn Thiên toàn lực đâm ra đẩy sang

một bên. Mũi kiếm vừa đâm vào da thịt liền bị hất văng ra ngoài. Cổ họng Lăng Kiếm có máu tươi chảy ra nhưng yết hầu khí quản chưa đứt, thoát nhìn có huyết nhục mơ hồ nhưng kì thực cũng không có gì nguy hiểm.

Trường kiếm trong tay Ngọc Mãn Thiên rung lên ông ông tác hưởng, cho đến bây giờ vẫn chưa hết run rẩy. Thanh kiếm này chính là binh khí đặc ý nhất của Ngọc Mãn Thiên, Thu Sâu Kiếm, chính là một thanh thần binh lợi khí Thiên Tinh đại lục đều biết. Nếu không có như thế, sợ rằng mới vừa rồi đã bị chấn động này chấn thành từng mảnh nhỏ.

Ngọc Mãn Thiên bị luồng đại lực trùng kích, luống cuống lão đảo thối lui bảy tám bước mới ổn định được thân thể. Trong lòng hoảng sợ kinh hãi. Nơi đây lại có cao thủ như thế, người đến là ai.

Công lực như vậy, so với hắc y thiếu niên trước mắt này không chỉ cao hơn một bậc. Sợ rằng so với mình cũng không kém là mấy. Chẳng lẽ, đánh trả lại dẫn người lớn ra.. Người đến có thể là người phía sau hắc y thiếu niên.

Bên kia, ánh mắt Lăng Kiếm vốn thâm trầm sâu như nước đột nhiên kích động điên cuồng, ánh mắt như ngọn lửa bốc cháy lên. Tựa như một người trong sa mạc sắp chết khát đột nhiên phát hiện trước mắt có một dòng suối mát. Một tiếng kêu gọi tựa hồ từ đáy lòng phát ra, đầy vẻ kích động:” Công tử.”

Ngọc Mãn Thiên quay đầu nhìn lại, một thiếu niên vóc người thon dài, bạch y như tuyết, kim quan lấp lánh, trên mặt che một tấm khăn trắng như tuyết, lẳng lặng đứng dưới một gốc cây đào cách hắn ngoài năm trượng, hai tay trống trơn. Giống như chưa mang theo bất cứ binh khí gì, song mục lạnh lẽo không chút biểu tình nhìn hắn. Loại ánh mắt này tựa hồ như đang nhìn một cái thi thể không còn sự sống.

Vừa mới rồi. Chỗ đạo bạch quang và trường kiếm của hắn giao kích xuất hiện một thanh đoản kiếm lấp lánh đang lẳng lặng nằm dưới đất, phản quang bắn lên bầu trời sáng rực rỡ, tản mát ra ánh sáng như ngọc.

Thân thể Lăng Kiếm vốn đứng thẳng như tùng nhưng nay lại lay động. Vừa mới rồi, cho dù tại khoảnh khắc sanh tử, Lăng Kiếm vẫn đứng thẳng như thường, tuyệt không có một tia dao động, ngang nhiên không sợ hãi. Cười nhìn sanh tử. Nhưng ngay lúc bạch y thiếu niên xuất hiện trong khoảnh khắc tâm lý Lăng Kiếm lại thả lỏng, như buông được tảng đá lớn, toàn thân buông lỏng xuống. Tựa hồ chỉ cần bạch y thiếu niên này còn tồn tại, cho dù trời có sụp xuống chính mình cũng không cần để ý.

Lăng Kiếm chậm rãi ngồi té trên mặt đất, trên mặt cũng không có hưng phấn vì kiếp hậu dư sinh, nhưng lại đầy vẻ cuồng nhiệt như môn đồ hướng về thánh địa.

Bạch y thiếu niên này đúng là Lăng Thiên. Lúc hắn chạy tới bến phà nọ thì nghe thấy trong rừng đào có tiếng gầm rung trời truyền ra, không kịp suy nghĩ liền gia tốc chạy đến đây, vừa vặn tại thời điểm nguy cấp nhất của Lăng Kiếm đỡ được một kiếm trí mạng. Trong lòng không khỏi thầm kêu may mắn đến cực điểm. Nếu chính mình đến chậm một bước, hậu quả thật không thể chịu nổi. Dem hết thấy sự tình thay đổi.

“Người là ai..” Chứng kiến ánh mắt lạnh như băng của Bạch y thiếu niên, Ngọc Mãn Thiên đã biết chuyện hôm nay vô pháp kết liễu dễ dàng, đồng thời trong lòng lại thở dài một hơi. Hai người một đen một trắng này về mặt giống nhau như đúc, như từ một cái khuôn đúc ra, đồng dạng cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm, đồng dạng kiêu ngạo đến cực điểm, đồng dạng mang theo một loại ánh mắt nhìn mạng người trong thiên hạ như cỏ rác, hờ hững mà vô công tựa hồ còn cao hơn so với gã hắc y nhân quái thai kia nhiều lắm. Hắc y tiểu tử kia đã là tuyệt đỉnh sát thủ hiếm thấy, Bạch y thiếu niên trước mắt này lại cao hơn hắn không chỉ một bậc.

Nếu như hắc y tiểu tử nọ là vua sát thủ, Bạch y thiếu niên trước mắt này lại là vương trung chi hoàng - Sát thần.

Chính mình vừa mới cùng hắc y tiểu tử nọ kịch đấu một hồi, một thân công lực sớm đã tiêu hao bảy phần, giờ phút này lại đối đầu với đại cao thủ hơn xa hắc y thiếu niên kia, tình cảnh nguy hiểm đến cực điểm.

Lăng Thiên giờ phút này trong lòng cũng đã thực sự nổi giận.

Ngay khi hắn chứng kiến thảm trạng của Lăng Kiếm, trong lòng đột nhiên nẩy lên một trận bạo ngược nồng đậm, nghĩ đến trường kiếm trong tay đại hán vừa rồi không chút lưu tình đâm vào cổ họng Lăng Kiếm, nhất thời sát ý khôn cùng phóng ra.

174. Chương 3: Hàm Nộ Xuất Thủ.

Ngọc Mãn Thiên chỉ cảm thấy thân thể thiếu niên vừa mới nhích động thì thủ chương đã tới trên đỉnh đầu mình. Tựa hồ như nó vốn ở chỗ này.

Hắn hét lớn một tiếng, Thu Sầu kiếm huyền hóa ra một đạo cầu vòng phá không chém lên.

Lăng Thiên bạch y tung bay, tại không trung cực kỳ linh hoạt, khẽ uốn thắt lưng, nhất thời lăng không thay đổi phương hướng, kinh lực không giảm chút nào lại điên cuồng đè xuống.

Ngọc Mãn Thiên hú lên một tiếng quái dị, trường kiếm trong tay phải trong nháy mắt thuận thể như tia chớp đâm ra, tả chương cũng ngưng tụ toàn thân công lực còn sót lại vung ra nghênh đón. Không có chút trì hoãn, quả nhiên có phong phạm nhất đại cao thủ.

Lăng Thiên khoe miệng nhếch cười, tay trái theo một quỹ tích kỳ diệu khiến dẫn, một đạo kinh lực nhu hòa cực kỳ mềm mại đem trường kiếm của Ngọc Mãn Thiên vô thanh vô tức hóa giải kéo lệch qua một bên, hữu chương thì giữ nguyên quỹ đạo, chỉ bắt quá lại tăng thêm vài phần lực đạo.

“Ầm.” Song chương mười thành tương giao. Kinh khí bắn ra bốn phía.

Tám thân tráng kiện của Ngọc Mãn Thiên bị hất văng lên khỏi mặt đất bay ra ngoài, ra xa ba trượng rồi sống lưng ầm ầm đụng gậy một gốc cây đào to cỡ cổ tay thì mới ngừng lại. Trong lòng hoảng sợ kinh hãi, người này công lực rất hùng hậu. Nội lực Ngọc Mãn Thiên cũng cực kỳ hùng hậu, đơn độc nói về nội lực còn muốn cao hơn Lăng Thiên một bậc. Mặc dù sau khi cùng Lăng Kiếm đại chiến một hồi đã bị hao tổn không ít tuy nhiên Lăng Thiên chỉ bằng một chương này cũng không thể đánh hắn thương nặng được.

Ngọc Mãn Thiên kinh ngạc, tinh thần còn chưa hoàn toàn phục hồi thì đột nhiên cảm giác một cỗ kinh phong mạnh mẽ quét vào mặt, bàn tay trắng nõn nọ mang theo chương phong hùng hậu lại đánh tới.

Cho tới lúc này, thân thể Lăng Thiên thủy chung vẫn xoay quanh trên không trung, chưa rơi xuống đất. Đây là cái võ công gì.

Ngọc Mãn Thiên thần hồn sợ hãi, miễn cưỡng đề một hơi chân khí, liều mạng vung song chương nghênh đón. Tại giờ khắc này, trường kiếm trong tay không kịp đâm ra, không thể làm gì khác hơn là quăng kiếm lấy chương nghênh địch.

Ầm một tiếng, thân thể to lớn của Ngọc Mãn Thiên biến thành hồ lô lăn lông lốc ra ngoài. Hắn cũng không phải là không nghĩ đến thể diện nhưng một chương vừa rồi của Lăng Thiên lại thật sự vô cùng mãnh liệt bá đạo. Khiến cho thân thể Ngọc Mãn Thiên quay cuồng lăn đi không dừng lại được.

Lăn ra xa ngoài bốn trượng, Ngọc Mãn Thiên mới lấy tay chống giữ người, xoay mình đứng lên, trên mặt đỏ hồng, há to miệng “Phốc” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Cũng do Ngọc Mãn Thiên công lực thâm hậu, thân thể cường kiện hơn người nên mới chỉ thương nặng không chết. Đối lại là một người khác thì đã sớm bị đánh chết đương tràng.

Lăng Thiên ba lần ra tay, một hơi chân khí đã cạn kiệt. Hắn cũng không phải là thần tiên, không có khả năng vĩnh viễn dừng lại giữa không trung. Chỉ thấy thân hình Lăng Thiên khẽ động, mũi chân điểm nhẹ lên một cây đào bên cạnh, một thân áo bào trắng liền như rồng bay bay trời cao, phương vũ cửu thiên. Trong ánh mắt mang theo sát ý vô cùng, không chút lưu tình vận mười thành công lực, nhắm đầu Ngọc Mãn Thiên đánh xuống.

Dám dẫm thương huynh đệ của Lăng Thiên ta. Mặc kệ là ai, chỉ có một con đường, đó là chết.

Đi chết đi.

Dưới một chương này, Ngọc Mãn Thiên muốn tránh cũng không thể tránh được. Toàn thân công lực còn sót lại đã hoàn toàn tiêu tan dưới ba chương trước của Lăng Thiên, hắn thở dài một tiếng, nhắm mắt đợi chết. Trong lòng buồn bã, nghĩ không ra Ngọc Mãn Thiên ta tự phụ võ công cao cường, hôm nay trong một ngày gặp hai cường địch. Bạch y thiếu niên tới sau kia võ công cao tới mức cơ hồ là chính mình không tin được.

Đồng thời, trong lòng Ngọc Mãn Thiên còn có một tia tiếc nuối. Cao thủ như thế, nếu ta có thể ở trạng thái sung mãn đỉnh phong cùng hắn đánh một trận. Thật là chuyện thống khoái. Đáng tiếc!

Quả nhiên không hổ một đời võ si, sắp chết mà vẫn chỉ suy nghĩ đến luận bàn võ công. Nhưng cũng không phụ vũ giả chi danh.

Lăng Thiên khoe miệng khe nhếch hiện ra một tia tàn nhẫn, thủ chưởng vẫn không trì hoãn chút nào tiếp tục đánh xuống.

Mắt thấy Ngọc Mãn Thiên hẳn là phải chết.

“Công tử hạ thủ lưu tình.” Thanh âm Lăng Kiếm từ xa gấp gáp truyền đến.

Lăng Thiên nhướng mày, thủ chưởng trước mặt chợt nghiêng đi, chưởng lực mạnh mẽ lướt qua mang tai Ngọc Mãn Thiên đánh lên một cây đào bên cạnh. Rắc một tiếng, cây đào to bằng cổ tay gãy làm đôi, nửa trên vẫn bị dư lực hất bay ra ngoài hơn bảy trượng rồi mới rơi xuống.

Nương theo lực phản chấn, thân hình Lăng Thiên vốn đang vọt tới trước tại không trung chợt dừng lại, tiếp theo không thể tưởng tượng nổi liền bay vọt về phía sau.

Ngọc Mãn Thiên chỉ cảm thấy trên người bị chưởng phong quét tới đau như dao cắt, nhắm mắt đợi chết. Đột nhiên nghe thấy thanh âm ngăn cản, tiếp theo liền cảm giác cả người buông lỏng, luồng áp lực khổng lồ nọ trong nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh. Không khỏi kinh ngạc mở mắt.

Mới vừa mở mắt, Ngọc Mãn Thiên vừa vận được chứng kiến cảnh Lăng Thiên lần nữa thi triển thân pháp tuyệt diệu nọ lăng không dừng lại rồi lui về phía sau cực nhanh. Chứng kiến một màn này, Ngọc Mãn Thiên cơ hồ rơi cả tròng mắt. Thân pháp lần này còn cao siêu hơn cả thân pháp hư không đối chiêu vừa rồi, thân pháp chuyển đổi như thế thật không giống với vũ học thường lý, nếu là một cao thủ khác thi triển, sợ rằng kinh mạch trong cơ thể trong chớp mắt sẽ bị rối loạn mà tẩu hỏa nhập ma. Nhưng Bạch y thiếu niên này lại thi triển một cách hời hợt, tựa hồ không đáng nói đến. Cứ như thế, sau khi bỏ qua cho Ngọc Mãn Thiên, hẳn cũng không quay đầu lại mà cứ như vậy thụt lùi đi về, chỉ trong hai cái hơi thở đã về tới cạnh Lăng Kiếm.

Chỉ riêng phần khinh công này, Ngọc Mãn Thiên đã tâm phục khẩu phục. Khinh công như thế làm như thế nào tu luyện được.

“Bị thương như thế nào?” Nhìn sắc mặt Lăng Kiếm trắng bệch, Lăng Thiên ân cần hỏi.

“Không đáng ngại, không chết được. Chỉ là thương ngoài da thịt thôi, nhiều nhất hai ba ngày là sẽ khôi phục” Lăng Kiếm mạnh mẽ chống tay muốn đứng lên. Lăng Thiên đứng mà mình lại ngồi, Lăng Kiếm cảm thấy trong lòng không dễ chịu. Ngay cả khi chính mình thân chịu trọng thương cũng không thể chủ tớ điên đảo.

Lăng Thiên vươn một tay, dè lên đầu vai hắn, ý bảo hắn không nên lộn xộn. Tiếp theo Lăng Kiếm cảm giác được một luồng nội lực tinh thuần đến cực điểm từ huyệt Kiên Tĩnh trên bả vai tiến vào, luồng khí lưu ấm áp này theo toàn thân kinh mạch chạy qua một lần, nhất thời cảm giác được cả người ấm áp dào dạt thoải mái nói không nên lời. Thân thể đang bị nội thương được luồng nội lực ôn hòa điều trị nhanh chóng khôi phục.

Sau khi vận chuyển chín vòng chu thiên, Lăng Thiên mới thu hồi nội lực. Nội thương trong cơ thể Lăng Kiếm đã không còn đáng ngại, nội lực đã có thể tự động vận hành. Lăng Thiên không khỏi thở phào một cái.

“Vì sao ngăn cản ta giết hắn?” Lăng Thiên hất hất cằm về hướng Ngọc Mãn Thiên đang ngồi khoanh chân toàn lực chữa thương xa xa, trong khẩu khí có chút không được mãn ý.

Lời vừa nói ra, xa xa Ngọc Mãn Thiên cũng không kìm hãm được đồng tai lên nghe. Chính mình lúc trước muốn giết chết hắn, một kiếm nọ không phải là giả, hắc y thiếu niên này tại sao lại muốn cứu mình.

“Người này không tệ, công tử, hắn chỉ là hơi cổ hủ một chút mà thôi. Hắn sớm có thể giết ta, nhưng lại tựa hồ có ý miễn tài, không muốn xuống tay, cuối cùng xuống tay cũng là ta buộc hắn. Ta nhận ân tình của hắn.” Lăng Kiếm mở mắt, nhìn Lăng Thiên, chân thành nói. Lăng Kiếm mặc dù cao ngạo, cũng ít khi nếm mùi thất bại nhưng thất bại tuyệt không chịu nhờ vả, ngoài miệng không chịu khẩu phục là một chuyện, nhưng

nhận ân tình lại là một chuyện khác. Đối với người bình thường đây hiển nhiên là một chuyện, nhưng đối với Lăng Kiếm thì đây là hai việc khác nhau.

“Mẹ kiếp. Người này nguyên lai không ngốc a. Dĩ nhiên vẫn biết Lão Tử vẫn không muốn giết người. Vậy sao người vẫn cứng đầu như hòn đá ngoài nhà xí vậy. Lão tử là người quang minh chính đại hiếm có, làm gì mà cổ hủ” Ngọc Mãn Thiên hùng hùng hồ hồ hô to, không có chút cảm kích người mới vừa rồi cứu mình một mạng, ngược lại tính toán chi li chuyện Lăng Kiếm nói mình cổ hủ. Lão Tử xem thường nhất là mấy lão phu tử cổ hủ cực độ, người dám nói lão tử cổ hủ.

“Ồ, nguyên lai là thương tiếc tài năng, đã như vậy, như vậy lưu lại cho người sau này thu thập sao.” Lăng Thiên cười có thâm ý trực tiếp đem ý nghĩ trong lòng Lăng Kiếm nói ra.

Bị Lăng Thiên nói đúng tâm sự, trên khuôn mặt tái nhợt của Lăng Kiếm nhất thời đỏ lên, thoáng cái lại dè dặt giọng nói, thanh âm chỉ có Lăng Thiên nghe thấy: “Người này luôn tự xưng Tam gia, thuộc hạ phủng chừng hẳn là người của Ngọc gia, sợ rằng thân phận không thấp, có thể đó là Ngọc Mãn Thiên, tam đệ của gia chủ Ngọc gia Ngọc Mãn Lâu. Công tử mặc dù không sợ, nhưng lúc này giết hẳn cũng có chút phiền toái.”

Lăng Thiên ánh mắt co rút lại, hiểu ý nở nụ cười, vỗ vỗ vai Lăng Kiếm: “Không sai, Lăng Kiếm, đầu óc người bây giờ rất linh hoạt a.”

Cái vỗ này lại vỗ vào vết thương trên vai Lăng Kiếm, nhất thời hắn kêu lên một tiếng đau đớn. Khuôn mặt lãnh khốc của Lăng Kiếm nhất thời biến thành vẻ như ăn phải mướp đắng.

“Đau không?” Lăng Thiên tựa hồ cười rất hiền lành, rất quan tâm nhưng Lăng Kiếm khi chứng kiến vẻ mặt này của Lăng Thiên thì nhất thời cả người rùng mình. Mỗi lần Lăng Thiên lộ ra vẻ mặt này, hắn cảm giác như như thần chết sắp đến gần.

Quả nhiên, Lăng Thiên biến sắc: “Đau như thế thì phải nhớ kỹ giáo huấn này. Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, bao nhiêu lần nữa thì người mới có thể bỏ được tật xấu này. Chỉ biết tiến không biết thoái, nhất định thiệt thòi lớn. Bây giờ được giáo huấn rồi chứ. Người nếu có chủ tâm muốn đi, gã đại ngu nọ khinh công thân pháp làm sao có thể đuổi được người. Hồn trưởng. Không đem tánh mạng mình chơi đùa thì không vui vẻ có phải hay không. Chẳng lẽ người đã quên, mạng của người là của bốn công tử, người liều mạng đã hỏi qua bốn công tử chưa. Người là một đứa ngu ngốc.”

Lăng Thiên quả thật trong bụng đầy lửa giận. Lăng Kiếm này có một tật xấu mà mình không biết đã nói hắn nhiều ít bao nhiêu lần, mỗi lần đều là vâng vâng dạ dạ đáp ứng nhưng mỗi lần gặp chuyện thì đều máu nóng bốc lên đầu mà quên mất. Lần này bị thương, chính mình mượn cơ hội này để giáo huấn, bắt hắn đem tật xấu này sửa chữa.

Lăng Kiếm cúi đầu nghe giáo huấn, một câu cũng không dám nói; cũng không có nói ra việc Ngọc Mãn Thiên sỉ nhục Lăng Thiên nên chính mình mới không bỏ đi. Nhưng trong lòng nhưng lại âm ập đến cực điểm, mưa to vừa tạnh, đường xá lầy lội, công tử dĩ nhiên từ một chút sai biệt về thời gian mà phát giác ra nguy cơ của mình, đích thân tới cứu. Chứng kiến trong ánh mắt Lăng Thiên mơ hồ lộ ra vẻ uể oải, Lăng Kiếm biết đoạn đường này công tử nhất định là liều mạng chạy tới, hơn nữa do đường lầy lội nên phải dùng nội lực hùng hậu thi triển khinh công tuyệt đỉnh mà đến. Nếu không, trong thời gian ngắn như thế làm sao có thể vượt qua mấy trăm dặm đường. Công tử tuy thần công cái thể nhưng vượt qua lộ trình dài trong thời gian ngắn như thế cũng là một việc tuyệt không thoải mái, chân nguyên nội lực tiêu hao rất lớn.

175. Chương 4: Tiến Nhập Thừa Thiên.

Hai mắt Lăng Kiếm không khỏi ướt đầm. Mặc dù đang bị răn dạy nhưng trong lòng lại vô cùng hạnh phúc và vui sướng.

Bên kia Ngọc Mãn Thiên lại rất không vui “Này, người nói ai vậy. Bạch y tiểu tử, ai là đại ngu hùng, bắt quá Tam gia ta do vừa giao đấu với tiểu tử nọ một hồi, không còn khí lực nên mới để cho người chiếm một chút tiện nghi, người chẳng lẽ thật sự tưởng rằng công phu của người cao hơn Tam gia ta sao. Thật sự là

nực cười mà. Chờ Tam gia ta hồi phục, tái đầu cho người biết Tam gia ta lợi hại, người có nghe thấy không, tiểu tử kia.”

“Ồ” Lăng Thiên khoe miệng mang theo vẻ trào phúng:” Như vậy mới vừa rồi là ta nhìn lầm rồi. Mới vừa rồi người chặt vật chạy trời chết dưới tay ta, té lộn nhào trên mặt đất không phải là Tam gia người.”

“Người.... Hồn đản.” Ngọc Mãn Thiên tức giận hét lên, mặc dù bây giờ tánh mạng đang nằm trong tay người ta nhưng Ngọc Tam Gia vẫn muốn mắng là mắng, không có nửa điểm cố kỵ: “Chờ Tam gia ta dưỡng thương xong, sớm muộn gì cũng cho người biết Tam gia ta lợi hại. Làm cho người biết tại sao hoa đào lại có màu hồng.”

“Tam gia. Nghe tên thì người hẳn là đứng hàng thứ ba hử, nhưng không biết là Tam gia nhà nào” Lăng Thiên khoe miệng nhếch cười, xưng hô một câu “Tam gia” này lại khiến Lăng Thiên nhớ lại, không kìm hãm được nghĩ đến một tòa sơn điều.

“Tam gia ta là... Ta là ai người quản được sao.” Ngọc Mãn Thiên ngắc đầu, đang muốn tự hào nói ra thân phận thì nghĩ lại vừa rồi chặt vật dưới tay người ta, nói ra thân phận bản thân chẳng phải là đánh mất thể diện Ngọc Gia hay sao. Lời nói vừa tới miệng không khỏi nuốt trở về.

“Ồ, đã như vậy thì không nói nhiều nữa, người mền tài huynh đệ ta. Huynh đệ ta vừa rồi lại cầu ta giữ lại mạng cho người. Bổng công tử hôm nay cũng không làm khó người, cáo từ”. Lăng Thiên thần nhiên nói rồi xoay người đi đến bên Lăng Kiếm.

“Chậm đã.” Ngọc Mãn Thiên vội vàng gọi giật lại, nói đùa à, người võ mông bỏ đi, sau khi ta dưỡng thương xong biết tìm ai luận võ? “Người muốn đi không thành vấn đề nhưng phải nói cho ta biết, người tên là gì. Huynh đệ người tên gọi là gì, các người ở chỗ nào? Tam gia sau này đến chỗ nào tìm huynh đệ các người ?” Ngọc Tam Gia ra vẻ vênh mặt hất hàm hỏi thăm, hồn nhiên chưa phát giác ra trên mặt mình đầy bùn đất, quần áo trên người sớm đã tan nát, chặt vật đến cực điểm. Bây giờ trên đường cái tùy tiện tìm một gã ăn mày khéo ăn mặc còn chỉnh tề hơn hẳn nhiều.

“Ồ, Tam gia, người khác gọi ta là công tử, người cũng gọi như vậy là được” Lăng Thiên cũng không quay đầu lại, thần nhiên nói. Người tự xưng Tam gia, sớm đã đem thân phận bại lộ mấy lần, dĩ nhiên còn tưởng rằng người khác đoán không ra. Đã như vậy bổng công tử lấy cách này trả lại cho người, làm lão tiểu tử này buồn bực một phen.

Ách. Ngọc Mãn Thiên buồn bực một trận. Ngẫm lại cũng không sai, mới vừa rồi người ta hỏi lại lịch người, chính mình cũng không nói. Bây giờ đến phiên mình hỏi người ta, người ta đương nhiên sẽ không nói.

Người nào ngu như vậy, đem toàn bộ thông tin bản thân nói cho địch nhân.

Sau khi điều tức một hồi, Ngọc Mãn Thiên cảm giác khôi phục được một ít. Thấy Lăng Thiên đỡ Lăng Kiếm lên ngựa thì không nhịn được lại đi theo cất tiếng oang oang nói: “Tam gia ta cũng không có việc gì, nhìn các người có người bị thương, không bằng ta hộ tống các người một đoạn đường. Dù sao vị này cũng là do ta đã thương. Các người ngược lại bỏ qua cho ta, nếu các người trên đường có vấn đề gì thì Tam gia ta trong lòng không khỏi áy náy”.

Vừa nghe được lời này, không chỉ Lăng Thiên có chút không biết nên khóc hay cười, ngay cả Lăng Kiếm mang trọng thương trong người cũng nhịn không được có chút trợn mắt há mồm. Chưa từng gặp qua ai da mặt dày như vị Ngọc Gia Tam gia này, hai người quả nhiên là lần đầu tiên nhìn thấy.

Rõ ràng mới vừa rồi đánh người ta tới bờ, bây giờ dĩ nhiên đường hoàng nhảy ra, đồng dạng nói phải bảo vệ người ta.

Chính mình cũng biết được có chút không có ý tứ, Ngọc Mãn Thiên gãi gãi đầu ngượng ngùng nói:” Tam gia nói cho người, mới vừa rồi do Tam gia kịch đấu, khí lực không còn rồi lại bị hắc y tiểu tử làm cho tức giận, tâm tình kích động nên mới để cho người chiếm tiện nghi. Không phải Tam gia ta khoe khoang, nếu Tam gia ta hoàn toàn khôi phục, hắc hắc, tiểu tử người tất nhiên không phải đối thủ của ta. Tam gia ta nội công so với người thâm hậu hơn nhiều, tiểu tử người có dũng khí thừa nhận không?”

Lăng Thiên cùng Lăng Kiếm hai người nhìn nhau, không khỏi đồng thời cười ha ha. Hai người cùng như là nghe được một chuyện vô cùng buồn cười, cười nghiêng cười ngã.

Lăng Kiếm trên người có thương tích, sau khi cười hai tiếng thì ho khụ khụ mấy tiếng nhưng vẫn không nhin được cười, khuôn mặt tái nhợt chợt đỏ bừng.

Thấy vậy, Ngọc Mãn Thiên giận dữ, đỏ mặt gân cổ quát: “Có cái gì buồn cười. Nếu không, hai ta bây giờ tái đấu một hồi. Tam gia ta công lực khẳng định thâm hậu hơn ngươi, nếu không thể đánh lại ngươi... nếu không thể đánh lại ngươi...” Nếu không thể đánh được ngươi gì.. hần lấp bắp mãi nói không nên lời. Hần cũng tự biết mình mang việc trong người, bây giờ chính mình thật sự không thể mua thêm việc vào người. Công lực của Ngọc Mãn Thiên quả thật so với Lăng Thiên cao hơn một bậc, nhưng bất quá cũng chỉ giới hạn trong phạm vi công lực. Nói đến cái khác, vô luận là chiêu số, khinh công, hai người hoàn toàn không cùng cấp bậc. Cho dù đơn độc nói về công lực, Ngọc Mãn Thiên cũng không nhất định có thể thắng, ngày đó thi đấu nội công, Lăng Thiên cơ hồ cùng Diệp Khinh Trần đánh ngang tay. Ngọc Mãn Thiên công lực mặc dù cao, nhưng so với thể ngoại cao nhân thanh y tướng sĩ Diệp Khinh Trần thì vẫn còn có một khoảng cách.

Lăng Thiên cười nói:” Nếu vẫn không thể đánh được ta thì thừa nhận về mặt anh tuấn tiêu sái Tam gia thua ta.” Lăng Thiên vừa nói dứt, Lăng Kiếm càng không nhin được cười, công tử gia rất có khiêu hài hước đó chứ.

Ngọc Mãn Thiên “phì” một tiếng, mặc dù trong lòng hần cũng hiểu được tiểu tử này quả thật rất anh tuấn tiêu sái nhưng bây giờ tuyệt đối không thể thừa nhận

Cười một hồi, Lăng Thiên nói:” Nếu Tam gia không phục, như vậy đi, lúc nào Tam gia chính thức khôi phục, bốn công tử sẽ gặp để lãnh giáo cao chiêu của Tam gia một chút. Như thế nào. Dù sao vị huynh đệ này của ta cũng rất tán thưởng Tam gia.”

Trong lòng Lăng Thiên đối với võ công của Ngọc Mãn Thiên cũng rất bội phục. Vị Tam gia này da dày thịt béo đến dọa người. Sau khi quần đấu với Lăng Kiếm hồi lâu, trên người đã bị thương nhiều chỗ, nội lực cũng đã tiêu hao bảy tám thành nhưng dĩ nhiên còn có thể ngăn cản được ba chiêu của mình. Kể tiếp lại chỉ ỏi ra một ngụm máu nhỏ, lăn mấy vòng mà thôi.

Sau khi điều tức một hồi là lập tức long tinh hổ mãnh nhảy dựng lên. Năng lực chống đỡ của hần thực không cần phải bàn cãi .

Từ khi Lăng Thiên xuất thế tới nay, trừ thanh y tướng sĩ Diệp Khinh Trần ra, Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia này thật sự là nhân vật đệ nhị.

Sau khi Lăng Kiếm nói đây là Tam gia nhà Ngọc gia, Lăng Thiên liền lập tức đoán được vị Tam gia này là ai. Tâm lý lo lắng việc lần này bát phương phong vũ tụ hội về Thừa Thiên mà không có Ngọc Gia thì mất vui không ít. Vậy mà không biết từ đâu chui ra một vị Ngọc Tam Gia này. Điều này đối với Lăng Thiên mà nói, chẳng khác gì kho vàng từ trên trời rơi lên đầu. Tư nguyên tuyệt diệu như thế mà không lợi dụng thì Lăng Thiên cũng sẽ không phải là Lăng Thiên nữa.

Cự tuyệt Ngọc Mãn Thiên đồng hành vốn chỉ là giả vờ, thấy hần bây giờ thật sự nóng nảy, Lăng Thiên đương nhiên sẽ không thật sự đuổi hần đi. Ngược lại có ý kết giao.

Ba người hai con ngựa, Lăng Thiên cùng Lăng Kiếm cưỡi một, Ngọc Mãn Thiên cưỡi một. Dọc theo đường đi ba người vừa chữa thương, vừa nói chuyện nhân sinh. Lấy khẩu tài của Lăng Thiên, đương nhiên nói mấy câu khiến Ngọc Mãn Thiên vui vẻ. Ngọc Mãn Thiên nhất thời có chút vui đến quên cả trời đất. Dọc theo đường đi thường há mồm cười, rất có phong phạm chỉ điểm giang sơn, hồn nhiên quên mất mình mới vừa rồi còn bị đối phương cho nếm không ít đau khổ. Trên đường đi thoải mái luận đàm, nói về các nhân vật trong thiên hạ, bình luận võ công thiên hạ, rất có phong độ “thiên hạ anh hùng, ngoài ta còn có người nào ”. Bất quá, Ngọc Mãn Thiên kinh nghiệm nhiều năm lại cũng không phải là hư đàm, hai người Lăng Thiên đều cảm giác được có điều ích lợi.

Dọc theo đường đi, Lăng Thiên cùng Lăng Kiếm hai người kẻ xướng người hoạ, không ngừng quanh co lòng vòng hỏi Ngọc Mãn Thiên một ít vấn đề về Ngọc Gia. Đương nhiên, dưới kỹ xảo của Lăng Thiên, đều hỏi một ít vấn đề thoát nghe cũng không có gì quan trọng vân vân. Ngọc Mãn Thiên không chút nào để ý đến hai vị này đang dụ hần, tinh thần như điều gặp gió, không kiêng nể gì mở miệng bắn liên thanh.

Ba người, cứ như vậy chậm rãi đi tới, hai người minh bạch mà giả dạng hồ đồ, một người hồ đồ lại thực sự là hồ đồ, cứ như vậy đàm tiếu phong sanh, vô cùng hòa hợp hưởng Thừa Thiên thành đi đến.

Đến dưới chân Thừa Thiên thành, ba người đã thân thiện tới trình độ xưng huynh gọi đệ.

Sắc trời đã tối.

“Ách, ta mời vị Tam gia võ nghệ cao siêu này đến bốn phủ ở một thời gian, dù sao bốn thiếu gia cũng rất hâm mộ cao nhân như ngài, như thế nào.” Trong ngữ khí của Lăng Thiên mang theo vẻ khách sáo rõ ràng.

Đáng tiếc việc này lại ứng với câu “trí giả thiên lự, tất hữu nhất thất”. Lăng Thiên nói cũng không giấu lại xem vị Ngọc Tam Gia này là cái dạng người gì, người “khách sáo” như vậy nhưng hắn lại muốn làm thật sự.

Quả nhiên, Ngọc Mãn Thiên nghe xong, trên mặt dĩ nhiên tỏ vẻ động lòng rất rõ ràng, Lăng Thiên trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, vạn nhất vị Tam gia thần kinh bất ổn này nghe không ra chân ý trong lời nói của mình, dĩ nhiên đáp ứng rồi thì thật đúng là “Hàm giả vô tư, tổng hữu vận nạn”, ta nên làm thế nào cho phải. Dẫn đến Lăng gia đại trạch ư. Việc này rõ ràng là không được a.

May mắn, Ngọc Mãn Thiên chần chờ một lúc rồi mới phi thường tiếc nuối cả giận nói: “Không được, ta trước tiên phải đi tìm đưa cháu gái đã, ngoài ra còn có chánh sự phải làm. Được rồi, huynh đệ, nhà người ở đâu. Không ngại thì nói cho ta biết, chờ ta đường thương xong chúng ta tái hảo hảo đánh một hồi. Ta cũng rất tán thưởng người, còn có hắc y tiểu tử bên kia nữa.”

Lăng Thiên đảo cặp mắt trắng dã, nói:” Ha ha, Tam gia, nhà của ta ở trong Thừa Thiên thành nhưng tạm thời không tiện nói cho người. Bất quá, chờ người chừng nào tìm được ta thì chúng ta sẽ chánh thức kết giao, đến lúc đó người muốn đánh, ta nhất định sẽ phụng bồi, như thế nào.”

Ngọc Mãn Thiên cười to nói:” Được, chúng ta một lời đã định.” Trong lòng thầm nghĩ tại địa phương lớn như vậy muốn tìm một người cũng không phải chuyện dễ dàng. Tuy nhiên tiểu tử này võ công cao minh như thế, trong thành người biết đến chắc cũng không ít.

176. Chương 5: Chú Cháu Gặp Gỡ.

Ngọc Mãn Thiên nghĩ như thế, nhất thời yên lòng, liền ôm quyền nói:” Huynh đệ, Tam gia ta đi trước một bước, ta phải tìm được chất nữ đã, lâu không thấy nàng, thật là nhớ tiểu bảo bối này quá.” Hắn đột ngột nhìn tấm lụa trắng che mặt Lăng Thiên, cười ha hả: “Người, tiểu tử này cái gì cũng tốt, khinh công siêu phàm, chiêu pháp thần kỳ, nội công cũng là cao nhân nhất đẳng nhưng đương nhiên vẫn kém Tam gia ta, phỏng chừng bộ dáng cũng rất ấn tượng. Tại sao lại thích học cái thói của phú gia công tử, mang lụa trắng che mặt, rồi cái gì tạm thời không tiện nói cho ta biết. Rất là ẻo lả. Thực sự không giống đàn ông.” Sau đó cười ha ha cáo từ mà đi.

Từ khi Lăng Thiên chuyển thế tới nay, không, cho dù ngay cả tại kiếp trước, Lăng Thiên kiêu xưng hô gì đã đều thấy qua, cho dù là cách xưng hô có tính vũ nhục cũng có, nhưng bảo mình ẻo lả thì đây là lần đầu, cái này do đâu mà có a. Lăng Thiên trong lúc nhất thời chưa phát giác ra, dở khóc dở cười.

Nhìn Ngọc Mãn Thiên giục ngựa biến mất sau cửa thành, Lăng Thiên như nghĩ tới một người nào. Lăng Kiếm dọc theo đường đi được Lăng Thiên dùng nội lực tinh thuần điều trị nên nội thương đã có nhiều khởi sắc. Nội thương của Lăng Kiếm mặc dù có vẻ trầm trọng nhưng lại không bị động đến lục phủ ngũ tạng, điều này còn phải cảm kích Ngọc Mãn Thiên vì đối với Lăng Kiếm quả thật đã hạ thủ lưu tình.

Mà Kinh Long thần công của Lăng Thiên mặc dù đã cao nhưng lại cùng nguồn gốc với Lăng Kiếm cho nên hiệu quả trị thương làm một nửa mà hưởng gấp bội. Lăng Thiên dự tính, chỉ cần sau khi Lăng Kiếm trở về ăn thêm dược vật và thuốc đại bổ nguyên khí, nằm tĩnh dưỡng mấy ngày thì hơn nửa tháng sau, thân thể và võ công sẽ khôi phục, tuyệt không để lại di chứng. Điều này cũng là do Lăng Thiên đã bỏ qua Ngọc Mãn Thiên, một nhân tố quan trọng.

Nhưng nội lực của Lăng Thiên tới hôm nay đã bị tiêu hao rất lớn. Đầu tiên là không ngừng chạy như điên năm trăm dặm, toàn bộ dựa vào một thân nội lực hùng hậu chống đỡ. Chạy tới nơi cũng không được nghỉ

ngôi chút nào liền lập tức cùng Ngọc Mãn Thiên kịch chiến. Hai người tuy chỉ giao thủ mấy chiêu nhưng cũng khiến Lăng Thiên tiêu hao công lực và tâm lực rất lớn. Sau đó do Lăng Kiếm bị trọng thương nên lập tức điều động toàn bộ chân lực để chữa thương. Ngay cả một người bằng sắt trong tình huống như vậy cũng mệt mỏi không chịu nổi.

Tuy nhiên ngay cả mệt mỏi đến vậy, đầu óc Lăng Thiên vẫn vận động không ngừng, một khắc cũng không được nghỉ. Từ chuyện Lăng Kiếm bị thương làm cho Lăng Thiên cảm giác áp lực phải khẩn trương gia tăng thực lực của chính mình lên. Nhắc tới trước kia. Những năm gần đây Lăng Thiên tại Thừa Thiên thành giả làm hoàn khố, tự cao tự đại nhưng trong lòng không hề có chút ngông cuồng, tự tin đủ để ngạo thị thiên hạ quần hùng. Ngay cả mấy thuộc hạ của hắn cũng là như thế, không đem thiên hạ quần hùng đặt ở trong mắt, chỉ biết có mình, không biết có người. Lần trước thanh y tướng sĩ Diệp Khinh Trần đã cấp cho Lăng Thiên tiếng chuông cảnh báo, lần này lại tới một nhân vật thứ ba ở Ngọc Gia, Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia. Lần trước thì hoàn hảo nhưng lần này lại khiến Lăng Kiếm lâm vào hiểm cảnh, không thể không khiến cho Lăng Thiên lo lắng, thiên hạ rốt cuộc còn có dạng cao nhân nào nữa.

Bây giờ đại lực phong khởi vân dưng, các ẩn thế cao thủ đều như cá lớn nổi lên khỏi mặt nước. Thế cục ngày càng hỗn loạn. Tại loạn thế này muốn bảo vệ tánh mạng cũng như làm nên một phen đại sự nghiệp thì tự thân thực lực phải nhanh chóng đề cao một chút. Nhất là đám người Lăng Kiếm, Lăng Trì.

Chuyện hôm nay đối với Lăng Kiếm, đối với Đệ nhất lâu, thậm chí đối với Lăng Thiên đều như một đòn giáng mạnh vào đầu. Cho tới nay, không chỉ có đám người Lăng Kiếm, ngay cả Lăng Thiên cũng cho rằng, lấy công phu của Lăng Kiếm, trên đường lớn mặc dù không thể nói là tung hoành vô địch nhưng cũng là hiếm gặp địch thủ, địch thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng chỉ một lão Tam Ngọc Gia dĩ nhiên có thể đánh trọng thương Lăng Kiếm. Như vậy, lão Nhị thì sao. Ngọc Gia gia chủ thì sao. Ngọc Gia chẳng lẽ sẽ không có mấy người như cái lão bất tử nọ ư. Vị Ngọc Tam Gia này tại Ngọc Gia võ công không biết đứng thứ mấy.

Lăng Kiếm thấy Lăng Thiên trên mặt âm trầm, cau mày thì trong lòng lại càng lo sợ bất an, đương nhiên càng không dám nói một lời nào.

Cho đến lúc về đến nhà, Lăng Thần, Lăng Phong, Lăng Vân, Lăng Lôi, Lăng Điện, Lăng Trì mọi người đang cùng nhau chờ đón. Thấy hai người bình yên vô sự thì cùng yên lòng thở phào một hơi. Chứng kiến vết thương trên cổ họng Lăng Kiếm mọi người đều giật mình, không nhận được vẻ hoảng sợ. Đến tận cùng là thứ gì, có thể thiếu chút nữa kết tính mệnh lão Đại. Trên mặt mỗi người không khỏi hiện ra hận sắc.

Sáng sớm Lăng Thần liên tục mấy lần truyền tin hỏi tình huống Lăng Kiếm, sớm khiến cho mấy tiểu tử này cấp bách như kiến trên miệng chảo nóng. Cho đến lúc Lăng Thần truyền ra tin tức Lăng Thiên đã đích thân đi tìm Lăng Kiếm thì mấy người này lập tức bỏ hết mọi việc, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về phủ, gương mặt trông mong tin tức hai người, ngay cả cơm trưa cũng không ăn, không hỏi cũng biết là đối đến mức nào.

Lăng Thiên nhìn Lăng Kiếm liếc mắt một cái, không nói gì, trực tiếp tách mọi người ra đi vào trong phòng. Lăng Thần thấy vẻ mặt Lăng Thiên uể oải thì đau lòng đến cực điểm, cũng vội theo vào. Ý tứ Lăng Thiên rất rõ ràng, Lăng Kiếm, Đệ nhất lâu là của người, ta không nói lời nào, người toàn bộ làm chủ. Chuyện hôm nay, người hắn là có kế hoạch của người.

Lăng Thiên có một nguyên tắc, cho dù là chuyện gì, đều phân công cho cấp dưới phụ trách, “nghe người thì không dùng, dùng người thì không nghe”. Bản thân hắn sẽ không bao giờ nhúng tay vào, chỉ tiếp nhận kết quả cuối cùng, cho dù là chuyện cực kỳ trọng đại cũng chỉ gọi người phụ trách một mình gọi tới dặn dò một chút. Cho người quyền hạn nhất định, cho người quyền uy nhất định. Đây chính là ngự hạ chi đạo (đạo dùng người) của Lăng Thiên.

Cho nên bây giờ thủ hạ của Lăng Thiên, vô luận là Lăng Kiếm được phân công nom Đệ nhất lâu hay là Lăng Ngũ được phân công nom nhà xưởng binh khí. Năm Cuồng Phong Bang trong tay là Lăng Tam, thu thập tin tức bốn phương có đám người Lăng Lục, Lăng Thất, Lăng Bát, Lăng Cửu. Mỗi người trong phạm vi chức trách bản thân đều là nói một không hai, nắm đại quyền sinh sát trong tay. Bọn họ cho tới bây giờ chỉ chịu trách nhiệm trước một người là Lăng Thiên.

Quả nhiên, hai người vừa rời đi, liền nghe được thanh âm tức giận của Lăng Kiếm:” Các người không hảo

hảo luyện công, chạy đến đây làm gì.” Chúng kiến vẻ mặt lo lắng cùng vui mừng như điên khi thấy mình, trong lòng Lăng Kiếm vừa tức giận vừa cảm động. Tức giận chính là vì chính mình đã dặn dò bọn họ phải toàn tâm luyện công, nhưng lại chạy tới nơi này, cảm động chính là mấy vị huynh đệ này đối với mình rất quan tâm.

Nghe Lăng Kiếm răn dạy, mấy người đều yên lặng cúi đầu. Chợt bên trong truyền ra thanh âm của Lăng Thiên: “Lăng Kiếm, mang theo các huynh đệ của ngươi trở về đi, thương thế của ngươi phải nghỉ ngơi an tĩnh năm ba ngày, trong lúc này không được vọng động, hảo hảo tu dưỡng, điều trị cho tốt. Riêng Lăng Trì trong vài ngày tới phải đột phá cảnh giới tầng thứ tư”.

Lăng Kiếm lên tiếng đáp ứng, đối với lệnh của Lăng Thiên cho tới bây giờ hắn chỉ biết làm theo. Mà Lăng Trì một bên thì khuôn mặt như ăn phải mướp đắng, chỉ vì hắn còn chưa có đột phá tầng thứ tư Kinh Long thần công.

Bên trong Lăng Thiên tựa hồ nghĩ đến điều gì: “Ồ, nếu như đến lúc đó Lăng Trì vẫn chưa đột phá tầng thứ tư, bất cứ ai đột phá trước thì người cũng dẫn lại đây. Tốt lắm, các người tản đi thôi.”

Vừa nói xong, Lăng Phong Lăng Vân Lăng Lôi, Lăng Điện bốn người trên mặt đều lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử, nhìn về phía Lăng Trì trong mắt đều có chút hả hê ý. Mà Lăng Trì mũi miệng nhăn nhó, cơ hồ muốn khóc đi ra.

Lăng Kiếm ánh mắt lộ ra vẻ mỉm cười, mang theo mấy người hướng Lăng Thiên cáo từ.

Lăng Thiên vừa nhìn đã thấy võ công Lăng Trì đã tới bên bờ đột phá, cái còn thiếu chỉ là một chút động lực mà thôi, cho nên lúc này phải tạo cho hắn áp lực lớn lao. Có áp lực thì mới có động lực. Điểm này Lăng Thiên phi thường rõ ràng. Nương theo áp lực, việc Lăng Trì đột phá tầng thứ tư hẳn không có gì khó.

Bên kia, Tam gia Ngọc Gia Ngọc Mãn Thiên thì đã sớm tìm được cửa Vệ phủ nhưng lại thiếu chút nữa bị bảo vệ tưởng là ăn mày đuổi ra ngoài. Làm cho Ngọc Tam Gia nổi trận lôi đình, một cái tát khiến gã bảo vệ đuôi mù kia lăn đi mấy vòng rồi hùng hùng hổ hổ xông vào. Vị Ngọc Tam Gia này mặt ác nhưng tâm lại thiện, đối lại là một người khác, phỏng chừng tên bảo vệ nọ đã hồn du địa phủ.

Mấy ngày hôm nay, bởi vì Vệ phu nhân nghe được bảo bối khuê nữ nhà mình dĩ nhiên lại cùng Ngọc Gia Tiểu công chúa Ngọc Băng Nhan mấy lần báỉ phủng vị công tử nổi tiếng phóng đảng kia thì giận dữ trực tiếp đem nữ nhi cấm cửa, nhốt trong nhà. Ngọc Gia Tiểu công chúa thân phận tôn sùng, chính mình không dám quản lý, nhưng là nữ nhi nhà mình thì có thể chứ.

Vệ Huyền Huyền trong lòng tràn đầy buồn bực, mới muốn giải thích cái lý vài câu thì giới thước của mẫu thân đã hạ xuống mấy lần, không thể làm gì khác hơn là khuất phục. Giờ phút này, Ngọc Băng Nhan đang ở trong phòng Vệ Huyền Huyền, hai nàng đang nói chuyện gì mà phía trong thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười cùng thanh âm thở dài không cam lòng của Vệ Huyền Huyền.

Nghe hạ nhân truyền báo có một măng phu tự xưng là Ngọc Gia Tam đại lão gia xông vào, Ngọc Băng Nhan cả kinh vội vàng ra cửa xem. Khi nhìn thấy Tam thúc nhà mình đang cầm một cây mộc côn không biết đoạt được ở đâu đem hộ viện gia đình đánh đuổi náo động thì không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, kêu lên: “Tam thúc, người làm cái gì vậy hả. Làm như đây là nhà mình sao, sao lại không có chừng mực như vậy?”

Ngọc Mãn Thiên nghe thấy giọng cháu thì đem mộc côn ném sang một bên, vẻ mặt tươi cười đi lại “Ha ha, tiểu Nhan nhan ngoan ngoan, có nhớ Tam thúc không. Quý nha đầu này, cha ngươi cũng không dám quản thúc ta, ngươi muốn quản thúc Tam thúc ư.” Hắn không chút khách khí vươn bàn tay to lớn đầy lông ra véo nhẹ lên mặt Ngọc Băng Nhan một cái rồi nhíu mày nói: “Trên mặt ngươi có bôi cái gì vậy. Mau lau sạch đi, để như vậy Tam thúc nhìn rất khó chịu. Đang đường đường là một tiểu mỹ nhân, sao lại biến thành như thế này.”

Ngọc Băng Nhan đưa tay gạt bàn tay của hắn sang một bên, vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, còn chưa kịp nói chuyện thì vị tam Đại lão gia này đã ngẩng đầu lên nhìn đám gia đình chung quanh đang vây ra như phỏng quát: “Thấy không. Đây là cháu của lão tử, người nào không phục dám hoài nghi thân phận lão tử.”

Mọi người hít một hơi lạnh khí, không nói nên lời. Lúc này, vợ chồng Vệ Chánh Phong đang chuẩn bị đi ngủ vội vã chạy ra đón, liếc mắt một cái liền chứng kiến Ngọc Tam Gia quần áo tả tơi, cả người đầy bùn đất đang vênh râu bày ra một bộ uy nghiêm cất tiếng oang oang giáo huấn gia đình nhà mình.

Vợ chồng hai người đồng thời cười khở một tiếng nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ nghi vấn. Vị này rốt cuộc là người Vệ gia hay là Ngọc Gia.

177. Chương 6: Hãn Nhiên Trùng Mạch.

Ngọc Băng Nhan cảm thấy bất đắc dĩ cho thể diện của Tam Thúc mình nhưng Ngọc Tam Gia vẫn mang bộ dáng hùng hồn đắc ý không thôi. Về mặt tươi cười, vì bản thân tìm được cháu gái mà cao hứng vô cùng.

“Tam thúc. Lão nhân gia người sao lại đến nơi đây? Trên đường người gặp chuyện gì vậy? Lại đánh nhau với ai sao?” Ngọc Băng Nhan rốt cuộc nhịn không được phải cất tiếng hỏi, theo sự hiểu biết của nàng thì vị Tam Thúc này chuyên đi gây chuyện nên bị đại bá cấm không cho đi ra ngoài, bởi vì hắn vừa ra ngoài liền đi gây chuyện. Nhưng tại sao đột nhiên từ Bắc Ngụy Ngọc Gia ở xa ngàn dặm chạy đến Thừa Thiên? Cho dù là phái đại biểu đi cũng không thể phái vị đại tôn thần này đến chứ?

Ngọc Băng Nhan đối với một thân tàn tạ của Tam Thúc buồn bực vô cùng. Tam Thúc của mình chính là nội gia tiên thiên cấp hàng thật giá thật, người có thể đánh được với Tam Thúc đã ít lại càng ít nhưng tại sao lại tàn tạ như vậy? Theo mình biết thì trong Thừa Thiên này không hề có một cao nhân nào cùng cấp với người mà? Chẳng lẽ có một thể ngoại cao nhân nhìn Tam Thúc không hợp mắt nên muốn giáo huấn một chút sao?

“Ha ha. Xem như là ta trốn ra đi, cố ý đi đến đây tìm một người gây phiền toái.” Mãi đến lúc này Ngọc Mãn Thiên mới đáp lễ vợ chồng Vệ Chánh Phong, hàn huyên vài câu liền vội vàng trả lời Ngọc Băng Nhan: “Về phần bộ dáng ta thế này... Ôi! Đừng nói nữa, gặp phải hai người điên nên đánh một trận hung hăng.” Còn phần thắng hay thua đương nhiên Ngọc Tam Gia sẽ không nói: “Ồ. Là ai xui xẻo như vậy? Lại tìm đến gây phiền toái với Tam Thúc?” Ngọc Băng Nhan cười mỉm, thấy Ngọc Mãn Thiên có chút áp úng như không muốn nói tiếp chuyện này nên cho dù nàng tò mò cũng không dám hỏi nữa. Bởi vì nàng biết rõ Tam Thúc mà thắng cho dù nàng không hỏi cũng đắc ý khoe khoang. Theo tình huống hiện tại chính là Tam Thúc của nàng bị người ta đánh thua.

Ngọc Băng Nhan cảm thấy rất kỳ quái, không biết là vị võ công cao cường nào đây? Ngay cả phụ thân nàng cũng phải nhường Tam Thúc ba phần thể mà người kia lại đánh cho Tam Thúc chật vật như vậy?

Nhưng bây giờ Ngọc Băng Nhan đã chuyển sự chú ý đến người Tam Thúc tìm phiền toái. Không biết là ai to gan lớn mật mà lại xui xẻo đến nỗi khiến cho Ngọc Tam Gia tự mình đến làm phiền? Mà còn ở Thừa Thiên nữa? Những người bị Tam Thúc đi tìm phiền toái thường không bị gãy tay cũng gãy chân. Nhẹ nhất thì bị tàn phế nhan sắc, trải qua mấy tháng mới dám ra ngoài. Xem ra tên xui xẻo lần này cũng không ngoại lệ rồi. Trong lòng Ngọc Băng Nhan cười trộm một chút...

“Không phải là người đặc biệt gì, chỉ là một tên mặt trắng mà thôi, ở trong Thừa Thiên rất nổi tiếng. Hắn gọi là Lăng Thiên gì gì đó. Á à, nghe nói Tiểu Nhan Nhan có biết hắn đó.” Ngọc Mãn Thiên dường như không thèm để ý đến chén trà hạ nhân vừa bưng lên còn rất nóng, ngửa cổ lên uống sạch không chừa lại chút bã trà nào. Vừa lau miệng vừa nói...

“A?” Ngọc Băng Nhan sửng sốt, chính xác mà nói có vẻ như nàng đã hóa thành một bức điêu khắc: “Tam thúc? Tại sao người lại tìm hắn gây phiền toái? Đó chỉ là một thư sinh yếu đuối thôi mà.” Ngây ngốc một lúc lâu sau Ngọc Băng Nhan mới cất tiếng hỏi lại. Bản thân nàng không hề biết đêm Diệp Khinh Trần hét một tiếng dài khiến cho gần một nửa người trong Thừa Thiên thành bưng tỉnh, khi đó nàng vừa đến gần tiểu viện của Lăng Thiên cũng bị tiếng hét ấy làm cho khí huyết đảo loạn nhưng Lăng Thiên và Lăng Thần ở chung một phòng với Diệp Khinh Trần không hề có việc gì? Hơn nữa nếu như Lăng Thiên thật là một thư sinh yếu đuối sao có thể mời được một tuyệt đỉnh cao thủ có thân phận cực cao kia đến nhà làm khách? Cuối cùng còn xưng huynh gọi đệ với đối phương?

“Hừ hừ! Đại bá con đối với tên mặt trắng này rất là tôn sùng. Lại còn nói ta và phụ thân con không bằng tên mặt trắng ấy nữa. Hết lần này đến lần khác ta không phục nên mới bỏ chạy đi xem thử, thuận tiện giáo huấn hần một chút!” Ngọc Mãn Thiên ở trước mặt đứa cháu gái mà hần rất cưng chiều đều dùng thái độ bình thường mà không có tự xưng là tam gia.

Ngọc Băng Nhan không nhìn được có chút lo lắng. Lăng Thiên không hề biết võ công sao có thể là đối thủ cùng cấp bậc với Diệp Kinh Trần là tam thúc mình đây? Hơn nữa tam thúc của mình trước giờ xuống tay không hề nhẹ chút nào. Nếu hần chỉ cảnh cáo Lăng Thiên thì không nói nhưng vạn nhất nhìn không hợp mắt liền ra tay đối phó thì mình phải làm như thế nào cho đúng? Ôi! Oan gia này không có việc gì thì ở nhà đi, chạy đến đây gây họa làm gì không biết...

Ngọc Băng Nhan chỉ lo lắng cho Lăng Thiên mà không hề biết người điên trong lời nói của tam thúc, vị ‘thế ngoại cao nhân’ đánh cho tam thúc chật vật như vậy lại chính là một kẻ yếu đuối, mong manh, tao nhã, lịch sự ở trong lòng nàng.

.....

Nghe thấy âm thanh huyền ảo bên ngoài dần dần đi xa Lăng Thiên liền biết đám người Lăng Kiếm đã rời khỏi, hần sợ đám người Lăng Kiếm lo lắng cho chính mình nên khi bọn họ vừa đi liền thở dài một hơi, cảm giác được cả người mệt mỏi muốn chết! Nhưng trong lòng có chút thấu hiểu nên không dám ngủ đi chút nào. Hơn nữa tình huống thân thể của hần bây giờ không hề cho phép hần cứ như vậy mà đi ngủ.

Một ngày chạy vội vàng rồi lại chiến đấu với Ngọc Mãn Thiên gần như đã làm cho nội lực của hần sắp đạt đến tình cảnh đèn hết dầu, sau đó lại vì Lăng Kiếm bị nội thương trầm trọng không thể không chữa trị liền, hần sợ rằng nếu để như vậy sẽ khiến cho võ công của Lăng Kiếm từ nay về sau không cách nào tiến triển được nữa liền miễn cưỡng chữa thương cho Lăng Kiếm. Suốt một ngày trôi qua Lăng Thiên không có cơ hội thở dốc chút nào, hiện tại hần đã đạt đến tình trạng sơn cùng thủy tận rồi! Nếu như cứ để như vậy mà đi ngủ sẽ khiến cho nội lực vĩnh viễn dừng lại ở mức độ này nhưng trái lại, nếu hiện tại luyện công khôi phục nội lực sẽ khiến cho công lực tăng trưởng mạnh.

Phá rồi lập, suy yếu rồi mạnh mẽ.

Đây chính là danh ngôn của vô số lần đối mặt với tử vong của Lăng Thiên mới tổng kết thành. Hễ là nội lực bị tiêu hao hết, chỉ cần kiên trì chống đỡ một hồi vận công khôi phục công lực sẽ khiến cho công lực tăng mạnh.

Hôm nay cùng đánh một trận với Ngọc Mãn Thiên, tuy chỉ là năm ba chiêu nhưng hai người gần như đưa tất cả nội lực tinh khiết trong cơ thể ra giao đấu. Ngọc Mãn Thiên với nội lực cuồng bạo tạo một ấn tượng rất sâu với Lăng Thiên, hơn nữa thời gian trước Lăng Thiên cùng so đấu nội lực với Diệp Kinh Trần cũng khiến cho hần có sự dẫn dắt rất lớn. Lăng Thiên cảm giác được Kinh Long Thần Công từ vài năm trước không có dấu hiệu đột phá tầng thứ bảy hiện đang mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

Phân phó Lăng Thần một câu cho nàng hộ pháp cho mình rồi Lăng Thiên khoanh chân ngồi xuống, ngũ tâm hướng thiên. Không bao lâu sau Lăng Thiên liền tiến nhập vào điều tức...

Từ năm đó, mỗi ngày Lăng Thiên đều vận công nên tiên thiên chân lực trong cơ thể đã vượt xa trình độ đột phá tầng thứ tám rồi nhưng vẫn không hiểu tại sao lại gặp chướng ngại. Lượng biến không thể dẫn chất biến nên không thể tiến thêm một bước nữa. Đột nhiên hôm nay trong lòng xuất hiện một tia thấu hiểu nên cơ hội khiến cho chất biến đang ở trước mắt. Cơ hội như thế sao Lăng Thiên có thể bỏ qua được? Mạnh mẽ thúc dục thân thể uể oải tu luyện.

Chỉ một lúc sau hần đã cảm thấy một luồng ấm áp khác thường từ trong đan điền dâng lên. Tứ chi bách mạch đau nhức theo luồng ấm áp ấy tăng dần khiến cho kinh mạch các nơi phân ra một tia nội lực chảy vào trong đan điền. Theo nội lực các nơi tiến vào thì đan điền của Lăng Thiên xuất hiện một dòng suối chân khí nho nhỏ đang chậm rãi chuyển động, tốc độ càng lúc càng nhanh nên sinh ra hấp lực càng lúc càng lớn. Chỉ mấy hô hấp từ sau khi nó sinh ra đã có tốc độ đạt đến một trình độ khiến cho kẻ khác sợ hãi. Chỉ một thoáng đó thôi, nội lực phân tán khắp nơi trong kinh mạch như trăm sông đổ biển, gió cuốn mây tan... bị nó hút sạch sẽ.

Lúc này Lăng Thiên cảm giác đan điền có chút bành trướng đau đớn, dường như nội lực đã đạt đến trình độ bão hòa rồi. Đây chính là cực hạn của lượng biến tại tầng thứ bảy, nếu như bây giờ chọn trùng quan Lăng Thiên nắm chắc mười phần sẽ tiến vào tầng thứ tám nhưng trong lòng hắn có chút ý tứ không cam lòng! Mấy năm trôi qua không hề ngưng luyện công nên nội lực đã tích lũy tuyệt đối không chỉ có nhiều đó thôi. Chỉ là cảnh giới không chút tiến bộ nào, nội lực tích súc sớm đã vượt qua cảnh giới đột phá tầng thứ tám rồi. Hôm nay có một cơ hội hiếm hoi như vậy chẳng lẽ chỉ vì đột phá tầng thứ tám này thôi sao?

Cường giả trong thiên hạ xuất hiện ngày càng nhiều, những người mạnh hơn ta không hề ít. Vì để hoàn thành lý tưởng trong lòng nên nhất định phải nắm lấy cơ hội này.

Nghĩ đến đây Lăng Thiên âm thầm cắn răng một cái, đột nhiên đem nội lực trong đan điền tán đi.

Trùng mạch!

Đây là phương pháp tu luyện đặc biệt của Kinh Long Thần Công tầng thứ chín. Đó là đầu tiên đưa Kinh Long Thần Công tụ tập lại một chỗ tạo ra một dòng suối thật lớn sau đó đột nhiên tán đi, đánh sâu vào kinh mạch các nơi để cho kinh mạch toàn thân thông suốt. Cuối cùng đưa nội lực trong khắp kinh mạch quay trở về, nhất cử trùng quan phá tan đại quan tầng thứ chín này.

Nhưng loại phương pháp chỉ giới hạn khi tu luyện Kinh Long Thần Công đạt đến hậu kỳ, đến cảnh giới đỉnh của tầng thứ tám mới có thể ném thử. Nếu công lực chưa đạt đến lại đi miễn cưỡng làm sẽ khiến cho kinh mạch toàn thân vỡ nát mà chết! Ngay cả đạt đến tầng thứ tám đỉnh, muốn phá tan hậu thiên tiến vào tiên thiên thì xác suất thành công không vượt qua một hai phần mười nên sự hung hiểm bên trong đó có thể thấy rõ.

Kinh Long Thần Công ở kiếp trước chỉ có trùng phá chướng ngại tầng thứ chín mới xem như là chính thức đặt chân vào tiên thiên chi cảnh! Lăng Gia kiếp trước có hơn trăm người tu luyện Kinh Long Thần Công nhưng có thể đột phá tầng thứ chín hẳn chưa hề nghe thấy.

Mặc dù kiếp này Lăng Thiên chiếm tiện nghi rất lớn, khi bắt đầu tu luyện Kinh Long Thần Công đã có tiên thiên nội lực nhưng cảnh giới tinh thần còn cách tiên thiên cảnh giới do khổ tu mà thành còn rất xa.

Sở dĩ Lăng Thiên có can đảm từ cảnh giới tầng thứ bảy này đánh sâu vào đại quan chỉ vì nội lực của hắn đã là tiên thiên nội lực vượt qua cảnh giới tầng thứ tám rồi, hơn nữa còn là tiên thiên nội lực tinh thuần nhất. Điều này so với việc dùng hậu thiên công lực trùng quan khác nhau rất xa. Mặc dù mấy năm trôi qua cảnh giới của Lăng Thiên không hề tăng nhưng nội lực của hắn đều được đề cao theo từng ngày. Cho nên Lăng Thiên mới có can đảm mạo hiểm trùng kích Kinh Long Thần Công tầng thứ chín này.

178. Chương 7: Kinh Long Tầng Thứ Chín.

Lăng Thiên rốt cục cũng hiểu rõ tại sao các tiền bối của Lăng Gia ở kiếp trước đều dừng lại ở tầng thứ tám, khi trùng kích vào tầng thứ chín khiến cho kinh mạch toàn thân bạo liệt mà chết. Chỉ là... Đã quá chậm...

Đã đến bây giờ rồi thì có hối hận cũng vô dụng! Nếu đã quyết định đi một nước cờ hiểm thì sẽ gánh chịu hậu quả.

Bây giờ có hối hận cũng không làm được gì! Âm thầm cầu may mắn mới là đạo lý.

Lăng Thiên mạnh mẽ chịu đựng sự đau đớn trong cơ thể, trong nháy mắt này Lăng Thiên hiểu được cảm giác kinh khủng khi kinh mạch toàn thân gãy vỡ. Da thịt cả người phồng lên, mơ hồ có thể thấy mạch máu muốn bị nứt ra. Quanh thân thể xuất hiện những giọt máu rất nhỏ mà khí kinh trong đan điền vẫn còn một bộ phận nhỏ đang điên cuồng tán vào kinh mạch khắp nơi.

Lăng Thiên vẫn ngồi ở cửa chăm chú nhìn Lăng Thiên luyện công, khóe miệng luôn lộ ra một nụ cười ngọt ngào. Nhìn bộ dáng chuyên chú luyện công của nam nhân mình yêu thương khiến cho trong lòng Lăng Thần cảm giác được sự bình yên và hạnh phúc...

Đột nhiên Lăng Thần sợ hãi mở to mắt. Nàng nhìn thấy cơ mặt Lăng Thiên co quắp cho thống khổ, ngay sau đó làn da bên ngoài chậm rãi phồng lên, từng giọt từng giọt máu nhỏ xuất hiện...

Lăng Thần hàng năm đều được Lăng Thiên tận tâm chỉ giáo nên nàng đối với Kinh Long Thần Công Lăng Thiên tu luyện hiểu rất rõ. Biết được tình huống này khi đột phá đại quan tầng thứ chín mới phát sinh kinh mạch gãy vỡ. Trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Đột nhiên nàng nhớ lại lời dặn của Lăng Thiên lúc trước: Nóng lạnh hồ kích, âm dương hồ phụ. ‘Thần Nhi, khi huynh trùng quan sợ rằng không thể thiếu muối được’. Đã nhớ lại nên nàng không hề chần chừ, thân thể nhanh như tia chớp vọt đến trước mặt Lăng Thiên, một cánh tay ngọc áp vào trước ngực Lăng Thiên khẽ dùng sức liền đưa nội lực lạnh lẽo tinh thuần trong cơ thể truyền ra ngoài.

Trong lòng Lăng Thiên âm thầm kêu khổ, vốn nội lực trong cơ thể không nhiều lắm mà nha đầu kia không chịu đến sớm. Hết lần này đến lần khác lại chọn thời điểm này. Lúc này có thể nói là tự làm tự chịu! Khí kinh toàn thân đều dùng để áp chế chân khí cuồng bạo trong kinh mạch nên nói không được, cho dù khe động môi thôi cũng là một chuyện rất khó khăn.

Nội lực Lăng Thần vừa tiến vào trong cơ thể Lăng Thiên liền phân thành vô số luồng đi theo nội lực trong đan điền của Lăng Thiên mà tản ra khắp các kinh mạch.

Kinh mạch của Lăng Thiên đã thừa nhận đến cực điểm, da thịt trên người có mấy chỗ bị nứt, những tia máu nhỏ như sợi chỉ phun ra. Kinh mạch toàn thân đã đến bên bờ bị nghiền nát.

Gương mặt Lăng Thần đầm lệ, điên cuồng đưa nội lực toàn thân chuyển vào trong cơ thể Lăng Thiên.

Bỗng nhiên chân khí cuồng bạo trong cơ thể Lăng Thiên dường như đã phát hiện chân khí Huyền Băng Thần Công lạnh như băng của Lăng Thần đột nhiên hóa thành những cơn sóng lớn điên cuồng quay ngược trở lại.

Hành động này giống như là mỡ trong nồi đang sôi sùng sục đột nhiên bị cho vào nước lạnh, lạnh nóng tương kích tất nhiên đầu tiên sẽ đem nước bốc hơi hết rồi cái nồi này mới trở lại hình dạng vốn có của nó. Nếu như nói chân khí trong cơ thể Lăng Thiên bây giờ giống như cái nồi ấy thì nội lực của Lăng Thần chính là nước lạnh được rót vào rất đúng dịp.

Hai phương hướng tiếp xúc khiến cho Lăng Thần không thể thừa nhận được một kích hung hăng do công lực Lăng Thiên ngưng tụ lại liền ‘hự’ một tiếng, thân thể mềm mại bị đánh bay lên không trung. Ở giữa không trung nàng hé đôi môi anh đào phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đụng lên tường rồi lại rơi xuống đất.

Cố gượng một tia thần trí thanh tỉnh cuối cùng ngẩn đầu nhìn Lăng Thiên liền thấy gương mặt Lăng Thiên mặc dù vẫn còn đỏ nhưng không có tình trạng da thịt nứt vỡ như vừa rồi nên không khỏi thả lỏng tinh thần rồi hôn mê.

Lăng Thiên cảm giác được một khắc nội lực chảy ngược trở về kia liền xuất hiện một khoảng không ngăn ngui. Mặc dù biết Lăng Thần bị thương không nhẹ nhưng lúc này Lăng Thiên không thể dừng lại được. Một khi nội lực chảy ngược trở về thì bản thân mình cũng yếu đuối không còn chút sức lực nào nên đành phải cố gắng kìm nén sự quan tâm đối với Lăng Thần.

Bởi vì trước tiên phải cứu được hần mới có thể cứu được người yêu. Tình yêu là ý chí thường khiến cho người ta bộc phát một lực lượng khiến người ta khó tin tưởng, sản sinh kỳ tích. Con người bị tình cảm chi phối cũng vì tình cảm mà sinh tồn. Lời này không hề sai chút nào.

Lăng Thiên biết được bản thân mình đã có cơ hội xoay chuyển cục diện, có cơ duyên xảo hợp này đều do Lăng Thần dùng mạng mà đổi thành, cũng chính là cơ hội cuối cùng. Nếu không tận dụng tốt sẽ phải ngồi đợi chết. Chẳng những mình chết mà ngay cả Lăng Thần cũng không thể cứu được.

Tâm linh Lăng Thiên chợt lóe liền hiểu được vài điều. Dưới nguy cơ này đột nhiên hần hiểu rõ tính tình chân thật của một người: Trước mắt giá trị to lớn nếu làm việc lỗ mãng sẽ làm sai chuyện. Chỉ có tỉnh táo. Đương nhiên hơn phân nửa điều này đều dựa vào sự thông minh tuyệt đỉnh của hần mới có thể tìm được đường sống trong chỗ chết.

Ngay vào lúc này đột nhiên Lăng Thiên hiểu rõ tác dụng của hai độc môn võ công của Lăng Gia kiếp trước. Đã có Kinh Long Thần Công đủ để vô địch thiên hạ tại sao lại còn có một môn Hàn Băng Thần Công chuyên dùng cho nữ tử tu luyện? Hơn nữa tổ huấn rằng những nữ tử của Lăng Gia đều phải tu luyện? Thì ra là thế...

Lăng Thiên vận chuyển một điểm chân khí còn sót lại tại huyết ‘Khí hải’. Đây cũng là chân khí duy nhất còn lại hẳn có thể vận dụng. Mạnh mẽ không chế sự khó chịu trong lòng đưa chân khí đảo lưu, thúc dục chân khí bị tán đi hội tụ lại. Đến lúc này sinh cơ mới hồi phục lại, chân khí trong cơ thể khôi phục lại lần nữa, linh thai cũng khôi phục lại thanh minh. Niềm vui sướng lúc này khó có thể dùng từ để hình dung được.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu thôi, Lăng Thiên dựa vào sự không chế nội lực đã khôi phục lại mạnh mẽ nghịch chuyển nội lực khắp thân thể đưa về đan điền. Không biết qua bao lâu sau, nội lực phân tán khắp kinh mạch toàn thân rốt cục cũng hình thành một dòng suối trong đan điền. Lăng Thiên vui mừng lẫn sợ hãi khi phát hiện trải qua một phen xung kích này kinh mạch trong thân thể rộng lớn hơn nhiều. Nếu như nói kinh mạch trước kia chỉ là một con suối thì bây giờ chính là dòng sông Trường Giang thật lớn.

Cẩn thận không chế nội lực xoay tròn đến một trình độ nhất định, đan điền cũng đã đạt đến cực hạn thì đột nhiên Lăng Thiên buông lỏng sự không chế làm cho nội lực toàn thân như một cuồng long chấn kinh cuộn cuộn bay ngược lên. Dường như không có cố sức chút nào đã khiến cho Kinh Long Thần Công tăng thứ tám trùng kích qua. Nội lực không giảm chút nào mà còn tiếp tục tăng mạnh. Chỉ trong chớp lát đã vận chuyển một vòng khắp các kinh mạch toàn thân. Khi đến huyết bị đóng thì chân khí đột nhiên quay trở lại.

Thì ra là ở chỗ này! Trong lòng Lăng Thiên thầm nghĩ, nội lực không giữ lại chút nào, giống như là một cơn hồng thủy thật lớn kéo đến phối hợp với nội lực vừa quay về trùng kích vào liên tục.

Lăng Thiên rốt cục cũng hiểu rõ tác dụng chân khí nghịch lưu vào các kinh mạch lúc trước. Nếu không mở rộng kinh mạch thì sợ rằng bây giờ trùng kích vào tăng thứ chín những kinh mạch trước kia căn bản không thể dung nạp được chân khí khổng lồ như vậy, không thể ngừng lại chút nào.

Một lần, hai lần... Mười chín lần... Lăng Thiên thúc dục nội lực trùng kích liên tục. Mỗi một lần đều làm cho Lăng Thiên đau đớn run rẩy cả người. Đến cuối cùng thần kinh của Lăng Thiên gần như bị tê dại, hẳn chỉ biết phải trùng kích liên tục mà thôi, trong đầu không còn bất kỳ một ý thức nào khác...

Rốt cục... Lăng Thiên cảm thấy trong đầu mình vang lên một tiếng nổ rung trời, chân khí khổng lồ xông lên phía trước như một tiểu hải tử tinh nghịch từ xa trở về nhà đang đầu đá loạn xạ trong thân thể Lăng Thiên. Hẳn không cảm giác chút khó chịu mà cả mà ngược lại cảm thấy ấm áp và hưng phấn vô cùng.

Điều khiển chân khí vận hành một chu thiên trong kinh mạch, Lăng Thiên bất ngờ phát hiện tốc độ vận hành chân khí nhanh hơn rất nhiều. Gần như chỉ trong chớp mắt Lăng Thiên đã hoàn thành ba mươi sáu chu thiên.

Chậm rãi mở hai mắt, nhất thời như hai đạo lãnh điện bắn ra ngoài. Tức thì trước mắt Lăng Thiên hiện ra một thế giới năm màu. Mặc dù đang trong bóng tối nhưng Lăng Thiên có thể nhìn rõ mỗi một vị trí trong phòng, thậm chí nhìn thấy hạt bụi đang bay trong không khí. Lăng Thiên càng kinh ngạc những màu sắc mà bản thân hẳn phát hiện. Cả thiên địa tràn ngập sinh cơ, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ liền thấy bụi trúc dập dờn trước gió, hẳn còn nhìn thấy rất rõ những sợi gân nhỏ nhỏ trên lá trúc. Nghiêng tai lắng nghe hẳn phảng phất như đang nghe được con giun đang trở mình dưới đất.

Tất cả những điều này làm cho Lăng Thiên có cảm giác mới lạ từ khi hẳn xuất hiện trên thế giới này. Với sự trầm ổn của một người trải qua hai kiếp vẫn còn phải giật mình một hồi lâu.

Đây là tiên thiên cảnh giới chính thức sao? Tiên thiên cảm giác?

Đột nhiên hẳn nhớ lại Lăng Thần vì mình mà bị thương liên vệt vàng chuyển ánh mắt tìm kiếm, hẳn chỉ thấy Lăng Thần sớm đã tỉnh rồi. Nên biết Lăng Thần được chân truyền của Lăng Thiên, công lực bản thân còn mạnh hơn cả Lăng Kiếm, võ công có quan hệ với Lăng Thiên nên vừa rồi bị trùng kích mặc dù có chút ngoài ý muốn khiến cho Lăng Thần nội thương không nhẹ nhưng không nguy hiểm đến tánh mạng. Thật ra tiểu nha đầu này vì lo lắng cho Lăng Thiên quá mà hôn mê đi.

Thấy thân thể động lòng người miễn cưỡng đứng lên dựa lưng vào vách tường, đôi mắt nhắm lệ đang nhìn Lăng Thiên, khóe miệng lộ ra một nụ cười mừng như điên khiến cho lòng Lăng Thiên nóng lên vệt vàng đi đến ôm nàng vào trong lòng, một lúc lâu sau mới nói: “Thân Nhi của ta... Nha đầu ngốc...”

Vừa rồi trải qua một phen sợ hãi vô cùng khiến cho Lăng Thần không thể kiềm chế được nữa lệ rơi như sông. Lúc này đang ở trong lồng ngực ấm áp mới cảm giác được người trong lòng mình không có rời xa bản thân nên mới khóc vì vui. Nghĩ đến sự tuyệt vọng của mình vừa rồi nên khóc càng lúc càng lớn. Đến hiện tại nghĩ lại mà nàng còn cảm thấy sợ hãi.

179. Chương 8: Nhu Tình Sở Chúc.

Lăng Thiên thở dài một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Lăng Thần, yêu thương hôn nàng một chút mới đặt tay lên ‘oản mạch’ ở cổ tay nàng thử kiểm tra một lần Lăng Thiên mới biết nội thương trong cơ thể Lăng Thần không hề nhẹ chút nào.

Cứ yêu mến ôm người ngọc vào trong lòng, hai bàn tay Lăng Thiên đặt lên người Lăng Thần tản ra nội lực ấm áp nhu hòa chữa trị từng chút từng chút kinh mạch bị tổn thương của nàng, cẩn thận điều trị nội thương. Dưới uy lực của Kinh Long Thần Công tầng thứ chín lại có công lực bản thân Lăng Thần không hề kém hơn phối hợp nên nội thương của Lăng Thần khỏi rất nhanh. Thậm chí trong quá trình chữa thương Lăng Thiên thậm chí còn chứng kiến hoặc có thể nói là cảm thấy dị trạng mỗi một nơi trong cơ thể Lăng Thần khiến hắn mừng rỡ. Sau khi nội thương của Lăng Thần được chữa hết thì tay của Lăng Thiên vẫn đặt tại chỗ cũ mà không dời đi. Hắn liên tục mở rộng kinh mạch trong cơ thể Lăng Thần một cách ôn nhu và mang theo nội lực của nàng chậm rãi vận hành.

Không biết trải qua bao lâu Lăng Thiên mới ngưng vận công. Mà Hàn Băng Thần Công của Lăng Thần được Lăng Thiên không tiếc tổn hao chân nguyên trợ giúp đã đạt đến tầng thứ sáu đỉnh. Chỉ thiếu một chút cơ duyên là có thể đột phá! Lăng Thiên rốt cục cũng yên lòng.

Tâm thần buông lỏng nên hắn đã phát hiện Lăng Thần đang ở trong lòng có chút không đúng. Làn da Lăng Thần nóng đến dọa người. Gương mặt tuyệt mỹ ửng hồng bất thường, đôi mắt phượng híp lại, hô hấp có chút nặng nề, đôi tay ngọc gát gao ôm chặt Lăng Thiên.

Lăng Thiên nào biết được khi hắn đưa tay xoa bên ngoài đan điền giúp Lăng Thần chữa thương khiến cho Lăng Thần hiểu nhầm ý của Lăng Thiên. Đến sau đó mặc dù hiểu rõ Lăng Thiên muốn chữa thương cho mình nhưng xuân tình thiếu nữ bị Lăng Thiên trêu chọc không thể áp chế được.

@Vị trí của đan điền chính là vùng bụng dưới rốn.

Hơn nữa hôm nay Lăng Thiên luyện công rất nguy hiểm, bộ dáng kinh khủng khi này làm cho Lăng Thần sợ hãi vô cùng. Nghĩ đến thời khắc Lăng Thiên nguy cấp, cả người như tắm máu làm cho Lăng Thần cảm giác tuyệt vọng khi nam nhân mình yêu thương nhất sắp phải rời xa. Loại cảm xúc tuyệt vọng này khiến cho Lăng Thần vứt bỏ sự rụt rè của thiếu nữ. Chuyện hạnh phúc nhất của một phụ nữ đương nhiên đưa thân thể bằng thanh ngọc khiết của bản thân cho người nam tử mà mình yêu mến. Lúc này trong lòng Lăng Thần đột nhiên xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Còn có... Lăng Thần đối với vị thiếu gia của mình làm cho đỡ khóc đỡ cười. Những thiếu gia cùng lứa với hắn ở trong các thế gia khác dừng nói đến việc phá đồng thân xử nam, sợ rằng thê thiếp cũng thành đàn rồi nhưng Lăng Thiên mang danh tiếng đệ nhất hoàn khổ tại Thừa Thiên, cả ngày ở tại thanh lâu nhưng nói đến chuyện nam nữ so với đại cô nương còn muốn xấu hổ hơn, so với Liễu Hạ Huệ... Không biết đã bao nhiêu lần Lăng Thần dậm nát chân, cắn răng tức giận. Trong lòng thầm mắng ngàn vạn lần công tử ngốc nghếch. Ngốc cực kỳ.

Trong lòng Lăng Thiên vừa động liền biết rõ tại sao Lăng Thần lại như thế nên hắn cảm thấy có chút khó xử. Việc này phải làm như thế nào đây? Tất nhiên Lăng Thiên không ngại ‘ây ấy’ với Lăng Thần. Ở trong lòng hắn Lăng Thần sớm đã trở thành phụ nữ của chính mình, là thê tử mà bản thân mình yêu thương nhất. Chỉ là cần phải thông qua một hình thức mà thôi. Dù sao trái tim hai người tương ấn, linh hồn khế hợp rồi nhưng bây giờ Lăng Thiên lo lắng thần trí của Lăng Thần hiện tại có thanh tỉnh hay không? Nếu dưới tình huống thần trí Lăng Thần không thanh tỉnh lại đi đoạt mất tấm thân xử nữ của nàng thì đối với cả hai mà nói đây chính là một chuyện rất tiếc nuối.

Nhưng một thiếu nữ tuyệt trần, quốc sắc thiên hương đang ở trong lòng mình lại còn đang động tình cực điểm khiến cho một nam nhân như Lăng Thiên không thể khống chế phản ứng mãnh liệt của bản thân.

Đột nhiên vào lúc này Lăng Thần đang ở trong lòng mở mắt. Ánh mắt biểu hiện thâm tình vô cùng vô tận nhìn Lăng Thiên nói nhỏ: “Thiếu gia! Yêu ta đi! Thân thể của Thần Nhi sớm đã thuộc về thiếu gia rồi!”

Lăng Thiên liếm liếm môi, âm thanh khàn khàn: “Thần Nhi. Muội sẽ không hối hận chứ?”

Lăng Thần lắc đầu kiên quyết: “Cho dù sau này Thần Nhi bị thiếu gia vứt bỏ một cách vô tình Thần Nhi cũng không hối hận. Sơn vô lăng, thiên địa hợp, đông lôi chấn, hạ vũ tuyết, bất cảm dữ quân tuyệt!”

Lăng Thiên đang muốn nói thì đột nhiên cánh tay ngọc ngà của Lăng Thần ôm cổ hắn, đôi môi đỏ mọng ôn nhu hôn lên môi của Lăng Thiên.

Trong đầu Lăng Thiên ‘âm’ một tiếng. Hai thế giới đều là đồng nam, định lực hắn luôn kiêu ngạo xưa kia biến mất vô ảnh vô tung. Cánh tay ôm chặt thân thể mềm mại của Lăng Thần hôn nàng thật sâu.

Không biết khi nào cũng không biết là ai chủ động, quần áo trên người cả hai đều ít dần. Rốt cục Lăng Thiên bỗng cơ thể mềm mại ấy đi vào chiếc giường trong phòng.

Đôi mắt phượng của Lăng Thần đóng chặt mặc cho thân thể tuyệt mỹ mà thánh khiết hoàn toàn lộ ra trước mặt người yêu của nàng. Đôi mi thật dài nhẹ nhàng rung động, gương mặt ửng hồng như mộng như ảo, xinh đẹp động lòng người. Nàng cảm thấy đôi môi ngu ngốc kia đang hôn lên mặt lên mũi rồi môi mình sau đó chậm rãi đi...đi...xuống...

Cằm địa thiếu nữ của mình mười bảy năm qua không một người nào nhìn thấy vậy mà hiện tại mỗi một vị trí đều có một bàn tay to lớn nóng bỏng đang vuốt ve thật ôn nhu. Đột nhiên cả người Lăng Thần khê cứng lại. Nàng cảm giác rõ ràng hai ngọn núi trước ngực mình lọt vào đôi bàn tay của địch, ấy vậy mà địch nhân còn không thương tiếc chơi đùa khiến nàng còn cảm nhận được địa phương nàng luôn kiêu ngạo đang ở trong lòng bàn tay người ta biến hình liên tục làm nàng hừ một tiếng yêu kiều.

Rốt cục... Một...thân thể ấm áp nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng, đôi tay của kẻ đáng ghét kia đang di chuyển dần xuống dưới. Lăng Thần cảm giác được từng luồng không khí nóng bỏng theo hô hấp của thân thể cường tráng trong lòng nàng không ngừng thổi lên ngực mình khiến cho nàng cảm thấy hơi...ngứa ngứa. Gắt gao nhắm mắt lại nhưng Lăng Thần vươn bàn tay ngọc ngà của mình đặt lên trên lưng người yêu.

Người nằm trong lòng mình dường như đã...phấn khích. Cúi đầu ngậm một hạt anh đào màu phấn hồng của mình nhẹ nhàng...mút...

Một tiếng rên nhẹ đầy...yêu kiều của Lăng Thần hoàn toàn châm ngòi cho dục hỏa trong lòng Lăng Thiên.

##@\$# Xuân triều dào dạt...

Sáng sớm, một vài con chim dưới ánh nắng vàng rực rỡ đang đậu trên cành trúc trước cửa sổ hót líu lo...

Lăng Thiên từ trong giấc ngủ dần dần tỉnh lại. Một trận điên cuồng tối qua trong nháy mắt xuất hiện một lần trong đầu khiến khóe miệng hắn không nhịn được lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Lăng Thần đang nằm ngủ bên cạnh hắn. Hai...bàn tay trắng như tuyết lộ ra ngoài chiếc chăn bông. Mơ hồ còn có thể nhìn thấy một nửa...bộ ngực trắng mà mềm mại vô cùng kia. Một bàn chân nhỏ bé nghịch ngợm lộ ra ngoài chăn, trên gương mặt hồng nhô nhắn xinh đẹp vẫn mang theo niềm vui và dư âm của đêm qua. Đột nhiên đôi mày khẽ nhíu lại như vẫn còn cảm giác được sự đau đớn đầy hạnh phúc tối qua, khóe miệng vênh lên một chút toát ra nụ cười thỏa mãn cả thể xác và tinh thần.

Hoa hải đường ngủ xuân! Lăng Thiên nhìn đến ngây dại, khóe miệng lộ ra một nụ cười sùng sịnh. Tiểu nha đầu...

Dường như cảm giác được ánh mắt chăm chú của Lăng Thiên, Lăng Thần hừ nhẹ một tiếng chậm rãi mở mắt ra. Lọt vào tầm mắt chính là khuôn mặt tuần tú mà thâm tình của Lăng Thiên khiến nàng có chút giật mình như rất kinh ngạc tại sao Lăng Thiên lại ở trong phòng mình? Đột nhiên những chuyện tối qua xuất hiện trong đầu làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng. ‘Ưm’ một tiếng kéo chăn lên trốn vào trong. Ngay cả bàn chân nhỏ lộ ra ngoài cũng bị kéo vào trong.

Lăng Thiên cười lớn, cố ý trêu đùa nàng: “Nương tử. Hầu hạ cho phu quân mặc quần áo đi nào! Sao lại nằm xuống nữa vậy?”

Thân thể Lăng Thần giấu trong chăn giấy dựa nhẹ vài cái kèm theo một tiếng ‘ưm’ nho nhỏ. Lăng Thiên cười gian đột nhiên xốc chăn lên chui vào khiến cho Lăng Thần hừ một tiếng không thuận theo nhưng sau đó không còn một tiếng động nào như đã bị người nào chặn miệng lại nhưng không biết người ấy dùng cái gì...để bịt miệng nàng!

Một lúc lâu một lúc lâu...

Lăng Thiên không còn là một đồng nam nữa rồi cực cũng mặc xong quần áo, đôi mắt nhìn Lăng Thần đang nằm trên giường. Lăng Thần hiện tại với một mái tóc tán loạn đặt trên chiếc gối trắng tinh, cả người vô lực. Ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích được.

Ánh mắt lưu chuyển, gò má đỏ ửng thở gấp. Vừa mới trở thành phụ nữ nên nàng càng xinh đẹp vô cùng. Ngay lúc này Lăng Thiên dường như không nhận được muốn nhào đến...

Rất cực hần cũng lấy định lực mạnh mẽ của bản thân niệm A Di Đà Phật, gian nan mặc quần áo vào. Từ kiếp trước đến kiếp này thì đây chính là lần đầu tiên Lăng Thiên cảm giác mặc quần áo lại là một chuyện thống khổ như thế.

Đi ra cửa phòng duỗi lưng, khoe miệng Lăng Thiên lộ ra một nụ cười mãn nguyện. Đi đến ngồi trên chiếc ghế dưới gốc cây nho như mọi lần, cơn mưa rào đầu mùa, gió nhẹ vào sáng sớm khiến cho tinh thần thật thoải mái. Lá nho xanh mượt bề dày giòn, từng chuỗi từng chuỗi hoa màu vàng chập chờn đón gió như đang báo hiệu mùa thu. Một vài nụ hoa vài chỗ đã kết trái, lộ ra những trái nho màu xanh nhỏ như hạt đậu. Lăng Thiên vừa nhìn qua nhất thời cảm giác được nước bọt vừa mới tiết ra có chút gì gọi là ‘vọng mai chỉ khát’.

@Vọng mai chỉ khát: từ tích quân lính trên đường hành quân rất khát. Thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn.

Nhắm mắt lại, Lăng Thiên nhớ lại tư vị ôn nhu đêm qua không nhận được lộ ra một nụ cười vui vẻ, tự giễu: “Hai thế giới cũng là một xứ nam bốn mươi tuổi chứ bộ! Bỏ xuống cái mũ xứ nam này thật không dễ dàng gì nha.”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi truyền đến, Lăng Thiên không cần mở mắt cũng nghe ra chủ nhân tiếng bước chân này là một người thanh nhả quá hóa thành kiêu căng. Trong lòng cười một tiếng, chắc là một vị mê nhạc muốn điên kia đến tìm Lăng Thần.

Đột nhiên Lăng Thiên ngẩn cả người. Trong lòng thầm nghĩ thính lực của mình sao lại linh mãnh như vậy? Tiếng bước chân vừa rồi rõ ràng còn ở hơn ba mươi trượng ngoài kia mà lại nghe rõ ràng như vậy? Hơn nữa từ trong tiếng bước chân có thể đoán được tính cách, tâm tình... Điều này thật không thể tưởng tượng nổi mà! Chẳng lẽ đây là uy lực của Kinh Long Thần Công tầng thứ chín kia sao? Hoặc là nói cảnh giới tiên thiên chính thức của võ giả.

Tiếp theo truyền đến một tiếng ho khan nhẹ nhàng và thân ảnh xinh xắn xuất hiện trước cửa tiểu viện. Là Tiêu Nhạn Tuyết.

180. Chương 9: Dư Khanh Danh Phận.

Tiêu Nhạn Tuyết quả thật là một người mê âm nhạc, từ ngày ‘phát hiện’ ra vị nhạc lý đại gia Lăng Thần nên chỉ cần Lăng Thiên rời khỏi thì tiểu nha đầu này lập tức đi đến cửa lãnh giáo. Nên biết Lăng Thần là do Lăng Thần chân truyền, không chỉ có võ nghệ mà cả nhạc lý, thư pháp, họa kỹ không gì không biết, không gì không giỏi. Tuy tiện lộ ra một khúc nhạc ‘độc gia’ của Lăng Thiên cũng đủ để ngạo thị đương đại nên Tiêu Nhạn Tuyết bội phục vô cùng. Mấy ngày nay gọi tỷ tỷ muội muội rất thân thiết. Lăng Thần lớn hơn Tiêu Nhạn Tuyết hai tuổi nên Tiêu Nhạn Tuyết gọi Lăng Thần là tỷ tỷ.

Cũng khó trách Tiêu Nhạn Tuyết cau mày. Thứ nhất, bình thường lúc này Lăng Thiên sớm đã rời khỏi rồi, khi trở về đều rất hăng hái. Còn nữa, hình tượng hiện tại của Lăng Thiên lọt vào trong mắt nàng rất khó nhìn. Tà tà dựa vào ghế trúc, vênh cao chân ngoe nguẩy động. Thật không biết Lăng Thần tỷ tỷ như một thần tiên hóa thành sao có thể chịu đựng được một tên đẳng đồ tử như vậy chứ?

Lăng Thiên ồ một tiếng, bỏ chân xuống chạm như rùa, đôi mắt phát sáng nhìn Tiêu Nhạn Tuyết: “Nha đầu Lăng Thần hả? Nàng còn chưa có rời giường đâu. Nha đầu đó rất lười. Các người kết bái tỷ muội à? Sao ta lại không biết gì thế?” Ngữ khí trào phúng vô cần, đối với vị siêu cấp mỹ nữ Tiêu Nhạn Tuyết đến chơi không có chút hoan nghênh nào mà mơ hồ có một chút phiền toái.

Điều này cũng khó trách Lăng Thiên, một tên vừa mới cưới mỹ nữ ở hai thế giới, hiện tại cũng được gọi là ‘tiểu lão gia’. Lăng Thiên kiếp này cũng chỉ mới mười sáu tuổi thôi, đang ở quang cảnh hăng hái vô cùng lại bị người ta đến tìm vợ mình mà cho người mặt mũi mới là quỷ đó.

Trong lòng Tiêu Nhạn Tuyết hừ một tiếng, thầm nghĩ tên bại gia tử người mới lười. Lăng Thần tỷ tỷ sao lười được, khinh thường nói: “Như vậy mời Lăng công tử cho ta biết Thần cô nương đang ở phòng nào?”

Lăng Thiên tiện tay chỉ về phòng mình, khoe miệng lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

Tiêu Nhạn Tuyết hừ một tiếng, cố gắng nhú mũi lộ ra một nụ cười cất bước đi qua trước người Lăng Thiên, ngay cả khoe mắt cũng không thèm liếc hán một cái.

Lăng Thiên nhắm mắt lại nhưng lỗ tai vẫn luôn theo tiếng bước chân của Tiêu Nhạn Tuyết. Hắn nghe thấy Tiêu Nhạn Tuyết đi đến trước cửa phòng gỗ cửa nhẹ nhàng, từ bên trong truyền đến tiếng rên rỉ nhỏ của Lăng Thần. Tiêu Nhạn Tuyết do dự một hồi, thầm nghĩ cả hai đều là nữ tử cũng không phải không có ý tứ, hơn nữa nghe được tiếng rên rỉ của Lăng Thần dường như thân thể không khỏe nên trong lòng có chút lo lắng liền đẩy cửa đi vào.

“A...”

“A...”

Hai tiếng kinh hô gần như vang lên một lúc, động tác của Tiêu Nhạn Tuyết nhanh vô cùng. ‘Bịch’ một tiếng đóng cánh cửa lại lui ra ngoài, sắc mặt đỏ như gà đá, ngực phập phồng. Đôi mắt lộ ra thần sắc xấu hổ và tức giận đan xen vào nhau hung hăng nhìn Lăng Thiên. Cúi đầu mắng: “Hèn hạ! Vô sỉ.” Suy nghĩ một chút liền mắng thêm: “Lưu manh! Vô lại! Đáng chết!”

Mắng xong liền che gương mặt nhỏ như muốn bốc cháy chỉ lưu lại một làn gió thơm vội vàng trốn ra khỏi tiểu viện.

Vừa mới đi vào liền nhìn thấy Lăng Thần đang xấu hổ đứng lên mặc quần áo. Trên thân thể bên dưới của nàng còn lưu lại một vết trắng trắng. Hơn nữa trong phòng còn có một mùi vị đặc biệt. Tiêu Nhạn Tuyết mặc dù chính là một mỹ nữ hàng thật nhưng ở trong một gia tộc lớn như Tiêu Gia nên chuyện này cũng hiểu rõ đôi chút, không cảm thấy mới mẻ gì. Liếc mắt một cái liền nhìn ra trong phòng này đêm qua xảy ra chuyện gì nhưng cuối cùng nàng vẫn là một khuê nữ nên không khỏi vừa xấu hổ vừa thẹn thùng trốn đi ra ngoài.

Hung hăng mắng kẻ đang đứng cười tà kia vài câu rồi chạy ra ngoài nhanh như tia chớp. Cho đến khi về phòng mình tim vẫn còn nhảy loạn không thôi. Không nhịn được cắn răng oán giận mắng vài tiếng ‘Lưu manh’. Trong lòng vì Lăng Thần, một phụ nữ như thiên tiên tiếc hận vô cùng: ‘Một tuyệt đại giai nhân đa tài, trí tuệ và rất xinh đẹp. Cho dù là mình cũng không thể so sánh với nàng nhưng sao lại rơi vào trong tay tên hoàn khổ kia!’

Nghĩ như vậy liền thở dài một tiếng, chậm rãi bưng chén trà trước mặt lên muốn uống đột nhiên ngừng ra. Dường như nghĩ đến một điều gì đó không đúng nên buông chén trà xuống trở lại.

Cẩn thận suy nghĩ lại Tiêu Nhạn Tuyết mới biết được mình cảm thấy chỗ nào không đúng. Trước tối hôm qua thì Lăng Thần vẫn còn là một khuê nữ như mình! Hơn nữa bộ dáng suy yếu của Lăng Thần vừa rồi chính là biểu hiện vừa mới bị mất đi đồng trinh. Nghĩ như vậy nên Tiêu Nhạn Tuyết ‘A’ một tiếng.

Chẳng lẽ một nữ tử tuyệt đẹp vậy ở chung với Lăng Thiên mười năm mà đến hôm nay mới bị mất đi tám thân nữ tử? Điều này nói gì? Cho dù trước kia tuổi có nhỏ nhưng cũng không phải đến bảy giờ chứ?

Tiêu Nhạn Tuyết hoàn toàn tin tưởng với dung mạo tuyệt thế của Lăng Thần nếu như thay đổi một chủ nhân khác không có khả năng nhịn nhiều năm như vậy mới ‘ăn’ nàng. Nếu như nói Lăng Thiên còn nhỏ nên không ‘ăn’? Đáp án đương nhiên là không rồi. Sợ rằng đổi lại bất kỳ một nam nhân nào ở chung phòng

với một tuyệt thế mỹ nữ như vậy mà nói thì mười hai mười ba tuổi đã... Cũng là một chuyện không xa lạ gì trong các gia tộc phú quý.

Trước sắc đẹp như vậy cho dù là mình cũng thêm muốn nhưng Lăng Thiên lại nhin hơn ba năm ư? Ba năm nhần nại? Đây là khái niệm gì? Đây là điều mà một tên hoàn khổ làm được sao? Chớ nói Lăng Thiên vang danh xấu xa bên ngoài, đối lại một thư sinh nghiêm trang cũng chưa chắc chịu được à.

Chẳng lẽ... Hắn thật sự ‘thâm tàng bất lộ’? Một ý nghĩ trước giờ chưa xuất hiện lộ ra trong đầu nàng.

Tiêu Nhận Tuyết nâng cằm lâm vào trầm tư. Đột nhiên nàng nhớ lại người bịt mặt bận đồ đen cứu mình trong đêm mưa kia, nhớ ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Rồi bỗng nhớ lại ánh mắt lạnh nhạt mang theo vài phần lo âu của Lăng Thiên chiều hôm qua đột nhiên giật mình: Không phải là hắn chứ? Tiêu Nhận Tuyết lắc đầu lẩm bẩm nói: “Như thế nào có thể? Sao lại là hắn được? Rõ ràng hắn không biết một chút võ công nào mà!” Nhưng hai bóng người ở trong lòng nàng ngày càng rõ ràng. Trong lúc nhất thời Tiêu Nhận Tuyết tâm phiền ý loạn cực điểm.

Lăng Thiên nhìn bóng lưng Tiêu Nhận Tuyết rời đi khoe miệng lộ ra một nụ cười thâm trầm.

Đột nhiên một làn gió thơm ngát kéo đến, Lăng Thần với khoe mắt nhắm lệ, vẻ mặt đỏ bừng từ bên trong chạy vội ra. Khi đi lại có chút tù túng, hiển nhiên vẫn chưa bình thường được. Một trận mưa bàn tay nhỏ rơi trên người Lăng Thiên: “Huynh hư hỏng...hư hỏng... Huynh thật xấu xa. Để cho Tiêu gia tiểu muội tử nhìn thấy thì sau này muội sẽ như thế nào nhìn người ngoài chứ... Ô ô ô!”

Lăng Thiên cười lớn nắm bàn tay nhỏ bé đang đánh mình của Lăng Thần: “Để cho tiểu nha đầu kia thấy thì sao? Nàng không phải gọi muội là tỷ tỷ sao? Sao bây giờ lại thẹn thùng? Tối qua như thế nào...”

Lăng Thần vừa nghe vậy khiến cho gương mặt vốn hồng lại càng hồng hơn như muốn nhỏ máu. Dùng sức rút bàn tay nhỏ bé của mình ra tiếp tục đánh hắn, cắn chặt môi vừa xấu hổ vừa thẹn thùng muốn khóc thành tiếng.

Lăng Thiên cười lớn, đột nhiên ngữ khí nghiêm chỉnh trở lại: “Thần Nhi, muội thật không hiểu lý do ta làm như thế sao?”

Lăng Thần hừ một tiếng, chiếc eo nhỏ khẽ xoay một chút oán hận chà chà chân nhưng không cẩn thận động đến chỗ đau đêm qua làm nhú mày rên nhẹ một tiếng.

Lăng Thiên cười một tiếng: “Thần Nhi. Hôm nay muội đã là người của huynh rồi, công tử ta cũng phải cấp cho muội một công đạo à. Mặc dù muội chỉ là thiếp thân đại nha hoàn mà thôi nhưng nha hoàn thủy chung vẫn không phải là thị thiếp, danh phận có hạn. Tiêu Nhận Tuyết khi nhìn thấy việc này tất nhiên nàng sẽ nói cho nãi nãi với mẫu thân. Như vậy không bao lâu nữa mấy lão nhân gia người sẽ biết. Ha ha... Đến lúc đó chẳng phải giảm cho chúng ta thật nhiều công sức ư? Nói cái gì đi nữa thì huynh cũng phải cho muội một thân phận. Bất quá chẳng lẽ công tử ta phải đi tìm nãi nãi hoặc là mẫu thân nói ngày hôm qua con mới ‘ăn’ Lăng Thần à.”

Hắn còn chưa nói hết đã bị một bàn tay nhỏ bé ngăn chặn miệng lại. Trong mắt Lăng Thần hiện lên một vẻ mừng như điên: “Công tử. Không cần nói đâu, muội hiểu rõ ý công tử mà!”

Lăng Thiên chau mày, giả vờ giận dữ: “Còn gọi là công tử? Nên gọi là phu quân. Nếu không thay đổi thì cẩn thận phu quân ta thi hành gia pháp với muội giờ!”

Lăng Thần khẽ chau mày, gương mặt ửng đỏ muốn gọi nhưng cuối cùng không thể lên tiếng. Nàng tiến vào lòng hắn ỉ ôi: “Gia pháp gì? Muội không có sợ đâu!”

“Thật không sợ?” Khoe miệng Lăng Thiên hiện ra nụ cười kỳ quái hỏi lại đầy thâm ý.

“Không sợ!” Lăng Thần cắn môi, không cam lòng yếu thế giương mắt lên nhìn thẳng hắn.

“Tốt!” Lăng Thiên khen một tiếng, đột nhiên đứng thẳng người bỗng thân thể yếu đuối của Lăng Thần cười nói: “Sắc trời còn sớm, Thần Nhi trở về phòng cùng huynh đại chiến ba trăm hiệp nha.” Lăng Thần nghe vậy hoảng sợ, trận mưa móc đêm qua lại cộng với lần đầu tiên thất thân khổ sở lắm mới chống đỡ một đêm. Đến bây giờ cả người không có chút khí lực nào, bước đi vẫn gian nan như cũ thì sao có thể tiếp tục thừa nhận ân sủng nữa? Nàng cầu xin tha thứ liên tục.

181. Chương 10: Đến Cửa Mượn Người.

Lăng Thiên giương giương tai làm như không nghe gì: “Thần Nhi. Muội vừa nói gì vậy? Huynh không nghe thấy gì hết?”

Lăng Thần hờn dỗi không nói lại nhưng khi thấy Lăng Thiên muốn tiếp tục đi vào phòng liền muốn mở miệng nói hai chữ kia thì đột nhiên Lăng Thiên quay đầu lại nhìn thẳng Lăng Thần: “Thần Nhi. Có muốn nói gì thì nhìn huynh mà nói này, như vậy nghe mới rõ.”

Lăng Thần càng xấu hổ thêm, gương mặt muốn chôn sâu vào lòng ngực Lăng Thiên, sống chết không chịu ngẩng đầu lên nhìn. Thật lâu sau mới truyền ra hai chữ thật nhỏ: “Phu... Quân..”

Lăng Thiên cười to: “Rốt cuộc cũng nghe thấy được. Thần Nhi, may mắn võ công của huynh mới đột phá chứ không muốn nghe được tiếng phu quân này của muội thật khó. A... Nương tử tha mạng.” Thì ra Lăng Thần không cam lòng yếu thế, cánh tay đặt bên hông hấn hung hăng nhéo. Nghe được Lăng Thiên gọi mình bằng ‘Nương Tử’ khiến lòng nàng vừa vui mừng, vừa ngượng ngùng nhưng lại có chút chua xót. Nhiều năm chờ đợi rốt cục cũng có kết quả. Đột nhiên nàng cảm thấy trong lòng chua xót vô cùng, nằm ở trên ngực Lăng Thiên ô ô khóc nức nở.

Lăng Thiên vỗ nhẹ mái tóc dài của nàng thở dài: “Bạc mệnh liên khanh cam làm thiếp! Quả thật có chút bạc đãi Thần Nhi!” Lời này không phải là Lăng Thiên muốn đánh vỡ sự hạnh phúc của Lăng Thần. Nên biết với tài mạo, bản lĩnh của Lăng Thần, chỉ cần gia thế tốt hơn một chút là có thể trở thành chánh phu nhân của Lăng Thiên. Đây cũng không phải là vấn đề lớn, chỉ tiếc là thời đại này có chút cổ hủ. Thân phận của Lăng Thần có chút bi ai, hiện tại gả cho Lăng Thiên làm thiếp đó chính là con đường tốt nhất rồi.

Nghe thấy Lăng Thiên nói vậy Lăng Thần dần ngừng khóc, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô hạn: “Chỉ cần công tử thương tiếc Thần Nhi là đủ rồi. Thần Nhi chưa bao giờ có dũng khí cầu xin xa vời cả, chỉ cần công tử không đuổi Thần Nhi đi thì kiếp này Thần Nhi vĩnh viễn ở bên cạnh công tử, dù là nô tỳ Thần Nhi cũng không tiếc nuôi!”

Lăng Thiên vỗ nhẹ mái tóc dài của Lăng Thần mà thở dài một tiếng buồn bã.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Lăng Thiên khẽ cau mày: “Sao lại đến nữa?”

Quả nhiên là Tiêu Nhạn Tuyết quay lại, thái độ của nàng đối với Lăng Thiên có chút biến chuyển nhỏ, ánh mắt nhìn về Lăng Thiên mơ hồ có chút tìm tòi và nghiên cứu.

Lăng Thiên nhẹ nhàng đặt Lăng Thần xuống để cho nàng nằm trong lòng mình. Tối qua Lăng Thần vừa trở thành phụ nhân nên vẫn còn rất thẹn thùng, đem gương mặt giấu thật sâu trong lòng ngực Lăng Thiên.

Lăng Thiên cười cười nhìn Tiêu Nhạn Tuyết hỏi: “Mới sáng thôi mà Tiêu cô nương đã đến đây hai lần rồi, không biết có chuyện gì muốn chỉ giáo tại hạ đây?”

Tiêu Nhạn Tuyết cười thản nhiên nói: “Nhạn Tuyết mạo muội đến đây là muốn nhờ Lăng công tử cho phép Thần Nhi tỳ tỳ đến giúp Nhạn Tuyết một ít việc. Không biết ý Lăng công tử như thế nào?”

“Ồ!” Lăng Thiên nhíu mày nói: “Hỗ trợ? Gặp làm gì? Thân thể Thần Nhi của ta không khỏe, nếu việc quá mệt thì thôi đi!” Vừa nói vừa mang mang hai cái ghế trúc ra đặt dưới cây nho ý bảo Tiêu Nhạn Tuyết ngồi xuống rồi hấn rót một chén trà đặt trước người Tiêu Nhạn Tuyết. Nếu Tiêu Nhạn Tuyết đến mượn người thì Tiêu Gia đã có hành động rồi. Chỉ là thực lực của Lăng Thần ẩn giấu rất kín nên không biết muốn Thần Nhi hỗ trợ cái gì đây? Không bằng thừa dịp này kiếm một chút tin tức từ nha đầu này thử? Cũng để thử xem Tiêu nha đầu này ứng đối như thế nào?

Lăng Thần vốn muốn đứng lên làm những việc này nhưng bị Lăng Thiên đè xuống ghế trở lại nên gương mặt đỏ lên, đôi mắt đầy thâm tình nhìn Lăng Thiên tràn ngập hạnh phúc.

Tiêu Nhạn Tuyết trong lòng phát sinh sự thay đổi rất nhỏ, ánh mắt như hâm mộ nhìn về phía Lăng Thần như cố ý như vô tình. Nên biết Tiêu Nhạn Tuyết chính là người đứng đầu đồng trang lứa tại tiêu gia thì há có phải là người tầm thường? Nàng cùng Lăng Thần kết giao thì một nửa xuất phát từ lòng yêu mến tài nghệ của Lăng Thần, mặt khác còn có tâm tư thu phục Lăng Thần. Cho dù tài hoa hơn nữa cũng chỉ là nô bộc mà thôi, còn đi theo một tên chủ tử chẳng ra gì. Nếu Tiêu Nhạn Tuyết hứa hẹn có thể trả lại sự tự do

cho nàng chưa chắc không thể thu phục được. Đúng là có tâm tư như vậy nên nàng mới kết giao thân mật với Lăng Thần.

Nhưng trải qua sự biến đổi vừa rồi khiến cho kế hoạch của nàng bị thay đổi. Lăng Thần không còn là hoàng hoa khuê nữ nữa, hơn nữa là người của Lăng Thiên nên muốn thu phục nàng là điều vô vọng.

Tiêu Nhận Tuyết có chút tiếc hận thầm than một tiếng, một lát sau mới nói tiếp đề tài này: “Đầu tiên Nhận Tuyết đã được lão phu nhân đồng ý đợi khi các thế lực lớn tề tụ tại Thừa Thiên thì ở trong nhà đấu giá của Lăng Gia tại Thừa Thiên tiến hành đấu giá bảy vật kỳ trân hiếm có. Thứ hai Nhận Tuyết muốn trong thời gian ngắn này cùng với Thần tỷ tỷ luận bàn một chút về âm luật, sau lại mời Thần tỷ tỷ chỉ điểm đôi chút. Ba là...”

“Còn có ba nữa?” Lăng Thiên kinh ngạc há to miệng: “Tiêu Gia các người không có người sao? Bắt một lao động làm việc đến chết hả? Thần nhi của ta há có thể để cho các người làm như vậy?”

Thấy Tiêu Nhận Tuyết tròn mắt, Lăng Thiên giơ tay lên xua xua: “Tốt tốt. Mời ngài nói tiếp đi, ta rửa tai lắng nghe.”

Trong phút chốc này Tiêu Nhận Tuyết có xúc động muốn đánh tên trước mặt thành đầu heo. Lăng Thần tỷ tỷ sao lại cam nguyệt ủy khuất hầu hạ một tên hoàn khổ như vậy chứ? Tiêu Nhận Tuyết hừ lạnh một tiếng: “Thứ ba là nghe nói đệ nhất tài tử của Tây Môn Thế Gia cũng đi đến Thừa Thiên rồi!”

“Tây Môn Khánh?” Tiêu Nhận Tuyết vừa nói đến đây thì Lăng Thiên đã chặn đứt lời nàng rồi.

“Không sai, là Tây Môn Thanh!” Tiêu Nhận Tuyết lại không nghe thấy điều gì khác thường trong đó, ánh mắt kinh ngạc nhìn Lăng Thiên không biết sao hấn lại phản ứng mạnh như thế.

Lăng Thiên trừng mắt há to miệng, thật lâu không thể đóng lại. Thế giới này lại có Tây Môn Khánh? Lại còn là một đại tài tử? Không biết có Phan Kim Liên hay không?

“Tây Môn Thanh học rộng tài cao, thi từ ca phú cầm kỳ thi họa không gì không biết không gì không giỏi. Tây Môn Thế Gia cố ý tổ chức một ‘Nhã Văn Hội’ muốn cùng so sánh với thiên hạ tài tử. Hơn nữa với thanh danh của Tây Môn Thanh này và tính cách của hắn nhất định sẽ đến từng đại thế gia khiêu chiến. Tiểu muội bất tài, cầm kỳ thi họa có thể đánh một hai trận nhưng Tây Môn Khánh rất tinh thông âm luật. Theo sự hiểu biết của muội thì khắp Thừa Thiên này chỉ có Thần tỷ tỷ mới thắng hắn nên mới muốn mời...!”

Cuối cùng Lăng Thiên cũng hiểu người của Tây Môn Thế Gia này gọi là Tây Môn Thanh mà không phải là Tây Môn Khánh: “Ta để Lăng Thần cho các người mượn thế còn Lăng Gia chúng ta? Lăng Gia chúng ta cũng muốn tham gia vậy?”

Tiêu Nhận Tuyết ngẩn người nhưng liền che miệng cười, trong nụ cười lộ rõ sự khinh miệt. Mặc dù không nói gì nhưng ý tứ này rất rõ ràng: “Với một hoàn khổ như ngươi cũng muốn tham gia Nhã Văn Hội? Người xứng sao?”

Một luồng lửa giận đột nhiên bùng nổ trong lòng Lăng Thiên, ánh mắt nhìn gương mặt đang thần nhiên cười của Tiêu Nhận Tuyết đang mơ hồ lộ ra sự khinh thị khiến cho hắn có xúc động muốn đánh người.

Lại có người trong Lăng Gia ta dám nói vậy? Tiêu gia? Ha ha, quá kiêu ngạo rồi.

“Công tử không muốn cho mượn sao? Hay là lo lắng không có Thần cô nương thì Lăng Gia không có dũng khí tham gia Nhã Văn Hội?” Thái độ của Tiêu Nhận Tuyết bình tĩnh trở lại, từng bước ép tới gây sự. Loại khẩu khí này đừng nói là Lăng Thiên mà ngay cả Lăng Thần đang nằm trong lòng Lăng Thiên cũng không nhận được ngẩng đầu lên. Ánh mắt ẩn chứa lửa giận. Hừ, dám nói phụ quân ta như vậy? Tỷ muội? Ta khinh. Coi như là thân tỷ muội cũng không nề mặt như vậy.

“Để cho Lăng Thần đi giúp các người cũng được nhưng...” Lăng Thiên nói: “Mấy ngày này Lăng Thần không tiện hành động, sợ rằng qua mấy hôm nữa mới được!” Trong nháy mắt Lăng Thiên dưới kính nghiệm ở hai thế giới đã ép cơn giận trong lòng xuống thần nhiên trả lời.

Tiêu Nhận Tuyết cúi đầu thi lễ: “Vậy đa tạ công tử đồng ý.” Nhưng khi cúi đầu xuống ánh mắt thay đổi thật nhanh. Gia gia nói đúng. Tên hoàn khổ Lăng Thiên này quả nhiên không tầm thường, dưới sự đả kích

như vậy nhưng lại rất bình tĩnh. Khi ngẩng đầu lên thì ánh mắt đã nhiều hơn một tia ý tứ khác: “Nếu đã như vậy thì vài ngày tới Nhận Tuyết đến mời Thần tỷ tỷ. Nhận Tuyết cáo từ!”

“Chậm đã Tiêu cô nương!” Lăng Thiên lên tiếng ngăn cản, ánh mắt cười cười: “Tiêu cô nương. Không biết bảy kiện bảo vật trên quý của quý phủ là gì vậy? Có thể tiết lộ cho Lăng Thiên biết được không?”

Tiêu Nhận Tuyết làm bộ chần chờ một chút: “Nói với Lăng công tử cũng không sao. Dù sao mấy thứ đồ này chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi. Trên đời này rất hiếm gặp, cao nhân có thể biết đến nó đã ít lại càng ít.” Ngụ ý của nàng chính là tên hoàn khổ như người khẳng định không hề biết gì. Nói cho người cũng là đàn gảy tai trâu mà thôi. Người chỉ nghe một chút thôi chứ biết gì trong đó.

Đây là một lần thử dò xét của Tiêu Nhận Tuyết nữa. Đấu với bốn cô nương? Nói nhảm sao. Để bốn cô nương đào hết bí mật của người. Bốn cô nương có đại danh鼎鼎 lấy là ‘Nam Cổ Hậu’ đó!

Lăng Thiên dường như có nghe thấy sự trào phúng trong giọng nói của nàng, biểu hiện ra một bộ dáng hứng thú: “Vậy mong Tiêu cô nương chỉ giáo cho đôi chút. Để cho Lăng Thiên là ếch ngồi đáy giếng này cảm thấy hứng thú.” Nhưng ở đáy mắt chợt lóe hàn quang: Chẳng lẽ nha đầu kia đang muốn dò xét ta?

182. Chương 11: Bảy Kiện Bảo Vật.

Tiêu Nhận Tuyết cố ý như vô tình tránh khỏi ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Thiên: “Đệ nhất kiện hi thể kỳ trên chính là một khối gỗ lấy từ đỉnh Tuyết sơn ở cực Bắc, là một khối băng phách đàn hương hiếm thấy, ngoại trừ thơm mát dị thường thì còn có tác dụng ngưng thần bình tĩnh ngũ ngon. Chỉ cần chặt lấy một đoạn nhỏ dài chừng hai thước đặt ở trong phòng, mùa hè có thể cảm thấy mát mẻ sáng khoái, nếu lấy cả khối làm thành vật đựng thì đồ vật để trong đó có thể bảo quản trăm năm không hư nát. Mặt khác, chỉ cần có một miếng nhỏ ở trên người là có thể tránh được độc trùng trong thiên hạ.”

Lăng Thiên ồ một tiếng, trong lòng trầm nghĩ, băng phách đàn hương này hẳn là Tiêu gia vì Nam Cung thể gia mà chuẩn bị đây, làm quan tài thì quả thật là lựa chọn tốt nhất. Lúc này khí trời càng ngày càng nóng, thi thể Nam Cung nhạc vô luận bảo tồn hay vận chuyển cũng là một vấn đề, nhưng nếu có thứ này thì khi vận chuyển quay về đến Nam Trịnh ít nhất cũng sẽ không phát mùi hôi thối.

Bất quá thứ tốt như vậy mà dùng trên người Nam Cung Nhạc, vô luận là làm quan tài hay là cái khác, Lăng Thiên cũng cảm giác được có chút đáng tiếc, ngay cả khi người này có công hiến lớn, nhưng trong miệng lại nói: “Thứ tốt, đến lúc đó ta nhất định sẽ đến xem. Vài ngày nữa khí trời bắt đầu nóng lên, có thứ này, mùa hè hẳn là dễ chịu hơn không ít.”

Tiêu Nhận Tuyết khẽ cười một tiếng: “Đến lúc đó đương nhiên sẽ mời Lăng công tử là nhân vật có kiến thức đến tham dự”

Lăng Thiên liên tục gật đầu: “Ừm, đó là dịp không đi không được” “Đệ nhị kiện hi thể kỳ trên có cùng xuất xứ với Băng phách đàn hương, cũng được phát hiện ở một thung lũng sâu nơi cực Bắc tuyết sơn, đó là một khối thiên niên hoàn ngọc, cực hàn chỉ địa lại sinh ra vật chí ôn (ấm), có thể thấy được thiên địa quả là thần kỳ”. Tiêu Nhận Tuyết cảm thán một tiếng, “Thiên niên hoàn ngọc có công năng trấn tâm ngưng thần, đối với người học võ lại càng có diệu dụng thật lớn.” Tiêu Nhận Tuyết vừa nói chuyện vừa một bên khoe mắt liếc về mặt Lăng Thiên lạnh lẽo dò xét.

Lăng Thiên vừa là ừ một tiếng, trên mặt vẫn một vẻ hăng hái, trong lòng quả thực là có để tâm, cười nói: “Thiên niên hoàn ngọc à... Hay quá, công hiệu của vật này chắc không chỉ có điểm này thôi. Vật như vậy có thể nói là hãn thế kỳ trên”

Lăng Thần đứng một bên sắc mặt cũng làm như bất động thanh sắc nhưng trong lòng lại khá căng thẳng. Thiên niên hoàn ngọc, bảo vật này nàng đã từng nghe công tử khen ngợi qua. Bảo vật này đối với người bình thường mà nói, công hiệu cũng rất lớn, thường đem bên người chẳng những có thể khiến hàn thử bất xâm, thân thể khang kiện, ngoài ra còn có thể ích thọ duyên niên. Nhất là đối người tu luyện thuần âm nội công như Lăng Thần mà nói càng lại là nhất kiện bảo bối vạn kim khó mua.

Nên biết nữ tử bản chất thuần âm, như Lăng Thần có thân thể chí âm, tu luyện Hàn Băng Thần Công có nhiên là thuận lợi nhưng thế gian mọi sự vạn vật đều có hạn chế. Có câu “vật cực tất phản”, Lăng Thần lấy

chí âm thân thể tu luyện chí âm chi công, tốc độ tiến cảnh rất nhanh tất nhiên là chuyện tốt nhưng trong đó cũng có họa ngầm thật lớn. Lăng Thần lúc này công lực còn thấp, nguy cơ cũng chưa lộ ra nhưng nếu có một khối Thiên niên noãn ngọc mang bên người thì lại có thể nhận được sự hỗ trợ rất tốt. Phủ cực thái lai chí công. “Các đồ vật có tác dụng phụ trợ tu luyện Hàn Băng Thần Công lại ở cùng một chỗ. Ba kiện này do một người đi tầm bảo phát hiện ra cùng một ngày, cũng là thiên ý tạo hóa. Vào ngày đó, cực bắc tuyết sơn đột nhiên phát sinh tuyết lở, băng tuyết trôi qua, người tầm bảo duy nhất may mắn còn sống liền phát hiện ra ba kiện bảo vật này.” Tiêu Nhận Tuyết tới thời khắc mấu chốt thì lại dừng lại, cố ý khơi gợi hứng thú của Lăng Thiên. Nàng nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm, hai mắt lưu chuyển, dĩ nhiên ngừng lại.

Lăng Thiên cười ha ha, đơn giản liền thỏa mãn tâm ý của nha đầu này:” Đó là vật gì.”

Tiêu Nhận Tuyết đắc ý cười, tựa hồ cảm giác mình vừa thắng một ván, nhướn mày cười nói:” Chính là hai đoá Chu băng tinh hỏa liên.”

Lăng Thiên trong lòng giật mình. Băng tinh hỏa liên. Không nghĩ tới dĩ nhiên chính là băng tinh hỏa liên.

Đại hoàn đan của Lăng Thiên vẫn chưa tiến hành luyện chế là bởi vì thiếu một linh dược sinh trưởng tại nơi vô cùng lạnh. Lăng Thiên sớm đã phái người đi vào nơi cực Bắc cực hàn để tìm kiếm, mặt khác đi khắp đại lục tìm mua những thiên địa linh vật bậc này há có thể dễ dàng tìm được? Nguyên bản Lăng Thiên có ý định tìm một loại dị thảo đồng loại khác như Thu hàn liệt hỏa thảo để vận dụng. Không biết, Tiêu gia dĩ nhiên lại có đại thần thông như thế, trong tay có Băng tinh hỏa liên là thần dị linh dược trong truyền thuyết. Linh dược này có công hiệu mạnh gấp đôi Thu hàn liệt hỏa thảo. Đại hoàn đan nếu có vị dược này, công hiệu tất nhiên hơn xa khi luyện chế bằng loại thảo dược khác.

Lăng Thiên khoe miệng hiện lên vẻ tiểu dung thần bí như có như không, xem ra, Tiêu gia đấu giá hội, mình thật là không thể không đi. Không chỉ là Băng tinh hỏa liên ở tình thế bắt buộc mà Thiên niên noãn ngọc nọ cũng vậy.

“Kiện bảo vật thứ tư xuất xứ từ đáy biển sâu Nam Hải, đó là Thiên lam u nhật.” Tiêu Nhận Tuyết trong khẩu khí hơi có một giọng điệu khoa trương. Tựa hồ đối với Thiên lam u nhật cực kỳ yêu thích.

Lăng Thiên trong bụng cười lạnh một tiếng, khoe miệng cũng không khỏi nhếch nhếch. Thiên lam u nhật chính là một viên bảo thạch huyền lệ dị thường, có thể giữa ban ngày phát ra ánh sáng màu xanh da trời, ánh sáng như ngọc, rất thần kỳ, chính là nhất kiện bảo vật cực kỳ hiếm thấy và càng lại là một món đồ trang sức tuyệt hảo. Quả thật là vật được nữ tử yêu thích nhất, nhưng cũng chỉ có thể mà thôi, nói đến hiệu dụng chân thật thì lại không có gì. Trong mắt Lăng Thiên, thứ này bất quá chỉ là một hòn đá tương đối kỳ lạ mà thôi.

“Kiện bảo vật thứ năm chính là Nam Hải Thất thải tử đàn châu, to cỡ nắm tay, từ xưa đến nay chưa từng thấy Thất thải tử đàn châu to như thế. Nói là hi thể chi trân, liên thành chi bảo, cũng tuyệt không quá phận.” Tiêu Nhận Tuyết nói, trong khẩu khí lộ ra vẻ tự hào không thể nghi ngờ.

Lăng Thiên lắc đầu, không nói gì, thầm thở dài. Lăng Thần lại tựa hồ rất có hứng thú nhưng thấy Tiêu Nhận Tuyết có vẻ như đã nói xong thì rất buồn bực, chẳng lẽ vị Tiêu đại tiểu thư này lại không biết hiệu dụng của bảo vật này. Công tử từng nói qua, đồ vật này trong tay người bình thường, trừ vẻ trân quý ra thì cũng không có gì khác. Nhưng bảo vật này lại thực sự có hiệu dụng khác, chỗ cực kỳ thần dị là vật này là khắc tinh của độc vật trên thế gian. Chỉ cần ngâm vào rượu ngon, đợi đến khi màu sắc rượu hóa thành màu tím giống như tử đàn châu thì rượu đã biến thành thần vật giải độc, có khả năng giải vạn độc trên thế gian.

“Kiện bảo vật thứ sáu chính là một khối mặc sắc huyền thiết. Nặng một trăm bảy mươi lăm cân, cái này....” Nói đến mặc sắc huyền thiết này, Tiêu Nhận Tuyết không khỏi có chút ghen tị, đơn giản là vì nàng cũng không biết rõ lai lịch hoặc là công dụng của nó.

Mọi người đều biết, mặc sắc huyền thiết mặc dù là tài liệu luyện chế binh khí tốt nhất nhưng do nó là kim loại cứng rắn nhất trong thiên hạ, dùng phương pháp tầm thường căn bản không thể làm nó nóng chảy được, muốn thay đổi hình dạng của nó cũng cực kỳ khó khăn. Tiêu gia đã tiến hành thử nghiệm vô số lần, rất cố gắng nhưng lại chưa hề có nửa điểm hiệu quả. Trong mắt Tiêu Nhận Tuyết, thứ này chính là một cái gân gà thật lớn, thật sự không rõ tại sao gia gia lại muốn mình đem nó đến đây.

Nàng cũng không biết, Lăng Thiên kiếm được từ tay Tiêu Phong Hàn một cái xương luyện binh khí, Tiêu Phong Hàn chưa bao giờ bỏ qua bất kỳ thông tin thẩm thấu từ đây ra. Tuy nhiên mấy năm đầu còn có chút tin tức trở ra, nhưng sau đó dĩ nhiên nửa điểm cũng không có. Chỉ là từ một số binh khí lộ ra ngoài thì thủ nghệ của xưởng này tựa hồ vẫn không ngừng tăng lên. Điều này cũng làm cho Tiêu Phong Hàn càng ngày càng không cam tâm. Lần này cho Tiêu Phong Dương và Tiêu Nhận Tuyết mang theo mặc sắc huyền thiết đi Thừa Thiên chỉ là thử đoạn thử dò xét ý tứ của Lăng Thiên. Nếu như Lăng Thiên có thể đem mặc sắc huyền thiết này về, như vậy, chứng minh kỹ thuật luyện kim Lăng Thiên nắm giữ ở mức Tiêu gia không thể so sánh được. Nếu là quả thật là như vậy, đối với thực lực của Lăng Thiên nhất định phải một lần nữa đánh giá lại.

Lăng Thiên trong mắt dị quang chợt lóe, mặc sắc huyền thiết. Tiêu Phong Hàn, lão hồ ly này... Tổng cái đồ vật này đến Thừa Thiên, ngoại trừ thử dò xét binh khí xương của ta thì chẳng lẽ còn có thể có dụng ý khác ư. Hần lăm bằm, ta sao lại cho người toại nguyện.

Bất quá, cái mặc sắc huyền thiết Lăng Thiên nhất định phải lấy. Trước mắt binh khí của mấy tên tâm phúc mặc dù đều là loại tốt nhất nhưng cũng không phải là thần binh lợi khí gì. Nếu có khối mặc sắc huyền thiết này, đem chia ra, cho vào mỗi kiện binh khí một vài cân thì lại có thể làm cho sắt thường hóa thành lợi khí, đủ cho mọi người trong Đệ Nhất Lâu được trang bị thần binh lợi khí thượng thừa. Điều này có thể khiến cho lực chiến đấu của Đệ Nhất Lâu biến hóa tăng lên long trời lở đất. Lăng Thiên tại sao tâm có thể không động?

“Về phần kiện bảo vật thứ bảy, chính là thanh Liệt Thiên Kiếm của nhất đại võ lâm tông sư một ngàn năm trước, Thiên Dương đại lục đệ nhất môn phái, Thiên Thượng Thiên môn chủ Âm Tuyệt Không. Từ ngàn năm trước có truyền lưu một truyền thuyết, bên trong Liệt Thiên Kiếm có chứa đựng một đại bí mật kinh thiên động địa. Ai có được Liệt Thiên Kiếm, người đó liền có khả năng trở thành thiên hạ chi chủ.” Tiêu Nhận Tuyết rốt cục kể xong bảy kiện hi thế kỳ trân, trong lúc nhất thời cũng có chút miệng đắng lưỡi khô. Nàng nâng chung trà lên, uống một ngụm thật to.

Liệt Thiên Kiếm.

Lăng Thiên trong lòng cười lạnh một trận. Nguyên lai kế hoạch của Tiêu gia chính thức ở chỗ này. Chính thức là âm mưu. Nhưng Tiêu gia lại quang minh chính đại biểu hiện ra. Hiển nhiên lần này đến Thừa Thiên, dã tâm của Tiêu gia đã hiển lộ ra không thể nghi ngờ.

Ngàn năm trở lại đây, thế nhân mặc dù không biết thanh “Liệt Thiên Kiếm” này rốt cuộc đã từng là bội kiếm của ai nhưng câu truyền ngôn “ai có được Liệt Thiên Kiếm, có khả năng trở thành thiên hạ chi chủ” đã sớm đi vào lòng người. Thanh kiếm này, đã không đơn thuần là một thanh thần binh lợi khí nữa mà đã thành một loại tồn tại tượng trưng. Ngay cả môn chủ Thiên Thượng Thiên Âm Tuyệt Không năm xưa với tu vi tiên thiên đỉnh phong, cảnh giới tông sư mà dĩ nhiên tuần mệnh trong đại chiến. Theo Lăng Thiên phỏng chừng, sợ rằng cùng ý nghĩa ẩn dấu của thanh kiếm này không thoát khỏi có mối quan hệ.

183. Chương 12: Bạng Nhan Báo Tin.

Lăng Thiên có thể tưởng tượng tới lúc Tiêu gia xuất ra Liệt Thiên Kiếm này. Mục tiêu tối hậu chính là muốn mượn vật này trợ giúp Thừa Thiên chi hội lần này, khiến cả thiên hạ dậy lên một trận tinh phong huyết vũ. Vật này có thể dẫn khởi lòng tham nơi đáy lòng của con người, là sự dụ hoặc lớn nhất đối với bao nhiêu anh hùng hào kiệt, khiến họ tham dự tranh đoạt! Dã tâm của bao nhiêu quân chủ hào hùng bởi vậy mà ngo ngoe muốn động!

Một khi tranh đoạt bắt đầu, Tiêu gia chỉ cần thêm dầu vào lửa một chút, như vậy thiên hạ lập tức đại loạn. Biến địa phong hỏa khắp nơi sắp hừng hực nổi lên! Điều này cơ hồ là kết cục không tránh khỏi!

Chỉ vì tranh đoạt Liệt Thiên Kiếm, tranh đoạt một cái danh phận hư vô mờ ảo “thiên hạ chi chủ”, quân vương mỗi nước, mỗi người đều tận lực, cho nên trong lúc đó, mỗi một thế lực đều chen ép nhau, đối địch nhau, tuyệt không có thể hợp tác! Đơn giản là, trời không có hai mặt trời, nước không có hai vua, “thiên hạ chi chủ” chỉ có thể có một!

Đến lúc đó, sợ rằng sau khi tranh đoạt xong Liệt Thiên Kiếm, các thế lực mỗi nước đều đã nguyên khí đại thương! Thậm chí có thể do vậy mà một hai quốc gia yếu nhược bị diệt vong, chuyện này cũng không phải là không có khả năng. Tới lúc đó, Tiêu gia vốn vẫn đang nghỉ ngơi dưỡng sức tất nhiên thừa thế nổi lên! Tại lúc đó quân phương khắp nơi đều là nhân khốn mã bì, Tiêu gia long đẳng yên kỳ chắc chắn trong thời gian ngắn có thể khuếch trương thế lực thành thế không thể chống lại!

Nếu kế hoạch này có thể tiến hành thuận lợi, như vậy, đại nghiệp nhất thống đại lục của Tiêu gia thật sự là rất có khả năng hoàn thành trong thời gian ngắn!

Tung ra một miếng mồi dụ hoặc vô pháp kháng cự như vậy, tất nhiên sẽ dẫn động phản ứng khắp nơi! Kế hoạch này của Tiêu gia không thể nói là không độc! Nhưng không thể nói là không cao minh!

Ai là người được nhiều chỗ tốt nhất trong đại kế hoạch này, cho dù các thế lực đều biết rõ đây là âm mưu của Tiêu gia nhưng liệu có thể tránh bị cuốn vào hay không. Đơn giản là vô luận người nào có được Liệt Thiên Kiếm, thì thực lực và danh vọng sẽ vô hình trung tăng vọt. Mà trong trận tranh đoạt thiên hạ này, những phương nhược tiểu chưa chắc đã chịu khuất tất quy thuận, tuyệt không có thể sống tạm bợ! Cho dù chính mình không nghĩ đến Liệt Thiên Kiếm, nhưng cũng tuyệt không để cho kẻ khác có được. Đến lúc đó, đây sẽ trở thành tâm bệnh của tất cả các thế lực!

Tiêu Nhạn Tuyết một mực quan sát phản ứng của Lăng Thiên nhưng lại vẫn thấy hẩn chỉ ừ ừ ồ ồ, một bộ hồ hững, một chút ý nghĩ trong lòng cũng nhìn không ra! Trong lòng cũng không khỏi có chút tức giận! Lúc này mới nhất thời bốc đồng, mang theo vẻ giận dữ đem chuyện Liệt Thiên Kiếm nói ra. Theo Tiêu Nhạn Tuyết, dù sao thanh kiếm này sớm muộn cũng sẽ hiện thân trong đấu giá hội, nói ra sớm vài ngày cũng không quan hệ gì?

Đâu biết ba chữ “Liệt Thiên Kiếm” vừa nói ra đã thấy trên mặt Lăng Thiên nguyên bản đang cười đùa thoáng cái thu lại, sắc mặt trở nên trầm trọng; hai hàng lông mày như lưỡi kiếm thoáng chau lại, liền như thể hai con thanh long chìm trong giấc ngủ tịch mịch ngàn năm đột nhiên thoát khỏi xiềng xích buộc thân, bay vọt lên!

Cuối cùng đã đem người bức ra nguyên hình! Tiêu Nhạn Tuyết đắc ý nhưng cũng nhin không được sự hoảng sợ! Lăng Thiên lông mày này nhíu lại, cả người tựa hồ cùng trở nên cao thâm khó lường, sát khí sâm sâm mơ hồ muốn phát ra!

Chỉ là trong nháy mắt. Lăng Thiên đã khôi phục lại bộ dáng, nhovn miệng cười, nói: “Thật là hảo bảo bối, ha ha, Tiêu tiểu thư, đợi đến ngày đó, ta mang theo nhiều bạc một chút, cần phải ôm vài món quay về để ở nhà. Ồ. Nên để ở đại sảnh, để cho ai tới Lăng gia ta cũng đều chiêm ngưỡng được một phen! Ha ha ha. Đáng chờ mong nha!”

Tiêu Nhạn Tuyết trong lòng cười lạnh nhưng miệng lại cười nói:” Đó là hiển nhiên, như thế, uy danh Lăng gia tất nhiên như mặt trời giữa trưa, tiểu muội lần nữa cầu chúc cho tâm nguyện của Lăng công tử toàn bộ đạt thành!”

Lăng Thiên cười dài mà nhìn Tiêu Nhạn Tuyết, biết cô nàng này tất nhiên đã phát hiện ra điều gì, đối với việc mình để lộ ra chút khí thế lưu lộ hiển nhiên là có sự nhận biết nhưng lại không nói lời nào. Nhìn Tiểu nha đầu phối hợp với mình đem màn hí kịch này diễn tiếp.

Tiêu Nhạn Tuyết bị hẩn nhìn chăm chăm thì mặt nóng rần lên, trong lòng nhảy loạn lên, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, bưng chén trà lên nhưng lại cảm giác được không biết là nên buông thì tốt hay không buông thì tốt. Phải biết rằng Tiêu Nhạn Tuyết mặc dù thông minh lanh lợi, cơ trí hơn người, nhưng dù sao vẫn chỉ là một cô nương khuê các. Để cho một đại nam nhân như Lăng Thiên nhìn chăm chăm, há lại không thẹn thùng?

Đang muốn đứng dậy cáo từ thì đã thấy Lăng Thiên tựa hồ nghĩ đến cái gì, cất tiếng nói: “Tiêu đại tiểu thư, sao lại muốn đi, không để cho Lăng mỗ thưởng thức thêm kiến thức ư? Không phải mới vừa nói rất đặc sắc sao? Làm sao không nói tiếp. Bán hàng mà không giới thiệu rõ ràng thì sao bán được”

Tiêu Nhạn Tuyết vốn đang xấu hổ, vừa nghe được lời ấy thì bất giác giận dữ. Lời ấy của Lăng Thiên coi nàng chẳng khác gì người đi bán hàng rong, tới nhà người ta giới thiệu sản phẩm. Cái này không nói, ngoài ra còn bảo mình vẫn chưa kể rõ chi tiết về bảo vật. Nên biết, Tiêu Nhạn Tuyết thiên tư thông đỉnh, tài hoa

hơn người, tự cho mình rất cao, lần này là lần đầu tiên có người nói nàng kiến thức không được đầy đủ, sao lại không tức giận!

Tiêu Nhạn Tuyết cười lạnh nói:” Thật không minh bạch ư? Lãng công tử nói như thế, tất nhiên là đối với một kiện bảo vật trong đó biết rõ lai lịch như lòng bàn tay, chẳng biết có thể chỉ điểm cho tiểu muội một chút được không!”

Lãng Thiên mỉm cười:” Cái khác không nói, Nam Hải thất thải tử đàn châu nọ lần trước xuất hiện tại nhân gian là một trăm năm mươi năm trước, lần nọ là cứu.... Ha ha ha.” Đang nói đột nhiên ngắt đoạn, chỉ thấy một chuỗi cười ý vị thâm trường nhưng lại làm cho Tiêu Nhạn Tuyết càng thêm không thoải mái.

Tiêu Nhạn Tuyết vốn đang ngưng thần lắng nghe, chợt thấy Lãng Thiên mới nói mở đầu một cái rồi lập tức dừng lại, lập tức cảm thấy Lãng Thiên như là đang trêu chọc mình, bất giác hần học nói:” Lãng công tử sao không nói tiếp, nếu như Lãng công tử thật sự nói rõ ràng, Nhạn Tuyết tự nhiên là cảm kích vạn phần, nhưng nếu là trêu Nhạn Tuyết thì ta yêu cầu công tử phải có một lời giải thích!”

Lãng Thiên lạnh lùng cười:” Giải thích?! Giải thích cái gì! Ta không cần giải thích, giải thích chính là che dấu, che dấu chính là xác thực, hắc hắc hắc, tiểu thư tài cao, xem làm sao có thể điều tra được Đại hải cố sự!”

Tiêu Nhạn Tuyết xấu hổ, Lãng Thiên nói lời này là muốn trả thù câu trước của mình “hạng người như éch ngồi đáy giếng, không biết trời cao biển rộng”. Nói như vậy, chính mình khi đó châm chọc hẳn không có kiến thức, nghĩ không ra người này nhớ cừu như thế. Lúc ấy không phát tác nhưng vào lúc này chính mình không hề phòng bị lại bị hần đột nhiên làm khó dễ, nhất thời làm mình ứng phó không kịp.

Tiêu Nhạn Tuyết trong lòng tuy cực kỳ tức giận nhưng nàng rất cuộc là con cháu danh môn, đại gia khuê tú. Lãng Thiên bên ngoài có tiếng là hoàn khổ, đối với danh tiếng của hần không cần quan tâm, nhưng chính mình tuyệt đối không thể như vậy được, không được đánh mất mặt mũi. Nàng tức giận hừ một tiếng, lập tức muốn cáo từ!

Nhưng Lãng Thiên lại giống như chưa hết ý, ranh mãnh mà cười, đột nhiên nói:” Ai da. Ta đột nhiên nghĩ tới một việc, ai. Tiếc nuôi, ôi tiếc nuôi...!” Vừa nói vừa lắc đầu dậm chân, vẽ mặt phiền muộn.

Tiêu Nhạn Tuyết không biết trong hồ lô của hần bán thuốc gì, không khỏi tạm thời bỏ đi ý niệm cáo từ trong đầu, tò mò hỏi:” Không biết Lãng công tử chuyện gì tiếc nuôi như thế?”

Lãng Thiên vừa thở dài một tiếng, làm đủ công phu hoa dạng rồi mới nói:” Ta đột nhiên nhớ đến, năm đó chúng ta hai đứa oa nhi, tuy không nói là thân nhưng có thể nói là thanh mai trúc mã, ngây thơ vô tội a. Ôi, lúc ấy nếu không phải... nói vậy bây giờ người đã thành lão bà của ta ! Tuyết đại giai nhân như thế, cứ như vậy mà tuột khỏi tay. Chẳng phải khiến ta tiếc nuôi đến cực điểm sao!”

Lời này vừa nói ra, cho dù Tiêu Nhạn Tuyết da mặt dày đến mấy cũng không chịu nổi, càng huống chi nàng là một người da mặt cực mỏng, là cô nương tuổi trẻ a?

Người này ghê tởm đến cực điểm!

“Người!” Tiêu Nhạn Tuyết giận dữ, vẽ mặt đỏ bừng, oán hận dậm chân, muốn nói cái gì nhưng lại cảm giác được giờ phút này mình vô luận nói cái gì thì đều bị tiểu tử này chiếm tiện nghi. Rốt cục đỏ mặt oán hận cầm chén trà trong tay nhằm Lãng Thiên ném tới đồng thời giận dữ khiển trách một tiếng:” Người là kẻ phóng đảng bất học vô thuật, người đi chết đi!” Sau đó chạy như bay ra ngoài! Chỉ lưu lại một luồng gió thơm.

Lãng Thiên ha ha cười to:” Đi thông thả. Thông thả một chút. Ái, đừng uốn éo như thế chứ.”

Lãng Thần đứng một bên không khỏi khi khi bật cười một tiếng rồi thản nhiên nói:” Thiếu gia. Ngài vừa châm chọc vừa trào phúng, vừa làm trò xấu hổ, hơn nữa một câu cuối cùng này thật đúng như kì binh đột xuất, Tiêu gia muội tử nói như thế nào cũng là nữ nhi, có vẻ hơi quá đáng nha.”

“Nói vậy! Ta làm sao mà quá phận, ta rõ ràng chỉ là nói ra một việc thật mà thôi! Chẳng lẽ không phải như vậy?” Lãng Thiên làm bộ vênh râu trừng mắt nói: “Hừm? Người như thế nào lại bắt đầu gọi ta là công tử? Chẳng lẽ là lại muốn ta dùng gia pháp xử lý?” Vừa nói vừa nắn vuốt đầu ngón tay, vẽ mặt tà tiếu.

“Chung quy cảm giác được gọi công tử vẫn thuận miệng hơn một chút, nếu là vì gọi công tử mà bị thi gia pháp, thì Thần nhi cũng tùy vào công tử,” Lăng Thần đem thân thể chậm rãi tiến sát vào trong lòng Lăng Thiên:” Công tử, đơn giản là một câu xưng hô công tử này chính là thuộc về một mình Thần nhi. Tương lai vô luận công tử có bao nhiêu thê thiếp, nhưng gọi nam nhân của mình là công tử lại thủy chung chỉ có một mình Thần nhi mà thôi.”

Lăng Thiên trong lòng kích động một trận, không nhịn được ôm chặt lấy nàng!

Đúng lúc đó ngoài cửa lại có tiếng bước chân, cước bộ vội vã, có vẻ như có nhiều người. Lăng Thiên giương mắt nhìn lại, không khỏi ngẩn ra, người tới dĩ nhiên là Ngọc Băng Nhan hai ngày nay không thấy đâu! Không khỏi trong lòng thầm nghĩ, Ngọc Mãn Thiên đã tới Thừa Thiên, Ngọc Băng Nhan như thế nào không ở nhà bồi tiếp Tam thúc nàng? Lại vội vã chạy tới bên này, xem bộ dáng nàng tựa hồ có đại sự gì muốn tìm mình, nhưng mà có thể có đại sự gì chứ.

“Thiên ca, Tam thúc ta đã tới rồi.” Vừa thấy Lăng Thiên, Ngọc Băng Nhan đã mở miệng nói ra điều này, bộ dáng hơi có chút thờ hồ hển. Khiến cho huynh đệ Tiết Lãnh cùng Tiết Phi hai người đi theo bên nàng trên mặt có chút cười khổ. Đại tiểu thư, đây chính là đại bí mật của Ngọc Gia ta! Ngài như thế nào cứ như vậy hô to gọi nhỏ ra như vậy! Nếu như để người hữu tâm biết được thì không cần thận có thể gây ra phong ba. Bản tính của Tam gia nhà ta, không có việc gì hấn cũng muốn làm loạn lên!

“Ồ, Tam thúc người tới! Vậy người sao không ở nhà bồi tiếp lão nhân gia đi dạo chơi, sao lại chạy đến chỗ ta. Tranh thủ lúc nào rảnh ta nhất định sẽ đi báỉ phỏỉng lão nhân gia một chút!” Lăng Thiên đẩy vể sủỉng nỉnh vằn về mấy sợi tóc của Ngọc Băng Nhan, trong lòng nổi lên cảm giác ảm ảm. Xem ra Ngọc Gia Tiểu công chúa này đối với mình quả nhiên là toàn tâm toàn ý. Bất quá so với Tiêu Nhạn Tuyết thì Ngọc Băng Nhan bởi vì thân mang tuyệt chủng, người nhà đều coi nàng như là bảo bối, cũng chưa từng nhởi nhứt vào đầu lý luận cái gì gia tộc chí thượng chó má gì đó. Cũng vì vậy mà tạo cho nàng tính cách hơi có chút đơn thuần. Chứng kiến Ngọc Băng Nhan trong mắt lóe lên một tia sầu lo, không khỏi hỏi:” Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngọc Băng Nhan cơ hồ muốn khóc:” Tam thúc ta. Hấn nói muốn tới tìm người gây phiền toái. Vậy phải làm sao bây giờ? Còn có, người, lúc người nhìn thấy hấn ngàn vạn lần đừng nói hấn già, hấn ghét nhất bị người khác nói là già, hấn còn không đến bốn mươi tuổi, sao mà già!” Lời vừa nói ra, đừng nói là Tiết Lãnh, Tiết Phi đi theo nàng, chính là Lăng Thiên cùng Lăng Thần cũng hoảng sợ. Lăng Thần giật mình là vì có người của Ngọc Gia muốn tìm Lăng Thiên gây phiền toái, Ngọc Gia thế lực khó lường, là một trong những thế gia có thực lực cường đại nhất đại lục. Nàng chưa phát giác ra công tử cũng có chút lo lắng, thân là đương sự, trong lòng Lăng Thiên lại suy nghĩ thêm nhiều việc.

Chuyện hôm qua, Lăng Thiên tự hỏi cũng không có lộ ra bất cứ sơ hở gì, tuyệt đối không làm cho cái gã Ngọc Tam Gia to đầu kia đoán được thân phận. Như vậy, hấn đột nhiên muốn tới tìm mình gây phiền toái là lý do gì.

Chẳng lẽ. Bắc ngụy Ngọc Gia đã phát hiện ra thế lực chính thức tồn tại của mình? Lăng Thiên càng nghĩ, tựa hồ chỉ có một lý do này là có thể, nhưng Ngọc Gia như thế nào lại đột nhiên phát hiện ra mình. Mà chính mình rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở nơi nào, khiến cho đối phương chú ý tới.

Không biết là bây giờ vừa mới phát hiện ra hay là đã chú ý từ lâu ?

Lăng Thiên trong lòng hừ một tiếng, như thế xem ra, Ngọc Gia thật đúng là không đơn giản ư.

“Ồ, không có gì hả, chắc là đến xem ta, một con cóc muốn ăn thịt thiên nga đây mà. Ngọc Tam Gia trong lòng mất hứng sao. Không có việc gì, không có việc gì. Đến lúc đó ta từ từ mời lão nhân gia hai chén, làm cho hấn bớt giận là ổn thôi?”

Lăng Thiên nói một câu làm cho Ngọc Băng Nhan nhất thời có chút cười trong nước mắt, vừa xấu hổ đậm đậm chân xẵng giọng: “Đã nói là không được gọi là lão nhân gia, người người này, chính là không đứng đắn! Nhân gia là hảo tâm mới nhắc nhở người!”

184. Chương 13: Các Hữu Đối Sách.

“Cũng không phải hử, chủ yếu là sáng sớm hôm nay vị Dương gia gia chủ Dương Không Quần, không biết từ nơi nào kiếm được tin tức, sáng sớm đã đến Vệ phủ báỉ phỏng Tam thúc ta. Xem bộ dáng bọn hửn chắc là nhất thời nửa khắc cũng không nói xong nên ta len lén chuồn ra đây” Ngọc Bắng Nhan lè lưỡi, hỉ hỉ cười nói.

Lắg Thiên nghe đến đây mới để ý, là đại đầu xà Thừa Thiên vài thập niên qua, việc đại nhân vật như Ngọc Mắ Thiên nghênh ngang đi vào Thừa Thiên thành, Dương Không Quần nếu không nhận được tin tức thì mới gọi là thấy quỷ. Nếu thu được tin tức mà không thượng môn báỉ phỏng một phen, cũng đồng dạng chính là thấy quỷ.

Bắ quá Ngọc Mắ Thiên đến đây lúc này lại cũng khiến cho Dương Không Quần trong chừng mực nhất định có chút khó xử. Lúc này Nam Cung thế gia đang chuẩn bị cùng Dương gia đàm phán, Ngọc Mắ Thiên đến lúc này mà Dương Không Quần lại trước tiên đi báỉ phỏng Ngọc Mắ Thiên, không thể không làm cho người ta hoài nghi Ngọc Gia cùng Dương gia có quan hệ gì đặc biệt hay không. Mà Ngọc Mắ Thiên lại là một nhân vật đầu nhỏ tay to, vạn nhất lúc Nam Cung thế gia đang đàm phán với Dương gia, lão đầu óc đơn giản này bị Dương Không Quần xúi giục nhảy ra chặn ngang, việc này cũng không phải là chuyện không có khả năng xảy ra.

Về phần đồng dạng bị hiềm nghi là Lắg Gia, bây giờ càng như củ khoai nóng, trốn cũng không kịp, càng đừng nói là tới nhà tìm phiền toái. Ngọc Gia thôi không nói, nhưng Lắg Gia bên này bây giờ rõ ràng là có cao nhân Vô Thượng Thiên làm chỗ dựa, có cho Nam Cung Thiên Long một trăm lá gan, hửn cũng tuyệt đối không dám động đến một sợi lông của Lắg Gia.

Như vậy, đối với Dương gia có điều cố kỵ. Lắg Gia lại không dám động đến, vậy Nam Cung thế gia đến Thừa Thiên để làm gì. Nam Cung Thiên Long vì con mình chết không minh bạch ở Thừa Thiên, điều động vô số cao thủ đến đây, kết quả tới rồi mà lại phát hiện ra một người không thể động đến. Chẳng lẽ con mình chết vô ích ư.

Lắg Thiên bây giờ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra Nam Cung Thiên Long buồn bực tới tình trạng gì. Không khỏi âm thầm cười trộm hai tiếng.

“Hử. Lắg Thần tỷ tỷ người hôm nay bị làm sao vậy. Sao sắc mặt khó coi như vậy. Chẳng lẽ là bị bệnh sao.” Ngọc Bắng Nhan hỏi một câu quan tâm lại làm cho Lắg Thần chỉ một thoáng mặt đỏ tới cổ, cơ hồ muốn tìm một cái lỗ mà chui vào. Nhưng Ngọc Bắng Nhan lại phi thường quan tâm đi tới trước mặt nàng, mạnh mẽ nắm lấy cổ tay Lắg Thần, khép hờ hai mắt, dĩ nhiên là thiết mạch. Thần sắc nghiêm nhiên, bộ dáng như nhất phái tiểu thần y.

Lắg Thần vừa xấu hổ vừa cùng quẫn, cầu cứu nhìn Lắg Thiên nhưng lại thấy một bộ như xem náo nhiệt của hửn, ý tứ muốn khoanh tay đứng nhìn thì không khỏi nhìn hửn lườm một cái.

Ngay cả Lắg Thần cũng không nghĩ tới mình vừa mới từ một cô gái trở thành thiếu phụ mà lại dễ dàng thẹn thùng như thế. Cơ hồ nhìn thấy ai đều có một loại cảm giác xấu hổ vô cùng, tựa hồ khắp thiên hạ ai cũng phát hiện ra bí mật này. Tâm tình của thiếu nữ tình hoài quả nhiên là không thể nói rõ ràng được. Không thể nói rõ, chỉ sợ ngay cả đương sự là Lắg Thần đối với tâm lý của chính mình cũng rất mơ hồ a.

Tiết Lắnh cùng Tiết Phi đều là lão hồ ly mấy chục tuổi, vừa đánh mắt nhìn đã biết chuyện gì xảy ra, hơn nữa, ngay lúc ngày hôm trước, lúc vài người còn ở chỗ này, Lắg Thần rõ ràng còn là một xử nữ tằm thân bằng thanh ngọc khiết nhưng bây giờ xem bộ dáng thì hiển nhiên đã không còn đúng rồi. Chứng kiến bộ dáng Lắg Thần xoay xoay tay vặn vẹo, tựa hồ rất là mất tự nhiên. Hai người trong lòng sáng như tuyết, cùng biết buổi tối ngày hôm qua xảy ra chuyện gì. Không khỏi đồng thời nhìn Lắg Thiên cười cười mập mờ, đều gờng ngón tay cái lên. Trên mặt tiểu dung biểu thị ý tứ chỉ có nam nhân mới có thể ngầm hiểu.

Lắg Thiên đảo đôi mắt trắng bạch, đột nhiên cảm giác một đôi song bào thai giống nhau như đúc này lại có chút đáng yêu. Hửn đắc ý dào dạt gục gặc đầu, bày ra một cái tạo hình không ai bì được, khóe môi khẽ nhếch lên hiện ra một tia đắc ý.

Tiết Lắnh Tiết Phi huynh đệ hai người không hổ là đồng bào huynh đệ đã mấy chục năm, trình độ ăn ý đã

tới trình độ tâm hữu linh tê vi diệu, thấy hai người đồng thời lộ ra một nụ cười ti bỉ, sau đó đều giơ ngón tay ngón tay giữa nhìn Lăng Thiên cười rất sáng lạn.

Ngay lúc Lăng Thiên đang ngẫm đắc ý, Lăng Thần thẹn thùng đến muốn chui xuống đất thì Dương Không Quần tự cho là ôm được một gốc cây to mà dương dương tự đắc. Trong khi đó Nam Cung thể gia thì lại buồn bực như muốn đụng vào tường. Cửa nam Thừa Thiên thành có một người chậm rãi đi vào. Người này y phục bằng vải trắng, giày bằng vải trắng, khăn trùm đầu bằng vải trắng, ngay cả một thanh kiếm trên lưng cũng dùng vải trắng làm vỏ kiếm, vải trắng kiếm tuệ. Cả người nhìn qua giống như đang trong thời gian phục tang.

Nhưng người này trên eo lưng dĩ nhiên lại đeo một cái đai lưng màu đỏ tươi như máu. Mà còn non nửa dây đai không giắt vào thắt lưng, ở sau người theo gió phiêu lãng, nhất lộ phi dương. Điều này làm cho hắn nhìn vô cùng bất mắt.

Nếu người khác ăn mặc như thế này đi vào thành sợ rằng sớm đã bị huyết gió chế giễu. Nhưng người này cứ lạnh nhạt mà đi, ven đường có rất nhiều người mà dĩ nhiên không có một ai dám giễu cợt hắn.

Người này ăn mặc cổ nhiên là buồn cười nhưng về mặt lại không buồn cười một chút nào. Khuôn mặt lạnh như băng, da mỏng xương mặt nhô ra giống như cương thi mới từ trong phần mộ bò ra. Song mục màu xám, mang theo sắc thái tử vong. Những ai từng đi qua bên người hắn đều là không tự chủ được, từ đáy lòng nổi lên một cổ hàn khí. Nếu không tự kìm hãm được sẽ thấy sinh ra một loại cảm giác mao cốt tung nhiên (kiểu như lông tóc dựng đứng). Ngay cả đám thành môn binh ngày thường vô pháp vô thiên lúc gặp người này cũng là không tự chủ được, tâm sanh hàn ý, sự sợ hãi dày đặc cứ như vậy thấm thấu vào trong lòng mỗi một người. Mắt thấy hắn nghênh ngang tiêu sái đi vào thành mà không ai có can đảm tiến lên tra hỏi lai lịch hắn.

Mọi người dĩ nhiên cứ như vậy trở mắt nhìn quái nhân này chậm chậm thông thả đi vào thành rồi biến mất trong biển người.

Đúng như Lăng Thiên sở liệu, giờ phút này Nam Cung Thiên Long đang ở trong khách điểm, không hề phong độ giờ chân vung tay cất tiếng mắng to. Bên ngoài, Nam Cung Thiên Hồ đã chỉnh đốn nhân mã, đang muốn chuẩn bị đi tìm Dương Không Quần xả giận, thuận tiện nói chuyện về điều kiện, nương theo việc con mình chết “ngoài ý muốn” mà chiếm tiện nghi một lần. Đâu biết mọi người ở đây đang có giấc mơ đẹp thì lại đột nhiên truyền tới tin Ngọc Gia Tam gia Ngọc Mãn Thiên đáp ứng lời mời của Dương gia gia chủ Dương Không Quần, tới Dương gia làm khách. Điều này làm cho Nam Cung Thiên Long trong bụng đang đầy khí tức một hơi không thở được, cơ hồ bị nghẹn đến hôn mê bất tỉnh.

Mặc dù Ngọc Gia chỉ có một người tới là Ngọc Mãn Thiên, Ngọc lão Tam, nhưng ai chẳng biết đây là đệ nhất thể gia trên Thiên Tinh đại lục ngàn năm qua. Đến tột cùng là có chủ ý gì. Nhưng mặc kệ là chủ ý gì, Ngọc Gia cũng tuyệt đối không phải là thể lực mà Nam Cung thể gia có thể đắc tội được. Hơn nữa Ngọc Gia Tam gia, Ngọc Mãn Thiên nọ tính tình ngang ngược đã vang danh khắp thiên hạ, bây giờ đang tọa trấn ở Dương gia, đoàn người nhà mình bây giờ tìm tới cửa chẳng phải là tự tìm khổ sao. Rõ ràng như vậy thì không để cho Ngọc Gia mặt mũi. Đừng nói là không đánh thắng được Ngọc lão Tam, cho dù có thể đánh thắng thì cũng không thể đánh a.

Vội vàng ngăn lại vẻ kích phần của Nam Cung Thiên Hồ, Nam Cung Thiên Long vẻ mặt âm trầm, trên mặt giống như có một tầng băng sương bao phủ, đi tới đi lui trong khách sạn, một lúc lâu sau mới nói:” Hành động hôm nay tạm thời hủy bỏ.”

“Đại ca, tại sao. Thù của Nhạc nhi há có thể không báo. Dương Không Quần có Ngọc Gia làm chỗ dựa thì làm sao. Ngọc Gia mặc dù thể đại, nhưng chung quy không thể không nói lý. Hơn nữa, bất quá chỉ có một Ngọc Mãn Thiên tới, sợ hắn sao. Tiểu đệ một người liền có thể xử lý hắn.” Nam Cung Thiên Hồ đối với quyết định của đại ca không cho là đúng.

“Bây giờ thể cục phức tạp vi diệu, dụng ý của Ngọc Gia hiện tại còn không rõ ràng lắm, không biết bọn họ cùng Dương gia hợp tác hay là Dương gia lựa chọn việc phụ thuộc vào Ngọc Gia. Hoặc là lão thất phu Dương Không Quần nọ chỉ là đang mượn thể, nhưng bây giờ lại tuyệt không thể coi thường vọng động. Ngọc Gia, thực lực cao thâm mạt trắc, quyết không thể khinh động. Thù của Nhạc nhi mặc dù không thể không báo, nhưng cũng tuyệt không thể liên lụy cả gia tộc lâm vào nguy cơ, tốt nhất là tạm thời quan sát thêm

một thời gian nữa, thế cục vi diệu này cũng sẽ đến thời khắc rõ ràng.” Nam Cung Thiên Long trầm tư một lúc chậm rãi nói.

“Phụ thân. Ta cảm giác được Dương Không Quần có thể là đang mượn thế. Dù sao Ngọc Gia là ngàn năm thế gia, rất cao ngạo. Sao có thể cùng Dương gia kết minh. Dương Không Quần nọ mặc dù gian trá nhưng lại cũng không phải là người nguyên ý cam tâm làm chư hầu cho người khác. Cho nên điểm thứ nhất, việc kết minh tin tưởng là có thể bỏ qua không đề cập tới.” Trên gương mặt thanh tú của Nam Cung Ngọc hiện vẻ trầm tư nói.

“Ồ. Nói tiếp đi” Nam Cung Thiên Long nhãn quang sáng ngời.

“Điểm thứ hai, Ngọc Gia cũng tuyệt đối không thể tiếp nhận sự phụ thuộc của Dương gia. Thứ nhất. Dương gia cũng chỉ có chút thực lực tại Thừa Thiên, sức ảnh hưởng chính thức thật sự quá yếu, tin tưởng rằng Ngọc Gia căn bản sẽ không để trong mắt. Thứ hai, Ngọc Gia từ ngàn năm nay thủy chung vẫn bảo trì tư thái một bộ siêu nhiên, chỉ cần trong lúc đại lục phân tranh, Ngọc Gia không có tâm tư tranh giành thiên hạ thì việc tiếp nhận Dương gia cũng vô ích. Cũng là không hề có đạo lý. Càng huống chi bây giờ Dương gia đang ở thời khắc nội ưu ngoại hoạn. Ngọc Gia càng không có khả năng tự đem củ khoai nóng ôm vào trong ngực, cho dù Dương gia có thể chấp nhận điều kiện nào thì cũng tự uống công.” Nam Cung ngọc chậm rãi nói. Ý tứ rõ ràng, phân tích mạch lạc.

Nam Cung Thiên Long lần đầu tiên phát hiện, nữ nhi mình trí tuệ lại cao như thế, không khỏi mặt lộ vẻ mỉm cười, nhìn Nam Cung Ngọc, ý bảo nàng tiếp tục nói.

“Về phần mượn thế, đây mới là khả năng có thể nhất, cũng hoàn toàn có thể lý giải. Nam Cung thế gia chúng ta điều động quy mô đến đây, lý do bên ngoài chính là huyết cừu của Nhạc ca ca, mà mục tiêu chủ yếu lại là Dương gia. Vô luận như thế nào, lấy thực lực Dương gia lúc này tuyệt đối không thể đối thủ của Nam Cung thế gia chúng ta. Cho nên chỉ cần xảy ra tranh chấp, Dương gia tất nhiên sẽ rơi xuống hạ phong. Nhưng Sau khi Ngọc Mãn Thiên đi tới Thừa Thiên lại cấp cho Dương Không Quần một cây gậy cứu mạng, Dương lão tặc tất nhiên là nhanh chóng nắm bắt cơ hội, qua đoạn thời gian này thì tình hình sẽ khác.”

“Ồ, trong đó liệu còn có dụng ý khác.” Nam Cung Ngọc suy nghĩ một chút, rồi khẳng định nói:” Lúc này, Dương Không Quần mặc dù không rõ ràng lắm tại sao chúng ta đã biết được hung phạm hại chết Nhạc ca chính là Dương gia nhưng cũng có thể đoán được Nam Cung gia ta điều động quy mô đến đây là do sốt ruột về huyết cừu. Cũng sớm có thể đoán được mấy ngày tới chúng ta có thể hành động quy mô lớn. Cho nên hẳn cố ý mời Ngọc Mãn Thiên về nhà, rõ ràng là hy vọng chúng ta không nên coi thường vọng động. Trên thực tế còn là vì Nam Cung thế gia chúng ta đào một cái hố không thể không nhảy vào. Nếu như chúng ta lúc Ngọc Mãn Thiên còn đang ở Dương gia mà phát động kế hoạch cũ, như vậy, không thể nghi ngờ là không để cho Ngọc Gia mặt mũi, đồng thời Ngọc Mãn Thiên cũng tuyệt không khoan tay đứng nhìn. Cứ như vậy, Nam Cung thế gia chúng ta hoàn toàn bị Dương Không Quần dồn vào thế đối mặt với Ngọc Gia. Nhưng trên thực tế, chúng ta đã không thể không phát động, nếu như thật sự lui bước, người trong thiên hạ lại cho rằng Nam Cung gia chúng ta từ nay về sau không gượng dậy nổi, danh vọng vì thế mà tổn hại.”

“Nhưng, nếu như thật sự cùng Ngọc Gia phát sinh xung đột, xung đột dù lớn hay nhỏ, không nói đến thực lực chúng ta so với Ngọc Gia có chênh lệch nhất định, nhưng có thể khẳng định chính là một khi đối đầu với Ngọc Gia, Nam Cung thế gia chúng ta cũng không rảnh mà động thủ với hắn. Dương Không Quần cùng Dương gia cũng tất nhiên bởi vậy mà kê cao gối vô lo, tiện nghi cho lão tặc này. Dựng nên thế cục này mà tọa sơn quan hổ đấu, thật là kế sách rất cao minh. Nhân vật mấu chốt ở đây chính là Ngọc Gia Tam gia Ngọc Mãn Thiên. Hắn tới thật sự là rất đúng lúc, càng bởi vì người này là một gã măng phụ, cho nên Dương Không Quần chỉ cần hơi có chút thủ đoạn là có thể khiến hắn coi Nam Cung gia ta là địch. Cho nên, ta đề nghị, tạm thời nhẫn nại. Chờ đợi thời cơ, so với hành động thì ổn hơn nhiều.” Nói tới đây, Nam Cung ngọc trên mặt lộ ra một tia sầu lo. Nếu Dương Không Quần cố tình chia rẽ Ngọc Mãn Thiên, sợ rằng gia tộc của mình có án binh bất động thì Ngọc Mãn Thiên cũng sẽ tự tìm tới cửa, bất quá lời này cũng không nói ra tránh làm rối loạn tâm tư mọi người. Nam Cung ngọc không thể làm gì khác hơn là lại nuốt trở về.

“Không sai.” Nam Cung Thiên Long vỗ đùi.” Ngọc nhi nói có đạo lý, cho nên chúng ta bây giờ không thể đi tìm Dương gia xả giận. Lui một bước trời cao biển rộng. Ngọc Mãn Thiên nọ chung quy không có khả năng ở tại Dương gia lâu dài.”

Nam Cung Thiên Hổ cầm một chùm loạn thảo trong tay nắm chặt, một đám mặt phấn như tuyết trắng nhất thời bay lả tả xuống. Nam Cung Thiên Long cùng Nam Cung Ngọc đồng thời cau mày lui về phía sau. Nhưng lại thấy hần cau mày, vẻ mặt không hiểu chút nào nói:” Dương Không Quần, lão thất phu này có ý gì. Hần chẳng lẽ không biết, Ngọc Mãn Thiên không có khả năng bảo vệ Dương gia cả đời, chung quy sẽ phải rời đi sao. Dương gia sớm muộn sẽ phải đối mặt với sự trả thù của chúng ta. Cử động của hần bây giờ chẳng phải là làm điều thừa sao. Chỉ là kẻ sách nhất thời mà thôi.”

Nam Cung ngọc khẽ cười một tiếng, nhấn nại giải thích nói:” Nhị thúc đã nói ra điểm mấu chốt, Dương Không Quần chính là chỉ cần kéo dài mấy ngày trước mắt thôi. Qua mấy ngày nữa, bát phương thế lực đều tề tập ở Thừa Thiên, đến lúc đó, Dương Không Quần là địa đầu xà, vô cùng có khả năng đi khắp nơi tranh thủ ứng phó với Nam Cung thế gia ta. Đến lúc đó là một mảnh loạn cục, Dương Không Quần cho rằng chúng ta không dám vọng động. Trên thực tế, chúng ta cũng quả thật không có tiện vọng động.”

Nam Cung Thiên Long âm lãnh cười:” Đúng là ý này, Dương gia cố nhiên có thể tại thời kỳ này tranh thủ mình hữu. Nhưng Nam Cung thế gia chúng ta sao lại không thể. Trên Thiên Tinh trên đại lục, mấy chữ Nam Cung thế gia này vô luận đến nơi nào chung quy so với Dương gia còn vang dội hơn nhiều lắm. Dương Không Quần lão thất phu này nếu là có chủ ý này, chỉ sợ hần gõ sai bàn tính rồi.”

Nam Cung ngọc trầm ngâm một hồi, rốt cục nói:” Phụ thân, Ngọc nhi vẫn mãi tự hỏi, việc này không thể không phòng bị. Dù sao nơi này chính là Thừa Thiên, rốt cục Dương gia mới là địa đầu xà. Có câu ‘cường long nan áp địa đầu xà’. Thực lực chúng ta cố nhiên không kém nhưng đông đảo thế lực xung quanh lại chưa có thể nói là cường long. Ở Thừa Thiên Dương Không Quần chính là chủ trảng. Lão tặc này là địa đầu xà, thế lực khắp nơi đến nơi đây, vô luận như thế nào đều cấp cho Dương Không Quần vài phần mặt mũi. Nam Cung thế gia danh đầu ngay cả có vang dội, nhưng nơi đây rốt cuộc không phải là Nam Trịnh Kim Bích thành a.”

Nam Cung Thiên Long trầm ngâm, một hồi lâu mới nói:” Ngọc nhi, theo ý kiến của ngươi, phải làm như thế nào.” Nam Cung Thiên Long hỏi những lời này, hiển nhiên trong lòng đã có ý tứ đem nữ nhi hần làm trọng điểm bồi dưỡng.

Nam Cung ngọc trong lòng vui vẻ, không chút do dự nói:” Phụ thân chẳng lẽ quên ư. Dương gia tại Thừa Thiên lại có một tử đối đầu. Dương gia muốn mọi việc thuận lợi thì còn phải được cái đầu xà kia đồng ý.”

Nam Cung Thiên Long hai mắt phát sáng, cười ha ha, nói:” Không sai. Còn có Lăng Gia.”

Nam Cung Ngọc tay nắm chặt chuỗi hạt châu trên ngực cười nói:” Chỉ cần chúng ta có thể nắm chắc thời cơ cùng Lăng Gia giao hảo, mà Lăng Gia lúc này ở sau lưng lại mới vừa khéo léo cùng nhân vật của Vô Thượng Thiên có giao tình. Vô luận giao tình là lớn hay là nhỏ, chúng ta cũng chẳng khác gì gián tiếp tiếp xúc với Vô Thượng Thiên. Như vậy liền vô hình giải quyết giá họa chi kế của Dương Không Quần. Hơn nữa, Dương Không Quần bây giờ dựa vào Ngọc Gia, nhưng chúng ta kết giao Lăng Gia, vô hình chung, liền có ý tứ dùng Vô Thượng Thiên đối kháng với Ngọc Gia. Mặc kệ người của Vô Thượng Thiên có thừa nhận hay là không, nhưng ít nhất trong mắt thế lực khắp nơi, tạo thành ấn tượng như vậy. Ngọc Gia tuy mạnh, nhưng còn chưa nhất định ở trên Vô Thượng Thiên”.

“Ha ha ha, theo đó, thế lực Vô Thượng Thiên cùng Ngọc Gia iền chẳng khác gì triệt tiêu lẫn nhau, nhưng chúng ta lại có thêm một địa đầu xà làm minh hữu. Lăng Gia. Ha ha ha., diệu kế, quả nhiên diệu kế. Ngọc nhi, vì phụ trước kia thật đúng là không phát hiện ra, lấy trí kế của ngươi đủ có thể trở thành trí nang của Nam Cung gia ta”

Nam Cung ngọc xấu hổ cười nói:” Cái này là do phụ thân dạy dỗ có phương pháp.”

Phụ tử hai người thật không ngờ, lúc này bọn họ nhất tâm nhất ý định giao hảo với Lăng Gia, mới là đại cừu nhân chính thức giết chết huynh trưởng. Mà giờ phút này bọn họ đang cần rằng nghĩ kế đối phó với Dương gia vốn chỉ trăm phần trăm thuần túy là con dê thế tội. Nguyên bốn là minh hữu, bây giờ đã thành sanh tử chi cừu; mà vốn là đại cừu nhân bất cộng đái thiên, vốn phải đấu đến người chết ta sống, giờ phút này lại trở thành đối tượng nhất tâm muốn lấy lòng. Thế sự kỳ diệu khó lường, quả nhiên có thể thấy được.

185. Chương 14: Huynh Đệ Quyết Đấu.

Từ khi Nam Cung gia tiến vào Thừa Thiên, mình từng nhiều lần phái người đi bái hội nhưng lần nào cũng bị không chút khách khí đánh đuổi ra. Ngay cả chính mình tới thăm dĩ nhiên cũng bị đóng cửa không tiếp.

Hảo. Người bất nhân, ta cũng bất nghĩa. Nam Cung Thiên Long, người có thể làm một, ta đây Dương Không Quần liền có thể làm được mười lăm, xem cuối cùng hươu chết về tay ai.

Kết quả là, khi các đại thế gia và thế lực khắp nơi lục tục tiến vào Thừa Thiên, Dương Không Quần liền phân công tâm phúc là Dương Lôi, Dương Chấn từng bước thăm viếng, dâng môn bái kiến, dâng tặng hậu lễ, hết sức xu nịnh những thế lực mạnh. Hơn nữa, Dương Không Quần khi thấy nhân vật thứ ba của Ngọc Gia là Ngọc Mãn Thiên Ngọc lão Tam đột nhiên giá lâm Thừa Thiên, lập tức liền cảm giác được cơ hội giúp Dương Gia mình có thể thoát khỏi khốn cảnh. Nam Cung thế gia thực lực kém đương kim đệ nhất gia tộc Ngọc Gia không phải một điểm hoặc nửa điểm. Chỉ cần chính mình có thể đem Ngọc Mãn Thiên kéo về phía mình, thậm chí cũng không cần kéo hẳn về mà chỉ cần có một tư thái mơ hồ, vậy là đủ rồi. Khi đó, cho dù có người cho Nam Cung thế gia mượn thêm một trăm lá gan cũng tuyệt đối không dám động đến một sợi lông của Dương Gia.

Dương Không Quần nguyên vốn đã từng vài lần gặp gỡ Ngọc Mãn Thiên, cũng minh bạch Ngọc Mãn Thiên nọ là một gã măng phụ. Chỉ thích mềm không thích cứng, hơn nữa tính tính lúc nào cũng như thuốc nổ gần lửa là một điểm có thể lợi dụng. Trước tiên hẳn liền tự mình thăm viếng bái phỏng, càng thịnh tình mời Ngọc Mãn Thiên đến Dương Gia làm khách. Trong lời nói càng cấp cho Ngọc Mãn Thiên mặt mũi, mơ hồ trực tiếp đem Ngọc Mãn Thiên thổi phồng thành Thừa Thiên thành đệ nhất cao thủ.

Ngọc Mãn Thiên nhất thời đầu nóng lên, liền đắc ý dào dạt theo Dương Không Quần vào Dương Gia làm khách một phen. Về phần sau khi tới đó hẳn liền tưởng đến một việc khác. Ngọc Mãn Thiên lần này từ phía nam đến, mặc dù đại ca và nhị ca cũng không dằn dò cụ thể nhưng Ngọc Mãn Thiên cũng biết, trước mắt việc chiếu cố cháu gái hảo hảo chính là việc quan trọng nhất.

Hơn nữa, Ngọc Mãn Thiên mặc dù tự cao tự đại, thần kinh cũng có chút không bình thường nhưng cũng không phải một điểm tâm kế cũng không có. Nói thật ra, hẳn chưa từng đem một cái tiểu gia tộc mới bộc phát như Dương Gia để vào mắt. Uống chén nước trà, hàn huyên một phen, Ngọc Mãn Thiên nhớ đến chất nữ thì lập tức cáo từ. Dương Không Quần khổ sở lưu lại mà không được, không thể làm gì khác hơn là lưu luyến không rời mà tiễn ra cửa, bất quá nói mãi cuối cùng cũng định ra lần gặp mặt lần sau. Chứng kiến Ngọc Mãn Thiên gật đầu đáp ứng, Dương Không Quần cũng không khỏi thở phào một ngụm khí trong ngực.

Ngọc Mãn Thiên vội vã trở lại Vệ gia nhưng lại không phát hiện ra tăm hơi Ngọc Băng Nhan đâu, sau khi hỏi thăm mới biết được Ngọc Băng Nhan trong khoảng thời gian này có hơn phân nửa là ở tại Lăng Gia. Chính là do cái gã tiểu bạch kiểm kia. Thật là ngoài ý muốn, Ngọc Mãn Thiên đột nhiên giận dữ. Có lẽ nào chất nữ như hoa như ngọc nhà mình lại đến ở nhà cái gã vang danh thiên hạ là hoàn khổ kia. Điều này quả thực là bại hoại môn phong, là chuyện không thể tha thứ. Hẳn lập tức không quản việc đang ở nhờ nhà người ta, đem vợ chồng Vệ Chánh Phong mắng cho một trận rồi bắt Vệ Huyền Huyền dẫn đường, khí thế hung hung nhằm Lăng Gia mà đến.

Dù sao cũng đang không có việc gì. Vừa lúc đem cái gã hoàn khổ ngay cả đại ca mình cũng khen ngợi không dứt cho một trận đòn, giáo huấn một chút, hảo hảo xem tiểu súc sanh này rốt cuộc là như thế nào. Dĩ nhiên đại ca lại nói chính mình cùng Nhị ca không bằng hẳn. Quả thực là chuyện cười mà. Xem Ngọc Tam Gia ta một quyền đánh cho tên tiểu bạch kiểm nọ lăn lông lốc biến đi. Ít nhất cho hẳn chữa cái thói câu dẫn lương gia khuê nữ đi.

Nếu Lăng Thiên biết được ý nghĩ của Ngọc Mãn Thiên, sợ rằng liền buồn bực đến đập đầu vào tường, thật là oan uổng mà, bốn công tử như thế nào lại là tiểu bạch kiểm, lão tử thị trăm phần trăm là xử nam tại cả hai thế giới, đã có lúc nào đụng chạm tới lương gia nữ tử, chỉ có đụng tới tâm can bảo bối Lăng Thần của ta một chút mà thôi, cái này a...

Nhìn Ngọc Tam Gia đằng đằng sát khí khí thế hung hung, long hành hổ bộ mang theo một số nhân thủ Ngọc Gia nhắm thẳng Lăng phủ đi tới, song mục cơ hồ trợn trừng, thần thái hung ác. Tất cả các nhân vật

trong Thừa Thiên thành biết được việc này đều không nhin được lên tiếng nghị luận.

Nhân vật thứ ba Ngọc Gia vs đệ nhất hoàn khổ ở Thừa Thiên.

Thấy Ngọc Tam Gia mới bước chân từ Dương Gia ra, sau đó vẻ mặt giận dữ như lưu tinh chạy tới Lăng Gia. Một ít người tâm tư linh hoạt sớm đã cảm giác được, tất nhiên là do Dương Gia dùng thủ đoạn gì đó gây xích mích khiến Ngọc Tam Gia tức giận bùng bùng như thế, đến mức không thể chờ đợi được mà lập tức tìm tới Lăng Gia gây phiền toái .

Mấy thế gia tới Thừa Thiên trước vốn cũng đã chuẩn bị lễ vật, chuẩn bị bái phỏng Lăng Gia cùng Dương Gia một chút. Cũng không phải thật sự đem hai gia tộc mới bộc phát này xem trọng mà là đi tới địa bàn của người ta, chung quy phải đi bái sơn môn một chút. Đạo lý mãnh long không thắng được địa đầu xà tất cả mọi người đều hiểu. Nhưng khi nhìn thấy Ngọc Tam Gia bộ dáng như hung thần ác sát thì nhất thời cũng bỏ đi chủ ý này. Nếu như con rồng này quả thực là cường đại thì cũng có thể áp chế được địa đầu xà..

Ngọc Tam Gia nổi giận dùng dùng tìm tới cửa, hiển nhiên là muốn tìm Lăng Gia trút giận, có khả năng là do bị Dương Gia chia rẽ. Cổ nhân có nói, việc không liên quan tới mình, chớ có thò mũi vào. Nơi nguy hiểm như thế, chính mình mà đi xem náo nhiệt. Vạn nhất bị cái vị Ngọc Tam Gia kia để ý đến, rồi tới gia tộc của chính mình bị cuốn vào, như vậy có thể trở thành đi ăn trộm gà không được, ngược lại còn mất nắm thóc. Tốt nhất là tránh xa a.

Vì vậy, đại biểu của các thế lực lớn nguyên bản có ý định đi tới Lăng Gia trước, sau mới đến Dương Gia, nay đều chuyển hướng trực tiếp chạy tới Dương Gia. Vô hình chung, nhân khí của Dương Gia tại Thừa Thiên thành lại tăng vọt. Đúng vậy, có thể tác động đến Ngọc Tam Gia, quan hệ hai nhà như thế nào còn phải hỏi sao. Xu cát tị hung, chính là thượng thượng chi sách.

Vốn đang cầm bao lớn bao nhỏ lễ vật hướng Lăng Gia đi tới, Nam Cung Thiên Hổ và Nam Cung Ngọc khi đi được nửa đường thì lại đột nhiên nhận được tin tức này, không thể làm gì hơn, chú cháu hai người đành quay đầu ngựa chạy về khách sạn.

Nam Cung Thiên Long nghe hai người hồi báo xong không khỏi oán hận mắng một tiếng:” Hay cho Dương Không Quần, lão thất phu nọ đoạt tiên cơ nhất chiêu. Mà Ngọc Mãn Thiên này thật sự là một đầu man ngư. Ôi.” Sau khi nói xong, rốt cục lại không nhin được thở dài một hơi. Vô cùng buồn bực.

Mà lúc này, Lăng Thiên lại đang ý dựa hồng ôi thúy, thích ý đến cực điểm. Một hồi xem Ngọc Băng Nhan đang toàn bộ tinh thần chăm chú vẽ tranh, một hồi lại tới bên Lăng Thần chỉ điểm một chút về âm luật, hết sức bận rộn.

Huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi đang ngồi dưới một giàn nho đối diện với tiểu viện của Lăng Thiên, trên khuôn mặt giống nhau như đúc đều nổi lên vẻ đỏ ửng, đầu lưỡi có chút phồng lên không ngớt khen ngợi Lăng Thiên công tử không tệ, đủ chủ ý, đủ ý tứ, đủ hào phóng, gia môn hiển hách. Thuần gia môn. Hồn nhiên quên mất huynh đệ hai người mấy ngày hôm trước còn khinh bỉ dị thường mắng chửi người ta là hoàn khổ.

Kỳ thật cũng không phải ” cứ có sữa thì chính là mẹ”. Cái này là do nhược điểm của hai huynh đệ bị Lăng Thiên nắm được .

Nguyên lai hôm nay Lăng Thiên vừa mới đột phá, toàn bộ thể xác và tinh thần cũng tiến vào tiên thiên cảnh giới, nhìn hoa cỏ cũng phá lệ cảm thấy thuận mắt, ngay cả hai người kia cũng thấy thuận mắt nên đem hảo tửu cất kỹ bày ra vài bình lớn. Đương nhiên không phải cái loại thiên phẩm mỹ tửu chiêu đãi Diệp Khinh Trần kia nhưng tại thế giới này cũng đã được cho là có một không hai. Rượu này Lăng Thiên gọi là “xuyên trăng hóa” vì tính chất mạnh vô cùng, thật sự là được vũ giả yêu thích nhất. Nhìn thấy vẻ mặt của song bào thai huynh đệ lúc này, Lăng Thiên trong lòng cười thâm không thôi, sớm biết như thế, ngày đầu tiên bọn họ đến đã ném cho bọn hắn mỗi người một vỏ rượu, không phải đã sớm ổn thỏa.

Mà huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi tại Ngọc Gia thân phận cũng xem như không thấp, cũng đã thưởng thức qua rất nhiều hảo tửu, nhưng lâu lắm chưa từng thấy qua rượu ngon như thế. Sau khi Lăng Thiên phả bỏ lớp bùn bịt miệng bình, trong tích tắc đã bị mùi rượu nồng nặc thơm mát chinh phục. Lăng Thiên đơn giản là cho bọn hắn một ít “cực phẩm hạ tửu thái ” là mấy củ lạc, sau liền đem huynh đệ hai người ném tới dưới giàn nho, để cho bọn họ tự cố túy sinh mộng tử.

Sau khi uống rượu, đã có bảy tám phần say sưa, hai người không biết như thế nào lại nổi lên đề tài, dĩ nhiên lại tranh chấp xem ai lớn ai nhỏ. Chỉ một thoáng tranh chấp mà đã gân cổ đỏ mặt, hai mắt đỏ ngầu, bộ dáng như hai con gà chọi chuẩn bị hung hăng chiến đấu, mắt thấy hai người này sẽ huynh đệ tương tàn.

Âm thanh huynh đệ hai người cãi nhau càng lúc càng lớn, mấy câu nói trong lúc đó đã cơ hồ lên tới mức chửi má nó làm cho Lăng Thiên, Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan một bên vừa bực mình lại vừa buồn cười. Chẳng lẽ song bào thai hai người các người còn có mẹ khác. Nghe thanh âm hai người càng ngày càng cao thì đều cau mày bực mình.

Rốt cuộc là do Lăng Thiên nghĩ ra biện pháp, ngay lúc hai người chuẩn bị vung quyền cước, trong thời khắc như chỉ mảnh treo chuông tiến ra ngăn cản huynh đệ hai người, cuối cùng tránh được một hồi nhân luân thảm kịch trước mắt. Mà cái giá Lăng Thiên phải trả làm cho hấn đau lòng không thôi: đó là lại phải bỏ ra thêm hai vò rượu.

Phương pháp rất đơn giản: Lăng Thiên nói rất thâm thía :” Các người là hai huynh đệ, đồng nguyệt đồng sinh nhưng luôn luôn có một lớn một nhỏ, cho dù là để trước một canh giờ hay là một khắc thì từ lượng cũng có thể hơn người ra sau”

Một phen diễn thuyết khiến huynh đệ hai người không ngừng gật đầu, hô to hữu lý.

Vì vậy Lăng Thiên lại nói tiếp:” Rượu nơi này ta có đủ, dùng rượu để luận lớn nhỏ. Người nào say rượu ngã trước chính là đệ đệ, người nào trụ đến cuối cùng, như vậy đương nhiên chính là ca ca. Sau này dùng chuyện này để nói về lớn nhỏ, đánh cuộc mà chịu thua thì sau này cũng không được có chuyện gút mắt phát sinh nữa. Mà ba người Lăng Thiên sẽ là công chứng nhân, công bình công chánh”

Hai người đồng thời khen hay, sau đó đồng thời gơ vò rượu lên, đồng thời hướng vào trong miệng như điên cuồng đổ xuống, sau đó lại đồng thời lão đảo ngã xuống đất, đồng thời nổi lên trận ngáy khò khò.

186. Chương 15: Tam Gia Viếng Thăm.

Ngọc Gia Tam gia tự mình viếng thăm Lăng phủ, đây là một đại sự. Sau khi hộ vệ trông cửa truyền báo vào, Lăng phu nhân và Sở Đình Nhi liền tự mình ra đón.

“Ha ha, thật là bất ngờ, Ngọc Gia Tam gia lại tự thân đại giá quang lâm Lăng phủ, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này a. Xin mời. Xin mời Ngọc Tam Gia vào trong phòng dùng trà.” Sở Đình Nhi tươi cười nói.

Nhưng vị Ngọc Tam Gia này lại làm như không nghe thấy Sở Đình Nhi nói chuyện, dĩ nhiên cứ một bộ ngực nghếch đi vào, trông cực kỳ vô lễ. Trên thực tế, Ngọc Mãn Thiên từ khi vào tới Lăng phủ, vẻ mặt sát khí cùng tức giận trong sát na đã biến mất, khóe miệng lại xuất hiện một tia nước bọt trong suốt.

Sở Đình Nhi trong lòng âm thầm nghĩ:” Đây là nhân vật thứ ba của Ngọc Gia a, không phải chứ. Rất bất lịch sự. Chẳng lẽ là giả mạo”

Chỉ vì mới vừa vào đến đại môn, vị Ngọc Gia Tam gia này đã ngửi thấy một cỗ hương tử nồng đậm xông vào mũi. Mùi thơm đậm đà, tinh thuần, quả thực là mê người đến cực điểm, không thể kháng cự. Không thể kháng cự. Sao có thể kháng cự? Hơn nữa, tử hương thơm mát kỳ dị mà trước kia hấn lại chưa từng thấy qua thiên phẩm hảo tửu. Đối với Ngọc Tam Gia, hảo tửu bậc này đối với hấn tử lỗ mãng như hấn mà nói, chỉ cần mùi thơm quả thực đã muốn đem toàn bộ sâu rượu trong bụng câu dẫn đi ra. Vừa vào đến đại môn, mũi hấn không ngừng bị rung động, nào có tâm tư trả lời Sở Đình Nhi. Một lòng sớm đã bay đến chỗ có rượu thơm mát.

“Ách, xin hỏi phu nhân, quý phủ lại có tửu hương là từ chỗ nào truyền đến. Thật là tuyệt thế chi giai nhượng dã” Ngọc Tam Gia chung quy cũng phục hồi tinh thần, hai tròng mắt mị mị, hít sâu một hơi, lúc lắc cái đầu rồi mới hỏi Sở Đình Nhi.

Làm cho kẻ khác khiếp sợ chính là, dưới sự hấp dẫn của tuyệt thế mỹ tửu, hấn tử cực kỳ thô lỗ như Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia dĩ nhiên lại xuất khẩu thành chương. Cẩn văn tước chữ, bản bản hữu lễ, tao nhã lịch sự. Một bộ đạo mạo trang nghiêm, dáng vẻ như một tiên sinh đầy bụng kinh luân đạo học, cái miệng

đầy râu cứng như cương châm nhất động, bày ra một vẻ mặt tự cho là hòa ái dễ gần, dùng khẩu khí ôn nhu nhất hời.

Nếu như là người quen thuộc với vị Ngọc Tam Gia này thì nhất định là biết, bệnh cũ “nghiện rượu” của vị Ngọc Tam Gia này lại vừa phát tác, hơn nữa nơi đây tất nhiên là có mỹ tửu cực phẩm xuất chúng. Nếu không sắc mặt của Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia như lúc này, thường nhân mấy ai có thể được chứng kiến.

Sở Đình Nhi giật mình, là người lịch duyệt như bà mà mặt mày cũng gần như là thất sắc. Cũng không phải là sợ hãi, mà thật là bị vị Ngọc Tam Gia này làm cho như bị sét đánh. Trong sát na đó chỉ cảm thấy cả người nổi da gà.

Vô luận là ai, nếu là tại vườn thú đột nhiên chứng kiến một đầu hắc tinh tinh hướng về người đi tới, sau đó há mồm chính phun ra một câu Đường thi phỏng chừng đều đã có vẻ mặt như Sở Đình Nhi bây giờ.

“Ách, có thể là khuyển tử bên kia đang chiêu đãi khách nhân.” Sở Đình Nhi thứ nhất quả thật là không rõ ràng lắm Lăng Thiên rốt cuộc đang chiêu đãi quý khách gì mà lại dùng hảo tửu như thế. Việc này cũng không có thể trách làm mẹ mà không biết con mình. Thật sự là từ khi Lăng Thiên lên năm tuổi, được Lão phu nhân ra lệnh, Lăng gia từ trên xuống dưới không ai dám trông nom quản lý. Chỉ cần hơi có chuyện, lập tức sẽ bị Lão phu nhân hỏi trách, ngay cả Lăng Chiến lão gia tử cũng bị Lão phu nhân giáo huấn nhiều lần, Sở Đình Nhi phu nhân nào phải ngoại lệ. Sở Đình Nhi phu nhân cũng biết, con mình từng mấy lần giống trống khua chiêng cất rượu vài lần. Việc này không tính là sự tình hi hãn gì, nhưng Sở Đình Nhi đối với rượu không có hảo cảm, cũng không biết loại rượu này rốt cuộc như thế nào. Thứ hai cũng có chút sợ hãi người này, vốn định nói xong hai ba câu này thì mời người khác đến tiếp đón.

Xem bộ dáng vị Ngọc Tam Gia này thì rõ ràng là cơn nghiện rượu phát tác, sai Lăng Thiên đi chiêu đãi, dù sao cũng là do tiểu tử này quyến rũ đến mà gây ra tai họa. Chính mình thật sự là có chút bị dính lây, mà vị Ngọc Tam Gia này cũng quá mức. Về điểm này, nhân vật thứ ba của Ngọc Gia này đức hạnh có chút có vấn đề.

Không đợi nàng nói hết lời, chỉ thấy Ngọc Mãn Thiên đột nhiên xoay người nhìn Vệ Huyền Huyền: “Nhanh. Nhanh đưa ta đi tìm tiểu Vương bát đản nọ. Vạn nhất hảo tửu bị hấn đập hư hết. Mau mau”

Nhìn Ngọc Mãn Thiên thúc dục Vệ Huyền Huyền vội vã chạy hướng về tiểu viện của Lăng Thiên. Sở Đình Nhi một hơi nghẹn tại trong cổ họng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Một lúc lâu sau mới hít được một hơi đến, phần nộ đến cực điểm mắng:” Ngươi. Ngươi mới là tiểu Vương bát đản. Không, lão Vương bát đản. Cả nhà ngươi đều là Vương bát đản. Sao lại như thế được” Dĩ nhiên làm trò, trước mặt mình dám chửi con mình là tiểu Vương bát đản, vậy thì chính mình trở thành cái gì. Sở Đình Nhi nộ khí trùng thiên phần nộ đi vào.

Ngọc Mãn Thiên sớm đã đi xa, không nghe được câu mắng này, cho dù có nghe được thì Ngọc Tam Gia này cũng sẽ không để ý. Rượu ngon trước mặt, hơn nữa từ vị đạo lưu lộ mà nói thì xem ra hiển nhiên có người đang ở đây cuồng ẩm, “đập hư” rượu ngon này. Ngọc Tam Gia sớm đã lòng như có lửa đốt, hận không thể rút ngắn ba bước thành hai bước, liền chạy nhanh.

Chứng kiến Vệ Huyền Huyền vẫn chậm như rùa đi phía trước dẫn đường, ách, kỳ thật Vệ Huyền Huyền đã đạt tới tốc độ cực hạn. Nhưng trong mắt Ngọc Tam Gia là đại cao thủ thì đương nhiên là so với ốc sên còn chậm hơn. Đang lúc cấp bách, hận không thể đem vị chất nữ này ôm lấy mà chạy cho nhanh.

May mắn Ngọc Tam Gia mặc dù là một người thô lỗ nhưng thô trung có tế, cũng biết luân lí làm người, nếu vị chất nữ trước mặt này có thể là Ngọc Băng Nhan, không chừng hẳn có thể ôm đi thật. Thật vất vả mới đi tới tiểu viện của Lăng Thiên, khuôn mặt đầy râu của Ngọc Tam Gia sớm hiện ra vẻ như sắp giàu to rồi.

Từ lúc Ngọc Mãn Thiên đi được nửa đường, hẳn đã liên tiếp hô lên “mau mau nhanh”, trung khí sung túc sớm đã dễ tỉnh Lăng Thiên. Rốt cuộc là thần thánh phương nào, không khỏi trong lòng âm thầm cười. Ngọc Mãn Thiên, nếu như ngày hôm qua ngươi không bị thương, chiến lực mười phần thì hoặc còn có thể bình thủ với ta, nhưng hôm nay liệu có thể làm được gì đây? Hôm nay thì trong vòng mười chiêu ta cũng có thể cho người ngươi đầy bụi đất.

Ngọc Mãn Thiên như gió lốc vọt vào, cánh cửa tiểu viện bị hất ra “bang” một tiếng, thiếu chút nữa liền bị vỡ tan. Khiến kẻ khác kinh ngạc chính là, Ngọc Tam Gia nhất tâm đến tìm phiến toái sau khi đi vào, chuyện thứ nhất dĩ nhiên không phải hỏi: “Tên Vương bát dẫn là Lăng Thiên kia.” mà lại hỏi một câu khiến tất cả mọi người không tưởng tượng được: “Hảo tử ở đâu. Giao ra đây cho Tam gia”

Tiếp theo liền nhìn thấy ở dưới giàn nho, Tiết Lãnh, Tiết Phi hai huynh đệ mỗi người ôm một vò rượu, say rượu nằm trên mặt đất ngủ ngáy o o. Điều đó hoàn toàn không có gì, nhưng khiến cho Ngọc Tam Gia không thể dễ dàng tha thứ chính là theo nhịp ngáy rung trời của huynh đệ hai người rượu trong vò thỉnh thoảng lại tràn ra một chút, từng giọt từng giọt rơi ngấm vào lòng đất, mà trên mặt đất sớm đã hình thành một vũng rượu lớn.

Điên cuồng hét lên một tiếng, Ngọc Tam Gia khí thế hung hung đi tới, trong nháy mắt, phát ra tốc độ nhanh nhất có thể, cơ hồ người bên này còn chưa thấy nhúc nhích mà thân hình đã xuất hiện dưới giàn nho. Tốc độ này ngay cả Lăng Thiên vừa mới luyện thành Kinh long cửu trọng thiên cũng nhin không được tặc lưỡi không thôi. Chẳng lẽ ngày đó Ngọc lão Tam này còn chưa xuất hết toàn lực, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy giống vậy a.

Một tay như chớp đem vò rượu từ lòng hai huynh đệ cướp ra, dùng sức vừa ổn lại vừa chuẩn, đau lòng đến cực điểm quơ quơ vò rượu trong tay, phát hiện ra rượu ngon bên trong đã còn lại không mấy. Nhưng là ngay cả một chén cũng không được. Hai vò cộng lại chỉ sợ cũng bắt quá chỉ được một chén ăn cơm.

Ngọc Mãn Thiên nhất thời trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ giận dữ, thanh âm suýt soa tắc tắc tiếc hận vang lên, nhìn hai vũng rượu trên mặt đất một chút rồi Ngọc Tam Gia thở hổn hển, đập cho Tiết Lãnh cùng Tiết Phi mấy cái. Hảo tử như thế. Minh chạy sấp chạy ngựa lại đây, dĩ nhiên đã bị hai người này làm cho hồng бет. Ngọc Tam Gia như thế nào không giận. Hai người này, hai nô tài đáng chết.

Lúc này, Vệ Huyền Huyền Đại tiểu thư vốn đi trước dẫn đường mới thở hổn hển đi đến, trên trán đầy mồ hôi hột. Không nói không rằng, mở chiếu trúc ra ngồi xuống, cái thứ nhất là hết sức bắt nã nâng bấp chân lên, không ngừng xoa bóp cái chân đau. Mới vừa rồi bị Ngọc Tam Gia thúc dục dẫn đường như đi ăn cướp quả thực làm cho vị kiêu sinh quán dưỡng Đại tiểu thư này chịu đủ đau khổ. Đứng nhìn mới đi vài bước mà nhăm, thật sự là vượt qua cực hạn của Vệ Đại tiểu thư này.

Ngọc Tam Gia cũng không để ý có sạch sẽ hay không, cũng không để ý đây là rượu thừa của nô tài nhà mình, trực tiếp đem hai cái vò rượu giơ lên giữa không trung, cực kỳ quý trọng đem một chút rượu còn lại trút vào trong miệng, chép chép miệng rồi không khỏi thở dài một tiếng. Thật sự là hảo tử a. Đáng tiếc còn rất ít. Bị một chút rượu thừa câu dẫn, cơn nghiện rượu bùng phát khiến Ngọc Tam Gia càng nghĩ càng buồn bực. Nhìn Tiết Lãnh Tiết Phi huynh đệ hai người nằm trên mặt đất, ánh mắt càng lúc càng thêm bất thiện.

Hai người này biết rõ đây là hảo tử, lại biết rõ mình đã đến Thừa Thiên, dĩ nhiên lại không để dành cho mình một chút, ngược lại còn đem rượu đổ lên mặt đất. Cho dù muốn nhẫn nại thực cũng không thể nhẫn nại. Nhìn chung quanh chỉ còn có hai cái vò rượu rỗng, Ngọc Tam Gia càng thêm tức giận. Hai người vừa rồi bị mình đá hai cước mà vẫn không phản ứng gì. Có thể thấy là đã uống nhiều ít bao nhiêu. Hồn dẫn mà, dù là để cho Lão Tử một vò cũng được mà. Hai người này đáng chết. Lão Tử không thể nhin được nữa.

Đang muốn nhấc chân đá thêm hai cước thì đột nhiên nghe được bên cạnh có người nhẹ nhàng ho khan hai tiếng. Ngọc Mãn Thiên lúc này mới nhớ lại mục tiêu đến đây, tâm tình cực độ ác liệt không khỏi giương miệng cất tiếng ồm ồm hỏi: “Người nào là Vương bát dẫn Lăng Thiên.” Kỳ thật lời này chính là thừa, trong sân, ngoại trừ Ngọc Tam Gia và song bào thai huynh đệ say rượu thì cũng chỉ có một người này là nam giới. Đây là tiểu viện của Lăng Thiên, người nợ không phải là Lăng Thiên thì còn có thể là cái gì nữa.

Tựa hồ cảm giác được ngữ khí có chút không lễ phép, hơn nữa, đối phương dĩ nhiên có thể đem hảo tử như thế cho Tiết Lãnh hai người uống, xem ra khẳng định vẫn còn có dự trữ. Nghĩ đến đó, Ngọc Tam Gia trên mặt không khỏi nhất thời hoà hoãn xuống: “Ách, người chính là Lăng Thiên hả. Tiểu tử người hảo hảo a.” Ngọc Tam Gia khi nói những lời này lúc, thậm chí còn cường hành ép cơ mặt mình để tìm cách gia tăng vẻ “sáng lạn” gia tăng nụ cười “hòa ái”. Thoạt nhìn có vẻ dữ tợn, bất quá cẩn thận nhìn lại một chút thì quả thật là tươi cười không thể nghi ngờ, hơn nữa còn có vài phần lấy lòng.

Nói xong những lời này, mới trên dưới đánh giá một chút. Để mắt tới thiếu niên trước mắt này, thân hình

khí độ đối phương không khỏi càng nhìn càng thấy quen mắt. Nghĩ đến đây lập tức không khỏi giống như thấy quỷ hú lên quái dị.” Trời đất. Sao lại là người.. Là tiểu tử người.. Tiểu tử người chính là Lăng Thiên. Lăng Thiên chính là tiểu tử người.” Trong khẩu khí đầy vẻ khiếp sợ không thể tin được.

187. Chương 16: Tỷ Thí Như Thế Nào.

Nhưng Lăng Thiên không nói gì mà Ngọc Băng Nhan bên cạnh đang cầm họa bút trong tay chuyên tâm vẽ tranh khi nhìn thấy Tam thúc nhà mình liên tiếp có những cử động dọa người thì sớm rất không vui. Nay lại nghe Tam thúc nói mấy câu khó nghe này thì không nhịn được nói: “Tam thúc, người sao lại nói như thế. Người đây là đi tới nhà người ta làm khách, sao lại mở miệng ăn nói thô lỗ như vậy hử. Cần thận ta trở về tố cáo người với đại bá ”

Nếu Tam thúc ăn nói thô lỗ với mình thì dù sao đây cũng là thói quen, chính mình cũng còn có thể chấp nhận, nhưng hửn mới vừa rồi nói cái gì, loạn thất bát tao, hiển nhiên là làm cho Ngọc Băng Nhan cảm giác rất mất mặt mũi trước người trong lòng, không khỏi nói chuyện với Tam thúc cũng rất không khách khí. Kỳ thật hai thúc cháu ngày thường quan hệ cũng rất tốt.

Ngọc Mãn Thiên lúc này mới phát hiện ra người ở bên cạnh vẽ tranh dĩ nhiên là cháu mình, khuôn mặt già nua không khỏi nóng lên, ngưng ngưng có chút không có ý tứ. Kỳ thật lúc này mới hợp lý, nơi này có Tiết Lãnh hai người mà lại không có Ngọc Băng Nhan thì hai tiểu tử này thật là đáng chết .

Ngọc Tam Gia mặc dù có chút thô lỗ, nhưng trước mặt tiểu bối rất chú ý đến hình tượng, sau khi cười khổ lắc đầu thì vội vàng an ủi chất nữ, nếu vị tiểu cô nãi nãi này trở về tố cáo mình, cũng không cần thêm mắm thêm muối, chỉ cần đem sự tích sáng chói của mình vừa rồi cứ đứng sự thật mà nói thì sợ rằng vị thiết diện diêm vương đại ca của mình đưa chính mình đi cầm bế. Mà cầm bế cũng không sao, mấu chốt cầm bế là tuyệt đối cầm không được uống rượu, như vậy thì khác gì phải chết .

Ngay lúc Ngọc Mãn Thiên vọt tới dưới giàn nho, Lăng Thiên lần nữa đánh giá lại vị Ngọc Gia Tam lão gia thần kinh không ổn định nọ. Nhìn thân hình tráng kiện to lớn của lão mà không khỏi nghĩ đến một loạt bia ngấm luyện bắn tên ở hậu viện Lăng Phủ biệt viện, khóe miệng hàm chứa một tia ngoạon tiểu. Lăng Thiên không khỏi nghĩ đến, nếu đem vị Ngọc Tam Gia này làm thành một bia ngấm, sợ rằng một tiễn cũng bắn không xuyên qua a.

Chờ một chút. Về mặt Lăng Thiên bỗng nhiên cứng đờ như tựa hồ nghĩ tới gì. Bia ngấm. Bia ngấm. Ha ha ha, Lăng Thiên trong lòng đắc ý cười ha hả, người trước mắt này không phải là một cái bia ngấm tuyệt hảo sao.

Bia ngấm tuyệt hảo không phải dùng cho Lăng Thiên mà cho năm người Lăng Phong, Lăng Vân, Lăng Lôi, Lăng Điện, Lăng Trì võ công đã luyện đến trình độ nhất định, cảnh giới đã tiến vào giai đoạn ngừng trệ. Chỉ bằng vào đóng cửa khổ luyện thì ngoại trừ việc có thể gia tăng một ít nội lực tu vi, nâng cao vũ kỹ thì lại không có tác dụng lớn. Cái mà mấy tiểu tử này còn khiếm khuyết chính là kinh nghiệm thực chiến. Muốn có kinh nghiệm thực chiến, nhất là kinh nghiệm cùng cao thủ chính thức so chiêu thì cao thủ này tốt nhất là sẽ không lưu thủ với địch nhân, nói chung là không lưu thủ lẫn nhau. Năm người Lăng Trì ra tay không cần lưu thủ, đối phương cũng không bị kiềm chế. Đối thủ như vậy nếu dùng Lăng Kiếm thì không ổn vì hửn không thể phóng tay ra sát thủ với hảo huynh đệ của mình. Đáng tiếc công phu của hửn chính là công phu giết người. Đối với huynh đệ chính mình cũng không có cách lưu thủ, hoặc là nói hửn còn chưa đạt tới cảnh giới thu phát tùy tâm. Lăng Thiên thật ra đã đạt tới cảnh giới này nhưng đáng tiếc năm người Lăng Trì đối với Lăng Thiên có lòng kính sợ, căn bản không dám ra tay thực sự.

Trên thực tế, cũng không chỉ bọn họ mà các thủ hạ khác của Lăng Thiên ngày thường khi luyện tập, vô luận là đối luyện cùng nhau hoặc là cùng Lăng Thiên và Lăng Kiếm, Lăng Thần so chiêu, trong lòng luôn điều cố kỵ, thủy chung không thể phát ra lệ khí hung hãn và liều mạng nên tiến bộ đương nhiên sẽ không lớn. Lăng Kiếm nếu như không phải các năm trước đã có kinh nghiệm đặc biệt thì tu vi cũng chưa chắc có thể cao hơn đồng bối, sở ngộ của mỗi một người mỗi khác, điều này cũng khó có thể so sánh được.

Nhưng nếu để cho bọn họ cùng Ngọc Mãn Thiên so chiêu thì như thế nào?

Lấy thực lực của Ngọc Mãn Thiên mà nói, thừa đủ để đảm đương vai trò huấn luyện viên miễn phí này. Năm người Lăng Trì cái gì không nói chứ khinh công chắc chắn đều hơn Ngọc Mãn Thiên nên tự thân an toàn không thành vấn đề. Mà lấy thực lực Ngọc Mãn Thiên, cho dù năm người Lăng Trì có muốn giết chết hắn cũng là một cái khảo nghiệm rất khó. Như vậy...

Lăng Thiên trong lòng không khỏi cười gian một trận.

Thấy Ngọc Mãn Thiên đột nhiên nhìn mình, trong mắt hiện ra thần sắc vừa mừng vừa sợ vừa khó tin thì biết rằng hắn đã hoài nghi thân phận của mình.

Lăng Thiên trong lòng cười, gãi gãi đầu, trong mắt hiện ra vẻ mê hoặc không thể giả được, tao nhã lịch sự chấp tay nói: “Ách, vị này chính là Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam gia ư? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tiểu sinh sớm đã như sấm bên tai. Chỉ là, Ngọc Tam Gia chẳng lẽ đã từng gặp qua tại hạ ư? Tại hạ và Tam gia hôm nay chính là lần đầu tiên gặp mặt.”

Ngọc Mãn Thiên trừng hai mắt to như hai cái chuông đồng mà nhìn, không khỏi đưa tay gãi gãi đầu hoàn toàn bị mê hoặc. Người trước mắt này thật sự là nhìn rất quen mắt, nhưng chỉ là một văn nhân, chẳng lẽ không phải là tên bạch y kia? Không khỏi nghi hoặc nhìn vào mắt Lăng Thiên, hắn nhớ kỹ ánh mắt bạch y tiểu tử nọ nhìn rất lạnh đậm nhưng tinh quang lập lòe, lợi hại đến cực điểm, giống như một thanh lợi kiếm đã ra khỏi vỏ.

Càng nhìn càng không hiểu ra sao, thiếu niên trước mắt này ánh mắt âm áp, mặc dù trong suốt nhưng không có tới nửa điểm phong mang, rõ ràng đó là một văn nhược thư sinh không có chút võ công nào.

“Quái lạ.” Ngọc Tam Gia hú lên quái dị, đi vòng quanh Lăng Thiên bốn năm vòng, thần sắc trong mắt biến đổi từ nghi hoặc đến mê man, đến thất vọng, rốt cục xác định không phải là cùng một người. Đối với việc chính mình dĩ nhiên thiếu chút nữa nhận lầm người không khỏi có chút thẹn quá hóa giận. Không khỏi hung tợn nói: “Kháo. Tiểu Vương bát đản, dĩ nhiên giả thần giả quỷ hù dọa Lão Tử. Lại còn nói cái gì bất diệc nhạc hồ quỷ thoại lừa gạt Lão Tử, Lão Tử muốn thay người cha mẹ người giáo huấn người một chút”

Một câu giáo huấn người một chút cuối cùng này vừa ra khỏi miệng, chính hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ ra mục tiêu lại đây hôm nay là gì, không khỏi lại rống lên một tiếng. Nhớ tới trong mắt đại ca chính mình dĩ nhiên lại không bằng văn nhược thư sinh thoát nhìn chỉ cần dùng một ngón tay là có thể điểm chết, không khỏi trong lòng bốc nộ khí quát: “Lăng Thiên, nghe nói người rất có bản lĩnh, hôm nay Tam gia liền muốn hảo hảo muốn luyện tập với người, cũng làm cho người biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Ha ha ha...” rồi cười to một trận càn rỡ.

Ngọc Băng Nhan sớm đã đến bên cạnh, lo lắng nhìn Lăng Thiên, hai tay lại ôm chặt lấy tay Tam thúc mình. Tiểu nha đầu này tâm tư rất rõ ràng, vạn nhất Ngọc Mãn Thiên thật sự muốn trở mặt đánh người, chính mình sẽ trước tiên lôi kéo hắn. Miễn cho Tam thúc lực đại vô cùng như gấu này đã thương tới người trong lòng mình.

Lăng Thiên hào hiệp vung ống tay áo, trên mặt tràn đầy một bộ như có bằng hữu từ phương xa tới, ha ha cười nói: “Ngọc Tam Gia nói đùa rồi, tiểu sinh vừa rồi mới nói, đều là lời của thánh nhân, sao lại gọi là chuyện ma quỷ, về phần Tam gia muốn chỉ giáo tiểu sinh, Lăng Thiên đương nhiên là rất hoan nghênh. Cùng cao nhân tương kiến là cơ hội hiếm có, chỉ không biết Ngọc Tam Gia là muốn so thi từ ca phú hay là so cầm kỳ thi họa. Chỉ cần Tam gia nói ra, Lăng Thiên đều có thể phụng bồi.”

Lăng Thiên khi nói đến đây vẻ mặt trông rất khảng khái, có chút hào khí quyết tử, hơi có chút hào khí xông tận mây xanh. Một bộ dáng như binh đến thì ngăn, nước đến thì chặn, dĩ nhiên làm bộ làm dạng, đầu chí dâng trào.

Ngọc Băng Nhan vừa nghe thì không khỏi bật cười khi một tiếng. Ngay cả Vệ Huyền Huyền đang mặt mày nhăn nhó ngồi bên Lăng Thiên xoa bóp mắt cá chân cũng cười ra tiếng. Chỉ một thoáng, ba cô gái cùng che miệng cười thành tiếng. Nếu không phải cố kỵ mất đi phong thái nữ nhi rụt rè thì sợ rằng tam nữ sớm đã ôm bụng cười lăn xuống đất.

Nhìn vị Ngọc Tam Gia này ngũ đại tam thô giống như hắc tinh tinh, như thế nào cũng không nghĩ đến hắn có thể cùng người tỷ thí văn vẻ, càng đừng nói đến thi từ ca phú cầm kỳ thi họa. Tên Lăng Thiên này cũng

thật sự là rất ranh mãnh, dĩ nhiên yêu cầu một gã vũ phu so đấu cầm kỳ thi họa, thật sự là không biết làm sao có thể nghĩ ra được .

Ngọc Mãn Thiên chỉ một thoáng đã sững sờ tại trận. Trợn mắt há mồm rồi lại không biết nói cái gì mới tốt. Không khỏi trầm mắng chính mình hồ đồ, người này chính là một gã thư sinh, chính mình có thể thi đấu với hắn cái gì. Cái hắn có chính mình có thể đấu sao? Cái mình có hẳn rõ ràng là không có, chính mình nếu thực sự “đánh thắng” trước mắt người khác, danh khí của mình có thể thật lớn, phỏng chừng còn được lưu danh sử sách, chỉ bất quá là danh tiếng ” để tiếng xấu muôn đời “. Ngấm lại Ngọc Gia nhất đại cao nhân, đường đường đại cao thủ cấp bậc Kim ngọc ”đánh thắng” một gã văn nhược thư sinh không võ công, như vậy không phải là để tiếng xấu muôn đời thì là cái gì..

Chứng kiến Ngọc Mãn Thiên há mồm cứng lưỡi, bộ dáng không biết làm sao, Lăng Thiên cũng cơ hồ cười ra tiếng, hẳn miễn cưỡng ho khan hai tiếng, ngừng cười, bày ra vẻ mặt so với Ngọc Mãn Thiên thì càng thêm không thể tưởng tượng nổi :” Ách. Ngọc Tam Gia. Ngài không phải là muốn tiểu sinh theo lão nhân gia ngài luận võ đấy chứ.”

“Người, thằng nhãi này.” sắc mặt Ngọc Mãn Thiên biến thành màu đen, một đầu hắc tuyến. Buồn bực hồi lâu rốt cục nói ra một câu nhưng lại chỉ có ba chữ:“Người. Thằng nhãi này..”

“Ồ” Lăng Thiên một bộ trong lòng hiểu rõ gật đầu, tựa hồ hoàn toàn rõ ràng ý tứ Ngọc Mãn Thiên:” Nguyên lai Tam gia quả nhiên là tìm đến tại hạ, một văn nhược thư sinh để luận võ, khụ khụ khụ, cái này quả thật có chút làm khó tiểu sinh, tiểu sinh thuở nhỏ khổ đọc vạn quyển sách nhưng vai không thể khiêng, tay không thể nâng vật nặng. Muốn luận võ...” Lăng Thiên lắc đầu, rất là tiếc nuối nhún nhún vai ” chỉ có thể nói một tiếng, ngài, thật sự là tìm lầm người, nếu ngài nhất định phải so võ, tiểu sinh nhận thua là xong, nhưng lại làm cho tiền bối đi không công một chuyến.”

Nói xong, Lăng Thiên trên mặt hiện ra vẻ buồn bã, tựa hồ vì chính mình không thể thỏa mãn yêu cầu của Ngọc Mãn Thiên mà cảm giác xấu hổ sâu sắc.

Bên cạnh, tam nữ đã cười đến mức không thể cười tiếp được, đều ôm bụng tựa vào án kỷ thống khổ đưa tay xoa bụng, nhưng tiếng cười như chuông bạc lại không ngớt truyền đi xa.

Ngọc Tam Gia đứng ở đó, giống như biến thành một pho tượng đá, sắc mặt lúc hồng lúc trắng, lúc trắng lúc đen, từ đen biến thành tím xám, Ngọc Tam Gia luôn luôn không biết thẹn thùng hôm nay dĩ nhiên lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ, trên mặt giọt giọt mồ hôi lạnh rơi xuống. Không phải bởi vì trời nóng mà là do xấu hổ.

188. Chương 17: Can Qua Ngọc Bích.

Việc này không cần phải so sánh, chính mình hôm nay nhất định là đã để tiếng xấu muôn đời, chính mình kể ra cũng là một đại cao thủ trên toàn thiên hạ, cũng là nhân vật đại danh鼎鼎 lấy dĩ nhiên lại chủ động đến tìm một gã văn nhược thư sinh không chút võ công để luận võ.. Khi dễ người như vậy cũng đáng ư? Ngọc Mãn Thiên đột nhiên cảm thấy chính mình rất hèn hạ. Quá vô sỉ . Thật sự là quá vô sỉ . Sao lại như thế được?

Giờ phút này, Ngọc Mãn Thiên lần đầu tiên trong đời cảm thấy cái gì gọi là tiền bối lương nan. Đột nhiên cảm giác chính mình tựa như là một kẻ ngu, mười phần ngu ngốc. Từ miệng đại ca đã biết người này bất phàm, lợi hại như thế nào nên không phục chạy đến, nhưng lại không biết rõ rốt cuộc người ta bất phàm về cái gì. Đi tới đi lui hai ngàn dặm đường , cưỡi ngựa xóc ẽ cả mông. Ngọc Mãn Thiên có chút khóc không ra nước mắt, hơn nữa lại còn gặp phải hai người điên nọ. Trong đời lần đầu tiên bị đánh bại, mặc dù là cố đánh cho đã nghiền. Ôi. Thật sự là khổ.

Bây giờ chính mình nên làm cái gì bây giờ. Luận võ. Đó là ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ đến, đối phương ngay cả lực hoàn thủ một chút cũng không có, như vậy so chiêu cái rắm. So thì từ ca phú cầm kỳ thi họa. Như vậy tốt hơn hết là trực tiếp lấy cái mạng già của mình cho nhệ nhàngh khoan khoái.

Đương nhiên, Lăng Thiên khẳng định là sẽ cấp cho Ngọc Tam Gia một cơ hội xuống đài. Chứng kiến thân hình to lớn của Ngọc Tam Gia cứ như vậy mà ngơ ngác đứng đó, bộ dáng ủy khuất tay chân luống cuống

như tiểu hài tử, Lăng Thiên mạnh mẽ nhin cười ra khỏi miệng, song nhãn thiểm động nói:” Nói đi thì có nói lại, không nói đến so với thử cái gì, riêng việc Ngọc Tam Gia đường xa mà đến, Lăng Thiên trước tiên nên tử tế chiêu đãi đã. Lăng Thiên nơi này cũng không có đồ vật gì hay có thể lọt vào pháp nhãn của Tam gia, hảo tửu thật ra vẫn còn vài vò, chỉ là không biết Tam gia có hứng thú hay không.”

Nghe nói có hảo tửu, Ngọc Tam Gia lập tức liền tỉnh thần, theo tiềm thức quơ quơ hai cái vò rượu không đang cầm trong tay, nhất thời mở miệng:” Loại rượu này... Ách, ngươi còn có hả? Sao ngươi không nói sớm hả. Ở đâu, ta giúp ngươi đi lấy.”

Trong lúc đó, trên mặt Ngọc Tam Gia cực kỳ nhanh chóng biến hóa, nguyên vốn có chút xấu hổ, một câu còn chưa dứt đã biến thành vẻ tham lam, mang theo vài phần lầy lòng, nước miếng ứa át. Đầu lưỡi thô to vừa mới hưởng qua rượu ngon cũng không khỏi duỗi ra, liếm vòng quanh trên dưới mỗi một vòng.

Ngọc Băng Nhan có chút cười đau bụng. Tam thúc nhà mình quá thối, thật bực là bây giờ không thể không nhận thân a, thật là dọa người đi.

“Hừ” Lăng Đại công tử lộ ra thần sắc khinh thường, “cái này đâu tính là hảo tửu.. Cái này chỉ dành cho hạ nhân uống, tiểu sinh nơi này hiển nhiên còn có loại tốt hơn.”

Ngọc Mãn Thiên đã quên mất chính mình mới vừa rồi còn xấu hổ ngượng ngập, nhất thời từng bước tiến tới tiếp cận Lăng Thiên. Tựa hồ có chút không có ý tứ xoa xoa tay.” Ha ha ha ha, huynh đệ, người.... Thật sự là...” Ngọc Tam Gia kích động dĩ nhiên xưng huynh gọi đệ, hồn nhiên quên mất chính mình đến đây tìm người ta gây phiền toái .

“Là thiệt hay giả, Tam gia cứ ngồi, ta đi mang rượu tới.” Lăng Thiên xoay người đi.

“A.” Ngọc Tam Gia giơ tay chụp một cái lên vai Lăng Thiên, cười ha ha:” Hảo. Huynh đệ đã có ý tứ. Nhớ nên cầm vài vò đến.”

Lăng Thiên cười ha hả xoay người đi. Mà Ngọc Tam gia trong trạng thái thần kinh và tâm trạng vô cùng kích động nên không phát hiện ra mình mới vừa rồi tỏ vẻ hữu hảo chụp xuống bả vai đối phương một chưởng. Đối phương dĩ nhiên lại coi như không có gì. Phải biết rằng Ngọc Mãn Thiên lực đại vô cùng, một chưởng vừa rồi là cách mà hắn cùng giang hồ bằng hữu chào hỏi thân thiết, mặc dù vẫn chưa tận lực vận dụng nội lực, nhưng lực lượng cường đại như vậy cũng không phải một gã văn nhược thư sinh có thể thừa nhận được.

Nhìn bóng dáng Lăng Thiên đi xa, Ngọc Tam Gia trên mặt cười như nở hoa:” Người này, có chút ý tứ.” rồi quay người lại, nhưng khi thấy chất nữ Ngọc Băng Nhan của mình đã cười gập bụng đến mức không đứng dậy nổi thì nét mặt già nua nhất thời nóng lên. Vội bày ra một bộ tướng bối uy nghiêm quát:” Cười cái gì mà cười.. Tam thúc ngươi không phải là thích uống rượu sao. Không được hả. Đại cô nương nhà ta thật không biết thể thống, bại hoại môn phong hả.”

Ngọc Băng Nhan có chút ngầy ngốc. Tam thúc đang nói cái gì đây. Nói đến bại hoại môn phong, còn chỉ ta sao. Ngài hỏi mấy vị ở đây một chút, có phải ngài vừa rồi đã làm bại hoại Ngọc Gia môn phong ta sao?

Ngọc Mãn Thiên vừa nói ra những lời này, chính mình lại đột nhiên ngẩn ra, nhất thời nhớ tới chính mình ngày hôm nay đến đây là có mục tiêu khác, chính là ngăn cản chất nữ nhà mình cùng gã hoàn khổ trong truyền thuyết này tiếp xúc, làm sao dĩ nhiên lại cùng người này xưng huynh gọi đệ.

Suy nghĩ một chút, không khỏi tự an ủi nói: uống rượu đã, hơn nữa thời gian còn sớm mà tiểu tử này thoát nhìn cũng không phải là kẻ khiến người khác chán ghét . Như thế nào cũng phải trước tiên uống đã, rượu mới vừa rồi thật không tệ, hảo tửu hảo hảo tửu... Nghĩ như thế, Ngọc Tam Gia nhất thời yên tâm thoải mái, thư thái ngồi trên ghế trúc, làm ghế trúc y ngồi “kèo kẹt” một tiếng, thiếu chút nữa là gãy.

Không bao lâu, Lăng Thiên quay trở về, đi phía sau là hộ vệ thủ lĩnh Vương Thông, mỗi tay mang theo hai vò rượu lớn, dường như phải vận công mang đến.

Ngọc Mãn Thiên từ ghế trúc nhảy dựng lên, cười ha ha, trực tiếp nhảy đến trước mặt Vương Thông vừa bước vào sân, song chưởng mở ra, ôm lấy cái vò rượu to vào trong lòng, bộ dáng giống như tiểu hài tử chờ đợi đồ chơi đã lâu, vẻ mặt tươi cười. Khinh công này, tốc độ này đủ để tiến vào hàng ngũ đệ nhất cao thủ khinh công đương thời.

Vương Thông chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, bốn vò rượu trong tay dĩ nhiên đã tới trong lòng người khác thì không khỏi thần sắc căng thẳng, đồng tử co rút lại, trong đôi mắt như bắn ra đao phong, tay phải lén lút rút đao ra thủ thế.

Lăng Thiên nhìn hẩn một cái, khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng khoát tay chặn lại. Vương Thông nhất thời hiểu ý, cũng không nói nhiều, khẽ khom người rồi lui ra ngoài.

Ngọc Mãn Thiên ha ha cười, nhìn bóng lưng Vương Thông rời khỏi nhếch miệng, nói:” Người này, một hộ viện mà võ công không tệ , vì sao không để hẩn ra tay thử xem.” Ngọc Mãn Thiên mặc dù thần kinh không bình thường nhưng thân là vũ giả, sự miễn cảm đối với nguy hiểm không kém hơn bất luận kẻ nào. Vừa mới Vương Thông mới tỏ ra một chút địch ý, mặc dù ẩn giấu rất tốt nhưng cũng không thể thoát khỏi cảm ứng của hẩn.

“Tam gia ở xa tới là khách, há có thể vô lễ đối với Tam gia. Mới vừa mới là gia phó thất lễ ”Lăng Thiên thần nhiên nói, mỉm cười ngẩng đầu lên, “huống chi, nghe nói Tam gia võ công cái thế, đây chỉ là một hộ viện của Lăng Phủ, sao Tam gia có thể để ở trong mắt.”

Ngọc Mãn Thiên hai mắt khép hờ, nếu không phải hai tay đang bưng ôm vò rượu thì hẩn đã vỗ bả vai Lăng Thiên một cái “ha ha ha, không không sai, Tam gia không chấp nhận hẩn ”rồi bước đến trước bàn, cẩn thận đem vò rượu trong lòng thả xuống, không thể chờ đợi hơn được nữa liền mở lớp bùn phong bế một vò. Một mùi thơm đậm đà truyền ra, Ngọc Mãn Thiên say mê nhắm mắt lại, miệng há rộng, hít thật sâu một hơi.

Lăng Thiên áo bào trắng tung bay đi tới bên người hẩn, đưa tay cầm lấy một vò trong đó, hướng tam vị mỹ nữ nhẹ nhàng cười: “Vò rượu này lại là vì tam vị mỹ nữ mà đặc biệt chuẩn bị, hôm nay ta đặc biệt cao hứng. Đáng giá chúc mừng một phen.” Về phần chúc mừng cái gì, vì sao cao hứng thì Lăng Thiên lại không có nói ra. Nhưng Lăng Thần một bên lại đương nhiên biết vì sao hẩn cao hứng, bỗng nhiên liền đỏ mặt vội vàng quay mặt sang một bên. Từ một bên nhìn lại thì thấy ngay cả cái lỗ tai nhỏ trong suốt cũng phồng nổi lên một tầng hồng nhạt.

Lăng Thiên cười ha ha, một chưởng chụp xuống mở lớp bùn phong bế, nhất thời một cỗ tửu hương mờ ảo mà u nhã lơ lửng ở trên không trung, như mộng như ảo, đúng là đặc sản của Lăng Thiên, rượu ngon tuyệt thế “Nữ nhi tâm”.

Lăng Thiên đích thân rót cho tam vị mỹ nữ mỗi người một chén, mỉm cười nhìn tam nữ bưng chén lên. Ngọc Băng Nhan cùng Vệ Huyền Huyền kỳ quái nhìn nhau, trong lòng âm thầm buồn bực, việc này vốn là việc của Lăng Thần nên làm, sao vị Đại thiếu gia Lăng Thiên này lại cướp việc. Lập tức khẽ nhấp một hớp, nhất thời liền bị mỹ tửu đầy sắc thái mộng ảo này chinh phục, trong đôi mắt đẹp nổi lên tia sáng kỳ dị liên miên, không khỏi lại uống tiếp một ngụm, than thở không thôi.

Nhưng Lăng Thiên lại tiến đến trước người Lăng Thần, véo vào lỗ tai Lăng Thần, hắc hắc cười hai tiếng, nhỏ giọng đùa nói:” Thần nhi, rượu này mùi được không.”

Lăng Thần nhất thời vẻ mặt đỏ bừng, vươn ngọc thủ mau lẹ véo lên lưng Lăng Thiên một cái. Chỉ thấy Lăng Thiên đau nhức nhẹ nhàng há miệng, hết lần này tới lần khác không thể kêu lên tiếng, ánh mắt cực kỳ quái dị. Không khỏi thầm than thở tự thân tác nghiệt. Bất quá trong lòng lại ngọt lịm, đúng là đau nhức cũng là vui sướng.

Ngọc Mãn Thiên một bên đương nhiên sẽ không khách khí, tam nữ chưa uống hết nửa chén rượu hẩn đã uống được năm sáu chén, lúc này mới thỏa mãn ‘khà’ một hơi, khen:” Hảo tửu.” Sau khi suy nghĩ một chút lại thêm một câu: “So với rượu mới vừa rồi còn ngon hơn. Căn bản là không thể so sánh được, hảo tửu Lão Tử trước kia uống đều là chó má, sao lại không biết Thừa Thiên có rượu tốt như vậy .”

Lại có thể không tốt ư? Rượu này chính là rượu Lăng Thiên dùng chiêu đãi Diệp Khinh Trần “Tiên hồn tửu”. Trong thiên hạ, cũng chỉ có tại chỗ Lăng Thiên mới có thể được uống, chỉ có ở đây, không còn ở đâu nữa. Trừ Lăng Thần cùng Lăng Thiên, không ai biết, đừng nói là đã uống qua.

Nếu chỉ nhìn vào uống rượu, Ngọc Tam Gia không thể nghi ngờ là văn nhã hơn nhiều, có thể nói là tửu trung quân tử. Ngoại trừ việc uống rượu hơi nhanh quá ra, các động tác khác thật không giống biểu hiện thô lỗ của Ngọc Tam Gia bình thường chút nào. Không chỉ có thô trung hữu tế, hơn nữa có thể nói là đã tế lại càng thêm tế.

Chỉ thấy Ngọc Tam Gia cẩn thận nâng vò rượu lên, cẩn thận đem rượu rót vào chén sau đó cẩn thận bưng lên, uống một hơi cạn sạch, dĩ nhiên là tuyệt không lãng phí một giọt.

189. Chương 18: Tiên Thiên Cảnh Giới.

“Tam gia, rượu này như thế nào?” Lăng Thiên bưng chén rượu đi lại, tam nữ bên kia đang thưởng thức rượu ngon lại thấp giọng nói cái gì đó. Lăng Thiên mới ghé sát vào liền bị một trận mây đôi bàn tay trắng như ngọc đuổi đi. Không thể làm gì khác hơn là tiến đến bên đại lão thô hào này.

“Ách, hảo tửu. Ha ha ha, bình sanh giờ mới thấy.” Ngọc Tam Gia cười lớn một tiếng, dĩ nhiên là cảm thán một trận.” Ôi. Hảo tửu như thế, dĩ nhiên lại chỉ có ở chỗ này. Tiểu tử ngươi đem sáu rượu của Lão Tử bắt đi, Lão Tử sau này không uống được nữa thì làm sao bây giờ.” Vừa nói, gương hai tròng mắt ngăm Lăng Thiên, ý tứ rất rõ ràng, tiểu tử, ngươi còn không ngoan ngoãn cấp cho Tam gia ta mấy bình.

Nhưng Lăng Thiên lại như là không nghe hắn nói, dường như không có việc ấy nói:” Oh, ha ha, như vậy Tam gia sau này thường xuyên đến thì tốt rồi. Rượu này ta vẫn còn có một chút, Tam gia cho dù có ở nơi này uống mười ngày nửa tháng cũng không vấn đề gì.”

Ngọc Mãn Thiên buồn bực một trận, nhìn tiểu tử này mắt sáng mi sao, lớn lên hẳn là thông minh sao mình nói thế lại không hiểu. Trong thiên hạ có bao nhiêu người muốn biếu rượu Tam gia ta, tranh nhau đến vỡ đầu, Lão Tử ta cũng không thèm, bây giờ lại mở miệng nói với tiểu tử ngươi, ngươi dĩ nhiên lại không có nghe ra. Chẳng lẽ là đang giả bộ hồ đồ.

Gãi gãi đầu, Ngọc Mãn Thiên không cam lòng nói:” Ách, lão đệ, rượu này ngươi còn có rất nhiều? Lão đệ không thể uống hết một mình chứ?” Ý tứ là, Lão Tử không gọi ngươi là tiểu tử mà gọi ngươi là lão đệ. Đây là cho ngươi bao nhiêu mặt mũi rồi. Ngươi nên biết đủ, dù sao ngươi cũng uống không hết, dứt khoát cấp cho ta một chút a.

Lăng Thiên nhin cười vừa gật đầu rồi lại lắc đầu:” Chỉ còn có một chút. Tiểu đệ chính mình đương nhiên là uống không hết. Bất quá ta có thể tặng người khác, xem người mà đưa, đã tặng rất nhiều người.”

Những lời này nói chưa dứt, Ngọc Mãn Thiên đã cơ hồ một hơi nghẹn mà chết. Ngươi dĩ nhiên đã tặng rất nhiều người. Ngươi như thế nào không chết đi, tại sao ta biếu đạt rõ ràng như vậy mà ngươi còn không nói là cấp cho ta. Chẳng lẽ đường đường Ngọc Gia Tam gia ta trong mắt ngươi lại kém mấy người ngươi đã tặng rượu. Dĩ nhiên hay là nhìn ta không thuận mắt.

Ngọc Tam Gia cúi đầu, lần đầu tiên phát hiện thế giới này dĩ nhiên lại có người hoàn toàn không đem Ngọc Gia để vào mắt. Hết lần này tới lần khác người này lại chỉ là một gã văn nhược thư sinh. Điều này làm cho Ngọc Tam Gia tức mà không phát tiết được, thiếu chút nữa muốn phát tay áo bỏ đi. Bất quá rượu ngon này không uống thì không được, một khi đã uống mấy chén xuống bụng, Ngọc Tam Gia đã yêu thích từ đáy lòng, như thế nào lại bỏ mà đi.

Ngọc Mãn Thiên nặng nề thở hổn hển mấy hơi, đơn giản chỉ lo uống rượu, không thèm để ý đến tiểu tử này nữa. Hắn vô cùng buồn bực, chỉ có thể mượn rượu tiêu sầu, như thế nào cũng phải uống cạn hai vò này, không để tiện nghi cho người khác. Uống một chén là hưởng thụ một chén.

Lăng Thiên cố nín cười nhìn bộ dáng Ngọc Mãn Thiên chịu đả kích, thân nhiên tự rót một chén rượu, mỉm cười uống một hơi cạn sạch.

Mượn rượu tiêu sầu, sầu lại càng sầu. Ngọc Tam Gia là tiêu bản thể hiện đầy đủ giá trị cùng tính chân thật của những lời này. Rất nhanh, hắn liền theo bước hai tên mà ngay lúc vừa rồi hắn còn đang khinh bỉ là Tiết Lãnh Tiết Phi huynh đệ. Bộ dáng bây giờ như đầy kim sơn ngã ngọc trụ (lảo đảo rồi).

Bất quá Ngọc Tam Gia dù sao không hổ là tửu trung quân tử, dĩ nhiên trước khi say rượu ngã xuống vẫn còn vững vàng đỡ theo vò rượu cùng nhau ngã xuống, sau đó mới cảm thấy mỹ mãn mà chui xuống gầm bàn.

Sau một lát, tiếng ngáy như sấm không ngừng vang lên khiến cho cái ghế dài và vò rượu rỗng cũng run lên. Lăng Thiên bưng tai mà chạy.

Ngay lúc Ngọc Tam Gia còn đang chìm trong mộng, Lăng Thiên đã nhận được tin mới nhất, vào chiều hôm nay mấy thế lực lớn còn lại là Đông Phương Thế Gia, Bắc Minh thế gia không hẹn mà cùng tiến vào Thừa Thiên thành.

Long hổ hội tụ. Phong vân tế hội.

Lại nói nhân vật thứ ba của Ngọc Gia, Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia nói thất lưỡng, uống rượu ngon cuối cùng say rượu như lợn chết được mang tới phòng khách. Được Lăng Thiên tận lực an bài, cố ý để cho Ngọc Mãn Thiên và Tiết Lãnh Tiết Phi huynh đệ ở chung một phòng. Lúc ba người bị nâng lên tựa hồ đều thanh tỉnh trong chốc lát, đây chính là sự cảnh giác của vũ giả nhưng sự cảnh giác này cũng không được việc gì, cũng chỉ ậm ừ vài tiếng rồi lại mê man.

Phải biết rằng Lăng Thiên hôm nay đã xuất ra hảo tửu, cơ bản toàn bộ đều dựa theo cách điều chế của kiếp trước để chế ra. Cho dù quay lại thế kỷ hai mươi mốt thì nồng độ cũng có đến hơn năm mươi độ cồn, tuyệt đối là rượu mạnh nhất. Hơn nữa một vò nặng tới bốn năm cân, ba người này mỗi người cũng uống khoảng hai vò, nhất là Ngọc Tam Gia, nhân gia là tiêu chuẩn nhân sĩ ái rượu, một giọt cũng không bỏ sót, say mà không chết đã là kỳ tích rồi.

Đem ba con mèo say này dàn xếp xong thì hoa đăng đã sáng rực rỡ. Mà Ngọc Băng Nhan và Vệ Huyền Huyền hai người hiếm khi được ra khỏi nhà, hôm nay lại có đủ lý do để ở tại chỗ này chiếu cố cho Ngọc Tam Gia say rượu. Hai nha đầu đương nhiên là không chịu trở về tiếp nhận giáo huấn của vợ chồng Vệ Chánh Phong, bởi vậy cũng yên tâm thoải mái ở tại Lăng Gia. Hôm nay Ngọc Băng Nhan tự biết người nhà mình quá thất lễ, Tam thúc vô luận nói năng hay là cử chỉ đều thô lỗ không chịu nổi, thật sự là dọa người mà. Tự giác trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, bởi vậy sau khi học thi họa xong lập tức lôi kéo Vệ Huyền Huyền Đại tiểu thư đã sớm mệt mỏi muốn chết chui vào khuê phòng, ở đấy đến tối không thấy lộ diện.

Hôm nay cuối cùng hai Tiểu yêu tinh kia dĩ nhiên lại dây dưa không dứt khiến Lăng Thiên có chút đau đầu. Hai nha đầu này cả đêm một người viết một người vẽ tranh, đều rất hăng hái. Trong thư phòng của Lăng Thiên khắp nơi đều vung vãi mặc bảo của hai vị mỹ nữ, cơ hồ giống như là vừa mới bị cướp bóc. Thi thoảng lại đưa ra một ít vấn đề ngạc nhiên cổ quái. Bất quá, Lăng Thiên khi chứng kiến thần thái chăm chú của Ngọc Băng Nhan khi vẽ tranh trong lòng lại bỗng nhiên nảy ra một cái ý nghĩ cổ quái, mặc dù không quá thành thực nhưng Lăng Thiên cũng đã nghĩ đến.

Dĩ họa nhập vũ. Xúc loại bàng thông. Lăng Thiên lại nghĩ đến nhân vật Hầu Hi Bạch trong Đại đường song long truyện, bất quá như thế nào mới có thể lấy họa nhập vũ, đối với Lăng Thiên cùng Ngọc Băng Nhan mà nói, đều là một cái nan đề thật lớn.

Ngọc Băng Nhan tiên thiên thể chất có hạn, nếu muốn tu luyện được một thân tu vi cao thâm là chuyện không có khả năng. Kế sách bây giờ là không theo lối mòn, nếu có thể từ tranh mà xúc động ngộ ra được một môn thì đương nhiên hoàn toàn có thể đền bù tiên thiên khuyết điểm của nàng. Mọi con đường đều dẫn đến La Mã. Đây là Lăng Thiên nhằm vào thể chất đặc thù của Ngọc Băng Nhan mà bắt đầu sinh ra ý nghĩ. Chỉ cần có suy nghĩ về phương diện này, Lăng Thiên cảm giác chính mình hoàn toàn có thể làm được.

Sau khi gọi Lăng Thần một tiếng, bảo nàng phát ra một đạo mệnh lệnh cho Lăng Kiếm tại Lăng Phủ biệt viện. Mắt thấy trăng sáng trời sao, Lăng Thiên thay một thân y phục dạ hành màu đen rồi lặng yên không một tiếng động từ cửa sổ bay ra, thân thể chợt lóe lên biến mất trong bóng đêm.

Từ khi Kinh Long Thần Công của Lăng Thiên tiến vào tầng thứ chín tới nay, công lực tự nhiên giống như tiến cảnh hơn nữa công lực bản thân đã tiến vào cảnh giới tuần hoàn không thôi, sinh sôi không ngừng, Tiên thiên cảnh giới.

Bốn thân công lực của Lăng Thiên quả thật là tiên thiên công lực, điểm ấy không cần nghi vấn, bất quá Tiên thiên công lực này lại rất thích hợp vì khi Lăng Thiên chưa xuất thế đã gặp may mắn được ông trời ưu ái hoàn cảnh tiên thiên gia thai. Bên cạnh đó lại có Kinh Long Thần Công thượng thừa phụ trợ, như vậy mới tạo nên Lăng Thiên một thân tiên thiên công lực tinh thuần tới cực điểm. Nhưng có tiên thiên công lực lại không có nghĩa là đạt ngay tiên thiên cảnh giới, nói cách khác, có tiên thiên công lực với việc đạt tới tiên thiên cảnh giới chính là hai việc hoàn toàn bất đồng. Tới Tiên thiên cảnh giới, hiển nhiên là có tiên thiên nội gia công lực, nhưng ngược lại, có Tiên thiên công lực lại chưa chắc đã đạt tới Tiên thiên cảnh giới. Võ

công của Lăng Thiên mặc dù đã tới trình độ siêu phàm nhập thánh nhưng cảnh giới nhiều nhất chỉ có thể xem như hậu thiên đỉnh điểm cảnh giới, cách tiên thiên cảnh giới không xa nhưng cũng không phải là Tiên thiên chi cảnh.

Võ học cảnh giới thuyết pháp, chính là một loại thuyết pháp huyền diệu khó giải thích, có chút như Phật gia giác ngộ. Lấy Lăng Thiên mà nói, nói là người cảm giác minh bạch thì là người minh bạch, nói cảm giác không minh bạch, đó chính là không minh bạch. Không có bất cứ lý do gì để giải thích loại cảm giác huyền ảo này.

Phật gia lập địa thành Phật, đạo gia bạch nhật phi thăng, nói thì rất là thần bí, kỳ thật vấn đề nói đến chính là một người đột nhiên đột phá một cái cảnh giới, một cái cấp độ, bước vào một lĩnh vực mới mà thôi.

Mà Kinh Long Thần Công sau khi đột phá tầng thứ tám cảnh giới, trừ cường thân kiện thể và kinh lạc gân cốt thì tác dụng chính yếu là hóa hậu thiên thành tiên thiên, cũng chính là “sự thay đổi về chất”, nhưng bởi vì Lăng Thiên bản thân đã có sẵn tiên thiên công lực tinh thuần cho nên diệu dụng không lộ rõ. Mà Kinh Long Thần Công tầng thứ chín tầng cảnh giới chỉ làm cho người tu luyện chính thức đạt tới Tiên thiên cảnh giới, cũng chính là “Tuần hoàn bất dĩ, sanh sanh bất tức, vô sử đoạn tuyệt” Tiên thiên cảnh giới.

Mà diệu dụng chính thức của Tiên thiên cảnh giới chính là độ miễn cảm của lục thức có thể tăng lên trên diện rộng, điểm này có chút giống như Phật gia Thiên nhãn thông. Kỳ thật, Phật gia Thiên nhãn thông cũng bất quá chỉ là một loại cảnh giới mà thôi, loại cảnh giới này tại võ học mà nói, chính là một loại “Nhập vi ”, “Tri vi ”, “Minh vi ” cảnh giới.

Tiên thiên cảnh giới phối hợp với tiên thiên công lực làm cho khinh công của Lăng Thiên cũng theo đó mà đột phá rất nhiều, chính thức đạt tới “phiêu hốt nam bắc, thoáng qua tây đông”, Kinh Long Thần Công “kinh long cảnh giới”.

Đêm khuya nhà nhà đã đi ngủ, Thừa Thiên trong đêm lộ ra nhất phiến an tĩnh. Nhưng trong thành này vẫn có một chỗ đèn sáng như ban ngày, âm thanh ầm ĩ, có tiếng đàn ca sáo nhị, tiếng hát ca vang lên không ngừng. Đồng dạng trước cửa cũng là lũ lượt người đến đi, tới lui không ngừng, náo nhiệt phi thường.

190. Chương 19: Có Người Theo Dõi.

Minh Yến lâu là chốn ăn chơi về đêm nổi tiếng tại Thừa Thiên thành. Giờ phút này mới thật sự bắt đầu phồn hoa, tiêu kim quật vọng tiền như rác; phần thưởng lưu tô tiểu giai nhân, bồi giao thác nam nhi hán giờ phút này đã chậm rãi triển lộ ra phong thái. Khắp nơi huyền ảo tiếng người, tiếng đàn ca sáo nhị. Chỉ có buổi đêm, Minh Yến lâu mới chân chính là Minh Yến lâu!

Cửa Minh Yến lâu, một lão giả mập mạp, tuổi chừng năm mươi trên mặt mang theo vẻ tươi cười lấy lòng thường thấy của tiểu nhị thanh lâu, tửu lâu, thỉnh thoảng gật đầu cúi người bắt chuyện với đám người đi tới trước hoặc những khách nhân rời đi. Sắc mặt khiêm tốn, ngôn từ thân thiết, cơ hồ đối với mỗi người đều lộ ra vài phần thân thiết, tựa hồ không người nào hắn không nhận ra, giao du rộng rãi. Mặc dù trong câu nói có chút giả hoạt nhưng nói ra quả thật cũng làm cho người ta sau khi nghe xong cảm thấy từ sâu trong tâm thoải mái.

Bất cứ ai biết rõ về lão giả này cũng tuyệt không thể tin được, Thượng Quan thế gia trưởng lão năm xưa, trên giang hồ nổi danh hách hách là nhất lưu cao thủ, hôm nay dĩ nhiên thành đại tổng quản một thanh lâu, tửu lâu như Minh Yến lâu này. Nói thật dễ nghe là đại tổng quản, nói khó nghe là quy nô số một của thanh lâu.

“Hả, ha ha, Đàn công tử tới, mấy ngày không gặp, công tử càng thêm oai hùng phát tài to rồi ha ha, thỉnh ngài qua bên này... Ngài yên tâm, Tiểu Thúy nọ từ hôm Đàn công tử ngài lên tiếng, không còn có người nào dám chạm qua một đầu ngón tay của nàng. Nha đầu vọng xuyên thu thủy, mỗi ngày đều ngóng trông ngài đến.”

“Ồ. Đây không phải là Lâu lão bản sao. Ngài sao lâu lắm mới đến nha. Còn nhớ rõ lần trước mấy nha đầu... ha ha ha, từ lần trước sau khi Lâu lão bản rời đi, mấy nha đầu nọ là trà không muốn uống, cơm không muốn ăn mất vài ngày. A ha, Lâu lão bản lần này phải giúp chúng ta hảo hảo an ủi các nàng một chút, ha

ha ha.... Dưới lầu lại có hàng tốt a, nghe nói cũng có thể... Thật đúng là long tinh hổ mãnh, sừng sững bắt đảo. Ha ha ha. A, ta quay lại thì thấy.”

“Ha ha, Dương Tam gia đã tới. Ta đã sớm chuẩn bị cho ngài một phòng trang nhã, hử. Có đúng không. Khó trách Dương Tam gia hôm nay thoát nhìn anh võ hiên ngang như thế, vóc dáng an nhiên, quả nhiên là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất phàm hử ha ha ha.”

“A nha. Ngô lão gia, thật sự là đã lâu không gặp ngài, tóc trắng trên đầu ngài lại ít đi nhiều, thật không biết ngài chăm sóc như thế nào?. Ha ha a, bên cạnh người, Tiểu công tử tuần tú này là cháu ngài hử. Là con hử? Ta ngất mất. Ta.... Ta thật sự là rất bội phục ngài.”

Thanh âm nghênh đón tiền khách vang lên không ngừng. Chỉ cần hơi lưu ý một chút là có thể phát hiện vị đại tổng quản này chung quy có một động tác không phải rất rõ ràng. Mỗi khi số người trước mặt không đông lắm thì chung quy đều đưa một tay hung hăng vẩy về hai ngấn thịt trên khuôn mặt béo ị. Chắc là chỉ việc đứng ở cửa cười nghênh tân đã đủ làm cho vị đại tổng quản này cơ mặt cứng ngắt.

Đột nhiên, bàn tay phải của đại tổng quản đang xoa mặt chợt ngừng trệ trên mặt, đôi mắt cũng thoáng cái ngây dại, thần sắc phức tạp, sợ hãi, kính sợ, mong muốn. Các loại thần sắc giao nhau hỗn loạn. Cả người nhất thời ngây dại. Ngay cả không ít người đi qua mặt hắn chào hỏi mà hắn cũng như không có nhìn thấy gì.

Đây là sự khác biệt giữa vũ giả và người bình thường. Vũ giả có thể cảm giác được rất nhiều thứ mà người bình thường hoàn toàn không cảm ứng được. Trên một ý nghĩa nào đó, người bình thường vận khí cũng chưa chắc không bằng vũ giả thân thủ nhất lưu.

Tước mắt hắn, ngoài mười trượng, một người toàn thân hắc y, khăn đen che mặt, thân ảnh như u linh lẳng lặng đứng ở nơi đó. Mặc dù chỉ là an tĩnh đứng ở nơi đó, nhưng trong cảm quan của đại tổng quản thì lại hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của người này. Nếu không phải hai tròng mắt hắn tận mắt nhìn thấy, cơ hồ vẫn cho rằng phía trước hắn chỉ một mảnh hư không mà thôi. Nhưng ngay cả khi hai tròng mắt thấy được sự tồn tại của hắn nhưng vẫn có một loại cảm giác phiêu hốt không chừng, tựa hồ cả người Hắc y nhân đã dung nhập với thiên địa.

Hắn rõ ràng, Hắc y nhân này thực lực đã kinh khủng tới cực điểm, có thể đem tánh mạng và hơi thở hoàn toàn thu liễm lại, không để nửa điểm tiết ra ngoài. Sở dĩ hắn có thể cảm ứng được Hắc y nhân là bởi vì Hắc y nhân cố tình để cho hắn cảm ứng được. Mà chính mình nếu là người bình thường thì quyết không thể phát giác được. Mà Hắc y nhân kia cũng không để cho bọn họ cảm ứng được. Đây chính là cảnh giới có thể cùng thiên địa hòa hợp thành một thể, Tiên thiên vô thượng cảnh giới trong truyền thuyết.

Hắn cũng đã nhận thức ra, Hắc y nhân này chính là người đêm hôm đó đã cứu Tiêu Nhạn Tuyết đi, Hắc y nhân uy chấn Minh Yên lâu. Không khỏi nhất thời nhớ tới thủ đoạn tàn khốc của Hắc y nhân ngày đó, đó là một loại lực lượng tùy thời có thể quyết định sinh tử của bản thân mình. Đại tổng quản lại không nhận được giết mình rùng mình một cái, muốn lên trước báo kiến.

Nhân thân phiêu hốt của Hắc y nhân tựa hồ nhìn mình cười một chút, sau đó ngay trước mắt đại quản gia đột nhiên biến mất. Giống như một trận gió nhẹ thổi qua, đột nhiên hoàn toàn biến mất. “Đây là thân pháp gì. Thế gian lại có thân pháp như thế.” Đại quản gia lại thất kinh, không nhận được đưa tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên mặt, một trận gió thổi tới, mới đột nhiên phát hiện ra trên sống lưng mình lạnh toát, tất cả đều là mồ hôi.

Cổ Tịch Nhan nghiêng người tựa vào bàn trang điểm, trong lòng suy nghĩ trăm trở, nhớ tới phong quang một thời của gia tộc rồi cảnh xuống dốc hôm nay không người nối nghiệp. Đám người mình còn sống sót chỉ có thể mai danh ẩn tích, cầu thủ sống tạm bợ. Đối với Cổ Tịch Nhan, nàng đã sớm chán ghét đến cực điểm cuộc sống giấu đầu hử đuôi như thế này. Hết lần này tới lần khác ba vị trưởng lão và mọi người lại bằng lòng với hiện trạng, tựa hồ đã quyết định cứ như vậy sống cả đời, chỉ còn lại có một mình mình, một người phụ nữ, cho dù có cừu hận ngập trời, kinh thế hùng tâm thì có thể như thế nào?

Nàng buồn bã thở dài một tiếng, nghe được âm thanh hát hò bên ngoài vắng vắng truyền tới cùng với từng đợt thanh âm nam nhân cười to thô tục. Cổ Tịch Nhan trong lòng đột nhiên cảm giác được nỗi tịch liêu vô hạn, trước mắt hết thấy liệu có phải là cuộc sống mà chính mình mong muốn?

Đáp án nhất định là không phải nhưng chính mình lại hoàn toàn vô lực kháng cự. Chính mình cho dù không cam lòng thì có thể như thế nào..

Hình như có một trận gió nhẹ thổi vào, Cổ Tịch Nhan đứng dậy, đóng cửa sổ lại, tựa hồ muốn đem mọi phiền não tổng ra ngoài cửa sổ. Mới vừa quay đầu lại, nhất thời lại càng hoảng sợ, một người toàn thân hắc y đã sớm ung dung ngồi tại chỗ chính nàng vừa ngồi. Đôi mắt tựa hồ mang theo một chút đùa cợt nhìn nàng: ” Cổ lâu chủ, lâu lắm không gặp”

“Nguyên lai là tiền bối pháp giá quang lâm.” Sau khi cả kinh Cổ Tịch Nhan nhanh chóng phản ứng lại, người trước mắt này võ công quá cao, nếu muốn gây bất lợi thì chính mình tất nhiên là không may mắn, cho dù đem cả lực lượng Minh Yến lâu ra cũng không thể ngăn cản được. Nghĩ tới đây, lập tức chặt đứt ý niệm gọi người trong đầu, tâm tư lại càng bình tĩnh trở lại. “Không biết tiền bối lần này đến là có chỉ giáo gì? Nếu có mệnh lệnh, không dám không tuân.” Cổ Tịch Nhan còn nhớ rõ, Hắc y nhân này lần trước trước khi đi có lưu lại một câu nói: “Trong vòng ba tháng sau này, Minh Yến lâu nghe ta hiệu lệnh”

Kỳ thật trong lòng Cổ Tịch Nhan, đối với quyết định này cũng không có mâu thuẫn, ngược lại có chút tiếc nuối, thời gian ba tháng, quá ngắn. Nếu có thể về dưới trướng người này, lấy công lực kinh thiên của người này, sao lại không ai biết đến. Chỉ cần người không cam lòng tịch tịch, như vậy, đi theo hắn, Thượng Quan thế gia tất nhiên cũng sẽ thừa dịp mà quật khởi. Điều này đối với người nhất tâm quang phục gia tộc vinh quang như Cổ Tịch Nhan mà nói, thật sự là một cơ hội tuyệt hảo, cho dù cuối cùng thất bại, cũng xem như oanh oanh liệt liệt một hồi, hơn xa cảnh ngộ sống dở chết dở như bây giờ.

Lăng Thiên cố nhiên tán thưởng Cổ Tịch Nhan này, xử sự quyết đoán tinh táo và thức thời vụ nhưng trong lòng nhưng lại có chút kỳ quái, ” tiền bối ” hai chữ này từ đâu mà đến. Chẳng lẽ ta sau khi che mặt có vẻ rất già sao?

Chỉ nhìn phản ứng của trung niên mỹ phụ này, Lăng Thiên rất hài lòng. Thức thời vụ chính là như thế này, biết không thể chống cự, liền lựa chọn tuyệt đối thuận theo. Đây mới là cử chỉ sáng suốt chân chính. Một người phụ nữ mà có thể đưa ra quyết định nhanh chóng như vậy, quả thực là khó được. Cổ Tịch Nhan này có khả năng là một thượng giai nhân tài, nữ trung hào kiệt.

Lăng Thiên cũng không khách khí, đơn giản cần mật phân phó một phen. Ngoài dự liệu của Lăng Thiên, Cổ Tịch Nhan không có nửa điểm do dự lập tức đáp ứng, thậm chí hoàn toàn không hỏi lý do.

Nếu sau này nghe lệnh y, thậm chí quyết tâm muốn phụ thuộc vào hắn, như vậy, lúc này không xuất ra một chút thực lực, không đem việc này làm gọn ghẽ, biểu hiện chính mình tốt một chút, thì sao có thể có bước hợp tác tiếp theo, đây chính là cơ hội.

Lúc gần đi, Lăng Thiên không nhịn được ý vị thâm trường nhìn Cổ Tịch Nhan liếc mắt một cái nhưng lại chứng kiến trong mắt đối phương bắn ra ý vị thâm trường đồng dạng thì ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười. Thật không phải là một phụ nữ đơn giản! Rồi cũng không dừng lại, xuyên qua cửa sổ mà đi, trong nháy mắt đã biến mất bóng dáng.

Cổ Tịch Nhan trong lòng đột nhiên như trút được gánh nặng.

Lăng Thiên chạy đi trong ánh tinh quang, trong ánh trăng cả người cảm thấy thư sướng nói không nên lời. Kinh long cửu trọng là đột phá ngoài ý muốn, làm cho Lăng Thiên có một loại cảm giác thoát thai hoá cốt. Loại cảm giác thư sướng này làm cho Lăng Thiên không nhịn được có một loại xúc động muốn ngửa mặt nhìn trời huyết sáo dài.

Thân thể như bay, đôi gò núi dưới chân trong nháy mắt bị vứt ở sau người xa xa, hai bên người bóng dáng cây cối bay nhanh lui về phía sau, Lăng Thiên khoái ý cực kỳ.

Đột nhiên, một trận diêm báo từ đáy lòng dâng lên, có người theo dõi chính mình. Lăng Thiên trong lòng cười lạnh một tiếng, chẳng lẽ là biết thân công của mình mới đột phá, cố ý đưa đến cửa để mình luyện công. Trong nháy mắt làm ra phản ứng, thân thể thoáng chuyển hướng, đi qua một góc núi thì dừng lại ẩn thân ở sau một gốc cây đại thụ.

Một cái bóng trắng như mũi tên bắn tới, dừng trên đỉnh núi, nhìn quanh chung quanh, tựa hồ kỳ quái mục tiêu sao lại đột nhiên mất đi bóng dáng.

“Người là ai? Vì sao theo dõi ta?” Bỗng nhiên, phía sau truyền tới một thanh âm lạnh lẽo.

191. Chương 20: Kim Diệp Bạch Phi.

Bạch y nhân nghe vậy thì cực kỳ hoảng sợ, cấp tốc xoay người lại, trường kiếm trắng như tuyết đã cầm ở trong tay. Trên mặt ánh mắt ba động một trận. Người này dĩ nhiên có thể phát hiện ra mình truy tung, thậm chí có thể vô thanh vô tức vòng ra sau mình. Riêng điểm này, chính mình đã thua một trận. Mình vốn là vô tình phát hiện ra người này khinh công tuyệt đỉnh thần diệu, mới nổi lòng tò mò mà truy tung nhưng tuyệt đối nghĩ không ra, đi truy tung mà dĩ nhiên lại bị mục tiêu vô thanh vô tức vòng tới phía sau. Thừa Thiên khi nào lại có nhân vật bậc này...

Đưa mắt nhìn lại, đứng trước mặt hắn khoảng một trượng là một hắc y nhân, vóc người cao lớn, song mục như điện lạnh lùng chiếu lên mặt mình. Thân thể nhẹ nhàng đứng ở đối diện, rõ ràng thân thể chưa hề cử động nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác phiêu hốt hư ảo không chừng, dĩ nhiên dâng lên một loại cảm giác mờ ảo như trong mộng, hình như hắc y nhân trước mắt này chỉ là một cái bóng hư ảo, tùy thời đều có thể theo gió biến mất.

Lăng Thiên nhìn Bạch y nhân trước mặt, khóe môi không khỏi khẽ nhếch một cái. Người này sắc mặt trắng bạch, trên mặt tựa hồ có một lớp phấn di động, ánh mắt lại như thị huyết điên cuồng, sát khí nặng nề không kém Lăng Kiếm là mấy. Hai con mắt giống như Cửu U quỷ hỏa, trong bóng đêm âm u mà vẫn rõ ràng. Hắn dùng vải bố trắng trùm đầu, vải bố trắng làm áo, vải bố trắng làm giày, võ kiếm trên lưng cũng bằng vải bố trắng nhưng bên hông lại đeo một cái dây đai đỏ như máu. Tuy đang là ban đêm, nhưng ánh mắt Lăng Thiên khác hẳn thường nhân, vẫn không nhìn rõ ràng, đây chính là sau khi tiến vào Nhập vi cảnh giới mà thị giác trở nên tinh tường kinh người, quả nhiên là ” Ti hào năng sát, điểm tích vô di”.

Trang phục như vậy mà dĩ nhiên cũng học nhân gia làm dạ hành nhân. Lăng Thiên trong lòng thận trọng. Có thể lấy trang phục này mà làm dạ hành nhân, nếu không phải đứa ngốc thì đối với thực lực của chính mình có lòng tin tuyệt đối. Mà Bạch y nhân trước mắt này nhìn qua rõ ràng không giống như là đứa ngốc, như vậy rõ ràng là thuộc về hạng người sau. Đối phương võ công chưa biết thế nào nhưng ít nhất khinh công cũng có chút cao minh. Cũng không dưới đám Lăng Kiếm, Lăng Trì, mà trừ đám môn hạ mình thì khinh công bậc này cũng chỉ có Cổ Tịch Nhan dường như mới có. Người này tốc độ cũng cực nhanh thì mới có thể theo dõi được mình mặc dù mình cũng không có toàn lực ứng phó.

“Người là ai. Cởi khăn che mặt ra.” Bạch y nhân cất lời, bất quá lại không trả lời câu hỏi của Lăng Thiên mà vừa nói vừa vênh mặt hất hàm, ra vẻ sai khiến.

Lăng Thiên không biết nên khóc hay cười mà thở dài:” Chỉ bằng vào người? Người cho là mình đủ tư cách sao?”

“Có đủ tư cách hay không, người lập tức có thể biết.” Từ lúc từ thứ nhất mới ra khỏi miệng, trường kiếm trong tay Bạch y nhân đã đâm ra, đến từ cuối cùng chấm dứt thì đã liên tiếp đâm ra mười bảy kiếm. Kiếm quang sắc bén tựa hồ đem không khí cắt thành từng khối từng khối, bay vòng quanh Lăng Thiên không ngừng tiến công.

Lăng Thiên thân thể như tung bay trong gió, nhẹ nhàng né tránh. Kiếm quang của Bạch y nhân kín đáo nghiêm mật lại cấp tập như mưa rào nhưng kiếm thế dĩ nhiên một kiếm cũng không đâm trúng trên người hắn. Thậm chí ngay cả một mảnh tay áo cũng không đụng tới được.

Bạch y nhân thu trường kiếm lại, nhảy lùi ra sau ba trượng đối mặt với Lăng Thiên. Trong mắt không che dấu được vẻ tán thưởng:” Hảo võ công, hảo thân pháp, khinh công cực kỳ cao minh. Người là người của Đệ Nhất Lâu sao? Rất tốt.”

Lăng Thiên trong mắt mang theo ý cười nhẹ nhàng lắc đầu:” Không phải. Ta không phải là người của Đệ Nhất Lâu. Kiếm đoạn phong vân. Kim Diệp Bạch Phi; ta là Diệp Bạch Phi.”

Bạch y nhân ngẩn ra đột nhiên cười ha ha. Khuôn mặt lạnh như băng cười tựa hồ như lâu lắm chưa được cười qua. “Nguyên lai người đã nhìn ra lai lịch của ta. Không sai. Ta chính là Diệp Bạch Phi. Có thể giết chết bất luận kẻ nào, Diệp Bạch Phi.”

Lăng Thiên sớm đã nghe Lăng Kiếm nhắc tới người này. Mấy năm gần đây, trên giang hồ xuất hiện một sát thủ thần bí độc lai độc vãng, lãnh huyết vô tình. Mỗi lần sau khi giết người đều lưu lại trên mặt người chết một phiến lá cây bằng hoàng kim. Mà tên sát thủ này là Diệp Bạch Phi. Hôm nay vừa thấy người này, Lăng Thiên căn cứ vào lời Lăng Kiếm kể mà nhất thời nhận ra hắn.

“Giết chết bất luận kẻ nào... Diệp huynh tựa hồ không đủ tư cách nói những lời này.” Lăng Thiên đứng thẳng khẽ cười nói.

“Người nói cái gì.” trong ánh mắt Diệp Bạch Phi đầy vẻ bạo lệ.

“Sáu tháng trước, Diệp huynh tiếp nhận một sinh ý. Mục tiêu là thiên hạ đệ nhất ẩn tông Ngọc Gia gia chủ Ngọc Mãn Lâu. Tại hạ thật không thể không bội phục Diệp huynh.” Lăng Thiên phảng phất đang nói một chuyện phi thường bình thường nhưng nội dung lại cực kỳ kinh người.

“Người còn biết gì nữa?” Diệp Bạch Phi trong ánh mắt vẻ bạo lệ càng tăng lên.” Cũng không có gì, nhân vật thứ ba của Ngọc Gia Ngọc Mãn Thiên đã ra tay chặn lại, kết quả cuối cùng, hắn bị trúng bảy kiếm của người, người dù chưa thể ám sát thành công nhưng cũng toàn thân trở ra...” Lăng Thiên nói đến đây thì có vẻ vẫn chưa hết lời.

“Người biết cũng không ít.” vẻ bạo lệ trong ánh mắt Diệp Bạch Phi thu liễm một chút.

“Cái này cũng chưa tính là gì, ta còn biết, kết quả trận chiến, Ngọc Mãn Thiên quả thật là trúng bảy kiếm, bất quá đều là vết thương ngoài da thịt mà người lại bởi vì tiếp hắn tam trọng kiếm mà bị nội thương nghiêm trọng, nên tính là bại hay không? Ha ha.” Lăng Thiên khẽ cười nói.

“Người thật sự là biết rất nhiều, chỉ là người có biết ta bây giờ muốn giết ai hay không.” vẻ bạo lệ trong ánh mắt Diệp Bạch Phi lại thu liễm thêm một chút.

“Diệp huynh lần này đến là muốn giết ai, tiểu đệ cũng có chút hứng thú ?” Lăng Thiên nói.

“Ha ha, người bây giờ ta muốn giết tự nhiên là ngươi.” Diệp Bạch Phi vẻ bạo lệ trong ánh mắt hoàn toàn thu liễm, hoàn toàn khôi phục vẻ lạnh như băng, đôi chân dùng sức, thân thể bay vọt lên trời, thẳng tắp lên tới năm trượng, trường kiếm chỉ lên trời rồi đột nhiên đầu dưới chân trên, đâm thẳng xuống.

Kiếm quang sáng chói như ánh ngọc, phảng phất như đem cả ngân hà dẫn xuống, đầy trời tinh quang tụ tập trên thân trường kiếm. Bạch y nhân Diệp Bạch Phi cả người được kiếm quang bao bọc trong đó, cả thân thể trên dưới liền như thể hàm chứa hơn một ngàn thanh trường kiếm, quang mang chói mắt. Kiếm thể giống như hư giống như thực, tập trung vào Lăng Thiên.

“Quả nhiên nổi danh là hạ vô hủ sĩ.” Hai mắt Lăng Thiên nằm sau mặt nạ thoáng co rút lại, trên mặt nổi lên vẻ tán thưởng, đây chính là một kiếm uy lực lớn nhất của Diệp Bạch Phi, “Trăm phong toái vạn”.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi, để mạng lại.” Diệp Bạch Phi kiếm thể phát khởi.

Về tán thưởng trên mặt Lăng Thiên thu lại: “Ta đang có chuyện quan trọng, không thể bởi Diệp huynh được lâu, chỉ có thể bởi Diệp huynh được ba hiệp” ngữ khí chợt chuyển thành lạnh lạnh “nhưng trong ba chiêu này, sanh tử do mệnh, phú quý tại thiên.” Lăng Thiên ra vẻ khiêm nhường, nhưng hàm ý thì rất rõ, chỉ cần ba chiêu tất nhiên có thể thắng được Diệp Bạch Phi.

Diệp Bạch Phi lạnh lùng cười:” Hảo hảo hảo, xem ngươi ba chiêu thắng ta, hay là ta ba chiêu giết ngươi?” Rồi không đáp lời, toàn lực phát động kiếm thức, chém tới Lăng Thiên.

Lăng Thiên cũng không chậm trễ, vung tay đón tiếp, trong tay đã cầm một thanh đoản kiếm. Giống như phù du đâm đầu vào lửa, dĩ nhiên thẳng tắp bay thẳng vào trong kiếm quang của Diệp Bạch Phi.

Giữa không trung chợt vang lên âm thanh “đình đình đình” rất nhỏ nhưng liên miên không dứt. Mặc dù chỉ có hai người đang đánh nhau sống chết nhưng lại huyền hóa ra vô số bóng người quay cuồng thành một đoàn.

“Choang.” Sau một tiếng vang nhỏ, hai người lui về phía sau tách ra, khuôn mặt Diệp Bạch Phi vốn trắng bệch đột nhiên đỏ bừng, sau khi thối lui hơn bảy bước vẫn phải lộn nhào một cái rơi lên mặt đất. Khi ngã

đầu nhìn Lăng Thiên thì chỉ thấy thân thể hần tung bay phiêu hốt, sau khi rời khỏi sáu bảy trượng thì đột nhiên một tiếng cười to:” Ba chiêu đã qua, hôm nay giao thủ với Diệp huynh rất là thống khoái, tiểu đệ lại có chuyện quan trọng, không phụng bồi tiếp được, sau này còn gặp lại. Ha ha ha.” Vừa nói, thân thể giống như lưu tinh chớp chồn xa xa biến mất.

Diệp Bạch Phi hừ lạnh một tiếng:”Cuộc chiến hôm nay, không chết không thôi. Chạy đi đâu.” Hần muốn nhõm người đuổi theo, đột nhiên biến sắc, ngừng lại, khuôn mặt vốn trắng bạch như cương thi đột nhiên trở nên đỏ hơn cả cái dây lưng bên hông.

Vừa mới cất bước, dây lưng bên hông đột nhiên tuột ra, cái quần thẳng tọt thẳng xuống, nếu không phản ứng nhanh, kịp thời lấy tay nắm lại thì chỉ sợ đêm nay, tại Thừa Thiên thành sẽ chứng kiến một màn chạy lõa thể.

Nếu như lúc này Lăng Thiên chưa đi, lại chứng kiến cảnh này của Diệp Bạch Phi thì hai người chắc chắn sẽ kết hạ thù oán vĩnh viễn không thể hóa giải. Vì nam tử hán, thà chết chứ không chịu nhục, cho nên Lăng Thiên lựa chọn mau tránh đi.

Diệp Bạch Phi cả người ngây dại.

Đai lưng của mình dĩ nhiên không biết khi nào đã bị Lăng Thiên cắt đứt. Nếu như Lăng Thiên trước khi cắt đai lưng, tiện tay đâm vào đan điền hần một kiếm thì...

Lăng Thiên trên đường đi tưởng tượng cảnh vị đại sát thủ này lõa thể chạy thì cơ hồ cười ra tiếng. Bình tâm mà nói, Diệp Bạch Phi này võ công thật sự không kém, cho dù có kém Lăng Kiếm thì cũng là không kém là mấy. Chỉ tiếc hần vận khí bất hảo, dĩ nhiên lại gặp sư phụ Lăng Kiếm là Lăng Thiên. Há lại không bại? Ta là ai, người thắng hần là Ngọc Mãn Thiên cũng là bại tướng dưới tay ta, bất quá một thân công lực của hần chỉ sợ còn trên cả Lăng Kiếm, tiếp ba kiếm tám thành công lực của mình mà dĩ nhiên không học máu. Nghĩ lại hần ban đầu hần tiếp tam trọng kiếm của Ngọc Mãn Thiên không phải là bị trọng thương sao. Tựa hồ có chút kỳ quái, đạo lý tựa hồ nói không thông, hoặc là thời gian gần đây công lực của hần đã tiến cảnh nhanh chóng a.

Trong tiểu viện của Lăng Thiên, Lăng Thần đang cô độc ngồi dưới giàn nho, áo trắng quần trắng, khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh nguyệt quang chiếu rọi phát ra ánh sáng nhu hòa trong khiết. Gió đêm lơ đãng êm ái thổi tà áo trắng tinh của nàng phấp phới, phong tư thư thái đậm nã.

Nàng cầm một cây ngọc tiêu màu xanh ngọc nhẹ nhàng ghé vào môi, tựa hồ không cố gắng chút nào mà tiếng tiêu ưu mỹ liền du dương vang lên, phiêu phiêu đàng đàng tựa như âm thanh của thiên nhiên. Đúng là khúc ” Mai hoa tam lộ” do Lăng Thiên mấy ngày nay vì Lăng Thần mà phổ ra. Tiếng tiêu nọ chứa chất bao tình ý triền miên cùng nỗi tương tư khắc cốt minh tâm đã được thổi ra một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

192. Chương 21: Khích Tướng Tam Gia.

Khúc nhạc hoàn tất nhưng âm thanh vẫn quanh quẩn thật lâu không tan, một tiếng vỗ tay nhẹ từ phía sau vang lên.

“Đôi môi thơm thối ‘Triệt Mai Hoa Khúc’.... Huynh nguyện hóa thân thành chiếc bích ngọc tiêu kia! Thần Nhi, tiêu kỹ của muội đã đáng đường nhập thất rồi, có thể vượt qua tướng công huynh đây.”

Lăng Thần xoay người lại liền thấy một người mặc đồ đen, khăn che mặt sớm đã được bỏ đi, đôi mắt hiện ra tình yêu ôn nhu nhìn mình không chớp mắt khiến cho Lăng Thần mỉm cười, ánh trăng trên bầu trời cũng vì nụ cười của nàng mà như mất đi nhan sắc: “Công tử quá khích lệ. Công tử có học thức kinh người, Thần Nhi sao dám có hy vọng xa vời ấy.” Giọng nói ôn nhu như giận như mừng nhẹ nhàng vang lên.

Lăng Thiên cười lớn đi đến nhẹ nhàng nắm lấy vai nàng: “Đã trễ rồi sao còn chưa đi ngủ?”

Lăng Thiên vừa hỏi vậy khiến cho gương mặt Lăng Thần đỏ ửng đến cổ. Thì ra tối hôm nay khi Lăng Thần chuẩn bị đi ngủ thì đột nhiên nàng nhớ rằng bây giờ mình đã trở thành phụ nữ của Lăng Thiên rồi, như vậy thì mình ngủ ở đâu? Trong phòng Lăng Thiên? Đường như không thích hợp lắm nhưng nếu ngủ trong

phòng mình như trước kia cũng không thích hợp. Ít nhất thì bản thân mình không tình nguyện. Càng nghĩ càng khiến cho tiểu nhà đầu khó xử nên không còn cách nào hơn đành phải chờ Lăng Thiên trở về nhưng lại sợ khi Lăng Thiên trở về lại không tìm được mình, sợ hẳn cho rằng mình đã về phòng ngủ nên Lăng Thần mới đi đến nơi đây.

Câu hỏi này của Lăng Thiên cũng chính là điều Lăng Thần cảm thấy xấu hổ nhất. Nàng sao không xấu hổ được đây? Lăng Thiên cười ha ha, trong nháy mắt liền hiểu rõ tình cảm của Lăng Thần khiến hắn nhin không được trêu đùa: “Thì ra là Thần Nhi muốn ngủ với huynh...” Một câu còn chưa nói xong thì Lăng Thần vừa xấu hổ vừa thẹn thùng ngăn chặn miệng hắn lại đồng thời còn nói một câu hờn dỗi: “Huynh...Không cho nói.”

“Ha ha. Lão bà của ta thì sao không ngủ trong phòng ta được. Đến...” Lăng Thiên cười lớn một tiếng, đột nhiên cúi người bế thân thể mềm mại của Lăng Thần tiến vào trong phòng mình. Lăng Thần nhẹ ‘ưm’ một tiếng rúc vào trong lòng hắn, hai tay che kín mặt. Nàng chỉ cảm thấy gương mặt của mình thật nóng.

Sáng sớm, ba người trong phòng khách gần như cùng tỉnh lại một lúc, động tác ba người rất giống nhau. Cả ba đều đang ôm đầu đau như búa bổ rên hai tiếng. Tiếng rên vừa phát ra mới phát hiện được đối phương tồn tại, chỉ một thoáng thôi ba người đã quay đầu nhìn đối phương.

“A...”

“A...”

“Hừ hừ...”

Hai tiếng kêu thảm như gặp quỷ kia đương nhiên là từ trong miệng hai huynh đệ Tiết Lân Tiết Phi truyền ra. Hai người bọn họ tuyệt đối không thể ngờ mới sáng sớm thôi mà mình gặp phải người mình sợ hãi nhất.

Mà một tiếng hừ tức giận kia đương nhiên là xuất phát từ miệng của Ngọc Tam Gia Ngọc Mãn Thiên. Ngay sau đó hai tiếng ‘bốp bốp’ vang lên, Ngọc Tam Gia đại phát thần uy đánh hai tên làm mất mặt mũi của Ngọc gia đuổi ra khỏi cửa. Hai tiếng kêu đau đớn vang lên cùng lúc, bốn chân của hai huynh đệ Tiết Lân Tiết Phi chống lên trời, cánh tay khua khoắc trên không trung từ trong bay ra ngoài đập xuống mặt đất thật nặng nề. Bộ dáng chật vật vô cùng.

Còn Ngọc Tam Gia đang hung dữ đuổi theo ra cửa, một tiếng hét lớn như trâu rống: “Ta đánh hai tên bại hoại gia phong. Không tiền đồ, thấy rượu là uống không biết trời trăng gì...” Ngọc Tam Gia hoàn toàn quên mất bản thân mình ngày hôm qua cũng vô dụng như hai tên bại hoại gia phong trong miệng hắn, thậm chí còn hơn chứ không kém.

Đang nói thì liền thấy một tên bận đồ trắng bay phát phơ đang đi bộ lại. Chính là Lăng Thiên, vẻ mặt cười tươi như hoa cúc, từ phía xa xa đã mở miệng bắt chuyện: “Tam Gia. Hai vị Tiết huynh. Thật sớm a... Ha ha... Đến đến nào, thời tiết hôm nay thật tốt, ánh nắng ấm áp, trăm hoa nở rộ. Cùng uống một chén nhé?”

Đến lúc này ba người mới nhìn thấy trong tay Lăng Thiên còn cầm theo một vò rượu vừa mới mở nắp, từng đợt hương rượu nồng nặc xông vào mũi.

“Ọe ọe ọe...”

Ba người nhìn thấy bình rượu không hện mà cùng nôn ọe. Đôi mắt nhìn vò rượu ngon mà bình thường họ còn yêu thích hơn cả tính mạng lại lộ ra một vẻ mặt giống như nhìn kẻ thủ giết cha. À không, rất giống như thấy được hồng hoang mãnh thú, trong đôi mắt ba gã võ lâm cao thủ đề lộ ra sự sợ hãi.

Những người hay uống rượu đều biết được sau khi tỉnh rượu xong thì bản thân sợ nhất chính là mùi rượu. Lúc này ba người Ngọc Mãn Thiên đang đau đầu muốn chết mà Lăng Thiên lại cầm rượu đến. Hơn nữa còn e sợ ba người bọn họ không nghe được mùi rượu còn mở cả nắp ra trước.

Lăng Thiên ung dung ngồi trước cái bàn bên dưới cây nho rót đầy rượu ngon vào bốn chén trên bàn, thần sắc nhiệt tình cực điểm, hào sảng vô cùng: “Ba vị. Đến uống rượu. Rượu ngon trước mặt, nhân sinh vui vẻ. Bạn từ phương xa đến cũng vui, có người đẹp bên cạnh cũng vui. Hôm nay chúng ta phải uống say một phen. Không say không về. Mời mời... Cùng uống một chén này đi. Đừng có khách khí gì cả...”

Những tiếng mời mọc nhiệt tình vô cùng, lôi kéo ba người ngồi trên ghê trúc mà không để ý đến vẻ mặt khóc không ra nước mắt của ba người họ. Yết hầu nhúc nhích không ngừng như đang nuốt nuốt cái gì. A... Không phải nuốt nước miếng mà là có một loại dục vọng muốn nôn mửa vô cùng.

“Ta có chức trách trong người, phải đi chiếu cố cho Tiểu công chúa, ý tốt của công tử ta xin ghi nhớ. Cáo từ...” Hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi đồng tâm đứng lên nói những lời này, vừa nói xong thì cái mông như được đặt trên lò xo nhảy dựng lên chạy vội ra ngoài. Chỉ nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Đến lúc này Ngọc Mãn Thiên mới khôi phục tinh thần lại, đang muốn mở miệng thì Lăng Thiên đã nói: “Chẳng lẽ Tam Gia cũng muốn đi gặp Tiểu công chúa sao?”

“Ách!” Ngọc Mãn Thiên ngại ngần đặt cái mông vừa nâng lên một nửa xuống ghế lại, nhìn phương hướng hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi đi mà trong lòng âm thầm chửi mấy ngàn lần. Ghê tởm, hỗn đản... Chỉ lo chạy trốn cho bản thân mà lại để Tam Gia ta ở đây. Lại còn đoạt lý do của ta nói trước nữa chứ!

Ngọc Mãn Thiên mang theo ánh mắt xấu xa chịu chết nhìn chén rượu Lăng Thiên mời như nhìn rượu độc, trong đầu có chút mơ hồ như có hơn một ngàn con ong mật đang bay vù vù quanh đầu.

Sáng sớm để cho một người chưa tỉnh rượu hoàn toàn uống rượu tiếp, việc như vậy mà Lăng Thiên cũng làm được!

Nhìn thấy Ngọc Tam Gia uống cũng khá rồi thì đột nhiên Lăng Thiên thở dài một tiếng như ai oán cực điểm. Ngọc Mãn Thiên không hiểu tại sao hỏi: “Này! Tiểu tử ngươi sao lại thở dài như vậy?”

Lăng Thiên lại thở dài thêm một tiếng nữa nói: “Trước kia Lăng Thiên ngồi đây giềng nhìn trời, luôn tự cao tự nhưng hôm nay mới biết được thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Hôm qua đã biết được tin tức có rất nhiều cao thủ võ học tuyệt đỉnh đến Thừa Thiên. Những người này đều có công phu mạnh mẽ, vạn người không thể chống lại thật khiến cho người khác hâm mộ không thôi. Chỉ tiếc rằng không biết được vị đệ nhất thiên hạ trong truyền thuyết kia là ai?”

Nhất thời Ngọc Mãn Thiên tỉnh rượu hơn phân nửa cười lớn nói: “Vạn người không chống lại thì chưa từng thấy qua nhưng đối phó với mấy trăm tráng hán chỉ biết cậy mạnh vẫn dư sức. Về phần thiên hạ đệ nhất... He he, khẳng định sẽ có nhưng không có ở Thừa Thiên các ngươi là được.” Tuyệt đỉnh cao thủ mà Lăng Thiên nói đến khiến cho Ngọc Tam Gia cho rằng Lăng Thiên đang nói mình liêm khiết nhường đôi câu. Bất quá câu khiêm nhường này của hắn lại giống như là đang khoe khoang.

Lăng Thiên nhíu nhíu mày như không đồng ý, một bộ dáng muốn nói nhưng lại thôi.

Ngọc Mãn Thiên ngăn người: “Tiểu tử ngươi có chuyện muốn nói thì nói. Làm bộ dáng như vậy để làm gì?”

Lăng Thiên cười khổ một tiếng: “Đương nhiên. Ách, mạo muội Lăng Thiên nói thẳng. Võ công của Tam Gia xem như không tồi nhưng những người đó chính là đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết đó. Thiên hạ đệ nhất mặc dù khó xác định nhưng có thể sẽ cùng đẳng cấp với bọn họ đó. Tam Gia sao còn nói không có ở Thừa Thiên đây?” Ngụ ý rằng: So với cao thủ chân chính ta vừa nói ngài còn kém rất xa.

Rượu trong yết hầu của Ngọc Mãn Thiên muốn phun ra ngoài. Gì? Tuyệt đỉnh cao thủ mà người nói không phải là ta? Cái gì ‘Võ công của Tam Gia coi như không tồi?’ cái gì gọi là ‘Đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết?’

Gương mặt của Ngọc Tam Gia rất khó nhìn! Lại có người xem thường Tam Gia ta? Cái gì có bài danh trên cả ta? Cuộc đời của Ngọc Tam Gia hận nhất là bị người khác xem thường. “Người nói là ai?” Khi hỏi những lời này thì Ngọc Tam Gia nắm chặt chén rượu, đôi mắt mơ hồ toát ra một tầng lục quang mỏng manh.

Lăng Thiên cứ làm như không nhìn thấy Ngọc Tam Gia như đang muốn bộc phát kia mà thở dài một tiếng đầy tiếc hận. Đổ thêm dầu vào một nhóm lửa đang bốc cháy hừng hực: “Ta không hề xem thường Tam Gia. Phải biết rằng những nhân vật đi đến Thừa Thiên lần này đều là những cao thủ cả. Nghe đâu Tây Môn Thế Gia lần này đến đây chính là nhân vật đứng thứ hai trong gia tộc, còn được xưng là đệ nhất cao thủ trong gia tộc Tây Môn Vô Hận. Còn Đông Phương Thế Gia lại phái nhân vật lớn nữa - Đông Phương Kinh Lôi. Còn có Bắc Minh Kinh Thiên của Bắc Minh thế gia, đệ nhất cao thủ Bắc Minh Không. Nam Cung thế gia cũng cử nhân vật quan trọng đến, là người mà trong ‘truyền thuyết’ võ công đã đến mức ‘đăng phong

tạo cực' Nam Cung Thiên Hổ đã tự mình đến đây. Mấy người đó có ai không phải là đại cao thủ nhất đẳng của một phái đây? Cho dù không phải là thiên hạ đệ nhất, nhưng ta nghĩ cũng không khác mấy. Nghe nói ngài là nhân vật thứ ba của Ngọc gia..Oái, điều này... Thôi ta không nói nữa, Tam gia ngài đừng nhìn ta với ánh mắt đó chứ!"

193. Chương 22: Phá Tan Khúc Mắc Trong Lòng.

Ngẩng đầu nhìn gương mặt ngày càng khó coi của Ngọc Mãn Thiên, tên 'thư sinh yếu đuối' kia quyết định đổ thêm chút dầu vào nữa. Lăng Thiên khẽ miệng sát vào tai Ngọc Mãn Thiên hỏi một câu như quan tâm vô cùng: "Tam Gia. Mặc dù võ công của ngài cũng rất cao cường nhưng những người này đều là các cao thủ của đại gia tộc. Tam một người một lực, hơn nữa võ công của ngài như thế nào ta cũng có nghe ra rồi. Ngài nên cẩn thận nhé, vạn nhất xảy ra chuyện gì sao ta có thể nói chuyện với Bằng Nhan được?"

Sắc mặt của Ngọc Tam Gia hóa thành màu đen, gân xanh trên trán đập bình bịch, hàm răng nghiến keng két, đôi mắt như hai cái chuông như muốn lòi ra ngoài, tròn mắt với những mạch máu đỏ chằng chịt thật đáng sợ.

Dường như không hề phát hiện Ngọc Mãn Thiên đang nổi giận, Lăng Thiên suy nghĩ một chút liền vỗ tay một cái: "Vậy đi. Trong khoảng thời gian này Tam Gia ở trong Lăng Gia chúng ta nhé. Có câu cường long không áp quá đầu xà. Cho dù bọn họ lợi hại như thế nào đi nữa cũng không có khả năng ở tại Thừa Thiên lại đi gây phiền toái với Lăng Gia. Như vậy thì không còn lo lắng cho an toàn của Tam Gia nữa, cũng tránh cho Ngọc Gia cùng các gia tộc khác tranh đấu. Thật là kế sách hoàn mỹ mà. Ha ha, ý của Tam Gia như thế nào? Nếu ngài còn lo lắng thì để ta mời phụ thân phái một đội binh lính đến bảo vệ ngài?"

Dường như đã giải quyết một vấn đề khó khăn, Lăng Thiên thở dài một hơi bưng chén trà uống, vẻ mặt tươi cười nhìn Ngọc Mãn Thiên như mình đã bán cho hắn một cái nhân tình thật lớn, thần sắc lại có bộ dáng như đang chờ Ngọc Mãn Thiên tạ ơn.

"Ba!" Chén rượu bạch ngọc trên tay Ngọc Mãn Thiên bị nắm nát báy! Ngọc Mãn Thiên nổi giận hét lớn một tiếng: "Tây Môn - Đông Phương - Nam Cung! Khinh người quá đáng... Tam gia há có thể cho qua dễ dàng như vậy?" Ngọc Tam Gia thật không nghĩ đến những người này còn chưa gặp mặt mình thì sao có thể khinh người được?

"Tam gia bớt giận. Đề phòng tai vách mạch rừng. Nhấn nài thì gió yên sóng lặng, lui một bước biển rộng trời cao." Lăng Thiên giả ngu ngồi khuyên giải, vỗ vỗ ngực làm bộ đáng mọi việc đã có ta: "Tam gia yên tâm. Có Lăng Gia chúng ta ở đây thì không một ai có thể động vào sợi tóc nhỏ của Tam gia được. Thôi uống rượu tiếp nào! Một lát nữa ta đi tìm phụ thân..."

Người cổ tình gây sự đến bây giờ vẫn còn vui vẻ uống rượu!

Uống rượu? Chỉ sợ bây giờ đưa rượu tiên của vương mẫu nương nương đến trước mặt Ngọc Tam Gia cũng không có tâm trạng mà uống! Tam gia đột nhiên đứng phắt dậy, rồi 'bùm' một tiếng phá thủng một lỗ hổng thật lớn ở giàn nho trên đầu rồi bay lên trời. Lăng Thiên đau lòng không thôi! Đáng tiếc, cây nho của bốn công tử...

Ngọc Tam gia giống như một con sư tử nổi điên, lông tóc cả người dựng thẳng đứng, vung tay áo dưng dưng đi ra ngoài nhanh như sao xẹt!

Đôi mắt Lăng Thiên khẽ động liền chạy đến ôm lấy eo lưng vạm vỡ của Ngọc Mãn Thiên can ngăn liên tục. Ngọc Mãn Thiên làm như không nghe thấy gì tiếp tục đi về phía trước kéo Lăng Thiên đi sênh sếch, hai dấu giày kéo dài trên nền đất.

Một tiếng nổ vang cùng với âm thanh rống giận của Ngọc Tam gia đã kinh tỉnh mọi người. Ngọc Bằng Nhan, Vệ Huyền Huyền, Lăng Thần, huynh đệ Tiết Lãnh đều chạy ra ngoài. Nhưng nào biết vừa ra liền thấy Lăng Thiên như bị treo lên thân thể hùng vĩ của Ngọc Tam gia, bị kéo đi về phía trước.

"Tam thúc! Người làm gì vậy? Người đừng gây rối nữa! Còn không nhanh thả Lăng đại ca ra." Ngọc Bằng Nhan sốt ruột la lớn. Hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi vội vàng chạy đến ngăn cản trước người Ngọc Mãn Thiên: "Tam gia! Có chuyện gì cũng từ từ nói!"

“Từ từ con mẹ ngươi.” Tâm tình Ngọc Mãn Thiên kích động vô cùng: “Cút ngay!”

Lăng Thiên buông tay ra bởi vì Ngọc Băng Nhan đã đứng trước người Ngọc Mãn Thiên nhưng mà hắn đang nổi giận vô cùng liền thi triển khinh công được xem như là nhị lưu bay ra ngoài mất bóng dáng. Huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi không dám chậm trễ chút nào, vội vàng đuổi theo.

Ánh mắt mọi người đều nhìn Lăng Thiên, trong ánh mắt mang theo sự nghi hoặc vô cùng, hiển nhiên đang chờ hắn giải thích.

“Ta cũng không biết...” Lăng Thiên làm một bộ dáng oan uổng vô cùng: “Vừa rồi ta nói cho Tam gia về những người của các đại thế gia nên Ngọc Tam gia liền đi tìm họ luận võ. Điều này không có quan hệ với ta chút nào!”

Ngọc Băng Nhan vừa bực mình vừa buồn cười hung hăng lườm hắn một cái: “Không quan hệ với huynh mới là quỷ đó. Tốt quá nhỉ... Huynh dám dùng tam thúc như con rối thế hả? Chờ muội nói rõ cho người rồi huynh cứ chờ tam thúc về trừng phạt...”

Lăng Thiên ngẩn ra, nhìn Ngọc Băng Nhan: “Nha đầu. Không ngờ muội không ngốc chút nào à! Cơ trí lắm.” Vốn định làm bộ một phen để giấu diếm nhưng không ngờ nha đầu kia nhìn có vẻ mơ mơ màng màng lại chính là nhân vật giả heo ăn thịt cọp.

Ngọc Băng Nhan hừ một tiếng, thở dài một hơi nhìn Lăng Thiên. Thần sắc có chút chua xót, đôi mắt vốn rất xinh đẹp đột nhiên tràn ngập một tầng hơi nước.

Nhìn Lăng Thiên mà âm thanh Ngọc Băng Nhan đột nhiên u oán: “Thiên ca. Thật ra có một số việc huynh không nên gạt muội. Tiểu muội mặc dù là người của Ngọc Gia nhưng vẫn là một phụ nữ. Một phụ nữ thì vô luận thế nào đi nữa cũng không thể làm cho người trong lòng mình bị tổn thương cả.”

“Từ khi muội đi đến Thừa Thiên thì huynh đã đến gần muội, huynh muốn lợi dụng muội, muốn gạt muội! Thiên ca người cho rằng muội không biết ư? Nhưng muội lại... cam tâm tình nguyện để huynh lừa gạt, để cho huynh lợi dụng. Huynh biết không? Biết không? Chỉ vì muội thích huynh, thật sự thích huynh...”

Âm thanh của Ngọc Băng Nhan càng lúc càng lớn, cuối cùng giống như hét lớn ra tâm sự bí ẩn nhất trong lòng cô gái ở trước mặt Lăng Thần và Vệ Huyền Huyền nên cũng đã thấy rõ trong lòng nàng kích động như thế nào.

Nói xong những lời này thì Ngọc Băng Nhan cảm thấy trong lòng chua xót vô cùng, nghĩ đến Lăng Thiên vẫn lừa gạt chính mình, đến hôm nay vẫn còn làm như vậy đã nói rõ trong lòng hắn cảnh giác mình sâu nặng như thế nào? Nghĩ đến đây Ngọc Băng Nhan buồn bã vô cùng, rốt cuộc không nhịn được khóc thất thanh. Từng giọt lệ trong mắt rơi xuống như mưa, hai tay che mặt chạy vào trong phòng.

Lăng Thiên ngây người, hắn biết việc này sẽ gây tổn thương rất lớn cho Ngọc Băng Nhan. Khiến cho nàng không thể nhẫn nại được mới nói ra. Trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ áy náy vô cùng. Tâm kế của mình thật sự quá sâu sao? Thật sự là sai lầm rồi sao...”

Nếu hôm nay Ngọc Băng Nhan không mở rộng nội tâm thì mình có phát hiện sai lầm của mình không? Nếu giữa hai người không có một tia tình ý này thì những việc mình làm có sai lầm không? Trong lòng Lăng Thiên âm thầm tự hỏi bản thân...

Sẽ không! Ta không có sai! Nếu có sai thì sai ở chỗ ta là người của Lăng Gia, mà ta cũng không phải là người tâm thường. Còn muội là người của Ngọc gia, ta có dã tâm, có mục tiêu của ta. Ngọc gia cũng có quyết định của mình. Lăng Thiên ta và Ngọc gia xung đột chỉ là chuyện sớm muộn, không thể né tránh mà thôi. Việc ta muốn làm sẽ rung chuyển địa vị siêu nhiên của Ngọc gia nên Ngọc gia sẽ không thể để cho ta thực hiện dễ dàng như vậy. Hai nhà đối địch là chuyện chắc chắn!

Băng Nhan. Chỉ vì ta là Lăng Thiên mà muội là mang họ Ngọc. Cho nên...khổ cho muội rồi.

Xin lỗi!

Ngọc Băng Nhan nằm trên giường, bờ vai khẽ rung động, nước mắt chảy như mưa. Nghĩ đến tính mạng của mình như hoa sắp tàn, nghĩ đến trách nhiệm mà mình phải mang trên lưng, nghĩ đến Lăng Thiên... Khiến

cho lòng nàng càng khó chịu. Tại sao ta lại là họ Ngọc? Tại sao ta lại mang tuyệt bệnh? Chẳng lẽ khi ta còn sống ông trời lại keo kiệt với ta như thế sao?

Đột nhiên một bàn tay ấm áp đặt lên bờ vai nàng, Ngọc Băng Nhan ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt mang theo vài phần đau khổ, vài phần yêu thương của Lăng Thiên.

Trong lòng Ngọc Băng Nhan đang tức giận muốn đánh Lăng Thiên một bạt tai nhưng lại không nổi. Chỉ là hừ nhẹ một tiếng giận dỗi. Thân thể khẽ nhích muốn tránh khỏi hắn.

Lăng Thiên thở dài một tiếng, không để ý đến sự kháng cự của nàng mà vươn hai tay ra ôm thân thể mềm mại ấy vào lòng: “Nhan nhi. Là huynh lại lừa muội nữa. Nhưng với sự thông minh của muội thì muội thật không hiểu sao?”

Âm thanh của Lăng Thiên trầm thấp: “Biết không? Những lời nói của muội hôm nay đã mở một cái khóa trong tim huynh, để cho huynh thông khổ nhưng lại cảm thấy thoải mái hơn.”

Tiếng khóc của Ngọc Băng Nhan dần dần nhỏ lại rồi ngừng, rót cục nàng cũng ngẩng đầu lên. Nàng không phải là một nữ tử ngu ngốc, lập trường của hai bên trong nỗi khổ của Lăng Thiên nàng hiểu rất rõ nhưng hiểu rõ là một chuyện, tiếp nhận là một chuyện khác. Nhất là đối mặt với người trong lòng đang lừa gạt mình thì nữ hài tử nào lại không động lòng chứ? Hôm nay chỉ là một lần phát tiết tâm tình vốn tích súc đã lâu của Ngọc Băng Nhan mà thôi.

Không nhận được nằm yên trong lòng Lăng Thiên mà không nói một câu gì. Nước mắt chảy xuống làm ướt đầm vạt áo Lăng Thiên nhưng tâm tình trong lòng đã dần dần bình tĩnh rồi.

Lăng Thiên cười lớn. Ngọc Băng Nhan nằm trong lòng hắn cảm nhận sự rung động của bộ ngực kia: “Nhan Nhi, hôm nay nói hết điều trong lòng cũng là chuyện tốt. Nhưng mà có một việc huynh cần phải nói trước với muội!”

Nghe âm thanh Lăng Thiên trịnh trọng như vậy nên Ngọc Băng Nhan ngẩng đầu lên, đôi mắt đắm lệ trong suốt như ngọc nhìn Lăng Thiên có chút nghi hoặc.

Hai tay Lăng Thiên ôm chặt Ngọc Băng Nhan vào lòng: “Nhan Nhi, hôm nay đã nói rõ những lời trong lòng rồi thì sau này huynh có lừa gạt muội thì muội cũng hiểu cho huynh chứ?”

Một lúc lâu sau, Ngọc Băng Nhan mới nói thật nhỏ: “Rõ. Có một số việc muội không nên biết đến. Vô luận là chuyện của Ngọc Gia hay là chuyện của huynh, muội biết càng nhiều chỉ càng thêm thông khổ nhưng lại không làm được điều gì cả. Không bằng không biết...”

Lăng Thiên thở dài một tiếng: “Ủy khuất cho muội rồi. Nhan Nhi, huynh biết muội quyết định như vậy là do muội không tự chủ được. Huynh cũng vậy. Ôi! Người của đại gia tộc...” Biết càng nhiều thì lưng đeo càng nặng. Với thân phận của Ngọc Băng Nhan thì chỉ có thể làm như vậy với Lăng Thiên đã là chuyện không dễ dàng gì rồi!

Ngọc Băng Nhan khóc lớn, thật lâu sau mới nhỏ đi một ít. Vì đạt được tình của Lăng Thiên phải buông tha cho ích lợi của gia tộc. Điều này đối với một thế gia đệ tử mà nói thì sự lựa chọn như vậy rất khó tiếp nhận.

Lăng Thiên không có giải thích gì, Ngọc Băng Nhan cũng không trách cứ. Trên thực tế trong lòng hai người hiểu rất rõ nhưng nói chuyện trực tiếp như vậy cũng là lần đầu tiên.

Hai người đều cảm giác sau chuyện này thì tâm tình bản thân sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

194. Chương 23: Tới Tận Nơi Gây Chuyện.

Trong lòng dù buồn bã vô cùng nhưng Ngọc Băng Nhan lại cảm thấy may mắn một chút. May mắn mạng ta không sống lâu nữa, nếu hai nhà động đao binh thì mình phải làm gì bây giờ?

Lăng Thiên thấy tâm tình của nàng chậm rãi ổn định rồi liền khẽ cười một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của nàng: “Tốt rồi. Đừng khóc nữa con mèo nhỏ mít ướt ơi. Huynh còn phải đi xem Tam Thúc của muội đánh nhau với người ta kìa...”

Nào biết được Ngọc Băng Nhan vừa nghe những lời này liền ôm hân chặt hơn: “Không cho đi. Với võ công của Tam Thúc tuyệt đối không có vấn đề gì. Nhìn khắp Thừa Thiên Thành này không một ai có thể là đối thủ của Tam Thúc cả. Đây cũng là lý do chính thức muội không giận. Huynh thật ngốc, thật ra chuyện này huynh lợi dụng Ngọc Gia chúng ta nhưng mà Tam Thúc cũng mượn cơ hội này hướng đến thiên hạ tuyên bố sự cường đại của Ngọc Gia. Cuối cùng ai đạt được nhiều chỗ tốt nhất cũng không biết à.”

Lăng Thiên cười lớn: “Điều đó là đương nhiên. Nếu với võ công của Tam Thúc muội mà còn bị thiệt nữa thì ta sẽ không khích hấn đi làm gì. Nha đầu ngốc.” Vừa nói vừa véo nhẹ lên mũi của Ngọc Băng Nhan một cái.

“Hừ!” Ngọc Băng Nhan hừ một tiếng, thay đổi một tư thế khác trong lòng hân: “Đã như vậy thì sao huynh còn muốn đi...”

Lăng Thiên không nhịn được thở dài một tiếng: “Huynh vẫn muốn đi xem thực lực của bọn họ mà. Nha đầu ngốc của huynh à...”

Ngọc Băng Nhan cười cười xấu hổ, từ trong lòng hân đứng lên. Đột nhiên nhớ lại mình vừa rồi khóc một trận thật lớn, cảm giác có chút không có ý tứ: “Vay kẻ ngốc này mau bước ra ngoài đi. Đừng ở chỗ này làm phiền bốn cô nương.” Suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu: “Lăng Thần tỷ tỷ và Huyền Huyền tỷ tỷ sẽ không cười người ta chứ?”

Lăng Thiên cười lớn: “Sẽ không đâu...” Nhìn thấy gương mặt Ngọc Băng Nhan lộ ra một nụ cười yên tâm mới nói tiếp: “Các nàng đã cười rồi nên không cười muội lần nữa đâu...”

Khuôn mặt xinh xắn của của Ngọc Băng Nhan đỏ ửng: “Tất cả tại huynh tại huynh! Bây giờ muội phải làm gì...”

Lăng Thiên chớp mắt nói: “Lương phan.” Lời vừa dứt thì bên hông đau đớn khiến hân nhe răng ra, trong lòng thầm nghĩ mấy tiểu nha đầu này đều cùng một sư phụ dạy dỗ sao? Ngay cả thủ thế nhéo người lại giống nhau như đúc? Đều dùng hai đầu ngón tay nắm một điểm rồi dùng sức quay tròn ba trăm sáu mươi độ...

Xoa xoa phần eo bị nhéo, Lăng Thiên nhe răng nhếch miệng đi ra liền nhìn thấy vẻ mặt ranh mãnh của Lăng Thần và Vệ Huyền Huyền liền quát lớn một tiếng: “Cười cái gì mà cười? Còn không mau đi an ủi tiểu muội muội đi. A..... Thật đau..”

Hai nàng cười duyên một tiếng cùng nhau tiến vào phòng, tiếp theo trong phòng truyền ra âm thanh cười đùa của hai nàng và tiếng xấu hổ quăn bách của Ngọc Băng Nhan. Lăng Thiên cười ha ha đi ra ngoài.

Trải qua chuyện này Lăng Thiên và Ngọc Băng Nhan đều cảm giác được mối quan hệ của hai người lại tiến thêm một bước dài. Đường như một số chướng ngại cản trở giữa hai người đã biến mất không còn chút nào.

Chờ khi Lăng Thiên đi đến nơi ở của Tây Môn thế gia thì đã nhìn thấy Ngọc Tam Gia đang tức giận từ bên trong đi ra. Hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi vẻ mặt chán nản đi sát theo sau. Trên mặt của Ngọc Tam Gia nhiều hơn một vết bầm, bất quá gương mặt của Ngọc Tam Gia có một hàm râu quai nón che bớt rồi, không chú ý sẽ không nhìn thấy vết bầm kia.

Chuyện của nơi này đã xong rồi, từ bên trong truyền ra một tiếng rên rỉ. Không biết là đệ nhất cao thủ của Tây Môn thế gia hay là đệ nhị cao thủ đây? Dù sao thì chắc cũng bị thương không nhẹ.

Ngọc Mãn Thiên thấy Lăng Thiên đi đến liền cảm thấy ngoài ý muốn: “Tiểu tử kia. Đây là nơi có thể nguy hiểm đến tánh mạng, ngươi còn đến làm gì?”

Lăng Thiên với một bộ dáng thờ hớn hên nhảy từ trên ngựa xuống: “Một mình Tam Gia đi đến đây khiến cho Lăng Thiên không yên lòng chút nào nên mới đi theo. Có lẽ có thể giúp ngài được một phần nào. Ta vừa phái người báo tin cho phụ thân ta rồi, phỏng chừng một đại đội binh mã sẽ đến ngay nên Tam Gia không cần lo lắng!”

Hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi đứng một bên trừng mắt nhìn hần. Cái gì mà ‘một mình Tam Gia đi đến đây?’ Chẳng lẽ hai huynh đệ chúng ta không phải là người sao? Thật đáng giận mà.

Ngọc Mãn Thiên nghe vậy rất cảm động, nhìn Lăng Thiên thật lâu không nói ra một lời nào. Đột nhiên vỗ lên bờ vai của Lăng Thiên vài cái như muốn đánh gãy xương vai: “Tốt. Huynh đệ tốt! Quả nhiên rất có ý tứ. Trách không được đại ca của ta lại coi trọng người như vậy!” Dừng dừng lại mới nói tiếp: “Huynh đệ. Người là người tốt. Nhưng mà ta sẽ không dùng đến binh lính của phụ thân người đâu. Những con tôm nhỏ bé ấy sao lọt vào mắt Tam Gia ta được!”

Xoay người lại nói với Tiết Lãnh Tiết Phi: “Các người nhìn đi. Cái này gọi là nghĩa khí đấy. Hiểu chưa hả? Nhìn bộ dáng các người Tam Gia ta muốn đánh thêm. Các người không giúp thì thôi lại còn đi ngăn cản Tam Gia nữa. Một cặp hỗn đản.”

Trong lòng Lăng Thiên khẽ chuyển. Vừa rồi Ngọc Mãn Thiên vô tình nói một câu khiến cho hần chú ý: “Trách không được đại ca của ta lại coi trọng người như thế.” Những lời này Lăng Thiên ngẫm nghĩ một hồi lâu, từ trong đó hiểu ra rất nhiều ý tứ nên khoe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên. Thì ra là thế, trách không được Ngọc Gia đột nhiên lại đến Thừa Thiên.

Trong lòng hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi rồi lên: “Nếu không phải tiểu tử này chia rẽ thì sao ngài lại có hành động điên cuồng một mình đi đánh nhau với các đại thế gia chứ? Vì sao bây giờ hần lại trở thành người tốt mà hai huynh đệ chúng ta luôn trung thành và tận tâm lại trở thành hỗn đản? Thật sự là không biết xấu hổ. Không thể nói lý được.”

“Tam Gia. Tiếp theo chúng ta đi nhà nào đây? Thật không cần binh mã phụ thân ta giúp đỡ sao?” Lăng Thiên hỏi. Thật ra không hỏi cũng biết cách nơi đây không xa chính là nơi ở của Đông Phương thế gia. Tiếp tục đi về trước một đoạn nữa chính là nơi của Bắc Minh thế gia. Sau đó vòng qua Minh Yên Lâu chính là khách sạn Nam Cung thế gia đang ở.

Quả nhiên, bàn tay to lớn của Ngọc Tam Gia phát lên: “Phía trước chính là nơi ở của đám người Đông Phương thế gia sao? Tìm bọn họ đi...”

Trong lòng Tiết Lãnh không cam lòng bị Lăng Thiên dắt mũi đi như vậy liền tiến lên nói: “Tam Gia. Thật ra còn có một nhân vật so với tứ đại thế gia kia còn đáng khiêu chiến hơn. Võ công của tứ đại thế gia kia có chút yếu đuối?”

Quả nhiên, Ngọc Mãn Thiên cảm thấy hứng thú dừng lại hỏi: “Là ai? Nhân vật lợi hại nào?”

Tiết Lãnh cười gian nhìn về Lăng Thiên một cái: “Thiên hạ đệ nhất tài phiệt Tiêu Gia đang ở Lăng Gia đó thôi. Tam Gia cần gì đi tìm chỗ xa?”

Hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi nhìn Lăng Thiên nở nụ cười đắc ý. Tiểu tử người gây ra họa bây giờ họa đổ lên đầu nhà người thì người làm sao? Đứng yên nhìn sao?

Bọn họ không hề biết ngay khi Tiết Lãnh nói ra những lời này thì Lăng Thiên muốn ôm hôn hần một cái. Thật sự là ý tốt mà, ta sao lại không phát hiện hai huynh đệ này thông minh vậy? Vì tỏ không ăn cỏ gần hang nên khi Lăng Thiên khai chiến Lăng Thiên không nói đến Tiêu Gia. Trong lòng còn đang rầu rĩ không biết phải làm sao mới kéo Tiêu Gia và được. Nếu như các thế lực khác đều bị yếu đi thì chỉ còn duy nhất Tiêu Gia mà thôi. Điều này là chuyện Lăng Thiên không muốn nó xảy ra chút nào.

Lăng Thiên thật không nghĩ đến vấn đề mình đang đau đầu như vậy mà Tiết Lãnh tự cho bản thân thông minh đã nói ra. Thật đúng là đang muốn ngủ có người đưa chiếu tới, đang đói liền phát hiện trên trời rơi xuống một cái bánh thật lớn. Cơ hội tốt như vậy thì sao có thể bỏ qua?

Nhưng Ngọc Tam Gia lại có chút do dự: “Như vậy không tốt lắm? Dù sao bọn họ ở tại Lăng Gia, cũng phải cấp cho huynh đệ Lăng Thiên mặt mũi chứ?”

Lăng Thiên cười lớn, vung tay lên có vẻ hợp tình hợp lý: “Tam Gia sao lại nói vậy? Luận bàn võ học thì cần gì nề mặt tiểu đệ chứ? Tiểu đệ đồng ý vô cùng. Ha ha... Chờ Tam Gia đánh xong mấy nhà này thì Tiêu Gia kia bất kỳ lúc nào Tam Gia muốn đều có thể đến. Đúng rồi, bọn họ rất đông người. Để ta tìm thêm một vài người giúp sức nhé?”

Ngọc Mãn Thiên mừng rỡ: “Huynh đệ người thật tốt. Chúng ta đơn đả độc đấu chứ không phải là quần ẩu nên không cần phiền toái tiểu tử người. Tam Gia nhìn người càng ngày càng thuận mắt. Nhất là trong nhà người còn có thượng đẳng... Ách ách!” Vài tiếng ách ách vang lên thật xấu hổ. Hiển nhiên Ngọc Tam Gia muốn nói trong nhà người còn có rượu ngon thượng đẳng kia nhưng đột nhiên nhớ đến ngày hôm qua mình đưa ra yêu cầu nhưng tiểu tử này lại không đồng ý liền đem câu tiếp theo nuốt vào bụng.

Xưng hô của Ngọc Tam Gia chính là một vấn đề nghiêm trọng. Có lúc luôn miệng gọi tiểu huynh đệ nhưng lại xưng là Tam Gia. Bất quá hẳn lại bị câu nói của mình khiến trong lòng nhớ lại chuyện buồn. Nghĩ đến chuyện của Lăng Thiên chiều qua liền trừng mắt tên huynh đệ thân thiết này một cái. Trong ánh mắt có chút u oán khiến cho Lăng Thiên rùng mình. Gương mặt đầy lông tóc của Tam Gia lại lộ ra một ánh mắt như vậy thật sự là...

Đảo mắt đã đi đến trước cửa Đông Phương thế gia. Ngọc Tam Gia không đợi thủ vệ lên tiếng đã vươn tay ra: “Gọi tiểu tử Đông Phương Kinh Lôi ra đây gặp Tam Gia ta!”

Một tên thủ vệ có cục thịt thừa thật lớn trên mặt khiến cho gương mặt thoát nhìn thật hung hãn, vừa nghe Ngọc Mãn Thiên nói vô lễ vậy liền nổi điên: “Là tên nào có dũng khí đến trước cửa Đông Phương thế gia giương oai? Tam Gia? Ta chửi... Lão tử đây cũng là đại gia đây này!”

“Súc sinh đáng chết.” Tam Gia tức giận vô cùng, đột nhiên tát ra một bạt tai với tốc độ thật nhanh đánh lên trên gương mặt của hắn.

195. Chương 24: Đông Phương Kinh Lôi.

Gã đại hán còn lại hoảng sợ chạy vào trong viện: “Có người gây sự...” Một tiếng hét lớn giống như âm thanh của vệt đực.

Lăng Thiên cong người lại, hẳn thật sự không kiềm chế được nên mới co người ho khan vài tiếng.

Dường như Ngọc Tam Gia rất hưởng thụ cảm giác này, bàn tay khê phát trường bào liền đi vào trong.

Trong sân đã có hơn mười người đứng với bộ dáng như gặp đại địch, đôi mắt nhìn Ngọc Mãn Thiên mà không hề che giấu lửa giận và sát khí trong lòng.

Ánh mắt của Lăng Thiên dừng lại trên người đứng đầu. Đầu đội kim quan thân mặc ngân bào, vóc người cao nhất, gương mặt tuấn tú, hai hàm ria mép được cắt gọn gàng, tuổi khoảng hai bảy hai tám. Xem ra đây là Đông Phương Kinh Lôi rồi. Thật không ngờ hắn còn trẻ tuổi như vậy. Bên người hắn có một cặp huynh đệ song sinh giống nhau như đúc, so với hai huynh đệ Tiết Lãnh không khác bao nhiêu, bộ dáng khoảng ba mươi tuổi mà thôi. Xem ra đây là hai huynh đệ Hà Xử Lai, Hà Xử Khử đây ư? Lăng Thiên nghĩ vậy liền quay mặt nhìn hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi.

Những cặp song sinh trong thiên hạ không ít, thậm chí tam sinh, tứ sinh cũng không có gì ngạc nhiên nhưng hai cặp song sinh ở cùng một chỗ lại rất ít. Nhất là hai cặp song sinh có võ công cao cường đối mặt nhau lại càng hiếm thấy.

Quả nhiên, dưới tình huống vốn gương cung bạt kiếm này khi bốn người nhìn lẫn nhau đều trợn mắt há hốc mồm.

“Ta ngất!” Quả nhiên không hổ là song sinh có tâm linh tương thông. Bốn người đều nói ra hai chữ này, vẻ mặt khiếp sợ y chang nhau.

Lăng Thiên cười muốn vỡ cả bụng, ngay cả Ngọc Mãn Thiên hưng hăng đi vào và Đông Phương Kinh Lôi đang tức giận kia gặp bốn người kia như vậy cũng phải mở to mắt, cảm muốn rơi xuống đất.

“Con mẹ nó. Bốn người này... Hai cặp song sinh ư?” Một lúc lâu sau Ngọc Mãn Thiên mới phá vỡ tình cảnh này, trong miệng chặc chặc liên tục, ánh mắt nhìn bốn người như vật quý hiếm khiến cho bọn họ giận dữ vô cùng.

“Các hạ là ai? Cùng Đông Phương thế gia chúng ta có ân oán ư?” Từ những lời này Đông Phương Kinh Lôi không hề biết đây là Ngọc Tam Gia đại danh鼎鼎.

Nhưng một câu nói này của Đông Phương Kinh Lôi đã làm cho Lăng Thiên sinh ra một chút hảo cảm. Nên biết Đông Phương Kinh Lôi chính là thành viên của hoàng thất Đông Triệu nhưng khi thấy Ngọc Mãn Thiên đến gây chuyện, thậm chí còn động thủ đả thương người nhưng hắn vẫn dùng phương pháp của người giang hồ giải quyết, mở miệng tự xưng là Đông Phương thế gia. Nếu hắn nói ‘Ta là đại triều hoàng thất’ thì càng khiến cho Lăng Thiên coi thường hơn. Vô luận võ công của người này như thế nào đi nữa nhưng thoát nhìn cũng giống như là một nam tử hán.

“Tam Gia ta rảnh rồi không có chuyện gì nên đến hoạt động gân cốt một chút.” Lời nói của Ngọc Mãn Thiên có chút vô lý, nghiêng mắt nhìn Đông Phương Kinh Lôi. Càng xem càng thấy mái tóc được đối phương chải chuốt gọn gàng thật chói mắt. Cơ hồ chỉ với ánh mắt đầu tiên thôi Ngọc Tam Gia đã kết luận Đông Phương Kinh Lôi là một người ‘tô son trát phấn’.

“Các hạ là Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia?” Một hộ vệ bên cạnh Đông Phương Kinh Lôi lên tiếng khiến cho Đông Phương Kinh Lôi giật mình, ánh mắt khiếp sợ nhìn Ngọc Mãn Thiên, gương mặt khổ sở vô cùng. Sao hắn lại đến Thừa Thiên? Sát tinh này sao lại tìm đến cửa? Rốt cục là ai chọc hắn chứ?

“Đúng! Chính là Tam Gia ta!” Ngọc Mãn Thiên hếch mũi lên trời, lời nói không chút khách khí gì: “Nghe nói lần này Đông Phương Thế gia các người hùng hổ đi đến Thừa Thiên. Thật sự là uy phong à nha. Lại không đặt Tam Gia ta vào mắt nữa. Tốt... Tốt lắm!”

Đông Phương Kinh Lôi không biết phải nói gì. Chớ nói đến chúng ta với khí thế hùng hổ đi đến Thừa Thiên, Ngọc Tam Gia người làm gì được sao? Ngọc Gia người cho dù có mạnh mẽ hơn nữa thì gia nghiệp vẫn đặt tại Bắc Ngụy. Cho dù biến hóa nhanh chóng như thế nào đi nữa cũng không thể trở thành địa đầu xà tại Thừa Thiên chứ?

“Tam gia hiểu lầm. Ha ha...” Chuyện cho đến bây giờ rồi thì Đông Phương Kinh Lôi muốn đem chuyện này bỏ qua một bên không truy cứu làm gì. Dù sao Ngọc Mãn Thiên chỉ là một mãng phu thôi nhưng sau lưng hắn là một con quái vật khiến người khác phải bận tâm ba phần, không thể không cấp mặt mũi cho hắn được. Cho dù là tức giận đi chăng nữa cũng phải nuốt giận xuống...

“Tam Gia ta không hiểu lầm. Hôm nay tìm đến là để đánh nhau với các người mà!” Ngọc Mãn Thiên nói lớn.

Hai huynh đệ Hà Xử Lai, Hà Xử Khứ bước lên trước với sắc mặt dữ tợn: “Vương gia. Nếu Ngọc Tam Gia cố ý đến luận bàn võ học thì để cho hai huynh đệ chúng ta lãnh giáo mấy chiêu.”

“Dừng tay. Nơi này là nơi các người có thể nói chuyện sao? Lui ra...” Đông Phương Kinh Lôi mở miệng trách mắng hai người nhưng ánh mắt lại nhìn Lăng Thiên: “Xin hỏi vị công tử này là...”

Lăng Thiên cười lớn: “Tại hạ là Lăng Thiên xin ra mắt vương gia.”

“Thì ra là Lăng công tử!” Đông Phương Kinh Lôi ồ một tiếng, ánh mắt nhìn Lăng Thiên có chút thâm ý: “Từ khi còn ở Đông Triệu đã ngưỡng mộ đại danh công tử lâu rồi. Phong thái của công tử quả nhiên bất phàm. Gặp mặt hơn xa nghe danh...” Trong lòng Lăng Thiên vừa chuyển, đây là khen ta hay là mắng ta đây? Chỉ là ngữ khí của Đông Phương Kinh Lôi không có chút khinh thị, châm chọc nào mà là thận trọng vô cùng.

Nếu như là châm chọc thì Lăng Thiên không thêm để trong lòng làm gì nhưng thái độ lần này của Đông Phương Kinh Lôi đã làm cho Lăng Thiên liếc mắt nhìn hắn một cái.

Ngọc Mãn Thiên thiếu kiên nhẫn: “Này. Ta nói Đông Phương Kinh Lôi người nghe, rốt cuộc có đánh hay không? Để cho bọn họ đến hay là người đến? Ta thấy hai tiểu tử kia không thuận mắt chút nào. Để cho hai bọn họ lên đi, Tam Gia ta đánh xong liền rời đi!”

Đông Phương Kinh Lôi cười lớn, đột nhiên thần sắc ngưng trọng: “Hai người bọn họ không phải là đối thủ của Tam Gia đâu. Để cho Kinh Lôi lĩnh giáo Tam Gia vài chiêu vậy. Nếu Kinh Lôi đánh không lại mong Tam Gia lưu tình một chút...”

Về mặt của Ngọc Mãn Thiên không thoải mái chút nào: “Luận võ cần gì phải chú ý lắm thế? Nhắc tay là không lưu tình. Con mẹ nó, người làm ta thật khó chịu. Nhanh đến đây đi!”

Đông Phương Kinh Lôi bình tĩnh lùi về phía sau một bước, tay trái vén trường bào giắt trên thắt lưng rồi ôm quyền: “Ngọc Tam Gia. Mời chỉ giáo!”

Trong nháy mắt, khí thế của Đông Phương Kinh Lôi có chút kỳ quái. Mơ hồ có cảm giác sừng sững như Thái Sơn, có một loại khí thế lẫm liệt.

Trong miệng Ngọc Mãn Thiên khẽ ‘Ồ ồ’ hai tiếng rồi cười ha ha: “Thì ra tiểu tử ngươi có chút tài. Sợ rằng không hề dưới những đối thủ mà hôm nay Tam Gia ta gặp phải.”

Đông Phương Kinh Lôi mỉm cười, đột nhiên bay lên, giẫm chân xuống đất vọt lại. Lăng Thiên chú ý bước chân của Đông Phương Kinh Lôi nên hẳn cảm thấy như Đông Phương Kinh Lôi đang chạy thẳng đến nhưng mỗi bước chân đều khẽ di chuyển những phương hướng trái ngược nhau, tốc độ tăng lên theo mỗi bước chân. Đến khi vọt đến trước người Ngọc Mãn Thiên thì tốc độ của Đông Phương Kinh Lôi đã nhanh hơn gấp ba lần khi hắn bắt đầu đi đến. Đúng là thân pháp thần diệu...

“Tam Gia. Tiếp ta một quyền!” Giữa không trung vang lên tiếng sấm chớp thật lớn, bàn tay phải của Đông Phương Kinh Lôi đánh ra kia trong mắt của Lăng Thiên và Ngọc Mãn Thiên nhìn có vẻ như đánh thẳng đến nhưng thật ra đầu tiên nhếch ra ngoài một chút, sau đó lại thu về một lần rồi mới cuồn mãnh đánh về phía trước.

Uy lực một quyền này đã bao phủ những phạm vi mà Ngọc Mãn Thiên có thể tránh né. Thế công mặc dù có vẻ như thông thả nhưng Ngọc Mãn Thiên không thể tránh khỏi quyền này! Một quyền đánh ra giống như trời đất rung chuyển, núi lửa bộc phát. Chỉ nhìn một quyền đơn giản này thôi đã thấy rõ Đông Phương Kinh Lôi muốn dùng một chiêu phân rõ thắng thua.

Người này thoát nhìn có vẻ văn nhã nhưng ai nghĩ đến khi vừa động thủ đã cuồn bạo như vậy?

Ngọc Mãn Thiên hét lớn một tiếng: “Tốt!” Hạ thắt lưng xuống đánh một quyền tràn đầy lực lượng ra nghênh đón. Tính tình của hắn rất nóng nảy, một quyền trực diện như vậy càng thỏa mãn tâm ý hắn nên ý chí càng tăng thêm ba phần.

“Ầm!” Một tiếng kinh thiên vang vọng. Hai quyền va chạm vào nhau khiến cho kinh khí tứ tán, bụi đất bay khắp nơi.

Đông Phương Kinh Lôi trầm nghĩ không ổn. Thực lực của Ngọc Mãn Thiên vượt xa sự dự đoán của hắn. Một ngụm máu chạy lên yết hầu, dưới chân vội vàng bước lùi về sau bảy tám bước, lắc lư thân thể một lúc mới bình tĩnh lại. ‘Ưc’ một tiếng nuốt lại ngụm máu tại yết hầu vào trong, gương mặt đỏ bừng.

Ngọc Mãn Thiên cũng không dễ chịu gì, để lại năm dấu chân thật sâu dưới nền đất, ngực hít thở phập phồng. Đôi mắt nhìn Đông Phương Kinh Lôi tràn đầy kinh ngạc. Không nghĩ đến một tên có vẻ thư sinh này lại có công lực mạnh mẽ như vậy.

Mặc dù Đông Phương Kinh Lôi lui về sau nhưng đôi mắt nhìn chăm chú vào phản ứng của Ngọc Mãn Thiên. Một lúc sau mới cười khổ: “Tam Gia không hổ là cao thủ đỉnh cấp của Ngọc Gia. Ta thua...”

Bản tính của Đông Phương Kinh Lôi rất kiêu ngạo. Hắn định ra vẻ dùng toàn lực đánh với Ngọc Mãn Thiên một kích, bản thân mình có chân khí thần diệu của ‘Ngạo thế Tiềm Long Điện’ hộ thân nên không bị thương gì. Sau đó sẽ lại ra vẻ bị yếu thế nhận thua vừa để thỏa mãn dục vọng của Ngọc Mãn Thiên lại vừa có thể bảo toàn được thực lực để ‘tọa sơn quan hổ đấu’, quan sát Ngọc Mãn Thiên đi khiêu chiến các thế lực khác.

Mặc dù Ngọc Mãn Thiên chính là nhất lưu cao thủ của Ngọc gia, nửa năm trước từng đánh bại Diệp Bạch Phi, nhưng theo tính toán của Đông Phương Kinh Lôi thì thực lực bản thân mình tuyệt đối ở trên Ngọc Mãn Thiên. Trong lòng lại sợ hai huynh đệ Hà Xử Khử Hà Xử Lai đánh khiến cho Ngọc Mãn Thiên nổi giận, vô luận là ai thắng ai thua kết quả không tốt đẹp gì. Cho nên hắn mới cự tuyệt yêu cầu của hai huynh đệ kia, đổi thành bản thân mình ra đánh. Trong lòng có chút không phục, không cam lòng võ công của mình như vậy mà không có cơ hội cùng so chiêu với cao thủ. Hắn tin rằng mình ra đánh với Ngọc Mãn Thiên chính là kết cục tốt nhất.

196. Chương 25: Minh Yên Lâu Kích Tướng.

Thật ra Ngọc Mãn Thiên có võ công cao cường như vậy là do hần có cá tính võ si. Trận chiến với Diệp Bạch Phi nửa năm trước hần bị trúng bảy kiếm và chỉ thắng thảm. ‘Biến xấu hổ thành lực lượng’, nửa năm qua Ngọc Mãn Thiên dốc lòng tu luyện nên đã đưa thực lực bản thân đột phá nhiều lần đạt đến kim ngọc hạ phẩm đỉnh. Trên đường đến Thừa Thiên lại chịu thiệt hại dưới tay Lăng Thiên nên Ngọc Tam Gia luyện công ngày càng cần cù, tiến cảnh càng nhanh chóng.

Bây giờ Đông Phương Kinh Lôi đã thất bại. Nhìn thấy hộ vệ của mình đều phần nộ vô cùng liền vội vàng mở miệng nhận thua. Nếu không thì sẽ dẫn đến một hồi đại chiến. Một khi hỗn chiến bắt đầu vô luận ai thắng ai thua đi nữa thì Đông Phương thế gia vĩnh viễn trở thành địch nhân của Ngọc gia.

Người trong cuộc u mê, người ngoài tỉnh táo. Lăng Thiên đứng một bên quan sát cuộc chiến này đối với ý định của Đông Phương Kinh Lôi hiểu rất rõ. Bởi vì chỉ cần động não một chút, nếu như đặt bản thân mình tại vị trí của Đông Phương Kinh Lôi cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Nhưng Đông Phương Kinh Lôi lại phạm phải một sai lầm. Hần không nên thúc dục ‘Ngạo Thế Tiềm Long Điện’, vì vậy đã khơi dậy toàn bộ đấu chí và thực lực của Ngọc Mãn Thiên. Khéo quá hóa vụng về. Đông Phương Kinh Lôi cũng đã cấp cho Lăng Thiên một ấn tượng không tồi. Nhìn hần mạnh mẽ nuốt ngụm máu vào trong không phải là vì bảo vệ thể diện mà là không muốn mất đi nguyên khí bản thân. Xem ra ‘Ngạo Thế Tiềm Long Điện’ có chút thần diệu, nhất là khi hần chủ động nhận thua lại không mất đi phong phạm chút nào. Chỉ riêng phần khí độ này thôi cũng đã hơn rất nhiều người.

Ngọc Mãn Thiên thở hổn hển vài hơi, cười lớn nói: “Thống khoái. Trận chiến hôm nay thật thống khoái. Cùng với trận chiến với tiểu tử áo đen trước kia rất đã ghiền. Đông Phương thế gia quả nhiên danh bất hư truyền! Không hổ với danh tiếng đệ nhất cao thủ Đông Phương Kinh Lôi!”

Đông Phương Kinh Lôi cười khổ một chút. Vừa rồi hần không muốn bị mất đi nguyên khí nên mới nuốt ngụm máu ấy vào lại nhưng cũng tổn hại sức khỏe vô cùng. Sắc mặt tái nhợt: “Nếu Tam Gia đã hết ghiền rồi thì mời ngài vào trong uống trà nói chuyện một phen!” Mặc dù hần bị trọng thương nhưng không hề quên đi sứ mạng của mình. Hần muốn thừa dịp Ngọc Mãn Thiên đối với mình có vài phần hảo cảm này mà có thể lôi kéo Ngọc gia trở thành minh hữu thì đó chính là một chuyện tốt cỡ nào? Bị trọng thương như vậy cũng rất đáng.

Ngọc Mãn Thiên đánh giá hần từ trên xuống dưới một cái: “Người nên dưỡng thương cho tốt đi. Ta còn phải đi gặp Bắc Minh thế gia và Nam Cung thế gia. Hi vọng bọn hần có cao thủ giống như người vậy. Cáo từ!”

Đông Phương Kinh Lôi mỉm cười thì lễ: “Như vậy không phiền Tam Gia nữa.” Thần thái tự nhiên vô cùng như việc vừa rồi không hề xảy ra vậy.

Trên mặt Lăng Thiên ẩn chứa một nụ cười ôn hòa nhìn Đông Phương Kinh Lôi, trong lòng đã xác định được địa vị của Đông Phương thế gia. Từ việc có thể dạy ra một đệ tử xuất chúng như Đông Phương Kinh Lôi này mà nói thì Đông Phương thế gia không hề tầm thường. Nhưng không biết đệ tử của Nam Cung thế gia có đậm rồng hang hổ như Đông Phương thế gia này không đây?

Đông Phương Kinh Lôi cũng mỉm cười nhìn Lăng Thiên: “Vài ngày nữa Kinh Lôi sẽ đi bái phỏng Lăng công tử. Đến lúc đó nhất định sẽ cung kính nghe lĩnh giáo. Mong ngày đó công tử sẽ không bận gì...”

Lăng Thiên cười lớn: “Vương gia khách khí rồi!” Nhưng trong lòng lại âm thầm kinh sợ. Ánh mắt của Đông Phương Kinh Lôi này không hề đơn giản, giống như ẩn chứa một dụng ý đặc biệt. Rốt cuộc là dụng ý gì?

Nhìn đám người Lăng Thiên và Ngọc Mãn Thiên rời đi mà sắc mặt của Đông Phương Kinh Lôi từ tái nhợt chuyển sang xám trắng như không thể kìm nén được nữa liền vội vàng quay về phòng dưỡng thương.

Võ công tâm pháp của Ngọc Tam Gia quả nhiên bất phàm, vượt xa các thế gia khác. Ngay cả ‘Ngạo Thế Tiềm Long Quyết’ nổi tiếng cả đại lục cũng không phải là đối thủ. Lăng Thiên nhìn bóng dáng Ngọc Mãn Thiên mà trong lòng âm thầm đánh giá.

Địa điểm tiếp theo chính là nơi ở của Bắc Minh thế gia. Giống như suy đoán của Lăng Thiên, Ngọc Tam Gia vẫn đánh thắng. Bắc Minh thế gia Bắc Minh Không xưng là đệ nhất cao thủ nhưng dưới công kích

cường bạo của Ngọc Tam Gia đã bị thương không nhẹ.

Điều này khiến cho Lăng Thiên có chút kinh ngạc. Ngọc Mãn Thiên tuy có võ công rất cao. Thậm chí chỉ yếu hơn Vô Thượng Thiên Diệp Khinh Trần một chút mà thôi nhưng trong lòng Lăng Thiên thì võ công của Ngọc Mãn Thiên không thể cao đến trình độ như vậy được.

Trải qua hai trận ác chiến với Đông Phương thế gia và Tây Môn thế gia vậy mà Ngọc Mãn Thiên còn có thể thoải mái đánh bại Bắc Minh Không. Nên biết sức người có hạn, cũng phải đến lúc cạn kiệt mà thôi. Võ công của Ngọc Mãn Thiên tuy rằng rất cao nhưng không phải không bị kiệt sức. Nhưng không ngờ hắn càng đánh càng hăng khiến cho Lăng Thiên không thể nào hiểu nổi. Dựa theo suy đoán của Lăng Thiên thì Ngọc Mãn Thiên có thể chiến thắng Bắc Minh Không nhưng không phải thoải mái như vậy. Tiếp đó đi đánh với Nam Cung Hồ với cục diện lưỡng bại câu thương mới đúng chứ.

Nhưng Ngọc Mãn Thiên vẫn dũng mãnh vô cùng, đánh cho đến bây giờ vẫn còn hăng hái bừng bừng. Điều này so với suy đoán của Lăng Thiên khác thật xa. Theo ý nghĩ của hắn thì những đối thủ của Ngọc Mãn Thiên không thể hơn Lăng Kiếm được nhưng cũng không cách biệt xa quá. Hơn kém nhau chỉ một bước nhỏ mà thôi. Thậm chí Đông Phương Kinh Lôi, Bắc Minh Không có trình độ ngang ngửa Lăng Kiếm. Khi Ngọc Mãn Thiên đánh với Lăng Kiếm là một trận đánh thảm thiết nhưng tại sao lại hôm nay lại dễ dàng đánh thắng ba trận như vậy?

Từ khi rời khỏi nơi ở của Bắc Minh thế gia thì Lăng Thiên khoác tay lên vai Ngọc Mãn Thiên thật thân thiết, vừa cất tiếng khen ngợi vừa âm thầm phóng ra một tia thần thức rất nhỏ kèm theo một luồng nội lực như một sợi tơ tiến vào trong thân thể dò xét kinh mạch của Ngọc Mãn Thiên liền kinh ngạc phát hiện công lực Ngọc Mãn Thiên có chút hao tổn nhưng không đến tình trạng nghiêm trọng như Lăng Thiên suy đoán. Đây là tại sao?

Lăng Thiên chỉ từ một mặt võ học để suy đoán nên đã đi vào ngõ cụt. Ba người cùng Ngọc Mãn Thiên đánh nhau kia đều là cao thủ nhưng không có chiến đấu sống chết như khi đánh với Lăng Kiếm. Cùng đánh với những người này chỉ là luận bàn võ công mà thôi, khí độ bình thản. Hơn nữa khi giao thủ không có ý tứ người sống thì ta chết, tuy giờ tay nhắc chân đều không lưu tình nhưng tuyệt đối không phải là đánh nhau sinh tử.

Nhưng trận đánh với Lăng Kiếm hoàn toàn khác, đó chính là một trận đánh sinh tử. Mỗi một chiêu Lăng Kiếm đánh ra đều dùng mạng đổi mạng, một khoảnh khắc đều trôi qua đều trải qua ánh mắt tử thần vài lần. Điều này cùng với việc luận bàn võ thuật tầm thường khác xa nhau, hơn nữa thân pháp khinh công của Lăng Kiếm đều được Lăng Thiên chân truyền, quỹ dị khó lường lại kèm với một cỗ sát khí lẫm liệt trên người ảnh hưởng đến tâm lý của Ngọc Mãn Thiên khiến cho hắn không có thời gian hít thở. Mà trong trận chiến hiện tại Ngọc Mãn Thiên rất thoải mái, nội lực của hắn đã đạt đến cảnh giới tiên thiên chi cảnh, sinh sôi không ngừng cuộn cuộn không dứt. Hơn nữa xung trận đều thắng, khí thế như thủy triều thì sao có thể cảm giác mệt được? Đạo lý trong đó Lăng Thiên không thể nào hiểu rõ hoàn toàn được.

Phía trước chính là Minh Yên Lâu. Hôm nay Minh Yên Lâu không giống với trước kia nữa mà có bộ dáng nghiêm chỉnh vô cùng. Hơn trăm người đang đứng dưới lầu chỉ chỗ rú ra rú rít, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Từ trên mái nhà cao mấy chục trượng thả xuống một tấm vải thật lớn, những chữ to toát ra kim quang lập lòe lớn bằng nửa căn phòng. Nhưng chỉ là một cặp đối mà thôi.

Về trên là: “Tụ bát phương hào kiệt!” Về dưới là: “Yến thiên hạ anh hùng!” Hoàn phi là: “Minh Yên cung hậu!”

Đến khi mọi người đến gần mới phát hiện cách mặt đất một trượng còn có một tấm vải hồng lớn bằng căn phòng dán lên tường.

“Thiên hạ anh hùng tề tụ về Thừa Thiên khiến cho tiểu dân như ta vui vẻ ko thôi. Bản Lâu đối với việc thấy uy danh của tám đại thế gia yêu thích không thôi, vì biểu hiện sự mến khách của Thừa Thiên chúng ta, vì để chiêm ngưỡng thiên hạ anh hùng hào hiệp nên hôm nay Minh Yên Lâu mở rộng cửa chào mừng quý khách, mời tám đại thế gia tại bảy quốc tiến vào ở miễn phí. Lấy tài cán nhỏ bé của bản thân để lưu lại

một giai thoại tại Thừa Thiên này. Thiên hạ anh hùng có dám đến không?” Phía dưới chính là bản phân công lâu các, nơi sinh hoạt của tám đại thế gia.

“Toàn bộ miễn phí? @@#\$\$#. Minh Yên Lâu này thật có tiền mà, không phải là những thanh lâu bình thường có thể so sánh được.” Ngọc Mãn Thiên nói thảm một tiếng, vẻ mặt của hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi cũng khiếp sợ vô cùng.

Chỉ có Lăng Thiên là cười khở. Tối hôm qua hắn muốn Cố Tịch Nhân dùng Thiên Hương Các để mời khách nhưng không nghĩ rằng người này lại đem cả Minh Yên Lâu ra làm. Chuyện này tạo ra động tĩnh thật lớn. Phách lực, quyết định như vậy khiến cho Lăng Thiên hài lòng vô cùng. Cố Tịch Nhan quả là người có thể làm đại sự.

Minh Yên Lâu làm vậy sẽ khiến cho các thế lực cảm thấy nghi ngờ hành động này có mục đích gì nhưng nghi ngờ cũng tốt, cổ kỵ cũng vậy. Chỉ cần có một nhà tiến vào thì các gia tộc khác cũng phải vào thôi.

Có lẽ đây là cái bẫy nhưng ở trước mặt các thiên hạ anh hùng thì không thể làm mất thể diện gia tộc mình được. Nhất là tám chữ cuối cùng kia đã đưa tám đại thế gia vào một ngõ cụt: “Thiên hạ anh hùng có dám đến không?” Ý nói rất rõ ràng, dưới ánh mắt của thiên hạ mà các người không dám đến đây thì về nhà đi là vừa, đừng có lẩn lộn trên giang hồ làm gì.

197. Chương 26: Có Được Có Mất.

“Có gì mà không dám?” Ngọc Tam gia thấy được chút ẩn ý phía sau hai câu kia, nhất thời nhảy dựng lên: “Tiết Lãnh, một lát nữa trở về chuẩn bị một chút, đưa ta tới Minh Yên lâu, xem hắn có cái quỷ kế gì, chẳng lẽ lão tử sợ hắn sao? Ta dù sao cũng là một đại anh hùng, đại hào kiệt!”

Tiết Lãnh, Tiết Phi quay mặt nhìn nhau không dám mở miệng nói câu gì. Chứng kiến cảnh này, cả hai người đều sớm biết có muốn cũng không được nữa rồi. Tam gia nhà mình tính tình xốc nổi, một chút cũng không nhịn. Trừ phi lão không nghe không thấy, còn không dù biết rõ tối nay tiến vào, sáng mai đầu có thể không còn trên cổ, lão vẫn nhất định không bỏ qua, nhất định phải nhúng tay vào! Hơn nữa hiện giờ cả gia tộc ở đây chỉ có mỗi Tam gia, đúng là trong núi không còn cọp, hổ cũng trở thành đại vương. Tiểu công chúa mặc dù đang ở đây nhưng rõ ràng là không thể lay chuyển được Ngọc Tam gia. Nghĩ vậy hai người không khỏi đồng thanh thở dài!

Gia chủ à, lão nhân gia phái ai khác tới Thừa Thiên không được sao? Tự đứng lại để vị tổ tông này tới đây, thật là muốn giết người mà. Người này cho ra khỏi nhà mà không có ai kìm chế, khả năng rước họa vào thân luôn là rất lớn, không những thế còn có thể ảnh hưởng tới uy tín cả gia tộc không chừng.

Trần ngập một khối lửa giận hừng hực trong lòng cộng với tâm lý đại thắng cổ vũ, Ngọc Tam gia hùng hùng hổ hổ bạo khí phát tán mạnh mẽ chạy thẳng tới khách điểm nơi Nam Cung gia tộc đang trú ngụ. Lão không nói một lời, đá mạnh một cái, cánh cửa to dùng của khách điểm bay thẳng vào trong, sau đó hùng hổ đi vào đập phá bàn ăn lung tung khắp nơi.

Nam Cung Thiên Hổ cũng là một người tính tình giống hệt Ngọc Tam gia, vốn đã sớm xem Ngọc Mãn Thiên không vừa mắt, báo hại mình trốn tránh trong phòng Nam Cung Thiên Long mấy lượt, giờ lại thấy hắn ta chạy tới đây phá phách không coi ai ra gì, hừng hực lửa giận xông thẳng ra. Nhìn hai người lúc này giống như hai con trâu chọi chỉ đợi tín hiệu của chủ trò để xông vào nhau.

Đồng loạt hai tiếng rống cùng ngân lên, hai đối thủ lao thẳng vào nhau giống như thiên lôi gặp địa hỏa, rồi sau đó liên tục là tiếng bịch bịch, bang bang vang lên. Cả hai người đều chỉ công mà không thủ, người đánh ta một quyền, ta liền đánh lại người một quyền. Đều là tuyệt đỉnh cao thủ, tung hết sức ra để đánh nhau giữa khách điểm, đủ biết không khí náo loạn tới mức nào.

Nhưng trận đấu cũng chỉ kéo dài độ nửa canh giờ, tình hình thắng thua nhìn qua đã hiểu ngay rồi. Nam Cung nhị gia mặt đỏ như gấc, ngã lộn trên mặt đất, cổ bả trên người đã bị xé nát vụn, lộ ra một thân thể da thịt vừa xanh vừa tím, lại lồi lõm nhiều chỗ. Hắn nằm trên mặt đất thở hồng hộc từng ngậm từng ngậm, đôi mắt mặc dù vẫn bắn ra chiến ý cuồng nhiệt nhưng rốt cuộc cố gắng mấy cũng không đứng lên được nữa.

Ngọc Tam gia thế như Thái Sơn, ngựa mặt đắc thắng cười lớn. Tuy nhiên đôi mắt hùm mở to của lão giờ nhìn như mắt mèo, trên mặt chỗ xanh chỗ đỏ, trên đầu cũng lộ rõ mười mấy cục u lồi lên, giống như đầu của Phật Thích ca mâu ni, một thân cằn bào giờ cũng trông không khác gì y phục của một tên khất cái, khóe miệng lộ vài vết xanh tím. Thân thể lão giờ đau đớn khắp nơi, hơi thở mệt nhọc nhưng trong miệng vẫn không ngớt ha ha nói ‘đã quá đã quá’!

Nói vậy trận đấu này dù sao cũng khiến Ngọc Tam gia cảm thấy thoải mái, lúc hần rời đi cũng không giấu nổi ánh mắt pha chút lưu luyến nhìn Nam Cung Thiên Hồ.

Buổi tối, Lăng Thiên cỡi trần nằm trên giường, nhớ lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay cảm thấy trong lòng như loạn lên, tê dại một chút, không khỏi có chút bẽ tắc, không biết bắt đầu thế nào. Ánh trăng vẫn êm ái lẳng lặng chiếu vào từ cửa sổ, soi lên giường, lộ ra một mảnh nhũ bạch tinh khiết như ảo mộng. Lăng Thiên giống như một con mèo nhỏ, cuộn tròn lại trong lòng Lăng Thiên, nàng sớm đã tiến nhập mộng đẹp rồi, không biết đang mơ tới cái gì mà trên mặt lộ vẻ tươi cười hạnh phúc ngập tràn, đôi tay ngọc ôm chặt cổ Lăng Thiên.

Chính mình là người an bài cho Ngọc Tam gia triển khai trận đánh liên hoàn với tứ đại thế gia, dù gì cũng là một trò bầy minh đạo diễn. Tuy vậy, cho dù Ngọc gia chủ Ngọc Mãn Lâu biết chuyện này, không chừng cũng không phản đối!

Nên hiểu rằng trong mọi việc luôn có người được người mất, mà bản thân mỗi người cũng có cái được cái mất. Lăng Thiên dù là lợi dụng sự lỗ mẫn của Ngọc Mãn Thiên để chèn ép thế lực khắp nơi, cái này đương nhiên đồng thời làm suy yếu đi thế lực mấy đại thế gia đang ở Thừa Thiên, tuy nhiên nó cũng đồng thời mang danh tiếng của Ngọc Gia đẩy lên tận trên đỉnh núi!

Ngọc Gia quả không hổ là ngàn năm đệ nhất thế gia! Một gia tộc chỉ tùy tiện đưa ra một vị võ si Ngọc Tam gia lại có thể dễ dàng đánh bại lần lượt các đệ nhất cao thủ của các đại thế gia khác, không những thế, còn không cho họ cơ hội hoàn thủ! Hết buổi tối nay, tất nhiên trong lòng mọi người sẽ xuất hiện một vị anh hùng mới. Danh tiếng của Ngọc Gia cũng đương nhiên nhờ sự kiện này mà được nâng lên một bậc mới. Cái này thực sự cũng không phải là điều Lăng Thiên hy vọng được chứng kiến!

Tuy nhiên với Lăng Thiên chuyện này không thể không làm. Thứ nhất, các đại thế gia đều đang tụ tập ở Thừa Thiên, cục diện hẳn cảm đến cực điểm. Mỗi nhà này đều có một loại ý niệm trong đầu, lão tử là thiên hạ đệ nhất, hơn nữa, giữa các đại thế gia đều tồn tại những quan hệ sống phức tạp, đa phần trải qua ân oán tích tụ nhiều năm dồn lại. Do đó, nếu không có khả năng áp chế bản thân, tại Thừa Thiên sớm đã nổi lên một trận phong ba bão táp rồi. Chỉ cần hai nhà bất kỳ trong nhóm này xảy ra xung đột, hoàn cảnh hẳn cảm tột độ này chắc chắn sẽ cộng hưởng để khiến cho tình hình phát triển nhanh chóng và mạnh mẽ. Cục diện đến lúc đó không thể vãn hồi được. Chính vì vậy, Lăng Thiên phải tìm cách khiến thực lực của họ suy yếu đến mức khả năng của mình có thể khống chế được! Điểm cuối cùng, Lăng Thiên muốn rời con mắt của các đại thế gia đi chỗ khác, mà hiện nay mục tiêu Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam gia đương nhiên là lựa chọn cực kỳ thích hợp!

Mà sau khi Ngọc Mãn Thiên gây nên một trận náo loạn như vậy, ít nhất các đại thế gia đều vì kiêng dè đệ nhất cao thủ này sẽ bảo trì thế cục hiện tại. Chuyện này đương nhiên đưa tới một kết cục, chỉ cần có Ngọc Mãn Thiên, đại biểu cho Ngọc gia, có mặt tại Thừa Thiên thành ngày nào thì ngày đó những thế gia kia sẽ không dám tùy ý làm càn! Chỉ ít thì cũng không thể thích gì làm nấy như trước đây được.

Mặt khác, còn có một chỗ tốt nữa là, Lăng Thiên mặc dù chưa nhìn thấu thực lực của các đại thế gia nhưng cũng có được một chút kiến thức đại khái. Điều hắn tiếc nuối nhất lúc này chính là chỉ vì an ủi Ngọc Băng Nhan mà bỏ lỡ cơ hội nhìn qua Tây Môn thế gia. Bản thân Lăng Thiên đối với cái gì gọi là Tây Môn Thanh Đại tài tử kia cực kỳ tò mò, thực sự muốn biết xem đó rốt cuộc là nhân vật như thế nào mà lại lấy một cái danh tự cổ quái như vậy!

Mà hôm nay Ngọc Tam Gia sau khi đại phát thần uy một trận đã đời, cảm thấy vô cùng cao hứng, hiển nhiên chỉ muốn tìm đến Lăng Thiên để khoe khoang công trạng, kỳ thật lý do khoe khoang chỉ là phụ, cái chính là muốn lấy lòng hắn để được uống rượu. Được ba tuần rượu, Lăng lão phu nhân cùng lão gia tử Lăng Chiển cũng chạy lại cùng Ngọc Mãn Thiên hàn huyên một phen, sau đó cũng lập tức cáo từ, trước khi đi không quên dặn dò Lăng Thiên chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa tiến cung chúc mừng Lăng Thiên cô cô

mới có tin mừng.

Nghe được câu “tin mừng” kia, Lăng Thiên sững sốt một hồi, trong lòng suy nghĩ một chút, chuyện Lăng Nhiên có thai làm hấn đột nhiên nghĩ tới chính mình cùng Thừa Thiên hoàng thất còn có một mối quan hệ khá lợi hại thông qua người cô này. Kế hoạch trọng đại của hấn sắp tới cũng sẽ có liên quan mật thiết tới mối quan hệ này, thậm chí cả Kiều Nguyệt công chúa, hơn nữa cô cô giờ này không hiểu sao lại có thể hoài thai một lần nữa sau bao nhiêu năm cố gắng đều không được? Chuyện này không biết phải xử lý thế nào cho phải? Một bên là thân nhân, một bên là sự nghiệp, thật sự là một lựa chọn khó khăn mà!

Lăng Thiên nhắm mắt lại, trong lòng thở dài một tiếng. Rốt cục không còn muốn bị phiền lòng chuyện này nữa, thôi thì mặc kệ nó, đến đâu hay đến đó. Nghĩ nhiều như vậy cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Đang muốn nhắm mắt buông bỏ mọi suy nghĩ để thiếp đi một lúc thì đột nhiên một ý niệm bùng nổ trong đầu khiến Lăng Thiên không khỏi toát mồ hôi hột. Lăng Thiên đột nhiên nhớ tới chính bản thân mình khi còn ở trong bụng mẫu thân đã từng gặp chuyện bị người hạ độc được. Mình chỉ là một kẻ thừa kế của Lăng thị gia tộc vậy mà đã nhận được nhiều “sủng ái” đặc biệt như vậy, giờ đây cô cô Lăng Nhiên lại đang hoài thai con của đương kim hoàng đế, liệu có thể gặp phải chuyện này hay không?

Lăng Thiên biết rất rõ, cô cô Lăng Nhiên vẫn luôn canh cánh bên lòng chuyện không thể sinh hạ cho hoàng đế một vị hoàng tử, giờ đây hoài thai hài tử đương nhiên là mang theo mười hai vạn phần hy vọng cùng ký thác, nếu lúc này có người dùng âm mưu quỷ kế ám hại hài tử, chỉ sợ cô cô sẽ không thể chịu nổi sự đả kích này! Với tính cách của Lăng Nhiên thì tuyệt đối không chịu nổi!

Giờ nghĩ và nói gì cũng vô dụng, tốt nhất phải tiến cung một lần. Lăng Thiên nhắm mắt lại, trong lòng lại âm thầm suy tính.

Sau một buổi tối tụy lụy, Ngọc Mãn Thiên giờ này có các vàng cũng không dám chờ Lăng Thiên mang theo rượu ngon đến đây ân cần thăm hỏi, ngay từ sáng sớm, lão liền thúc dục huynh đệ Tiết Lãnh, Tiết Phi hai người nhanh chóng thu thập hành lý, đi đến Minh Yên lâu. Tự nghĩ mình giờ này dù sao cũng đã trở thành đệ nhất đại anh hùng của khắp lục địa này, vậy phải tới Minh Yên lâu, nơi nổi danh nhất Thừa Thiên thành để trải nghiệm thêm một chút.

Tiết Lãnh dù sao cũng không thể tránh được, sau khi xin chỉ thị của Ngọc Băng Nhan, rốt cục quyết định cùng đi Minh Yên lâu với Ngọc Mãn Thiên. Ngọc Băng Nhan dù sao cũng chưa có một thân phận gì chính thức công khai, nên cũng chỉ mượn lý do không thể đi cùng để lưu lại Lăng Phủ.

Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam gia ngẩng đầu ngạo nghễ bước đi, phía sau là một đám hộ vệ của Ngọc gia, nhìn kẻ nào cũng lộ rõ vẻ mặt chán nản, râu rĩ. Các nữ hộ vệ đương nhiên đi theo Ngọc Băng Nhan tới Lăng phủ, nhưng Tiết Phi cùng các nam hộ vệ toàn bộ lại đều bị phân phái đến bên Ngọc Mãn Thiên, điều này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thế nhưng, ai cũng không thể ngờ rằng Ngọc Tam gia dậy sớm như vậy mà cũng không phải là người đầu tiên đến Minh Yên lâu. Nam Cung thế gia mới là những nhân vật đầu tiên xuất hiện nơi đây. Điều này khiến cho Ngọc Mãn Thiên cảm thấy vô cùng buồn bực, cơ hồ lại muốn đi tìm Nam Cung Thiên Hồ đại chiến thêm một trận nữa!

Chuyện là sau một trận đánh để đời ngày hôm qua, Nam Cung thế gia nhận được tin tức về đại tiệc rượu anh hùng thiên hạ tại Minh Yên lâu, tất cả mọi người đều không ngừng bàn tán. Đúng lúc này, Nam Cung Ngọc lên tiếng: “Nếu đúng là Minh Yên lâu tổ chức đại tiệc với sự tham gia của toàn bộ anh hùng thiên hạ thì sẽ không có vấn đề gì! Tất cả mọi người đều rõ, một khi xảy ra vấn đề, Minh Yên lâu và thậm chí cả Thừa Thiên đế quốc cũng đều trở thành mục tiêu công kích của cả thiên hạ. Trên toàn đại lục này, vô luận là quốc gia nào hay thế gia nào đi nữa, ngay cả Ngọc gia, cũng không thể đỡ nổi sự trả thù của cả thiên hạ, vậy nên sẽ không ai dám giở trò tại nơi đây. Hơn nữa, với tính cách của vị Ngọc Tam gia kia, nhất định sẽ là người nôn nóng nhất muốn tới Minh Yên lâu, mà chỉ cần hấn tiến vào thì những thế lực khác đương nhiên cũng không muốn bị yếu thế, tất nhiên cũng tiến vào theo. Nếu chúng ta cứ chần chừ không quyết, trở thành người đến cuối cùng thì sẽ bị thiên hạ chê cười, không bằng bây giờ chớp thời cơ, trở thành người đầu tiên có mặt! Tổ rõ cho thiên hạ thấy Nam Cung thế gia chúng ta không tầm thường như bọn họ!”

Nam Cung Thiên Long vỗ tay khen ngợi, liên thanh nói ý kiến hay. Chính vì vậy mà ngay từ chiều hôm qua,

đoàn người của Nam Cung thế gia đã tiến vào nơi đây, ngay cả Nam Cung Nhị gia đang bị trọng thương cũng mạnh mẽ gắng gượng tự đi vào Minh Yên lâu. Ngọc Mãn Thiên tuy rằng hồi hã từ sáng sớm, nhưng rốt cuộc vẫn là chỉ là người đến thứ hai.

198. Chương 27: Điều Kiện Luận Võ.

Đột nhiên, một cảm giác cực độ nguy hiểm nhưng thập phần quen thuộc tràn đến trong lòng Ngọc Mãn Thiên. Tuy nhiên, cảm giác này không những không khiến lão sợ mà còn lấy làm mừng, gương mặt nhìn tới. Phía trước là một thiếu niên trong bộ hắc y kín mít, hai mắt như ưng nhìn chăm chăm về phía lão!

“A ha! Là tiểu tử người, Tam gia ta tìm người mãi không được.” Ngọc Mãn Thiên chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể nhận ra hắc y thiếu niên trước mặt đúng là Lăng Kiếm. Mặc dù lão không biết tên Lăng Kiếm nhưng ngày đó hai người đánh nhau một trận tơi tả, là một trận hung hiểm nhất nhưng cũng là thống khoái nhất cuộc đời của lão. Chính vì vậy, làm sao lão có thể quên được tướng mạo, vóc dáng người đó đây?

Lão chưa kịp nói tiếp câu nữa đã thấy mắt Lăng Kiếm lóe lên một tia sáng rồi thấp giọng nói: “Đi theo ta!” Rồi xoay người đi liền.

Ngọc Mãn Thiên mừng rỡ, không một chút do dự liền đi theo. Lão thậm chí không buồn nhớ rằng người đối diện mình kia chính là một siêu cấp sát thủ, lại cũng không một chút nghi ngờ hay nghĩ ngợi xem liệu đối phương có an bài một cái bẫy để chờ mình hay không!

Nói hán là một vị võ si cũng đúng mà là một kẻ ngốc chắc cũng không sai!

Sau một trận đánh ngày hôm đó, Ngọc Mãn Thiên đương nhiên rất bội phục vị bạch y thiếu niên nọ, nhưng chung quy hán vẫn tự nhận thực lực của mình nhỉnh hơn người kia, chỉ vì lúc đó chiến lực không đầy đủ, nên mặc dù nói là bội phục nhưng không có tâm phục. Tuy nhiên, đối với vị hắc y thiếu niên quật cường mà không sợ chết kia, lão không thể không trào lên một cảm giác ưa thích, cũng từ đó mà sinh ra một sự tiếc nuối vô hạn từ đáy lòng vì hán lại đi theo con đường của một sát thủ. Ngọc Mãn Thiên chính xác có một cảm giác người này có gì đó rất giống với mình thời còn trẻ.

Lăng Kiếm đi phía trước dẫn đường trong lòng cũng dâng lên một tâm lý tán thưởng, Ngọc Mãn Thiên mặc dù tính cách có chút lỗ mãng, thần kinh nhiều khi không ổn nhưng thật sự vẫn là một hán tử đầy nhiệt huyết! Đối với người như vậy, Lăng Kiếm cũng có một cảm giác thương thức ở trong lòng. Đôi khi ngồi nghĩ tới người này, hán cũng không tránh khỏi ý muốn có được một bằng hữu như vậy! Đây thực sự là một chuyện lạ, lần đầu tiên một kẻ lạnh khốc như Lăng Kiếm lại có ý niệm kết giao bằng hữu ở trong đầu, nếu như Lăng Thiên biết được điều này, khẳng định sẽ rất vui mừng.

Nên biết rằng Lăng Thiên mặc dù từ nhỏ đã thu nhận Lăng Kiếm, cùng hán lớn lên, bản thân Lăng Kiếm cũng vô cùng trung thành với hán nhưng Lăng Thiên vẫn luôn có một tiếc nuối trong lòng, đó chính là việc Lăng Kiếm không bao giờ biểu đạt tình cảm, nội tâm của mình. Nói một cách bóng bẩy, cái này gọi là quá “lạnh”. Cho tới giờ, chưa một ai có thể khiến cho khuôn mặt lạnh như băng của Lăng Kiếm thay đổi, ngay cả bản thân Lăng Thiên cũng không phải ngoại lệ. Giờ phút này nếu Lăng Thiên có mặt ở đây chắc cũng phát sầu, lo lắng cho Lăng Kiếm không thôi, không hiểu hán bị nội thương hay bị thần kinh gì không mà tự nhiên khuôn mặt lạnh như băng kia lại có vẻ như tan thành nước rồi!

Hai người một trước một sau, chỉ quá thời gian một chén trà nhỏ đã ra khỏi cửa thành. Phía trước, Lăng Kiếm đột nhiên tăng tốc, Ngọc Mãn Thiên mấy lần muốn đuổi kịp hán để hỏi mấy câu nhưng lại không thể đuổi được. Cứ tới gần bên người hán thì hán lại tăng tốc, chạy xa một chút hán lại chậm lại, thủy chung giữ khoảng cách mười trượng giữa hai người. Điều này khiến Ngọc Mãn Thiên buồn bực chỉ muốn nổi giận! Khinh công của đối phương rõ ràng hơn mình một cấp độ, sao có thể vậy được? Công lực của mình cao hơn hán nhiều, vậy sao có chuyện lại chạy mãi không đuổi được hán đây?

Hai người tựa như hai làn khói nhanh nhẹn mà nhàn nhả lao vun vút đi về phía trước. Chạy được hơn nửa canh giờ nữa, phía trước đã hiện ra một rừng cây rậm rạp, Lăng Kiếm quay lại phía sau ra dấu cho Ngọc Mãn Thiên rồi thân thủ như điện xẹt thẳng vào bên trong.

Ngọc Mãn Thiên cũng không có chút do dự nào, tăng tốc chạy theo đúng hướng Lăng Kiếm vừa đi vào. Có thể nói những truyền thuyết giang hồ, những cái gì gọi là âm mưu thủ đoạn rồi gài bẫy hại người giờ này đối với Ngọc Tam gia chỉ như một cái rắm thoảng qua!

Vừa qua bìa rừng một lát hiện ra một khoảng đất trống. Lăng Kiếm một thân hắc y đứng thẳng tắp, đôi mắt quyết liệt nhìn về hướng Ngọc Mãn Thiên, trên mặt lộ ra một nụ cười âm áp! Ngọc Mãn Thiên không một chút nghi kỵ gì đối với mình khiến cho hắn cảm thấy trong lòng rất thoải mái! Tin tưởng rằng nếu đám người Lăng Thần, Lăng Trì nhìn thấy cảnh này chắc vỡ tim mà chết vì khiếp sợ. Tiểu Kiếm Kiếm, Kiếm ca mà lại có thể cười, hơn nữa lại cười một cách rất ôn hòa nữa chứ!

“Người mặc đồ trắng lần trước tên là gì? Là công tử của người?” Vào trong rừng không nhìn thấy người mình tìm kiếm bấy lâu nay khiến cho Ngọc Mãn Thiên không khỏi thất vọng, trợn mắt hét lên: “Nếu hắn phải người dẫn Tam gia ta tới đây, tại sao lại không ra gặp ta? Công phu của tiểu tử người cũng khá lắm nhưng dù sao cũng chưa phải đối thủ của Tam gia ta!”

“Công tử nhà ta?” Lăng Kiếm buồn cười mà nhìn Ngọc Mãn Thiên, “Ta nói lúc nào là công tử nhà ta sai ta dẫn người tới đây?”

“Cái gì? Không phải là công tử nhà người cho mời ta tới luận võ sao? Người dù gì cũng không phải là đối thủ của ta mà. Thôi được rồi, lần trước nội thương của người sao rồi? Hình như không bị ác hóa mà còn bình phục rồi đó. Công lực của người rõ ràng khá hơn cái gã Diệp Bạch Phi gì đó kia. Lần trước hắn đánh với ta, đại ca ta nói hắn phải tĩnh dưỡng ít nhất trăm ngày. Mà người lần vừa rồi cũng bị trọng thương còn muốn nặng hơn, làm sao có thể thi triển kình công mạnh mẽ như vậy?” Ngọc Mãn Thiên rõ ràng có chút khó chịu. Lăng Kiếm mặc dù được bạch y thiếu niên kia dùng nội công chữa thương, nhưng ít nhất cũng phải qua một tháng gì đó, làm sao chỉ có mấy ngày mà công phu đã hồi phục hoàn toàn rồi?

“Làm phiền Tam gia quan tâm, công tử nhà ta bác đại tinh thâm cả về học thức lẫn võ công, thương thế như vậy chỉ cần hai ngày là có thể phục hồi đầy đủ rồi!” Mỗi khi nhắc tới công tử, trên mặt Lăng Kiếm luôn lộ rõ vẻ sùng kính tột độ.

“Như vậy thì cái tên bạch y tiểu tử công tử nhà người kia là cao nhân rồi, ta cũng có cảm giác như vậy. Nhưng mà hôm nay vốn gặp được người tưởng rằng sẽ có thể cùng hắn tái đấu một trận tranh cao thấp, lần trước là ta thua nhưng có chút không phục. Rõ ràng khi đó ta đã cùng người kịch đấu một hồi, chân khí tiêu hao hơn phân nửa, nếu không, công tử người dù có cao minh đến đâu cũng không có khả năng thắng ta trong vòng ba chiêu như vậy!” Giọng Ngọc Mãn Thiên lộ rõ ý tứ, ngày hôm qua mình lão đã đem tứ đại thế gia đánh một vòng, hết người này tới người khác mà toàn thắng hết. Trong lòng lão giờ đây tràn ngập sự tự tin chưa bao giờ có, lão cảm giác lúc này nếu có một ngọn núi chắn trước mặt thì cũng chỉ một quyền là đánh bay ngay. Lúc này vô luận là khí thế hay công lực, trong lòng lão đã sớm tự phong cho mình danh hiệu thiên hạ vô địch, nếu không thì ít nhất cũng là Thừa Thiên vô địch! Trong lúc cảm giác tự tin tràn ngập như thế này chỉ có một mong muốn cháy bỏng là tìm được gã tiểu tử kia đánh nhau với hắn một trận. Chắc chắn mình sẽ đập cho hắn tơi bời như tên Nam Cung Thiên Hổ kia.

Hôm nay nhìn thấy Lăng Kiếm, hắn đương nhiên cho rằng đây là do gã bạch y công tử gì kia phái tới, trên đường đi đã chuẩn bị sẵn tinh thần, xem phải đánh thế nào, tiếp chiêu hắn ra sao, vân vân, nói chung là rất hưng phấn. Nhưng đột nhiên tới đây lại thấy rằng không phải là hắn, chỉ là tên hắc y kia thôi, cảm giác như đang lơ lửng trên mây bị rơi bịch xuống đất. “Phốc” một cái Lăng Kiếm đã nhìn thấy lão ngồi xuống đất, bộ dạng như đứa trẻ hờn giận cha mẹ, giọng đầy âm ức: “Vậy người gọi ta tới đây làm gì? Người cũng không phải đối thủ của ta, Tam gia ta đã đánh với người một lần rồi, giờ không có hứng thú nữa. Mặc dù nội thương của người đã lành hẳn nhưng nếu chịu thêm một lần nữa, sợ rằng công phu của người sẽ mãi mãi dừng ở đây mà thôi!”

Trong mắt Lăng Kiếm đột nhiên phát lạnh rồi chợt bùng lên như hai ngọn lửa, bắn ra hai tia thần quang về phía Ngọc Mãn Thiên. Những lời này mặc dù xuất phát từ ý tốt của Ngọc Mãn Thiên nhưng dù sao đối với Lăng Kiếm cũng là một sự vũ nhục! Cá tính hắn luôn là một kẻ cao ngạo coi trời bằng vung, làm sao có thể chịu được!

Ngọc Mãn Thiên tuy vậy nhưng chẳng phát hiện chuyện này, bản tính lỗ mãng của lão khiến cho lão không biết rằng mình vừa nói mấy lời hết sức đắc tội với người ta. Tuy nhiên, lão vẫn tỏ vẻ rất thân thiết: “Hắc

y tiểu tử, hay là người đi gọi bạch y tiểu tử lại đây đi, Tam gia ta thật sự không muốn đánh với người mà!”

“Muốn giao thủ với công tử nhà ta, nói thật võ công của Tam gia chưa thể coi là đủ tư cách! Lần trước mặc dù chân khí tiêu hao, nhưng công tử nhà ta dù sao cũng chỉ đánh đúng ba chiêu mà thôi!” Lăng Kiếm còn muốn phát tiết nữa nhưng nghĩ lại những gì Lăng Thiên dặn dò nên cố gắng đè ép sự xúc động trong lòng xuống, tuy vậy giọng điệu của hắn cũng đã trở nên băng lạnh hơn nhiều.

“Cái gì? Ta không đủ tư cách? Hắn đúng là chỉ ra có ba chiêu, nhưng trước đó ta cùng người giao thủ, cũng vì nương tay cho người, sợ người sẽ không bao giờ phục hồi được nên ta mới mất thời gian lại tổn hao công lực như vậy, nếu không ta đã có thể giết người trong vòng trăm chiêu rồi!” Ngọc Mãn Thiên giãy nảy lên như con mèo bị giẫm vào đuôi, nhảy dựng dậy từ mặt đất, đôi mắt tròn tròn, “ta không đủ tư cách?! Hắn... thì sao? Hắn đúng là! Người cũng là...!” Một chuỗi dài Tam tự kinh được Ngọc Tam gia đọc liên hồi, thao thao bất tuyệt, nhưng rốt cuộc cũng không hiểu nổi ý tứ gì, chỉ thấy lão mặt mày đỏ rần, nghiêng răng nghiêng lợi, phần hận cực kỳ!

Lại dám xem thường Ngọc Mãn Thiên ta! Không thể nhẫn nại được nữa! Ngọc Tam gia nghiêng chặt hàm răng phát ra tiếng kèn kẹt rung động, trên mặt lộ rõ những gân xanh, cảm giác đã tới lúc không kìm nén nổi rồi.

Trong lòng Lăng Kiếm dâng lên một trận khoái ý, nhìn Ngọc Mãn Thiên: “Công tử nhà ta nói, chỉ cần Tam gia thỏa mãn một điều kiện, thì không cần Tam gia phải nhọc công tìm kiếm, công tử sẽ chủ động tới cửa nhà Tam gia, cùng Ngọc Tam gia đánh một trận thống khoái! Bất quá, nếu Tam gia không dám đánh nữa thì cũng có thể ngồi đàm đạo uống rượu!”

“Điều kiện gì?” Ngọc Mãn Thiên nhất thời lại nhảy dựng lên, chạy thẳng tới trước mặt Lăng Kiếm, đưa tay muốn nắm lấy vạt áo hắn. Bàn chân Lăng Kiếm khẽ trượt nhẹ về sau, cả người như nước lộn trong bình, vô thanh vô tức lùi ra ba trượng. Đột nhiên tay phải dè vào chuôi kiếm, nhẹ nhàng một cái trường kiếm đã ra khỏi vỏ một nửa.

“Keng!” trường kiếm của Lăng Kiếm vừa ra khỏi vỏ, nội lực tụ nơi thân kiếm khiến nó không ngừng rung lên, phát ra âm thanh lạnh lạnh thật lâu không dứt.

Vù! vù! vù! vù! vù!

Theo âm thanh phát ra từ trường kiếm, năm thân ảnh hắc y đồng loạt có mặt, xếp hàng thẳng tắp sau lưng Lăng Kiếm, đồng loạt kính cẩn lên tiếng: “Kiếm ca!”

Lăng Kiếm khẽ gật đầu, nhìn về phía Ngọc Mãn Thiên: “Đây là năm tiểu huynh đệ của ta, Tam gia, chỉ cần người phá được năm bọn họ liên thủ, công tử nhà ta sẽ hiện thân cùng Tam gia đánh một trận!”

“Ha ha ha. Tên tiểu tử kia đúng là quá coi thường ta rồi, năm người này sao? Tiểu quỷ, năm người này...” Ngọc Mãn Thiên ngưng mắt nhìn lại, đối diện với lão là năm cặp mắt sát khí tận trời. Lão vội kìm hãm tiếng cười xé gió chuẩn bị phát ra, cái miệng đang cười cũng ngay lập tức ngậm lại, lông tóc trên người cũng dựng hết lên!

199. Chương 28: Lăng Phong Sơ Chiến.

Ngọc Mãn Thiên liếc mắt một cái đã nhìn ra, năm thiếu niên trước mắt này mỗi người đều là một nhân vật lợi hại. Sát khí như thế kia chứng tỏ cho dù kém một chút so với Lăng Kiếm nhưng cũng chỉ là hơn nhau một bậc mà thôi. Người nào nhìn cũng là thần tinh khí đủ, thần quang ẩn hiện trong mắt, rõ ràng tất cả đều là nội ngoại kiêm tu thật tốt! Ở độ tuổi này, làm sao có thể tu luyện được như vậy? Chẳng lẽ thiên hạ này những thiên tài như thế kia đã trở nên rẻ rúng hết rồi sao? Lão thiên a!

“Tam gia, người sợ sao? Công tử nhà ta có nói qua, nếu như Tam gia không nắm chắc có thể đối phó ba người một lúc thì để hai người đi. Nhưng ta nói thật, ba người bọn họ liên thủ căn bản không phải là đối thủ của công tử nhà ta, nếu Tam gia không đấu lại họ, vậy thì cũng đừng nghĩ đến chuyện tìm công tử nhà ta làm gì nữa. Đương nhiên, nếu như Tam gia có tâm lý hoài nghi, ta cũng có thể để bọn họ từng người một từng bước lãnh giáo bản lĩnh của ngài, chỉ cần ngài thắng cả năm người như vậy cũng có thể xem như vượt qua kiểm tra rồi!” Lăng Kiếm ung dung dựa vào thân cây thân nhiên nói giọng đầy châm chọc.

“Cái gì? Tên tiểu tử hỗn đản kia! Từng người từng bước lãnh giáo cũng tính vượt qua kiểm tra?! Không cần ba người một sao? Quá coi thường Tam gia ta rồi. Để cả năm người bọn họ lên cùng một lượt đi!” Hào khí của Ngọc Mãn Thiên bỗng nhiên đại khởi, vung tay lên giọng đầy tự tin.

“Tam gia không nên quá tự tin như vậy, mọi người dù sao cũng có chỗ quan hệ quen biết, ta không muốn đánh một hồi khiến cho ai nấy quần áo bẩn dính đầy bùn đất. Ta là người làm chủ ở đây, cứ như vậy cũng không hay. Làm sao nhỉ?...” Lăng Kiếm vừa nói nhưng vẻ mặt như đang suy tư, giống như chỉ vì muốn tốt cho Ngọc Mãn Thiên mà lo lắng: “Thế này đi, ta để năm người bọn họ lần lượt lên đấu với Tam gia để ngài kiểm tra công lực của họ, sau đó mới quyết định một lần đấu mấy người. Vậy được không? Tuy nhiên Tam gia không được hạ sát thủ, bọn họ đơn đả độc đấu khẳng định không phải đối thủ của ngài. Nếu những huynh đệ này bị thương tổn, ta rất khó giải thích với công tử!”

Ngọc Mãn Thiên vừa nghe, cảm kích vô cùng: “Huynh đệ nói không sai. Công tử người có thể địch ba người bọn họ nhưng cũng là do hiểu rõ bọn họ như lòng bàn tay. Nếu Tam gia ta bốc lên mà liều lĩnh một chút thì thật có chút không công bằng! Yên tâm đi, Tam gia ta là người đại lượng, há có thể chấp nhận cùng mấy tiểu tử xấu xa các người!”

Lăng Kiếm thần sắc không đổi, hướng bọn Lăng Trì quát lên: “Nghe rõ chưa? Tam gia muốn chỉ điểm võ công cho các người, còn không mau qua tạ ơn? Tam gia đây chính là tuyệt đỉnh cao thủ cấp bậc tiên thiên, đánh khắp Thừa Thiên không tìm thấy đối thủ, các người nhất định phải thật cố gắng, không được làm xấu mặt công tử!”

Năm người đồng thời dạ ran, quay đầu nhìn về phía Ngọc Mãn Thiên chấp tay cảm tạ nhưng trong mắt ai cũng lóe lên sự háo hức!

“Trình tự xuất chiến năm người các người tự quyết định với nhau đi!” Lăng Kiếm thần nhiên nói.

Thanh âm của Lăng Kiếm vừa dứt, cả năm người đã đồng loạt vọt lên trước, năm thanh trường kiếm cũng nhất tề rời vỏ, chỉ nghe đồng thanh một tiếng “choang” vang vọng! Đúng là chẳng ai chịu nhường ai. Ngọc Mãn Thiên thấy vậy lại càng hoảng sợ! Đâu có kiểu đơn đả độc đấu gì mà cả năm người lên một như vậy? Cả năm tên nhìn thấy mình như cọp đói nhìn thấy miếng thịt béo. Không lẽ mình lại được hoan nghênh như vậy?

Lăng Kiếm hừ lạnh một tiếng! Sắc mặt năm người đồng thời biến đổi, thoáng nhìn nhanh sang đồng bọn rồi không hẹn mà cùng thu kiếm vào vỏ. Thân ảnh cũng một trận rối loạn nhưng cũng nhanh chóng đạt được thỏa thuận bằng mắt, có vẻ như thứ tự được phân chia theo tuổi tác. Bất quá Ngọc Mãn Thiên nhìn cũng không hiểu được mấy người này đã bàn bạc xong chưa!

Bọn năm người Lăng Trì sớm đã biết người trước mặt chính là cao thủ lúc trước thiếu chút nữa giết chết Lăng Kiếm, tâm lý người nào cũng đã tràn đầy phấn khích. Năm người này không biết trong lòng đã mắng chửi cái tên Ngọc Mãn Thiên kia bao nhiêu lần rồi, giờ nhìn thấy tận mặt, làm sao có thể khách khí được nữa đây?

Người ứng chiến đầu tiên là Lăng Phong. Hắn đắc ý nhìn qua bốn huynh đệ rồi chậm rãi từng bước tiến lên. “Keng” một tiếng, trường kiếm rời vỏ, Lăng Phong hai tay ôm kiếm thi lễ: “Xin mời Tam gia chỉ điểm!”

Nét mặt Ngọc Mãn Thiên cũng trở nên ngưng trọng. Bản thân lão mặc dù cuồng ngạo nhưng sâu trong xương cốt chính là một tên võ si, cho tới giờ cũng chưa bao giờ xem thường bất cứ đối thủ nào của mình. Hơn nữa thiếu niên trước mắt này lại đang tạo cho lão một cảm giác nguy hiểm cực kỳ, trong mắt hắn mơ hồ ẩn hiện sát khí, xem ra đang hận không thể đem mình một kiếm chém thành hai nửa. Sát khí này dường như không dưới hắc y tiểu tử kia! Phát hiện này khiến lão ngẩn người! Lúc này chợt nhớ ra vừa rồi tên tiểu tử kia còn nói mình không được sát thương hắn, nhưng cái vẻ mặt này chắc gì đã không dùng sát chiêu với mình đây? Nghĩ vậy không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Kiếm một cái.

Lúc này toàn bộ mọi người đều không phát giác, vừa rồi khi Lăng Phong rút kiếm tiến lên đã xuất hiện một bóng đen lặng lẽ không một tiếng động bay vào trong rừng. Bóng đen này bay lên một cảnh cây rậm rạp trên cao, đôi mắt tinh quang lấp lánh không chớp nhìn chiến cuộc phía dưới. Hình như rất quan tâm tới cuộc chiến giữa hai người này!

Người này đúng là Lăng Thiên!

Cuộc chiến hôm nay Lăng Thiên vốn không định tới, hết thấy giao cho Lăng Kiếm chủ trì như sau khi thu được tin tức của Lăng Kiếm hẳn lại thay đổi chủ ý, bí mật chạy tới quan sát.

Chỉ là kình công của Lăng Thiên đã đạt tới cảnh giới cực điểm cao thâm, tất cả mọi người ở dưới không ai phát hiện ra, ngay cả tiên thiên tuyệt đỉnh cao thủ Ngọc Mãn Thiên cũng không phải là ngoại lệ.

Đối với năm người Lăng Trì, Lăng Kiếm không thể nghi ngờ là một huynh trưởng tốt, một thủ lĩnh lý tưởng. Hơn nữa bản thân hắn võ công cũng đã tiến vào cảnh giới thứ bảy, xứng đáng là đệ nhất nhân dưới trướng Lăng Thiên. Lăng Thần mặc dù võ công cao nhưng tính tình quá ôn hòa, Lăng Thiên cũng không hy vọng nàng dính dáng quá nhiều tới máu tanh, cho nên chưa bao giờ giao cho nàng một nhiệm vụ giết người nào cả. Lăng Kiếm là một sát thủ cực kỳ xuất sắc nhưng lại không phải một sư phụ tốt! Trong mắt hắn chỉ luôn chú trọng tới kết quả, không quan tâm gì tới quá trình! Điều này đương nhiên cực kỳ tốt đối với một sát thủ nhưng lại là uy hiếp cực kỳ lớn với các huynh đệ mỗi khi hắn ra tay giáo huấn bọn họ. Đây cũng chính là khó khăn nhất khiến Lăng Thiên đau đầu mãi không thôi.

Lăng Phong cùng mấy người kia lần lượt từng người đối chiến với Ngọc Mãn Thiên, tất nhiên bọn họ sẽ đánh một trận hết mình, cũng sẽ lộ ra ưu điểm, nhược điểm của mình. Đây cũng chính là cơ hội ngàn năm có một để họ tăng thêm công lực, nhất là khi Ngọc Mãn Thiên không hạ sát thủ mà bọn họ lại có thể toàn lực ứng chiến, không kiêng nể cái gì, sát chiêu cũng có thể tung ra. Thật là khó mà có thể tìm được một cái bia lý tưởng như vậy. Chính vì thế Lăng Thiên cuối cùng cũng quyết định tới xem náo nhiệt!

Lăng Phong xuất chiêu kiếm ảnh như mưa rào, ỷ vào thân pháp nhẹ nhàng khéo léo của mình từ bốn phương tám hướng tiến công không ngừng, xa xa nhìn lại giống như một con ngân xà lấp lánh vây quanh thân thể Ngọc Mãn Thiên, mỗi một lần công kích đều giống như sóng trào biển động, khí thế ngút trời.

Ánh mắt Ngọc Mãn Thiên ngưng trọng, thanh kiếm trong tay đâm chém, đỡ gạt nhưng thủy chung cũng chỉ là thủ mà không công, đâm chém cũng chỉ công để hoàn thủ. Tuy vậy thân thể lão nhìn rất tự nhiên, như nước chảy mây trôi, mặc cho đối thủ chuyển động như phong ba, ta vẫn tự nhiên bất động!

Lăng Thiên than thầm, vừa mới chiến không lâu, người công không thêm thủ, liên miên không ngừng công kích, công lực, khí lực tiêu hao gấp bội so với đối thủ nhàn nhả đứng thủ. Hơn nữa người ta là tiên thiên cao thủ, công lực dồi dào, tiêu rồi lại sinh, lại tinh táo áp dụng chiến thuật đánh lâu dài, giữ sức cho những trận sau. Tình hình này Tiểu Phong tất bại trong vòng năm mươi chiêu!

Mười chiêu! Hai mươi chiêu! Bốn mươi chiêu! Rốt cuộc Ngọc Mãn Thiên bắt đầu thực sự phản kích trở lại, trường kiếm mơ hồ rống lên như tiếng sấm nổ, khí thế trầm hùng mãnh liệt! Thân kiếm không ngừng tỏa ra kình phong áp bức đối thủ.

Thân hình Ngọc Mãn Thiên cũng chậm rãi từng bước tiến lên, kình phong tạo ra cũng ngày một lớn. Lão vận nội lực khiến cho kiếm thể của Lăng Phong trở nên tán loạn, trường kiếm trở nên mất mục tiêu, lúc này chỉ còn dựa vào thân thể linh hoạt, miễn cưỡng chống đỡ mà vô phương công kích lại.

Thế nhưng cục diện này chứng tỏ rằng kinh nghiệm chiến đấu của Ngọc Mãn Thiên vô cùng phong phú. Lão biết rõ sắp tới ba người hợp chiến mới là quan trọng cho nên trận đầu tiên này cố ý bảo lưu thực lực, cũng cố ý quan sát kiếm thể, kiếm lộ của Lăng Phong để từ đó tìm phương pháp hóa giải. Cho đến sau bốn mươi chiêu, lão đã tự tin hiểu rõ võ công của Lăng Phong mới đột nhiên ra tay phản kích.

“Tranh!” Một tiếng vang nhỏ cất lên, trường kiếm của Lăng Phong đã rời tay bay ra!

Chín chiêu! Kết quả này dù sao cũng ngoài định liệu của Ngọc Mãn Thiên!

Bốn mươi chiêu trước chỉ là thăm dò võ công của Lăng Phong, cũng cố ý làm tiêu hao khí lực của hắn nên chỉ thủ chứ không công. Cuối cùng là mất đúng chín chiêu, Ngọc Mãn Thiên đã phát huy bảy thành công lực, lấy thần tốc để đánh bại Lăng Phong.

Điều bất ngờ ở đây chính là mặc dù dùng bảy thành công lực có thể bức Lăng Phong tiêu hao đại bộ phận khí lực nhưng đến chiêu cuối cùng thì Ngọc Mãn Thiên lại phải sử dụng đến tám thành công lực mới có thể đánh bay kiếm của Lăng Phong.

Một tên “vô danh tiểu tử” mà có thể bức Ngọc Mãn Thiên sử dụng tám thành công lực, chống được được gần mười chiêu. Cái này mà lộ ra ngoài thì Lăng Phong hoàn toàn có thể vang danh thiên hạ rồi.

Có thể kịch đấu với đại cao thủ cấp bậc Kim ngọc của Ngọc gia qua gần năm mươi chiêu, lấy tuổi của Lăng Phong hiện nay mà nói, là một chuyện thật khó tin!

Nhưng điều này cũng không khiến Ngọc Mãn Thiên quá ngạc nhiên mà lão chính thức kinh dị chính là việc thiếu niên này sau khi thua bị đánh bay kiếm, trên mặt không hề lộ vẻ thất bại, tinh thần sa sút hay hưng phấn gì cả. Tất cả vẫn là một vẻ thần nhiên như cũ, tựa hồ vừa rồi không phải hắn bị người ta đánh bại vậy. Trừ dáng điệu nặng nề cùng với tiếng thở dốc với hai mắt đỏ rần biểu hiện của một hồi kịch chiến, thân thể hắn nhìn không khác một kẻ mới thông dong đi dự tiệc trở về vậy! Chỉ tính riêng khả năng tu dưỡng bậc này cũng khiến cho người khác phải phi thường bội phục rồi!

“Ta thất bại! Tam gia quả nhiên cao minh!” Lăng Phong đối mặt với Lăng Kiếm, khoanh tay đứng thẳng, thần nhiên nói.

Lăng Kiếm chau mày: “Bại trước hắn cũng không có gì lạ, người đứng sang một bên, kế tiếp là ai?”

Lăng Phong dạ một tiếng, quay lại nhặt kiếm của mình rồi đi tới đứng cùng mấy huynh đệ, nhắm mắt vận công điều tức trong tư thế đứng thẳng!

Người thứ hai là Lăng Vân lúc này cũng đã rút trường kiếm cuộn lấy Ngọc Mãn Thiên rồi!

200. Chương 29: Sát Thủ Nhược Điểm.

Hôm nay mình may mắn thay đổi quyết định mà chạy tới đây, nếu không sợ rằng đã bỏ qua một cơ hội nhìn thấy thực lực năm người này tăng tiến mạnh mẽ như vậy rồi.

Nhưng mà lúc này không hiểu tại sao Lăng Phong có thể nhắm mắt điều tức cơ chứ? Hai cao thủ cũng vào giai đoạn giao đấu kịch liệt, mà một người trong đó chính là huynh đệ mình Lăng Vân, người kia lại là kẻ vừa đánh bại mình! Đây chính là cơ hội cực lớn để Lăng Phong tham quan học tập đề cao kinh nghiệm!

Huynh đệ Lăng Vân về kiếm pháp cũng như thân thủ đều không khác Lăng Phong mấy, ngay cả phong cách tấn công mãnh liệt không buồn hoàn thủ cũng đồng dạng. Có thể nói đây chính là lúc tốt nhất để Lăng Phong nhìn lại cảnh mình đánh nhau lúc trước, hai mắt hắn đáng ra phải mở to hết mức, chỉ giận không thể to hơn được nữa. Nhưng nhiên lúc này chính là thời điểm mấu chốt của Lăng Phong, cần phải nhắm mắt dưỡng thần, trong người hắn nội tức đang chạy loạn hết cả lên. Tuy nhiên mở mắt ra từ từ, vừa chứng kiến vừa điều tức thì có sao đâu chứ?

Trong khi đó Lăng Kiếm ở bên vẻ mặt háo hức không kém gì các huynh đệ, chỉ muốn nhảy vào thử sức, hắn đương nhiên không nhìn tới Lăng Phong, làm sao mà biết để nhắc nhở nữa đây? Điều này khiến Lăng Thiên chỉ muốn nhảy xuống đập cho hắn một cước, thực không xứng làm huynh trưởng mà!

Đang nhắm mắt điều tức đột nhiên Lăng Phong cảm thấy sau lưng có gì đó đâm nhẹ vào, trong lòng cả kinh, đang định quay đầu lại thì nghe bên tai truyền tới: “Ngu ngốc! Bây giờ là lúc điều tức sao? Mở mắt ra cho ta, cẩn thận mà nhìn!!”

Lăng Phong cả người run lên, nghe xong đương nhiên biết đây chính là thanh âm của công tử, vậy là công tử cũng tới đây! Nhất thời trên mặt hiện lên một vẻ kính sợ, ánh mắt tôn kính, ngoan ngoãn mở rộng hai tròng mắt. Nhìn hai người Ngọc Mãn Thiên và Lăng Vân đánh nhau, Lăng Phong phát hiện ra mình suýt nữa thì bỏ lỡ cơ hội quý báu này, không khỏi cảm thấy hối hận vô cùng, hai mắt mở to không chớp, cũng không dám dời đi chỗ khác!

Cùng lúc đó bên tai Lăng Kiếm cũng truyền tới thanh âm của Lăng Thiên: “Hỗn đản A Kiếm! Người dạy đồ đệ như thế sao?! Đánh xong mà không nghe không thấy cũng không buồn hỏi?! Hỗn trưởng!”

Lăng Kiếm cả kinh, nhất thời mặt đỏ rần rồi chuyển thành tái nhợt! Hắn không khỏi tự trách mình, nhìn thấy tràng đấu kịch liệt phía trước liền quên đi tất cả, kể cả mục đích chủ yếu của cuộc đấu ngày hôm nay! Nếu không có công tử gia âm thầm đi tới, hôm nay chỉ sợ chính mình đã làm hỏng đại sự rồi!

Ngọc Mãn Thiên bắt đầu có dấu hiệu thở dốc. Hôm nay đến thời điểm hiện tại đã chiến đấu bốn trận, lão cảm giác được mình dường như không phải đấu với bốn gã thiếu niên miệng còn hôi sữa mà chính là bốn con dã thú! Bốn con sói đối tới cực điểm! Thể lực hao tổn thật lớn, bậc nhất lại không thể hạ sát chiêu, cái

này đối với Ngọc Tam gia quả là hành hạ mà! Tuy nhiên mấy tên tiểu ác lang kia thì cái gì cũng không có kỵ, chiêu nào cũng như lấy mạng đổi mạng! Ngọc Tam gia đau đầu đến cực điểm, ai nghĩ được một kẻ ham chiến như lão mà giờ đây cảm thấy đau đầu muốn chết vì đánh nhau đây?

Tuy vậy bốn tiểu tử kia cũng may là công lực có hạn, Ngọc Mãn Thiên ứng phó cũng có chút dễ dàng. Những đối thủ của lão kẻ nào cũng một thân cẩm bào bị chia năm xẻ bảy, cơ hồ muốn rơi hết ra ngoài, trên người cũng hơn bảy tám chỗ lộ ra vài nét vẽ bằng kiếm. Rõ ràng là Ngọc Mãn Thiên đã có chút hạ thủ lưu tình, nếu không bằng vào bản tính nóng nảy của hắn chỉ sợ kết quả đã không được nhẹ nhàng như vậy.

Giờ đây chỉ còn lại một người, Ngọc Tam gia thở hổn hển, tâm lý cũng trùng xuống một chút. Đánh xong trận này phải tạm dừng một chút mới được, mẹ kiếp, như vậy là xa luân chiến rồi, người sắt cũng không chịu nổi mà!

Lăng Trì chậm rãi tiến lên trước một bước, nhìn Ngọc Mãn Thiên hô hấp gấp rút, hơi do dự rồi đột nhiên lui về phía sau mấy bước. Trường kiếm soát một tiếng đã chui lại vào vỏ: “Tam gia, người nghỉ ngơi một chút đi!” Nói xong cũng không buồn để ý phản ứng của Ngọc Mãn Thiên, nhắm hai mắt lại, sắc mặt vẫn tỉnh queo. Đương nhiên hắn đang nhắm mắt dưỡng thần!

Trên cây là Lăng Thiên, dưới cây là Lăng Kiếm, trước mặt là Ngọc Mãn Thiên, tất cả đều lộ ra vẻ tán thưởng. Không luận võ công hắn thế nào, nhưng với khí độ như thế này, Lăng Trì hoàn toàn đã có phong độ của một đại tướng!

Lăng Vân, Lăng Lô, Lăng Điện ba người trên mặt đồng thời xuất hiện một tia hổ thẹn! Không khỏi cùng cúi đầu. Lăng Kiếm đưa ánh mắt sắc như điện xẹt qua ba người: “Ngẩng đầu lên cho ta! Xem bộ dáng các người đi. Lăng Trì kính nể địch nhân. Anh hùng trọng anh hùng. Mặc dù chỉ là một chút thờ dốt, nhưng đó cũng đáng được coi là một hành động anh hùng. Tuy nhiên các người cũng không có làm sai. Phải nhớ được chủ muốn các người làm việc gì. Trong mọi trường hợp phải nhớ tận lực bảo toàn chính mình, giết địch nhân mới là trọng yếu! Hôm nay cùng Tam gia đánh một trận, cũng chỉ là luận bàn võ công cho nên Lăng Trì làm vậy có thể hiểu được. Nhưng nếu là lúc sinh tử đối đầu thì hành động đó chỉ là ngu ngốc, tuyệt đối không phải anh hùng!”

Năm người đồng thời cúi đầu, vẻ mặt đầy nghiêm túc. Lăng Kiếm dừng một lúc rồi tiếp: “Các người phải vĩnh viễn nhớ kỹ. Địch nhân chính là địch nhân! Cho dù đó là một anh hùng hảo hán, một thánh nhân được cả thiên hạ kính ngưỡng. Nhưng tại lúc sinh tử, mọi thân phận của hắn đều biến mất, chỉ có đúng một điều không đổi, đó chính là. Hắn có thể muốn tính mạng của người! Hắn cùng người là địch nhân! Hiểu không?”

Những lời này của Lăng Kiếm không thể phủ nhận rằng có chút cực đoan, nhưng với đặc thù “nghề nghiệp” của hắn cùng những tiểu tử kia thì không phải không có lý! Hắn vừa nói xong thì cả năm tiểu tử đều yên lặng gật đầu, ngay cả Ngọc Mãn Thiên đang nhắm mắt điều tức cũng không nhịn được, mở mắt ra suy tư về những lời Lăng Kiếm vừa nói!

Lăng Thiên ẩn thân trên cây, cẩn thận nghĩ lại lời nói của Lăng Kiếm một phen, cảm giác có chỗ nào đó không ổn. Suy nghĩ hồi lâu mới phát hiện, Lăng Kiếm dưới bàn tay đào tạo khắt khe của mình giờ cũng đã có chút cực đoan, hoặc là cũng có thể nói đạo đức trong lòng Lăng Kiếm mơ hồ xuất hiện chút vẩn vơ! Lăng Thiên quả thật hy vọng Lăng Kiếm có thể trở nên vô tình, có thể tự bảo vệ chính mình không bị thương tổn, nhưng cũng không có nghĩa là hắn muốn Lăng Kiếm trở thành một kẻ tuyệt tình, một kẻ không phân biệt được phải trái trước sau, một kẻ sát nhân điên cuồng!

Lăng Kiếm, thậm chí kể cả đám người Lăng Phong, Lăng Trì, ở trong lòng Lăng Thiên đều là những thuộc hạ trung thành cần cần, tín nhiệm tuyệt đối, đồng thời cũng là những huynh đệ tốt. Lăng Thiên nhìn mấy người bọn hắn, hy vọng rằng mỗi người cũng có một thân bản lãnh không tầm thường, mỗi người đều có khả năng làm nên một phen sự nghiệp, cũng hy vọng mỗi người có thể tìm được một nữ tử mình thật lòng ngưỡng mộ, hưởng thụ một chút hạnh phúc của con người.

Tương lai một khi đại sự thành công, có hồng nhan tri kỷ làm bạn, ngao du thiên hạ mới là giấc mộng tốt cùng của Lăng Thiên. Có thể cùng hoạn nạn, cũng có thể cùng hưởng phú quý, ngay cả khi bản thân mình quyền khuynh thiên hạ, đại phú đại quý nhưng cũng sẽ sẵn sàng buông tay tất cả, chuẩn bị cho mấy vị huynh đệ này một tương lai tốt!

Nhưng nếu cứ như tình huống ngày hôm nay mà phát triển, sợ rằng mấy người kia chưa kịp hiểu gì về hạnh phúc nhân gian đã biến thành mấy cổ lợi khí tử vong, hoàn toàn đem nội tâm phong bế! Như vậy nhất định sẽ trở thành những đao phủ lãnh huyết vô hình! Lăng Thiên không hề muốn điều này, hẳn muốn có những thuộc hạ thế lực cường đại, nhưng cũng muốn có mấy vị huynh đệ có máu có thịt đầy đủ!

Tranh giành thiên hạ cũng tốt, vang danh giang hồ cũng được, miễn là trong tay có một cổ lực lượng cường đại, bản thân mình có thực lực là được! Càng nghĩ Lăng Thiên càng thấy rằng sắp tới phải bỏ tấc cho mấy tên này một khóa về tư tưởng chính trị mới được!

Rốt cục, Ngọc Mãn Thiên cũng đã đứng lên, cùng lúc đó, Lăng Trì ở phía đối diện cũng ở tư thế sẵn sàng! “Cheng” một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lờ lờ, nghiêng nghiêng trước ngực, mũi kiếm chỉ xéo về phía Ngọc Mãn Thiên!

“Xin mời!”

“Xin mời!”

Hai người không hẹn mà cùng nói ra một câu.

Ngọc Mãn Thiên trên mặt biểu hiện sự thận trọng khác hẳn so với bốn trận trước! Không phải vì thực lực của đối phương, mà là vì khí độ của đối phương! Đây đúng là một phong độ lỗi lạc, hơn nữa với một sát thủ, có được điều đó càng khó! Cho nên, Ngọc Mãn Thiên cảm nhận được, vô luận đối phương có thực lực như thế nào cũng đáng để mình tôn trọng! Sự thật thì gần đây võ công Lăng Trì tăng tiến ngày một nhanh, đã vượt xa đám người Lăng Phong, thậm chí cũng không có dưới nhiều so với Lăng Kiếm.

“Xuy!” Biết rõ Ngọc Mãn Thiên vì thân phận nên sẽ không động thủ trước, Lăng Trì cũng không khách khí, trường kiếm đâm thẳng tới! Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt xé tan không khí, phát ra một tiếng “xuy”. Đây không phải tiếng gió gào thét, mà là tiếng trường kiếm cọ xát cùng không khí! Tốc độ thật đáng nể!

Chỉ với một kiếm này cũng đủ khiến cho Ngọc Mãn Thiên thêm một phen hoảng sợ nữa! Ngay cả Lăng Thiên ở trên cây cũng không nhịn được, hai mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc, nghĩ không ra tiểu tử này lại có thể tiến bộ đến như vậy, thật là thống khoái!

Ngọc Mãn Thiên vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến, trường kiếm không vội không hoãn đâm ra, tùy theo phương vị công kích của Lăng Trì mà biến hóa. Đối với địch thủ lần này, Ngọc Mãn Thiên rõ ràng công lực hẳn hơn hẳn bốn người kia nên đã trực tiếp đề thăng công lực của mình lên tới tám phần cảnh giới, lấy thủ vi công.

Trường kiếm của Lăng Trì vừa tiếp xúc với kiếm của Ngọc Mãn Thiên được vài nháy mắt đã đột nhiên chuyển hướng, thân thể nhẹ nhàng uyển chuyển như nước chảy mây trôi thoáng một cái đã tới bên trái Ngọc Mãn Thiên liên tiếp đâm ba kiếm, chặc chắn Ngọc Mãn Thiên phải chống đỡ! Thế nhưng khi Ngọc Tam gia vừa hoành kiếm chuẩn bị đón đỡ thì thân pháp Lăng Trì lại biến, vòng tới phía sau, đồng dạng đâm ra ba kiếm! Quả nhiên tiền chiêu chưa dứt, hậu chiêu đã xuất! Kiếm chiêu ban đầu đâm bên trái, địch nhân chưa kịp xoay trở đã muốn đâm ra phía sau. Thế công này thật hiếm thấy!

201. Chương 30: Khoảnh Khắc Sinh Tử.

Ở bên xem cuộc chiến, Lăng Kiếm khiếp sợ không thôi, tự hỏi nếu là mình không biết có được thân thủ như vậy không. Nhất thời trong lòng hắn nổi lên tâm lý háo thắng, giờ phải tận lực khổ luyện nếu không lại bị mấy huynh đệ phía sau vượt lên!

Chỉ trong nháy mắt, Lăng Trì đã vòng quanh thân thể Ngọc Mãn Thiên được mười chín lần. Cùng với đó Ngọc Mãn Thiên cũng đã liên tục ngăn đủ năm mươi bảy cái lưỡi răn công kích từ bốn hướng. Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất ở đây chính là, mặc dù kiếm ảnh mù mịt, giăng giăng như vòng xung quanh hai người nhưng hai thanh kiếm thủy chung chưa chạm nhau một lần nào!

Ngọc Mãn Thiên tìm đủ mọi cách mà không thể tìm tới kiếm của đối phương. Lăng Trì tự biết công lực mình kém xa Ngọc Mãn Thiên, nếu đối kiếm tất nhiên sẽ hao tổn chân khí của mình nên mới dùng đấu pháp kỳ lạ này!

Vậy nhưng sách lược của Lăng Trì không thể nghi ngờ là hoàn toàn chính xác! Lăng Thiên ở trên nhìn phía dưới long tranh hổ đấu mà trong lòng không khỏi vô cùng tán thưởng. Đối với một đối thủ đạt cảnh giới tiên thiên như Ngọc Mãn Thiên, việc duy trì cuộc đấu theo hướng hiện tại là vô cùng hợp lý. Chỉ cần Lăng Trì bảo trì được nội lực, đảm bảo tốc độ không đổi, chắc chắn sẽ khiến cho Ngọc Mãn Thiên trở nên sốt ruột! Mà một khi hấn mất kiên nhẫn, đó chính là thời cơ để quyết định kết cục của trận đấu!

Về lý thuyết thì là vậy, nhưng Lăng Thiên trong lòng cũng biết rõ, nội lực của Lăng Trì dù sao cũng kém xa Ngọc Mãn Thiên. Phương pháp mặc dù chính xác nhưng với nội lực của hấn tuyệt đối khó có thể duy trì tới khi Ngọc Mãn Thiên bộc phát mà mất kiên nhẫn! Cho nên, trận này cũng giống như những trận khác, bại cục đã được khẳng định! Thế nhưng trận này lại vô cùng hữu ích với những người còn lại bởi Lăng Trì đã thi triển một đấu pháp cực kỳ thông minh, cực kỳ hợp lý khi đấu với cao thủ. Loại phương pháp này đúng là Lăng Thiên và bốn người Lăng Phong cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Lăng Thiên rốt cục thì vẫn còn trẻ tuổi, ngay cả hấn một người trải qua hai thế giới, sở hữu trí tuệ hơn người nhưng nhãn lực dù sao cũng có cực hạn. Hấn từ trước vẫn luôn có tâm lý xem thường Ngọc Mãn Thiên, coi lão cũng giống như kẻ tự cuồng tự đại Nam Cung Thiên Hổ mà thôi. Thực tế Ngọc Mãn Thiên mặc dù có chút lỗ mãng nhưng lão là một kẻ vô si, thân kinh bách chiến, đặc biệt kể từ khi lão tiến vào tiên thiên cảnh giới, tu dưỡng càng cao. Chuyện thường ngày lão có thể lỗ mãng, nhiều khi xử lý có thể rất thô bạo nhưng khi luận võ thì tuyệt đối không bao giờ có chuyện lỗ mãng!

Ngọc Mãn Thiên hoàn toàn rõ ràng đấu pháp của Lăng Trì mặc dù hay nhưng không thể kéo dài nên lão rất kiên nhẫn phòng ngự, tâm tình cực kỳ bình tĩnh không lộ một chút chậm trễ hay vội vã gì. Ngọc Mãn Thiên cũng đương nhiên hiểu rõ Lăng Trì không có khả năng vĩnh viễn duy trì việc di chuyển liên tục như vậy. Hơn nữa bản thân mình dốc lòng khổ luyện hơn ba mươi năm tới nay mới đạt tiên thiên cảnh giới. Xét về công lực, nhãn lực, độ kiên nhẫn đều không thể để cho một tên tiểu tử như thế có thể so sánh được!

Thân pháp Lăng Trì đột nhiên một lần nữa tăng tốc. Không trung cũng dần dần vang lên từng đợt âm thanh đinh đinh. Cả thân thể Lăng Trì lưu chuyển theo kiếm quang, cơ hồ biến ảo thành một đạo bạch quang. Tuy vậy Ngọc Mãn Thiên vẫn bình ổn như trước, kiên trì nguyên tắc lấy thủ vi công, bất động như núi. Từ xa nhìn lại hoàn toàn không thấy bóng người, chỉ thấy một màn điện quang sáng bạch hùng hậu vây quanh người lão, bên ngoài vòng sáng có một nhân ảnh mờ ảo quay xung quanh với tốc độ không thể nhìn thấy liên tục đánh sâu vào bên trong!

Đột nhiên, Lăng Trì quát to một tiếng, bạch quang lóe lên. Trong một khoảng thời gian ngắn, điện cuồng khuếch tán mấy trăm vòng tạo nên một lực quán tính cực lớn, cùng lúc đó thân thể hấn cũng bay lên cao nhưng không phải do lực lượng bản thân, mà chỉ nhờ vào quán tính kia sớm đã lên tới hơn bốn trượng! Thân thể thon gầy giữa không trung lại tiếp tục xoay tròn, trường kiếm rung lên hóa thành vạn ánh ngân quang phô thiên cái địa nhằm thẳng vào lồng sáng kia lao tới!

Lăng Thiên khé miệng lại hiện ra một tia tán thưởng! Hảo tiểu tử! Biết thừa dịp lực lượng của mình đạt tới đỉnh điểm để phát động một chiêu thiểm điện này! Đây nhất định là chiêu cuối cùng của Lăng Trì trong trận đánh này! Đơn giản vì Lăng Trì đã mang toàn bộ thân lực, khí lực quán chú hết vào chiêu kiếm này. Kịch này hết, vô luận thắng bại nhưng cũng không có khả năng hoàn lực đánh tiếp!

Một kiếm này, Ngọc Mãn Thiên nếu như vạn nhất đỡ không được chỉ sợ cũng bị Lăng Trì xé thành mấy mảnh!

Nhưng Lăng Thiên cũng lẩm nhẩm tính toán, việc Lăng Trì tung ra nhất chiêu đối với Ngọc Mãn Thiên này nhất định sẽ không có được phần thắng, hơn nữa còn cảm chắc thảm bại! Nếu như không phải Ngọc Mãn Thiên từng hứa sẽ không hạ sát thủ, Lăng Thiên chắc chắn sẽ phải ra tay tách rời hai người. Hấn đơn giản phải lưu lại tính mạng của Lăng Trì!

Có lẽ, cứ để cho tiểu gia hỏa hung hăng này dốc hết một trận xem sao, cũng không phải là một chuyện xấu. Hơn nữa cũng để cho lão lỗ mãng kia ứng phó thế nào. Khinh công lão kém hơn chắc sẽ gặp khó khăn một chút!

Đáng tiếc. Lăng Thiên lại sai lầm rồi. Hấn đánh giá quá thấp con người Ngọc Mãn Thiên, cũng đánh giá thấp thực lực của Ngọc Tam gia!

Việc lựa chọn thời cơ xuất ra nhất chiêu này của Lăng Trì là hoàn toàn đúng lúc, nhưng lại không nằm ngoài dự đoán của Ngọc Mãn Thiên. Ngọc Tam gia kinh nghiệm thực chiến đâu phải chỉ hơn tiểu bối Lăng Trì kia một hai lần? Chiến thuật của lão từ đầu tới giờ vẫn là dĩ bất biến ứng vạn biến, chỉ chờ tới khi Lăng Trì không thể kéo dài thể công này mà triển khai phản công. Nhưng cũng không giống như Lăng Thiên tưởng tượng. Lão mặc dù thân thể có chậm chạp hơn, nhưng tốc độ sử kiếm thì không kém. Lấy nhân lực và thực lực của lão sớm đã có thể quyết thắng chiêu này của Lăng Trì rồi, nhưng nhất định sẽ có kết quả không tốt. Lăng Trì nhẹ thì nội thương khó dậy nổi, nặng thì mất mạng!

Cũng không phải hoàn toàn vì lời hứa hẹn ban đầu! Nên biết rằng vũ giả luôn có bản năng tự vệ rất lớn. Đám người Lăng Trì từ trước tới giờ đều toàn lực công sát Ngọc Mãn Thiên, chưa bao giờ lưu thủ. Có thể nói là sát khí tứ phía, sớm đã vượt qua cái gọi là “luận võ” rồi.

Cứ như nhất chiêu này của Lăng Trì, toàn lực thì triển sát chiêu công kích Ngọc Mãn Thiên.. Xuất phát từ bản năng của vũ giả, nếu Ngọc Mãn Thiên toàn lực phản kích, làm thương nặng thậm chí đánh chết Lăng Trì thì cũng không ai trách được lão!

Mà Lăng Thiên mặc dù trải qua hai thế giới, luôn trọng kết quả hơn quá trình, hẳn mặc dù thành tâm đối xử tử tế với thuộc hạ nhưng lại bỏ qua việc bồi dưỡng tính cách của họ. Chính vì vậy đám người Lăng Kiếm, Lăng Trì, Lăng Phong kia tựa hồ ai cũng giống như được đúc ra từ một cái khuôn. Lăng Thiên trong cổ ý mà lại vô tình kiến tạo ra một đám người dưới trướng Lăng Kiếm với tính cách dị thường!

Lúc này, kiếm còn chưa tới mà Ngọc Mãn Thiên đột nhiên phát hiện có gì đó khác thường. Rõ ràng Lăng Trì đã có chút đột biến, trong chiêu kiếm xuất hiện một lực lượng hủy diệt vô cùng khủng bố, sát khí ngát trời! Sắc mặt lão biến đổi, tiểu quỷ này muốn gì đây?

Lấy tu vi võ học của các người, chẳng lẽ lại không hiểu rằng ta đã nhiều lần hạ thủ lưu tình sao? Ta cùng các người luận bàn còn các người lại chiêu chiêu đoạt mệnh! Thúc thúc sát khí! Chẳng lẽ... đây là một... một cái... Cái gì? Một âm mưu sao?!

Xuất phát từ bản năng tự vệ của một tiên thiên vũ giả, tiềm thức Ngọc Mãn Thiên nghĩ muốn toàn lực phản kích. Tiểu quỷ này mặc dù là nhỏ nhất trong đám năm người nhưng võ công lại là mạnh nhất! Chiêu thức thuần thực, thân pháp tinh diệu, thậm chí đã không dưới Lăng Kiếm! Đặc biệt, mấy ngày trước, tu vi nội công của hắn đã đột phá Kinh Long Thần Công tầng thứ năm. Tuy nhiên, nếu như Ngọc Mãn Thiên thật sự toàn lực phản kích...

Lăng Trì khẳng định sẽ không bị thương. Hẳn chắc chắn chết!

Nói thì dài nhưng diễn biến thì cực nhanh. Ngọc Mãn Thiên cũng không còn nhiều thời gian tính toán, tiềm thức kích động, thân thể xoay quanh, lộ rõ phản ứng từ bản năng tự vệ của một tiên thiên vũ giả! Nhất thời một đạo kiếm quang nổi lên tạo ra một đóa hoa xen sáng rực bao quanh thân thể. Đây chính là kiếm chiêu tuyệt đỉnh mà Ngọc Mãn Thiên đã từng sử dụng đối phó với Lăng Kiếm! Cứu cứu liên thai!

Lăng Trì có thể ép Ngọc Mãn Thiên xuất ra chiêu Cửu cứu liên thai này vậy đã đủ để hắn tự hào rồi!

Bất quá...

Ở một bên xem cuộc chiến Lăng Thiên ngay lập tức ý thức được điều gì đang xảy ra, nhưng giờ thì mọi chuyện đã muộn, muốn ra tay ngăn cản cũng không còn kịp! Chỉ cần hai chiêu này tương giao, Lăng Trì hẳn phải chết! Thậm chí ngay cả cơ hội trọng thương để bảo vệ tính mạng cũng không có!

Về phần đám người Lăng Kiếm, một phần vì tu vi nhân lực chưa tới, phần khác lại mới vừa rồi dốc toàn lực giao thủ với đối phương cũng xuất ra những chiêu sát thủ tối hậu nên hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm!

Song phương bảo kiếm vừa giao kích trong nháy mắt, trên bộ mặt luôn kiêu ngạo của Ngọc Mãn Thiên lộ ra một tia hiếu ý!

Một trận tiếng nổ liên thanh do kim thiết giao kích trôi qua, thân thể Lăng Trì nửa trên trống không mềm nhũn bay ra ngoài, Ngọc Mãn Thiên lão đảo lui về sau mấy bước. Vốn là hồng quang đầy mặt giờ chuyển sang một vẻ trầm trọng, đỏ sẫm, lão chậm rãi hướng về phía Lăng Trì.

Lăng Trì không chết?!

Lăng Kiếm đã nhanh chóng phóng người lên, đỡ lấy thân thể Lăng Trì khi còn đang lơ lửng trên không, chậm rãi hạ xuống. Đưa tay thăm dò hơi thở, nhanh chóng lấy một viên dược hoàn, đút vào trong miệng, đồng thời một tay đặt trước tim, tay kia đặt sau lưng đưa công lực tinh thuần cuộn cuộn đi vào!

Thương thế Lăng Trì cùng với những người khác cũng không ngoài dự tính của hắn. Mặc dù so với bọn Lăng Phong có chút nặng hơn, nhưng chung quy không đáng ngại!

Tại giữa sân, trừ Ngọc Mãn Thiên ra, ở ngoài chỉ có Lăng Thiên mơ hồ hiểu được chuyện gì vừa xảy ra!

Lấy võ công Ngọc Mãn Thiên mà nói, tình hình vừa rồi mặc dù giống như cực kỳ nguy cấp nhưng lại hoàn toàn nằm trong sự khống chế của lão. Tuy nhiên kích cuối cùng của Lăng Trì lại quá mức hung hiểm, bộc phát cảm giác bất an sâu thẳm trong lòng Ngọc Mãn Thiên khiến lão không kìm nén được, bị bản năng tự vệ thúc giục, phát ra mười thành công lực thi triển Cửu cửu liên thai!

Nếu hai chiêu này tương giao, đương nhiên Lăng Trì phải chết. Mà với cục diện hôm nay, mặc dù Ngọc Mãn Thiên từng hứa hẹn không ra chiêu sát thủ, nhưng năm người ai cũng đem toàn lực sanh tử công kích, ép người mãi như vậy, nói trắng ra nếu Ngọc Mãn Thiên vừa rồi có đánh chết Lăng Trì thì cũng không có gì là quá đáng cả!

202. Chương 31: Nhất Cử Sở Đắc.

Nhưng Ngọc Mãn Thiên lại không phải là người như vậy, tính tình của Ngọc Mãn Thiên tuy hung hăng, hiếu chiến, duy có tâm địa của hắn là tốt nhất, một lời nói đáng giá nghìn vàng, cũng ái tài nhất, cơ hồ như vào thời khắc cuối cùng khi binh khí tương giao hắn đột nhiên có phản ứng, sau khi tâm niệm vận chuyển như điện, để bản thân mình chịu thương tổn, cường hành thu hồi ba thành của kinh lực đã toàn lực phát huy! Nếu không với công lực của Lăng Trì, sao có thể đỡ được một kích toàn lực của Ngọc Mãn Thiên? Cho dù chỉ bảy thành thôi cũng đã không chịu nổi rồi, ngắt đi ngay tại đương trường! Có điều không có gì đáng ngại tới tiểu mệnh!

Lăng Thiên nhất thời trong lòng có hàng trăm cảm xúc đan xen, mình quá tự cho là đúng, Ngọc Mãn Thiên người ta là nhân vật số ba của Ngọc gia, là tuyệt đỉnh cao thủ tiên thiên cảnh giới, người ta sao phải huấn luyện tiểu binh cho người, bị người ta đánh mà không hoàn thủ, nếu Lăng Trì vừa rồi có gì bất trắc, mình có thể trách Ngọc Mãn Thiên không giữ lời hứa chẳng?

Bất kỳ một cao thủ cấp thiên tiên nào đều không phải là cho không, mình vô hình trung đã thiếu Ngọc Mãn Thiên một món nhân tình rất lớn, với tính tình của Ngọc Mãn Thiên, vị tất đã thêm nhớ tới chuyện này, nhưng mình thì có thể không nhớ chẳng?

Không lâu sau, Lăng Trì rên lên một tiếng rồi mở to mắt, vừa rồi khi hắn rơi xuống, lưu lại một tâm nhãn, vào sát na trường kiếm tiếp xúc, đột nhiên cảm thấy một chiêu đó của Ngọc Mãn Thiên ẩn chứa uy lực tuyệt đại, liền phân ra một cỗ nội lực để đề phòng, bảo vệ tâm mạch! Thế nên hắn chỉ bị nội lực cường hoành của Ngọc Mãn Thiên chấn cho ngắt đi, tuy bị nội thương nhất định, nhưng không có đáng ngại lớn đối với thân thể.

Ngọc Mãn Thiên nhìn sáu tên tiểu quỷ ở trước mặt, mắt bắn ra ánh sáng kinh ngạc, hắn là một người cực kỳ ái tài, nếu không vừa rồi đã không thà rằng để bản thân chịu nội thương mà cường hành thu lại ba thành công lực! Sáu người này, chọn ra bất kỳ ai cũng là một kỳ tài tập võ hiếm thấy, đặc biệt là tên đại ca Lăng Kiếm và Lăng Trì nhỏ tuổi nhất, thành tựu sau này của hai đứa này quả thực có thể dùng từ 'không thể hạn lượng' để hình dung! Tin chắc trong vòng mười năm, Lăng Kiếm và Lăng Trì sẽ có cơ hội cực lớn để đuổi kịp mình hiện tại!

Chỉ là nếu nói bọn chúng hiện tại có thể đánh thắng mình thì đúng là vọng tưởng, trừ phi bọn chúng năm người cùng lên! Bởi vì ngoài Lăng Kiếm ra, với thực lực của năm tên tiểu quỷ này, mình lấy một địch ba vẫn có thể thắng, chỉ là tốn nhiều thời gian mà thôi! Nếu lấy một địch bốn, tính ra đại khái có thể bình thủ. Với công lực của mình và sức chiến đấu dẻo dai mà luận, thắng lợi cuối cùng chắc vẫn là mình, có điều khả

năng lớn nhất vẫn là lưỡng bại câu thương! Còn nói tới lấy một địch năm. Minh tất nhiên sẽ bại, nhưng vẫn có lòng tin có thể đả thương ít nhất ba người!

Có điều vị công tử mà bọn chúng nhắc tới lại có thể lấy một địch ba mà mà chiến thắng dễ dàng, như vậy thì nếu đem ra so sánh, Ngọc Mãn Thiên lập tức phát hiện mình có thể thực sự kém hơn một bậc. Trong lòng không khỏi có chút chán nản, chẳng lẽ thiên tài hiện tại lại không đáng tiền như vậy à?”

Hắn là một hán tử lỗi lạc tính cách ngay thẳng, từ trước đến nay luôn nói một là một, nói hai là hai; Võ công đã không bằng người, cũng không có gì là không tiện thừa nhận! Minh cho dù có thực lực lấy một địch ba, nhưng đấu sao không thể chiến thắng dễ dàng, thua thì là thua.

“Tam gia, mấy vị huynh đệ này của ta thế nào?” Ngọc Mãn Thiên vốn có lòng nhận thua, đang muốn mở miệng thì bên cạnh đã truyền tới giọng nói của Lăng Kiếm. Thở dài một tiếng, khen ngợi từ tận đáy lòng: “Không tồi!” Dừng một chút, lại thêm một câu: “Vô cùng không tồi!”

Ài, nhân tài cấp cao như thế này há chỉ là phi thường không tồi thôi đâu! Thế hệ trẻ tuổi của cả Ngọc gia, có thể có được trình độ như thế này, trong mấy chục người nhiều nhất cũng chỉ có hai ba người mà thôi! Ngọc Mãn Thiên trong lòng không khỏi thổn thức. Đường đường là Ngọc gia, ngàn năm nay đều tự cho mình là võ học đệ nhất thế gia, hôm nay không ngờ lại phát hiện ra lực lượng hậu bị của mình không ngờ lại không bằng một tổ chức sát thủ nho nhỏ! Thực sự là khó có thể tưởng tượng!

“Tam gia chắc hẳn đã nhìn ra rồi. Mấy vị huynh đệ này của ta, công phu của mỗi người đều bất phàm; Hơn nữa, bọn họ đã luyện võ cùng nhau rất lâu. Có một bộ chiến thuật liên thủ rất tinh vi! Với võ công siêu trác của tam gia, lấy một địch hai, có lẽ có thể thắng được, nhưng lấy một địch ba, hi vọng chiến thắng chỉ sợ là vô cùng mong manh!” Lăng Kiếm nhìn Ngọc Mãn Thiên, chậm chậm nói. Trên mặt cũng đã mất đi vẻ lạnh lùng vốn có. Chỉ là trong mắt vẫn lóe lên một cổ ý tứ cổ quái mà Ngọc Mãn Thiên nhìn không ra.

Ánh mắt Ngọc Mãn Thiên lóe sáng, nói: “Chưa chắc đã vậy, Ngọc Mỗ tự tin có thể chiến thắng bất kỳ ba người nào trong đám huynh đệ của ngươi! Nhưng không thể dễ dàng ứng phó như công tử của ngươi. Tính như vậy thì Ngọc mỗ nhận cam bái hạ phong là đúng.” Tự cảm thấy võ kỹ không bằng người, không ngờ cũng không dám tự xưng là Tam gia nữa!

“Ha ha ha...” Lăng Kiếm bật cười lớn, nói: “Tam gia nếu nghĩ vậy thì sai rồi.”

“Sai?” Ngọc Mãn Thiên đột nhiên trợn mắt lên, ngẩng cao đầu nói: “Sai là thế nào? Chẳng lẽ công tử của các ngươi không thể dễ dàng chế thắng ba người. Hay là tiểu tử ngươi vừa rồi đã lừa ta. Tiểu tử, lão tử tuy rất thích ngươi, nhưng ngươi dám lừa lão tử, lão tử cũng sẽ xử ngươi!”

“Tam gia xin đừng giận. Điều ta nói tất nhiên là sự thật, có điều có một chút không khớp! Lăng Kiếm mỉm cười, nói: “Tam gia chắc không biết, võ công của ta và mấy vị huynh đệ đều là do tự tay công tử truyền thụ! Tam gia hiểu ý của ta chứ?”

Ngọc Mãn Thiên ngó người ra, sau đó thì ha ha cười lớn, cười rất khoái chí, cơ hồ cả nước mắt cũng trào ra.

“Thì ra là như thế, ta đã nói mà.” Ngọc tam gia cao hứng trách: “Lần trước đã gặp công tử của ngươi, tuy chỉ giao thủ mấy chiêu, nhưng cũng có một chút hiểu biết về hắn, công phu của hắn tuy rất khá, nhưng công lực thì chưa đạt tới tiên thiên chi cảnh, sao có thể lấy một địch ba mà dễ dàng đánh thắng mấy tên tiểu quỷ này, thì ra là như vậy. Ha ha, mẹ nó, hắn tự mình đối phó với đồ đệ của mình, tất cả võ công đều nắm rõ toàn bộ trong lòng, tất cả chiêu thức cũng thuộc nằm lòng, đương nhiên có thể thắng mà không tốn chút sức nào rồi! Huống chi, mấy tên tiểu tử này đối phó với sư phụ của mình, đương nhiên không thể dùng những sát chiêu đồng quy vu tận gì đó, như vậy thì khí thế sẽ yếu đi; không bại mới là chuyện lạ! Lão tử hiện tại đối với võ công của chúng cũng đã hiểu giải không ít, tin rằng đối với bất kỳ ba người nào trong số chúng, tự nhiên có thể chiến thắng!

“Nếu tính như vậy, thực lực của công tử ngươi... ặc, chính là của cái tên tiểu tử áo trắng đó, đoán chừng trước mặt ta thì giảm đi ba thành! Giữa ta và hắn tối đa là ngang ngửa nhau, nếu hắn còn chưa đạt tới tiên thiên chi cảnh, người chiến thắng cuối cùng tất nhiên là Tam gia ta! Làm ta giật cả mình! Ha ha ha...” Tuy miệng thì than vãn, nhưng từ tràng cười này có thể nghe ra, trong lòng Ngọc tam gia kỳ thật là rất cao hứng, rất sướng khoái.

Ngọc Mãn Thiên dấu sao cũng là một võ si, kết quả phân tích không sai một chút nào! Thậm chí căn cứ vào các phương diện để nói là giảm đi ba thành, cũng là một phán định thập phần chính xác. Nhưng điểm xuất phát của Ngọc Mãn Thiên lại hơi sai lầm! Vì hắn luôn tin vào lời của Lăng Kiếm, thủy chung cho rằng Lăng Thiên chỉ có thể chiến thắng ba người liên thủ! Từ đó mà đoán ra thực lực của hắn.

Còn trên thực tế trong lời nói của Lăng Kiếm chỉ là nói ba người bọn Lăng Trì liên thủ thì Lăng Thiên có thể dễ dàng đánh bại, nhưng lại không có nói năm người liên thủ thì thế nào! Mà trên thực tế, cho dù năm người bọn Lăng Trì liên thủ, Lăng Thiên vẫn có thể đánh bại.

Đương nhiên, đây vẫn là bởi vì Lăng Thiên gần đây đã thành công đột phá tầng thứ tám của Kinh Long thần công tới cửu trọng cảnh giới. Nếu không muốn thắng năm người liên thủ, cơ bản cũng rất khó khăn!

“Đã như vậy thì mau đi báo cho tên tiểu tử áo trắng đó đi, bảo hắn tranh thủ thời gian đến đánh với ta một trận! Đồ đệ như vậy, năng lực của sư phó có thể đoán được.” Ngọc Mãn Thiên rất hứng trí nói, đầu óc thoảng đạt như hắn hoàn toàn không để chuyện vừa rồi vào trong lòng!

“Tuy là nói vậy, nhưng mà Tam gia...” Lăng Kiếm mặt bất đắc dĩ, nói: “...Nhưng điều kiện và công tử đã định thì không thể thay đổi, điểm này xin Tam gia lượng thứ cho.”

“Hỗn đản!” Ngọc Mãn Thiên bắt đầu tức giận, “đây rõ ràng là chiếm tiện nghi của lão tử mà? Có mua rau thôi mà cũng mặc cả đi mặc cả lại, tên gia hỏa áo trắng đó không ngờ lại là một nhất khẩu giới! Lão tử không làm! Hơn nữa, vừa rồi lão tử bị... có thể nào thì hôm nay lão tử cũng không thể thắng được ba tên tiểu quỷ bên đó liên thủ! Nhưng vẫn muốn quá chiêu với tiểu tử áo trắng!”

Bán rau! Nhất khẩu giới!

Sáu người ở dưới cây đều dở khóc dở cười! Tư tưởng của vị Ngọc tam gia này cũng quá thiên mã hành không đó! Thực sự không biết là hắn làm thế nào lại nghĩ ra cách hình dung này!”

Người trên cây lại rơi vào trầm tư, nhân vật như thế này thật sự đáng để thâm giao!

“Ặc, Tam gia, công tử của ta không bảo là tam gia phải thắng trong một trận, hôm nay không được thì hôm sau cũng có thể mà.” Lăng Kiếm chớp chớp mắt, râm rì nói. Vào giây phút này, Lăng Kiếm đột nhiên cảm thấy rất đắc ý, bởi vì hắn cảm thấy mình bất chúc kiểu nói của Lăng Thiên, tựa hồ như đã có chút giống như thật. Đối với Lăng Kiếm trước giờ luôn lấy Lăng Thiên làm gương mà nói, không nghi ngờ gì nữa, đây là một chuyện rất đáng để cao hứng!

“Hả! Thế là ý gì? Nói thẳng ra đi, đừng có úp úp mở mở nữa!” Ngọc Mãn Thiên lập tức cảm thấy hồ nghi, hắn chỉ là đầu óc đơn giản chứ không phải là đồ ngốc, tựa hồ như ngửi thấy mùi của âm mưu gì đó. Lập tức trở nên cảnh giác.

“Hi hi hi.” Lăng Kiếm học theo bộ dạng của Lăng Thiên cười mấy tiếng, nói: “Hôm nay không thể chiến thắng, vị tất ngày mai cũng không thể chiến thắng, nhất định sẽ có một ngày có thể chiến thắng! Hắc hắc.”

Ngọc Mãn Thiên mắt lóe sáng: “Ý ngươi là gì?”

Lăng Kiếm mỉm cười, không ngờ lại là là một nụ cười có ý nghĩa rất sâu xa: “Tam gia yên tâm, chỉ cần Tam gia nguyện ý, tùy thời có thể đến đây, ta sẽ tùy thời an bài cho bọn họ cùng Tam gia đối luyện, cho tới một ngày, Tam gia có thể thắng ba người liên thủ! Nhưng vậy không chỉ làm thỏa mãn sự nhàm chán của Tam gia, hơn nữa còn có thể nhanh chóng đề thăng võ kỹ của Tam gia, hơn nữa có công tử của ta ở phía trước đợi ngài, ha ha, chuyện lợi cả đôi ba đường, Tam gia sao lại không làm?”

203. Chương 32: Tá Quân Luyện Binh.

Ngọc Mãn Thiên tuy lỗ mãng, tính tình thẳng thắn, nhưng không phải là một thằng ngốc, nghĩ một chút liền hiểu ra ý tứ của Lăng Kiếm: “Mẹ kiếp! Các người tính toán hay lắm! Không ngờ lại lôi Tam gia ta tới luyện binh! Không sợ phải lấy tiểu mệnh của mình để góp vào ư? Dưới tay các người có chuẩn mực, dưới tay Tam gia cũng có, có điều với trình độ của các người...”

“Tam gia nói quá lời rồi!” Lăng Kiếm không phủ nhận, nói: “Mấy tên tiểu tử này quả thật là phải ma luyện thêm, nhưng chuyện này đối với Tam gia cũng có không ít chỗ tốt. Tam gia chẳng lẽ lại không dám ư?”

Ngọc Mãn Thiên lập tức trở nên trù trừ. Từ lần bại trước dưới tay Lăng Thiên, tuy ngày đó tình huống đặc thù, nhưng đã bại thì là bại, trong lòng Ngọc Mãn Thiên hiện giờ chỉ có một tâm tư duy nhất là mau chóng đề thăng thực lực, rồi tìm Lăng Thiên gỡ lại trận thua lần trước! Mấy ngày này cao thủ của các đại thế gia đều trở nên điên cuồng, một mặt đương nhiên là vì sự gây chia rẽ của Lăng Thiên, mà mặt khác cũng rắp tâm lấy chiến tranh để nuôi chiến tranh, đề thăng thực lực của bản thân.

Nhưng hiện tại mỗi đại thế gia đều đã đánh một lần; Ngọc Tam gia hiện tại lại có chút rảnh rỗi chẳng biết làm gì, dấu sao thì cũng không thể hết lần này đến lần khác đi tìm người ta làm phiền.

Nếu từ phương diện này mà nói, đề nghị của Lăng Kiếm đương nhiên là giải đúng chỗ ngứa! Có dạng bồi luyện miễn phí để giúp mình đề cao thực lực, đương nhiên là chuyện cầu còn chẳng được. Dấu sao giúp những hài tử này đề thăng một chút thực lực cũng không tồi, mình cũng rất thích mấy tên tiểu tử này.

Nhưng Ngọc Mãn Thiên cũng hiểu, mấy tên tiểu gia hỏa ở trước mặt đây thuần túy chính là đang ở giai đoạn trưởng thành nhanh chóng, đang dần dần lộ ra răng nanh của mình! Cọ xát vô kỷ, đề cao thực lực, đây là một chuyện qua lại lẫn nhau! Thực lực của mình tất nhiên cũng sẽ vì thế mà đề cao, còn người bồi luyện cùng mình đương nhiên cũng nước lên thì thuyền lên, theo đó tăng lên một tầng!

Nếu mình không có đột phá, ngược lại giúp mấy tên gia hỏa cực kỳ nguy hiểm này đề thăng thực lực, vậy thì thuần túy là được không bằng mất. Trong võ lâm một khi xuất hiện sáu nhân vật nguy hiểm như thế này, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến địa vị bá chủ của Ngọc gia! Làm như vậy, rốt cuộc là mất nhiều hơn, hay là ngược lại đây?

Trù trừ hồi lâu, Ngọc Tam gia không ngờ vẫn không đưa ra được chủ ý! Bỏ qua cơ hội này, mình tất nhiên là vạn lần không nở; nhưng nếu tiếp nhận thì lại có quá nhiều lo lắng!

“Kiếm ca, nhìn bộ dạng lần khà lần khần của ông ta thật chẳng thống khoái tí nào. Chúng ta quay về đi. Nhìn thấy nam nhân không có đảm lược như vậy ta bức mình lắm, ài, hôm nay tới đây thật chẳng đáng.” Lăng Trì ở bên cạnh nhìn ra sự do dự trong lòng Ngọc Mãn Thiên, con người lay chuyển, nói ra mấy câu. Mấy câu này chính là đã chọc trúng chỗ yếu hại của Ngọc Mãn Thiên.

“Thằng tiểu quỷ người sao lại nói như vậy, vừa rồi nếu không phải là Tam gia...” Ngọc Mãn Thiên trợn mắt muốn nổi cáu.

“Vâng! Vâng. Kiếm ca, chúng ta về đi.” Mấy người bọn Lăng Phong và Lăng Trì rất hiểu nhau, cho nên lập tức minh bạch ý tứ của hắn, âm ỉ giễu cợt Ngọc Tam gia.

“Một đám tiểu vương bát đản! Câm miệng cho ta!” Ngọc Tam gia đã thực sự nổi giận “Đặc biệt là tên tiểu bát đản người. Người thì biết cái gì! Người là một thằng ranh con!” Ngọc Mãn Thiên bước về phía Lăng Trì như hung thần ác sát. Dưới cơn kích động, nước miếng trong miệng bay tung tóe, bắn vào đầu, vào mặt Lăng Trì. Trông bộ dạng của hắn, tựa hồ như Lăng Trì chỉ cần nói thêm một câu, thì sẽ đánh cho tên gia hỏa này biến thành đầu heo.

Lăng Trì không chút sợ hãi, ngẩng đầu lên nói: “Ta không biết cái gì? Một chuyện nhỏ xíu như thế này, ông do dự đến cả nửa tiếng, còn nói cái gì là nhân vật số ba của Ngọc gia! Tới hiện giờ vẫn chưa thể quyết định. Ông nói xem ông có phải giống như mấy cụ già không, may mà trên mặt ông còn có nhiều râu đấy!”

“Đánh rắm! Cái gì mà nửa tiếng?” Ngọc Mãn Thiên nhảy lên chồm chồm. “Ta nhiều nhất cũng chỉ do dự một chút thôi! Tên tiểu tử người không ngờ lại nói ta do dự đến cả nửa tiếng! Vừa rồi ta không nên hạ thủ lưu tình, để cho người bị thương rồi chết luôn đi! Mà ai nói lão tử không dám đáp ứng? Lão tử hiện tại đã đáp ứng rồi! Tiểu vương bát đản, người nếu còn dám nói lão tử giống mấy cụ già, lão tử bóp người như bóp trứng!” Ngọc Tam gia đã quyết định chủ ý. Lớn tiếng nhận lời.

“Ừc!” Lăng Trì khề nắc một tiếng. Mắt thấy mục đích đã thành, đương nhiên không cùng hắn đấu vô miệng nữa.

Mục đích đã thành, Lăng Kiếm cũng không nói thêm gì nữa. Trước khi rời đi chỉ nói một câu: “Tam gia, sau này nếu muốn tới, cứ một mình tới đây là được.”

Ngọc Mãn Thiên toét miệng đáng ứng. Kỳ thật câu này cho dù là Lăng Kiếm không nói, Ngọc Mãn Thiên khẳng định cũng chỉ một mình lén lút tới đây. Ngọc Tam gia biết, mình mấy ngày tới bởi vì nguyên do bị nội thương, đối với sự liên thủ của ba tên này, e rằng lại bị một phen thảm hại. Ngọc Tam gia luôn coi trọng mặt mũi, sao có thể để người khác thấy bộ dạng nhếch nhách của mình? Chỉ cần sau ba ngày, nội thương của mình khỏi, tiểu tử, người đợi đó!

Hôm nay xa luân chiến một trận cùng ba tiểu tử này, Ngọc Tam gia cảm thấy so với ác chiến cùng đệ nhất cao thủ của tứ đại thế gia còn muốn lao tâm khổ tứ hơn, đặc biệt là trận chiến cuối cùng còn phải chịu chút nội thương, nếu hiện tại lại đề xuất chiến đấu một trận cùng ba tên gia hỏa liên thủ, e rằng chỉ có thể tự chuốc lấy khổ mà thôi.

Nghĩ tới đây, Ngọc Mãn Thiên cũng không ở lại nữa, sáng khoái cáo từ rời đi.

Nhìn thân ảnh khôi ngô của Ngọc Mãn Thiên từ từ tiêu thất ngoài rừng, sáu người đều khôi phục lại bản sắc lạnh lùng của sát thủ, quay sang nhìn nhau, từ trong nhãn thần của mỗi người đều nhìn thấy vẻ hưng phấn!

“Cao hứng lắm à?” Một giọng nói hờ hững vang lên sau mọi người.

Sáu người đồng thời quay lại, quỳ xuống hành lễ: “Công tử!”

Lăng Thiên một thân áo trắng, ngạo nghễ đứng trước sáu người, khẽ thở dài một hơi, nói: “Đứng dậy cả đi!”

Đột nhiên nhìn vào Lăng Trì, trong mắt lộ ra nét cười ôn hòa: “Trận chiến hôm nay, Lăng Trì bị thương nặng nhất, có điều, lợi ích thu được chắc cũng lớn nhất? Nhưng... Lăng Trì, người có biết là Ngọc Tam gia hạ thủ lưu tình không?”

“Hắn hạ thủ lưu tình? Không thể đâu, lúc cuối cùng, nếu không phải ta cơ linh, ta khẳng định là bị trọng thương rồi! Hắn nhìn thế nào cũng không giống hạ thủ lưu tình đâu!” Lăng Trì tựa hồ như rất khó tin!

“Ài, các người nhãn lực hạn chế, không phát giác ra Ngọc Tam gia đã lưu thủ, kỳ thật không chỉ là các người, ngay cả công tử ta cũng luôn đánh giá thấp người này, nếu hắn không phải là nhất thời mềm lòng, liệu mình để chịu bị thương, kịp thời thu lại ba thành công lực, Lăng Trì, vừa rồi người đã chết rồi!” Lăng Thiên mặt lộ ra vẻ kính trọng, ngữ khí cực kỳ trầm trọng!

Lăng Thiên ở trước mặt mấy tên tiểu tử này luôn dùng một bộ mặt thiết huyết vô tình để xuất hiện, mặc sức hoành hành, không chút mềm tay; Nhưng đám người Lăng Trì trước giờ chưa từng thấy vẻ mặt trầm tịch như vậy của hắn, mọi người đều cảm thấy hoảng hốt, Lăng Kiếm nói: “Công tử, Ngọc Mãn Thiên đó thực sự đã lưu thủ sao? Ta không cảm thấy hắn thụ thương mà!”

Lăng Thiên lại thở dài, quay sang Lăng Kiếm: “A Kiếm, người trong bọn chúng có võ công cao nhất, chỉ là vẫn cách tiên thiên cảnh giới rất xa, ta hôm nay cũng mới chân chính phát giác tính tình của Ngọc Mãn Thiên cực kỳ quang minh lỗi lạc, nếu không phải bởi vì nội lực phản phệ mà chịu nội thương, cho dù ba người các người, thậm chí bốn người liên thủ cũng chưa chắc đã có thể thắng được hắn! Ài! Lăng Thiên từ ngày hôm nay không dám coi thường thiên hạ hào kiệt nữa!”

Lăng Kiếm trừ trừ một thoáng, nói: “Công tử, thực lực của Ngọc Mãn Thiên mạnh như vậy, chúng ta có phải thay đổi kế hoạch không?”

Lăng Thiên lắc đầu: “Vậy thì không cần, a Kiếm, mấy ngày sau, vẫn là do người toàn quyền phụ trách, nhưng phải nhớ kỹ, trước tiên là bảo vệ an toàn của mình, bảo lưu thực lực của mình, và đề cao thực lực của mình. Với tính cách của Ngọc Mãn Thiên, hắn quyết không thể thực sự hạ sát thủ! Có điều Lăng Trì phải nhớ, lần sau gặp lại phải nhận sai với người ta, lời của người vừa rồi hơi quá đáng! Dầu sao Ngọc Tam gia đối với người cũng tính là có ơn!” Lời của Lăng Thiên tuy lặp đi lặp lại, nhưng bọn Lăng Kiếm vẫn gật đầu lĩnh hội. Đó chính là phải bảo lưu thực lực của mình, không thể để Ngọc Mãn Thiên moi ra hết vốn liếng, nhưng phải mượn thực lực cường hoành của Ngọc Mãn Thiên để đề cao thực lực của mình.

Đối diện với sáu người, Lăng Thiên hòa hoãn nói: “Vô công thiên hạ khác đường nhưng cùng đích; Đạt tới đỉnh phong, đều thấy được cảnh sắc giống nhau. Nhưng, ta hi vọng các người nhớ kỹ câu này!” Nói xong, hai mắt Lăng Thiên nhìn vào sáu người, nhãn quan như sấm đánh điện chớp, sáu người nhất thời đều run sợ,

nhìn không được mà tập trung toàn bộ tinh thần, tai chăm chú, chỉ sợ bỏ qua mỗi một từ mà Lăng Thiên nói.

“Chỉ có tâm cảnh bình hòa, mới có thể đạt tới đỉnh cao của võ học!” Lăng Thiên nghiêm túc nói. “Các người hiện tại đều hơi có hiện tượng bước vào ngã rẽ (ví với con đường sai lầm), đặc biệt là Lăng Kiếm, loại tình huống này đặc biệt nghiêm trọng! Chỉ một mực giết chóc tàn nhẫn, vĩnh viễn không thể chân chính bước lên đỉnh cao võ đạo!”

Sáu người ta nhìn người, người nhìn ta, đều chớp chớp mắt, mặt đầy nghi hoặc. Cuối cùng, Lăng Kiếm lấy hết dũng khí, nói: “Công tử, cái chúng ta luyện vốn là võ công giết người, sao có thể bảo trì được sự bình hòa của tâm cảnh?”

“Ngu xuẩn!” Lăng Thiên tức giận: “Từ khi trên thế giới này có võ công, tất cả đều là dùng để giết người! Không phải võ công giết người thì không thể đạt tới đỉnh cao võ đạo, mà là phải xem tâm cảnh của người thế nào. Lăng Kiếm, tính cách của người đã có chút quá hận đời, khi cần giết người, các người đương nhiên phải giết, hơn nữa còn không thể lưu tình! Nhưng khi các người không giết người, ta hi vọng tâm cảnh của các người có thể bảo trì giống như người bình thường! Khi nên cười thì phải cười, khi nên khóc thì phải khóc. Khi cần phải giúp người khác thì phải ra tay cứu giúp! Hiểu ý ta chưa, chỉ khi cần giết người các người mới là sát thủ! Khi không cần giết người, đừng có lúc nào cũng phô ra cái mặt lạnh như quan tài ra!”

204. Chương 33: Vong Ân Phụ Nghĩa.

Lăng Thiên hít sâu một hơi, đưa tay đặt lên vai Lăng Kiếm, mắt nhìn năm người còn lại, xúc động nói: “Các huynh đệ, cái Lăng Thiên ta cần không chỉ là một đội sát thủ võ công cao cường, lãnh huyết tàn khốc, ta còn một một đội huynh đệ đáng để ta thác tâm thác mệnh! Ta không chỉ hi vọng các người có thể giúp ta làm việc, còn hi vọng các người mỗi người đều có thể cưới vợ sinh con, mỗi người đều có thể hưởng thụ sự phồn hoa và mỹ hảo trên thế gian này. Các người, đều là đệ đệ của Lăng Thiên ta! Các người hiểu ý ta chứ?”

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

“Tiêu cô nương, mỗi ngày đều chạy ra ngoài như vậy, không mệt à? Ta chỉ là rất quan tâm tới nàng thôi.” Lúc Lăng Thiên quay về phủ thì đã gần giữa trưa. Vừa hay gặp phải Tiêu Nhạn Tuyết và Tiêu Phong dương đang dẫn theo mấy cao thủ hộ vệ của Tiêu gia, trong tay cầm bao lớn bao nhỏ, tựa hồ như đi tặng lễ vật cho ai đó, đang sắp bước ra cửa.

Tiêu Nhạn Tuyết vừa nhìn thấy Lăng Thiên, đột nhiên mặt ửng đỏ, tựa hồ như có chút xấu hổ, nhưng lại hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Lạnh lùng nói: “Lăng đại công tử chơi chán rồi lại về đó à? Hôm nay chơi có vui không?”

Lăng Thiên ngây người, thầm nghĩ nha đầu này chẳng lẽ tới thời kỳ mãn kinh trước thời hạn à? Sao lại hỉ nộ vô thường như vậy? Vừa đỏ mặt vừa tức giận, thật đúng là hiếm thấy.

Lăng Thiên đâu biết từ sau ngày đó khi hắn khoe khoang một trận trước mặt Tiêu Nhạn Tuyết, và chê Tiêu Nhạn Tuyết là ếch ngồi đáy giếng, nàng ta mấy ngày nay đều đóng cửa không ra ngoài, không biết là đã tra cứu bao nhiêu tư liệu điển tịch, mới phát hiện mình không ngờ thực sự là là hiểu biết về Nam Hải Tử đàn châu không bằng Lăng Thiên, không khỏi vừa xấu hổ vừa tức giận.

Nếu Lăng Thiên chỉ khoe khoang khoác lác, trên thực tế thì không có chuyện đó, Tiêu Nhạn Tuyết cũng sẽ không tức giận, nhưng ai ngờ đó lại là thật, khiến cho Tiêu Nhạn Tuyết cảm thấy mình thua một trận, hơn nữa còn không thể trả đũa lại, thấy Lăng Thiên, đương nhiên là có chút khó chịu rồi.

Lăng Thiên bắt gặp lại hành lễ với Tiêu Phong Dương, mỉm cười nhìn Tiêu Nhạn Tuyết: “Ồi, Tiêu cô nương hôm nay trang điểm quốc sắc thiên hương như vậy, chẳng lẽ là... đi ra mắt à?” Hắn kéo dài hai chữ chẳng ‘lẽ’, ba chữ sau cùng thì đột nhiên nói ra, tạo một loại cảm giác đột ngột cho người nghe.

Tiêu Nhạn Tuyết vốn giống tai lên nghe xem hắn rốt cuộc muốn nói gì, nào ngờ lại là câu đó. Không khỏi đỏ mặt, hậm hực mắng: “Ra mắt! Ra mắt cái đầu người đó!”

Lăng Thiên ha ha cười lớn, sải bước tới cửa rồi lại đột nhiên quay người lại, tựa như vô ý mà lại cố ý hỏi: “À, Tiêu cô nương, xin hỏi một câu, cuộc bán đấu giá của quý phủ sẽ diễn ra trước hay sau Nhã Văn hội?”

Lời nói vừa nói ra, Tiêu Nhận Tuyết và Tiêu Phong Dương đồng thời dừng bước, nhanh chóng đánh mắt ra hiệu cho nhau. Tiêu Nhận Tuyết cẩn thận nói: “Thời gian... vẫn chưa định, Lăng công tử có gì dặn dò chăng?”

Lăng Thiên nhú chớp mắt, cười hi hi: “Không có gì, chỉ là hiếu kỳ hỏi chơi thôi. Đại hội như vậy không có bốn công tử tham dự tất nhiên sẽ mất vui đi nhiều!” Trong lòng thầm nghĩ, cái đánh mắt ra hiệu của Tiêu Phong Dương và Tiêu Nhận Tuyết có ý tứ gì vậy?

Tiêu gia nếu hiện tại vẫn chưa quyết định thời gian, vậy cơ bản là để sau Nhã Văn Hội ư? Lăng Thiên trong lòng cười ha ha. Nhìn đôi vai gầy guộc, râu đen phất phơ, thân hình tiên phong đạo cốt của Tiêu Phong Dương đầy thâm ý, trong lòng không khỏi cười hắc hắc. Ài, tể bào nghệ thuật đừng có đậm như vậy chứ Tiêu nhị gia!

Lăng Thiên không nói gì nữa, quay người vào phủ, nhưng vào thời khắc hần quay người, cảm thấy ánh mắt nhìn xa trông rộng của Tiêu Phong Dương đánh giá mình từ trên xuống dưới đầy ý vị sâu xa, tựa hồ như khi mình rời đi, ánh mắt này vẫn theo mình cho tới tận khi đi xa.

Vừa vào trong tiểu viện, Lăng Thần liền chạy ra nghênh đón. Trong lúc nói chuyện Lăng Thiên mới biết, thì ra sáng sớm ngày hôm nay trong cung có người đến, nói rằng Lăng quý phi mời lão phu nhân vào cung. Lăng lão phu nhân và Sở Đình Nhi đều đã tới đó rồi.

Lăng Thiên không khỏi có chút bức bối, vốn đã nói rõ là mấy ngày này đi cùng mình, sao hiện tại lại trực tiếp ném mình sang một bên? Mình tuy tuổi còn nhỏ nhưng dấu sao vẫn là một nam tử. Sao có thể một mình vào cung, như thế thì không hay lắm!

Dứt khoát không nghĩ đến chuyện này nữa, dịch ghế trúc đến dưới cây nho. Ngẩng đầu nhìn một cái lỗ lớn ở bên trên, không khỏi thở dài. Nhớ tới Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam gia, khéo miệng hần nở nụ cười. Bất kể tương lai mọi việc phát triển như thế nào, quan hệ giữa mình và Ngọc gia rốt cuộc là địch hay bạn, Ngọc Mãn Thiên vẫn tuyệt đối là một bằng hữu đáng để kết giao. Nếu có thể làm bạn với hần, tất nhiên có được nhiều lợi ích.

Nghĩ ngợi một vòng lại quay về Tiêu gia. Đám người Tiêu gia mấy ngày nay tựa hồ như ngày nào cũng không thấy bóng dáng bất kỳ một ai, bận rộn chạy đi chạy lại giữa các đại gia tộc trong thành Thừa Thiên. Sau khi các đại thế lực kéo tới Thừa Thiên, Tiêu Phong Dương càng bận rộn hơn, cơ hồ như mỗi nhà đều bãi phỏng một lượt không biết mệt.

Hiện tại tình báo trên bàn Lăng Thiên liên quan đến việc Tiêu gia bãi phỏng các đại gia tộc trong thành không ngờ trong hai ngày lại dày thêm một chồng! Những tình báo này mỗi lần Lăng Thiên đọc qua, trong lòng lại dâng lên một cỗ nộ hỏa! Hần cũng biết, mục đích của những chuyến đi này của Tiêu gia chủ yếu chính là một trường bán đấu giá sau mấy ngày nữa. Nhưng không phải trên danh nghĩa thương nhân trực lợi, mà đây là thủ đoạn chủ yếu của Tiêu gia là mượn thế gây chia rẽ khiến thiên hạ hỗn loạn.

Lăng Thiên dựa vào ghế trúc, híp mắt lại, đột nhiên khéo miệng lộ ra một đường cong tàn nhẫn, trong lòng nảy ra một ý nghĩ ngoan độc: Có nên dứt khoát để Tiêu Phong Dương vĩnh viễn ở lại Thừa Thiên không?

Quan hệ giữa Lăng gia và Tiêu gia hiện tại vẫn bảo trì sự hòa hợp lẫn nhau, ít nên ngoài mặt là như vậy, nhưng Lăng Thiên đã nhìn ra rất rõ ràng, dã tâm của Tiêu gia đã càng ngày càng không thể giấu giếm! Một khi Tiêu gia khởi sự, vậy thì, Lăng gia có quan hệ chặt chẽ nhất với Tiêu gia vô luận là có ra tay giúp đỡ hay không, đều tất nhiên sẽ bị liên lụy! Kết quả tốt nhất cũng là sẽ bị hoàng thất Thừa Thiên nghi kỵ, tới lúc đó việc thu hồi binh quyền trong tay Lăng Khiếu là chắc chắn! Thậm chí còn giam lỏng hoặc là trực tiếp hạ thủ tiêu diệt Lăng gia cũng chưa biết chừng. Nếu như vậy, đối với Lăng gia không nghi ngờ gì nữa sẽ là một tai nạn có tính hủy diệt.

Nhưng Tiêu gia rõ ràng là không hề suy nghĩ đến điểm này, hoặc có thể nói là bọn họ căn bản không để chuyện sống chết của Lăng gia ở trong lòng. Điểm này khiến Lăng Thiên cực kỳ phẫn nộ.

Ai cũng biết là Tiêu Phong Hàn từng có giao tình mấy chục năm với Lăng lão gia tử và Lăng lão phu nhân,

riêng chỉ với quan hệ nhiều năm nay giữa hai nhà, chuyện hợp tác buôn bán, rồi Lăng lão phu nhân ngầm ngầm hữu ý hoặc vô ý cấp cho Tiêu Gia nhiều tiện ích to lớn, cho nên nói là Lăng gia đã giúp đỡ rất nhiều cho Tiêu gia cũng không phải là nói quá.

Nhưng hiện tại Tiêu ra rõ ràng là chẳng thêm để ý đến phần ân tình này! Càng đừng nói đến chuyện báo đáp, thậm chí lần này đám người Tiêu Phong Dương ở trong Lăng gia e rằng cũng là một nguyên nhân khiến cho Thừa Thiên hỗn loạn.

Cực kỳ vong ân phụ nghĩa! Bất kể là tiền thế hay là đời này, Lăng Thiên đều hận nhất là loại người vong ân phụ nghĩa. Trong mắt Lăng Thiên bắn ra hai đạo hàn quang băng lãnh! Tiêu gia, người đã bắt nhân vậy thì đừng trách ta bất nghĩa! Nếu đã trêu vào ta, một trăm người Tiêu gia đến đây, đừng hòng một ai chạy thoát được khỏi Thừa Thiên! Tiêu gia người đã có ý gây chuyện ở Thừa Thiên, địa bàn của bốn thiếu gia, vậy thì người chuẩn bị gánh chịu hậu quả đi!

Lăng Thiên nghiêng răng, hai hàng lông mày dựng đứng như mũi đao.

Lăng Thần yên lặng ngồi cạnh hắn, thấy hắn nhíu mày, biết rằng đang nghĩ đến chuyện rất quan trọng, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh không nói gì. Chỉ lặng lẽ châm một chén trà, nhẹ nhàng đặt lên bàn trước mặt hắn.

Tên sát thủ Diệp Bạch Phi tới Thừa Thiên làm gì, mục đích là gì? Lăng Thiên đã nghĩ tới việc này, nếu không có nhiệm vụ, sát thủ dạng này quyết không nhàn rỗi chạy tới Thừa Thiên ngắm cảnh? Nếu như có mục tiêu, vậy thì mục tiêu của hắn là ai? Là đại cừu nhân Ngọc Mãn Thiên của hắn ư? Như vậy có ảnh hưởng đến toàn bộ đại kế của ta không? Xem ra, phải tìm cơ hội để bắt lấy hắn! Làm rõ mục đích của hắn rồi mới nói tới những thứ khác.

Có tiếng bước chân khe khẽ vang lên, chính là Ngọc Băng Nhan và Vệ Huyền Huyền tìm tới, từ ngày đó sau khi Ngọc Băng Nhan ở trước mặt Lăng Thiên bày tỏ hết nỗi lòng, hai người tuy đều cảm thấy quan hệ tiến thêm một bước, nhưng Ngọc Băng Nhan rõ ràng lại càng xấu hổ hơn, nghĩ tới mình ở trước mặt hai vị tỷ muội lớn tiếng nói ra tâm sự của mình, Ngọc Băng Nhan có một loại cảm giác thất bại chỉ muốn trốn chỗ cho đỡ xấu hổ. Hiện tại thấy Lăng Thiên, thì lại có một loại cảm giác giống như một cô vợ trẻ vừa qua cửa lần đầu thấy phu quân của mình, vừa vui mừng lại vừa xấu hổ, có chút không biết phải làm sao, tay chân không biết để vào đâu.

Lăng Thiên có chút buồn cười nhìn Ngọc Băng Nhan, khiến cho nàng cúi gầm mặt xuống, hai tay mân mê chéo áo, mắt thỉnh thoảng lại liếc trộm Lăng Thiên, rồi thỉnh thoảng ánh mắt hai người chạm nhau, nàng lại cúi mặt xuống giống như con thỏ nhỏ đang khiếp sợ, tuy mặt dịch dung cho nên không nhìn ra được sắc mặt, nhưng cái cổ trắng nõn đã đỏ rực, ngay cả cái tai trong suốt cũng thỉnh thoảng lại đỏ lên.

Lăng Thần và Vệ Huyền Huyền nhìn Lăng Thiên và Ngọc Băng Nhan, trên mặt đều lộ ra nét cười cổ quái; Chỉ là, biểu tình trên mặt Vệ Huyền Huyền thuần túy là cao hứng cho Ngọc Băng Nhan, và có chút ý tứ hâm mộ; Còn biểu tình trên mặt Lăng Thần ngoài có chút cao hứng cho công tử của mình ra, còn mang theo một tia ghen tuông mờ mờ.

“Khải bẩm công tử, Nam Cung thế gia Nam Cung Ngọc cô nương bái phỏng, muốn cầu kiến công tử. Hiện tại đang đợi ở đại sảnh trong phủ!” Tiếng bẩm báo của hạ nhân từ ngoài cửa truyền vào.

205. Chương 34: Ngụy Ngôn Tùng Thỉnh.

Khóe miệng Lăng Thiên lộ ra một tia tiểu ý thần bí, ‘ha ha ha, Nam Cung thế gia, đến đúng lúc lắm’, rồi cao giọng nói: “Bảo với Nam Cung cô nương, ta chút nữa sẽ tới.”

Ở bên này, Ngọc Băng Nhan ngẩng đầu dậy, trong mắt không ngờ lại có vẻ ghen tuông: “Nam Cung cô nương? Thiên ca, nhân duyên của huynh thật không tồi đó. Trừ tiểu muội, tiểu công chúa của Tiêu gia, lại còn có một công chúa của Nam Cung gia, không biết là còn có mấy vị công chúa nữa đây?” Trong lời nói mang theo tư vị chua xót rất rõ ràng. Cái tên củ cải hoa tâm này! Ngồi trong nhà mà có tận mấy mỹ nữ đến tìm tận cửa, hết người này đến người khác, thật không biết là hắn tốt số đến mức nào! Hôm nay mình

khó lắm mới thấy được hần, hần không ngờ lại đi bồi tiếp vị cô nương khác! Nhất thời cảm thấy chua xót, không hỏi tiếp được nữa.

“Khịt khịt...” Lăng Thiên hít hít trong không trung, nhú mày nói: “Sao ở đâu có mùi giấm chua ý nhỉ? Không phải là từ trên người ta tỏa ra chứ? Không có mà, hôm qua ta tắm sạch lắm rồi!”

Lăng Thần và Vệ Huyền Huyền bật cười khúc khích. Lăng Thần vênh mặt cười nói: “Công tử lần này chịu khổ rồi, cô nương của Nam Cung gia tới thăm, làm vị thiếu nữ nãi nãi của chúng ta tức giận rồi.” Tuy là trêu ghẹo, nhưng trong lời nói lại lơ mơ có ý ghen tuông.

Lăng Thiên là loại thông minh, giả vờ cười bất đắc dĩ, nói: “Trong nhà có một lão hổ, công tử gia ta dù có bản sự lớn tới cỡ nào thì cũng không dám, phải không, Lăng gia đại thiếu nữ nãi nãi.” Lời này tựa như nói với Ngọc Băng Nhan, nhưng kỳ thật lại là nói với Lăng Thần. Lăng Thần nghe thấy bốn chữ “đại thiếu nữ nãi nãi” thì mặt đỏ lên, trong lòng vô cùng ngọt ngào, lại xen lẫn một chút hoảng hốt, nhất thời không nói gì nữa.

“Huynh dám nói ta là hổ cái à! Cái gì mà đại thiếu nữ nãi nãi! Nói linh tinh!” Ngọc Băng Nhan cho rằng Lăng Thiên đang nói mình, rất tức giận và xấu hổ. Lúc này mới nhớ ra khẩu khí vừa rồi của mình giống như thê tử ăn phải giấm chua đang chất vấn trượng phu, lại nghe thấy Lăng Thần trực tiếp trêu chọc là thiếu nữ nãi nãi, trong lòng không khỏi càng xấu hổ, dứt khoát nhe răng múa vuốt lao tới, đôi bàn tay nhỏ cứ nhè lưng Lăng Thiên mà chà xát.

Lăng Thiên vùng tay, đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng bị hần nắm trúng, cổ ý mân mê sờ soạng vài cái, Ngọc Băng Nhan mặt lại đỏ rực, dùng sức rút lại. Lăng Thiên ha ha cười lớn, nói: “Đại mỹ nhân được đưa đến tận cửa, tiện nghi này không chiếm thì khó tránh khỏi không phải với bản thân.” Hai tay nắm chặt, hơi dùng lực, lập tức ôm Ngọc Băng Nhan vào lòng,

Ngọc Băng Nhan hừ một tiếng, hơi giãy dụa, Lăng Thiên ghé vào tai nàng nói: “Nếu vị Nam Cung cô nương có một nửa sự đáng yêu của Nhan nhi, ta thực sự có thể suy nghĩ một chút. Nhưng đáng tiếc, loại nữ tử rắn rết như vậy, ta vừa thấy đã muốn tránh xa rồi.”

Ngọc băng Nhan lại hừ một tiếng, có điều tiếng hừ này so với tiếng trước thì hoàn toàn khác nhau. Nàng lập tức yên tâm, ngoan ngoãn nằm trong lòng hần, đôi bàn tay nhỏ cuối cùng cũng thực hiện được ý đồ, hung hăng nhéo lên hông Lăng Thiên. Một tiếng thét thê thảm lập tức vang lên khắp tiểu viện...

Nam Cung Ngọc có chút buồn bực ngồi trong đại sảnh của Lăng phủ, bên cạnh có một thanh niên vẻ mặt lãnh tuấn. Đằng sau có bốn tùy tùng đứng khoanh tay, vẻ mặt của Nam Cung Ngọc hơi có chút không chịu nổi nữa, tên công tử hoàn hảo này nói sẽ lập tức đến mà không ngờ lại dây dưa mãi chưa đến. Chung trà cứ rót rồi uống, uống rồi rót, sớm đã chẳng còn chút vị trà nào nữa rồi.

Hôm nay vốn là Nam Cung Thiên Hổ sẽ cùng tới với Nam Cung Ngọc, chỉ là Nam Cung Thiên Hổ sau trận chiến cùng với Ngọc Mãn Thiên, mặt sẫm đã giống như là bị trăm con ong vò vẽ đồng thời chích lên, thực sự là không dám ra khỏi cửa. Hơn nữa, với tính cách của Nam Cung Thiên Hổ, Nam Cung gia chủ không yên tâm để hần đi theo.

Quả thực là quá khinh người! trong con mắt của Nam Cung Ngọc bắn ra vẻ độc ác. Lăng Thiên, rồi sẽ có một ngày người rơi vào tay ta, chắc chắn ta sẽ rửa sạch nỗi sỉ nhục ngày hôm nay.

“Ha ha ha... Nam Cung cô nương giá đáo, bản công tử thực sự cảm thấy rất vinh hạnh.” Một tràng cười giả tạo vang lên, Lăng Thiên sải bước tiến vào trong phòng, mặt đầy niềm nở.

“Lăng công tử khách khí rồi.” Cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, Nam Cung Ngọc cố nặn ra một nụ cười: “Sớm đã nên tới bái phỏng công tử, chỉ là trên người bận bịu mấy việc vụn vặt nên chưa thể tới. Hôm nay mạo muội đến đây, mong công tử tha thứ.”

“Hả? Ha ha ha! Nam Cung cô nương quá khách khí rồi. Vị này là?” Lăng Thiên nhìn thanh niên mặt mày ngoan lệ ở bên cạnh Nam Cung Ngọc, mỉm cười hỏi.

“Tại hạ Nam Cung Vô Danh!” Nam Cung Ngọc chưa kịp lên tiếng, thanh niên đó đã mở miệng xưng tên. Giọng nói mang theo vẻ ngạo mạn rất rõ ràng, hiển nhiên là không để Lăng Thiên vào mắt một chút nào.

“Hả? Ha ha, thì ra là Nam Cung Vô Danh, đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ tuổi của Nam Cung thế gia, đã ngưỡng mộ từ lâu.” Lăng Thiên trong mắt lóe lên hàn quang. “Quả nhiên anh tuân bất phàm đó.”

Nam Cung Ngọc có chút bất mãn nhìn Nam Cung Vô Danh, rồi quay sang nhìn Lăng Thiên, mỉm cười nói: “Mạo muội tới đây, thật là thất lễ, tiểu muội đã chuẩn bị cho công tử một chút lễ bạc, xin công tử không chê.”

Lăng Thiên từ một tiếng, cười nói: “Ta không chê đâu, có người tặng lễ, ta tuyệt đối sẽ không chê đâu, lễ vật gì thế?”

Nam Cung Ngọc đành nuốt lại lời sắp nói ra, mặt nhất thời tức giận đến đỏ rực. Vốn án chiếu theo lễ số bình thường, Lăng Thiên thân là chủ nhà, khẳng định phải khách khí một hồi, sau đó lại do Nam Cung Ngọc giới thiệu lễ phẩm mà mình mang đến, đối phương giả bộ từ chối, sau đó thì khách chủ đều vui vẻ.

Nào ngờ tên Lăng Thiên này chẳng theo lễ số bình thường, trực tiếp nói ra một câu “ta không chê đâu” rất chi là bỉ ổi, giống như thứ Nam cung gia đưa tới chẳng có chút giá trị nào vậy. Nam Cung Ngọc nhất thời bị hấn làm cho tức giận phừng phừng.

“Ha ha, Nam Cung cô nương tới đây, chắc không phải là chỉ để tặng lễ cho Lăng Thiên ta chứ?” Lăng Thiên ngồi xuống ghế thái sư ở đại sảnh, còn chưa ngồi xuống đã ghé hai chân lên. Tay tiếp lấy cốc trà mà thị nữ đưa tới, khẽ nhấp một ngụm, đầu không thèm ngẩng lên hỏi. Đồng thời phát tay, lệnh cho toàn bộ nô bộc trong sảnh lui xuống. Hồ hững nói: “Có muốn nói gì thì chắc Nam Cung cô nương cũng không muốn để ngoại nhân nghe thấy, Lăng Thiên tự tác chủ trương vậy.”

Ngạo mạn phô trương, hoàn khổ một trăm phần trăm.

Lăng Thiên sớm đã biết ý tứ của việc Nam Cung ngọc tới đây, nhưng gây trúc đưa đến nơi mà không gõ thì còn đợi tới bao giờ? Huống chi Nam Cung thế gia không ngờ còn muốn tạo quan hệ với Lăng gia, Lăng Thiên thật ra không có hứng thú chơi trò lá mặt lá trái với bọn họ, cho nên dứt khoát nói thẳng, bức bách bọn họ mau đi vào chính đề.

Nam Cung Vô Danh hừ một tiếng nặng nề, bước lên một bước, muốn xuất thủ giáo huấn tên gia hỏa trong mắt không coi ai ra gì này. Nam Cung Ngọc kéo gã lại, nhìn về phía Lăng Thiên, cố gắng khống chế để sự tức giận của mình không bạo phát, nói: “Tiểu muội lần này tới đây thực sự là có một chuyện đại sự liên quan đến sự tồn vong của hai nhà, muốn thương lượng với công tử, không biết công tử có thể làm chủ hay không?”

Tuy hết sức khống chế, Nam Cung Ngọc cuối cùng nhịn không được mà châm chọc hấn một câu, ý tứ là nếu như ngươi không đủ phân lượng thì mau đổi người khác tới nói chuyện.

Lăng Thiên cười lạnh nói: “Liên quan đến sự tồn vong của hai nhà? Ha ha ha, Nam Cung cô nương hình như có chút nói quá rồi đó? Xin thứ cho Lăng Thiên ngờ nghệch, nhưng quả thật là có chút không hiểu.”

Nam Cung Ngọc thấy rằng dường như đã gọi được sự hứng thú của hấn, mắt không khỏi sáng lên, nói: “Hiện tại Dương gia đang hết sức thuận lợi với những đại thế gia đã tới Thừa Thiên. Bắc Minh thế gia đã cùng Dương gia kết thành đồng minh, hơn nữa, từ sau khi Ngọc Mãn Thiên, nhân vật số ba của Ngọc gia tới Thừa Thiên, sau lưng Dương gia lơ mờ có Ngọc gia ủng hộ, mục tiêu chính là Nam Cung gia và Lăng gia, đặc biệt là Lăng gia, mấy chục năm này đều là đối thủ của Dương gia, Dương Không Quân càng muốn diệt trừ thật nhanh. Cục thế khẩn trương, chạm vào là nổ ngay, công tử không thể không đề phòng. Vậy có phải là đại sự liên quan đến sinh tử tồn vong không?”

Hôm qua sau khi Ngọc Mãn Thiên tới trước cửa khiêu chiến, Nam Cung thế gia chúng nhân đã thương nghị hơn nửa tiếng, nhất trí nhận định Ngọc Mãn Thiên chắc chắn do Dương Không Quân dẫn tới! Vô hình trung cừu hận càng sâu thêm một tầng đối với Dương gia! Đặc biệt là Nam Cung Thiên Hổ, nằm trên giường mà hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hấn không phải là hận Ngọc Mãn Thiên, mình dựa vào chân công phu mà đánh không lại người ta, là do mình không có bản sự. Người hấn hận chính là cả Dương gia, thề rằng sẽ ngắt cái đầu của Dương Không Quân xuống làm cái bô đi tiểu!

Dưới tình huống hiện tại, Nam Cung thế gia tự nhận thấy rằng, kết minh cùng Lăng gia đã là tình thế bất buộc, nếu không đợi Dương gia móc nối xong với các nhà khác, với thực lực Nam Cung thế gia ở Thừa

Thiên thì chỉ có thể để cho người ta xâu xé, thậm chí chỉ bằng vào thế lực của Dương gia và Ngọc gia, Nam Cung gia đã không phải là đối thủ! Cho nên hôm nay Nam Cung Ngọc đến đây, mang theo lễ phẩm to lớn, chính là để tạm thời kết minh với Lăng gia.

Trong lòng Nam Cung Ngọc, đối diện với tên hoàn khổ tử Lăng Thiên này, nếu không đưa đến thứ gì tốt thì sao có thể khiến hắn ngoan ngoan tới cửa? Cho nên, Nam Cung Ngọc sau khi nghe thấy mấy lão gia của Lăng gia toàn bộ đều vào cung, cơ hội tốt như thế này thật khó có được, liền lập tức vội vàng tìm tới cửa Lăng phủ.

Nam Cung Ngọc tràn đầy lòng tin đối với mục đích đến đây ngày hôm nay của mình! Nhưng vạn lần không ngờ rằng, sau khi tới Lăng gia, Lăng Thiên lại bày ra đức hạnh kiểu nấn cũng nấn không tròn, kéo cũng kéo không dài này, khiến Nam Cung Ngọc vô kế khả thi. “Dương gia và Lăng gia ta đồng điện xưng thần, giao tình rất tốt, nào có phải là đối thủ lâu năm gì đâu. Huống chi Nam Cung cô nương lại nói sai về Nam Cung thế gia các người rồi, Nam Cung thế gia và Dương gia là Tần Tấn chi hảo, Nam Cung cô nương hình như còn là một nửa người của Dương gia, cô nương nói như vậy, chẳng phải là khinh Lăng Thiên ta mất mặt tại diệc hay sao?” Lăng Thiên cười lạnh nói.

206. Chương 35: Lật Át Chủ Bài.

Nam Cung Ngọc đắm chiêu suy nghĩ, một hồi lâu vẫn không nói gì, ả có cảm giác rất mất mặt, Lăng Thiên tuyệt đối không phải là hoàn khổ tử như trong lời đồn, mà là một đối thủ cực kỳ lợi hại, ả cũng là người thông tuệ, tâm tư nhanh nhạy, cúi người làm một lễ: “Ổ trước mặt người thông minh không nói lời giả dối, không ngờ Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ lại là cao sĩ! Người trong thiên hạ đều ngu muội cả! Tiểu muội hôm nay thực sự đã được kiến thức rồi.”

Lăng Thiên nhìn xung quanh, nói: “Cao sĩ? Cao sĩ ở đâu? Ai là cao sĩ?”

Nam Cung Ngọc mỉm cười: “Lăng công tử đã để lộ dấu vết rồi, hà tất phải giả vờ nữa, liên minh thì cả hai bên cùng có lợi, phân ra thì cả hai bên đều có hại, với trí tuệ trác tuyệt của công tử, sao có thể không nghĩ ra điều này!”

“Hả? Ta không nghe ra ý tứ của Nam Cung cô nương, thế nào là hợp tác thì hai bên có lợi, phân ra thì hai bên đều có hại? Kết minh cùng Nam Cung gia của cô nương thì lợi ở chỗ nào? Mà ngược lại thì hại ở chỗ nào?” Lăng Thiên ồm ồm một hồi, cố ý để lại câu tiếp theo cho Nam Cung Ngọc nói. Trong lòng cười lạnh không thôi, Dương gia và Ngọc gia kết minh? Thế chẳng phải là nằm mơ à? Căn bản chính là lão gia hỏa Dương Không Quân đó dụng tay dụng chân, cũng chỉ có Nam Cung gia của các người quan tâm quá sinh loạn, cho nên mới bị chút tiểu kỹ đó làm cho sợ sệt ra quần?

“Công tử là người thông minh, họ Dương với dã tâm lang sói, tìm trăm phương ngàn kế để đối phó với hai nhà chúng ta, không chỉ Nam Cung nhất môn không đội trời chung với Dương gia, Lăng gia sớm muộn gì cũng phải quyết chiến với Dương gia, tội gì phải tạo ra một cơ hội để lão tặc đó kích phá mỗi nhà, chúng ta sao không kết thành đồng minh, cùng nhau chống lại cường địch? Chỉ cần diệt được Dương gia rồi, công tử ở Thừa Thiên sẽ không còn địch thủ, chẳng phải là thống khoái lắm sao? Mà Nam Cung thế gia cũng có thể báo được cừu của huynh trưởng ta. Đó chẳng phải là hợp lại thì hai bên đều có lợi, phân ra thì hai bên đều có hại sao?” Nam Cung Ngọc hơi cúi về phía trước, thấp giọng nói.

Dường như phát hiện ra Lăng Thiên không phải là hoàn khổ tử như trong tưởng tượng, khiến Nam Cung Ngọc phải bỏ đi hết những tính toán ban đầu, lại còn có chút không biết phải làm sao. Phải biết rằng trong tình huống này, hai nhà bất luận là ai đề xuất thỉnh cầu kết minh trước đều sẽ đứng vào thế bị động. Còn người kia tất nhiên cũng sẽ trở thành phía chủ động. Mà đề xuất trước thì chẳng khác nào đưa cho một đối phương một cây gậy trúc để đánh vào miệng mình! Nhưng cục thế hiện tại, Lăng gia có thể kéo dài, nhưng Nam Cung thế gia thì lại ngàn vạn lần không thể, động một tí là có nguy cơ bị tiêu diệt. Mặc dù để Lăng gia chiếm chút tiện nghi, nhưng cũng chẳng có cách nào khác.

Lăng Thiên đột nhiên ngồi thẳng người dậy, ánh mắt quét qua các lễ vật mà Nam Cung gia đưa tới, cười hờ hững, tựa hồ như đồng ý với lời nói của Nam Cung Ngọc, nói: “Trên đạo lý thì nói như vậy là không sai, nhưng thành ý của Nam Cung thế gia vẫn chưa đủ đâu!”

Nam Cung Ngọc thấy hấn đột nhiên ngồi thẳng, còn cho rằng lời của mình đã đả động được hấn, trong lòng không khỏi mừng rỡ, nào ngờ người này lại lập tức nói ra một câu như thế này. Không khỏi trầm tư suy nghĩ, sau đó nghĩ rằng đối phương thấy mình chủ động kết minh, đương nhiên là muốn nhận được lợi ích thật lớn. Trong lòng không khỏi trầm nghĩ, xem ra tên gia hỏa này tuy có chút đầu óc, nhưng vẫn còn thiếu lòng dạ khoáng đạt, tuy không thể coi thường nhưng vẫn chưa đủ để phải sợ hãi. Miệng xinh không khỏi hé cười, mắt long lanh, có chút phong tình vạn chúng hỏi: “Lời này của công tử có ý gì?”

Lăng Thiên thấy ả không ngờ lại dùng mỹ nhân kế đối với mình, trong lòng không khỏi cười khẩy. Đáng tiếc, chỉ một mình Lăng Thần ở bên cạnh bản công tử cũng đã hơn người mười vạn dặm ngàn dặm rồi. Với chút nhan sắc của người, muốn hồ lộng hạng như Dương Vĩ có lẽ còn được, nhưng đối với bốn công tử thì còn xa lắm. Cười lạnh một tiếng, đứng dậy, chấp tay bước hai bước, nói: “Vào hai ngày trước, Dương gia ngoại ưu nội loạn, nhưng trong hai ngày, cục diện đã thay đổi. Nam Cung cô nương, cô đừng có bắn tiếng đe dọa. Còn chuyện Dương gia muốn đối phó với Lăng gia, đơn thuần chỉ là vô căn cứ! Lý do trong đó, cho dù ta không nói, Nam Cung cô nương chắc cũng biết rõ. Dù cho Dương Không Quần mượn một trăm lá gan, vào lúc này lão cũng tuyệt đối không dám hạ thủ với Lăng gia ta! Không biết Nam Cung cô nương có cho rằng như vậy không?”

Nam Cung Ngọc ngậy người nhìn Lăng Thiên, trầm nghĩ: Lăng Thiên lợi hại lắm, câu hỏi sắc bén lắm! Không sai, điều này Nam Cung Ngọc đương nhiên biết rất rõ, có tám biển Vô Thượng Thiên vô cùng to lớn đó ở Lăng gia, đừng nói là Dương gia, cho dù Ngọc gia được công nhận là thiên hạ đệ nhất gia tộc cũng tuyệt đối không dám khinh cử vọng động!

“Cho nên, Nam Cung thế gia hôm nay tìm tới Lăng gia, nói dễ nghe một chút thì là kết minh, còn nói khó nghe thì là...” Lăng Thiên cười hắc hắc, “chính là xin giúp đỡ, hoặc có thể nói là tìm kiếm sự bảo hộ! Hắc hắc hắc... đã là xin trợ giúp, vậy... Nam Cung cô nương, chút thành ý thế này, ha ha ha, cô tự nói đi, cô thấy có đủ không?” Lăng Thiên dùng cằm hất hất về phía một chồng lễ phẩm mà Nam Cung Ngọc mang đến, cười cuồng ngạo và khệnh khạng.

Mặt Nam Cung Ngọc hết đỏ rồi lại trắng. Ngàn vạn lần không ngờ rằng cái túi rơm trong mắt mình lại có đầu óc như thế này! Không khỏi có chút thẹn quá hóa giận. Nhất thời trong lòng vô cùng phẫn nộ vì sự coi thường và khinh thị của Lăng Thiên đối với mình! Đồng thời cũng cảm thấy có chút bi ai. Không biết từ lúc nào, Nam Cung thế gia vốn được liệt hàng ngũ bát đại thế gia, uy chấn nhất phương lại rơi vào cục diện quần bách, tiến thoái lưỡng nan như thế này! Đúng là một bước sai thì sẽ dẫn tới nhiều bước sai.

Không đợi ả nghĩ xong nên mở miệng thế nào, Lăng Thiên đã đột nhiên thay đổi ý tứ, nói tiếp: “Có điều chuyện giúp một tay để đả kích Dương gia, bản công tử cũng rất hứng thú, chỉ là phải xem xem điều kiện của Nam Cung thế gia các người có đủ để khiến ta động tâm không. Hắc hắc hắc.”

Nam Cung Ngọc nghe thấy có chút hi vọng, tuy đối phương biểu lộ rõ ràng tư thái lừa đảo, nhưng tình thế hiện tại khiến Nam Cung thế gia bắt buộc phải chấp nhận, thậm chí còn phải chấp nhận một cách vui vẻ! Chỉ hi vọng là Lăng Thiên đừng đề ra điều kiện khiến Nam Cung thế gia khó có thể tiếp nhận! Nghĩ tới đây, ả chỉ đành cố gắng nén lửa giận, nhưng vẫn có chút không cam tâm hỏi: “Nhưng không biết Lăng Thiên công tử muốn điều kiện gì? Chỉ cần Nam Cung thế gia ta làm được, tất cả đều có thể thương lượng.”

“Thương lượng?” Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Nam Cung thế gia các người cầu kết với Lăng Không, bắt đầu từ trường ngựa Tây Bắc, lại an bài không ít người làm nội ứng trong Lăng phủ, âm thầm có mưu đồ với Lăng gia đã không phải là chuyện một năm nửa năm. Các người tưởng Lăng gia ta không biết gì hết sao? Đã tâm lang sói như vậy, có muốn nhện thêm cũng không thể nhện được nữa! Người thấy rằng ta có nên giúp đỡ kẻ có mưu đồ cướp đoạt cơ nghiệp của Lăng gia ta không?”

Hai mắt Lăng Thiên giống như lời điện quét qua khuôn mặt đang trắng bệch của Nam Cung Ngọc: “Muốn Lăng gia giúp Nam Cung gia các người một tay. Được! Vậy thì giao toàn bộ những người đó ra, một người cũng không được giữ lại! Dùng gần một trăm nhân mạng này để tỏ rõ thành ý của Nam Cung thế gia! Vậy thì ta sẽ suy nghĩ thật trọng! Nếu không, tuyệt đối không có bất kỳ cửa nào để thương lượng đâu! Điều kiện này của ta, hình như không hề quá đáng, phải không?” Khóe miệng Lăng Thiên uốn lên, lộ ra đường cong tàn nhẫn, nói một cách hằn học.

Nam Cung Ngọc trong lòng lạnh toát, chuyện liên quan đến việc Nam Cung thế gia sớm đã có mưu đồ với

Lăng gia, cho đến tận mấy ngày gần đây Nam Cung Thiên Long sau khi phát hiện nữ nhi của mình không ngờ lại có tài trí không tồi, mới mở hồ nói với ả một câu. Chuyện này luôn là bí mật lớn nhất của Nam Cung thế gia! Nào ngờ Lăng Thiên không ngờ lại nói ra một cách hời hợt như vậy, sao không khiến cho Nam Cung Ngọc đại kinh thất sắc!

Đặc biệt Lăng Thiên nói một cách rất rõ ràng rằng “dùng gần một trăm nhân mạng đó để biểu lộ thành ý của Nam Cung thế gia!” Câu này chứng tỏ rằng Lăng gia đã nắm rõ một bộ phận tư liệu có thể tin cậy về những người này, chỉ là tạm thời chưa phát động công kích mà thôi! E rằng từ chối chuyện này đã là điều không thể.

Mà ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Thiên tựa hồ như bắn thẳng vào sâu trong tim ả, lập tức khiến ả tâm linh run rẩy! Nhất thời không ngờ lại nói không lên lời, đây là lần đầu tiên trong đời Nam Cung Ngọc rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, không biết phải nói gì.

Mặt Lăng Thiên đột nhiên giãn ra, ha ha cười nói: “Có điều, điều kiện không chút quá đáng này tựa hồ Nam Cung cô nương không thể làm chủ, hay là quay về xin ý kiến của lệnh tôn rồi hẵng nói đi, phía ta, ha ha ha, không gấp, thật đó, ta chẳng gấp tí nào cả, chậm trễ năm ba ngày cũng chẳng sao.”

Hắn đương nhiên không gấp, hiện tại trong cả thành Thừa Thiên, cảnh ngộ khó khăn nhất, thời gian cấp bách nhất không nghi ngờ gì nữa chính là Nam Cung thế gia. Lăng Thiên lúc này đề ra điều kiện, chỉ là thừa nước đục thả câu, không sợ Nam Cung thế gia không đáp ứng, cũng không cho phép Nam Cung thế gia không đáp ứng. Huống chi, dùng một đám gian tế đã bị lộ để đổi được một minh hữu nhất thời mạnh mẽ, bảo vệ cho gần hai trăm nhân vật chủ chốt của Nam Cung đã tiến vào Thừa Thiên có thể bình an quay về, lại có thể đả kích cửu gia Dương Không Quân, chuyện này mà không đồng ý thì còn thể nào nữa?

Khuôn mặt tươi tắn của Nam Cung Ngọc đỏ rực. Vừa rồi mình còn chế giễu Lăng Thiên không thể làm chủ, nào ngờ trong mấy câu này, người thực sự không thể làm chủ lại biến thành chính mình!

“Công tử đã nói vậy, điều kiện này tiểu muội quả thật không thể làm chủ được. Chỉ là gia phụ hiện tại không ở Thừa Thiên, tiểu muội quay về thương lượng với gia thúc đã, rất nhanh sẽ có câu trả lời cho Lăng công tử, thế nào?” Nam Cung Ngọc thập phần cẩn thận, đắn đo từng câu từng chữ rồi mới nói. Ầ đã xác nhận tên gia hỏa đang ở trước mặt này phi thường khó đối phó.

Lăng Thiên hơi lắc đầu, cười nhạt, trong lời nói mang theo vẻ trào phúng: “Nam Cung cô nương, người thông minh hà tất phải nói lời giả dối? Lệnh tôn hiện nay rõ ràng đang ở Thừa Thiên, chủ trì đại cục; Chẳng lẽ Nam Cung thế gia các người thật sự cho rằng đây là một bí mật lớn lao lắm sao? Có thể giấu được ai chứ? Ha ha ha, thật là vô cùng đáng cười!”

207. Chương 36: Lộ Ra Thực Lực.

Nam Cung Ngọc kinh hãi trợn trừng mắt! Yêu quái! Nam Cung Ngọc trong đầu lập tức hiện ra hai chữ này. Đối với việc Lăng Thiên đột nhiên biết nhiều chuyện bí mật như vậy, Nam Cung Ngọc đã có chút kinh hãi quá độ. Lúc này mới xác định rằng, Lăng Thiên đệ nhất hoàn khổ trong lời đồn tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản! Nam Cung Thiên Long bí mật tiến vào Thừa Thiên, ngay cả gia tướng của Nam Cung thế gia đang ở Thừa Thiên cũng có một bộ phận lớn không biết. Không ngờ rằng, Lăng Thiên đã sớm biết bí mật này rồi.

“Lăng công tử có phần quá khinh người đó!” Nam Cung Vô Danh ở bên cạnh lạnh lùng nói. Trong con mắt đang nhìn về phía Lăng Thiên, hung quang lấp lánh, hiển nhiên đã không thể nhịn được thái độ hùng hổ của Lăng Thiên nữa rồi. Từ lúc Lăng Thiên vào sảnh, Lăng Thiên không một lần nhìn thẳng vào hắn, điều này khiến Nam Cung Vô Danh luôn tự đại sớm đã không thể nhịn nổi nữa!

Lăng Thiên vẫn không nhìn thẳng vào hắn, trên mặt mang theo một nụ cười quái dị, nói với Nam Cung Ngọc: “Kỳ thật, với thực lực hiện của Nam Cung thế gia các người ở Thừa Thiên, bản công tử thực sự có chút xem thường hợp tác với các người! Đặc biệt là loại người này, tại sao cha của người lại phải hẳn cùng đi với người! Vì hi vọng đàm phán không thành sao?” Lăng Thiên giơ tay ra sau chỉ vào Nam Cung vô danh rồi ngoắc ngoắc, vẫn nhìn đối diện với Nam Cung Ngọc, nói: “Ta thực sự không nghĩ ra cái thứ này có tác dụng gì, có lẽ chỉ khi để người ta bắt hắn tới lập uy, hắn mới lộ ra tác dụng của mình sao, ha ha”

Nam Cung Vô Danh gầm lên một tiếng, hấn đã phẫn nộ tới cực điểm! Khuôn mặt trắng bệch đỏ rực lên, nhìn vào bóng lưng Lăng Thiên, xoạt một tiếng rút kiếm ra: “Cuồng đồ! Quay người lại! Bản thiếu gia hôm nay phải giáo huấn ngươi! Để ngươi biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!”

Nam Cung Vô Danh luôn tự phụ là thiên phú kỳ tài trong cả thế hệ trẻ của Nam Cung thế gia, dần dần trở thành nhân vật giống như lãnh tụ xuất chúng, luôn tự cao tự đại quen rồi, nào có thể chịu đựng được sự vũ nhục của Lăng Thiên? Nhất thời dưới cơn xung động, lập tức nhiệt huyết trào dâng, không cố kỵ đến bất kỳ điều gì nữa.

Nam Cung Ngọc biết lúc này tuyệt không phải là lúc có thể đắc tội với Lăng Thiên, đang muốn hét lên ngăn cản, thì nghe thấy cười khinh miệt của Lăng Thiên: “Thấy rồi chứ? Nam Cung cô nương, lại là cái giọng điệu này đó. Ha ha ha, cho dù ta ở trước mặt hấn mắng chửi tổ tông tám đời của hấn, hấn cũng tuyệt đối không dám động thủ!”

Nam Cung Vô Danh không thể nhịn nổi nữa, gầm lên một tiếng, ném trường kiếm sang một bên, tay không lao lên. Song quyền mang theo tiếng gió vù vù, ngoan độc ập lên người Lăng Thiên. Tuy đang bạo nộ, nhưng hấn cũng biết nếu như lỡ tay đánh chết Lăng Thiên, e rằng nhóm người của Nam Cung thế gia sẽ không thể ra khỏi Thừa Thiên được nữa, cuối cùng vẫn ném trường kiếm sang một bên.

Đáng tiếc hấn đã lầm rồi, sau lầm này khiến hấn phải trả một cái giá cực kỳ trầm trọng, cơ hồ như đáng giá cả sinh mạng.

“Ha ha, hạt gạo như thế này mà cũng đòi chiếu ra ánh sáng sao?” Lăng Thiên cười lớn, thân hình quỷ dị vọt lên, vẫn đối mặt với Nam Cung Ngọc, tuyệt không quay đầu lại. Nhưng hai tay lại phát ra sau.

Không chút sai lệch, đụng thẳng vào hai quyền đầu của Nam Cung Vô Danh đang đánh tới! Tiếng xương gãy vang lên, dưới sự va chạm với nội lực cương mãnh đã tích tụ rất lâu của Lăng Thiên, xương ngón tay của Nam Cung Vô Danh đã gãy nát! Cơn đau kịch liệt truyền tới, tiếng hô thảm của Nam Cung Vô Danh còn chưa thoát khỏi miệng, tiểu phúc lại trúng thêm một cước nhanh như thiểm điện của Lăng Thiên! Cả người bay lên, một ngụm máu đã trào lên đến tận cổ họng.

Lăng Thiên vẫn không quay người, lưng hướng về phía Nam Cung Vô Danh, mặt đối diện với Nam Cung Ngọc, trên mặt vẫn mang nụ cười ôn nhu vẫn nhả. Thân hình cao lớn chợt bay lên, nháy mắt đã tới bên cạnh Nam Cung Vô Danh, đánh ra hai quyền vào giữa ngực Nam Cung Vô Danh vẫn chưa rơi xuống đất.

Thân hình của Nam Cung Vô Danh vốn đang bay xuống lập tức đổi hướng thành bay lên, cơ hồ gần đập vào trần nhà của Lăng phủ rồi nặng nề rơi xuống đất. Lăng Thiên nhấc chân lên, vào khoảnh khắc thân hình của Nam Cung Vô Danh rơi xuống đất, đã ngoan độc đè lên một nửa mặt hấn! Còn chân bên kia thì giẫm mạnh nửa mặt còn lại của Nam Cung Vô Danh xuống nền nhà. Ầm một tiếng, đá xanh trên nền nhà vỡ ra một cái lỗ, còn đầu của Nam Cung Vô Danh thì lõm sâu xuống!

Tất cả đều chỉ phát sinh trong nháy mắt! Cho tới lúc này. Nam Cung Vô Danh không ngờ vẫn chưa kịp kêu lên tiếng nào! Ngay cả máu đã trào lên đến tận cổ họng không ngờ vẫn chưa kịp phọt ra.

Một chân của Lăng Thiên vẫn giẫm lên mặt Nam Cung Vô Danh. Tiêu sái vỗ vỗ tay, tựa hồ như phẩy một chút bụi bẩn đang bám lên tay. Nhìn Nam Cung Ngọc, trên mặt vẫn là nụ cười hòa ái và gần gũi: “Ha ha, Nam Cung cô nương. Hiện tại cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.”

Lập uy? Đúng vậy! Đúng như những gì Lăng Thiên trước kia đã nói, hấn chính là đang lập uy.

Nếu không để lộ ra một chút thực lực của mình, triệt để chấn nhiếp Nam Cung thế gia, để bọn chúng cảm thấy có một loại nguy cơ đủ để uy hiếp tới sự sinh tồn của nhà mình, Nam Cung thế gia sao có thể ngoan ngoãn giao ra danh sách một trăm gian tể mà chúng đã khổ tâm bồi dưỡng nhiều năm, lại tổn không biết bao nhiêu tâm huyết mới cho chui vào được Lăng gia. Đây chính là muốn để cho Nam Cung Thiên Long tự mình cắn nhấc một phen. Rốt cuộc là hiện tại một trăm tính mạng đang ở trong Thừa Thiên quan trọng, hay là tính mạng của những gian tể đó quan trọng hơn! Nếu không chịu chọn lựa, tất nhiên sẽ ngọc nát đá tan!

Khi nên ẩn nhẫn, tự nhiên phải ẩn nhẫn; Nhưng khi nên ra mặt thì Lăng Thiên không sợ bất kỳ một ai.

Hiện tại nhân vật của bát đại thế lực Lăng Thiên cảm thấy đã mò được ra kha khá, tự thấy mình không có lý do để tiếp tục ẩn nhẫn nữa! Đặc biệt là vấn đề lớn liên quan đến nội bộ của Lăng gia, Lăng Thiên dù để lộ thực lực của mình cũng phải đem toàn bộ những tên gia hỏa này từng đưa lôi ra.

Lăng Thiên chỉ biết chuyện Nam Cung thế gia có mưu đồ với Lăng gia đã trù hoạch nhiều năm, mấy năm nay mình âm thầm điều tra cũng chỉ moi ra được một số đầu mối mà Nam Cung thế gia chôn giấu mà thôi; Căn cứ vào lần trước Lăng Kiếm bức cung cho thấy, giữa những người này tuy lơ mờ biết được sự tồn tại của nhau, nhưng lại không biết rõ được thân phận chân chính của đối phương. Có thể thấy những người này ẩn tàng rất sâu! Lưu lại những người này và phụ tử Lăng Không, thủy chung là một ẩn hoạn rất lớn! Không thể không trừ.

Hiện tại cục thế đã ngày càng sáng tỏ, Lăng Thiên sớm đã có lòng muốn dùng thủ đoạn lôi đình, một lần tiêu diệt tất cả những kẻ này! Lúc trước ẩn nhẫn là vì sợ đánh rần động cỏ, nhưng hiện tại, ngay cả con rắn đó cũng gần như bị Lăng Thiên nắm chắc trong tay rồi, hắn còn sợ gì nữa? Vào lúc hạ nhân thông báo có Nam Cung Ngọc tới bái phỏng, Lăng Thiên trong lòng đã phán tội tử hình cho phụ tử Lăng Không! Cho nên Lăng Thiên mới cố ý kích nộ Nam Cung Vô Danh, lại dùng thủ đoạn lôi đình, phé hắn ngay tại đường trường! Ha ha ha, trước tiên dùng đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ tuổi của Nam Cung thế gia để lập uy.

Thiên hạ dần nổi phong vân, thời đại loạn lạc sắp tới, Lăng Thiên đã không còn nhẫn nại để cùng bọn chúng chơi đùa nữa rồi! Sau khi Lăng Thiên đã tự để lộ mình, quyết không cho phép hậu phương của mình có bất cứ tồn tại nào làm ảnh hưởng đến sự an toàn của Lăng gia! Dù chỉ là hoài nghi, cũng nhất định không được.

Càng hướng chi, Nam Cung thế gia lúc này căn bản không dám loan truyền thực lực chân chính của Lăng Thiên! Cho dù lúc này Lăng Thiên đã để lộ thực lực chân chính của mình, Nam Cung thế gia có lòng muốn kết minh với Lăng gia để bảo toàn bản thân hồng đối phó với Dương gia, đương nhiên thực lực của Lăng Thiên càng cao thì càng tốt. Giúp hắn che giấu còn không kịp, huống chi là tuyên dương ra ngoài.

Nếu muốn truyền ra, thì cũng phải là lúc Nam Cung thế gia đã rời khỏi Thừa Thiên! Nhưng tới lúc đó, mọi việc đều đã khác rồi! Huống chi Lăng Thiên cũng không cho phép một người của Nam Cung thế gia sống sót trở về, không để bọn chúng có cơ hội nói ra.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai và nụ cười ôn hòa của hắn, Nam Cung Ngọc tựa hồ như đột nhiên nhìn thấy một ác ma! Trong đôi mắt đẹp to tròn đến cực hạn của nàng hiện lên một khuôn mặt đáng sợ hãi, nàng chấn kinh như nhìn thấy quỷ! Mọi Nam Cung Ngọc run run, ngón tay thon nhỏ chỉ vào Lăng Thiên, nhưng không nói được tiếng nào.

Là đại tiểu thư của Nam Cung thế gia, Nam Cung Ngọc đương nhiên biết võ công của Nam Cung Vô Danh đã đạt tới mức nào! Trong thế hệ trẻ tuổi của Nam Cung thế gia, Nam Cung Vô Danh luôn yên ổn ngồi ở vị trí thứ nhất, cho dù là dưới tay Nam Cung Thiên Hổ, Nam Cung Vô Danh cũng có thể chống đỡ được hai mươi chiêu mà không bại! Cho dù là ba Nam Cung Ngọc cũng vị tất có thể là đối thủ của Nam Cung Vô Danh! Nhưng hiện tại ở trước mặt Lăng Thiên, Nam Cung Vô Danh giống như một tờ giấy mỏng manh không chịu nổi một kích, không có một chút sức để hoàn thủ!

Tuy võ công thành danh của Nam Cung thế gia cố nhiên là Kiếm Thần Quyết, lấy kiếm pháp làm sở trường; Tuy Nam Cung Vô Danh vừa rồi không dùng kiếm; Tuy vừa rồi Nam Cung Vô Danh có ít nhiều khinh địch và dẫn đo... Trong nháy mắt, Nam Cung Ngọc đã tìm ra vô số lý do để giải thích cho thất bại lần này của Nam Cung Vô Danh, nhưng ngay cả tự thuyết phục mình cũng không nổi.

Người sáng mắt vừa nhìn đã có thể nhìn ra, giữa Nam Cung Vô Danh và Lăng Thiên, đơn giản là sự cách biệt giữa trời và đất! Bất kể là Nam Cung Vô Danh có dùng Kiếm Thần Quyết hay không, bất kể Nam Cung Vô Danh có khinh địch không, có lo ngại hay không. Hắn và Lăng Thiên giao thủ, căn bản không thể có kết quả khác.

Đây vẫn là tên hoàn khổ du thủ du thực đó sao?

Đây chính là Thừa Thiên đệ nhất hoa hoa công tử sao?

Đây thực sự là tên thiếu gia phóng đảng đó sao?

Trong nháy mắt, Nam Cung Ngọc chỉ cảm thấy đầu mình như phình to lên, không ngờ lại hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ.

Trước lúc Lăng Thiên giao thủ với Nam Cung Vô Danh, bốn tùy tùng của Nam Cung thế gia ai ai cũng mặt đầy tức giận, tay đặt lên chuôi dao hơi rút ra ngoài một chút. Nhưng lúc này không biết đã dứt lại từ lúc nào, cả bốn khuôn mặt đều nhợt nhạt, trong mắt lóe lên ánh sáng vô cùng khủng bố, ai ai cũng đều buông thõng hai tay, vẻ mặt kính cẩn. Đây chính là sự sợ hãi theo bản năng của võ giả đối với siêu cấp võ giả.

Vào giây phút Lăng Thiên quét mắt nhìn họ, tám cái chân của bốn người đều run run như gậy đàn tỳ bà.

208. Chương 37: Trong Cung Có Biến.

Lăng Thiên chậm chậm bước tới trước mặt Nam Cung Ngọc, Nam Cung Ngọc vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, mắt trợn trừng ngây ngốc đứng đó, vẫn chưa hết kinh hãi. Cảnh tượng khủng bố như thế này, Nam Cung Ngọc đại tiểu thư luôn được nuông chiều từ bé trong đời liệu thấy qua được mấy lần?

Lăng Thiên nhẹ nhàng vỗ lên mặt Nam Cung Ngọc, Nam Cung Ngọc lập tức tỉnh lại, mặt nhìn thấy khuôn mặt tươi cười, ôn nhu văn nhã của Lăng Thiên chỉ cách mình trong gang tấc, lập tức giống như nhìn thấy độc xà, trong mắt lóe lên vẻ cực kỳ sợ hãi, mở miệng muốn hét lớn.

Một ngón tay nhẹ nhàng đặt lên trên môi nàng, không dùng một chút lực nào, nhưng Nam Cung Ngọc lại đột nhiên mất đi dũng khí để hét lên, chỉ hơi hé miệng nhưng không dám động đậy.

Lăng Thiên cười hài lòng, dùng một ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Nam Cung lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào mắt Nam Cung Ngọc, nói: “Nếu muốn hợp tác thì phải ngoan ngoãn nghe lời! Quay về nói với Nam Cung Thiên Long, lòng nhẫn nại của bản công tử có hạn, nếu như trước khi bản công tử hết nhẫn nại, danh sách những người đó nếu vẫn chưa được đưa đến... Ha ha ha!” Trong con mắt ôn hòa của Lăng Thiên đột nhiên bắn ra ánh sáng sắc bén như mũi dao, giọng nói cũng biến thành vô cùng tàn khốc, tràn đầy bá khí ngạo nghễ thiên hạ: “Vậy thì, một trăm sáu mươi tám người của Nam Cung thế gia lần này tới Thừa Thiên, ngay cả một cọng lông cũng không thể quay về được Nam Trịnh Kim Bích thành! Điều này ta có thể làm được. Người, nhất định phải tin ta đó!”

Giọng nói kiên định, khiến bất kỳ ai nghe thấy hẳn nói câu này đều không chút hoài nghi hẳn có năng lực để làm vậy hay không. Tựa hồ như những gì hắn nói, căn bản đều là sự thật đã định, không có chỗ nào khiến người ta nghi ngờ.

Dưới đất truyền tới một tiếng rên khe khẽ, thân hình của Nam Cung Vô Danh khẽ động đậy, mọi người lúc này mới phát hiện, tên gia hỏa này bị trọng thương nặng như vậy, không ngờ vẫn chưa chết!

Lăng Thiên chỉ là muốn lập uy, không phải muốn giết người, cho nên Nam Cung Vô Danh vẫn còn sống, cho dù hắn hiện tại sống được tuyệt đối so với chết còn thống khổ hơn. Nhưng hắn vẫn cứ sống, nếu Lăng Thiên có lòng không để hắn chết, vậy thì, cho dù hắn tự mình muốn chết cũng không thể chết.

Lăng Thiên đối với sự ra tay của mình đương nhiên nắm rõ ràng, hắn biết Nam Cung Vô Danh tuyệt đối không chết được. Nhìn về do dự trên mặt bốn tên tùy tùng, tựa hồ muốn bước tới đỡ vị đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ tuổi của Nam Cung thế gia này đây, nhưng lại quay sang nhìn nhau, cuối cùng vẫn đứng nguyên tại chỗ, không dám động đậy. Khóe mắt liếc trộm Lăng Thiên, còn thân hình thì vẫn khẽ run rẩy từng hồi.

Lăng Thiên thở dài, có chút thương xót. Nam Cung thế gia nhân tài điều linh tới mức này, sĩ khí càng trực tiếp rơi xuống mức thấp nhất. Dạng gia tộc này, nếu còn có thể tiếp tục tồn tại và giành được thành tựu nhất định trong trò chơi tranh bá thiên hạ này thì mới thật là lạ!

Hắn đưa tay chỉ vào một tùy tùng đang run rẩy, hét lên: “Người! Còn không đi...”

Còn chưa nói xong, chỉ thấy tên gia hỏa đó cả người run rẩy kịch liệt, hai mắt trắng dã, thân hình mềm oặt ngã xuống đất. Không ngờ đã bị Lăng Thiên làm cho sợ hãi mà ngất đi. Tiếp theo, dưới người từ từ chảy ra một bãi nước. Một mùi khai um không thể hình dung bốc lên, không ngờ đã sợ đến nỗi tiểu ra quần...

Lăng Thiên nhíu mày, chửi thề trong bụng, không để ý đến đám người Nam Cung gia nữa, quay người bước ra khỏi đại sảnh.

Đằng sau, bốn người của Nam Cung gia đứng ngây ngốc như gà gỗ. Trên mặt đất có hai người đang nằm, một bầu không khí im lặng cứ thế lan tràn. Tựa hồ như đang tuyển bố về sự suy vong của Nam Cung thế gia...

Lâu sau, Nam Cung Ngọc thân hình run lên, tựa hồ như vừa từ trong mộng tỉnh lại, nhìn cảnh tượng giống như trong địa ngục, không nhìn được mà cong người xuống, nôn ọe kịch liệt...

“Vị Nam Cung cô nương đó tới làm gì vậy?” Ngọc Băng Nhan thò tay nhón một quả anh đào đỏ tươi, đút vào trong miệng, cười khúc khích, liếc mắt nhìn Lăng Thiên. Hiển nhiên vẫn có chút không yên tâm, ngay cả Lăng Thần ở bên cạnh cũng giống tai lên nghe.

“Ta muốn ăn anh đào.” Lăng Thiên không trả lời câu hỏi.

Ngọc Băng Nhan đỏ mặt, bốc một vốc anh đào rồi nhét vào miệng hẳn. Lập tức khiến cho miệng Lăng Thiên chặt kín, nàng héch mặt lên nói: “Ăn đi, ăn đi, ăn đi, cho huynh ghen chết luôn.”

Tam nữ đều há miệng trợn mắt, Lăng Thiên miệng nhồm nhoàm nhai mấy cái, sau đó thì há to miệng, một đồng hạt anh đào liền bị nhổ ra, xếp thành đồng cao cao trên bàn, nhìn cái đồng này, ít cũng phải năm sáu chục quả.

“Ặc, Nam Cung tiểu thư nói rằng nàng ta muốn gả cho ta làm tiểu thiếp!” Lăng Thiên chớp chớp mắt nói, muốn trêu nàng.

“Muội không tin! Ai có thể nhìn trúng một tên hoàn khổ tử như huynh chứ!” Ngọc Băng Nhan lắc đầu, nhất quyết không tin.

“Sao lại không tin, bằng vào bộ dạng ngọc thụ lâm phong, văn thơ lai láng của ta, một đồng cô nương muốn được gả cho ta đấy!” Lăng Thiên cố ý trêu Ngọc Băng Nhan.

Ngọc Băng Nhan lập tức mặt đỏ bừng: “Muội đi hỏi ả, ả dựa vào gì mà muốn trèo cao chứ?”

Ngọc gia tiểu công chủ bình thường là một cô nương rất thông minh, chỉ cần dính tới chuyện có liên quan tới Lăng Thiên là lập tức IQ tụt xuống bằng 0.

Lăng Thiên kéo nàng lại, nói: “Tiểu cô nãi nãi của ta ới, nàng không phải là không tin sao? Vậy nàng còn đi làm gì? Người ta dù sao đi nữa cũng là tiểu công chúa của Nam Cung gia, gả cho ta làm tiểu thiếp đã là thiệt thòi lắm rồi! Có điều ta kiến nghị muội tạm thời dừng qua bên đó, mùi vị thực sự là khó ngửi lắm!” Lăng Thiên lắc đầu, có chút nghĩ lại mà thấy kinh.

“Mùi vị khó ngửi? Vì sao?” Lần này không chỉ Ngọc Băng Nhan, ngay cả Vệ Huyền Huyền và Lăng Thần cũng rất hiếu kỳ, chẳng lẽ vị Nam Cung cô nương đó có... bệnh không tiện nói ra gì đó ư?

“Ặc?” Lăng Thiên ghen giọng, cái này nên nói thế nào nhỉ? Chẳng lẽ lại nói với mấy tiểu nữ này là có tên gia hỏa bị mình dọa cho sợ quá mà tiểu tiện ra quần? Nếu thực sự nói vậy, vậy thì mấy tiểu nữ này khẳng định là sẽ nôn ra cả nửa bụng anh đào vừa ăn vào, hơn nữa những ngày tháng tiếp theo của mình nhất định sẽ không được sống yên lành...

Trong lúc đang tiến thoái lưỡng nan, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa gấp rút, Lăng Thiên nhíu mày nói: Ngoại trừ mình ra, không ngờ còn có người ngang nhiên thúc ngựa chạy loạn trong đại viện của Lăng gia? Là ai mà dám to gan như vậy! Một tiếng ngựa hí thẳm thiết vang lên ngoài tiểu viện của Lăng gia, tiếp theo đó còn có tiếng thở nặng nhọc của con ngựa, hiển nhiên là con ngựa này đã dùng hết toàn lực để chạy tới đây.

Lăng Thiên vẻ mặt khẩn trương, chăm chú nhìn ra cửa, đứng dậy. Chẳng lẽ là đã phát sinh chuyện lớn gì đó?

“Lăng Thiên! Lăng Thiên ở đâu?” Một tràng tiếng la hét dồn dập truyền tới, theo tiếng la hét đó là một thân ảnh yếu điệu đẩy cửa lao vào. Một khuôn mặt quốc sắc thiên hương ướt đầm mồ hôi, cung trang xanh nhạt, tóc dài suôn mượt, chính là Kiều Nguyệt công chúa.

Lăng Thiên trong lòng chấn động, biết rằng chắc chắn là trong cung đã xảy ra đại sự, không đợi Kiều Nguyệt công chúa mở miệng, Lăng Thiên đã hét lên: “Vương Thông! Chuẩn bị ngựa! Mau!”

Dưới tình hình cấp bách, trong tiếng hét của Lăng Thiên đã quán chú nội lực hùng hậu! Giống như một tiếng sét đánh trên không trung, mấy nữ tử ở xung quanh bị chấn cho trong tai ong ong, hoa mắt chóng mặt! Ngoại trừ Lăng Thần ra, ba nữ tử khác đều ngã dúi xuống đất.

Đồng thời vào lúc Lăng Thiên mở miệng hét, bỗng vào sự ăn ý nhiều năm, Lăng Thần vội vàng vận huyền công, đột nhiên phát ra, hình thành một khí trường giống như nước xoáy, bao bọc Ngọc Băng Nhan, Kiều Nguyệt công chúa và Vệ Huyền Huyền vào trong! Nếu không chỉ cần một tiếng hét kinh thiên động địa này của Lăng Thiên, Lăng Thần có lẽ không sao, nhưng đủ để tam nữ thổ huyết thụ thương.

Tiếng hét lớn này, không chỉ mọi người trong Lăng phủ nghe thấy, ngay cả cả thành Thừa Thiên cũng không có mấy ai không nghe thấy.

Vệ Huyền Huyền, Ngọc Băng Nhan, Kiều Nguyệt công chúa ba người đồng thời kinh hãi nhìn Lăng Thiên, thấy hắn đột nhiên cả người tràn đầy một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm. Trong nháy mắt ba người đều có một loại cảm giác nhìn không thấu nam nhân ở trước mắt này! Đây vẫn là Lăng Thiên ôn nhu văn nhã sao?

Lăng Thiên đối với người ngoài có lẽ rất vô tình hoặc tuyệt tình, nhưng đối với người nhà lại rất thâm tình, như tổ phụ tổ mẫu, phụ mẫu, tất cả mọi người của Lăng gia đều như vậy. Cô cô Lăng Nhiên vừa hay cũng nằm trong danh sách những người mà Lăng Thiên quan tâm nhất.

Lúc này, Lăng Thiên mới chú ý nhìn về phía Kiều Nguyệt công chúa, vội vàng hỏi: “Trong cung xảy ra chuyện gì ư?” Điểm này không khó đoán, nếu trong cung không phải phát sinh đại sự, với thân phận của Kiều Nguyệt công chúa, sao có thể tự mình phi ngựa tới đây? Mà tất cả người nhà của Lăng Thiên hiện tại đều ở trong cung, hẳn sao có thể không nóng ruột?

“Mẫu phi đột nhiên phát bệnh, ngự y khắp triều đều xưng là danh y, nhưng lại không biết nguyên nhân gây bệnh, ngoại tử mẫu đại nhân bà... bà muốn ta tự mình truyền tin, bảo người mau chóng vào cung! Người, người biết khám bệnh à?” Kiều Nguyệt công chúa khó khăn lắm mới thở lại được bình thường, giọng nói cấp bách, có chút nói năng lộn xộn, xem ra tiểu công nương thực sự đang rất nóng lòng, nếu không thì với sự hiểu biết của nàng đối với Lăng Thiên và với gia giáo của hoàng thất, nàng tuyệt đối sẽ không hỏi một câu ngốc nghếch như “người biết khám bệnh ư?”

Lăng Thiên trong lòng trầm xuống, không ngờ dự cảm của mình lại biết thành sự thật nhanh như vậy? Hôm trước mới nhận được tin tức Lăng Nhiên có thai, không ngờ hôm nay đã xảy ra chuyện.

“Lăng Thần, nàng đi cùng ta!” Lăng Thiên không chút do dự, ôm lấy Kiều Nguyệt công chúa, tiếng kinh hô của Kiều Nguyệt Công chúa còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, thân hình của hai người đã biến mất ngay trước mặt mọi người, sau đó, Vệ Huyền Huyền, Ngọc Băng Nhan đột nhiên phát hiện, Lăng Thần vừa rồi đứng bên cạnh mình, không biết đã biến mất một cách vô thanh vô tức từ lúc nào... hai nàng nhìn nhau, không khỏi đều ngơ ngác! Đặc biệt là Ngọc Băng Nhan, tuy nàng sớm đã đoán ra rằng Lăng Thiên nhất định có võ công không tồi, nhưng vô luận là như thế nào cũng không ngờ rằng võ công của Lăng Thiên lại cao tới mức này, còn có Lăng Thần, không những tinh thông cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú, không ngờ còn có võ công kinh người, thực sự là quá khủng khiếp.

209. Chương 38: Giết Người Trên Đường.

Lăng Thiên không khỏi có chút bội phục tổ mẫu Lăng lão phu nhân của mình, vừa phát hiện tình huống không ổn, có thể quyết đoán kịp thời, bảo Kiều Nguyệt công chúa đích thân tới gọi mình! Quyết định này vô cùng anh minh! Phải biết Lăng Nhiên một khi xảy ra chuyện, tất nhiên là do nhân vật trong cung hạ thủ, nếu phái người khác đi, chỉ cần hơi có chút trì hoãn, sẽ có thể làm hỏng đại sự.

Chỉ cần hơi chậm trễ, tất nhiên sẽ phải trả một cái giá lớn, rất có khả năng là bằng cả một thân hai mạng của cô cô Lăng Nhiên.

Mà Lăng Thiên tuy là ngoại thích, nhưng thân là nam tử, muốn tiến vào hoàng cung, cũng cần phải qua rất nhiều thủ tục rườm rà, đi đi lại lại, muốn không mất nhiều thời gian cũng khó.

Mà Kiều Nguyệt công chúa tự mình tới, thì hoàn toàn có thể tránh được tất cả những phát sinh này, với thân phận con gái của hoàng đế kiêm trưởng công chúa của Kiều Nguyệt công chúa, ai có gan dám hỏi thêm nữa câu? Nói đi nói lại, nếu có người dám ngăn cản, tất chính là nhất mạch của hoàng hậu Dương Tuyết.

Hai con ngựa đã dắt tới cạnh cửa lớn của Lăng phủ, Vương Thông đứng chấp tay ở bên cạnh! Trong nháy mắt, Lăng Thiên đã ôm Kiều Nguyệt công chúa dẫn đầu ngồi trên một con ngựa, còn trên con ngựa kia thì xuất hiện một thân ảnh tuyệt sắc áo trắng như tuyết, chính là Lăng Thần.

“Giá!” Lăng Thiên giật cương ngựa, hô một tiếng, hai con ngựa đồng thời xông ra như thiểm điện. Mục tiêu, tới thẳng hoàng cung.

Kiều Nguyệt công chúa bị Lăng Thiên ôm trong lòng, chỉ cảm thấy xấu hổ không được tự nhiên. Nàng căn bản không biết, vì sao khi Lăng Thiên xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của Lăng lão phu nhân là lập tức quyết định bảo mình đi tìm tên biểu đệ hoàn khổ tới. Nhưng do đang lo lắng cho mẫu thân, Kiều Nguyệt công chúa vẫn lập tức vung roi thúc ngựa chạy tới Lăng phủ.

Khi đi trên đường, Kiều Nguyệt công chúa thậm chí còn hoài nghi có phải là vì mẫu phi của mình không ổn, cho nên ngoại tổ mẫu mới bảo mình đi tìm tiểu biểu đệ tới gặp mẫu thân mình lần cuối, Lăng Thiên ngày thường quả thật là yêu quý Lăng Thiên nhất.

Trong một khoảng thời gian ngắn vừa rồi, Kiều Nguyệt công chúa lại đột nhiên phát hiện, bản thân mình hoàn toàn không nhận thức đúng về tiểu biểu đệ này. Một tiếng hét lớn kinh thiên động địa của Lăng Thiên, tốc độ di động giống như quỷ mị, sớm đã khiến cho Kiều Nguyệt công chúa cực kỳ chấn kinh! Lúc này, nàng lén lút nhìn trộm khuôn mặt kiên nghị của Lăng Thiên, thấy được vẻ trầm trọng và nghiêm túc trên đó, ánh mắt nhìn về phía trước như chim ưng, cả người trên dưới tràn ngập một loại khí chất lạ lùng, không biết vì sao, Kiều Nguyệt công chúa bỗng nhiên phát hiện tấm lòng thiếu nữ của mình đột nhiên xao động. Đây mới là mặt thật của biểu đệ sao?

Cảm nhận khí tức nam tính từ trên người biểu đệ truyền tới, Kiều Nguyệt công chúa lại đỏ mặt nóng tai, đầu dúi sâu vào ngực Lăng Thiên. Đột nhiên cảm thấy trong lòng yên bình, tất cả những sự lo lắng không ngờ lại biến mất hết! Tự nhiên chỉ cần được nằm trong lòng ngực ấm áp và tráng kiện này, bất luận là thế gian có bao nhiêu gió mưa, đều không chút ảnh hưởng tới mình.

Ngựa chạy rất nhanh.

Mắt Lăng Thiên đỏ rực. Dương Không Quân! Dương Tuyết! Nếu Lăng Thiên cô cô có gì bất trắc. Đêm nay ta sẽ giết tới tận cửa Dương gia! Gà chó cũng không tha. Cho dù ngươi là hoàng hậu thái tử. Lăng Thiên ta cũng sẽ đem các ngươi từng xẻo, để các ngươi chết không yên lành.

Khải hoàn đại nhai, chính là con phổ phồn hoa nhất trong thành Thừa Thiên, bởi vì sau khi vượt qua Khải hoàn nhai là một mảng kiến trúc hùng vĩ, chính là hạch tâm quyền lực của Thừa Thiên quốc - Thừa Thiên hoàng cung.

Trên đường lớn, một công tử trẻ tuổi thân mặc cẩm y hoa phục, đầu dầu má phấn đang dẫn mấy tùy tùng đi đi lại lại. Thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt bí ố nhìn lên người những nữ tử đi ngang qua, miệng nói những lời bình phẩm tục tĩu, vô cùng hống hống.

Từ xa truyền tới tiếng vó ngựa ầm ầm như tiếng sấm, mọi người ai cũng ngược mắt lên nhìn, thấy hai con ngựa ở xa xa thì lập tức tránh đường! Mọi người nhao nhao nhón náo, lập tức giống như thuyền hoa rẽ sóng, người trên đường dạt hết sang hai bên. Chuyện này sớm đã không còn là lạ, một tháng ít cũng có năm ba lần. Lăng gia đại thiếu gia cưới ngựa chạy như bay mà thôi.

Tại khu vực Thừa Thiên rất ít người không nhận ra vị thiếu gia đang cưới ngựa ở phía trước.

Ngựa phi tới gần, diện mạo của người trên ngựa cũng đã thấy rõ dần, vị công tử trẻ tuổi đầu dầu má phấn khuôn mặt đang đầy nghi hoặc đột nhiên trợn trừng mắt, miệng há hốc, trong mắt bắn ra ánh sáng mê mẩn tới cực điểm, trên khóe miệng, một dòng nước dãi từ từ chảy xuống...

Lăng Thần ở trên ngựa, quần áo trắng muốt tuyệt thế phong tư, nháy mắt đã cướp đi toàn bộ tâm thần của tên gia hỏa này! Đặc biệt là nụ cười băng lãnh như sương và nhãn thần như hàn băng, càng hoàn toàn chinh phục các hoàn khổ công tử.

Có điều, chỉ cần là hoàn khổ tử ở Thừa Thiên thì đều thường xuyên có thể nhìn thấy khuôn mặt như thiên tiên này, nhưng đã rất lâu rồi không có ai dám động tà niệm, bởi vì chỉ cần là người động tà niệm, kết quả cơ bản đều chỉ có một - chết! Không có ngoại lệ!

Rất rõ ràng tên gia hỏa ngu ngốc đang đứng giữa đường, miệng chảy nước dãi này không phải là người sống ở Thừa Thiên, hẳn không có chút ý định muốn nhường đường, còn đột nhiên rống lên: “Người đâu, cản nữ tử áo trắng lại cho ta! Trên phố đông đúc mà dám phi ngựa như điên, nhờ làm bị thương người khác thì sao? Đây là Thừa Thiên hoàng thành đó, sao không có chút quy củ nào vậy!”

Mấy tùy tùng đứng sau hắn đồng thanh vâng dạ, trong lòng biết rõ công tử nhà mình muốn làm gì, lập tức hi hi ha ha ra đứng giữa đường, cản đường ba người bọn Lăng Thiên. Bọn chúng rõ ràng không phải là lần đầu tiên làm chuyện này.

Đáng tiếc bọn chúng không biết rằng, lần này tuyệt đối là lần cuối cùng bọn chúng có thể làm vậy.

Bởi vì bọn chúng không chú ý rằng, cơ hồ toàn bộ người trên phố đều dùng một loại ánh mắt giống như đang nhìn những thằng ngốc để nhìn bọn chúng.

Có kịch hay xem rồi!

Tại Thừa Thiên ai dám cản đường Lăng Thiên công tử chứ? Đối với những năm gần đây thì đúng là một chuyện vô cùng hi hữu, cơ hồ năm sáu năm rồi chưa ai dám làm. Mấy tên gia hỏa này chắc là đám què mùa mới từ trong rừng núi chui ra. Không ngờ gan lớn như vậy, đúng là dũng cảm không sợ chết.

Lăng Thiên hét lớn một tiếng: “Cút!” Rồi giục ngựa muốn lao qua! Lúc này hắn đang nóng lòng như có lửa đốt, nào có hứng thú nói chuyện tào lao với những tên gia hỏa mới từ rừng núi chui ra này!

“Kéo tên tiểu tử đó xuống cho ta! Mẹ kiếp! Dám khoa trương như vậy trước mặt bản công tử!” Công tử hoa phục vô cùng cuồng ngạo nói. Bước tới gần mới phát hiện, trên ngực tên tiểu tử đang cưỡi ngựa này không ngờ còn có một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, đúng là không thể nhìn được nữa rồi! Cực phẩm mỹ nữ như thế này, bản công tử vẫn chưa từng được sờ qua, tiểu tử ngươi không ngờ lại ngang nhiên một mình chiếm cả hai người! Cái này, còn có thiên lý hay không?

Công tử hoa phục trong lòng cực kỳ căn giận, ánh mắt nhìn Lăng Thiên càng lúc càng bất thiện.

Mấy tùy tùng nghe thấy vậy, đồng thời bật cười. Mỗi đứa đều khoanh tay đứng giữa đường, cười hắc hắc, đợi Lăng Thiên cưỡi ngựa tới, không ngờ lại không chút để ý tới lực xung kích cuồng mạnh của con ngựa, hiển nhiên đều có một thân võ công không yếu nên mới dám không chút sợ hãi như vậy! Tất nhiên chắc rằng cũng có thân phận bất tục, mới dám hung hăng hống hách ...

Nói thì chậm nhưng diễn biến thì nhanh, ngựa của Lăng Thiên đã phi tới gần, Lăng Thiên giật dây cương, con ngựa hí lên một tiếng, định phi qua đầu mấy tên này, Lăng Thiên thực sự không có thời gian, cho nên không định dây dưa với chúng.

Nhưng ông trời tác nghiệt, mà cũng có thể là chúng tự tác nghiệt, cho nên không thể sống.

“Tiểu tử, xuống mau!” Mấy tên tùy tùng trong cười ác độc, cả người nhảy vọt lên, túm về phía Lăng Thiên đang ở trên ngựa, một người khác thì không ngờ lại thuận tay rút ra một cây gậy bằng đồng ngắn rồi vung mạnh, mang theo kinh phong vi vút, đập lên chân sau của con ngựa.

Ở bên kia, tên gia hỏa đầu dầu má phấn đã cản Lăng Thiên lại, “Ha ha ha, mỹ nữ, chạy chắc mệt rồi, xuống nghỉ ngơi đi!”

Lăng Thiên đại nộ!

Bạo nộ!

Cuồng nộ!

Các người đã muốn chết, vậy thì, đừng trách bản công tử tâm ngoan thủ lạt.

Hắn nhìn lên một cái là biết mấy tên này khẳng định không phải là người ở Thừa Thiên, bởi vì tất cả những hoàn khổ công tử ở Thừa Thiên, bao gồm cả huynh đệ Dương Vĩ của Dương gia, không một ai dám láo

xước như vậy trước mặt Lăng Thiên! Mấy tên này chắc là công tử của nhà nào đó trong các đại thế lực đến Thừa Thiên lần này!

Nhưng hiện tại, Lăng Thiên không có chút hứng thú đối với lai lịch, thân phận của bọn chúng! Lăng Thiên cô cô trong hoàng cung không biết tình huống như thế này, mình chậm dù chỉ một khắc, tình thế sẽ nguy hiểm thêm một phần.

Bất kể các người là người của nhà nào, cũng bất kể thân phận của các người là gì, lúc này dám cản đường của Lăng Thiên ta, vậy thì tới đăng ký tên trên Diêm Vương điện đi, chắc chắn là muốn có mặt ở đó lắm rồi.

Đã muốn vậy thì bản công tử sẽ tiễn các người lên đường.

Ghim dây cương một cái, ngựa hí dài một tiếng rồi đứng thẳng dậy, hai chân giơ lên không, tránh khỏi một cơn đang quệt ngang đó! Tên đang phi thân tụt về phía Lăng Thiên chỉ cảm thấy trước mặt mình hoa lên một cái, Lăng Thiên đang ở trên mình ngựa đã biến mất.

Đặt Kiều Nguyệt công chúa xuống đất, Lăng Thiên đột nhiên quay người, nhìn bốn người ở trước mặt, trong mắt lóe lên sát cơ lạnh lùng! Hừ lạnh một tiếng, đột nhiên người lại biến mất như quỷ mị, rồi bỗng nhiên lại xuất hiện trước mặt bốn người! Cự ly bốn trượng, tựa như chỉ dùng một bước là vượt qua.

Nụ cười độc ác trên mặt của bốn người lập tức cứng lại, trong lòng chấn động kịch liệt! Biết rằng lần này đã đụng phải thứ khó chơi rồi! Đang định mở miệng thương lượng thì thấy tay phải của Lăng Thiên giơ lên rồi lập tức đập xuống.

Trong giây phút này, bốn người có cùng một loại cảm giác, đó chính là một chưởng này đều nhắm vào mình! Không hẹn mà cùng đưa tay lên đỡ.

“Ầm” một tiếng, thủ chưởng của Lăng Thiên đã đập vào tay của một người trong đó, một chưởng toàn lực ngăn cản của người đó không ngờ lại không có chút hiệu quả nào, thủ chưởng của Lăng Thiên nhẹ nhàng đè lên cánh tay đang vùng lên đỡ đòn của hắn như đang đè lên một tờ giấy trắng, rồi ép nó xuống chính đầu hắn, tiếp theo, giống như thiết chùy tám cân được một đại hán vùng lên đập xuống một quả dưa hấu, đầu của đại hán đó nháy mắt phát ra một tiếng nổ khe khẽ, rồi giống như vỏ dưa hấu bị đập vỡ, nứt ra năm sáu mảnh rồi bay ra tứ phía! Thân hình mất đầu chậm chậm ngã xuống.

210. Chương 39: Không Chút Lưu Tình.

Hai tùy tùng còn lại sắc mặt trắng bệch, hai chân chậm chậm lui ra sau! Trên mặt Lăng Thiên vẫn mang nụ cười tàn nhẫn, thân hình loáng một cái đã tới trước mặt hai người. Thủ chưởng vỗ xuống nhanh như thiểm điện, không chút lưu tình.

Dám cản đường ta, thì phải nhận lấy lửa giận của ta.

Dám làm việc xấu, thì phải chuẩn bị tùy thời nghênh đón báo ứng tới.

Dám cướp nữ nhân của bản công tử, đừng nói người chỉ là một thế gia công tử, cho dù người là cháu trai của Diêm La vương, cũng phải đền bù bằng tiểu mệnh của người.

“Chậm đã! Chúng ta chính là...” Một đại hán trong đó thấy tình huống cấp bách, liền muốn hét lên thân phận của mình, hi vọng đối phương sẽ có chút cố kỵ mà tha cho mình một mạng.

Có điều đã không thể vãn hồi được nữa rồi! Lăng Thiên từ trước đến giờ chưa từng bạo nộ như vậy! Đã động sát cơ, bất kể trước mặt là ai, đều chỉ có một kết quả, đó chính là tử vong.

Lời của đại hán đó vừa nói ra được một nửa, kinh phong kịch liệt đã ập xuống đầu.

Thân hình của Lăng Thiên nhảy ra sau như thiểm điện, nhắc thân hình yêu kiều của Kiều Nguyệt công chúa đang há mồm tròn mắt nhìn tình cảnh khủng bố này bay lên ngựa. Hai chân kẹp chặt bụng ngựa, đồng thời thủ chưởng phát xuống, chưởng tâm hướng ra ngoài, đẩy về phía xa! Một cỗ chưởng lực sắc bén nháy mắt

đã rạch phá không khí, mang theo tiếng rít chói tai, đánh về phía thiếu niên đầu dầu mặt phấn đang quần quít trước mặt Lăng Thần.

Võ công của thiếu niên đó không yếu! Lăng Thần đang liên tục vung roi ngựa, đương nhiên đã chiếm được thượng phong. Nhưng nhược điểm của Lăng Thần chính là chưa từng giết người. Thủy chung vẫn không nhẫn tâm hạ độc thủ với thiếu niên trẻ tuổi lấu lỉnh này. Lăng Thiên sớm đã thấy được cảnh này, cho nên chỉ đành giúp nằng một tay.

Thiếu niên đầu dầu má phấn đó sớm đã sợ đến nổi vỡ cả tim gan. Nào ngờ vừa tới Thừa Thiên, ra ngoài chuẩn bị tầm hoa vắn liễu thì gặp phải tử thần! Trong lòng sớm đã chực bật khóc. Thủ pháp giết người tàn khốc của Lăng Thiên, càng khiến cho hắn sợ đến nỗi hồn phi phách tán, sớm đã có lòng muốn chạy, nhưng hắn vạn lần không ngờ rằng, vị tuyệt sắc mỹ nữ yếu điệu trước mặt mình vô công còn hơn xa mình! Bản thân mình thậm chí ngay cả một một khe hở để chạy trốn cũng tìm không ra.

Lăng Thần thấy Lăng Thiên ở bên kia đã giải quyết xong, không khỏi có chút nóng lòng, yêu kiều hô một tiếng, roi ngựa được quán chú đầy nội lực vẩy ra như linh xà. Roi này tới rất nhanh, thiếu niên đã còn chưa kịp né tránh thì đã bị trói lên người, lập tức cả người bị quán bay lên.

Bản ý của Lăng Thần vẫn là không muốn làm hại đến tính mạng của hắn. Cho nên roi này chỉ mang theo một cỗ lực đẩy, hất tên gia hỏa này sang một bên, còn mình thì có thể mau chóng lên đường theo công tử.

Thiếu niên đó đương nhiên cảm giác được roi này chỉ muốn hất mình sang một bên mà thôi. Trong lòng không khỏi dâng nên một nỗi vui mừng vì vẫn sống sót sau tai nạn. Lão thiên gia phù hộ, thần phật trên trời cứu giúp. Cuối cùng cũng giữ được cái mạng nhỏ rồi! Ta sau khi về nhà nhất định sẽ hồi cải triệt để, làm người lại từ đầu, không dám trêu ghẹo nữ tử nữa. Thân hình ở trên không trung, tên gia hỏa này đã thâm thê độc trong lòng.

Đáng tiếc, lão thiên gia không phù hộ hắn, thần phật trên trời cũng không cứu giúp hắn.

Bởi vì trong giây phút hắn vừa rơi xuống đất, chưởng lực của Lăng Thiên đã phá không mà tới. Sức mạnh tuyệt cường bá đạo đã đánh trúng hậu tâm của hắn. Thân hình của hắn lập tức lại bay lên không trung. Khi bay tới độ cao nhất định, cả thân thể đột nhiên nổ tung, thi thể chia năm xẻ bảy rơi xuống đất, trên trời giống như đổ một trận mưa máu, ngay cả thi cốt cũng không còn.

“Đi!” ngựa của Lăng Thiên sớm đã giương vó chạy tiếp, Lăng Thần ổn định lại tâm thần, cố gắng để không nôn ọe, vội vàng giục ngựa đuổi theo.

Khói bụi cuộn cuộn, hai con ngựa nháy mắt đã không còn thấy bóng. Từ đầu tới cuối, Lăng Thiên không biết, cũng không cần biết thân phận của những kẻ này, cũng không e sợ là rốt cuộc thế lực nào đứng sau lưng chúng. Lăng Thiên chỉ biết rằng, dưới tình huống khẩn cấp như thế này. Người dám cản đường ta - chết!

Giết những người này, có lẽ sẽ dẫn tới phiền phức lớn cho mình. Nhưng vậy thì sao? Ta là Lăng Thiên!

Suy nghĩ về hậu quả? Có suy nghĩ đến hậu quả thì người ta cũng chẳng sống lại được.

Hai con ngựa cuối cùng cũng biến mất khỏi tầm mắt, thân hình của hai đại hán sau cùng vẫn đứng trên đường giờ mới từ từ ngã xuống, nặng nề đập xuống đường. Khung bố nhất chính là, vào giây phút đầu của hai người này tiếp xúc với mặt đất, đột nhiên nổ tung một cách quỷ dị. Huyết dịch đỏ tươi và não trắng trắng lập tức lênh láng đầy đất.

Những chuyện thế này, nói ra thì phiền phức, nhưng trên thực tế, từ khi mấy đại hán này cản đường Lăng Thiên, cho tới khi Lăng Thiên giục ngựa bỏ đi, chỉ tốn thời gian vài cái hô hấp.

Nhưng trong thời gian mấy cái hô hấp này, năm nhân mạng đang sống sờ sờ đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian, biến thành năm cỗ thi thể dù có chấp vá thế nào cũng không thể hoàn toàn nguyên vẹn.

Trên Khải Hoàn đại nhai, trong thời gian mấy cái hô hấp ngắn ngủi, đã biến thành địa ngục nhân gian đúng nghĩa.

Tất cả mọi người thấy một màn này, ít nhất có hơn chục người bị dọa ngất tại đường trường, mấy chục người thì cả mặt xanh cũng nôn ra ngoài, sau đó mấy ngày không ăn được cơm, nước cũng không uống nổi!

Hơn một trăm người trong khoảng thời gian nửa năm sau, trường kỳ gặp ác mộng...

“Người nói gì? Đây là do Lăng Thiên hạ thủ?” Nam Cung Thiên Long chấn kinh đứng đực một chỗ, nhìn Nam Cung Vô Danh đang sống dở chết dở trên mặt đất, hỏi một cách không tin tưởng. Ai có thể ngờ rằng, Nam Cung thể gia uy phong bát diện tới Thừa Thiên, ngay cả một chuyện cũng chưa kịp làm thì hai đại cao thủ già trẻ một người thì thành tàn phế, người kia thì đang nằm trên giường.

“Vâng!” Nhớ tới tình cảnh lúc đó, Nam Cung Ngọc vẫn nhin không được mà cả người run lên một cái. “Cha, nữ nhi cảm thấy rằng... nữ nhi cảm thấy rằng... có lẽ lần này tìm Lăng gia hợp tác, vốn chính là một sai lầm cực lớn mà chúng ta đã mắc phải.” Nam Cung Ngọc trong đầu lại hiện lên khuôn mặt giống như sát thần của nam nhân đó, không nhin được lên tiếng.

“Sao có thể nói như vậy?” Nam Cung Thiên Long mắt chăm chú nhìn vào thương thể trên người Nam Cung Vô Danh, đặc biệt là thương thể trên hai tay hắn, càng nhìn càng kinh hãi không thôi. Loại thương thể này, chính là do đụng phải nội lực vô cùng thâm hậu mới có thể tạo thành. Tất cả xương cốt trên hai tay của Nam Cung Vô Danh đã không chỉ gãy vụn, cơ hồ mỗi một đốt xương đều gãy thành ba bốn đoạn. Theo lý mà nói, nội lực cuồng mãnh như thế này đánh lên người, đừng nói là hai tay tàn phế, cho dù là xương cốt toàn thân cũng không còn mấy cái được hoàn chỉnh, còn tính mệnh thì chắc khỏi cần phải nghĩ.

Nhưng thương thể của Nam Cung Vô Danh lại lật đổ toàn bộ những hiểu biết của Nam Cung Thiên Long! Bởi vì Nam Cung vô danh ngoại trừ xương mười ngón tay bị vỡ vụn ra, từ cổ tay trở lên vẫn bình yên vô sự! Từ điểm này có thể thấy, kết luận chỉ có một, đối phương là cố tình, hơn nữa đối phương nắm rõ nội lực của mình vô cùng tỉ mỉ chính xác! Cảnh giới này, mình cũng không thể đạt tới, đây tuyệt không phải là khoa trương, cho dù ngay cả nhất gia chi chủ của Nam Cung thể gia như mình cũng vẫn không thể làm được.

“Cùng Dương gia tương đấu, tuy hiện tại thực lực của Nam Cung thể gia chúng ta lạc vào thế hạ phong, nhưng cũng chỉ là lạc vào thế hạ phong mà thôi, hiện tại trong thành Thừa thiên các đại thể gia đều có mặt, chính trị rối ren, tin rằng cơ hội tùy thời đều có. Không bằng, tập hợp toàn bộ thể lực của chúng ta rồi cùng Dương Không Quân lưỡng bại câu thương, Lăng gia... Lăng Thiên người này thật quá... nguy hiểm!” Nam Cung Ngọc căn nhắc mấy lần để dùng từ, mới gian nan nói ra được từ “nguy hiểm” để đánh giá về Lăng Thiên. “Nếu Dương Không Quân chỉ là một lão hồ ly, vậy thì, Lăng Thiên trực tiếp là một mãnh hổ ngủ đông! Chúng ta và hắn hợp tác, một khi không cẩn thận, e rằng sẽ bị hắn ăn thịt. Chuyện này không thể không đề phòng!”

Nam Cung Thiên Long đứng dậy, thở dài một hơi, thần thái mệt mỏi, tựa hồ như nháy mắt đã già đi mấy chục tuổi: “Những lời này của ngươi, có lẽ là thực lực chân chính của Lăng Thiên, nếu trước ngày hôm nay mà ta biết được, vậy thì đối Lăng Thiên này đương nhiên kính nhi viễn chi là tốt nhất! Dạng nhân vật như thế này, vô công như thế này, đích xác không phải là Nam Cung thể gia hiện tại có thể trêu vào! Vì sao, vì sao từ trước đến giờ không có ai biết Lăng Thiên có thực lực khủng bố như thế này! Như vậy thì mới hợp lý chứ, bằng hữu của Vô Thượng Thiên sao có thể là người tâm thường, sao có thể là một hoàn khổ tử!”

Nam Cung Thiên Long đau lòng nhức đầu thở dài một tiếng: “Nhưng hiện tại, tất cả đều đã muộn rồi! Hiện tại chúng ta ngoại trừ hợp tác với Lăng gia để giữ bình yên ra, đã không còn con đường khác để đi rồi.... Huống chi, vạn sự vạn vật, đều có mặt trái mặt phải, có lợi thì cũng sẽ có hại đi theo, trước giờ chưa từng có ngoại lệ, hôm nay Nam Cung thể gia tuy bị tiểu tử Lăng Thiên uy hiếp, ít nhất có thể giải trừ được khốn cục trước mắt chúng ta, tuy hại nhiều hơn lợi, nhưng vẫn còn hơn ngồi chờ chết.”

Nam Cung Ngọc im lặng không nói gì! Trong lòng cảm thấy bi ai, từ lúc nào, Nam Cung thể gia, gia chủ của nó chỉ giẫm chân một cái là bát phương chấn động, ho một cái là cả Kim Bích thành của Nam Trịnh phải chấn động lại rơi vào tình cảnh đằng trước là hổ, đằng sau là sói như hiện nay. Không ngờ lại bị hai gia tộc mới nổi bức tới Lương Sơn, hoàn toàn mất đi quyền chủ động trong tình thế đang phát triển, thậm chí nói ra ngay cả bản thân mình chưa chắc đã tin.

Gạt người, hay có lẽ là đang gạt chính mình?

211. Chương 40: Thù Mới Hận Cũ.

Ban đầu vốn định dùng địa vị bình đẳng để kết minh, nào ngờ hiện tại lại thành cục diện cười trên lưng cọt! Thậm chí là bị người ta hiếp đáp ngay trước mặt, hơn nữa lại không thể cự tuyệt sự hiếp đáp trắng trợn này! Tất cả những điều này đều là do gia tộc của mình tự động tìm về.

“Đại ca, chúng ta có thể truyền ra mật lệnh cho gia tộc, lệnh cho toàn bộ cao thủ của gia tộc lập tức chạy tới Thừa Thiên! Thà cùng Lăng gia, Dương gia liều mạng đồng quy vu tận, cũng tuyệt đối không thể thỏa hiệp như vậy, không thể tiếp nhận điều kiện rắc rối của tên tiểu vương bát đản đó!” Thanh âm có chút hụt hẫng của Nam Cung Thiên Hổ vẫn còn vài phần khí thế ngoan lệ.

“Muộn rồi!” Nam Cung Thiên Long cười khổ lắc đầu: “Lăng Thiên ẩn nhẫn nhiều năm, cho tới tận lúc trọng yếu quan đầu mới lộ ra bộ mặt độc ác của hắn, hắn đã để lộ át chủ bài cho chúng ta thấy, há có thể không đề phòng chuyện này? Sợ rằng bắt đầu từ bây giờ cho đến khi chúng ta đáp ứng điều kiện của Lăng Thiên, trước khi giao ra danh sách, Nam Cung thế gia chúng ta đừng hòng có một người có thể sống sót ra khỏi thành Thừa Thiên.”

“Chẳng lẽ Nam Cung thế gia chúng ta chỉ đành chịu đựng sự uy hiếp của hắn, ngoan ngoan giao ra danh sách, giao ra tính mạng của gần một trăm huynh đệ đó ư? Loại sỉ nhục như thế này, ta không thể chịu đựng được!” Nam Cung Thiên Hổ hô hấp nặng nhọc, thở ra thành tiếng; “Nếu như vậy, ta thà chết còn hơn!” Nam Cung Thiên Hổ phần nộ hết lên.

“Ngu xuẩn!” Nam Cung Thiên Long quát. “Người chẳng lẽ muốn để cơ nghiệp tương truyền mấy trăm năm của tổ tông cứ thế bị hủy ở Thừa Thiên một cách không minh bạch như vậy ư? Vậy thì, người và ta còn có mặt mũi nào và gặp liệt tổ liệt ông dưới cửu tuyền? Lăng Thiên đã biết được một bộ phận nhân thủ mà Nam Cung thế gia phái tới Lăng gia nằm vùng, chỉ cần có thời gian, chẳng lẽ hắn không lôi được những người đó ra à? Cho dù hắn thực sự không lôi ra được, nhưng lúc đó trên thế giới này căn bản không còn Nam Cung thế gia, vậy thì, những người đó tiếp tục tồn tại còn có ý nghĩa gì?”

Nam Cung Thiên Hổ quát cường ngẩng cao đầu, không nói gì. Một lúc sau, trong đôi mắt hổ của hắn, không ngờ là dầm nước mắt! Tính tình của hắn lỗ mãng, hung bạo, là một hán tử cứng rắn, nhưng đối diện với sự vũ nhục cường liệt như thế này, không ngờ lại lần đầu tiên rơi nước mắt...

Ai có thể ngờ rằng, nhị thúc kiên cường như vậy không ngờ cũng biết rơi lệ! Đó là một thiết hán luôn luôn thà bị mất đầu chứ không chịu cúi đầu. Nam Cung Ngọc trong lòng vô cùng chua xót, lẳng lặng quay người đi, hai hàng nước mắt không hẹn mà là chảy tuôn rơi...

Nam Cung Thiên Long không quay đầu lại, không nhìn thấy được biểu tình trên mặt lão, nhưng bờ vai hùng tráng lại khẽ run rẩy. Một lúc sau, hắn mới trầm giọng nói: “Ngọc nhi, chuẩn bị một chút, ngày mai ta sẽ tự mình tới gặp Lăng Thiên! Cần có một người đủ phân lượng đến đối mặt với tất cả những việc này!”

Trong chốc lát, trong phòng không còn ai nói thêm nữa câu, một sự tĩnh lặng quỷ dị bao trùm cả căn phòng. Chỉ nghe thấy tiếng đàn sáo từ Minh Yên lâu réo rắt truyền tới.

Thủ vệ của hoàng cung nhìn thấy Lăng Thiên không ngờ lại đang ôm Kiều Nguyệt công chúa chạy như điên. Nào dám ngăn cản, thân hình lập tức tránh sang một bên. Lăng Thiên cứ thế xông vào.

Vừa vào hoàng cung, lực thúc mãnh liệt của Lăng Thiên đã bắt được tiếng rên thống khổ của Lăng Nhiên ở trong cung quý phi. Lăng Thiên lao vào trong cung quý phi như một cơn gió, suýt chút nữa thì đụng ngã hoàng đế Long Tường đang sốt ruột đi đi lại lại trước cửa cung.

Lăng Thiên tiện tay đẩy Kiều Nguyệt công chúa vào trong lòng mẫu thân Sở Đình nhi đang đứng bên cạnh, thân hình lao tới ngồi trước giường của Lăng Nhiên. Ba ngón tay đặt lên oản mạch của Lăng Nhiên, thần sắc trên mặt càng lúc càng trầm trọng.

Hắn cúi đầu, vừa đem nội lực tiên thiên cực kỳ tinh thuần không ngừng truyền vào trong cơ thể Lăng Nhiên vừa hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lăng Nhiên đã đau đến mức trán dầm mồ hôi, chỉ cảm thấy bụng dưới như có vô số cương đao đang cắt vào. Trong lòng không lo lắng tới sự an nguy của mình mà chỉ sợ không giữ được hài tử trong bụng. Vừa sợ hãi

lại vừa đau đớn, sớm đã sức cùng lực kiệt, vô cùng tuyệt vọng.

Ngay vào giây phút ngón tay của Lăng Thiên đặt lên oản mạch mình, Lăng Nhiên chỉ cảm thấy một lực lượng ấm áp và dồi dào truyền vào trong cơ thể mình, cỗ lực lượng này, tựa hồ như mang theo sinh cơ vô hạn. Cơn đau ở đan điền tiểu phúc nháy mắt đã dịu đi rất nhiều. Trong lòng không khỏi vui mừng, tựa hồ như cảm thấy được niềm hi vọng, giống như vớ được một cọng rơm cứu mệnh cuối cùng. Lật tay nắm lấy cổ tay Lăng Thiên, nước mắt lưng tròng nói: “Thiên nhi, người tới rồi, cô cô đau đớn lắm, hải tử của cô cô sắp không xong rồi, hải tử của ta ơi!”

Lăng Thiên nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay nàng, an ủi: “Cô cô sẽ không sao đây, có con ở đây, đệ đệ nhất định sẽ không sao.”

Cũng không biết là tại sao, Lăng Nhiên vừa nghe tới câu nói khẳng định này của Lăng Thiên, lập tức trở nên yên tâm giống như vừa ăn vào một viên định tâm hoàn, trên mặt hiện ra một nụ cười thê lương, thấp giọng nói: “Thiên nhi, cô cô nhờ vào con.”

Lăng Thiên ừm một tiếng, không thấy Lăng Nhiên nói gì nữa, cúi đầu xuống nhìn thì thấy hai mắt Lăng Nhiên đã nhắm lại, thiếp đi rồi. Từ lúc xuất hiện hiện dị thường tới hiện tại, Lăng Nhiên đã chịu đựng quá nhiều áp lực tâm lý nặng nề, lại thêm bệnh tật trên người, sớm đã không thể gắng gượng nổi. Lúc này nghe thấy lời đáp ứng của Lăng Thiên, tâm tình được buông lỏng cho nên lập tức ngất đi.

“Sáng sớm ngày hôm nay, mẫu phi cảm thấy có chút chóng mặt, sai tiểu Cúc đi tìm ngự y tới, tiểu Cúc đi không lâu liền mang ngự y về, sau đó ngự y nói mẫu phi chỉ là cảm mạo phong hàn mà thôi, không có gì đáng ngại, rồi kê qua loa một toa thuốc, thuốc do tiểu Cúc sắc, sau khi ngự y thấy mẫu phi đã uống thuốc thì rời đi.” Kiều Nguyệt công chúa phục trong lòng Sở Đình Nhi, tâm thần vẫn chưa được phục hồi sau sự chấn động vì những gì đã xảy ra trên đường tới đây, trên mặt ửng đỏ kiêu kiêu, vào lúc nói mấy câu này lại hồi tưởng tới tình cảnh từ Lăng phủ tới hoàng cung. Cảnh tượng đầy máu me đó, cái ôm ấm áp đó, cảm giác an toàn đó...

“Chậm đã!” Lăng Thiên đột nhiên ngắt lời nàng, nhíu mày nói: “Không biết là vị ngự y nào? Tên là gì? Trước đây đã từng gọi hần tới khám bệnh chứ?”

Kiều Nguyệt công chúa cũng nhíu mày: “Râu rất dài, tuổi cũng rất lớn, ta trước đây đã từng thấy qua, nhưng tên thì ta nhớ không rõ, đúng rồi, tiểu Cúc chắc là biết đó, tiểu Cúc!”

Gọi mấy tiếng nhưng không có người trả lời, một cung nữ khẽ nói: “Tiểu Cúc không có ở đây, không biết là đi đâu rồi.”

Lăng Thiên lập tức biến sắc, nói: “Được phương đâu? Đưa ta xem!” Khi vừa tiến vào, Lăng Thiên đặt tay lên mạch Lăng Nhiên, căn cứ vào sự hỗn loạn của mạch tượng thì có thể xác định là Lăng Nhiên đã trúng kì độc! Hiện tại quan trọng nhất là phải biết rốt cuộc là Lăng Nhiên đã trúng phải độc gì.

Trong thời gian nói chuyện, tiên thiên nội lực tinh thuần của Lăng Thiên vẫn luôn không ngừng truyền vào trong cơ thể Lăng Nhiên, tiên thiên chân lực của Kinh Long cửu trọng, uy lực đích thị là phi thường, một cỗ được lực đang chạy toán loạn trong cơ thể Lăng Nhiên đã bị tiên thiên nội lực của Lăng Thiên chậm chậm từ trong kinh mạch hút ra, dồn về một chỗ.

Trong năm ngón tay của Lăng Thiên phân biệt phát ra từng đạo nội lực bất đồng, một đạo để bảo vệ tâm mạch đan điền của Lăng Nhiên, một đạo ngược dòng đẩy lên rồi lại xuôi dòng trút xuống, một đạo thì tỏa ra khắp nơi để gột rửa được lực còn đọng lại trong lục phủ ngũ tạng trong thân thể của Lăng Nhiên, hai đạo còn lại thì lộ tuyến một lên một xuống, toàn lực bức độc!

“Không thấy được phương đâu cả, có thể là vị ngự y đó mang đi rồi!” Một cung nữ vội vàng chạy lại hỏi báo, chắc đã phát hiện ra chuyện này có đó bất thường, cho nên mặt sớm đã biến thành trắng bệch! Phải biết quy củ trong cung rất nghiêm khắc, được phương chẩn bệnh cho quý phi bị mất đã là đại tội, nhưng nếu Lăng quý phi thực sự xảy ra chuyện gì, vậy những cung nữ hầu hạ như bọn họ chắc chắn không ai có thể sống sót.

“Ngự y nào? trong các người không ai nhận ra hần sao? Tên họ hần là gì?” Người vừa nói là hoàng đế Long Tường, hần nghe thấy tình hình không đúng, sớm đã xông vào. Lúc này đã có vẻ như sắp nổi trận lôi đình!

Không ngờ trong hoàng cung có người mưu hại ái phi của trẫm! Kẻ nào mà lại có gan lớn như vậy?

“Cái này, nô tỳ... không nhận ra...”

“Hử?” Long Tường tức giận hử một tiếng, cung nữ đó sợ hãi, bịch một cái quỳ xuống đất, van xin: “Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ thực sự chưa từng gặp hần.”

Long Tường đại nộ, Lăng Thiên kịp thời chen vào nói: “Người nghĩ lại xem, tiểu Cúc gọi vị ngự y đó là gì, bọn chúng xưng hô với nhau thế nào?”

Cung nữ đó đã sợ đến nổi lệ tuôn ướt đầm mặt, quỳ dưới đất, cả người run rẩy, rồi lại nhú mày suy nghĩ, một lúc sau, mắt đột nhiên sáng lên, nói: “Hình như lúc vị đại nhân đó vừa tiến vào, tiểu Cúc từng nói một câu, rất mơ hồ... hình như là ”Thư đại nhân, xin đi lối này”. Sau đó thì không nói thêm câu nào nữa.”

Lăng Thiên mắt sáng lên: “Người nghe có rõ không? Rốt cuộc là Thư đại nhân, hay là Tô đại nhân.”

Qua lời nhắc nhở của hần, cung nữ đó lập tức nhớ ra, hớn hở nói: “Nô tỳ nhớ ra rồi, là Tô đại nhân.”

Lăng Thiên trầm mặc gật đầu, sớm phải nhớ tới hần mới đúng! Nhiều năm như vậy, vốn nghe nói hần đã cáo lão hoàn hương rồi, không ngờ vẫn lại tham dự vào chuyện này! Tốt, rất tốt, thù mới hận cũ vừa hay có thể cùng giải quyết.

212. Chương 41: Thần Công Bức Độc.

Lăng Lão phu nhân một bên nhú mày “Tô đại nhân. Trong số các Ngự y có vị nào họ Tô ư” rồi đột nhiên nhớ tới nhiều năm trước, trong số các ngự y quả thật là có một người họ Tô, không khỏi thốt lên :“Là Tô Hoài Nhân sao. Hần không phải là đã cáo lão hồi hương rồi ư?”

Long Tường trên mặt đầy tử khí quát:” Truyền ý chỉ của ta, lập tức phong bế cửa thành, lục soát toàn bộ thành và lập tức triệu tập Tô Hoài Nhân cùng Tiểu Cúc quy án. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Lăng Thiên bĩu môi, bây giờ đã xế chiều, cơ hồ gần một ngày đã trôi qua, ai còn có thể ngu ngốc ở lại Thừa Thiên thành chờ người đuổi bắt. Nhìn Lăng Thần đứng bên cạnh nháy mắt ra dấu, Lăng Thần hiểu ý, xoay người đi ra phía ngoài.

Long Tường mới vừa rồi vẫn không chú ý tới Lăng Thần, chỉ tưởng rằng nàng là một cung nữ bình thường, lúc này khi Lăng Thần quay người lại, dung mạo tuyệt thế nhất thời lộ ra trước mắt Long Tường. Long Tường cho dù là vua của một nước nhưng cũng chưa từng thấy tuyệt sắc mỹ nhân như Lăng Thần, ánh mắt nhất thời không rời đi được.

Lăng Thần có chút chau mày, liền từ bên người hần đi ra ngoài.

Ánh mắt Long Tường nhìn theo dáng người yếu điệu thướt tha của Lăng Thần đi ra ngoài, không khỏi xoay người nhìn Lăng Thiên hỏi:” Thiên Nhi, vị cô nương này là...”

Lăng Thiên không khỏi trong lòng giận dữ. Quý phi của người đang mang thai hài tử của người, giờ đang bị người ta hãm hại hấp hối nằm ở trên giường, người dĩ nhiên còn có tâm tư nổi sắc tâm đối với Lăng Thần. Quả nhiên là không bằng cảm thú. Sắc mặt lạnh lẽo tức giận nói:” Là lão bà của ta.”

“Ách.” Long Tường như đụng phải một cây đinh, không khỏi xấu hổ đỏ hồng mặt, có chút tiếc nuối nhìn hướng Lăng Thần vừa rời đi. Rồi lại cảm giác được không ổn, ngượng ngùng nhìn Sở Đình Nhi nói:” Thiên Nhi thành thân lúc nào, sao không thông báo cho Trẫm một tiếng, để thượng môn uống chén rượu mừng, ha ha”

Sở Đình Nhi tâm kế ra sao, sao có thể bị hần che dấu nói lấp đi. Hơn nữa nàng đã chứng kiến Lăng Thần từ nhỏ lớn lên, sớm đã coi như người của con mình, há để người khác rình mò. Nàng nhìn Lăng Thiên liếc mắt một cái, không mẫn không nhạt nói:” Cũng chỉ là việc Thiên Nhi nạp thiếp mà thôi, huống hồ bây giờ chánh thất còn chưa có. Nạp thiếp nếu làm phô trương quá thì không khỏi làm cho mọi người chê cười.”

“Ách, ha ha a.” Long Tường con người lưu chuyển, cười khan hai tiếng, cuối cùng không nói gì nữa.

Không bao lâu. Lăng Thần bước nhanh vào, đi đến đứng sau lưng Lăng Thiên. Lăng Thiên nhất thời hiểu ý.

Từ lúc Lăng Thần đi vào cửa, đôi mắt Long Tường cũng không rời khỏi khuôn mặt Lăng Thần khiến nàng cực kỳ tức giận. Trên mặt không khỏi càng thêm lạnh như băng sương. Nếu là người khác thì Lăng Thần sớm đã vận dụng Huyền băng thần công trừng trị một phen. Nhưng trước mắt chính là vua của một nước. Lăng Thần cũng đành phải ẩn nhẫn.

Lăng Thiên thần sắc buồn lõng. Độc tố trong cơ thể Lăng Nhiên đã được dồn về một chỗ nhưng cũng đã tiêu hao gần một nửa nội lực của Lăng Thiên. Đơn giản là do Lăng Nhiên bây giờ là người đang mang thai. Lăng Thiên không thể không cẩn thận nên tốn gấp mấy lần công phu.

Bây giờ độc tố mặc dù đã tụ về một chỗ nhưng lấy công lực Lăng Thiên trước mắt thì lại không thể bức ra. Nguyên nhân chủ yếu là do Lăng Nhiên đang mang thai nên không thể toàn lực bức độc. Nếu kinh mạch bị chấn động thì có thể không giữ được thai nhi. Chỉ có một biện pháp.

Lăng Thiên chau mày nhìn Lăng Lão phu nhân nói:” Nãi nãi. Cô cô trúng độc. Ta bây giờ cùng Thần nhi liên thủ bức độc. Những người nhân rồi hỗn tạp khác đều nên lui ra đi.”

Đám người nhân rồi hỗn tạp đương nhiên nếu ở lại trong phòng sẽ làm vướng chân vướng tay nhưng câu nói đó lại có hàm ý về sắc tâm đang nổi lên của hoàng đế Long Tường. Điểm này há Lăng Lão phu nhân lại không biết.

Lão phu nhân ngẫm hiểu đứng dậy, hướng Long Tường nói:” Đã như thế, việc Thiên Nhi bức độc không thể bị quấy rầy. Nếu không mẫu tử đều có hại, Hoàng thượng nên ra bên ngoài chờ đi, một khi có tin tức nhất định sẽ lập tức thông tri cho Hoàng thượng.”

“Hảo. Hảo.” Long Tường có chút không yên lòng nhìn Lăng Nhiên đang nằm ở trên giường, lại lưu luyến nhìn Lăng Thần một chút rồi mới từ từ đi ra ngoài.

Kiểu Nguyệt Công Chúa đứng một bên sớm đã vì hành động của phụ hoàng mình mà cảm thấy hổ thẹn không thôi, khuôn mặt xinh xắn khẽ đỏ lên, cúi đầu nhìn xuống, cũng không có ý tứ ngẩng lên.

Lăng Thiên nghiêm mặt nói:” Nãi nãi, ngài cùng Kiểu Nguyệt bảo vệ cửa. Vô luận là ai ngàn vạn lần không nên cho tiến vào. Nếu không hậu quả thật sự là không chịu nổi. Không chỉ có hài tử mà cô cô cũng có thể nguy hiểm đến tánh mạng”

Hai người thấy hẳn nói rất trịnh trọng thì không khỏi cùng hô to đáp ứng. Lăng Lão phu nhân dứt khoát mang thái sư ý ngồi chặn ở cửa, chống long đầu quả trọng uy phong lẫm lẫm ngồi ở đó, như lâm đại địch. Thấy vậy Lăng Thiên nói:” Thần nhi, vận Hàn băng thần công lên, lòng bàn tay áp vào huyệt Đại chùy của cô cô, từ từ dùng nội lực bao bọc lấy độc tố hút ra, đợi tới lúc độc tố lên tới huyệt Đại chùy, ta liền thổi lui nội lực, người thì phụ trách toàn lực đem hút ra ngoài. Cần phải nhất cử đem độc tố rút ra. Nhớ lấy nhớ lấy. Còn có, người dùng hàn khí bao vây lấy độc tố, nếu không nó sẽ gây nguy hại cho bản thân người, ngàn vạn lần cẩn thận.”

Lăng Thần vẻ mặt nghiêm túc đáp ứng một tiếng, song mục khép hờ, toàn lực vận chuyển thần công, trong lúc nhất thời, mấy người đang ngồi bên cạnh đều đột nhiên cảm giác nhiệt độ trong phòng giảm xuống mười mấy độ, đang nóng thành lạnh. Bây giờ đã vào đầu hạ, khí trời đã từ từ nóng bức nhưng trong nháy mắt lại phẳng phất như điện đảo thời gian, như thế đã vào đông, mọi người đều không nhận được rung mình một cái.

Lăng Thiên rử mi nhắm mắt, một tay đỡ thân thể Lăng Nhiên lên, toàn lực vận chuyển tiên thiên chân khí, lực thúc chỉ một thoáng đã mở ra tới cực hạn, tựa hồ “chứng kiến” một đoàn nội lực của mình đang tăng tầng lớp lớp bao bọc lấy loại độc tố vô danh vô, chậm rãi vận chuyển trong kinh mạch Lăng Nhiên.

Không khỏi trong lòng âm thầm kêu lên may mắn không thôi, may mắn công lực của mình mấy ngày trước mới đột phá Kinh long cửu trọng, thật sự tiến nhập tiên thiên cảnh giới, tuần hoàn không ngừng, sinh sôi không dứt. Nếu không hôm nay thật đúng là vô kế khả thi. Lấy công lực Kinh long thất trọng quyết không thể nhẹ nhàng bao bọc lấy độc tố lưu chuyển trong kinh mạch như vậy.

Nội lực vận chuyển đã tới mức cực hạn, trên đỉnh đầu Lăng Thiên đã có một tầng sương mù màu trắng sữa nổi lên, sương mù càng ngày càng đậm, tụ mà không tan. Trên đỉnh đầu Lăng Thiên lúc này tựa như ẩm nước sôi, sương mù không ngừng bốc lên cuộn cuộn.

Nếu có cao nhân bên cạnh nhìn thấy tất nhiên sẽ thất kinh. Loại hiện tượng chỉ xảy ra khi tu vi nội lực đã đạt tới cảnh giới cực kỳ cao thâm ” tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên”, cảnh giới tuyệt đỉnh. Dĩ nhiên lại hiện lên trên người một thanh niên mười lăm mười sáu tuổi. Sao lại không đáng kinh ngạc.

Thời khắc cuối cùng đã đến. Lăng Thiên đã cảm giác được rõ ràng, chỉ cần chính mình gia tăng thêm thêm một chút kinh lực là có thể bức độc tố đến trận địa Lăng Thần đang bày ra ở huyết Đại chuy. Không khỏi trong lòng vui vẻ.

Chánh vào lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm the thé:” Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Tiếp theo liền nghe được thanh âm Long Tường có chút không vui nói:” Ngươi tới đây làm gì.”

Hoàng hậu Dương Tuyết nói:” Hoàng thượng nói gì vậy, thần thiếp nghe nói Lăng Thiên muội muội quý thể có bệnh nhẹ, hận không thể chấp cánh bay tới thăm, sao Hoàng thượng lại nói như thế.” Thanh âm Dương Tuyết vừa kiều vừa lại nhu, mang theo một cỗ mỹ lệ kỳ dị.

Tiếp theo Long Tường không biết nói câu gì, liền nghe thấy thanh âm Dương Tuyết dường như làm nũng nói:” Hoàng thượng người còn chưa tránh ra à, thần thiếp đi vào thăm Lăng Thiên muội muội một chút, ai nha, chẳng lẽ người sợ thần thiếp trộm đi tiểu mỹ nhân của người ư? Hi hi...”

Thanh âm Long Tường có chút làm khó nói:” Bên trong Nhiên nhi trùng độc, đang đến giai đoạn bức độc quan trọng, người chờ một chút đi.”

Tiếp theo liền nghe được thanh âm Dương Tuyết biến đổi:” Gì cơ? Làm sao lại trùng độc. Như vậy thần thiếp càng muốn đi vào nhìn Lăng Thiên muội muội một cái, thật sự là không yên lòng mà, người nào lại nhẫn tâm hạ độc với người quốc sắc thiên hương Đại mỹ nhân như Lăng Thiên muội muội hử. Hoàng thượng, bên trong là vị ngự y nào vậy. Người tránh ra một chút, thần thiếp muốn vào xem qua.”

Tiếp theo Long Tường hàm hàm hồ hồ nói câu gì đó, rồi liền nghe được tiếng chân một người hướng vào trong phòng bên này đi tới.

Lăng Thiên rốt cục đã đem độc tố bức tới huyết Đại Chuy, lúc này trên mặt mồ hôi như mưa rào mùa hạ. Cúi đầu quát:” Thần nhi.”

Lăng Thần sớm đã chuẩn bị thỏa đáng. Hữu chưởng ẩn chứa đầy chân khí Hàn băng thần công như tia chớp áp vào, vận công cuồng hấp, đem hàn khí nhanh chóng bao vây lấy độc tố, thông qua cơ thể mình để bài trừ ra ngoài. Cùng lúc đó, Lăng Thiên đem tiên thiên nội lực lặng yên rút lui quay về, nhắm mắt điều tức. Pháp môn chữa thương như thế, nếu không phải Lăng Thần cũng là một bậc cao thủ thì khó có thể làm được. Đối lại là người bên ngoài, cho dù có thể hấp thụ độc tố thì cũng tất phải trúng độc, nếu như không hút hết độc lực, khiến cho độc tố cản trở thì chẳng những mẫu tử Lăng Thiên phải chết mà ngay cả người thi triển công phu hút độc cũng không có cách nào may mắn thoát khỏi.

Ở ngoài cửa, thanh âm Lăng Lão phu nhân không mặn không nhạt nói:” Lão thân tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Thanh âm Dương Tuyết có chút vui mừng lẫn sợ hãi:” À, Lão phu nhân dĩ nhiên đã ở đây à. Ha ha, là lo lắng cho nữ nhi sao. Yên tâm đi, Lăng Thiên muội muội cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì a. Ha ha, Lão phu nhân, xin ngài nhường đường một chút, bổn cung vào thăm muội muội một chút nha.”

Lăng Lão phu nhân không kiêu ngạo không xiểm nịnh nói:” Nhiên nhi đang ở trong bức độc, bất luận kẻ nào cũng không thể vào.”

Thanh âm kiều mỹ của Dương Tuyết cười rộ lên:” Lão phu nhân sao lại nói lời này, nơi này không phải là Lăng Gia, chẳng lẽ Lão phu nhân muốn đem gia quy của Lăng Gia áp đặt trong hoàng cung sao. Bổn hậu là người đứng đầu hậu cung, chẳng lẽ trong hoàng cung còn có chỗ bổn hậu không thể đi vào ư. Ha ha a, Lão phu nhân chẳng lẽ là nói đùa sao?”

Dương Tuyết nói như vậy nhưng hàm ý lại hết sức hiểm độc. Dĩ nhiên mơ hồ ám chỉ Lăng Gia muốn tạo phản. Ngay cả Long Tường đứng ngoài cửa sắc mặt cũng hơi biến đổi.

213. Chương 42: Trấn An Lăng Gia.

Thanh âm Lão phu nhân vang lên “Vô luận như thế nào, xin mời Hoàng hậu nương nương chờ một chút, nếu chậm trễ việc bức độc, hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi. Xin hỏi Hoàng hậu nương nương một câu, nếu như Lăng quý phi xảy ra chuyện không hay, Hoàng hậu nương nương có chịu trách nhiệm được việc này không?” Trong lời nói của Lăng Lão phu nhân mơ hồ lộ ra ý tứ cảnh cáo. ‘Hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi’, một câu bảy chữ này mang theo ngữ khí phi thường nghiêm trọng.

“Lão phu nhân nói quá lời rồi, bổn cung vừa rồi không biết đang bức độc cái gì, nên muốn vào xem một chút. Ta cùng với Lăng quý phi muội muội tỷ muội tình thâm, chẳng lẽ Lăng Lão phu nhân dĩ nhiên không muốn cho tỷ muội ta gặp mặt. Lời này từ đâu mà có vậy.”

Một thanh âm có chút mệt mỏi vang lên “Tạ ơn hồng phúc của Hoàng hậu nương nương, cô cô ta đã từ hiểm tử hoàn sinh, trước mắt đã không có gì đáng ngại.” Theo giọng nói, Lăng Thiên trên khuôn mặt tuần lã mang theo vẻ tiêu dung lạnh lẽo từ trong phòng đi ra. Một bộ phận tóc ẩm ướt do mồ hôi vẫn còn dính bết trên mặt, thần thái có vẻ có chút uể oải nhưng thần quang trong mắt lại rất trầm tĩnh, khiến kẻ khác không dám nhìn kỹ, lại mơ hồ để lộ ra một tia ý tứ lạnh lạnh.

Hoàng hậu Dương Tuyết cùng Lăng Thiên đối mắt, thân là nhất quốc chi hậu, sớm đã thành thói quen miệt thị thân hạ nhưng hôm nay đối mắt với Lăng Thiên dĩ nhiên lại cảm giác trong tâm nổi lên một trận lạnh lẽo. Tựa hồ ánh mắt thâm thúy nọ đã xem thấu bí mật trong lòng nàng. Không khỏi tâm thần bồi hồi một trận, vốn định làm khó dễ một phen nhưng khi nghe thấy nói thế thì đúng là một câu cũng không hỏi được.

“Thiên Nhi, cô cô người thế nào. Hải nhi trong bụng nàng vẫn bình an chứ.” Long Tường vọt lên, thăm dò nhòm vào bên trong phòng mà nhìn.

“Đã không có gì đáng ngại, mẫu tử cùng bình an.” Ánh mắt Lăng Thiên lướt qua trên người hoàng hậu Dương Tuyết rồi thần nhiên hồi đáp.” Bất quá thân thể cô cô hiện rất yếu, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải hảo hảo điều dưỡng, lấy thuốc thuốc bổ ôn nhuận thích hợp, không thể dùng vật đại hàn, đại thử, đại bổ; mặt khác, sự tình hôm nay, tuyệt đối không phải là một việc ngoài ý muốn mà là một dự mưu cẩn thận, có thể nói là có kẻ bố trí mưu sát. Hoàng thượng cô nương. Dĩ nhiên có người dám ở trong hoàng cung ngang nhiên mưu hại quý phi của người như thế, hơn nữa là quý phi mang trong người long thai. Ha ha a. Chuyện này, Lăng Gia chúng ta cảm giác được phi thường khó tin.”

“Không sai. Hoàng thượng, Thiên Nhi mặc dù là quý phi của người nhưng nàng cũng là nữ nhi Lăng Gia chúng ta. Trong hoàng cung mà dĩ nhiên lại gặp phải chuyện như thế này, quả thực là làm cho thân thể và tinh thần già nua này của ta kinh đảm không thôi a.” Lăng Lão phu nhân nghe nói nữ nhi không việc gì, nhất thời trong lòng hạ được một tảng đá lớn” Hoàng thượng, Lăng Gia chúng ta đối với Hoàng thượng luôn luôn trung thành và tận tâm. Không nghĩ tới nữ nhi tại hoàng cung dĩ nhiên suýt nữa bị người hãm hại chết. Xin mời Hoàng thượng làm chủ, vụ này cần phải cho Lăng Gia chúng ta một cái thuyết pháp.” Vừa nói, Lăng Lão phu nhân run rẩy cúi người quỳ xuống, trên mặt đã xuất hiện một mảng lão lệ tung hoành.

Long Tường khảng khái nói” Lão phu nhân xin đứng lên, việc này hoàn toàn là do Trẫm không chu toàn nên có họa này. Nhưng xin mời lão phu nhân yên tâm, Trẫm đã ban xuống công văn, truy nã toàn quốc Tô Hoài Nhân và cung nữ Tiểu Cúc, nhất định sẽ cấp cho Lão phu nhân một cái công đạo.”

Lăng Lão phu nhân đứng lên, không hề giận nói “Hoàng thượng có phải là nói đùa không đấy. Có thể ở hoàng cung trong mưu hại quý phi nương nương, lại há chỉ là một tên ngự y cùng một tiểu cung nữ nhỏ nhoi sao. Dám làm việc này chắc chắn sau lưng còn có người khác chủ sự. Hơn nữa kẻ chủ sự tất nhiên trong hoàng cung cũng có địa vị tương đương. Nếu không thể tra ra kẻ chủ mưu, chuyện như thế này sợ rằng sau này còn có thể tiếp tục xảy ra. Tái nhĩ tam. Tầng tầng lớp lớp, trong hoàng cung ai cũng sẽ cảm thấy bất an. Mà hoàng cung bất an, thì tất nhiên sẽ khiến cho thiên hạ rung chuyển, Hoàng thượng nhất thiết không thể coi chuyện này như không quan trọng.” Lăng Lão phu nhân như gừng càng già càng cay, mới vừa rồi giọng nói sắc bén như thế, thứ nhất là bởi vì chính nữ nhi của mình sanh tử không rõ mà tâm lý có chút

hoảng loạn. Mà phu nhân dù sao cũng là người chủ sự của Lăng Gia, nghe nói Hoàng thượng hình như có ý bao che kẻ chủ sự, sao lại có thể không nói lời nào.

Mấy câu này của Lăng Lão phu nhân cơ hồ cũng đã đem đầu mâu chỉ thẳng vào đầu hoàng hậu Dương Tuyết. Dương Tuyết cùng Lăng Nhiên luôn luôn không hòa thuận, hai người sớm đã tranh đấu gay gắt, mọi người ai cũng biết, mà Long Tường cũng đầu đầu không thôi. Dương Tuyết khí lượng nhỏ hẹp, hay đổ tội ghen tị. Long Tường sao lại không biết. Huống chi người hiểm nghi lớn nhất trong chuyện này, nếu như Lăng Nhiên thật sự có chuyện ngoài ý muốn. Người được ích lớn nhất không thể nghi ngờ chính là hoàng hậu Dương Tuyết. Mà Lăng Gia cùng Dương Gia vừa lại là hai đại gia tộc đối lập. Lúc này nếu nữ nhi nhà mình gặp chuyện ngoài ý muốn, vô luận tổn thương lớn nhỏ há lại không mượn cơ hội này hung hăng đả kích Dương Gia.

Long Tường trong lòng cũng rõ ràng. Việc này mười phần thì có chín là do Dương Tuyết chủ sự. Nhưng bây giờ hai người đại gia tộc này, mình cũng không thể động vào cái nào cả.

Lúc này Thừa Thiên phong vân dần dần nổi lên. Thiên hạ anh hùng đều tụ tập nơi này; nếu có người trong lòng có quỷ thì thật là khó lòng phòng bị. Chính mình muốn mượn lực Lăng Gia cùng Dương Gia để chế hành các thế lực lớn. Chỉ có hai đại gia tộc cùng hoàng thất liên thủ thì mới có thể tạo thành lực uy hiếp đối với các đại thế lực ở Thừa Thiên bây giờ. Khiến cho bọn chúng không dám coi thường vọng động.

Hơn nữa trong tam đại thế lực ở Thừa Thiên. Hoàng thất, Dương Gia, Lăng Gia thì Dương Gia có thế lực cực mạnh. Thừa Thiên để Long Tường liên dùng Lăng Gia để chế hành Dương Gia. Đối quý phi Lăng Nhiên sủng ái có hơn. Thậm chí đối với con nối dõi thế hệ thứ ba của Lăng Gia là Lăng Thiên cũng che chở rất nhiều. Lăng Thiên nhiều năm qua kiêu ngạo ngang ngược, thật là một đệ nhất tiểu bá vương ở Thừa Thiên. Ngoại trừ bởi vì Lăng Thiên làm việc cực kỳ có chừng mực ở ngoài nên ít nhiều cũng được vị Thừa Thiên hoàng đế này che chở. Đó cũng là thuật đế vương, để có được sự tuyệt đối trung tâm của Lăng Gia mà bảo trì đại thế quân hành.

Nhưng sự tình gần đây có khác. Phong vân biến ảo. Lăng Gia Lăng Khiếu mấy năm gần đây nhiều lần đánh bại đại địch Tây Hàn, liên tục lập chiến công, rất được quân đội ủng hộ. Ấn ước như “vua trong quân đội” tại Thừa Thiên. Lăng Khiếu phu nhân là Sở Đình Nhi lấy thân phận phụ nhân, tại thượng giới ào ào như vũ bão kiếm được tài phú thật lớn. Nói là Thừa Thiên “nữ tài thần” cũng không quá đáng. Mà gần đây lại phong truyền Lăng Gia không biết như thế nào mà lại cùng thế ngoại ẩn tông Vô Thượng Thiên có quan hệ sâu xa. Tin tức như thế thật là làm cho Thừa Thiên để Long Tường không thể không kiêng kỵ.

Việc đó nếu chỉ như vậy thì cũng không nói đến. Thế lực Lăng Gia nếu chỉ như vậy thì cũng không đủ gây họa. Tuy nhiên Dương Gia cùng Nam Cung Gia đang cầu thân kết minh lại đột nhiên tan rã, thậm chí là trở mặt thành thù. Thế lực Dương Gia đột nhiên yếu đi, ba đại thế lực nay lại không thể duy trì thế quân bình như trước. Long Tường để chỉ vì việc này mà lo lắng không thôi.

Bất ngờ lúc này lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Lăng Gia cố nhiên là phải trấn an nhưng Dương Tuyết lại là đầu mối liên lạc kết nối giữa hoàng thất và Dương Gia. Vô luận như thế nào cũng không thể liên xử trí. Thậm chí là không thể có chút ý tứ muốn xử trí. Nếu không một khi Dương Gia có điều bất mãn thì có thể làm ra nhiều loạn. Trong tình huống khẩn cấp như thế này, nếu xảy ra chuyện đó thì hoàng thất Thừa Thiên không thể nào chịu được.

Nhưng nếu không xử trí thì làm sao có thể cấp cho Lăng Gia công đạo. Lấy thế lực Lăng Gia bây giờ, há lại là nhân vật yên lặng ngậm bồ hòn làm ngọt. Trong lúc nhất thời, hoàng đế Long Tường không khỏi đầu lớn lên như cái đầu.

Hoàng hậu Dương Tuyết đứng một bên biến sắc, cười lạnh nói” Lão phu nhân nói lời ấy là ám chỉ bổn cung chính là kẻ chủ sự ư.”

Lăng Lão phu nhân cười hắc hắc” Lão thân sao dám nói Hoàng hậu nương nương chính là hung thủ, nương nương trong sạch hay không thì tự biết, cần gì phải sót ruột giải thích.”

Dương Tuyết nhất thời nghẹn lời, lời của Lăng Lão phu nhân nói rõ mình đúng là có tội giết mình, trong lòng không khỏi hoảng hốt, cường từ đoạt lý nói” Nhưng Lão phu nhân vô luận nói như thế nào, mới vừa rồi nói năng không phải là lời đáng nói của bậc thần tử, có thể nói là thật sự rất không ổn. Hoàng thượng

làm như thế nào là chuyện của Hoàng thượng, người chính mình sẽ tự có biện pháp. Lãng Lão phu nhân mới vừa rồi trong lời nói đã có ý uy hiếp Hoàng thượng, làm thần tử mà coi thường Hoàng thượng, đúng là tội đại ác. Cái này thì nên xử vào tội danh gì đây.”

Lãng Thiên cười lạnh nói” Vừa mới nãy nãy chỉ hướng tới Hoàng thượng góp ý, là vì lê dân thương sinh, thiên hạ đại nghĩa, vô luận là như thế nào, đây cũng là chuyện quốc gia đại sự. Hoàng thượng cũng còn chưa mở miệng, người tuy là nhất quốc gia chi hậu nhưng lại tự tiện mở miệng phản bác, can thiệp quốc chánh, người vừa rồi đem Hoàng thượng đặt chỗ nào. Rõ ràng là người không đem Hoàng thượng để trong mắt. Hoàng hậu nương nương theo như lời vừa rồi thì người phạm tội đại ác chính là người.”

Lãng Thiên đã sống qua hai thế giới, cơ trí ra sao, trong nháy mắt đã đem gia sự trong hoàng thất nâng lên thành chuyện quốc gia đại sự, vừa lại đem cái mũ lớn ‘hậu cung can thiệp vào chánh sự’ đội lên đầu Dương Tuyết. Nói đến thuật quỷ biện, Dương Tuyết đâu phải là đối thủ của Lãng Thiên, bất giác ngáy người ra, một hồi lâu không nói gì.

Xem hai nhà đánh võ mồm, dĩ nhiên trước mặt mình ầm ĩ lên, Long Tường trong lòng không khỏi cảm thấy vô lực. Đột nhiên mắt thấy Lãng Thiên lấy lời nói mà làm cho Dương Tuyết cứng đờ, trong lòng đột nhiên nảy ra một cái chủ ý. Có lẽ như vậy có thể tạm thời bảo trì thế thăng bằng mà lại có thể giúp Lãng Gia hóa giải oán khí.

Hắn ho khan một tiếng, nói” Việc này chưa điều tra rõ ràng, không thể nói ai sai ai đúng, chờ khi nào bắt được nghi phạm nói cũng không muộn. Nhưng thật ra Thiên Nhi người khiến cho Trầm cảm thấy rất không hài lòng, dĩ nhiên len lén nấp thiếp cũng không cho cô trượng biết, làm hại Trầm ngay cả một chén rượu mừng cũng không được, thật sự là đáng phạt đấy.”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, không biết vị Hoàng thượng này vì sao tự nhiên chuyển giọng, chuyển ngay đề tài, nhưng là vì sao? Xoay chuyển không khỏi rất gượng ép”. Nhưng hắn là hoàng đế, nói như thế nào đều có lý của hắn.

Lãng Lão phu nhân lão mưu thâm toán, đã biết hoàng đế không muốn dây dưa thêm về vấn đề này, may mà nữ nhi đã mầu tử bình an, mới vừa rồi tranh luận cũng đã chiếm hết thượng phong, mà lúc này cũng quả thật không thích hợp làm khó dễ Dương Tuyết nên cũng không tái mở miệng. Bất quá, cục tức này vô luận như thế nào cũng phải nói ra. Lãng Gia, còn chưa có thói quen để cho người ta chiếm hết tiện nghi.

Lãng Thiên thấy nãy nãy yên lặng thì cũng đã rõ ràng ý tứ, hì hì cười, nói” Hoàng thượng cô trượng quốc sự đây người, Lãng Thiên làm sao dám vì việc nhỏ này mà kinh động thánh giá.”

Long Tường ha ha cười, nói” Bất quá chưa lập gia thê mà lại đã nấp thiếp, việc này có vẻ không hợp lý, như vậy đi, Lão phu nhân, người xem ” Long Tường quay đầu nhìn lãng Lão phu nhân, trên mặt vẻ mặt càng thêm vẻ tươi cười thân thiết“. Do Trầm làm chủ, đem Kiều Nguyệt gả cho Lãng Thiên, làm chánh thất thê tử của Lãng Thiên, không biết ý Lão phu nhân như thế nào?”

214. Chương 43: Tứ Hôn Lãng Thiên.

Chuyện tốt như vậy, bao nhiêu kẻ có cầu cũng cầu không được, Lãng Gia có lý do gì mà không đáp ứng. Hơn nữa, Hoàng thượng tự mình mở miệng tứ hôn, đó là bao nhiêu mặt mũi rồi. Đó cũng chính là thể diện của Hoàng thượng, đáng lẽ phải vô cùng vui vẻ tạ ơn mới đúng.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người bên trong phòng đều cực kỳ hoảng sợ cảm thấy ngoài ý muốn. Hoàng hậu Dương Tuyết sắc mặt đại biến, nàng lần này mạo hiểm làm việc là do trong lòng cho rằng Hoàng thượng sẽ vì đại cục, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà đối phó với mình. Mà có việc gì xảy ra, Dương Gia nhất định sẽ dốc lực tương trợ, nhất định sẽ hóa giải được hiểm cảnh. Nhiều nhất là cấp cho Lãng Gia một ít bồi thường, nhưng chính mình từ nay về sau sẽ yên ổn thống trị hậu cung cho nên cho dù mới vừa rồi Lãng Lão phu nhân và Lãng Thiên gây sự như thế nào thì nàng cũng không quá để ở trong lòng. Nàng tính Hoàng thượng tất nhiên sẽ vì mình mà thu thập tàn cuộc, điều duy nhất không nghĩ tới là Hoàng thượng lại thu thập tàn

cuộc như thế. Như thế chẳng phải là mượn sức Lăng Gia sao, nếu như Kiều Nguyệt Công Chúa thật sự thành thân với Lăng Thiên thì địa vị Lăng Thiên tất nhiên sẽ cao hơn thêm một tầng. Rồi nếu Lăng Thiên tiếp theo thật sự dẫn sinh ra một vị hoàng tử, mà lại được lập làm thái tử mà nói, Lăng Gia tất sẽ quyết định một lòng thần phục, toàn lực ủng hộ hoàng thất. Khi đó chính mình cùng Dương Gia... Dương Tuyết không dám suy nghĩ thêm nữa

Mà Kiều Nguyệt Công Chúa đang cúi đầu ở bên kia len lén nhìn bóng lưng Lăng Thiên trong đầu lại nổ ầm một tiếng. Theo tiềm thức đã muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng không biết làm sao khi nhìn bóng lưng Lăng Thiên thì đột nhiên lại cảm giác được trong lòng dâng lên sự mừng rỡ. Trong đôi mắt đẹp lộ vẻ mê loạn, chỉ cảm thấy tâm hồn thiếu nữ đang loạn như ma, dĩ nhiên không biết chính mình đang suy nghĩ gì, cũng thật sự nói không rõ rốt cuộc là mừng hay lo. Nhớ tới lòng ngực rộng rãi, bả vai kiên cố, khí tức nam tử nồng hậu thật sự là...

Lăng Thiên biến sắc. Hắn trong lòng mặc dù đối với Kiều Nguyệt Công Chúa cũng rất có hảo cảm, nhưng cái này cũng chỉ giới hạn trong tình tỷ đệ. Hơn nữa Lăng Thiên đến từ thế kỷ hai mươi mốt, đối với hôn nhân cận huyết rất bài xích, tuyệt đối không nghĩ ra Long Tường vì đẹp lửa giận của Lăng Gia mà dĩ nhiên lại nghĩ ra chủ ý như vậy.

Lăng Lão phu nhân cùng Sở Đình Nhi nhìn nhau, cùng thấy được trong mắt đối phương vẻ khó xử. Nếu Lăng Thiên có thể lấy Kiều Nguyệt Công Chúa thì vốn cũng là nhất kiện mỹ sự nhưng bây giờ lại có chút như đã cười lên lưng hổ khó xuống. Nhưng Long Tường đã mở miệng, lúc này phải làm như thế nào cho phải

Trong tầm cung không khí nhất thời trầm mặc, Kiều Nguyệt Công Chúa cũng cảm nhận được không khí có điều dị thường, không khỏi đột nhiên cảm giác trong lòng lạnh lẽo, nhất thời dĩ nhiên dâng lên một loại cảm giác hối tiếc. Ta mới vừa rồi đang suy nghĩ gì, mắc cỡ chết người, chẳng lẽ, ta với biểu đệ dĩ nhiên đã...

Long Tường cũng dần dần cảm thấy có chút không đúng, vẻ tươi cười trên mặt từ từ thu liễm, cất tiếng hỏi: "Lão phu nhân"

Lăng Lão phu nhân ho khan hai tiếng, vẻ mặt có chút mất tự nhiên nói: "Hoàng thượng có điều không biết. Lăng Thiên hẳn từ nhỏ đã cùng Tiêu gia tiểu thư Tiêu Nhạn Tuyết định thân rồi. Mặc dù đã bị giải trừ nhưng lần này Tiêu gia lại phái Tiêu tiểu thư tự mình đến đây. Hai nhà cũng đã vì chuyện xưa mà để ý, cái này..."

Long Tường gờ tay ngăn lại, ha ha cười nói: "Thật là tiểu thoại, chuyện định thân của nữ nhân há phải là trò đùa. Ta cũng từng nghe Lăng Tiêu hai nhà đã giải trừ hôn ước, như vậy cho dù song phương còn coi trọng chuyện xưa nhưng dù sao Trầm bên này đã chiếm được tiên cơ. Huống chi, nam tử hán đại trượng phu tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường. Có thể vì Tiêu gia kia mà cấp cho nha đầu kia làm bình thê (vợ ngang hàng) của Thiên Nhi, chẳng phân biệt lớn nhỏ. Như vậy cũng không phải là không thể nha. Nghĩ đến Tiêu gia cũng không phải là không hiểu nhân tình. Trầm vốn tưởng rằng chuyện thành thân của Thiên Nhi có khó khăn gì, hóa ra Thiên Nhi lại vì người thích mình a"

Việc này cũng không trách Long Tường thấy nghi. Nguyên nhân vì "bối cảnh" của Lăng Thiên thật sự là rất ác liệt. Hàng năm Sở phu nhân vì con mình mà mất bao nhiêu mặt mũi, chuyện này cũng không tính là cái gì hi hân. Trở lại Tiêu gia tuy là đại lục đệ nhất thương cổ nhưng rốt cuộc không phải chính thức là thế lực hoàng thất. Long Tường đề thuyết pháp cũng không sai. Thậm chí còn cấp cho Tiêu gia mặt mũi rất lớn. Đối với loại sự tình nhức đầu này, tại hoàng thất thật sự là rất bình thường

Sở Đình Nhi tiến lên từng bước khê cười nói: "Kiều Nguyệt nha đầu kia ta đã thích từ lâu. Cho dù Hoàng thượng không nói ta cũng từng có ý tứ này, nếu muốn nói là gả cho Thiên Nhi thì đây thật sự là một hỉ sự rất lớn. Bất quá bây giờ lại có một việc khó xử lớn nữa, sợ rằng Kiều Nguyệt không chịu nổi sự ủy khuất nha."

Long Tường hỏi: "Có gì khó xử Nếu là chuyện bình thê, Kiều nguyệt nha đầu cũng không phải là người nhỏ mọn. Chỉ là có thêm một tỷ muội bình tọa mà thôi. Cũng không ảnh hưởng đến toàn cục"

Sở Đình Nhi thấy Long Tường đề hiểu lầm ý tứ của mình. Trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ về nói: "Vốn thiếp thân đang lo lắng hôn sự của khuyến tử. Chuyện Tiêu gia tiếp xúc hôn ước trở lại sớm đã khiến thiếp

thân phiền não không thôi. Mấy ngày gần đây cũng không biết là do làm sao vị Bắc ngụy Ngọc Gia tiểu thư hình như cũng yêu thích Thiên Nhi. Bây giờ đang ở lại Lăng Phủ. Còn có con gái Lễ bộ thượng thư Vệ Chánh Phong đại nhân tựa hồ đối với Thiên Nhi cũng có tình ý. Bây giờ cũng thường xuyên ở tại Lăng Phủ. Cái này...”

Long Tường biến sắc, trong lòng nhất thời sợ hãi. Xem ra thế lực Lăng Gia hiện nay thật không tầm thường. Không chỉ là “Quân thần”, “Tài thần” mà lại còn có thế lực bên ngoài. Trong triều ngoại trừ Vương thái phó có thế lực ở ngoài nay Vệ gia cũng giống như có quan hệ mật thiết với Lăng Gia này. Ngoại viện lại càng rất ghê ghớm. Dĩ nhiên một nhà là thiên hạ đệ nhất đại tài phiệt Tiêu gia. Còn có một nhà là Thiên Tinh trên đại lục đệ nhất ẩn tông ngàn năm qua và được thế nhân công nhận là thiên hạ đệ nhất võ học thế gia, Ngọc Gia. Thực lực của Lăng Gia dĩ nhiên đã phát triển tới mức kinh khủng như thế này ư, Lăng Thiên được xưng là Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ sao lại có mị lực như thế. Đoạt được tâm hồn đông đảo giai nhân thiếu nữ?

Theo đó, thực lực Dương Gia xem ra sẽ kém xa. Xem ra cho dù sau này xác định tội danh thật sự của hoàng hậu thì cũng tuyệt đối không thể xử trí. Nếu không hoàng hậu một khi rớt đài, Dương Gia nhất định sẽ có liên quan đến. Như vậy thứ nhất là không còn lực lượng để chế hành Lăng Gia. Hoàng thất há không phải là rất không ổn sao?

Còn có, việc hôn sự của Kiều Nguyệt Công Chúa xem ra nhất định cần phải tiến hành. Chỉ cần Kiều Nguyệt Công Chúa có thể trở thành vợ Lăng Thiên, tất nhiên sẽ khiến cho Tiêu gia cùng Ngọc Gia đối với Lăng Gia sinh lòng bất mãn. Dù sao hai nữ tử kia tuy là hậu đại hào môn gia tộc nhưng thân phận cũng không thể so với công chúa hoàng thất. Nếu không được làm lớn (chính thể) nhà nào cũng không chịu cam tâm để cho nữ nhi cúi đầu làm thiếp à Cứ như vậy, trong vô hình có thể làm giảm thế lực của Lăng Gia một ít, nhất cử lưỡng đắc.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Long Tường trầm lại sáng giọng:” Làm cái gì vậy. Chẳng lẽ công chúa của Trẫm lại kém nữ nhi một hào môn gia tộc và một gia đình thương gia sao. Lăng Lão phu nhân, ý Trẫm đã quyết, việc này định như vậy đi. Người đâu”

Một gã thái giám đi đến, Long Tường gơ tay ngăn không cho Lăng Lão phu nhân nói chuyện, rồi phân phó: “Truyền ý chỉ của Trẫm, Thừa Thiên Kiều Nguyệt Công Chúa đến tuổi cập kê, tính tình hiền thực, đặc biệt tứ hôn với con trai Lăng Khiếu Đại tướng quân là Lăng Thiên, kết làm tần Tấn chi hảo. Lập tức đem ý chỉ của Trẫm Tần tước cho Lăng Thiên làm Tam đẳng Thành tín bá chiêu cáo thiên hạ”

Thật là một cái bánh ngọt thật lớn. Lăng Gia mặc dù được Thừa Thiên hoàng thất ân sủng thêm nhưng trong nhà cũng chỉ có Lăng Chiến lão gia tử là Công gia. Lăng Khiếu chỉ là một gã Đại tướng quân, tước vị gì cũng không có, chỉ có một cái danh hào “quốc cữu”. Mãi đến khi đại thắng Tây Hàn, công huân thật sự trác tuyệt thì mới được phong một cái Nhị đẳng “Trung nghị hầu”. Lăng Thiên bản thân cũng không phải là bạch thân (không có tước vị), khi nhỏ cũng được phong tước vị “Vân Dương kị” nhưng một cái “Vân Dương kị” này chỉ là không có phẩm hàm. Lần này nhảy liền ba cấp, bỏ qua nam tước, tử tước, trực tiếp thành bá tước, mà bá tước đã là siêu phẩm đại quan viên. Mặc dù không có thực quyền nhưng cực kỳ vinh quang. Lăng Thiên chưa làm được cái gì mà lại trực tiếp được phong “Thành tín bá”, cái bánh ngọt này không thể nói là không lớn

“Tuân chỉ.” Mắt thấy thái giám lĩnh mệnh đi ra, Lăng Gia già trẻ ba người nhìn nhau ngạc nhiên

Sự tình cho tới bây giờ có muốn cự tuyệt cũng không thể nào nói nổi, nếu nói thì trực tiếp thành kháng chỉ bất tuân. Bất đắc dĩ, Lăng Lão phu nhân không thể làm gì khác hơn là tạ ơn.

Long Tường tâm tình tốt đẹp, ha ha cười nói:” Lăng Lão phu nhân cứ khoan tâm, chuyện thân sự là chuyện thân sự, chuyện truy nã hung thủ vẫn cứ làm. Một khi bắt được hai kẻ nô tài phạm tội đại ác kia, Trẫm nhất định phải nghiêm khắc gia tăng thẩm vấn, tìm ra kẻ chủ sự phía sau, hoàn lại cho Lăng Gia một cái công đạo” Long Tường trong lòng đã âm thầm quyết định chủ ý, vô luận như thế nào, nhất định phải âm thầm phân phó, một khi phát hiện hai người nọ, nhất định phải toàn lực giết chết, quyết không thể lưu lại người sống. Bằng vào đó mà hoàn toàn chặt đứt tâm tư trả thù của Lăng Gia.

“Lão thân thay mặt trên dưới Lăng Gia đa tạ ân sủng của Hoàng thượng”. Lăng Lão phu nhân ngẩng đầu lên, khóe môi khẽ nhếch hiện lên một tia bất đắc dĩ nói: “Hoàng thượng, lão thân cũng không phải là nói

đâu đâu, nhưng vẫn nói rõ một lần nữa. Việc này tất nhiên là có người sai sử, mặc dù trước mắt không thể tra rõ nhưng không biết liệu sẽ có chuyện như vậy xảy ra lần thứ hai không. Bên người Quý phi có một Tiểu Cúc, không biết sẽ có người thứ hai không. Lão thân chỉ có một nữ nhi là Lăng quý phi, hơn nữa Quý phi nương nương lại đang có bầu cho nên để Quý phi nương nương ở tại trong cung lão thân thật sự không yên lòng. Ngoài ra Quý phi nương nương lần này gặp chuyện ngoài ý muốn nên thân thể rất yếu, vô luận là lớn hay nhỏ cũng không được phép nửa điểm sơ suất. Bởi vậy, lão thân muốn tiếp quý phi nương nương tạm thời quay về Lăng Phủ an thai, ở đây sẽ dễ dàng chiếu cố hơn, không biết ý Hoàng thượng như thế nào?”.

215. Chương 44: Không Thể Thiện Lương

Một bên, Kiều Nguyệt Công Chúa hai vai nhẹ nhàng làm rung động, trên khuôn mặt nàng hai hàng châu lệ cuộn cuộn rơi xuống. Một là vì chính mình cuối cùng thân sự mà cao hứng nhưng đồng thời trong lòng lại chua xót vô pháp hình dung được. Chính mình đường đường nhất quốc công chủ, được phụ hoàng tứ hôn mà dĩ nhiên lại bị đẩy đi đẩy lại ba bốn lần, hơn nữa người đùn đẩy nàng chính là người mà nàng luôn luôn cảm giác cực kỳ thân cận là ngoại tổ mẫu cùng cữu mẫu. Mà đương sự bên kia là Lăng Thiên trên mặt cũng không có nửa điểm cao hứng làm cho người có tâm cao khí ngạo như Kiều Nguyệt Công Chúa sao nhần nại cho được. Chẳng lẽ lấy người tính tình, tài mạo, học thức như mình lại là nhục nhã cho Lăng Thiên hay sao?

Mặc dù biết chính mình đã sinh ra tại nhà đế vương, hạnh phúc bản thân từ ngày sinh ra đã sớm không thuộc về chính mình làm chủ nữa, sớm muộn cũng được hoàng thất dùng để mượn sức thân tử mà thôi. Bất quá trong lòng mặc dù sớm đã có chuẩn bị, nhưng khi giờ khắc chính thức đã tới thì Kiều Nguyệt Công Chúa lại cảm thấy chua xót cùng bất đắc dĩ.

Đoàn người ra khỏi hoàng cung, Kiều Nguyệt Công Chúa đương nhiên là đi theo mẫu phi mình cùng nhau đến Lăng Phủ. Trước kia nàng cũng đã đến Lăng Phủ nhiều lần, trong một tháng ít nhất cũng đi một đôi lần nhưng duy nhất lần này lại cảm giác phá lệ không ngẩng đầu lên được. Nàng ngồi ở bên trong kiệu, dĩ nhiên là một cử động cũng không dám làm, cứ thế cúi đầu, tâm lý nhảy loạn lên, sắc đỏ trên mặt vẫn chưa hết, dĩ nhiên là có một loại cảm giác đầu mới đầu lần thấy mẹ chồng. Dù sao, sau này Lăng Phủ có thể chính là nơi mình sống cả đời a. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi nhìn thấu qua cửa sổ kiệu ra ngoài nhưng lại chỉ nhìn thấy vị biểu đệ ghê tởm kia, cũng chính là phu quân tương lai của mình dĩ nhiên đang tùy ý ôm tỷ nữ Lăng Thần về mặt ôn nhu ngồi trên lưng ngựa. Ngay cả việc hướng về kiệu nhìn một cái cũng không làm. Thấy vậy nàng không khỏi trong lòng tức giận hừ một tiếng, oán hận đậm chân, mắt lại ứa lệ.

Sau khi đem Lăng Thiên cùng Kiều Nguyệt Công Chúa ra khỏi hoàng cung, Lăng Thiên đi theo được nửa đường thì liền tìm cơ hội mang theo Lăng Thần chuồn mất.

“Công tử, muội đã thông tri cho Cuồng phong và bọn Lăng Thất, không tiếc hết tay đuổi bắt Tô Hoài Nhân và Tiểu Cúc, cần phải qua mặt bọn quan quân bắt lấy trong tay” Lăng Thần dựa trong lòng Lăng Thiên nói nhỏ.

“Ân ”Lăng Thiên thản nhiên lên tiếng: “Dùng cái gì ra lệnh”

“Là lệnh đặc biệt chữ “Mẽ” của công tử ”, Lăng Thần nói.

“Tốt lắm” Lăng Thiên không khỏi khen một tiếng Trong mắt hần lập tức bắn ra hàn quang lạnh như băng “Dương Tuyết dám hạ độc thủ đối với cô cô của bốn công tử, xem ra việc này tất nhiên có Dương Không Quần âm thầm chủ sự Dương Tuyết, Dương Không Quần Xem ra, ta cần phải cho các người một cái cảnh cáo ”.

Lăng Thiên vừa ra lệnh, cả Thừa Thiên thành nhất thời nổ tung. Lăng Lục, Lăng Thất, Lăng Bát, Lăng Cửu, bốn người lại phát động thủ hạ tập trung tại các phương hướng đông nam tây bắc trải thảm mà lục soát. Mặc kệ là đại lộ, đường nhỏ hay là sơn dã rừng rậm, hễ là thông đạo có thể rời khỏi Thừa Thiên, mỗi một chỗ đều có không ít các nhân vật trang phục khác nhau giám thị chu đáo. Tuyết không buông tha bất cứ người nào khả nghi. Mấy chỗ lộ khẩu trọng yếu lại càng phòng thủ đến nước cùng không lơi

Bên trong thành Thừa Thiên, hơn một vạn bang chúng Cuồng Phong Bang đều dốc toàn bộ lực lượng. Cơ hồ là tra soát từng nhà, chu đáo lục soát.

Đám người Lăng Lục thận trọng như vậy, giống trống khua chiêng mà làm việc đều bởi vì Lăng Thần thay mặt truyền ra mệnh lệnh cao nhất của Lăng Thiên trong tập đoàn. Mệnh lệnh chữ “Mễ”

Lệnh của Lăng Thiên có bốn loại chia làm cấp ba, cấp hai và cấp một, cuối cùng là lệnh chữ “Mễ”. Sở dĩ lấy chữ “Mễ” làm lệnh vì trên thực tế đây chính là ký hiệu mà kiếp trước Lăng Thiên hay dùng. Bây giờ Lăng Thiên liền thiết trí một bộ lệnh như vậy.

Từ khi làm ra bộ lệnh này tới nay. Không muốn nói tới lệnh chữ “Mễ” mà lệnh cấp một cũng chỉ xuất hiện hai lần mà thôi. Chính là hai lần nọ tất cả các nhân vật trong tập đoàn Lăng Thiên cũng chứng kiến thủ đoạn tàn nhẫn và thiết huyết của Lăng Thiên mà nay là lần đầu tiên phát ra lệnh chữ “Mễ”. Điều này làm cho đám Lăng Lục người nào trong lòng cũng lo sợ nghi hoặc không thôi. Nếu không hoàn thành được lệnh này của Lăng Thiên mà nói, trời mới biết Lăng Thiên sẽ phát tiết nộ hỏa như thế nào. Địa vị hiện nay của mình sợ rằng khó giữ được, ngoài ra nếu vì vậy mà mất đi tín nhiệm của công tử mới nói là di hận cả đời.

Cho nên sau khi mệnh lệnh phát ra một khắc. Tất cả mọi người đều chạy như điên ra ngoài. Mỗi người đều ra lệnh cho thuộc hạ tìm không được hai người kia cũng đừng trở về.

Lăng Thiên cau mày suy nghĩ sâu xa nói: “Theo ta phỏng chừng. Hai người kia có thể không chạy ra khỏi Thừa Thiên. Rất có khả năng là đang ở lại trong thành hoặc là đã bị Dương Không Quân diệt khẩu. Trong thời gian ngắn như vậy bọn họ căn bản cũng không đủ thời gian trốn khỏi biên giới Thừa Thiên quốc nhưng phạm là kẻ có chút đầu óc thì đều tìm cách ẩn náu. Dù sao nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất. Đợi gió bão qua đi thì mới tiếp tục kế hoạch. Tô Hoài Nhân nếu không có kẻ tự bảo vệ mình thì sao dám đồng ý mạo hiểm làm chuyện đại nghịch bất đạo này đồng thời lại tùy thời bị Dương Gia diệt khẩu. Thông tri cho Lý Lâm cùng Lăng Tam. Bên trong thành, nhất là khu dân nghèo cần coi là trọng điểm lục soát. Còn có. Hôm nay lúc chúng ta đi hoàng cung có một số nhân vật ngăn cản chúng ta. Bảo Lý Lâm tra soát xem đó là nhân vật thế gia nào rồi lập tức báo lại đây”.

Lúc nói đến mấy người kia, trong giọng Lăng Thiên liền tràn đầy sát khí. Nếu hắn không quyết định thật nhanh, đương tràng kích sát bọn họ thì chỉ cần hơi chút dây dưa chậm trễ, cô cô Lăng Nhiên nếu có thể bảo trụ tánh mạng nhưng thai nhi trong bụng tuyệt đối là có thể hồng mất. Chỉ riêng điểm này, Lăng Thiên đã tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

Lăng Thần lên tiếng đáp ứng rồi đột nhiên ngửa đầu lên trời, trong miệng phát ra một tiếng huýt gió kỳ dị trầm thấp có chứa tiết tấu bất quy tắc, thanh âm cũng không phải rất lớn nhưng do nàng dùng nội lực kích phát nên âm thanh truyền đi rất xa. Một hồi lâu sau, giữa không trung đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thanh thúy, ngay sau đó một con diều ưng nhẹ nhàng như mũi tên vọt xuống đậu trên vai Lăng Thần. Thân mật dùng mỏ nhọn cạo lên vai Lăng Thần vài cái.

Lăng Thần nhanh chóng viết ra một tờ giấy nhỏ vài chữ rồi đút vào một cái ống trúc nhỏ trên đùi diều ưng rồi phong kín lại. Nàng yêu thương khẽ vuốt ve diều ưng một chút rồi nhẹ buông tay. Diều ưng nọ nhất thời vỗ cánh bay lên, giữa không trung xoay quanh một cái, kêu lên một tiếng giống như là đang hướng Lăng Thần cáo biệt, tiếp theo tựa như một mũi tên màu đen phá không mà đi, không thấy bóng dáng.

Hai người giục ngựa chạy tiếp nhưng sắc mặt Lăng Thiên lại càng ngày càng âm trầm. Đột nhiên thở dài, nói:” Thần nhi, huynh biết muội tâm địa lương thiện, không chịu đại khai sát giới. Chuyện này cố nhiên là tốt, tránh giết nhầm người tốt nhưng lại chỉ hại người hại mình. Muội nhất định vì huynh mà sống, cũng là người huynh yêu nhất. Có lúc, tâm địa đáng cứng rắn thì nhất định phải cứng rắn. Muội hiểu rõ ràng ý huynh không?”

Lăng Thần thoáng đỏ mặt cúi đầu:” Công tử, muội đã rõ” Lăng Thần biết Lăng Thiên hôm nay bất mãn vì chính mình thủy chung không hạ sát thủ với thiếu niên nọ. Nhưng Lăng Thần rất cuộc cho tới bây giờ vẫn chưa có giết người, nhưng chính mình lại cảm giác không thể tranh cãi

Lăng Thiên tận lực khống chế thanh âm bình đạm nói:” Không biết Thần nhi đã từng nghĩ qua không, nếu hôm nay bởi vì muội không hạ sát thủ, làm cho chúng ta chậm trễ thời gian, cô cô cùng thai nhi trong bụng nàng gặp nguy hiểm, vậy muội sao có thể kham nổi. Sau này sẽ phải ứng xử như thế nào? Như thế nào đối mặt với huynh? Mà huynh đây sẽ phải đối mặt với người huynh yêu nhất như thế nào”

Lăng Thần hoảng sợ biến sắc, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng nhất thời trở nên trắng bệch, trong nháy mắt

liền toát mồ hôi lạnh. Đây cũng không phải là chuyện không có khả năng xảy ra. Lúc nàng cùng Lăng Thiên chạy tới, tình huống Lăng Thiên đã cực kỳ nguy hiểm. Là một võ học hành gia, Lăng Thiên đương nhiên có thể nhìn ra được điểm này. Nếu đến muộn thêm một chút, hậu quả tất nhiên là thiết tướng không chịu nổi.

Nàng thật sự chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, nhưng lúc này vừa nghe Lăng Thiên nói ra, nhất thời liền nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng này. Đúng vậy, nếu bởi vì chính mình mà khiến cho mẫu tử Lăng Thiên tuần mệnh thì hậu quả nghiêm trọng bậc này ngay cả Lăng Thiên không nói gì thì chính mình làm sao có thể tha thứ cho chính mình. Tất phải tự trách cả đời. Chính mình như thế nào có thể đối mặt với công tử, rồi công tử lại như thế nào đối mặt với chính mình. Chính mình và người mình yêu nhất lại có một khúc mắc không thể giải khai.

Lăng Thiên chứng kiến vẻ mặt nàng thì trong lòng không khỏi có chút không đành lòng nhưng nghĩ đến tính tình Lăng Thần nếu không cảnh tỉnh nàng thì sợ rằng sau này bởi vì tính tình lương thiện mà chịu không ít đau khổ. Lăng Thiên tuyệt không muốn chứng kiến tình huống như vậy, hung hăng đè nén tâm tình tiếp tục nói:” Hôm nay thiếu niên ngăn cản muội rõ ràng là thấy sắc đẹp của muội mà nổi ác ý, mà thiếu niên này càng rõ ràng là không phải người Thừa Thiên. Đang ở ngoại quốc mà hấn vẫn hành xử như thế, nếu trong phạm vi thế lực của hấn thì còn như thế nào, không nghĩ cũng biết. Không biết tại trên tay hấn đã hủy đi hạnh phúc của nhiều ít bao nhiêu cô gái vô tội. Người như thế đều là cặn bã, chính là bại hoại. Gặp người như thế, giết chết không lưu tình chút nào, giết ác nhân tức là hành thiện, đó mới chân chính là lương thiện. Giống như nhìn thấy một con độc xà, mặc dù độc xà này cũng không thể hại muội nhưng độc xà đối với người bình thường thì có sức uy hiếp lớn đến trí mạng. Nếu không diệt trừ, tất nhiên sẽ có những người khác bị hại, muội diệt trừ độc xà này, đó là tạo phúc tích đức. Muội hiểu chưa?”.

216. Chương 45: Nữ Nhi Tâm Sự.

Lăng Thần trong mắt hiện lên một tia minh ngộ, tâm phục khẩu phục nói:” Công tử, cái này muội thật sự đã rõ ràng. Đa tạ công tử chỉ điểm.”

Lăng Thiên ha ha cười, nói:” Chúng ta là vợ chồng, đối với người yêu của mình không cần nói cảm ơn“. Lăng Thần không khỏi đỏ mặt nhưng trong lòng lại ngọt ngào. Lăng Thiên lại nói tiếp:” Thần Nhi, huynh muốn muội vì huynh mà sống. Muội phải biết rằng, cả đời này đi theo huynh, muốn trên tay không nhiễm máu tanh, đó là chuyện hoàn toàn không có khả năng. Nhưng muội phải nhớ kỹ, một khi muội bởi vì không đành lòng mà giết người mà cảm thấy tự thân có điều thương tổn, như vậy, muội làm cho huynh phải làm sao bây giờ? Phải biết rằng, trong lòng huynh, muội sớm đã là người ta yêu nhất. Chẳng lẽ muội muốn huynh...”.

Hắn còn chưa nói hết, ngoài miệng đã bị một bàn tay mềm mại trắng như ngọc mang theo mùi hương tươi mát bịt lại. Lăng Thần thâm tình nhìn Lăng Thiên, ngữ khí tùy theo thông thả nhưng cực kỳ kiên quyết:”Muội biết rồi, công tử, Thần Nhi tuyệt sẽ không làm cho công tử bởi vì Thần Nhi mà thương tâm.”

Lăng Thiên hài lòng cười. Hiểu được khúc mắc trong lòng Lăng Thần rốt cục do mình lấy tình mà động, rốt cục đã hoàn toàn thể ngộ. Đây cũng là chuyện không thể tránh được. Nếu bây giờ là tràng diện đại nhất thống hòa bình gì đó thì Lăng Thiên dù có hùng tâm bằng trời cũng sẽ tự động bỏ đi ý niệm trong đầu. Mà Lăng Thần là loại người lương thiện, Lăng Thiên cũng sẽ không cố gắng thay đổi, ngược lại còn cực lực cổ vũ. Nhưng sinh trong loạn thế, ta không giết người thì người giết ta, tích cách thiện lương của Lăng Thần lại trở thành vết thương trí mệnh của nàng. Hôm nay nếu để nàng hiểu được, Lăng Thiên trong lòng đang suy nghĩ, sao không tìm cơ hội để Lăng Thần thấy máu ma luyện một chút.

Chỉ một lúc sau, Diêu ưng mới vừa bay đi nọ đã bay trở về, chỉ là thư phi thường khó đọc. Hiển nhiên người viết thư sau khi nhận được tin tức thì không dám chậm trễ, lập tức viết hồi đáp.

Trên thư chỉ có ngắn ngủn mười ba chữ: Con thứ tư của Tây Môn thế gia gia chủ, Tây Môn Chương.

Lăng Thiên cười hắc hắc, hai tay chà xát, bức thư nọ đã hóa thành vô số mảnh vụn rồi tự nhủ:” Tây Môn thế gia, ha ha. Tây Môn thế gia.. Thú vị, thú vị.” Giết thế gia công tử nhà người ta mà bộ dáng không chút lo lắng, trong thiên hạ người có ‘phong độ’ như vậy phỏng chừng cũng chỉ có Lăng Đại công tử nhà mình .

Lăng Thần thản nhiên cười, nói: “Nguyên lai là người của Tây Môn thế gia. Ha ha, xem ra lần này công tử lại được hoạt động một phen rồi. Tây Môn thế gia không có khả năng không tra ra là công tử.” Tuy nói

như vậy nhưng Lăng Thần vô luận trên mặt hay trong lòng tuyệt không có nửa điểm lo lắng. Cái này cũng không phải là Lăng Thần quá mức mê tín thực lực của Lăng Thiên. Nên biết năng lực của Lăng Thiên thân mình năng lực thế nào, hơn nữa dù sao đây cũng là địa bàn của chính mình, với nhân thủ của Tây Môn thế gia ở Thừa Thiên bây giờ muốn thương môn trả thù, vậy quả thực chính là tự tìm tử lộ. Cho nên Lăng Thần thật sự một điểm cũng không lo lắng.

Lo lắng. Chính thức nên lo lắng chính là Tây Môn thế gia, trên phố dám đùa giỡn với nữ nhân của Lăng Thiên Lăng Đại công tử. Việc này vẫn còn chưa kết liễu xong.

Lăng Thiên cười ngạo nghễ, nhìn về phương xa:” Tây Môn thế gia tứ công tử. Hắc hắc, nếu bọn hắn đủ thông minh đem việc này đè nén xuống, sau này hăng tính đến thì bốn công tử lúc này tạm thời cũng không có rảnh mà để ý đến bọn hắn. Nếu không đủ thông minh, ha ha ha, sợ rằng Tây Môn Khánh sẽ vào địa ngục mà thôi.” Dừng một chút, tự nhủ nói:” Dám ở Thừa Thiên ngăn đón ta. Đùa giỡn nữ nhân của ta, ta thật đúng là không muốn chờ bọn hắn đến mà ta muốn liền tìm tới bọn chúng, để nói cho chúng biết thế gia công tử ta làm việc như thế nào.”

Lăng Thần mặt đỏ lên nhưng trong miệng lại không tự chủ được mà phì một tiếng rồi bật cười.

Lăng Thiên cười ha hả nói:” Thần Nhi. Nói đến lại thấy thú vị. Huynh sẽ mang muối đi gặp một người rất thú vị”

Mặt trời đã dần dần ngả về tây. Tại Lăng Phủ.

Trong tiểu viện của Lăng Thiên. Ba cô gái ngồi dưới giàn nho đang thì thầm nói cái gì đó. Thỉnh thoảng lại phát ra một trận cười duyên dáng, hiển nhiên ở chung với nhau cũng khá hòa hợp.

Dĩ nhiên đó là Ngọc Băng Nhan, Vệ Huyền Huyền cùng Kiều Nguyệt Công Chúa.

Kiều Nguyệt Công Chúa bốn ý muốn ở lại trong phòng chiếu cố mẫu thân nhưng nàng là một hoàng hoa khuê nữ, đâu hiểu những chuyện như thế này. Chỉ một hồi sau đã bị Lăng Lão phu nhân cùng Sở Đình Nhi thấy vướng chân vướng tay mà trực tiếp trục xuất, đuổi ra ngoài. Trong lòng đầy tâm sự mà lại không có việc gì liền đi dạo quanh trong Lăng Phủ. Bất ngờ không biết cố ý hay vô tình lại đi tới tiểu viện của Lăng Thiên.

Nàng si ngốc đứng ở cửa, nhất thời trong lòng lại hiện lên hình ảnh Lăng Thiên trước kia, không nói không rằng bá đạo ôm lấy mình trực tiếp ra cửa lên ngựa. Đó là một đoạn thời gian ấm áp ngọt ngào. Nào là thanh âm giọng nói sang sảng, khí tức nam tử nồng đậm, bờ vai lồng ngực rộng rãi, cánh tay nam nhi ôn nhu mà hữu lực. Hết thấy từng chút từng chi tiết như một đoạn phim tua chậm hiện lên khiến lòng nàng ngọt ngào. Sau lúc nhớ lại thì trong lòng không khỏi vừa nổi lên một trận cay đắng, vừa một trận mê man. Cay đắng chính là tại vì trong lòng vị tiểu biểu đệ kia cuối cùng chính mình không chiếm cứ được chút vị trí nào. Mê man chính là tâm tình chính mình, không biết vì sao hôm nay dĩ nhiên lại thích suy nghĩ miên man như thế, sao một cô nương chưa xuất môn lại suy hơn tính thiệt như vậy. Nàng kinh ngạc đứng ở nơi đó, tâm thần sớm đã không biết bay đến nơi nào. Mãi đến khi Vệ Huyền Huyền bên trong phát hiện nàng, hô gọi vài tiếng thì mới hồi phục tinh thần.

Mẫu thân Vệ Huyền Huyền Vệ phu nhân cùng Lăng Thiên chính là bạn thân nên Vệ Huyền Huyền và Kiều Nguyệt Công Chúa cũng biết nhau. Chỉ là Kiều Nguyệt rất cuộc là thân phận công chủ, thân phận khác biệt cho nên ít khi gặp nhau nhưng nói nhị nữ có giao tình thì cũng không sai. Vệ Huyền Huyền cũng là người thẳng thắn, thấy công chúa bồi hồi đứng đó thì liền không chút khách khí nửa kéo nửa đẩy Kiều Nguyệt Công Chúa vào tiểu viện của Lăng Thiên. Tam nữ liền bắt chuyện.

Ba cô gái đều vốn là nữ trung tài tử, hồng phần trạng nguyên. Một khi mở ra đề tài liền không thể dừng lại. Nguyên bốn Kiều Nguyệt Công Chúa nghe nói Ngọc Gia tiểu thư Ngọc Băng Nhan và Lăng Thiên vừa thấy đã yêu mà ở lại Lăng Gia, trong lòng không khỏi có chút ý khinh thị. Có chút cảm giác được vị Ngọc Gia tiểu thư này không khỏi không biết tự trọng nhưng mới lúc mới gặp gỡ Ngọc Băng Nhan thì thấy nữ nhân này tướng mạo rất kém, không bằng chính mình nên địch ý giảm đi vài phần, thậm chí còn vì Lăng Thiên mà nổi lên bất bình chi tâm. Tâm sự nữ nhi thật sự là khó có thể miêu tả được.

Nhưng sau một phen nói chuyện, những quan điểm trước nhất thời không cánh mà bay, chỉ cảm thấy vị Ngọc Gia Tiểu công chúa này vô luận là cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú, bách gia chư tử, thiên văn địa lý dĩ

nhien đều đã đọc lướt qua. Hiểu biết rộng rãi, học vấn rộng lớn, sở thông chi tinh, nói đã biết thuở nhỏ đã tiếp nhận giáo dục nghiêm khắc, ngay cả công chúa hoàng thất cũng không bằng. Nhất thời ý khinh và địch ý trong lòng cũng tùy theo giảm đi vài phần, lúc này mới thành tâm thành ý đàm luận. Càng nói chuyện, tam nữ dĩ nhiên đã khuê trung hảo hữu, không có gì phải giấu nhau. Ngay cả tâm sự ứ đọng từ trong hoàng cung của Kiều Nguyệt Công Chúa cũng vì vậy mà tan biến lúc nào không biết.

“Huyền Huyền muội tử” Kiều Nguyệt Công Chúa so với Vệ Huyền Huyền lớn hơn mấy tháng, bởi vậy cũng không chút khách khí gọi muội muội: “Nghe nói người đối với vị biểu đệ Lăng Thiên này của ta ấn tượng rất tốt, nhưng không biết là tốt đến mức nào hả?” Ngữ khí của Kiều Nguyệt Công Chúa mang vẻ trêu chọc hỏi. Cái này cũng là do lòng dạ phụ nữ hẹp hòi vừa lại thật sự không có ý tứ nói thẳng ra chuyện mình đã bị phụ hoàng tứ hôn nên Kiều Nguyệt Công Chúa bắt đầu nói bóng nói gió. Nhưng lời nàng vừa nói ra, ngay cả Ngọc Băng Nhan cũng e sợ thiên hạ bất loạn nên liền lớn tiếng ồn ào, nhất thời tam nữ nháo thành nhất đoàn.

“Nào có việc này..” Vệ Huyền Huyền mặt đỏ lên, vội vàng giải thích nói: “Ta bất quá là bồi tiếp Ngọc Gia muội muội đến thăm người trong lòng của nàng thôi, làm sao mà đỏ lên trên đầu ta”

Ngọc Băng Nhan vừa nghe chiến hỏa đột nhiên đốt tới trên người mình thì không khỏi thẹn thùng một trận, trả lời lại một cách mỉa mai nói: “Huyền Huyền tỷ tỷ là như thế này, chưa bao giờ nói thật, rõ ràng tâm lý thích Thiên ca muốn chết nhưng ngoài miệng lại hết lần này tới lần khác không thừa nhận.”

Vệ Huyền Huyền vừa xấu hổ vừa vội vàng không nhịn được lớn tiếng nói: “Người xem hấn như bảo bối trong lòng, chỉ có ta mới không như vậy. Lăng Thiên, hấn không tệ nhưng Lăng Thiên hấn thật sự không phải là loại người ta thích”

Kiều Nguyệt Công Chúa cùng Ngọc Băng Nhan không khỏi có chút nhìn nhau ngạc nhiên, nghe ý tứ Vệ Huyền Huyền không giống là bị người nói trúng tâm sự mà thẹn quá hóa giận. Ngược lại như là từ đáy lòng nói ra thì không khỏi hồ đồ. Trải qua một ngày hôm nay, Kiều Nguyệt Công Chúa sớm đã rõ ràng, vị biểu đệ này của mình cũng không phải hoàn hảo như hấn biểu hiện ra ngoài, lại càng không phải như lời đồn đại mà là một người tâm cơ thâm trầm, ẩn nhẫn nhiều năm, là nhân vật phi phạm. Chỉ bằng việc buổi sáng nay lộ ra việc xuất thủ, võ nghệ cao thâm như thế nào có thể thấy được.

Ngọc Băng Nhan cùng Vệ Huyền Huyền, nhị nữ này vốn là thiên chi kiêu nữ thân cận với Lăng Thiên đã lâu, tất nhiên đã sớm phát hiện ra chỗ bất phạm của Lăng Thiên. Tuổi trẻ anh tuấn, tài trí hơn người lại kiêm võ nghệ siêu quần, có nói là nhân trung long phượng cũng không quá đáng. Nhân vật như vậy chẳng phải là như ý lang quân trong mộng của mỗi một nữ hài tử hay sao. Vì sao Vệ Huyền Huyền còn muốn nói như vậy. Chẳng lẽ Lăng Thiên còn chưa đủ tiêu chuẩn?

“Nhưng không biết Huyền Huyền muội tử thích như ý lang quân là mẫu người như thế nào.” Kiều Nguyệt Công Chúa hỏi dò.

Ngọc nhan đỏ lên, trong mắt Vệ Huyền Huyền lóe ra sắc thái mộng ảo nhưng rất nhanh khôi phục: “Cái này. Ta cũng không biết, bất quá Lăng công tử văn võ song toàn, thi họa song tuyệt, Huyền Huyền trong lòng tất nhiên là vô cùng bội phục nhưng cũng chỉ là khâm phục kính phục mà thôi. Nhưng nếu là nói đến nam nữ chi tư thì lại là không thể.”

Kiều Nguyệt Công Chúa cùng Ngọc Băng Nhan hai mặt nhìn nhau, hai nàng cũng nghe ra, một câu trước của Vệ Huyền Huyền rõ ràng là có vẻ nghĩ một đằng nói một nẻo, bất quá là con gái đa mặt mông nên không có ý tứ nói ra thôi. Nhưng câu sau nói về Lăng Thiên thì lại không chút nào chần chờ, rõ ràng là không nói dối.

217. Chương 46: Tự Cáo Phấn Dũng.

“Ta còn tưởng rằng...Thì ra.... Ôi.” Ngọc Băng Nhan muốn nói lại thôi, nhưng ý tứ còn lại bên trong thì hai nàng sớm đã nghe rõ ràng.

Ngoài sân cánh cửa nhẹ nhàng kêu lên, một người đi đến. Toàn thân hắc y, là một thiếu niên, trên mặt tướng mạo hết sức tuấn tú nhưng vẻ mặt lại hết sức cứng nhắc, thần quang trong ánh mắt tựa như mắt

ung, lợi hại đến cực điểm.

“Lăng Kiềm. Người làm sao tới đây?” Kiều Nguyệt Công Chúa thường xuyên đến Lăng Gia đến nên cũng nhận ra thủ hạ tâm phúc của Lăng Thiên, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Lăng Kiềm vừa thấy tam nữ, cũng không khỏi lấy làm kinh hãi.

Bình thường, Lăng Kiềm nếu không có chuyện khẩn cấp đặc biệt thì ban ngày căn bản không xuất hiện ở chỗ này. Nhưng hôm nay, Lăng Kiềm lại nhận được một tin tức rất trọng yếu, việc này không phải chuyện đùa, phải lập tức cho Lăng Thiên biết để định ra đối sách tương ứng nên Lăng Kiềm mới có thể phóng tâm, không để ý chạy lại đây. Nào biết Lăng Thiên không có ở đây, hơn nữa trong viện còn có ba vị đại tiểu mỹ nhân dùng một loại ánh mắt như thưởng thức động vật quý hiếm nhìn mình.

“Ồ, công chúa điện hạ cũng ở chỗ này. Ta đến tìm công tử có một số việc thông báo, nếu công tử không có ở đây, tiểu nhân cáo lui.” Lăng Thiên nếu không có ở đây, Lăng Kiềm cảm thấy nếu mình có lưu lại thì cũng không có ý tứ gì, liền có ý cáo từ. Thăm nghĩ đợi buổi tối thì trở lại. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời thì thấy sắc trời đã bắt đầu tối, mặt trời đỏ hồng ngả về tây, mây hồng đầy trời, lúc này đã là hoàng hôn.

“Chậm đã. Lăng Kiềm, ta có việc hỏi người.” Kiều Nguyệt Công Chúa như cười như không nhìn hắn: “Lăng Kiềm, người giỏi lắm, phối hợp với công tử gia của người nhiều năm như vậy, đem bốn công chúa chơi đùa như kẻ ngọc, rất thú vị nhỉ?”

Lăng Kiềm nhất thời có chút chật vật. Nếu như vị công chúa khác có dũng khí nói như vậy hắn có thể một kiếm đâm qua, trực tiếp giết chết, cho dù là người trong hoàng thất cũng không ngoại lệ. Nhưng Kiều Nguyệt Công Chúa lại là một ngoại lệ. Dù sao nàng là con gái Lăng Thiên, là biểu muội của Lăng Thiên. Lăng Kiềm nhất thời có chút không biết nói như thế nào, chẳng lẽ Kiều Nguyệt Công Chúa này đã biết được chuyện của công tử sao. Xem ánh mắt của nàng thì rất có khả năng nên không khỏi cẩn thận nói: “Lời này của công chúa là ra sao. Ách, chuyện này tiểu nhân cũng không rõ ràng, tiểu nhân có chuyện quan trọng, xin cáo lui.”

Mặc dù thân phận Lăng Kiềm bây giờ sớm đã không phải là nô phò. Trên dưới Lăng Gia cũng không người nào dám khinh thị hồng nhân bên người Lăng Thiên, mà đích hệ của Lăng Thiên thì lại càng cung kính, duy mệnh mà tòng. Nhưng hôm nay trước mặt Kiều Nguyệt Công Chúa, lại không biết nàng đến tột cùng biết nhiều ít bao nhiêu, dưới tình huống này cần phải nguy trang hay không.

“Hừ. Không rõ ràng.” Kiều Nguyệt Công Chúa hừ lạnh một tiếng: “Ta xem người so với người khác thì phải rõ ràng hơn nhiều. Còn không cấp cho bốn công chúa sự thật ư?”

Lăng Kiềm không khỏi mím môi, cả người cũng nhất thời dâng lên một cỗ hàn ý, ngữ khí thản nhiên nói: “Có một số việc, công chúa điện hạ tốt nhất là đi hỏi công tử.” Lăng Kiềm nói những lời này căn bản là không giống như là một người hầu nói chuyện với chủ tử. Cũng căn bản không giống như là nói chuyện với công chúa, trong giọng nói lộ ra vẻ kiêu ngạo từ cốt tủy, còn có chút như khinh miệt đối với Thừa Thiên hoàng thất. Nên biết mấy năm gần đây, Lăng Kiềm một tay nắm Đệ Nhất Lô. Trừ Lăng Thiên, Lăng Lão phu nhân và Lăng Thần ra thì trong thiên hạ thật đúng là không có ai có thể được hắn để trong mắt. Gần đây thật ra lại có thêm một Ngọc Mãn Thiên. Nhưng Ngọc Mãn Thiên chẳng những võ công hơn người mà lại là người quang minh lỗi lạc. Lời hứa đáng giá nghìn vàng nên được Lăng Kiềm coi trọng.

Nói giỡn. Tại thế giới này trừ công tử có thể tùy ý quất tháo ta. Trong thiên hạ không có người thứ hai nào có thể đối với Lăng Kiềm ta như vậy. Người là Thừa Thiên công chúa thì như thế nào. Nếu người không phải là biểu muội của công tử thì chỉ bằng mấy câu vừa rồi ta đã giết chết người. Đừng nói là người. Cho dù là Thừa Thiên quốc hoàng đế Long Tường, chỉ cần công tử ra lệnh một tiếng thì bất quá cũng chỉ là vong hồn dưới kiếm Lăng Kiềm ta mà thôi. Các người còn chưa đủ tư cách đối với ta như vậy.

Nói xong những lời này, Lăng Kiềm xoay người muốn đi mà Kiều Nguyệt Công Chúa từ trước tới nay chưa từng có ai dám nói với nàng như vậy. Coi như là hoàng hậu Dương Tuyết, mặc dù tâm lý coi mẹ con mình như cái đing trong mắt nhưng khi thấy mình thì vẫn biểu hiện ra vẻ hòa ái dễ gần. Không nghĩ tới Lăng Kiềm lớn mật như thế. Chỉ một thoáng sau, Kiều Nguyệt Công Chúa như nổi điên, cả người lạnh lẽo, đôi môi run run nói không nên lời.

Lăng Kiềm vừa muốn xuất môn thì thấy một gã gia đình cấp tốc đi tới nói:” Người Vệ phủ đến. Xin mời Vệ tiểu thư nhanh hồi phủ. Vệ đại nhân cùng Vệ phu nhân có chuyện quan trọng thương lượng.”

Kiểu Nguyệt Công Chúa hỏi:” Có mấy người tới.”

Gia đình họ nói:” Có hai người. Trong đó một người hình như là Vệ phủ Vệ đại quân gia.”

Kiểu Nguyệt Công Chúa nhất thời nhớ tới chuyện hôm nay cùng Lăng Thiên trên đường đi tới hoàng cung mà không khỏi nhìn Vệ Huyền Huyền lo lắng. Nếu Vệ Huyền Huyền đụng tới kẻ khinh bạc vô lại như vậy chẳng phải là không xong sao. Bây giờ các đại thế gia đều có người tụ tại Thừa Thiên, mà số thế gia công tử có đức hạnh cũng không nhiều lắm, khó bảo đảm là không có kẻ hoàn khổ to gan lớn mật thứ hai như vậy.

Nàng không khỏi nhíu mày nói:” Hôm nay Thừa Thiên không yên ổn, Huyền Huyền muội tử đi theo hai người trở về có thể gặp nguy hiểm hay không. Hay là tìm người hộ tống một chút cho thỏa đáng.” Một mắt nhìn đi lại phát hiện ra thân ảnh Lăng Kiềm đã sắp ra khỏi tiểu viện, không khỏi sẵn giọng: “Lăng Kiềm, người đứng lại.” rồi quay đầu phân phó nói: “Người đi nói cho Vương Thông, bảo hắn an bài vài người hộ tống Vệ cô nương hồi phủ.”

Lăng Kiềm vốn chưa nhìn thấy Lăng Thiên nên không thể kịp thời thông tri tin tức, đang có chút xúc động. Lúc này lại nghe Kiểu Nguyệt Công Chúa dĩ nhiên tùy ý sai sử người trong Lăng Phủ, lại còn gọi mình lại vắn hỏi. Song nhân hiểm động, không khỏi buột miệng nói:” Dùng người nhiều như vậy làm gì, để ta hộ tống Vệ cô nương về nhà là được.”

Kiểu Nguyệt Công Chúa hừ lạnh một tiếng, vừa định chế giễu hắn một hai câu thì lại nghe Ngọc Băng Nhan nhẹ giọng nói:” Có vị đại ca này hộ tống, Huyền Huyền cả đoạn đường có thể bình an vô sự, quả nhiên là rất tốt.” Vừa nói vừa âm thầm nhìn Kiểu Nguyệt Công Chúa nháy mắt ra dấu.

Mắt thấy Lăng Kiềm cùng Vệ Huyền Huyền đi ra ngoài, Kiểu Nguyệt Công Chúa không khỏi buồn bực nói:” Muội tử mới vừa rồi sao lại đồng ý. Người này vô công không ra gì, sao có thể hộ tống Huyền Huyền muội tử chu toàn.”

“Công chúa yên tâm, quyết sẽ không gặp chuyện không may đâu.” Ngọc Băng Nhan thản nhiên cười nói.

Kiến thức của Ngọc Băng Nhan tự nhiên Kiểu Nguyệt Công Chúa không thể sánh bằng. Nàng dù sao cũng là Ngọc Gia truyền nhân, mặc dù do thân thể nên không thể tu tập võ công thượng thừa nhưng kiến thức, nhân lực đều là cao nhân nhất đẳng. Nàng mặc dù cũng chỉ gặp qua Lăng Kiềm, nhưng Lăng Kiềm mới vừa rồi cả người tản mát ra khí tức lạnh như băng, nàng sớm đã cảm giác được nên lúc ấy thất kinh. Lăng Kiềm này võ công cực kỳ cao, hơn nữa có thể che dấu khí tức tự thân của vũ giả rất hoàn mỹ. Điều này chứng tỏ nội lực đã tu luyện tới trình độ rất cao, thực lực thực sự thì khoảng cách tới tiên thiên chỉ cảnh cũng không còn xa. Tu vi như thế ít nhất đã là cao thủ cấp bậc Bạch ngọc, lấy tuổi Lăng Kiềm mà nói, thật sự là khó được. Ngay cả nhà mình cũng chưa chắc đã có, tiền đồ thật sự không thể hạn lượng. Nàng cùng Kiểu Nguyệt Công Chúa mặc dù mới gặp mặt, cũng biết vị công chúa này tâm địa thiện lương nên thật sự không đành lòng để nàng vì vậy mà đắc tội với một vị đại cao thủ tương lai. Đại để thế gian cao thủ như thế nào có để một vị công chúa đặt ở trong mắt.

Một người Lăng Thiên, một người Lăng Thần cũng đã đủ làm cho người ta kinh ngạc. Không ngờ bây giờ lại xuất hiện một Lăng Kiềm.

Chỉ tại Lăng Phủ, chính mình chỉ trong ngắn ngủi vài công phu đã phát hiện ra ba gã tuyệt đỉnh cao thủ. Hơn nữa đều tuổi còn trẻ như thế. Thực lực Lăng Gia mạnh như thế nào.. Lăng Phủ, rốt cuộc còn có bao nhiêu cao thủ giấu ở chỗ tối. Thực lực như thế há thể lực tầm thường có thể trêu chọc.

Ngọc Băng Nhan nhu tràng trăm chuyển, không khỏi lại nghĩ tới thời gian trước tại phòng Lăng Thiên phát hiện ra “Ngọc nữ tổ tâm kinh” thì trong lòng bình tĩnh đại ngộ. Cái gì chỉ là nội lực tâm pháp, cái gì là rách nát, rõ ràng là Lăng Thiên không biết mất nhiều ít bao nhiêu công sức vì mình mà đi tìm đối chứng chỉ được. Nghĩ đến lương khổ dụng tâm của Lăng Thiên, Ngọc Băng Nhan cảm giác ngọt ngào, khóe mắt không khỏi thoáng có chút ướt đầm. Khi đó Lăng Thiên cố nhiên là không muốn cho mình biết thực lực của hắn, bắt quả hắn là cũng sợ mình sau khi biết thì trong lòng có ý bất an.

Ngọc Băng Nhan si ngốc ngồi dựa vào trên cửa, từng cơn gió nhẹ thổi tóc và tay áo nàng phất phơ.

Lăng Gia cách Vệ gia cũng không phải rất xa, đi bộ cũng bất quá mất nửa canh giờ. Nghĩ đến vợ chồng Vệ Chánh Phong vì cố ý muốn trừng phạt nữ nhi một chút mà dĩ nhiên không phải kiêu tới đón. Mà người Lăng Gia hộ tống lại là Lăng Kiếm, cũng là một vị không thích hầu hạ người khác. Mấy dặm đường này cũng chỉ có thể dùng chân đi bộ mà khoảng cách giữa hai nhà cũng chẳng phải là nhắc chân tới ngay. Hơn nữa, Lăng Kiếm cũng không phải là muốn hộ tống Vệ Huyền Huyền, bất quá là mượn cơ né tránh Kiều Nguyệt Công Chúa vận hội mà thôi. Mặc kệ Kiều Nguyệt Công Chúa đã biết được gì nhưng nếu không có mệnh lệnh Lăng Thiên thì Lăng Kiếm tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa câu.

Nhưng Lăng Kiếm lại quên mất một đại sự. Hẳn lại hồn nhiên quên Vệ Huyền Huyền là một vị đại môn thiên kim tiểu thư, thể chất vốn là yếu nhược, sao có thể đi được đường xa như vậy.

Mới đi được vài bước, Vệ Huyền Huyền hai chân đã đau đến tê dại không chịu nổi. Vệ phủ quản gia đi phía trước mặc dù thỉnh thoảng ân cần quay đầu lại xem liếc mắt một cái nhưng lại không có ý tứ dừng lại chờ một chút nào. Vệ Huyền Huyền nhất thời trong lòng kêu khổ, nghĩ việc này nhất định là ý của phụ thân mẫu thân mình, muốn cho chính mình chịu chút đau khổ. Nàng ngày ấy bị Ngọc Mãn Thiên kéo đi, hai chân đến bây giờ vẫn còn đau nhức, giờ phút này đi đường xa như vậy, hai đùi càng thêm đau nhức.

218. Chương 47: Hai Đại Sát Thủ.

Nàng trộm liếc mắt nhìn, người gọi là Lăng Kiếm này vẫn là không nhanh không chậm đi theo bên người mình nhưng không có chút ý tứ muốn đỡ mình. Tựa như là lần này hẳn đi dạo phố vân cảnh mà không phải hộ tống Vệ Đại tiểu thư. Bên người có tuyệt sắc thiếu nữ mà cũng không nhận thức được! Nhưng nàng lại quên, đừng nói tên "đầu gỗ" Lăng Kiếm này không đỡ nàng mà cho dù Lăng Kiếm thật sự muốn đỡ nàng, một hoàng hoa khuê nữ như nàng sao có thể để cho một gã Đại lão gia đụng tới!

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Lăng Kiếm, Vệ Huyền Huyền không khỏi cắn răng, trong lòng thầm nghĩ: "Thật sự là một tên đầu gỗ!"

Nàng giận dữ dứt khoát đứng lại, Lăng Kiếm đương nhiên cũng ngừng lại nhưng vẫn không mở miệng, chỉ dùng một loại ánh mắt nghi hoặc thản nhiên nhìn Vệ Huyền Huyền, tựa hồ đợi nàng giải thích.

Vệ Huyền Huyền lại càng tức giận. Cũng không biết tại sao, từ khi nàng nhìn thấy Lăng Kiếm thì Vệ Huyền Huyền vốn luôn luôn tự giữ vẻ đoan trang nay trong lòng liền chung quy có một loại cảm giác hận đến nghiêng rã. Loại cảm giác vi diệu, hận không thể đem khuôn mặt kiên nghị lạnh lẽo như nham thạch này đập vỡ, xem bên trong rốt cuộc là vẻ mặt gì! Liệu có phải đầy sát khí như bây giờ hay không?

Lăng Kiếm thấy Vệ Huyền Huyền mới đi được chưa tới một nửa lộ trình thì một bộ giận dữ dừng lại. Chưa bao giờ tiếp xúc qua nữ hài tử nên Lăng Kiếm hiển nhiên là như hòa thượng không biết được ý nghĩ của nàng! Không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại đứng bên Vệ Huyền Huyền, trong lòng không kêu khổ. Không nghĩ tới Lăng Kiếm ta cũng có hôm nay, theo một người đàn bà cùng nhau đứng ở trên đường lớn bị người vây xem!

Trong mắt Lăng Kiếm, trừ mấy người phụ nữ Lăng Gia, bất luận là cô gái hay là lão thái thái đều thống nhất xưng hô là đàn bà. Bởi vì Lăng Thiên từng nói qua, xưng hô như vậy mới có vẻ chính mình có khí phách nam tử hán!

Nào biết người nói vô tình mà người nghe lại cố ý, Lăng Thiên vốn ý chỉ đùa cợt một chút, nào biết lời hắn nói đối với Lăng Kiếm lại như là 'lời vàng ý ngọc' mà vững vàng ghi tạc trong lòng! Vì thượng bất chính hạ tất loạn, hẳn nhất nhất kêu các tiểu huynh đệ há mồm ra đều gọi là đàn bà, ngậm miệng lại cũng gọi là đàn bà. Càng kỳ quái hơn chính là, mấy người này khi đang nói những lời này về mặt đều rất trang nghiêm, ánh mắt lạnh như băng, một bộ sắc mặt sát thủ! Điều này từng làm cho Lăng Thiên lần đầu tiên nhìn thấy trận tượng này cũng lông tóc dựng đứng!

Trời đất, thái độ của nam nhân đối với phụ nữ lại có thể như vậy!

Nếu như là người, chứng kiến trước mắt sáu bảy người không lớn không nhỏ đứng trước mặt mình một cái hô đàn bà, hai cái hô đàn bà với vẻ mặt hết sức nghiêm túc, bộ dáng nghiêm trang thì phỏng chừng người cũng như vậy.

Chứng kiến ánh mắt khó hiểu của Lăng Kiếm, Vệ Huyền Huyền không khỏi vừa tức vừa giận gất giọng:” Chân đau đi không được.”

Lăng Kiếm thở dài một tiếng. Trách không được công tử thường nói phụ nữ rất phiền toái. Quả nhiên như thế! Bất quá mới đi hơn trăm trượng mà vị Đại tiểu thư này đã đi không nổi!

Hắn phất tay lệnh cho một tên khất cái ven đường. Lăng Kiếm tung ra một thỏi bạc nói:” Đi tìm một cỗ kiệu đến. Còn lại thưởng cho người.”

Tên khất cái nọ mừng rỡ ôm bạc cơ hồ không thể tin được. Hắn dùng sức cắn một cái, thiếu chút nữa hàm răng cũng rớt xuống! Lúc này mới mừng như điên mà đi. Tìm một cỗ kiệu, ngay cả nửa lượng bạc cũng không dùng tới mà Lăng Kiếm vừa ra tay đã đưa ra mười lượng bạc. Tên khất cái nọ há có thể không nổi cơn điên? Thừa Thiên thành vật giá cực thấp. Có thỏi bạc này tên khất cái cũng không cần đi ăn xin nữa mà làm nghề mua bán vật cũng có thừa. Tên khất cái sao có thể không điên? Chỉ sợ Lăng Kiếm hối hận ôm bạc chạy nhanh như chớp.

Chỉ một lúc sau tên khất cái nọ đã mang theo một cái kiệu nhỏ khoan thai đi đến. Vệ Huyền Huyền rút cục thở phào nhẹ nhõm, trộm lén liếc mắt nhìn Lăng Kiếm một cái. Nguyên lai người này dĩ nhiên cũng cố gắng làm việc mà! Nghe nói là thư đồng của Lăng Thiên mà? Đáng tiếc.

Nhưng Vệ Đại tiểu thư lại quên mất. Một gã thư đồng mà dám đối với bốn quốc công chúa vô lý như vậy? Một gã thư đồng lại có thể tiện tay thưởng cho một tên khất cái mười lượng bạc?!

Lăng Kiếm làm thủ thế ý bảo Vệ Huyền Huyền lên kiệu. Trên mặt vẫn không có chút ba động, ngay cả ánh mắt tựa hồ cũng đọng lại. Vĩnh viễn đều là một cái thần sắc. Vệ Huyền Huyền vừa mới thay đổi thái độ đối với hắn nay lại nhất thời hờ lạnh một tiếng giận dỗi đi về phía kiệu nhỏ.

Còn chưa đi được hai bước nàng đột nhiên cảm giác cánh tay căng thẳng, dĩ nhiên là bị Lăng Kiếm nắm lấy cánh tay ngọc thần thánh không thể xâm phạm kéo lại! Nhất thời xấu hổ tức giận, người này thật vô lễ liền muốn mở miệng răn dạy! Nhưng bên người đột nhiên truyền tới từng đợt khí tức lạnh run khiến cho nàng không tự chủ được mà bỏ đi ý niệm này trong đầu!

Lăng Kiếm ánh mắt co rút lại, đem Vệ Huyền Huyền kéo lại phía sau mình. Đôi mắt nhất thời như biến thành mũi tên nhọn hướng về phía trước tiểu kiệu nhìn qua.

Phía trước tiểu kiệu là một người mặc trang phục quái dị đang chậm rãi đi đến. Khăn trùm đầu bằng vải bố trắng, quần áo bằng vải bố trắng, giày bằng vải bố trắng, võ kiếm bằng vải bố trắng, bên hông đeo một cái đai lưng màu đỏ. Trang phục như thế mà dĩ nhiên không coi ai ra gì, thần nhiên trên đường cái mà đi! Đúng là kim diệp sát thủ Diệp Bạch Phi! Lăng Kiếm mặc dù chưa bao giờ gặp qua hắn nhưng từ trang phục đặc dị của hắn mà nhận ra!

Đồng hành mà gặp! Nói là oan gia ngõ hẹp cũng không sai!

Cũng thật không ngờ, hai đại sát thủ nức tiếng thiên hạ dĩ nhiên dưới tình huống này đột nhiên chạm mặt! Mặc dù Diệp Bạch Phi cũng không biết hắc y thiếu niên trước mắt này chính là lâu chủ Đề Nhất Lâu lưng lẩy nhưng lục thức nhạy cảm nên hắn đồng dạng cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm, không nhịn được nheo mắt nhìn về hướng Lăng Kiếm.

Quần áo trên người hai đại sát thủ lại càng đối lập. So sánh với trang phục như phục tang của Diệp Bạch Phi thì trang phục của Lăng Kiếm đơn giản hơn nhiều. Khăn trùm đầu màu đen, y bào màu đen, giày màu đen, võ kiếm màu đen, tuế kiếm màu đen! Trừ khuôn mặt nhỏ nhắn màu trắng thì cơ hồ toàn thân đều màu đen !

Hai trông mắt cả hai đồng dạng lãnh khốc vô tình! Đồng dạng mạc thị thiên hạ! Đồng dạng kiệt ngạo bất tuân nhưng lại vừa là cực kỳ kiêu ngạo! Hai người, ngoại trừ quần áo và tướng mạo bất đồng thì tại thân vận và khí chất thật sự có nhiều điểm giống nhau!

Hai người đối diện, ánh mắt tràn đầy sát khí trùng thiên đứng từ xa mà giao thủ! Tựa như hai thanh lợi kiếm, mũi kiếm với tốc độ cao nhất đánh vào nhau! Chốc lát có cảm giác như có hoa lửa văng ra khắp nơi. Chỉ cần một cái liếc mắt đối mục này hai người đều cảm giác trong lòng có chút chấn động!

Thật mạnh! Chỉ sợ đám người Lăng Tri còn chưa có được sát khí như thế!

Đây là ý niệm đầu tiên nổi lên trong đầu Lăng Kiếm! Quả nhiên không hổ là “Kim Diệp Bạch Phi”, danh bất hư truyền!

Người nọ là đồng hành!

Người này thật mạnh!

Đệ Nhất Lâu?!

Lúc này trong đầu Diệp Bạch Phi dâng lên ý nghĩ! Trong ánh mắt lạnh như băng nhất thời nổi lên chiến ý! Cùng người của Đệ Nhất Lâu giao đấu một hồi, chính là tâm nguyện lớn nhất của Diệp Bạch Phi, giờ phút này không nghĩ tới lại vô tình gặp được một người! Mặc dù cũng không thể xác định được thân phận của đối phương tại Đệ Nhất Lâu nhưng từ thân hình, khí độ của đối phương thì người này võ công tuyệt không yếu hơn mình. Thân phận tại Đệ Nhất Lâu tuyệt đối không thấp! Nếu không phải là Đệ Nhất Lâu lâu chủ thì cũng nhất định là một nhân vật trọng yếu!

Có thể có đối thủ như thế sáng khoái đánh một trận, chẳng phải là một đại khoái sự trong nhân sinh sao!

Hai người cách xa nhau ba trượng, đối diện mà đứng! Khiến cho người ta cảm giác như hai kẻ sẵn báo, tùy thời bạo khởi đả thương người, vừa lại như hai thanh thần binh lợi khí đồng thời ra khỏi vỏ, khí thế mạnh mẽ!

Sát khí phóng lên cao! Tay hai người này cũng không biết đã kết thúc bao nhiêu nhân mệnh, sát khí dày đặc, tuyệt không kém bách chiến hùng sư tung hoành sa trường, thậm chí còn hơn!

Vệ Huyền Huyền đột nhiên cảm giác cả người cũng lạnh lên, lông tóc dựng đứng; một sự sợ hãi nhất thời như ngấm vào nội tâm của nàng. Nàng chỉ cảm thấy mình giống như đột nhiên từ một địa phương đầy ánh mặt trời ấm áp đột nhiên rơi xuống Cửu U địa ngục! Gặp hai loại cảm giác tương phản mãnh liệt này, trước mắt Vệ Huyền Huyền biến thành màu đen, cơ hồ hôn mê bất tỉnh!

Trong hòng Vệ Huyền Huyền khẽ vang lên tiếng rên rỉ, khuôn mặt xinh xắn trắng bệch, thân thể mềm oặt như muốn ngã, rồi sau đó thân thể mềm nhũn té xuống.

Lăng Kiếm song mục sắc bén bình tĩnh như thủy lạnh lùng nhìn Diệp Bạch Phi, một cái chớp mắt cũng không dám! Hắn đã phát hiện ra Vệ Huyền Huyền không chịu nổi sát khí của hai người xâm nhập, đã té xuống. Nhưng giờ phút này hắn lại tuyệt không thể động! Một khi hắn đưa tay đỡ lấy Vệ Huyền Huyền, nếu Diệp Bạch Phi nhân cơ hội ra tay, chính mình cho dù không đương tràng tống mệnh thì cũng nhất định rơi vào thế hạ phong!

Hơn nữa, Diệp Bạch Phi cũng không phải là quân tử gì, lại càng không là hiệp khách! Hắn cùng chính mình giống nhau, là một sát thủ! Hơn nữa là sát thủ hàng đầu! Giang hồ đạo nghĩa, võ lâm quy củ trong mắt Diệp Bạch Phi chỉ bất quá là chó má! Nếu hai người đối chỗ cho nhau, Lăng Kiếm tự hỏi chính mình cũng tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy!

Không ít người đi đường đã chú ý tới hai người này. Hai nam nhân kỳ quái như hai con gà chọi dường như đứng đối diện không biết muốn làm cái gì? Không ít người vừa lắc đầu thở dài vừa trong miệng thì thào mắng hai gã thần kinh.

Lăng Kiếm ánh mắt một ngưng, đột nhiên nói: “Kiếm đoạn phong vân, kim Diệp Bạch Phi?”

Một ít cơ nhục trên khuôn mặt như cương thi của Diệp Bạch Phi lộ ra ngoài, lộ ra vẻ lãnh tiếu so với khóc còn khó coi hơn: “Thế gian nhân mạng đều ở trong tay, thiên hạ phong vân Đệ Nhất Lâu? Hắc hắc hắc hắc, khẩu khí thật lớn”

Ánh mắt Lăng Kiếm nhất thời lạnh như băng: “Khẩu khí có lớn hay không, người rất nhanh liền sẽ biết, bất quá, lúc này ở đây không phải là chỗ người và ta đánh một trận”

Diệp Bạch Phi tiếc hận thở dài, việc này hẳn làm sao không biết? Nơi này là ngã tư đường Thừa Thiên phồn hoa nên lạnh lạnh nhạt nhạt nói:” Tới nay canh ba thì sao?”

Lăng Kiếm hơi cân nhắc nói:” Tới nay canh ba, rừng phía nam thành, dám đến liền chiến, đến chậm không chờ”.

Diệp Bạch Phi tựa hồ gật đầu.

219. Chương 48: Ôm Cây Đợi Thỏ.

Trong nháy mắt, đường cái tựa hồ lại khôi phục lại vẻ náo nhiệt, âm thanh rộn ràng nhộn nháo một lần nữa truyền vào tai Vệ Huyền Huyền. Lúc này nàng mới thật sự hoảng sợ kinh hãi, nguyên lai mới vừa rồi dưới uy áp của hai nam nhân đáng sợ này nàng không nghe được bất cứ thanh âm gì!

Lăng Kiếm tay trái dìu Vệ Huyền Huyền, thân thể vẫn đứng thẳng tắp, tay phải hoàn toàn buông lỏng, tựa hồ mềm nhũn buông xuống bên người, hình như không có phát động nửa điểm khí lực. Nhưng Diệp Bạch Phi vừa nhìn đã biết, đây là một tư thế phòng thủ tuyệt hảo. Đơn giản là tay phải Lăng Kiếm đặt cùng chuôi trường kiếm bên hông, hoàn toàn tạo thành một cung độ vi diệu. Từ phương vị này mà rút kiếm, có thể không hề trở ngại đạt tới tốc độ nhanh nhất! Mà một khi lui về cũng có thể bảo vệ toàn thân. Có thể nói tiến có thể công, lui có thể thủ, không có sai sót, đổi lại là chính mình cũng không hơn được.

Đương nhiên, cũng chỉ có cao thủ cấp độ như Diệp Bạch Phi mới có thể nhìn ra chỗ huyền diệu trong tư thế của Lăng Kiếm. Nếu thay là người võ công cấp bậc thấp trong võ lâm, nhìn không ra tác dụng trong tư thế của Lăng Kiếm mà tùy tiện rút kiếm tiến công, Lăng Kiếm có thể trong nháy mắt rút kiếm chém chết!

Diệp Bạch Phi trong mắt lộ ra một tia tán thưởng, toàn thân buông lỏng, tựa hồ là không hề phòng bị đi ngang qua Lăng Kiếm! Ngay lúc đi ngang qua đó, trong tích tắc, ngón tay Lăng Kiếm tựa hồ giật giật, mà ngay lúc đó, bả vai Diệp Bạch Phi tựa hồ cũng rung lên một chút nhưng rốt cục cũng không có gì phát sinh.

Đảo mắt trong lúc đó, thân ảnh trang phục quái dị của Diệp Bạch Phi đã lẩn vào đám đông người phía sau Lăng Kiếm. Thần kinh của Lăng Kiếm lúc này mới buông lỏng xuống. Chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Vừa rồi hai người mặc dù định ra thời gian quyết chiến nhưng trong nháy mắt hai người đi ngang qua lại cơ hồ đồng thời nổi lên sát khí! Bọn họ là sát thủ không có tư tưởng quyết đấu như kiếm khách! Giết người mới là mục tiêu duy nhất! Nếu Diệp Bạch Phi thật sự tin Lăng Kiếm canh ba tới nay quyết chiến mà không phòng bị, như vậy, sợ rằng bây giờ Diệp Bạch Phi đã biến thành một khối thi thể lạnh như băng trên mặt đất!

Đồng lý, nếu Lăng Kiếm vừa rồi không phòng bị thì Diệp Bạch Phi đã ra tay một kiếm tuyệt sát! Vốn là đang dìu Vệ Huyền Huyền nên rơi vào thế hạ phong nên Lăng Kiếm tuyệt đối không thể đại ý!

Ngay lúc sát na đi ngang qua vừa rồi, hai người như đã trải qua mấy phen sanh tử! Tình thế hung hiểm mà vi diệu thật là không thể tưởng tượng nổi, khó có thể nói nên lời!

Lăng Kiếm cũng không biết, ngay lúc Diệp Bạch Phi ẩn vào trong đám đông, mồ hôi lạnh trên trán rốt cục không không chể được nữa mà chảy xuống ròng ròng! Sát khí cực kỳ sắc bén của Lăng Kiếm tựa hồ đã tới trình độ nhân kiếm hợp nhất, đều là Diệp Bạch Phi bình sinh hiếm thấy! Không khỏi quyết định, nếu tới hôm nay Lăng Kiếm dám đi phò ước, hẳn cũng sẽ không ẩn dấu thực lực đem địch nhân đáng sợ này chém chết tại chỗ!

“Các người là địch nhân?” Vệ Huyền Huyền lòng vẫn còn sợ hãi. Trong cặp mắt đẹp vẫn còn lưu lại một tia sợ hãi, thanh âm run rẩy hỏi.

“Ừm.” Lăng Kiếm thản nhiên đáp tiếng nhưng lại khiến Vệ Huyền Huyền tức giận đến mức mà thoáng cái quên cả sợ hãi!

“Ừm?”

Cái này cũng tính là trả lời sao? Rốt cuộc là có phải hay không? Cho dù trực tiếp không trả lời cũng đỡ hơn so với ” Ừm ” một tiếng?

Nhiều nhất bất quá chỉ là hạ nhân của Lăng Phủ mà cư nhiên lớn mật như vậy. Người cho rằng người là ai!

Vệ Đại tiểu thư nhất thời giận dữ, tức giận hừ một tiếng thoát khỏi tay Lăng Kiếm, tỏ vẻ chán ghét phải phải ổng tay áo, dậm chân đi về phía trước, ngay cả tiểu kiêu cũng không thèm ngồi.

Lăng Kiếm trong mắt phát lạnh nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, yên lặng đi theo phía sau nàng. Trong lòng hơi giận, bất quá chỉ là tiểu thư con quan, không nên có nhiều tật xấu như vậy! Không khỏi thầm than, công tử mỗi ngày đều dựa hồng ôi thúy, nguyên lai cũng rất là không dễ chịu a! Riêng loại tiểu thư tính tình như vậy, ai mà chịu được? Đối lại là mình, sợ rằng sớm đã bạt tai đá đít quăng đi rồi!

Trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận khiến cho Vệ Đại tiểu thư cũng ngạnh khí mà phát ra nghị lực dị thường kinh người, kiên trì đi tới tận đại môn nhà mình! Trên đường đi dĩ nhiên không thèm nói nửa câu!

Tự biểu hiện của Lăng Kiếm vừa rồi cùng với thái độ của Ngọc Băng Nhan thì Vệ Huyền Huyền đã đoán ra, sợ rằng hắc y nhân lãnh khốc này cho dù thật sự là hạ nhân Lăng Gia thì cũng tuyệt không phải là một nhân vật đơn giản. Nhất định là một người có lai lịch, là nhân vật có đại bản lĩnh. Nhưng không biết làm sao, một khi nhìn thấy sắc mặt lạnh như băng của Lăng Kiếm thì nàng liền cảm giác được trong lòng rất không thoải mái. Hơn nữa người này kiêu lười như vàng, kim khâu khó mở, tựa hồ là nếu không cần thiết thì sợ rằng cả đời cũng không mở miệng, hơn nữa trên mặt lại mang theo thần sắc cự tuyệt người ngoài ngàn dặm. Cũng nhắc giống như cương thi.

Vệ Huyền Huyền tự phụ về tư sắc của mình, mặc dù không bằng Ngọc Băng Nhan, Tiêu Nhạn Tuyết có tuyệt thế dung nhan nhưng cũng tuyệt đối cũng là đại mỹ nữ nghìn người có một. Nhưng khối đầu gỗ lạnh như băng này dĩ nhiên ngay cả liếc mắt một cái cũng không có, ở trong lòng hắn coi mình giống như bức tường bên đường. Nếu có ngẫu nhiên nhìn về phía mình thì trong ánh mắt cũng không có nửa điểm kinh diễm, tựa như nhìn một người bình thường hoặc là như nhìn một người xa lạ không quen biết! Thật sự là khiến kẻ khác tức giận mà.

Chẳng lẽ người này chính là một khối đầu gỗ biến thành!

Từ đầu gỗ!

Cho dù chủ tử của hắn là Lăng Thiên, lúc đầu mới gặp gỡ nàng tại hoàng cung, mặc dù cũng như hắn vậy, không có vẻ chần động nhưng dù sao về mặt vẫn ôn hoà, đối xử hữu lễ! Một tên hắc y này lại dĩ nhiên một bộ khinh thường! Cô nãi nãi ta nhất định sẽ tìm cơ hội cho người sáng mắt ra!

Trên đường đi Vệ Huyền Huyền hung hăng suy nghĩ, tính toán như thế nào làm cho người này tại trước mặt mình lộ ra vẻ chật vật không chịu nổi để hung hăng trên cột hắn một hồi. Nét mặt, ánh mắt nàng không khỏi chợt vui chợt buồn, biến ảo đa đoan, dĩ nhiên không phát giác chính mình đã chạy tới cửa nhà!

Nàng xoay người nhìn lại, thấy thân ảnh hắc y đã bắt đầu quay trở về, bước đi kiên quyết, tuyệt không có nửa điểm xem xét lại. Từ đầu đến cuối, hắn không nói một câu nào, dĩ nhiên đem Vệ Huyền Huyền quẳng ra sau đầu, ngay cả một lời từ biệt cũng không có, cứ như vậy đương trường rời đi! Trời chiều đã tàn, thân ảnh gầy guộc của Lăng Kiếm trong ánh hoàng hôn kéo thành một vệt thật dài trên đường, nhìn qua có cảm giác rất là thê lương, cô độc.

Lúc này nàng mới nhớ tới, dọc theo đường đi chính mình không nói gì, mà khối đại đầu gỗ kia cũng không nói gì. Bất quá chỉ là hạ nhân của Lăng Phủ mà cũng dám vô lễ với ta như thế. Nghĩ tới đây, Vệ Huyền Huyền nhất thời lại tức giận, không khỏi hung hăng dậm dậm chân nhưng lại cảm giác được trên chân đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, không khỏi kêu lên một tiếng. Nước mắt cũng nhất thời chảy ra, thiếu chút nữa là té lăn trên mặt đất. Vì ngốc tử này mà giận dữ, bốn Đại tiểu thư dĩ nhiên lần đầu tiên dùng ba tấc kim liên đi đường xa như vậy! Dưới chân khẳng định là đã phồng rộp lên, người là một tử đầu gỗ! Người chờ đấy.

Lăng Thiên nhìn phương tây còn sót lại một tia mặt trời nhìn Lăng Thần nói:” Không sai biệt lắm, trời lập tức sẽ tối đen.”

Lăng Thần tuy đã tới mức tâm linh tương thông cùng Lăng Thiên nhưng cũng không rõ ý hẩn nói ” không sai biệt lắm ” là có ý tứ gì, chỉ là ngậm miệng gặt đầu, ừ một tiếng.

Lúc này hai người sớm đã xuống ngựa, thi triển tuyệt đỉnh khinh công ẩn mình trên một ngọn một cây đại thụ cành lá rậm rạp. Phía dưới là một cái hợp viện không lớn không nhỏ, có thiết tướng quân giữ cửa, phía trên tú tích loang lổ! Từ vẻ xiêu vẹo bên ngoài mà xem thì sợ rằng nơi đây đã lâu không có người ở nhưng lấy mục lực vô cùng cao minh của hai người mà xem thì lơ mơ có thể thấy được bên trong phòng bài biện thật là gọn gàng ngăn nắp, trên bàn trong phòng dĩ nhiên có đặt mấy cái chén trà. Nếu đã lâu không có người ở thì cái bàn màu trắng sữa nọ tất nhiên đã tích đầy tro bụi, nhưng giờ phút này trên bàn vẫn trắng sạch như cũ, dường như là không nhiễm một hạt bụi! Cái này thật không hợp với lẽ thường!

Giải thích hợp lý duy nhất là trong phòng này vẫn có người ở lại, hơn nữa là sắp tới!

Nơi này đúng là chỗ Lăng Thiên cố ý phân phó Cuồng Phong Bang tra được chỗ ở của Kim điệp sát thủ Diệp Bạch Phi tại Thừa Thiên thành. Đối với Diệp Bạch Phi, Lăng Thiên chung quy vẫn cảm giác được thời cơ người này tới đây không khỏi vô cùng đúng dịp! Ngay lúc thiên hạ anh hùng tề tụ thì đột nhiên lại đến, nếu nói hẩn không có mục đích mà đến thì Lăng Thiên tuyệt đối không tin!

Diệp Bạch Phi là một sát thủ, hơn nữa là một sát thủ phi thường xuất sắc. Hẩn có thể ở thời khắc miễn cảm này tới Thừa Thiên, mục tiêu có mấy cái nhưng mục đích nhất định chỉ có một, đó là giết người! Nếu tại bình thường, Diệp Bạch Phi có đến, Lăng Thiên cũng không muốn tự nhiên đi trêu chọc một cường địch như vậy! Diệp Bạch Phi võ công cố nhiên cực cao nhưng cũng không phải đối thủ của Lăng Thiên, nhưng một sát thủ nhất đẳng như hẩn, phía sau nhất định phải có một tổ chức thần bí hoặc là thế lực đại gia tộc mạnh mẽ âm thầm ủng hộ, nếu không hẩn sao có thể đạt được tin tức chính xác về mục tiêu mà tới ám sát?

Sát thủ độc lai độc vãng, không theo bất luận kẻ nào, cho tới bây giờ chỉ tồn tại trong tiểu thuyết còn trong thế giới thật thì quyết không thể tồn tại. Không có một hệ thống khổng lồ ủng hộ, cho dù là sát thủ đứng đầu cũng không có cách nào làm được toàn bộ quá trình! Chỉ cần là người, tất nhiên sẽ có lúc trể nải, cho dù là sát thủ, sát thủ xuất sắc nhất cũng không ngoại lệ!

Tiếp nhận sinh ý, xác định mục tiêu, thám sát địa hình chỗ mục tiêu... cho đến khi cuối cùng ám sát thành công rút lui. Những việc này đều đòi hỏi thời gian hữu hạn, nếu là giao cho một mình sát thủ đó làm việc, định kế hoạch, bố cục, chờ đợi thời cơ, xuống tay giết người, chỉ sợ hẩn cả đời cũng giết không được mấy người, thế nào cũng mệt đến chết! Cho dù không mệt đến chết thì cũng sẽ bởi vì không có sinh ý mà chết đói!

Diệp Bạch Phi thực lực mặc dù không đủ để mình phải sợ nhưng cũng có thể tính là một cao thủ xuất sắc! Trong kiếp sống làm sát thủ của hẩn cũng chỉ có một lần thất thủ khi mục tiêu là Ngọc Gia gia chủ Ngọc Mãn Lâu, mà người ngăn cản hẩn xuống tay lại là đương kim nhất lưu cao thủ Ngọc Mãn Thiên. Hẩn mặc dù ám sát thất bại nhưng dù sao còn có thể toàn thân trở ra!

Tại thế cục vi diệu như lúc này, vạn nhất để hẩn thành công thừa dịp loạn sát một nhân vật trọng yếu nào đó thì tất sẽ khiến cho Thừa Thiên đại loạn. Việc này trước mắt Lăng Thiên là một việc không thể dễ dàng tha thứ, chỉ vì như vậy mà ảnh hưởng đến toàn bộ bàn kế hoạch của Lăng Thiên!

220. Chương 49: Không Thể Tha Thứ.

Huống chi Diệp Bạch Phi lại chọn thời điểm miễn cảm này chạy tới Thừa Thiên làm việc, sợ rằng trong đó có một cái âm mưu! Lăng Thiên như thế nào có thể không nghe không hỏi đến! Trước mắt đám người Lăng Kiếm đang vội vàng gia tăng tự thân thực lực để ứng phó đại biến ngày sau nên nếu phái những người khác đi, sợ rằng ngược lại đã thảo kinh xà. Hơn nữa thực lực của bọn họ đơn đả độc đấu cũng chưa chắc có thể ứng phó được với Diệp Bạch Phi, Lăng Thiên cũng không thể làm gì khác hơn là tự thân xuất mã.

Mặt trời rốt cục hoàn toàn biến mất, phía chân trời một điểm quang minh cuối cùng cũng đã bị hắc ám cắn nuốt, bóng đêm, rốt cục phủ xuống nhân gian !

Đột nhiên như cảm giác được cái gì, thân thể Lăng Thần đột nhiên căng thẳng, Lăng Thiên ngưng mắt nhìn lại, quả nhiên, trên con đường nhỏ u tĩnh vô thanh vô tức xuất hiện một đạo bạch ảnh, cả người như tuyết

trắng nhưng bên hông lại có một sợi dây đỏ, không phải là Diệp Bạch Phi thì là người phương nào?

Xuất phát từ sự cẩn thận của một sát thủ, Diệp Bạch Phi thân pháp như điện, nhanh chóng chạy một vòng quanh sân tra xét kỹ một phen, rốt cục cũng không phát hiện ra gì dị thường, hẩn lại nhảy lên nóc nhà đưa mắt chung quanh một phen. Lăng Thiên và Lăng Thần sớm đã che đậy khí tức tiết ra ngoài, giờ phút này lại càng cẩn thận ngừng cả hô hấp.

Rốt cục, Diệp Bạch Phi thân thể như bay phi thân xuống, rơi vào trong viện nhưng không tiến vào bên trong phòng mà từ trong lòng lấy ra một vật đặt lên môi. Đột nhiên một trận âm thanh kỳ dị trầm thấp vang lên ô ô, tựa như tiếng gió đêm thu, ngay cả có người nghe được cũng chỉ biết đem thanh âm này coi như tiếng gió đêm mà không lưu ý đến. Tuy nhiên thanh âm này mặc dù thấp nhưng ngừng mà không tán, truyền đi xa xa. Giống như là đang truyền tin tức gì đi.

Chỉ một lúc sau, trong bóng đêm đã có bảy tám Hắc y nhân từ nhiều phương hướng chạy lại đây. Đám nhân ảnh màu đen này đều có thân pháp phiêu hốt, hành động khoáng đạt như điện, hiển nhiên đây đều là nhất lưu cao thủ!

Lăng Thiên và Lăng Thần trên cây đều lấy làm kinh hãi, Lăng Thiên mặc dù sớm đã đoán Diệp Bạch Phi không thể một thân một mình lên vào Thừa Thiên nhưng cũng không nghĩ tới lại có nhiều người như vậy! Đây là dạng tổ chức gì mà lại có đông đúc nhất lưu hảo thủ như thế? Nhiều người như vậy vào Thừa Thiên nếu không có đại mưu đồ gì thì sao lại bỏ ra đại tiền vốn như vậy? Nghĩ tới đây, không khỏi càng động lòng tai lên.

Sau một hồi công phu, toàn bộ những người này đã vào bên trong phòng.

“Lão Đại, vì sao đột nhiên lại gọi chúng ta đến đây? Không phải nói là chờ đợi thời cơ tốt nhất mới cùng hành động sao? Giờ phút này triệu tập ta tới, không sợ dả thảo kinh xà sao?” Một người giọng có chút âm nhu hỏi.

“Tình huống có điều biến hóa, hôm nay phát hiện ra một người hình như là cao thủ Đệ Nhất Lâu, võ công sâu không lường được, võ công có khả năng còn trên cả ta. Chỉ sợ so với Ngọc Mãn Thiên cũng không kém là mấy. Ta cùng với hẩn ước định, tối nay canh ba ở khu rừng ngoài thành quyết chiến một hồi. Người này võ công cao cường, mà chúng ta tương lai sẽ cùng Đệ Nhất Lâu đánh một trận, bởi vậy, thừa dịp cơ hội tối nay đem người này trừ đi mới là thượng sách! Cho nên ta mới triệu tập các người lại đây.” Diệp Bạch Phi nói.

“Ồ? Tu vì người này dĩ nhiên lại như vậy? Dĩ nhiên võ công còn muốn cao hơn cả lão Đại. Không biết chi tiết như thế nào, tuổi tác ra sao?” Một thanh âm khác có chút kinh dị nói.

Diệp Bạch Phi ậm một tiếng nhưng lại không nói gì. Mấy người kia nhất thời riu ra riu rít mà nghị luận. Xem ra trong lòng mấy người này võ công Diệp Bạch Phi đã đến trình độ đăng phong tạo cực, là thể gian tuyệt đỉnh cao thủ. Không nghĩ tới có người dĩ nhiên võ công còn cao hơn Diệp Bạch Phi nên nhất thời kinh ngạc không thôi. Có mấy người còn có chút không tin.

Lăng Thiên đang ngồi trên cây lại ngẩn ra. Người Đệ Nhất Lâu là người nào? Diệp Bạch Phi trong miệng nếu nói ra những lời này thì hẳn là không có sai. Mà võ công sà sà của Diệp Bạch Phi thậm chí hơi cao hơn thì chỉ có Lăng Kiếm mà thôi! Chẳng lẽ hẩn đã gặp gỡ Lăng Kiếm?

Nghĩ tới đây Lăng Thiên chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên nổi lên một cổ lửa giận, nhưng mà là giận Lăng Kiếm. Hẩn cùng với Ngọc Mãn Thiên giao thủ ngày ấy, đến nay nội thương vẫn chưa hoàn toàn phục hồi mà dĩ nhiên lại gây chuyện sanh sự. Dĩ nhiên lại lên ước định với Diệp Bạch Phi đánh một trận. Nếu khiến cho nội thương một lần nữa ác hóa thì không có hy vọng khỏi hẩn. Càng huống chi, xem bộ dáng Diệp Bạch Phi này thì rõ ràng là không tiếc hết thảy muốn hủy diệt Lăng Kiếm! Tình thế hung hiểm như thế, tiểu tử này làm sao lại dám xằng bậy như thế!

Đám người Lăng Trì đã cùng Ngọc Mãn Thiên định ra chuyện giắc đấu còn cần Lăng Kiếm đứng xem lược trận. Qua mỗi một trận đánh sẽ cần hẩn chỉ điểm mà nay lại dĩ nhiên tại thời khắc mấu chốt này chạy đi quyết đấu với người khác!

Nếu Lăng Kiếm giờ phút này đứng trước mặt Lăng Thiên chỉ sợ cũng bị Lăng Thiên đang nổi giận hung hăng đánh cho một trận. Việc này quả thực là cực kỳ hồ đồ!

Lăng Thiên nguyên vốn chỉ muốn xem xét, thậm chí là điều tra một chút về ý đồ của Diệp Bạch Phi. Nguyên nhân vì hôm nay hắn đã bức độc cho Lăng Nhiên, công lực đã hao tổn rất nhiều nên thời khắc này thật sự không thích hợp để ra tay!

Về phương diện khác, Lăng Thiên đối với Diệp Bạch Phi trên thực tế là rất thưởng thức, từng nghĩ tới về khả năng đem nhân tài võ công không dưới Lăng Kiếm này thu về dưới trướng mình, cho nên Lăng Thiên hôm nay đến, bốn ý không định động thủ.

Nhưng lúc này đột nhiên được biết những người này lập tức muốn đi phục kích Lăng Kiếm, Lăng Thiên há có thể dễ dàng tha thứ? Đã tới lúc này, tên đã lên cung há có thể không phát!

Nhìn Lăng Thần đánh mất một cái, Lăng Thần hiểu ý, hai người đồng thời đeo hai cái khăn che mặt màu đen. Lăng Thiên đã chuẩn hạ sát thủ! Nếu Lăng Kiếm thân không bị thương thì Lăng Thiên rất có thể âm thầm đi theo những người này, như đường lang bộ thiên, hoàng tước ở phía sau, đem tám người này nhất cử tiêu diệt! Nhưng bây giờ Lăng Thiên cũng không thể làm như vậy. Thậm chí không thể để cho Lăng Kiếm mạo hiểm ra tay! Vạn nhất thật sự làm nội thương nặng thêm thì hoàn toàn không xong!

Cho nên Lăng Thiên chỉ có thể lựa chọn ở chỗ này đem mấy người này giải quyết một chút. Mặc dù lúc này nội lực của hắn mới chỉ khôi phục được sáu thành công lực nhưng có Lăng Thần tương trợ, Lăng Thiên cảm giác được nếu không thể đem mấy người này giải quyết hết thì ít ra cũng có thể bức lui bọn họ, bỏ đi kế hoạch tối nay!

Cửa phòng đã mở ra, kể cả Diệp Bạch Phi ở bên trong và tám người vừa đi ra, hiển nhiên là muốn sớm đi tới khu rừng quyết đấu, chọn địa hình phù hợp mà chuẩn bị phục kích.

“Kiếm đoạn phong vân, Kim Diệp Bạch Phi cực kỳ vô sỉ, hèn hạ hạ lưu!” Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên vang lên, tám người đồng thời ngừng cước bộ quay đầu nhìn lại, trường kiếm đồng thời ra khỏi vỏ.

“Là người!” Diệp Bạch Phi đồng tử co rút lại, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác! Hắn liếc mắt một cái nhận ra nam tử che mặt trước mặt này chính là người ngày đó một kiếm cắt đứt dây lưng của hắn. Mỗi đại nhục này quyết không dưới chuyện bại trận dưới tay Ngọc Mãn Thiên, Diệp Bạch Phi như thế nào có thể quên! Nhưng trong lòng cũng âm thầm sợ hãi, người này võ công sâu không lường được, chính mình lấy lực một người tuyệt đối không là đối thủ, kể sách trước mắt tựa hồ chỉ có...

“Diệp Bạch Phi, nguyên là ta đã nhìn sai người. Nguyên lai người là kẻ tiểu nhân hèn hạ như vậy! Người trước tiên ước định quyết chiến một chọi một sau đó lại mai phục đại lượng nhân thủ để ám toán! Chẳng lẽ kim Diệp Bạch Phi đại danh đầu này lại là người như vậy” Lăng Thiên không lưu tình châm chọc nói.

Diệp Bạch Phi lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Các hạ nói sai rồi, Kim Diệp Bạch Phi cho tới bây giờ không phải là hiệp khách quang minh lỗi lạc, ta chỉ là một sát thủ nhận tiền tài mà giúp người tiêu tai mà thôi, không thềm quần đến giang hồ quy củ chó má gì đó! Thắng làm vua, thua làm giặc, không cần giảng nhiều đạo lý đến vậy?”

Lăng Thiên hừ một tiếng, lý luận này hắn cũng thường nói, thậm chí là ảnh hưởng đến Lăng Kiếm. Không nghĩ tới kẻ trước mặt này cũng nghĩ như vậy. Bất quá, thủ đoạn đồng dạng nhưng nếu sử dụng trên người của Lăng Thiên thì Lăng Thiên lại cảm giác được không đúng! Sâu trong xương tủy, Lăng Thiên chính là một người cực kỳ bảo hộ người nhà, không được phép để cho người nhà và huynh đệ bị thương tổn.

Không biết đây có phải là chuyện “chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn” trong truyền thuyết hay không?!

“Hãy bớt sàm ngôn đi, Diệp Bạch Phi người là một kẻ hèn hạ tiểu nhân, nay đương tràng bị bốn công tử chúng kiến, không thể nhìn người gây tai họa cho người tốt!”

Diệp Bạch Phi lạnh lùng cười: “Các hạ võ công mặc dù cao nhưng lại thiếu lịch duyệt giang hồ, người đã để lộ hành tung, bây giờ có muốn thoát ra cũng đã chậm. Mọi người cẩn thận, người này võ công tuyệt đỉnh, cần toàn lực ra tay mười hai thành công lực!”

Lăng Thiên cười một tiếng:” Chính là một đám si mị vôong lượng, tiếp chiêu đi!” Đang muốn ra tay thì bên người có một trận gió thơm mát thoảng qua, Lăng Thần rút đoản kiếm ra khỏi vỏ, vẽ ra một đạo ánh sáng bắt mắt dĩ nhiên trước vọt tới!

Lăng Thiên không khỏi sửng sốt, lập tức trong lòng liền rõ ràng ý tứ của nàng, trong lòng không khỏi nổi lên một cỗ nhu ý.

Lăng Thần hiển nhiên biết, Lăng Thiên tại hoàng cung vì Lăng Nhiên bức độc đã hao tổn phân nửa nội lực, bây giờ chắc là còn chưa hoàn toàn phục hồi! Đau lòng vì người trong lòng, Lăng Thần sao để người còn chưa phục hồi ra tay nên liền gia nhập chiến đấu trước? Chỉ cần chính mình giết chết hoặc đả thương nặng mấy tên, làm suy yếu thực lực của đối phương mà giảm bớt gánh nặng cho Lăng Thiên! Cho nên từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên Lăng Thần đã động sát khí!

Lăng Thần mặc dù vì tu luyện Huyền băng thần công nên ngoại mạo lúc nào cũng giống như ngạo sừng hàn mai nhưng trong lòng thực sự là không hiểu chiến. Nhưng hôm nay vì người mình yêu nhất mà liền xông ra! Hơn nữa lại chọn ngay nhân vật thủ lĩnh là Diệp Bạch Phi làm đối thủ!

Diệp Bạch Phi tuyệt không nghĩ tới, bạch y nữ tử che mặt này võ công so với mình cũng chỉ có hơn chớ không kém, trong nháy mắt công phu đã đánh tới trước người. Đoản kiếm trong tay phát ra một đạo quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng trong nháy mắt đã bao vây lấy hắn. Thế công sắc bén, chiêu thức thần diệu, đúng là bình sinh khó thấy!

221. Chương 50: Lăng Thần Sơ Chiến.

Nhưng Diệp Bạch Phi dù sao cũng là tuyệt đỉnh sát thủ đương thời, hữu kinh bất loạn, tay phải nhẹ nhàng vung lên, trường kiếm đã như ảo thuật xuất hiện ở trong tay, chói lát hoa kiếm như nở rộ trong trời đêm. Đóa đóa cúc hoa sáng lạn không chút do dự trực tiếp phản kích. Nhất thời trường kiếm cùng đoản kiếm giao kích tạo nên thanh âm đinh đinh không ngừng vang lên, thanh âm càng ngày càng dồn dập, đến cuối cùng thì dĩ nhiên hòa thành một mảnh, cũng không phân biệt được rõ ràng.

Bản ý của Diệp Bạch Phi cho rằng tố chất thân thể của nữ tử trời sanh yếu hơn nam tử, cho nên mới tận lực đánh để tiêu hao nội lực của Lăng Thần, vì vậy mới liên tiếp cùng Lăng Thần liều mạng. Nhưng thế công sắc bén của Lăng Thần đúng là sóng sau cao hơn sóng trước, tựa như sóng Trường Giang vĩnh viễn không ngừng. Diệp Bạch Phi chỉ cảm thấy tất cả các bộ vị trên người đều bị đoản kiếm của đối phương uy hiếp, trong lúc nhất thời phải toàn lực ứng phó nên cũng không rảnh mở miệng nói chuyện!

Bảy người còn lại trong mắt đồng thời lộ ra vẻ hoảng sợ, võ công của Diệp Bạch Phi đã tới rồi trình độ gì thì bọn họ hiển nhiên rất rõ ràng. Tuyệt đối thật không ngờ một nữ tử tùy tiện đi ra mà có thể đem Diệp Bạch Phi bức đến bước này! Việc này quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Hơn nữa Diệp Bạch Phi mới vừa rồi đã phi thường trình trọng nói rõ nam tử trước mặt này võ công phi thường đáng sợ, bảy người không khỏi đồng thời nhìn về phía Lăng Thiên còn chưa ra tay, trong tâm ngầm nổi lên sự kiêng kỵ. Sát thủ làm việc không nghĩ đến thắng mà trước tiên đã nghĩ đến bại, người ngay cả Diệp Bạch Phi cũng phi thường kiêng kỵ, bọn họ sao dám chủ quan!

Dưới chân bảy người thoáng động nhất thời tản mát ra, mơ hồ đem Lăng Thiên vây quanh ở trong! Bảy thanh trường kiếm hàn quang lập lòe, mũi kiếm cùng chĩa vào Lăng Thiên, như lâm đại địch!

Lăng Thiên vừa thấy thân hình bộ pháp của mấy người này thì không khỏi trong lòng thầm kêu một tiếng không xong.

Bảy người ngay cả ánh mắt trao đổi cũng không có, liền đã vào vị trí và cương vị riêng, động tác chỉnh tề như một, hiển nhiên là ăn ý mười phần. Càng có khả năng chính là bảy người sở trường về liên thủ, thậm chí vị trí của bọn họ căn bản là biểu thị cho một loại trận pháp đặc biệt nào đó! Nếu là như vậy, sợ rằng tới nay cũng không thể dễ dàng hoàn thành mục tiêu của mình!

Lăng Thiên cổ tay vừa lộn, một thanh đoản kiếm hàn quang bắn ra bốn phía xuất hiện ở trong tay. Bạch y tung bay, đột nhiên hướng về một tên hán tử trước mặt vọt tới, thân pháp như điện.

Bốn phía phẳng phất như đột nhiên nổi lên một tầng tuyết lãng, bảy thanh trường kiếm đồng thời đâm tới, mục tiêu công kích của trường kiếm không giống nhau nhưng thủ pháp mỗi một người đều trầm ổn dị thường, ánh mắt lạnh như băng. Hơn nữa tên hán tử đối mặt với Lăng Thiên, đối với thể công của Lăng Thiên dĩ nhiên có vẻ như không thấy, không sợ hãi thân mình sẽ bị Lăng Thiên trong nháy mắt phân thân, trường kiếm khê vung lên đâm ra, dùng đầu pháp đồng quy vu tận.

Lăng Thiên nếu vẫn giữ nguyên chiêu thức thì cố nhiên có thể nhất chiêu đem Hắc y nhân trước mặt chém chết nhưng bị sáu thanh trường kiếm khác công kích lại khó bảo toàn chính mình sẽ không bị thương!

Tại thời điểm mấu chốt như thế này, Lăng Thiên sao có thể cho phép chính mình bị thương?

Lăng Thiên sở dĩ vọt tới trước phát động chủ yếu là muốn thử dò xét một chút xem bảy người này có phải sở trường về liên thủ hay không. Bây giờ trong lòng lại đã không có nửa điểm nghi ngờ thân thể phiêu hốt rồi đột nhiên thu kiếm! Dưới sự công kích của bảy thanh trường kiếm như thiên la địa võng, nhưng Lăng Thiên muốn tới thì tới muốn thoái thì thoái, thậm chí không cùng trường kiếm của bảy người này tiếp xúc mà Lăng Thiên đã lui ra phía sau về tới vị trí cũ. Trong bóng đêm, bạch y tung bay theo gió thản nhiên mà đứng!

Thân pháp thần tốc như thế vượt xa bất cứ ai tại đây.

Quay đầu lại xem bảy người nọ thì thấy sau một kích không trúng đều tự lui trở về vị trí ban đầu, không chút rối loạn! Lăng Thiên không khỏi trong lòng thầm mắng một tiếng. Quả nhiên là như thế!

Nên biết Lăng Thiên công thủ cực kỳ mau lẹ. Tiến thoái như thần. Thần kỳ như thế nếu bất cứ ai trong bảy người một mình đối mặt với Lăng Thiên phỏng chừng sẽ bị sát tử trong nháy mắt. Nhưng bảy người này rõ ràng là đã tu luyện một thuật liên thủ nào đó khiến Lăng Thiên có thần kỳ như thế mà cũng phải vô công nhi phản!

Trong lúc Lăng Thiên cảm thấy có chút khó giải quyết thì đồng thời bảy người nọ cũng cực kỳ hoảng sợ! Nếu không phải đang ở trong chiến đấu thì cơ hồ đều muốn kinh hô thành tiếng! Hắc y nam tử trước mặt võ công quả thực đã cao tới mức không thể tưởng tượng. Võ công này coi như là lão Đại cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Nhưng bọn họ còn chưa biết Diệp Bạch Phi sớm đã thua thảm trong tay Lăng Thiên Bất quá lần giao thủ trước dĩ nhiên thiếu chút nữa lỏa thể mà chạy! Lấy sự cao ngạo của Diệp Bạch Phi hiển nhiên giấu diếm không dám nói ra!

Lại nói trong nháy mắt vừa rồi, Lăng Thiên đã lấy tốc độ rất cao phân biệt hướng về phía bảy người vọt tới bảy lần! Dĩ nhiên đều bị cản trở quay về! Bảy người này đều liên thủ phong tỏa thể công của Lăng Thiên, ngay sau đó thân thể trong nháy mắt lại lui trở về vị trí phía trước, rất cẩn thận tỉ mỉ!

Nhưng như vậy cũng rốt cục khiến cho Lăng Thiên tìm ra chỗ sơ hở của bảy người liên thủ!

Sơ hở này là vị trí của bọn hắn lúc quay về.

Bọn họ đứng thẳng tại phương vị hiển nhiên là sau khi trường kỳ hợp tác với nhau, nghiền ngẫm đúc kết ra phương vị có lợi nhất cho lúc chiến đấu. Vị trí mỗi người là cố định, thậm chí khoảng cách giữa mỗi người đều là cố định không thay đổi. Trường kiếm của mỗi người chỉ hướng cũng không giống nhau, phân tiến hợp kích, chỉ có phương vị đứng bực này mới có thể phát huy công hiệu lớn nhất! Đối lại là một cao thủ yếu hơn, chỉ sợ bọn họ chỉ cần một lần xuất kiếm là liền có thể hoàn toàn giải quyết xong!

Nói cách khác, vị trí này của bọn họ là điểm tinh hoa lớn nhất của thuật liên thủ. Tuy nhiên chỗ tinh hoa huyền bí cũng thường là chỗ sơ hở bởi vì dạng trận thế này lại vô cùng cứng nhắc! Nếu khiến bọn họ đánh loạn, rối loạn phương vị hoặc là kích thương một người trong đó thì trận này trong nháy mắt sẽ bị tan rã! Tuy nhiên võ học chi lý này không phải ai cũng hiểu được! Cho dù là hiểu được, muốn kích phá trận thế như vậy cũng cần phải có nỗ lực trả giá nhất định!

Lăng Thiên sau bảy lần tiến công thử dò xét, đã cảm nhận được thuật liên thủ này rất lợi hại! Lấy khả năng của Lăng Thiên cũng chỉ có thể ỷ vào thân pháp thần tốc, huyền diệu để tự bảo vệ mình mà thôi! Nói đến đả thương địch thủ là điều không thể! Nhưng nếu Lăng Thiên đứng ở tại chỗ bất động, bảy người này bởi vì dùng trận thế nên đồng dạng cũng không làm gì được Lăng Thiên, bởi vì bọn họ một khi tiến công là liền có sơ hở và Lăng Thiên liền có thể lợi dụng cơ hội mà kích phá! Nếu nói về võ công của bảy người

này, mặc dù đã bước vào hàng ngũ giang hồ nhất lưu hảo thủ nhưng trong mắt Lăng Thiên cho dù có so với đám Lăng Phong thì còn kém hơn không phải một bậc! Nhưng nếu bảy người bọn hắn liên thủ, lấy trận thế đặc biệt như vậy giao đấu thì tổng hợp thực lực lại không kém gì năm người Phong, Vân, Lôi, Điện, Trì liên thủ! Thậm chí tại phương diện phòng thủ còn hơn! Điều này làm cho Lăng Thiên có chút đau đầu. Chẳng lẽ muốn đánh bại bảy người này chính mình lại phải nỗ lực và trả giá một chút?

Bên kia, Lăng Thần cùng Diệp Bạch Phi giao đấu càng lúc càng nhanh, lúc này đã không còn nhìn rõ bóng người, chỉ thấy được hai cái thân ảnh màu trắng đang không ngừng chọt ầm chọt hiện, liên tiếp hóa thành hư ảnh, trên thân kiếm quán chú nội lực phát ra kinh phong bén nhọn tán ra! Phạm vi chiến đấu dĩ nhiên càng lúc càng lớn, từ từ mở rộng tới phạm vi ba trượng.

Lăng Thiên liếc mắt nhìn qua biết Lăng Thần bây giờ cũng không có gì nguy hiểm, thậm chí lại mơ hồ chiếm được thượng phong! Nên biết kiếm pháp và nội lực Lăng Thần được Lăng Thiên chân truyền, đơn độc lấy võ học tạo nghệ mà nói, còn trên cả Lăng Kiếm, mà Lăng Kiếm lúc toàn thịnh so với Diệp Bạch Phi thì đại khái sần sần như nhau, thậm chí có thể thắng được bậc. Tính ra như thế Diệp Bạch Phi quả thật là thua kém Lăng Thần một bậc, nhất là nàng bởi vì lo lắng Lăng Thiên công lực chưa hồi phục, vì muốn chia sẻ áp lực với Lăng Thiên nên đem cái tâm nhân từ nương tay vứt ra sau đầu, phát huy ra toàn bộ thực lực tới cảnh giới lâm li tận trí!

Đặc biệt thân pháp linh động ưu nhã của nàng lại càng cao hơn Diệp Bạch Phi không chỉ một bậc. Chỉ thấy mái tóc nàng phất phơ, phiêu dật tự nhiên, thân thể nhẹ nhàng như tơ, lúc trước lúc sau, chọt trái chọt phải, phiêu hốt khôn lường. Mặc dù chưa hoàn toàn nắm chiến cuộc trong tay nhưng ít nhất đã khống chế được ngoài bảy thành thế công! Cho nên nói cuộc chiến này là do Lăng Thần dẫn dắt, chiếm thượng phong cũng không quá đáng!

Đối mặt với thế công như cuồng phong bạo vũ của Lăng Thần từ bốn phương tám hướng phô thiên cái địa mà đến, Diệp Bạch Phi chỉ còn cách phát huy tới cực điểm sát khí hung ác cùng với đấu pháp hung hãn không sợ chết. Lăng Thần võ học tạo nghệ mặc dù cao, cũng thường xuyên cùng đám người Lăng Kiếm luận bàn nhưng dù sao cũng không phải là giao thủ sanh tử nên giờ phút này đối chiến với Diệp Bạch Phi, nghiêm khắc mà nói thì có ý nghĩa xem như Lăng Thần lần đầu tiên cùng một nhất đẳng hảo thủ chiến đấu sanh tử!

Diệp Bạch Phi mỗi lần ra tay đều mang theo tinh thần cầu chết khiến cho Lăng Thần ở mức độ nhất định bị trói chân trói tay, nhưng theo thời gian chiêu pháp của nàng ngày càng thuần thực, Diệp Bạch Phi cũng không chiếm được điểm tiện nghi nào nữa. Lăng Thiên cảm giác phi thường hài lòng! Hôm nay đánh một trận, chẳng mấy thời gian nữa chỉ sợ Lăng Kiếm tính là người tiến cảnh nhanh nhất cũng cam bại hạ phong dưới tay Lăng Thần!

Lăng Thần sở dĩ công kích cuồng bạo như thế, khác hẳn phong cách thường ngày của nàng là bởi vì sợ Lăng Thiên nội lực chưa hồi phục lại phải độc chiến với bảy tên nhất lưu hảo thủ kia. Nếu vạn nhất có điều sơ suất khiến Lăng Thiên bị nội thương, là người bầu bạn duy nhất với Lăng Thiên, Lăng Thần sẽ áy náy đau lòng đến cực điểm! Cho nên Lăng Thần quyết định phải không nương tay mà tốc chiến tốc thắng! Thậm chí trong mắt phượng của nàng còn mơ hồ lóe lên sát khí, một số sát chiêu vốn không dễ dàng sử dụng nay cũng lần đầu tiên xuất ra. Nếu Diệp Bạch Phi một khi né tránh không kịp, thời khắc này vì bảo vệ người trong lòng Lăng Thần tuyệt không ngại mà đại khai sát giới!

Diệp Bạch Phi biểu hiện vẫn bất động thanh sắc nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ không thôi, buồn bực cơ hồ hộc máu! Nữ tử trước mắt này không chỉ có thân pháp xảo diệu, kiếm pháp tinh diệu mà nội công cũng thâm hậu khác thường, quả thực là cao thủ hiếm thấy. Chỉ cần hấn sơ thất phòng chừng sẽ bị nữ tử này trong chớp mắt đâm thủng mười bảy mười tám lỗ!

222. Chương 51: Huyết Chiến Sát Thủ.

Nhưng sự thật lại nằm ngoài ý muốn của Diệp Bạch Phi. Từ khi bắt đầu khai chiến tới giờ trường kiếm của hai người chỉ va chạm nhau có ba lần mà thôi. Nhưng loại tình huống này không phải là do Lăng Thần tạo thành mà là do Diệp Bạch Phi cố gắng tránh né trường kiếm của mình và chạm với của Lăng Thần.

Vốn dưới ba lần giao kích nhau kia, Lăng Thần cuối cùng vẫn là thân nữ nhi nên khí lực đương nhiên không dững mãnh như Diệp Bạch Phi. Ba lần đều bị chút thương thế, cổ tay bị chấn tê dại.

Nhưng Diệp Bạch Phi lại chịu đau khổ lớn hơn nhiều. Mỗi khi trường kiếm giao nhau hẳn lại cảm giác có một cỗ nội lực lạnh vô cùng từ trong thân kiếm của Lăng Thần truyền ra giống như là cương châm phá vỡ công lực hộ thân của Diệp Bạch Phi công kích thẳng vào kinh mạch. Mỗi lần như vậy Diệp Bạch Phi phải vận khởi công lực toàn thân mới có thể hóa giải cỗ hàn khí này đi. Nhất là lần thứ ba! Đường như Lăng Thần đã phát hiện ra điều này nên khi trường kiếm giao nhau liền vận chuyển một cỗ chân khí hùng hậu lạnh như băng truyền vào thân kiếm. Cho dù Diệp Bạch Phi vận khởi công lực toàn thân cũng không nhận được run rẩy vài cái. Hắn cảm thấy kinh mạch toàn thân như muốn đóng băng vậy.

Từ khi đó, Diệp Bạch Phi không dám buộc Lăng Thần liều mạng nữa mà tận lực tránh né đối kiếm. Kết quả là Lăng Thần chiếm được thượng phong trực tiếp đè ép Diệp Bạch Phi. Thân pháp không bằng người ta, kiếm pháp không bằng người ta, nội lực nhiều lắm cũng chỉ ngang hàng mà thôi. Vốn định dựa vào sự mạnh mẽ của nam nhi dùng một vài thủ đoạn vô lại đùa bỡn nàng một chút vậy mà lại rơi vào tình thế quỵ dị này. Nội lực kỳ quái kia suýt nữa khiến cho nội phủ bản thân trọng thương.

Nếu không phải mỗi một lần Diệp Bạch Phi đều thi triển chiêu thức đồng quy vu tận, thậm chí dùng những chiêu thức thâm thiết khiến cho Lăng Thần cố kỵ hoặc là liều mạng công kích vào gương mặt của Lăng Thần khiến nàng kiêng kỵ không dám xuống tay thì sợ rằng Diệp Bạch Phi đã thua lâu rồi.

Liếc mắt nhìn cuộc chiến bên này một cái, Lăng Thiên yên lòng hơn. Bất quá trong lòng hắn vẫn có chủ ý tốc chiến tốc thắng liền khổ sở tìm kiếm phương pháp hóa giải thế liên thủ của bảy người này vì công lực của Lăng Thần lúc này không giống như bình thường. Hàn băng chân khí của nàng còn phải bao vây khổng chế độc được vừa rút ra trên người của Lăng Thiên nên không thể đánh lâu được. Nếu không một khi không thể khổng chế được độc được thì sợ rằng sẽ có chuyện không ổn. Mặc dù lấy nội lực của hai người có thể áp chế được nhưng vận nhất trong khi chiến đấu có việc gì thì sao có thể khổng chế lại được? Hậu quả nghiêm trọng vô cùng.

Ánh mắt bảy người cầm trường kiếm trong tay nhìn về Lăng Thiên đều hiện ra sự kinh sợ. Vừa rồi Lăng Thiên thi triển ra bảy lần công kích nhanh như điện. Mặc dù mỗi lần đều giống như là hư chiêu nhưng với khí thế của hắn không ai dám hoài nghi hư chiêu này lập tức sẽ trở thành thật chiêu có năng lực công kích mạnh mẽ. Cho dù biết rõ đối phương đang dò xét nhược điểm của bản thân nhưng không thể không bộc phát toàn lực đánh lui hắn.

Tình thế hiện tại của bảy người này thật xấu hổ vô cùng. Dưới thủ đoạn công kích xuất quỷ nhập thần phối hợp với thế công bài sơn hải đảo này thì trong lòng bọn họ không còn tâm tư đơn đả độc đấu nữa. Đó căn bản không phải là đấu mà là đi chịu chết. Trong lòng bọn họ hiểu rất rõ.

Lăng Thiên hít một hơi thật sâu, áo khoác trên người không gió mà bay phát phơ, dần dần phồng lên.

“Bịch!” Kim quan trên đầu dưới nội lực được vận chuyển đến đỉnh điểm kia đột nhiên vỡ nát ra, một mái tóc đen bay tán loạn. Mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi mắt tràn ngập sát khí.

Lăng Thiên muốn tấn công rồi.

Mọi người đều nhìn thấy lần tấn công này có xu thế long trời lở đất. Một kích phân thắng bại.

Diệp Bạch Phi đang kiêu chết đấu với Lăng Thần bỗng nhiên liếc mắt liền phát hiện ra dị tượng của Lăng Thiên khiến cho trong lòng hoảng sợ. Hắn không để ý đến công kích nhiều như mưa của Lăng Thần mà dùng hết khả năng hét lớn: “Cẩn thận!”

Cao thủ so chiêu sai một ly đi ngàn dặm. Một câu cẩn thận này của Diệp Bạch Phi phải trả một giá rất cao.

“Xoát xoát xoát!” Đoàn kiếm của Lăng Thần ngay khi Diệp Bạch Phi thất thần trong nháy mắt kia liền mở ra ba lỗ hồng thật lớn trên người hắn. Từng tia máu tươi đỏ thẫm thấm ướt áo bào màu trắng của Diệp Bạch Phi. Đây là do Lăng Thần còn có điều cố kỵ nên khi ra tay giảm xuống ba phần lực lượng rồi. Nếu như nàng xuất toàn lực thì không phải chỉ có nhiều đó thôi.

Đồng tử của bảy tên bạn đồ đen kia co rút lại, bàn tay nắm chuôi kiếm chảy mồ hôi ướt đẫm. Đây là lần đầu tiên bảy người đối mặt với một siêu cấp cao thủ như Lăng Thiên đây nên trong lòng vừa khấn trương vừa hoảng sợ không thôi. Lại biết được Diệp Bạch Phi tuy rất lợi hại kia vậy mà đem hết toàn lực lên tiếng nhắc nhở khiến cho thần kinh của họ căng thẳng đến cực điểm.

Đột nhiên khóe miệng của Lăng Thiên lộ ra một nụ cười châm chọc. Xuất thủ toàn lực? Hẳn không ngu như vậy đâu. Chuyện có thể dùng trí thì trong lòng Lăng công tử chưa bao giờ có ý nghĩ liều mạng cả.

Bóng trắng chợt lóe lên liền nhắm thẳng vào người bạn đồ đen bên trái. Bảy người bạn đồ đen kia đều là những võ học đại hành gia, khi nhìn thấy tốc độ của hắn tăng mạnh hơn lúc trước liền rùng mình: Quả nhiên là đánh toàn lực! Tất cả không hẹn mà cùng xuất kiếm đâm về phía trước.

Nào biết được khi trường kiếm làm một động tác đâm về phía trước ấy liền phát hiện thân thể của Lăng Thiên ở giữa không trung đột nhiên dừng lại. Phóng mạnh đoản kiếm trong tay vào lồng ngực của một tên bạn áo đen. Tiếp theo liền xoay người, tay áo đón gió lại phát ra một tiếng phàn phật, thân thể giống như khai phá thời không, từ từ thể vọt nhanh về phía trước đổi lại thành lui nhanh về phía sau.

Bốn người bạn đồ đen ở phía trước nâng trường kiếm lên đoán đỡ đoản kiếm của Lăng Thiên. ‘Cạch cạch’ hai tiếng, đoản kiếm chặt đứt hai thanh kiếm rồi mới rơi xuống đất. Bốn người này cảm giác trong ngực như bị một cái búa lớn nặng ngàn cân đánh mạnh vào thật khó chịu. Cả bốn không hẹn mà cùng lui về sau hai bước, gương mặt trắng bệch nhìn lẫn nhau.

Tên bạn đồ đen đang đứng sau lưng Lăng Thiên vừa bước lên phía trước đâm trường kiếm ra nhưng nào ngờ hắn cảm giác được bản thân có chút hoa mắt, khi định thần lại nhìn kỹ liền phát hiện Lăng Thiên đã xuất hiện trước mặt mình rồi nên hoảng sợ hồn vía muốn bay lên mây. Bất quá bọn họ đều là những sát thủ đã trải qua huấn luyện tàn khốc nên cho dù kinh sợ đi nữa vẫn hét lớn một tiếng không màng sinh tử đâm ra một kiếm. Chỉ cần Lăng Thiên né tránh thì sáu người khác liền tiến lên, như vậy bản thân mình sẽ an toàn.

Đáng tiếc đã lộ ra sơ hở rồi thì sao Lăng Thiên có thể cho hắn cơ hội được?

Lăng Thiên xoay người, trường kiếm của sát thủ kia đi sát làn da nên Lăng Thiên cảm thấy làn da lạnh lẽo, trường kiếm đã đâm trường bào màu trắng của hắn hai cái lỗ thủng. Nhưng xu thế lui về sau của Lăng Thiên không hề giảm chút nào. Hắn chui vào lòng tên sát thủ kia, sống lưng bột phát lực lượng mạnh mẽ đánh vào ngực của tên bạn đồ đen ấy.

Răng rắc! Âm thanh xương gãy vang lên như tiếng đậu nổ. Những khớp xương trên ngực và bụng của tên sát thủ kia đều bị gãy, dưới lực lượng mạnh mẽ bị đánh lùi về sau mấy chục bước, trong miệng phun ra máu tươi liên tục. Chỉ vài cái nháy mắt đã không còn hô hấp nữa.

Thế liên thủ của bảy người đã bị phá.

Lăng Thiên lúc này giống như hổ điên xông chuồng, bước chân không hề dừng lại. Trong nháy mắt đã thoát khỏi vòng vây của bảy người như một cơn cuồng phong lao vào vòng chiến của Diệp Bạch Phi và Lăng Thần. Song chưởng mang theo lực lượng cuồng bạo như bài sơn hải đảo đánh xuống.

Diệp Bạch Phi chính là kim bài sát thủ, đây mới là mục tiêu chính thức của Lăng Thiên. Hắn muốn giết chết Diệp Bạch Phi hoặc là đánh bị thương nặng, đám người còn lại chính là rỗng không đầu nên không thể làm ra chuyện gì được. Càng không có chuyện đi phục kích Lăng Kiếm tối nay được. Chỉ cần không có Diệp Bạch Phi, thế liên thủ của bảy người đã bị Lăng Thiên phá vỡ chỉ còn có sáu mà thôi. Nếu sáu người này mà đi thì chẳng khác nào đến để cho Lăng Kiếm luyện kiếm. Lăng Thiên tự tin có thể tiêu diệt sáu người này được nhưng bọn họ không thể chết dễ dàng như vậy. Nếu không thì ngay khi trận thế bảy người đã bị phá thì sao có thể thoát khỏi bàn tay Lăng Thiên được chứ.

Cho nên ngay từ lúc đầu mục tiêu của Lăng Thiên đã đặt lên người Diệp Bạch Phi rồi.

Phải giết chết hoặc là đánh bị thương nặng hắn.

Diệp Bạch Phi dưới công kích ác liệt của Lăng Thiên vốn đã chịu thiệt hại vô cùng, bộ dáng chật vật không chịu nổi. Đúng lúc này lại thấy Lăng Thiên mang theo khí thế thái sơn áp đỉnh đánh xuống, chưởng phong

của Lăng Thiên đã phong tỏa tất cả con đường mà hắn có thể tránh né khiến cho tim hắn hoàn toàn tan nát.

Liều mạng đón đỡ hai kiếm của Lăng Thần rồi lui về sau thật nhanh, trường kiếm xoay tròn một vòng, cả thân thể mượn lực bay lên không. Diệp Bạch Phi liều mạng thúc dục nội lực toàn thân khiến cho các vết thương trên người đều phun ra những vòi máu. Đột nhiên kiếm quang tăng vọt, chỉ trong một thời gian ngắn đã đạt đến nhân kiếm hợp nhất, cả thân thể hóa thành một đạo cầu vồng bay lên đón đỡ công kích của Lăng Thiên.

Nhân kiếm hợp nhất! Tu vi cao nhất của kiếm thuật. Đây vốn là tuyệt kỹ bảo vệ tính mạng của Diệp Bạch Phi, không đến trường hợp sống còn thì hắn tuyệt không muốn dùng nó. Ngay cả mấy thủ hạ tâm phúc của hắn cũng không hề biết lão đại của mình đã đạt đến trình độ đáng sợ như vậy.

Hai bóng người một từ trên giáng xuống một từ dưới bay lên hung hăng va chạm với nhau rồi lại tách ra ngay lập tức.

Thân thể của Lăng Thiên bị nhân kiếm hợp nhất của Diệp Bạch Phi đánh bay lên cao, sau khi lộn mấy vòng mới có thể hóa giải hết dư lực mà khi rơi xuống đất vẫn phải lảo đảo. Trên gương mặt tuần tú như ngọc tái nhợt rồi chuyển hóa thành hồng. Hiển nhiên bị nội thương một trận rồi.

223. Chương 52: Thu Hoạch Toàn Thắng.

Thân thể Diệp Bạch Phi lặn ra ngoài hơn bảy tám trượng, sau khi đụng vào tường rồi mới dừng lại. Bất quá Diệp Bạch Phi không hổ danh là kim bài sát thủ. Bị thương nặng như vậy mà lại có thể chống đỡ một hơi tàn! Một tay giữ ngực, một tay tựa vào vách tường chậm rãi đứng lên.

“Lão đại!” Sáu người còn lại hét một tiếng kinh hãi vội vàng chạy qua đứng quanh hắn.

Máu tươi từ trong miệng của Diệp Bạch Phi chảy ra không ngừng, vẻ mặt xám như đất, hiển nhiên bị nội thương không nhẹ. Chuyện đầu tiên khi đứng lên là nhìn về phía đối thủ của mình. Ở trong lòng hắn một chiều nhân kiếm hợp nhất cuối cùng của mình tuy không thể làm bị thương nặng đối phương nhưng cũng làm cho hắn bị thương nhẹ mới đúng.

Giương mắt nhìn lên thì thấy Lăng Thiên đang đứng tại chỗ bình yên vô sự, trên người không dính một hạt bụi nào đang dùng một ánh mắt mỉm cười nhìn Diệp Bạch Phi. Âm thanh lịch sự to rõ nhưng lại ẩn chứa ý tứ chế giễu nồng đậm: “Quả nhiên Diệp huynh không hổ là Kim Diệp Bạch Phi. Ha ha. Quả nhiên là bay rất tốt.”

“Người...” Diệp Bạch Phi vừa xấu hổ vừa thất vọng. Hắn vốn bị nội thương rất nặng nhưng trong lòng có một ý nghĩ chiến thắng mãnh liệt mới có thể chống đỡ thân thể đứng lên nhìn tình huống của đối thủ. Trong lòng tràn đầy hi vọng nhìn đối phương chật vật như mình nhưng nào biết được ngay cả một cọng tóc của đối phương cũng không hề rối loạn. Không khỏi thất vọng trong lòng, đúng lúc này lại nghe được một câu châm chọc của Lăng Thiên nên một tia chân khí vất vả lắm mới hội tụ được liền tán đi khắp nơi, khí huyết dừng động, nhịn không được phải phun ra một ngụm máu tươi, thân thể ngã về phía sau.

“Lão đại!” Mấy sát thủ áo đen kia thấy vậy lên vội vàng chạy qua đỡ hắn, cảm thấy hô hấp yếu ớt đã hôn mê bất tỉnh rồi. Một người trong đó bị phản quay đầu: “Các hạ. Giết người không giết kẻ không có lực phản kháng. Vừa rồi ngươi đã thủ thắng rồi thì muốn giết muốn làm gì thì làm chứ cần gì sĩ nhục đại ca của ta?”

Lăng Thiên cười một tiếng lạnh lùng: “Đó là bởi vì hắn có tư cách để cho ta vũ nhục. Các ngươi phải cảm thấy vinh hạnh thay cho hắn mới phải!”

“Người...” Vừa nghe Lăng Thiên trả lời như vậy lập tức khiến sáu người kia trợn tròn mắt, xoát xoát vài tiếng rút trường kiếm ra chỉ vào Lăng Thiên như muốn xông lên liều mạng.

“Các ngươi nếu muốn cho lão đại các ngươi còn sống thì sẽ không nên giương kiếm chỉ vào ta như vậy. Ta rất chán ghét! Các ngươi muốn bức ta giết tất cả sao!” Lăng Thiên đối với địch ý của sáu người bọn họ như không nhìn thấy, hai tay đặt sau lưng ung dung đi hai bước nói thật thản nhiên.

“Người... Các hạ đồng ý thả bọn ta ra sao?” Một người bận đồ đen không nhận được cất tiếng hỏi. Trên thực tế những lời này đều là câu hỏi mảy mã còn lại muốn biết. Đối phương đã chiếm thượng phong tuyệt đối, thế trận liên thủ của bảy người đã bị phá, cao thủ cực mạnh là Diệp Bạch Phi cũng bị thương nặng. Mà một nam một nữ này có thực lực so với sáu người mình mạnh mẽ hơn rất nhiều. Vì sao lại tốt bụng thả bọn họ ra chứ: “Các người là sát thủ. Chúng ta không phải vậy. Ha ha. Các người không đi? Tốt!” Lăng Thiên gật gù: “Vậy chúng ta đi!”

Nắm bàn tay Lăng Thần, hai người hiên ngang rời đi trước mặt sáu tên kia. Từ từ đi xa đến lúc không còn bóng dáng nữa sáu tên sát thủ kia mới có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết. Tuyệt đối không dám nghĩ tới nay còn có thể giữ được mạng sống dưới hai tuyệt đỉnh cao thủ như vậy. Nhớ đến khí phách cuồng mãnh như nuốt trọn núi sông khiến cho bọn họ đổ mồ hôi lạnh, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Lăng Thiên quả thật không có tâm tư nhỏ cỏ tận gốc. Trước giờ không có bây giờ cũng không có.

Đều là vì khi ở trong hoàng cung giúp cô cô trị độc xong thì tình trạng cơ thể gần như đã đạt đến mức vườn không nhà trống. Trải qua nửa ngày điều tức cũng chỉ mới khôi phục được bảy thành mà thôi. Mặc dù vừa rồi phá giải thế liên thủ của bảy tên sát thủ kia nhưng một kích cuối cùng của Diệp Bạch Phi đã vượt ra ngoài sự dự đoán khiến cho nội lực không còn lại chút gì.

Diệp Bạch Phi đột nhiên thi triển ra võ học cao thâm là nhân kiếm hợp nhất khiến cho Lăng Thiên cảm thấy bất ngờ. Một chiêu ngạnh kháng mặc dù khiến cho Diệp Bạch Phi bị thương nặng nhưng Lăng Thiên cũng không thoải mái như biểu hiện bên ngoài như vậy. Nội lực trên người gần như ở mức đèn dầu sắp cạn. Nếu Lăng Thiên không hao phí chút nội lực nào trước khi giao đấu thì hẳn tự tin có thể đánh chết Diệp Bạch Phi nhưng bây giờ chỉ có thể đánh bị thương nặng mà thôi. Hơn nữa nội phủ của mình bị chấn động không nhỏ chút nào.

Bây giờ Lăng Thần sau khi trải qua trận kịch chiến với Diệp Bạch Phi thì nội lực tiêu hao rất nhiều. Nếu mạnh mẽ ra lệnh cho Lăng Thần giết chết sáu người kia thì với võ công của Lăng Thần đương nhiên không có chút vấn đề gì. Nhưng nếu sáu người phản kích lại thì Lăng Thần phải xuất toàn lực. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến độc tố của Lăng Thiên đang áp chế trong cơ thể. Như vậy sẽ ‘khéo quá hóa vụng’.

Cho nên, kết quả cuối cùng của trận chiến này thì sáu người này không thể giết ngay được, cũng không có khả năng giết chết.

Lăng Thần nắm bàn tay Lăng Thiên liền cảm giác được sự suy yếu của Lăng Thiên liền kinh sợ vô cùng. Bỗng nhiên trong lòng cảm giác rung động, đầu lòng suýt nữa rơi nước mắt. Dù chưa rơi xuống như cũng tạo thành một quãng nước bao phủ đôi mắt rồi.

Lăng Thiên nắm chặt tay của nàng hơn mới khiến cho sự bối rối trong lòng Lăng Thần bình tĩnh lại. Yên lặng vận chuyển nội lực truyền thông qua bàn tay truyền qua lại, sử dụng tất cả khả năng giúp đỡ lẫn nhau hồi phục.

Tiếng trống canh đã gõ sang canh ba, Lăng Thiên khoanh chân ngồi lên giường. Cả người toát ra một làn sương mù trắng mờ ảo dần dần thu vào trong cơ thể. Chậm rãi mở mắt ra, tinh quang từ trong đôi mắt bắn khắp bốn phía. Xem ra nội lực đã khôi phục hoàn toàn.

Đây là cảnh giới tiên thiên của Kinh Long Thần Công ‘tuần hoàn không ngừng, sinh sôi không thôi’.

Đột nhiên Lăng Thiên đứng lên, hẳn cảm thấy thân thể thoải mái vô cùng.

Mỗi một lần nội lực tiêu hao không còn chút gì thì sau khi khôi phục hoàn toàn đều có một sự tăng trưởng kì diệu. Điều này Lăng Thiên đã biết từ kiếp trước, lúc này cũng không hề ngoại lệ. Nếu như không phải khi tiêu hao hết nội lực sẽ có một chút tác dụng phụ đi kèm theo thì hẳn không ngại tiêu hao thêm vài lần.

Vì vận chuyển nội lực chữa nội thương phải tốn không ít thời gian nên khi về đến phủ lúc xế chiều mà giờ đã là canh bốn rồi.

Lăng Thần đang ngồi xếp bằng trong một góc phòng, gương mặt trắng đẹp như ngọc đang toát ra một làn sương trắng lạnh như băng. Cả người như được tạo ra từ một khối hàn ngọc. Mặt đất xung quanh nơi nàng ngồi đều bị ngưng kết thành một lớp băng mỏng ở trên.

Lăng Thiên cười một tiếng hài lòng. Trong khoảng thời gian này Lăng Thần tiến bộ nhanh cực kỳ. Nhất là sau khi có quan hệ vợ chồng với Lăng Thiên thì tâm kết của thiếu nữ mở rộng ra, không còn suy tính thiệt hơn như trước kia nữa mà trở thành người gặp việc vui tình thần sảng khoái. Chưởng ngại vô hình trong tâm linh đã bị tiêu trừ đi, chưởng ngại trong công pháp cũng có dấu hiệu muốn đột phá.

Tiếng gió vang vọng trên đỉnh phòng, khóe miệng của Lăng Thiên khẽ nhếch ra. Không cần đoán cũng biết được người đến là Lăng Kiếm. Có thể đi đến phòng mình mà không chút trở ngại nào thì ngoại trừ hẳn cũng không hề có người nào khác.

Bất quá lần này Lăng Kiếm có vẻ rất quân tử, đi đến trước cửa phòng gõ cửa nhẹ nhàng. Chỉ vì lần trước hẳn tự nhiên mở cửa tiến vào liền nhìn thấy Lăng Thiên và Lăng Thần đang âu yếm nhau nên cảm thấy có chút xấu hổ cho cả ba. Sự tùy tiện ngày xưa đã thay bằng sự ước thúc cho chính bản thân mình. Điều này không chỉ là vì kính trọng Lăng Thiên mà là sự quan tâm của Lăng Kiếm đối với Lăng Thần như một tiểu muội.

Đôi mắt phượng của Lăng Thần vừa mở ra, nàng vừa thu công lại thì không khí băng giá trong phòng tan rã như tuyết. Không còn một điểm dấu vết nào cả.

Lăng Thiên ho nhẹ một tiếng ý bảo Lăng Kiếm đi vào trong. Không ngoài sự suy đoán của Lăng Thiên, thẳng nhái Lăng Kiếm này có vẻ mặt khá khinh bỉ, trên đó còn ẩn chứa một chút hèn mọn. Hiển nhiên đối với việc Diệp Bạch Phi lâm trận bỏ chạy cảm thấy bất mãn cực kỳ.

Nên biết người trong võ lâm rất xem trọng mặt mũi. Có một câu ‘Một lời đã nói tứ mã nan truy’. Càng huống chi Lăng Kiếm, Diệp Bạch Phi đều là những cao thủ có thân phận lớn cơ chứ? Nuốt lời bỏ trốn, ham sống sợ chết! Lăng Kiếm sớm đã đưa tên có danh hào sát thủ ‘Kim Diệp Bạch Phi’ mắng chửi hơn ngàn lần.

“Tối nay không thể đánh một trận cho đã hứng đường như khiến cho người không hài lòng phải không?” Lăng Thiên còn chưa mở miệng thì Lăng Thần đã lên tiếng làm khó dễ. Chuyện hôm nay cũng là vì tiểu tử này không cẩn thận với gây ra. Nếu như Lăng Thần bị thương thì nàng không để ý gì nhưng hôm nay người bị thương là công tử.

Lăng Thần sớm đã có chủ ý khi nhìn thấy Lăng Kiếm phải dạy dỗ hẳn một lần cho nhớ đời. Không nghĩ rằng nửa đêm canh ba mà hẳn đã mò đến cửa rồi. Nhớ đến lần trước hẳn phá vỡ chuyện tốt của mình nên Lăng Thần càng tức giận hơn. Thù mới hận cũ mà, đến đúng lúc lắm.

“Ừm!” Lăng Kiếm ừa một tiếng: “Tức chết ta. Tức chết ta...” Lăng Kiếm đi đến khu rừng ước hẹn đợi Diệp Bạch Phi thật lâu mà không hề thấy thân ảnh của hẳn đâu, trong lòng buồn bực vô cùng.

Hơn nữa, xé chiều hôm nay hẳn đến tiểu viện của Lăng Thiên năm sáu lần mà không thấy Lăng Thiên đâu. Trong lòng đang buồn bực nên muốn lợi dụng Diệp Bạch Phi để giải tỏa nhưng nào biết Diệp Bạch Phi không có đến.

“Người mới chọc ta tức chết nè!” Lăng Thần hét lớn một tiếng khiến cho Lăng Kiếm hoảng sợ hơn. Trừng lớn đôi mắt nhìn bộ dáng thư uy của Lăng Thần nên càng khó hiểu. Không nhịn được gãi gãi đầu, ta làm gì sai sao? Nghĩ trái nghĩ phải một trận vẫn không thể nào biết được mình làm sai chỗ nào? Mà sao lại chọc phải bà cô này chứ? Nghĩ lại một lần nữa liền tự cho là mình thông minh cười khan vài tiếng: “Ách. Ta thật sự là có chuyện quan trọng cần gấp công tử báo cáo. Từ chiều đã đến nhiều lần mà không có ở đây. Ha ha, ta nói xong liền đi... Sẽ không ngăn cản chuyện tốt của Thần nha đầu người và công tử đâu. Ha ha...” Vừa nói vừa lộ ra một nụ cười mập mờ chớp chớp mắt nhìn Lăng Thần. Hẳn cảm giác nụ cười của mình tràn đầy thâm ý.

224. Chương 53: Tình Báo Khẩn Cấp.

“Ái da...” Lăng Kiếm che lỗ tai kêu la thảm thiết, nghiêng đầu run giọng nói: “Thần nha.. Ách, tiểu nãi nãi của ta à... Cũng không phải, ta nói đại thiếu nãi nãi à, hôm nay A Kiếm không có đắc tội ngài mà sao ngài không nói lý lẽ gì vậy?” Nhưng Lăng Thần lại tăng thêm lực khiến cho Lăng Kiếm phải nhìn Lăng Thiên cầu cứu: “Công tử!”

Lăng Thiên xem như không nhìn thấy, hừ lạnh một tiếng: “Đừng nói chuyện hôm nay vốn là do người không đúng. Cho dù người không sai nhưng lại đi nói lý lẽ với phụ nữ thì không phải là phí sức sao? Ngụ ngốc?” Rồi quay đầu nhìn Lăng Thần cổ vũ: “Một chiêu ‘Phượng cầm long thủ’ này của Thần Nhi dùng rất tốt. Quả nhiên là tinh như xử nữ, động nhanh nhẹ như thỏ khiến kẻ khác khó lòng phòng bị. Bất quá lực lượng lại có chút yếu. Hẳn là nên gia tăng thêm vài phần nội lực, không ngại vận khởi Hàn Băng Thần Công đâu!”

Lăng Thần quay đầu lại cười duyên: “Công tử dạy rất phải, lần sau muội nhất định sẽ chú ý!”

“Còn có lần sau hả? Cứu mạng đi...” Lăng Kiếm kêu la thảm thiết. Hai người kia lại lấy tai mình ra làm nơi luận võ công. Chẳng phải là muốn hại chết ta sao? Nhớ lại lời nói của Lăng Thiên vừa rồi nên trong lòng rên nhẹ vài tiếng vô lực: “Còn muốn gia tăng thêm vài phần nội lực nữa? Vận Hàn Băng Thần Công? Vậy cái lỗ tai của mình không phải bị phé đi sao?”

Lăng Thiên mỉm cười nhìn hai người: “Thần Nhi tăng thêm một chút lực nữa đi. Tránh cho tiểu tử này mau quên!”

“Công tử. Lần sau ta không dám nữa. Không, tuyệt đối không có lần sau nữa đâu!” Về mặt của Lăng Kiếm thê thảm đang cầu xin tha thứ: “Ta cũng không dám nữa đêm canh ba chạy đến quấy rầy chuyện tốt của công tử và Thần nha đầu nữa. Công tử, ngài đại nhân đại lượng tha thứ cho ta một lần này đi. A...” Nếu như hần không lên tiếng thì Lăng Thần có thể bỏ qua cho nhưng Lăng Kiếm ngàn vạn câu không nói lại nói đúng một câu chính là điều kiêng kị nhất của Lăng Thần làm cho tình cảnh của hần càng thêm thảm hại hơn.

“Người còn nói hươu nói vượn! Cho người còn dám đi sinh sự, còn nói nữa không...” Lăng Thần thấy hần cứ nói hươu nói vượn hoài khiến cho nàng càng thêm tức giận nên tăng thêm một chút lực lên tay khiến cho lỗ tai của Lăng Kiếm trở thành một cánh hoa rơi rụng.

“Đại tỷ. Ngài buông tay đi, cho dù có chết cũng phải cho ta biết được tại sao chứ? Thần tỷ tỷ, ngài có thể nói một chút đạo lý đi. Không đúng, công tử đều nói nữ nhân không hề nói đạo lý gì. A...” Nghe Lăng Kiếm còn đang nói bậy liên tục nên Lăng Thần lại tăng thêm một chút lực. “Cứu mạng. Ta nói phụ nữ không nói đạo lý là không có Thần nha đầu người đâu. Ta không phải nói người không phải là phụ nữ. Ta nói người là một phụ nữ thật biết nói đạo lý...” Cuối cùng Lăng Kiếm không biết được bản thân mình đang nói điều gì nữa. Lỗ tai của hần đã xoay tròn ba trăm sáu mươi độ rồi.

Lăng Thiên phát phát tay làm cho Lăng Thần buông tay ra, nàng có chút không cam lòng nên ánh mắt vẫn nhìn Lăng Kiếm có chút ý tứ muốn làm tiếp.

Lăng Kiếm vội vàng đưa hai tay lên xoa xoa lỗ tai, vẻ mặt thật đau khổ.

“Tiểu tử người lại hẹn Diệp Bạch Phi quyết đấu. Hừ, nếu không phải công tử biết được chuyện này thì người đã trở thành một cỗ thi thể rồi. Lại còn không biết xấu hổ ở chỗ này hô to gọi nhỏ. Người cho rằng công tử xử phạt người là vì chuyện gì? Nếu là ta thì không có nhẹ nhàng như vậy đâu!” Lăng Thần tức giận nói.

“A?” Lăng Kiếm thất kinh, bàn tay đang xoa xoa lỗ tai liền ngừng lại: “Sao công tử lại biết?”

Lăng Thiên hừ một tiếng: “Nội thương của người đã khỏi hẳn chưa?”

Thân thể của Lăng Kiếm run lên, cúi đầu yên lặng.

“Đám người Lăng Trì cùng chiến đấu với Ngọc Tam Gia có tiến bộ gì không?”

Sắc mặt của Lăng Kiếm lại càng trắng nhợt hơn, đầu hạ xuống thật thấp.

“Người rất ngu ngốc!” Lăng Thiên tức giận: “Người có biết trọng trách trên vai của người nhiều như thế nào không? Không có làm chuyện gì cho tốt mà lại dám tùy tiện đi ước chiến quyết đấu. Những điều trước kia ta nói cho người đã quên sạch rồi sao? Người cho rằng ai cũng ngu ngốc như người sao? Nói cho người biết, Diệp Bạch Phi đã tập trung bảy tên nhất lưu sát thủ đi muốn giết người. Nếu tối nay gặp mặt thì người phải chết chắc.”

“Gi!” Lăng Kiếm ngẩn đầu lên nói: “Diệp Bạch Phi lại hèn hạ như thế? Hần thể mà xứng tề danh cùng với ta sao? Thật sự là rất thất vọng.”

“Thất vọng? Thất vọng chính là Diệp Bạch Phi mới đúng! Người có tư cách gì cùng nổi danh với hần?” Lăng Thiên tức giận vô cùng: “Hai người các người đều là người nổi danh, cả hai đều là tuyệt thế sát thủ, dùng mọi phương pháp dồn đối phương vào chỗ chết mới là chánh đạo của các người. Diệp Bạch Phi làm như vậy hoàn toàn chính xác, sát thủ đánh nhau sống chết thì làm gì có quy cũ vô luân chứ? Vậy chẳng phải là đáng chê cười sao? Các người gọi là kiếm khách, là đại hiệp đi chứ gọi sát thủ làm gì?”

“Hừ. Công tử vì cứu người mà không để ý đến thân thể hao tổn chân nguyên ban ngày kia cùng đại chiến với tám gã sát thủ một lúc lâu khiến cho thân thể bị nội thương hơn. Người còn nói là người không đáng chết? Còn nói là không đáng phạt?” Lăng Thần vươn một ngón tay chỉ lên trán hần dùng sức một chút khiến cho đầu của Lăng Kiếm ngã về sau một chút: “Người nói người... Đến lúc nào mới khiến cho công tử an tâm hơn đâu? Lúc nào mới trưởng thành hả? Trong đầu người là đậu hủ à?”

“Công tử bị thương?” Lăng Kiếm ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra sự giận dữ: “Con mẹ nó, để ta đi giết sạch tội nó...”

“Người không biết xấu hổ sao...” Lăng Thần muốn gõ lên đầu của hần thì đã bị ánh mắt của Lăng Thiên ngăn cản lại: “Về phần có giết sạch bọn họ hay không thì sau này sẽ biết. Người đến tìm ta có việc gì?”

“Ồ. Là như thế này...” Lăng Kiếm nghe Lăng Thiên hỏi đến chính sự liền nghiêm chỉnh lên, trong mắt toát ra chiến ý mãnh liệt. Lăng Thiên không cần nghe cũng hiểu rõ một phần, xem ra tin tức tình báo mang đến nhất định rất máu tanh vì Lăng Kiếm cảm thấy hứng thú.

Liền nghe Lăng Kiếm nói: “Tin tức từ các nơi truyền về. Trong đó có tin tức của Bắc Ngụy. Hoàng đế Bắc Ngụy là Ngụy Thiên An đột nhiên bệnh nặng nằm trên giường không dậy nổi, hiện tại mọi chuyện đều do thái tử Ngụy Thừa Bình quản lý. Từ khi Ngụy Thừa Bình tiếp quản quốc chánh thì việc đầu tiên là hần gia tăng binh lực tại biên giới giữa Bắc Ngụy và Thừa Thiên. Hiện tại đã gia tăng ba lần rồi, binh lực tập kết tại đó đã hơn hai mươi vạn. Thanh thế to lớn cực kỳ!”

Sắc mặt của Lăng Thiên trầm xuống: “Ngụy Thừa Bình thật có dã tâm à. Muốn thôn tóm Thừa Thiên sao? Sớm muộn gì cũng bị nghiền chết thôi à!”

Lăng Kiếm cười cười, cho tới bây giờ hần chỉ phụ trách truyền tin tức cho Lăng Thiên mà thôi, về phần Lăng Thiên quyết định cái gì thì Lăng Kiếm chưa bao giờ suy nghĩ thử. Có Lăng Thiên ở tại đây nên Lăng Kiếm đã có thói quen nghe theo sự chỉ huy mà thôi.

“Tin tức thứ hai cũng đến từ Bắc Ngụy. Tập đoàn sát thủ Huyết Sát Các nổi danh đã lâu tại Thiên Tinh Đại Lục vài ngày gần đây có một nhóm người tiến vào trong Thừa Thiên. Theo mật thám từ trong Bắc Ngụy của chúng ta truyền đến thì rất có thể Ngụy Thừa Bình thuê Huyết Sát Các đến đây ám sát bốn nhân vật trọng yếu. Mỗi một mạng người có thù lao là mười vạn lượng hoàng kim!” Lăng Kiếm trợn mắt, khoe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng. Bất quá nụ cười này dành cho Huyết Sát Các và Ngụy Thừa Bình.

“Bốn nhân vật trọng yếu nào?” Lăng Thiên trầm ngâm nói: “Một người trong đó hần là Ngọc Mãn Thiên?” Tiếp theo thở dài một tiếng: “Mười vạn lượng hoàng kim. Chắc chắn. Ngọc Mãn Thiên có chỗ đáng giá sao? Bắc Ngụy có nhiều vàng sài không hết ư?”

“Công tử thần tính?” Lăng Kiếm lộ ra vẻ mặt kính nể: “Mục tiêu đầu tiên là Ngọc Mãn Thiên!”

Lăng Thiên cười lớn: “Đây là thần tính gì chứ? Nếu Bắc Ngụy muốn xưng bá thiên hạ thì cần phải nắm giữ các thế lực trong nước. Vì muốn ra ngoài cần phải an định nội bộ. Hần muốn đưa Ngọc Gia là thế lực đứng mũi chịu sào kéo xuống vũng nước này. Nếu Ngọc Gia có thể bảo trì thái độ siêu nhiên thì cho dù Bắc Ngụy xuất động đại quân đi chinh phạt thì Ngọc Gia ở trong nước giống như cục xương giữa cổ, nuốt không được mà nhả cũng không xong. Nhưng nếu có thể kéo cả Ngọc Gia xuống thì hoàng thất Bắc Ngụy có thể ‘thuận lý thành chương’ dàng hoàng kí kết liên minh. Mà nếu có thể xúc động Ngọc Gia tham gia vào trận thiên hạ tranh phách này thì có thể kích khởi lửa giận của Ngọc Gia. Về phần tại sao mục tiêu lại là Ngọc Mãn Thiên thì lý do lại càng đơn giản hơn. Hần với Ngọc Băng Nhan đang ở tại Thừa Thiên, cao thủ bên người không có nhiều lắm nên nếu có thể nhân dịp này đánh chết hai người kia thì chẳng khác nào trực tiếp phá hủy sự thăng bằng quyền lực của Ngọc Gia lại càng khiến cho Ngọc Gia không có người ra đầu với Thiên Phong Chi Thủy. Thậm chí không đánh đã thua rồi. Hậu quả này cũng đủ để cho Ngọc Gia điên cuồng rồi. Cho nên mục tiêu thứ hai của họ chắc hẳn là Ngọc Băng Nhan phải không?”

“Người thứ hai không phải là Ngọc Băng Nhan!” Lăng Kiềm trả lời một câu nằm ngoài dự đoán của Lăng Thiên: “Băng Nhan tiểu thư xếp thứ ba, thứ hai chính là Lăng đại nguyên soái.”

Lăng Thiên nhíu mày: “Nói như vậy thì Thừa Thiên đã xác định cha ta đi đối chiến Bắc Ngụy? Nếu không thì chiến tướng phương bắc còn chưa tuyển binh mà Bắc Ngụy đã có thể biết trước cha ta xuất chinh ư?”

Đôi mắt của Lăng Thần lộ ra vẻ hiểu ý: “Công tử. Chẳng lẽ trong hoàng cung...”

Lăng Thiên nhìn Lăng Thần tán thưởng: “Không sai! Trong hoàng cung Thừa Thiên chắc chắn có nội gián của Bắc Ngụy. Hơn nữa thân phận người này không hề thấp. Nếu không thì sao có thể tiếp xúc được tin tức cơ mật như vậy.” Đột nhiên Lăng Thiên ngăn người lăm bắm: “Bắc Ngụy mời Huyết Sát Các nhưng Diệp Bạch Phi cùng huynh đệ của hắn vừa đúng lúc này lại đi đến Thừa Thiên. Chẳng lẽ... Diệp Bạch Phi là người của Huyết Sát Các ư?” Càng nghĩ càng cảm giác việc này có khả năng rất lớn liên võ tay một cái: “Lệnh cho Cuồng Phong không tiếc giá nào phải tìm hiểu đám người Diệp Bạch Phi. Mọi chi tiết đều phải truyền về đây lập tức!”

225. Chương 54: Mục Tiêu Sát Thủ.

Sắc mặt của Lăng Thiên nghiêm túc hơn: “A Kiềm. Ba cái mục tiêu trước đã định rồi vậy mục tiêu thứ tư là ai?”

Trên gương mặt Lăng Kiềm không biết nên lộ ra thần sắc phải khóc hay cười: “Khụ... Mục tiêu thứ tư này xem ra không đủ sức nặng nên bọn họ chỉ là bổ xung vào mà thôi. Bởi vì bên cạnh Lăng đại nguyên soái đề phòng sâu nghiêm, cho dù có kế hoạch tinh chuẩn như thế nào đi nữa cũng chưa chắc đắc thủ nên bọn họ quyết định nếu thật sự không thể ám sát Lăng đại nguyên soái thì đi giết một người khác để gây ra sự hỗn loạn tại Thừa Thiên, cho nên thù lao của người này ít hơn ba người kia một nửa!”

Lăng Thiên mở to mắt cười lớn: “Lăng Kiềm, mục tiêu thứ tư này yếu kém như vậy chắc hẳn là công tử ta hả!”

Lăng Kiềm cười theo: “Không sai. Chính là công tử người. Công tử người không những không bằng ba người trước mà còn...”

“So với ba người kia rẻ hơn một nửa tiền chứ gì!” Lăng Thiên có chút bất bình: “Bổn công tử không có giá như vậy sao?” Trong lòng có chút buồn bực, người khác trị giá mười vạn lượng mà hắn chỉ có năm vạn lượng thôi. Ghê tởm nhất là không lọt vào ba mục tiêu hàng đầu kia mà chỉ là một mục tiêu bổ xung thôi. Điều này quá mức là coi thường ta đi mà.

Lăng Kiềm đang ôm bụng cười không nhịn được, khi hắn vừa nhận được tin tức này thì hắn cùng với năm người Phong Vân Lôi Điện Trì cười muốn rút ruột. Đến lúc này nhắc lại vẫn không thể nhịn được.

Lăng Thiên mắng một tiếng oán hận rồi cười nói: “Kế sách này rất hoàn hảo à. Bây giờ ta mới phát hiện bản thân mình cũng là một nhân vật quan trọng có thể ảnh hưởng đến đại cục à. Thật sự rất vinh hạnh mà. Đến lúc đó không biết là ai đến giết ta đây?”

Đúng lúc này Lăng Thần đi đến, sau khi nghe Lăng Kiềm giải thích qua một lần khiến nàng không nhịn được cười cong cả lưng: “Thái tử Bắc Ngụy cũng thật là... Công tử, đến người lại giảm đi một nửa giá, ha ha, buồn cười quá...”

“Chỉ nói về mưu tính thì không đáng đùa chút nào!” Sắc mặt Lăng Thiên trầm xuống: “Mặc dù kế hoạch này có chút điên cuồng nhưng một khi thành công ám sát Ngọc Mãn Thiên và Ngọc Băng Nhan thì tất cả các thế lực lớn trên đại lục này đều bị cuốn vào trong nước mà không thể nào thoát thân ra được. Bên chúng ta vô luận là ta hay là phụ thân ta xảy ra chuyện thì cả Thừa Thiên này sẽ rung chuyển kịch liệt. Nếu phụ thân ta gặp chuyện không may thì quân đội giống như rắn mất đầu. Nếu mà giết ta...” Khóe miệng Lăng Thiên lộ ra một nụ cười: “Phụ thân đương nhiên cũng không còn lòng dạ nào chinh chiến nữa. Đến lúc đó nếu như lại giá họa cho Dương Gia thì không cần Bắc Ngụy tấn công cũng khiến cho Thừa Thiên tứ phân ngũ liệt, không còn cách nào đối địch được cả. Một khi như vậy thì các đại thế gia đều bị cuốn vào, bản thân không thể lo được thì chỉ cần Bắc Ngụy nhân cơ hội này nhất cử đánh bại, thậm chí là thôn tằm cả Thừa Thiên!”

“Kế sách này thật độc ác!” Lăng Kiềm nghe Lăng Thiên nói vậy liền hít một hơi thật sâu.

“Độc ác thì độc ác thật!” Vẻ mặt của Lăng Thần lộ ra vẻ già dặn: “Nhưng mà kế hoạch này lại có một sơ hở rất lớn. Ngụy Thừa Bình sao lại quên đi chứ? Người có tâm địa nhỏ nhen như vậy sao có thể giành được phần thắng chứ?”

“Ồ? Nói một chút xem!” Ánh mắt của Lăng Thiên có chút tươi cười nhìn Lăng Thần cổ vũ.

”Sơ hở của cả kế hoạch này chính là từ điểm đầu tiên - Ngọc Gia. Thái tử Bắc Ngụy muốn mượn Ngọc Mãn Thiên vào Ngọc Băng Nhan gây xích mích để bộc phát cả thế cục. Vốn là một điểm cực mạnh nhưng cũng là một điều sơ hở lớn nhất của cả bố cục.

Kế hoạch như vậy ngay cả chúng ta cũng biết rõ tin tức cụ thể thì với căn cơ của Ngọc Gia tại Bắc Ngụy, là một gia tộc truyền thừa ngàn năm thì chẳng lẽ họ không biết được tin tức ư? Ngụy Thừa Bình ám sát Ngọc Băng Nhan và Ngọc Mãn Thiên nếu bị Ngọc Gia biết được sợ rằng không chờ kế hoạch ám sát này bắt đầu thì hoàng thất Bắc Ngụy có thể bị Ngọc Gia diệt sạch. Với thực lực của Ngọc Gia thì làm chuyện này không có khó khăn gì. Sơ hở rõ ràng như vậy là có ý gì đây?” Lăng Thần cau cau mày nói.

“Không sai. Đây chính là vấn đề ta không thể nào hiểu nổi!” Lăng Thiên vỗ tay một cái đứng lên: “Nếu chúng ta cũng biết được tin tức thì không có lý do nào Ngọc Gia không biết được. Đã như vậy thì tại sao Ngụy Thừa Bình vẫn còn ngoan cố thi hành kế hoạch điên cuồng này chứ? Nguyên nhân chỉ có một...” Đột nhiên Lăng Thiên xoay người lại, đôi mắt sáng rực: “Ngụy Thừa Bình có thể làm như vậy chắc chắn là có thế lực khác ở phía sau. Nhưng thế lực mạnh mẽ như vậy đã ít lại càng ít. Là ai đây? Việc này cần phải điều tra rõ mới được!”

“Hoặc là có lý do khác...” Lăng Kiềm nhíu mày: “Ta cảm thấy Ngọc Gia không nhất định sẽ biết được tin tức này. Dù sao người mà chúng ta an bài vào hoàng cung Bắc Ngụy năm đó tốn không ít công sức cũng phải hi sinh thật lớn mới có thể tiến vào được. Mấy năm nay vì để có thể biết được những tin tức trong hoàng cung Bắc Ngụy cũng phải tốn vô số vàng bạc làm đồ lót đường. Cho nên Ngọc Gia không nhất định biết được tin tức này!”

“Không phải là không nhất định mà là khẳng định biết!” Lăng Thiên nói: “Ngàn vạn lần không nên coi thường Ngọc Gia. Gia tộc truyền thừa ngàn năm tuyệt đối không phải chỉ có thực lực như chúng ta suy đoán đâu. Chuyện Ngọc Gia không biết là điều không có khả năng. Việc này quá mức quỷ dị đi. Ngụy Thừa Bình dám làm một việc nguy hiểm cực kỳ này xem ra hẳn rất tự tin. Bất quá vô luận là Ngọc Gia có biết hay không thì bên chúng ta đều phải xem như là Ngọc Gia không hề biết chuyện này để xử lý. Nếu không vạn nhất để bọn họ đắc thủ thì mọi chuyện đều loạn. Tất cả sẽ đánh loạn bố cục của chúng ta!”

“Ha ha. Mặc kệ Bắc Ngụy có hậu viện cường đại cũng không quan xem Ngọc Gia có biết hay không. Chỉ cần có công tử ngài tọa trấn tại Thừa Thiên chúng ta thì kế hoạch ám sát của Huyết Sát Các xem như thất bại hoàn toàn. Điều này ta có thể cam đoan!” Lăng Kiềm nói một cách tự tin. Ám sát công tử ư? Nói giỡn à, cho dù Ngọc Gia gia chủ tự ra tay cũng chưa chắc đạt được mục tiêu khó hơn lên trời này.

Vừa nghe được câu nói cuồng ngạo này của Lăng Kiềm khiến cho Lăng Thiên nhướng mày muốn răn dạy vài câu nhưng lại nhìn thấy Lăng Thần ở một bên mạnh mẽ gật đầu đồng ý như câu nói vừa rồi của Lăng Kiềm chính là danh ngôn.

Lăng Thiên dở khóc dở cười, những người này tin tưởng vào mình hơi thái quá. Điều này có thể gọi là mù quáng không?

Nói thật, trước khi gặp Diệp Kinh Trần thì Lăng Thiên cũng rất cuồng vọng, cúi đầu nhìn thiên hạ anh hùng nhưng trải qua chuyện lần nọ kia rồi Lăng Thiên mới biết thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân. Võ công của Diệp Kinh Trần so với mình không cao hơn bao nhiêu. Thậm chí mình có thể đánh chết Diệp Kinh Trần nhưng ai biết được trên thế giới này có bao nhiêu cao thủ lợi hại hơn Diệp Kinh Trần đây chứ?

“Truyền mệnh lệnh thứ hai của ta!” Lăng Thiên thông thả đi lại vài bước: “Lệnh cho Lăng Lục mọi tin tức từ phương bắc và tin tức của Ngọc Gia mặc kệ là lớn hay nhỏ đều phải ghi chép tỉ mỉ rồi lấy tốc độ nhanh nhất báo cho ta!”

“Lăng Kiềm! Ta sẽ nghĩ biện pháp giám sát hành tung của Ngọc Mãn Thiên, tùy thời có thể liên lạc với người. Một khi có phát hiện dị thường nào ta muốn các người phải cam đoan Ngọc Mãn Thiên sẽ không bị hại. Người này không tồi, không đến tình huống thật sự bất đắc dĩ ta không muốn gây tổn thương cho hắn. Mặc khác mấy ngày qua các người luận võ với Ngọc Mãn Thiên cũng không được tri hoãn. Cần trong một thời gian ngắn gia tăng thực lực của năm tiểu tử các người lên!” Lăng Thiên cau mày một lúc lâu mới phát ra mệnh lệnh, khẽ thở dài một tiếng: “Thật ra với thực lực của Ngọc Mãn Thiên mà nói thì không cần người khác phải bảo vệ làm gì nhưng hắn có hai nhược điểm trí mạng. Một là sát tâm không mạnh, thủ đoạn không ngoan! Mỗi khi chiến đấu luôn dùng thái độ luận bàn mà thôi. Nếu như đụng phải sát thủ giết người không chớp mắt sẽ bị người khác tính kế. Hai là tính cách của Ngọc Mãn Thiên lỗ mãng cực kỳ, rất dễ bị địch nhân đưa vào bẫy, tiến vào khốn cảnh tuyệt sát!”

“Chỉ cần có thể nắm giữ được hai nhược điểm này của Ngọc Mãn Thiên thì muốn giết hắn là chuyện dễ như trở bàn tay! Cho nên việc này các người phải cẩn thận!” Lăng Kiềm vội vàng đáp lời một tiếng, mặc dù không biết được công tử dùng biện pháp gì giám sát hành tung của Ngọc Mãn Thiên nhưng chỉ cần công tử nói thì không có chuyện gì không thể hoàn thành.

Hắn không hề biết Lăng Thiên đang nắm giữ Minh Yên Lâu của Cổ Tịch Nhân, Ngọc Mãn Thiên đang ở tại Minh Yên Lâu thì hắn chỉ cần lệnh cho Cổ Tịch Nhân chú ý hành tung của hắn một chút thì đó chính là một chuyện dễ dàng vô cùng, không cần tốn chút sức lực nào.

Đoàn người Diệp Bạch Phi bây giờ Lăng Thiên không dám khẳng định bọn họ chính là người của Huyết Sát Các. Nếu đúng vậy thì chuyện này đơn giản hơn rất nhiều. Dù sao bọn họ vừa mới bị Lăng Thiên đánh bị thương nặng nên Diệp Bạch Phi trong một thời gian ngắn không có khả năng gây ra chuyện gì nữa. Nhưng chuyện này Lăng Thiên không dám coi thường chút nào.

“Chuyện an toàn của Ngọc Băng Nhan sẽ do Thần nhi phụ trách!”

“Còn phụ thân ta. Ha ha...” Trên mặt Lăng Thiên lộ ra một nụ cười lạnh như băng: “Để cho người của Huyết Sát Các đụng phải một cây đinh lớn đi. Chúng ta không cần quan tâm.”

Lăng Kiềm nở một nụ cười hiểu ý.

Nên biết Lăng Khiếu chính là thống soái của quân đội cả cả nước. Hàng năm xuất chiến không biết bao nhiêu trận, mỗi một phút đều là những thời khắc sinh tử. Lăng Thiên làm con của hắn thì sao có thể yên tâm được? Mấy năm trước Lăng Thiên đã thông qua sự an bày đã đưa sự an toàn của Lăng Khiếu vững chắc vô cùng. Cho dù là đối mặt với mười vạn đại quân cũng có hơn tám phần nắm giữ được tính mạng. Cho nên Lăng Thiên không hề lo lắng chút nào cả. Nếu nói võ công thôi thì thực lực bên người Lăng Khiếu so với Đệ Nhất Lâu cũng không kém bao nhiêu cả.

226. Chương 55: Bát Phương Chấn Động.

Lăng Thiên cười cười nói: “Có làm đại sự hay không còn cần phải xem thử thực lực của các người đạt đến tình trạng gì đã. Nếu không đạt đến yêu cầu của ta thì ta sẽ đổi người khác làm. Lăng Kiềm người cũng biết thực lực hiện tại trong tay ta không chỉ có một mình Đệ Nhất Lâu các người phải không?”

Cả người Lăng Kiềm chấn động, trên mặt ửng đỏ nhưng vẫn trả lời bằng một giọng nghiêm túc: “Xin công tử yên tâm. Chúng ta sẽ liều mạng tăng thực lực lên, tuyệt không phụ sự kỳ vọng của công tử!”

“Ừa, còn có tin tức quan trọng nào khác không?” Lăng Thiên thản nhiên hỏi.

Lăng Kiềm suy nghĩ một chút liền trả lời: “Không còn tin nào.” Hôm nay Lăng Kiềm cảm giác thái độ của Kiều Nguyệt Công Chúa khiến cho hắn có chút không thoải mái nhưng suy nghĩ một chút vẫn không nói với Lăng Thiên.

“Ở chỗ muội có tin tức về Tây Môn Thế Gia.” Lăng Thần nói: “Cuồng Phong Bang dùng bò câu đưa tin rằng Tây Môn Thế Gia Tây Môn Bất Nhược và Tây Môn Thanh hôm qua đã đi đến bãi phóng Dương Gia. Cho đến canh hai mới rời khỏi.”

Lăng Thiên gật gật đầu tỏ vẻ đã biết rõ.

Xem một chút không còn chuyện gì thì Lăng Kiếm liền muốn rời khỏi.

Ba người không hẹn mà cùng nhìn ra ngoài cửa sổ liền thấy bầu trời đã dần sáng rồi. bất tri bất giác đã nói chuyện suốt một đêm.

Trước khi Lăng Kiếm rời đi thì Lăng Thiên nói một câu rất nghiêm túc: “A Kiếm. Nếu ngày sau ngươi còn phạm một sai lầm thấp kém như vậy nữa thì ta sẽ cảm thấy hoài nghi ánh mắt của mình năm đó!”

Cả người Lăng Kiếm cứng đờ. Lúc này hắn mới biết Lăng Thiên cảm thấy rất bất mãn với việc bản thân mình đi ước chiến Diệp Bạch Phi. Theo Lăng Thiên đã hơn mười năm rồi nhưng Lăng Thiên dùng thái độ như vậy nói với mình cũng chính là lần đầu tiên sau khi trải qua lần khảo hạch năm xưa. Cũng vì câu nói này mà khiến cho Lăng Kiếm run rẩy cả người.

Lăng Thiên quay sang nhìn hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười ám áp: “A Kiếm. Ta không thể chết được bởi vì ta có người thân. Có các người, có Thần Nhi. Vì các người ta sẽ không dễ dàng nản chí buông tay. Mặc dù ngươi không có nhiều ràng buộc như vậy nhưng cũng sẽ có một ngày ngươi phải phụ trách cho gia đình của mình. Huống chi bây giờ ngươi còn phải giúp đỡ cho ta, dưới ngươi còn có các huynh đệ nữa. cho nên tính mạng của ngươi sớm đã không còn là bản thân ngươi nữa. Không phải muốn chết là được chết đâu. Bốc đồng một vài phút chỉ là những tên thất phu mà thôi. Ngươi có hiểu rõ ý ta không?”

Lời của Lăng Thiên không nhiều lắm nhưng Lăng Kiếm lại đổ mồ hôi ướt cả người.

Ngày đó Lăng Thiên hét lớn một tiếng giống như là một tiếng sấm sét vang vọng khắp bầu trời trống vắng làm chấn động khắp Thừa Thiên Thành. Tiếp theo trên đường đi đến hoàng cung lại giết chết Tứ công tử của Tây Môn Thế Gia. Không chỉ võ công cao thâm khó lường mà thủ đoạn lại tàn nhẫn khiến cho người khác nghe mà sợ hãi. Chủ phó bốn người của Tây Môn Thế Gia đều chết tại chỗ, hơn nữa khi chết lại thê thảm vô cùng. Hai chuyện này giống như là cuồng phong lan truyền khắp mọi ngõ ngách Thừa Thiên Thành.

Các nhân vật lớn tại Minh Yên Lâu đều phải là người thường. Chỉ trong chớp lát đã xác định được chủ nhân của tiếng hồng kinh thiên kia là ai. Nhưng mà sau khi biết rõ thì người người biến sắc. Phản ứng không ai giống ai. Hiển nhiên một Lăng Thiên có võ công tuyệt thế và một tên hoàn khố kết hợp lại cùng một chỗ khiến cho người khác sợ hãi không thôi. Tất cả mọi người không nhận được đều nghĩ đến nếu như một đệ nhất hoàn khố tại Thừa Thiên này mà chỉ là ngụy trang bên ngoài thôi thì điều đó đại biểu cho cái gì?

Nhiều người tâm tư nhay bén chỉ trong nháy mắt đã nghĩ đến ‘Thiên hạ đệ nhất thầy tướng’ – Vô Thượng Thiên Diệp Khinh Trần trước kia cũng từng ở tại Lăng Gia rồi lại xảy ra xung đột với Dương Gia. Nhất thời trong lòng mọi người đều có một ý nghĩ như nhau: Thì ra Lăng Thiên chính là truyền nhân bí mật của Vô Thượng Thiên. Thật là khó trách. Nếu như hắn thật sự là truyền nhân của Vô Thượng Thiên thì ngày thường ngụy trang thành một hoàn khố cũng là chuyện thường.

Nên biết mỗi một truyền nhân của Vô Thượng Thiên ngoại trừ có võ công tuyệt thế, tài hoa hơn người ra thì đặc điểm lớn nhất của họ chính là không ham quyền thế. Mà Lăng Thiên lại chính là người nổi dõng duy nhất của đời thứ ba Lăng Gia. Cho dù muốn thể hiện ra cũng không được, không còn cách nào khác đành phải chọn danh tiếng hoàn khố che mắt người đời.

Tây Môn Thế Gia vốn muốn đi tìm Lăng Thiên trả thù nhưng khi biết được tin tức này vội vàng ra lệnh cho các đệ tử không được xúc động. Môn nhân của ‘Vô Thượng Thiên’ không ham quyền thế cũng không hề sợ hãi bất kỳ kẻ nào đến khiêu chiến. Nếu muốn tìm chết thì ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi. Cho dù là Tây Môn Thế Gia cũng tự nhận tuyệt đối không dám trêu vào đại cừu như vậy. Một mặt dùng bò câu đưa tin báo tin cho gia tộc một mặt cùng đến Dương Gia tạo hảo cảm. Hướng đến lão hồ ly Dương Không Quân kết minh. Vô luận thế nào đi nữa thì Lăng Thiên đã giết Tây Môn Chương thì tuyệt đối không có khả năng trở thành bằng hữu của Tây Môn Thế Gia được. Nếu không có khả năng hợp tác thì đi tìm gia tộc đối đầu với Lăng Gia nhiều nhất chính là Dương Gia hợp tác là chuyện cần phải làm.

Nhân vật thứ ba của Ngọc Gia là Ngọc Mãn Thiên đang nổi giận lôi đình! Mặc dù tâm tư hắn thẳng thắn nhưng không phải là kẻ ngu. Sau khi biết được tin tức này liền nhớ đến công tử trong miệng bọn Lăng Kiếm cũng chính là người đánh bại mình hôm trước. Vốn Tam gia liền muốn đi đến tìm tên tiểu tử ghê tởm kia tính sổ. Tình thế hiện tại của Thừa Thiên rất phức tạp, là một gia tộc mới bộc phát thì giấu diếm thực lực

không nói đi. Nhưng tên tiểu tử này ngàn vạn lần không nên khi nhìn thấy mình liền muốn tỷ thí ‘cầm kỳ thi họa’ chứ? Đây là muốn giết mình mà. Nhớ đến bộ dáng xấu hổ muốn chết lúc đó khiến cho Ngọc Mãn Thiên hận không thể đập đầu chết tại chỗ.

Nhưng hắn đã cùng đánh cuộc với người ta rồi, nếu như không đánh bại mấy tên tiểu tử kia liên thủ thì sẽ không đến cửa gây phiền toái. Trong lúc nhất thời Ngọc Tam Gia buồn bực đi tới đi lui trong phòng. Chỉ trong chốc lát đã đi hơn một trăm vòng giống như một con bạo long bị nhốt trong phòng.

Hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi khi biết được tin tức này vội vàng dùng bồ câu đưa tin dùng một tốc độ nhanh nhất báo cho gia chủ Ngọc Mãn Lâu, trong thư còn nói rõ những sự tình lớn nhỏ xảy ra gần đây. Về phần quan hệ của Ngọc Mãn Thiên, Ngọc Băng Nhan với Lăng Thiên lại càng nói tỷ mỉ hơn nhiều. Sau khi làm xong mọi việc chỉ biết chờ đợi mà thôi. Sau khi bọn họ biết rõ trình độ võ công của Lăng Thiên thì cả hai đều yên tâm cho sự an toàn của Ngọc Băng Nhan tại Lăng Phủ. Nếu như tiểu thư dưới sự bảo vệ của Lăng Thiên mà còn có chuyện ngoài ý muốn thì hai đứa mình ở đó cũng không có ý nghĩa gì.

Mà hai gia tộc Bắc Minh Thế Gia và Đông Phương Thế Gia bảo trì sự trầm mặc khiến mọi người cảm thấy ngoài ý muốn. Bắc Minh Thế Gia vốn cố gắng muốn đến kết minh với Dương Gia nhưng bây giờ lại quay trở về thái độ bình thường trước kia, hạ lệnh cho đệ tử không được ra ngoài. Trong thời khắc quan trọng này lại yên lặng như vậy thật khó hiểu.

Còn Nam Cung Thế Gia thấy cục diện hiện tại ngày càng phức tạp, bọn hắn thật không ngờ Lăng Thiên lại chọn thời khắc này xuất hiện cường thế như vậy. Mà gia chủ Nam Cung Thiên Long sau khi suy nghĩ kỹ càng liền hiểu rằng hành động này của Lăng Thiên chính là một cao chiêu độc vô cùng. Tình báo của Nam Cung Thế Gia biết được Lăng Thiên có võ công tuyệt thế trên người, tin tức này lúc đầu hắn không tin tưởng nhưng lúc này Lăng Thiên lại dùng phương pháp như mặt trời mọc tuyên bố cho thiên hạ. Trong đó còn có ý muốn cảnh cáo hậu quả cho Nam Cung Thế Gia nếu không thỏa mãn điều kiện của hắn. Sau khi ngồi thương lượng thật lâu liền quyết định việc này không thể không làm mà không được làm trễ nữa. Trong lòng có chút sợ hãi nhưng cũng có chút hưng phấn. Nếu Lăng Thiên bày ra sự cường thế như vậy thì sẽ có gia tộc trở thành vật hi sinh giết gà dọa khỉ. Nam Cung Thế Gia tuyệt đối không hi vọng vật hi sinh kia là chính mình. Bây giờ có thể kết minh với Lăng Gia thì theo lời của Nam Cung Thiên Long cũng là một chuyện tốt cũng không chừng. Hôm nay hi sinh những thủ hạ dưới tay kia có thể đổi lấy một minh hữu cường đại.

Mà Bắc Minh Thế Gia cũng lo lắng điều này nên mới yên lặng hơn rất nhiều. Đối mặt với một con nộ long đang ngủ mê đột nhiên tỉnh lại mà bản thân mình lại đang ở trong phạm vi thế lực của hắn nếu coi thường vọng động thì chẳng khác nào đi tìm chết cả.

Cho dù là người nào đều không ngờ rằng thiên hạ anh hùng tề tụ lại như vậy mà bị một người cường thế xuất hiện ngoài ý muốn đánh loạn toàn bộ kế hoạch trước kia. Tất cả những chuyện này đều do Lăng Thiên tạo ra trong vô tình. Coi như là ‘Cổ ý trồng hoa hoa không nở. Vô tình cắm liễu liễu lại xanh.’

Mặt trời đã lên cao ba sào rồi, Lăng Thiên đang ngồi dưới cây nho híp mắt lại, bộ dáng nhàn nhã. Ngọc Băng Nhan đang ngồi trên một cái bàn án ở trước mặt hắn chăm chú vẽ cây nho xanh biếc. Lăng Thiên ở bên cạnh Ngọc Băng Nhan lâu lâu nói điều gì khiến cho hai nàng đều cười duyên. Hiển nhiên hai nhà đầu kia ở chung hòa hợp cực kỳ.

Ngọc Băng Nhan cầm họa bút trong tay nhìn chăm chú vào chiếc lá nho xanh biếc trước mặt, thỉnh thoảng cúi đầu vẽ vài nét, thỉnh lại lại ngậm cán bút vào chiến miệng nhỏ nhắn kia.

Nhìn bộ dáng chăm chú của Ngọc Băng Nhan khiến cho Lăng Thiên càng xem càng cau mày lại, rốt cục không nhịn được đứng lên nói: “Nhan Nhi, Họa kỹ kiêng kỵ nhất chính là do dự. Một họa gia tài giỏi không giống như muối vậy. Nhìn chăm chú rồi lâu lâu lại vẽ một nét xuống? Vậy cả đời muối cũng không thể vẽ được một bức tranh đầy đủ đâu. Nếu không ‘hung hữu thành trúc’ thì sao có thể thành được? Hung hữu thành trúc chính là một câu thành ngữ phổ thông mà?”

“Hung hữu thành trúc? Một bức họa hoàn chỉnh?” Ngọc Băng Nhan chớp chớp mắt nghi hoặc: “Bức tranh đầy đủ....?”

Hung hữu thành trúc: Trước khi vẽ một bức tranh bụi trúc thì trong đầu đã có phác thảo sơ bộ về bức tranh đó rồi. Ý nói một việc đã được suy tính trước.

227. Chương 56: Đưa Đến Cửa.

Nói đến đoạn sau, Lăng Thiên thiếu chút nữa là vì câu nói cuối cùng của mình mà ghen chết, nói cái gì hả? Nếu tới thế kỷ hai mươi mốt thì thật ra không có gì nhưng ở thời đại này mà nói ra thì thật là rất không ổn. Nhất là một câu cuối cùng càng không thích hợp.

Quả nhiên, hai nàng chỉ một thoáng đều đỏ ửng mặt, hờn dỗi kêu một tiếng, bắt quả Ngọc Băng Nhan chỉ trầm tư một hồi lại nói: “Vậy phải như thế nào mới có thể đạt tới cảnh giới này?”

Lăng Thiên trong lòng âm thầm cười nói: “Cảnh giới này đã tới cảnh giới cực kỳ cao thâm, trình độ của người trước mắt nhiều nhất chỉ có thể nói là miễn cưỡng có chút thần tử mà thôi! Nói đến đại thành, ôi dễ vậy sao ” Thấy ánh mắt Ngọc Băng Nhan lộ ra vẻ thất vọng cực độ, Lăng Thiên kịp thời chuyển giọng: “Bất quá, nếu người thật sự muốn đạt tới cảnh giới kia cũng không phải là không có biện pháp! Khó khăn mặc dù có nhưng có ta, một danh sư ở chỗ này, ha ha, vấn đề cũng không phải rất lớn nga. Người không thấy Thần Nhi họa kỹ đã một bước tiến vào cảnh giới này sao! Còn không mau thỉnh giáo ta!”

Lăng Thiên nói mấy lời này tuy nói là lừa dối nhưng cũng không phải tất cả đều là lừa dối, sở dĩ nói ra một lỗ một lổ như vậy bất quá là vì muốn Ngọc Băng Nhan dĩ họa đạo mà nhập vào võ đạo nên thử dò xét mà thôi. Lăng Thiên từ Tiết Lãnh hiểu rõ, Ngọc Băng Nhan không chỉ thân mang tuyệt chứng mà lại bị dính vào chuyện Ngọc Gia cùng Thiên Phong Chi Thủy, mà hai đại gia tộc vì tử chiến ước mà nổi lên một tâm tư này. Sở dĩ không có nói rõ là bởi dùng họa nhập võ này là một con đường xa vời, chính Lăng Thiên kỳ thật cũng không nắm chắc bao nhiêu. Không để Ngọc Băng Nhan đến lúc đó quá thất vọng, Lăng Thiên liền lấy biện pháp uyển chuyển này để dẫn dắt!

Lấy thể chất Ngọc Băng Nhan mà nói, nếu không có biện pháp khác để tu luyện võ học mà nói thì cơ hồ có thể khẳng định ba năm sau lúc giao thủ tất nhiên sẽ lạc bại thân vong. Kết quả này Lăng Thiên lại không thể tiếp nhận mà việc này quan hệ đến danh dự ngàn năm của hai đại gia tộc nên không có ai có thể thay thế. Cho nên, Lăng Thiên tạm thời phải sử dụng biện pháp này, cũng không thể làm gì khác hơn là như thế.

Ngọc Băng Nhan nhất thời tinh thần rung lên, ôm lấy cánh tay Lăng Thiên, ngoe nguẩy làm nũng nói: “Ta nói Lăng Thần tỷ tỷ họa kỹ làm sao tinh tế như thế, nguyên lai không ngờ là đã đạt tới cảnh giới như thế. Thiên ca, người mau dạy ta a. Ta cũng muốn đạt tới loại cảnh giới này a.”

Lăng Thiên nghiêm nét mặt nói: “Nhan Nhi, không phải là ta không muốn dạy người, mà là con đường này trước khi thành công đều vô cùng buồn tẻ vô vị, thiên tư, ngộ tính thiếu một thứ cũng không được. Thần Nhi mất gần mười năm khổ công mới thành công như ngày hôm nay a. Người, ta thật sự lo lắng là không chịu được a.”

Ngọc Băng Nhan cắn môi, kiên quyết nói: “Ta nhất định có thể làm được! Nếu làm không được, ta...” Nàng nói hồi lâu ta.. mà lại không nói nổi là như thế nào, không khỏi trên mặt đỏ bừng.

“Nếu làm không được, người gả cho công tử làm vợ, nếu làm được, người gả cho công tử làm phu nhân.” Lăng Thần cười khúc khích trêu ghẹo nói.

“Lăng Thần tỷ tỷ. Người cũng trêu chọc nhân gia...” Ngọc Băng Nhan nhất thời xấu hổ uất ức nhất thời nhào tới ôm đánh Lăng Thần cùng một chỗ. Hai nàng cười đùa một lúc lâu mới đỏ mặt hờn dỗi ngồi lại. Đều là thoa cài tóc hoành phát loạn, trong mắt vẻ mê ly không chịu nổi. Mỹ nhân cảnh đẹp như thế thật sự là mê người.

“Nhanh nói biện pháp của người đi a. Ta muốn nghe xem có nhiều khó khăn không!” Ngọc Băng Nhan thúc giục nói.

Lăng Thiên mỉm cười nhìn cấp cho nàng thêm một sự trói buộc nữa, lạt mềm buộc chặt: “Nếu như luyện mà lại kêu khổ vang trời, khóc nháo lên không chịu tu luyện thì rất mất thể diện. Có muốn không? Nếu nói mà không làm thì ngay cả Thần Nhi cũng sẽ chê cười người!”

Ngọc Băng Nhan có chút tức giận quát cường nói:” Thiên ca, ngươi quá coi thường nhân gia rồi. Ngọc Gia chúng ta còn chưa từng có người bỏ dở nửa chừng!”

“Hảo!” Lăng Thiên đứng lên ” Như vậy từ hôm nay ngươi bắt đầu bước vào giai đoạn huấn luyện thứ nhất. Mỗi ngày từ sáng đến trưa phải vẽ được ba bức tranh có thần tủy. Nhất định phải thông qua khảo hạch của ta hoặc là Thần Nhi. Nếu như không đủ tư cách thì xin lỗi mời vẽ lại. Từ chiều đến tối lấy miếng vải đen bịt hai mắt vẽ lại ba bức tranh buổi sáng một lần. Lúc nào ta cho rằng đã vượt qua giai đoạn đầu tiên thì mới có thể tiến hành giai đoạn thứ hai.”

Ngọc Băng Nhan hít một hơi lương khí:” Ba bức tranh có thần tủy?! Không đủ tư cách còn phải vẽ lại? Xế chiều còn phải bịt kín hai mắt?? Ngươi nghĩ muốn thu thập mạng của ta hả?! Việc này ai có thể làm được hả!”

“Sợ à?” Lăng Thiên thông cảm nói:” Nếu sợ thì quên đi, Thần Nhi cũng đã làm được, hơn nữa hoàn thành khiến ta rất hài lòng.”

“Người nào sợ? Nếu Lăng Thần tỷ tỷ có thể làm được, ta cũng nhất định có thể làm được” Ngọc Băng Nhan trợn tròn hai mắt.

“Hảo! Nếu không sợ, vậy bắt đầu từ hôm nay Lăng Thần phụ trách giám sát nghiêm thu, sử dụng biện pháp như ban đầu đã nói, nếu hết một ngày không hoàn thành được nhiệm vụ thì hãy để cho Nhan Nhi tự nói là trừng phạt nàng như thế nào, tuyệt đối không nhân nhượng” Lăng Thiên kết luận!

Theo đó, trong đoạn thời gian tới khiến cho Ngọc Băng Nhan không ngừng rèn luyện cơ sở để dĩ họa nhập vũ. Ngoài ra hẳn còn nghĩ ra việc Lăng Thần thuận lý thành chương an bài bên cạnh nàng để tùy thời bảo vệ an toàn. Thật là nhất cử lưỡng tiện.

Hai nàng đồng thời đáp ứng, nhìn nhau cười. Lăng Thần đương nhiên rõ ràng ý tứ của Lăng Thiên nên trong vẻ tươi cười có chút cổ quái. Lăng Thiên hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, ho khan hai tiếng nắm lấy ghế trúc rồi đột nhiên lại đứng thẳng lên nói “Nhan Nhi, ngươi bây giờ bị vây ở giai đoạn nhập môn nên phải nhớ cho kỹ một điểm. Buổi sáng phải dùng tâm mà họa, đến buổi chiều cần phải dùng ý mà họa, lúc nào tới trình độ hữu tâm vô ý thì họa đạo của ngươi tiểu thành! Trong đó vài chữ hữu tâm mà vô ý này thật ra ngươi có thể từ trong võ học gia truyền Ngọc gia chậm rãi thể ngộ. Thiên địa vạn vật, tới cực trí đều là quy về một mối. Ngươi phải nhớ cho kỹ mới được!”

Ngọc Băng Nhan sớm đã biết Lăng Thiên chính là một võ học đại cao thủ, đối với Lăng Thiên mà nói đương nhiên không dám chậm trễ trong miệng lẩm bẩm nói:” Hữu tâm nhi vô ý? Cố tình mà vô tình.” bất giác ra đã lâm vào trầm tư.

Một thị nữ tướng mạo xinh xắn bước nhanh tới:” Công tử, phu nhân mời ngài đi tới tiền thính.”

Lăng Thiên ngồi dậy:” Có chuyện gì?”

“Nam Cung Gia gia chủ Nam Cung Thiên Long tự mình tới, đích danh muốn gặp công tử.” Thị nữ nọ khiếp vía thốt.

“Ồ ” vừa nghe lời này, Lăng Thiên vốn đang an vị thân thể nhất thời lại nằm xuống “Nam Cung Thiên Long muốn gặp ta, cố gắng cho ta mặt mũi! Nực cười. Hắn muốn gặp ta thì ta đây chẳng lẽ phải gặp hắn sao. Nam Cung Thế Gia lúc nào có mặt mũi lớn như vậy?”

Thị nữ nọ nhất thời ngẩn ngơ, lấy thân phận của Nam Cung Thiên Long bí mật tới Thừa Thiên, dĩ nhiên tự mình đến Lăng Gia bẩm bẩm nói “thỉnh kiến ” công tử nhà mình. Thật sự là cho Lăng Gia đại mặt mũi thế mà vị đại công tử nhà mình không chút cảm kích!

“Ngươi đi nói cho Nam Cung Gia chủ, ta ở chỗ này chờ hắn, mời hắn đi giá đến đây một chút.” Lăng Thiên lười biếng nói. Thượng môn bẩm bẩm, ha ha!

Thị nữ nọ do dự một chút nhưng vẫn không nhúc nhích ngập ngừng nói:” Nhưng phu nhân nói...”

Lăng Thiên trừng mắt:” Đi nhanh đi!”

Giờ phút này Sở Đình Nhi ngồi trong sảnh lại nghĩ không ra một trong thiên hạ bát đại thế gia, Nam Cung Thế Gia gia chủ dĩ nhiên lại đích thân đến bái phỏng! Hơn nữa sau khi nhìn thấy mình thì nói năng lại khách khí gấp bội, cơ hồ làm cho Sở Đình Nhi có chút thụ sủng nhược kinh. Bất quá, Thừa Thiên nữ tài thần Sở Đình Nhi không có thể là một nữ tử bình thường, cũng là đại nhân vật đã quen sóng to gió lớn nên bình tĩnh cùng Nam Cung Thiên Long nói nói mấy câu, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa. Thằng ranh con như thế nào còn không tới?

Hai người nói chuyện không đề tài vừa khá nhạt nhẽo cũng không bổ ích gì. Hai người cũng nhìn ra được đối phương đã rất không kiên nhẫn nhưng lại nể mặt mũi nhau nên không thể không tiếp tục như vậy. Ngay cả Nam Cung Thiên Long cũng buồn bực cực kỳ. Chính mình đến Thừa Thiên vốn là là một bí mật, bái phỏng Lăng Thiên càng lại là bí mật trong bí mật, sao người Lăng Gia dĩ nhiên lại không có chút giác ngộ nào! Chỉ thấy bảy tám thị nữ hầu hạ bên cạnh mà đến bây giờ còn chưa thấy chánh chủ đâu! Thành phần phức tạp như thế sao bảo đảm được không tiết lộ tin tức?

Rốt cục, thị nữ xinh xắn đi báo tin nọ đã vội vã đi đến ” Công tử đâu, làm sao còn không lại đây” Sở Đình Nhi thấy chỉ có nàng quay lại đây thì không khỏi hơi giận hỏi.

Thị nữ nọ thấp giọng ngập ngừng nói:” Công tử nói, công tử nói...” rồi trộm liếc mắt nhìn về mặt Sở Đình Nhi, dĩ nhiên không dám nói hết câu.

228. Chương 57: Minh Sát Thu Hào.

“Công tử nói. Hắn sẽ ở tại tiểu viện đợi, xin mời Nam Cung Gia chủ đi đến đó một lúc.” Nói xong những lời này, tiểu thị nữ đã toát mồ hôi đầm đìa, cúi đầu không dám ngẩng lên. Tự gia công tử thật sự là quá thất lễ a.

“Nghịch chướng này!” quả nhiên, Sở Đình Nhi đột nhiên giận dữ!” Dĩ nhiên vô lễ như thế! Đối đãi... để ta đi vào.”

“Chậm đã!” Nam Cung Thiên Long đứng lên nói ” ha ha, phu nhân bớt giận, lão phu tới nhà bái phỏng, vốn là lão phu nên đi vào thỉnh kiến Lăng công tử mới phải. Vừa rồi đã làm phiền phu nhân tiếp chuyện.” Nam Cung Thiên Long biết, đây chính là Lăng Thiên cho hắn một lần hạ mã để thị uy, mặc dù trong lòng cực kỳ ghen uất nhưng người ta mạnh mẽ hơn, chính mình biết làm sao nên trên mặt vẫn tươi cười hòa ái dễ gần như trước.

“Hả? Ha ha a, Nam Cung Gia chủ thật sự là quá khách khí, quả nhiên là đại nhân có đại lượng.” Sở Đình Nhi sắc mặt như diễn hí kịch, đang giận lại chuyển vui.” Xuân Đào, cần gì phải lo lắng, mau đưa Nam Cung Gia chủ đến a! Thuận tiện nói cho tiểu tử thú nọ, Nam Cung Gia chủ là khách quý của Lăng Phủ ta, hắn ngàn vạn lần không thể tiếp đãi chậm trễ!”

Mắt thấy Nam Cung Thiên Long đi theo thị nữ ra ngoài, Sở Đình Nhi thờ phào một hơi rồi đột nhiên nét mặt tươi cười như hoa, trong miệng lẩm bẩm nói:” Tiểu Vương bát đản này, để xem lão nương thu thập người như thế nào! Hừ, dám giấu diếm ta lâu như vậy! Bất quá, như thế nào cũng mạnh mẽ hơn so với lão đầu gỗ lão cha hắn. Đây mới là con ta chứ!” Lúc này mới cảm thấy mỹ mãn trở đi về phòng.

Lăng Thiên trên mặt một vẻ tao nhã lịch sự tươi cười, môi hồng răng trắng, ngọc thụ lâm phong, nhìn qua thật sự cả người lẫn vật đều hết sức vô hại, nhất là trong ánh mắt thủy chung hàm chứa ý cười ầm ập, bất động thanh sắc đánh giá vị bá chủ Nam Trịnh này. Là người chèo lái một trong thiên hạ tám đại thế gia, Nam Cung Thế Gia.

Nam Cung Thiên Long mặt tựa chữ quốc, lông mày như tầm nằm, mũi như miệng hổ, dưới cằm là chòm râu rậm rạp, song mục lấp lánh hữu thần. Hình thể to lớn, vóc người khôi ngô. Nhìn qua tựa hồ cũng giống Ngọc Mãn Thiên, cũng là một người hữu dũng vô mưu, một gã mãng phu nhưng trong mắt hắn thỉnh thoảng lại lướt qua vài tia tinh quang cùng với ánh mắt thâm trầm tĩnh như thủy lại nói cho Lăng Thiên, nếu người thật sự coi hắn như một gã hữu dũng vô mưu thì người mới thật sự là một gã mãng phu tính mệnh không còn dài!

Lăng Thiên đánh giá Nam Cung Thiên Long đồng thời Nam Cung Thiên Long trong lòng cũng đang đánh giá Lăng Thiên. Một gã thư sinh văn văn nhược nhược, tựa hồ trong lời nói cũng tỏ vẻ thẹn thùng chính là nhân vật được truyền lưu là Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ. Chính là ngày gần đây mới bỗng nhiên triển lộ ra thực lực kinh người, thủ đoạn cực kỳ hung tàn, giết người không nháy mắt, nhất khiếu kinh thiên hạ, Lăng Gia công tử Lăng Thiên? Trên người thiếu niên này đến tột cùng còn có bao nhiêu bí mật còn chưa được giải khai?

Quả nhiên xem người không thể qua tướng mạo a! Hai người đồng thời trong lòng phát ra một tiếng cảm thán như vậy.

“Nam Cung Gia chủ ở xa khổ cực tới, lại khiến ngài vất vả tới gặp tại hạ, mau mau mời ngồi.” Lăng Thiên nhiệt tình đến cực điểm đứng dậy nhường chỗ ngồi; ” Thần Nhi châm hai chén trà đến đây để Nam Cung Gia chủ tẩy trần.”

Bên trong phòng, Lăng Thần đáp tiếng rồi bưng hai chén trà đi ra.

“Gia chủ lần này bắc tiến chắc là vì chuyện của Nam Cung Nhạc huynh sao?” Lăng Thiên mở ra đề tài rồi lại đau thương thở dài một tiếng, âm thanh cũng trầm xuống:” Lăng Thiên mặc dù cùng Nam Cung Nhạc huynh tiếp xúc không nhiều bất quá đối với Nam Cung Nhạc huynh là một nam nhi cương trực khí phách lại phi thường bội phục, cũng hết sức kính ngưỡng. Thật vất vả Nam Cung Nhạc huynh mới tới Thừa Thiên, Lăng Thiên vốn muốn cùng hân hảo kết giao một phen, ai ngờ ngày đó tin dữ chợt truyền đến, Nhạc huynh dĩ nhiên đã bị người làm hại, hào kiệt như thế mà mất đi làm cả thiên hạ bi phần a! Quả thực là làm cho người ta thương tiếc không thôi. Lăng Thiên vốn sớm muốn đến trước phụng viếng, tuyệt đối không nghĩ tới, gia chủ lại coi trọng Lăng Thiên như thế, dĩ nhiên tự mình tới nhà, thật là làm Lăng Thiên thụ sủng nhược kinh.” Lăng Thiên nói mấy lời này thuần túy là đang nói hươu nói vượn. Về phần nói Nam Cung Nhạc nọ cái gì nam nhi cương trực phổng chừng cũng chỉ lúc tại kỹ viện tranh gái thì mới có thể biểu hiện một chút a. Về phần “hào kiệt mất đi, cả thiên hạ cùng bi phần” nọ lại càng vô căn cứ! Nam Cung Nhạc ngay cả cầu hùng cũng không được, sao có thể tính là anh hùng!

Bất quá mấy lời khách sáo này lại có hiệu quả nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Hơn nữa nghe hân nhắc tới cừu hận của ái tử, trên mặt Nam Cung Thiên Long hiện lên một vẻ bi thương: ” Không sai, cừu hận của Nhạc nhi không thể không báo. Nam Cung Gia ta cùng Dương Gia, thế bất lưỡng lập!”

Lăng Thiên ồ lên một tiếng hỏi: “Theo tại hạ được biết, hung thủ giết chết Nam Cung Nhạc huynh đến nay vẫn chưa bắt được, không biết Nam Cung Gia chủ tại sao lại khẳng định Dương Gia đã hạ thủ? Chẳng lẽ gia chủ không nghi ngờ là có người không hy vọng nhìn thấy Nam Cung, Dương gia hai nhà mạnh mẽ liên thủ nên làm ra chuyện này để phá hoại ư”.

“Lăng công tử chính là người thông minh, cần gì phải thử dò xét bốn tọa, ” Nam Cung Thiên Long cười khổ một tiếng:” Việc này Dương Gia mặc dù nhiều lần che lấp, đông kéo tây xé, càng đem cho chuyện rối loạn, mê vụ nổi lên bốn phía cũng chỉ che dấu được bề ngoài nhưng vô luận như thế nào cũng không che dấu được chuyện Dương Gia sát hại hài nhi ta là sự thật!”

“Oh?” Lăng Thiên không khỏi thật sự có chút kinh ngạc, kỳ thật hẳn cũng không biết Nam Cung Thiên Long rốt cuộc dựa vào cái gì mà khẳng định như thế. Chỉ bằng vào lời của hai người nọ tận lực lưu lại trước khi chết? Không có khả năng? Lấy trí tuệ của lão hồ ly như Nam Cung Thiên Long này sao lại có thể dễ dàng tin như thế?

“Vốn lão phu quả thật không chịu tin tưởng việc này chính là lão thất phu nọ bố cục” Nam Cung Thiên Long mất lộ ra vẻ tàn khốc hung hăng nói: “Nhưng lão già Dương Không Quân kia ngàn vạn lần không nên làm chuyện sai lầm là dùng kế giả họa giang đông mà đem Lăng Gia dính dáng vào! Biết hẳn vốn đối đầu với Lăng Gia, lão phu mới thật sự khẳng định hài nhi của ta tất nhiên là do Dương Không Quân giết chết không thể nghi ngờ! Càng che giấu thì lại càng lộ sơ hở!”

“Lời ấy nên giải thích như thế nào?” Lăng Thiên giờ phút này thật sự nghi hoặc chứ không phải giả vờ, hẳn hoàn toàn bị khẩu khí cực kỳ bình tĩnh lại vừa cực kỳ cừu hận của Nam Cung Thiên Long làm cho hồ đồ. Lão tiểu tử này sao lại có thể phán đoán như chém đinh chặt sắt thế, bốn công tử bình thường tinh minh nhưng hôm nay sao càng nghe lại càng hồ đồ!

“Công tử ở tại Lăng Gia, cùng Dương Gia tranh đấu đã hơn mười năm, có nói giữa hai nhà có mối thù cũng không quá đáng” Nam Cung Thiên Long nâng chung trà lên, khẽ nhấp một hớp nói.

“Ha ha, có mối thù thì không dám nói, bất quá Lăng Dương hai nhà đều là vi thần, có chút cọ xát nên ân oán cũng khó tránh được.” Lăng Thiên hơi hợt nói.

“Công tử võ công cao cường, trí kế siêu quần, mặc dù trước đây lấy một diện mục khác trước mặt thế nhân...” Nam Cung Thiên Long khẩu khí chậm rãi nói: “Bất quá, lão phu ở xa ngoài ngàn dặm nên không biết công tử chính là tiềm long chi tử, xét về tình lý thì cũng không sai nhưng Dương Không Quần đã cùng công tử dây dưa ít nhất đã gần mười năm! Nếu nói Dương Không Quần, thằng nhãi này không biết một chút nào thì lão phu tuyệt đối không tin. Thử hỏi công tử một câu, nếu Nam Cung Gia cùng Lăng Gia cũng nhau lưỡng bại câu thương, kẻ được lợi ích lớn nhất là ai. Tự nhiên là Dương Gia không thể nghi ngờ!”

“Ồ, ” Lăng Thiên thở hổn hển một hơi, tâm lý nhất thời hiểu được thì ra là thế! Trong lòng không khỏi cười to, đơn giản gia tăng thêm một mối lửa, cau mày nói: “Không sai, bốn công tử mấy năm qua cùng Dương Gia gút mắc rất nhiều, quả thật chưa bao giờ lạc xuống hạ phong. Mặc dù bốn công tử chưa bao giờ tự xem thường mình nhưng Dương lão gia chủ lão mưu thâm toán. Nếu nói là Dương lão gia chủ dĩ nhiên hoàn toàn không biết một chút nào về Lăng Thiên, ha ha, đúng như Nam Cung Gia chủ nói, đó là Lăng Thiên chính mình cũng không tin.”

Nam Cung Thiên Long vỗ đùi: “Hả! Nhưng Dương Không Quần biết rõ công tử là đệ tử Vô Thượng Thiên. Tài hoa tuyệt thế, vì giới hạn môn quy mà ẩn giấu tài năng nhưng lại vẫn như trước thi hành kế di họa giang đông, mưu toan đem việc Nhạc nhi bị sát tử mà giả họa cho Lăng Gia! Việc này rõ ràng là làm cho Nam Cung Thế Gia ta cùng Lăng Gia đối nghịch, cũng chính là cùng Vô Thượng Thiên đối nghịch! Việc này chính là muốn đưa Nam Cung Gia ta vào chỗ chết a! Dụng tâm quả là hiểm ác. Người nào không biết? Người nào không hiểu? Chỉ có Dương Không Quần tự cho là đắc kế!” Nam Cung Thiên Long khinh bỉ hừ một tiếng.

“Khụ khụ khụ.” Lăng Thiên bưng chén trà uống một ngụm nước, nghe vậy thì không kịp đề phòng sắc mặt một chút mà nhất thời ho khan. Đệ tử Vô Thượng Thiên, lời này ở đâu mà ra?

Nam Cung Thiên Long suy đoán, tự mình xem ra không chệ vào đâu được, từng bước như tầm nhả tơ bộc lộ dụng tâm hiểm ác của Dương Không Quần. Nhưng hắn không biết là trước đó Dương Gia thật sự là không biết thực lực của Lăng Thiên! Về phần Diệp Kinh Trần là nhân vật đại biểu cho Vô Thượng Thiên thì trăm phần trăm sau khi Nam Cung Nhạc chết thì mới đến Lăng Gia. Hết lần này tới lần khác lại bị Dương Không Quần làm cho mơ hồ.

Về phần Lăng Thiên là đệ tử Vô Thượng Thiên thì hoàn toàn là do Nam Cung Thiên Long muốn tạo nên. Đơn giản là cả thiên hạ, trừ Vô Thượng Thiên là tồn tại siêu phàm thoát tục thì còn có ai có thể bồi dục ra thiên tài như Lăng Thiên, tuổi còn nhỏ mà đã leo lên đến đỉnh cao võ học. Cho nên không chỉ có Nam Cung Thiên Long nghĩ như vậy mà ngay cả các thế lực lớn bây giờ không ai không cho là như thế.

Phỏng chừng bây giờ chính Lăng Thiên công khai thanh minh, tuyên bố mình tuyệt đối không phải là đệ tử Vô Thượng Thiên thì cũng không có người nào tin!

Mà đại đội nhân mã Nam Cung Gia vừa đến Thừa Thiên, thể hiện một bộ thịnh khí, đã sáng tỏ kẻ thâm cừu đại hận, bất cộng đái thiên, căn bản không cấp cho Dương Không Quần cơ hội giải thích. Chuyện tiếp theo lại cứ thế liên tiếp phát sinh không ngừng, mà Ngọc Mãn Thiên lại may mắn thế nào cũng tiến vào Thừa Thiên, nhiều sự trùng hợp như thế dĩ nhiên đã gắt gao đem tội danh đặt trên đầu Dương Gia!

Phỏng chừng cho dù bây giờ Lăng Thiên đứng ra rống một tiếng ” Nam Cung Nhạc là do ta giết ”, sợ rằng bây giờ các thế lực lớn tại Thừa Thiên đều không ai tin tưởng!

“Không sai.” Lăng Thiên cảm khái nói: “nếu không phải Nam Cung Gia chủ minh kiến vạn lý, minh xét thu hào thì Lăng Thiên suýt nữa bị hàm oan a. Làm con dê thế tội a.” Lăng Thiên lắc đầu, làm như có chút thối thức không thôi.

” Thanh giả tự thanh ” Nam Cung Thiên Long chánh khí lẫm liệt nói: “Cho dù chuyện không rõ ràng như thế, Nam Cung Thế Gia ta sao lại làm chuyện oan uổng cho người tốt?”

229. Chương 58: Điều Kiện Kết Minh.

“Lăng công tử quá khách khí.” Nam Cung Thiên Long khiêm nhượng một phen, lúc này mới nói đến chánh sự hôm nay tới:” Ôi, cực kỳ xấu hổ, lão phu hôm nay đến đây là muốn hướng Lăng công tử phụ kinh thỉnh tội (đeo roi trên lưng mà đến nhận tội).”

“Ồ?” Lăng Thiên trong mắt tinh quang chợt lóe, trong giọng nói lại càng tỏ vẻ không quan tâm:” Nam Cung Gia chủ có tội gì, hơn nữa tại hạ tuổi còn trẻ, chính là hậu bối tiểu tử, sao gia chủ lại nói lời ấy.”

Nam Cung Thiên Long khoe miệng thông khổ vừa nhếch ” trước mình nhân không dám lừa dối, mấy năm trước, Nam Cung Thế Gia bị quý mê tin lời Dương Không Quân lão thất phu nọ mà dĩ nhiên trong tâm có vọng niệm đối với quý phủ thật sự đã đắc tội, nay xin công tử thứ lỗi.” Vừa nói, Nam Cung Thiên Long từ trong lòng lấy ra một cuốn sách nhỏ, nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn trước mặt hai người.

Nam Cung Thiên Long cơ hồ vừa thấy mặt đã phát hiện ra Lăng Thiên quả thật là khó chơi, chính mình còn chưa mở miệng hẳn tìm cách thoái thác.

Chuyện hai nhà kết minh do Lăng Thiên đưa ra điều kiện, xem ra nếu mình không chủ động mở miệng, trời mới biết này tiểu tử này muốn chơi đòn cân não đến khi nào? Dù sao hẳn khẳng định là không vội, nhưng tình thế của Nam Cung Thế Gia lại thật sự không thể kéo dài thêm! Cho nên Nam Cung Thiên Long đơn giản tính như khoai đao trăm loạn, dứt khoát trực tiếp đưa ra danh sách.

Trên mặt mặc dù tỏ vẻ không thêm quan tâm về những ông tay áo rũ xuống lại nhẹ nhàng run lên! Những người này, tất cả đều là nhân vật tinh anh được Nam Cung Thế Gia tốn bao công sức bồi dưỡng nên, cứ như vậy giao đi thì không chỉ khiến thực lực Lăng Gia tăng lên mà khiến cho toàn bộ tai mắt và hệ thống tình báo tại phương bắc của hắn hỏng mất! Từ nay về sau, Nam Cung Thế Gia tại Thừa Thiên liền trở thành người điếc người mù, không còn bất cứ tin tình báo gì về nơi này nữa.

Việc này đối với Nam Cung Thế Gia là một đả kích thật lớn, tổn thất quả thực không thể ước lượng!

Chỉ bất quá, nếu như thật sự có thể đạt được sự hài lòng của Lăng Thiên, Lăng Gia trở thành minh hữu toàn lực tương trợ thì nhất thời tổn thất này có thể chấp nhận được!

Lăng Thiên bất động thanh sắc đem cuốn sách nhỏ cầm ở trong tay, sau khi lật một hai trang thì liền tiện tay để qua một bên. Tựa hồ đối với cuốn sách này căn bản không để vào mắt, không quan trọng.

Nam Cung Thiên Long đồng tử co rút lại. Tiểu gia hỏa này thật sự là khó chiều!

“Nam Cung Gia chủ.” Lăng Thiên thần sắc nghiêm lại:” Chuyện hôm nay nếu đã nói thì ta cũng nói thẳng. Cho dù là về công hay về tư ta cũng muốn nói rõ. Nói vậy Nam Cung Gia chủ cũng biết, lấy tình thế bây giờ cho dù Dương Gia có thêm một trăm lá gan hẳn cũng quyết không dám động đến Lăng Gia ta. Cho nên Lăng Gia chúng ta bây giờ có thể nói là kê cao gối mà nằm vô lo, hay là tọa sơn quan hổ đấu cũng không sai! Không biết ta nói lời này Gia chủ có cao kiến gì khác không?”

Nam Cung Thiên Long thở dài một tiếng có chút buồn bã nói:” Không sai. Bây giờ Lăng Gia có lẽ có chút phiền toái nhưng cũng không phải là đại phiền toái khó giải quyết gì. Lấy tài năng của công tử thì không khó xử. Về điểm này lão phu cũng rất rõ ràng”

Lăng Thiên tán thưởng gật đầu nói:” Cho nên nếu bây giờ hai nhà chúng ta kết minh. Lấy lòng dạ sứt ruột báo thù của Nam Cung Gia các người sợ rằng chẳng khác Lăng Thiên tự cấp cho chính mình một cái đại phiền toái!” Lăng Thiên thở dài một tiếng:” Cái này phải như thế nào cho phải?”

Nam Cung Thiên Long nghiêm mặt nói:” Nếu Lăng Gia lần này trợ giúp Nam Cung Thế Gia ta một tay. Nam Cung Thế Gia ta nhất định có hậu báo khác! Huống chi việc này đối với công tử cũng có lợi ích rất lớn. Nếu có thể làm cho Dương Gia từ nay về sau không gượng dậy nổi thì Thừa Thiên từ nay về sau đều là thiên hạ của Lăng Gia. Huống hồ quý phủ cùng Thừa Thiên hoàng gia lại có quan hệ vô cùng thân mật. Sau này công tử coi như là... Ha ha a. Cũng không có gì không có khả năng ...”

Lăng Thiên cười cười nhưng lại lắc đầu nói:” Gia chủ nói sai rồi. Thành thật mà nói Dương Gia bây giờ thật sự là không đủ khiến ta sợ hãi! Nếu như không phải ta thật sự không tiện tự mình... Nói nói trở về, trợ

giúp Nam Cung đối phó Dương Gia lại là một củ khoai lang nóng phỏng tay. Hoàng gia nhất định sẽ sinh nghi kỵ chỉ tâm, hậu quả quả thực là không nhỏ a.”

Nam Cung Thiên Long vội vàng nói:” Bất quá, tin tưởng là công tử có khả năng đạt được lợi ích tương đương. Hậu quả này có thể không kể đến!”

“Không sai! Ích lợi!” Lăng Thiên tựa người vào ghế trúc, dựng hai đầu ngón tay lên “một câu nói là trúng, vấn đề đều nằm ở hai chữ lợi ích, nếu có liên minh thì không tránh khỏi căn cứ vào hai chữ này mà thành. Nói cách khác, ta giúp Nam Cung Thế Gia các người đối phó với Dương Gia, có thể nhưng phải xem các người có thể cho ta nhiều ít bao nhiêu ích lợi. Đương nhiên, ích lợi nếu không tương xứng thì chuyện kết minh, ha ha, không nói chuyện cũng được.”

“Hôm trước Công tử đưa ra điều kiện, lão phu đã thỏa mãn công tử.” Nam Cung Thiên Long nhất thời hận đến ngứa cả răng.

“Cái đó không phải là điều kiện!” Lăng Thiên dứt khoát nói, vươn đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên danh sách trên mặt bàn :“Phần danh sách này chỉ có thể nói rõ là Nam Cung Thế Gia các người có thành ý hợp tác mà thôi. Ta nhớ kỹ ngày đó đã từng nói qua, có phần danh sách này, ta mới có thể xem xét, bất quá là chỉ giới hạn trong việc xem xét mà thôi ...” Lăng Thiên dừng một chút rồi đột nhiên nói:” Thần Nhi, đem danh sách chúng ta vừa chỉnh sửa xong đưa cho Nam Cung Gia chủ xem qua một chút.”

Lăng Thần dạ một tiếng, không bao lâu sau tay cầm một quyển sách đi tới, nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Nam Cung Thiên Long.

Lăng Thiên cười cười nói:” Nam Cung Gia chủ đem hai phần danh sách so sánh một chút, xem xem chúng ta có hoài nghi lẫn người tốt hay không! Ta nghĩ phán đoán của ta chắc không sai nhiều lắm mới đúng!”

Nam Cung Thiên Long nghi hoặc nhìn Lăng Thiên liếc mắt một cái, tay cầm hai cuốn sách lên, vừa giở ra sắc mặt nhất thời đại biến!

Danh sách do Nam Cung Thiên Long cầm tới chỉ có bảy mươi tám người mà danh sách của Lăng Thiên lại có đến hơn hai trăm người, so với danh sách của Nam Cung Thiên Long mang tới thì nhiều hơn đến một trăm năm mươi người! Mà những nhân vật trong danh sách của Nam Cung Thiên Long cơ bản tất cả đều có trong danh sách của Lăng Thiên, nhiều nhất cũng thiếu sót bảy tám người mà thôi!

“Công tử quả nhiên rất cao minh, khiến Nam Cung Thiên Long bội phục” Nam Cung Thiên Long mạnh mẽ tự trấn định nói:” Chỉ bất quá phần danh sách này so với danh sách của tại hạ thì nhiều gấp hai nhân số, ha ha, không khỏi...”

Lăng Thiên lạnh lùng cười, trong mắt đột nhiên bắn ra lưỡng đạo hàn quang bức người:” Nam Cung Gia chủ, lấy địa vị thân phận của người và ta hôm nay cũng như hoàn cảnh, lập trường mà nói thì có chút tức cười!” Vừa nói mặt vừa biến sắc tàn nhẫn nói:” Việc này quan hệ đến thiên thu cơ nghiệp và sanh tử của hơn vạn nhân mạng gia tộc Lăng Gia! Lại nói về cái gì lòng dạ đàn bà? Vì vĩnh viễn trừ hậu hoạn, Nam Cung Gia chủ chẳng lẽ thật sự tưởng rằng Lăng Thiên ta có thể nhân từ như thế sao, thật không thể đem hơn một trăm người vô tội kia giết hết sao? Ha ha ha.”

Nam Cung Thiên Long trên lưng đã nhịn không được toát ra một thân mồ hôi lạnh! Hảo tàn nhẫn a!

“Cho nên, phần danh sách, này người cầm đến tỏ vẻ Nam Cung Gia các người có thành ý hợp tác mà thôi. Còn muốn nói đến điều kiện, lợi ích thì lại chưa đủ! Còn kém xa lắm” Lăng Thiên thuận tay đem hai danh sách lên giao cho Lăng Thần nói:” Nếu Nam Cung Gia chủ hôm nay đưa đến cho ta một phần danh sách giả thì chúng ta đây trực tiếp ngay cả đàm phán cũng không cần nữa. Bây giờ có danh sách này, nó có công dụng là ít nhất cũng giúp cho hai người chúng ta có thể tâm bình khí hòa mà đàm phán. Tối thiểu, ta sẽ tin tưởng thành ý của Nam Cung Thế Gia. Tác dụng chính thức của phần danh sách này là thành ý của Nam Cung Gia các người. Về phần lợi ích hợp tác, ha ha, Nam Cung Gia chủ, ngài sẽ không để cho Lăng Gia chúng ta xuất lực không công đâu chứ” Nam Cung Thiên Long thở dài một tiếng, không nghĩ tới giao ra phần danh sách này đối với Nam Cung Thế Gia đã là một sự tình trọng đại mà dĩ nhiên chỉ đối lại được một cái sự xem xét mơ hồ cùng một tư cách đàm phán! Bất quá trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, Lăng Thiên dĩ nhiên đã đem số gian tế này nắm giữ trong lòng bàn tay!

“Lăng công tử, mặc dù công tử ngươi cũng không phải là rất quan tâm đến phần danh sách này nhưng đối với Nam Cung Thế Gia mà nói, đây là mười mấy năm tâm huyết cùng cố gắng mới có thể bồi dục ra tinh anh nhân tài. Đối với Nam Cung Thế Gia chúng ta mà nói, cái này đã là một cái đả kích cực kỳ trầm trọng. Chúng ta đồng ý nỗ lực hy sinh lớn như vậy, về thành ý đã rất rõ ràng, ta tự hỏi cho rằng như vậy là đã đủ rồi.” Nam Cung Thiên Long còn muốn tiến thêm một bước cố gắng “tuyệt đối nghĩ không ra công tử lại còn có điều kiện khác, chẳng lẽ công tử cho rằng Nam Cung bộ tộc chúng ta hôm nay tại Thừa Thiên đã rơi xuống mức để người ta muốn làm gì cũng được sao? Cho dù công tử có thể thủ tiêu ta tại đây thì cái giá công tử phải trả công tử tự hỏi có thể thừa nhận sao? Nguyên ý chấp nhận sao?! Mời công tử đáp lời ta!” Nói tới đây, Nam Cung Thiên Long ngẩng đầu lên, hai mắt sáng quắc nhìn Lăng Thiên, ánh mắt sắc bén, dĩ nhiên giống là lôi điện!

“Nam Cung Gia tộc mười mấy năm cố gắng tâm huyết? Tinh anh nhân tài?! Cái này đối với Lăng Gia ta có quan hệ sao? Cũng bởi vì bọn họ tất cả đều là tinh anh của Nam Cung Gia cho nên mới càng có vẻ làm cho Nam Cung Gia tộc phải trả giá lớn!” Lăng Thiên ngồi thẳng dậy, hai tròng mắt thẳng tắp đón nhận ánh mắt của Nam Cung Thiên Long, không lùi bước chút nào, từ đáy mắt mơ hồ có ngọn lửa đang thiêu đốt, thanh âm sắc bén:” Ha ha, Nam Cung Gia chủ, những người này tất cả đều là tinh anh nhân vật của Nam Cung Thế Gia, Lăng Thiên cũng không nghi ngờ? Chỉ là, cái ta đang muốn hỏi chính là ai đã đưa bọn họ đến đây. Bọn họ bây giờ hẳn là phải chết không thể nghi ngờ! Như vậy, hết thảy nguyên nhân là vì sao? Nam Cung Thế Gia các người nếu không phải có ý diệt vong Lăng Gia ta thì như thế nào lại có cục diện hôm nay? Mọi chuyện có nhân thì mới có quả, việc này đối với Nam Cung Thế Gia các người mà nói có lẽ là tổn thất, nhưng đối với Lăng Gia mà nói, lại là chuyện các người gieo gió gặt bão! Nhân quả đã định, há có thể trách người khác? Dùng sai lầm của gia tộc mình để làm lợi thế đàm phán. Ha ha.” Lăng Thiên cười dài một trận “tiểu thoại!”

230. Chương 59: Sắc Đảm Bao Thiên.

Nam Cung Thiên Long mắt lộ ra hung quang, hung hăng đối mặt với Lăng Thiên một hồi, rốt cục ánh mắt buồn bã, trên khuôn mặt hiện lên ánh hồng phần nộ hân hữu, hơi thở dồn dập một lúc mới bình phục: “Nhưng không biết Lăng công tử muốn điều kiện gì, có thể nói luôn được không!”

Lăng Thiên cười hắc hắc “Sau khi giao dịch, tại Thừa Thiên quốc nội, tất cả sản nghiệp nguyên thuộc về Dương Gia đều thuộc về Lăng Gia. Nam Cung Thế Gia không được có bất cứ quan tâm gì, tất cả tiền lời ở ngoài Thừa Thiên, ta sáu người bốn. Nam Cung Gia chỉ có quyền thu nhận tiền lời, không được can thiệp đến việc điều hành sản nghiệp! Nam Cung Gia chủ nghĩ như thế nào?”

“Người!” Nam Cung Thiên Long tức giận đứng lên, kích nộ chỉ tay vào mặt Lăng Thiên, dĩ nhiên tức giận đến nói không ra lời, thân hình run rẩy một trận “ngươi coi Nam Cung Thế Gia ta là cái gì?” Lăng Thiên lạnh lùng cười: “Bên giường của mình há dung người khác nằm ngủ? Gia chủ chẳng lẽ không rõ đạo lý Lăng Thiên nói trong đó sao? Về phần Nam Cung Gia muốn vào Thừa Thiên thì không có chút dư địa thương lượng nào. Sau khi Dương Gia tiêu tan, tất cả lợi ích trong Thừa Thiên này nếu không thuộc về Lăng Gia ta thì chúng ta đây hợp tác có ý tứ gì? Lăng Thiên mặc dù không thông minh cho lắm nhưng cũng không chịu làm ăn lỗ vốn, nếu chỉ là bỏ Dương Gia đổi lại thay Nam Cung Gia vào đó thì đối với Lăng Gia có lợi ích gì? Chẳng lẽ là đem lại cho chúng ta một đối thủ mới sao? Ha ha ha.”

Nam Cung Thiên Long hừ một tiếng “Tất cả lợi ích trong Thừa Thiên thuộc về Lăng Gia ngươi, cái này lão phu cũng đã đoán trước được, hiển nhiên không có ý kiến nhưng nếu là lợi ích ở bên ngoài mà ngươi dĩ nhiên muốn chiếm sáu thành thì việc này cũng thôi, nhưng vì sao chúng ta chỉ có quyền hạn thu tiền lời mà không được can thiệp vào việc vận hành. Cái này không khỏi ép nhau quá, chẳng lẽ công tử thật sự coi Nam Cung Gia ta như đang chạy trốn sao? Điều kiện này quá mức ngặt nghèo, thứ cho chúng ta không thể tiếp nhận!”

Lăng Thiên ánh mắt chợt lóe:” Ha ha, trả giá quá lớn sao. Nếu gia chủ không hài lòng thì theo ngài việc này phải làm như thế nào!”

Vào lúc này, Lăng Thần đã cầm một bầu rượu và mấy món ăn sáng đi tới.

Không ngoài sở liệu của Lăng Thiên, nha đầu kia quả nhiên là chiêu đãi Tiết Lãnh huynh đệ liệt tử nhưng đối với Nam Cung Thiên Long, người bên cạnh Lăng Thiên lại không có hảo cảm vì dĩ nhiên từng có âm mưu cướp đoạt cơ nghiệp Lăng Gia, quả thực là cực kỳ đáng chết! Cho nên càng không thể cho hắn uống hảo tửu được?

Bất quá trong mắt Lăng Thần đây không phải là hảo tửu nhưng đối với Nam Cung Thiên Long thì trong cuộc đời đây là lần đầu được thấy rượu ngon như vậy! Tửu hương nồng đậm thơm mát truyền ra, yết hầu Nam Cung Thiên Long không khỏi phập phồng, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, nhưng Nam Cung Thiên Long rốt cuộc là thủ lĩnh một nhà, nỗ lực đem sự chú ý rời đi: “Hai nhà hợp tác cùng xuất lực, Dương Gia nọ tất nhiên là sẽ bị suy sụp. Nhưng nếu hai nhà hợp tác thì chiến quả, tiền lời cũng phải chia hợp lý mới được. Lăng Gia vốn có thể thanh lý nội bộ rồi lại chiếm được thế lực Dương Gia tại Thừa Thiên. Thừa Thiên sau này chỉ có Lăng Gia độc tôn, tiền lời không có thể nói là không lớn. Như vậy, tiền lời ở ngoài Thừa Thiên Lăng công tử dĩ nhiên còn muốn sáu thành đồng thời lại yêu cầu ta không được can thiệp vào việc vận hành. Việc này không khỏi rất không thỏa đáng” Nam Cung Thiên Long vốn còn muốn nói chuyện ta sáu người bốn nhưng sau khi ngẫm lại thì mạnh mẽ tự nhin. Nếu thật sự làm Lăng Thiên tức giận thì không chỉ việc mình hôm nay đưa ra danh sách không còn có nửa điểm ý nghĩa, mà sợ rằng người Nam Cung Gia bây giờ ở tại Thừa Thiên sẽ gặp nguy hiểm, tổn thất như vậy Nam Cung Gia bất luận như thế nào cũng không có cách thừa nhận!

“Mới vừa rồi bốn công tử đã nói, trả giá tuy có cao nhưng có còn hơn không. Nếu gia chủ không hài lòng thì có thể đưa ra suy nghĩ trong lòng.” Lăng Thiên thấy hắn muốn nói rồi lại thôi thì gật đầu ý bảo Lăng Thần châm tửu và bảo Nam Cung Thiên Long nói.

“Phần bên trong Thừa Thiên của Dương Gia thì không nói nhưng phần bên ngoài thì tiền lời chia đều năm năm. Người và ta mỗi bên một nửa! Hai bên không can thiệp vào chuyện kinh doanh của nhau!” Nam Cung Thiên Long khẽ cắn môi đưa nhượng bộ lớn nhất!

.....

“Còn không có tin tức truyền lại sao?” Lăng Thiên nhíu nhíu mày thuận tiện đem chén rượu mà Nam Cung Thiên Long vừa mới dùng xong quét từ trên bàn xuống. Ba một tiếng, âm thanh chén rơi vỡ vang lên.

“Tin tức hai tên cầu tặc Tô Hoài Nhân đến nay vẫn chưa có” Lăng Thần có chút không yên, bất an nhìn sắc mặt Lăng Thiên một chút “Bất quá đoàn sứ giả Bắc Ngụy Mạnh Ly Ca, bọn họ sau khi tới Thừa Thiên đã không có bất cứ động tĩnh gì. Chỉ có hôm qua toàn bộ thành viên đều tới Minh Yên Lâu. Nghe nói Bắc Ngụy phó đoàn Sử Nghĩa Đàm nói chuyện với Mạnh Ly Ca giống như có chút bất hòa. Khắp nơi làm khó, nhất là mấy ngày gần đây lại có dấu hiệu bị giam lỏng làm cho người ta có chút khó hiểu”

“Sử Nghĩa Đàm?” Lăng Thiên ồ một tiếng, đột nhiên ” phốc ” một tiếng, nửa ngụm rượu ngon phun ra rồi cười ha ha: ” Tên này thật sự là... quá... làm cho ta hết chỗ nói rồi! Sử Nghĩa Đàm. Một bãi? Buồn nôn. Con mẹ nó. Chết ta mất. Ha ha.”

Lăng Thần căn bản không nghĩ tới tên vị Bắc Ngụy phó đoàn đại nhân này dĩ nhiên lại còn có ý nghĩa cổ quái như thế? Giờ phút này nghe Lăng Thiên giải thích thì nhất thời đỏ mặt yêu kiều cười rộ lên:” Công tử. Thật không biết đầu người này dài bao nhiêu. Sao mà tên người khác cứ vào miệng công tử thì lại biến vị a?”

Lăng Thiên cười ha ha nhíu mày:” Nói như thế thôi. Tình cảnh của Mạnh Ly Ca có thể nói là khá đáng lo a. Ngụy Thừa Bình nếu đã phái hắn đến Thừa Thiên thì tất có dụng ý. Nhưng lúc này lại chánh phó sứ giả đánh nhau. Thần Nhi, sai lầm Cuồng Phong bang chú ý Bắc Ngụy sứ giả đoàn một chút. Sau khi bọn họ đi tới Thừa Thiên, tất cả hành động cũng nên sửa sang lại một chút. Nói đến Mạnh Ly Ca cũng là sư đệ Tần đại tiên sinh, xem như một nửa sư thúc bốn công tử. Đã tới đây rồi thì chúng ta cũng phải hảo hảo chiêu đãi một phen”

Lăng Thần đáp tiếng rồi lại cười nói:” Công tử, mới vừa rồi ta như thế nào cũng không nghĩ tới Nam Cung Thiên Long lại thật sự có thể đáp ứng điều kiện ngặt nghèo của công tử như vậy. Lần này công tử cũng làm cho Nam Cung Thế Gia bị khi dễ đến thảm. Như vậy công tử ăn hiệp thế gia đã thành danh, dù chưa nhất định là không tiền khoáng hậu nhưng đương kim lại không người nào có thể làm được, Thần Nhi bội phục!”

Lăng Thiên lắc đầu, trong mắt mang theo vẻ suy nghĩ sâu xa “Nam Cung Thiên Long không hổ là thủ lĩnh một nhà, thực sự là ghê gớm. Có lẽ lúc hần mới vừa tới Thừa Thiên thật sự là muốn báo thù nhưng bây giờ sợ rằng là không đúng rồi. Hần sợ dĩ đáp ứng điều kiện của ta, trên thực tế chỉ là muốn ổn định Lăng Gia chúng ta mà thôi!”

“Tại sao vậy? Chẳng lẽ hần vẫn còn dám có ý muốn vào làm chủ Thừa Thiên sao”, Lăng Thần có chút không rõ, mới vừa rồi nhìn hai người tranh cãi mặt đỏ tới mang tai, thiếu chút nữa là đương trận quyết chiến. Chẳng lẽ là Nam Cung Thiên Long muốn thi triển kế hoãn binh?

“Cũng không phải, bọn họ thực sự là đồng ý lui bước nhưng nói lại thì Nam Cung Gia thật sự đã sợ! Sợ dĩ cho tới bây giờ vẫn ở lại Thừa Thiên cũng không phải là muốn đối phó với Dương Gia! Mà chỉ là có chút không cam lòng mà thôi. Chuyện Thừa Thiên chưa kết thúc nên không cam lòng vì vậy rời đi. Còn nữa, cũng là bởi vì không nắm chắc có thể bình an rời đi cho nên mới có trận đàm phán hôm nay! Lão hồ ly này muốn thử dò xét thái độ của ta, cho nên ta đương nhiên muốn gây sự, cuối cùng mới cho hần ăn một cái bình tâm hoàn. Về phần đối phó với Dương Gia, Nam Cung Thế Gia sẽ không chịu mạo hiểm. Bởi vì hần sợ chúng ta nhân lúc hai nhà bọn họ đấu đến lưỡng bại câu thương mà làm ngư ông đắc lợi, nhất cử tiêu diệt hai nhà! Nguyên bản Nam Cung Thế Gia cũng không biết thực lực chúng ta nên không nghĩ như vậy. Nhưng trải qua chuyện hôm qua, Nam Cung Thiên Long đã chính thức sinh thôi ý.”

“Oh, thì ra là thế, ” Lăng Thần gật đầu nhưng vẫn có chút không rõ “Đối với việc Công tử đột nhiên liền đại phát thần uy, triển lộ thực lực, Thần Nhi đến bây giờ vẫn còn có chút không rõ dụng ý. Nhiều năm ẩn nhẫn như vậy nhưng lại một ngày nào đó bại lộ trước mặt anh hùng thiên hạ, điều này có thể rất mạo hiểm hay không. Hơn nữa cục diện kiến tạo được nhiều năm qua bị phá hỏng, như vậy không phải là rất đáng tiếc sao.”

Lăng Thiên ý vị thâm trường cười:” Thần Nhi không nên lo lắng, ta làm như vậy đương nhiên là có dụng ý.” Thoáng qua liền chuyển đề tài nói:” Lão phu nhân ở tại lầu các hay là ở phía sau sân? Ta đi tìm lão nhân gia, đem danh sách này đưa cho bà. Chuyện này, chuyện này để nãi nãi lão nhân gia ra mặt đường như mới danh chánh ngôn thuận”

“Lão phu nhân đang ở phía sảnh phía trước ” Lăng Thần len lén nhìn Lăng Thiên:” Nghe nói Hoàng thượng đến thăm Lăng quý phi, Lão phu nhân tới bồi tiếp. Nghe Tiểu Hà muội muội bên người phu nhân nói, Hoàng thượng còn muốn đến thăm công tử một chút.”

Lăng Thần thông minh hơn người, sao có thể không biết Long Tường đến chỗ Lăng Thiên làm gì? Từ ngày Long Tường nhìn thấy Lăng Thần, Lăng Thần liền đã rõ ràng vị Thừa Thiên hoàng đế sợ là đã nổi lên tâm tư gì đó với mình. Bất quá Lăng Thần thật không sợ chút nào, nàng mặc dù là thân phận tỷ nữ nhưng từ nhiều năm trước, chẳng những võ công, chữ bàn kỹ nghệ đều được Lăng Thiên chân truyền, ngay cả tính tình Lăng Thiên nàng cũng học được rất nhiều. Việc dính dáng đến vị Thừa Thiên quốc chủ này, nàng chính thức sợ hãi là vạn nhất Lăng Thiên vì mình mà sinh nộ khí, mặc dù việc này cũng không phải lỗi của nàng.

Quả nhiên, Lăng Thiên sắc mặt chậm rãi trầm xuống, một lúc lâu sau mới dùng một loại thanh âm lạnh liệt nói: “Quả nhiên không phải người một nhà, không tiến vào nhất gia môn! Hần cùng con hoàng hậu chó má hỗn đản kia thật sự là một đôi trời đất tạo nên, đều không biết sống chết là gì! Sau khi ta đã triển lộ thực lực như thế mà dĩ nhiên còn dám có chủ ý với người của ta, lại còn tìm tới cửa! Hắc hắc, quả nhiên là sắc tâm bao thiên a.”

231. Chương 60: Vũ Trung Mạn Bộ.

Lăng Thần thề đầu lưỡi cơ hồ có thể tưởng tượng ra lúc đám Lăng Lục cùng Cuồng Phong Bang nghe thấy câu nói này của Lăng Thiên thì vẻ mặt thê thảm như thế nào nhưng nàng lực bất tòng tâm, chỉ có thể y lệnh đi làm.

Sắc trời âm u, không biết mây đen đã che kín bầu trời lúc nào, lúc này mưa bắt đầu rơi rả rích. Lăng Thiên đứng lên khẽ cười nói:” Mưa phùn như tơ, mưa phùn như thơ, cảnh đẹp như thế há có thể cô phụ tâm ý của trời cao? Thần Nhi, có nguyện ý bồi tiếp phu quân của người ra bên ngoài tản bộ trong mưa hay không”

“Công tử chẳng lẽ không đợi Hoàng thượng lại đây sao?” Lăng Thần hỏi.

Lăng Thiên từng bước từng bước đi ra, chân lại dẫm nát cái chén bạch ngọc mà Nam Cung Thiên Long mới dùng qua, nhất thời một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, chén rượu hóa thành một đám mảnh vụn. Quay đầu nhìn Lăng Thần, trong mắt hiện lên một đạo sát ý: “Hoàng thượng? Ha ha a, hắc là cái rắm! Đem hắc gạt qua một bên thì như thế nào. Hừ, nếu như không phải hắc là nam nhân của cô ta thì hôm nay ta muốn làm thịt hắc. Con kiến hôi, bằng hắc mà cũng dám rình rập nữ nhân của Lăng Thiên ta”

Lăng Thần nghe Lăng Thiên đột nhiên ăn nói thô lỗ nhưng câu nói kế tiếp của hắc làm nàng không khỏi đỏ mặt vui vẻ nở nụ cười. Nàng biết Lăng Thiên bởi vì Long Tường có tâm tư với mình nên trong lòng mới giận dữ, tâm lý không khỏi ngọt ngào đến cực điểm. Lăng Thiên nói mình là người hắc yêu nhất, mà người mình yêu nhất không phải là Lăng Thiên sao! Đôi mắt đẹp nhìn người yêu, thần sắc trong lúc đó tràn ngập vô hạn nhu tình.

Tự tại phi hoa khinh tự mộng

Vô biên ti vũ tế như sâu.

“Thần Nhi, ngươi biết không, ta thích nhất là đi bộ trong mưa phùn. Nhẹ nhàng lẳng lẳng mà đi một đoạn đường, nhất là lúc bên người có người” Lăng Thiên ngửa đầu nhìn trời, thần sắc âm u nhìn không cùng sợi mưa mỏng manh như mộng như ảo, như tơ tằm lất phất rơi xuống, dĩ nhiên giống như sương mù tràn ngập thiên địa, tràn đầy cảm giác không chân thật. “Mỗi lần đến thời khắc này, cảm giác cuối cùng của ta trong thiên địa này, tựa hồ thế tục như đã biến mất, chỉ còn lại có ta cô độc một người. Dục nguyện có một người bên cạnh.”

Lăng Thiên Lăng Thần hai người bạch y như tuyết chậm rãi bước trong mưa. Lăng Thiên hai mắt nhìn thấy người hai bên đường vội vã chạy đi, so với kiếp trước của mình sao giống nhau đến thế. Thoáng chốc trên mặt Lăng Thiên hiện lên một tia giạt mình, trong phút chốc có một cảm giác không phân biệt được giữa mộng cảnh cùng sự thật, tựa hồ chính mình tại thế giới này cũng chỉ là một giấc mộng thật dài, tựa hồ chính mình thân vẫn đang ở tại một nơi rất xa xưa, cùng tương lai xa vời.

Không như Lăng Thiên trong lòng cảm thấy cô đơn thê lương, trong lòng Lăng Thần lại tràn đầy nhu tình hạnh phúc trong mưa. Cùng người yêu nhất trong lòng dặt tay tản bộ, Lăng Thần nhất thời cảm giác được hết thấy quanh mình, kể cả bầu trời âm u đầy mây đen cùng mưa gió đầy trời, cùng với người người bên cạnh đang vội vã chạy mưa đều trở thành một bức họa vô hạn thi tình ” Tự tại phi hoa khinh tự mộng, vô biên ti vũ tế như sâu, ” hai hàng lông mi thanh tú của Lăng Thần rủ xuống, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ trầm tư. Trong miệng thì thảo thâm nhẩm kỹ hai câu thơ này. Càng đọc càng cảm giác được hai câu thơ này ý cảnh thật sự là như mộng như ảo, giống như thật mà lại hư ảo. Tràn đầy cảm giác mộng ảo, phối với khí trời hôm nay, quả nhiên là thiên y vô phù!” Công tử, hai câu thơ này thật hay, là người mới vừa làm a?”

Lăng Thiên đang cảm giác tựa hồ trong nháy mắt này, linh hồn của mình giống như đột nhiên từ trong thân thể bị hút ra mà dung nhập vào trong thiên địa mờ ảo đầy trời mưa bụi như sương mù mà phiêu đảng và mang theo một tia hồ hững cùng thái độ vô vi quan sát trời đất mệnh mông. Loại cảm giác này, thật khó có thể hình dung được. Trong lúc đó đột nhiên nghe Lăng Thần hỏi, không khỏi trong tiềm thức thuận miệng đáp:” Đúng vậy.”

Vừa nói ra thì đột nhiên như ở trong mộng tỉnh lại, không khỏi nhìn sang bên Lăng Thần, chỉ thấy Lăng Thần vẻ mặt hạnh phúc, cả người cũng tràn đầy sự vui sướng, một bộ cảm thấy mỹ mãn vô tha vô cầu, hàm tình mạch mạch nhìn chính mình, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thỏa mãn. Lúc này, dưới ánh mắt sáng quắc của Lăng Thiên nàng hơi có chút xấu hổ cúi đầu xuống, nhưng rồi lại đột nhiên dừng cảm lớn mặt ngẩng đầu lên, hai mắt thâm tình như có ngọn lửa thiêu đốt cực nóng đối mục với Lăng Thiên.

Lăng Thiên trong lòng khẽ thở dài, đưa tay choàng qua cái eo thon nhỏ của Lăng Thần, đem thân thể mềm mại ôm vào trong lòng, trong lòng ngực nhất thời nổi lên mối nhu tình vô hạn! Từ nay về sau, trên thế giới này chỉ biết có một Lăng Thiên, còn Lăng Thiên kia, Lăng Thiên của kiếp trước đã theo trận mưa bụi này mà tiêu tán đi!

“Là mưa như thi như họa, như mộng như ảo, như người như say như tỉnh, tuyệt hơn chính là có một vị tuyệt đại hồng nhan sớm chiều làm bạn, chậm rãi bước trên con đường đời, cuộc đời này có gì phải cầu nữa”

Nhanh chóng đem tâm tình thu thập, Lăng Thiên cười ha ha, nắm tay Lăng Thần đi về phía trước, thần sắc thư thái.

Lăng Thần xấu hổ cười cười hai mắt nhìn về phía Lăng Thiên, trong lòng mơ hồ có một loại cảm giác, tựa hồ mới vừa rồi, ngay lúc này đây, trên người công tử tựa hồ ít đi chút gì, vừa lại tựa hồ nhiều hơn một chút gì đó. Cả người cũng cảm giác được so với trước kia không giống nhau rồi lại không cảm thấy đến tột cùng là khác nhau ở điểm nào. Nàng không khỏi đối với phản ứng của mình có chút buồn cười, công tử là công tử, có cái gì không giống với ?

Cảm thụ được cánh tay hữu lực bên hông tản ra hơi nóng ấm áp, Lăng Thần trộm mắt nhìn chung quanh thấy mọi người đi đường đều đều vui đùa chạy đi, không người nào chú ý tới hai người mình thì không khỏi lén lút đem thân thể hướng vào trong lòng Lăng Thiên tựa vào thêm một điểm.

Lăng Thiên tâm thần thoải mái, ngay trong một cái chớp mắt, kiếp trước kiếp này rốt cục đã hoàn toàn chia ra. Nhất thời cảm giác được hình như mình đột nhiên buông xuống được một cái trọng trách! Tựa hồ ngay cả linh hồn cũng rời khỏi thân thể hòa vào vũ trụ đầy mưa bay mà tận tình bay múa, thẳng muốn lên tiếng cao ca.

Từng hạt mưa bụi chậm rãi từng giọt nhẹ nhàng rơi xuống, êm ái như mẫu thân nhẹ nhàng an ủi vừa lại nhu tình như tình nhân âu yếm nhưng Lăng Thiên lại tựa hồ từ tâm linh đến thân thể đều trải qua một phen gột rửa, chỉ một thoáng cảm giác được thân thể nhẹ nhàng khoan khoái.

Giờ phút này, có hai người đối diện đi tới. Một bạch y thiếu niên chú ý đến hai người Lăng Thiên! Một người đi trước vóc người cao gầy, cho dù không bằng Lăng Thiên thì cũng chỉ kém vài tấc mà thôi, đủ để được gọi là ngọc thụ lâm phong! Chậm rãi bước đi ở trong mưa, cả người có vẻ phiêu dật xuất trần, như thể một gốc thanh trúc cao ngạo trên vách đá, trên người mang theo một loại ý vị kỳ ảo đặc biệt. Trên người này mang theo một loại khí chất kỳ lạ như thể cho dù có trăm ngàn người đứng chung một chỗ thì hẳn vẫn cô độc như cũ, vẫn là nhân vật duy nhất khiến mọi người phải chú mục như cũ!

Bên người hẳn có một bạch y nam tử khác, mặc dù dung mạo cũng không tầm thường, nhưng đứng cùng hẳn ở một chỗ thì lại có vẻ buồn bã thất sắc! Hơn nữa trên người tựa hồ loáng thoáng có một loại hồng phấn chi khí.

Chỉ liếc mắt một cái, Lăng Thiên liền nhìn ra, hai người kia cũng giống mình cùng Lăng Thần, cũng là hai người nam nữ! Hơn nữa Lăng Thiên lại chú ý tới, ngay cả khi đang đi ở trong mưa, trên người hai người nọ vẫn không nhiễm một hạt bụi, hiển nhiên người mang thượng thừa võ công không tầm thường. Nữ tử giả nam trang trong mắt ngẫu nhiên có tinh quang hiện lên nhưng bạch y nam tử trong đôi mắt lại bình thản vô cùng, không lộ nửa điểm phong mang!

Ngay lúc hai người đang đánh giá đối phương thì đối phương cũng đồng dạng đánh giá Lăng Thiên cùng Lăng Thần. Trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ tán thưởng, chỉ là cái cách hân tán thưởng đúng là một loại bao quát chúng sanh mà tán thưởng, phảng phất như được hân tán thưởng là một loại vinh dự thật lớn.

Lăng Thiên tựa hồ là trời sanh đã có khí chất siêu nhiên phiêu dật, nhìn kỹ thì thấy ánh mắt thần nhiên, khuôn mặt tuấn tú đều khiến cho người phải chú mục, mà Lăng Thần bên người lại mặt mày như tranh, tuyệt đại tư dung, bạch y tung bay tung bay, tung bay trong thiên địa tựa như nghiêm hàn tiên tử trên chín tầng trời đang tung bay tung bay chậm rãi bước đi trên Nguyệt cung. Hai người sóng vai đi cùng một chỗ trông như thần tiên quyến lữ, hồn nhiên không giống như phàm nhân tục tử!

Hai người như thế há có thể không khiến người ta để ý?

“Hảo một người thể gia công tử, hảo một vị tuyệt đại hồng nhan!” Bạch y thiếu niên nọ nhìn Lăng Thiên cùng Lăng Thần, trong miệng không khỏi than thở nói. Trong hai con mắt trong suốt của hắn nhìn hai người, đáy mắt thuần túy lộ ra vẻ tán thưởng cùng kinh diễm, nhất là lúc nhìn về phía Lăng Thần, ánh mắt kỳ dị chợt lóe, như thể hâm mộ vừa lại giống như là có chút ý tứ khác.

“Ha ha, không sai! Đúng là một vị thể gia công tử, hảo một vị tuyệt đại hồng nhan!” Lăng Thiên khẽ cười nói, bệ nguyên câu nói của đối phương hoàn trở về. Nói đến thể gia công tử thì nhìn về phía bạch y thiếu niên nọ, lúc nói đến tuyệt đại hồng nhan thì hai mắt lại chuyển hướng về phía tên nữ giả trang nam kia, nhẹ nhàng vừa nhìn liền lập tức quay lại. Ý tứ rất rõ ràng, hẳn đã xem thấu đối phương dịch dung.

Thiếu niên nọ không để ý chút nào mà cười to, trong tiếng cười Lăng Thiên lại cảm giác được mơ hồ có chút không đúng, thậm chí là không thoải mái, rồi lại nhất thời nói không nên lời. Chỉ thấy thiếu niên nọ chậm rãi đi tới, trong tay xoát một tiếng mở ra một cái quạt, nhẹ nhàng phe phẩy hai cái rồi hạ đặt ở trước người, lại cười nói: “Hai người huynh đài phong tư tuyệt thế, nghi biểu phi phạm, không phải là tục nhân, xin hỏi tôn tính đại danh?”

Lăng Thiên càng ngày càng cảm giác được có chút quái dị, người này hiển nhiên không phải là nhân sĩ bản thổ Thừa Thiên, hơn nữa nên nhận ra mình nếu không sao lại đi lên gần như thế. Hơn nữa trên người hắn mơ hồ có một loại cảm giác quái dị mà vừa lại nhìn không thấu. Người này không thể nghi ngờ là rất có phong độ nhưng Lăng Thiên trong lòng chung quy vẫn có một loại cảm giác kỳ quái, nhất là tại trời mưa phùn thế này mà lại mang theo quạt, tựa hồ cũng có chút không thích hợp!

232. Chương 61: Thần Bí Nữ Tử.

Phương pháp chế tạo mặt nạ da người Lăng Thiên cũng biết nhưng cái loại phương pháp này chính là trực tiếp lột da người để mà chế tạo mặt nạ, thật sự là vô cùng vô nhân đạo cho nên Lăng Thiên cũng không để tâm lắm. Còn nữa, theo Lăng Thiên, trình độ dịch dung trên đại lục này thật sự là không có gì đặc biệt, trăm phần trăm Lăng Thiên liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, nhưng người trước mặt này lại làm cho Lăng Thiên lần đầu tiên có cảm giác bồn khoản không rõ.

“Tại hạ là Lăng Thiên, không biết công tử xưng hô như thế nào?” Lăng Thiên không giấu diếm nói. Không nói đến người này có dụng tâm ra sao nhưng khẳng định là có một thân võ công tu vi siêu phàm thoát tục. Người như vậy mà tới Thừa Thiên, Lăng Thiên há có thể không lưu ý đến?

“Hả, quả nhiên là danh chấn thiên hạ Lăng Thiên công tử! Tại hạ thật sự là tam sanh hữu hạnh, ha ha, tên tại hạ có chút thô tục, ta họ Tiền, Tiền Thủy Nhu” người tuổi trẻ lại cười nói.

Tiền Thủy Nhu, ta muốn cho người một đầu tạc đạn để “lặn xuống nước mà du” (ở đây Lăng Thiên cố tính đọc tên tặc đi thành Tiềm Thủy Du là lặn xuống nước mà đi). Lăng Thiên trong lòng âm thầm nghĩ nhưng ngoài miệng lại nói: “Nguyên lai là Tiền huynh.” Đang lúc nói chuyện thiếu niên bên cạnh là nữ giả trang nam trang bạch y nữ tử kia nhìn Lăng Thiên, trên mặt dĩ nhiên lại có vẻ đề phòng và giới bị nói không nên lời, ngược lại khi nhìn về phía Lăng Thiên thì ánh mắt lại nhu hòa một chút. Lăng Thiên xem mà không khỏi âm thầm lấy làm kỳ.

“Tương thỉnh không bằng ngẫu ngộ, hôm nay trong khí trời như thơ như mộng này, có thể cùng Lăng huynh gặp mặt coi như là một chuyện đại may mắn trong nhân sinh! Tương thỉnh không bằng ngẫu ngộ, sao không cùng uống một chén?!” Vị Tiền Thủy Nhu này lại không chút khách khí trực tiếp chỉ vào một cái tửu quán ven đường, trong thần sắc và ngữ khí lộ ra vẻ không nghĩ là Lăng Thiên sẽ cự tuyệt. Mơ hồ lại có một loại cảm giác như vênh mặt hất hàm sai khiến, vừa lại có ngữ khí của thượng vị giả bao quát chúng sanh, mặc dù hàm ẩn bất hiện nhưng không thể gạt được người sáng suốt.

Lăng Thiên đúng là người sáng suốt, hắn tâm niệm vừa chuyển khẽ cười nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh, có thể cùng nhân trung tuấn kiệt như Tiền huynh kết giao, Lăng Thiên đúng là muốn cũng không được!” Trong lòng thầm nghĩ, xem ra vị Tiền Thủy Nhu này có vẻ là truyền nhân trong một đại gia tộc! Loại cảm giác coi mình ưu việt hơn chúng sanh cùng với khí độ tùy ý sai sử người khác biểu hiện ra tuyệt đối không phải là một nhân vật mà một tiểu gia tộc hoặc mới bực phát có thể bồi dưỡng ra được!

Nói tam đại xuyên y, ngũ đại cật phạm, loại khí phách của thế gia đệ tử như thế này ít nhất cũng phải có đại tài năng cùng với loại khí chất phảng phất như quý tộc trời sanh. Điều này làm cho Lăng Thiên đối với lai lịch của vị Tiền Thủy Nhu này càng thêm tò mò.

Bốn người cùng tiến vào một cái tửu lâu nhỏ ven đường. Lăng Thiên lưu ý quả nhiên phát hiện ra một điểm tính cách của Tiền Thủy Nhu. Tiền Thủy Nhu không chút khách khí muốn chọn một gian phòng có cửa sổ trang nhã, hơn nữa chính mình lại dẫn đầu ngồi ở vị trí đối mặt với cửa sổ! Lăng Thiên lập tức biết vị Tiền Thủy Nhu này đối với loại khí trời mờ ảo này cũng có chút thích thú đồng thời khởi động cân não. Một người có một loại tính cách bi xuân thương thu, đa sầu đa cảm của thi nhân, đây liệu có phải là một loại

tính cách có nhược điểm không. Nếu như vạn nhất là địch, nhược điểm của loại tính cách này có thể đại lợi dụng!

Về phần gọi thức ăn, hai người khiêm nhượng một phen. Cuối cùng Lăng Thiên đem trách nhiệm gọi đồ ăn đổ lên trên người Tiền Thủy Nhu. Tiền Thủy Nhu lại gọi mấy món ăn rất thanh đạm, về phần rượu cũng chỉ cần một hồ cực kỳ tố nhã là “Quế hoa hương”. Lăng Thiên trong lòng cười thầm, xem ra cũng là một vị đã phát ốm vì sơn trân hải vị.

Phiêu phi ti vũ mạn bích không

Thế gian sầu tư kỷ thiên trọng

Nhất bôi khuynh tấn mai hoa tửu

Tâm tùy vũ vụ cộng không

Sau khi uống một chén, Tiền Thủy Nhu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai mắt đột nhiên nổi lên một trận mê man khê ngâm.

Lăng Thiên ngăn ra, sau khi cẩn thận thưởng thức một phen thì không khỏi cất tiếng khen:” Hảo thi ý! Hảo văn tài! Nghĩ không ra Tiền huynh dĩ nhiên văn võ song toàn, xuất khẩu thành chương, Lăng Thiên cực kỳ bội phục!” Nhưng Lăng Thần trong mắt lại hơi lộ ra vẻ khinh thường, mấy câu này mặc dù cũng có thể miễn cưỡng được cho là tốt chữ, nhưng so với mấy câu vừa nãy của Lăng Thiên thì vô luận là về đối, ý cảnh hay là châm tữ dùng tự vẫn còn kém khá xa, nói chung là không cùng đẳng cấp, căn bản không thể so sánh với nhau.

Tiền Thủy Nhu ánh mắt đảo qua đương nhiên cũng phát hiện ra vẻ khinh thường trên mặt Lăng Thần, hắn cũng là người kiêu ngạo nên không khỏi khê cười nói: “Xem ra cô nương cũng là một vị tuyệt thế nữ nhân tài ba, đối với tại hạ có chút khinh thường, ha ha, xin mời cô nương chỉ giáo.”

Lăng Thần nhìn Lăng Thiên liếc mắt một cái, thấy hắn cũng không có ý kiến gì thì nhân tiện nói:” Tiền công tử xuất khẩu thành chương, đương nhiên là tốt, thiếp thân làm gì có tư cách chỉ giáo, chỉ bất quá mới vừa rồi nghe được hai câu thơ của công tử nhà ta nên cảm giác ý cảnh hơi không bắt đồng mà thôi, cũng không dám đánh giá là hay hơn hay là dở hơn”

Tiền Thủy Nhu ánh mắt sáng ngời nói:” Như vậy tại hạ càng muốn rửa tai lắng nghe” trong ngữ khí có chút bất phục. Nên biết rằng hắn vừa rồi mới xúc cảnh sinh tình, thuận miệng đọc ra, mặc dù chưa chau chuốt nhưng chính mình đã cảm giác rất hài lòng nên đối với khẩu khí của Lăng Thần cho là thơ của Lăng Thiên còn hay hơn rất là không phục.

Lăng Thần mắt đầy vẻ ái mộ nhìn Lăng Thiên, miệng khê mở, nhẹ giọng ngâm:

Tự tại phi hoa khinh tự mộng

Vô biên ti vũ tế như sâu

“Hai câu này là do công tử nhà ta làm ra, xin mời Tiền công tử chỉ điểm”

Tiền Thủy Nhu cúi thấp đầu xuống, tinh tế lắm bả hai câu thơ này, càng ngày càng cảm giác được trong hai câu này ý cảnh thật sự là tuyệt không thể tả. Tung bay phiêu nhiên xuất trần, so sánh với thủ pháp của chính mình thì quả nhiên là cao minh hơn rất nhiều, quả thật là khó có thể so sánh. Hắn không khỏi xấu hổ nhớ tới bộ dáng của chính mình lúc này cười nói:” Quả nhiên là thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân, Lăng công tử hai câu thơ này thật sự rất hay, tiểu đệ còn xa mới bằng, cam bái hạ phong.”

Lúc hắn cúi đầu xuống, Lăng Thiên chú ý quan sát đột nhiên phát hiện ra màu da trên cổ cùng trên mặt cũng như trên tay Tiền Thủy Nhu lại có chút bất đồng. Da tay hơi có chút ngăm đen nhưng trên mặt lại trắng bệch, mà da thịt trên cổ lộ ra lại trong suốt như ngọc, ngạo sương tự tuyết! Lại nhìn dưới chiếc mũ văn sĩ thì thấy từng sợi tóc mềm mại đen nhánh, cẩn thận tỉ mỉ, với khoảng cách gần như lúc này Lăng Thiên trong mũi mơ hồ ngửi được trên người hắn truyền đến một mùi thơm ngát sâu kín, như lan như xạ, rồi lại nhẹ nhàng đậm đậm, thoang thoảng như không ngửi thấy.

Lăng Thiên hơi suy tư một chút liền đã rõ ràng, đây rõ ràng là mùi thơm của cơ thể nữ nhi! Giống như mùi hương của Lăng Thần đang an vị bên người bất quá mùi thơm trên người Lăng Thần chính là một loại mùi thơm bách hợp, không giống mùi này! Mà cô gái nữ giả trang nam trang kia lại ngồi xa xa ở bên kia, như e sợ cho cùng Lăng Thiên có bất cứ tiếp xúc gì. Hiển nhiên mùi này cũng không phải từ trên người nàng.

Nghĩ đến đó, Lăng Thiên đã hiểu được nguyên lai vị Tiền Thủy Nhu này lại cũng là nữ giả trang nam trang a! Xem ra hai người này là chủ tớ. Chẳng trách nàng vẫn dùng chiết phiến che trước ngực, đó chính là tiềm thức phòng bị của nữ hài tử, còn cô gái nữ giả trang nam trang nọ vẫn dùng ánh mắt một bộ đề phòng sắc lang mà nhìn chằm chằm vào mình. Nguyên lai là sợ mình chú ý tới tiểu thư nhà hắc nha.

Lăng Thiên bên môi không khỏi lộ ra một tia cười thú vị nói: “Tiền huynh khách khí rồi, thơ của Tiền huynh mới vừa rồi cũng là thượng thượng chi giai a, chỉ là nha đầu kia không biết thưởng thức, mới ăn nói bừa bãi thôi, Tiền huynh chớ trách”

Tiền Thủy Nhu không có ý tứ cười một chút nói: “Múa búa trước cửa Lỗ Ban, thật là nực cười”. Tiểu đệ hôm nay mới thật sự hiểu rõ mấy chữ này đúng là có ý tứ gì, rất xấu hổ, vị cô nương này là người sáng khoái đầu có tội gì.” Lăng Thiên ha ha cười: “Không biết Tiền huynh là người ở nơi nào? Chắc không phải là nhân vật ở Thừa Thiên thành. Nếu Thừa Thiên có đại nhân vật như Tiền huynh thì Lăng Thiên mặc dù tai mắt không thông nhưng cũng quyết không thể không biết đến.”

Tiền Thủy Nhu ánh mắt chợt lóe lên bình tĩnh nói: “Tiểu đệ là kẻ vô danh, sao có thể lọt vào pháp nhãn của Lăng công tử” nhưng sau đó liền không muốn nhắc tới đề tài này

Lăng Thiên trong lòng sững sốt. Hắn vốn tưởng rằng người này là nhân tài Tây Môn Thanh của Tây Môn Thế Gia, không nghĩ tới dĩ nhiên lại là nữ tử, như vậy hiển nhiên tuyệt đối không thể là Tây Môn Thanh. Nhưng nếu không phải Tây Môn Thanh, như vậy hiển nhiên Tiền Thủy Nhu này cũng không phải là nhân vật thuộc về các thế lực bên ngoài đang hiện diện tại Thừa Thiên. Nếu là những người đó thì sớm muộn đều đã gặp mặt, thật sự không cần phải giấu diếm thân phận! Như vậy nữ tử này là thần thánh phương nào?

Lăng Thiên đột nhiên cảm giác được Thừa Thiên phong vũ càng ngày càng thêm rất nhiều chuyện xấu, không khỏi nhẹ cau mày.

Không khí trong bữa cơm không mặn không nhạt, sau khi phát giác tâm tư cẩn mật của Lăng Thiên, Tiền Thủy Nhu nói chuyện rõ ràng là cẩn thận hơn. Lăng Thiên mặc dù thử dò xét bằng nhiều cách nhưng vẫn không phát hiện ra tin tức gì trọng yếu.

Miền cưỡng ăn nói vui vẻ một hồi, Lăng Thiên mặc dù bộ dáng vẫn ung dung như trước nhưng Tiền Thủy Nhu đã cảm giác được tâm lực có chút không đủ. Mỗi câu nói của Lăng Thiên cơ hồ đều ngầm chứa gươm đao, nếu cứ theo lời hắn mà đi thì phía trước tất nhiên sẽ có một cái bẫy rập. Bởi vậy Tiền Thủy Nhu trước khi nói ra một câu cơ hồ trong lòng phải lật qua lật lại nghĩ vài lần. Cho nên sau thời gian chừng một bữa cơm hắn cảm giác còn mệt hơn so với việc đại chiến vài trăm chiêu cùng một võ lâm cao thủ.

Mất thấy thời gian đã không sai biệt lắm, Lăng Thiên liền đứng dậy cáo từ. Tiền Thủy Nhu thở phào một hơi thật dài tiễn Lăng Thiên xuống lầu. Lúc sắp chia tay Lăng Thiên thản nhiên cười nói: “Sơn cao thủy trường, Lăng Thiên cùng Tiền huynh tất sẽ có dịp gặp lại. Tiền huynh保重!” Nói xong cười ha hả quay đầu mà đi.

233. Chương 62: Bình Phân Thu Sắc.

Nàng vừa chấp tay một luồng ám kinh hùng hậu đột nhiên phát ra đánh về phía lưng Lăng Thiên. Thời gian bữa cơm vừa rồi, cơ hồ tất cả đều là Lăng Thiên chủ công, mà Tiền Thủy Nhu phòng thủ nên sớm đã bị đè nén đến không chịu nổi, đang muốn trên đường đi công kích Lăng Thiên không ngờ hắn lại cáo từ luôn! Điều này làm cho Tiền Thủy Nhu đang tích lũy xu thế phản kích trong lòng buồn bực không thôi. Từ nhỏ đến giờ nàng luôn là kỳ tài ngút trời nhưng chưa bao giờ gặp cảnh từ đầu tới cuối vẫn rơi vào thế hạ phong, không hoàn thủ được. Giờ phút này thấy Lăng Thiên sắp đi, rốt cục không nhịn được ra tay thử dò xét!

Cho dù tại ngôn ngữ văn tài rơi xuống hạ phong, chỉ cần võ công làm cho Lăng Thiên này mất mặt cũng được!

Lăng Thiên chậm rãi đi trước vẫn như chưa phát giác ra, bộ dáng vẫn tiêu sái mà Lăng Thần đi theo sau Lăng Thiên thì lại quay đầu lại, thản nhiên cười, ống tay áo như tuyết trắng phất một cái nói:” Sao có dừng khí làm phiền Tiên công tử đưa tiễn, đa tạ. Xin mời công tử quay về.” Một cỗ nội lực mềm mại nhu hòa theo ống tay áo của nàng đột nhiên liên miên tuôn ra!

Hai luồng kinh lực êm ái tiếp xúc với nhau thì chìm ngấm, tựa như một đi không trở lại, không phát ra tiếng động. Chỉ thấy trong phương viên ba trượng chung quanh hai người mưa bụi đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh! Không gian quanh người Tiên Thủy Nhu chính thức biến thành một mảnh thủy khí, mà phương viên trong vòng năm trượng bên cạnh Lăng Thần đều ngưng kết một tầng băng sương mỏng! Hai người này một phen giao thủ, đúng là ngang tài ngang sức!

Quần áo trên người Tiên Thủy Nhu thoáng ba động, tựa như thanh phong thổi qua, tay áo nhẹ phồng lên. Thân thể có chút thoáng một cái, không nhìn được ngẩng đầu nhìn Lăng Thần, trong mắt đột nhiên hiện ra vẻ kinh ngạc cùng với một cỗ khoái ý khi nhìn thấy kỳ phùng địch thủ.

Thân thể Lăng Thần nhẹ nhàng nương theo lực phản kích thuận thế hướng về phía Lăng Thiên nhẹ nhàng bay tới, chỉ nghe trong mưa bụi truyền đến một tiếng cười duyên. Lăng Thiên và Lăng Thần hai người, hai thân bạch y như tuyết từ từ dung nhập vào làn mưa biến mất.

“Công...tử, người không việc gì chứ? Nguyên lai hẳn chính là Lăng Thiên hử, nhưng sao công... tử, người lại thả hẳn đi? Hẳn không phải là một trong những mục tiêu chúng ta phải diệt trừ lần này sao? Tại sao công tử người không...” Nữ tử giả trang nam trang bên cạnh có chút không hiểu nói!

“Ôi!” Tiên Thủy Nhu thở dài một tiếng “Khó trách a!” nhưng cũng không trả lời nữ tử bên cạnh. Chỉ thấy hẳn cau mày lại lâm vào trầm tư. Thật không ngờ Lăng Thiên lại là nhân vật lợi hại như thế. Xem ra mục đích chuyến đi này đạt thành hay không thật sự còn chưa biết!

Nghĩ không ra tùy tiện một thiếp thân nha đầu bên cạnh Lăng Thiên mà võ công cao thâm như thế! Tiên Thủy Nhu giương mắt nhìn phía hai người vừa biến mất thật lâu không nói gì đột nhiên nhớ tới Lăng Thiên lúc gần đi nói một câu, bây giờ mới nhớ tới, tựa hồ ngữ khí của đối phương tại hai câu “Tiên huynh” này được đặc biệt nhấn mạnh, có một cỗ tư vị rất đặc biệt. Hẳn không khỏi thì thảo lắm bầm:” Chẳng lẽ hẳn đã xem thấu thân phận ta? Chắc không phải chứ, chẳng lẽ hẳn thật sự còn trên cả ta”

Nghĩ tới đây, không khỏi nhướn mày, trong mắt thoáng hiện phượng uy:” Không có khả năng, cho dù Lăng Thiên thật sự là môn nhân của Vô Thượng Thiên, ta cũng tuyệt không tin hẳn có thể hơn cả ta! Người này phải giết không thể nghi ngờ!”

“Người này như thế nào?” Lăng Thiên quay đầu nhẹ nhàng đưa tay thay Lăng Thần lau đi một giọt nước mưa hời.

“Rất mạnh! Thật sự rất mạnh!” Lăng Thần trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng “Vừa mới hơi hợt thử một lần, Thần Nhi đã phát hiện nội lực của ‘hắn’ còn trên cả ta. Ta mượn thể lui về phía sau mới có thể hóa giải kinh lực của ‘hắn’ nhưng ‘hắn’ vẫn không nhúc nhích mà đã tiếp được bảy thành công lực của ta.”

Lăng Thiên yên lặng gật đầu nói: “Bảo Cuồng Phong lưu ý hành tung hai người kia một chút, bắt quá, không nên dễ dàng xung đột với đối phương. Nha đầu nọ võ công không kém, bọn Lăng Tam sợ cũng không phải đối thủ, tin tưởng coi như là giao thủ công bình, song phương toàn lực phóng tay giao thủ người cũng chưa chắc là đối thủ của nha đầu kia.”

“Nha đầu?” Lăng Thần kinh ngạc hỏi ” Ý công tử là Tiên Thủy Nhu nọ cũng là một nữ tử?”

Lăng Thiên gật đầu, cười ha ha nói:” Một đôi nhí nha đầu!” vừa lại cười nói: ” Thần Nhi không nên không có lòng tin như thế, nếu nha đầu nọ không phải là nữ tử thì trên giới này lại còn có một nam nhân chứng kiến Thần Nhi của ta mà còn có thể không rút hai tròng mắt?”

“Công tử người... người thật là xấu tính!” Lăng Thần vẻ mặt đỏ bừng hờn dỗi đấm hắt hai cái nói “nói nhân gia hình như là...” Nói tới đây thì lại cảm giác có chút bất hảo không thể làm gì khác hơn là lại đấm hắt một cái nữa: “Người xấu lắm xấu lắm.” nhưng trong lòng lại mơ hồ có chút không phục. Chẳng lẽ ta thật

sự không bằng nàng kia? Khi hai người đạp mưa về đến nhà thì hoàng đế Long Tường tới thăm Lăng Nhiên sớm đã khởi giá hồi cung. Biết Lăng Lão phu nhân an bài mẹ con Lăng Nhiên tạm thời ở lại trên tú lầu Lăng Thiên liền đi vào.

Nhìn thấy Lăng Thiên đi vào, Kiều Nguyệt Công Chúa mặt đỏ lên. Trong lòng cũng không biết là có cảm giác gì, nấp sau lưng Lăng Lão phu nhân.

Đám người Lăng Lão phu nhân, Sở Đình Nhi đang đàm tiếu thật vui, không biết vì sao trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ vui mừng, ngay cả Lăng Nhiên nằm trên giường cũng lộ ra vẻ vui sướng, thần sắc hân hoan, sắc mặt hồng nhuận, hiển nhiên là tâm tình rất tốt.

Nhìn thấy Lăng Thiên tiến vào, Sở Đình Nhi đầu tiên là hừ một tiếng, sắc mặt trầm xuống, hỏi: "Người đi đâu vậy. Hoàng thượng vừa mới triệu kiến người mà lại không thấy người đâu. Người bây giờ bản lãnh thật là lớn a!"

Lăng Thiên ách một tiếng không nói gì nhưng lại nghe Lăng Nhiên trên giường cười nói: "Người thiếu niên thích bát nháo, cái này là đại sự của người? Thiên Nhi ngày thường giả vờ ngu ngốc nên tẩu tẩu người không khỏi đối với Thiên Nhi trông nom rất nghiêm khắc. Hơn nữa, Hoàng thượng chính là cô trượng của Thiên Nhi, sao lại tức giận nó được. Càng huống chi, Thiên Nhi ngày hôm qua nhưng đã lập công lớn, Hoàng thượng tưởng thưởng hẳn còn không kịp nữa là, ha ha."

Lăng Thiên hồn nhiên cười cười nói: "Cứu cô cô mình đâu phải là công lao, đó là chuyện phải làm thôi mà"

Lăng Nhiên cười cười, không nói gì mà Sở Đình Nhi bên cạnh đã nói tiếp: "Thiên Nhi người biết không. Mới vừa rồi Hoàng thượng ở chỗ này chính miệng ưng thuận hứa hẹn, nếu thai nhi trong bụng cô cô người là nam thì sẽ lập làm quân chủ Thừa Thiên quốc tiếp theo, cũng chính là thái tử tương lai. Cô cô người cao hứng đến phát điên rồi."

Lăng Nhiên đẩy nàng một cái, mặt đỏ lên, trên mặt hiện ra vẻ suy tính hơn thiệt nói: "Bây giờ là nam hay nữ cũng chưa biết, có trời mới biết đưa nhỏ này rốt cuộc có phải là một bé trai hay không a."

Lăng Thiên ngắt ra nói: "Còn thái tử hiện nay thì sao"

Sở Đình Nhi đương nhiên nói: "Đương nhiên là bị phế rồi, tên gia hỏa hỗn đản đó sao xứng kế thừa đại thống của Thừa Thiên. Thiên Nhi người là một tiểu bổn đản (đồ đản), vấn đề đơn giản này người cũng phải hỏi."

Lăng Thiên trong ánh mắt thoáng hiện lên một đạo hàn quang, trong miệng thần nhiên ồ một tiếng. Trong lòng thầm nghĩ, Long Tường bây giờ lại ưng thuận vị trí này rốt cuộc là có dụng ý gì? Chẳng lẽ...

Lăng Nhiên chuyển hướng nhìn Lăng Lão phu nhân nói: "Mẫu thân, ngài xem, bây giờ nữ nhi đã ra cái dạng này, sợ rằng trong vòng một năm nữa không hầu hạ không được Hoàng thượng, mà Hoàng thượng trong cung tần phi đông đảo. Hôm nay thật khó khăn mới khiến Hoàng thượng mở kim khẩu, nữ nhi rất sợ đêm dài lắm mộng, không ở trong cung sợ lại có biến."

Lăng Lão phu nhân không khỏi nhìn Lăng Thiên liếc mắt một cái hỏi: "Ý của người thế nào?"

Lăng Nhiên nằm trên giường kê gối dậy nói: "Vừa rồi Hoàng thượng cùng nữ nhi nói chuyện, nói muốn tuyển thêm một nhóm tú nữ tiến cung, nữ nhi càng nghĩ, chỉ bằng Lăng Phủ chúng ta đưa mấy tên tú nữ tiến cung. Nếu có thể được Hoàng thượng sủng ái, nữ nhi đó đối với Lăng Gia chúng ta chung quy cũng là một đại trợ lực. Không biết mẫu thân đại nhân ý tứ như thế nào?"

Lăng Lão phu nhân không nói gì mà Lăng Thiên một bên đã mở miệng trước: "Ý tứ của cô cô như vậy, nhìn trong phủ chúng ta đâu có mấy người hợp ý?" Trong giọng Lăng Thiên đã mơ hồ mang hàn khí nhẹ. Từ lúc Lăng Nhiên nói đến chuyện tuyển tú nữ tiến cung, hẳn đã hoàn toàn rõ ràng chủ ý của Long Tường, trong lòng không khỏi nổi lên lửa giận.

Lăng Lão phu nhân xoay người len lén nhìn Lăng Nhiên nháy mắt ra dấu, ý bảo nàng không nên nói nhưng Lăng Nhiên lại không phát giác ra, vẫn hăng hái như trước nói: "Theo ta thấy, trong phòng tẩu tẩu có mấy đứa nha đầu cũng không tệ, hơn nữa lấy trong viện của Thiên Nhi."

Nàng nói tới đây thì phát hiện mọi người trong phòng sắc mặt đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, nữ nhi Kiều Nguyệt trên mặt lại trắng bệch! Kiều Nguyệt Công Chúa khi ở trong hoàng cung đã nghe Lăng Thiên

nhẹ nhàng đau đớn nói ra: “Đây là lão bà của ta!”. Những lời này, giờ phút này lại nghe thấy mẫu phi đột nhiên nói ra những lời này đến, nhất thời liền ý thức được đại sự không ổn! Trước đây không biết thực lực của Lăng Thiên, cứ tưởng hắn chỉ biết ăn chơi trác táng, nhưng hôm nay Lăng Thiên đã hiển lộ thực lực kinh người, mơ hồ uy chấn thiên hạ! Mẫu thân mình nói ra lời này rất không ổn!

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng càng căng thẳng đến mức thở không nổi, Lăng Nhiên không khỏi kinh sợ im bặt. Hai tròng mắt chậm rãi đảo qua mọi người, trong lòng không khỏi dần dần không yên.

Lăng Lão phu nhân cùng Sở Đình Nhi cũng sớm biết Lăng Thiên cùng Lăng Thần tình đầu ý hợp, sớm đã cho phép hai người thân thiết. Nếu không phải Lăng Thần xuất thân thấp kém, thì lấy tướng mạo, nhân phẩm, tài năng của Lăng Thần mà nói, sợ rằng sớm đã thay hai người làm hôn sự. Tình hình như thế, trong mắt Lăng Lão phu nhân cùng Sở Đình Nhi, Lăng Thần sớm đã là người của Lăng Thiên! Nói cách khác, Lăng Gia sớm đã thừa nhận Lăng Thần là cháu dâu!

Mà bây giờ Lăng Nhiên đột nhiên đưa ra chuyện này, chẳng phải là làm cho hai người sắc mặt cực kỳ khó coi? Lăng Lão phu nhân thấy Lăng Nhiên đột nhiên nhắc tới chuyện này thì đã cố tình ngăn cản. Nào biết chưa kịp mở miệng thì Lăng Nhiên đã nói ra một nửa.

Không đợi mọi người mở miệng, Lăng Thiên đột nhiên nở nụ cười, chỉ là trong tiếng cười tràn đầy sát khí, mọi người nghe tiếng thì không khỏi đồng thời rung mình một cái!

“Cô cô, đây là ý tứ của người hay là của Hoàng thượng cô trượng?” Lăng Thiên mỉm cười hỏi. Mặc dù trên mặt đang mỉm cười nhưng cơ hồ mỗi một nét cười đều lộ ra vẻ dữ tợn vô hạn! Trộm liếc nhìn thấy vậy, Kiều Nguyệt Công Chúa chỉ cảm thấy cả người run lên, nhất thời có một loại cảm giác như đang ở trong hầm băng! Cả người lạnh lẽo.

234. Chương 63: Đột Nhiên Giận Giữ.

Lăng Thiên cười ha ha, đột nhiên sắc mặt lạnh lẽo: “Nếu là ý của cô cô ý người thì ta đây coi như không có nghe thấy. Nếu là ý của Long Tường, ha ha ha thì đó là hấn chán sống rồi! Tiểu quốc hoàng đế như hắn! Ta giết hắn dễ như giết một con gà mà thôi!” Lăng Thiên vừa bạo lệ vừa khinh thường nói.

Lời này vừa nói ra nhất thời toàn bộ đều thất kinh!

Ngay cả trước mặt quý phi, công chúa Lăng Thiên dĩ nhiên há mồm kêu thảng tặc danh Hoàng thượng không chút kiêng kị! Nhất là câu tiếp theo, dĩ nhiên nói thẳng ra là Hoàng thượng Long Tường không muốn sống nữa! Đây là tội danh gì?

“Người sao lớn mật như thế!” Lăng Nhiên phẫn nộ mãnh liệt, nhìn đứa cháu từ nhỏ đã được mình sủng ái, mặt cũng đỏ lên.” Người dĩ nhiên nói ra lời đại nghịch bất đạo này, không sợ toàn gia bị xét nhà diệt tộc sao?” Bên cạnh, Kiều Nguyệt Công Chúa khiếp sợ mở to hai mắt nhìn Lăng Thiên, trong mắt tràn đầy vẻ thê lương kinh hoàng!

“Xét nhà diệt tộc?” Lăng Thiên cười một trận trào phúng ” Ha ha ha.”

Sở Đình Nhi cùng Lăng Lão phu nhân nhìn nhau, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ bất đắc dĩ nhưng đối với phản ứng của Lăng Thiên lại như là nằm trong dự liệu rồi nên không khỏi đồng thời thở dài. Sở Đình Nhi khuyên nhủ: ” Muội muội, Lăng Thần là người phi thường, võ công không tầm thường, sớm đã là thị thiếp của Thiên Nhi! Lúc trước để cứu muội muội, Thần Nhi cũng từng xuất lực rất lớn, có nói là ân nhân cứu mạng của muội muội cũng không quá đáng! Điểm này, Hoàng thượng sớm đã biết được. Lúc tại hoàng cung, Hoàng thượng đã hỏi qua lai lịch Lăng Thần mà lúc đó muội muội người đang hôn mê, sợ là không có nghe được”

“Hả!” Lăng Nhiên cực kỳ hoảng sợ! Nếu là như thế thì tất cả đều là Long Tường không đúng rồi! Lăng Thần cho dù có đẹp, cho dù xuất sắc thì cũng là nữ nhân của người khác! Hơn nữa lại là nữ nhân của văn bối mình. Trong khi đó Long Tường làm vua của một nước, thềm thường sắc đẹp cũng không nói đến nhưng nếu thềm thường thị thiếp của thần tử mình, như vậy há không phải là trò cười thiên cổ? Không giữ được tư thế quân giả tôn nghiêm, nếu đại thần trong triều biết đến thì nên phản ứng như thế nào!

Nhất là lại là người của Thừa Thiên đệ nhất gia tộc, là thị thiếp của người thừa kế duy nhất là Lăng Thiên! Một khi cấp cho cháu mình một cái mũ như vậy, việc này một khi truyền ra ngoài tất sẽ khiến cho thiên hạ nổi sóng! Mà Lăng Gia sao có thể tiếp nhận sỉ nhục lớn lao này? Thị thiếp của gia chủ tương lai phải chấp tay dâng cho người ta? Một khi việc này nổi lên, sợ rằng Lăng Gia không muốn phản cũng phải phản!

Tình thế hiện giờ, Thừa Thiên vốn đã loạn thành đoàn, sao có thể chống lại một kích toàn lực của Lăng Gia! Tất phải ngọc thạch câu phân, đó là khẳng định!

Lăng Nhiên tuy là người của Lăng Gia người nhưng lại không rõ ràng lắm về thực lực của Lăng Gia nên cũng tự đánh giá cao về lực lượng của hoàng thất. Nếu bây giờ Lăng Gia thật sự công nhiên tạo phản thì sợ rằng Long Tường vì bảo vệ bảo tọa hoàng đế, không còn có biện pháp khác!” Ha ha, thật sự là hảo tính kế! Đầu tiên là tứ hôn một công chúa để ổn định vị trí chánh thất Lăng Gia, tiếp theo ưng thuận cho vị trí thái tử tương lai. Đến lúc này đã hoàn toàn thu phục tâm tư của Lăng Gia, hoàn toàn đem Lăng Gia già trẻ lớn nhỏ lung lạc, sau đó lại mượn chuyện tú nữ, để quý phi tự mình đưa ra việc tú nữ tiến cung, từ trong tay cháu nội mình cướp đi người đẹp nhét vào hậu cung để thỏa mãn sắc tâm của hắn. Thật sự là nhất cử tam đắc à, thật là bội phục, bội phục.” Lăng Thiên than thở nói “Hoàng thượng tâm tư quả nhiên xoay chuyển rất nhanh! Việc này ngay cả không thành thì cũng tiến có thể công mà lui có thể thủ. Nước cờ thái tử vị đặt ở chỗ này, ha ha, tin tưởng bất cứ một gia tộc nào cũng sẽ không từ bỏ cơ hội lên như điều gặp gió này. Ngay cả có điều bất mãn thì cũng không thể làm gì khác hơn là chịu đựng! Cô cô, người nói xem có đúng không?” Lăng Thiên ôn nhu mỉm cười hỏi.

Lăng Nhiên bây giờ đã hiểu rõ vì sao Lăng Thiên nổi giận như thế! Bất cứ một nam nhân nào nếu nghe nói có người muốn mưu đoạt nữ nhân của mình sợ rằng đều phản ứng như Lăng Thiên. Chứng kiến Lăng Thiên ôn nhu mỉm cười, Lăng Nhiên đột nhiên cả người rùng mình một cái, cũng bất chấp cái gì tôn nghiêm của quý phi, vội vàng mở miệng nói:” Thiên Nhi. Chuyện này cô cô quả thật không biết người cùng Lăng Thần đã...”

“Ta tin tưởng cô cô không biết” Lăng Thiên nhẹ giọng nói: “Nhưng phu quân cô cô lại biết a. Hơn nữa hắn vẫn làm tới. Ha ha a, cô cô, việc này đã rõ! Người nếu là lấy thân phận phi tần của hoàng đế thì cũng không quá phận nhưng nếu người lấy thân phận là cô cô Lăng Thiên ta mà nói, ha ha...” Trong thanh âm êm ái của Lăng Thiên lại như đang hàm chứa một tòa núi lửa tùy thời có khả năng bộc phát. Không khí nồng đậm mùi hỏa được chỉ một thoáng đã đập vào mặt mọi người!

Lăng Thiên đứng lên, quay đầu đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại lạnh lùng nói:” Kỳ thật ta cũng không ngại để cho hài tử trong bụng cô cô trước khi sinh ra đã an vị bảo tọa hoàng đế! Dù sao hắn cũng có một nửa huyết thống Lăng Gia ta!” Một luồng sát khí bức người từ người Lăng Thiên từ trong lời nói của hắn lộ ra!

Lăng Thiên đi ra ngoài, thân ảnh càng ngày càng xa, nhưng tại trong lòng Lăng Nhiên hắn lại như đã biến thành một tòa núi phô thiên cái địa, từ xa xô phía chân trời đè ép xuống, càng ngày càng gần, càng ngày càng như không thở nổi!

“Thiên đệ đệ!” Kiều Nguyệt Công Chúa tâm linh tựa hồ đã nứt ra thành bảy tám mảnh. Trên kiệu nhan không thấy nửa điểm huyết sắc, thân thể lão đảo muốn ngã! Tại vì nàng nghe được Lăng Thiên nói ra “đầu tiên là tứ hôn một công chúa để chiếm giữ vị trí chánh thất” lúc nghe câu nói kia trong lòng sớm đã đầm đìa máu tươi. Mặc dù sớm đã biết mình bất quá chỉ là một quân cờ trong tay phụ hoàng dùng để lung lạc đại thần nhưng là giờ phút này từ miệng Lăng Thiên, vị biểu đệ trước kia và bây giờ đã xác định là phụ quân tương lai, không hề có kỳ nói ra những lời này, Kiều Nguyệt Công Chúa trước mắt tối sầm, cơ hồ bất tỉnh!

Lăng Thiên xoay người, trong ánh mắt hiện lên một tia phức tạp “cứ an tâm ở lại Lăng Phủ, biểu tỷ có lẽ có một ngày người sẽ không còn phải là một quân cờ nữa thì ta sẽ cho người hạnh phúc. Kỳ thật, ta rất chán ghét việc vận mệnh của mình bị người khác thao túng! Tin tưởng, người cũng như thế ”

Nói xong những lời này, thân ảnh Lăng Thiên liền biến mất sau thang lầu. Kiều Nguyệt Công Chúa kinh ngạc đứng tại thang lầu, hai hàng thanh lệ chảy dọc gò má xuống! Nếu như không có chuyện này, có lẽ sau khi chính mình được gả cho biểu đệ, bằng quan hệ giữa hai nhà, Lăng Thiên cho dù ngang ngược thì cũng sẽ thu liễm vài phần. Chỉ cần mình tận lực chiều lòng hắn một chút thì chưa chắc đã không thể phụ xướng phụ tùy, cả đời sung sướng! Từ đủ loại dấu hiệu gần đây cho thấy, biểu đệ Lăng Thiên tỏ vẻ hoàn khổ chỉ

là hình thức nguy trang, là che mắt thiên hạ mà thôi. Thật sự hấn về nhân phẩm, văn tài, võ công đều là phi thường cao minh! Đây không phải là ý trung nhân trong mộng của mình trước kia sao.

Nhưng hôm nay việc này vừa xảy ra, Kiều Nguyệt Công Chúa đột nhiên cảm giác được chính mình đang bị kẹp ở giữa, cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng làm không được! Phụ hoàng sắc tâm, mẫu phi đề nghị dĩ nhiên trong một khắc đó đã đem chính mình tống vào lãnh cung ở Lăng Gia! Tất cả ảo mộng trong lòng cô gái chốc lát như gió cuốn mây tan, chỉ còn lại sự u oán khó tan.

“Ôi! Người, người à!” Lăng Lão phu nhân nhìn Lăng Nhiên thở dài một tiếng: “Người cái gì cũng không biết mà lại đi làm thuyết khách! Hôm nay Thiên Nhi đã bị các người dẫn động chân nộ. Đến tột cùng sẽ như thế nào, thật khó có thể đoán trước a!”

Sở Đình Nhi cười lạnh nói: “Việc này như thế nào có thể trách được Thiên Nhi, dâm nhân thê nữ, đây là đại cừu? Cho dù hấn là hoàng đế Lăng Tử thì như thế nào? Trước mắt trên đại lục phong yên sắp nổi lên bốn phía, ngôi vị tiểu quốc hoàng đế có gì đặc biệt hơn người? Nói không chừng lúc nào sẽ không còn! Hấn nếu sắc tâm bao thiên, muốn đào đổ góc tường của Thiên Nhi như vậy phải chuẩn bị thừa nhận sự trả thù của Lăng Gia! Thiên Nhi cũng xem như chính là đã trầm ổn, nếu lúc đó mà hấn ca hát, làm bầm thì sợ rằng lúc này đã giết vào hoàng cung rồi!”

Dừng một chút, Sở Đình Nhi lại hung hăng nói: “Nếu Lăng Gia chúng ta một khi rung chuyển, tại thiên hạ phong yên này, người thứ nhất bị diệt tất nhiên là Thừa Thiên! Ở trong lúc này mà hấn cũng dám nổi lên sắc tâm đối với thị thiếp của Thiên Nhi. Lăng Gia chúng ta nào phải quả hồng chín? Cho dù Thiên Nhi không nói cái gì, ta cũng quyết không đồng ý! Cho dù nháo vào kim điện, ta cũng muốn hỏi một chút, vua đoạt vợ thần rốt cuộc là quy củ ở đâu!”

Sở Đình Nhi lần này nói hoàn toàn là vì con mình tạo xu thế, tiến thêm một bước gây áp lực cho Lăng Nhiên. Mọi người đều biết bây giờ cũng không phải là thời cơ tốt để trở mặt với hoàng gia mà hoàng thất có muốn đối phó Lăng Gia thì cũng hoàn toàn là hữu tâm vô lực! Nhưng mà nếu có thể tại Lăng Nhiên đem việc này trực tiếp đè xuống là tốt nhất! Nếu là thật sự đè không dưới, như vậy, theo tính của Lăng Thiên sợ rằng Thừa Thiên liền lập tức đại loạn! Nhưng đến lúc đó xảy ra can qua nhất định khắp nơi sẽ xảy ra phong vân, đến khi đó các mặt đều có các lộ cường địch, Lăng Gia liệu có thể đi được bước nào thì cũng còn khó nói!

Nào biết Sở Đình Nhi vừa nói như vậy Lăng Nhiên sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, nước mắt tuôn như mưa rồi thân thể ngã về phía sau dĩ nhiên liền hôn mê bất tỉnh!

Lăng Gia cố nhiên có điều cố kỵ nhưng sự cố kỵ của hoàng thất còn lớn hơn! Nguyên lai hôm nay Long Tường tới Lăng Phủ, sau một phen hư hàn hỏi thăm liền nói bóng nói gió hỏi Lăng Nhiên về thân phận Lăng Thần. Không biết nội tình nên Lăng Nhiên hiển nhiên cứ theo sự thật mà nói, nói rằng là thị nữ của Lăng Thiên. Long Tường nhất thời mừng rỡ, thị nữ và thị thiếp mặc dù chỉ khác nhau một chữ nhưng là trên trời dưới đất! Chi tiết này Long Tường sao lại không biết, lúc này bèn nói với Lăng Nhiên chuyện tuyển tú nữ, cũng mơ hồ chỉ ra chuyện thị nữ của Lăng Thiên hợp tâm ý của hấn.

Hơn nữa, Long Tường sau khi Lăng Thiên triển lộ thực lực thì đã triệu tập đám đại thần tâm phúc để thương nghị, kết quả suy đoán đều nhất trí nhận định Lăng Thiên sở dĩ che dấu thực lực mà ẩn nhẫn có liên quan tới việc môn nhân của Vô Thượng Thiên là Diệp Khinh Trần thường lui tới Lăng Gia. Xem ra Lăng Thiên nhất định là truyền nhân bí mật của Vô Thượng Thiên, không thể nghi ngờ! Mà quy củ của Vô Thượng Thiên là không cho phép môn hạ đệ tử tham dự bất cứ chánh sự gì, lại càng không được đối nghịch với các hoàng gia. Vô hình chung tâm lý đề phòng của Long Tường đối với Lăng Gia cũng giảm xuống! Lăng Thiên nếu như tham dự chính trị hoặc là có dã tâm thật lớn thì dù sao còn có Vô Thượng Thiên khống chế hấn! Quy củ ngàn năm há phải tầm thường? Lăng Thiên cho dù có gan lớn như trời cũng làm sao dám bốc đồng làm ra chuyện lớn?

Nghĩ như thế, Long Tường có chút bớt đi sợ hãi nhưng hấn cũng không biết rằng hết thấy đều bởi vì Diệp Khinh Trần xuất hiện mà tạo thành một cái ảo giác trí mạng! Mà một cái ảo giác này lại làm cho hấn nổi lên sắc tâm, từ đó khiến hấn trả giá hối hận cả đời, cũng vì vậy mà Thừa Thiên quốc bị sụp đổ tan tành cũng do họa căn từ ngày hôm nay!

235. Chương 64: Xử Lí Ra Sao?

Nằm mơ cũng không ngờ Lăng Thần dĩ nhiên là thị thiếp của Lăng Thiên! Hơn nữa chính là ân nhân cứu mạng của mình!

Trượng phu của mình nổi lên sắc tâm với thị thiếp của cháu mình! Mà chính mình trong tình huống không biết đã cực lực tác thành việc này! Cũng do việc này mà Lăng Thiên trực tiếp nổi giận, theo đó, xú danh Long Tường thấy sắc mà khởi ý ti tiện, chính mình vong ân phụ nghĩa đã thành sự thật !

Việc này nếu như truyền ra ngoài thì sẽ bị đại gièm pha. Nếu như sự gièm pha này rơi vào người Lăng Nhiên thì... Vốn thân thể sau khi trúng độc còn chưa hồi phục, giờ phút này vừa xấu hổ vừa tức giận mà rốt cục hôn mê bất tỉnh.

Mọi người khẩn trương vội vàng đỡ nàng lên giường, Sở Đình Nhi dùng sức bấm vào huyệt Nhân trung một cái, Lăng Nhiên rốt cục tỉnh dậy. Nhưng sau khi tỉnh dậy lập tức lên tiếng khóc rống, khóc đến khàn cả giọng. Cảm giác trong đời chưa bao giờ mất thể diện như vậy.

Kiểu Nguyệt Công Chúa trong lòng đau xót thương tâm cũng không chịu nổi cất tiếng khóc ô ô bi thiết. Cuối cùng chuyển thành khóc rống lên, nhào vào lòng Lăng Nhiên khóc đến chết đi sống lại!

Hai mẹ con đồng thời khóc lớn nhưng tâm tình lại khác nhau. Lăng Nhiên dù sao cũng là nữ nhi đại gia tộc, là Thừa Thiên hoàng thất quý phi, ở lâu trong chốn thâm cung nếu như nàng là người không có tâm kế thì sao có thể sinh tồn. Trong lúc khóc đã đem tất cả đầu mối làm rõ ràng. Thai nhi trong bụng mình bây giờ đã có hy vọng leo lên vị trí thái tử Thừa Thiên nhưng nếu không có sự ủng hộ của Lăng Gia hoặc là Lăng Gia suy sụp thì việc này không cần nhắc tới nữa! Càng huống chi, Lăng Gia chính là nhà mẹ mình. Da không thể rời khỏi thịt!

Việc hôm nay mặc dù chính mình có sai nhưng là do âm sai dương khiến mà xui xẻo, cố nhiên bởi vì sắc tâm của Long Tường nổi lên, đúng ra là không nên nhưng lúc đó mình thần thờ, không biết rõ tình huống đã tùy tiện đồng ý, lúc này mới khiến mọi người Lăng Gia phẫn nộ. Bất quá mặc dù việc này làm hoàng gia mất mặt khá nhiều nhưng số người biết được việc này cũng là cực ít! Chỉ có mấy người nhà mình, chỉ cần trấn an thích đáng rồi đem việc này đè xuống kỳ thật cũng là chuyện rất dễ dàng. Hơn nữa chuyện quan hệ đến mặt mũi hai nhà, cho dù là người nào cũng không muốn lộ ra ngoài.

Về phần điểm hoa hoa tâm tư của Long Tường phải lập tức từ bỏ mới được! Nếu không xem tâm tình Lăng Thiên hôm nay thực sự là nổi giận vì hồng nhan, nếu có làm ra chuyện gì cũng không phải là không có khả năng! Hơn nữa lúc này đang thịnh truyền Lăng Thiên rất có khả năng là truyền nhân của Vô Thượng Thiên, đây là thân phận siêu nhiên, một quân vương tiểu quốc há có thể trêu chọc! Nếu Lăng Nhiên sớm biết Lăng Thần chính là thị thiếp của Lăng Thiên thì phỏng chừng lúc Long Tường nhắc tới sẽ thống khoái mà từ chối!

Nhưng lúc này nói cái gì cũng đã chậm, sắc tâm của Long Tường đã sinh ra một cái khoảng cách thật lớn với Lăng Thiên! Nếu muốn hồi phục quan hệ trước kia thì cần phải nỗ lực gấp mấy lần cùng trả giá rất lớn! Càng huống chi sau chuyện này nữ nhi Kiểu Nguyệt Công Chúa của mình trong lòng Lăng Thiên đã có ấn tượng trở thành một quân cờ lớn, hơn nữa Kiểu Nguyệt đã bị Long Tường trước mặt mọi người tứ hôn cho Lăng Thiên, đã không có bất cứ đường nào để quay về. Việc hôm nay đối với hạnh phúc chung thân của nữ nhi tất sẽ có ảnh hưởng rất lớn! Nếu bởi vậy mà hại đến chuyện chung thân của nữ nhi thì trong lòng sao chịu nổi? Tuy nói là gia đình đế vương vốn vô tình nhưng Lăng Nhiên cũng chỉ có một mình Kiểu Nguyệt là nữ nhi, nếu vì vậy mà làm đứt đoạn hạnh phúc của nữ nhi thì chính mình vô luận như thế nào cũng không thể yên tâm!

Lăng Nhiên đã âm thầm quyết tâm nhất định phải đè chuyện này xuống để dập lửa giận của Lăng Thiên! Lăng Thiên theo như lời nói tuy có chút kích động bốc hỏa. Lấy thân phận quý phi mà nói, hành động của Lăng Thiên chính là đại nghịch bất đạo. Nhưng làm thân cô cô mà nói, đứng ở lập trường Lăng Thiên mà ngẫm lại thì đây là chuyện không phải tranh cãi. Trên thế giới chưa có nam tử nào đồng ý cam tâm tình nguyện mang nón xanh (ý là bị cấm sùng)? Cho là hoàng đế người cũng không thể muốn làm gì thì làm! Nghĩ tới đây trong lòng nàng không khỏi đau đớn thảm thiết Long Tường!

Lăng Lão phu nhân chậm rãi đứng dậy trầm giọng nói:” Nhiên Nhi. Chuyện Lăng Thần hoàng thất phải xử lý nhanh mới được! Người mấy năm nay rất ít về nhà, có một số việc không rõ ràng lắm. Bất quá ta làm mẫu thân có thể cho người cùng Hoàng thượng một cái cảnh báo thiện ý. Thực lực của Thiên Nhi bây giờ tuyệt đối không phải là các người có thể trêu chọc được! Cho dù các người là Thừa Thiên quân chủ cũng không có bất cứ may mắn gì! Nếu hấn thật sự xuống tay với hoàng thất thì xác người căn bản là cả lực hoàn thủ cũng không có! Nếu không phải là vì mặt mũi gia gia, phụ thân cùng người thì chỉ bằng vào một cái Thừa Thiên hoàng gia nho nhỏ sao có thể khiến cho Thiên Nhi ăn nhả nhiều năm như vậy!”

Lăng Nhiên sắc mặt tái đi ” Mẫu thân nói như vậy hài nhi tự nhiên là hiểu nhưng Thiên Nhi mới vừa rồi nói như vậy cũng rất không được. Kể bẽ tôi sao có thể ăn hiếp quân vương như thế. Việc này nếu để quốc chủ biết được thì hậu quả...”

Lăng Lão phu nhân nghe vậy thì cực kỳ sửng sốt, một hồi lâu sau mới nói:” Nhiên Nhi. Người ở trong thâm cung nhiều năm như vậy có thật là đã bị u mê đi không. Vừa rồi không nghe rõ ta nói sao? Được làm vua thua làm giặc là cổ kim tới chí lý! Nếu Thiên Nhi thật có lòng không thần phục thì Thừa Thiên quốc sợ rằng sớm đã không mang họ Long !”

Lăng Nhiên nghe vậy thì cả kinh: “Bổn cung cũng xem như đã nhìn Thiên Nhi lớn lên. Tự hỏi đối với hấn cũng rất là quen thuộc, sao có thể hoàn toàn không biết hấn lại có thể lớn như vậy. Bên ngoài truyền ngôn nói hấn là đương đại truyền nhân của thế ngoại đệ nhất ẩn tông Vô Thượng Thiên mà. Chuyện này có đúng không?”

Lăng Lão phu nhân cười khở một tiếng:” Người dám nói là quen thuộc Thiên Nhi. Người chưa từng biết. Từ trước đến nay chỉ có Thiên Nhi hiểu rõ người khác mà không ai có thể chính thức hiểu rõ hấn! Người không cảm thấy dĩ vãng mà Thiên Nhi để lại rất dễ khiến cho người ta hiểu rõ sao? Nếu như người thật là hữu tâm nhân thì người sẽ rất nhanh phát hiện ra. Mỗi người đối với hấn cái gọi là hiểu rõ kỳ thật cũng không giống nhau. Bởi vì hấn muốn cho người hiểu rõ mặt nào thì người cũng chỉ có thể hiểu rõ mặt đó. Từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ đều là như thế. Đừng nói là người, cho là cha mẹ hấn thậm chí là cả ta cũng chưa từng chính thức hiểu rõ hấn!”

Lăng Lão phu nhân gờng càng già càng cay, Lăng Nhiên mặc dù là con ruột bà nhưng qua kinh biến ngày hôm nay có rất nhiều chuyện nói đã không hề thích hợp nữa, bà chỉ tận lực né tránh câu hỏi liệu Lăng Thiên có phải là truyền nhân Vô Thượng Thiên hay không.

Lão phu nhân vừa nói vừa cất bước đi ra ngoài đi và bất đắc dĩ thở dài nói: ” Ta phải đi xem Thiên Nhi một chút, miễn cho tiểu tử này nhất thời xúc động mà gây ra chuyện gì mà hối không kịp!”

Lăng Lão phu nhân đã biến mất tại cửa nhưng câu nói của nàng lại giống như tiếng sét đánh nổ vang trong lòng Lăng Nhiên! Thiên Nhi thật đủ sức để dao động sự thống trị của Long Tường. Thiên Nhi tuổi trẻ như vậy mà lại đã có thể lực khổng lồ! Lăng Nhiên cũng biết mẫu thân nếu như không phải đã tuyệt đối nắm chắc thì không có khả năng nói như vậy, cũng tuyệt đối sẽ không nói láo với mình. Còn có, Lăng Thiên ngày hôm qua lúc bức độc cho mình biểu hiện ra thực lực cường đại. Lăng Nhiên thân mình mặc dù không biết võ công, nhưng cũng biết công lực như thế tuyệt đối không phải một người bình thường có thể có được! Như thế xem ra, vô luận Lăng Thiên có phải là truyền nhân Vô Thượng Thiên hay không thì hoàng thất cũng cần phải một lần nữa điều chỉnh quan hệ cùng Lăng Gia!

Lăng Nhiên trong lòng thở dài thật sâu, chính mình mặc dù là nữ nhi Lăng Gia nhưng sau khi xuất giá tòng phu, chính mình đã là người vợ, người mẹ, trong bụng lại có hài nhi. Long Tường mặc dù cũng được cho là nhất đại quân vương có tâm kế cùng năng lực nhưng phách lực lại có chút khiếm khuyết! Hấn đối với Lăng Gia cố kỵ quá sâu, tuy nhiên những gì hấn biết lại chưa đủ. Hấn nếu như biết được thì không biết sẽ phản ứng như thế nào? Có thể...

Lăng Nhiên trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác vô lực chán chường.

Lăng Lão phu nhân rất dễ dàng liền tìm được Lăng Thiên, bởi vì Lăng Thiên vốn không có đi xa, đang ở chỗ rẽ dưới lầu chờ đợi. Hấn biết nãi nãi tất nhiên sẽ tìm đến mình, nói gì thì nói, thời cơ này mặc dù không phải là thời gian thích hợp nhất nhưng lại coi như là một thời gian rất đúng dịp.

“Người là một tiểu ranh con!” Lăng Lão phu nhân cười mắng đánh vào bả vai hấn một cái ” Người hôm nay

làm cô cô người sợ hãi, thân thể của hắn còn phải điều dưỡng, người xúc động muốn giết muốn chém ai thì cũng nên cố kỵ một chút, bảo bảo trong bụng nàng cũng là biểu đệ biểu muội của tiểu tử người.”

Lăng Thiên cười hắc hắc rồi thần sắc lại lạnh xuống “Nãi nãi, người biết ta mà, ta mới vừa rồi không nói giỡn với cô cô, điểm ấy ngài lão nhân gia nên biết Cần gì phải hòa giải này nọ! Long Tường nếu có loại dũng khí này, vốn cũng đã là tội đáng chết vạn lần! Ta sẽ không dễ dàng buông tha bỏ qua cho hắn.” Lăng Lão phu nhân trầm mặc một hồi lâu mới rốt cục nói:” Việc này hay là nên thận trọng, dù sao bây giờ hài nhi trong bụng cô cô đã được Hoàng thượng ưng thuận cho làm thái tử, nếu quả nhiên là nam hài, như vậy...”

Lăng Thiên giễu cợt cười một tiếng nói:” Nãi nãi là người cơ trí sao lại không để ý, thiên hạ bắt đầu đại loạn, Thừa Thiên có vị trí địa lý đặc biệt, bị các quốc gia chung quanh nhòm ngó. Thái tử một cái tiểu quốc yếu nhược thật sự có trọng yếu như vậy sao? Cho dù hài tử của cô cô thật sự là nam hài, cho dù hắn thật sự được chúng ta trợ giúp mà yên ổn ngồi trên bảo tọa hoàng đế Thừa Thiên thì như thế nào?”

236. Chương 65: Hoàng Cung Kinh Sợ.

“Dù sao cũng là ngôi vị hoàng đế của Long gia mà không phải là của Lăng Gia! Hắn dù sao cũng là họ Long! Lăng Gia tử tôn hậu đại chúng ta đều phải bị Long gia sai sử. Ai biết về sau như thế nào, có lẽ trong vòng hai đời hoàng gia vẫn còn muốn dựa vào Lăng Gia nên không gặp phải biến cố gì. Nhưng địa vị Lăng Gia chúng ta bây giờ đã tới mức chỉ có thể lên mà không thể xuống. Một khi thực lực hoàng gia gia tăng thêm thì không có bất cứ một vị quân chủ có dã tâm nào có thể cho phép trong quốc gia mình lại có một quái vật như Lăng Gia, hơi một tí là đòi uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế! Mặc kệ quá khứ như thế nào, chuyện Lăng Gia bị diệt chỉ là chuyện sớm hay muộn! Nãi nãi người có cho là phải không? Xin mời nãi nãi nói ra lời không trái với lương tâm!”

Lăng Lão phu nhân trầm mặc một trận, làn gió khẽ thổi mấy sợi tóc bạc bay bay, một lúc lâu sau mới thở dài nói:” Không sai, ngày nào còn có Thiên Nhi người thì địa vị Lăng Gia chưa người nào có thể rung chuyển, nhưng là người tất phải chết, đợi đến trăm năm sau, con cháu đời sau Lăng Gia nếu vô năng thì tất bị hoàng thất tàn sát! Tối thị vô tình đế vương gia, điểm này, quả thật là có thể đoán được!”

Lăng Thiên ánh mắt thâm trầm nói:” Cho nên, chỉ có thành lập quốc gia của riêng mình, đem vận mệnh gia tộc mình nắm trong tay thì mới là khả hành chi đạo! Mặc dù tương lai hậu nhân thật sự mất nước, chỉ có thể trách bọn nó vô năng không giữ được tổ nghiệp mà thôi, không trách được người khác! Nhưng tuyệt sẽ không bị chìm hết bể cung mà chết oan khuất”. “Lão thân cùng gia gia người đã già, sau này chuyện tình Lăng Gia, Thiên Nhi người cứ làm chủ, không cần bản khoản gì.” Lăng Lão phu nhân thở dài không thôi, một lúc lâu không nói gì.

Lăng Thiên trong lòng vui vẻ, biết nãi nãi cuối cùng lựa chọn ủng hộ chính mình! Kể từ đó, chính mình làm việc đã có thể càng thêm phương tiện!

“Bất quá có một việc nãi nãi phải tự thân xuất mã mới được. Tin tưởng nãi nãi sẽ rất nguyện ý.” Lăng Thiên lấy từ trong lòng ra danh sách của Nam Cung Thiên Long đưa tới. ” Đây là gian tặc do Nam Cung Gia tộc mất mười mấy năm qua an bài tại Lăng Gia, cùng Lăng Không âm thầm cấu kết, ta đã tìm hiểu rõ ràng. Xác minh không có lầm!”

Lăng Lão phu nhân cẩn thận xem danh sách, trong ánh mắt dĩ nhiên hiện lên một tia sát khí lợi hại:” Hảo, việc này sẽ do ta xử lý, coi như là hoàn thành một cái tâm nguyện của lão thân.”

“Ân, Lăng Không thì có khác, dù sao hắn cũng là nghĩa tử gia gia thu nhận, xử lý hắn cần cẩn thận một chút để tránh làm gia gia thương tâm. Ta sẽ ra mặt để ý đến hắn. Dù sao chúng ta sẽ làm một mẻ thu thập tất cả” Lăng Thiên trầm tư nói:” Nhưng nếu là do nãi nãi ra mặt thanh lý gia tộc thì lại là một chuyện khác. Về phần những người này ta đã an bài nhân thủ từng bước từng bước khống chế trong phạm vi nhất định, chỉ cần nãi nãi ra lệnh một tiếng, lập tức có thể áp giải toàn bộ lại đây!”

Lăng Thiên tàn nhẫn cười cười nhắc nhở nói:” Những người này chấp mê bất ngộ, nãi nãi tuyệt đối không thể có cái gì lòng dạ đàn bà đấy.”

“Cút đi! Đồ ranh con!” Lăng Lão phu nhân cười mắng một câu: “Lão thân sống từng này tuổi đầu, điểm ấy so với người rõ ràng hơn nhiều lắm, còn phải để người nhắc nhở?” Dừng một chút, đột nhiên ha ha cười nói: “Người lo lắng về Lăng Chân ư? Người cho rằng nãi nãi không biết tiểu tử hần là ai sao?”

Lăng Thiên gật đầu: “Gần mười năm qua, nãi nãi đem Lăng Chân giữ ở bên người mà tận tâm tài bồi. Thời gian mười năm nằm vùng Lăng Chân dĩ nhiên không có chút vọng động! Về phần tâm kế này, trong đám tuổi trẻ đã là nhân vật đứng đầu. Vô luận chuyện gì giao cho, hần cùng có thể làm ổn thỏa! Nếu như hần không phải là con Lăng Không thì người này có thể đảm đương trọng trách! Nhưng hần đã nhất định cùng Lăng Gia ta đối địch thì lưu lại một người như vậy là hậu họa rất lớn! Ta biết nãi nãi là người quả quyết nhưng là người chứ không phải cây cỏ, tình cảm mười năm há có thể dễ dàng dứt bỏ!”

Lăng Lão phu nhân trong mắt chợt lóe lên một tia tàn khốc: “Thiên Nhi còn phải dò xét nãi nãi. Nãi nãi đã chờ đợi ngày này lâu rồi. Ta cùng tiểu tặc kia nào có tình thân. Phụ tử hần đều là đại cừu nhân hại lão thân suýt không thể hưởng phúc có tôn nhi!”

Lăng Thiên cười to nói: “Nếu nãi nãi đã hạ quyết tâm thì lập tức hạ lệnh, lấy gia chủ lệnh phù đem tất cả liên can tới trong phủ! Ta bên kia sẽ để cho bọn họ phối hợp. Không để chạy thoát một người nào! Việc này nên sớm không nên trì hoãn!”

Lăng Lão phu nhân ừ một tiếng nói: “Ta sẽ lập tức truyền lệnh xuống. Lăng Gia cũng tới lúc thanh tẩy rồi. Ta chỉ oán là ngày hôm nay tới đã quá muộn!”

Lăng Thiên trở lại tiểu viện. Lăng Thần đón nói: “Công tử. Cuồng Phong có tin tức đã phát hiện ra tung tích Tô Hoài Nhân cùng Tiểu Cúc. Hai kẻ này đã bị chúng ta khống chế!”

Lăng Thiên ồ một tiếng nói: “Nếu cho tới bây giờ mà vẫn không tìm ra hạ lạc của hai người kia thì đám Lăng Lục cùng Cuồng Phong thật đáng đánh vào mông!” Dưới chân không ngừng một đường đi vào thư phòng rồi nhanh chóng viết ra vài đạo mệnh lệnh giao cho Lăng Thần phát đi.

Lúc này mới hỏi: “Hai người này đang ở nơi nào? Chỉ bắt được hai người này, còn những người khác đâu?”

Lăng Thần nói: “Tại một thôn xóm nhỏ ở ngoại ô đồng thời bắt được thê tử cùng hai con trai của Tô Hoài Nhân. Thủ hạ của các huynh đệ e rằng công tử muốn đích thân thẩm vấn nên chỉ bắt giữ bọn họ. Công tử có muốn đi xem một chút hay không?” Vừa nói Lăng Thần vừa nở nụ cười: “Bất quá thăng nhĩ Tô Hoài Nhân này hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, dưới phòng ở nơi thôn xóm kia có đào một cái hầm thật lớn, bên trong tích trữ không ít thực vật, đủ dùng ít nhất nửa năm! Trong đó cũng chất đồng vàng bạc tài vật đủ cho hần tiêu xài đến ba đời! Hơn nữa chỗ này không chỉ phi thường bí mật mà bên cạnh đó còn có một cái giếng nước nhỏ. Thậm chí dưới hầm được bố trí sắp xếp an bài rất thỏa đáng, hiển nhiên là chuẩn bị để sống lâu dài ở đây” vừa nói, trên mặt nàng không khỏi đỏ lên.

Lăng Thiên ha ha cười nói: “Như vậy mới hợp lý! Nếu Tô Hoài Nhân không có phương pháp bảo vệ tánh mạng thì sao có dũng khí làm hành động đại nghịch bất đạo này. Lăng Thiên lâm lâm, tướng ngon hử, tướng tính toán tốt sao? Muốn ẩn núp dưới đất dăm ba tháng, chờ đến lúc phong thanh trời qua thông dong thoát khỏi Thừa Thiên. Từ đó về sau hần tiêu dao trở thành phú ông sung sướng! Ha ha ha”. Lăng Thiên thần sắc lạnh lẽo “Đáng tiếc, hần không còn có cái mệnh kia! Bây giờ để cho hần sung sướng một chút!”

Lăng Thiên đứng dậy, chậm rãi đi hai bước nói: “Việc này không cần ta tự mình ra mặt, chuyện bức cung giao cho Lăng Kiếm là được! Sau khi xong chuyện, một người cũng không để lại, toàn bộ giết chết! Bảo Lăng Kiếm đem theo đầu người cùng khẩu cung tới gặp ta! Không quản hần dùng biện pháp gì, phải đem khẩu cung hoàn hoàn chỉnh chỉnh đến cho ta! Nhưng diện mục đầu người nên lành lặn một chút!”

Lăng Thần đáp ứng một tiếng rồi lập tức đi truyền tin tức. Trong lòng biết kết cục chuyện này đã định!

Thủ pháp bức cung của Lăng Kiếm được truyền từ Lăng Thiên, cũng đã đến trình độ ‘thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam’! Thủ đoạn tàn khốc mà hữu hiệu, kẻ khác nhìn thấy phải cứng lưỡi! Người nào hề thấy qua cảnh Lăng Kiếm bức cung thì tối thiểu cũng sẽ như điên khùng mất năm ba ngày. Trong một tuần mười ngày tiếp theo nhất định là trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, thân thể gầy đi một vài vòng, nhưng thật ra là biện pháp giảm béo thật là tốt!

Ngay lúc Lăng Thiên nói việc này giao cho Lăng Kiếm thì Tô Hoài Nhân đã nhất định bước trên một con đường sống không bằng chết! Nếu trước khi Lăng Kiếm tới mà Tô Hoài Nhân có đủ dũng khí tự sát thì ít nhất còn có thể giảm bớt chín mươi phần trăm sự hành hạ! Nhưng nếu chờ Lăng Kiếm tới rồi thì chỉ sợ ngay cả tự sát cũng không có cơ hội, bởi vì sanh tử của hắn đã không hề do chính hắn nắm giữ nữa!

Ban đêm.

Mây đen dày đặc, mưa phùn bắt đầu rơi xuống. Cả thiên địa trong lúc này tràn ngập màu đen năm ngón tay cũng không thấy rõ!

Hoàng hậu Dương Tuyết vài đêm nay ngủ không yên, ác mộng liên tiếp nhất là chuyện mưu hại Lăng Nhiên vốn có thể đại công cáo thành thì đột nhiên lại ở đâu nhảy ra một Lăng Thiên làm đảo lộn thế cục, làm cho một cái kế hoạch thiên y vô phòng cuối cùng sắp thành lại bại. Trong lòng lại càng hận đến ngứa răng! Lăng Nhiên bây giờ ở tại Lăng Gia, Dương Tuyết có muốn xuống tay cũng không có cơ hội! Chỉ có thể đau khổ chờ đợi Lăng Nhiên sinh hạ thành công hài nhi rồi mới có thể trở về trong cung. Nhưng khi đó nhất định phòng bị càng thêm sâm nghiêm, cơ hội tất nhiên sẽ không có nhiều!

Nếu Lăng Nhiên thật sự sinh nam hài...

Nghĩ đến chuyện phiền lòng như vậy, Dương Tuyết trần trở không thấy buồn ngủ, việc duy nhất bây giờ có thể làm tựa hồ là chỉ có thể khẩn cầu thai nhi trong bụng Lăng Nhiên chính là một nữ oa. Trừ cách đó ra thì cũng không có biện pháp gì khác. Suy nghĩ đến nửa đêm thì thật sự là không chịu nổi, dần dần thiếp đi.

Trong lúc ngủ mơ nàng lơ mơ cảm giác được bầu trời như đang mưa nhỏ, giọt giọt nước mưa nhỏ lên trên mặt mình mà cảm giác thấm lạnh! Trong lòng nhớ lại mình đang ở trong hoàng cung tắm điện sao có thể có mưa lọt vào. Vì thế đột nhiên cả kinh mà tỉnh!

“Tí tách...” Thanh âm giọt mưa rơi vẫn không ngừng vang lên, tựa hồ mỗi giọt đều rơi vào người mình, trong mũi lại ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm. Dương Tuyết trong lòng cực kỳ sợ hãi, tựa hồ trong bóng tối mơ hồ có vô số lệ quỷ ác ma đang lảng lảng chờ đợi, tùy thời sẽ giương nanh múa vuốt điên cuồng nhào tới mình.

Dương Tuyết đưa tay sờ trên mặt mình cảm giác thấy một lớp sền sệt dính dính, đủ để chứng minh lúc trước không phải là ảo giác.

Bốn phía không có nửa điểm thanh âm, tựa hồ cả hoàng cung chỉ còn lại có một mình nàng. Dương Tuyết hoảng sợ đến cực điểm, không khỏi há mồm kêu to nhưng thanh âm thê lương trong bầu trời đêm vang khắp tầng cung cũng không thấy có bất kỳ cung nữ, thái giám nào lên tiếng. Đây vốn là chuyện không có khả năng nhưng chuyện không có khả năng này lại hết lần này tới lần khác xảy ra. Tiếng vọng thanh âm của nàng một lần rồi một lần truyền lại làm cho không khí càng thêm âm u kinh khủng.

Trái tim Dương Tuyết một chút như chìm xuống, sự sợ hãi khôn cùng trong nháy mắt vây quanh nàng. Trong không gian yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hai hàm răng đang đánh vào nhau run lên không ngừng lách cách cùng với thanh âm giọt máu không ngừng nhỏ xuống “tí tách...”, hai thanh âm hòa lẫn vào nhau.

237. Chương 66: Một Màn Máu Tanh.

Dương Tuyết cẩn thận giơ ngón nền đỏ lên đi về giường của mình, trong lúc vô ý nhìn lên ngón nền trên tay liền phát hiện được một vùng máu tươi hồng hồng khiến nàng sợ hãi hét lớn một tiếng, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Âm thanh tí tách vang lên càng ngày càng gần, Dương Tuyết cúi đầu nhìn lại liền cảm thấy run cả người, trên chỗ mình gối đầu khi này có một vũng máu thật to! Máu đỏ tươi thật chói mắt, phía trên vẫn còn từng giọt từng giọt chậm rãi rơi xuống, mỗi một giọt rơi xuống đều phát ra âm thanh thật rõ ràng.

Ánh mắt đi theo nơi xuất phát của từng giọt máu kia rơi xuống, khi nhìn thấy rõ khiến cho đôi mắt xinh đẹp của Dương Tuyết trừng lớn cực điểm, trong mắt hiện ra vẻ kinh sợ vô cùng: Phía trên nơi nàng gối đầu là một hai đầu lâu đầy máu với mái tóc dài buông xõa xuống trông thật đáng sợ. Hai cái đầu này là một nam một nữ, Dương Tuyết nhìn thấy liền biết đây không phải là Tô Hoài Nhân và Tiểu Cúc thì còn ai nữa?

Một thanh kiếm sáng loáng xâu hai đầu lại với nhau như một thanh kẹo đường, từng tia máu nho nhỏ hội tụ thành giọt lại ở mũi kiếm rồi nhẹ nhàng rơi xuống dưới...

Về mặt của hai đầu lâu này rất giống nhau, đều là một loại nhăn nhó do đau đớn cực điểm. Đôi mắt trống rỗng có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng vô hạn, thần sắc kinh khủng. Hai cái miệng mở ra thật lớn, Dương Tuyết còn nhìn thấy rõ bên trong hoàn toàn trống rỗng, một cái răng cũng không còn nữa, thậm chí ngay cả lưỡi cũng không thấy bóng dáng giống như là một cái động trống rỗng. Hai cái miệng thê thảm kia như đang khóc lóc với Dương Tuyết điều gì đó.

Ngay khi tinh thần của Dương Tuyết sắp hỏng thì từ hai cái đầu người đột nhiên ‘bịch’ một tiếng rơi xuống một vật. Định thần nhìn kỹ lại liền thấy đó là một tờ giấy trắng viết đầy chữ, Dương Tuyết run run tay mở ra đọc. Vừa lướt sơ qua khiến cho ánh mắt của nàng tối sầm xuống.

Trên đó chính là nội dung từ đầu đến cuối Dương Tuyết lệnh cho Tô Hoài Nhân mưu hại Lăng Nhiên. Từ lúc bắt đầu tính kế, sẽ phải hạ độc như thế nào... Những lời Dương Tuyết nói ra, những chỉ thị của nàng đều được viết rất rõ ràng và tỉ mỉ vô cùng. Hơn nữa tất cả những chuyện mà Dương Tuyết sai khiến cho Tô Hoài Nhân làm trước giờ đều được ghi chép lại. Cuối cùng còn có chữ ký của Tô Hoài Nhân bên dưới.

Dương Tuyết không thể nào đứng thẳng được nữa, nàng há to miệng hít thở phù phù ngồi bệt xuống đất nhưng lại cảm giác được nàng hít vào là mùi máu tanh tươi. Dương Tuyết liều mạng cố gắng hít thở nhưng lại càng ngày càng cảm giác được không khí như bị cạn kiệt. Dù sao nàng cũng là người đứng đầu hậu cung của Thừa Thiên, mạnh mẽ trấn định tinh thần lại. Bản khai cung trên tay tuyệt đối không thể cho người khác nhìn thấy được, run rẩy cầm tờ giấy trắng đưa đến gần ngọn lửa, đến khi nó chỉ còn là một đồng tro tàn thì Dương Tuyết mới thở dài ra một hơi.

Nhưng đúng lúc này thì cửa sổ của phòng ngủ vô thanh vô tức mở ra, một trận gió âm sâm thổi đến khiến cho cả người Dương Tuyết run sợ đến tận xương tủy. Hai cái đầu lâu ở trên đầu giường cũng nhẹ nhàng lay động như đang nói điều gì với Dương Tuyết. Dương Tuyết kinh sợ hét lớn một tiếng ngã ngửa về sau, mồ hôi lạnh cả người toát ra ướt đầm trang phục.

Cái đầu của Tiểu Cúc sau khi lay động đột nhiên ‘bịch’ một tiếng, mái tóc tản ra xung quanh để lộ ra nửa gương mặt trắng bệch, một đôi mắt trống rỗng vô thần. Ngay sau đó từ trong mái tóc dài của Tiểu Cúc rơi xuống một tấm vải nhẹ nhàng lay động, ở trên đó có bảy chữ viết bằng máu tươi đỏ thắm: Nương Nương, chúng ta rất nhớ người!

Đôi mắt của Dương Tuyết trắng dã, rốt cuộc nàng không chịu nổi sự đả kích kinh khủng này mà rên nhẹ một tiếng ngã xuống đất, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Sáng sớm hôm sau, cung nữ, thái giám, thị vệ đều tỉnh giấc, tất cả đều cảm giác được đầu vầng mắt hoa, không còn chút sức lực nào. Tất cả đều cảm thấy kinh ngạc rằng hoàng hậu nương nương thường dậy sớm nhưng hôm nay mặt trời đã lên cao ba sào rồi mà không chút động tĩnh gì. Tất cả mọi người đều hoảng sợ, dưới sự sợ hãi cũng khiến cho lá gan lớn thêm vài phần liền hô lớn vài tiếng. Thật lâu không có trả lời thì tên cung nữ thiếp thân đẩy cửa ra nhìn vào trong. Nhưng chỉ một cái nháy mắt thôi tên cung nữ đó bị dọa bất tỉnh tại chỗ.

Tấm cung xa hoa của Hoàng hậu nương nương chỉ trong một đêm đã hóa thành địa ngục nhân gian.

Tiếng kêu hét kinh sợ từ xa xa truyền đến. Theo tiếng kêu phát ra từ Đông Cung thì có thân ảnh của hai thiếu niên đang loạng choạng chạy đến. Một người còn bận cái quần đùi, người còn lại trần truồng như nhộng, vật dưới hông lắc lư qua lại theo từng bước chân của hắn.

Đây chính là hai con trai của hoàng hậu Dương Tuyết: Thái tử đương triều và thân đệ đệ của hắn.

Từ trong đôi mắt thứ tử của Dương Tuyết kia chỉ có thể thấy được một điều: Một sự sợ hãi tuyệt vọng. Đôi mắt mở thật to tràn đầy sợ hãi, ở trong lòng hắn còn ôm theo một cái đầu lâu huyết nhục mơ hồ.

Con trai trưởng của Dương Tuyết cũng chính là đương triều thái tử, bộ dáng của hắn cũng tốt hơn đôi chút. Đôi mắt tràn đầy sợ hãi cùng với lực thần vô chủ nhưng cuối cùng vẫn còn có chút rõ ràng.

Thì ra sáng hôm nay khi hai huynh đệ này tỉnh dậy liền phát hiện phòng mình đã trở thành một cái địa ngục. Hai cung nữ xinh đẹp đêm qua còn uyển chuyển thân thể mềm mại hầu hạ nhưng giờ lại bị chém

thành hai đoạn riêng biệt.

Cái chân đã bị máu tươi thấm ướt đầm, hơn nữa cái đầu lâu thiên kiều bá mị kia vẫn còn nằm trong lòng mình, ở trên mặt vẫn còn lưu lại dư vận của trận chiến tối qua...

Trong phòng một cái sân đồ tể, ở trên đỉnh phòng cũng mang một màu máu đỏ thẫm, tay chân cụt bị ném khắp nơi trong phòng. Mọi nơi đều là những miếng thịt nát vụn.

Phòng của hai thiếu niên này khác biệt không nhiều lắm, đều là một thảm trạng như địa ngục. Cả hai dưới sự sợ hãi cực độ đều khóc lớn chạy ra ngoài, sớm đã quên mất bản thân mình không có mặc quần áo. Thậm chí nhị diện hạ dưới cơn thần trí mê loạn sợ hãi lại ôm theo cái đầu của cung nữ hầu hạ mình tối qua, thậm chí còn ôm chặt trong lòng như bảo bối không chịu buông lỏng chút nào.

Đám cung nữ, thị vệ vội vàng đi đến bảo vệ hai người. Đến nơi họ mới thấy rõ đôi mắt của nhị diện hạ hoàn toàn trống rỗng, trong miệng không ngừng thì thào điều gì đó. Khóe miệng còn vương lại một vết nước dãi đang nhỏ từng giọt từng giọt xuống ngực mà bản thân không hề biết rõ. Dưới bụng không biết khi nào đã nhuộm một mảnh vàng tươi, mùi hôi thối bốc xung quanh.

Thì ra hai người con ruột của hoàng đế và hoàng hậu Dương Tuyết dưới sự kinh sợ cực kỳ kia khiến cho thần kinh yếu ớt chịu không nổi sự dả kích này làm cho thần kinh hư hỏng hoàn toàn. Trở thành kẻ điên điên khùng khùng.

Tình hình của thái tử cũng không tốt hơn bao nhiêu, ánh mắt vô thần, thân thể mạnh mẽ tràn đầy nam tính kia lại cuộn thành một vòng, miệng luôn thì thào nhưng không nghe rõ đang nói điều gì.

Cả hoàng cung bị loạn một trận.

Hoàng đế Long Tường vội vã chạy đến, vừa thấy cảnh tượng này liền nôn mửa một trận, tiếp theo là thần sắc hoảng sợ cực kỳ.

Chuyện Lăng Nhiên bị ám hại mọi người đều hiểu rất rõ là do Dương Gia và hoàng hậu hạ thủ nhưng không nói rõ ra ngoài. Bởi vì nếu xử trí hoàng hậu sẽ khiến cho Dương Gia bất mãn cũng khiến cho cả nước Thừa Thiên đại loạn.

Sự kiện lần này của hoàng cung không cần suy nghĩ cũng biết là do Lăng Gia hạ thủ. Quý phi nương nương bị mưu hại suýt chút nữa tạo ra bi kịch cho hai cái mạng thì Lăng Gia há có thể nuốt trôi được ư? Tất nhiên phải lấy thủ đoạn thâm thiết nhất để trả thù.

Nhưng mà Long Tường thật không ngờ Lăng Gia trả thù lại tới nhanh và thâm thiết như vậy. Cảnh tượng khiến cho kẻ khác nhìn thấy mà giật mình sợ hãi.

Nghĩ đến thế lực kinh khủng của Lăng Gia khiến cho Long Tường lạnh từ trên đầu xuống dưới chân, ngây người như phỗng.

Một đêm này Lăng Gia gia chủ truyền lệnh cho các sản nghiệp lớn nhỏ ở mọi chỗ, đồng thời Lăng Thiên cũng ra lệnh cho thế lực của mình phối hợp toàn lực khiến cho một màn quỷ khóc sói tru nổi lên khắp nơi.

Một hồi tinh phong huyết vũ bắt đầu.

Thế lực của Lăng Gia không phải như mười mấy năm trước kia nữa, mấy năm gần đây theo ‘Thừa Thiên Quân Thần’, ‘Nữ tài thần’ quật khởi làm cho sản nghiệp của Lăng Gia đã trải rộng cả Thừa Thiên từ nam vào bắc. Mặc dù là thế lực lớn như thế nào đi nữa cũng chỉ trong nháy mắt đã bị khống chế. Gian tế cho dù đã phát hiện có điều không đúng nhưng cũng không cách nào bỏ chạy được. Hơn nữa chỉ nhánh tại Tây Bắc lại giống như đã đổi máu hoàn toàn. Những quản lý cao tầng đều bị trói đưa ra xe tù tiến thẳng đến Thừa Thiên Thành.

Những con diều ưng đưa tin của Lăng Phủ biệt viện hội tụ lại thành một mảnh đen bay vào, chỉ trong chớp lát sau lại giống như đám mây đen bay ra.

Mỗi một tin tức đều giống nhau: Nhiệm vụ hoàn thành, tất cả đều thuận lợi, không người nào bỏ trốn.

Trong tiểu viện của Lăng Thiên, Lăng Thần đang cẩn thận sửa soạn lại những tin tức từ biệt viện truyền đến: “Công tử, đại công cáo thành rồi! Không một ai lọt lưới cả. Theo dự tính thì sáng sớm ngày thứ ba sẽ được áp tải đến đây.”

Lăng Thiên hí hóp mắt lại, tất cả những điều này đều nằm trong suy đoán của hắn: “Trước sau đã chuẩn bị bảy tám năm, hơn nữa ngay tại thế lực của mình mà còn có cá lọt lưới thì không phải chuyện đáng chê cười sao?” Duỗi lưng đứng lên trầm giọng nói: “Lệnh cho những người phụ trách của Lăng Phủ trong hai ngày phải đi đến Lăng Phủ biệt viện. Để cho bọn họ dựng lều vải ở bên ngoài đi. Quý củ của Lăng Gia sau này phải sửa lại rồi, trước kia không có chút kỷ luật nên mọi việc không đi vào khuôn khổ.”

Lăng Thần đáp lời một tiếng liền đi ra viết lệnh cho điều ưng truyền tin.

238. Chương 67: Hoạ Công Võ Công.

Lăng Thiên thông thả đi đến cạnh bức tường. Ở trên bức tường là những bức tranh do Ngọc Băng Nhan bịt mắt lại vẽ trong hai ngày qua, tổng cộng có sáu bức xếp thành một hàng trên tường. Từ tấm đầu tiên hỗn độn không chút ý cảnh nào đến tấm thứ sáu hoàn chỉnh hơn rất nhiều. Lăng Thiên có thể nhìn thấy sự tiến bộ của Ngọc Băng Nhan rất rõ ràng. Hiển nhiên Ngọc Băng Nhan đã nắm giữ yếu quyết dùng tâm để vẽ tranh rồi, mặc dù ý cảnh không cao nhưng so với trước kia có tiến bộ thật lớn.

Nhưng Lăng Thiên không chỉ muốn cho nàng học vẽ tranh thôi, hắn muốn chính là xem thử ở trong bức tranh có ẩn chứa ý cảnh võ công hay không? Có bao hàm võ học tâm đắc không? Hắn hy vọng Ngọc Băng Nhan có thể không ngừng đề cao bản thân mình, cuối cùng có thể lĩnh ngộ được cảnh giới ấy. Như vậy mới có thể chính thức trở thành một cái gì đó của riêng nàng. Nhưng tâm tư hiện tại của Ngọc Băng Nhan căn bản không có ý định này.

Lăng Thiên thở dài một tiếng vỗ nhẹ lên bờ vai Ngọc Băng Nhan: “Nhan Nhi, muội hãy tháo tấm khăn đen che mắt xuống đi nào. Xem Thần Nhi vẽ một bức cho muội xem nhé.”

Ngọc Băng Nhan mỉm cười ngoan ngoãn bỏ xuống chiếc khăn che mặt hưng phấn nói: “Như vậy thật sự tốt quá. Bây giờ có thể thưởng thức họa kỹ của Thần Nhi tỷ tỷ!”

Lăng Thần cười rộ lên: “Công tử chỉ tăng bốc tỷ mà thôi. Chỉ hơn muội muội một chút mà thôi, không bằng công tử tự vẽ một bức tranh đi!”

Lăng Thiên lắc đầu nói: “Thần Nhi sao có thể nói vậy. Họa kỹ của muội đã được huynh chân truyền, ngoại trừ ý cảnh cùng tâm cảnh ra thì cũng đã có đạt được tám phần hỏa hầu của huynh thì sao có thể nói là tăng bốc được chứ? Lại nói cảnh giới của Nhan Nhi lúc này chưa đến chỉ sợ khó có thể nhận thức ra họa cảnh của huynh được nên mới muốn cho muội đi trước dẫn đường cho Nhan Nhi.”

Lăng Thần không tiếp tục từ chối nữa mà cười tươi nói: “Nếu công tử quyết định để cho Thần Nhi làm xấu trước Nhan muội muội thì muội không còn cách nào hơn đành phải làm xấu một lần vậy. Hì hì.”

Lăng Thiên cười nhẹ một tiếng, đột nhiên vươn tay phải ra khê phát một cái khiến cho tờ giấy trắng trên bàn vô thanh vô tức bay lên. Ông tay áo khê phát một lần nữa đã đưa tờ giấy trắng dán lên bức tường, đồng thời không thấy Lăng Thiên có động tác gì nữa mà bốn miếng ngân châm chọt lóe lên liền cắm bốn góc của tờ giấy khiến cho nó căng ra mà không nếp nhăn nào cả.

Lăng Thần không chút chậm trễ, thân hình khê tung bay liền xuất hiện trước tờ giấy. Nàng cầm bút đặt xuống như không cần nghĩ ngợi gì cả. Chỉ trong một chén trà nhỏ thôi đã xuất hiện một vị công tử bận áo bào trắng xuất hiện trên bức tranh giống hệt như Lăng Thiên. Xung quanh là nền tuyết trắng ngần, xa xa là một cây hàn mai nở rộ một màu đỏ thắm xinh đẹp khiến cho bức tranh có vài phần thoát tục! Tuyệt thay một bức ‘Đạp tuyết tầm mai!’

Bức tranh này không chỉ có ý cảnh sâu sắc, nhập tình nhập cảnh mà nói rằng bút pháp thần kỳ sinh hoa cũng không quá đáng. Lăng Thần hoàn thành bức tranh này với những động tác liên tục như nước chảy mây trôi, không mang theo một chút khí tức phàm trần nào cả...

Hơn nữa động tác lại đạt đến trình độ cực nhanh hóa chậm khiến cho Ngọc Băng Nhan ở một bên có thể nhìn thấy rõ từng động tác của nàng. Trong mắt Ngọc Băng Nhan thì mỗi một động tác chậm rãi của Lăng Thần thông thả vô cùng, mỗi một động tác đều khiến cho Ngọc Băng Nhan xuất hiện cảm giác nước chảy thành sông. Nhưng hết lần này đến lần khác mỗi một động tác của Lăng Thần lại nhanh như một tia chớp. Trong thị giác và cảm giác của Ngọc Băng Nhan đồng thời xuất hiện lại hành động cực đoan đối lập với nhau.

Cực nhanh cùng cực chậm.

Đôi mắt đẹp của Ngọc Băng Nhan tràn ngập sự khiếp sợ cùng với thần sắc khó tin tưởng. Đây chính là cảnh giới võ công cao thâm cực kỳ.

Đây chính là lần đầu tiên Lăng Thần hiển lộ võ công trước mặt Ngọc Băng Nhan. Nàng thật không ngờ rằng võ công của Lăng Thần đã đạt đến cảnh giới huyền ảo như vậy. Là một đệ tử xuất thân từ thế gia võ học ngàn năm nên ánh mắt của Ngọc Băng Nhan tuyệt đối không tầm thường chút nào. Thật không ngờ Lăng Thần đã đạt đến Hậu Thiên đỉnh rồi. Ngọc Băng Nhan sớm đã biết Lăng Thần có võ công, hơn nữa không hề kém nhưng không ngờ võ công của Lăng Thần lại cao minh như vậy. Tài hoa như vậy, võ công lại cao thâm, dung mạo lại tuyệt thế thì nhìn khắp thế gian này được mấy ai có thể so đo được chứ? Có nam tử nào đứng vững trước nàng đây?

Trong lòng của Ngọc Băng Nhan đột nhiên xuất hiện cảm giác thật bại, nàng sớm đã ái mộ Lăng Thiên cũng đã biết mối quan hệ của Lăng Thần và Lăng Thiên lại càng biết được Lăng Thiên có tình cảm rất sâu đậm với Lăng Thần nhưng Lăng Thần trên danh nghĩa vẫn là thị nữ của Lăng Thiên cho nên ngoại miệng nàng gọi là Lăng Thần tỷ tỷ nhưng trong lòng mơ hồ đã lấy vị trí chánh thất của Lăng Thiên. Cho dù trước đây nghe nói hoàng đế Long Tường tứ hôn cho Lăng Thiên nhưng nàng không thêm để ý đến. Công chúa Thừa Thiên ở trong mắt nàng cũng không là gì cả. Nhưng hôm nay nhìn thấy thần kỹ của Lăng Thần mới phát hiện được ‘kẻ thù’ lớn nhất của mình chính là Lăng Thần.

Trong khi Ngọc Băng Nhan ngây người thì Lăng Thần cũng đã hoàn thành bức tranh đi đến bên cạnh Ngọc Băng Nhan. Nhìn thấy Ngọc Băng Nhan ngây người Lăng Thần còn tưởng rằng là do nàng kinh ngạc trước họa kỹ của mình liền bật cười nói: “Nhan muội muội, muội làm sao vậy? Không cần kinh ngạc như vậy đâu. Họa kỹ của Thần Nhi đều do công tử truyền thụ cho nhưng tư chất bản thân lại có hạn nên dừng lại ở cảnh giới ‘kiến sơn bất thị sơn’. Công tử ở cảnh giới ‘kiến sơn nhưng thị sơn’ rồi đó! Hơn tỷ rất nhiều.”

Ngọc Băng Nhan cả kinh: “Họa công của Thần tỷ tỷ đã quá mức thần kỳ rồi mà chẳng lẽ họa kỹ của Thiên ca ca còn hơn cả Thần tỷ sao? Trước đây muội cũng thấy họa kỹ của Thiên Ca. Mặc dù cao minh nhưng cùng lắm chỉ ngang ngửa với tỷ tỷ mà thôi. Mà ‘kiến sơn bất thị sơn’ và ‘kiến sơn nhưng thị sơn’ là cái gì vậy?”

Lăng Thần bật cười nói: “Công tử vốn là giả heo ăn thịt cọp đó. Huynh ấy có khi nào hiển lộ ra thực lực chân chính đâu? Kỹ nghệ của Thần Nhi đều do công tử truyền lại. Chẳng lẽ công là sư phụ mà lại không bằng đồ đệ sao?”

Lăng Thiên cười ha ha: “Sở dĩ nói ‘kiến sơn’ vì đó chính là họa cảnh chi ý. Những bức tranh tầm thường khó có thể đạt đến tình trạng cao thâm này được. Mà họa cảnh của Thần Nhi đã có chút thành tựu rồi, đạt đến ‘kiến sơn’ sơ đoạn – ‘Kiến sơn thị sơn’. Chỉ cần nhìn thấy sự vật là có thể hình thành một bức tranh sơ bộ rồi. Mà Thần Nhi lại cao hơn một bậc – ‘Kiến sơn bất thị sơn’. Tức là trong lòng có tranh, tùy ý có thể...”

Ngọc Băng Nhan cố ý học tập họa kỹ, hôm nay tuy biết Lăng Thần đối với địa vị của mình có uy hiếp thật lớn nhưng cũng biết Lăng Thiên thật tâm đối đãi với mình, lại nghĩ đến Lăng Thần rất hiền hòa. Hơn nữa khi nghe nói đến họa cảnh cao thâm như vậy liền lên tiếng hỏi theo tiềm thức: “Vậy ‘kiến sơn nhưng thị sơn’ là gì vậy? Thiên ca đang ở cảnh giới nào?”

Lăng Thiên thần nhiên cười: “Cảnh giới của huynh chính là ‘kiến sơn nhưng thị sơn’. Siêu việt cảnh giới chấp mê bất ngộ của muội và Thần Nhi. Ta là bức tranh, bức tranh là ta.”

Ngọc Băng Nhan nghe được cái hiểu cái không: “Đường như đã hiểu nhưng dường như lại chẳng hiểu gì. Huynh nói giống như cảnh giới võ công vậy!”

Lăng Thiên cười lớn: “Thế gian vạn sự vạn pháp. Nếu chính thức đạt đến cảnh giới cao thâm thì ai cũng như vậy thôi. Ta là ai? Vô công họa kỹ? Tất cả những điều này đều có lý của nó. Mà huynh thấy vẽ tranh cũng là một bộ, nếu muội có thể hiểu rõ ràng, nếu xem rõ...”

Tâm niệm của Ngọc Băng Nhan chuyển thật nhanh, ngay cả hỏi cũng quên mất.

Khóe miệng của Lăng Thiên vẫn mang theo một nụ cười hào hiệp như có như không, ông tay áo vung lên làm cho tờ giấy trắng lại ‘dính’ lên tường một lần nữa. Bàn tay của Lăng Thiên chụp một cái ở giữa hư không lập tức khiến cho cây bút bay vào trong tay.

Không một chút chần chờ gì, ngay khi Ngọc Băng Nhan nhìn thấy thân thể của Lăng Thiên khẽ di chuyển thì Lăng Thiên đã xuất hiện trước tờ giấy trắng kia rồi. Cây bút trong tay vẽ một nét giống như là khai thiên tích địa!

Nếu như khi này Lăng Thiên là từ thật chậm đến thật nhanh mà nói thì Lăng Thiên bây giờ đã cao hơn một bậc. Chính là từ thật nhanh đến bất động. Đây là công lực siêu phàm ra sao mới có thể làm được chứ?

Một bút này trong cảm giác của Ngọc Băng Nhan giống như là một thanh trường kiếm trăm phá thiên địa lại giống như một tia chớp đột nhiên xuất hiện giữa màn đêm toát ra ánh sáng ngọc khắp nơi.

Một bút vô cùng đơn giản nhưng khí thế hùng hồn toát ra khiến cho kẻ khác phải kinh tâm động phách. Ngọc Băng Nhan vừa thấy như vậy lập tức tâm cảnh của nàng bị dao động, ngay cả tâm thần cũng bị một bút thần kỳ này cuốn hút.

Là Lăng Thiên đang vẽ tranh hay là bức tranh tạo thành Lăng Thiên?

Thân thể của Lăng Thiên đứng sừng sững bất động như núi! Ánh mắt chuyên chú, cây bút trong tay không dừng lại chút nào cả. Xoát xoát! Chỉ vài nét thôi đã xuất hiện giang sơn ngàn dặm trên bức tranh mà bản thân hắn ngẫu nhiên bất động.

Trong chớp mắt Lăng Thiên đã cùng với bức tranh hòa lại cùng một thể. Điều này thật là thần tích không thể nào tin được. Hơn nữa không chỉ có như vậy, trong bức tranh có võ công tồn tại mà võ công lại hòa tan vào trong bức tranh. Chỉ với cảnh giới này thôi cũng khó có ai có thể đạt được. Với võ công của hắn cũng đủ để khai tông lập phái rồi mà Lăng Thiên cũng chỉ là một thiếu niên thôi.

Chuyện mà Ngọc Băng Nhan cho rằng không thể nào tin được lại hết lần này đến lần khác xảy ra trước mặt nàng.

239. Chương 68: Lão Mưu Thâm Toán.

Trong khi Ngọc Băng Nhan hoa cả mắt thì Lăng Thiên đã đặt bút lên bàn rồi đi đến đứng bên cạnh nàng.

“Cảm giác như thế nào?” Một lúc lâu sau Lăng Thiên mới lên tiếng như sợ phá hỏng tâm cảnh của Ngọc Băng Nhan. Âm thanh của Lăng Thiên tràn đầy sự ôn nhu như cơn mưa phùn mùa xuân vô thanh vô tức tiến vào trong suy nghĩ của Ngọc Băng Nhan, vừa có thể làm cho nàng không bình tĩnh khỏi cảnh giới huyền ảo mà vừa lại có thể nghe thấy âm thanh của mình.

“Một bức sơn hà đồ thật tuyệt diệu. Một bộ kiếm pháp thật sắc bén, một bộ tâm pháp nội công huyền ảo... Còn có... Một khí thế không quay về. Trong bức tranh còn có lối suy nghĩ của huynh, tất cả suy nghĩ của huynh đều hòa hợp với bức tranh tạo thành một thể hoàn chỉnh. Đây... Đây là cảnh giới gì?” Đôi mắt của Ngọc Băng Nhan nhìn chăm chú vào bức tranh mà tinh thần hoàn toàn đắm chìm vào đó, đôi môi khẽ nhúc nhích như đang mê sảng.

“Nếu như có thể đưa võ công vào bức tranh thì trong bức tranh đó sẽ biểu hiện ra những tâm đắc võ công của muội. Điều này có thể đền bù tiếc nuối không thể luyện võ công cao thâm được. Đây chính là một việc rất tuyệt vời.” Âm thanh của Lăng Thiên vẫn êm ái như tiên âm từ trên chín tầng mây bay vào trong tâm điền của Ngọc Băng Nhan. Âm thanh tràn đầy sự dụ dỗ, cổ vũ, ủng hộ và hy vọng vô cùng.

Đây chính là một tâm pháp của Lăng Thiên: Mộng ảo tiên âm! Có chút giống như thôi miên thuật nhưng so với thôi miên thuật còn cao hơn rất nhiều. Đây chính là do Lăng Thiên dùng thuật thôi miên đại pháp

của kiếp trước phối hợp với sáng tạo của bản thân tạo thành. Hắn vốn dùng cho lúc bức cung không có hiệu quả nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì Lăng Thiên cảm thấy sử dụng công pháp này có thể xâm nhập vào trong linh hồn người khác nên ngoại trừ bức cung ra còn có rất nhiều cách sử dụng. Lúc này thấy Ngọc Băng Nhan đang chìm đắm vào trong cảnh giới huyền ảo nên Lăng Thiên liền vận dụng ‘Mộng ảo tiên âm’ trợ giúp nàng một tay.

Chỉ cần Ngọc Băng Nhan hiểu được có thể đưa võ công vào trong tranh thì Lăng Thiên có thể nắm chắc giúp cho nàng tiến thêm một bước: Từ trong bức tranh thoát ra ngoài, vượt qua cảnh giới ‘Kiến sơn thị sơn’ có thể dung hợp tranh vào võ! Khai sáng một môn võ học với.

“Nếu như có thể đưa võ vào tranh... Nếu có thể đưa võ vào tranh...” Ngọc Băng Nhan thì thảo nói, đôi mắt vẫn nhìn vào trong bức vạn lý sơn hà đồ. Thần thái càng ngày càng mờ mịt, càng lúc càng mê loạn. Bức tranh trước mắt như đã biến thành một thanh trường kiếm tung bay ngang dọc khiến cho nàng như đã nắm bắt được điều gì nhưng lại giống như là không nắm giữ bất kỳ điều gì.

Một lúc lâu sau không có chút âm thanh nào phát ra, tĩnh lặng vô cùng.

Biết Ngọc Băng Nhan đã đi đến cánh cửa quan trọng nên Lăng Thiên vốn có thể lĩnh ngộ họa ý liền lén lút đi ra cửa không phát ra chút âm thanh nào cả. Nàng không cố ý đi giác ngộ bây giờ vì nàng biết nếu như bản thân mình muốn học thì công tử sẽ hết lòng truyền thụ cho mình!

Đột nhiên thân thể của Ngọc Băng Nhan lung lay muốn ngã, sắc mặt tái nhợt, trong miệng phát ra một tiếng rên nhẹ yếu ớt rồi ngã vào trong vòng tay Lăng Thiên đang đứng ở phía sau nàng.

Lăng Thiên cười khổ lắc đầu, chính mình có chút gấp gáp đi. Nha đầu kia có tâm trí kiên nghị nhưng tố chất thân thể lại quá kém. Chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể đột phá nhưng trong thời khắc mấu chốt này lại vì thân thể yếu đuối mà ngã xuống. Bất quá có thể lưu lại ấn tượng thật sâu trong lòng nàng thì lĩnh ngộ sau này tùy thuộc vào nàng mà thôi. Chỉ cần trong lúc vẽ trong nghĩ đến hôm nay thì cũng sẽ có một ngày đột phá được chướng ngại ấy.

Ngọc Mãn Đường vội vã đi vào trong kiến trúc có dấu hiệu của Ngọc Gia – Phần Nhạc Trích Tinh Lâu. Trong tay mang theo một tờ giấy, thần sắc có chút cấp bách.

“Đại ca. Tiết Lãnh ở Thừa Thiên truyền tin tức đến, huynh xem một chút thử chúng ta nên làm gì bây giờ?” Ngọc Mãn Đường nhìn thấy Ngọc Mãn Lâu liền vội vàng nói.

Ngọc Mãn Lâu ngồi trước bàn đang cẩn thận tỉ mỉ viết một chữ thật to, hắn nghe âm thanh này cũng không ngừng đầu lên nói: “Nhị đệ. Đệ đến xem thử chữ của đại ca so với mấy ngày trước có tiến bộ không?”

Ngọc Mãn Đường dở khóc dở cười nói: “Đại ca. Thừa Thiên truyền tin đến, tin tức rất quan trọng.”

Ngọc Mãn Lâu không nhìn lên mà nói: “Thì sao? Nhị đệ. Là một người cấp trên cần phải tu dưỡng tâm tính. Cho dù thái sơn sụp đổ cũng không được thay đổi, cương đao đặt lên cổ cũng không nháy mắt. Tâm của đệ cần phải ma luyện nhiều hơn mới được!”

Ách! Ngọc Mãn Đường trợn mắt, hắn không còn cách nào hơn đành phải thở dài yên lặng ngồi một bên. Nhưng hắn thật sự không ngồi yên được đành phải đứng lên đi tới đi lui trong phòng.

Khoảng nửa canh giờ sau Ngọc Mãn Lâu mới hạ nét bút cuối cùng xuống, hai mắt vừa đánh giá tác phẩm hoàn mỹ vừa đứng lên, khoe miệng lộ ra một nụ cười có vẻ hài lòng vô cùng.

“Nhị đệ. Chữ phúc này của vi huynh như thế nào?” Ngọc Mãn Lâu tùy ý hỏi khiến cho Ngọc Mãn Đường vừa há miệng muốn hỏi liền nuốt lời lại.

“Tốt lắm. Thiết hoa ngân câu... Thật rất đẹp!” Ngọc Mãn Đường không còn tâm tư nào nói: “Tiết Lãnh truyền tin...”

“Ân? Đệ đúng là...” Ngọc Mãn Lâu nghiêng đầu nhìn hắn rồi thở dài, cầm bút lông trong tay bỏ qua một bên với bộ dáng mất hứng: “Nói đi, có chuyện gì mà lại vội vàng như vậy?”

Ngọc Mãn Đường thở dài một hơi, cầm tờ giấy trong tay mở ra: “Tiết Lãnh truyền tin rằng bây giờ phong ba trong Thừa Thiên thành rất quỷ dị, không thể nào nắm giữ được. Tất cả các đại thế gia đến Thừa Thiên

nhưng đều bị một người đè xuống khiến cho không một ai dám coi thường vọng động cả.”

Ngọc Mãn Lâu nhú mày nói: “Là do Lăng Thiên hoành không xuất thế sao? Thể hiện ra thực lực kinh người, thậm chí còn tạo ra một sự chấn nhiếp ư?”

“Đại ca thần tính!” Ngọc Mãn Đường tâm phục khẩu phục: “Sự thật là như thế! Không biết tại sao Lăng Thiên phát ra một tiếng hồng kinh thiên, sau đó lại hành hạ chết năm người của Tây Môn Thế Gia trên phố. Ngay cả bốn hộ vệ cùng với Tây Môn Thế Gia tiểu công tử Tây Môn Chương đều chết khiến cho cả Thừa Thiên chấn động. Theo tin tức truyền về thì thực lực mà Lăng Thiên hiển lộ ra ngoài so với tam đệ cũng không thua kém bao nhiêu. Có tương truyền rằng Lăng Thiên chính là truyền nhân của Vô Thượng Thiên!”

Ngọc Mãn Lâu cười lớn, ngón tay điểm nhẹ trên bàn: “Lúc này mới hợp lý! Nếu như đến bây giờ mà còn chưa hiển lộ ra thực lực thì xem như ta đã nhìn lầm hử! Bất quá với tác phong làm việc của hửn thì nhất định không phải là đệ tử của Vô Thượng Thiên được. Nhưng mà cao nhân nào có thể bồi dưỡng ra một nhân tài như vậy? Đây mới chính là điều khó hiểu nhất!”

Chậm rãi ngồi trở lại ghế, Ngọc Mãn Lâu nói tiếp: “Nếu hửn xếp đặt cho thiên hạ anh hùng tề tụ lại Thừa Thiên tất nhiên có mưu đồ khác. Với bộ dáng hoàn khổ bên ngoài của hửn sẽ khiến cho không một thế gia nào chú ý đến một tên như vậy. Cho dù hửn là người thừa kế của Lăng Gia cũng không ngoại lệ. Đột nhiên Lăng Thiên lấy một xu thế cực mạnh xuất hiện, cởi bỏ cái áo khoác giả tạo bên ngoài khiến cho tám đại thế gia đến Thừa Thiên nhưng lại không thể làm được điều gì. Cũng chỉ như vậy mới có thể tiến hành kế hoạch tiếp của hửn được. Việc này không có gì kỳ quái đâu.”

Ngọc Mãn Đường cứng cả người, một việc mình cho rằng là chuyện kinh thiên nhưng trong mắt của đại ca lại giống như không có gì cả. Hửn không nhịn được cười mấy tiếng, tâm tình dễ chịu hơn rất nhiều. Tiếp theo liền đưa tin tức của Tiết Lãnh truyền về nói qua một lần.

Cộc cộc... ngón tay của Ngọc Mãn Lâu nhẹ nhàng gõ lên bàn như lâm vào trong trầm tư: “Tam đệ đánh khắp Thừa Thiên mới nhìn giống như là một chuyện lỗ mãng lại còn bị Lăng Thiên tính kế nhưng việc này không ảnh hưởng mà ngược lại còn có thể tăng mạnh uy danh của Ngọc Gia chúng ta, xem như là một việc tốt đi.” Ngọc Mãn Lâu chậm rãi nói tiếp: “Nhưng chuyện Băng Nhan thích Lăng Thiên...” Ngọc Mãn Lâu nhú mày ngưng nói.

Ngọc Mãn Đường chớp mắt nói: “Đại ca, ta cho rằng việc này không ổn!” Hửn chỉ có một đứa con thôi thì sao có thể yên tâm được chứ? Lập tức lên tiếng phản đối.

Ngọc Mãn Lâu nhú mày trách: “Có gì không ổn? Đây là một việc thật tốt! Ngọc Gia chúng ta cần phải ủng hộ việc này mới đúng!” Tiếp theo thở dài một hơi: “Nhị đệ, người đau lòng vì con gái nhưng đại ca ta không đau lòng sao? Ta không có con nên trong lòng đại ca ta thì Nhan Nhi giống như là con ruột của mình. Đáng tiếc nha đầu kia phúc bạc, thân mang tuyệt chủng tiên thiên. Không có phương thuốc nào trị được, thời gian cũng không còn lâu nữa... Trên người lại còn mang trách nhiệm của gia tộc. Thật vất vả lắm nàng mới có được tình cảm của mình thì sao chúng ta không hoàn thành tâm nguyện của nó chứ? Đây có lẽ cũng là tâm nguyện lớn nhất và cũng là tâm nguyện cuối cùng của nó. Chẳng lẽ...”

“Đại ca đã nói vậy thì tiểu đệ không còn ý kiến gì.” Ngọc Mãn Đường bị câu nói của hửn làm nhớ lại chuyện thương tâm liền thở dài một tiếng, hạ thấp mi mắt: “Thỏa mãn tâm nguyện này của Nhan Nhi cũng tốt. Đại ca để mắt đến tiểu tử kia thì hửn cũng xứng với Nhan Nhi.”

Ánh mắt của Ngọc Mãn Lâu chợt lóe: “Đúng là như thế!” Trong lòng lại âm thầm nghĩ: Bệnh của Nhan Nhi không chống đỡ được mấy năm nữa. Nếu bỏ mạng trong trận chiến với Thiên Phong Chi Thủy, mà trong trận chiến này Lăng Thiên cũng biết được thì vô tình Lăng Thiên cùng với Thiên Phong Chi Thủy kết thù oán với nhau. Với thực lực cường đại trước mắt của Lăng Thiên thì nhất định sẽ trở thành một cơn ác mộng của Thiên Phong Chi Thủy. Việc này đối với Ngọc Gia ta có lợi rất lớn. Đến lúc đó Ngọc Gia lấy danh nghĩa quyết đấu trước tiên đưa lực lượng của Thiên Phong Chi Thủy giảm xuống một nửa, tuy thực lực của chúng ta sẽ ảnh hưởng theo trận chiến này nhưng không bị thương đến nòng cốt của gia tộc. Sau đó sát thần Lăng Thiên này đi đến trả thù, Ngọc Gia lại giúp một chút nữa có thể khiến cho kẻ thù ngàn năm này bị diệt! Đến lúc đó ba đại lực này chẳng phải chỉ còn mỗi một gia tộc Ngọc Gia thôi sao?

240. Chương 69: Bình Tĩnh Sau Khi Động.

Sau đó sẽ đem các tiểu thể gia kia chèn ép một phen liền có thể đưa Ngọc Gia trở thành thiên hạ đệ nhất. Đến lúc đó muốn gió có gió muốn mưa có mưa, cho dù muốn xưng bá thiên hạ thì có gì không làm được chứ? Sau khi thể lực của Ngọc Gia lớn mạnh thì cho dù là Vô Thượng Thiên có là gì chứ?

Trời đất bao la, dù sao không phải có võ công cao là quyết định tất cả được. Còn phải có ánh mắt chiến lược, thủ đoạn mạnh mẽ!

Ngọc Mãn Lâu không hổ là một cái thể kiêu hùng, ánh mắt có thể nhìn xa như vậy nhưng những điều này Ngọc Mãn Đường không hiểu được. Hắn cho rằng đại ca là vì hạnh phúc của con mình nên mới đi ngược lại quyết định của gia tộc nên trong lòng vui vẻ và cảm kích không thôi.

“Đại ca, mấy ngày trước ta thu được tin Bắc Ngụy phái người đi Thừa Thiên ám sát tam đệ và Bằng Nhan. Người xem thử... Hay chúng ta tiên hạ thủ vi cường đi. Đại ca xem như thế nào?” Đột nhiên Ngọc Mãn Đường nhớ đến chuyện này liền mở miệng nói.

“Việc này không ổn!” Ngọc Mãn Lâu bác bỏ ý kiến này: “Việc này rất kỳ lạ. Tạm thời cần phải quan sát thêm một chút nữa. Bên Thừa Thiên có tam đệ và vài tên cao thủ Bạch Ngọc thì với võ công của bọn họ chắc không có chuyện gì đâu. Cho dù đến đông nữa cũng có thể bảo toàn tánh mạng chạy trốn mà. Về phần Ngọc Bằng Nhan thì không cần lo lắng, có Lăng Thiên ở bên cạnh nàng thì sát thủ của Ngụy Thừa Bình mới đến chỉ là một chuyện cười mà thôi.”

“Huống chi ta rất nghi ngờ...” Ngọc Mãn Lâu nhíu mày nói: “Việc này có phải là một âm mưu nhắm vào Ngọc Gia không? Nếu Ngụy Thừa Bình quyết định ám sát tam đệ và Bằng Nhan thì đó phải là một chuyện cơ mật chứ? Đã vậy thì sao chúng ta lại biết được tin tức dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ hắn không sợ Ngọc Gia ta ‘tiên hạ thủ vi cường’ sao? Một chiêu diệt đi Bắc Ngụy hoàng gia? Bọn họ hẳn là biết Ngọc Gia chúng ta có thực lực làm điều này chứ? Vì vậy chuyện này có điều khác thường...”

Ngọc Mãn Đường nhăn mặt lại: “Không sai, bây giờ nghe đại ca nói vậy đệ mới cảm giác được việc này có rất nhiều điều đáng nghi ngờ. Cho dù Ngụy Thừa Bình có lá gan lớn hơn trời cũng không dám trêu chọc vào Ngọc Gia chúng ta được?”

Ngọc Mãn Lâu cười lớn: “Cho nên ở sau lưng việc này có thể lực khác âm thầm điều khiển, ngay cả không có bóng dáng của Thiên Phong Chi Thủy thì cũng nhất định là một thể lực đối đầu với Ngọc Gia ta. Bọn họ chờ xem phản ứng của chúng ta mà chúng ta đã bảo đảm sự an toàn của tam đệ và Bằng Nhan rồi án binh bất động. Lấy bất biến ứng vạn biến, kiên nhẫn chờ đợi bước tiếp theo của họ mới là kế sách tốt nhất!”

Ánh mắt của Ngọc Mãn Đường sáng ngời: “Không sai. Bọn họ đợi lâu không nhận được tin tức hành động của chúng ta thì chỉ có hai lựa chọn: Một là yên hơi lặng tiếng rút đi. Hai là tiếp tục kế hoạch của họ. Mà vô luận họ hành động như thế nào cũng không thể lọt qua tầm mắt quan sát tỉ mỉ của chúng ta nên sẽ lộ ra chân tướng. Đến lúc đó chúng ta dùng ‘lôi đình nhất kích’ có thể thành công tiêu diệt được.”

“Không sai!” Ngọc Mãn Lâu đồng ý nhưng trong mắt hắn chớp động một tia ánh sáng khiến cho người khác không thể nắm giữ được, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười. Nụ cười này thoát nhìn có vẻ rất thân thiện dễ gần nhưng chú ý kỹ có thể phát hiện trên gương mặt của hắn có một chút ý vị khác. Dường như tràn đầy sự tàn nhẫn và độc ác.

Đội ngũ xe kéo dài hơn trăm trượng đi trên đoạn đường đến bên ngoài thành Thừa Thiên. Lại đi tiếp hơn mười dặm thì đó chính là Lăng Phủ biệt viện...

Một đội nhân mã chạy ra khỏi cửa nam nhanh như gió. Người cầm đầu chính là cao tăng của Lăng Gia: Lăng Chiến Thiên - Lăng lão gia tử, Lăng Khiếu đại tướng quân. Về mặt của hai người đều rất dữ tợn, đôi mắt như muốn phun lửa, hơn nữa thần sắc của Lăng Chiến lão gia tử rất phức tạp. mơ hồ có thể thấy được một chút không muốn cùng với một tia thương xót nhẹ nhẹ. Nhưng nhiều nhất chính là sự tức giận và thương tâm. Lăng Thiên đi bên cạnh có vẻ rất bình tĩnh.

Phía sau chính là vài chiếc xe ngựa xa hoa chở đám người Lăng lão phu nhân và Sở Đình Nhi. Lăng Thiên lo lắng Ngọc Bằng Nhan ở một mình trong phủ xảy ra chuyện, dù gì sát thủ của Bắc Ngụy đã đến Thừa

Thiên rồi nên mang nàng theo. Hắn còn cẩn thận xếp đặt cho Lăng Thần ngồi cạnh nàng để bảo đảm vạn toàn.

Ngọc Băng Nhan xinh đẹp động lòng người, tính cách lại hoạt bát, tâm tư nhu thuận. Lăng Thần có tính cách ôn nhu, tâm tư thận mật. Trải qua thời gian ở chung nên Ngọc Băng Nhan và Lăng Thần trở thành tỷ muội thân thiết không phân biệt với nhau nữa.

Về phần Tiêu Gia thì cũng theo các đại thế gia khác đến ở trong Minh Yên Lâu. Một là không thể để mất thể diện, hai là không còn có nào để ở lại Lăng gia được nên cuối cùng một nhà mang theo tâm tư không tình nguyện đi vào trong Minh Yên Lâu.

Chỉ là mấy ngày nay Tiêu Nhận Tuyết thường xuyên đi đến Lăng Phủ thỉnh an Lăng lão phu nhân vào Sở Đình Nhi, thuận tiện đi tìm Lăng Thần thỉnh giáo âm luật, dưới sự tiếp xúc thường xuyên nên ba nữ nhân này xem như cũng vui vẻ.

Sau khi Tiêu Gia đi vào Minh Yên Lâu thì Ngọc Mãn Thiên giống như là khát nước đã lâu đột nhiên gặp nước cam. Hắn lập tức đi tìm Tiêu Phong Dương đánh nhau. Tiêu Phong Dương Tiêu nhị gia xem ra cũng thông minh, võ công so với Ngọc Mãn Thiên còn kém xa nên khi gặp Ngọc Mãn Thiên mấy lần nhưng lần nào cũng lấy cớ đi vệ sinh chuồn mất. Điều này khiến cho võ sĩ Ngọc Mãn Thiên không hài lòng chút nào liền mắng chửi té tát.

Về phần Minh Yên Lâu Cố Tích Nhan thì từ khi Tiêu Gia tiến vào ở trong Minh Yên Lâu, Lăng Thiên đã cảnh cáo nghiêm khắc. Lệnh cho nàng vô luận như thế nào đi nữa cũng không được xuống tay với Tiêu Gia trong Minh Yên Lâu và hắn cũng mở miệng nói rằng nếu Minh Yên Lâu một lòng đi theo hắn thì ngày Thượng Quan Thế Gia khôi phục cũng không còn xa với nữa.

Cố Tích Nhan vốn đã lâm vào tuyệt vọng hoàn toàn bây giờ lại bắt được một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng. Hơn nữa chất lượng của cọng cỏ này vượt quá sự ước mong của nàng nên đối với lệnh của Lăng Thiên không có chút ý tứ cãi lời nào cả.

Về phần năm người chủ tứ Tây Môn Thế Gia tự xưng đi trêu chọc Lăng Thiên bị hắn giết sạch vậy mà Tây Môn Thế Gia không chút động tĩnh nào cả. Hành tung càng ngày càng quỷ bí! Mấy đại thế gia khác đang muốn xem nào nhiệt, ai cũng có tâm tư dùng Tây Môn Thế Gia này xem thử thực lực của Lăng Thiên đều bị thất vọng.

Mặc dù Tây Môn Thế Gia không đi gây sự với Lăng Thiên là một hành động sáng suốt nhưng với tám đại thế gia mà nói thì hành động này của Tây Môn Thế Gia thật sự hèn mọn không thôi. Con mình bị người ta giết mà ngay cả đánh rắm cũng không dám đánh một cái thì còn coi là một trong tám đại thế gia sao? Thật sự là mất hết thể diện mà. Trong vô hình Tây Môn Thế Gia bị hạ thấp hơn một tầng.

Người buồn bực nhất chính là hai huynh đệ Tiết Lãnh Tiết Phi. Hai người bọn họ vốn là hộ tống Ngọc Băng Nhan đến đây nhưng nào biết được sau khi Ngọc Mãn Thiên đến thì thế cục thay đổi hoàn toàn. Hai ngày sau khi hai người bị Ngọc Mãn Thiên chà đạp liền muốn trở về Lăng Gia tiếp tục làm chức trách bảo vệ Ngọc Băng Nhan lại đứng ngay lúc Lăng Thiên xuất thế. Từ đó về sau hai huynh đệ trở thành nơi trút giận của Ngọc Mãn Thiên.

Điều hai người cảm thấy khó hiểu chính là mỗi sáng sớm Ngọc Mãn Thiên đều quý quý túy túy đi ra ngoài mà không nói rõ là đi đâu nhưng buổi chiều trở về thì quần áo của hắn đều tả tơi, cả người bầm tím. Mặc dù như vậy nhưng vẻ mặt rất thống khoái. Trong khoảng thời gian này quần áo của Ngọc Mãn Thiên thay đổi rất nhiều. Buổi sáng bận bộ đồ mới tinh đi ra ngoài nhưng đến buổi chiều lại trở về trong trang phục một tên 'cái bang'. Mỗi ngày đều bận đồ sạch đẹp đi ra ngoài sau đó lại trở về với bộ dáng rách nát nhưng bộ dáng lại vui vẻ vô cùng. Chỉ trong vài ngày quần áo của hắn đã ngốn gần ngàn lượng bạc rồi.

Hai huynh đệ Tiết Lãnh và Tiết Phi buồn bực trong lòng nhưng lần kia lên tiếng hỏi khiến cho Ngọc Mãn Thiên với bộ dáng vui vẻ cực kỳ kia biến trở thành giận dữ vô cùng, trực tiếp hành hung hai huynh đệ bọn họ một trận. Kể từ đó bọn họ không dám mở miệng hỏi lần nữa.

Hai người cũng không phải không nghĩ đến việc theo dõi Ngọc Mãn Thiên nhưng mỗi lần đều bị phát hiện, sau đó là một trận mưa tay chân hạ xuống! Bây giờ hai huynh đệ bọn họ không hỏi đến nữa, chỉ cần tánh mạng của hắn không có việc gì, hơn nữa hắn lại còn vui vẻ khoái trá vô cùng. Vì vậy mỗi khi Ngọc Mãn

Thiên đi ra ngoài thì hai người đều vui đầu vào ngủ. Sau đó liền đi ra ngoài uống rượu. Chỉ là mỗi lần uống rượu đều nhớ đến rượu ngon của Lăng Thiên khiến cả hai không nhịn được ngẩng đầu thở dài. Cảm giác được danh tử trước mặt thật sự rất vô vị, vô vị như nước lã.

Về phần các đại thế gia khác đối với Ngọc Gia đều sử dụng thái độ thờ ơ lạnh nhạt, hơn nữa các cao thủ bị thiệt hại dưới tay của Ngọc Mãn Thiên bây giờ chiều nào cũng ra đón Ngọc Mãn Thiên. Khi nhìn thấy bộ dáng chật vật của hắn thì mọi người đều cười lớn. Bọn họ cảm thấy rất phần khởi, cảm thấy hả giận nhưng lần nào Ngọc Mãn Thiên không thêm để ý đến bọn họ, hắn chỉ cười cười đi vào trong. Thậm chí còn đùa giỡn một phen nữa khiến cho bọn họ cảm thấy không còn chút thú vị nào.

Còn mấy tiểu tử kia không chừa cho Ngọc Tam gia chút mặt mũi nào cả. Chỉ có trong ngày đầu tiên Ngọc Tam Gia đi đến thì Lăng Trì hướng đến Ngọc Mãn Thiên trình trọng xin lỗi cũng tạ ơn hắn hạ thủ lưu tình khiến cho Ngọc Tam Gia nở mặt nở mày. Sau đó luận bàn thì Ngọc Tam Gia cảm giác mấy tiểu tử kia tận lực thu liễm sát khí lại, tạo thành một phần không khí luận bàn.

241. Chương 70: Lăng Gia Tẩy Trừ.

Nhưng cứ như vậy lại khiến cho Ngọc Tam Gia đánh không đã ghiền liền gọi Lăng Kiếm ra bảo đánh một chọi năm, Lăng Kiếm nghe vậy liền đáp ứng thật nhanh nên Ngọc Tam Gia bắt đầu tiến vào cuộc sống vui vẻ nhưng chật vật này. ‘Luận bàn’ mỗi ngày đều khiến cho một võ sĩ như Ngọc Tam Gia cảm thấy thống khoái nhưng lại rất chật vật. Khi bắt đầu cuộc chiến đều do năm tiểu tử kia nắm chủ đạo, mặc dù bọn họ không hạ sát thủ nữa nhưng chiêu thức lại ranh mãnh vô cùng! Công lực của Ngọc Tam Gia mạnh mẽ, công lực hộ thân hùng hậu nên bọn chúng không thể làm được gì nhưng bọn chúng lại nhắm vào quần áo của Ngọc Tam Gia ra tay khiến cho mỗi khi bắt đầu khai chiến Ngọc Tam Gia đều trình trọng tuyên bố một lần rằng luận bàn hôm nay tuyệt đối không được phá hỏng quần áo trên người mình. Nếu không hắn sẽ trả lễ bọn họ nhưng mỗi ngày đều bị mấy tiểu tử kia đánh lộn ra cả móng.

Mỗi ngày Ngọc Mãn Thiên đều nổi giận lôi đình nhưng không còn cách nào khác cả. Công lực của Ngọc Mãn Thiên đã đạt đến cảnh giới tiên thiên, chân khí hùng hậu, sức chịu đựng mạnh mẽ, hơn nữa nhiều ngày qua đã sớm quen thuộc bản lĩnh của năm tiểu tử này rồi. Nếu như đánh nhau sống chết thì Ngọc Mãn Thiên tự tin có thể diệt sạch năm ‘thằng cu’ đó, đương nhiên bản thân mình cũng bị thiệt hại nặng nề. Nhưng Ngọc Tam Gia không hề biết trong lòng đám người của Lăng Trì có ý nghĩ giống như hắn. Nếu như đánh nhau thật thì bọn chúng tự tin có thể bức cho Ngọc Mãn Thiên rơi xuống hạ phong nhưng nếu âm thầm hành thích thì Lăng Kiếm cho rằng chỉ cần ba tiểu tử liên thủ lại và trả giá bằng sinh mạng của một người là có thể hoàn toàn giải quyết được Ngọc Mãn Thiên! Năm tiểu tử kia vốn học thuật ám sát nên đánh nhau trực diện không phải là sở trường của chúng.

Nhiều ngày ở cùng một chỗ nên Ngọc Mãn Thiên cũng bắt đầu yêu thích năm tiểu quỷ kia. Chỉ cần khi động thủ thà rằng hắn có hại cũng không muốn đánh bị thương năm tiểu tử kia, điều này khiến cho năm tiểu quỷ cảm thấy cảm kích trong lòng nên cũng hạn chế sát chiêu lại.

Nhưng từ đó, tuy một đánh năm và Ngọc Tam Gia lại còn lưu thủ nhưng năm người bọn chúng muốn thắng còn khó hơn lên trời. Cao thủ so chiêu sai một ly đi ngàn dặm! Mặc dù công lực năm tiểu tử kia không bằng Ngọc Tam Gia, không thể phá được hộ thân chân khí của hắn nhưng tiếp xúc với da thịt là điều không thể tránh được. Hơn nữa những ngày gần đây đều bị bầm tím cả mặt. Trên đầu lại giống như phạt thích ca vậy, từng cục từng cục u nổi lên.

Lăng Thiên vốn thông qua Lăng Kiếm cảnh cáo bọn họ không được làm như thế nhưng hắn lại không biết được Ngọc Tam Gia cảm thấy mất hứng nên trong lòng không nghĩ đến nữa. Đáng lưu thủ sẽ lưu thủ, lâu dài nên Lăng Thiên cũng không nói đến nữa.

Còn đám người Lăng Trì đều chuẩn bị đột phá nên dưới một tiên thiên cao thủ Ngọc Mãn Thiên ma luyện mỗi ngày nên tu vi của bọn họ ngày càng tăng tiến hơn, ngày đột phá không còn xa vời nữa. Càng huống chi sau khi chấm dứt trận chiến với Ngọc Mãn Thiên trở về biệt viện bọn họ còn bị Lăng Kiếm chà đạp một lần nữa nên bọn chúng ngày càng cứng cỏi hơn? Đây cũng là điều mà Ngọc Mãn Thiên cảm thấy không thoải mái chút nào trong những trận chiến về sau.

Vài ngày đối chiến trôi qua, Ngọc Mãn Thiên rất hài lòng với tiến bộ của chính mình nhưng khiến cho hắn không biết phải nói gì chính là năm tên tiểu tử kia tiến bộ không thua gì hắn! Một hai ngày đầu Ngọc Tam Gia còn bảo vệ được quần áo đầy đủ nhưng từ ngày thứ ba trở đi, mỗi một lần đánh nhau hắn phải dùng mười thành công lực mới có thể bảo đảm không trần truồng chạy về nhà.

Mỗi một ngày Ngọc Tam Gia đều hưng phấn bừng bừng, đầu khi dâng cao hét lớn một tiếng: “Tam gia ta đến rồi, các ranh con mau ra đây!” Sau trận chiến Ngọc Tam Gia đều nói một câu không thay đổi gì cả: “Tiểu ranh con tiến bộ rất khá. Ngày mai Tam gia đến thu thập các người!” Sau đó bắt đầu thu lượm quần áo bị xé thành mảnh nhỏ gắn lại lên người chạy về nhà. Với phần phong độ này thôi thật không hổ là võ sĩ.

Có một điều khiến cho đám người Lăng Kiếm cười chính là vị Ngọc Tam Gia này với bộ quần áo trước sau không còn nguyên vẹn chạy về bị đám người ở tại Minh Yên Lâu cười nhạo nhưng cho đến bây giờ vẫn không biết rằng trước khi đánh nhau cần phải cởi áo khoác ra bỏ một bên mà lần nào cũng giắt tà áo lên thắt lưng liền đánh.

Sáu người thương lượng rằng có phải hay không nên nhắc nhở hắn một tiếng. Kết quả là Lăng Trì đưa ra ý kiến này bị bốn người khác đánh cho một trận. Nói rằng làm như vậy sẽ mất đi nhiều niềm vui.

Khi Lăng Thiên biết được tin này liền trợn trừng mắt lên thật lâu nhưng không biết phải nói gì. Thật lâu sau mới ôm bụng cười rộ lên! Đối với Ngọc Tam Gia có thần kinh thật mạnh mẽ cảm thấy bội phục không thôi. Mỗi ngày đều phải thừa nhận ánh mắt của các anh hùng tại Minh Yên Lâu trào phúng mà lại trầm ổn như vậy thật đáng khâm phục.

Lăng Thiên tự hỏi nếu như đối lại là chính mình bị năm tiểu tử kia làm như vậy hoài mà vẫn không chịu gây một chút tổn thương nào cho bọn chúng. Hơn nữa mấy tiểu tử kia lại có chút quá phận như vậy nên trong lòng bội phục không phải là hư ngôn.

Điều này cũng khiến cho Ngọc Băng Nhan Ngọc Đại tiểu thư thấy tam thúc của mình bị đám người Lăng Thiên khi dễ như vậy liền giận dữ dùng bàn tay ngọc của mình để lại từng vết nâu vết tím trên người Lăng Thiên khiến hắn phải hô to ủy khuất. Tam thúc của muội cam tâm tình nguyện bị ngược đãi thì sao lại trách huynh được?

Trước Lăng Phủ biệt viện đã có mấy trăm chiếc lều vải; Tất cả những quân sự trông coi sinh ý của Lăng Gia đều cung kính đứng ở trước cửa nghênh đón đoàn người gia chủ đến.

Những người này ở trong thương nghiệp của Lăng Gia mà nói đều là những nhân vật có quyền có thế một phương, mỗi một người đều mặc cẩm y, ăn uống sung sướng thì sao có thể chịu khổ tiến vào trong những chiếc lều vải kia chứ? Nhất là Lăng Phủ biệt viện xa hoa cực kỳ đang ở trước mắt kia nhưng lại không cho bọn họ vào trong ở! Khi đám người đi đến đây đều âm thầm oán giận một phen.

Nhưng phần oán giận này không duy trì lâu lắm khi họ nhìn thấy tình trạng thê thảm của các đồng liêu bên trong gần một trăm chiếc xe tù đang đi đến! Thậm chí còn có người nôn mửa ra bữa cơm vừa mới ăn. Thủ hộ quanh những chiếc xe tù kia là một đội người bận đồ đen, mỗi người đều có vóc dáng cao to như thiết giáp. Cả người toát ra khí tức lạnh như băng, ánh mắt mỗi người giống như độc xà, mãnh thú khiến đám phú thương luôn ăn sung mặc sướng kia nhìn thấy không nhịn được run cả người.

Hơn nữa khi nhìn thấy trong những chiếc xe tù này còn có cả nghĩa tử của Lăng gia lão gia tử, nhân vật thứ tư của Lăng Gia là Lăng Không ở bên trong đều khiến cho trong lòng bọn họ sinh ra một cảm giác bất an thật khó hiểu. Nhìn thấy đại nhân vật nắm đại quyền khi xưa bây giờ thê thảm như vậy khiến mọi người không dám hít thở mạnh một tiếng nào. Tất cả đều biết một chuyện: Lăng Gia chuẩn bị thay đổi.

Lăng Thiên tính thời gian rất chính xác, những chiếc xe tù từ khắp bốn hướng đồng thời đi đến trước của biệt viện cùng một lúc.

Xa xa bụi mù mờ mịt...

Những nhân vật lớn của Lăng Gia đều đến!

Theo một tiếng hiệu lệnh vang lên, tất cả các xe ngựa đều dừng lại, hai chân trước của ngựa nhảy lên cao hít dài nhưng đều dừng lại rất nhịp nhàng. Bụi đất bắn tung tóe như một trận bão cát phô thiên cái địa

nhắm vào hướng đối diện bay đến! Nhất thời những tên đang đứng đợi gia chủ đến cả người đầy bụi, mặt mày dơ bẩn nhưng không một ai dám động hoặc là dám ho khan một tiếng!

Lăng Chiến lão gia tử xoay người xuống ngựa, long hành hổ bộ đi về phía trước. Thần sắc trong mắt hung tợn như muốn ăn thịt người! Vài người đứng trên cùng không nhịn được lui về phía sau vài bước, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của lão gia tử.

“Tốt!” Về mặt của Lăng Chiến rất tức giận, sau khi nhìn lướt qua những chiếc xe tù liên gật gật đầu, thần sắc phẫn nộ trên mặt ngày càng tăng dần. Lão gia tử cất bước đi từ đầu đến đuôi, ánh mắt những người trong xe tù khi nhìn thấy lão gia tử đều cúi đầu xuống.

“Thật sự là rất tốt...” Lăng Chiến tức giận hét lớn một tiếng khiến cho mọi người rung mình.

“Các người tốt lắm. Tốt! Rất nhiều người nhĩ. Rất nhiều người là lực lượng nòng cốt do Lăng Chiến ta tự tay đề bạt lên phải không?” Gương mặt của Lăng lão gia tử đau thương: “Lăng Chiến ta hoặc có thể nói là Lăng Gia, có lỗi với các người sao? Ta lấy tâm phúc đối đãi các người, sản nghiệp của Lăng Gia cũng nắm trong tay các người. Người nhà các người đều hưởng thụ cuộc sống giàu sang. Cho dù so với các công tử đại thế gia cũng không thua kém chút nào cả! Mỗi một người đều có gia sản của riêng mình. Tất cả những điều đó đều do Lăng Gia ta cho các người đó. Những thế gia khác có cho các người không? Lăng Gia ta đối xử với các người ra sao? Tại sao? Tại sao lại phản bội ta chứ? Cho ta một lý do đi, ta muốn biết một lý do...”

Mái tóc bạc của Lăng lão gia tử tung trong gió, tiếng hét thê lương vang vọng thật lâu trong không trung.

Xung quanh một vùng yên tĩnh, không một ai trả lời cả.

Trong lòng Lăng Thiên thở dài một iếng, gia gia của mình đã hơn sáu mươi tuổi rồi nhưng lại dùng tình cảm vào chuyện như thế này, xúc động vô cùng. Thật không hiểu được gia tộc thành lập như thế nào đây? Nếu không có nãi nãi Lăng lão phu nhân thì sợ rằng bây giờ không có Lăng thị gia tộc à?

“Không ai cho ta biết một lý do sao? Phải không?” Lăng Chiến nở một nụ cười bi thương: “Tốt, vậy ta sẽ hỏi từ từ...”

Bước đến chiếc xe tù đầu tiên, Lăng Chiến quát to: “Đỗ Trung Tâm! Ngẩng đầu lên nhìn lão phu!”

Tên gọi là Đỗ Trung Tâm kia run rẩy thân thể nhưng càng cúi đầu xuống thấp hơn.

Lăng Chiến lạnh lùng hỏi: “Đỗ Trung Tâm! Lão phu hỏi ngươi! Năm đó một nhà ba người các người ăn không đủ no suốt nửa bị chết đói bên đường khiến cho lão phu không đành lòng nhận ngươi về dưới trướng. Sau đó lại giúp cho mẹ ngươi chữa bệnh, trị khỏi tật ở chân của con ngươi. Ngươi cảm ân báo đáp liền thề thuần phục lão tử! Vì tỏ rõ quyết tâm mới đổi tên từ Đỗ Khải Huy sang Đỗ Trung Tâm! Đến nay lão phu vẫn còn nhớ kỹ câu nói khi đó của ngươi: Gia chủ, từ nay về sau trong bụng tiểu nhân chỉ có một lòng trung tâm với gia chủ mà thôi! Hai mươi năm sau... Tiểu tử ngươi trung tâm ở chỗ nào?”

Ngực Lăng Chiến phập phồng liên tục: “Đỗ Trung Tâm. Đây chính là những lời ngươi nói năm đó! Đỗ Trung Tâm, ngươi ngẩng đầu lên cho lão tử! Những lời ngươi nói năm đó chỉ là một cái đánh rắm thôi sao?”

242. Chương 71: Sửa Trị Bại Hoại.

Đỗ Trung Tâm lại không nói được lời nào, chỉ cúi gằm đầu xuống, lơ mơ có thể thấy được hai giọt lệ lặng yên chảy xuống.

Sau khi nặng nề thở dốc một hồi, Lăng Chiến hung hăng nhìn Đỗ Trung Tâm trong tù xa liếc mắt một cái rồi đi nhanh tới cái xe tù thứ hai.

Trong xe tù này là một trung niên phụ nhân, từ hình dáng thì có thể nhìn ra được diện mạo trước đây rất xinh đẹp, chỉ là lúc này đang lẫn qua lẫn lại hữu khí vô lực, trên mặt đầy bụi bặm, tóc tai bù xù, sớm đã không còn nửa phần phong vận ngày thường!

Nhìn người trong tù xa, Lăng Chiến trầm giọng nói: ” Dương Tiêm Tiêm, ngươi còn gì để nói không?”

Trung niên phụ nhân nọ chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt vô thần nhìn về phía Lăng Chiến, thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: “Tiện thiếp tự biết lỗi, xin lỗi Đại lão gia, xin lỗi Lăng Gia, không còn gì để nói nữa, chỉ cầu chết nhanh!”

Lăng Chiến chậm rãi gạt đầu, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén: “Tốt! Người dĩ nhiên người không còn gì để nói. Dương Tiêm Tiêm, năm đó ta từ trong tay đám tặc nhân cứu ngươi ra, chỉ vì người nói người họ Dương nên đa số mọi người không đồng ý việc lão phu thu nhận người nhưng lão phu thấy người quả thực là đáng thương nên cương quyết giữ người lại. Mà hôm nay, sau khi người phản bội ta, phản bội Lăng Gia cũng chỉ cấp cho lão phu một câu xin lỗi là xong, không còn gì để nói!”

Không để ý đến nàng nữa, Lăng Chiến bước về phía trước, khi đi ngang qua đám người trong tù xa rồi cuộc cũng không nói gì, chỉ có thần tình trong mắt lại càng ngày càng bi thống. Lăng Thiên sớm đã nhảy xuống ngựa đi đến, cẩn thận đi theo sau Lăng lão gia tử đề phòng trường hợp Lăng lão gia tử kích động quá độ có thể xảy ra đại sự không ổn!

Rốt cục, Lăng Chiến dừng lại trước một cái tù xa. Thân hình to lớn của lão tựa hồ có chút phát run, thần sắc trong mắt vừa thống hận, vừa thương tiếc, vừa ghê tởm rồi còn có chút cảm hoài. Trong tù xa, đúng là Lăng Không, nghĩa tử của Lăng lão gia tử, cũng là người có quyền lực thứ năm trong Lăng Gia, ngoại trừ vợ chồng Lăng Chiến và vợ chồng Lăng Khiếu!

“Nghĩa phụ, nghĩa phụ, ngài cứu ta, ngài tha cho ta đi. Ta...” Lăng Chiến còn chưa kịp nói gì, Lăng Không đã hô to lên.

“Lăng Không, những năm gần đây, vì phụ ta đối với người như thế nào?” Lăng Thiên nghe được rõ ràng, thanh âm già nua của Lăng Chiến có chút run rẩy. Có lẽ là do thói quen, lúc Lăng Chiến nói với Lăng Không vẫn tự xưng là ”vi phụ”, ngay cả khi đã biết Lăng Không chính là gian tặc do Dương Không Quân phái tới, ngay cả khi đã biết Lăng Không chính là kẻ hạ độc thủ cơ hồ đã khiến cho Lăng Gia đoạn tử tuyệt tôn. Ngay cả khi đã biết Lăng Không có dã tâm lang sói nhưng trong lòng lão...

Lăng Thiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Có lẽ, Lăng Chiến sở dĩ thành công chính là bởi vì hần cương trực và thiện lương.

“Nghĩa phụ đối ta ân trọng như núi! Hải nhi thật không dám quên!” Lăng Không nước mắt tuôn rơi “Chỉ là hải nhi thân bất do kỷ, làm nhiều điều không phải với nghĩa phụ, với Lăng Gia.” Lăng Không khóc rất bi thiết, một bộ thật tình hối lỗi: “Nghĩa phụ, hải nhi đã hối hận rồi, sau này không dám để người khác sai khiến nữa. Sau này nhất định vì Lăng Gia làm trâu làm ngựa, cúc cung tận tụy.”

“Vớ vẩn...” Lăng Thiên nở nụ cười quái dị:” Lăng Không, người diễn trò đã được vài chục năm mà người diễn thật sự là rất xuất sắc. Cơ hồ đã lừa gạt được mọi người, điều duy nhất khiến ta kỳ quái là người không cảm thấy mệt mỏi sao? Cho dù người không mệt thì ta cũng cảm thấy mệt rồi.”

Lăng Chiến vẻ già nua lắc đầu chậm rãi nói:” Muộn rồi, nếu trước khi xảy ra sự tính người tự thân chủ động thẳng thắn nói với ta, Lăng Không, cho dù toàn bộ người nhà phản đối, lão phu cũng sẽ cho phụ tử người một con đường sống! Nhưng bây giờ, hết thấy đều muộn rồi”

Lăng Không nhìn Lăng Thiên, trong mắt đầy vẻ oán độc rồi đột nhiên nhìn Lăng Chiến: “Nghĩa phụ, lão nhân gia ngài bị người ta lừa rồi! Tiểu tử này mới là một cái đại âm mưu. Năm đó ta từng cho tiện nhân Sở Đình Nhi nọ ăn Tuyệt căn thảo, nàng tuyệt đối không thể có con. Có trời biết tiểu tạp chủng này ở nơi nào tới! Nghĩa phụ, người phải minh xét a! Tuyệt đối không nên trúng kế kẻ gian! Thiên thu cơ nghiệp của Lăng Gia...” “Bịch!”

Không đợi hắn nói xong, Lăng Thiên đã thịnh nộ một cước đạp ra, rắc một tiếng, hai cây gỗ bên thành tù xa lập tức gãy đôi, một cước tiếp theo hung hăng đá vào miệng hắn. Nhất thời Lăng Không đầu ngửa lên trời, miệng há to phun ra một chùm máu lẫn nước, trong đó có vài cái răng trắng, chính là răng của Lăng Không.

Nhưng lời này của hắn đã truyền ra ngoài. Đang đứng ở phía xa, Lăng Lão phu nhân cùng vợ chồng Lăng Khiếu đều nghe được rõ ràng, không nhìn được trong mắt mỗi người đều phát ra sát khí mãnh liệt. Nghĩ không ra thằng nhãi này chết đến nơi mà vẫn còn muốn cắn người !

“Không được đánh cha ta!” Xa xa có một tiếng rỗng phần nộ vang lên. Trong đội ngũ của Lăng Gia có một người toàn thân bị trời như bánh chưng giã dựa hướng về bên này di động hai bước nhưng lại bị một tên hộ vệ bên cạnh đạp cho một cước, nhất thời té sấp trên mặt đất, chặt vật không chịu nổi. Đúng là con trai Lăng Không, Lăng Chân!

Lăng Chiến nhú mào, trên mặt nhất thời hiện ra lệ khí dày đặc, một chút thương xót trong lòng đối với Lăng Không nhất thời biến mất, khinh bỉ nhìn hấn một cái rồi lại cất bước đi về phía trước!

Lăng Thiên lạnh lùng nhìn Lăng Chân đang giã dựa trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc lạnh lùng nói:” Lăng Chân, ngươi cố gắng tỏ ra hiểu thuận sao. Nhìn ngươi thật hiểu thuận a, nợ cũ trước kia chúng ta sẽ không quên tính toán, chỉ là bốn công tử sẽ khiến cho ngươi vì những lời hôm nay mà phải trả giá!”

Lăng Không từ lúc nhìn thấy con mình thì cả người sớm đã lạnh lẽo! Giờ phút này nghe Lăng Thiên nhìn con mình, ngữ khí nói chuyện không có chút cảm tình nào thì không khỏi cả người run lên, nhất thời rõ ràng hấn muốn làm cái gì, không khỏi thê lương rống to lên ” Lăng Thiên, người nào làm người ấy chịu trách nhiệm! Lão Tử năm đó hại ngươi, hại mẹ ngươi nhưng Lăng Chân không có tội gì, ngươi có bản lĩnh gì thì cứ đối phó với ta. Ngươi là một thằng cậu tạp chủng, ngươi tới thu thập lão tử hử, ngươi tới hử, đến hử!!”

Lăng Thiên khước miệng cứng đờ đột nhiên trợn mắt hét lớn:” Đem Lăng Chân lại đây cho ta”

Hai gã hộ vệ dạ một tiếng một tay túm lấy Lăng Chân trên mặt đất tựa như tóm một con gà con nhấc tới trước mặt Lăng Thiên rồi ném huych xuống. Mặt hấn va xuống đất nhất thời máu mũi ộc ra! Lăng Chân sau khi thân thể rơi xuống đất lăn đi hai vòng nằm cách Lăng Không khoảng năm ba bước!

Nhìn thảm trạng của con mình, trong lòng Lăng Không đau như dao cắt, hai khước mắt trợn trừng cơ hồ nứt ra, trong yết hầu phát ra thanh âm trầm thấp phần nộ:” Lăng Thiên, ngươi muốn làm cái gì?”

Lăng Thiên hắc hắc cười lạnh một tiếng rồi lớn tiếng nói:” Phụ tử Lăng Không vong ân phụ nghĩa, cấu kết với Dương Gia hãm hại chủ mẫu, đối với đại ân của gia chủ không báo đáp, ngược lại sinh dã tâm lang sói, ý đồ âm mưu soán đoạt sản nghiệp Lăng Gia! Đúng là tội đại ác, tội không thể tha thứ! Hôm nay triệu tập mọi người đến đây, trước mặt mọi người vạch trần tâm tính như sài lang của này nghịch thần tặc tử này cũng như trừng phạt làm gương“. Lăng Thiên ánh mắt uy nghiêm quét qua bốn phía một lần, phạm ai bị ánh mắt hấn quét qua đều không khỏi cảm thấy cả người lạnh lẽo, trong lòng âm thầm sợ hãi không thôi. Chỉ nghe Lăng Thiên cuối cùng nói ra một câu: ”Các vị đều là tài năng hữu dụng của Lăng Gia. Lăng Thiên tuyệt không hy vọng chuyện đồng dạng phát sinh trên người các ngươi! Sau này các ngươi nhìn đây mà tự cảnh tỉnh mình”

Lăng Thiên bỗng nhiên xoay người nhìn hai gã hộ vệ vừa đem Lăng Chân tới, khước miệng vừa động lộ ra một tia mỉm cười lạnh như băng êm ái nói: ” Hai người các ngươi trước mặt Lăng Không cùng con của hấn biểu diễn một màn hí kịch đi. Bất quá, nếu Lăng Không đại gia xem xong khó chịu thì hai người các ngươi cũng rất không xong đâu! Ha ha ha.”

Hai gã hộ vệ nọ cung kính ứng tiếng nói:” Công tử yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đem Lăng Chân công tử hầu hạ chu đáo, đảm bảo khiến cho Lăng Không đại gia nhìn thấy thì vô cùng thoải mái!”

Lăng Thiên cười ha ha rồi xoay người đi.

Một gã hộ vệ khước miệng lộ ra một tia hưng phấn thị huyết rồi đột nhiên vung chân đá vào trên người Lăng Chân, nhất thời làm cho hấn lăn đi một vòng ngựa mặt lên trời! Tay phải hấn vừa lộn, trong tay đã xuất hiện một thanh chủy thủ sáng loáng, cười hắc hắc rồi đi tới bên cạnh Lăng Chân!

“Không! Không nên” Lăng Không tuyệt vọng rống lên, nhìn con mình té trên mặt đất mà trong lòng vô lực!

“A...” một tiếng kêu thật dài thê lương thảm thiết vang lên làm cho đám người vây chung quanh nhất tề sợ run cả người.

Tên hộ vệ nọ chậm rãi điều khiển chủy thủ trong tay đem quần áo trên người Lăng Chân cắt rời từng mảnh nhưng hấn xuống tay lại không hề có chừng mực, cơ hồ mỗi một nhát chém đều tạo ra một vết cắt nông sâu không đồng nhất trên người, máu tươi theo đó ứa ra!

Lăng Chân bị trói chặt nên thân thể vô pháp nhúc nhích, chỉ là trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu bi thảm giống như sói tru. Khuôn mặt bình thản anh tuần ngày thường cũng vì vậy mà đau đớn kịch liệt vận vẹo biến hình trở nên dữ tợn vô cùng rồi hôn mê bất tỉnh. Chỉ là gã hộ vệ bên cạnh gã hộ vệ kia trong tay cầm theo một túi rượu mạnh, mỗi khi Lăng Chân đau nhức ngất đi thì hắt lại vẩy một ít rượu vào vết thương khiến cho Lăng Chân cực kỳ nhanh chóng tỉnh lại rồi lại tiếp tục phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương!

“Súc sanh!! Các ngươi là một lũ súc sanh! Mau dừng tay đi. Ta cầu xin các ngươi, van cầu các ngươi buông tha cho con ta.” Lăng Không bên trong tù xa không ngừng dùng đầu hung hăng đập vào thành xe phát ra tiếng ‘bang bang’. Trong đôi mắt không còn thấy vẻ mê hoặc hay tàn khốc, ngược lại chỉ còn vẻ nản nỉ.

Lăng Chiến lão gia tử sớm đã lặng lẽ xoay người đi nay cũng không đành lòng quay lại nhìn! Nhưng Lăng Lão phu nhân thì hai mắt hí lại bình tĩnh nhìn chăm chú vào bên này, trên mặt thần sắc không chút động lòng! Sở Đình Nhi thì sớm đã úp mặt vào lòng trượng phu, thân thể run rẩy. Lăng Khiếu nhìn chăm chú vào màn máu tanh trước mặt, trong mắt dĩ nhiên mơ hồ lộ ra một tia khoái ý!

243. Chương 72: Chém Tận Giết Tuyệt.

“Rắc rắc.” Tên hộ vệ phụ trách hành hình kia vùng đại cước lên rồi dậm xuống, từng đầu ngón tay của Lăng Chân vang lên một tiếng kêu rắc một cái, thanh âm tựa như đậu rang cháy nổ. Hắn một mặt giẫm nát tay Lăng Chân một mặt quay đầu nhìn Lăng Không nhe răng cười một tiếng:” Lăng đại gia, đầu khớp xương của quý công tử rất dài và cân xứng, ha ha, âm thanh xương gãy như vậy chắc rất dễ nghe, ngài thấy có phải không? Nói vậy lão nhân gia ngài cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái? Tại hạ biểu diễn tốt như thế sao lại không khích lệ vài câu!”

Lăng Không cả người run rẩy, thống khổ quay đầu đi, không đủ nhẫn nại để nhìn cảnh con mình bị hành hạ. Nào biết gã hộ vệ cầm bầu rượu chưa đến phiên ra tay nên cầm giác buồn bực, lúc này thấy Lăng Không nhắm mắt cúi đầu thì không khỏi đột nhiên giận dữ! Hắn tiến lên từng bước, một tay luôn qua song xe túm lấy tóc hắn, đem mặt hắn vặn quay lại, nổi giận nói:” Nhìn lão tử đây. Bọn ta vì Lăng đại gia ngài mà diễn trò, sao có thể bỏ lỡ được! Bọn ta còn chưa tính chuyện ngài không khích lệ vài câu, nay lại dám không nhìn!”

Bị vặn tóc đau nhức, Lăng Không rớt cục lại mở mắt nhưng lại tận mắt nhìn thấy thảm trạng chết đi sống lại của con mình thì không nhịn được cất tiếng khóc lớn. Hai mắt đầm lệ nhưng lại thấy được lưng Lăng Chiến lão gia tử khẽ động, trong mắt không khỏi hiện lên một đạo quang mang, liều mạng kêu to lên:” Nghĩa phụ, nghĩa phụ, van ngài, van cầu ngài buông tha cho Chân nhi. Hết thấy sai lầm cũng do ta gánh chịu! Chân nhi hắn còn nhỏ, hắn chưa làm qua chuyện xấu gì, hắn chưa có lỗi lầm gì với Lăng Gia, hết thấy toàn bộ là do ta”

Trong xe tù Lăng Không quỳ gối đập đầu ‘bang bang’ không ngừng, trên trán trong nháy mắt da thịt nát bấy, máu thịt bết bết, thanh âm trong yết hầu cơ hồ không nói ra lời “Nghĩa phụ, lão nhân gia ngài quay đầu lại xem một chút, đây là Chân nhi đó. Đây là Chân nhi đấy! Lúc hắn còn bé Lão nhân gia ngài cũng thường xuyên ôm hắn a, ngài cùng nghĩa mẫu cũng đã dạy dỗ hắn mà. Nghĩa phụ, ngài nhẫn tâm như vậy sao hả? Van cầu các ngươi phát tâm từ bi cho hắn một con đường sống. Ta ở nơi này đập đầu lạy lão nhân gia ngài a.”

Thân thể hùng vĩ của Lăng Chiến run lên kịch liệt không khỏi chậm rãi xoay người lại. Trong mắt đã thấy ẩn hiện lệ quang.

Lăng Thiên thầm kêu không ổn, thấy mình có chút chủ quan. Vạn nhất lão gia tử nổi lòng trắc ẩn mà mở miệng hứa hẹn cho Lăng Chân một con đường sống, vì Lăng Không mà lưu lại một cái huyết mạch, chính mình tất không thể tái ra tay. Đây chẳng phải là một mối đại họa sao.

Hắn lạnh lùng nói:” Lăng Không! Hôm nay nếu đổi lại là ngươi có quyền sinh sát, ngươi sẽ bỏ qua cho bất kỳ người nào trong Lăng Gia ta sao?”

Lăng Không nghe vậy thì lập tức không nói gì, hắn tự hỏi chính mình nếu thật sự trong hoàn cảnh đó thì có buông tha cho người nào của Lăng Gia không. Cho dù nói là có thể buông tha thì ngay cả chính mình

cũng không tin nói chi là người khác!

Lăng Thiên tiếp tục lạnh lùng nói: “Nay ngươi còn mặt mũi nào cầu tình cho con ngươi. Ta hỏi ngươi, lúc ngươi chịu sự sai phái của Dương Gia bí mật lên vào Lăng Gia ngươi có từng nhớ đến ân cứu mạng của ô gia gia ta? Lúc ngươi hạ độc được với mẫu thân ta, muốn Lăng Gia ta đoạn tử tuyệt tôn ngươi có từng nghĩ tới công ân dưỡng dục của gia gia và nãi nãi ta đối với cả nhà ngươi? Vừa lại có từng nghĩ tới gia phụ đối với ngươi tình như thủ túc mà ngươi lại cầu kết với Nam Cung Thế Gia nhằm nhất cử phá vỡ Lăng Gia. Lúc đó ngươi có từng nghĩ tới ngươi là nghĩa tử của Lăng Gia? Lúc ngươi cùng bọn người ở mã tràng Tây Bắc thương lượng âm mưu soán vị, ngươi có tự vẫn lương tâm của mình không. Lương tâm của ngươi có phải đã bị chó ăn mất không? Nuôi con chó nó còn biết báo ân chủ nhân nhưng ngươi là đồ táng tận thiên lương, dĩ nhiên là không bằng heo chó! Hôm nay âm mưu bại lộ dĩ nhiên còn có mặt mũi nhắc đến tình xưa để cầu tình! Ngươi nói như thế nào ra khỏi miệng. Cho tới bây giờ chỉ có ngươi phụ Lăng Gia, Lăng Gia chưa từng phụ ngươi nửa điểm. Làm chuyện đại nghịch với cha là chuyện bất hiếu! Phụ tình thủ túc là bất kính! Hạng người táng tận thiên lương là bất nhân bất nghĩa! Hạng người bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân, bất kính không bằng sài lang như ngươi còn có mặt mũi nào mà sống trên đời nữa!”

Mọi người nghe lời Lăng Thiên nói thì đều nhìn về phía phụ tử Lăng Không, ánh mắt không khỏi càng thêm khinh bỉ. Người như thế, làm ra nhiều tội ác ngập trời như vậy, làm gì có tư cách đáng tha thứ, làm gì có lý do mà tha thứ?

Lăng lão gia tử đang chuyển thân lại chợt dừng lại rồi nhất thời lại vòng trở về. Chỉ lưu lại một tiếng thở dài thê lương.

Lăng Không thấy Lăng Chiến quay đi thì cảm giác vô vọng. Điểm hy vọng duy nhất đã bị Lăng Thiên dùng mấy câu này đánh tan hoàn toàn! Hắn oán độc nhìn Lăng Thiên, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng điên cuồng “Lăng Thiên! Ngươi đừng có đắc ý, Lão tử có làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Lão tử sau khi chết, hồn phách sẽ vĩnh viễn đi theo ngươi, hành hạ ngươi, nguyên rửa ngươi. Lão tử muốn tận mắt thấy ngươi bị bầm thây vạn đoạn! Ngươi chờ đấy, hồn phách lão tử sẽ tới! Ha ha ha.”

Nghe thanh âm âm u oán độc này mọi người không khỏi rung mình một cái. Bầu trời vốn đang sáng sủa, ngàn dặm không một bóng mây trong lòng mọi người không tự chủ được nổi lên một trận âm phong, cảm giác như mây đen đã bao phủ bầu trời. Nhất thời cảm giác được quanh mình hết thấy đều là âm khí âm u cũng tiếng quỷ khóc. Nhịn không được nổi da gà toàn thân.

Lăng Thiên cười ha ha, mấy lời này có thể hù dọa được người khác nhưng đối với Lăng Thiên vốn là nhân vật thật sự đã từng đi tới hoàng tuyền thì mấy câu này bất quá chỉ là tiêu thoát mà thôi! Tiếng cười vừa dứt, Lăng Thiên hung hăng quát: “Lăng Không, không cần uống phí tâm cơ! Bốn công tử chờ ngươi biến thành ác quỷ tới tìm ta lấy mạng! Cho dù ngươi biến thành ác quỷ, bốn công tử cũng có bản lãnh làm cho ngươi vạn kiếp không được siêu sinh! Sau đó làm cho ngươi có mắt không trông, có tai mà không nghe thấy, có miệng mà không lưỡi, có cơ thể mà không có cảm giác. Ha ha ha, cho dù ngươi hóa thành lệ quỷ cũng là một thiên cổ phế quỷ! Lo mà nắm chắc cơ hội cuối cùng còn có thể nghe thấy, có thể nhìn thấy, ta sẽ cho ngươi xem trò hay, kiên nhẫn mà nhìn, trò này sẽ do đứa con bảo bối của ngươi biểu diễn. Cho dù con mình biểu diễn nhỏ củ cải hay thả điều thì ngươi cũng cảm nên thấy thỏa mãn. Bốn công tử sau đó sẽ trở lại chiêu đãi ngươi, đồ vô sỉ!”

Lăng Không sắc mặt thảm biến, hắn sớm đã không nghĩ đến sanh tử, cho dù bị chém ngàn đao, lăng trì phân thây thì hắn cũng sớm có tâm lý chuẩn bị. Nhưng nghe Lăng Thiên miêu tả kiểu chết này thì trong lòng lại run sợ, vô cùng sợ hãi hơn nữa còn nghe thấy Lăng Thiên trừng trị Lăng Chân trước mặt hắn. Hắn là nhân vật cao tăng Lăng Phủ, sao không biết gì cái gì gọi là nhỏ củ cải cùng thả điều?

Đây chính là hai loại hình phạt tàn nhẫn! Vì nhỏ củ cải là đem một người chôn ở trong đất, sau đó một đao cắt đứt da đầu ở trung tâm mà tách ra hai bên, sau đó đổ thủy ngân vào! Vì thủy ngân có tính ăn mòn mà mật độ cực kỳ cao lại không chỗ nào không thấm vào được, nó một đường chui xuống dưới. Mà khi nó ” chui ” cũng tương đương với da người cùng cơ thể hoàn toàn chia lìa, mà trong thời gian đó không chỉ cực kỳ đau nhức mà còn rất ngứa ngáy. Không ai có thể đủ nhẫn nại chịu được cái loại thống khổ này, thân thể sẽ theo đó mà trôi lên mà cơ thể cũng sẽ theo đó cùng da thịt chia lìa. Tới lúc cuối cùng, lớp da toàn thân nhất tề tách ra rơi xuống cũng là lúc toàn thân mất đi lớp da mới từ dưới hố đất thoát ra, cả người máu tươi đầm đìa ngã trên mặt đất! Mà kinh khủng nhất đó là trong quá trình này, tinh thần mãnh liệt

kích thích thần kinh hưng phấn khiến cho người này nhất thời có thể không chết. Nếu như được điều dưỡng thích đáng thì thậm chí còn có thể sống sót! Nhưng tư vị sống sót tuyệt đối so với lúc ấy còn muốn thống khổ gấp ngàn vạn lần, chỉ cần có một làn gió ẩm áp thối nhẹ một chút cũng sẽ giống như bị ngàn vạn thanh đao xéo chém!

Còn thả điều là chỉ việc dùng một thanh trường mâu có ngạnh hung hăng đâm vào bụng, ở bên trong bụng nhẹ nhàng vận chuyển hai vòng, đem ruột trong bụng quấn xoắn vài trường mâu sau đó dụng lực đem cơ thể người ném lên cao. Người đi trường mâu ở lại nên ruột sẽ bị kéo dài ra, dài nhất có thể đạt tới vài chục trường, tựa như thả điều. Hình phạt như thế nếu người chịu hình thân thể cường kiện thì có thể mấy ngày cũng không chết. Thật sự là hình pháp cực kỳ tàn nhẫn!

Hai gã đại hán hành hình cùng hô lên đáp ứng một tiếng, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ hưng phấn tàn nhẫn. Một gã trong đó lại không thể chờ đợi được vớ ngay lấy thanh cương đao đào một cái hố trước mặt Lăng Không, bùn đất bay tung tóe, bộ dáng làm thật là hăng say. Xem bộ dáng này tựa hồ càng thấy tràng diện tàn nhẫn và máu tanh thì hai gã này lại càng hưng phấn.

“Hả.” Lăng Không hét một tiếng khóc nát gan nát ruột rồi kêu thảm thiết, nhất thời máu tươi đầy miệng phun ra, thân thể mềm nhũn té xuống.

“Đủ rồi! Giết người bất quá là đầu rơi xuống, không cần làm cái gì bày vẽ!” Xa xa truyền đến tiếng quát của Lăng lão gia tử, chỉ thấy hắn quay lưng vô lực hướng bên này khoát tay áo: “Cho bọn hắn một cái chết thống khoái đi.”

Lăng Thiên vùng tay lên, quát: “Dừng tay! Không cần đào nữa!”

Hai tay chấp sau lưng đi tới trước xe tù, Lăng Thiên quát to: “Rất xin lỗi chư vị. Lúc này đây là thời khắc cuối cùng trong kiếp nhân sinh của các người! Về phần địch nhân ta cũng không muốn nói thêm cái gì. Kể nào sai sử các người, bổn công tử từ lâu đã biết rõ ràng, không cần thăm vấn! Bây giờ, chỉ có chúc các vị hoàng tuyền lộ thượng, đi mạnh giỏi!”

Dừng một chút, Lăng Thiên cười lạnh nói: “Lăng Thiên tùy thời hoan nghênh chư vị theo gương Lăng Không biến thành lệ quỷ tới tìm ta lấy mạng! Bất quá tốt nhất là nên nhớ kỹ, mặc kệ là làm quỷ hay là chuyển sinh thành người, ngàn vạn lần không nên đối nghịch với Lăng Thiên ta! Chỉ là, lấy hành vi của người kiếp này, chỉ sợ khó mà vào được nhân đạo! Tạm biệt không gặp!”

Lăng Thiên không chần chờ, bàn tay tàn nhẫn chém xuống, hét lên như sét đánh một tiếng: “Chém!”

244. Chương 73: Phụ Tử Tình Thâm.

Phụ tử Lăng Thiên cũng cười ngựa đi tới, trong lòng cùng lo lắng cho thân thể lão gia tử mà yên lặng không nói.

“Phụ thân, gia quyền nhóm người này, ngài cho rằng nên xử trí như thế nào? Nhỏ cỏ không hết gốc...” Lăng Thiên rất cục cựa dần dần phá tan trầm mặc. Lúc này mặc dù trong lòng đã sớm có định kế nhưng phụ thân ở bên cạnh nên lại không thể không cố kỵ, để cho hắn chút mặt mũi.

Lăng Khiếu đang ngồi trên ngựa, hai tròng mắt phức tạp nhìn con mình một chút: “Không cần phải nói, đạo lý này ta hiểu! Việc này người xem rồi xử lý sao không cần hỏi ta. Gia gia không phải mới vừa rồi đã đem toàn bộ đại quyền Lăng Gia giao cho người rồi ư?”

Nguyên lúc sau khi xử lý phản đồ xong, Lăng Chiến lão gia tử cùng Lăng Lão phu nhân thương lượng một hồi, tiếp theo liền đột nhiên tuyên bố sau này hết thảy mọi việc trong Lăng Gia sẽ có tôn nhi Lăng Thiên toàn quyền xử trí. Hay nói cách khác, chẳng khác gì đã nhìn nhận vị trí gia chủ của Lăng Thiên, chỉ còn thiếu nghi thức mà thôi. Hai lão nhân xem ra là muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Kỳ quái chính là, Lăng Chiến lúc tuyên bố chuyện này dĩ nhiên trước đó cũng không thảo luận với con trai và con dâu mình mà trực tiếp quyết định. Sau đó cũng không có giải thích gì thêm mà lại quy định, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp vào quyết sách của Lăng Thiên đối với gia tộc! Ngụ ý rất rõ ràng. Tại Lăng Phủ trừ hai vị lão nhân gia thì chỉ có vợ chồng Lăng Khiếu có thể can thiệp đến Lăng Thiên, mà

mẫu thân Lăng Thiên là Sở Đình Nhi có nói cái gì cũng không thể chống lại con mình, cho nên lời này của Lăng lão gia tử trên thực tế cũng chỉ là nói với Lăng Khiếu mà thôi!

Lăng Thiên đương nhiên rõ ràng trong đó có ý tứ gì. Hết thấy chuyện Lăng Thiên làm gần đây không có che dấu người nhà, vợ chồng Lăng Chiến và vợ chồng Lăng Khiếu cũng đã phát giác ra Lăng Thiên che dấu đã tâm rất lớn! Việc này đương nhiên là Lăng Thiên cố ý lộ ra, miễn cho người nhà trong tương lai không bị sốc khi những sự tình thái quá có thể xảy ra.

Nhưng dã tâm của Lăng Thiên so với trung tâm của phụ thân hẳn đối với Thừa Thiên hoàng thất là hoàn toàn đối lập! Tuyệt đối khó có thể điều hòa mâu thuẫn. Tương lai nếu Lăng Thiên có hành động, vạn nhất Lăng Khiếu lại ngăn cản thì hỏng mất đại sự cho nên vợ chồng Lăng lão gia tử sau khi phân tích thời thế đã quả quyết hạ một đạo mệnh lệnh khiến cho người ngoài không thể tưởng tượng nổi!

Lăng Thiên giờ phút này nghe được trong khẩu khí phụ thân mơ hồ có chút tức giận thì không khỏi cười bồi nói:” Phụ thân. Nói như thế nào hài nhi cũng là con ngài, há có đạo lý nào con gặp chuyện mà lại không thỉnh giáo phụ thân”

Lăng Khiếu mặt như trầm như thủy, đột nhiên quay đầu hai mắt nhìn chăm chăm vào con mình, ánh mắt vừa phức tạp vừa thống khổ, chậm rãi nói:” Kỳ thật, tám năm trước lúc Lăng Phủ biệt viện vừa mới kiến thành. Vì phụ từng muốn phái ra ba vạn thiết kỵ trực tiếp san bằng Lăng Phủ biệt viện, sau đó đem người giam lỏng cả đời trong nhà!” Vừa nói xong đột nhiên lại lắc đầu cười khổ một tiếng: “Nhưng sau lại ngẫm lại, cũng là không nỡ mà, bởi vì người dù sao cũng là con ruột cốt nhục Lăng Khiếu ta. Cũng là đứa con duy nhất của ta! Vô luận là người lựa chọn như thế nào, ta chỉ có thể ủng hộ, không thể đối lập. Nếu như ngay cả ta cũng đối địch với người thì người xử trí thế nào!”

Lăng Thiên trong lòng chấn động! Nhìn vị phụ thân vẻ bề ngoài cực kỳ thô hào mà lại có tâm tư tinh tế như thế, lại có một mặt cảm tính như vậy, trong lòng không khỏi xúc động, hồi lâu không nói ra lời.

Nếu như lúc đầu phụ thân thật sự lựa chọn như thế, chính mình sẽ như thế nào? Giấu diếm hay là...

Tiếng chân ngựa lộp cộp, hai thót ngựa tiếp tục đi về phía trước, phụ tử hai người nói chuyện thanh âm cực thấp, hiển nhiên sớm bị thanh âm ồn ào chung quanh che lấp. Lăng Khiếu chậm rãi thấp giọng nói ra nhưng lại khiến Lăng Thiên trong lòng nổi lên một đạo sấm sét!

“Vi phụ mặc dù là một người thô hào nhưng dù sao cũng đã thân kinh bách chiến, lăn lộn sống chết trong quân doanh một đời” Lăng Khiếu tự giễu cười cười: ” Liếc mắt một cái sao nhìn không ra Lăng Phủ biệt viện đúng là một nơi đặc biệt, những người bên trong là ai, cái sân rộng như thế để làm cái gì. Sử dụng để làm gì? Hoặc là là nơi có thể huấn luyện vân vân, trong mắt lão quân nhân chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra”

“Vậy phụ thân ngài vì sao...” Lăng Thiên muốn nói lại thôi.

Lăng Khiếu không có để ý đến hấn, thần sắc có chút mờ mịt nhìn bụi đất cuộn cuộn phía trước thấp giọng nói:” Cho nên vi phụ tám năm qua tổng cộng cũng chỉ đi qua Lăng Phủ biệt viện hai lần, hơn nữa mỗi lần đều mang theo rất nhiều quan quân, chưa tiến vào sân đã dừng lại sau đó bốc hỏa đem người răn dạy đánh chửi một trận rồi lập tức xoay người rời đi. Cho nên, người liền chậm rãi trở thành trò cười trong quân, cái này cũng là vì sao mỗi lần ta răn dạy người chung quy đều muốn có rất nhiều ngoại nhân có mặt tạo thành nhiệt náo cũng là có lý do!

Vừa nói, Lăng Khiếu lẳng lặng mà nhìn Lăng Thiên, trong mắt tựa hồ có chút mỉm cười: “Hoàn khổ cũng không phải dễ làm như vậy. Mấy năm này, biết người giả bộ rất mệt, kỳ thật, vi phụ cũng cố gắng rất mệt, người giả bộ của người, ta cũng giả bộ của ta.”

Lăng Thiên đột nhiên cảm giác được trong lỗ mũi mình tựa hồ bị tắc, hai tròng mắt cũng tựa hồ bị bụi bay vào, yết hầu cũng nghẹn ngào tựa hồ bên trong đột nhiên có một cái cục đàm ngăn chặn yết hầu, ho không được, nói cũng không nên lời. Trong lòng nhất thời dâng lên một cảm giác hạnh phúc lẫn cay đắng.

Nguyên lai vị phụ thân thô hào này của hấn, thoáng nhìn qua là một nam nhân vô cùng thô lỗ nhưng không chỉ đã sớm biết chính mình đang làm cái gì, muốn làm cái gì, hơn nữa từ lâu đã dùng phương thức của hấn

lặng lẽ phối hợp với mình, dùng phương thức của chính hấn yên lặng che chở chính mình! Bảo vệ che chở con mình!

Tất cả những việc này hấn không có thể nói rõ, cho dù là thê tử của chính mình cũng không thể. Bởi vì hấn biết đây là dạng phong hiểm gì. Tất cả bí mật cùng sự lo lắng sợ hãi cho con mình tất cả đều chôn giấu thật sâu ở trong lòng. Dùng ý chí của một nam nhân, một mình thừa nhận áp lực khôn cùng này!

Một nam nhân bề ngoài thô hào như vậy cuối cùng là làm như thế nào được hết thảy việc này!

Lần đầu tiên tại kiếp này, Lăng Thiên đối với vị phụ thân thô hào này sinh ra một cảm giác, đó chính thức là phụ tử thân tình!

Cho dù Lăng Thiên đã có lịch duyệt hai thế giới là người nhưng trong nháy mắt này dĩ nhiên có một loại xúc động muốn nhào vào lòng phụ thân khóc lớn một hồi!

“Kỳ thật mấy năm nay, vi phụ rất muốn nhìn người như còn bé vậy, muốn ôm con mình một cái, ôm đứa con khiến ta vì hấn mà kiêu ngạo lẫn lo lắng mà ngoài miệng lúc nào cũng mắng chửi, con ta.” Lăng Khiếu buồn vô cớ nói.

“Phụ thân!” Lăng Thiên cũng không nhịn được nữa, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

“Ha ha a.” Lăng Khiếu nở nụ cười, nhưng trong mắt cũng rõ ràng có ngấn lệ chớp động: “Nam tử hán đại trượng phu, khóc thì thành bộ dáng gì nữa?”

Lăng Thiên luống cuống tay chân lau đi nước mắt trên khóe mắt, không có ý tứ cúi đầu cười. Trong lòng âm áp dào dạt nói không nên lời. Thật bất ngờ rõ ràng, ngay cả chính mình đã kinh lịch qua hai thế giới cảm giác được con ruột trước mặt cha mẹ cuối cùng vẫn chỉ là một hài tử. Lăng Thiên rất thích, rất hưởng thụ loại cảm giác này.

“Mười chín người, bọn họ đều là người của người sao?” Lăng Khiếu tựa hồ cảm giác trước mặt con mình rơi lệ có chút mất thể diện, liền nhanh chóng thay đổi đề tài.

“Vâng.” Lăng Thiên nói.

“Bọn họ cũng phi thường không tệ! Tốt lắm!” Lăng Khiếu vui mừng nói. “Những năm gần đây, nếu như không có bọn họ, vi phụ sợ rằng... Ôi, chỉ là khổ cho mấy hài tử này.” Lăng Khiếu hai mắt âm áp nhìn Lăng Thiên: “Người có phần tâm ý này, ta rất thỏa mãn. Năng lực, tài trí, thiên phú của người đều hơn vi phụ gấp trăm lần, gia gia hấn đem Lăng Gia giao cho người, vi phụ rất yên tâm!” Vừa nói vừa lộ ra ý cười thoải mái từ đáy lòng.

“Người có phần tâm ý này, ta rất thỏa mãn. Gia gia hấn đem Lăng Gia giao cho người, vi phụ rất yên tâm!” Những lời này khiến trong lòng Lăng Thiên nhất thời nổi lên cơn sóng gió động trời! Suýt nữa thất thanh khóc rống lên!

Chính mình tự cho là thông minh dấu diếm phụ thân mình vài chục năm! Chuyện gì cũng lảng tránh hấn, thậm chí tâm lý còn có chút khinh thị vị phụ thân lẳng lặng bảo vệ mình mấy chục năm này. Bây giờ, bởi vì mình an bài mấy cao thủ hộ vệ bên cạnh hấn, việc này đối với vị tướng quân ở giữa sự bảo vệ lớp lớp của đại quân như Lăng Khiếu mà nói, thật sự là không quan trọng nhưng hấn dĩ nhiên nói: “Ta rất thỏa mãn!!” Hơn nữa nhìn thần thái của hấn tựa hồ từ vài tên hộ vệ này cảm nhận được hiểu tâm của con mình mà bộ dáng dĩ nhiên là vô cùng hạnh phúc!

Tình thương lớn nhất trong thiên hạ là của cha mẹ!! Ân tình lớn nhất trần thế là của cha mẹ!

Lăng Khiếu ha ha cười lớn một tiếng, hai chân kẹp chặt giục ngựa chạy lên phía trước, trong đám bụi mù cuộn cuộn truyền đến một câu nói của hấn: “Về gia quyến của những người đó, người làm chủ đi. Giết chết cũng tốt, thậm chí thu phục cũng tốt, toàn bộ tùy vào người. Bất quá, nếu muốn hỏi ý kiến ta, ta cho rằng, thể sự vốn khó lường hay là nên trăm thảo trừ căn, vi phụ mặc dù không khôn khéo lắm nhưng sự thật bao giờ cũng đơn giản và rõ ràng.” Không hổ là lão quân nhân từ khối lửa đi ra, phong cách làm việc chính là tàn nhẫn. Đề nghị này cùng với ý định của Lăng Thiên thật sự là không mưu mà hợp.

Lăng Thiên không tự chủ được ghìim ngựa đứng lại, nhìn bóng lưng hùng tráng của phụ thân trong bụi mù như ẩn như hiện mà trong lòng không khỏi ngây dại.

245. Chương 74: Cố Thái Phục Mạnh.

Đồng thời hai người phụ nữ đều nghi hoặc, phụ tử hai người này hôm nay làm sao vậy. Trước đây bình thường nửa năm cũng không nói với nhau được câu nào, sao hôm nay lại thân thiết cùng nhau uống rượu thế này, mà lại còn uống tới say!

Nhớ tới biểu hiện của phụ tử hai người này Sở Đình Nhi cùng Lăng Thần vừa tức giận vừa buồn cười.

Ngay lúc hai người uống đến mức có chút mê man hoa cả mắt thì Lăng Khiếu làm ra một cái động tác hay thực hiện trong quân doanh đồng thời nói ra một câu.

Lăng Khiếu vỗ lên đầu vai Lăng Thiên một cái, liếc mắt nói “Không tệ, ách, huynh đệ, người.. không tệ, ca ca ta xem trọng người nha.”

Mà Lăng Thiên cũng uốn mãi đầu lưỡi mới nói được:” Đâu đâu có... Huynh đệ chúng ta đâu cần phân biệt ai với ai. Uống nào, cạn!”

Lăng Khiếu: “Hôm nay uống rượu... ca ca ta uống... thống khoái!”

Lăng Thiên: “Tốt! Hảo tửu. Tiểu đệ trong nhà vẫn còn. Cứ việc uống đi... uống.”

Lăng Khiếu: “Ha ha ha. Huynh đệ... quả nhiên... thống khoái. Sau này cấp cho ca ca mấy vò... Như vậy đi...”

Lăng Thiên vỗ ngực: “Không thành vấn đề!”

Phụ tử hai người này vừa nói chuyện với nhau đã khiến cho mọi người trong đại sảnh nhất thời ngả ngửa. Lăng Lão phu nhân vừa mới uống một hớp rượu lập tức cười đến gần sặc. Sở Đình Nhi vừa uống một hớp vào miệng nghe vậy thì không nhịn được “phốc” một tiếng phun ra đầy mặt và cổ Lăng Thần. Mà Lăng Thần thì cười đến mức chén rượu đang rót đầy lúc nào không biết, rượu tràn hết cả ra bàn.

Ngay cả Lăng Chiến lão gia tử vốn vẫn âm trầm rầu rĩ không vui nay cũng không khỏi mỉm cười đi lại chỗ Lăng Khiếu đá cho hắn một cước nói “Đồ ranh con! Sao lại nói thế. Hắn là con người mà!” Bất quá Lăng Khiếu da dày thịt béo, gặp lúc say rượu nên đối với một cước này căn bản là không hề cảm giác gì ngược lại theo một cước này cả người từ trên ghế trượt xuống, trực tiếp chui vào gầm bàn sau đó cất tiếng ngáy rung trời.

Khi mọi người nhìn về phía Lăng Thiên thì lại phát hiện ra khuôn mặt tuần tú của Lăng Đại công tử không biết khi nào đã úp vào bát canh cá trên bàn. Tiếng ngáy rất nhỏ, hô hấp đều đều. Tuyệt đối là cảnh giới say rượu cao nhất: Im ắng...

Trên đường quay về, phụ tử hai người đã có một phen nói chuyện thẳng thắn và chân thành, cùng cảm giác được đã thông được khúc mắc của nhau, cùng cảm thấy nhân sinh thật là tốt đẹp. Con thì cảm giác có được một phụ thân như vậy thật sự là chuyện rất hạnh phúc. Phụ thân thì cảm giác có được một nam tử như vậy thật sự là đáng để kiêu ngạo. Vì vậy tất cả mọi người đều cao hứng, bất tri bất giác uống nhiều hơn.

Nhưng sáng sớm hôm sau, phụ tử hai người vốn đang đắm chìm trong hạnh phúc lại lập tức trở mặt thành thù!

Bởi vì trong lòng cao hứng nên trong tiệc rượu Lăng Thiên liền cố ý đem hảo tửu của mình cống hiến ra. Nam nhân trong bữa tiệc hết thấy đều uống ‘Hàn Nghiễm Hương’ cùng ‘Anh Hùng Huyết’, nữ nhân trong bữa tiệc uống ‘Nữ Nhi Tâm’. Uống đến mức mọi người đều hô to là đã đủ ghiền.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Thiên sau khi vệ sinh thì theo lệ lại ngồi dưới giàn nho nhắm mắt dưỡng thần, đúng lúc này Lăng Khiếu lại tản bộ đi đến há mồm không chút khách khí nói một câu:” Con ta, tối hôm qua ngươi lấy ra hảo tửu, hôm nay chuẩn bị cho lão tử một ngàn vò để lão tử đem tới quân doanh cùng các huynh đệ thưởng thức một phen.”

“Một... một ngàn vò!” Lăng Thiên nhất thời giống như mèo bị giẫm vào đuôi nhảy dựng lên. Thanh âm cũng thay đổi: “Ngài tưởng rằng đó là đá trên núi hay sao. Một ngàn vò! Cho dù ngài giết ta cũng không có được.”

Hảo tử như thế, ngài ở nhà ta có thể cung ứng miễn phí thì cũng thôi, dĩ nhiên còn muốn lấy đi khao quân! Hơn nữa há mồm là đòi một ngàn vò, ngài thực sự là... lời xấu hổ này mà còn nói ra khỏi miệng! Lăng Thiên tức giận thầm nghĩ.

“Ách. Vậy thì năm trăm vò cũng được, định như vậy rồi!” Lăng Khiếu tựa hồ cũng cảm giác được một ngàn vò có chút quá nhiều liền rất khẳng khái trực tiếp giảm đi một nửa.

“Năm vò cũng không có đừng nói là năm trăm vò!” Lăng Thiên hầm hừ lắc đầu. Ngày hôm qua còn bị lão tiểu tử này làm cảm động thiếu chút nữa rơi lệ, sao chỉ sau một đêm công phu mà hắn lại khôi phục lại đức hạnh kiểu này?

“Hỗn trưởng!” Lăng Khiếu giận dữ: “Người có bao nhiêu, đem toàn bộ cấp cho Lão tử”

” Ở đây chỉ còn có hai vò” Lăng Thiên nhảy xuống đất hai tay cầm hai vò rượu, hai tay ôm chặt lấy ra vẻ như quang côn (lưu manh) “Không có nữa... Thêm một giọt cũng không có...” Trách ai chớ đừng trách ta, muốn cầm rượu của ta đi cho con chó hoang để nọ khao quân, không có cửa đâu!

“Đồ ranh con, người thật nghĩ là người đã đủ lông cánh rồi ư” Lăng Khiếu xoát một tiếng xắn tay áo lên, một tay túm áo Lăng Thiên giận dữ cười:” Lão tử không giáo huấn người một trận thì người còn không biết lão tử là ai! Lão Tử sinh ra người, nuôi dưỡng người. Nay uống của người vài vò rượu mà người dĩ nhiên còn không cho!”

Mắt thấy phụ tử hai người chuẩn bị xuất thủ Lăng Thần đứng một bên đứng gập đến độ chà xát hai tay nhưng lại không có biện pháp. Còn Ngọc Băng Nhan thì vẻ mặt tò mò nhìn vị công công (cha chồng) tương lai này, vẻ mặt khó tin:” Thần tỷ tỷ, đây là phụ thân Thiên ca, Thừa Thiên quân thần Lăng Khiếu? Lăng đại nguyên soái ư?”

“Cái này... là là.. ôi!” Lăng Thần do dự hồi lâu, không thừa nhận cũng không được mà nhận cũng không được vì cảm thấy mất hết thể diện của Lăng Thiên. Nếu chỉ có người nhà mình thì cũng thôi, hết lần này tới lần khác bên cạnh người còn có hai cô con dâu tương lai đang trừng mắt há miệng nhìn. Cứ như vậy thì tương lai sẽ làm như thế nào a? Lăng Thần nhìn Ngọc Băng Nhan mà nghĩ thôi thể diện có mất cũng không phải vào tay người ngoài a.

Lăng Thiên thấy tình thế không ổn, xoay người bỏ chạy. Lăng Khiếu do dự một hồi rốt cục là đem hai vò rượu kẹp nách sau đó mới đuổi theo. Vừa đuổi vừa hét. Trong Lăng Phủ nhất thời náo động.

Phụ tử hai người một phen truy đuổi, rốt cục kinh động đến đại nhân vật!

Lăng Lão phu nhân cùng Sở Đình Nhi cùng tưởng rằng xảy ra đại sự gì vội vã chạy ra ngăn cản. Sau khi hiểu rõ ngọn nguồn sự tình thì hai vị phụ nữ chính thức nắm giữ đại quyền Lăng Gia không hẹn mà cùng đem Lăng Khiếu răn dạy một trận, nghiêm chỉnh cảnh cáo Lăng Thiên, tuyệt đối không thể đem rượu ngon giao cho Lăng Khiếu. Nhiều nhất là lúc có hỷ sự uống vài chén mà thôi, về phần lúc nào gặp hỷ sự thì trước đó phải báo cáo và được Lăng Lão phu nhân nhận thức đúng là hỷ sự thì mới được tính! Nghe vậy Lăng Thiên ở giữa liên tục gật đầu.

Về phần Sở Đình Nhi lại càng tuyệt, trực tiếp ôm Lăng Khiếu vào trong ngực mà hai vò rượu mới lấy được của Lăng Thiên cũng trực tiếp thu lấy. Lăng Khiếu đau lòng muốn chết nhưng không có biện pháp chỉ có thể trừng mắt.

Lăng Thiên toàn thắng đắc ý dào dạt đi về tiểu viện. Một hạ nhân vội vã đi tới nói: Bẩm Lão phu nhân, lão gia, phu nhân, công tử, Tây Môn Thế Gia phái người đưa giấy mời tới”

Lăng Lão phu nhân nhìn Lăng Thiên liếc mắt một cái: “Họa sự tới rồi sao? Tự đi mà xử lý đi” Vừa nói vừa lôi kéo Sở Đình Nhi, hai bà mang theo hai vò rượu đương trường bỏ đi.

Lăng Khiếu hai mắt trông rượu ngon đi xa buồn nản thở dài, lại thấy tên gia đình nọ đang dùng ánh mắt chờ đợi nhìn mình thì không khỏi xúc động nói:” Người nào gây họa thì tìm người đó, nhìn ta để làm chi!” rồi hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Thiên liếc mắt một cái: “Đồ ranh con, người chờ đấy, xem Lão tử quay lại sẽ thu thập người như thế nào.” Lúc này mới như gà chọi thua trận cúi đầu ủ rũ mà đi!

Lăng đại nguyên soái mặc dù đã nói ra những lời này ít nhất cũng mấy trăm lần nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thực hiện được lần nào!

Lăng Thiên cười khở một tiếng, tiện tay đem giấy mời nọ cầm lấy.

Lăng Thiên về tới tiểu viện, ngoài miệng lộ vẻ ý cười thản nhiên.

“Công tử, có chuyện gì cao hứng vậy?” Lăng Thần vừa hỏi vừa cùng Ngọc Băng Nhan đi tới. Trong trận giết chóc ngày hôm qua, hai cô gái nghe được tiếng kêu thê lương kêu thảm thiết thì lập tức chấn kinh nhanh như thỏ trốn lên xe ngựa, cũng không chính thức nhìn thấy tràng cảnh máu tanh phía sau cho nên bây giờ tinh thần rất tốt. Hơn nữa Ngọc Băng Nhan tự giác cảm thấy chính mình đã được tham dự vào một sự kiện cực kỳ trọng đại của Lăng Gia, tựa hồ như Lăng Thiên có ý chấp nhận thân phận của nàng. Trong tâm hồn thiếu nữ nổi lên một niềm băng khuâng.

“Ồ, không phải như vậy, các người xem” Lăng Thiên giờ giờ cái giấy mời trên tay thuận tay đưa qua. Hai nàng châu đầu lại cùng xem.

“... Tuy nhiên thiên hạ anh hùng đều tụ hội, nhận thấy đây là cơ hội thiên cổ khó được. Thanh đặc ý từ ngàn dặm tới, pha trà ở Minh Yến, nếu có thể được cùng thiên hạ anh hùng lấy bút làm kiếm, đem văn làm đao, luận bàn một phen, chẳng phải là khoan khoái lắm ư! Nghe danh công tử tài tư mẫn tiệp, danh chấn Thừa Thiên, tuổi còn trẻ mà bác học, trường ca thiện vũ, là nhân vật phong lưu đệ nhất Thừa Thiên. Nếu có thể được công tử đại giá quang lâm, nhất triển phong thái tuyệt thế của công tử thì văn hội này nhất định sẽ tăng thêm phần vui vẻ. Công tử là người thanh nhã, nhất định sẽ không để ta phải thất vọng. Tây Môn Thanh tái bút!” Lăng Thần nhỏ giọng đọc lên, chưa đọc xong trong mắt hai nàng đã lóe lên ánh sáng!

“À! Thiên ca, Nhã văn hội hả! Muội với huynh cùng đi nha.” Ngọc Băng Nhan một bước tiến lên nắm lấy cánh tay Lăng Thiên lắc lắc. “Thực sự muốn nhìn thiên hạ tài tử chi sĩ tề tụ một chút, xem có thể viết ra bao nhiêu văn chương lưu danh thiên cổ!”

Cầm trong tay Giấy mời Lăng Thần cũng cười cười nhìn Lăng Thiên. Trong ánh mắt vốn lãnh đạm của nàng dĩ nhiên cũng hiện lên một tia khát vọng từ đáy lòng. Lăng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, đã biết Nhã văn hội này đối với mấy Tiểu nha đầu này mà nói là một sự hấp dẫn khó có thể ngăn cản. Quả nhiên như thế. Trong lòng không khỏi rõ ràng, xem ra thi từ ca phú thứ này mặc kệ là ở thế giới này hay là thế giới khác đều là rất phổ biến. Trách không được mấy diễn viên chính trong các câu chuyện xuyên việt chỉ cần phun ra vài câu Đường thi là các cô nàng xinh đẹp MM liền khóc rống lên rồi ôm chầm lấy. Ách chờ một chút. Như vậy bốn công tử cũng sẽ đi biểu diễn một phen chẳng phải là.... Ha ha ha, Lăng Thiên vuốt cằm như nghĩ tới một cái gì đó nở nụ cười. Hai nàng chứng kiến hân hoan cười, không nhận được nổi cả da gà ...

Cố lên các bạn, gần 100 thanks rồi!

246. Chương 75: Có Phải Người Hay Không

“Thiên ca?” Ngọc Băng Nhan hồ nghi nhìn Lăng Thiên: “Huynh làm sao vậy? Sao lại đột nhiên cười trông hèn mọn bí ối như vậy? Sinh bệnh hả?”

“Ách?” Lăng Thiên phục hồi tinh thần nuốt một ngụm nước bọt mở to hai mắt nhìn: “Nói hươu nói vượn gì đó! Bốn công tử nơi nào là hèn mọn bí ối ? Tiểu nha đầu muội đừng nói lung tung, rất tổn hại đến hình tượng của bốn công tử.”

Ngọc Băng Nhan bĩu môi lầm bầm nói: “Huynh sinh trước người ta có vài ngày mà luôn kể cả gọi người ta là Tiểu nha đầu. Muội và huynh đều mười bảy tuổi, được rồi, Thiên ca, muội hỏi huynh vài lần, huynh rốt cuộc là bao nhiêu tuổi ”

Lăng Thiên nhếch miệng “Hỏi cái này làm gì chứ? Tóm lại muội biết ta là Thiên ca của muội là được rồi, Tiểu nha đầu chính là hay thích này mấy trò nhảm chán này, chẳng lẽ Thiên ca của muội văn tài không bằng bọn Dương Khương hay sao”

Ngọc Băng Nhan khước miệng càng nhếch lên cao: “Muội cùng Thần tỷ tỷ tự nhiên là biết rồi nhưng trừ muội cùng Thần tỷ tỷ thì dường như là chưa có ai biết tới. Muội muốn cho người trong thiên hạ đều biết Thiên

ca mới là xuất sắc nhất, là thiên hạ đệ nhất tài tử” tiếp theo hai khóe môi vừa hạ “Có được hay không hả Thiên ca?”. Ngữ khí như tiếng xé gió đột nhiên vang lên làm cho Lăng Thiên toàn thân run run, cơ hồ lập tức giơ hai tay đầu hàng.

“Lăng công tử, nguyên lai ngươi cũng nhận được, có ý định đi hay không!” Từ cửa tiểu viện truyền tới thanh âm êm ái của một nữ tử, ba người quay đầu lại nhìn lại thấy Tiêu Nhận Tuyết. Chỉ thấy nàng một thân hoàng sam tử lĩnh đậm, trên mặt mỉm cười đứng ở cửa sân, trong làn gió nhẹ tay áo cùng mấy sợi tóc mai bay phất phơ, trông không khác gì Lăng Ba tiên tử. Lăng Thiên trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia kinh diễm: “Là người? Tiêu cô nương, sao ngươi lại tới đây?”

Ngọc Băng Nhan đang đứng đối diện hẳn, trong lòng tràn đầy hy vọng chờ hẳn trả lời nhất thời phát hiện ra trong đáy mắt Lăng Thiên chột lóe mà qua thần sắc kinh diễm thì không khỏi cúi đầu hừ một tiếng. Tiểu nữ tử này lúc này lại tới đây, thật là đáng giận.

Tiêu Nhận Tuyết nhìn Lăng Thiên, trong mắt cũng hiện lên một tia phức tạp, tựa hồ vẫn còn vài phần chán ghét vừa lại giống như là có chút ngạc nhiên cùng không thể tin được. Lăng Thiên mấy ngày nay uy chấn Thừa Thiên, Tiêu gia há có thể không biết? Đến tận đây mới biết thực lực Lăng Thiên quả nhiên là sâu không lường được, nguyên Tiêu Phong Hàn trước khi nàng tới đây đã ân cần dặn dò, dĩ nhiên toàn bộ không phải là hư ngôn!

Vốn nếu Lăng Thiên chỉ có võ công cao cường thì cũng không nói. Tiêu gia vốn lấy tài luận thế, tự tin “tiền chính là vạn năng”. Nếu Lăng Thiên chỉ là một dũng phu thì cũng chưa chắc có thể lọt vào pháp nhãn của vào Tiêu đại tiểu thư nhưng trong mấy ngày nay Lăng Gia cường thế xuất kích. “Kết minh” với Nam Cung Thế Gia vừa lấy thủ đoạn sét đánh thanh tẩy họa hoạn bên trong. Thế lực tất nhiên là lại tăng lên mà người chủ sự đại quyền tại Lăng Gia lại trực tiếp nhảy vọt qua “quân thần” cùng “nữ tài thần” mà rơi vào một Lăng Thiên này. Việc này như thế nào không khiến kẻ khác sợ hãi không thôi!

Lăng Thiên từ nhỏ mang danh “Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ” nhưng cái này đòi hỏi bao nhiêu trí tuệ mới có thể chịu đựng nổi. Hẳn tuổi còn trẻ mà tài hoa rõ ràng hơn người, bản lĩnh siêu quần nhưng lại ẩn nhẫn cam tâm mang ô danh khắp thiên hạ là vì cái gì? Nếu không phải tâm trí như núi thì như thế nào có thể nhẫn nại được? Bây giờ bát phương anh hùng tề tụ, đúng là thời khắc mấu chốt phong vân rung chuyển thì hẳn lại đột nhiên thể hiện ra thực lực cường đại của chính mình. Vì cái gì? Sao không khỏi khiến cho người ta phải suy nghĩ?

Hôm nay gặp lại Lăng Thiên, vô số cảm xúc và suy nghĩ như cơn lũ tràn ngập trong đầu Tiêu Nhận Tuyết. Nàng đã mơ hồ cảm giác được bên trong thiếu niên bề ngoài luôn luôn lãnh đạm thông dong này tất nhiên là ẩn dấu rất nhiều bí mật! Mà bây giờ Tiêu Nhận Tuyết có một loại xúc động, muốn vạch trần tất cả bí mật của Lăng Thiên xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Đối hết thấy vấn đề này, Tiêu Nhận Tuyết thật sự là đầy tò mò!

Tiêu Nhận Tuyết dù sao cũng là thành phần trong hàng ngũ lãnh đạo của Tiêu gia, nàng nhanh chóng thu liễm nội tâm phức tạp, phục hồi tinh thần rồi đem tấm Giấy mời trong tay phải trắng như ngọc thần nhiên vỗ vỗ vào tay trái cười nói: “Tiểu muội cũng nhận được vật này nhưng e lúc tiểu muội đến đó lại xảy ra sai lầm nên trong lòng không yên. Lại nghĩ đến Lăng Thần tỷ tỷ tài cao bát dẩu, thật là cân nhắc Trạng Nguyên trong hồng phấn nữ nhi, có sắc cao nhân như thế sao lại không dùng đến nên muốn mời Lăng Thần tỷ tỷ cùng đi để mượn uy danh.”

Lăng Thiên mỉm cười “Ta cũng nhận được đồ vật giống của ngươi, Lăng Thần tự nhiên là sẽ đi theo ta. Một phụ đạo nhân gia (phụ nữ có chồng) không đi với tướng công của mình mà lại đi bồi tiếp nữ tử khác, sợ rằng không được tốt a?”

Tiêu Nhận Tuyết hừ lên một tiếng tức giận. Lăng Thần chính là nhân vật chẳng khác gì thiên tiên mà từ miệng hẳn dĩ nhiên lại biến thành một cái danh tục tằn “phụ đạo nhân gia”, nghe không được thanh nhã. Vốn trong lòng vì Lăng Thần mà bất bình, Tiêu Nhận Tuyết không khỏi trong lòng khó chịu không nhịn được thốt lên: “Ồ, như vậy là tiểu muội mạo muội rồi. Vốn tưởng rằng lấy tài hoa phong lưu của Lăng công tử chắc là sẽ không thềm nhận Giấy mời, nghĩ không ra Nhã văn hội này lại được bậc cao nhân như công tử tới dự, quả nhiên là rất cao. Ha ha a.”

Lời này có ý tứ là không nghĩ tới người không học vấn không nghề nghiệp, hoàn khổ như ngươi mà dĩ nhiên

cũng được Nhã văn hội gửi Giấy mời, đây quả thực là chuyện khó tin! Mặc dù Tiêu Nhạn Tuyết bây giờ đã biết Lăng Thiên cũng không phải là một gã hoàn hảo đơn giản, thậm chí tài trí siêu nhân, võ công càng đã đến cảnh giới cực điểm cao thâm nhưng cũng không cho rằng hắn trong lồng ngực có thể có bao nhiêu mặc thủy (ý nói dốt văn chương). Dù sao người có thể văn võ toàn tài đưa mắt nhìn trên thế gian này cũng không có được mấy người.

Ý chế cười của nàng ba người đều rõ ràng, Lăng Thiên tự nhiên là bất động thanh sắc nhưng nếu để ý thì thấy trong mắt Lăng Thần lúc đó hàn quang chợt lóe. Tuy nhiên nàng dù sao cũng được Lăng Thiên chỉ giáo, tâm cảnh cũng là siêu nhân nhất đẳng, hàn quang chỉ chợt lóe lên rồi lập tức khôi phục bình tĩnh.

Mà bên kia Ngọc Băng Nhan lại chịu không được, Tiêu gia mặc dù là thiên hạ đệ nhất đại tài phiệt, thế lực không thể nói là không mạnh nhưng Ngọc Gia gia tộc ngàn năm võ học thực lực há một cái gia tộc tài phiệt thế gia mới “bộc phát” có thể so sánh. Tiêu Nhạn Tuyết mặc dù là tâm can bảo bối của Tiêu gia nhưng Ngọc Băng Nhan cũng là thiên kim Tiểu công chúa duy nhất của Ngọc Gia! Nếu chỉ luận về thân phận, so với Tiêu Nhạn Tuyết thì chỉ có cao chứ không thấp hơn, như thế nào có thể chịu được việc Tiêu Nhạn Tuyết trước mặt mình nhục mạ người trong lòng?

Lạnh lùng một hừ một tiếng, Ngọc Băng Nhan nói:” Lấy tài hoa cùng mỹ mạo của Tiêu cô nương, hiển nhiên là sẽ có hàng hà vô số hộ hoa sứ giả làm bạn, chẳng lẽ còn cần Thần tử tử tương trợ?” Ngụ ý câu này rất không khách khí nhưng dù bị chế giễu Tiêu Nhạn Tuyết vẫn không chút tức giận mỉm cười nói:” Tiểu muội dung mạo xấu xí, nào dám theo so sánh với Ngọc Gia Tiểu công chúa”

Ngọc Băng Nhan cho tới bây giờ vẫn lấy diện mạo dịch dung mà xuất hiện, chưa có người nào thấy qua chân diện mục của nàng, ngay cả Lăng Thiên cũng không là ngoại lệ. Tiêu Nhạn Tuyết lại trả lời một cách mỉa mai có ý nói chế giễu nàng diện mạo xấu xí! Ngọc Băng Nhan như thế nào lại không hiểu, lập tức tức giận, hai tròng mắt đỏ lên hừ một tiếng rồi xoay người đi vào nhà, không ra nữa.

Lăng Thiên sắc mặt trong nháy mắt đó phát lạnh, hai tròng mắt trên dưới lạnh lùng đánh giá Tiêu Nhạn Tuyết đến lúc nàng có chút co quắp bất an mới nói:” Tiêu cô nương, thiên phú dung mạo là do cha mẹ sinh ra nhưng cũng không phải dùng để phỉ báng người khác. Như vậy cho dù không làm bẩn tai người khác thì cũng bẩn miệng lưỡi của mình, xin cô nương tự trọng.”

Tiêu Nhạn Tuyết đỏ mặt thấp giọng nói:” Là ta quá lời, xin lỗi.” Vừa rồi nàng vừa nói ra khỏi miệng liền đã cảm giác được mình quá đáng. Vạn nhất Ngọc Băng Nhan dung mạo thật sự là như thế những lời này thật sự làm nàng bị thương tổn. Trước mặt người trong lòng mắng nàng xấu xí, nữ hài tử nào có thể thừa nhận?

Lăng Thiên không nghĩ tới một Đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ như nàng lại nhận lỗi nên không khỏi cảm giác ngoài ý muốn liếc nhìn nàng một cái thần nhiên nói:” Thôi, cô nương còn có sự tình gì nữa không!”

Câu này đã có ý bưng trà tiễn khách. Nếu như không phải Tiêu Nhạn Tuyết đã ngoài ý muốn lên tiếng xin lỗi thì Lăng Thiên sợ rằng sẽ trực tiếp không khách khí hạ lệnh trục khách !

Tiêu Nhạn Tuyết tự thấy không mặt mũi nào ở lại thêm nên nhân tiện nói:” Lăng công tử đến lúc đó nếu như đến phó ước Minh Yên chi hội thì nhân tiện mời đến Minh Quang các nơi Tiêu gia đang ở để được tiếp đãi, tiểu muội xin cáo từ.”

Nàng xem Minh Yên Lâu mặc dù an bài chỗ ở của các đại thế gia nhưng đối với thế lực tại Thừa Thiên như Lăng Gia cùng Dương Gia thì lại không đặc ý an bài. Nếu Lăng Thiên không muốn xem nào nhiệt trong đám người thì mời Lăng Thiên đến Tiêu gia bên kia, tất nhiên là một phen hảo ý. Nói xong những lời này, nàng mỉm cười thì lễ rồi lập tức cáo lui.

Lăng Thiên như cười như không nhìn nàng xoay người đi chậm rãi nói:” Đa tạ hảo ý của Tiêu cô nương, bất quá Lăng Gia sẽ ở trong Thiên Hương các.”

Là Thiên Hương các? Không phải Thiên Hương các không mở ra cho ngoại nhân sao!

Tiêu Nhạn Tuyết vốn tưởng rằng đó là do Minh Yên Lâu vì Thừa Thiên hoàng gia tiếp đón các đại thế gia ở lại Thừa Thiên mà chuẩn bị đặc biệt. Hoặc là hoàng thất chỉ trả cho Minh Yên Lâu để tiếp đón các đại thế gia ở lại miễn phí, dù sao thời gian các đại thế gia đều ở lại Thừa Thiên không phải ngắn, chi phí xa xỉ. Lấy cái này mà nói, lâu các xa hoa nhất Minh Yên Lâu chưa từng mở ra đối với các đại thế gia là vì Thiên

Hương các chuyên lưu lại cho hoàng thất, chuyện này bất ngờ lại vì Lăng Gia mà chuẩn bị! Như vậy, thành viên hoàng thất nếu như muốn tham gia thì phải xử lý ra sao. Lăng Gia làm như vậy là đại biểu cho cái gì?! Có phải Lăng gia điều khiển hoàng thất.

Tiêu Nhận Tuyết đang bước nhanh đi nghe vậy thì nhất thời dừng lại, lưng quay về phía Lăng Thiên cũng không xoay người lại buồn bã nói:” Lăng công tử, buổi tối hôm đó ... có phải là ngươi hay không?”

Những lời này không đầu không đuôi nhưng là người đương sự, Lăng Thiên cùng Lăng Thần đều nghe ra Tiêu Nhận Tuyết rõ ràng hỏi buổi tối hôm đó người cứu ta có phải là ngươi hay không?

Tiêu Nhận Tuyết đợi một hồi lâu cũng không nghe thấy bất cứ câu trả lời gì quay đầu lại nhìn thì thấy phía sau đã không còn nhân ảnh nào. Trên mặt thần sắc phức tạp, khẽ cắn môi suy nghĩ một hồi rồi dậm chân bỏ đi.

Từ xưa đến nay, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Tây Môn Thế Gia lần này tổ chức Nhã văn hội đã khiến Thừa Thiên thành nổi lên một trận sóng lớn. Không nói đến các công tử tiểu thư văn nhân trong thành mà dĩ nhiên Lăng Kiếm từ Lăng Phủ biệt viện tự mình truyền đến tin tức nói rằng mấy tiểu tử kia cũng cảm thấy hứng thú muốn đến xem náo nhiệt, làm người phong nhã một phen.

Lăng Thiên nhận được tin tức này thì có chút dở khóc dở cười, Lăng Thần càng lại đương tràng cười khom bụng. Một nơi văn nhân tao khách tụ hội, một đám sát thủ các người đến xem náo nhiệt làm gì? Các người cho dù biết chữ, hơi có chút văn chương thì so với cái gọi là văn nhã còn kém xa!

247. Chương 76: Chân Dung Băng Nhan

Bất quá Lăng Thiên lập tức hiểu rõ ý tứ chân chính của Lăng Kiếm là muốn giúp đám tiểu tử này, muốn mượn dịp các đại thế gia tề tụ cho chúng đến nhận thức một chút. Được Lăng Kiếm không ngừng khai trí, mình kỳ ám chỉ giúp đám này sớm đã đem các thế gia coi như địch nhân hoặc là đối tượng ám sát trong tương lai! Có cơ hội này để tiếp cận thấy rõ bộ dáng mọi người, sau này làm việc sẽ tiện hơn nhiều ít nhất là ở phương diện nhận thức mục tiêu. Cho nên Lăng Thiên liền đáp ứng thỉnh cầu này bất quá là có một điều kiện là đến lúc đó nếu ai trưng cái bộ mặt lạnh lùng như sắt thủ ở đây thì đừng trách bốn công tử một cước đá ra ngoài! Cho dù không muốn cũng phải cười lên cho ta!

Đối với Nhã văn hội do Tây Môn Thế Gia tổ chức Lăng Thiên trong lòng sớm đã chờ đợi từ lâu! Đến lúc đó các thế lực lớn nhất cùng tề tụ một chỗ, lúc đó kẻ nào phân hóa, kẻ nào đang âm thầm cấu kết, cho dù đều là các nhân vật kiệt xuất nhưng Lăng Thiên tin tưởng bằng vào hai mắt của mình vẫn có thể từ một chút dấu vết mà nhìn ra được mảnh khoe. Huống chi bên người còn có Lăng Thần thông minh bằng tuyệt và tâm tư tinh tế hơn người.

Mà Tây Môn Thế Gia chuẩn bị đã lâu, Tây Môn Thanh lại là một người có danh tiếng rất cao, hơn nữa Tây Môn Thế Gia mấy ngày trước đây tại Thừa Thiên chịu không ít thiệt thòi, như thế nào cũng muốn vẫn hỏi chút mặt mũi. Nếu như có thể thuận tiện làm nhục bọn Lăng Thiên là một đám không học vấn không nghề nghiệp, ăn chơi trác táng, nhất là đại cừu giết chết Tây Môn Chương, coi như là hả giận.

Về phần Tây Môn Thế Gia còn có ý định khác hay không thì Lăng Thiên cũng chưa biết. Chỉ có thể tùy cơ ứng biến, bất quá để phòng ngừa vạn nhất, Lăng Thiên đã truyền lệnh cho Cổ Tịch Nhan khi cung cấp hoa quả cùng thức ăn phải cẩn thận kiểm tra. Mỗi món ăn điểm tâm, kể cả mỗi một vò rượu đều phải dùng ngân châm thử độc sau đó mới được đưa lên! Lăng Thiên có dự cảm, chuyện chính mình giết chết Tây Môn Chương, Tây Môn Thế Gia quyết sẽ không từ bỏ dễ dàng! Hai nhà vì hai quốc gia khác nhau đã hàng năm đối địch, liệu có nên tiên hạ thủ vi cường hay không? Lăng Thiên vẫn về cảm thán nghĩ.

Ba ngày sau, sáng sớm gió mát khe thổi, mây trắng nhẹ bay, thật là một ngày đẹp trời.

Lăng Thiên lười biếng vươn vai duỗi lưng ngồi dậy, theo thói quen hần sờ soạng bên người nhưng lại sờ soạng vào khoảng không. Nguyên bốn con mèo nhỏ Lăng Thần nằm bên cạnh hần chẳng biết đã đi đâu khiến hần không khỏi kinh ngạc. Lăng Thiên hai thế giới làm người nhưng chưa có nếm qua mùi vị nam nữ, nay nhu cầu không ngớt, Lăng Thần tối qua bị hần lần qua lần lại mấy lần chết đi sống lại, phỏng chừng hôm nay nha đầu kia phải mệt mỏi ngủ như heo chết mới đúng, sao lại dậy sớm như vậy?

Lăng Thiên đẩy cửa phòng đi ra, gió thổi mát mẻ, sắc trời đã sáng, phương đông đã hiện lên một mảnh mây đỏ. Mặt trời lập tức sẽ hiện lên.

Dưới giàn nho phía trước, hai bạch y nữ tử đang đứng chung một chỗ, ríu ra ríu rít nói gì đó. Lăng Thiên khước miệng hiện lên vẻ mỉm cười. Xem bóng lưng thì đúng là Lăng Thần cùng Ngọc Băng Nhan. Không biết hai nha đầu này đang nói cái gì, chẳng lẽ Nhã văn hội hôm nay thật sự lại có sự hấp dẫn lớn như vậy? Hai nha đầu bởi vậy mà ngủ không được?

Nghĩ tới đây không khỏi ho khụ một tiếng nói:” Chỉ là một cái Nhã văn hội mà thôi, đâu đáng cho hai muội hưng phấn như vậy. Hai nàng nghe hẳn nói chuyện thì cùng nhau quay đầu lại”.

Lăng Thiên nhất thời đầu vầng mắt hoa một trận!

Trước mắt là hai khuôn mặt quốc sắc thiên hương. Bên phải là Lăng Thần tự nhiên là đã quen thuộc cực kỳ nhưng vị tuyệt sắc mỹ nữ bên trái lại là ai? Sao thoát nhìn lại quen mắt như vậy!

Một thân y phục đậm nhã như tuyết trắng, cả người tựa như là ngọc trắng noãn. Bên hông là một cái dây lưng màu xanh nhạt cùng một khối ngọc bội màu tím nho nhỏ rất tinh xảo. Khi chuyển động phát ra quang mang bảy màu. Phong tư ưu nhã đến tuyệt đỉnh.

Tóc đen óng mềm mại như mây nhẹ nhàng buông xuống. Phía trên có cài một cái trâm vô cùng giản dị bằng ngọc, trên đó có gắn hai viên minh châu to cỡ đầu ngón tay sáng lấp lánh. Trừ cái đó ra thì không còn đồ trang sức gì nữa. Đơn giản như vậy nhưng trông hết sức thanh thuần.

Hai hàng lông mi mềm mại cong như trăng rằm, như cuốn theo gió. Hai mắt to tròn thông minh, thần sắc bên trong tựa như sóng nước mà lại yên tĩnh như hồ thu. Phía dưới cái gò mũi cao bướng bình là cái miệng nhỏ nhắn như anh đào. Ngẫu nhiên rử mi mà cười vô tình lộ ra hai hàng răng tinh tế trắng noãn càng lộ vẻ xinh đẹp động lòng người.

Khuôn mặt ôn nhuận mà trắng như bạch ngọc lại lờ mờ lộ ra vài phần thanh tao. Gió thổi vờn mấy sợi tóc để lộ ra cái gáy trắng như ngọc, tựa thiên nga nâng đỡ cánh tay. Vai mềm mại. Bộ ngực sữa đẹp nổi lên cùng vòng eo thon nhỏ yêu kiều co lại.

Trên người nàng tựa hồ có một cỗ khí tức thánh khiết vờn quanh, lộ ra một loại khí chất như thần thánh bất khả xâm phạm. Hơn nữa quanh người còn được bao phủ một tầng vụ khí đậm đậm tựa hồ tùy thời sẽ theo gió bay đi. Trông như thể Lăng Ba tiên tử tại nhân gian ngẫu nhiên lộ ra tiên tung mà không giống người trong phạm trần.

“Đây là... Nhan Nhi?” Lăng Thiên nhìn thấy cô gái này hơi nghịch ngợm tươi cười nhìn chính mình thì trong đầu dĩ nhiên nhất thời choáng váng, tựa hồ có chút cà lăm hỏi.

Lăng Thần cười khom thắt lưng:” Muội muội xem, ta đã nói công tử nhất định là không nhận ra muội mà.”

Ngọc Băng Nhan cười khúc khích, âm thanh như chuông bạc:” Thiên ca thật là ngu ngốc.”

Nguyên lai tuyệt sắc giai nhân này đúng là Ngọc Băng Nhan!

Lăng Thiên sớm biết dung mạo Ngọc Băng Nhan quyết không xấu chỉ là do nàng mang mặt nạ cực kỳ tinh xảo nên không thể xem xét chân diện mục. Xem bóng lưng Ngọc Đại tiểu thư mà đoán mặt thì tuyệt đối sẽ khiến người ta phạm tội nhưng vừa nhìn thấy mặt thì cam đoan là lùi về sau mà chuẩn bị phòng vệ. Lúc đầu mặc dù còn tồn tại công lợi chi tâm nhưng bây giờ đã bị giai nhân cảm động, Lăng Thiên mặc dù không phải là đồ háo sắc nhưng ai chẳng thích cái đẹp. Lúc này nhìn thấy chân diện mục của Ngọc Băng Nhan thì bất giác cảm thấy vui vẻ thoải mái, cực kỳ khoái chí!

“Hừ!” Lăng Thiên ánh mắt trong nháy mắt khôi phục lại vẻ thanh minh: ” Hai tiểu nha đầu các muội còn muốn lừa gạt bốn công tử sao, bốn công tử sớm đã xem rõ gian kế của các muội rồi! Nhan Nhi mỗi sáng sớm nhìn thấy huynh đều chạy tới đánh huynh, nào có được thành thật như hôm nay? Mới vừa rồi lúc các muội chưa xoay người lại huynh đã biết.” Kỳ thật Lăng Thiên mặc dù có nghĩ tới nhưng không phải từ việc này mà là liên tưởng đến việc ngày hôm qua Tiêu Nhạn Tuyết châm chọc Ngọc Băng Nhan, rồi mới đột nhiên nghĩ đến nha đầu kia tất nhiên không chịu thua, rốt cục hiển lộ ra chân diện mục.

Giờ phút này hai nàng đứng ở một chỗ, nếu Lăng Thần chính là hoa thủy tiên nở rộ thì Ngọc Băng Nhan chính là nụ hoa mới nở. Hai nàng nhan sắc hòa hợp lẫn nhau mà phát ánh sáng mê người!

Nhìn cảnh này Lăng Thiên giờ khắc này lại thật sự là ngây dại!

Ba người ra đến trước cửa thì gặp Sở Đình Nhi đang cố ý chạy tới dận dò nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị làm cho hoảng sợ. Làm sao mới qua một đêm mà bên người con mình đã có thêm một đại ‘tiểu mỹ nhân’ thiên tư quốc sắc? Mãi đến khi Ngọc Băng Nhan đỏ mặt kêu lên một tiếng bá mẩu thì Sở Đình Nhi mới hồi phục tinh thần lại. Nữ tử này đúng là Ngọc Băng Nhan?! Quả nhiên xe đến trước núi tự có có đường, chính mình trước kia cứ mất công lo lắng, xem bên người con mình là nhân vật nào? Lăng Thần, Ngọc Băng Nhan, Kiều Nguyệt đều là dạng nữ tử gì, quả nhiên là người có phúc thì không cần lo lắng a!

Nghe con mình vội vàng ăn nói ba xạo giới thiệu, nhìn con mình vội vã lôi kéo mang theo hai vị mỹ nữ khuôn mặt đỏ hồng như mông khỉ ra cửa, Sở Đình Nhi há mồm như trong mộng chưa tỉnh. Chờ đến lúc hoàn toàn phục hồi tinh thần thì sớm đã không thấy bóng dáng ba người.

Sở Đình Nhi nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu đồ ranh con sau đó chính mình nở nụ cười vội vàng hướng về phía lầu các của Lăng Lão phu nhân đi tới.

“Mẫu thân, ha ha, hôm nay ta nói cho ngài một tin tức tốt” Sở Đình Nhi vui vẻ nói: “Ta bây giờ cuối cùng không hề vì hôn sự của Thiên Nhi mà rầu rĩ nữa. Không nghĩ tới tiểu tử này.... thật là có một không hai.”

Lăng Lão phu nhân đang lặng lẽ phẩm trà, thần sắc trong lúc đó toàn bộ không biến hóa chút nào chỉ có khóe miệng lại khẽ nổi lên một tia trào phúng cười: “Không rầu rĩ rồi? Hảo, Đình Nhi, người làm mẹ ôi quá thông minh! Nói cho người biết, lúc Thiên Nhi năm tuổi lão thân đã không có vì hôn sự của hắn mà rầu rĩ. Ngày đó ta không phải đã sớm nói hắn là hảo Thiên Nhi, đứa cháu thông minh của lão thân? Người là mẹ hắn ôi, dĩ nhiên đến bây giờ mới thấu triệt hiểu ra! Nguyên lai chính là thoát nhìn thông minh a!”

Sở Đình Nhi sưng sờ đương tràng.

Lăng Thiên vừa ra khỏi đại môn không kiềm chế được cười to một trận. Lăng Thần đầu tiên là hoa mắt choáng váng tiếp theo cũng không nhịn được che miệng cười rộ lên. Chỉ có Ngọc Băng Nhan là không rõ cho nên không cười. Mới vừa rồi lấy chân diện mục ra mắt Sở Đình Nhi khiến cho bà thật sự có một loại cảm giác nhìn thấy con dâu. Ngọc Băng Nhan chỉ cảm thấy trên người cho tới bây giờ còn đang nóng bừng không thôi.

Cửa Lăng Phủ sáu gã tiểu tử mặc trang phục thư sinh đứng thẳng chỉnh tề bất quá tư thế lại có chút không thành thật, thỉnh thoảng lại xấn ống tay áo hoặc chỉnh lại khăn trùm đầu, tựa hồ không thoải mái lắm. Nhìn sáu người mặc quần áo như đồng phục nhưng lại có vẻ rất là gò bó. Trong tay mỗi người đều cầm một cái quạt lông nhưng chỉ là tư thế làm cho người ta cảm thấy như thể là đang nắm một thanh kiếm.

Nhìn thấy Lăng Thiên đi ra, sáu người đồng thời áp ứng chào: “Tham kiến công tử.” Trên mặt cũng đều tự tìm cách tươi cười tuy nhiên trông tựa như sáu khối cương thi trên mặt đột nhiên nở ra cúc hoa, không thể nói nên lời!

Đúng là Lăng Kiếm suất lĩnh năm huynh đệ Đệ Nhất Lâu tới.

“A Kiếm!” Lăng Thiên cười hai tiếng rồi nhất thời dừng lại: “Đây là ưu nhã tươi cười mà người mất ba ngày huấn luyện đây ư. Năm cái này, ách không phải, ngay cả người là sáu người cười gì mà như là chó cười vậy!”

Lăng Kiếm sắc mặt cười khổ: “Công tử, cái này đơn thuần là làm khó ta mà, không phải thuộc hạ không huấn luyện mà là mấy tiểu tử kia, bọn họ... bọn họ...” Lăng Kiếm nhìn mặt năm người như cương nói: “Bọn họ căn bản là không cười a!”

248. Chương 77: Tuyệt Đỉnh Cao Thủ

“Thúi lắm! Ta xem người không cười chính thức là người mới đúng!” Lăng Thiên tức giận mắng át đi. Vậy phải làm sao bây giờ? Sáu người này bộ dáng rất giống đám người lão nông mặc tử bào, đội ô sa đứng trên Kim Loan điện. Dù có trang nghiêm tức mực hào khí cũng không thể che dấu được vẻ thô kệch! Nếu mình

mang theo mấy người đi vào thì sợ rằng mỗi người đều cho rằng mình tới đập phá chứ không phải tới tham gia Nhã văn hội. Đến lúc đó đừng nói là quan sát người khác, sợ rằng ngược lại mình lại bại lộ trước!

Kỳ thật Lăng Thiên sai Lăng Kiếm huấn luyện cho năm tiểu tử này tươi cười căn bản là tìm sai người. Lăng Kiếm cả đời ngoại trừ trước mặt Lăng Thiên là hơi có buông lỏng còn bảo hấn cười với những người khác thì sợ rằng mười năm sau ngay cả số lần nhe răng ra cũng tuyệt đối không quá năm lần! Để cho một người như vậy đi huấn luyện tươi cười thì thật sự là làm khó hấn.

Bất quá Lăng Thiên cũng không hề có biện pháp, năm tiểu tử kia tuyệt đối là đã bị hấn làm hỏng, ngoại trừ Lăng Thiên cùng Lăng Kiếm thì người nào nói cũng không nghe. Ngay cả Lăng Thần cũng bị bọn họ làm tức giận đến phát khóc vài lần. Mà Lăng Thiên nào thời gian rảnh mà tự mình đi dạy bọn chúng cười? Trông cậy vào Lăng Kiếm trong khi Lăng Kiếm chính mình cũng không cười.

“Ôi!” Lăng Thiên thở dài một tiếng, năm tiểu tử cũng cảm như hén cúi đầu, vẻ mặt thẹn thùng, cũng không biết chính mình sai ở đâu.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Lăng Thiên nghiêm túc ra lệnh nói: “Bắt đầu từ bây giờ.” Lăng Thiên chỉ vào biển người trên đường đang không ngừng tới lui: “Có thấy không, mỗi lần nhìn thấy một người các người đi lại chào hỏi và cười lên cho ta! Cười thân thiết vào! Vừa đi vừa cười tới trước Minh Yên Lâu mỗi người ít nhất sẽ phải cười với một trăm người. Nếu người nào gây rối hoặc là cười không nổi hoặc là cười như hù dọa người ta bỏ chạy thì sẽ không được tiến vào Minh Yên Lâu mà lập tức quay về biệt viện, trong vòng nửa năm không cho phép xuất ngoại một bước! Nghe rõ không! A Kiếm, nhất là ngươi, ngươi là nghiêm trọng nhất!” Lăng Thiên quát một tiếng.

“Nghe. Rõ ràng” Năm tiểu tử cùng Lăng Kiếm nữa là sáu đều cúi đầu ủ rũ như nhà có tang!

“Bây giờ. Bắt đầu!” Lăng Thiên vung tay lên! Sáu sát thủ mặc trang phục thư sinh nhanh chóng chạy ra ngoài, đều tự tiếp cận một người. Nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ như cương thi đi lại gần mặt nhất thời trên đường cái đại loạn.

Lăng Thiên mặt âm trầm đi theo phía sau nhìn không chớp mắt. Tựa hồ một vùng hỗn loạn phía trước không có nửa điểm quan hệ tới hấn.

Lăng Thần cùng Ngọc Băng Nhan cơ hồ là cười ra nước mắt! Không thể không một tay bám trên người Lăng Thiên, sau đó gần như là ôm lấy tay hấn, thật sự là cười rung cả người.

Đầu lĩnh hộ vệ Vương Thông cùng năm tên thiết huyết vệ khác dắt ngựa đi ở phía sau, trên khuôn mặt đen đúa bây giờ cũng đỏ tím lên. Lăng Thiên và Lăng Thần có thể cười còn bọn Vương Thông cũng chỉ có thể cố nhịn, không dám cười ra tiếng. Vạn nhất bị sáu gã sát thủ kia phát hiện ra thì cho dù là hạ thủ lưu tình, không giết mình nhưng khẳng định là sẽ cho ăn một trận đau khổ.

Cho đến lúc mặt trời lên cao ba sào, cả bọn mới rốt cục đi tới trước Minh Yên Lâu. Giờ phút này nhìn đám Lăng Kiếm Lăng Trì sáu người vẻ mặt tươi cười hòa ái dễ gần trên mặt đã đến cứng ngắc. Ánh mắt đã có chút ngây ra. Vẻ mặt tươi cười nhưng trong mắt lại tràn đầy một bộ khóc không ra nước mắt.

Nếu sớm biết được nhiệm vụ lần này dĩ nhiên là khó như vậy thì sợ rằng sáu người này thà rằng chấp hành một cái nhiệm vụ ám sát ngoài ngàn dặm cũng tuyệt đối không dám yêu cầu đến Minh Yên Lâu này!

Trước Minh Yên Lâu có một cái ghế thái sư rất lớn. Ngọc Tam Gia như hắc tinh tinh đang ngang nhiên ngồi ở đó! Cổ thỉnh thoảng lắc trái lắc phải ngóng nhìn trong sóng người vắng lại như tìm kiếm cái gì.

Ở trong góc mấy người phụ trách nghênh tân ở Minh Yên Lâu đang sợ hãi rụt rè trốn ở trong mà nhìn về phía Ngọc Tam Gia.

Lăng Thiên từ xa nhìn thấy Ngọc Mãn Thiên như con gà chọi đầu tóc rối bời thì khóe miệng lộ ra một vẻ tươi cười. Trên người nội lực vận ra bất động thanh sắc đi trước mọi người nhằm phía Ngọc Mãn Thiên đi đến.

Đột nhiên! Một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm như tia chớp xâm nhập vào trong óc Lăng Thiên. Đồng thời trước người tựa hồ như có một cỗ áp lực cường đại đem nội lực của mình phản kích quay trở về!

Lăng Thiên cực kỳ hoảng sợ chấn động dừng lại, bất động thanh sắc quán chú nội lực vào ống tay áo hơi hột phát một cái mới đem lực lượng cường đại nọ tán đi. Nhưng Lăng Thiên rõ ràng cảm giác được đối phương vô luận là kỹ xảo hay là trình độ nội lực thâm hậu cũng cao hơn mình không chỉ một bậc! Coi như là người mạnh nhất mình nhìn thấy tại thế giới này là Diệp Khinh Trần, so sánh với người này cùng còn xa mới bằng!

Nếu như Lăng Thiên phỏng chừng không sai, nếu nói người này là thiên hạ đương kim đệ nhất cao thủ cũng không thẹn!

Người này là ai?

Nhìn làn sóng người lướt qua trước mắt, Lăng Thiên đồng thời mở ra lục thức, thần thức bắt tri bắt giác trong lúc đó đã lục soát trong phương viên mười trượng mà dĩ nhiên không thu hoạch được gì! Người này cao mình quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Lăng Thiên trong mắt thần quang như điện thiểm, lần đầu tiên vận hết sức lực cẩn thận tìm kiếm mỗi người đi qua phía trước, thần kinh cả người đã căng thẳng tới cực hạn. Tựa như dây cung đã kéo ra đến cực hạn, giờ phút này có người hơi có dị động là tùy thời đều đem mũi tên nhọn bắn đi!

Đưa mắt nhìn chung quanh một vòng dĩ nhiên không phát hiện nhân vật nào khả nghi! Đổi lại là một người khác có khả năng cho rằng có khả năng trong tình huống vô cùng khẩn trương mà sinh ảo giác nhưng Lăng Thiên lại tuyệt không nghĩ vậy!

Kiếp trước và kiếp này, Lăng Thiên đã vô số lần giãy dụa tại đường ranh sanh tử, vô số lần tìm được đường sống trong chỗ chết, dựa vào linh cảm thần thức nhạy cảm hơn xa người thường Lăng Thiên tin tưởng phán đoán của mình quyết sẽ không sai lầm! Vừa mới chính mình đột nhiên phát ra nội lực, sắp lý khai chúng nhân, người này khi đó nhất định là đứng cách chính mình không xa, xuất phát từ trực giác của võ giả một khi gặp nội lực công kích thì theo tiềm thức mà phản kích! Cho nên mới làm cho Lăng Thiên trong nháy mắt bắt được sơ hở.

Nhưng người này hiển nhiên phát hiện Lăng Thiên cũng không có ác ý nên trong nháy mắt lại đem nội lực thu trở về, hơn nữa ẩn dấu toàn bộ không lộ ra nửa điểm dấu vết! Thu phát tùy tâm như thế, nội lực tiêu sái tự nhiên thật sự đã tới cảnh giới xuất thần nhập hóa! Hẳn mặc dù hiển nhiên không muốn gây chuyện nhưng Lăng Thiên cũng sẽ không bỏ qua hẳn! Thời khắc mấu chốt như thế này lại dĩ nhiên xuất hiện một nhân vật kinh khủng như vậy, Lăng Thiên há có thể không cẩn thận?

Rốt cục, thần thức của Lăng Thiên rơi lên một người mặc thanh bào, người nọ một thân y bào màu xanh, tóc đen nhưng từ trên mặt mà xem thì lại không rõ bao nhiêu tuổi rồi. Tựa hồ nói hẳn hai ba mươi tuổi cũng đúng nhưng tựa hồ bốn năm mươi tuổi cũng không sai. Hoặc là nói hẳn năm sáu mươi tuổi cũng có khả năng!

Lăng Thiên nhìn về phía hắn đồng thời hắn cũng đúng lúc ngẩng đầu lên. Lương đạo nhân quang vừa lúc chạm vào nhau!

Hai người ánh mắt một đối, Lăng Thiên phát hiện trong mắt người này không có thần thái của người luyện võ chút nào, ngược lại vô thần, ánh mắt nhìn về phía Lăng Thiên tựa hồ đầy tò mò.

Lăng Thiên ánh mắt như điện trong nháy mắt trên dưới đánh giá hắn một lần, thấy vậy hắn tựa hồ có chút nao núng.

Nhìn từ ngoài, người này thật sự không có nửa điểm thần kỳ, thuộc về loại người ném vào giữa đám đông thì tìm không ra, cũng chính là loại người bình thường nhất. Nhưng không hiểu sao, Lăng Thiên sau khi tìm đến đây thì ánh mắt như ngừng lại trên người hắn!

Thấy hắn ra vẻ thật thà băng khuâng, Lăng Thiên lạnh lùng cười rồi cất bước đi tới, trên người có ý phát ra một loại sát khí bức người, đi từng bước tới gần!

Thử dò xét hắn! Lăng Thiên trong lòng có chủ ý này nhưng cũng không phải tất cả đều là thử dò xét. Mặc dù Lăng Thiên đã có một nửa nắm chắc có thể xác định hẳn chính là cao thủ âm thầm kia nhưng dù sao còn có một nửa không nắm chắc. Nếu như không phải, việc này rất bình thường, người này thoát nhìn cũng quả thật không phải là cao thủ! Nếu như trái lại, nếu như đúng thì người này thực lực không khỏi vô cùng

đáng sợ. Như người này, nhất định phải biết hắn là ai! Nhưng vô luận có phải hay không, Lăng Thiên đã thử dò xét cũng không thu tay lại!

Thời khắc mấu chốt như thế lại xuất hiện như vậy một nhân vật kinh khủng như vậy thật sự là một biến số cực lớn! Lăng Thiên cũng không cho rằng nhân vật bỗng nhiên xuất hiện này sẽ vô duyên vô cớ trợ giúp chính mình, Lăng Thiên cũng tuyệt không tin gì hồ khu nhất chấn, vương phách chỉ khí mà tuyệt thế cao thủ nhất thời đến để thuyết pháp. Coi như là người chỉ cần tiếp tục giả bộ, ta sẽ không chút do dự đưa người vào chỗ chết! Cho dù không phải là người, người thật sự là vô tội thì cũng không thể làm gì khác hơn là trách chính người mệnh khổ! Thời khắc này, Lăng Thiên tuyệt không cần quản có giết phải người vô tội hay không!

Trong loạn thế, nhân mạng vốn là như cây cỏ!

Cảm thấy trên người Lăng Thiên tràn đầy sát ý, người áo xanh nọ trong ánh mắt lóe ra một tia ngoài ý muốn đột nhiên vận người, cả người nhất thời như núi cao hãnh diện mà đứng! Vóc người mặc dù không quá cao nhưng hai tròng mắt hắn lại giống như vô luận dù trước người hắn là ai, phẳng phất hôm nay trong lúc đó, hắn chính là vương giả chí cao vô thượng!

Rốt cục không giả bộ nữa sao! Lăng Thiên lạnh lùng nở nụ cười, năm ngón tay sau lưng nhẹ nhàng miết chặt tạo thành một cái thủ thế quái dị, tự thân khí thế cũng đại trướng, khí thế như sơn kinh nhân bức thẳng tới! Đám người Lăng Kiếm sớm bị khí thế kinh thiên của người áo xanh kinh nộ chấn nhiếp, chỉ bất quá không được Lăng Thiên hiệu lệnh hơn nữa người này thực lực cũng vô cùng cao thâm khó lường nên chưa có dũng khí vọng động. Giờ phút này thấy Lăng Thiên sau lưng ra thủ thế thì mọi người trong lòng đều chấn động!

Sáu người bất động thanh sắc tản ra, nhìn như lẫn vào đám người nhưng trong thực tế là đang chiếm cứ phương vị tốt nhất để ra tay!

Lăng Thiên mới vừa rồi ra thủ thế có ý là không tiếc trả giá, liều mạng vây công! Thắng bại chỉ ở trong một kích, tất phải giết chết!

249. Chương 78: Vũ Học Diên Phong

Có kinh nghiệm sống qua hai thế giới, Lăng Thiên phát giác ra một hiện tượng thú vị chính là võ lâm cao thủ lúc đối địch thường không sử dụng toàn lực ngay lập tức mà thường xuất ra bảy phần để thử dò xét rõ sâu cạn của đối thủ sau đó mới toàn lực ra tay.

Lăng Thiên không biết đây là cái quy củ hoặc thói quen gì bất quá quy củ này trong mắt Lăng Thiên thì đơn thuần là hành vi của kẻ ngu ngốc! Đã đánh thì phải toàn lực mà đánh, đánh không lại thì chạy mau, đánh dứt khoát lưu loát mà giải quyết cho xong, đâu cần phải nhiều quy củ lễ mễ chậm chạp như vậy!

Bất quá việc này lại khiến Lăng Thiên linh cảm mà làm ra thủ thế này. Mặc kệ người áo xanh này là ai, nếu hắn dám không xuất thủ toàn lực mà nói, như vậy xin lỗi, dưới sự liên thủ toàn lực của tam đại cao thủ Lăng Thiên, Lăng Thần, Lăng Kiếm cùng năm tiểu tử kia thì cho dù hắn là môn chủ Vô Thượng Thiên trong truyền thuyết Lăng Thiên cũng có mười thành nắm chắc là làm cho hắn ôm hận đương tràng!

Là kẻ làm loạn kế hoạch của ta, vô luận người là chánh hay tà đều phải chết!

Người áo xanh trong ánh mắt lóe ra một tia tán thưởng! Nghĩ không ra thiếu niên trước mắt này quyết định thật nhanh, dĩ nhiên lập tức nhằm vào chính mình bày ra một cái sát cục hoàn mỹ như vậy! Bọn Lăng Kiếm mặc dù đã lẫn vào trong biển người nhưng lúc này lại thần nhiên phát ra sát khí, sao lại có thể giấu diếm được cảm giác của vị đại cao thủ này.

Hắn thở dài một tiếng vô cùng tiếc hận! Một hồi chiến đấu như vậy chính mình cũng mong muốn từ lâu nhưng lúc này không được.

Lăng Thiên trong tai đột nhiên truyền đến một tia truyền âm:” Tiểu tử, quả thật là tàn nhẫn! Không tệ, bất quá hôm nay cũng không thể cùng các người chơi đùa, người chính là Lăng Thiên sao? Lúc này giao thủ

với người tất nhiên sẽ đã thương năm tiểu quý nọ, như vậy không có ý nghĩa gì! Hắc hắc, ta đã tìm được người rồi!”

Tụ âm thành tuyến! Nghĩ ngữ truyền âm! Quả nhiên rất cao minh!

Lăng Thiên hai tròng mắt khép lại đồng dạng tụ âm thành tuyến truyền trở về: “Các hạ là người phương nào, tới đây có việc gì. Giờ phút này nói không giao thủ chỉ sợ đã chậm!”

Nhưng người nọ lại không có chút phản ứng nào. Lăng Thiên ngưng mục nhìn lại chỉ thấy thanh y nhân đang hai mắt nhìn mình, tựa hồ hàm ý mỉm cười, cả thân thể mặc dù vẫn đang đứng thẳng tại chỗ. Nếu mới vừa rồi như núi cao thì bây giờ lại tựa như biển rộng, không có bất kỳ khe hở cho kẻ khác ra tay khe hở, ngay lập tức sau đó lại càng làm cho người ta cảm giấy một loại cảm giác hư vô mờ ảo, tựa hồ cả người đã cùng thiên địa hòa nhập thành một thể. Đột nhiên, thân thể người áo xanh thoáng một cái đã như hóa thành ngàn vạn đạo lưu quang bay đi bốn phương tám hướng.

Lăng Thiên thở dài tay phải làm ra một cái thủ thế ngăn bọn Lăng Kiếm không cho động thủ.

Quả nhiên sau một trận hoa cả mắt sau, thân thể của người nọ đứng ở tại chỗ dần dần trở thành mờ nhạt, cuối cùng tiêu tán đi. Dĩ nhiên không biết đã bỏ đi khi nào nhưng vì tốc độ quá nhanh nên dĩ nhiên để lại một cái tàn ảnh giống như thật.

Lăng Thiên im lặng không nói gì, trên mặt không chút biểu tình nhưng trong lòng lại chấn động không thể lấy ngôn ngữ đến hình dung!

Người này thật sự là quá mạnh mẽ.

Đám người Lăng Kiếm đều đi tới trước mặt Lăng Thiên. Trên mặt cũng đều lộ ra vẻ sợ hãi. Tất cả mọi người đều biết vừa rồi cho dù người nọ không hề phòng bị mà động thủ thì thì mọi người ở đây không biết có ai còn sống sót không.

Võ công của người này thật sự đã đến cảnh giới võ học đỉnh phong.

Lăng Thiên nhìn sáu người, đột nhiên nở nụ cười: “Người này võ công như thế nào?”

“Khó có thể tưởng tượng được!” Lăng Kiếm vẻ mặt đầy kính ý! Năm tiểu tử kia cũng đều gật đầu, trên mặt tràn đầy một bộ như nhìn thấy núi cao.

“Không có tiền đồ!” Lăng Thiên cười mắng: “Nói cho các ngươi biết. Các ngươi ai cũng có thể đạt tới cảnh giới như vậy. Vấn đề nằm ở chỗ các ngươi có muốn hay không mà thôi!”

“Như thế nào lại không muốn?” Sáu người cùng nhau kêu lên.

Lăng Thiên khẽ cười nói: “Trước kia, các ngươi không có mục tiêu cho nên luyện công chỉ là để luyện mà thôi. Nhưng bây giờ đã có một mục tiêu rõ ràng lâu dài trước mắt các ngươi. Cái loại cảnh giới này đã có người đạt tới, chỉ bất quá các ngươi chưa đạt tới mà thôi.” Lăng Thiên ý vị thâm trường cười cười: “Muốn đạt tới cái loại cảnh giới này, trở về các ngươi đều tự suy nghĩ một chút. Người nọ đến tột cùng đã phải nếm trải nhiều ít bao nhiêu đau khổ, phải từ bỏ cái gì, trả giá nhiều ít bao nhiêu mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy. Sau khi nghĩ thông suốt thì ngắm lại các ngươi chính mình có thể làm được hay không! Sau đó theo con đường đó mà đi là được!”

Lăng Thiên thần nhiên xoay người, chấp tay hướng về Minh Yên Lâu đi đến, “Ta sẽ ở phía trước dẫn đường cho các ngươi”

Sáu người nhìn bóng lưng Lăng Thiên, đồng thời trầm mặc xuống nhưng trong mắt lại phát ra quang thải cực nóng!

Ngọc Băng Nhan nhìn về phía Lăng Thiên ánh mắt cũng tràn đầy bội phục! Lăng Thiên tùy thời tùy chỗ đều có thể mượn người mượn vật để chỉ điểm cho bọn Lăng Kiếm cách làm, làm cho Ngọc Băng Nhan cũng chịu ảnh hưởng. Cũng chỉ có như thế mới có thể tiêu trừ sự ám ảnh của người áo xanh trong lòng của bọn Lăng Kiếm. Cái bóng ma kinh khủng không thể chiến thắng trong lòng bọn họ nay ngược lại biến thành một động lực rất lớn! Mà sự chuyển biến này dĩ nhiên xuất phát từ vài câu nói của Lăng Thiên.

Thủ pháp dùng người như thế quả nhiên là xuất thần nhập hóa!

Không ai biết mấy lời này của Lăng Thiên hôm nay đối với đám Lăng Kiếm Lăng Trì Lăng Phong đã tạo thành ảnh hưởng cùng rung động rất lớn! Lăng Thiên chính mình không biết, ngay cả đám Lăng Kiếm cũng không biết nhưng nhiều năm sau, khi sáu người này đạt tới võ học đỉnh điểm không hẹn mà cùng nghĩ đến lời này hôm nay của Lăng Thiên.

Ngọc Mãn Thiên nhìn thấy Lăng Thiên thì nhất thời nhảy dựng lên há mồm mắng to một câu “Tiểu hồn đản mặt trắng, tiểu tử ngươi lừa Tam gia đến khổ!”

“Tam thúc!” Ngọc Băng Nhan sắc giọng: “Lão nhân gia ngài sao lại bất lịch sự như vậy. Thiên ca cũng không đắc tội với ngươi nha.”

Ngọc Mãn Thiên ách ách liên thanh, hẳn không đắc tội với ta, chỉ là thiếu chút nữa là đánh chết ta. Sau đó lại thiếu chút nữa làm ta xấu hổ muốn chết! Sau đó lại thiết trí bẫy rập từng bước từng bước làm cho Lão Tử chui vào! Đúng là nữ nhân hướng ngoại nhưng để bị lừa gạt đến trình độ này thì cũng thật quá đáng. Ngọc Mãn Thiên đối với sự hờn dỗi của chất nữ có chút hậm hực.

Nhưng lập tức Ngọc Tam Gia liền bị dời tầm mắt đi bởi vì phát hiện ra người quen.

“Oa ha ha, mấy người các người cũng tới.” Ngọc Mãn Thiên hưng phấn ra nghênh đón, mấy ngày qua luận võ và luận bàn, Ngọc Mãn Thiên đối với mấy tiểu tử kia hảo cảm càng tăng đã nhanh chóng đến tình trạng yêu thích không buông tay.

Nhưng mới đi ra chưa được hai bước, Ngọc Mãn Thiên đột nhiên trợn mắt há hốc mồm mà đứng lại, tiếp theo liền vỗ tay cười ha hả: “Ha ha ha, các người đây là ‘tú tài’? Oa ha ha ha.”

Đối diện, sáu người đồng thời có chút đỏ mặt tức giận nhìn về mặt kiêu ngạo cười của Ngọc Mãn Thiên, mỗi người đều hiện ra thần sắc hận không thể đi tới đâm cho hắn một quyền. Lăng Trì đi lên phía trước dĩ nhiên tay cầm quạt phong độ tiến lên từng bước: “Ngọc Tam Gia, sao mà lại vừa thay đổi một thân quần áo mới vậy? Đầu lại đau ư?”

Vừa hỏi nhất thời lại làm Ngọc Mãn Thiên nổi lên chuyện thương tâm, oa oa kêu lên rồi tát cho hắn một cái, Lăng Trì hì hì cười cúi đầu tránh.

Lăng Thiên nhìn bọn họ cười đùa, tâm lý nhất thời nhớ tới một chủ ý liền kéo Lăng Kiếm thấp giọng dặn dò vài câu rồi kéo Lăng Thần cùng Ngọc Băng Nhan đi vào Minh Yên Lâu.

Lăng Kiếm nhìn về phía Ngọc Mãn Thiên: “Tam gia, công tử không cần chúng ta, chúng ta lại bên kia ngồi đi?”

Ngọc Mãn Thiên hào sảng vung tay lên: “Tốt, oa ha ha, rất hoan nghênh! Một lúc nữa chúng ta sẽ cùng nhau tham gia Nhã văn hội!”

Sáu người đồng thời trợn mắt há hốc mồm, tất cả đồng thanh: “Ách! Tam gia, ngài cũng tham gia Nhã văn hội?” Trong ngữ khí tràn đầy vẻ không thể tin. Thật sự khó có thể tưởng tượng Ngọc Tam Gia có thể tham gia Nhã văn hội!

Ngọc Mãn Thiên mặt đỏ cả lên thẹn quá hóa giận nói: “Sao? Xem thường Tam gia ta ư? Nhớ năm đó Tam gia tổ thượng tất cả đều là bác học đại ‘trư’, người nào không phải là thiên tài kinh thiên. Tam gia ta cũng là môn đệ thụ hương Hàn Mặc thế gia! Ngay cả mấy đứa ranh con các người cũng có thể đi, Tam gia như thế nào lại không thể đi!”

Ngọc Tam Gia vốn định nói “học vấn phong phú đại nho...” nhưng lại làm như không nhận biết cái chữ “nho” kia ngược lại đọc thành “học vấn phong phú đại ‘trư’”! Sáu người nhất thời cười vang một trận: “Như vậy đến lúc đó chúng ta là hảo huynh đệ sẽ hảo hảo chiêm ngưỡng phong thái của Tam gia!”

Ngọc Mãn Thiên ngửa mặt đắc ý dào dạt nói: “Đến lúc đó khẳng định là sẽ cho các người bội phục dập đầu! Ta văn tài là tuyệt đối!”

Vừa nói vừa cùng sáu người kẻ vai sát cánh mà đi vào, xem tư thái cùng vẻ mặt đều là thân thiết vô cùng!

“Lăng công tử tới rồi, thật sự là khách quý nha.” Cổ Tịch Nhan vui mừng cười duyên đi tới: “Sao không nhận được thông báo là Lăng công tử sẽ đến nha. Bây giờ tất các phòng đã có thành viên rồi, nếu không thì ừy

khuyết Lăng công tử đến phòng tiện thiếp ngồi một lúc?”

Cổ Tích Nhan cho đến bây giờ vẫn không biết Lăng Thiên chính là Hắc y nhân ngày đó. Trong lúc nói vẫn dùng khẩu khí trước kia chào hỏi Lăng Thiên, nói xong dĩ nhiên lại dùng mị nhãn liếc lại đây làm cho Lăng Thiên cùng Ngọc Băng Nhan đồng thời trong mắt tràn đầy vẻ ghen tuông. Ngọc thủ bám bên hông Lăng Thiên đều hung hăng bám chặt, Lăng Thiên nhe răng nhếch miệng một trận, cười hí hí. Xem ra trên người vừa nổi lên hai khối u xanh tím mà lại có vẻ rất cân xứng, không khỏi dở khóc dở cười.

“Cổ lâu chủ.” Sự tình đã tới lúc này, Lăng Thiên cũng không có giấu diếm nữa.” Bồn công tử đã định ở Thiên Hương các!” Những lời này Lăng Thiên đã dùng khẩu âm của Hắc y nhân tối hôm đó nói ra.

Cổ Tích Nhan nghe xong thì nhất thời trên mặt không khỏi hiện ra vẻ sợ hãi, thanh âm cũng run rẩy:” Hả. cái này... Thuộc hạ không biết là công tử giả làm. Vạn lần mong công tử thứ tội.”

250. Chương 79: Khẩu Thiệt Chi Tranh

Cổ Tích Nhan bỏ hết mọi việc tự mình dẫn bọn Lăng Thiên lên Thiên Hương các. Dọc theo đường đi cực kỳ ân cần, chỉ e sợ có chỗ nào chiếu cố không chu đáo mà thái độ lại càng cực kỳ cẩn cẩn dực dực.

Lăng Thiên chau mày nói:” Cổ lâu chủ, làm tốt chuyện của người là được rồi. Chuyện tương lai đều dựa trên xem mọi người xuất lực lớn nhỏ như thế nào, chỉ cần người hết sức thì sẽ không bạc đãi người. Bây giờ làm như thế lại khiến cho ta rất không thoải mái.”

Cổ Tích Nhan là nhân vật ra sao, nhất thời rõ ràng ý tứ Lăng Thiên liên liên thanh vắng rồi lui ra ngoài.

Không bao lâu sau, năm sáu thiếu nữ mắt ngọc mày ngài tú lệ đi lên, cung cần châm trà bưng hoa quả điểm tâm lên. Lăng Thiên nhìn chung quanh đánh giá một chút đột nhiên chỉ về phía đông nói:” Khi nào thì kéo tấm rèm này lên được”

Một thiếu nữ hé miệng cười nói:” Lăng công tử mấy ngày nay không đến nên không biết. Vì Nhã văn hội, mấy ngày nay Minh Yên Lâu đã tốn công chuẩn bị khiến cho bên ngoài đã thay đổi rất lớn. Công tử cứ vén màn lên nhìn là biết”

Lăng Thiên ồ một tiếng, Vương Thông liền bước nhanh về phía trước đem tấm màn nọ kéo về bên cạnh nhưng lại dùng sức quá mạnh nên dĩ nhiên xé rách đứt rơi xuống!

Mọi người đưa mắt nhìn ra ngoài thì đều không khỏi hít một hơi lương khí, thật là đại thủ bút! Dĩ nhiên bức tường phía chính diện đã bị phá đi, lưu lại một cái lỗ trống không thật lớn! Minh Yên Lâu nổi tiếng nhất đó là Minh Yên thập nhị các! Lăng Thiên đang ngồi ở vị trí lớn nhất, cũng là tối đại nhất các, Thiên Hương các! Mặt hướng nam, lưng hướng bắc, khí thế hạo đại.

Bên trái Thiên Hương các là Thiên Mộng các rõ ràng thấy được Ngọc Mãn Thiên ngực đầy lông đen đang ở trong đó. Bên phải chính là Thiên Nguyệt các nhưng cửa sổ đã kéo kín màn nên không nhìn thấy gì bên trong.

Mặt đông còn lại là Tử Khí các, Đông Lai các, Húc Nhật các. Phía tây là Tử Hà các, Cực Lạc các, Tịch Dương các. Phía nam đồng dạng là ba các: Chánh Dương các, Triều Thiên các, Ngọa Long các!

Minh Yên thập nhị các được bố trí vây quanh thành một cái đại viện. Trong viện nguyên vốn có rất nhiều hoa cỏ giả sơn, u lâm trúc thúy, nước suối róc rách nhưng lúc này lại hoàn toàn không thấy bóng dáng!

Cái sân rộng gần trăm trượng nằm ở giữa nay được dùng vải hồng quây quanh dựng lên một cái rạp lớn. Phía trên được lót bằng những tấm ván gỗ lớn! Lúc này nhìn qua trông giống như vùng đất bằng phẳng, tựa hồ là đưa ngựa hay đi xe phía trên cũng hoàn toàn có thể. Chỉ riêng hạng mục này sợ rằng không có mười vạn tám ngàn lượng bạc thì không làm được!

Vương Thông cẩn thận từng bước một đi tới. Không thể không cẩn thận vì dù sao phía dưới năm sáu trượng là mặt đất. Vạn nhất mà ngã xuống thì không phải là chuyện đùa!

Hắn đi được hai bước thấy tấm ván gỗ dưới chân chỉ có chút rung động thì lại nổi gan lên dậm chân bước mạnh đồng loạt vài bước ra giữa. Hắn cảm giác như dẫm trên đất bằng, dưới chân vẫn vững vàng thì nhất

thời bình tâm dứt khoát phiến thân lộn nhào một vòng đánh một quyền lên mặt sân. Quả nhiên là bình bình vững vàng. Không hề có vấn đề gì!

Thình lình nghe bốn phía có tiếng người lớn tiếng quát. Một thanh âm ha ha cười nói:” Không tệ, không tệ. Nhã văn hội còn chưa bắt đầu mà trước tiên đã nhìn một tràng hầu hí. Thật là thú vị hử, thú vị!”

Vương Thông giận dữ nhìn lại. Đối mặt với hán phía tây là Cực Lạc các chỗ ở của Tây Môn Thế Gia. Một công tử tuổi còn trẻ, trường thân ngọc lập, phong thần như ngọc khoe môi khê nhếch lên một tia trào phúng. Trong tay kéo một cung trang lệ nhân dựa vào cánh cửa mà đứng.

“Các hạ là người phương nào?” Vương Thông trong mắt nổi lửa giận hỏi.

Công tử trẻ tuổi này trong tay xoát một tiếng mở ra một cái chiết phiến nhẹ nhàng lay động. Tư thế thật là tiêu sái, cười dài nói:” Bốn công tử là Tây Môn Thanh.”

Vương Thông cười ha ha:” Ta tưởng là ai, nguyên lai là người trong Tây Môn Thế Gia vốn bị công tử nhà ta giết mất năm người nhưng lại làm rùa đen rút đầu, thật sự là ngưỡng mộ đã lâu !”

Phía bắc diện lập tức truyền đến một trận cười vang, đặc biệt là thanh âm thô hào của Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia là vang dội nhất. Đám năm người Lăng Trì chỉ e là thiên hạ bất loạn nên lớn tiếng ồn ào, vỗ bập dùi hét lớn.

Phía đông có một thanh âm tiếu ngâm nói:” Nói đánh khăng định là đánh không lại người ta, chẳng lẽ các người bảo bọn họ đi chịu chết tập thể sao? Như vậy là rất không đạo đức. Thức thời mới là trang tuần kiệt. Tây Môn Thế Gia như thế là một môn phái tuần kiệt” Ngữ khí này châm biếm, ý tứ hàm xúc mười phần châm chọc, đúng là không lưu lại chút mặt mũi nào cho Tây Môn Thế Gia. Người này là ai?!

Mọi người đều nhìn lại, mặt đông Tử Khí các, tại cửa có một người trường thân mà đứng, đúng là Đông Phương Thế Gia Đông Phương Kinh Lôi! Lăng Thiên nhìn về phía hán thấy hán có chút vuốt cằm mỉm cười rồi nhẹ nhàng nhìn mình. Lăng Thiên thản nhiên cười, xem ra Đông Phương Thế Gia có ý muốn giao hảo với Lăng Gia a. Lăng Thiên đối với Đông Phương Kinh Lôi này có vài phần hảo cảm, đem phần nhân tình này nhớ kỹ.

Lại có một thanh âm cười ha ha nói:” Không sai, người nào trong Tây Môn Thế Gia cũng lớn lên anh tuấn. Ngày đó trên đường cái từng người một quỳ xuống xin tha cho nên mới gọi là tuần kiệt a.”

Người này nói chuyện lại càng lại khuyết đức, Đông Phương Kinh Lôi mới vừa rồi chỉ châm biếm mà rốt cuộc không nói trắng ra, bất ngờ lại có người chẳng thềm đem Tây Môn Thế Gia để ở trong lòng, nói như vỗ vào mặt. Mọi người theo tiếng nhìn lại không có gì bất ngờ xảy ra đúng là Ngọc Gia đệ tam nhân vật, Ngọc Tam Gia Ngọc Mãn Thiên.

Tây Môn Thanh giận đỏ cả mặt cả giận nói:” Nơi đây là chỗ văn nhân nhĩ sĩ tụ hội, đâu phải chỗ tranh cãi miệng lưỡi, tranh cãi ở đây đâu có ích gì. Các vị miệng lưỡi lanh lợi như vậy sao không đến tại Nhã văn hội nhất triển phong thái?”

Lại có một thanh âm cười ha ha nói:” Không sai! Lời ấy thật là hữu lý, nếu đánh không lại như vậy tìm một số giang hồ vũ phu, hán tử thô lỗ đến để tỷ thí văn tài, như vậy không phải là tìm lại được mặt mũi sao”

Hôm nay cũng không biết có phải là ngày Tây Môn Thế Gia gặp họa hay không, như thế nào mà mọi người đều muốn đối đầu với Tây Môn Thế Gia. Đây là người phương nào?!

Mọi người theo tiếng nhìn lại, đều ra ngoài ý liệu, phía nam Triều Thiên các chui ra một người, dĩ nhiên là Nam Cung Thế Gia Nam Cung Thiên Hổ! Hán như thế nào lại đi giúp Ngọc Mãn Thiên nói chuyện. Hai người không phải cừu gia sao. Lúc trước còn đánh nhau một hồi, ăn đòn không phải nhẹ! Còn mới vừa rồi hán rõ ràng là nói giúp Lăng Gia mà thôi, Nam Cung Thế Gia lúc nào đã thiết lập quan hệ cùng Lăng Gia. Ngược lại người mà Lăng Gia luôn luôn giao hảo là Tiêu gia lại không mở miệng trợ trận.

Tây Môn Thanh sắc mặt xanh mét nhưng hán cũng là nhất thời lỡ miệng, thấy lúc này không phải là lúc tốt để tranh chấp nên mạnh mẽ tự đề nén nộ khí, xoát một tiếng đem mảnh thả xuống. Nhất thời, trong Minh Yên Lâu tiếng cười không dứt!

Chỉ một lúc sau, không ít thanh niên sĩ tử quần áo hoa lệ cùng khuê môn phòng tú lục tục kéo đến. Nhân số cũng dần dần nhiều lên, các đại gia tộc trong Thừa Thiên thành đều đến đây, Dương Gia hiển nhiên cũng không ngoại lệ. Con cả của Dương Không Quần là Dương Lôi mang theo ba đứa con cùng hai cháu gái cũng đã tới.

Tấu xảo thế nào chính là, chỗ Dương Gia ngồi là Chánh Dương các nhìn sang trái lại là chỗ Nam Cung Gia ngồi Triều Thiên các! Hai nhà đối đầu dĩ nhiên gom lại một chỗ! Về phần bên phải Nam Cung Thế Gia là nhân thủ của Bắc Minh thế gia ngồi trong Ngọa Long các, dĩ nhiên hai mặt đều là cừu gia! Cũng ứng với câu “không phải oan gia không đụng đầu”!

Trong Triều Thiên các có tiếng gầm nhẹ buồn bực truyền đến, Lăng Thiên không khỏi mỉm cười. Hoàn toàn có thể tưởng tượng biểu tình của mọi người Nam Cung Thế Gia giờ phút này

Bắc Ngụy sứ giả đoàn lữ ra nên ngồi cùng với Ngọc Mãn Thiên nhưng sau khi chứng kiến bộ dáng bá đạo của Ngọc Mãn Thiên thì không ai dám qua. Đừng nhìn hôm nay tụ hội mà lầm, chỉ cần thật sự chọc tới vị đại gia này thì hẳn tuyệt đối sẽ không khách khí trực tiếp đánh người cho ăn một trận! Bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là sang ở Tử Hà các cùng Tây Môn Thế Gia. Về phần Tịch Dương các còn lại là do Vương gia cùng Trầm gia hai nhà cùng sử dụng nhưng thoát nhìn lại có vẻ rất là trống trải!

Ở mặt đông, Đông Lai các là do mấy vị Thừa Thiên bác học đại nho đều tự mang theo hơn mười đệ tử đắc ý ngồi ngay ngắn, hiển nhiên cũng muốn dám đệ tử mình mượn Nhã văn hội làm đông phong (gió đông) nhất cử thành danh thiên hạ! Trong Húc Nhật các là thiên hạ đệ nhất đại tài phiệt, Đông nam Tiêu gia ngồi! Lờ mờ có thể thấy được bên trong một cặp mắt phát sáng đang lặng lẽ nhìn Lăng Thiên.

Chỉ có phía bắc, Thiên Nguyệt các thủy chung im ắng, màn rèm phủ kín thủy chung chưa từng kéo lên, cũng không biết bên trong là đám người nào.

Lăng Thiên nhìn sang hướng bắc lại ngoài ý muốn phát hiện ra khuôn mặt gầy gò, tóc bạc của Tần đại tiên sinh thì không khỏi ngẩn ra đứng dậy từng bước đi ra ngoài như hành vân lưu thủy lướt qua khoảng trống trung gian tới trước mặt Tần đại tiên sinh mỉm cười thì lễ: “Tiên sinh làm sao ở đây?”

Tần đại tiên sinh ha ha cười hai tiếng nói: “Biết Ly Ca sư đệ tới, lão hủ có ý định thuận tiện cùng hân nói mấy câu, còn nữa thịnh hội lần này nghe nói cũng mời công tử. Ba năm không bay nhưng một khi bay tất trùng thiên. Hôm nay có thể nhìn thấy thủ đoạn tuyệt thế của công tử há có thể không đến.” Tuy nói như vậy nhưng đối với hành động của Lăng Thiên trước mắt bao người, dĩ nhiên lấy thân phận chủ sự của Lăng Gia xuất hiện trước mặt mình lấy lễ đệ tử mà ra mắt khiến trên mặt lão cảm giác phong quang, trong lòng thật là vui mừng. Không khỏi lão hoài an ủi, vuốt râu mừng rỡ.

Bên người hân, một gã trung niên văn sĩ tuổi chừng bốn mươi, tướng mạo thanh nhã, trước ngực ba chòm râu tung bay trông có chút tiên phong đạo cốt. Không đợi Tần đại tiên sinh bắt chuyện, Lăng Thiên đã khẽ cười nói: “Vị này chính là Mạnh Ly Ca đại danh lừng lẫy, Mạnh sư thúc đây ư? Lăng Thiên thật sự là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, như sấm bên tai!”

Mạnh Ly Ca cười khỏ một tiếng hoàn lễ nói: “Sơn dã chi dân, tiện danh hữu nhục, lọt vào mắt Lăng công tử đã là mừng, như thế nào có dũng khí thừa nhận là như sấm bên tai! Về phần danh xưng sư thúc càng không dám nhận!”

Lăng Thiên ánh mắt có chút chớp động, tựa hồ nghĩ tới cái gì nhưng cũng không miễn cưỡng, ý vị thâm trường cười cười hướng Tần đại tiên sinh nói: “Tiên sinh nếu đã tới, sao không đưa Mạnh tiên sinh cùng theo Lăng Thiên đến Thiên Hương các ngồi? Nhã văn hội này nếu là không có hai vị tiên sinh tọa trấn thì Lăng Thiên chẳng phải là khoe cái xấu sao?”

Tần đại tiên sinh oán trách trừng mắt nhìn hân một cái, hai tròng mắt trợn trừng nói: “Người dám giả bộ lừa gạt lão phu nữa xem? Lão phu đã sống bao nhiêu năm tháng, há có thể qua mắt được ta. Hôm nay người không lấy được khôi thủ lão phu rất thất vọng!” Lăng Thiên cười khỏ một trận. Lại nghe Tần đại tiên sinh nhìn Mạnh Ly Ca cười nói: “Hiện đệ, không ngại thì chúng ta cùng đến Thiên Hương các bên kia, cũng xem như trợ uy cho đệ tử này của ta!”

251. Chương 80: Vào Phe Cánh Cửa Ta

Mạnh Ly Ca có chút khó khăn mặt nhăn mày nhíu, bất động thanh sắc nghiêng mắt thoáng nhìn phía sau cười khổ nói:” Tại hạ sao dám không thuận theo, chỉ là hiện nay thân bất do kỷ, thế nhưng...”

Mạnh Ly Ca thông minh tài trí sớm đã phát hiện thân hãm vào nguy cơ thật lớn. Chính mình bao năm qua vì Ngụy Thừa Bình mà bày mưu định kế trợ giúp hắn, qua đó từng bước củng cố địa vị, phát triển thực lực của hắn. Tại Bắc Ngụy, thái tử Ngụy Thừa Bình sớm đã là tồn tại một tay che trời! Kế tiếp đó là khuếch trương thế lực, từng bước hướng xung quanh xâm chiếm, chậm rãi thành tựu thiên hạ đại nghiệp!

Ngày nay văn thần võ tướng dưới trướng Ngụy Thừa Bình đã tụ tập dưới một mái nhà, mưu sĩ như mây, mãnh tướng như mưa. Sự tồn tại của Mạnh Ly Ca trong mắt Ngụy Thừa Bình cũng đã không được như xưa, có nói là không đủ nặng cũng không quá đáng. Nhưng mấy năm qua, Mạnh Ly Ca vì hắn xuất mưu hoa sách, quả thật không thể tránh khỏi tiếp cận với nhiều bí mật của Ngụy Thừa Bình! Cho nên, giờ phút này, đã tới thời khắc vi diệu chìm hết bể cung rồi.

Ngụy Thừa Bình lại không biết, những việc Mạnh Ly Ca vì hắn chuẩn bị bất quá chỉ là non nửa bản lãnh của hắn mà thôi! Thành tựu cao nhất của Mạnh Ly Ca chính là quyền mưu tung hoành, binh pháp chiến trận, trong trướng định kế quyết thắng ngoài ngàn dặm! Đây mới là bản lãnh chân thật của Mạnh Ly Ca, cũng là bản lĩnh cực mạnh!

Nhưng Ngụy Thừa Bình cũng không biết hoặc là nếu hắn có biết thì cũng tuyệt không tin tưởng. Việc thực lực ngày càng bành trướng cùng quyền lực tuyệt đối sớm đã khiến Ngụy Thừa Bình bắt đầu không nghe lời can gián, tai chỉ thích nghe tin vui, cuồng vọng đến cực điểm! Nếu không phải còn có Ngọc Gia ở bên thì sợ rằng Ngụy Thừa Bình sớm đã phát động chiến tranh giành đại lục. Nhưng trước đó Mạnh Ly Ca đã biết nhiều bí mật của Ngụy Thừa Bình nên lại là người phải trừ khử đầu tiên! Cho nên, việc phái Mạnh Ly Ca tới tiếp cận Ngọc Băng Nhan cũng là nhiệm vụ hạng nhất cuối cùng Ngụy Thừa Bình giao cho Mạnh Ly Ca. Vô luận hoàn thành hay không thì Mạnh Ly Ca cũng nhất định phải chết. Trên thực tế, cho dù Ngụy Thừa Bình không hạ sát thủ, chỉ bằng việc Mạnh Ly Ca chủ trì chuyện ám sát Ngọc Băng Nhan thì Ngọc Gia sao có thể bỏ qua!

Cho nên Mạnh Ly Ca chết chắc rồi!

Mạnh Ly Ca mặc dù trí thâm như hải, mưu tính sâu xa, lo xa nghĩ rộng nhưng nói đến cùng thân là một văn nhược thư sinh, thân hãm trong nguy cơ bức này thì ngay cả bụng đầy trí kế mà tay trói gà không chặt. Ngoại giới càng không có ai trợ giúp thì như thế nào có thể thoát ra khỏi sự giám thị chu đáo của trăm tên giáp binh.

Nhưng lúc này Lăng Thiên yêu cầu lại là một cơ hội tuyệt hảo của Mạnh Ly Ca! Chỉ cần có thể rời khỏi tầm mắt của những người này, tạm thời đến ngồi cạnh Lăng Thiên thì đến chín thành là cái mạng nhỏ có thể được bảo vệ! Đương nhiên, nếu như thủy chung ở dưới trướng Lăng Thiên dốc sức thì tánh mạng mình được bảo vạn toàn. Chỉ là trải qua việc này, Mạnh Ly Ca sớm đã tâm tàn ý lạnh, nhân đạo tới vô tình để vương gia, há có thể có ngoại lệ! Mạnh Ly Ca chính thức rõ ràng ý tứ những lời này. Đột nhiên sinh ra tâm ý muốn tiểu ngạo sơn lâm, du du thiên địa, ẩn tránh hồng trần, rời xa thế gian quyền lợi. Đây là kỳ vọng duy nhất trong lòng Mạnh Ly Ca giờ phút này.

Lăng Thiên nhìn thấy sắc mặt Mạnh Ly Ca thì nhất thời trong lòng hiểu rõ đứng dậy đối mặt với tên phó đoàn và mấy trăm tên chiến tướng Bắc Ngụy đang nhìn chăm chăm vào mình vênh mặt hất hàm hỏi:” Bốn công tử bây giờ sẽ mời Mạnh tiên sinh đi giá sang bên kia, các người người nào có ý kiến gì thì tiến lên đáp lời!” Bộ dáng Lăng Thiên lúc này toàn bộ tràn đầy thịnh khí lăng nhâm.

Trong Thiên Nguyệt các tấm rèm có chút lay động tựa hồ có người đặc biệt chú ý đến nhất cử nhất động của Lăng Thiên! Lỗ tai Lăng Thiên có chút vừa động nhất thời trong lòng nghĩ người trong Thiên Nguyệt các chắc là có quan hệ gì cùng Bắc Ngụy!

Bắc Ngụy phó đoàn Sử Nghĩa Đàm trên mặt nhất thời nổi lên vẻ tươi cười so với khóc còn khó coi hơn:” Lăng công tử, cái này... Hai nước trong lúc...”

Lăng Thiên cau mày, ngay cả con mắt cũng không nhìn hắn:” Ồ? Chẳng lẽ bây giờ Thừa Thiên cùng Bắc

Ngụy đang có quan hệ đối địch. Sử đại nhân, nói chuyện gì cũng nên thận trọng nhất là quan hệ tới bang giao hai nước. Không khéo ngày mai lại có tin đồn nói hai nhà sắp khai chiến cũng chưa biết ”

Sử Nghĩa Đàm hai mắt bỗng tối mịt lạnh từ trên đầu lẫn xuống. Uy danh Lăng Thiên trong mấy ngày nay thịnh truyền khắp Thừa Thiên, cho dù đối mặt với Tây Môn Thế Gia Tiểu công tử cũng nói sất là liền sất. Một tiểu nhân Bắc Ngụy phó đoàn như hắn sao có thể đắc tội được, bây giờ lại trực tiếp chụp lên đỉnh đầu mình cái mũ lớn như vậy thì không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán. Sử Nghĩa Đàm hai tròng mắt đảo chung quanh ý bảo các võ tướng chung quanh giúp mình nói lại.

“Sử đại nhân không nói lời nào có nghĩa là đã đồng ý” Lăng Thiên mỉm cười nói “Mạnh tiên sinh, Tần tiên sinh, xin mời!” rồi lôi kéo hai người cất bước đi ra phía ngoài.

Sử Nghĩa Đàm ho khan một tiếng, hai gã hộ vệ nhất thời đứng ở cửa ngăn cản đường đi!

Lăng Thiên sắc mặt lạnh lẽo một cổ sát khí mãnh liệt nhất thời bắn ra, tròng mắt nhẹ giọng quát:” Cút ngay!”

Lời ấy người khác nghe cũng không cảm thấy gì nhưng hai gã hộ vệ này nghe được thì cảm thấy như sấm động, bỗng nhiên cảm giác hoa mắt chóng mặt, dưới ánh mắt sắc bén của Lăng Thiên nhất thời dâng lên một loại cảm giác vô lực kháng cự, dĩ nhiên ngoan ngoãn cúi đầu đứng sang một bên.

Đây cũng là thủ đoạn tụ âm thành tuyến. Dùng nội lực thượng thừa như ngư dao tiểu thí có tác dụng trực tiếp nhiếp hồn đoạt phách, hai gã hộ vệ bình thường sao có thể chống lại được.

Lăng Thiên chậm rãi xoay người:” Xem ra Sử đại nhân hình như yết hầu không được thoải mái, có muốn bổn công tử giúp người chẩn trị hay không.Ồ, đã quên không nói, bổn công tử tinh thông kỳ hoàng thuật, cam đoan nhất lao vĩnh dật, tuyệt không tái phát!”

Sử Nghĩa Đàm trên trán nhất thời toát ra mồ hôi to như hạt đậu nành, như thế là chẩn trị kiểu gì? Phỏng chừng phương pháp chẩn trị của Lăng Đại công tử là đem đầu chặt bỏ đi sao? Nếu không sao lại nói “nhất lao vĩnh dật, tuyệt không tái phát?”

Hắn khó khăn cười nói:” Không... không dám phiền đến đại giá của Lăng công tử, bổn... tiểu nhân không sao”. Hắn vốn định tự xưng là bổn quan nhưng ngẫm lại thì lại không dám, không thể làm gì khác hơn là nói tới bên mép lại đổi thành tiểu nhân.

Lăng Thiên ‘ồ’ một tiếng, nói:” Đáng tiếc, đáng tiếc” Cũng không biết là đáng tiếc anh hùng như mình không có đất dụng võ hay là đáng tiếc Sử Nghĩa Đàm mất đi cơ hội này. Hắn lôi kéo Tần đại tiên sinh cùng Mạnh Ly Ca dương trường mà đi!

Trong Thiên Nguyệt các có một tiếng thở dài cúi đầu phát ra, một thanh âm rõ ràng lắm lắm bầu nói: “Cần chặt là chặt, không chút ngại ngần, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, lại càng không có kỵ thân phận. Người này quả nhiên rất cao minh, quả nhiên là đối thủ khó đối phó! Nhân sinh có chiến trường giao chiến như thế, có thể có đối thủ đấu trí đấu dũng như thế mới không có vẻ chán nản! Lăng Thiên, đối thủ rất không tệ!”

“Keng!” Một tiếng đồng la vang giòn.

Người đã đến đông đủ, đại môn Minh Yên Lâu chậm rãi đóng lại!

Lăng Thiên cười ha ha vô cùng vui vẻ!

Ngọc Băng Nhan tò mò hỏi:” Thiên ca, huynh cười cái gì? Làm sao lại như thế?”

Lăng Thiên cười to nói:” Nghe thấy tiếng đồng la này huynh đột nhiên lại nhớ tới đêm giang hồ bán nghệ mua vui, mỗi lần trên đường cái nhìn thấy luôn đồng la một tiếng tiếp theo lại có một người nhảy ra nói một câu “ở nhà dựa vào cha mẹ, xuất môn dựa vào bằng hữu” tiểu nhân Tây Môn Thanh thuở nhỏ cha mẹ cùng chết, học được bản lãnh làm trò khỉ, các vị xem qua, có tiền thì giúp tiền, không có tiền thì giúp người. Ha ha a ha.”

Lăng Thiên dùng thủ pháp tụ âm thành tuyến, lời nói này thanh âm tựa hồ không lớn nhưng dư âm rất dài, tiếng hồi âm đúng là vô cùng rõ ràng, phỏng chừng mọi người đều nghe thấy. Hơn nữa lúc hắn nói đến

đoạn ở nhà dựa vào cha mẹ thì bắt chước đúng khẩu âm của Tây Môn Thanh, vô cùng giống! Nhất thời gần ngàn người trong Minh Yên Lâu đều nghe được rõ ràng.

Nhất thời bên trong một mảnh tĩnh mịch rồi tiếp theo liền bạo phát một trận cười ầm lên.

Vừa muốn bước ra khỏi Cực Lạc các, Tây Môn Thanh nhất thời sắc mặt xanh mét dừng lại trước cửa, hai tròng mắt gắt gao nhìn về phía Lăng Thiên, trong mắt đầy vẻ oán độc, hận không thể cắn vào cổ hắn vài miếng.

Lăng Thiên không thèm để ý cười cười, nếu đã giết nhân vật trọng yếu của Tây Môn Thế Gia thì Lăng Thiên hoàn toàn không tính vì vậy mà từ bỏ ý đồ! Cho dù Tây Môn Thế Gia nhẫn nại xuống một hơi này Lăng Thiên cũng sẽ tuyệt không tha cho chỉ dù là một người trong thế gia đã kết thù với mình bình yên rồi đi! Đánh rắn không chết tất bị cắn lại, đạo lý này Lăng Thiên rất hiểu, nếu đã làm thì đơn giản là làm đến cùng.

Ngọc Mãn Thiên lớn tiếng hét:“Nhanh bắt đầu đi à, Tam gia chờ tham dự Nhã văn hội từ lâu, Tam gia văn tài cũng cao cao à...”

Lời vừa nói ra, người khác còn chưa biểu hiện gì, Ngọc Băng Nhan bên người Lăng Thiên nhất thời bật cười khi một tiếng, cười đến run rẩy cả người!

Mọi người nhất thời tầm mắt đều bị hấp thu hút, chứng kiến hần hắc tinh tinh đứng ở nơi đó giống như một pho tượng thiết tháp thì không khỏi không biết nói gì. Gã thô lỗ rồi tinh rồi mù này cũng tới tham gia Nhã văn hội? Hần nhả ở chỗ nào?

Ngọc Mãn Thiên vừa nhìn thấy mọi người như đang xem khi thì bất giác tức giận:” Nhìn cái gì vậy, muốn đánh à!”

Mọi người thấy không thể trêu vào vị đại gia này bèn nhìn đi chỗ khác. Nhưng lúc này Tây Môn Thanh như thể nào còn không ra, chẳng lẽ Nhã văn hội do Tây Môn Thế Gia phát khởi vì vậy không bệnh mà chết ư.

Tấm rèm cửa Cực Lạc các được kéo lên cao, một vị trung niên văn sĩ độ hơn ba mươi tuổi vẻ mặt gượng cười đi tới giữa trung tâm, hướng bốn phía ôm quyền bao quanh thi lễ nói:“Nhã văn hội hôm nay được thiên hạ tuần ngàn nể mặt tề tụ Minh yên...” Hần nói được mấy câu thì tựa hồ khôi phục được trạng thái, thao thao bất tuyệt nói tiếp.

Lăng Thiên thoải mái nằm ở trên ghế, kẹp hờ mắt tựa hồ đã ngủ thiếp đi. Đột nhiên nghe được một âm thanh trong trẻo nói:” Này, người nói xong chưa. Nhanh tuyên bố bắt đầu đi, nêu ra phương thức quản lý và tiến hành là được, đâu cần nói nhảm như vậy!”

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỗ Ngọc Gia Thiên Mộng các có một thiếu niên thư sinh đi ra, thân trường ngọc lập, sắc mặt hơi lộ vẻ ngăm đen, không phải Lăng Trì thì là ai.

Người nọ thấy trong Ngọc Gia có người đi ra can thiệp thì không khỏi trong lòng hoảng hốt, miễn cưỡng nói thêm vài câu rồi nói “Nhã văn hội lần này vốn do Tây Môn Thanh công tử ra đề tài, lấy văn kết bạn, lấy thi kết bạn, thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa, mọi người thi triển hết sức trước mặt thiên hạ anh hùng, mà xem hòa lạc nhà ai, người nào đoạt khôi thủ!”

252. Chương 81: Bất Túc Vi Địch

“Bằng vào cái gì mà Tây Môn Thanh đề xuất?”

“Đúng, bằng vào cái gì chứ? Chẳng lẽ bởi vì hắn trông đẹp trai, tuấn kiệt ư?”

“Tây Môn Thanh là ai? Chưa từng nghe qua...”

Người ở trên đài còn chưa nói xong, bốn phía đã rộ lên ầm ĩ, mọi người nhao nhao kháng nghị. Đặc biệt là dưới sự đổ dầu vào lửa của bọn Lăng Phong, Lăng Trì, đám người Ngọc Mãn Thiên, Đông Phương Kinh Lôi, Nam Cung Thiên Hổ cũng thừa cơ mượn gió châm lửa, lập tức trở thành hỗn loạn. Trong nhất thời tiếng huýt sáo vang lên khắp nơi. Chỗ này đâu còn là nơi tụ hội của những văn nhân nhã sĩ, căn bản đã

trở thành đại sảnh tụ nghĩa của đám thổ phỉ hào cường! Không ít nho sinh lắc đầu thở dài, đột nhiên cảm thấy vô cùng nhột nhẽo buồn tẻ.

Sau cùng vẫn là mấy vị đại nho đức cao vọng trọng đứng ra mới bình ổn được đám người đang lộn xộn. Mấy người cùng Tần đại tiên sinh thương lượng một chút, liền quyết định để cho mỗi đại thể gia luân lưu ra đề, nhưng Tây Môn thể gia lại không phục, nhất quyết yêu cầu tăng thêm một quy củ, đó chính là sau khi ra đề mục, người ra đề có thể tùy ý chỉ định một nhà giải đáp.

Mọi người biết rõ trong lòng, quỹ củ này của Tây Môn thể gia nhất định là nhắm vào Lăng Thiên, rắp tâm muốn dập tắt sự huênh hoang của Lăng Thiên, muốn thấy Lăng gia phải xấu mặt. Điều này khiến cho mọi người đều hơi trù trừ, Tần đại tiên sinh nhìn về phía Lăng Thiên, thấy hắn khẽ gật đầu thì mới mở miệng đáp ứng.

Rèm cửa của Cục Nhạc các, nơi Tây Môn thể gia đang ở được vén lên, Tây Môn Thanh cuối cùng cũng bước ra, mặt tươi cười, tựa hồ chuyện vừa rồi căn bản chưa từng phát sinh, hắn căn bản cũng coi như không hề bị Lăng Thiên làm nhục, mặt mày tươi cười xán lạn. Không ít người thầm cúi đầu khen ngợi, Tây Môn Thanh, đệ nhất nhân vật trong hàng hậu bối của Tây Môn gia quả nhiên bất phàm, bị vũ nhục như vậy, không ngờ vẫn bất động thanh sắc, tâm tính tu dưỡng này rất ít người có thể đạt được.

Lăng Thiên lắc lắc đầu, vẻ mặt rất cụt hứng.

Mạnh Ly Ca ở bên cạnh luôn chú ý tới phản ứng của Lăng Thiên, thấy Lăng Thiên lắc đầu, hỏi: “Nhìn ý tứ của Lăng công tử, tựa hồ như rất không đồng ý với vị Tây Môn công tử này?”

Lăng Thiên quay đầu nhìn Mạnh Ly Ca, hắn từ đầu tới cuối đều không lộ ra một chút tâm tư muốn chiếm lĩnh nào, như vậy chỉ tổ dọa cho đối phương chạy mất. Đối với Mạnh Ly Ca, trong lòng Lăng Thiên sớm đã có định kế. Nhe răng cười nói: “Tiên sinh chớ có trêu ta, chẳng lẽ tiên sinh cho rằng, ta phải nhìn hạng người như Tây Môn Khánh với con mắt khác ư?”

Mạnh Ly Ca vuốt râu, trong mắt lóe lên một tia sắc thái trí tuệ, ha ha cười nói: “Lời này của công tử có ý gì?”

Lăng Thiên mỉm cười, híp mắt nói: “Một tuyệt thế kiếm khách, nhiều năm không có địch thủ, cô độc tịch mịch đã lâu, mong mỗi được chiến bại. Nhưng khổ nỗi mãi vẫn không có đối thủ, chỉ đành thở dài ai oán. Cuối cùng có một ngày, đột nhiên có một kiếm khách đại danh vang dội, hạ chiến thư đối với hắn, người nói xem hắn nên mừng hay nên buồn, nên vui hay nên sầu?” Lăng Thiên chậm chậm nói.

Mạnh Ly Ca không ngờ hắn lại nhắc tới cổ sự, không khỏi hơi ngáy người, nhưng biết hắn chắc chắn còn có hàm nghĩa khác, cho nên không ngắt lời, mỉm cười nghe tiếp.

“Kiếm khách này thực sự là tịch mịch quá lâu, nghe thấy tin tức này tất nhiên rất vui mừng, hưng phấn tiếp nhận, chuẩn bị đại chiến một trận để được thỏa nguyện!” Lăng Thiên tiếp tục nói: “Nào ngờ sau khi hắn tới nơi ước định thì lại thất vọng phát hiện kiếm khách đại danh鼎鼎 đã khiêu chiến kia lại là một hài đồng ba tuổi!” Lăng Thiên mỉm cười nhìn Mạnh Ly Ca: “Tây Môn Thanh lúc này đối với ta mà nói, chính là một hài đồng ba tuổi. Bản công tử hiện tại phi thường mất hứng. Tiên sinh có thấy vậy không?”

Mạnh Ly Ca không khỏi lộ ra nét cười trong mắt, hỏi: “Công tử vì sao lại nói như vậy?”

Lăng Thiên hai mắt dán chặt vào Mạnh Ly Ca, mỉm cười nói: “Tiên Sinh vì sao đã biết rõ còn cố hỏi?”

Mạnh Ly Ca nói: “Xin rửa tai lắng nghe.”

Lăng Thiên ha ha cười lớn, nói: “Tiên sinh đã muốn bức bách Lăng Thiên, Lăng Thiên chỉ đành nói ra thôi. Tây Môn Thanh nêu vào ngay lúc mà ta nói ra những lời đó mà có thể mặt không đổi sắc bước ra, vậy thì, hắn có lẽ có thể trở thành địch thủ mà ta tôn kính! Nhưng...” Lăng Thiên nói từng chữ: “Hắn đâu sao vẫn chậm một khắc!”

Nói xong, Lăng Thiên mỉm cười, quay đầu nhìn vào trong trường.

Mạnh Ly Ca trở nên trầm tư, mắt nhìn về phía Lăng Thiên lộ ra vẻ tán thưởng, quả nhiên bất tục! Tây Môn Thanh nêu lúc trước bước ra ngay, vậy thì tâm tính ẩn nhẫn của hắn đủ để trở thành nhân tuyển một đời kiêu hùng! Nhưng hắn cách một giây mới ra, tuy thời gian không dài, nhưng về khí độ mà luận thì chỉ

có thể coi là nhân tuyển nhất thời mà thôi! Cho nên Lăng Thiên không để hấn vào mắt, không đáng để bận tâm!

Bên ngoài có người hét lên: “Xin mời Mạnh Ly Ca tiên sinh.”

Thì ra mọi người ở bên ngoài sau khi thương lượng, muốn tuyển ra mấy nhân viên bình phẩm, Tây Môn Thanh lập tức đề nghị hai người, một là Tần đại tiên sinh, còn người kia là Mạnh Ly Ca! Hấn đã muốn làm nhục Lăng Thiên, vậy thì sao có thể để hai đại văn nhân này ở bên cạnh nhắc nhở cho Lăng Thiên.

Sáu bình phẩm được chọn ra đứng quanh trường hành lễ, chào hỏi mọi người ở xung quanh. Sáu người bọn họ tuy không biết nhau, nhưng sớm đã nghe danh của nhau, cho nên vừa gặp mặt đều rất đổi cao hứng.

Một lão già bước lên trước một bước, cao giọng nói: “Hôm nay Nhã Văn hội chính là mở đường cho những văn nhân giống như ta, hướng chỉ thiên hạ tuần kiệt đều tề tựu đông đủ, thất quốc bát đại thế gia cũng đều có mặt, tình cảnh này, cả một đời người cũng thực sự ít được thấy! Thịnh cử ngày hôm nay, tất sẽ lưu lại một mỹ danh thiên cổ bất diệt tại Thừa Thiên! Lão hủ bất tài, năm trước nghĩ ra một câu đối, nhưng nghĩ mãi vẫn chưa ra hạ liên (vế dưới của một câu đối). Hôm nay một là phao chuyên dẫn ngọc, hai là xin các vị giải quyết khó khăn trong lòng cho lão hủ, để tránh lão hủ mấy năm sau hai mắt đã mờ mà vẫn canh cánh ôm hận trong lòng!”

Mọi người nghe thấy lão nói rất phong phú, không khỏi bật cười, có người liền nói: “Lão tiên sinh cứ nói đi đừng ngại!”

Lão già đó nói: “Lão hủ vốn là nhân sĩ Thừa Thiên, năm trước có người mời tới Thiên Nhiên cư ở thành đông uống rượu. Khi tới Thiên Nhiên cư, qua ba tuần rượu đột nhiên thấy ở cửa quán rượu có treo một thượng liên (vế trên của câu đối): Khách thượng Thiên Nhiên cư, cư nhiên thiên thượng khách. Tiếc rằng thượng liên tuyệt giai thì đã có rồi, nhưng hạ liên thì lại chưa. Thiên Nhiên cư nói sẽ miễn phí cả đời cho người đối được. Lão hủ xưng là đại nho đương thế, nhưng lại không thể ứng đối, nửa năm nay cơ hồ u sầu đến bạc cả tóc, vè đứt cả râu, nhưng cũng không có biện pháp.” Nói tới đây, mặt lão đầu hiện lên vẻ sầu khổ.

“Khách thượng Thiên Nhiên cư, cư nhiên thiên thượng khách.”

Một câu đối Hồi văn rất hay.

Lập tức, mấy trăm người trong trường miệng đầu lẩm bẩm đọc. Có người còn ngẩng đầu lên trời, khổ cực suy nghĩ, có người thì cúi đầu nhíu mày, miệng lẩm bẩm, có người thì cứ lắc đầu liên tục. Một lâu sau, vẫn không có ai lên tiếng trả lời.

Câu đối này nhìn chữ thì bình thường nhưng là câu đối Hồi văn, phản chính. Hơn nữa lời mờ có ý tức tán dương thân phận của du khách, đầu đuôi nối nhau càng hay tuyệt vời, đúng là rất khó đối.

Trong Thiên Hương các, Lăng Thiên nhíu mày, ghé hai chân lên, hoàn toàn không coi vào đâu. Bên cạnh, Lăng Thần hơi mỉm cười, vẻ mặt như đã định liệu trước. Câu đối này Lăng Thiên ở tiền thế sớm đã biết rồi, bình thường lúc nhàn rồi không có gì làm thường cùng Lăng Thần, Lăng Kiếm chơi trò chữ nghĩa đã nhắc tới. Chỉ có điều Lăng Thiên không ngờ rằng trên thế giới này lại có người sử dụng câu đối này. Hơn nữa không ngờ còn trở thành một câu đối tuyệt hay! Lăng Thần trong lòng biết tới mấy đáp án hay, có sao lại không cười thầm?

Chỉ có Ngọc Băng Nhan là nhíu mày, mặt đầy vẻ trầm tư, hiển nhiên đang khổ sở suy nghĩ. Ngọc Băng Nan tự phụ là tài nữ, há có thể cam tâm bị câu đối này làm khó?

Trong Cực Nhạc các vang lên tiếng cười khê, một người chậm chậm nói: “Câu đối này tuy khó đối, nhưng cũng không tính là tuyệt đối; Bản công từ năm trước du lịch khắp nơi, đi qua một ngôi chùa, tên gọi là Đại Phật! Nhân quá Đại Phật tự, tự Phật đại quá nhân. Không biết có thể miễn cưỡng đối được không?” Người nói chính là Tây Môn Thanh. Chỉ thấy hấn trường sam phất phơ, sải bước ra khỏi cửa, miệng treo một nụ cười kiêu căng, hiển nhiên đang cực kỳ hài lòng với câu đối của mình.

Mọi người cúi đầu trầm tư, chỉ cảm thấy câu đối này có thể coi là đối khá chuẩn, không khỏi có người bật cười.

“Phì!” Một tiếng chế giễu truyền tới, một người lạnh lùng nói: “Đây mà cũng tính là đối được à? Đúng là nhục cười!”

Tây Môn Thanh sắc mặt trầm xuống, tròng mắt lên, lạnh lùng nói: “Nhưng không biết các hạ có câu đối hay nào không?” Hắn thấy người này chính là từ Thiên Mộng các của Ngọc gia bước ra, liền cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, không dám lập tức phát tác.

Lăng Thiên và Lăng Thần nhìn nhau, đều thấy được nét cười trong mắt đối phương, người vừa nói chính là Lăng Trì. Lăng Thiên đoán rằng tên gia hỏa này sẽ rất dễ bị kích động, quả nhiên không ngoài sở liệu.

Chỉ nghe thấy Lăng Trì dương dương đắc ý nói: “Hiền xuất đa phúc địa, địa phúc đa xuất hiền! Ha ha, thế nào?” Mọi người ngấm ngấm thật kỹ, không khỏi đồng thanh khen hay! Hạ liên này bất kể là đối nghĩa hay dùng từ đều chuẩn hơn nhiều so với về đối của Tây Môn Thanh, đặc biệt là ý vị trong đó càng ăn khớp với thượng liên, so với câu mà Tây Môn Thanh đối thì cao hơn mấy bậc.

Ngọc Bang Nhan đột nhiên a một tiếng, buột miệng nói: “Có rồi!” Nàng vừa rồi nhíu mày suy nghĩ, không hề biết gì tới động tĩnh bên ngoài, “Hương mai ngọc hàn hiền, hiền hàn ngọc mai hương!”

Mọi người lại ngây người, không khỏi một lần nữa đồng thanh khen hay! Không ngờ tuyệt sắc mỹ nữ yếu điệu này lại tài hoa như vậy! Chỉ là câu đối này tuy hay, nhưng vẫn kém câu “hiền xuất đa phúc địa, địa phúc đa xuất hiền” mà Lăng Trì có được từ chỗ Lăng Thiên!

Tây Môn Khánh hừ một tiếng, hai bên bị kém người khác, tự cảm thấy rất mất mặt, vội vàng vặn hỏi thế cục, nói: “Bản công tử hôm nay rất có cảm xúc với Nhân Văn hội, ngay tại chỗ ra một câu đối, nay nói ra để xin ý kiến của các vị hiền tài: Tái thi đài, tái thi tài, tái thi đài thượng tái thi tài, thi tài tuyệt thế, thi tài tuyệt thế! Không biết vị nào có thể đối ra được hạ liên?”

Tây Môn Thanh đứng ở giữa trường, nhìn về phía mỗi một toàn lâu các, sau cùng dừng lại ở Thiên Hương các nơi Lăng Thiên đang ngồi. Miệng treo một nụ cười gây hấn, nhìn về phía Lăng Thiên. Người sáng mắt đều có thể nhìn ra, thượng liên này của Tây Môn Thanh chính là dùng để làm nhục Lăng Thiên! Chuyện liên quan đến lương đại thế gia, ai dám nhiều lời? Mà dám người Ngọc Mãn Thiên toàn là võ phu thô lỗ, ngay cả nhận biết chữ viết tên mình còn khó thì sao có thể giúp đỡ?

Vả lại Tần đại tiên sinh và Mạnh Ly ca, người có thể trợ giúp cho Lăng Thiên đều đã nhận là nhân viên bình phẩm! Trong nhất thời mọi người đều nhao nhao suy đoán, xem ra lần này Lăng Thiên sẽ bị xấu mặt rồi, không ít người trong mắt hiện lên vẻ vui mừng trước tai họa của người khác. Trong Húc Nhật các, Tiêu Nhạn Tuyết nhíu chặt mày, trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ lo lắng.

Ánh mắt ngạo mạn của Tây Môn Thanh như cười mà như không cười nhìn Lăng Thiên, vừa nhìn đến hai vị tuyệt thế mỹ nữ là Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan, trong mắt không khỏi bùng lên dị quang, đầy vẻ kính ngạc và ái mộ. Cuối cùng cũng hiểu lý do mà tiểu đệ Tây Môn Dương phải chết. Mỹ nữ như thế này, ai mà không muốn đưa vào trong phòng của mình chứ?

253. Chương 82: Câu Đối Tuyệt Vời Xuất Hiện

Lăng Thiên trong mắt lóe sáng, nói: “Thần nhi, muội tới áp chế sự kiêu ngạo của hắn đi!”

Lăng Thần dạ một tiếng, đứng dậy, nhìn về phía Tây Môn Thanh, trong con mắt xinh đẹp không khỏi lộ ra vẻ khinh thường, dạng người này xứng với cái danh tài tử sao?

Môi hồng hé mở, Lăng Thần không thèm nhìn thẳng vào Tây Môn Thanh, ngạo nghễ ngâm chậm chậm: “Thái vân thiên, thái vân gian, thái vân thiên thượng thái vân gian, vân thiên vĩnh cửu, vân gian vĩnh cửu!”

Hạ liên vừa được nói ra, cả trường trở nên tĩnh mịch, câu đối này không những đối thích hợp mà còn kiêm cả ý cảnh sâu xa, nếu so sánh thì ngay cả về trên cũng không thể sánh bằng, chỗ khó nhất chính là, câu đối này thực sự là tuyệt đối, thượng liên Tây Môn Thanh hao tổn tâm huyết lắm mới nghĩ ra được, bản thân cũng chưa chắc đối được, người trong trường, ai cũng hiểu đạo lý này, cho nên sao không kinh ngạc.

Một lát sau, tiếng khen hay vang lên khắp nơi, kéo dài mãi không thôi.

Tây Môn Thanh xòe quạt xếp trong tay, khê phe phẩy hai cái, lộ ra phong độ thanh thoát, khoe miệng nở nụ cười ôn nhu ưu nhã, nhìn Lăng Thần, cao giọng khen ngợi: “Đối rất hay, đúng là rất chuẩn! Tài hoa của cô nương thực sự khiến Tây Môn Thanh được mở rộng tầm mắt! Câu đối này thực sự vô cùng tuyệt vời, Tây Môn Thanh cam bái hạ phong, không biết phương danh của tiểu thư xưng hô thế nào? Với tài hoa tuyệt thế của cô nương, chắc rằng sớm đã vang danh Thừa Thiên!”

Lăng Thần lạnh lùng nói: “Liệt danh của tiểu nữ không đáng để nhắc đến, còn tài hoa tuyệt thế gì đó càng không dám nói đến, câu đối dễ như vậy thì có tài hoa gì chứ? Tây Môn công tử quá khen rồi.” Lời này của Lăng Thần này tuy là lời nói khiêm tốn, kỳ thật căn bản là đang nhắm vào Tây Môn Thanh, rõ ràng đang châm biếm hần không có trình độ, ra một câu đối chẳng có chút khó khăn, hiển nhiên bản thân không hề có chân tài thực học, chỉ là hạng mua danh cầu lợi! Lăng Thần cảm tức Tây Môn Thanh đã châm chọc Lăng Thiên, trong lòng sớm đã chán ghét hần đến cực điểm, cho nên nói năng không chút khách khí.

Lời này vừa được nói ra, cả trường xôn xao.

Ý của Lăng Thần vốn là muốn sỉ nhục Tây Môn Thanh, nhưng lời nói vừa rồi lại đã đắc tội với tất cả mọi người trong trường.

Mọi người đều cảm thấy lời của nữ tử tuyệt sắc này hơi quá khoa trương. Câu đối mà vừa rồi Tây Môn Thanh nói ra, mọi người đã dùng hết sức lực, vắt óc suy nghĩ nhưng thượng iên thực sự là quá khó. Có xưng là tuyệt đối cũng không phải quá đáng.

Nữ tử này đột nhiên có sở đắc, đối được vẻ trên thì cũng thôi đi, không ngờ còn nói là quá dễ. Ý tứ của lời này chẳng phải là nói một ngàn người có mặt ở đây không bằng hạng đàn bà như nàng ta sao?

Vốn với trí tuệ của Lăng Thần sẽ không thất sách thất ngôn như vậy, nhưng lúc trước Tây Môn Thanh lại cứ chĩa mũi nhọn vào Lăng Thiên, đã phạm phải đại kỵ của Lăng Thần, cái vẩy ngược của Lăng Thiên đương nhiên là Lăng Thần mà cái vẩy ngược của Lăng Thần tất nhiên cũng chính là Lăng Thiên.

Nói đi nói lại, với tài hoa của Lăng Thần mà luận, câu nói vừa rồi không tính là thái quá.

Tây Môn Thanh sắc mặt lập tức tái xanh, gấp quạt lại, lạnh lùng nói: “Lời này của cô nương, khẩu khí không khỏi hơi quá đáng đó! Cho dù cô nương có thể đối được một câu, chẳng lẽ có thể xem thường quần anh trong thiên hạ ư? Đây chính là thái độ của Lăng gia danh chấn Thừa Thiên đối với thiên hạ quần anh ư?”

Lăng Thiên lạnh lùng nói: “Lời này của người chẳng khác nào đánh rắm, một câu đối của nữ tử thôi mà kéo cả thiên hạ anh hùng vào. Tây Môn công tử thật là biết pha trò. Huống chi câu đối vô cùng nông cạn như thế này mà lại có người khen luôn miệng, còn tự khoe khoang là tuyệt đối, đợi khi có người đối được thì xấu hổ thành tức giận. Chẳng lẽ đây chính là khí độ của người được gọi là thiên hạ anh kiệt, là gia giáo của thế gia như Tây Môn thế gia, là truyền thống tốt đẹp của Tây Môn thế gia, là phong thái của người được gọi là đương kim đệ nhất tài tử ư? Ta nhổ vào! Thật đúng là không biết xấu hổ, cực kỳ bỉ ổi!”

Lời này sắc bén cay nghiệt, không để cho Tây Môn Thanh danh mãn thiên hạ và Tây Môn thế gia một chút mặt mũi nào. Sự khinh miệt mỉa mai và coi thường trong lời nói vô cùng rõ ràng như sợ người ta không nghe ra.

Tây Môn Thanh không nén nổi giận dữ, quay đầu lại, hung hăng nói: “Lăng công tử đã nói như vậy, chắc là tài hoa hơn người, thiên hạ vô song ư? Tây Môn Thanh thật muốn thỉnh giáo một phen.”

Lăng Thiên khịt mũi một cái, khinh thường nói: “Thiên hạ vô song thì chưa biết, có điều câu đối của loại trẻ con ba tuổi như người, bản công tử có thể đối được.”

Tây Môn Thanh hung hăng trừng mắt nhìn hần, trong mặt đỏ như máu, phong độ nho nhã lúc trước đã không còn sót lại chút gì, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: “Nguyện nghe cao luận!”

Thượng liên này vốn là Tây Môn Thanh ngẫu nhiên có được, hần nhiều lần vắt óc suy nghĩ nhưng vẫn chưa đối ra được, hần tự cảm thấy thượng liên mà mình không thể đối được thì tất nhiên là thiên cổ tuyệt cú, nhất định có thể làm khó tất cả anh kiệt, khiến bản thân được nổi bật trước mặt anh tài thiên hạ. Không ngờ Lăng phủ tùy tiện phái ra một thiếu nữ liền dễ dàng đối được, tiếp theo lại bị Lăng Thiên châm biếm

là không đáng một xu, Tây Môn Thanh có tu dưỡng tốt đến mấy cuối cùng cũng không thể nhịn nổi, cơ hồ hồ như phát cuồng, nào còn để ý tới phong độ gì đó.

Loại câu đối như thế này, có thể đối được một câu đã là khó lắm rồi, bắt tìm một câu khác để đối, căn bản chính là làm khó người ta, nhưng Tây Môn Thanh muốn lấy lại thể diện nên cũng chẳng thêm để ý đến điều này.

Lăng Thiên cười to một tiếng, nói: “Làm một câu đối khác ư, có gì khó đâu! Người nghe cho rõ nhé, hạ liên của ta là: Thính vũ các, thính vũ lạc, thính vũ các trung thính vũ lạc, vũ các tam canh, vũ lạc tam canh. Thế nào?” Tây Môn Thanh sắc mặt trắng bệch, lão đảo muốn ngã.

Thì ra, câu đối của Lăng Thiên so với của Lăng Thần thì còn cao hơn một bậc, “tái thi đài, tái thi tài” chính là nơi chốn cụ thể, còn “thái vân thiên, thái vân gian” chung quy là vật hư ảo, nếu nói về vẻ đối thì hợp, nhưng nếu nghiền ngẫm sâu hơn, thủy chung “thính vũ các, thính vũ lạc” mà Lăng Thiên đối vẫn cao hơn một bậc.

Lăng Thiên cười hắc hắc: “Nếu không vừa lòng, người nghe thêm nhé: Độc thư đình, độc thư thanh, độc thư đình trung độc thư thanh, thư đình thiên cổ, thư thanh thiên cổ. Thế nào? Thường tuyết lĩnh, thường tuyết cảnh, thường tuyết lĩnh đầu thường tuyết cảnh, tuyết lĩnh vạn niên, tuyết cảnh vạn niên, ha ha ha, thế nào, có được thi đỗ không?”

Tây Môn Khánh sắc mặt trắng bệch, không nói lên lời.

Khóe miệng Lăng Thiên lộ ra nụ cười trào lộng, nói: “Tây Môn công tử, tại hạ có một câu đối, cũng muốn múa rìu qua mắt thợ một phen.”

Tây Môn Thanh sắc mặt đột nhiên biến đổi, hắn rất tự tin vào văn tài của mình, nghĩ chắc sẽ không xấu mặt, bình tĩnh nói: “Xin thỉnh giáo!”

Lăng Thiên mỉm cười nói: “Câu đối này rất đơn giản, công tử tất nhiên có thể đối, thượng liên của ta là: Thính vũ tạ, thính vũ tổ, thính vũ tạ trung thính vũ tổ...”

Tây Môn Thanh lại biến sắc, Lăng Thiên không ngờ lại lấy câu đối trước để làm khó mình. Lúc trước Lăng Thiên đã đối liền ba câu, hiện tại lại dùng bố cục này để làm khó mình, nhưng mình ngay cả mộ câu cũng đối không nổi.

Cả trường lại một lần nữa xôn xao, phải biết câu đối “tái thi đài, tái thi tài” mà Tây Môn Thanh đưa ra làm khó mọi người không hề quá phận, nhưng hắn không ngờ cũng không đối được, điều này cực kỳ không thỏa đáng.

Tây Môn Thanh cũng coi như có chút tài ứng phó, sắc mặt trong nháy mắt đã khôi phục lại được vẻ bình tĩnh: “Cái này gọi là ra câu đối thì dễ, đối lại thì khó. Lăng huynh tự thị tài cao, chỉ là đã đối mấy câu rồi, có đối thêm nữa cũng vô ích, hà tất phải mãi câu nệ ở câu đối này nữa!”

Lời nói tuy tự thị là hoàn hảo, nhưng người trong trường lại chẳng phải là kẻ ngốc, biết rõ Tây Môn Thanh không thể ứng đối, cho nên mới ra hạ sách này.

Lăng Thiên hắc hắc cười lạnh: “Thì ra Tây Môn huynh không ngờ lại khinh thường không thèm đối, quả nhiên cao minh, không thẹn là đệ nhất tài tử của Tây Môn thế gia!”

Ở bên cạnh, sớm đã có mấy lão nho sinh dùng nét chữ rồng bay phượng múa chép lại mấy câu đối vừa rồi của Lăng Thiên, mấy người vây thành một vòng, ngâm nga cân nhắc từng chữ, càng nhìn càng thấy mấy hạ liên này của Lăng Thiên đều vô cùng tuyệt diệu, bất cứ một câu nào cũng phối hợp với thượng liên một cách châu liên bích hợp, thiên y vô phùng, quả thật là bút tích của thần, không khối tán thưởng không thôi, không ngờ Lăng Thiên luôn nổi tiếng với cái danh hoàn khổ lại hung hoành cầm tú như vậy.

Tiêu Nạn Tuyệt nhìn Lăng Thiên phong thần tuấn lãng ở trong trường, không khỏi ra sức dụi mắt, đây... đây ..là đệ nhất ‘hoàn khổ’ của Thừa Thiên ư?

Ở mặt bắc, trong Thiên Tuyệt các, một thiếu niên áo trắng mi thanh mục tú đang khẽ ngâm nga hạ liên mà vừa rồi Lăng Thiên đã đối, không khỏi hít sâu một hơi, viết ra một hạ liên: Quan thương hải, quan thương

tùng, quan thương hải lý quan thương tùng, thương hải vạn niên, thương tùng vạn niên, rồi lại chậm chậm lắc đầu, vo tờ giấy trắng tinh lại thành một nắm, trên mặt lộ ra thần sắc tự thẹn không bằng.

Bình tâm mà luận, “quan thương hải, quan thương tùng” này cũng coi như là đối khá chuẩn, chính là một tác phẩm thượng gia, nhưng so với câu đối của Lăng Thiên thì vẫn còn kém xa.

Lăng Thiên cười mỉm quay đầu lại, cao giọng nói: “Tiên sinh, đồ đệ không làm xấu mặt người chứ?”

Tần đại tiên sinh vuốt râu, mặt vui như nở hoa, gật đầu liên hồi.

Một câu này của Lăng Thiên cũng đem ánh mắt của mấy vị đại nho trong trường chuyển về phía Tần đại tiên sinh, ai ai trong mặt cũng lộ vẻ hâm mộ, nhao nhao tiến lên trước chúc mừng Tần tiên sinh lại có thêm một cao đồ. Tần đại tiên sinh trong miệng thì liên hồi nói lời khiêm tốn, nói nào là liệt đồ tuổi trẻ vô tri, nào đã có thành tựu gì đâu, thật là không hiểu chuyện, trong trường hợp này không ngờ lại không có lễ số như vậy, quay về nhất định sẽ trách phạt thật nghiêm.

Lời này khiến các vị đại nho trong lòng đều khinh thường, nhìn bộ dạng miệng ngoác đến tận mang tai của lão gia hỏa này, quay về mà nở trách phạt tên đệ tử đã làm rạn danh mình như vậy mới là lạ! Tài hoa thế này mà kêu là tuổi trẻ vô tri ư, thật là nực cười.

Có điều có đồ đệ thế này, chẳng trách Tần đại tiên sinh có thể yên lòng như vậy. Đặc biệt là Lăng Thiên ở ngay trước mặt tất cả mọi người gọi Tần đại tiên sinh là sư phụ, tuy có hơi có chút khoa trương thất lễ, nhưng các vị đại nho có mặt ở đây đều khao khát đệ tử của mình có thể khoa trương như vậy một hồi, để cho cái mặt già nua của mình được rạn rỡ thêm mấy phần.

Tây Môn Thanh lúc này sớm đã hận Lăng Thiên muốn chết, trên khuôn mặt miễn cưỡng nở ra một nụ cười: “Lăng công tử quả nhiên tài hoa hơn người, Tây Môn Thanh cực kỳ bội phục!” Lời này vừa ra khỏi miệng, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Lăng Thiên thờ ơ nói: “Không dám, không dám, ta biết vừa rồi Tây Môn công tử chỉ là hạ thủ lưu tình mà thôi, căn bản khinh thường không thèm đối loại câu đối mà có thể đối ra nhiều loại hạ liên như vậy. Tại hạ vừa rồi chẳng qua là may mắn qua cửa mà thôi, trong lòng thực sự là vô cùng hoảng hốt.” Lời này vừa được nói ra, trên mặt Tây Môn Thanh lập tức trở nên vụn vỡ.

Trong Thiên Mộng các, Ngọc Mãn Thiên hét lên một tiếng: “Thơ hay, thơ hay! Quả nhiên là thơ hay!” Rồi túm một miếng sườn lớn trong khay để trước mặt, gặm một cái, miệng đầy mỡ.

254. Chương 83: Làm Khó Tây Môn

Đây là thơ á? Mọi người không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, đều nhin không được mà cười trộm trong lòng, nhưng vẫn có mấy tiếng cười đã bật ra thành tiếng.

Ngọc Băng Nhan giậm chân, vừa tức giận vừa xấu hổ. Tam thúc ơi! Lão nhân gia người không hiểu thì đừng nói linh tinh chứ, đây là câu đối, có quan hệ gì với thơ đâu? Cái gì mà thơ hay chứ.

Lăng Thiên cuối cùng cũng không nhin được cười, quay đầu lại nói: “Tây Môn công tử khoan đã.”

Tây Môn Thanh sắc mặt âm trầm, đứng trên đài mà cả người cảm thấy không thoải mái, vốn muốn quay về Cực Nhạc các nhưng lại bị Lăng Thiên gọi lại, không khỏi quay đầu lại, cười miễn cưỡng: “Không biết Lăng công tử còn có gì chỉ giáo?”

Lăng Thiên cười ha ha, nói: “Vừa rồi công tử không thèm đối thượng liên của ta, quả thật là câu đối trước có quá nhiều loại câu đối có thể đối, cự tuyệt cũng không sao cả, có điều xin Tây Môn công tử đối một câu đối khác của ta, thế nào?”

Mọi người nghe vậy đều nhao nhao khen hay. Trong lòng đều hiểu rất rõ, xem ra hôm nay Lăng Thiên và Tây Môn Thanh hai người nhất định là đối đầu với nhau rồi, không biết hần sẽ ra câu đối cổ quái nào để làm khó Tây Môn Thanh đây?

Tây Môn Thanh tinh thần chấn động, tự tin chỉ cần không phải là câu ‘tuyệt đối’ vừa rồi thì không thể làm khó được mình, quyết tâm phải lấy lại thể diện ở câu này, cố lấy lại mười hai phần tinh thần, nói: “Xin

Lăng công tử ra thượng liên, Tây Môn Thanh rửa tai lắng nghe.” Hắn không ngờ lại bày ra bộ dạng sẵn sàng đón địch.

Lăng Thiên mỉm cười, nói: “Tại hạ tài học thô thiển, nên ra một câu đối ngắn, thượng liên của ta là ‘Tam quang nhật nguyệt tinh’. Dưới tình huống cấp bách, Lăng Thiên cũng không nghĩ ra được câu đối nào hay, câu này là thích hợp nhất, xem ra tất nhiên là không làm khó được Tây Môn công tử, ha ha.”

Mọi người nghe thấy câu đối này đều cảm thấy lời ít mà ý nhiều, giống như là rất tầm thường, không có gì quá khó. Nhưng ngẫm nghĩ tử tế, lại đột nhiên phát hiện câu thượng liên này có chỗ không tầm thường, không khỏi mặt ai cũng biến sắc, cúi đầu trầm tư. Mỗi người sau khi suy nghĩ một hồi, đều hít sâu một hơi lạnh, chỉ là một câu đối năm chữ, không ngờ lại khó đối lại như vậy.

Vì từ chỉ số lượng trong câu đối nhất định phải dùng từ chỉ số lượng để đối, thượng liên đã có “tam”, vậy thì hạ liên không được có nữa, Nhưng ba chữ “nhật nguyệt tinh” đằng sau đều là sự vật đơn độc, ghép lại với nhau vừa hay hợp xưng là “tam quang”. Điều này tạo thành hạ liên bất luận là dùng số từ nào để đối cũng không thể nhiều hơn ba chữ, mà phải ít hơn. Quả thật là khó khăn vô cùng! Huống chi, ‘nhật nguyệt tinh’ vừa hay là tên của ba khối đại lục đương kim thiên hạ.

Tây Môn Thanh tâm niệm xoay chuyển như điện, câu duy nhất nghĩ ra để đối tựa hồ như phải là ‘Tam tài thiên địa nhân’. Nhưng thượng liên của đối phương đã lấy chữ tam rồi, vậy thì mình đối là ‘Tam tài thiên địa nhân’ hiển nhiên không thích hợp. Nhưng dùng cái khác thì tuyệt không hợp lý, không khỏi nhú chặt mày, rơi vào trong tình trạng suy nghĩ khổ sở.

Trong chốc lát, trong Minh Yên lại một lần nữa rơi vào trong khoảng lặng, chỉ có tiếng nhai nhóp nhép của Ngọc Tam gia là đặc biệt rõ ràng.

Hơn một ngàn người đồng thời rơi vào trầm tư, mấy vị đại nho bác học đặc biệt dụng tâm, ai ai cũng vuốt râu đi tới đi lui, mặt đầy sầu khổ. Đám người mình cùng tề danh với Tần đại tiên sinh, hôm nay bởi vì duyên cớ Lăng Thiên là đệ tử đặc ý của Tần đại tiên sinh, vô hình trung đã bị đem ra so sánh. Nếu ngay cả về đối mà đệ tử của hắn đưa ra cũng không đối được, vậy thì thực sự là quá mất mặt. Tuy thượng liên của Lăng Thiên đưa ra để Tây Môn Thanh đối, nhưng các vị lão phu tử lại đều đem thượng liên này ra để so tài giữa mình là Tần đại tiên sinh, cho nên đều hết sức cố gắng suy nghĩ.

Một lát sau, một lão nho sinh râu đã bạc ngán ngẩm lắc đầu thở dài một tiếng, nói: “Đối không ra, đối không ra! Thật sự là hậu sinh khả úy! Câu đối ngắn chỉ có năm chữ thế này mà không ngờ lại khó như vậy, quả nhiên là ra câu đối thì dễ, đối lại thì khó! Thật sự là tuyệt đối!” Lời này vừa được nói ra, lập tức cả lầu đều là tiếng thở dài.

Tần đại tiên sinh tự mình cũng đối không được, tuy cũng lắc đầu thở dài, nhưng thần thái trên mặt lại rất phần khởi, chẳng có chút chán nản nào. Mắt thấy câu thượng liên của đệ tử mình đưa ra đã làm khó được thiên hạ quần anh, Tần đại tiên sinh trong lòng sớm đã kiêu ngạo tới mức muốn lớn tiếng ca hát! Bỗng dưng cảm thấy cả cuộc đời của mình, không ngờ vào thời khắc này đã chân chính đạt được cảnh giới đỉnh phong mà mình đã tha thiết mong bấy lâu.

Lão đặc ý nhìn mấy lão nho sinh cả đời luôn tranh đấu với mình, trong bụng vô cùng thống khoái. Hắc hắc, đây chính là đệ tử đặc ý của lão phu đó! Thế nào? Phục rồi chứ?

Tây Môn Thanh sắc mặt càng lúc càng khó coi, khuôn mặt trắng nõn dần dần căng mầu như mặt lợn, mồ hôi trên đầu túa ra, rơi xuống như mưa rào.

Lăng Thiên cười ha ha, phong thái nhàn nhã, nói: “Tây Môn công tử cứ từ từ suy nghĩ đi nhé, không gấp đâu. Bản công tử trước tiên đi về ngủ một giấc đã, ha ha ha...”

“Chậm đã!” Trán Tây Môn Thanh nổi đầy gân xanh, “Thượng liên này của người lấy số ba làm yêu cầu, rõ ràng là làm khó người ta, rõ ràng là câu đối không thể đối được, ta đối không ra, nhưng ta tuyệt đối không tin có người có thể đối được!” Lời này vừa được nói ra, ngàn người trong trường có không ít người khê gật đầu, hiển nhiên có chút tán đồng với lời nói của Tây Môn Thanh.

Kỳ thật không chỉ có Tây Môn Thanh có suy nghĩ này. Sau khi chân chính hiểu được độ khó của câu đối đó, không ít người đều có cách nghĩ này, chỉ có điều là không ai dám lớn tiếng nói ra miệng như Tây Môn

Thanh mà thôi!

“Ha ha ha, thật là nực cười!” Lăng Thiên ha ha cười lớn, bĩu môi, nói: “Vạn vật trên thế gian, có âm tất có dương, có thiên tất có địa, phàm là có thượng liên, tất phải có hạ liên. Người đối không được thì là người tài học hô thiên, nhưng người dám cuồng ngôn nói không có ai đối được, Tây Môn công tử hình như quá coi thường thiên hạ quần anh rồi đó!”

Tây Môn Thanh thấy hấn lấy câu chỉ trích lúc trước của mình sao lại nguyên bản để nói mình, đầy ý vị châm biếm, không khỏi đỏ mặt, cực kỳ thảm hại. Hét lên: “Ta không tin có người có thể đối được về thượng liên này!”

“Nếu có thì sao?” Lăng Thiên âm trầm nói.

“Nếu là Lăng công tử người có thể đối ra được hạ liên, Tây Môn Thanh đành cam bái hạ phong về khoản câu đối, cả đời này không dám khoe khoang về học vấn câu đối nữa!” Lời này của Tây Môn Thanh rất xảo quyết. Đầu tiên hấn muốn khóa mục tiêu lên trên một mình Lăng Thiên, ý là chỉ có Lăng Thiên đối ra thì mới giữ lời, những người khác bất kể là ai đối ra đều không có liên quan gì đến Lăng Thiên. Thứ hai chính là nói mình chỉ cam bái hạ phong về phương diện câu đối, từ giờ không dám khoe khoang nữa, nhưng không nói đến những phương diện khác.

Không dám khoe khoang học vấn về câu đối, nhưng vẫn có thể khoe khoang về thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa mà! Điều này đối với hấn thì không có nhiều tổn thất lớn cho lắm, hướng chỉ câu “tuyệt đối” lúc trước đã làm hấn mất mặt lắm rồi, cho dù có tụ hội “liên đối” gì đó nữa, Tây Môn Thanh chắc gì đã có mặt mũi đến tham dự.

Vẫn là câu nói đó, đại đa số người có mặt trong trường ngày hôm nay đều không phải kẻ ngốc, đều nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của Tây Môn Thanh, nhất thời tiếng huýt sáo vang lên khắp nơi, mọi người đều vô cùng khinh thường sự vô sỉ của người này.

Tây Môn Thanh sắc mặt xanh xanh rồi lại trắng trắng, đối với thanh âm châm biếm coi như không nghe thấy. Hấn tự cảm thấy còn có một bụng tài hoa còn chưa thi triển, sao có thể nhận thua chứ?

Lăng Thiên cười lạnh, cũng không so đo với Tây Môn Thanh nữa, quả thật đã hết lòng kiên nhẫn đối với sự vô sỉ của tên này rồi: “Vậy người nghe cho kỹ đây, hạ liên của ta là...”

Mọi người lập tức vênh tai, chỉ nghe thấy Lăng Thiên kéo dài giọng ngâm từng chữ: “Tứ thi phong nhĩ tụng!”

“Tam quang nhật nguyệt tinh, tứ thi phong nhĩ tụng!”

Đầu tiên trong trường là một khoảng trầm mặc ngẩn ngui, sau đó thì lập tức vang lên tiếng hoan hô như sấm động! Thiên Tinh đại lục này cũng có lưu truyền “thi kinh”, mọi người đều biết. “Thi kinh” phân ra là ‘phong, nhĩ, tụng’ ba loại chính, nhưng ‘nhĩ’ lại phân thành “đại nhĩ” và “tiểu nhĩ”. cho nên nói “tứ thi” là không sai.

Không chỉ về đối rất chuẩn, châu liên bích hợp, còn phối hợp rất hay đối với bầu không khí trong trường.

Quả nhiên là diệu đối!

Tây Môn Thanh sắc mặt xám xịt, từ trước đến nay, hấn tự phụ học thức, văn tài hơn người, chưa từng gặp đối thủ. Nhưng sự kiêu ngạo được trường kỳ bồi dưỡng không ngờ hôm nay lại bị Lăng Thiên đá kích đến tan tác tơi bời. Nhất thời không khỏi vô cùng chán nản.

Trong bình thẳm, một vị đại nho tóc trắng, lớn tuổi nhất bước ra, đôi mắt già nua nhìn Lăng Thiên, khen ngợi: “Lăng công tử thực sự là tài năng ngút trời! Tân huynh có huynh đệ thế như ngươi, cả đời này không còn gì phải hối tiếc!”

Hai mắt của Tân đại tiên sinh hí lại thành một đường, vuốt râu nhìn Lăng Thiên, trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo. Tự cảm thấy mặt mình không chỉ có hào quang, mà còn lại kim quang sáng chói.

Lăng Thiên cười ha ha, khiêm tốn nói: “Kỳ thật tam quang nhật nguyệt tinh này, cũng không phải chỉ có một về hạ liên mà thôi, có rất nhiều về hạ liên có thể đối được. Ví dụ như nhất trận phong lôi vũ, lưỡng

triều huynh đệ bang, đều được cả. Chỉ là các vị chưa ngẫm nghĩ kỹ mà thôi, nếu có thời gian để cân nhắc tử tế, tất nhiên có thể đối được.”

“Tam quang nhật nguyệt tinh, nhất trận phong lôi vũ; Tam quang nhật nguyệt tinh, lưỡng triều huynh đệ bang.” Lão nho sinh đó miệng ngâm nga mấy lần, cảm thấy miệng đầy hương thơm, cười ha ha, nói: “Quả nhiên là tài học ngút trời! Quả nhiên là tài học ngút trời! Lão hủ phục rồi!” Sao đó chạy về chỗ rồi ngồi xuống, khi nhìn về phía Lăng Thiên, nhân thần giống như đang nhìn một đứa cháu của mình, đầy vẻ khen ngợi.

Lăng Thiên lại cười nói: “Ngày trước ta cùng thầy tướng áo xanh Diệp Kinh Trần tiên bối luận đàm, người cũng có một câu đối, hơn nữa còn vô cùng tuyệt vời, đó chính là ‘lục mạch thốn quan xích’. Tiên bối cũng từng nói, cái đó gọi là ra câu đối thì dễ mà đối lại thì khó. Thương liên tuy khó đối, nhưng không phải là không thể đối!”

Lời nói này của Lăng Thiên, chính là để giữ mặt mũi cho những đại văn nhân chịu nghèo khó cả đời chỉ để nghiên cứu học vấn có mặt ở đây. Phải biết Thanh y tướng sĩ Diệp Kinh Trần danh mãn thiên hạ, hậu bối tiểu tử có lẽ không biết, nhưng nhân vật nhất lưu giống như Tần đại tiên sinh thì đã nghe danh của hắn từ lâu. Nghe Lăng Thiên “nhắc tới” Diệp Kinh Trần để cho chúng nhân hạ đài, ai ai trong lòng cũng cảm kích. Không khỏi thay đổi ấn tượng đối với hắn, đều cảm thấy nhân vật như thế này, không ngờ lại bị gọi là “đệ nhất hoàn khổ” gì đó, quả thực là người đời mắt mù hết rồi.

Câu đối đối đến mức này, thực sự đã không còn nửa điểm ý nghĩ để đối tiếp. Các vị bình phẩm sau khi cùng nhau thương lượng, đều quyết định lập tức tiến vào mục tiếp theo. Thi thơ!

Các tài tử vốn đã bị Lăng Thiên đả kích đến mức tinh thần suy sụp giờ lập tức trở nên phấn chấn tinh thần, ai ai cũng xoa xoa hai tay, có điều lần này lại đổi mục tiêu, từ Tây Môn Thanh đổi thành Lăng Thiên.

255. Chương 84: Tam Gia Làm Thơ

Vốn là các tài tử tới Minh Yên lâu, một là để chứng tỏ tài năng trước mặt người khác, dương danh thiên hạ, tìm một chỗ tốt cho tương lai; hai là cũng bất bình với cái danh “thiên hạ đệ nhất tài tử” của Tây Môn Thanh, đặc biệt tới bắt bẻ làm khó hắn, nếu bản thân mình có thể làm khó thiên hạ đệ nhất tài tử, vậy thì đó là chuyện đáng vinh dự như thế nào?

Nhưng vạn lần không ngờ rằng, hôm nay vừa mở màn, trong môn đầu tiên là thi câu đối, Tây Môn Thanh được xưng là thiên hạ đệ nhất tài tử không ngờ đã bại trận một cách thê thảm, điều này khiến các tài tử nhận được sự cổ vũ rất lớn, đồng thời cũng cảm thấy được sự cường đại của một “tài tử” khác - Lăng Thiên. Nhưng làm thơ đối với mọi người mà nói thì chính là sở trường, ai ai cũng đã có vài bài được nghĩ sẵn trong đầu. Có người còn ôn lại những câu thơ tuyệt giai của mình trong đầu một vòng, thậm chí suy nghĩ xem có câu nào phù hợp với thịnh hội hôm nay không.

Các bình phẩm viên nhìn bộ dạng ‘hai tay xoa nhau’ của các tài tử, không khỏi đều thầm thở dài, biết rằng đám tiểu tử này khó tránh khỏi lại bị đả kích mạnh hơn thêm một lần nữa! Học vấn câu đối há chẳng phải chính là kỹ năng làm thơ cơ bản sao? Có thể trong nháy mắt đối ra được một câu đối hay, hơn nữa không chỉ một câu, vậy thì, bản lĩnh làm thơ còn đạt tới mức nào?

Các bình phẩm không hèn mà cùng đem hi vọng kỳ thác lên người Lăng Thiên, hi vọng tên tiểu tử này có thể lại một lần nữa làm ra những câu thơ mà ai cũng thích. Họ đã không còn để ý đến thắng bại của cuộc thi thơ lần này nữa rồi.

Một loạt thanh âm truyền tới, một cỗ mùi rượu đậm đặc cũng theo đó ủa tới, mọi người đều không khỏi nhú mày. Nhìn theo hướng mùi rượu, chỉ thấy Ngọc Tam gia đang hùng cứ ghế thủ tịch như sơn đại vương, sáu tên gia hỏa ăn mặc như thư sinh, bộ dáng rất thoải mái đang ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo trên ghế của mình, trong đó có một tên chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi đang tay cầm chén rượu, chơi oản tù tì cùng Ngọc Tam gia! Thanh âm vang dội.

“Ngọc Tam gia!” Người khác không dám làm gì, nhưng Tần đại tiên sinh thì không kiêng dè gì hắn, “hiện tại đang cử hành hội thơ. Tam gia người có thể nhỏ tiếng một chút không? Nếu không để Cổ lâu chủ xếp

cho người một cái bàn khác ở bên ngoài, thế nào?”

Ngọc Mãn Thiên trừng đôi mắt trâu: “Hội thơ cái gì? Nghe đại ca ta nói, Tần đại tiên sinh ngài là cao nhân chân chính, nhưng ngài cho dù là cao nhân thì cũng không thể cứ nhìn người khác qua khe cửa được, Ngọc Mãn Thiên ta cũng là người đọc sách, Ngọc gia ta là môn đệ dòng dõi nho học, là hàn mặc thế gia. Sao ta phải nhỏ tiếng? Chẳng lẽ bảo ta không biết làm thơ à? Quá xem thường người khác đó!”

“Bằng vào người mà cũng đòi làm thơ!” Một thanh âm bay bổng truyền tới. Thanh âm này lúc ẩn lúc hiện, không thể đoán được, đột nhiên ở phía đông, rồi lại đột nhiên ở phía tây. Với tu vi của Ngọc Mãn Thiên, không ngờ cũng nghe không ra phương vị cụ thể của người vừa nói.

Ngọc Mãn Thiên giận tím mặt, đứng phắt dậy, chửi to: “Con rùa đen nào vừa nói đấy?” Ánh đầy uy thế quét qua mặt từng người ở trong trường. Những người bị hấn nhìn đều cảm thấy cả người lạnh toát, khó chịu khôn tả. Thấy không có ai trả lời, Ngọc Mãn Thiên không khỏi rống to: “Là con rùa đen nào nói lung tung đấy?” Xung quanh vẫn im lặng, không có ai trả lời.

Lăng Thiên nghe rất rõ ràng, thanh âm này chính là của nữ tử cải nam trang, tên là Tiền Thủy Nhu mà ngày đó mình và Lăng Thần đã gặp, trong lòng không khỏi cũng kinh ngạc. Thanh âm này vang lên quá đột ngột, nói xong một câu thì liền vô thanh vô tức. Lăng Thiên không ngờ cũng không phân biệt rõ ả ta rốt cuộc là ở hướng nào.

Ngọc Mãn Thiên nhìn một vòng, không có phát hiện gì, nhưng không ngồi về chỗ mà tóm lấy bầu rượu, bước về phía trước mấy bước, cao giọng nói: “Thế nhân đều cho rằng Tam gia ta không biết làm thơ, chỉ là một người thô lỗ! Hôm nay Tam gia sẽ biện minh chuyện này, trước tiên ngay tại đường trường sáng tác một bài thơ cho các người xem! Để thế nhân biết Tam gia ta cũng rất nho nhã!”

Mọi người lập tức cứng họng. Ngọc Băng Nhan ở đằng sau Lăng Thiên thì không khỏi giậm chân, mặt đầy tức giận, vị Tam gia này hôm nay sao vậy? Sao lại giống như bị điên thế, thúc mà biết làm thơ ư? Lại còn nho nhã nữa?

Lăng Thiên nhìn thấy Lăng Kiếm ở xa xa đang nháy mắt với mình, trong lòng đột nhiên hiểu ra, chắc chắn là mấy tên tiểu tử này ở đằng sau cố động phá phách, xúi bẩy gây chuyện.

Tây Môn Thanh cười ha ha, đứng ra dãn xếp, nói: “Mãn Thiên tam gia tất nhiên là anh minh thần võ, võ công trác tuyệt, có điều ai cũng có sở trường sở đoản riêng; Loại chuyện ngâm thơ viết chữ như thế này, vẫn là nên để đám văn nhân chúng ta làm. Tam gia chỉ cần bình phẩm là được.”

Lời này của Tây Môn Thanh không những toàn là hảo ý, hơn nữa còn rõ ràng là đang vỗ mông ngựa Ngọc Mãn Thiên, hơn nữa những lời này được nói ra đúng vào lúc Ngọc Mãn Thiên đang có chút lâm vào thế bí, vừa hay nhắc cho Ngọc Mãn Thiên một lối thoát, vốn là thập phần khéo léo. Theo hấn nghĩ, Ngọc Mãn Thiên là một người thô lỗ, sao biết thế nào là làm thơ? Nhất định sẽ mượn câu nói của mình mà thừa cơ hạ đài, còn sẽ phi thường cảm kích mình, vậy thì mình tất nhiên có thể mượn cơ hội này để gây dựng quan hệ tốt với Ngọc gia.

Tây Môn Thanh trong bụng thì sung sướng, mặt ung dung cười ưu nhã, chờ đợi Ngọc Mãn Thiên hướng tới mình cảm tạ.

Nào ngờ Ngọc Mãn Thiên chẳng thêm cảm kích, ngược lại còn không thể nén được giận, ngoác miệng chửi lớn: “Người..., Tây Môn tiểu vương bát đản, thằng ranh con người chẳng lẽ cũng cho rằng lão tử không biết làm thơ à?”

Tây Môn Thanh vỗ mông ngựa mà lại thành vỗ lên đùi ngựa, không khỏi vô cùng xấu hổ, thẹn quá hóa giận nói: “Vậy thì tùy Tam gia!” rồi phất tay áo trở về.

“Keng!” Ngọc Tam gia rút trường kiếm ra khỏi bao, mũi kiếm chỉ vào bóng lưng của Tây Môn Thanh đang rời đi! Mọi người kinh hãi, đều nghĩ người cho dù không nhận ý tốt của người ta, vậy thì cũng không cần phải rút kiếm giết người chứ?

Xoẹt xoẹt mấy tiếng, Trong Cự Nhạc các cửa Tây Môn thế gia lập tức có bảy tám bóng người chạy ra, nhao nhao bảo vệ Tây Môn Thanh ở giữa, ai ai cũng cùng rút kiếm ra khỏi vỏ, như gặp phải đại địch.

Ngọc Mãn Thiên ha ha cười lớn: “Lão tử đang làm thơ, sao lại không có quy củ như vậy, các người định làm gì thế? Muốn động thủ với Tam gia à? Rất hoan nghênh!”

Mọi người chẳng biết nói gì, người rút kiếm ra, không ngờ là muốn làm thơ?

Ngọc Tam gia lại vung trường kiếm, dài giọng ngâm ra câu thơ đầu tiên của hân: “Lão tử thủ trung nhất bả kiếm!” (Trong tay lão tử một thanh kiếm)

Lăng Thiên phụt một tiếng, phun ra ngụm trà vừa uống vào miệng. Chỉ nghe Ngọc Mãn Thiên tinh thần phấn chấn ngâm ra câu tiếp theo: “Thế thượng hồn dẫn thiên bách vạn!” (Trên đời hồn dẫn trăm nghìn thăng)

Cái miệng nhỏ của Ngọc Băng Nhan cười mà như không cười, vừa có chút tức giận, lại vừa có chút không nhìn được cười. Còn các đại thế gia coi chuyện không liên quan đến mình thì cười vang. Mấy vị bình phẩm đức cao vọng trọng thì mặt mày tức giận, râu rung rung.

Ngọc Mãn Thiên quay người lại, vung ra kiếm quang đầy trời, tức giận chỉ vào Tây Môn Thanh, hét lớn hai câu thơ cuối cùng: “Nhạ động lão tử tâm đầu hảo, sát quang giá ta vương bát đần!” (Khiến cho lão tử đầy tức giận, giết sạch những thằng rùa đen đó!)

Sau đó thì dương dương đắc ý đút kiếm vào vỏ, Ngọc Tam gia ngẩng câu đầu: “Thế nào? Mỗi câu đều đúng vần chứ? Hay không? Khen ta đi, ta chịu được mà!”

Cả một đám người ngã, ngựa đổ!

“Bốp bốp bốp...” Tiếng vỗ tay vang lên, tiếp theo liền nghe thấy có người lớn tiếng khen: “Thơ hay thơ hay!” Tiếp theo là một tiếng cười lạnh lạnh, chính là Lăng Trì!

Các vị đại nho quay sang nhìn nhau, trên đầu như đầy mây đen.

“Đây cũng coi là thơ à?” Một tiếng cười chế nhạo vang lên, không ngờ lại có thể nghe rất rõ ràng trong trường đang âm ỉ tiếng cười. Mọi người đều nghe rõ, người nói câu này chính là người vừa rồi đã cười nhạo Ngọc Mãn Thiên, chỉ là thành âm của ả vẫn ẩn hiện bất định. Trong cả Minh Yên lâu, tuy không phải là đại hội võ lâm, nhưng cao thủ có mặt ở đây cực nhiều, cũng không thua kém loại cao thủ tuyệt đỉnh như Lăng Thần, Lăng Kiếm, nhưng không ai nghe ra người này rốt cuộc là giấu mình ở nơi nào.

Ngọc Tam gia hét lớn một tiếng: “Ai dám nói đây không được tính là thơ! Đứng ra đây!” Tiếng nói như sấm rền, lập tức, tất cả mọi người lặng im! Hai mắt Ngọc Mãn Thiên như chim ưng quét nhìn tứ phía, rất rõ ràng, vừa rồi Ngọc Mãn Thiên cũng không nghe ra vị trí của người đó.

Vào sát na thanh âm vừa vang lên, ánh mắt của Lăng Thiên đã nhìn chằm chằm vào Thiên Nguyệt các!

Quay đầu nhìn vào thiếu nữ đang đứng bên cạnh, lạnh lùng nói: “Gọi lâu chủ của các người tới đây!”

Thiếu nữ đó dạ một tiếng, đi ra khỏi cửa.

Không lâu sau, Cố Tích Nhan vội vàng chạy tới. Lăng Thiên lạnh lùng nhìn ả, một hồi lâu không nói gì, khiến cho Cố Tích Nhan cả người toát mồ hôi lạnh! Lúc này mới hỏi: “Thiên Nguyệt các là phân cho người nào? Ta vì sao không biết có nhân vật như vậy giá lâm Minh Yên lâu!”

Cố Tích Nhan quệt mồ hôi lạnh, thấp giọng nói: “Xin công tử thứ tội, ngày đó tổng quản của hoàng thất đại nội tới đặt trước Thiên Hương các, nhưng nơi đó sớm đã có người khác đặt nên tiện thiếp đành uyển chuyển từ chối. Hân cũng không cậy thế bắt nạt người, chỉ đặt Thiên Nguyệt các cấp một.”

Lăng Thiên nhú mày, chuyện này hân sớm đã biết, vốn vì bên trong tất nhiên là hoàng tử hoặc công chúa của quốc gia nào đó, vậy thì mới hợp lý. Nhưng thanh âm vừa rồi chính là của Tiên Thủy Nhu! Tiên Thủy Nhu đã có thể tùy tiện lên tiếng, chứng tỏ có thân phận cao nhất ở bên trong Thiên nguyệt các, Lăng Thiên có thể khẳng định, bên trong không có người của hoàng thất Thừa Thiên! Nếu như có, vậy thì mình không thể không nhận được tin tức!

Nếu là như vậy thì có vấn đề rồi. Tiên Thủy Nhu này rốt cuộc là hạng nhân vật gì? Vì sao hoàng thất Thừa Thiên lại muốn lấy lòng ả, đi đặt trước Thiên Nguyệt các? Với cá tính bá đạo của hoàng thất Thừa Thiên, không ngờ lại chịu hạ mình nhận Thiên Nguyệt các cấp một, nguyên do có phải là vì ả không muốn tiết lộ

thân phận không, hơn nữa ả có quan hệ gì với hoàng thất Thừa Thiên? Bên trong rốt cuộc có ẩn giấu biến cố gì mà mình vẫn chưa biết? Những điều này đều là vấn đề!

Trầm ngâm một lát, hỏi: "Có biết bọn chúng tổng cộng có bao nhiêu người tới? Bên trong là ai phục vụ? Có người của mình không?"

Cố Tịch Nhan thấp giọng nói: "Ban đầu có bốn người tới, sau đó có thêm ai không thì tiện thiếp không biết. Tất cả đều đội mũ lớn che khuất cả mặt, bọn họ cự tuyệt sự phục vụ của Minh Yên lâu, bên trong không có người của mình."

"Hả?" Mắt Lăng Thiên híp lại, chuyện này thật sự là rất cổ quái. Xem ra mình phải tìm đại nội tổng quản Long Thiên Hành nói chuyện rồi.

Lăng Thiên gọi Lăng Thần, ghé vào tai nàng nói mấy câu. Lăng Thần dạ một tiếng rồi đi ra.

Cố Tịch Nhan im lặng đứng một chỗ, chỉ cảm thấy trên người Lăng Thiên phát khí tức càng lạnh càng âm sâm, khiến tim ả không khỏi đập nhanh hơn, mồ hôi lạnh trên mặt cũng tí tách rơi xuống.

Bên ngoài không ngừng vang lên tiếng reo hò, hiển nhiên có vài vị tài tử có chân tài thực học đã đọc ra những sáng tác hay của mình, nhưng trong lòng Lăng Thiên lại không có nửa điểm hứng thú với cái văn hội này!

256. Chương 85: Dò Xét Thiên Nguyệt (1)

Vừa rời ở cửa Minh Yên lâu gặp phải thần bí cao thủ, xuất hiện Huyết Sát Các, Diệp Bạch Phi, còn có thể lực đặc biệt của Tiền Thủy Nhu, nhưng người này đều vô thanh vô tức lên vào Thừa Thiên vào cùng một đoạn thời gian. Nếu nói trong đó không có mưu đồ gì thì có đánh chết Lăng Thiên cũng không tin. Vào thời điểm mưa gió sắp ập đến như thế này, sự can thiệp của các đại thể lực sớm đã nằm trong tính toán của Lăng Thiên, mà vấn đề chân chính chính là những thể lực vi diệu này tiến vào Thừa Thiên, Lăng Thiên không ngờ lại không phát giác! Chỉ có Diệp Bạch Phi là cứ đi tới đi lui chẳng kiêng dè gì, còn những sát thủ khác thì vô thanh vô tức lên vào! Phải chăng còn có thể lực khác đang tiềm phục? Điểm này không ngờ lại không có chút tin tức nào.

Tại Thừa Thiên, thể lực có thể hoàn toàn khiến cho hệ thống tình báo của Lăng Thiên không tra ra tin tức là rất ít, ngoại trừ Dương gia ra thì chính là hoàng thất! Dương gia gần đây thực lực đã bị áp chế, khiến cho hệ thống tình báo cũng bị sút mẻ rất nhiều. Cho nên hiện tại đã có thể xác định, thể lực phía Tiền Thủy Nhu chắc nằm dưới sự che chở của thể lực hoàng gia! Lần này bỗng nhiên có được tin tức, khiến Lăng Thiên trong lòng trở nên cảnh giác, hẳn tựa hồ như lỡ mớ cảm thấy có một nguy cơ cực lớn đang đến gần.

Ta tên là Lăng Thiên, mà ta cũng muốn lăng thiên (lên cao tới tận trời), sao có thể để ý đến gió mưa do trời giáng xuống, cứ để cho gió mưa trút xuống càng mãnh liệt thêm đi!

Gió thơm ủa tới, Lăng Thần phong thái dịu dàng nhẹ nhàng bước vào, ngồi xuống cạnh Lăng Thiên, khẽ gật đầu.

Lăng Thiên hắng giọng, nhíu mày, nhìn Cố Tịch Nhan, chậm chậm nói: "Cổ lâu chủ, chuyện này khiến ta rất không hài lòng!" Giọng nói của Lăng Thiên rất lạnh lùng, ngón tay lại khe khẽ gõ lên mặt bàn, phát ra thanh âm lạch cạch theo tiết tấu, tựa hồ như đang gõ vào chỗ sâu nhất, bí ẩn nhất trong lòng Cố Tịch Nhan: "Chuyện này, ta sớm đã nên nhận được tin tức, nhưng người lại không nói gì. Còn nữa, người trong các đại thể gia, người chắc là biết rõ nhất, vậy mà vẫn không nói câu nào! Cái này đã chứng tỏ điều gì?"

Ánh mắt sắc bén của Lăng Thiên nhìn thẳng vào mắt Cố Tịch Nhan, tựa hồ như muốn nhìn vào sâu trong lòng ả: "Người vẫn chưa coi ta là chủ tử chân chính của người! Người, vẫn muốn dựa vào Minh Yên lâu của mình!"

"Như vậy thì không được! Chuyện mà ta đã đồng ý làm thì nhất định sẽ làm được, nhưng ta lại rất chú trọng kỷ luật, người chắc biết ta sẽ đối phó với người coi thường Lăng Thiên ta như thế nào, nếu thể lực mà không đoàn kết, ta sao có thể yên tâm? Nói như thế này đi, nếu người là ta, người sẽ làm như thế nào?" Ánh mắt của Lăng Thiên sắc như dao, lạnh lùng nói.

Cố Tịch Nhan kinh hãi, cả người lập tức đầm mồ hôi! Bịch một tiếng quỳ xuống đất, cả người run rẩy. Nói thật, ả không hề lo lắng cho tính mạng của mình, nhưng Lăng Thiên hiện tại đã trở thành hi vọng duy nhất đối với sự quật khởi của Thượng Quan thế gia. Nếu mất đi sự ủng hộ của Lăng Thiên, Thượng Quan thế gia sẽ vĩnh viễn không có cơ hội quật khởi một lần nữa! Thậm chí kỳ hạn bị tiêu diệt còn ở ngay trước mắt. Lúc Lăng gia đại thanh tẩy, tuy là chuyện bí mật, nhưng dẫn tới rất nhiều người chết, chỉ cần là người có thể lực mạnh một chút đều không thể không biết.

“Công tử. Ta... tiện thiếp đáng chết!” Cố Tịch Nhan sắc mặt trắng xám, lắp bắp nói không thành câu.

Lăng Thiên lạnh lùng nhìn ả, một lúc sau mới nói: “Người đứng dậy đi. Loại chuyện như thế này, ta không hi vọng còn có lần thứ hai! Chỉ có bốn chữ, hạ bất vi lệ (lần sau không được tiếp diễn)”

“Đạ ta công tử đã khoan hồng đại lượng, quyết sẽ không có lần sau.” Cố Tịch Nhan theo lời đứng dậy, mồ hôi lạnh trên trán vẫn không ngừng túa ra. Vừa rồi, từ trong lời nói của Lăng Thiên, ả nghe ra Lăng Thiên đã có quyết tâm muốn tiêu diệt Minh Yên lâu, loại khí tức cường liệt của cường giả thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết đó, khiến ả cho tới tận bây giờ vẫn có sợ hãi trong lòng.

Đúng như Lăng Thiên đã nói, chuyện ngày hôm nay nếu đổi lại là bản thân ả, cũng quyết không đồng ý dễ dàng bỏ qua.

Lăng Thiên hớp một ngụm trà, nói một cách thờ ơ: “Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương (ý chỉ một thế gia hào tộc, tuy đã suy bại nhưng vì thế lực lớn, cơ sở vững chắc, vẫn chưa đến mức hoàn toàn bị phá hủy). Thượng Quan thế gia nếm mật nằm gai, khổ tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, có lẽ không chỉ là một cái lâu này thôi, phải không? Ta muốn nghe lời nói thật. Đương nhiên người có quyền không nói thật!” Lăng Thiên lúc trước sở dĩ bỏ qua cho ả, chính là vì câu này. Hẳn biết, trong tay Cố Tịch Nhan nhất định có lực lượng bảo mệnh thuộc về bản thân ả tồn tại! Cố Tịch Nhan kinh doanh Minh Yên lâu đã nhiều năm, có quan hệ với rất nhiều quan lại. Nếu nói Cố Tịch Nhan không có an bài nhân thủ của mình ở bên trong, vậy thì Lăng Thiên ngược lại sẽ hoài nghi năng lực của Cố Tịch Nhan! Mà cỗ lực lượng trong bóng tối này của Cố Tịch Nhan, vừa hay chính là lực lượng cần thiết nhất đối với Lăng Thiên lúc này.

Cố Tịch Nhan lại túa mồ hôi: “Chuyện này quả thực là thuộc hạ đáng chết, những chuyện này vẫn chưa kịp hồi báo với công tử. Đích xác là có...”

Lăng Thiên phát tay, ngắt lời ả: “Những cái đó là chuyện của người, ta không muốn biết, ta chỉ muốn nói cho người biết, lợi dụng tất cả những thế lực của người, tra xét những tin tức mà người của ta không tra ra. Người, chắc biết cái ta cần là những tin tức gì chứ?”

Cố Tịch Nhan trong mắt lộ ra vẻ tự tin, trầm giọng nói: “Thuốc hạ minh bạch! Tất nhiên sẽ nhanh chóng gửi đến tin tức khiến công tử hài lòng!”

Lăng Thiên phát tay, nói: “Đi đi. Ta sẽ cho người biết phương pháp liên hệ với ta, tất cả mọi chuyện phải thông tri cho ta trong thời gian nhanh nhất, biết rồi chứ?”

Tiếng ồn bên ngoài lại vang lên từng đợt, nhưng bỗng nhiên là tĩnh lặng, một giọng nói có vài phần điệu bộ ngâm dài:

”Tuyên cổ thiên địa linh khí chung

Nhu tể bá cuồng toàn vô bằng

Xuy khởi tinh thủy liên y ảnh

Điều Động từng trúc bất khuất thanh.”

Đây là sáng sớm nay khi gió nhẹ khê thổi lên mặt, tiểu sinh đột nhiên có cảm xúc, làm ra một bài thơ, xin các vị nhận xét.”

Cái mà bài thơ này miêu tả chính là “gió” trong khí tượng của đại tự nhiên, nhưng chỗ xảo diệu nhất chính là cả bài không ngờ lại không xuất hiện một chữ gió nào, nhưng mỗi câu đều ý vị tuyệt giai của gió ở bên trong. Lăng Thiên, Lăng Thần, Ngọc Băng Nhan ba vị đại hành gia thương thức kỹ càng thêm một chút, chỉ cảm thấy bài thơ này tuy không tính là thượng phẩm, hơn nữa ý cảnh cũng rõ ràng là chưa đủ, nhưng

về tổng thể thì cũng tính là khá. Có điều chỉ bằng vào bài thơ này mà muốn đoạt vị trí đệ nhất tài tử thì dùng mơ.

Quả nhiên, một lão nho sinh nhú mày nói: “Bài thơ này của tiểu hữu tuy miêu tả gió rất lâm li, nhưng nghe thì vẫn còn vắn điệu, tựa hồ như còn đoạn dưới. Các hạ sao không đọc ra hết cả bài thơ để mọi người cùng bình phẩm?” Thư sinh đỏ mặt, cúi người nói: “Tiểu sinh vừa rồi là linh quang đột nhiên lóe sáng, mới làm ra được bốn câu này, sau đó thì nghĩ đi nghĩ lại, nhưng không thể nghĩ thêm gì được nữa, quả thật là vô cùng xấu hổ.”

Vị lão nho sinh đó gật đầu, à một tiếng, không nói gì nữa. Tiếp theo lại có mấy vị thư sinh lần lượt ngăm ra những tác phẩm đắc ý của mình. Mặt đầy vẻ chờ mong được bình phẩm, nhưng sau đó thì đỏ mặt tía tai, xấu hổ cúi đầu mà đi.

Trong Cự Nhạc các vang lên một tiếng ho khan, Tây Môn Thanh tay cầm quạt xếp bước ra, khoe miệng mang theo một nụ cười khinh thường. Mắt hữu ý mà lại như vô ý nhìn về phía Lăng Thiên. Lăng Thiên cười ha ha, thấp giọng nói với lương nữ: “Tên gia hỏa này lại bước ra để phô trương rồi. Thực sự là bội phục hần, da mặt sao lại có thể dày đến vậy chứ. Vừa rồi đã bị bề mặt thể mà giờ vẫn còn dám bước ra.”

Ngọc Băng Nhan cười duyên, nói: “Thiên ca, huynh lúc nào mới lên làm thơ vậy? Tiểu muội luôn chờ mong đại tác của huynh đó!”

Lăng Thiên mỉm cười, đột nhiên thò tay ra bóp cái mũi thon nhỏ và thẳng tắp của nàng: “Ngọc đại tài nữ. Vậy còn muội thì sao? Muội lúc nào mới lên làm thơ? Vi huynh cũng luôn chờ mong đại tác của muội đó!”

Ngọc Băng Nhan bị hần bóp mũi, lập tức ê ê a a không nói nên lời, lúng ta lúng túng đẩy cái tay đang tác quái của hần ra, cái miệng nhỏ tức giận chu lên. Lăng Thần cười hi hi ôm nàng vào lòng, trừng mắt thị uy với Lăng Thiên: “Công tử không được khi phụ phụ nữ.”

Lăng Thiên ha ha cười lớn, vuốt mặt Lăng Thần một cái rồi ghé vào tai nàng, dùng thanh âm chỉ đủ để nàng nghe thấy, nói: “Nghe ta nói nè Thần nhi ngoan, ta không khi phụ Nhan nhi nữa, ta chỉ khi phụ nàng thôi, đợi tới đêm ta nhất định sẽ khi phụ nàng thật tốt.” Nói xong cười một tiếng kỳ quái.

Lăng Thần lập tức đỏ mặt, lườm hần một cái, nhưng thần sắc trong con mắt lại bán đứng nàng. Lệ sắc long lanh như muốn tràn ra nước, đầy vẻ chờ mong, trông ngóng.

Chỉ nghe thấy giọng nói trầm ổn của Tây Môn Thanh ở bên ngoài: “Thịnh hội hôm nay trước giờ chưa từng có, tại hạ đặc ý...”

Hần vừa nói tới đây, chỉ nghe thấy có người bật cười: “Ta tới đây, ta tới đây, lần này tới lượt của ta rồi.” Mọi người nhìn nhau sau đó thì cùng nhìn lên. Tây Môn Thanh bị ngắt lời, mặt cũng đầy vẻ buồn bực nhìn về phía thanh âm vừa phát ra. Thì ra tiếng nói đó được truyền ta từ Thiên Mộng các của Ngọc gia.

Tiếp theo là một thanh âm khác nói: “Dựa vào gì mà là ngươi? Hiện tại nên đến lượt ta.” Tiếp theo lại có mấy tiếng nói khác nhau vang lên

257. Chương 85: Dò Xét Thiên Nguyệt (2)

Một thiếu niên ăn mặc như thư sinh nhảy lên, mặt mày tươi cười: “Tại hạ đã làm ra một bài...” Còn chưa nói xong thì bị một thiếu nữ khác túm lấy, kéo vào trong: “Đã nói rõ là đến lượt ta rồi, sao ngươi lại giành?” Theo tiếng tranh chấp càng lúc càng lớn, mấy người khác cũng tranh cãi ầm ĩ. Sau đó thì vang lên tiếng binh binh bốp bốp, động thủ rồi.

Mọi người nhìn nhau, hoàn toàn không biết đã phát sinh chuyện gì. Chỉ nghe thấy Ngọc Mãn Thiên hét lớn: “Hay lắm! Cái này có chút ý tứ! Đúng đúng... đánh vào mặt hần... cái đồ đàn người, móc tiểu đệ đệ của hần ra...” Một tiếng ầm vang lên, mấy người ở trên đây quần thành một khối, lăn đi lăn lại, trên người ai cũng đều là dầu mỡ và rượu, đầu tóc toán loạn, vô cùng nhếch nhác.

Một thiếu niên hoạt bát lần một vòng ở dưới đất rồi đứng rất, mắng to: “Cái thằng thổ đế, ngươi cho rằng lão tử không đánh đánh ngươi à!” Rồi đá ra một cước.

Chính vào lúc này, một thiếu niên bộ dạng cực kỳ thảm hại bị mấy người khác kéo ra ngoài, hất hô lên một tiếng kinh hãi, bị đá một cái giữa hông, thân hình đang đứng không vững lập tức bị đá bay lên, xuyên qua màn vải, phốc một tiếng bay vào Thiên Nguyệt các!

Tiếp theo liền nghe thấy trong Thiên Nguyệt các liên tiếp vang lên những tiếng loảng xoảng, tựa hồ như thân hình của thiếu niên này đã rơi đúng vào bàn rượu, mấy tiếng hét kinh hãi truyền ra. Rồi bỗng có tiếng trách mắng, sau đó thì bốp một tiếng, tiếp theo là tiếng chửi rủa của thiếu niên đó, tựa hồ như đã phải chịu thiệt. Hắn hét lớn: “Cứu mạng với!”

Mấy thiếu niên ở bên ngoài tựa như không biết phải làm sao, hoang mang xông vào: “Đừng đánh huynh đệ của ta, chúng ta bồi thường bạc cho các người.”

Trong lúc hỗn loạn, vải che của Thiên Nguyệt các không biết bị ai kéo xuống, tất cả tình cảnh bên trong lập tức hiện ra trước mặt mọi người.

Lăng Thiên thưởng thức chén rượu trong tay, híp mắt lại, bộ dáng tựa hồ như vô cùng thờ ơ nhìn về phía đó.

Trong Thiên Nguyệt các, trên một chiếc bàn khá to trống trơn, dưới đất lại là một đồng bừa bãi, hiển nhiên, Lăng Trì bị ném vào đã ngã lên trên mặt bàn.

Tiền Thủy Nhu nhẹ nhàng mân mê chén rượu bên trong chỉ còn một nửa trong tay, đứng trước bệ cửa sổ ở mặt kia của Thiên Nguyệt các. Mặt như đang đắm chiêu suy nghĩ, ánh mắt cười mà như không cười nhìn về phía Ngũ Tiểu vừa xông vào. Trên người mặc y sam trắng như tuyết và vô cùng sạch sẽ. Hiển nhiên, ngay vào lúc Lăng Trì ngã lên mặt bàn, Tiền Thủy Nhu đã phát giác không đúng, kịp thời lui ra sau. Nước canh và thức ăn đầy mỡ bắn tung tóe không ngờ lại không hắt được một giọt nào lên người ả.

Xung quanh, tám trung niên hắc y mặt đầy vẻ tức giận nhìn chằm chằm vào Ngũ Tiểu, ai ai cũng đều mang bộ dạng như sắp bạo phát. Trên người đều hoặc nhiều hoặc ít bị dính dầu mỡ. Có điều có thể vào sát na dầu mỡ bắn tung tóe mà né nhanh như vậy, đủ thấy thân pháp và phản ứng đều là hạng thượng thừa. Tám người đều có đôi mắt lóe sáng như điện, huyết thái dương nhô cao. Hiển nhiên đều là cao thủ nhất lưu nội ngoại kiêm tu.

Duy có thị nữ của Tiền Thủy Nhu là quần áo trắng phau trên người đã dính không ít nước canh và dầu mỡ. Tiểu cô nương hai mắt ngẩn lệ, đang tức giận vừa đuổi theo Lăng Trì vừa mắng. Lăng Trì hai tay ôm đầu, né tránh khắp nơi, trong miệng không ngừng nói xin lỗi.

Cũng chẳng trách tiểu cô nương lại tức giận như thế, quần áo trên người đẹp như vậy, giờ lại như là nở hoa, màu gì cũng có, chỉ là không còn được sự trang nhã, sạch sẽ như lúc ban đầu. Một nữ hài thích đẹp sao có thể chịu được?

Trên thực tế, tình cảnh trở nên hỗn loạn là do tiểu cô nương này đuổi đánh Lăng Trì. Những cao thủ khác đều thần nhiên đứng nhìn, tựa hồ như chuyện này không có quan hệ tới mình. Lăng Thiên đảo mắt, tỏ ý bảo Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan ở nguyên tại chỗ, còn mình thì cầm một chén rượu bước qua, ha ha cười lớn: “Thì ra thực sự là Tiền huynh! Thật đúng là ‘nhân sinh hà xử bất tương phùng’, vừa rồi Lăng Thiên còn đang suy nghĩ, với thi tài của Tiền huynh, sao có thể không tham gia Văn Nhã hội này, như vậy thì quá đáng tiếc. Không ngờ trời chiều ý người, cuối cùng cũng gặp Tiền huynh ở đây, lại có thể thấy được phong thái của Tiền huynh, Lăng Thiên trong lòng vạn phần cao hứng.”

Tiền Bất Nhu trong mắt lóe lên thần quang, lộ ra nét cười: “Thì ra là Lăng công tử, thật là hạnh hội.”

“Lời này của Tiền huynh không đúng rồi.” Lăng Thiên lắc đầu, bất mãn nói: “Ta gọi Tiền huynh là Tiền huynh, Tiền huynh lại gọi ta là Lăng công tử, rõ ràng không coi ta là huynh đệ rồi.” Những lời nói này khiến người ta đọc lại mà lú cả lưởi, ai ai trên mặt cũng đều lộ ra thần sắc quái dị.

Tiền Thủy Nhu chẳng ừ chẳng không mỉm cười, nói: “Lăng huynh thật là thú vị.”

Lăng Thiên không chút khách khí bước vào Thiên Nguyệt các, tóm lấy hông Lăng Trì rồi ném ra ngoài, sau đó phúi tay, cười nói: “Tiền huynh không cần phải khách khí, bản công tử mạo muội làm thay, thu thập mấy tên gây náo loạn này cho huynh, để huynh đệ chúng ta được thoải mái uống rượu.”

Tiền Thủy Nhu cười mà như không cười nhìn Lăng Thiên, gật đầu đáp ứng: “Vậy thì Tiền mỗ đa tạ Lăng huynh.” Trong Thiên Nguyệt các, bảy tám hắc y nhân đều mặt không chút biểu cảm nhìn Lăng Thiên, trong mắt đều lộ ra vẻ kiêu dè, và gần như không thể ẩn tàng được địch ý và... sát ý!

Lăng Thiên mặt mày tươi cười, bất động thanh sắc thăm dò tám người này một cách vô cùng cẩn thận, không khỏi càng lúc càng kinh hãi, thực lực của tám người này không ngờ đều là nhất lưu cao thủ, thực lực của bất kỳ người nào đều không thua kém Lăng Phong, tối đa cũng chỉ kém hơn người mạnh nhất trong Ngũ Tiểu là Lăng Trì một chút mà thôi.

Lăng Thiên đột nhiên cảm thấy thế giới này thật là điên cuồng, từ đâu lại mọc ra nhiều cao thủ như vậy. Dường như những người này đều chui từ dưới đất lên trong một đêm vậy. Chỉ từ tám hộ vệ của Tiền Thu Nhu là có thể thấy, trong tất cả thực lực ở Thừa Thiên, họ đã có thể tính là đệ nhất. Cho dù là hộ vệ của Ngọc gia đại tiểu thư Ngọc Băng Nhan cũng kém hơn nhiều.

Nhiều nhất lưu cao thủ như vậy, mà thân thủ của bản thân Tiền Thủy Nhu rõ ràng còn cao hơn một bậc, nhưng người này tới Thừa Thiên làm gì? Địch ý và sát ý vừa rồi là chuyện gì vậy?

Lăng Thiên mặt mày tươi cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy càng lúc càng không ổn! Thế cục hiện tại đã quá rối ren phức tạp, Lăng Thiên lơ mơ cảm thấy có một vòng xoáy lớn đang hình thành.

Trong lúc nói chuyện, có mấy thị nữ xinh đẹp của Minh Yên lâu tiến vào, nhanh chóng quét dọn gian phòng này một lượt, bày biện hoa quả và bánh ngọt lại lên bàn. Tiền Thủy Nhu đưa tay ra mời Lăng Thiên ngồi lên của chỗ mình.

Lúc này, Tây Môn Thanh ở bên ngoài sớm đã dương dương đắc ý ngâm xong cả bài thơ, đó là một bài tổng biệt.

”Bình chúc cử thương tấn dư hoan

Bình minh tổng khách dĩ huyền nhiên

Tạc dạ như mộng hoàn như ảo

Kim triều phong tiêu thủy hựu hàn!”

Tuy Lăng Thiên có chút khinh thường nhân phẩm của Tây Môn Thanh, nhưng không thể phủ nhận, bài thơ tổng biệt này của Tây Môn Thanh rất có ý cảnh, một bài từ từ tiệc rượu tiễn hành đêm hôm trước, cho tới về tịch liêu sau khi tiễn khách, thực sự là khắc họa rất sâu sắc.

Mất thấy mọi người đã làm thơ xong, ngay cả Tiêu Nhạn Tuyết cũng đã làm một bài thơ ngắn rất uyển chuyển hàm súc, khiến Lăng Thiên vô cùng kinh ngạc. Không ngờ Tiêu Nhạn Tuyết luôn hung hăng trước mặt mình cũng có tình hoài thiếu nữ. Không khỏi lắc đầu cười thầm, người không thể chỉ nhìn bề ngoài để đánh giá.

Tây Môn Thanh vừa ngâm xong bài thơ, mọi người đều lớn tiếng khen ngợi, ngay cả mấy vị đại nho cũng nhao nhao gật đầu đồng ý, các tài tử cũng tự thẹn không bằng, nhất thời khung cảnh lại có chút tẻ ngắt. Mọi người không khỏi đều hướng ánh mắt về phía Lăng Thiên, tựa hồ như hôm nay đã hình thành một loại thông lệ, sau khi Tây Môn Thanh xuất tràng, mục tiêu tất nhiên là Lăng Thiên, mà Lăng Thiên mỗi lần đều có thể đề hấn xuống. Cho nên lần này, mọi người lại mang bộ dạng rất trông mong nhìn hắn.

Lăng Thiên cười khổ một tiếng, cảm chén rượu lên, cười nói với Tiền Thủy Nhu: “Tiền huynh, Lăng Thiên đến giờ vẫn còn nhớ chén rượu khuyển tấn mai hoa và phong thái tiêu sái tinh mịch đó của Tiền huynh. Hôm nay Tiền huynh vì sao không thi triển tài một lần nữa, cũng để cho thế hệ của ta được thấy phong thái vô thượng của Tiền huynh.

Tiền Thủy Nhu khẽ lắc đầu, người dựa vào lưng ghế ở phía sau, thần thái tự nhiên tiêu sái, nói: “Lăng huynh thực sự là biết nói đùa, tài của Lăng huynh mới là đại tài chân chính, tiểu đệ vụng về, sao dám múa rìu qua mắt thợ. Cho dù miễn cưỡng bước ra, cũng chẳng qua là làm trò hề mà thôi, có lẽ cố tránh không làm xấu mặt thì vẫn tốt hơn. Trái lại Lăng huynh hiện tại thân là cái đích của mọi người, tiểu đệ cũng đang trông ngóng biểu hiện tuyệt vời của Lăng huynh đây.” Nói xong thì khẽ phe phẩy quạt xếp, thần thái ưu nhã tự nhiên.

Lăng Thiên mỉm cười, dư quang trên khóe mắt luôn quan sát những động tác của Tiền Thủy Nhu, trong lòng không khỏi thầm khen ngợi, kỹ nghệ nữ cải nam trang của nha đầu này quả thực đã tiến vào hóa cảnh, vô luận là cử chỉ, động tác hay là thần thái đều giống y như đực. Tuyệt diệu nhất là mặt nạ da người trên mắt ả không ngờ lại có thể để lộ ra mỗi một biểu cảm dù là nhỏ nhất một cách rõ ràng. Cho dù là mặt đối mặt, cũng rất khó có thể phát hiện công tử phong độ nhẹ nhàng này là nữ giả nam.

“Lăng công tử, ha ha, mọi người đều đang chờ đợi đại tác của công tử đó.” Bên ngoài truyền tới một thanh âm trầm, chính là thanh âm đặc ý của Tây Môn Thanh đang nóng lòng muốn lấy lại thể diện.

258. Chương 86: Kinh Thiên Tuyệt Thế

Lăng Thiên mỉm cười, không để ý đến hắn, nhìn Tiền Thủy Nhu, nói: “Đã như vậy, tiểu đệ sẽ sửa lại bài thơ hôm đó đã làm cùng Tiền huynh.” Nói xong, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, trầm tư một hồi, sau đó chậm chậm ngâm:

”Tề vũ khinh vụ nhất tiểu lâu

Hoa tự tình thành liên phương nhu

Mạc đạo vô tình kỳ vô ý

Xuân phong truyền ý thủy truyền sâu!”

Tiền Thủy Nhu trong mắt lộ ra một tia quẩn ý, khẽ ngả đầu sang một bên. Bỗng nhiên có mấy tiến hừ lạnh truyền tới, tám vị cao thủ ở bên cạnh ai ai trong mắt cũng lộ ra vẻ cuồng nộ, biểu tình nhìn về phía Lăng Thiên tựa như muốn xé vụn hắn. Lăng Thiên cười ha ha, không thèm để ý.

“Hay! Hay cho câu xuân phong truyền ý thủy truyền sâu!” Một lão nho sinh vuốt chòm râu hoa râm, gật đầu lia lịa. Bài thơ này của Lăng Thiên nhẹ nhàng uyển chuyển, rất khác với phong cách của hắn, không ngờ lại là một bài thơ tự tình, nhất kiến chung tình. Sáu vị bình phẩm cẩn thận đánh giá hai bài thơ của Lăng Thiên và Tây Môn Thanh, nhưng ai ai cũng nhíu mày, thơ của hai người này nếu chỉ luận tài hoa, ý cảnh thì thực sự là sần sần nhau, cho nên nhất thời khó có thể chọn lựa, bất đắc dĩ đành tuyên bố hai người bình thủ.

Lăng Thiên lắc đầu cười khế, mang theo vẻ bất đắc dĩ, nói: “Câu thơ Lăng Thiên ngâm vừa rồi là dành tặng cho Tiền huynh, không những không có liên can gì với Tây Môn công tử, mà càng không dính dáng gì đến hội thơ ngày hôm nay. Sao có thể được tham gia bình chọn, càng đừng nói đến là bình cục (thể hòa). Ha ha, nếu tùy tiện phun bừa ra mấy câu thơ như vậy mà đã được phán định là bình cục, vậy thì khó tránh khỏi quá ưu đãi Lăng Thiên rồi, ha ha...”

Lời nói vừa được nói ra, mặt các vị bình phẩm đều không khỏi đỏ rực, ai cũng không ngờ rằng, bài thơ ưu mỹ như vậy lại không phải tài hoa chân chính của Lăng Thiên muốn dùng để đấu với Tây Môn Thanh! Vậy tài hoa chân chính của vị Lăng Thiên công tử này rốt cuộc cao cỡ nào? Hơn nữa, Lăng Thiên quả thật cũng quá cuồng vọng, bài thơ hay như vậy mà lại nói là tùy tiện phun bừa ra, đây nào có phải là tự khiêm tốn, căn bản chính là cuồng vọng, không coi ai ra gì!

Trong mắt những người đang ngồi, bài thơ của Lăng Thiên đã có thể được coi là tác phẩm thượng thừa, cơ hồ như là quan áp toàn trường, sự tài hoa trong bài thơ của Tây Môn Thanh tuy hơn xa người bình thường, nhưng rốt cuộc vẫn kém hơn Lăng Thiên! Vừa rồi miễn cưỡng phán định là hai bên hòa nhau đã là rất nể mặt mũi Tây Môn thể gia lắm rồi! Phải biết tác phẩm của Tây Môn Thanh tuy thuộc về thượng phẩm, nhưng dấu sao vẫn có giới hạn, chưa có phong phạm của đại sư chân chính, chỉ vài ba hôm nữa là sẽ chôn vùi trong gió bụi. Nhưng thơ mà Lăng Thiên làm, đặc biệt là hai câu cuối “mạc đạo vô tình kỳ vô ý, xuân phong truyền ý thủy truyền sâu” đã nói lên được mối tình thâm kín của thanh niên nam nữ, nhưng lại ngại lễ nghi nên không thể nói ra. Chỉ bằng hai câu này thôi đã đủ để lưu truyền hậu thế, trở thành danh ngôn thiên cổ rồi!

Hơn nữa, trong lời nói của Lăng Thiên còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘bình cục’. Càng khiến cho các vị bình phẩm đỏ mặt tía tai, đặc biệt là ba vị do Tây Môn Thanh mời tới, tự nhiên có chút ý tứ thiên vị Tây Môn Thanh, gắng gượng phán định bình cục. Mà Tần đại tiên sinh và Mạnh Ly Ca rõ ràng là người của

Lăng Thiên, tính tình trước giờ luôn chính trực, dưới tình huống này nếu như tranh luận với đối phương, rõ ràng là không đẹp. Hơn nữa Lăng Thiên đã thắng một ván, ván này phán hòa cũng không phải là không được, vả lại bài thơ tổng biệt của Tây Môn Thanh cũng có chỗ độc đáo, thế là hai người lại không lên tiếng, ngầm thừa nhận là cũng phán hòa.

Lại nói, sư huynh đệ hai người cũng đều có ý định muốn xem tất cả những bản sự khác của Lăng Thiên. Nếu hiện tại Lăng Thiên lại thắng Tây Môn Thanh với ưu thế áp đảo, ngược lại hai người lo lắng rằng Lăng Thiên sẽ ngừng công kích, không thể hiện tài năng nữa. Chỉ với sự hiểu biết của Tần đại tiên sinh về Lăng Thiên, biết rằng tiểu tử này luôn ẩn nhẫn, thích nhất là giả trụ ăn thịt hổ, nếu ngừng lại ở đây, đó cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng.

Mà Tây Môn Thanh trong lòng lại không cho là đúng, hần quả thực rất nóng lòng vẫn hồi danh dự, hi vọng lấy lại được uy danh, thậm chí tên tiểu tử này bỏ đi một bài thơ hay như vậy, chẳng phải là tự chuốc lấy thiệt thòi sao?

Kỳ thật với tài hoa của hần, chưa hẳn là không nhìn ra bài thơ này của Lăng Thiên cao hơn bài của mình mấy phần, nhưng vừa rồi Tây Môn Thanh trong lòng thấp thỏm, chỉ sợ lại bị phán thua, vậy thì thanh danh của mình sẽ mất sạch! Vừa nghe thấy phán hòa, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lúc này không ngờ lại nghe thấy Lăng Thiên muốn bỏ bài thơ này, trong lòng không khỏi càng nhẹ nhõm hơn. Thầm nghĩ: trong một bài thơ có hai câu có thể truyền thế, đã là một thượng phẩm ngẫu hứng trước giờ hiếm có. Có những nho sinh cả đời nghiên cứu học vấn, đại danh truyền khắp thiên hạ, nhưng cũng không làm ra nổi một câu thơ có thể truyền thế! Chẳng lẽ tên Lăng Thiên này cho rằng những câu thơ truyền thế có thể tùy tiện đưa tay ra là vớ được cả nắm như đá vụn sao. Bài thơ “Tổng biệt” của mình cũng là lúc trước linh quang nhất thiết mà có, nhưng không tin Lăng Thiên lâm trường phát huy liền có thể thắng mình ba bốn bận.

Nghĩ tới đây, Tây Môn Thanh không khỏi hừ lạnh nói: “Lăng công tử quả nhiên tài cao, Tây Môn Thanh bội phục! Nếu Lăng công tử có thể làm ra những câu thơ truyền thế nữa, vậy thì Tây Môn Thanh sẽ lập thệ ngay tại đây, cả đời này vĩnh viễn không đàm thi luận từ nữa!”

Lăng Thiên cười ha ha, thông dong rót một chén rượu đầy cho mình, ánh mắt chăm chú nhìn rượu bên trong, dường như lòng chứa đầy thâm tình, khoan thai ngâm: “Khí ngã khứ giả, tạc nhật chi nhật bất khả lưu; Loạn ngã tâm giả, kim nhật chi nhật đa phiền ưu!”

Chỉ mới hai câu đầu này, gần ngàn người trong đại sảnh lập tức lặng ngắt như tờ! Tây Môn Thanh mặt xám xịt, chỉ hai câu mở đầu này thôi đã đủ để truyền tụng thiên cổ rồi!

Tần đại tiên sinh và Mạnh Ly Ca hai mắt bắn ra kỳ quang, nhìn chăm chú vào Lăng Thiên ở trong trường, giống như nhật được chí bảo. Trong miệng thì khe khẽ ngâm lại hai câu vừa rồi, không khỏi đều cảm thấy như được uống rượu ngon ngâm trăm năm, vô cùng hồi vị, hương thơm đầy miệng!

Đám nữ tử như Tiền Thủy Nhu, Tiêu Nhạn Tuyết mặt lộ vẻ xúc động, bọn họ đều là đại hành gia về môn này, cũng là người biết hàng, lúc trước nghe Lăng Thiên nói, trong lòng không hẳn là không cho rằng Lăng Thiên cuồng vọng, nhưng lúc này nghe xong hai câu này, ánh mắt dán chặt lên người Lăng Thiên, lộ ra thần sắc không dám tin! Câu “xuân phong truyền ý thủy truyền sâu” mà Lăng Thiên buột miệng ngâm ra lúc này đã khiến mấy thiếu nữ này ai cũng vô cùng bất ngờ rồi, mà trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, không ngờ lại có thể làm thêm một đại tác truyền thế! Nhìn lại cổ kim, có mấy người có thể đạt tới mức này. Nếu quả thực là như vậy, văn tài của người này đã là không tiền khoáng hậu, tuyệt đối đủ để ngạo thị đương đại, hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ đệ nhất. Lăng Thiên chậm chậm đi mấy bước ở trước cửa Thiên Nguyệt các, tựa hồ như đang suy nghĩ một cách khổ sở. Mọi người đều không khỏi nín thở, chỉ sợ mình thở ra một hơi là sẽ quấy rầy luồng suy nghĩ của Lăng Thiên, dẫn tới một đại tác truyền thế sẽ chết yểu, vậy thì mình sẽ thực sự trở thành tội nhân thiên cổ của văn đàn.

Lăng Thiên lại bước hai bước, đột nhiên ngẩng đầu lên trời, thần sắc trên mặt rất thoải mái, giống như một ẩn sĩ đang đi trong lâm tuyết, vào lúc này, trong mắt mọi người, Lăng Thiên đã không còn là tên ăn chơi, được gọi là “Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ” nữa rồi, cũng không còn là một cậu ấm con nhà giàu có, mà là một trí giả hung hoành thiên hạ! Cao nhân nhĩ sĩ thấu hiểu tình đời!

Chính vào lúc này, thanh âm réo rắt của Lăng Thiên lại vang lên, không ngờ đã hăng hái làm nổi cả bài thơ!

”Trường phong vạn lý tổng thu nhận, đối thử khả dĩ hàm cao lâu

Câu hoài đặt hưng tráng tư phi, dục thương thanh thiên lâm minh nguyệt

Trừu đào đoạn thủy thủy canh lưu, cử bôi tiêu sầu sầu canh sầu

Nhân sinh tại thế bất xưng ý, minh triều tán phát lộng biển chu!” (*)

Bài thơ đã được đọc ra, lâu sau, đại sảnh chứa gần ngàn người vẫn lặng ngắt như tờ.

Cuối cùng, không biết là ai vỗ tay khe khẽ, mọi người đều như tỉnh mộng, trong nháy mắt tiếng vỗ tay vang như sấm, tiếng khen hay làm rung chuyển trời đất.

Đây là bài thơ ưu mỹ như biết bao! Đây là bài thơ trí tuệ biết bao! Đây là lòng dạ cởi mở biết bao! Đây là sự nhìn xa trông rộng cỡ nào!

Đây là đại tài cỡ nào! Phải dùng từ kinh tài tuyệt diệu để hình dung!

Loại thơ hay như thế này, tất nhiên sẽ lưu truyền thiên cổ! Mà đại danh của Lăng Thiên, chỉ bằng vào bài thơ này liền có thể lưu truyền thiên thu vạn đại, đời đời bất diệt

Tiếng vỗ tay vừa dứt, một lão nho sinh đầu bạc trắng run rẩy bước tới, mọi người vừa nhìn đều nhận ra, người này chính là thái sơn bắc đẩu được đương kim văn đàn công nhận, Tây Hàn - Dung Chi Vu! Tây Môn Thanh chính là đệ tử quan môn đặc ý nhất của lão, không ngờ lão cũng đến đây. Người này tính tình ngay thẳng, tài học hơn người, văn nhân trong thiên hạ không ai là không khâm phục! Thấy lão sư bước lên trước, Tây Môn Thanh vội vàng chạy tới đỡ.

Dung Chi Vu thở dài một tiếng, gắng sức gạt hai tay của Tây Môn Thanh đang đỡ mình ra, mặt hướng về mọi người, nói: “Đây là địa giới của Thừa Thiên, không khiến lão phu phải nhiều lời! Nhưng lão phu thật sự là nhện không được nên phải nói hai câu. Lão phu xin hỏi các bác học đại nho, văn nhân nhà sĩ của Thừa Thiên một câu.”

Dung Chi Vu tóc bạc phát phơ, thò một cánh tay khô gầy ra chỉ vào Lăng Thiên, ngón tay không ngừng run rẩy, thanh âm cũng vì kích động mà biến thành khàn khàn, hét lên cơ hồ như rát cổ bỏng họng: “Tuyệt thế đại tài cỡ này, cho dùng từ tài hoa hoành tráng cũng khó có thể hình dung hết được tài hoa của hần. Thật sự là một khoáng thế kỳ tài trăm năm khó gặp của văn đàn. Tại sao trong miệng các người lại bị chà đạp thành đệ nhất hoàn khổ! Chẳng lẽ nhân tài ở địa giới Thừa Thiên lại cao như vậy ư?”

“Cái hạng giống như các người, không ngờ cũng dám xưng là văn nhân!” Dung Chi Vu rít lên: “Lão phu khi đến đây thấy rằng, nhắc tới hai chữ Lăng Thiên, không ai là không xem thường, không ai là không khinh rẻ. Thậm chí có những phụ mẫu trẻ tuổi còn giáo dục con cái của mình, cho dù vô tài vô đức, cũng không nên trở thành hạng nhân vật như Thừa Thiên Lăng gia Lăng đại công tử.” Dung Chi Vu cười bi thương, đôi mắt già nua đã đầm lệ: “Lão phu còn cho rằng vị Lăng Thiên công tử này là hạng nhân vật bất kham! Hôm nay biết được chân tướng sự tình, thật sự là đáng cười vô cùng! Đáng buồn vô cùng! Quả thực đúng là đốt đàn nấu hạc! Chà đạp văn hóa! Sự cao thâm của Lăng Thiên, thể nhân ngu muội liệu thấy được bao nhiêu!”

“Lăng công tử, lão phu trước ngày hôm nay đã có thiên kiến đối với ngài, xin được gửi lời xin lỗi tới Lăng công tử!” Nói xong, Dung Chi Vu không ngờ lại hành một lễ rất sâu với Lăng Thiên. Không đợi Lăng Thiên trả lời, Dung Chi Vu đã đứng thẳng dậy, đột nhiên giận dữ hét lớn: “Hôm nay, lão phu mặt dày, đại biểu cho văn nhân trong thiên hạ, trước mặt mọi người chính danh cho Lăng Thiên công tử. Với niên kỷ, tài học của Lăng Thiên công tử, theo lão phu thấy, cho dù không phải là sau này sẽ không có, nhưng nhất định là trước đây chưa từng có! Đủ để xưng là đương kim thi đàn đệ nhất nhân! Có ai có ý kiến gì không?”

(*): Đạo thơ Lý Bạch:

Tuyên Châu Tạ Diếu lâu tiền biệt Hiệu thư Thúc Vân

Khí ngã khứ giả

Tạc nhật chi nhật bất khả lưu
Loạn ngã tâm giả
Kim nhật chi nhật đa phiền ưu
Trường phong vạn lý tổng thu nhận
Đối thử khả dĩ hàm cao lâu
Bồng lai văn chương Kiến An cốt
Trung gian Tiểu Tạ hựu thanh phát
Cụ hoài hứng dật tráng tứ phi
Dục thưởng thanh thiên lãm minh nguyệt
Trừu đao đoạn thủy thủy cánh lưu
Cử bôi tiêu sầu sầu cánh sầu
Nhân sinh tại thế bất xứng ý
Minh triều tản phát lộng biên chu.

Lý Bạch

Dịch nghĩa:

Bỏ ta mà đi
Ngày qua ngày không giữ lại được
Bối rối lòng ta
Ngày của ngày nay biết bao chuyện buồn phiền
Gió dài vạn dặm tiễn đưa cánh nhận thu bay đi
Trước cảnh ấy chỉ có thể say trên lầu cao
Văn chương Bồng Lai mang cốt cách Kiến An
Trung gian lại có ông Tiểu Tạ phong cách tuyệt vời
Mang đầy hứng khởi, ý tứ hùng tráng bay bổng lên cao
Muốn lên đến trời xanh để nắm bắt vàng trăng sáng
Rút đao chém nước, nước càng chảy mạnh
Nâng chén tiêu sầu lại càng sầu thêm
Người ta ở nơi trần thế nếu chưa thỏa ý nguyện
Sớm mai buông xả tóc luột thuyền nhỏ rong chơi.

Dịch thơ:

Tuyên Châu trên lầu Tạ Diêu tiễn biệt Hiệu thư Thúc Vân
Sao người đã bỏ ta đi
Ngày qua tháng lại còn gì níu đầu
Lòng đau dạ rối tơ nhâu
Ngày thêm chất chứa mối sầu nặng mang
Én thu bay với gió ngàn

Lầu cao say khướt cảnh buồn mênh mang
Thơ Bồng cốt cách Kiến An
Thế gian Ông Tạ phong văn tuyệt vời
Ý hùng hứng khởi chơi vơi
Muốn bay bổng mãi lên trời bắt trăng
Rút dao chém nước chảy cuồng
Tiêu sầu cạn chén lại buồn thêm thôi
Trần gian chưa thỏa ý người
Sớm mai rũ tóc rong chơi với thuyền
Hải Đà phỗng dịch

259. Chương 87: Bách Tính Là Gì???

Thân thể khô gầy của Dung Chi Vu ngang nhiên đứng giữa đại sảnh, mang theo một cỗ uy thế lẫm lẫm.

Mọi người trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên đồng thanh hô lên: “Thi đàn đệ nhất nhân! Thi đàn đệ nhất nhân! Khoáng tuyệt cổ kim! Công tử Lăng Thiên!” Gần ngàn người đồng thanh hô lớn, lập tức giống như núi lở biển động, lâu sau mới dứt.

Lăng Thiên kinh hãi, vội vàng bước ra, hành lễ với Dung Chi Vu, nói: “Tiên sinh quá đề cao Lăng Thiên rồi, tại hạ tuổi còn nhỏ, lại vô đức vô năng, sao dám đứng ở vị trí cao như vậy? Xin tiên sinh suy nghĩ lại, thực sự là đã khiến Lăng Thiên hổ thẹn rồi.”

Dung Chi Vu cười ha ha: “Học vô tiên hậu, đạt giả vi tiên (sự học không phân trước sau, người giỏi thì làm thầy), Lăng công tử hà tất phải khiêm tốn, công tử tài hoa tuyệt thế, thi tài kinh thiên, điều đó đã rõ như ban ngày trước mặt mọi người! Vị trí thi đàn đệ nhất nhân là hoàn toàn xứng đáng đối với công tử! Hơn ngàn nho tử đồng thanh hô lớn, ý xuất chí thành, công tử có chối từ cũng vô ích.”

Lăng Thiên cười khổ, không ngờ hôm nay vừa khoe khoang một chút đã thành thi đàn đệ nhất nhân. Trong lòng không khỏi cảm thán: Lý Bạch đúng là Lý Bạch! Tùy tiện mượn một bài thơ không ngờ lại có được phản ứng nhiệt liệt như vậy, nếu đem thơ của Lý Bạch đọc ra một lượt, vậy mình chẳng phải là lập tức được phong thần phong thánh trên thi đàn sao?

Lăng Thiên đọc ra bài thơ này, không ai dám thượng đài nữa! Nhã văn hội ngay ngày đầu tiên không ngờ lại kết thúc trước thời hạn! Tuy rõ ràng là rất ngắn ngủi, nhưng mọi người ai ai cũng cao hứng, về mặt phần khởi không thôi, đều cảm thấy chuyện này đi không uống. Ai cũng không ngờ rằng, Tây Môn Thanh được hiệu xưng là thiên hạ đệ nhất nhân ngay ngày đầu tiên đã bại thê thảm như vậy! Mà Lăng Thiên kỳ binh đột xuất, dùng một cái khiến cho chúng nhân chấn động từ đầu tới chân! Không khỏi nhao nhao quyết định ngày mai chắc chắn sẽ tới sớm, nhất định còn có một tràng diện kích thích hơn đợi mình.

Sáu người bọn Lăng Kiếm thì âm ức không thôi, đề xuất với Lăng Thiên là mấy ngày sau sẽ không tới. Lăng Thiên lại một lần nữa gãi đúng chỗ ngứa, lập tức đáp ứng.

Thấy mọi người lần lượt cáo từ rời đi, đám người Lăng Thiên vây lấy Mạnh Ly Ca và Tần đại tiên sinh rồi bày tửu yếu trong Thiên Hương các. Cổ Tịch Nhan đương nhiên là chỉ sợ chiều dài không chu toàn, đưa thức ăn ngon và rượu ngon tới liên tục.

Lăng Thiên hôm nay đã xuất hết phong đầu, một tiếng hét vang vọng cả bầu trời, người hưng phấn nhất đương nhiên là Tần tiên sinh, hai mắt của lão tiên sinh sớm đã híp thành một khe hở, ngay cả đi đường cũng rất bay bổng, cảm thấy hôm nay mình cho dù lập tức chết đi, cũng tuyệt đối không có nửa điểm hối hận.

Mạnh Ly Ca và Tần đại tiên sinh thấy chỉ có Lăng Thiên và Ngọc Băng Nhan đang ngồi, rõ ràng là thiếu một người, chính là tiểu mỹ nữ Lăng Thần dung nhan tuyệt mỹ, phong hoa tuyệt đại. Hai người trong mình đều thầm buồn bực, không biết vào thời khắc như thế này, vị cô nương đó đi đâu chứ? Nhưng nhân sự trưởng giả sao tiện hỏi bạn gái của đệ tử, chỉ đành để nghi vấn ở trong lòng.

Qua ba tuần rượu, năm món ăn, mọi người liền mở máy hát, khiến Lăng Thiên kinh ngạc nhất là, Mạnh Ly Ca không ngờ đối với thiên văn địa lý, tam giáo cửu lưu không gì không thông, đều rất có thể ngộ sâu sắc và kiến giải độc đáo, Lăng Thiên liền nổi hứng thú, thử hỏi mấy vấn đề khá ít gặp, Mạnh Ly Ca không ngờ cũng trả lời được tám chín phần mười, tuy đa phần đều là suy đoán chủ quan của mình, nhưng Lăng Thiên đã cảm thấy xuất sắc lắm rồi, lần sau phải nhìn lão với ánh mắt khác.

Chẳng trách mọi người đều nói người này là trí giả. Quả nhiên danh bất hư truyền! Chỉ dựa vào sự uyên bác này thôi đã đủ đến khiến người ta phải thán phục rồi, dường như là không kém thầy tướng áo xanh Diệp Khinh Trần, cảm thấy so với Tần đại tiên sinh e rằng còn hơn nửa phần.

Chuyển đề tài sang nói tới các đại thế gia. Tần đại tiên sinh đề xuất nghi vấn trước tiên: “Thiên nhi, nhân duyên của con từ lúc nào lại tốt như vậy? Ngọc gia lão tam đó nếu giúp con thì ta thấy không có gì là lạ, thậm chí Đông Phương thế gia có ý giao hảo với con cũng tính là hợp tình hợp lý, nhưng từ lúc nào Nam Cung thế gia cũng bắt đầu lên tiếng giúp con vậy? Điều này là một nghi vấn khiến lão phu nghĩ mãi vẫn không hiểu.”

Lăng Thiên cười cười rồi kể lại một lượt chuyện Nam Cung thế gia muốn kết minh, khi nghe tới Nam Cung Thiên Long lấy thân phận là gia chủ của một trong bát đại thế gia đương thế không ngờ cũng chịu thiệt dưới tay Lăng Thiên, mọi người đều không khỏi bật cười.

Mạnh Ly Ca luôn thầm quan sát Lăng Thiên và những người đang ngồi đây, thấy không khỏi có chút kỳ lạ! Cảm thấy giữa bọn họ có một loại quan hệ trên dưới hài hòa mà lão chưa từng thấy qua. Lăng Thiên này, đúng là ‘kỳ lạ’. Biểu tình khi Tần đại tiên sinh nhìn hắn, nào có giống như một lão sư đang nhìn học sinh? Rõ ràng là coi hắn giống như con cháu thân thiết nhất của mình, trong con mắt, trên vẻ mặt luôn đầy vẻ thương yêu, thần thái hoàn toàn nhẹ nhõm, hoàn toàn không có nửa điểm cẩn trọng và sợ hãi nên có đối với vị gia chủ tương lai.

Quan hệ chủ tớ như thế này, chính là khát vọng mà lâu nay Mạnh Ly Ca hằng mơ ước. Nhưng ở chỗ Ngụy Thừa Bình, bất luận là như thế nào cũng tuyệt không thể có tình cảnh như thế này xuất hiện! So sánh giữa hai người là có thể nhìn ra rất rõ ràng, Lăng Thiên chính là vì lấy lòng người mà lấy lòng người, còn Ngụy Thừa Bình thì vì lấy thế lực mà lấy lòng người. Như vậy, kết quả tuy như nhau, nhưng quá trình thì lại hoàn toàn khác nhau. Người trước thì giống như gió xuân hóa mưa, thấm vật không có tiếng động, khiến cho người ta bất chi bất giác mà vui vẻ tiếp nhận. Người sau thì giống như sấm rền gió cuốn, nhất thiết phải phát huy hiệu lực trong thời gian ngắn. Nhưng người trước lấy lòng người tuy tốn thời gian, nhưng kết quả lại có công hiệu vĩnh cửu, còn người sau ban đầu tuy khách chủ đều vui vẻ, nhưng sau một thời gian ngắn sẽ gặp phải cái nguy bị phản bội. Mạnh Ly Ca đối với Ngụy Thừa Bình chẳng lẽ không phải là như vậy ư?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Mạnh Ly Ca nhìn về phía Lăng Thiên lơ mơ có vài phần tán thưởng.

Lăng Thiên đột nhiên cung kính hỏi Mạnh Ly Ca: “Mạnh tiên sinh, chắc rằng đoạn thời gian này ông đã hiểu rõ tình cảnh của mình, trước mặt người thông minh không nói lời giả dối, Lăng Thiên thực sự không yên tâm về sự an nguy của tiên sinh, cho nên lớn gan nói thẳng, xin tiên sinh bỏ quá cho!”

Mạnh Ly Ca lơ mơ đoán được Lăng Thiên muốn nói gì, mỉm cười nói: “Lăng công tử xin cứ nói.”

Lăng Thiên nói: “Với đại tài của tiên sinh, lại phải chịu khuất nhục dưới trướng Ngụy Thừa Bình, đúng ra với nhân quang của tiên sinh mà nói, loại sự tình này không nên phát sinh mới đúng, chuyện này khiến Lăng Thiên nghĩ mãi vẫn không hiểu, tiên sinh có thể dạy bảo cho ta không?”

Mạnh Ly Ca cười khỏ một tiếng, nói: “Lăng công tử có điều chưa biết rồi, sư môn của tại hạ nhiều năm trước từng thiếu Bắc Ngụy hoàng thất một món nhân tình, sau khi tại hạ thành tài, Bắc Ngụy hoàng thất tìm tới ân sư, xin ân sư phái một đệ tử đặc ý tới phò tá Bắc Ngụy. Lý Ca vốn tài sơ học thiển, chưa thể đảm đương trọng trách này, nhưng lúc đó, ngồi trước ân sư lại chỉ có một mình Ly Ca.”

Nói tới đây lão lắc lắc đầu, nhắc chén rượu lên rồi một hớp uống cạn, sau đó tiếp tục nói: “Bản môn rất coi trọng chữ tín, nhưng ân sư cũng không muốn hủy đi tiền đồ của ta, liền muốn ta tự mình quyết định. Sư ân thâm trọng, Ly Ca thân là đồ đệ, sao có thể không phân ưu vì sư môn?”

Tần đại tiên sinh nhướng mày, không ngờ lại cúi mình hành một lễ với Mạnh Ly Ca, Mạnh Ly Ca vội vàng đứng dậy né tránh, nhưng bị Tần đại tiên sinh giữ lại: “Sư đệ không được né tránh, một lễ này, sư đệ đáng được nhận. Đây chính là ngu huynh muốn cảm tạ sư đệ đã xả thân vì sư môn. Chuyện này đã làm vi huynh rất xấu hổ.” Nói tới đây thì không nén nổi nghẹn ngào, lệ già chứa chan.

Mạnh Ly Ca xúc động than: “Ly Ca nhận ơn sâu của sư môn, sao có thể không hồi báo? Lời này của sư huynh khiến tiểu đệ xấu hổ rồi.” Lão ngừng một lát rồi lại thở dài một tiếng, sau đó nói: “Tiểu đệ lúc mới tới Bắc Ngụy, thấy Thừa Bình thái tử tuy lòng dạ hẹp hòi, nhưng vẫn có vài phần thủ đoạn làm việc, ngoan độc quả quyết, là một đại kiêu hùng. Tiểu đệ liền nghĩ, nếu hắn có thể đối đãi tốt với ta, dưới sự dạy dỗ của tiểu đệ, thành tâm nghe vào được nửa phần một phần, vậy thì tiểu đệ có lưu lại Bắc Ngụy cũng không sao. Nhưng không ngờ người này...” nói tới đây thì lắc đầu, nhưng rồi lại cười rất thoải mái: “Có điều như vậy cũng tốt, trái lại khiến tiểu đệ chiếm được tiện nghi lớn, không còn phải bị cuốn vào vòng xoáy chính trị giả dối đó nữa, thật sự đáng để uống cạn một chén rượu.”

Lăng Thiên gật đầu, trong lòng trầm tư suy nghĩ. Câu cuối cùng của Mạnh Ly Ca, rõ ràng là nói với mình, ám chỉ mình nếu muốn chiêu mộ lão, vậy tốt nhất đừng ra chủ ý. Không khỏi bật cười nói: “Tiên sinh chân thật thẳng thắn, Lăng Thiên không dám miễn cưỡng, Lăng Thiên tuy không có bản sự, nhưng về việc dùng người lại có mấy phần, tự nhiên không dám miễn cưỡng tiên sinh. Đợi sau khi phong ba chấm dứt, thì cứ để tiên sinh quay về là được. Có điều, vẫn xin tiên sinh nhớ kỹ, cửa của Lăng phủ, vĩnh viễn mở để đón chào tiên sinh. Cho dù không thể sống lâu, nhưng khi nào tiên sinh cần chỗ nghỉ chân thì tới ở một khoảng thời gian cũng tốt, nhà cửa của Lăng phủ dù không chắc chắn, nhưng cũng có thể che mưa che gió cho tiên sinh, xin tiên sinh đừng chối từ!”

Mạnh Ly Ca ôm quyền, nói: “Đa tạ công tử!”

Lăng Thiên cười rất sáng khoái, nâng chén lên mời: “Gặp được nhau chính là có duyên, không biết tiên sinh có thể vì ta mà nói về thiên hạ đại thể một lần không? Coi như là đề tài tửu yến, tiên sinh cứ tùy ý mà nói, Lăng Thiên rửa tay lắng nghe.”

Mạnh Ly Ca lắc đầu cười: “Lăng công tử đúng là biết tính kế!” Lão nhíu mày một thoáng, đột nhiên ngẩng lên nhìn Lăng Thiên, nghiêm túc nói: “Trước tiên Ly Ca mạo muội hỏi công tử một câu, xin công tử trả lời ta.”

Lăng Thiên cung kính nói: “Tiên sinh cứ hỏi đi, nếu Lăng Thiên có thể trả lời, tự nhiên sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận (biết thì sẽ nói, đã nói là nói hết)! ”

Mạnh Ly Ca hai mắt dán chặt vào Lăng Thiên, không ngờ lại có một cổ khí chất凛然 nhiên: “Dám hỏi công tử, trong lòng công tử thiên hạ bách tính là gì?”

“Thiên hạ bách tính?” Lăng Thiên bật cười: “Tiên sinh, bách tính là gì, phải nhìn địa vị và thân phận của người bình luận, thân phận khác nhau, bách tính trong lòng người đó sẽ có địa vị khác nhau, tiên sinh có thấy vậy không? Tiên sinh cho rằng lúc này, nơi này, Lăng Thiên sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận ư?”

Mạnh Ly Ca nhíu mày: “Ly Ca xin công tử chỉ rõ.”

Lăng Thiên nhẹ nhàng xoay chén rượu trong tay, cười khẽ một tiếng: “Tiên sinh đã hỏi, tự nhiên ta sẽ nói thẳng, hiện tại trong mắt Lăng Thiên, thiên hạ bách tính tất cả đều là con sâu cái kiến!”

Tất cả mọi người đang ngồi đều biến sắc. Không ngờ Lăng Thiên lại nói ra một câu vô cùng không được lòng người như vậy. Tần đại tiên sinh thì nhíu mày, mặt lộ vẻ không vui.

Mạnh Ly Ca lại giống như hiểu ra gì đó, hỏi dò: “Công tử hình như còn chưa nói hết ý? Sao có thể nói là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận?”

Lăng Thiên cười ha ha, trầm giọng nói: “Không sai, nếu ta hiện tại là một bách tính bình thường, vậy thì thiên hạ bách tính trong lòng ta chính là cốt nhục, thủ túc. Nhưng ta hiện tại là hậu nhân của cao môn

đại phiệt, nếu không có biến cố gì khác, bách tính trong lòng ta so với con sâu cái kiến thì có gì khác nhau? Đây là lời nói thật, đương nhiên chính là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận! Chẳng lẽ tiên sinh không tin ư?”

260. Chương 88: Ta Không Phải Là Anh Hùng

Mạnh Ly Ca suy nghĩ kỹ càng lại một lượt, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Nếu công tử khởi sự, vậy thì sẽ như thế nào? Bách tính trong lòng công tử sẽ là gì?”

“Công cụ!” Lăng Thiên không chút do dự, nhướn mày nói: “Nếu là khởi sự, chinh chiến thiên hạ. Vậy thì, bách tính chính là công cụ lợi hại nhất trong tay ta! Ta có thể từ chỗ họ lấy được tiền tài để nuôi quân, từ họ lấy được trai tráng làm sĩ tốt cho ta. Cổ động dân ý, tạo thanh thế cho ta, kích động sự phấn nộ của dân chúng, nâng cao đại nghĩa của ta! Vì thế, khi ta khởi sự, thiên hạ bách tính chính là công cụ!”

Mạnh Ly Ca càng nhíu mày chặt hơn: “Nếu công tử là thiên hạ chi chủ thì sẽ như thế nào? Thiên hạ bách tính lúc đó sẽ có vị trí gì?”

“Con dân!” Lăng Thiên cuối cùng cũng không xoay chén nữa, ngẩng đầu dậy, nghiêm túc nói: “Ta nếu là thiên hạ chi chủ, thiên hạ bách tính sẽ là con dân của ta! Ta sẽ dùng hết sức lực để tạo phúc cho thiên hạ, giúp muôn dân được no ấm! Người già được phụng dưỡng, trẻ con có chỗ nương tựa, thiên thu vạn táỉ lòng này không đổi!”

“Với thực lực hiện tại của công tử, vị tất đã không thể tạo phúc cho thiên hạ, giúp muôn dân được no ấm. Nhưng hiện tại bách tính khổ không chịu nổi, có địa phương thậm chí người chết đói đầy đồng, Mạnh mẽ vẫn chưa thấy công tử có bất kỳ hành động gì. Công tử làm thế nào để lấy được tín nhiệm của Ly Ca đây?” Mạnh Ly Ca đặt câu hỏi vô cùng sắc bén.

“Ha ha ha...” Lăng Thiên cười lớn: “Lăng Thiên hiện tại không phải là thiên hạ chi chủ, cũng không phải là thần linh tạo vật, ta hiện tại chỉ là công tử của Lăng gia, tiền bạc của Lăng gia cũng là cũng phải kiếm từng xu rất khổ cực mới có được! Thiên hạ bách tính khổ cực lắm than, người chết đói đầy đồng thì quan hệ gì tới ta chứ? Tiên sinh hỏi ta câu này, khó tránh khỏi quá vô lý!” Lăng Thiên phản vấn.

“Thiên hạ này không phải là thiên hạ của Lăng gia, bách tính càng không phải là con dân của Lăng gia! Cho dù hồng thủy cuốn cuộn ngất trời, mọi người chết sạch, vậy thì sao chứ?” Lăng Thiên trong mắt đầy vẻ chế giễu: “Chỉ cần Lăng gia ta cơm áo sung túc, vinh hoa phú quý thì có gì phải lo thế gian đầy tiếng than khóc, thiên hạ sống đục cuồn cuộn, chẳng liên quan gì đến Lăng Thiên ta cả!”

Mạnh Ly Ca sắc mặt lạnh tanh, tức giận nói: “Lời này của công tử, khó tránh khỏi quá vô tình vô nghĩa đó! Làm sao tung hoành thiên hạ được?”

Lăng Thiên cười lạnh, nói: “Với tình thế trước mắt, nếu Lăng gia không có ý đối với thiên hạ, vậy thì chỉ có vô tình vô nghĩa mới có thể tiếp tục tồn tại! Nếu Lăng gia không có dã tâm, vào thời điểm then chốt như thế này là chần tể tai dân, vậy thì chỉ mang họa diệt môn mà thôi, tuyệt không có khả năng khác. Nhưng tiên sinh biết đó, cho dù Lăng gia ta không xuất một đồng bạc nào, nhưng trong cả thiên hạ, vẫn nuôi sống được bao nhiêu người? Mà nếu Lăng gia không còn, có bao nhiêu bách tính sẽ nhà phá thân vong không?”

Mạnh Ly Ca lạnh lùng nói: “Điều này Ly Ca không biết, xin được nghe kỹ hơn.”

Lăng Thiên hừ một tiếng, không chút khách khí nói: “Tiên sinh có biết sản nghiệp của Lăng gia những năm gần đây thế lực tăng mạnh, sớm đã không chỉ giới hạn trong một nước Thừa Thiên này nữa rồi. Sản nghiệp của Lăng gia thiên vạn, phân bố khắp các nơi trên các đại lục, ngay cả Thiên Phong đại lục, Thiên Dương đại lục cũng đều có không ít phân hiệu tồn tại. Vì những sản nghiệp này, mỗi năm có ít nhất năm mươi vạn người công tác cho Lăng gia, lại thêm người nhà của những người này, mỗi năm đều có ít nhất là hai trăm vạn người dựa vào sự tồn tại của Lăng gia mà được ăn no. Hơn nữa những người được ăn no này, hoặc giúp hoặc không giúp những người khác, nhưng tối thiểu có mấy chục vạn người không bị chết đói! Nói một câu hơi khó nghe, nếu Lăng gia đột nhiên biến mất, mấy trăm vạn người này rất có khả năng sẽ nhà phá thân vong trong một tuần một tháng, tiên sinh thấy ta nói có đạo lý không?”

Nói tới đây, Lăng Thiên vươn mình đứng dậy: “Nhưng nếu Lăng gia hành thiện, cứu thế tai dân khắp nơi, trong thời gian một năm, cũng đủ để cứu mấy trăm vạn tính mệnh hoặc thậm chí là nhiều hơn! Nhưng cũng

vào lúc đó, uy danh của Lăng gia sẽ như mặt trời giữa trưa, trở thành loại tồn tại giống như Phật tổ của vạn nhà! Nhưng Lăng gia tất sẽ bị ghen ghét, nếu vẫn không có lòng tranh bá thiên hạ, đến lúc đó tất sẽ bị tàn sát!” Lăng Thiên trong mắt lóe sáng, nhìn vào Mạnh Ly Ca: “Không có bất kỳ quân chủ nào có thể khoan dung cho loại tồn tại này! Lăng gia tất nhiên cũng thành thiên nhân trong lòng bách tính các nước, nhưng lại sẽ trở thành địch nhân lớn nhất trong mắt các quân chủ!”

Mạnh Ly Ca đột nhiên biến sắc, lão đã hiểu Lăng Thiên muốn nói gì, không khỏi thở dài một tiếng.

“Tôi lúc đó, Lăng gia có chỗ nào để dung thân?” Lăng Thiên chậm chậm nói, thanh âm trầm thấp: “Có Lăng gia, bách tính có khổ sở, nhưng có thể giúp đỡ được một số người; Nhưng Lăng gia nếu gặp nạn, cho dù được bách tính thiên hạ khen ngợi, nhưng có thể cứu được trên dưới mấy ngàn nhân mạng của Lăng gia không?”

“Nói như vậy, thiên hạ bách tính chỉ tâm, đối với ta mà nói thì có gì hữu dụng? Bản công tử coi họ là con sâu cái kiến, nhưng có thể bảo chứng kế sinh nhai cho hơn trăm vạn người. Nếu lúc này coi bọn họ như huynh đệ thủ túc, ngược lại sẽ làm hại bọn họ! Vì những thủ túc này mà Lăng gia phải mất. Nhưng Lăng gia nếu mất, sản nghiệp tất bị phân chia, mấy trăm vạn lao công vốn vẫn dựa vào Lăng gia mà sống sẽ chẳng khác nào tai dân lúc trước! Lăng gia tuy là làm chuyện tốt, nhưng trên thực tế lại là làm ra một sai lầm lớn nhất. Nhân quả nhân quả, có nhân có quả, quả do nhân mà tới, tiên sinh có thấy vậy không?”

Mạnh Ly Ca lắc đầu cảm khái, ngán ngẩm lắc đầu: “Lời công tử nói không sai! Nhưng công tử ngài có thể là kiêu hùng, nhưng cách làm này không làm được anh hùng!”

Lăng Thiên ha ha cười lớn: “Tiên sinh có lẽ biết rồi nhưng sao còn cố hỏi! Phải biết từ cổ xưa người thành đại nghiệp hẳn phải là kiêu hùng! Anh hùng, ha ha... anh hùng nếu làm tướng thì đánh đâu thắng đó, nếu làm soái thì trên dưới đồng lòng, nếu làm quân thì dân nghe lệnh, tạo phúc cho một phương. Nhưng anh hùng quyết không thể làm vương, làm hoàng, làm đế, càng không thể xưng tôn! Nếu không, chỉ có thi thể anh hùng đã chết chứ không có đế vương anh hùng còn sống!”

Khóe miệng Lăng Thiên lộ ra một nụ cười ngạo nghễ thiên hạ: “Anh hùng, chỉ có thể làm thủ hạ của kiêu hùng, ngược lại, tất vong!”

“Ưu thế lớn nhất của kiêu hùng, chính là tâm ngoan thủ lạt, lục thân cũng không nhận. Cho nên, kiêu hùng mới có hi vọng quật khởi trong loạn thế, và thành người làm nên đại nghiệp. Khuyết điểm lớn nhất của anh hùng cũng chính là ưu điểm và đặc điểm lớn nhất của hèn, đó chính là trọng tình trọng nghĩa, một lời hứa nặng ngàn cân, đến chết cũng không hối hận, luôn lấy đại nghĩa làm trọng. Đại trượng phu có cái nên làm và có cái không nên làm! Cho nên, trong loạn thế, anh hùng có thể quật khởi trong nháy mắt, cũng có thể phong quang nhất thời, thậm chí có thể được truyền tụng thiên cổ. Nhưng tuyệt không thể làm nên nghiệp lớn thiên cổ bất hủ. Chỉ bởi vì kiêu hùng biết nhắm vào những khuyết điểm này của anh hùng, có vô số biện pháp có thể đưa anh hùng vào chỗ chết! Cho nên, ta không phải là anh hùng, mà ta cũng không nguyện ý làm anh hùng.”

Lăng Thiên mỉm cười, nói: “Ta là kiêu hùng, kiêu hùng ngút trời!”

Lời này vừa dứt, mọi người đều lặng câm! Ai cũng cúi đầu trầm tư, sắc mặt trầm trọng, như hiểu ra gì đó.

“Bốp, bốp, bốp” Mạnh Ly Ca mặt trầm như nước, nhưng vẫn cố tay: “Hay cho một cái anh hùng luận! Hay cho một cái kiêu hùng luận! Ngôn luận này của công tử khiến Mạnh Ly Ca đại khai nhãn giới! Đã trời thành cao luận rồi, quả nhiên là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn!”

Lăng Thiên mỉm cười, nói: “Vấn đề của tiên sinh, Lăng Thiên đã trả lời rồi, dám hỏi tiên sinh có mãn ý hay không?”

Mạnh Ly Ca vuốt râu, trầm giọng nói: “Lời của công tử đã trở thành chân lý trong loạn thế, yên ngôn của trị thế! Trong thời loạn như thế này, tất nhiên là có lý!”

“Vậy, vấn đề lúc trước của Lăng Thiên, tiên sinh vẫn chưa trả lời ta.” Lăng Thiên thông dong nâng chén rượu lên, hơi nghiêng người một cái chạm vào Ngọc Băng Nhan ở bên cạnh, sau đó thì ngửa đầu uống cạn.

Ngọc Băng Nhan đỏ mặt, thấy chén của ba người đã cạn, liền đứng dậy châm rượu. Bởi vì người phục thị của Minh Yên lâu sớm đã bị Lăng Thiên cho lui, Lăng Thiên lại không có ở đây, Ngọc Băng Nhan đại tiểu

thư của Ngọc gia chỉ dành thử một lần làm nha đầu. Nhưng Ngọc Băng Nhan không những không cảm thấy khó chịu, ngược lại trong lòng còn thấy vui vẻ. Hơn nữa còn cảm thấy mãn nguyện vô cùng vì những lời nói nghịch thiên vừa rồi của Lăng Thiên, nếu không phải là người chí thân, sao có thể nghe được.

Những gì mà ba người Lăng Thiên đang nói đều là những loại chuyện cơ mật! Nhưng Lăng Thiên vẫn không có nửa điểm tị hiềm đối với mình, chỉ một phần tâm ý này, đã đủ để khiến tình hoài đang chớm nở của Ngọc Băng Nhan nhảy nhót không thôi, bởi vì Lăng Thiên đã dùng hành động này để nói rõ: Muội là nữ nhân của huynh!

Câu này tuy Lăng Thiên chưa nói ra miệng, nhưng Ngọc Băng Nhan lại đã nghe thấy ở trong lòng.

“Nếu có thể cùng Thiên ca chung sống cả đời, làm một nữ nhân được Thiên ca ôm trong lòng suốt đời, đó là một chuyện hạnh phúc và vui vẻ biết bao!” Ngọc Băng Nhan nghĩ tới đây thì lại nhớ tới tâm sự của mình, không khỏi biến sắc, thổn thức muốn khóc. Ta... ta liệu có được phúc phận như vậy không?

Tạm thời không nói tới Ngọc Băng Nhan đang rơi vào trong tình hoài của tiểu nữ nhi, chợt vui chợt buồn, thần thái hoảng hốt nữa, chỉ nghe thấy Mạnh Ly Ca tiếp tục đề tài của Lăng Thiên: “Đại thế của thiên hạ hiện nay, công tử chắc trong lòng sớm đã có tính toán, không cần Ly Ca phải nói thêm, cho nên tại hạ chỉ phát biểu ý kiến của mình.”

Lão đứng dậy, lấy mấy chén trà trên bàn trà, rồi qua loa bày ra một thế cục. Lăng Thiên và Tần đại tiên sinh đều đứng dậy xem.

Mạnh Ly Ca vừa lấy tay chỉ vừa đỉnh đạc nói: “Hiện tại tam đại lục của thiên hạ đều rơi vào thế loạn! Chính là lúc anh hùng, kiêu hùng, quần hùng đứng lên cùng kiến công lập nghiệp! Thiên Phong và Thiên Dương trước mắt không cần phải nói đến, cứ đặt tạm sang một bên. Thiên Tinh đại lục, bảy nước cùng tồn tại và có cừu đại thế gia! Ngọc gia, Nam Cung, Tây Môn. Đông Phương, Bắc Minh, Lăng gia, Dương gia, Lôi gia, ngoài ra còn có Tiêu gia đơn độc thành thế. Hiện tại có thể thấy, bề ngoài thì đều nước sông không phạm nước giếng, không xâm phạm lẫn nhau, mỗi nơi đều rất yên bình. Nhưng bên trong không ai là không dùng hết sức lực, mưu cầu độc bá Thiên Tinh, và không có ai may mắn thoát khỏi!”

Mạnh Ly Ca ngừng một chút, nhận lấy chén trà mà Lăng Thiên đưa tới, uống một nửa rồi tiếp tục nói: “Nguyệt Thần quốc nằm xa nhất, quốc lực yếu kém, nếu có người có thể giành được thiên hạ, chỉ cần một bức truyền thư, phong vương phong tước là có thể đưa vào bản đồ, vì thế, tạm thời không cần luận tới.” Nói xong, Mạnh Ly Ca đặt một chén trà trên bàn sang bên cạnh.

“Tây Hàn và Tây Môn thế gia do trường kịch chiếm năm trước, mất đi nơi hiểm yếu, từ đó không có chỗ nào để thủ. Quốc lực có lẽ không yếu, nhưng cũng không phải là đối thủ mạnh có sức để cạnh tranh. Cho nên, Tây Hàn có thể tạm bỏ qua! Thừa Thiên nằm ở vị trí chính giữa, bát diện lại địch, nhưng cũng có thể bát diện xuất kích. Vốn là địa phương nguy hiểm nhất, nhưng bất kỳ nhà nào chỉ cần có được Thừa Thiên trước liền giành được quyền chủ động toàn diện. Vì thế, hiện tại ngược lại lại ổn như thái sơn, duy có hoàng thất Thừa Thiên là không được như vậy, nơi an toàn nhất đối với họ mà nói cũng chính là nơi nguy hiểm nhất. Đáng tiếc hoàng thất vẫn hồ đồ không hiểu, đáng tiếc và cũng đáng buồn! Hơn nữa hoàng thất Thừa Thiên, cũng bởi vì có sự tồn tại của Lăng gia, cơ bản đã là danh tồn thật vọng (danh nghĩa thì còn, nhưng thực tế thì đã mất)! Cho nên, Lăng gia có thể thay thế.” Khóe miệng Mạnh Ly Ca lộ ra một nụ cười.

261. Chương 89: Thích Khách Đêm Khuya

Lăng Thiên cười khỏ một tiếng, nói: “Tiên sinh đúng là quá coi trọng Lăng gia rồi, Lăng gia lão gia Lăng Chiến ban đầu là vệ quốc trung lương, truyền tới gia phụ Lăng Khiếu cũng chưa từng có ý...”

Ý tứ trong lời nói của Lăng Thiên là hai đời Lăng gia đều cực kỳ trung thành đối với hoàng thất, nhưng bản thân hẳn, trong lời nói lại không nói rõ!

Mạnh Ly Ca cười ha ha, không để ý đến hẳn, tiếp tục nói: “Nói tới phía này, vẫn là Nam Trịnh và Ngô quốc, binh lực của hai nước tuy không quá nhiều, nhưng có nhiều chiến sĩ quen chinh chiến, chiếc lực quyết không thể xem thường! Nhưng hai nước lại đang đối địch, hai phía đều bị thương tổn là điều không thể tránh khỏi! Bất kể nước nào bị tấn công, nước còn lại tất nhiên sẽ ném đá xuống giếng, thừa cơ tăng cường.

Với quốc gia khác thì có lẽ có thể tạm thời liên hợp, nhưng hai nước này mấy đời tương đầu, cừu thâm như biển. Cho nên, hai nước này trước khi có thể lực tuyệt đối để tuyệt diệt đối phương thì không dám vọng động. Cục thế này là rất rõ ràng. Trước mắt có thể thấy, tựa hồ như chỉ có Lăng gia, Đông Triệu, Bắc Ngụy ba nhà là không rơi vào tình cảnh đó. Tiêu gia thì cứ nhìn chăm chăm vào cừu hận mấy chục năm, loại cơ hội tốt như thế này tuyệt sẽ không bỏ qua. Đặc biệt là Tiêu gia mấy năm nay thực lực tiến triển cực nhanh, nếu luận thế lực, đương thời đã có thể chiếm được vị trí đệ nhất! Huống chi, ngoài Tiêu gia ra còn có Ngọc gia!” Nói tới đây, Mạnh Ly Ca không khỏi ngẩng đầu nhìn Ngọc Băng Nhan. Tuy chưa giới thiệu, nhưng Mạnh Ly Ca là loại người thông minh, sớm đã đoán ra tuyệt sắc mỹ nữ này tất nhiên chính là đại tiểu thư của Ngọc gia. Ngọc Băng Nhan biến sắc, Lăng Thiên đưa tay ra nhẹ nhàng nắm bàn tay Ngọc Băng Nhan: “Không sao, tiên sinh cứ nói đừng ngại.”

Mạnh Ly Ca cười cười, nói: “Ngọc gia là đại tộc ngàn năm, thâm căn đế cố. Nhìn thì giống như là đứng ngoài tất cả, nhưng thực sự là đang súc lực đợi thế mà phát, nếu không như không có Vô Thượng Thiên chân chính đứng ngoài cuộc đó giúp khống chế, có lẽ sớm đã...! Nhưng tạm thời vẫn không thể không đề phòng, nhưng cũng không thể quá để ý đề phòng. Bởi vì toan tính của Ngọc gia không phải chỉ đặt trong một cái Thiên Tinh đại lục này mà thôi! Nhưng vô luận là cuối cùng nhà nào chiếm được ưu thế tuyệt đối, đối thủ lớn nhất phải đối mặt chắc chắn phải là Ngọc gia!”

Những lời suy luận này rất hợp với suy đoán trước kia của Lăng Thiên, Lăng Thiên mặt lộ ra vẻ trầm tư, thâm gật đầu.

“Không thể!” Ngọc Băng Nhan vội vàng nói: “Gia tộc đã có tổ huấn, không thể tham dự chinh chiến thiên hạ. Tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận để gia tộc có thể đời đời không bị diệt, tiếp tục truyền thừa. Đại bá không thể xúc phạm tới tộc quy đầu, huống chi nếu gia chủ của Ngọc gia thực sự làm trái tổ huấn, tất sẽ dẫn động Vô Thượng Thiên xuất động, loại hậu quả đó, chúng ta không thể gánh chịu nổi, đại bá tất nhiên sẽ không mạo hiểm đâu.”

Lăng Thiên cười khở một tiếng, e rằng Ngọc gia lần này phải làm trái tổ huấn rồi. Bất kỳ gia tộc nào, khi thấy có được thiên hạ dễ như trở bàn tay thì cho dù là thánh nhân e rằng cũng nhịn không nổi, huống chi là nhất đại hiêu hùng như Ngọc Mãn Lâu. Mà nếu luận về thực lực của Ngọc Mãn Lâu, so với Lăng Thiên thì chỉ kém một chút mà thôi. Cho nên Ngọc Mãn Lâu tất nhiên sẽ muốn thế lực của Ngọc gia được cường đại hơn, Vô Thượng Thiên cho dù tài năng lớp lớp, cũng vị tất có thể ngăn cản được.

“Nếu nói so sánh, Bắc Ngụy ở gần một chỗ với Ngọc gia tuy mấy năm gần đây thế lực dần dần lớn mạnh, nhưng hiện tại quốc chủ bệnh nguy, Ngụy Thừa Bình dùng thân phận thái tử nắm giữ quân chính đại quyền, nhưng dẫu sao với cách danh chính ngôn thuận một bước. Tuy nhiên người này tính tình âm độc xảo trá, nhưng vẫn thiếu bá lực và lòng dạ của người làm đại sự! Có lẽ có thể nhất thời phong quang, nhưng tuyệt đối không thể có được khả năng chiến thắng sau cùng. Cho nên, thiên hạ tới cuối cùng, chỉ có thể là ba nhà tương tranh, một nhà đứng nhìn. Lăng gia, Tiêu gia, Đông Triệu tương tranh, còn kẻ đứng nhìn đương nhiên là Ngọc gia! Sau cũng ai có thể chiến thắng, hiện tại vẫn chưa thể tính được!” Mạnh Ly Ca cười một cách đầy ý vị sâu sắc.

“Không sai, Đông Phương thế gia luôn luôn không hiển sơn lộ thủy, nhưng theo ta thấy, trong bát đại thế gia, trừ Ngọc Gia, có thể nói Đông Phương thế gia thực lực mạnh nhất!” Lăng Thiên trầm tư nói.

“Không!” Mạnh Ly Ca không đồng ý, mỉm cười nói: “Đông Phương thế gia tối đa chỉ có thể đứng ở vị trí thứ ba, vị trí thứ hai phải là Lăng gia mới đúng, Lăng gia nội tình khó đoán, thực lực kinh người, cho dù công tử tự xưng là thiên hạ đệ nhất, Ly Ca cũng tin.”

Lăng Thiên sững người, cười to: “Tiên sinh không hổ là trí giả.”

Mạnh Ly Ca rất tán thưởng thái độ không chút phủ nhận của hắn, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng thoải mái. Lão híp mắt nhìn Lăng Thiên, mỉm cười nói: “Lăng công tử đừng đùa ta, công tử ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, nếu không phải tự tin có vậy cánh đầy đủ, trong tay cũng tương đối nắm chắc thì sao có thể để lộ thực lực của mình? Với tâm tính trầm ổn của công tử, nhẫn thêm năm ba năm tựa hồ như không phải là chuyện gì khó?”

Lăng Thiên cười nói: “Kỳ thật hiện tại Lăng Thiên trong lòng cũng không nắm chắc gì nhiều. Có điều, nếu tiên sinh có thể giúp sức cho ta, Lăng Thiên liền có năm thành chắc chắn đoạt được thiên hạ! Câu này Lăng

Thiên vừa cười vừa nói, tựa hồ như là đùa vui, lại tựa hồ như là nói thật.

Mạnh Ly Ca cười ha ha, lắc đầu rồi lại gật đầu, cuối cùng vẫn lắc đầu. Tựa hồ như là đáp ứng, lại tựa hồ như không đáp ứng, hai người nhìn nhau rồi không khỏi đồng thời bật cười.

Ở bên cạnh, Tần đại tiên sinh mỉm cười lắc đầu, giả vờ than thở: “Ài! Một người là sư đệ của ta, một người là đồ đệ của ta, một người là lão hồ ly, một người là tiểu hồ ly! Thật không biết các người lại có chủ ý gì đây.” Ngọc Băng Nhan bật cười khúc khích. Vốn thấy hai người đều không cho lời của mình là đúng, bĩu cái môi xinh lên, nhưng lại bị một câu của Tần tiên sinh chọc cho bật cười.

Sắc trời đã tối, gió mát đầu hè từ ngoài cửa sổ chậm chậm thổi vào mang theo hương hoa thơm ngát, thấm vào lòng người. Mọi người đều cảm thấy đầu óc trở nên tỉnh táo.

Chính vào lúc này, Lăng Thần người mặt quần áo dạ hành từ ngoài cửa sổ bay vào, lắc đầu với Lăng Thiên.

Lăng Thiên bước lên trước một bước, ôm thần hình mảnh mai của nàng vào lòng, đau lòng nói: “Có một không? Để ta sai người mang đồ ăn lên cho muội.”

Lăng Thiên mỉm cười thỏa mãn, lẳng lặng dựa vào lòng hắn, hơi nhắm mắt lại, nhưng không nói gì.

Tần đại tiên sinh và Mạnh Ly Ca đồng thời ho hai tiếng, quay người đi. Trong lòng thầm nghĩ thói đời giờ xuống cấp, đạo đức suy đồi quá, một đôi thiếu niên thiếu nữ không ngờ lại ôm ôm ấp ấp trước mắt hai lão phu tử, thật chẳng ra cái thể thống gì cả.

Trong con mắt của Ngọc Băng Nhan, không thể tránh khỏi lộ ra một tia đổ kỵ, môi mím chặt không nói gì.

Cánh tay Lăng Thiên hơi buông lỏng Lăng Thiên cuối cùng cũng thoát ra, lúc này mới phát hiện ra mình vừa rồi đã thất thố, mặt không khỏi đỏ bừng, trốn ra sau lưng Ngọc Băng Nhan như một làn khói, không dám lộ đầu ra nữa.

Lăng Thiên cười ha ha, nói: “Hôm nay biểu hiện của Tây Môn thế gia quá quỷ dị, có nói thế nào thì cũng là một trong bát đại thế gia, là một gia tộc đã tồn tại hơn trăm năm. Mấy ngày trước ta đã giết chết người của bọn họ, trong đó còn có một tiểu nhi tử mà gia chủ của bọn họ sủng ái nhất. Hôm nay họ chịu nhục nhã trước mặt mọi người, không ngờ vẫn không có nửa điểm phản ứng, thực sự là có chút rất không bình thường.” Nói xong liền nhìn Lăng Thiên với ánh mắt yêu thương: “Không ngờ lần đi này lại tới tận nửa đêm.”

Ba người bọn Tần đại tiên sinh lập tức hiểu ra. Chẳng trách Lăng Thiên lại lộ ra bộ dạng đau lòng đến vậy, thì ra mỹ nữ yếu điệu Lăng Thần này không ngờ lại phục trên nóc Cục Nhạc các đến tận nửa đêm, trong lòng ba người không khỏi dâng lên một cỗ kính ý.

Ngọc Băng Nhan bất mãn dẩu môi nói: “Loại chuyện này để mấy tên gia hỏa đó đi là được rồi, hà tất phải sai Lăng Thần tỷ tỷ tự mình xuất mã? Đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương như thế này, huynh thật là đáng ghét.” Mấy tên gia hỏa mà nàng nói đương nhiên là mấy người bọn Lăng Kiếm.

Lăng Thiên trong lòng cười thầm, nha đầu này cũng thay đổi nhanh thật, vừa rồi rõ ràng đã nổi máu ghen, nháy mắt đã thành bất bình cho Lăng Thần. Đột nhiên một tiếng “vù” sắc bén truyền tới, Lăng Thiên phản ứng cực nhanh, đã chắn ngay trước mặt Mạnh Ly Ca, tay phải tóm một cái, chỉ cảm thấy lòng bàn tay tê tê, không ngờ là một mũi Thiết Linh tiễn.

Có thích khách! Mà mục tiêu của địch nhân không ngờ lại không phải là người của Lăng gia mà là Mạnh Ly Ca? Vì sao lại vậy?

Lăng Thiên tâm niệm vừa chuyển, lại nghe thấy một tiếng rít sắc bén vang lên, ba mũi trường tiễn theo hình chữ phẩm bay tới! Mục tiêu vẫn là Mạnh Ly Ca!

Lăng Thiên hét lên một tiếng, thân hình chuyển động như lưu vân, bắt gọn cả ba mũi trường tiễn vào trong tay. Mũi chân gậy một cái, cái bàn bằng gỗ tử lệ lập tức dựng lên, mặt bàn che lấy một nửa một cửa sổ, đồng thời Lăng Thần phất tay áo một cái, tất cả đèn trong Thiên Hương các lập tức tắt ngóm.

Nhờ bóng tối, mấy người dưới sự chỉ huy của Lăng Thần sớm đã trốn vào trong góc phòng. Mọi người vừa hết hoảng hốt thì mới đột nhiên phát hiện trong phòng không biết từ nào đã không còn thấy bóng dáng của

Lăng Thiên đầu.

Lăng Thiên tay cầm ba mũi Thiết Linh tiễn, bay ra ngoài cửa sổ như tơ liễu, trong lòng dâng lên sát cơ cuồng bạo.

Thân hình vừa ra khỏi cửa sổ, mũi chân đã điểm lên bệ cửa, lập tức giống như du long đằng không, y sam trắng như tuyết đón gió vang lên tiếng phàn phật, thân hình như cơn gió lốc bay cao lên trên nóc Minh Yên lầu ba trượng.

Dưới ánh trăng, ở chính hướng đông, có ba bóng đen mờ mờ đang dùng tốc độ cực nhanh dần dần thoát khỏi thị tuyến của Lăng Thiên. Lăng Thiên hét lên một tiếng tiếng tức giận, thân hình xoay chuyển trên không như gió xoáy, tay phải vung mạnh một cái, lợi tiễn trong tay lập tức giống như tia chớp truy hồn đoạt mệnh màu đen, tựa hồ như rạch phá thời không xuất hiện ngay sau ba nhân vật dạ hành!

Cho đến tận lúc này, trong không khí mới vang lên tiếng rít của lợi tiễn rạch phá trường không!

Một cái ném này của Lăng Thiên, thực sự đã vận đủ mười hai thành công lực! Chưởng tâm thậm chí còn ma sát ra khói trắng mờ mờ.

Ba người đó biết lợi hại, thể đi của thiết tiễn quá nhanh, đã không kịp né tránh. Đột nhiên nghe thấy ba người đồng thời hét lớn, dùng chưởng kiếm trong tay để đón đỡ.

Ba tiếng vang lớn đồng thời vang lên, giống như sấm đánh! Thiết tiễn rơi xuống đất, ba tranh trường kiếm làm bằng tinh cương cũng đồng thời hóa thành những mảnh vụn. Lăng Thiên dưới cơn bạo nộ đã toàn lực xuất kích, lực đạo vô cùng kinh người! Dưới sự xung kích nội lực cường mạnh khi kiếm và tiễn tương giao, thân thể ba người đồng thời run rẩy kịch liệt, trong miệng thổ ra một ngụm máu, lão đảo bước được hai bước thì quy xuống đất, xem ra đã thụ nội thương không nhẹ.

Thân hình Lăng Thiên ở trên không đã nhìn rõ tất cả, đang muốn rơi xuống rồi mượn lực phi thân lao tới thì đột nhiên trong lòng có điềm báo.

Trên nóc Thiên Mộng các nơi Ngọc gia đang ở bỗng nhiên nổ ra một đoàn tinh mang, giống như lưu tinh lao về phía thân hình Lăng Thiên đang lơ lửng trên không trung, chưa tới nửa đường đã hóa thành một đạo cầu vòng kinh thiên.

Không ngờ có người thân kiếm hợp nhất, ngự kiếm mà tới!

Sát cục!

262. Chương 90: Việc Sắp Thành Lại Hồng!

Ánh hào quang của một kiếm này giống như trong bầu trời tối đen như mực đột nhiên hiện lên một vầng mặt trời chói chang! Không ngờ chiều rọi xung quanh sáng như ban ngày.

Hay cho kiếm thuật tinh xảo, chỉ một kiếm này đã quyết không dưới tuyệt đỉnh sát thủ Kim Diệp Bạch Phi Diệp Bạch Phi, thậm chí còn hơn.

Hắc y nhân đó mặc quần áo đen và che mặt, được bao bọc trong kiếm quang, căn bản không thể nhìn rõ diện mạo trông như thế nào.

Trong nháy mắt cả người Lăng Thiên tủa mồ hôi lạnh. Người này chọn thời cơ thực sự là cực kỳ chuẩn xác. Sau khi Lăng Thiên tung người đặt chân lên đỉnh lầu rồi nhảy lên không trung, vận hết nội lực toàn thân để ném thiết tiễn, lúc này cả người đang hạ xuống, chính là lúc lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, là thời khắc vạn phần khó xử. Mà đúng vào lúc này, đối phương lại phát động một kích mạnh nhất.

Mắt thấy Lăng Thiên đã không thể né tránh, trong mắt hắc y nhân đang ngự kiếm phi tới lóe lên vẻ thương tiếc, nhưng kiếm thể vẫn không giảm mà ngược lại còn tăng thêm mấy phần nội lực.

Chân khí của Lăng Thiên vốn đã thoát hết, tiếp theo liền mở to miệng, dùng hết lực khí toàn thân hít sâu một hơi, lần hít này quá mạnh, cơ hồ như phá rách cả yết hầu, không ngờ còn lờ mờ cảm thấy trong cổ họng của mình có một cổ khí có mùi máu tanh dâng lên.

Hắn cường hành thôi động nội tức, mũi chân trái điểm nhẹ lên mu chân phải, cả người liền bay vọt lên không trung. Một thể vọt lên này, không ngờ lại đưa thân thể một lần nữa bay lên sáu xích, né được một kiếm sát này.

Trong không trung, Lăng Thiên đã nhanh chóng điều hòa nội tức, vừa lúc nội lực được tăng cường, khuôn mặt anh tuấn của Lăng Thiên đỏ rực, sát cơ trong mắt lập lòe, chỉ cần hắc y nhân lại một lần nữa đánh tới, Lăng Thiên sẽ cùng hắn chân chính đại chiến một trận, thế sẽ lưu người này lại tại nơi đây.

Tiếc là hắc y nhân một kích không thành, không ngờ ngay cả dừng lại cũng không, trực tiếp dùng thể ngự kiếm bay thẳng ra. Một đạo kiếm quang chói mắt bao bọc một thân ảnh màu đen, một hơi chạy đến cạnh ba người mặc hắc y, trong miệng huýt lên một tiếng, lập tức đem ba người đi trong bóng tối.

Một kích không trúng, chạy xa ngàn dặm. Sạch sẽ gọi gàng, không hề dây dưa.

Đây là tác phong của một thích khách điển hình.

Đúng là một thích khách tuyệt đỉnh.

Một tiếng hét tức giận vang lên, theo đó là tiếng tay áo phất phật trong gió, cao thủ của các đại thế gia nhao nhao từ trong mộng tỉnh lại, trong nhất thời, trên nóc Minh Yêu lâu lồ nhố mấy bóng người cao cao thấp thấp.

Một thanh âm hùng tráng vang lên: “Tiểu nhân nơi nào dám tới đây giở trò lưu manh? Ta gia ở đây!” Chính là thanh âm của Ngọc Mãn Thiên.

Lăng Thiên cười hắc hắc, hét khê: “Hay thật! Muốn đi ư? Tới rồi thì ở lại một lúc đã!”

Hai tay giang ra giống như đại bàng tung cánh, đuổi theo nhanh như lưu tinh.

Mấy người đó chỉ cảm đầu mà chạy, không thềm để ý đến lời nói của Lăng Thiên. Trong bóng tối, tiếng cung bắn vang lên, từ ba phương hướng mỗi nơi bay tới một tiễn, mang theo âm thanh vút vút, một bắn vào đầu, một bắn vào cổ họng, một bắn vào bụng dưới, góc độ rất xảo quyết, kinh đạo mạnh mẽ. Lăng Thiên bất kể là né tránh thể nào cũng mất đi cơ hội tốt nhất để truy kích địch nhân.

Lăng Thiên hét lên một tiếng tức giận, hay tay vỗ một cái, thân hình vốn đang bay về trước không ngờ lại giống như mũi tên rời dây cung, bay vút lên một cách khó có thể tưởng tượng, ba mũi trường tiễn liền vọt vọt bay qua dưới chân.

Hắc y nhân ngự kiếm đó vừa hay quay người nhìn lại, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi. Thân pháp hoàn toàn khác với nguyên lý võ học thông thường này được Lăng Thiên sử dụng vô cùng tự nhiên, giống như hành vân lưu thủy, hoàn toàn không lộ ra chút khí tức nào của khói lửa nhân gian, càng đừng nói đến là miễn cưỡng! Loại võ công này thực sự là đáng sợ.

Nhưng Lăng Thiên thủy chung vẫn chậm một bước, đợi khi thân hình của hắn một lần nữa rơi xuống đất, mấy hắc y nhân sớm đã giống như nhận bay trong đêm, không thấy tin tức. Khinh công đạt tới mức này, có thể thấy là tuyệt không dưới năm người bọn Ngũ Tiểu.

Xoạt một tiếng, thân hình khôi ngô của Ngọc Mãn Thiên đã rơi xuống cạnh Lăng Thiên, ha ha cười lớn: “Sao? Không đuổi được à?” Trong thanh âm không ngờ lại lẫn một cỗ ý tứ vui mừng trước tai họa của người khác. Hiển nhiên thấy Lăng Thiên ăn phải quả đắng, Ngọc tam gia trong lòng rất mãn nguyện.

Lăng Thiên trừng mắt nhìn hắn: “Người hình như rất cao hứng thì phải?”

Ngọc Mãn Thiên cười hắc hắc: “Xem ra người không đuổi theo được người ta nên rất buồn bực thì phải? Có cần tam gia quá chiêu cùng người để giải sầu không?”

Lăng Thiên tức giận nói: “Ta là loại người nhàn hạ như người à? Đợi khi người không biến thành đầu heo dưới tay mấy huynh đệ của ta rồi hẵng nói tiếp.”

“Ta... Tam gia ta là yêu thích bọn chúng cho nên mới nhường chúng, ta nếu ra tử thủ, người nói xem mấy người trong bọn chúng có thể còn sống?” Ngọc Mãn Thiên bị hắn chạm vào vết thương không khỏi thẹn quá hóa giận.

Lăng Thiên hừ một tiếng, không để ý đến hấn nữa, quay người muốn đi, chỉ để lại một câu: “Có địch nhân rình rập ở bên cạnh, ta, ngươi, Băng Nhan chính là mục tiêu! Ngươi cẩn thận cái đầu của ngươi đó, đừng để bị người ta cắt xuống làm thứ tranh công linh thượng.”

Ngọc Mãn Thiên giận tím mặt: “Lão tử đánh khắp thiên hạ, còn chưa có ai có thể cắt đầu lão tử đâu! Cái tên mặt trắng ngươi đừng có coi thường người khác...” Hấn còn chưa nói xong thì phát hiện Lăng Thiên ở phía trước đã biến mất không thấy tung tích, trong lòng không khỏi tức giận nện một quyền lên thân cây ở bên cạnh.

Hấn tự cảm thấy từ lúc gặp Lăng Thiên, dưới tay của hấn, bất kể là lời nói hay là võ công đều rơi vào thế hạ phong, điều này khiến Ngọc Mãn Thiên vô cùng buồn bực. Bất qua nghĩ tới ước định lúc trước khi đi của Lăng Kiếm, chân mày không khỏi nhướn lên vì vui mừng. Cuối cùng cũng không phải ở cùng một chỗ với những tên văn nhân đáng ghét ấy nữa rồi. Nghĩ tới trường đại chiến sắp bắt đầu ngày hôm nay, trong lòng không khỏi hạ quyết tâm, vừa rồi chịu thiệt dưới miệng lưỡi của Lăng Thiên, nhất định phải đòi lại từ trên người mấy tên tiểu gia hỏa đó.

Lăng Thiên bước gần tới Minh Yên Lâu, một người chạy ra đón: “Lăng huynh, thế nào? Không sao chứ?” Trong lời này đầy vẻ quan hoài, chính là Đông Phương Kinh Lôi.

“À, không sao.” Lăng Thiên dừng lại, hai mắt quét qua đám người đang xúm lại xem. Chú cháu Tây Môn Thanh của Tây Môn thế gia, Bắc Kinh Thiên của Bắc Minh thế gia, Đông Phương Kinh Lôi của Đông Phương thế gia, Nam Cung Thiên Hổ của Nam Cung thế gia, thậm chí Tiêu Phong Dương, Tiêu Nhạn Tuyết cũng ở trong đó; Duy có đám người Tiền Thủy Nhu trong Thiên Nguyệt các là không thấy đâu.

Con ngươi của Lăng Thiên co lại, ánh mắt nhìn về phía Thiên Nguyệt các ở xa xa. Mọi người cùng nhìn theo ánh mắt của hấn, lập tức hiểu rõ dụng ý của Lăng Thiên.

Trong Thiên Nguyệt các đột nhiên sáng lên, mấy thân ảnh xuất hiện ở trước cửa. Người dẫn đầu chính là Tiền Thủy Nhu, chỉ nghe thấy ả đứng xa xa mỉm cười nói: “Lăng huynh, sao lại rảnh rỗi như vậy, nửa đêm ra ngoài thưởng trăng.”

Lăng Thiên cười ha ha nói: “Không ngờ Tiền huynh lại không ngủ, đã như vậy. Sao không cầm đũa bầu bạn, tâm sự một phen, nếu có thể nằm cùng giường tâm tình, tất nhiên là một chuyện sướng khoái của đời người.”

Tiền Thủy Nhu ngáp một cái, lạnh lùng nói: “Tiểu đệ không có nhã hứng này, ta muốn ngủ rồi.” Nói xong liền không để ý đến mọi người, tự ý quay người trở về, không khỏi lộ ra vẻ không có chút thiện ý đối với Lăng Thiên, và không ngờ lại chẳng thêm chú ý tới tinh anh cao thủ của các đại thế gia! Mấy hộ vệ đằng sau ả thì hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Thiên rồi bước đi theo Tiền Thủy Nhu.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ tức giận, Lăng Thiên không khỏi cười khổ. Còn Tây Môn Thanh ở bên cạnh thì lộ ra nụ cười vui mừng trước tai họa của người khác.

Lăng Thiên chào hỏi mọi người rồi đi về phòng. Đối với Tây Môn Thanh, hấn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, tâm tính xốc nổi như vậy, hỉ nộ lộ hết ra ngoài, quyết không thể thành đại khí. Lăng Thiên hiện tại đã triệt để coi thường hấn.

Người xâm nhập rốt cuộc là ai.

Tiền Thủy Nhu tuy đã lộ diện đúng lúc, nhưng trước mắt ả vẫn là người hiểm nghi thứ nhất trong lòng Lăng Thiên. Trừ đi Tiền Thủy Nhu, Lăng Thiên hoài nghi Huyết Sát các có phải là còn có sát thủ tuyệt đỉnh hay không? Còn đoàn sứ giả của Bắc Ngụy, rõ ràng là một đoàn đi tống tử, Lăng Thiên cảm thấy mình căn bản không cần phải suy nghĩ về những người này.

Lăng Thiên từ từ quay về Thiên Hương các, trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định phát ra mệnh lệnh chuẩn bị chiến đấu.

Bản thân Lăng Thiên biết rất rõ, mệnh lệnh chuẩn bị chiến đấu này của mình vừa được đưa ra, sẽ gây ra một trường phong ba rất lớn trong Thừa Thiên, thậm chí là cả Thiên Tinh đại lục hoặc là toàn thiên hạ. Nhưng so với nguy cơ trong lòng và sự cấp bách của thời cục hiện ra khiến cho Lăng Thiên cảm thấy mình

không có sự lựa chọn nào khác. Có lẽ là hơi sớm một chút, nhưng sớm một chút còn hơn là muộn, Lăng Thiên tự an ủi mình.

Lăng Thiên mặt trầm như nước, suy tính kỹ càng. Trước mắt với thế cục của Thừa Thiên mà nói, bất kể là phát triển như thế nào, bản thân mình đều nắm chắc có thể khống chế. Nhưng hiện tại trọng tâm của mình toàn bộ đều dừng lại ở Thừa Thiên, nếu bên ngoài phát sinh sự cố gì khác, khó tránh khỏi có chút nằm ngoài tầm tay.

Nhiều cao thủ nhất đẳng như vậy đột nhiên xuất hiện ở Thừa Thiên, mục đích tuyệt đối không phải vì quấy rối. Mà bản thân mình trước đó lại hoàn toàn không phát giác, không thể không khiến Lăng Thiên cảnh giác. Những người này chắc chắn còn có hậu chiêu khác. Hiện tại nhìn bề ngoài thì bản thân mình vô có thể chấn áp, vẫn có thể phục chúng, giống như là có bộ dạng uy phong bát diện. Nhưng Lăng Thiên biết rằng, bản thân mình để thu được hết lợi ích của bát phương phong vũ hội Thừa Thiên hiện tại, bất đắc dĩ phải bộc lộ thực lực của bản thân mình trước mắt thế nhân, không thể giống như trước kia, ngăm ngăm tính kế, giả trụ ăn thị hổ được nữa.

Tính toán lấy cứng chọi cứng, Lăng Thiên tuy tự hỏi không phải sợ hãi bất kỳ ai, nhưng thủ hạ chắc chắn sẽ có thương vong.

Phía trước là Diệp Khinh Trần, Ngọc Mãn Thiên, Diệp Bạch Phi, phía sau là Tiền Thủy Nhu, đều khiến Lăng Thiên cảnh giác gấp bội. Tự tin là chuyện tốt, nhưng mù quáng ngông cuồng tự đại chính là vết thương trí mệnh. Vô giả trên thế giới này tuyệt không kém như mình dự đoán. Đặc biệt là trận chiến vừa rồi, tuy chỉ giao thủ sơ sơ, nhưng cũng khiến bảy tám hảo thủ nhất lưu xuất động, sao không khiến Lăng Thiên cảnh giác.

Kế sách hiện tại, cũng chỉ có bắt đầu sử dụng một bộ phận lực lượng vốn vẫn che giấu, để ứng phó lúc bất thường.

Nghĩ tới đây, Lăng Thiên không khỏi thở dài một hơi.

Lăng Thiên hiểu tâm ý của hắn nhất, hai người cơ hồ như đã tiến vào cảnh giới tâm hữu linh tê, nàng khẽ nói: “Công tử, không bằng... lệnh cho bọn Lăng Kiếm...”

Lăng Thiên vỗ tay, nói: “Không sai!” rồi đứng dậy: “Ngoài ra còn truyền lệnh cho Cuồng Phong và Minh Yên, trước chiều ngày mai phải tra ra nơi đặt chân của đám người Tiền Thủy Nhu! Ta muốn có tư liệu về bọn chúng, bất kể là việc lớn việc nhỏ đều muốn biết hết.”

Bóng đêm đã dày đặc, bốn bề yên ắng. Tần đại tiên sinh và Mạnh Ly Ca cho dù thâm mưu viễn lược, trí tuệ hơn người, rất cuộc vẫn là văn nhân thể chất yếu nhược, sớm đã đi nghỉ rồi. Ngọc Băng Nhan và Lăng Thiên cũng đã chìm vào giấc ngủ.

Lăng Thiên một mình ngồi im trước cửa sổ, lặng lẽ suy nghĩ. Đem tất cả những chuyện phát sinh trong đoạn thời gian này, từng chuyện từng chuyện lược lại một vòng trong đầu mình.

263. Chương 91: Dạ Thám Tây Môn

Từ khi giết chết Nam Cung Nhạc khiến cho phong vân nổi lên tại Thừa Thiên rồi những kế hoạch tiếp theo đều hoàn thành thuận lợi giống như suy đoán của bản thân, ngay cả có một chút việc ngoài ý muốn nhưng cũng không ảnh hưởng đến toàn bộ thế cục.

Tóm lại tất cả mọi chuyện đều nằm trong vùng khống chế, mọi việc thuận lợi khiến cho Lăng Thiên có chút đắc ý.

Duy nhất là vài ngày gần đây, đầu tiên là các cao thủ của Huyết Sát Các lên vào Thừa Thiên rồi thế lực thần bí của Tiền Thủy Nhu đột ngột xuất hiện. Nhất là khi ở Minh Yên Lâu gặp phải vị cao thủ tuyệt đỉnh kia khiến cho Lăng Thiên mới thấy được khả năng của các cao thủ tuyệt thế, cũng làm cho Lăng Thiên âm thầm tự hỏi bản thân mình có khả năng đối phó với cao thủ như vậy không? Tất cả những chuyện này đều đột nhiên xuất hiện khiến cho Lăng Thiên cảm thấy không thoải mái chút nào. Đây là chuyện mà một người đánh cờ không thích chút nào.

Từng sự kiện xuất hiện liên tục, Lăng Thiên từ từ suy nghĩ kỹ càng. Cuối cùng trọng điểm xuất hiện trên người của Tiền Thủy Nhu. Căn cứ vào tin tình báo thì nữ nhân này không thuộc về bất cứ tám đại thế gia nào nhưng vô luận là thực lực hay thể lực trong tay nàng thì trong tám đại thế gia này ngoại trừ Ngọc Gia và Đông Phương Thế Gia ra sợ rằng không một gia tộc nào có thể so sánh được.

Mà từ điểm đó có thể khiến cho Lăng Thiên phát hiện ra một tin tức tốt và một tin tức không dễ chịu chút nào.

Tin tức tốt chính là giữa Tiền Thủy Nhu và tên cao thủ tuyệt thế kia không có chút quan hệ nào, nếu như hai người có liên hệ thì cao thủ tuyệt thế kia vì bận tâm thân phận nên tuyệt đối sẽ không tham gia chuyện vây công tiêu diệt chính mình mà bản thân mình cũng không nhất định có thể toàn thân trở ra. Còn nữa, với thân thủ của hắc tuyệt đối không thể nào nghe lệnh của người khác mà Tiền Thủy Nhu rõ ràng là người quyết định cao nhất! Cho nên hai người bọn họ chắc chắn sẽ không có mối liên hệ nào. Nếu như cả hai có mối quan hệ với nhau mà nói thì Lăng Thiên tự hỏi bản thân sẽ không còn cách nào có thể ứng phó được. Dù sao dưới thực lực mạnh mẽ thì không có nhiều tâm kế làm được.

Tin tức xấu cũng không có thể xem như là xấu lắm bởi vì tin tức này không tốt nhưng cũng khiến cho Lăng Thiên có thể tìm ra một chút manh mối về lai lịch của Tiền Thủy Nhu. Một nhân vật như vậy tuyệt đối thuộc về lực lượng bí mật của một đại thế gia ẩn giấu, không thể nào tìm hiểu được tin tức của nàng. Hơn nữa nàng xuất hiện dường như cùng với hoàng thất Thừa Thiên có mối quan hệ gì đó.

Hoàng thất Thừa Thiên? Trong đầu Lăng Thiên đột nhiên xuất hiện một tia sáng. Nếu muốn vạch trần bí ẩn này có thể nên từ người của hoàng thất xuống tay mới là con đường trực tiếp. Mặc dù tạm thời Lăng Thiên không thể tự mình ra tay nhưng để cho Lăng Kiếm ra tay thì không chút vấn đề gì cả.

Nghĩ thông suốt điểm này rồi nên tinh thần Lăng Thiên thả lỏng, cảm thấy cả thân thể ngồi trên ghế một đoạn thời gian lâu vậy cũng khiến cho thân thể cường hãn của mình có chút tê dại. Đang muốn đuổi đuổi thất lực nhưng tay vừa vươn lên được một nửa liền dừng lại.

Bên ngoài không biết là từ phòng của ai truyền đến một âm thanh rất nhỏ, mặc dù tiếng gió thổi vù vù khiến âm thanh đặc biệt kia khó có thể nghe được nhưng âm thanh ấy không thể thoát khỏi tai Lăng Thiên được. Sau khi đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên thì những âm thanh nhỏ như lá rụng trong vòng một trăm trượng hắc cũng nghe rất rõ ràng. Mặc dù nơi phát ra âm thanh kia cách khá xa nhưng trong đêm khuya yên tĩnh này có thể nghe được một chút.

Lăng Thiên vừa nghe âm thanh này liền nhận ra đây là tiếng gõ cửa, hơn nữa âm thanh gõ cửa này rất có quy luật: Gõ lên ba cái rồi ngừng lại một chút, tiếp đó gõ hai cái. Đây chính là cách thức liên lạc đặc thù của một thế lực nào đó.

Lăng Thiên đề khí, thân thể nhẹ nhàng như lông ngỗng bay ra ngoài rồi lập tức dán sát vào tường. Sau khi quan sát xung quanh liền thấy trên tấm rèm che cửa của Tây Môn Thế Gia chớp động rất nhỏ.

Lăng Thiên nhẹ nhàng di chuyển về trước liền đã xuất hiện trên đỉnh phòng vô thanh vô tức như lá rụng. Hắc nằm xuống dán sát lỗ tai vào mái ngói rồi vận khởi nội lực tập trung lắng nghe.

Chỉ nghe được trong phòng phát ra một âm thanh rất nhỏ: “Thế nào? Phụ thân nói ra sao?” Đây là âm thanh của Tây Môn Thanh được hắc cổ tình nói rất nhỏ.

Một âm thanh khác trả lời: “Gia chủ đã phái ra năm mươi Thiết Huyết tử sĩ đến đây để báo thù tiểu thiếu gia bị hành hạ đến chết. Lần hành động này rất bí mật, nhất định phải một kích giết chết, tuyệt đối không để lộ ra bất kỳ một tin tức nào cả. Vạn nhất Vô Thượng Thiên biết được thì chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn. Gia chủ sợ rằng công tử thiếu niên nhấn động thủ sẽ khiến cho đã thảo kinh xa và khó có thể thành công nên lệnh cho thuộc hạ đến báo cho công tử không được coi thường vọng động!”

Tây Môn Thanh nói: “Nhưng tên hắc đản đáng chết kia mấy ngày trước khiến cho ta mất hết mặt mũi. Chờ khi bắt được hắn ta sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết, bị thảm cực kỳ!” Mấy câu nói này âm thanh lớn hơn một chút, sau đó truyền ra âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi có thể thấy chủ nhân của âm thanh này đang tức giận vô cùng.

Âm thanh cung kính kia như đang cười nhẹ nói: “Thiếu gia chó vùi. Thiết Huyết Tử Sĩ được chính tay gia

chủ huấn luyện, mỗi người đều có võ công cao cường lại không sợ chết. Đối phó với một tên như Lăng Thiên dễ dàng như trở bàn tay! Cho dù võ công hần cao cỡ nào đi nữa thì cũng chỉ là một tên xa hoa công tử biết ăn chơi thôi thì sao có thể thừa nhận đầu pháp của Thiết Huyết Tử Sĩ chứ? Đến lúc đó xử trí như thế nào sẽ do thiếu gia quyết định. Nghe nói rằng bên cạnh tên tiểu tử kia có hai cực phẩm mỹ nữ nữa. Lần này thiếu gia hưởng hết diễm phúc rồi. Ha ha...”

Tây Môn Thanh nở một nụ cười đậm tặc: “Lục Tử. Hai nha đầu kia đúng là động lòng người. Chậc chậc... Bỏ thiếu gia duyệt nữ vô số nhưng lại chưa thấy ai tuyệt sắc như vậy. Đợi đến khi bỏ thiếu gia ăn xong sẽ chia lại cho các người. Để cho mấy huynh đệ cùng hưởng thụ. Ha ha...”

Hắn vừa nói vừa nhìn tên kia cùng nhau nở nụ cười đậm.

Dừng một chút Tây Môn Thanh hỏi tiếp: “Khi nào thì bọn chúng đến Thừa Thiên? Ta thật sự không nhịn nổi. Nhất định phải giết sạch, không để cho tên nào sống sót.”

Tên gọi là Lục Tử trả lời: “Với tốc độ hiện tại thì trước khi mặt trời lặn vào ngày mai sẽ đến. Thiếu gia cứ yên tâm đi. Mỹ nữ đang ở chỗ này chờ ngài mà. Về phần bí mật của chuyện này thì thiếu gia cứ yên tâm. Những Thiết Huyết vệ sĩ này trước khi khởi hành đã được cho ăn Tiêu Diêu Thăng Tiên Tán rồi. Khi bắt đầu là có thể tiến lên quyết không quay đầu lại nên không thể nào có chuyện tiết lộ bí mật được!”

Tây Môn Thanh ừm một tiếng. Sau đó hai người bắt đầu bàn luận sau khi bắt được Lăng Thiên sẽ giải quyết như thế nào. Tây Môn Thanh nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ ra đủ loại cực hình vô nhân đạo. Hai người đều nói thao thao bất tuyệt có vẻ rất phấn khởi.

Lăng Thiên ở phía trên phòng như một đám mây trắng không một tiếng động bay trở về Thiên Hương Các. Mà hai người Tây Môn Thanh ở trong Cực Lạc Các đang hăng hái đàm luận liên tục mà không hề biết kế hoạch của mình đã bị bại lộ.

“Tây Môn Thanh... Không quản Tây Môn Thế Gia các người có bao nhiêu người. Nếu như để cho các người còn một cọng lông rời khỏi Thừa Thiên thành thì bốn công tử phải xin lỗi bản thân rồi!” Khóe mắt của Lăng Thiên lấp lóe hàn quang. Tây Môn Thanh dám có ý tứ xấu xa với Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan khiến cho Lăng Thiên tức giận vô cùng.

Ngày thứ hai của Nhã Văn Hội thiếu đi bóng dáng của Ngọc Mãn Thiên nên trở thành yên tĩnh hơn rất nhiều. Mà biểu hiện của Tây Môn Thanh hôm nay lại rất lễ nghĩa, lời nói rất phong nhã. Mặc dù khi vẽ tranh thua Ngọc Băng Nhan, âm luật lại thua Lăng Thần nhưng biểu hiện của hắn lại phong độ vô cùng. Sau đó còn khích lệ Ngọc Băng Nhan và Lăng Thần một phen. Hắn không chút nào cảm thấy xấu hổ khi mình thua trong tay người ta cả. Phải nói là khí độ ung dung vô cùng.

Các vị đại nho đều âm thầm gật đầu cùng nghĩ rằng Tây Môn công tử này mặc dù chịu đả kích liên tục nhưng lại có thể bảo trì tỉnh táo như vậy cũng đã cho thấy tâm tư của hắn ổn định ra sao. Có tâm tính này với học vấn như vậy thì sao không thể đạt đến cảnh giới đại thành đây? Đây là ý nghĩ của tất cả các nho sĩ dành cho Tây Môn Thanh nhưng chỉ có Lăng Thiên mới biết tên Tây Môn công tử kia hôm nay đại độ như vậy chủ yếu là do ở trong lòng hắn trải qua đêm nay thì Lăng Thiên chỉ là một món đồ chơi trong tay thôi. Còn Ngọc Băng Nhan và Lăng Thần trong mắt Tây Môn Thanh chỉ là một nữ nhân có thể tùy ý đùa bỡn. Tranh chấp với phụ nữ để làm gì chứ?

Đối với suy nghĩ miên man như nằm mơ giữa ban ngày thì Lăng Thiên chỉ thờ ơ lạnh nhạt thôi. Trong lòng cười lạnh không ngừng. Đợi đến buổi tối hôm nay Tây Môn Thanh mới biết được ai chơi ai đây.

Sau khi ăn xong cơm trưa Lăng Thiên liền dẫn theo Ngọc Băng Nhan và Lăng Thần rời khỏi Minh Yên Lâu.

Ba người đi dạo mấy vòng trong phòng rồi đi đến một căn nhà bình thường. Đây là một điểm hội họp bí mật của Cuồng Phong Bang. Xung quanh đây rất hẻo lánh nên có rất ít người qua lại.

Khi Lăng Thiên đẩy cửa đi vào thì trong đó đã có bảy tám người đang đứng đợi. Đây là Lăng Kiếm và mấy thủ lĩnh của Cuồng Phong bang. Khi mọi người thấy Lăng Thiên vào liền vội vàng đứng lên hành lễ.

Lăng Thiên khoát khoát tay hỏi: “Đã tra ra nơi ở của Diệp Bạch Phi chưa? Chi tiết về Tiền Thủy Nhu thì sao?” Vừa nói vừa đi đến ghế thái sư ngồi xuống. Diệp Bạch Phi và đám sát thủ Huyết Sát Các sau khi đánh với Lăng Thiên một trận liền đổi chỗ ở mới.

Cuồng Phong Bang bang chủ Lý Lâm đứng lên cung kính trả lời: “Khởi bẩm công tử. Vừa tìm được tin tức luôn. Đám người Diệp Bạch Phi đang ở trong một ngõ nhỏ cách Dương Phủ không xa lắm. Nghe nói những người ở gần đó nhận được không ít ngân lượng để đi ra ngoài ở. Nhưng Tiền Thủy Nhu thật sự rất thần bí, chúng ta đã tốn không ít công sức nhưng vẫn không có chút tin tức gì cả. Mong công tử trách tội!”

Lăng Thiên ồ một tiếng: “Thế lực của Tiền Thủy Nhu thần bí khó lường nên các người tra không ra cũng là chuyện thường thì sao có lỗi được. Chỗ ở của Diệp Bạch Phi có mấy người? Có tăng thêm người nào không?”

Lý Lâm nói: “Nghe các huynh đệ báo lại rằng không biết chính xác bao nhiêu người. Bọn họ đều có thân thủ rất cao, các huynh đệ sợ dẫm thảo kinh xà nên không dám đến gần quan sát. Bất quá theo lượng thức ăn mỗi ngày bọn họ mua về thì khoảng mười ba mười bốn người. Mỗi ngày chỉ đi ra hai người thôi, những người khác không thấy có chút cử động nào cả...”

“Mười ba mười bốn người?” Lăng Thiên nhíu mày: “Nhiều như vậy sao?”

Lăng Kiếm nói: “Công tử. Quân chi bọn họ có bao nhiêu người. Có công tử đi cùng, chúng ta giết bọn hán không phải dễ như cắt rau sao?” Trong giọng nói mang theo sự tự tin cường đại. Đám người Lăng Trì Lăng Phong ở phía sau đều mang theo vẻ mặt nóng lòng muốn ra tay.

Lăng Thiên nhìn hán một cái: “Các người tưởng rằng bốn công tử là thiên hạ vô địch sao? Lăng Kiếm, tự tin quá đáng đó chính là cuồng vọng, tự đại! Bất kỳ lúc nào cũng không được khinh thị địch nhân của chính mình. Nhớ chưa?” Vừa nói vừa cười nhẹ: “Liều mạng chém giết thì sao bằng ngư ông đắc lợi được?”

264. Chương 92: Dụ Địch Xâm Nhập

Lăng Thiên nhìn thấy năm tên tiểu tử kia mỗi người đều thần thanh khí sảng. Hiển nhiên trải qua mấy ngày đối luyện với Ngọc Mãn Thiên cũng khiến cho bọn họ có rất nhiều chỗ tốt, thực lực tăng tiến nhanh nên không nhận được gặt gặt đầu. Đúng là để cho bọn họ tự thân lĩnh ngộ chiến kỹ trong đánh nhau sống chết chính là tốt nhất. Nếu như không có đám người Tây Môn Thế Gia đến thì Lăng Thiên cũng phải tìm một đối thủ để cho năm tiểu tử kia luyện tay. Ví dụ như thủ hạ của Tiền Thủy Nhu là một lựa chọn rất tốt.

Lăng Thiên nói: “Tối nay Lăng Kiếm theo ta đi hành động. Làm như vậy... Như vậy...” Mọi người nhìn nhau cười to: “Công tử. Không biết là người quá thông minh hay là quá hư hỏng đây. Ha ha...”

Năm tiểu tử kia luôn xem Lăng Thiên là cha là anh nên cũng không có quy củ nghiêm khắc như các đại thế gia khác. Đây chính là chuyện Lăng Thiên vui nhất! Mỗi một người ở tại đỉnh phong nên không thể tránh khỏi sự tịch mịch. Mà tình cảm gần gũi như tay chân này chính là điều mà một ‘thượng vị giả’ mong muốn nhiều nhất.

Nhưng Lăng Thiên lại không cười mà quay lại nhìn Lăng Thần: “Nhiệm vụ của Thần Nhi là tận hết khả năng bảo vệ sự an toàn của muội và Băng Nhan. Chuyện chém giết các muội không được nhúng tay vào. Cuộc chiến hôm nay là huynh muốn cho muội cảm nhận được mùi vị máu tanh của giết chóc. Thật ra không muốn cho muội dính vào máu tanh như vậy nhưng... Đáng tiếc...”

Lăng Thần đáp lời một tiếng, trong lòng xuất hiện một cảm giác ảm áp vô cùng. Mặc dù công tử muốn cho mình tập quen với máu tanh nhưng mỗi lần xảy ra chuyện đều không nỡ để cho hai tay mình dính máu. Chỉ với hành động này thôi cũng đã cho thấy tình cảm của công tử đối với mình nên Lăng Thần rất thỏa mãn.

Toàn bộ đã được an bài rồi nên Lăng Thiên mang theo Ngọc Băng Nhan và Lăng Thần quay lại Minh Yên Lâu.

Mặt trời đã ngã về hướng tây, mặt trăng cũng dần lên thay thế mặt trời. Dưới ánh mắt hâm mộ và sùng bái của mọi người, Lăng Thiên đắc ý nắm tay Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan đi ra khỏi Minh Yên Lâu...

Có vẻ như Lăng Thiên ‘hoàn toàn không biết’ phía sau hán có mấy cái bóng âm thầm theo đuôi. Đã có người muốn đến giết chính mình thì sao không sáng tạo cơ hội cho bọn họ để cho bọn chúng dễ dàng động thủ chứ?

Tây Môn Thanh vốn đang rầu rĩ không biết làm sao mới có thể dẫn Lăng Thiên ra khỏi Minh Yên Lâu nhưng đột nhiên phát hiện Lăng Thiên chủ động ra ngoài khiến hắn mừng như điên, trong lòng thầm nghĩ ‘Diêm Vương gọi người canh ba, người dám đợi canh năm mới đến sao?’ Lời này cũng không giả chút nào. Lăng Thiên chủ động đi ra ngoài không phải ứng với câu đó sao? Hắn vội vàng truyền lệnh hành động xuống dưới.

Lăng Thiên vừa đi đường vừa đùa giỡn với hai nàng. Thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười vui vẻ như tiếng chuông của cả hai. Ba người không quay lại Lăng Gia mà nhắm thẳng vào hướng tây đi đến.

Sau khi đi qua một ngã tư đường thì đột nhiên ba người đều dừng lại, trước mặt là một đám người bận trang phục đỏ như máu. Tổng cộng khoảng năm mươi người đang giơ đao hoặc tuốt kiếm ngăn đường.

Mặc dù hai bên còn có một khoảng cách nhỏ nhưng cho dù đám người Lăng Thiên có khinh công tuyệt thế cũng chưa chắc tránh được một trận này.

Lăng Thiên giương mắt nhìn liền thấy năm mươi người này đều tràn đầy tinh thần, ánh mắt ác độc, trong đó mơ hồ lộ ra một vẻ điên cuồng hung hăng nhìn hắn như nhìn kẻ thù không đội trời chung. Nhìn lại trên đường mới phát hiện quanh đây không một người ngoài nào cả.

Tiếng bước chân vang lên, năm mươi người chậm rãi đi đến gần ba người Lăng Thiên. Khí thế mạnh mẽ như thực chất, sát khí mãnh liệt tràn ngập khoảng không. Mặc dù là năm mươi người thôi nhưng lại có cảm giác như thiên quân vạn mã đang công kích.

Không biết từ nơi nào trong bóng tối truyền ra một âm thanh lạnh lùng: “Giết!”

Năm mươi người đồng thời giơ đao kiếm vọt lên. Tuy là đang công kích nhưng lại không phát ra một âm thanh nào mà chỉ nghe được tiếng hít thở, tiếng bước chân sần sật đang tiến đến gần. Bảy tám người đi đầu tiên đã chém mạnh đao xuống đầu Lăng Thiên, động tác đồng nhịp cực kỳ. Chỉ một kích này thôi cũng đã đạt được một cảnh giới nhiều người mơ tưởng.

Lăng Thiên hừ một tiếng lạnh lùng: “Muốn chết!” Tay của hắn sớm đã nắm lấy kiếm chém ra liên tục ba kiếm đâm vào cổ họng người bạn đỏ đó kia! Kiếm thế phát sau nhưng lại đến trước, không đợi đao của đối phương tiến đến gần đã ra tay giết mấy tên kia trước. Theo đạo lý võ học mà nói thì mấy tên kia phải tránh né nhưng sự thật...

Nào biết được đám người đó không tránh chút nào, đại đao trong tay vẫn chém xuống như cũ mà không thèm nhìn một chút đến mũi kiếm đang hướng vào cổ họng của mình. Đám đồng bạn xung quanh lại không để ý đến sinh tử của đồng bọn mà tiếp tục giương đao chém xuống.

Lăng Thiên cả kinh. Trong đầu suy nghĩ thật nhanh: “Tử sĩ quả nhiên là tử sĩ. Thật bá đạo!” Tốc độ xuất kiếm không những không giảm mà còn tăng nhanh. Sau khi đâm ba cái rồi cùng tiếp xúc với các thanh đao còn lại nữa mới lui ra ngoài. Tốc độ xuất kiếm và thân pháp cực nhanh. Đến khi Lăng Thiên lui ra sau rồi mới có ba vòi máu bắn mạnh ra ngoài. Đây chính là ba kiếm mà Lăng Thiên đâm trúng cổ họng của bọn chúng. Ba thi thể mềm yếu ngã xuống đất. Nếu là cao thủ bình thường khi thấy thủ đoạn của Lăng Thiên như vậy sẽ khiến cho hồn phi phách tán, tâm tư chiến đấu không còn nhưng... Những người này không thèm để ý đến. Tất cả nắm chặt đao kiếm đạp lên thi thể đồng bọn tiến lên.

Tử sĩ thật tinh nhuệ...

“Tốt!” Lăng Thiên hét lớn một tiếng, tay trái giương lên bắn ra một nắm ngân châm khiến cho ngân quang lấp lóe trên bầu trời. Từng âm thanh khi ngân châm đâm vào cổ họng vang lên không ngừng.

Một tay Lăng Thiên nắm lấy Ngọc Băng Nhan nói: “Đi!” Lăng Thiên sau khi chém ra vài kiếm liền xoay người đi đến bên cạnh Lăng Thiên. Ba người với thân pháp nhanh như điện lui về phía sau.

Người bình thường không thể nào thoát khỏi sự bao vây của nhóm tử sĩ này nhưng đáng tiếc... Lăng Thiên và Lăng Thần không phải là người thường. Khinh công của họ sớm đã đạt đến cảnh giới ‘không bình thường’ rồi nên dễ dàng chạy thoát khỏi sự bao vây của nhóm tử sĩ.

Trên một đỉnh phòng bên phố đột nhiên có một người bạn đỏ đen cầm kiếm bay xuống, thân pháp nhẹ nhàng như chim. Một kiếm chém xuống toát ra hào quang lạnh như băng muốn ngăn cản đường đi của ba

người. Trong lòng Lăng Thiên hiểu rõ người này không phải đến để đả thương mình mà chỉ muốn ngăn cản cả ba một bước chân để cho đám tử sĩ phía sau chạy lên bao vây. Đến khi đó muốn thoát thân còn khó hơn lên trời.

Lăng Thiên có thể bị hấn ngăn cản sao? Ngay cả tư cách đứng ra cản đường hấn cũng không có.

Lăng Thiên không dừng chân lại chút nào cả, trường kiếm trong tay hóa thành ngàn vạn tia sáng nghênh đón kiếm quang của người kia. Một tiếng kim loại va chạm nhau vang lên bắn ra từng đóa hoa lửa. Ba người Lăng Thiên vọt qua chạy nhanh về phía trước như gió. Từ xa xa còn truyền đến một câu nói của Lăng Thiên: “Tây Môn Bất Hối. Thì ra là người...”

Khăn che mặt của người đó bị kiếm khi của Lăng Thiên đánh rách tả tơi lộ ra gương mặt kinh hồn còn chưa bình tĩnh lại của Tây Môn Bất Hối. Trên cổ tay có một tia máu đang chậm rãi chảy xuôi xuống. Ánh mắt hoảng sợ nhìn phương hướng Lăng Thiên chạy đi mà tay phải còn run rẩy.

Chỉ có hấn mới biết được chỉ trong tích tắc giao thủ vừa rồi bản thân mình đã đi đến trước của Diêm La mười mấy lần! Chỉ vì ngăn cản Lăng Thiên đột phá vòng vây nhưng chỉ chớp mắt thôi hấn đã từ một phương công trở thành một phương phòng thủ. Hơn nữa phòng thủ không có một điểm hoàn trả nào cả.

Tây Môn Bất Hối hoàn toàn tin tưởng nếu như không phải Lăng Thiên vì nóng lòng thoát thân thì chỉ cần hấn chậm một chút nữa thôi là có thể đánh mình bị thương nặng, thậm chí là giết chết, ít nhất cũng có thể đánh nát một cánh tay của mình. Xem ra hấn sợ tử sĩ của nhà mình. Bất quá cho dù võ công hấn cao đến đâu khi đối mặt với một đám sát thủ không sợ chết thì cũng phải lui ba dặm! Như vậy chỉ cần có thể vây công từ phía Lăng Thiên là có thể hoàn thành nhiệm vụ hôm nay rồi.

Đáng tiếc là hấn đã sai lầm.

Bởi vì hấn không thấy khi Lăng Thiên đánh nát chiếc khăn che mặt của hấn đã lộ ra một nụ cười xấu xa. Khi nhìn thấy đám người Tây Môn Thế Gia đuổi theo thì ánh mắt của hấn lộ ra vẻ đắc ý cực kỳ.

Hơn bốn mươi tên sát thủ kia chạy qua khỏi người Tây Môn Bất Hối nhắm thẳng vào phương hướng Lăng Thiên bỏ chạy đuổi theo. Đến lúc này mồ hôi lạnh mới từ trên trán Tây Môn Bất Hối đổ xuống.

Nghĩ đến câu nói của Lăng Thiên trước khi đi: “Tây Môn Bất Hối. Thì ra là người...” Khiến cho lòng hấn cả kinh: “Đúng rồi. Hấn đã nhận ra ta thì hôm nay không thể để cho hấn sống được. Nếu hấn không chết thì không cần Vô Thượng Thiên ra tay mà chỉ cần thế lực của Lăng Gia thôi cũng đối với Tây Môn Thế Gia hậu hoạn vô cùng. Lăng Thiên, ngươi phải chết!

Nghĩ đến đây Tây Môn Bất Hối xoay người lại theo đuôi đám tử sĩ chạy về phía trước nhưng tâm tình không thoải mái chút nào. Thần thái khi vừa xuất hiện với bảy giờ khác nhau một trời một vực.

Đây là một cái sân nho nhỏ ẩn sâu trong bốn cánh cửa thật lớn không chút đáng nhìn nào. Nhưng ai nghĩ đến một sát thủ nổi danh huyết tinh nhất của đại lục đang ở trong này chứ?

Diệp Bạch Phi ngồi ngay ngắn trên ghế thủ tọa, thần sắc trên mặt trắng bệch. Sau trận chiến ngày đó với Lăng Thiên thì Diệp Bạch Phi lập tức lệnh cho thủ hạ rời khỏi địa phương cũ đi đến nơi này. Đây là bản tính cẩn thận của sát thủ. Bên này vốn là nơi ở của một sát thủ đứng thứ hai của Huyết Sát Các nên sự an toàn của nó không cần hỏi.

Sau khi Huyết Sát Các nhận nhiệm vụ này thì hai người Diệp Bạch Khi và Khổng Viễn Dương đều mang theo một đội đi đến Thừa Thiên có ý muốn mượn cơ hội tranh cao thấp nhưng nào biết trận tranh đua còn chưa bắt đầu thì Diệp Bạch Phi đã bị Lăng Thiên đánh thảm bại. Hai người bọn họ vốn không hợp nhau, nếu không phải do thật sự không còn cách nào thì Diệp Bạch Phi cũng chẳng muốn đi đến nơi đây làm gì.

Trận chiến ngày đó khiến cho Diệp Bạch Phi liều mạng đánh nhau làm đe dọa tính mạng bản thân. Từ khi đó nghỉ ngơi đến hiện tại nhưng chỉ khôi phục được không đến năm thành công lực. Về phần điều dưỡng những khớp xương bị gãy thì không phải là chuyện một sớm một chiều được.

Ngồi đối diện hấn là một hán tử gầy. Đây chính là một trong những tuyệt đại sát thủ nổi danh khác của Huyết Sát Các - Diêm Vương Chiêu Thủ Khổng Viễn Dương. Lúc này hấn đang cười lớn nói: “Diệp lão đại. Cho đến bây giờ tiểu đệ vẫn không thể tin được lão đại với thần công cái thể nhưng lại bị bại trong tay một

tên hoàn khố. Nghe nói rằng khi đó Diệp lão đại lại giao thủ với một tên nữ tử còn rất trẻ nữa. Không lẽ Diệp lão đại bị nhan sắc của nàng mê hoặc đến nỗi không làm được gì sao? Ha ha...”

265. Chương 93: Trò Hay Bắt Đầu

Chuyện này Khổng Viễn Dương đã nghe qua hơn mười lần rồi nhưng lần nào nghe thấy cũng cảm giác thoải mái như một người đang nóng đổ mồ hôi tiến vào hầm băng vậy. Nhìn thấy Diệp Bạch Phi luôn ở trên đầu mình nhìn xuống có bộ dáng thảm bại như vậy làm cho Khổng Viễn Dương vui vẻ cực kỳ. Bởi vậy, mặc dù đã nghe qua rất nhiều rồi nhưng Khổng Viễn Dương vẫn không cảm thấy nhàm chán chút nào. Hôm nay lại trực tiếp trêu ghẹo Diệp Bạch Phi nữa.

Đáng tiếc hắn không hề biết rằng hễ là những người tham dự trận chiến ngày đó đều hiểu rõ một nữ tử tầm thường trong miệng hắn là một tuyệt đỉnh cao thủ rất kinh khủng. Vô luận là Diệp Bạch Phi hay những người tham gia chiến đấu ngày đó đều cảm thấy sợ hãi nữ tử kia tận đáy lòng.

Diệp Bạch Phi lạnh lùng nói: “Chờ người gặp Lăng Thiên thì người sẽ biết. Mà không nhất thiết phải gặp Lăng Thiên mà chỉ cần gặp nữ tử bên cạnh hắn thôi cũng đủ. Giao thủ với nàng ta rồi thì người sẽ biết được người có bị sắc đẹp mê hoặc hay không thôi!” Vừa nói vừa nhắm mắt lại không thèm để ý đến hắn nữa.

Khổng Viễn Dương cười he he: “Một tiểu tử không đến hai mươi tuổi thì cho dù luyện công trong bụng mẹ thì có là gì? Diệp lão đại người cứ yên tâm đi. Huynh đệ này nhất định sẽ bắt Lăng Thiên đến cho người xử lý. Ha ha, còn mỹ nữ kia thì ta sẽ quý trọng. Huynh đệ sẽ không khách khí gì đâu. Ha ha...”

Đôi mắt đang nhắm tịt của Diệp Bạch Phi đột nhiên mở ra nhìn thẳng hắn nói: “Đừng trách ta không báo trước cho người biết. Nếu muốn đối phó Lăng Thiên thì phải chờ khi thương thế của ta khỏi hẳn để hai chúng ta liên thủ lại mới có thể thắng được. Nhưng phần thắng cũng chỉ là năm năm mà thôi. Bằng võ công của hai ta nếu muốn một mình đi giết Lăng Thiên chỉ là chuyện hảo huyền. Cho dù võ công của người hơn ta thì nếu cùng đánh với thiếu nữ kia thì chỉ sợ người không chống cự được bao lâu đâu. Khổng lão nhị, nếu chỉ vì khinh địch mà đánh mất tánh mạng là một điều không đáng nói nhưng nếu chậm trễ đại sự thì hậu quả của nó người cũng biết đó...”

Khổng Viễn Dương trả lời một tiếng thật quái dị: “Yên tâm đi. Tiểu đệ nếu không toàn thân trở ra thì cũng không đến nỗi lưu nửa cái mạng lại. Ít nhất cũng không bị một phụ nữ đánh cho sợ hãi!”

Diệp Bạch Phi hừ lạnh một tiếng rồi nhắm hai mắt lại không thèm để ý đến hắn nữa.

Đúng vào lúc này thì bên ngoài truyền đến một tiếng ‘ầm’ thật lớn rồi một tiếng hét thảm thiết vang lên theo sau khiến cho cả hai giật mình nhìn ra ngoài liền thấy cánh cửa gỗ bên ngoài tiểu viện đã bị đánh bay khỏi vị trí vốn có của nó rơi xuống bên cạnh cửa chính. Ở trên đó còn in một dấu chân đầy bùn đất thật rõ ràng, xem ra bị người khác đá một cái bay vào.

Lăng Thiên nắm tay Ngọc Băng Nhan đi thật nhanh trên đường, Lăng Thần theo sát phía sau. Ba người nhìn có vẻ đang chạy trốn chết nhưng trong lòng cả ba đều hiểu rõ đây chỉ là một vở kịch mà thôi. Với khinh công của Lăng Thiên và Lăng Thần thì đám tử sĩ kia đuổi theo kịp mới là lạ ấy.

Đám người Tây Môn Bất Hối đang đuổi theo phía sau vừa vui mừng và sợ hãi khi phát hiện Lăng Thiên đang ôm Ngọc Băng Nhan đi có vẻ như đang cố hết sức, tốc độ chậm lại so với khi bắt đầu nên âm thầm mừng rỡ trong lòng, miệng lại kêu gọi không ngừng, dưới chân tăng thêm chút lực nhưng không có phát hiện ra khi vừa đi qua một ngã tư đường thì có hai hai tên bạn đồ đồ giống bọn họ âm thầm lên vào phía sau đội ngũ...

Mà Lăng Thiên với Lăng Thần vừa chạy trốn vừa tán dúc: “Thần Nhi có mệt không?”

Lăng Thần làm bộ dáng thở hổn hển nhưng trên trán lại không có chút mồ hôi nào: “Công tử. Ta mới dùng một nửa sức thôi thì sao mệt được? Nhưng mà cảm giác này rất cực khổ đấy”

Rõ ràng một người có mười thành công lực nhưng lại chỉ có thể phát huy năm thành là đã có thể bỏ xa đối thủ mà còn lại biểu hiện ra đang cố hết sức thì thật đúng là chuyện khổ cực vô cùng.

Lăng Thiên lắc đầu cảm thán: “Khinh công của những người Tây Môn Thế Gia này thật là... Thật sự đã chạy rất chậm rồi mà còn phải phối hợp với bọn họ nữa nên cũng ráng chịu đựng thôi. Bỗng công tử cảm thấy không phải chúng ta đang chạy trốn mà là đang đi tản bộ vậy. Bất quá đã diễn thì phải diễn cho giống nhưng mà vai này thật khó mà. Từ bóng lưng biểu hiện ra sự mệt mỏi để cho bọn họ nhìn thấy. Ai...”

Ngọc Băng Nhan bật cười hì hì vài tiếng: “Thiên ca, tốc độ của bọn họ ngay cả đuổi theo muội cũng không kịp nữa thì quả thật làm cho huynh mệt rồi. Đúng rồi Thiên Ca, phía trước huynh sắp đặt bẫy nào vậy?”

Lăng Thiên trợn mắt: “Nói bậy. Huynh nào phải hạ người như bọn chúng chứ? Làm gì có bẫy? Chỉ là để cho bằng hữu hai bên gặp nhau một chút mà thôi. Đây là lòng tốt của huynh mà!”

Ngọc Băng Nhan muốn cười lớn ra, lòng tốt của vị Thiên Ca này không chừng là muốn đưa tất cả người của hai bên vào địa ngục đó chứ.

Rốt cục... Lăng Thiên thở dài một hơi: “Mẹ ơi. Rốt cục cũng gần đến rồi. Ta có cảm giác như một người lớn dẫn theo một đám ba bốn chục đứa con nít chạy bộ vậy. Thật là mệt chết mà. Thần Nhi, muội nói xem đám người Tây Môn Thế Gia này phải là người ngu không? Đuổi theo sát chúng ta thế mà không biết sử dụng cái gọi là ám khí nữa. Thật sự là một đám óc heo!”

Lăng Thần không nhịn được cười lớn: “Công tử. Có thể bọn họ không học qua đi. Dù sao ám khí cũng là một môn võ học rất cao thâm mà...”

Lăng Thiên gật gật đầu đồng ý: “Muội nói cũng đúng...”

Phía trước là một bức tường màu hồng, ở hai bên đều có cửa thông với ngã tư đường. Đây chính là nơi Lăng Thiên dự tính!

Vở kịch này muốn bắt đầu rồi.

Đã đến mục đích...

Khổng Viễn Dương theo ánh mắt nhìn lại liền thấy ở cửa ra vào như có hai ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực. Hai người bạn đồ đồ bật mặt đang đi đến, người đi trước hùng hùng hổ hổ nói: “Là con rùa nơi nào trốn rụt đầu nơi đây? Nhanh ra đây cho lão tử xem?”

“Lão tử của ngươi ở chỗ này nè!” Đột nhiên một gã sát thủ giận dữ rút kiếm vọt đến đâm vào người bạn đồ đồ kia, kiếm chiếu sắc bén, tàn nhẫn cực kỳ.

“A?” Người bạn đồ đồ kia kêu một tiếng kinh ngạc: “Ngươi dám động thủ với Tây Môn gia gia à. Muốn chết!” Vừa nói vừa nghiêng người xuất kiếm cản thế công của tên sát thủ kia lại rồi thuận thế di chuyển kiếm về phía trước. Nếu tên sát thủ không buông tay ra thì có lẽ năm ngón tay của hắn sẽ đi đời nhưng nếu buông tay thì binh khí sẽ rơi vào tay địch thủ. Không còn cách nào hết nên hắn đành phải lui về sau.

Người bạn đồ đồ kia thuận thế vọt lên đá ra một cước ngay bụng hắn làm cho tên sát thủ kia ngã xuống đất trượt đến trước mặt Khổng Viễn Dương nằm co quắp nhẹ rằng thật lâu không đứng lên nổi.

Náo loạn như vậy khiến cho các sát thủ Huyết Sát Các rời khỏi phòng bao vây quanh hai tên bạn đồ đồ gây rối, trường kiếm phát ra ngân quang lập lờ, trong mắt tràn ngập sát khí.

Gương mặt Khổng Viễn Dương trầm như nước đang chậm rãi đi ra khỏi phòng: “Các hạ là ai? Đến đây có việc gì không?”

Một tên bạn đồ đồ bật mặt cười lớn: “Lão tử là gia gia của ngươi! Lần này đến đây là để dạy dỗ cháu nè!”

Khổng Viễn Dương giận dữ vô cùng. Hắn tung hoành thiên hạ mấy chục năm nào có chịu phải vũ nhục như vậy chứ? Hắn tức giận khiến cho đôi mắt hóa hồng: “Giết cho ta. Không để một ai sống sót!” Lệnh vừa ra không đợi cho chúng thuộc hạ động thủ hắn đã xung phong vọt lên trước.

Vô luận là có việc gì, vô luận bọn họ là ai. Cho dù là con của Ngọc Hoàng đại đế thì Khổng Viễn Dương ta tuyệt không lưu tình! Chỉ vì trong lòng hắn đã bị lửa giận thiêu đốt, hắn phải giết chết hai tên lão xược kia để thỏa giận.

Đám sát thủ bận đồ đen đang đứng xung quanh vọt lên bao vây cả hai vào giữa mà hai tên bận đồ đỏ kia không sợ hãi chút nào tiến công đáp lễ. Cả hai đều có thân pháp nhẹ nhàng, có thủ có công khiến cho Khổng Viễn Dương càng tức giận hơn, hấn gươm trường kiếm lên đánh ra một quan cầu mà trong miệng hét lớn: “Bác Huyết!” Âm thanh thê lương chấn nhiếp linh hồn người nghe.

Ánh mắt đám sát thủ xung quanh hoàn toàn hóa hồng diên cuồng tiến lên chỉ công chứ không thủ.

Hai tên bận đồ đỏ kia đánh ra đánh phải một lúc liền trao đổi một ánh mắt rồi lui lại, một tên trong đó nhìn vào Khổng Viễn Dương mắng: “Một đám không biết xấu hổ. Lấy nhiều đánh ít thế hả? Gia gia không phụng bồi các người nữa!”

Khổng Viễn Dương cười một tiếng: “Còn muốn chạy sao? Không dễ như vậy đâu. Để mạng lại đây!”

Tên bận đồ đỏ kia cười lớn: “Chỉ bằng đám cặn bã các người mà lại muốn mạng gia gia sao? Buồn cười. Ha ha...” Vừa nói vừa đánh ra vài kiếm roài xoay người rời khỏi.

Khổng Viễn Dương hét lớn: “Tôi nay không giết bọn chuột nhắt các người Khổng Viễn Dương ta thề không làm người!” Sau đó ra lệnh một tiếng nữa khiến cho đám sát thủ hưng phấn đuổi theo.

Hai tên bận đồ đỏ trao đổi một ánh mắt đắc ý với nhau. Đột nhiên dừng lại cười lớn: “Thống khoái. Cáo từ...” Đột nhiên cả hai thi triển thân pháp nhảy lên mái nhà, trong tiếng cười vang lên đã bỏ chạy thẳng vào hướng đông.

Khổng Viễn Dương giận dữ quát: “Đuổi theo!” Rồi dẫn đầu nhảy lên đỉnh phòng truy đuổi ráo riết. Đám sát thủ đều vội vàng triển khai thân pháp đuổi theo mà về mặt mỗi người đều rất phần nộ.

Tây Môn Bất Hối xung phong đuổi theo ba người Lăng Thiên. Trong mắt Tây Môn Bất Hối hấn thì Lăng Thiên đang vội vàng chạy vòng vo nên không thể thoát khỏi sự truy đuổi của hấn được, hơn nữa tốc độ càng lúc càng chậm như đang rất mệt mỏi. Điều này cũng khiến cho Tây Môn Bất Hối mừng rỡ hơn rất nhiều. Trên đường truy đuổi không ngừng hò hét đám Thiết Huyết tử sĩ nhất định phải giết chết Lăng Thiên.

Một tiếng huýt sáo từ phía xa xa truyền đến, mơ hồ có thể thấy được một bóng đen đang nhắm thẳng vào hướng này chạy tới. Đột nhiên Lăng Thiên đang chạy phía hét lớn: “Tây Môn Bất Hối người trúng kế rồi. Xem ta lưu tất cả bọn người tại Thừa Thiên này!” Vừa nói vừa vung tay lên quát: “Giết hết!” Giống như đang hạ một mệnh lệnh vậy.

Đoàn người Tây Môn Bất Hối giận dữ cố gắng nắm đao kiếm lao qua khỏi bức tường màu hồng kia nhưng lại phát hiện trong đó không có một ai. Tất cả đã mất đi bóng dáng của ba người Lăng Thiên.

Xoát xoát xoát. Mười ba mười bốn người bận đồ đen xuất hiện trước mặt Tây Môn Bất Hối mà về mặt tràn đầy sát khí nhìn đám người Tây Môn Bất Hối như kẻ thù giết cha. Đây đúng là đám sát thủ Khổng Viễn Dương Huyết Sát Các. Bọn họ đuổi theo hai tên bận đồ đỏ kia nhưng nào ngờ đi đến gần đây đã bị mất dấu tích của bọn họ. Trong mơ hồ lại nghe được âm thanh bên này lại nhìn thấy vài bóng người đo đỏ chớp động liền chạy đến đây.

266. Chương 94: Trai Cò Tranh Chấp

Đồng tử của Tây Môn Bất Hối co rút lại, trong lòng âm thầm hiểu rõ: “Trách không được Lăng Thiên lại luôn giữ khoảng cách và nhắm thẳng vào phương hướng này chạy trốn. Thì ra là ở chỗ này có mai phục chúng ta chui vào. Người này thật là âm độc cực kỳ! Bất quá hấn quá coi thường chúng ta mà. Thiết Huyết tử sĩ của Tây Môn Thế Gia ta thì mấy người trước mặt có khả năng giết được sao?”

Khổng Viễn Dương cũng cảm thấy kinh hãi vô cùng! Nơi đây lại có nhiều người bận đồ đỏ chờ mai phục đám người mình. Hơn nữa võ công của mỗi người này đều không kém chút nào cả, ánh mắt lại càng lợi hại nên trong lòng cảm thấy có chút chần chờ. Mặc dù khi động thủ với thực lực siêu cường của mình chưa chắc không thủ thắng được nhưng như vậy sẽ bị tổn hại rất lớn. Như vậy đối với hành động sau này có ảnh hưởng bất lợi vô cùng nên trong lòng có ý lui lại.

Đáng tiếc, đúng vào lúc này thì không biết ai trong đám người bận đồ đỏ kia hét một câu: “Một đám tay sai mà thôi. Mọi người lên dừng để cho bọn họ chạy thoát! Nếu không hậu quả...” Tiếp theo là âm thanh vù

vù vang lên không ngừng, trước mặt đám người sát thủ Huyết Sát Các xuất hiện vô số phi đao toát ra ngân quang bay thẳng vào bọn họ. Những sát thủ Huyết Sát Các tuyệt đối không ngờ rằng đối phương trong khi nói chuyện lại ra tay như vậy nên không kịp đề phòng khiến cho một người đứng đầu hàng hóa thành một con nhím. Ngay cả một tiếng rên nhẹ cũng không phát ra nổi đã bị bỏ mạng tại chỗ.

Vài tên sát thủ bên cạnh luống cuống tránh né phi đao nhưng quy củ của Huyết Sát Các rất nghiêm ngặt. Tuy bị công kích như vậy nhưng ánh mắt vẫn nhìn về Khổng Viễn Dương chờ đợi hần hạ lệnh tiếp theo nên làm cái gì.

Lửa giận của Khổng Viễn Dương tăng vọt, trong lòng đã hận đám người bận đồ đỏ kia đến tận xương tủy nhưng không rõ thân phận đám người trước mặt và thấy đối phương có thực lực mạnh mẽ như vậy liền muốn lui lại rồi tính kế tiếp. Hần đang muốn mở miệng nói chuyện thì một tên sát thủ bận đồ đen ở phía sau không biết xuất hiện khi nào hô lớn: “Giết sạch đám bận đồ đỏ này...” Vừa nói vừa nhảy ra xung phong tiến về phía trước. Tên sát thủ này có thân pháp cực nhanh, chỉ chớp mắt chỉ còn một bóng lưng trước tầm mắt của Khổng Viễn Dương nên hần không nhìn thấy được gương mặt. Khi tên sát thủ vừa tiếp cận liền xuất kiếm ra chém rơi đầu một tên bận đồ đỏ làm một tia máu bắn thẳng lên cao từ chiếc cổ cụt kia.

Khổng Viễn Dương không cần suy nghĩ nhiều, hần chỉ bằng cảm giác đã cho rằng tên thuộc hạ này nói đúng tâm sự của mình nên trong lòng phần khởi hơn. Đến khi thấy tên bận đồ đỏ kia bị chém đầu một cách dễ dàng như vậy nên hần cho rằng đám người kia có võ công rất bình thường, chẳng qua chỉ là hổ giấy mà thôi. Những lời sắp nói ra liền nuốt ngược vào bụng, hét lớn một tiếng: “Giết! Giết sạch đám chó má này anh em...”

Thấy thủ hạ mình bị người khác giết ngay trước mặt nên Tây Môn Bất Hối giận dữ. Trong lòng hần suy nghĩ thật nhanh, cảm thấy vừa rồi đối phương nói cũng có lý. Nên biết là thủ hạ của hần hiện tại đã ăn vào ‘Nhập Thăng Tiên’ bí truyền của Tây Môn Thế Gia nên không thể nào sống lâu được. Nếu như thừa cơ hội này hạ thấp lực lượng của đối phương xuống cũng là một chuyện tốt vô cùng. Hơn nữa bản thân mình đã bị lộ diện nên đã cùng với Lăng Gia tạo thành cục diện không chết không thôi. Đành phải dùng kế đơn giản nhất là ‘cá chết rách lưới!’

Nghĩ vậy nên hần vùng trường kiếm lên hét lớn: “Giết! Một người cũng không được để lại! Phải băm thây vạn đoạn...”

Hai bên đều hét lớn lao vào nhau khiến cho bầu không khí quanh đó có vẻ huyết tinh vô cùng. Cả hai bên đều dùng toàn lực, lấy mạng đổi mạng.

Thiết Huyết tử sĩ là một cỗ máy chuyên giết người, tất cả huấn luyện của bọn hần đều dùng chiêu thức giết chết địch nhân là chính, không một ai dám chống cự. Nhưng sát thủ của Huyết Sát Các chẳng những có võ công cao tuyệt lại còn dùng chiêu đổi mạng nên hai bên chỉ vừa tiếp xúc thôi đã có người chết rồi.

Thiết Huyết tử sĩ đều phải trải qua những cuộc huấn luyện nghiêm khắc, cho dù đầu bị chém xuống cũng không phát ra một chút âm thanh nào cả. Còn Huyết Sát Các lại trầm mặc ít nói, dùng thanh kiếm trong tay để nói chuyện. Hai bên tuy đang đánh nhau kịch liệt thế nhưng ngoại trừ những tiếng kim loại vang lên khi đao kiếm chạm nhau thì không còn một chút âm thanh nào cả. Mỗi người đều trợn tròn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi đánh nhau liều mạng nhưng tất cả lại giống như những tên trộm: Không phát ra một âm thanh nào cả.

Bực chiến đấu như vậy quả thật là rất hiếm thấy.

Hai bên hỗn chiến với nhau nhưng không một ai phát hiện hai tên bận đồ đỏ và một tên bận đồ đen âm thầm rời khỏi vòng chiến, biến mất trong bóng đêm.

Lăng Thiên cùng với Ngọc Băng Nhan và Lăng Thần nằm ở trên đỉnh phòng nhìn bên dưới chém giết như xem kịch. Đột nhiên Lăng Thiên phát ra âm thanh ‘cục cục’ như tiếng chim kêu ban đêm. Sau khi âm thanh phát ra thì xung quanh có mấy bóng người xuất hiện. Hai người bận đồ đen và bốn người bận đồ đỏ di chuyển lại nằm bên cạnh Lăng Thiên nhìn vòng chiến bên dưới.

“Thật sự là rất kịch liệt đó nha!” Lăng Thiên phát ra một tiếng cảm thán như trong lòng đang ngổn ngang trăm cảm xúc. “Những người này không oán không cừ mà lại giết chóc thảm thiết như vậy. Thật sự là thể sự vô thường mà. Đáng tiếc đáng tiếc...”

Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan che miệng cười đến nỗi hai bờ vai run rẩy không ngừng, trong đầu thầm nghĩ không biết là ai khởi xướng chuyện này đây? Tuy rất muốn cười nhưng cố gắng kìm nén lại có vẻ rất khổ cực.

Hai người bạn đồ đồ đi đến chọc phá Khổng Viễn Dương là Lăng Kiếm và Lăng Trì. Mà hai người còn lại lẫn trong Thiết Huyết tử sĩ chính là Lăng Phong và Lăng Vân. Còn người lẫn trong Huyết Sát Các là Lăng Điện. Với khinh công của họ muốn thoát ra ngoài là một việc không khó gì. Chỉ có Lăng Lôi khi nghe được hành động lần này của Lăng Thiên liền chạy đến. Khi nghe được Lăng Thiên nói vậy cũng phải che miệng cười trộm vài tiếng, vui vẻ vô cùng.

Lăng Thiên nói tiếp: “Sáu người các người phải ghi nhớ thủ pháp giết người của Huyết Sát Các, sau đó ta lại truyền cho các người thêm một chút nữa để sau này khi dùng kiếm chiêu nếu có thể quán thông được sẽ có lợi vô cùng!”

Sáu người chăm chú nhìn vào trận chiến bên dưới. Chỉ thấy kiếm chiêu của sát thủ Huyết Sát Các không phức tạp chút nào nhưng mỗi một kiếm đều rất dứt khoát. Mặc dù kiếm chiêu còn có chút không trôi chảy khiến cho bọn họ không thể sử dụng thoải mái nhưng mỗi một kiếm xuất ra đều rất ác liệt nên dần bù lại khuyết điểm đó. Hơn nữa phần lớn thời gian đều trốn tránh địch nhân nhưng chỉ cần xuất kiếm ra sẽ khiến cho đối phương không chết cũng bị thương. Quả thật rất tàn nhẫn, một kiếm có đi không về.

Lăng Thiên chậm rãi nói: “Ta truyền cho các người chính là kiếm chiêu và kiếm ý nhưng con đường huấn luyện của Huyết Sát Các hoàn toàn khác ta, bọn chúng chỉ cần một kiếm là phải đạt được kết quả. Nếu cùng đánh nhau với các người thì các người sẽ thắng nhưng sợ rằng một chiêu cản trở trước khi chết cũng khiến cho lưỡng bại câu thương. Chiêu thức như vậy trong thiên hạ này không phải chỉ mình Huyết Sát Các có. Nhưng các người phải hiểu rõ chiêu thức đó để sau này sử dụng đến sẽ có điều bất ngờ!”

Đôi mắt Lăng Kiếm nhìn vào trận chiến dưới sân không chớp mắt: “Hôm nay công tử an bài cuộc chiến của hai nhà này không đơn giản là ‘traị cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi’. Các người phải biết rằng với thực lực chúng ta đối địch với hai nhà cũng có thể nắm chắc phần thắng nhưng như vậy trong các người sẽ có người bị thương, thậm chí là bỏ mệnh tại chỗ, hoàn toàn uổng tâm tư công tử dạy dỗ các người. Nếu võ công các người tăng thêm một điểm nữa thì công tử sao lại dùng mấy tên binh tôm tướng tép kia ra cho các người giác ngộ chứ? Công tử chăm sóc các người vậy thì các người phải báo đáp lại như thế nào? Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia thấy các người còn nhỏ tuổi nên cũng có tâm tư yêu thương, không đành xuất thủ nặng tay nhưng các người lại tiện nghi Ngọc Tam Gia, nhiều lần chọc ghẹo hấn thì sao có thể nhận thức rõ tiên thiên cao thủ hiện tại được hả?”

Năm người Lăng Trì cúi đầu thấp xuống, vẻ mặt rất xấu hổ.

Lăng Thiên mỉm cười nói: “Những lời này của Lăng Kiếm có hơi quá. Hai nhà này chính là đệ nhất cao thủ Tây Môn Bất Hồi của Tây Môn Thế Gia dẫn theo năm mươi tên tử sĩ. Bên còn lại chính là Huyết Sát Các nổi danh cả đại lục thì có thể là binh tôm tướng tép sao? Nhưng mà tiến cảnh võ công của các người thật sự chậm. Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia chính là tuyệt đỉnh cao thủ đương thời. Nếu các người có thể học tập được điều gì thì nó rất có ích!”

Những lời này của Lăng Thiên đang khích lệ năm tiểu tử kia. Thật ra với tốc độ tiến cảnh của năm tiểu tử kia đã có thể nói là thần tốc nhưng Lăng Thiên vẫn không hài lòng chút nào. Tục ngữ có câu ‘Trống vang không cần búa tạ gõ’ nhưng Lăng Thiên cho rằng câu này không đúng. Trống như vậy phải dùng búa tạ để gõ, nếu không thì sẽ mất đi bản chất vốn có của nó.

Lăng Thiên nhìn vào vòng chiến bên dưới nói nhỏ: “Trận chiến sắp kết thúc rồi. Mọi người chuẩn bị một chút đi.”

Giữa sân truyền đến một tiếng hét thảm thiết. Là một gã sát thủ Huyết Sát Các sau khi giết chết ba Thiết Huyết tử sĩ cũng bị chém ngã xuống đất. Chỉ trong nháy mắt đã hơn mười thanh đại đao chém xuống hóa thành một đồng thệ huyết vụ.

Nhân số giữa sân rõ ràng ít hơn rất nhiều. Thiết Huyết tử sĩ còn không đến ba mươi người mà sát thủ của Huyết Sát Các đã có sáu người chết. Trên mặt đất gần như không có một khối thi thể nguyên vẹn nào cả nên có thể thấy được tình trạng chém giết thảm thiết kia. Sát thủ của Huyết Sát Các khi ngã xuống liền bị

hơn mười thanh đại đao ‘phân giải’ thân thể, còn Thiết Huyết tử sĩ ngã xuống liền bị đồng bạn của mình giẫm nát.

Khổng Viễn Dương cùng với Tây Môn Bất Hối đánh với nhau rất kịch liệt. Hai người vốn có thực lực ngang ngửa nhau nên khó có thể phân thắng bại được. Cả hai nhìn thấy người bên mình không ngừng chết làm trong lòng vừa giận vừa sợ, cả hai đều có suy nghĩ như nhau nên liều mạng chém giết, chỉ mong có thể tốc chiến tốc thắng, giải quyết đối phương để còn đi cứu viện bên mình nhưng càng đánh càng khó dứt. Đánh đến hiện tại nên cả hai đều có những vết thương trong người khiến cho máu nhuộm quần áo, tuy vậy nhưng vẫn liều mạng đánh nhau. Nếu nói về sự tàn nhẫn thì Khổng Viễn Dương chiếm thượng phong nhưng võ công của Tây Môn Bất Hối cao hơn hẳn một chút nên cục diện cả hai đã thành cục diện không chết không thôi. Không một ai có ý lùi bước cả, trong một thời gian ngắn khó có thể phân thắng bại.

Vốn đám sát thủ này chỉ cần đánh lén, ám sát chỉ sợ rằng không tổn hao một người cũng có thể giải quyết sạch sẽ đối phương, cho dù có tổn thất đi nữa cũng sẽ rất nhỏ! Nhưng những người này đều bị Lăng Kiếm và Lăng Trì dẫn ra đánh nhau trực diện như vậy mà đối phương lại còn nhiều người hơn nữa. Ngay cả có ưu thế về võ công cũng phải chịu thiệt thòi lớn.

Trong lòng Khổng Viễn Dương nôn nóng vô cùng nên không nhịn được nhớ đến Diệp Bạch Phi. Nếu như Diệp Bạch Phi ở chỗ này và hai người liên thủ với nhau thì trận chiến này sớm đã kết thúc rồi. Nhưng bây giờ có hạn có làm gì đi nữa cũng không thay đổi kết quả hiện tại. Chỉ đành trơ mắt nhìn từng thủ hạ ngã xuống bị đám người kia biến thành thịt vụn làm tức muốn hộc máu.

267. Chương 95: Ngư Ông Đắc Lợi

Lăng Thiên đứng lên trên nóc phòng nhìn Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan nói: “Hai muội ở lại chỗ này chờ đi. Sáu người Lăng Kiếm theo ta xuống. Nhớ kỹ, một người của Huyết Sát Các cũng không được lưu lại, toàn bộ giết hết! Thiết Huyết tử sĩ để lại bảy tám người sống cho ta. Tránh cho Tây Môn Thế Gia trở mặt không nhận.” Vừa nói vừa nở một nụ cười thâm ý.

Sáu người Lăng Kiếm đáp lời một tiếng, Lăng Thiên vung tay lên: “Giết!” Rồi hắn dẫn đầu chạy ra ngoài. Chỉ trong chớp mắt đã lao vào vòng chiến, quần áo trắng tung bay phấp phới rất tiêu sái nhưng hai bàn chân đã giẫm lên đỉnh đầu hai gã Thiết Huyết tử sĩ. Dưới nội công thâm hậu của hắn khiến cho hai cái đầu kia đều bị giẫm vào trong lòng ngực, trường kiếm trong tay chém một nhát vào không trung lập tức khiến cho một gã sát thủ Huyết Sát Các bay đầu lên cao, từ trong cổ bắn ra một vòi máu lên không trung.

Đồng thời tay trái của Lăng Thiên cũng không rảnh chút nào. Đánh ra một chưởng bá đạo nhanh như tia chớp khiến cho một gã tử sĩ khác bay ngược ra sau hai trượng, xương cốt vỡ nát hoàn toàn, máu mười cuồng phún ra ngoài. Thân thể chưa rơi xuống đất đã phải bỏ mạng.

Sáu người Lăng Kiếm Lăng Trì đều phân thành sáu hướng tiếp nhập vào trận chiến chém giết khắp nơi như cắt rau. Chỉ trong chốc lát thôi số người chết còn gấp mấy lần từ khi bắt đầu trận chiến đến giờ. Cả hai bên đều không ngờ rằng có một phương thế lực mạnh mẽ như vậy ẩn ập đợi đến khi cuộc chiến giữa hai bên gần kết thúc, sức lực không còn bao nhiêu liền lao ra tàn sát khắp nơi khiến cho bọn họ đau đứt ruột.

Tây Môn Bất Hối khi đánh nhau vẫn chú ý chờ Lăng Thiên xuất hiện, hắn vẫn cảm giác rằng Lăng Thiên sẽ không an bài nhiều đó người đến phục kích mình như vậy. Mặc dù thực lực bọn họ không yếu nhưng cũng phải chịu thiệt hại nặng nề.

Rốt cục Lăng Thiên cũng dẫn người xuất hiện khiến cho Tây Môn Bất Hối thở dài một hơi, cuối cùng cũng không cần phải nôn nóng chờ đợi nữa rồi. Nhưng hắn phát hiện rằng sau khi Lăng Thiên xuất hiện liền chém giết cả hai bên với bộ dáng lớn không bỏ nhỏ không tha làm trong lòng hắn cả kinh, cảm thấy trong đó nhất định có biến liên mạng mẽ chạy ra ngoài.

Khổng Viễn Dương quát lớn: “Chạy đi đâu! Để mạng lại!” Vừa nói vừa giương trường kiếm lên chém về phía trước.

Tây Môn Bất Hối vừa ngăn cản lại vừa hét lớn: “Các người là ai? Không phải là người của Lăng Thiên à?” Tuy là hỏi nhưng trong lòng hắn sớm đã khẳng định rồi. Dưới tình huống như vậy khiến cho đệ nhất cao

thủ của Tây Môn Thế Gia khóc không thành tiếng.

Người bên mình đã tổn thất hơn một nửa rồi, nhìn thấy sắp thành công nhưng lại phát hiện đối thủ đánh nhau sống chết này giờ không chút quan hệ nào cả. Hơn nữa rất có khả năng cả hai ở cùng một trận tuyến. Dù sao địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu mà! Chính hấn lại đi cấp cho địch nhân của mình một đại ân.

Khổng Viễn Dương hung hăng nói: “Bớt nói nhảm đi. Nạp mạng...”

Tây Môn Bất Hối vội vàng la lớn: “Hiểu lầm. Đây là hiểu lầm. Cả hai chúng ta đều trúng kế rồi. Người xem...” Vừa nói vừa chỉ vào đám người Lăng Thiên.

Khổng Viễn Dương sợ rằng hấn dùng quỷ kế nên vẫn chỉ mũi kiếm vào hấn rồi mới quay đầu lại. Vừa nhìn thấy liền phát hiện thủ hạ của mình chết gần hết, chỉ còn lại vài ba người bị thương đang đau khổ chống đỡ. Bất quá không chống đỡ được bao lâu nữa.

Tây Môn Bất Hối chỉ và Lăng Thiên mà khóc không thành tiếng: “Người đó chính là Lăng Gia Lăng Thiên. Chúng ta bị hấn đánh lừa tưởng rằng người là thuộc hạ của Lăng Thiên nên mới...”

“Chúng ta là thủ hạ của Lăng Thiên? Mẹ kiếp. Người nói giỡn hả?” Khổng Viễn Dương mở miệng mắng lớn. Con mẹ nó, người đều bị các người giết sạch rồi mà các người còn nói với lão tử là hiểu lầm? Hiểu lầm con bà người!” Lại giơ kiếm chém qua...

Tây Môn Bất Hối vội vàng chống đỡ nhưng trong lòng buồn bực vô cùng. Đã nói rõ cho người là hiểu lầm mà người lại dây dưa như vậy để làm gì? Huynh đệ người chết sạch vậy của ta còn mấy người? Chẳng lẽ lòng ta dễ chịu sao?

Trong lòng tức giận nên cũng không lưu tình chút nào nữa. Mà căn bản không thể lưu tình được, lưu tình chính là tự sát.

Hai người điên cuồng tiếp tục đánh sống chết với nhau.

Thân pháp của Lăng Thiên nhanh như điên xuyên qua xuyên lại. Còn hơn mười tên Thiết Huyết tử sĩ thấy tình huống không ổn liền vội vàng tập trung lại một chỗ rồi đột nhiên nhắm thẳng vào Lăng Thiên công kích, đối với thế công của đám người Lăng Kiếm ở hai bên coi như không thấy. Xoát xoát vài tiếng đã có bốn người ngã xuống đất nhưng đám tử sĩ còn lại cũng tiếp cận được Lăng Thiên muốn đồng quy vu tận.

Đáng tiếc Lăng Thiên nhảy lên cao tránh khỏi một kích cuối cùng của bọn họ, hai chân đá ra nhanh như điện. Phốc phốc... Sáu âm thanh vang lên kèm theo sáu tên Thiết Huyết tử sĩ còn lại bị đá bay ra ngoài không kịp phát ra một tiếng đã ngã lên mặt đất không còn chút năng lực phản kháng nào cả.

Hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Hai tên sát thủ còn sót lại của Huyết Sát Các vốn đang bị thương lại bị hai người Lăng Trì và Lăng Phong vây đánh rớt cục không chịu nổi phải bỏ mạng. Đối với sát thủ mà nói thất bại chính là chết. Từ trong miệng hai người kia bắn ra một tia máu tươi mà đôi mắt đã vô thần...

Cả sân ngoại trừ đám người Lăng Thiên ra gần như đã không còn người ngoài, chỉ là Khổng Viễn Dương và Tây Môn Bất Hối đang đánh nhau ở một bên sống chết với nhau. Mặc dù biết địch nhân đang ở xung quanh nhìn nhưng không có ý tứ dừng lại chút nào.

Lăng Thiên kêu một tiếng nhỏ lập tức có hai người từ trên đỉnh phòng bay xuống đứng bên cạnh Lăng Thiên như tiên tử.

Hai nàng vừa xuống đến nơi lập tức bị mùi máu nồng đậm này muốn nôn tại chỗ. Ngọc Băng Nhan chưa từng trải qua tình cảnh thảm thiết nào như vậy liền quay lưng ói liên, đến khi thấy tay chân vung vãi khắp nơi thì sắc mặt không còn chút máu, vội vàng nắm chặt tay Lăng Thiên vội đầu vào lòng hấn. Lăng Thần vốn đang cố gắng trấn định bản thân đợi Ngọc Băng Nhan nôn xong nhào vào lòng Lăng Thiên rồi thì nàng cũng tiến vào lòng hấn như phản xạ có điều kiện khiến cho Lăng Thiên cười khổ một tiếng vỗ vỗ đầu hai tiểu nha đầu kia. Hôm nay vốn định cho Lăng Thần nhìn thấy cảnh tượng này, dù sao nàng cũng là một nữ nhân mình yêu nhất nên không thể không có khả năng nhìn thấy cảnh tượng này được. Nhưng suy nghĩ một chút liền bỏ đi ý tưởng để cho Lăng Thần tiếp thụ cảnh tượng địa ngục này. Dục tốc bất đạt. Nếu có ép nhiều quá có thể khiến cho trong lòng Lăng Thần xuất hiện một bóng ma.

Chín người đứng tạo thành một vòng tròn lớn nhìn vào hai người giữa sân đánh nhau sống chết. Tình hình thật sự có chút quỷ dị. Khổng Viễn Dương cùng với Tây Môn Bất Hối đều muốn giết Lăng Thiên nhưng bây giờ Lăng Thiên ung dung đứng trước mặt nhưng cả hai lại không một ai xuất kiếm ra đánh hấn mà tự chém giết lẫn nhau.

Trong lòng Khổng Viễn Dương cùng với Tây Môn Bất Hối hoàn toàn tuyệt vọng. Tình hình bây giờ ở trong mắt hai người phải nói là rất tệ. Muốn dưới tay các nhất lưu cao thủ kia rời khỏi là một chuyện không có khả năng. Nơi này hôm nay nhất định là mồ chôn của cả hai rồi. Nghĩ đến đây khiến cho tâm tình cả hai bình tĩnh trở lại. Hai người đều có một suy nghĩ như nhau: Trước khi mình chết thì phải giết chết tên hỗn đản hại chết huynh đệ mình trước mặt này đã.

“Thật kịch liệt, thật kích thích...” Lăng Thiên cười dài như đang xem kịch: “Các người thấy không? Cao thủ chính là cao thủ. Dưới tình huống như vậy mà tâm tình không loạn chút nào cả. Các người phải học tập cho kỹ đó!”

“Ách. Công tử nói có đạo lý!” Lăng Kiếm nói: “Hôm nay thật sự là đại khai nhãn giới mà. Đây mới chính là cao thủ. Thấy biến nhưng không sợ hãi, tay chân nằm khắp nơi trên mặt đất nhưng lại xem như không thấy...”

“Ừa. Người xem kia. Một kiếm này của Tây Môn Bất Hối nếu đâm lệch qua bên trái một chút, nếu thế kiếm hạ thấp xuống hai tấc sẽ khiến cho Khổng Viễn Dương bị thương rồi. Đến lúc đó có thể thịt hấn tùy ý. Đáng tiếc...”

Lăng Trì cẩn thận suy nghĩ lời nói của Lăng Thiên nhưng lại có chút nghi hoặc: “Nhưng khi hấn xuất kiếm thì chân đã bước vào kỳ môn, kiên vị. Là hổ bộ chi hình, nếu như hạ cổ tay xuống chẳng phải hơi khó sao?”

“Đồ đần!” Lăng Thiên tức giận: “Hổ bộ đều thuận thế ngoại triển tà đạp chẳng phải là tượng bộ ư? Như vậy hổ bộ chuyển thành tượng bộ không chỉ không có trở ngại mà uy lực của nó còn tăng thêm mấy lần nữa. Vô luận là cổ tay hạ xuống hay là thay đổi thế chân đều là tùy tâm sở dụng. Đây mới chính là chiêu thức hoàn mỹ nhất!”

Sáu người Lăng Thiên đồng thời khom người thụ giáo. Hai người đang đánh nhau sống chết giữa sân nhưng Lăng Thiên lại mượn cơ hội này dạy đồ đệ khiến cho Ngọc Băng Nhan không biết phải khóc hay cười. Tên này thật sự chơi hơi ác mà.

Lời nói của đám người Lăng Thiên đều lọt vào tai Tây Môn Bất Hối khiến cho hấn hoảng sợ vô cùng. Một tên hoàn khổ như vậy mà trong lần đầu tiên thấy mình ra tay đã tìm được sơ hở trong chiêu đó. Mỗi một câu nói đều chính xác vô cùng! Hơn nữa còn nói cả biện pháp hóa giải nữa... Đơn độc ánh mắt này thôi cũng đã cho thấy Lăng Thiên có thực lực của một đại tông sư! Trong lòng âm thầm thở dài: Nhân vật như vậy thì Tây Môn Thế Gia có thể trêu chọc được sao? Tiểu tử Tây Môn Chương kia chọc ai không chọc lại đi chọc đúng một nhân vật đáng sợ vậy chứ? Gia chủ à, sợ rằng Tây Môn Thế Gia vì quyết định báo thù này của người mà tan thành mây khói rồi.

Trong lòng hấn hoảng loạn nên kiếm dưới tay cũng loạn theo. Cao thủ so chiêu sai một ly đi một ngàn dặm. Trong nháy mắt Khổng Viễn Dương đã chiếm thượng phong nên công kích càng mãnh liệt hơn.

Tây Môn Bất Hối âm thầm cắn răng một cái, đối với thanh kiếm của Khổng Viễn Dương đang đâm vào ngực mình không những không tránh mà còn nắm kiếm đâm vào trái tim của Khổng Viễn Dương.

Nếu không thể thoát thì cùng chết đi. Còn hơn bị địch nhân bắt mà phải chết. Đôi mắt của Tây Môn Bất Hối toát ra thần sắc thần nhiên cảm thụ được kiếm phong lạnh nhưng băng đang đâm vào ngực mình.

Ánh mắt của Khổng Viễn Dương đồng dạng biểu hiện ra một tia giải thoát bởi vì khi trường kiếm của hấn đâm vào lồng ngực của Tây Môn Bất Hối thì kiếm của đồng Tây Môn Bất Hối đâm hơi lệch khỏi trái tim của hấn, như vậy hấn có thể giết được đối phương mà bản thân chỉ bị thương thôi nhưng vị sát thủ này ở trong sát na kiếm va chạm với thân thể hấn liền điều chỉnh cơ thể mình một chút, dùng chính trái tim để nghênh đón mũi kiếm của Tây Môn Bất Hối. Hấn chỉ cầu mong chết thống khoái.

268. Chương 96: Giúp Người Vui Vẻ!

Tất cả động tác đã ngừng lại! Trường kiếm của Tây Môn Bất Hối đã cắm sâu vào lồng ngực của Khổng Viễn Dương mà tại vị trí đó ở trên ngực hắn cũng đã được trường kiếm của Khổng Viễn Dương đâm vào. Hô hấp của hai người hoàn toàn không còn nữa mà tay phải cầm kiếm vẫn nắm chặt như cũ. Người đã chết đi nhưng hai thi thể vẫn chống đỡ lẫn nhau đứng yên tại chỗ. Chết mà không ngã xuống.

Lăng Thiên thở dài một tiếng đi đến gần hai thi thể kia cúi người thi lễ : “Hai vị không hổ là hảo hán! Lăng Thiên bội phục! Nhất định sẽ đưa hai vị nhập thổ!” Đứng thẳng lên xoay người đi chỗ khác mới nói tiếp: “Nguyện kiếp sau chúng ta tiếp tục là địch nhân!”

Thản nhiên đối phó khó khăn, mỉm cười đối mặt sinh tử. Về mặt lạnh nhạt như vậy thì trong thiên hạ có được mấy người? Trong đôi mắt của Lăng Kiếm và đám người Lăng Phong Lăng Trì đều xuất hiện sự kính nể từ tận đáy lòng! Tất cả đều khom người xuống thi lễ với hai cổ thi thể.

Lăng Thiên cất bước rời đi nhưng trong miệng vẫn nói: “Tuy là địch nhân nhưng cũng đáng kính. Truyền lệnh cho Cuồng Phong hậu táng hai người không được chậm trễ!”

Sau khi mọi người rời đi thì dưới một gốc cây to lớn một người ôm không tại nơi ba phương thể lực chém giết nhau kịch liệt có một bóng người chớp lên rồi biến mất không còn tung tích.

Dĩ nhiên có người ở bên cạnh quan sát tất cả mà với công lực và khả năng nhạy cảm của Lăng Thiên và Lăng Thần lại không phát hiện ra. Người này có công phụ gì đây? Thế gian hiện tại còn có bao nhiêu người có công lực như vậy?

Lúc này đã là nửa đêm rồi, trong Minh Yên Lâu yên tĩnh vô cùng. Lâu lâu vang ra âm thanh ngáy ngủ của Ngọc Tam Gia lúc ngắn lúc dài như một bản nhạc không có vận luật gì vang lên không ngừng.

Các nhân vật đầu lĩnh của Tây Môn Thế Gia đang ở trong Cực Lạc Các! Nhân vật thứ hai của Tây Môn Thế Gia Tây Môn Bất Nhược đang ngồi ngay ngắn trên ghế, gương mặt trầm ngâm như nước. Chén trà trước mặt đã không còn nóng chút nào cả. Hiển nhiên vị Tây Môn Thế Gia nhị gia này căn bản không có tâm tư uống trà.

Đối diện hắn là Tây Môn Thanh đang nóng lòng đi tới đi lui mà trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Sao còn chưa trở về? Thời gian dài như vậy cũng phải hoàn thành rồi chứ?”

Lục Tử đang sợ hãi ngồi bên cạnh nhìn theo thân ảnh của Tây Môn Thanh cười lấy lòng: “Chắc cũng đang trên đường quay về. Bất Hối đại gia luôn làm việc ổn thỏa nên không có chuyện gì đâu. Công tử nên suy nghĩ phải đùa giỡn mấy món đồ chơi kia như thế nào đi?”

Tây Môn Thanh gật gật đầu cố gắng bình tĩnh ngồi xuống nhìn Lục Tử một cái: “Ta biết ngươi có rất nhiều điều cổ quái. Có gì tốt thì đưa ra đi!”

Lục Tử cười quỷ dị: “Công tử nói vậy thì ta đành tuân mệnh vậy. Hai vị cô nương kia chẳng những có tài hoa xuất chúng mà còn rất xinh đẹp nên không thể nào đi vào khuôn khổ dễ dàng được. Nếu ép buộc quá sẽ đi tìm cái chết nên không còn thú vị nữa. Nhưng nếu...”

Tây Môn Thanh nghe vậy liền há hốc hơn nhiều: “Ngươi có ý tốt gì mau mau nói ra. Nếu hay thì thiếu gia sẽ trọng thưởng...”

Lục Tử kia cười dâm một tiếng cầm một chiếc bình ngọc: “Công tử. Ở trong bình này chính là một loại dược tên là ‘Dâm tiện bất năng di’, đây chính là loại dược thuộc hạ tốn rất nhiều công sức mới có thể tìm được. Tất cả có ba mươi hai viên. Đây chính là cực phẩm đó, nam tử chỉ cần dùng một viên là có thể long tinh hổ mãnh, đại trưởng duệ mà nữ tử dùng khiến cho dục hỏa tăng mạnh. Cho dù cửu thể trình nữ cũng muốn cầu hoan. Đợi khi bắt được hai vị cô nương kia công tử dùng diệu dược này đại phát thần uy.”

Về mặt của Tây Môn Thanh rất vui mừng: “Quả nhiên là hàng tốt mà. Chờ thiếu gia ăn xong sẽ cho người kè!”

Lục Tử mừng rỡ khom người: “Cảm ơn tặng phẩm của thiếu gia. Hôm nay thiếu gia nhất định sẽ...”

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng cười nhẹ rồi một âm thanh chế nhạo: “Thiếu gia người nhất định sẽ vui vẻ. Vui vẻ đến nỗi không ba giờ dừng lại nữa...”

Tây Môn Bất Nhược đứng lên: “Người nào?” Từ âm thanh này hẳn đã biết được đối phương là người có công lực thâm hàm nhưng không phải là người nhà của mình.

Tấm màn che chậm rãi nâng lên rồi một bóng người bận đồ đen đầu đội kim quan đang tươi cười xuất hiện. Đây chính là mục tiêu của lần hành động này của Tây Môn Thế Gia.

“Nghe nói Tây Môn Thế Gia muốn tìm bốn công tử báo thù...” Lăng Thiên cười cười nói: “Bốn công tử thật sự không đành lòng cho các người thất vọng nhưng mà những người các người phái đi không làm được gì hết nên bốn công tử đành phải tự đưa lên cửa...” Vừa nói vừa kéo một cái ghế ngồi xuống bắt chéo chân.

“Ách. Nào có việc này?” Về mặt của Tây Môn Bất Nhược rất ngạc nhiên: “Chắc Lăng công tử hiểu lầm rồi. Công tử là người như thế nào? Chúng ta sao dám trêu chọc chứ? Công tử nói đùa?” Tây Môn Bất Nhược là nhân vật đứng thứ hai của Tây Môn Thế Gia thì đâu phải là kẻ ngu ngốc. Vừa thấy Lăng Thiên xuất hiện ở chỗ này thì hẳn đã biết hành động lần này đã thất bại hoàn toàn. Hơn nữa nhất định Lăng Thiên sẽ an bài cao thủ ở bên ngoài đối phó chính mình. Dưới thời khắc quan trọng như vậy thì hẳn có thể thừa nhận sao? Bây giờ hẳn chỉ hi vọng Lăng Thiên e ngại nơi này nhiều thế gia cao thủ tụ tập lại nên không dám động thủ. Chỉ cần thoát khỏi khốn cảnh này là nhất định có cơ hội xoay chuyển cục diện.

“Ồ? Chắc là một hiểu lầm!” Nói xong liền yên lặng như đang suy nghĩ điều gì nhưng đột nhiên quay đầu nhìn Tây Môn Thanh, ánh mắt sắc bén như đao: “Nhưng không biết Tây Môn công tử nói bắt hai vị hồng nhan tri kỷ của ta có phải là hiểu lầm hay không? Là bản công tử ta nói sai hay là ta nghe lầm đây?”

Gương mặt vốn tuấn tú của Tây Môn Thanh đột nhiên trắng bệch, cố gắng đề cao tinh thần nhưng âm thanh lại càng run rẩy hơn: “Không...không thể... nào. Người... người... không được ngậm... máu phun người... Cách cách.” Nhưng dưới sự sợ hãi vô cùng kia hẳn không thể khống chế được hai hàm răng đang va chạm với nhau phát ra âm thanh ‘cách cách’ không ngừng kia.

Lăng Thiên cười lạnh một trận đi đến bên cạnh dùng tay chỉ hắn: “Tây Môn công tử đã có nhã hứng này rồi thì Lăng Thiên sao không thể hoàn thành giúp công tử đây? Nếu không thì uống tình công tử đi ngàn dặm đến đây.” Vừa nói xong thì gương mặt phát lạnh: “Còn không đưa người vào để công tử vui vẻ!”

Bên ngoài vang lên một âm thanh vang rồi sáu tên bận đồ đen mang theo sáu tên bận đồ đỏ không còn chút sức lực nào tiến vào phòng quăng xuống đất như sáu bao cát. Huyết đạo của bọn họ bị điểm nên không thể động đậy cũng không thể nói chuyện được. Tuy bọn họ là tử sĩ nhưng tinh thần không bao giờ trụ lạc cả. Đôi mắt vẫn chuyển động xung quanh được, khi nhìn thấy Tây Môn Thanh và Tây Môn Bất Nhược thì sắc mặt cả hai đều thảm biến.

Tây Môn Bất Nhược còn có thể bảo trì tỉnh táo nhưng sắc mặt của Tây Môn Thanh không còn giọt máu nào. Còn Lục Tử đang ngồi gần cửa thấy tình thế không ổn, lợi dụng ánh mắt mọi người tập trung lên sáu đại hán bận đồ đỏ giữa phòng liền lặng lẽ ra khỏi phòng...

“Cheng!” Trường kiếm của Lăng Trì đặt lên cổ Lục Tử phát ra kiếm khí lạnh như băng làm cho làn da cổ hắn nổi một tầng da gà. Nhất thời ngây ngẩn cả người, không dám cử động chút nào.

“Tiểu tử. Người không phải đưa lên thứ tốt muốn cùng vui vẻ với thiếu gia người sao? Sao lại rời đi sớm vậy?” Âm thanh của Lăng Trì lạnh lùng vô cùng.

“Tây Môn nhị gia...” Lăng Thiên chậm rãi đi lại hai bước: “Chúc mừng ngài có nhân phúc không cạn. Tối nay ngài sẽ thưởng thức một trò hay trước nay chưa có mà sau này cũng không có luôn. Ngài sẽ cảm giác lần này đến Thừa Thiên không tệ chút nào!”

Tây Môn Bất Nhược cố gắng trấn tĩnh hỏi: “Không biết là trò hay gì?”

Lăng Thiên cười lớn nhưng trong tiếng cười lại quỷ dị vô cùng: “Hầu hạ nhị gia xem trò. Yên tâm đi, diễn viên đạo cụ đều đã được Tây Môn Thế Gia cung cấp!”

Năm người Lăng Kiếm rút năm thanh trường kiếm ra đứng xung quanh Tây Môn Bất Nhược! Mũi kiếm đâm rách quần áo nhưng không ảnh hưởng đến làn da nên cũng có thể thấy được lực lượng đã được khống

chế tình diệu như thế nào?”

Mặc dù Tây Môn Bất Nhược cũng có công phu không tầm thường nhưng sao có thể so với năm đại cao thủ cùng xuất kiếm chứ? Một chiêu liền bị khống chế nên chỉ biết thở dài chịu trời.

Ngón tay Lăng Thiên điểm vào huyệt đạo trên người hắn nhanh như gió khiến cho Tây Môn Bất Nhược mềm nhũn cả người ngã xuống ghế, ngay cả ngón tay cũng không thể di chuyển được, có miệng nhưng lại không thể nói. Chỉ còn đôi mắt là có thể nhìn thấy được thôi. Cả thân thể như hóa thành một khối cương thi.

Lăng Thiên lấy bình ngọc từ trong tay Lục Tử cười lớn: “Tây Môn đại công tử. Khi nãy nghe thấy nguyện vọng của người cũng khiến cho tiểu đệ đây vắt hết cả óc cũng không thể suy nghĩ ra một cách để tên tuổi công tử vĩnh viễn lưu truyền. Ha ha, tên thuộc hạ này của người đã cho ta một phần tình rồi. Tiểu đệ có thể cam đoan tên tuổi công tử lưu truyền sử sách. Tuyệt đối không nuốt lời!”

Về mặt của Tây Môn Thanh không còn chút máu nào, bước chân vội vàng lui về sau một bước. Âm thanh của hắn run rẩy vô cùng, hắn đã biết Lăng Thiên muốn làm điều gì vì đó chính là thủ đoạn hắn đối phó Lăng Thiên: “Người... muốn làm gì?”

Lăng Thiên cười có vẻ hiền hòa: “Ánh mắt của Tây Môn công tử không tồi chút nào, coi trọng hai vị hồng nhan bên cạnh ta. Có lẽ thị thiếp của công tử không thể thỏa mãn niềm vui thú của công tử nên tiểu đệ cũng lo lắng thay. Nhưng không ngờ đi mòn giày tìm không thấy, bây giờ tìm thấy lại không tốn chút công phu nào. Tất cả đều có bên cạnh công tử rồi. Tối nay công tử cứ vui vẻ, tên tuổi nhất định sẽ lưu sử sách. Nhất cử lưỡng tiện mà.”

Lăng Thiên cầm bình ngọc trong tay lung lay vài cái: “Thứ này theo lời nô bộc của công tử thì nó gọi là ‘dâm tiện bất năng di’ phải không? Một khi Tây Môn công tử ăn vào nhất định sẽ long tinh hoạt hổ, đại trướng khí khái nam nhi, muốn ngừng cũng không được. Người nói nếu bên cạnh không có phụ nữ thì sẽ ra sao đây? Ha ha...”

“Không! Người không được làm như vậy.” Tây Môn Thanh dưới sự sợ hãi quá độ nên nói năng lưu loát hơn: “Lăng công tử, Lăng huynh. Ngàn sai vạn sai đều là do tiểu đệ có mắt không thấy thái sơn đặc tội ngài. Lăng công tử chỉ cần tha cho ta thì Tây Môn Thanh ta...”

“Tây Môn Thanh người làm gì?” Lăng Thiên cười lớn: “Đám có ý định vô lễ với nữ nhân của bốn công tử mà còn sử dụng thủ đoạn ti tiện như vậy nếu bốn công tử không làm cho người lưu danh sử sách thì chẳng phải phụ lòng người sao? Tối nay là thời gian báo đáp tấm lòng của Tây Môn công tử!”

269. Chương 97: Làm Xấu Trước Thiên Hạ

“Bốp!” Lăng Kiếm hung hăng đánh một tát lên mặt Tây Môn Thanh. Một cái tát này dùng lực thật mạnh khiến cho thân thể Tây Môn Thanh bay lên khỏi mặt đất quay hai vòng rồi mới rơi xuống ngay chỗ cũ.

Người Lăng Kiếm kính phục nhất chính là Lăng Thiên, hắn luôn xem Lăng Thiên như cha như chủ nhưng người Lăng Kiếm yêu thương nhất chính là Lăng Thần. Trong lòng Lăng Kiếm thì Lăng Thần như một vị muội muội của mình, khi vừa nghe Tây Môn Thanh dám có chủ ý xấu xa với Lăng Thần khiến cho hắn nổi giận lôi đình. Bây giờ lại thấy Tây Môn Thanh nịnh hót lấy lòng Lăng Thiên khiến cho hắn không cần nghĩ ngợi liền tiến lên tát một cái.

“Phốc!” Tây Môn Thanh mở miệng ra phun một cái khiến cho ba mươi hai cái răng chính tề nằm trên mặt đất. Một tát cả Lăng Kiếm đã đánh rơi hết hàm răng của hắn không chừa lại một cái nào! Gương mặt vốn rất tuấn tú nhưng bây giờ nhìn thật thê thảm.

Tây Môn Thanh bị ăn một tát này khiến cho hắn hôn mê khi thân thể còn chưa tiếp đất. Lăng Kiếm giơ một chân lên giẫm trên cổ hắn, khẽ dùng chút lực khiến cho Tây Môn Thanh đau quá tỉnh lại: “Á...”

Lăng Thiên mở bình ngọc ra rồi làm vẻ như đang cẩn thận đếm lại một lần: “Người hầu của người thật tốt quá. Vừa đủ ba mươi hai viên. Như vậy thì tám người mỗi người bốn viên vậy. Ta còn đang rất lo lắng nếu thiếu không biết phải phân làm sao đây. Lăng Trì hầu hạ Tây Môn công tử cùng với vị Lục Tử này

dùng tiên dược đi. Ồ, còn có sáu dũng sĩ dưới đất kia nữa. Để cho bọn họ giúp Tây Môn công tử vui vẻ đi.” Lăng Trì đáp lời một tiếng rồi hăng hái đi đến nhận chiếc bình ngọc. Đầu tiên lấy ra bốn viên cho Tây Môn Thanh uống rồi cạy cầm mấy tên còn lại cẩn thận cho vào. Chỉ trong chốc lát đã đưa ba mươi hai viên thuốc vào trong miệng của tám người.

Lăng Thiên cười tàn nhẫn: “Mỗi người uống một chén rượu đi. Nghe nói loại này dùng kèm theo rượu thì hiệu quả sẽ tăng mạnh bất ngờ!”

Đã qua canh ba! Mọi người ở Minh Yên Lâu bị một âm thanh kỳ dị đánh thức khỏi giấc ngủ. Âm thanh này dường như rất vui sướng rất... Tóm lại là một âm thanh không thể nói nên lời được...

Dưới sự tò mò nên mọi người đi ra ngoài quan sát thử...

“A! Không biết xấu hổ...” Một tiếng xấu hổ và tức giận vang lên, tất cả các nữ tử kể cả Tiêu Nhạn Tuyết cũng đỏ mặt chạy trở về phòng.

Ánh mắt mọi người nhìn thấy trong đại sảnh kia không biết khi nào đã đốt nên sáng rực khiến cho đại sảnh sáng tỏ như ban ngày. Ở giữa đại sảnh có sáu thân thể cường tráng đang trần truồng như nhộng ôm nhau thành một khối. Cả người đầy những cọng lông đen thui có vẻ tươi tốt vô cùng. Tất cả đều là nam nhân quần lấy nhau cùng một chỗ. Khắp đại sảnh là một luồng khí dâm mỹ tràn đầy khiến cho không ít người rung động...

“A! Đó không phải là Tây Môn Thanh sao?” Đông Phương Kinh Lôi có nhãn lực tốt nên chỉ liếc mắt là đã nhìn thấy một người có làn da trắng như tuyết đã ở trung tâm kia với những dấu vết loang lổ quanh thân đang có những hành động điên cuồng cực kỳ kia chính là Tây Môn Thanh.

Hắn vừa nói như vậy khiến cho tất cả mọi người đều thấy rõ nên không ít người phun một bãi nước bọt, vẻ mặt rất khinh bỉ.

Mọi người đều nhìn về hướng Cực Lạc Các của Tây Môn Thế Gia thì lại càng cả kinh hơn. Chỉ thấy nhân vật thứ hai của Tây Môn Thế Gia Tây Môn Bất Nhược đang ngồi trên một chiếc ghế thái sư nhìn thẳng vào cuộc dâm loạn giữa sân mà không nói một tiếng nào cả. Đôi mắt không chớp một cái như đang nhìn thấy một món ngon cực kỳ.

Mọi người âm thanh nói nhỏ với nhau, vài tên lão nho lại càng tức giận run rẩy cả người mở miệng mắng Tây Môn Thế Gia là một đại gia tộc nhưng lại có ‘sở thích’ khác người như vậy! Thật sự là làm bại hoại thuần phong mỹ tục, tất cả các lão nho đều quay đầu đi chỗ khác. Vốn các thế gia đệ tử có sở thích này cũng không phải là một chuyện kỳ lạ nhưng không tuyên bố trực tiếp ra ngoài thôi. Nào biết được tại một nơi đông người như vậy mà Tây Môn Thế Gia...

Các nhân vật của ấy đại thế gia chỉ nhìn thoáng qua đều biết Tây Môn Thế Gia bị người khác giở trò! Rất có khả năng bị ăn phải dược vật cổ quái nào nên không thể khống chế thần trí được nữa hoặc là bị hạ xuân được nên không thể nào nói rõ việc này được. Nhưng vô luận là lý do gì đi nữa thì sau ngày hôm nay Tây Môn Thế Gia đã trở thành trò cười của khắp thiên hạ! Không còn mặt mũi nào ngồi trong vị trí tam đại thế gia nữa.

Là người nào ác độc như vậy? Dâm loạn trong mật thất cũng không sao nhưng lại đưa tám người của Tây Môn Thế Gia ra giữa đại sảnh Minh Yên Lâu làm trò cho thiên hạ coi. Xung quanh đây đều là các nhân vật đại biểu cho những đại thế gia còn lại. Việc này chỉ trong vài hôm là có thể lan truyền khắp thiên hạ. Từ nay về sau Tây Môn Thế Gia sẽ phải chịu nhục nhã ngàn năm, trọn đời không làm được gì nữa.

Nhìn thấy Tây Môn Thanh đang ‘hoạt động’ dưng mãnh, trên mặt lại mang một vẻ say mê khiến cho các nhân vật xung quanh rung mình một cái.

Mặc kệ đối thủ của Tây Môn Thế Gia là ai nhưng đối thủ này tốt nhất là nên tránh càng xa càng tốt. Vạn nhất ngày nào đó đụng trúng hắn thì... Chỉ nghĩ đến đây thôi cũng khiến cho mọi người lạnh cả người.

“Ta ghét!” Ngọc Tam Gia với gương mặt còn ngái ngủ đi ra nhìn thấy vậy liền hoảng sợ: “Tây Môn Thế Gia này thật tốt. Thật sự là rất... Đặc biệt mà...”

“Đúng!” Nam Cung Thiên Hổ ở phía nam gật gật đầu đồng ý: “Quả nhiên không hổ là tài tử à. Thật sự là nổi danh mà...”

Ngọc Mãn Thiên phát ra một tiếng cười quái dị còn cố ý xoa xoa cằm nhìn Tây Môn Thế Gia biểu diễn: “Chặc chặc... Thật sự là nóng bỏng mà. Nhìn tên kia kia... Nếu Nam Cung nhị gia vào thay thì... Ha ha ha...”

Nam Cung Thiên Hổ hừ lạnh một tiếng rồi trả lời với một giọng mỉa mai: “Nếu là Ngọc Tam Gia đến thì thiên hạ anh hùng sẽ ủng hộ nhiệt liệt hơn rất nhiều. Được rồi, nghe nói ở trên lầu của Tam Gia ngày hôm qua có năm sáu thiếu niên tuấn tú. Chẳng lẽ Tam Gia...”

Ngọc Mãn Thiên dở khóc dở cười mắng một tiếng khiến cho Nam Cung Thiên Hổ nở nụ cười đắc ý.

Lăng Thiên với một bộ trang phục trắng lẳng lẳng đứng trước Thờ Thiên Các ra vẻ như đối mặt với tình cảnh trước mắt rất tò mò, trên mặt lộ ra một nụ cười vô hại.

Nhưng mỗi một người nhìn thấy nụ cười thân thiện này đều cảm giác run sợ từ trong lòng.

Mấy ngày nay Tây Môn Thanh đắc tội ai? Không cần nói cũng biết ở trong Thờ Thiên thành này có ai thâm thù đại hận với Tây Môn Thế Gia như vậy chứ? Rất rõ ràng ở trong Thờ Thiên thành có một cỗ thế lực có thể bắt hết toàn bộ nhân thủ của Tây Môn Thế Gia.

Đáp án cũng chỉ có một: Lăng Gia! Lăng đại công tử! Lăng Thiên.

Cũng chỉ có Lăng Thiên mới có thủ đoạn độc ác như vậy! Một kích này khiến cho Tây Môn Thế Gia không còn chút thể diện nào cũng chẳng còn chút danh dự gì! Tất cả đều bị mất hết! Hoàn toàn mất đi chỗ đứng trong các đại thế lực lớn.

Mặc dù không một ai có chứng cứ nhưng ai sáng suốt đều có thể biết được người làm việc này chính là Lăng Thiên.

Người như vậy nếu là kẻ thù của ai sẽ khiến cho kẻ đó ăn ngủ khó khăn, không thể thoải mái tinh thần chút nào.

Một người thật khủng khiếp! Một thủ đoạn thật đáng sợ!

Chỉ có rất ít người biết rằng Tây Môn Thanh bị như vậy là do hắn tự gieo gió gặt bão. Từ khoảng khắc Tây Môn Chương trên ghẹo mỹ nữ trên đường, từ khi Tây Môn Thanh không biết sống chết dám có ý nghĩ xấu xa với Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan thì đã quyết định cho huynh đệ bọn họ rơi vào vạn kiếp bất phục cũng đưa Tây Môn Thế Gia vào tuyệt lộ. Một con đường không thể quay đầu lại được.

Lăng Thiên lạnh nhạt trước phản ứng của mọi người, khoe miệng khê nhếch lên nhưng không có nói gì mà xoay người trở về Thờ Thiên Các. Hắn sớm đã biết mọi người có phản ứng như vậy và cũng biết rõ mình sẽ lưu lại một ấn tượng rất độc ác trong lòng mọi người nhưng chuyện này cũng là một điều Lăng Thiên muốn. Lần này mượn chuyện Tây Môn Thế Gia tạo ra một sự chấn nhiếp cho các thế lực khác. Muốn cùng Lăng Thiên ta đối nghịch, muốn có chủ ý với Lăng Thiên ta thì phải suy nghĩ cho kỹ trước khi hành động đi. Người so với Tây Môn Thế Gia mạnh hơn không?

Một tiếng bạo rống vang lên khiến mọi người nhìn lại liền cảm thấy hoảng sợ hoảng sợ vô cùng. Lăng Thiên cũng quay đầu lại nhìn theo nơi phát ra âm thanh đó.

Tây Môn Bất Nhược đang ngồi ở ghế thái sư đột nhiên thất khiếu xuất huyết. Hắn đứng lên lộ ra ánh mắt thê lương mà tuyệt vọng, bắt ngờ rút thanh trường kiếm đang đeo bên lưng xông lên trên đài cao nâng kiếm đâm vào trong ngực Tây Môn Thanh. Mặc dù bị đâm xuyên tim nhưng Tây Môn Thanh vẫn cố gắng hoạt động hai cái rồi mới ngã xuống đất không rên một tiếng gì. Tây Môn Bất Nhược như một sát thần tuyệt thế, trường kiếm trong tay hắn di chuyển nhanh như gió. Chỉ trong nháy mắt đã chém chết sáu tên Thiết Huyết tử sĩ và Lục Tử. Nhưng hắn không dừng lại mà dùng kiếm chém tám cỗ thi thể không còn nguyên vẹn nữa.

Sau khi phát tiết xong thì Tây Môn Bất Nhược nắm kiếm đứng nhìn chằm chằm vào Lăng Thiên, thất khiếu chảy máu càng nhiều. Hắn vươn một ngón tay run rẩy lên chỉ vào Lăng Thiên mà trong miệng chỉ phát ra âm thanh ‘ô ô’. Cuối cùng hai mắt trợn lên, năm ngón tay phải buông thanh kiếm ra rồi cả thân thể ngã xuống đất không còn chút hô hấp nào.

Thanh trường kiếm cắm trên bàn gỗ phản xạ lại ánh nến xung quanh thật sáng chói, những vết máu trên đó đang chậm rãi chảy xuôi xuống, thân kiếm không rung rung động.

Tây Môn Bất Nhược vốn bị Lăng Thiên điểm nhiều huyết đạo nên không thể hoạt động được thân thể. Với công lực của hắn cũng phải bỏ ra ít nhất sáu canh giờ mới có thể giải hết huyết đạo bị phong kia. Nhưng nhìn thấy Tây Môn Thanh bị Lăng Thiên khiến cho phải làm những hành động cảm thú không bằng ở trước mặt thiên hạ anh hùng, bị mọi người nhạo báng. Sự sỉ nhục như vậy khiến cho Tây Môn Bất Nhược không còn bất kỳ dũng khí sống sót nào cả. Hắn mạnh mẽ nghịch chuyển nội lực bức từ trong đan điền ra khiến cho thân thể có thể tạm thời khôi phục năng lực hoạt động. Thừa dịp võ công khôi phục được chút ít liền rút kiếm đâm chết tám người khiến cho Tây Môn Thế Gia xấu hổ với thiên hạ. Sau khi làm xong thì hắn giống như một ngọn đèn cạn dầu ngã xuống...

Cuối cùng hắn chỉ tay vào Lăng Thiên muốn nói điều gì nhưng không còn chút khí lực nào cả, ngay một chút âm thanh cũng không có phát ra khiến cho hắn chết không cam lòng.

Mọi người bị một màn này chấn kinh. Thật lâu sau không ai lên tiếng cả.

Toàn trường không một tiếng động.

Mặc dù Tây Môn Thanh khiến cho Tây Môn Thế Gia lưu lại một trò cười cho thiên hạ nhưng Tây Môn Bất Nhược chết thật oanh liệt như vậy cũng giúp cho Tây Môn Thế Gia vẫn hồi chút ánh sáng.

Chuyện hôm nay xảy ra như vậy cũng đã quyết định Tây Môn Thế Gia và Lăng Thiên sau này rơi vào cục diện không chết không thôi.

270. Chương 98: Lăng Khiếu Xuất Chinh

Sáng sớm hôm nay người của Minh Yên Lâu đã dọn dẹp sạch sẽ khu vực kia. Tất cả các thế gia đang ở tại Minh Yên Lâu không hẹn mà cùng mở rộng cửa sổ như ‘ác âm’ và ‘hào khí’ đêm qua vẫn còn nên mở để cho gió thổi đi hết.

Đêm qua nhìn thấy cảnh tượng như vậy khiến cho mọi người không còn chút hứng thú ăn uống nào cả. Ánh mắt mọi người nhìn về Thừa Thiên Các của Lăng Thiên tràn ngập sợ hãi và kính sợ với mấy phần kiêng kỵ. Nhân vật thứ hai của Tây Môn Thế Gia dẫn đầu các cao thủ gia tộc, hai vị thiếu gia và trong đó còn có cả nhân vật mạnh nhất của Tây Môn Thế Gia, sau này lại điều thêm năm mươi Thiết Huyết tử sĩ đến. Với một thực lực mạnh mẽ như vậy so với lực lượng các gia tộc khác mang đến Thừa Thiên cũng không kém bao nhiêu! Vậy mà chỉ trong một đêm đã chết sạch sẽ không còn ai, những người may mắn còn sống thì bị bắt đi một vở kịch xấu thiên cổ.

Như vậy Tây Môn Thế Gia muốn diệt Lăng Thiên nhưng Lăng Thiên không bị hư hao một sợi tóc nào, thậm chí bộ dáng mặt mũi cũng không có mà Tây Môn Thế Gia bị diệt toàn quân. Đây là thực lực gì? Một thực lực như vậy thì một gia tộc bình thường có thể trêu chọc ư?

Xem ra khi ở Thừa Thiên thành phải thành thật một chút mới tốt. Vạn nhất trêu chọc phải tên tiểu sát tinh kia thì đến lúc đó không có chỗ để khóc đó chứ.

Nhã Văn Hội còn chưa kết thúc nhưng người khởi xướng Nhã Văn Hội là Tây Môn Thế Gia bị diệt toàn quân, không một ai may mắn sống sót. Nơi đây lại trải qua một trận máu tanh như vậy thì Nhã Văn Hội không thể tiếp tục được nữa rồi.

Lăng Thiên đang cùng đùa giỡn với Ngọc Băng Nhan thì đột nhiên tám rèm che cửa được vén lên cao, sau đó là một người đi đến. Đây là hộ vệ thủ lĩnh Vương Thông bị Lăng Thiên đuổi về.

“Công tử. Sáng nay Nguyên soái xuất chinh. Phu nhân đều đã đi đến tiễn và muốn ta đến thông báo cho công tử mau qua đó.” Câu nói của Vương Thông khiến cho Lăng Thiên có chút ngẩn người. Mấy năm nay Lăng Khiếu xuất chinh như cơm bữa, hàng năm đều ở bên ngoài nên Lăng Thiên cũng tập thành thói quen rồi. Nhưng mỗi lần xuất chinh đều phải chuẩn bị ít nhất là mười ngày nửa tháng, nào có bất ngờ như hôm nay vậy?

Ngay cả quan thủ nơi biên giới báo về tình thế cấp bách cũng phải chuẩn bị một chút, chỉnh đốn lại quân chứ? Sao có thể nói xuất chinh là xuất chinh không có một điểm báo trước như vậy?

Việc này có trá! Lăng Thiên đứng lên nói: “Thần Nhi. Muội theo ta đi. Nhan Nhi tạm thời qua chỗ Tam thúc. Đợi huynh trở về sẽ tìm muội, được chứ?” Vội vã an bài một chút Lăng Thiên liền mang theo Lăng Thần rời khỏi Minh Yên Lâu.

Ngọc Băng Nhan ôn nhu đáp lời một tiếng nhìn bóng lưng Lăng Thiên mà ngơ ngác xuất thần. Trong lòng nàng cũng như tất cả mọi người đều hiểu rõ lý do lần này Lăng Thiên không cho nàng đi cùng. Xuất chinh khẩn cấp như vậy ngoại trừ đối phó Bắc Ngụy ra thì còn đối phó ai đây? Mà Ngọc Gia vô luận có hợp tác với Bắc Ngụy hay không thì cũng đang ở Bắc Ngụy. Mặc dù Ngọc Gia tự thành lập một trường phái riêng không phụ thuộc vào bắc ngụy hoàng thất nhưng Ngọc Băng Nhan xuất hiện như vậy cũng là một việc khó xử. Cho nên Lăng Thiên mới không mang nàng cùng đi.

Còn có một nguyên nhân khác, tiền Lăng Khiếu xuất chinh là việc của Lăng Gia, nếu như Ngọc Băng Nhan đi thì lấy thân phận gì để đi đây? Như vậy chẳng khác gì tuyên cáo cho thiên hạ biết Ngọc Gia đại tiểu thư đã là người của Lăng Gia? Mặc dù cả hai đều tình đầu ý hợp nhưng việc này liên quan đến hai đại gia tộc há có thể coi thường như vậy chứ?

Như vậy nên lúc này mà mang theo Ngọc Băng Nhan đi qua thì sau khi tin tức truyền ra ngoài có thể chia rẽ mối quan hệ giữa hoàng thất Bắc Ngụy và Ngọc Gia. Nhưng Lăng Thiên không có làm như vậy. Hoặc là nói đối phó với một Bắc Ngụy không đáng để cho Lăng Thiên làm việc này.

Đối phó với địch nhân Lăng Thiên luôn làm theo phương châm: Vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào. Nhưng sự không từ thủ đoạn của Lăng Thiên lại có một nguyên tắc không kẻ nào thay đổi được: Đó chính là không lợi dụng phụ nữ. Mặc kệ là thân thể hay là danh tiếng Lăng Thiên cũng không làm như vậy.

Lăng Thiên có tâm kế treu đùa bất kỳ kẻ nào, thậm chí dùng tâm kế hèn mọn nhất nhưng đối phó với người nhà mình sẽ không dùng. Nhất là phụ nữ mà mình đã nhận, đây là một nguyên tắc cơ bản, một nguyên tắc thuộc về Lăng Thiên.

Lăng Thiên vội vã nhảy lên ngựa của Vương Thông. Hai chân khê đá nhẹ khiến cho con ngựa hí dài một tiếng chạy đi như gió.

Xa xa đã truyền đến tiếng trống xuất chinh từ hoàng cung như núi hô biển gầm. Đã gần đến cửa hoàng cung rồi nhưng Lăng Thiên lại không dừng bước mà đánh dây cương đưa cả người lẫn ngựa đi vào. Lăng Khiếu mặc khôi giáp đứng trên đài điểm tướng rất uy phong lẫm liệt.

Dưới đài! Đám người Lăng lão phu nhân và Sở Đình Nhi đều rất bình tĩnh. Lăng Khiếu xuất chinh đối với Lăng Gia mà nói là chuyện như cơm bữa. Hơn nữa Bắc Ngụy bây giờ đều do thái tử chấp chánh, mặc dù không hiểu vì sao phát động chiến tranh, ‘danh bất chính ngôn bất thuận’ nhưng lúc này đánh Thừa Thiên lại không phải là phô trương, chỉ cần biên giới có vấn đề sẽ khiến cho trong nước biến theo. Lần này Lăng Khiếu không đi tiêu diệt địch nhân mà chỉ cầu cố thủ nên không nguy hiểm gì nhiều. Đây cũng là một trong những lý do Lăng lão phu nhân vào Sở Đình Nhi không lo lắng. Chỉ cảm thấy khó hiểu khi hoàng đế Long Tường dường như có chút đề cao hành động lần này. Việc thủ thành này chỉ cần qơ tay một cái là có biết bao người xung phong đi, cần gì phải tự tay sắp xếp cho vị ‘Thừa Thiên quân thần’ Lăng Khiếu này ra tay? Quả thực là dùng dao mổ trâu giết gà mà.

Lăng Khiếu đứng trên đài cao thấy con mình phi ngựa đến nên ánh mắt lộ ra một tia mỉm cười. Mặc dù đối với lần xuất chinh này Lăng Khiếu tự tin sẽ không có nguy hiểm gì nhưng thấy con mình như vậy cũng cảm thấy ấm áp trong lòng. Nhưng biểu hiện bên ngoài hoàn toàn tương phản: “Người đến đây là gì? Cưỡi ngựa như vậy lỡ làm tổn thương dân chúng thì sao? Thật sự là không làm được gì hết!”

Lăng Thiên tiến lên hai bước thi lễ: “Nhi tử đến cung tiễn phụ thân xuất chinh. Nguyên phụ thân mã đáo thành công. Sớm ngày trở về!”

Lăng Khiếu hừ một tiếng: “Lão tử xuất luôn mã đáo thành công, chưa từng có ngoại lệ nào cả. Việc này còn cần người nói sao?” Mặc dù nói giống như giáo huấn nhưng âm thanh cực lớn, vang vọng khắp toàn trường. Trong âm thanh mang theo sự tin tưởng tất thắng khiến mọi người đều cảm thấy lòng tin tưởng

trần đầy. Mấy vạn quân sĩ ở đây đều giơ cao binh khí trong tay lên: “Mã đáo thành công. Sớm ngày trở về. Thừa Thiên quân thần đánh đâu thắng đó!”

Ánh mắt Lăng Thiên vui vẻ, hần giúp phụ thân một tay ủng hộ lòng quân, hơn nữa theo lời nói của phụ thân hần lại có sự tin tưởng không ai bì kịp. Bình thường mà nói thì những lời này có vẻ cuồng vọng nhưng bây giờ tự có một cỗ thiên hạ hào tình. Nhất là từ trong miệng vị ‘Thừa Thiên quân thần’ nói ra.

Tiếp theo là những việc làm theo tục lệ như hoàng đế kính rượu quân sĩ xuất chinh, sau hoàng đế chính là văn võ bá quan lên kính rượu. Ánh mắt của Lăng Thiên nhìn hoàng đế Long Tường thì thấy hần cố ý tránh né mà không dám đối mặt làm cho Lăng Thiên ngẩn ra, trong lòng âm thầm suy đoán lý do.

Nhìn thấy Lăng Khiếu uống xong chén rượu cuối cùng do Sở Đình Nhi kính liền muốn phát tay phát lệnh nhưng lại nghe Lăng Thiên nói: “Phụ thân chờ chút!” Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Lăng Thiên xem hần muốn làm gì.

Lăng Thiên nói tiếp: “Phụ thân xuất chinh nên nhi tử mong muốn phụ thân sớm ngày trở về. Bất quá nhà mình còn có một người chưa kính rượu phụ thân. Rượu người này phụ thân không uống thì sẽ tiếc nuôi đó!”

Mọi người xung quanh nhìn khắp nơi mà cảm thấy bức bình không thôi. Tất cả người của Lăng Gia người đều đã kính rượu hết rồi mà? Còn có người nhà nào nữa? Ở đây không có người ngoài mà?

Lúc này Lăng Thiên quay đầu lại nói nhẹ nhàng: “Thần nhi. Đến kính phụ thân một chén rượu nào.” Lăng Thần nghe vậy cả kính, chân tay luống cuống tiến lên kính rượu. Còn Lăng lão phu nhân vào Sở Đình Nhi đều ngẩn người, sắc mặt của hoàng đế Long Tường bên cạnh càng khó nhìn hơn.

Dưới trường hợp này Lăng Thiên cho Lăng Thần kính rượu phụ thân sắp xuất chinh, hơn nữa không nói kính rượu ‘cha của huynh’ mà nói kính rượu phụ thân thì việc này đại biểu cho điều gì? Có ý nghĩa gì? Đây là đại biểu cho Lăng Thiên ở trước mặt mấy vạn đại quân, văn võ bá quan tuyên cáo Lăng Thần là vợ của Lăng Thiên ta.

Ý tứ như vậy thì Lăng lão phu nhân hiểu, Lăng Khiếu hiểu. Mọi người ở đây đều hiểu.

Sau khi kính rượu này rồi thì Lăng Thần không còn là nha hoàn của Lăng Thiên nữa mà là phụ nữ của Lăng Thiên. Hoặc có thể nói là người phụ nữ đầu tiên của Lăng Thiên.

Đây là một việc rất bất ngờ.

Đây cũng là một tin tức rung động.

Những năm gần đây không ai ở trong kinh thành chẳng biết thị nữ của Lăng Thiên công tử chính là một tuyệt đại mỹ nhân? Có bao nhiêu phú hào đại công tử đều ôm mộng lấy về làm vợ? Thậm chí có người bỏ ra vị trí chánh thê nữa, có người đến cửa cầu hôn cũng không ít nhưng từ nay về sau cả thiên hạ không ai còn dám nói đến chuyện này nữa.

Trong lòng Lăng Thần vừa kích động vừa ngượng ngùng. Cả người run rẩy cầm chén rượu đi đến. Chỉ cần hôm nay mình kính xong chén rượu này thì kỳ vọng cả đời của mình đã trở thành sự thật. Đây chính là giấc mộng lớn nhất của đời mình! Hạnh phúc chỉ đơn giản là thế thôi.

Lăng Thần không nhịn được len lén nhìn Lăng lão phu nhân và Sở Đình Nhi đều thấy hai người đều đang mỉm cười gật đầu nên trong lòng lại càng hoảng, cúi đầu tiếp chén rượu trong tay Lăng Thiên chầm chầm rồi yêu kiều bước đến trước người Lăng Khiếu quỳ hai chân xuống nâng cao chén rượu, âm thanh xấu hổ vô cùng: “Thần Nhi vì...” Nói đến đây âm thanh càng ngày càng nhỏ không thể nào nghe được nữa.

Lăng Khiếu cười ha ha: “Nha đầu ngốc. Ngày thường nói năng hoạt bát lắm nhưng sao hôm nay lại nói không nên lời chứ? Không phải là muốn kính cha chồng ta một chén rượu sao? Con không nói được thì người cha này đành phải xấu hổ tự nhận vậy. Ha ha...” Nói xong liền tiếp chén rượu uống một hơi hết sạch: “Rượu ngon. Con dâu kính rượu chính là rượu ngon nhất.”

Mọi người đều cười đến ngắt. Thiên hạ có một người cha chồng không biết xấu hổ như vậy quả thật là khó tìm. Nhất thời tiếng cười vang vọng toàn trường, có một tướng quân mặt đen kịt to: “Đại nguyên soái. Uống xong chén rượu này rồi thì trận chiến này nhất định sẽ thắng. Đại nguyên soái trở về là có thể ôm cháu được rồi. Ha ha...”¹

Mấy vạn đại quân cùng cười to: “Ôm cháu... Ôm cháu...” Lăng Thần xấu hổ mặt đỏ như mặt trời buổi sáng chui vào trong lòng Lăng Thiên giậm chân hờn dỗi.

271. Chương 99: Tiêu Gia Đấu Giá Hội

Lăng Khiếu cười ha ha vung tay lên: “Mấy ranh con các ngươi... Còn chọc con ta nữa à? Lúc con mình lấy vợ xem các ngươi làm sao? Bây giờ bốn soái hạ lệnh: Đại quân xuất phát!”

Lăng Khiếu theo tiếng cười xung trận đi đầu, sau lưng tinh kỳ bay phấp phới. Một đội tướng sĩ với khôi giáp sáng bóng, khí độ trầm ngưng, mơ hồ có thể cảm giác sát khí trùng thiên.

Lăng Thiên vung tay: “Toàn thắng khải toàn...”

Mấy vạn đại quân đều giơ cao binh khí trong tay hô lớn: “Toàn thắng khải hoàn!” Tiếng hô như tiếng sấm vang vọng toàn thành...

Nhưng không một ai phát hiện ngón tay của Lăng Thiên khê chỉ vào một gã thân binh bên cạnh Lăng Khiếu. Thiếu niên kia thấy vậy liền gật gật đầu theo đại quân rời đi.

Trở lại Lăng Phủ, Lăng Thần rời khỏi lòng Lăng Thiên chạy trở về tiểu viện nhanh như tia chớp khiến cho Lăng Thiên cười lớn.

Lăng lão phu nhân cũng nở nụ cười bất đắc dĩ: “Thiên Nhi. Hôm nay ngươi làm vậy thật sự là ngoài ý muốn của nãi nãi. Nhưng cũng phù hợp với cá tính to gan lớn mật của ngươi. Quả nhiên...”

Lăng Thiên cười lớn: “Thần Nhi theo con đã hơn mười năm rồi thì ai có thể thay thế được? Cũng nên cho nàng một danh phận từ sớm hơn. Bây giờ tuyên cáo như vậy con thấy có chút chậm...”

Lăng lão phu nhân cười khổ một tiếng: “Hoàng thượng vừa mới tứ hôn xong nhưng ngươi ở trước mặt mấy vạn đại quân định địa vị của Lăng Thần như vậy sợ rằng có chút không ổn. Ngươi không sợ hoàng thượng nhưng còn có cô cô và Kiều Nguyệt công chúa kia? Không sợ Kiều Nguyệt công chúa ghen sao?”

Hàn quang trong đôi mắt Lăng Thiên chợt lóe: “Hoàng thất làm gì là việc của bọn hần. Chuyện cô cô trùng độc đến bây giờ còn chưa xong đâu. Con còn chưa tìm bọn hần tính sổ đã rất là khoan hồng độ lượng rồi. Còn biểu tỷ Kiều Nguyệt nàng muốn nghĩ như thế nào cũng là việc của nàng. Nếu muốn trở thành phụ nữ của Lăng Gia thì tất cả phải theo quy củ của Lăng Gia. Cho dù là con gái của Ngọc Hoàng đại đế gả đến Lăng Gia thì cũng phải trở thành người vợ của Lăng Gia chứ không còn là công chúa thiên đế nữa. Về phần đám cưới. Ha ha...” Lăng Thiên nở nụ cười: “Rồi cũng trở thành thói quen thôi!”

“Thiên nhi. Ta cảm giác ý nghĩ của con có chút...” Sở Đình Nhi ngồi một bên nhíu mày: “Làm một nam nhân nếu ngay cả nữ nhân của mình không thể trấn an được thì còn gì gọi là nam tử hán?”

Lăng Thiên cười khổ: “Mẫu thân. Biểu tỷ bây giờ không phải là nữ nhân của ta. Ít nhất hiện tại là không phải. Đúng không? Mọi việc còn rất sớm...”

“Còn rất sớm sao?” Sở Đình Nhi cẩn thận suy nghĩ lại những điều Lăng Thiên vừa nói liền cảm thấy kinh sợ: “Hoàng thượng đã tứ hôn thì sao còn sớm? Chẳng lẽ người...” Nói đến đây Sở Đình Nhi bị những lời nói của mình làm cho hoảng sợ hơn...

Lăng Thiên cười lớn quay lưng rời khỏi phòng: “Điều đó cũng vậy. Còn rất sớm để nói...”

“Mẹ...” Sở Đình Nhi cứng lưỡi nhìn Lăng lão phu nhân. Lăng lão phu nhân cũng chỉ biết cười: “Đình Nhi... Con thật sự là không hiểu con mình mà. Uống ta cho rằng con thật thông minh.” Nói xong những lời này lão phu nhân cũng trở về phòng chỉ để lại Sở Đình Nhi đang ngơ ngác đứng đó. Sắc mặt lúc vui lúc buồn.

Không ngoài suy đoán của Lăng Thiên, đấu giá hội của Tiêu Gia cũng tổ chức tại Minh Yên Lâu. Cố Tịch Nhan sắp xếp mười hai tòa lầu ở cùng một chỗ. Như vậy nơi đây rất thích hợp để tổ chức một hoạt động lớn như vậy.

Bất quá có một điều ngoại lệ chính là khi Nhã Văn Hội cử hành thì Cố Tịch Nhan phối hợp toàn lực, cũng chia ra lượng bạc nhận được nhưng lần đấu giá hội của Tiêu Gia này thì Cố Tịch Nhan hung hăng chém

xuống một đao. Chỉ một cuộc đấu giá thôi mà đã muốn lấy năm vạn lượng bạc của Tiêu Gia. Một giá này khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Điều này khiến cho Tiêu Gia vừa buồn bực mà vừa ghen khuất không thôi. Bằng cái gì mà người ta có thể được chia bạc còn chúng ta phải chịu công phu sự tử ngoạn chứ? Nhưng đã đến đây rồi mà còn chọn chỗ khác nữa thì mặt mũi Tiêu Gia bỏ đầu giờ? Được thiên hạ xưng rằng thiên hạ đệ nhất tài phiệt mà bị Minh Yên Lâu ép bạc nên không thể cử hành đấu giá thì chẳng phải trở thành trò cười ư? Cho nên dù trong lòng rất tức giận nhưng Tiêu Phong Dương cũng chỉ biết mở miệng nôn máu ra thôi. Năm vạn lượng tuy không ít nhưng hắt ra tay rất thẳng thắn, trực tiếp đưa thêm bạc thưởng cho Minh Yên Lâu. Người không phải cần bạc sao? Ừ, lão tử lấy bạc chơi bể đầu người luôn. Đây chính là ý tứ của Tiêu nhị gia.

Nhưng hẳn thật sự không nghĩ đến sắc mặt của Cố Tịch Nhan không thay đổi chút nào, sau khi nhận bạc liền cuống quýt nói cảm ơn. Nhưng trong lời nói có một ý tứ: ‘Lão nương mở Minh Yên Lâu không cần bạc thì cần gì? Tiêu Gia giàu như vậy mà không chém một vài cái thì chẳng phải lão nương quá hiền ư? Thật không nghĩ đến Tiêu nhị gia là một nhị thế tổ như vậy, vừa ra tay liền thưởng thêm một vạn lượng nữa. Nếu như hẳn trẻ hơn ba mươi tuổi thì lão nương thật sự muốn lấy hẳn về. Ồi, vì sao chỉ có một vạn lượng bạc mà không phải một vạn lượng hoàng kim chứ? Chẳng lẽ hẳn coi trọng lão nương ta sao? Ừ, chắc chắn là thế, lão nương quyết định không để cho lão gia hỏa này như ý. Nếu một vạn lượng hoàng kim thì còn có thể thương lượng.’

Kết quả không biết những lời nói này của Cố Tịch Nhan bằng cách nào truyền vào trong tai của Tiêu Phong Dương khiến cho vị Tiêu nhị gia này suýt nữa học máu, thiếu chút nữa đánh mất thần trí đi tìm tên đàn bà kia lý luận: ‘Lão tử đánh khắp thiên hạ như vậy mà trong mắt người lại trở thành nhị thế tổ? Còn muốn ta trẻ hơn ba mươi tuổi? Lão tử năm nay mới bốn mươi lăm thôi, còn đang thịnh vượng! Phì, người trẻ hơn hai mươi tuổi cũng chưa có tư cách làm thiếp cho ta nữa. Ta mà coi trọng người? Trừ khi ta là đầu heo.’

Đương nhiên những lời này với tâm tính được tu dưỡng tốt của Tiêu Nhị gia sẽ không nói ra nhưng trong lòng tức giận vô cùng, suýt chút nữa khiến cho Tiêu Phong Dương xuất huyết đến chết.

Lăng Thiên biết Cố Tịch Nhan làm vậy nên không khỏi lắc đầu cảm thán: Nữ nhân chính là nữ nhân. Không dễ dàng gì bỏ qua cho cửu nhân của mình, hơn nữa thủ đoạn khiến người khác không biết phải nói gì.

Sao Lăng Thiên không biết Cố Tịch Nhan và Tiêu Gia có thù hận chứ? Càng biết rằng lần này Cố Tịch Nhan nhất định sẽ làm khó dễ Tiêu Gia nhưng hẳn thật sự không ngờ rằng Cố Tịch Nhan lại có một biện pháp cực đoan như vậy. Hết lần này đến lần khác khiến cho người khác không có biện pháp thối lui lại! Đây mới chính là điều Tiêu Gia buồn bực nhất. Mỗi người đều biết vật Tiêu Gia không hề thiếu chính là bạc. Nhưng Cố Tịch Nhan lại nhắm vào điểm này khiến cho Tiêu Gia không còn đường lui.

Thật sự là cao à! Lăng Thiên than thở một tiếng. Chiều này của Cố Tịch Nhan thật sự không then là một thiên tài.

Lần đấu giá này của Tiêu Gia thần bí vô cùng. Trước đó đã truyền tin ra rằng lần này chỉ đấu giá bảy vật phẩm. Nhưng bảy vật phẩm này cũng đủ để gọi là bảo vật hiếm có của thế gian nhưng lại không nói rõ bảy kiện bảo vật nào. Mỗi người đều muốn đến xem thử thiên hạ đệ nhất tài phiệt gọi là bảo vật trân quý thế gian rốt cuộc là cái gì?

Cảnh đấu giá hôm nay rất náo nhiệt. Các vương công quý tộc, các đại thế gia, hoàng thất mỗi nước lại còn có cả các phú thương giàu có đều tập trung lại đây. So với Nhã Văn Hội còn muốn hoành tráng hơn rất nhiều. Minh Yên Lâu không còn cách nào hơn đành phải đi mua mấy trăm ghế thái sư bổ xung vào. Đương nhiên mua sắm ghế này cũng tính trên đầu Tiêu Gia, hơn nữa còn đề cao giá lên rất nhiều. Theo lời Cố Tịch Nhan thì Tiêu Gia có tiền nên khẳng định không vì mấy vạn nhỏ nhoi này mà đau lòng.

Dưới ánh mắt chăm chú của khắp nơi... Tiêu Gia đấu giá hội cuối cùng cũng khai mạc.

Trong đại sảnh Minh Yên Lâu có một cái bàn nhỏ được đặt trên đài cao. Trên bàn có một cái búa rất nhỏ vô cùng đơn giản. Chỉ có một điều không bình thường chính là toàn thân cái búa này phát ra kim quang lấp lánh. Không ngờ hoàn toàn được tạo thành từ hoàng kim. Phú bức nhân! Chỉ một cái búa này thôi cũng đã có giá trị xa xỉ.

Dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người thì Tiêu Gia Tiểu công chúa Tiêu Nhạn Tuyết với một bộ quần áo màu vàng chậm rãi đi lên trên. Phong tư như ngọc, khí độ tao nhã, đẹp dễ quý phái. Dung mạo tuyệt sắc, khí chất ưu nhã khiến cho mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng ngời. Chỉ việc nhìn thấy Tiêu Nhạn Tuyết thôi thì nhiều người đã cho rằng chuyến đi này không tệ chút nào.

Ngay cả một ít phú thương chịu thiệt hại trong mua bán với Tiêu Nhạn Tuyết thì hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vị nữ tài thần trẻ tuổi nhất trong thiên hạ này khiến bọn chúng suýt chút nữa không thể tin vào ánh mắt của mình. Mình lại chịu thua thiệt trong tay một tiểu cô nương như vậy sao?

Khách sáo vài câu đơn giản. Tiêu Nhạn Tuyết không muốn nói lời thừa nào mà trực tiếp đi vào đầu giá.

Loại phương pháp đơn giản mà trực tiếp này đã làm cho không ít người âm thầm tán thưởng. Tiêu Nhạn Tuyết với âm thanh nhẹ nhàng dễ nghe: “Lần này chỉ đầu giá bảy kiện bảo vật mà thôi. Rốt cục là bảy kiện nào thì mọi người vui lòng chờ trong chốc lát sẽ biết rõ. Tiểu nữ có thể cam đoan một điều rằng mọi người sẽ không cảm thấy thất vọng. Vật sau sẽ hơn xa vật trước. Mong các vị tiền bối, các huynh trưởng thưởng thức.”

Mọi người đều mỉm cười, Tiêu Nhạn Tuyết nói tiếp: “Ba năm trước, Tiêu Gia có bốn gã được công phụng mệnh đi cực bắc tuyết sơn tìm kiếm được liệu. Khi bọn họ đi đến tuyết sơn thì đột nhiên xảy ra trận tuyết lớn, cả núi tuyết vì vậy mà sặc sỡ. Bốn người cứu tử nhất sanh, cuối cùng đại nạn không chết giữ được tính mạng. Nhưng khi tuyết băng đi qua thì khi bọn họ đi ra vách núi đột nhiên phát hiện ba kiện bảo vật.” Nói đến đây Tiêu Nhạn Tuyết dừng lại nhìn về phía mọi người.

Nhất thời có người thiếu kiên nhẫn hỏi: “Bảo vật gì? Là ba kiện gì vậy?”

Lăng Thiên cười nhẹ một tiếng, người hỏi câu này thật đúng lúc. Hơn nữa lại hỏi đúng ngay vấn đề mọi người hứng thú nhất. Đây không phải là người của Tiêu Gia an bài sao? Lần đầu giá này nhằm vào các nhân vật giàu có của khắp đại lục thì nào có người thiếu kiên nhẫn như vậy chứ? Nhưng nếu ai cũng trầm mặc không hỏi thì cuộc mở màn của Tiêu Nhạn Tuyết có chút xấu hổ. Cho nên Lăng Thiên mới hoài nghi người đó chính là do Tiêu Gia an bài. Hay còn gọi là ‘tám đệm’.

272. Chương 100: Tăng Giá 1 Lượng!

Số chương đẹp, xong đợt boom. Vẫn thế, đạt 100 thanks sẽ có boom tiếp!

Tiêu Nhạn Tuyết cười cười nói tiếp: “Bảo vật đầu tiên là ở đây. Đây là một đoạn băng phách đàn hương có chiều dài một trượng, chiều rộng khoảng một vòng tay. Mọi người điều biết băng phách đàn hương này sống trên đỉnh cực bắc tuyết sơn. Mấy năm mới có thể dài ra một đoạn nho nhỏ, nhưng chỉ cần đặt một đoạn gỗ này vào trong phòng thôi có thể khiến cho trong phòng luôn luôn mát mẻ. Còn nếu lấy băng phách đàn hương là dụng cụ chuyên đựng vật liệu thì vật đặt trong đó trăm năm không thối rữa. Mặt khác chỉ cần để một mảnh nhỏ băng phách đàn hương trên người là có thể tránh được thiên hạ độc trùng. Đây có thể nói là bảo vật của thế gian cũng không quá!”

“Cho hỏi kiện bảo vật này giá bao nhiêu bạc?” Một âm thanh có vẻ vội vàng vang lên, mọi người theo hướng phát ra liền nhìn thấy Nam Cung Thế Gia Nam Cung Thiên Hổ hỏi.

“Thì ra là Nam Cung nhị gia...” Tiêu Nhạn Tuyết cười thản nhiên: “Băng phách đàn hương một giá khởi điểm là hai mươi vạn lượng!”

Nam Cung Thiên Hổ lớn tiếng nói: “Băng phách đàn hương một giá này Nam Cung Thế Gia chúng ta muốn có. Tại hạ xuất ra bốn mươi vạn lượng!” Tất cả mọi người điều biết Nam Cung Thế Gia Nhị công tử Nam Cung Nhạc chết thảm, đến nay thì thể vẫn chưa được đưa trở về nhà, hồn chưa về quê cũ. Hơn nữa gần đây trời có vẻ nóng hơn rất nhiều. Ngay cả có hương liệu tốt nhất cùng với thủ đoạn bảo trì nhiệt độ tốt nhất cũng không có cách nào không bảo đảm cho thi thể để lâu không bị thối rữa. Nếu như có khối băng phách đàn hương một giá này thì chỉ cần đặt quanh người mấy khối nhỏ thôi thì thi thể của Nam Cung Nhạc có thể bình yên trở về cố hương. Bởi vậy nên thi thấy Nam Cung Thiên Hổ ra giá đầu tiên đã nâng lên gấp đôi cũng đã cho thấy hắn quyết tâm có được khối gỗ này. Hơn nữa nó cũng không có giá trị nhiều bạc như vậy nên mọi người không ai ra giá nữa cả.

Tiêu Nhận Tuyết sau khi hỏi ba tiếng liền hạ búa hoàng kim xuống. Thành giao!

Nam Cung Thiên Hồ đang muốn lấy ngân phiếu ra thanh toán thì Tiêu Nhận Tuyết cười nói: “Nam Cung nhị gia chờ chút!” Khiến cho Nam Cung Thiên Hồ ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn Tiêu Nhận Tuyết.

Tiêu Nhận Tuyết nói tiếp: “Nam Cung công tử tuổi trẻ tài cao, nhân trung tuấn kiệt. Thế nhưng trời ghét anh tài. Khi Nam Cung công tử ra đi khiến cho trời đất cùng buồn, Tiêu Gia cũng đau đớn theo. Nếu vật đó đã được Nam Cung Thế Gia mua được thì tiểu nữ cả gan làm chủ tặng vật ấy miễn phí cho Nam Cung Thế Gia. Xem như đây là một phần tâm ý của Tiêu Gia chúng ta nên Nam Cung nhị gia ngàn vạn lần không được từ chối.”

Nam Cung Thiên Hồ ngẩn người, hẳn là một người có tính tình thẳng thắn nên trong lòng âm thầm cảm kích Tiêu Gia không thôi. Vốn Tiêu Gia không cần đấu giá làm gì mà đưa cho Nam Cung Thế Gia cũng được nhưng như vậy sẽ có người nói Tiêu Gia muốn lấy lòng Nam Cung Thế Gia hoặc là nói Nam Cung Thế Gia không đủ bạc để mua nổi... Hơn nữa Nam Cung Thế Gia cũng không thể tiếp nhận phần ân tình lớn như vậy được. Nhưng bây giờ Nam Cung Thiên Hồ mua được vật đó rồi thì Tiêu Nhận Tuyết lại nói những điều vừa rồi thì sự việc hoàn toàn khác. Nam Cung Thế Gia đã biểu hiện ra bản thân mình có đủ tài lực để mua nên cho dù Tiêu Gia cho không cũng không ai nói điều gì nữa. Dưới đài truyền ra những tiếng bàn luận nho nhỏ, mọi người đều cảm giác một chiêu này của Tiêu Nhận Tuyết thật là cao minh. Vừa cho Nam Cung Thế Gia mặt mũi nhưng lại vừa để cho bọn họ thiếu Tiêu Gia một phần nhân tình. Hơn nữa lại không chút nào tổn hại giá cả của bản thân cả, biểu hiện ra phong độ của đệ nhất tài phiệt.

Nam Cung Thiên Hồ trân trọng thi lễ thật sâu rồi ôm lấy băng phách đàn hương mộc đi xuống, lập tức phái người đưa về nơi ở hiện tại của Nam Cung Gia.

Tiêu Nhận Tuyết nhìn thấy Nam Cung Thiên Hồ đi xuống rồi mới xoay người lại thản nhiên nói: “Bảo vật đấu giá lần thứ hai này cũng là vật thứ hai do bốn được sư tìm thấy trong cực bắc tuyết sơn. Đây là một khối ngàn năm noãn ngọc. Sự huyền diệu của noãn ngọc này chính là cho dù người bình thường đeo nó lên người rồi thì cho dù bận một cái áo mỏng manh giữa mùa đông cũng không cảm thấy lạnh mà chỉ cảm thấy ấm áp như mùa xuân. Nếu người luyện võ có nó bên người thì nó có công dụng trấn tâm trừ thần, đối với việc tu luyện nội lực lại càng có hiệu quả tuyệt vời hơn nữa. Khối noãn ngọc này có giá mười năm vạn bạc!”

Lăng Thần ngồi bên cạnh Lăng Thiên nghe được bốn chữ ‘ngàn năm noãn ngọc’ khiến cho thân thể cứng đờ, mọi đôi bàn tay không tự kiềm chế được nắm chặt lại. Nàng từng nghe Lăng Thiên nói qua đối với người tu luyện Hàn Băng Thần Công mà có khối ngọc này sẽ có trợ giúp rất lớn cho tu vi. Mặc dù nàng biết vô luận ra sao Lăng Thiên cũng mua khối ngọc này tặng cho mình nhưng quan tâm quá sẽ bị loạn, trong lòng không yên tĩnh chút nào cả.

Ngoại trừ Lăng Thiên ra còn có đôi mắt của hai người khác phát sáng lên. Người thứ nhất chính là Tiền Thủy Nhu mà Lăng Thiên đã âm thầm để ý trước giờ. Người thứ hai lại là người Lăng Thiên cảm thấy bất ngờ - Đông Phương Kinh Lôi.

Theo Lăng Thiên biết thì Ngạo Thế Tiềm Long Điển của Đông Phương Thế Gia là một công pháp cực kỳ thần dị, vượt xa nội lực tâm pháp khác, tốc độ tiến cảnh cũng nhanh cực kỳ. Đáng lẽ Đông Phương Kinh Lôi không cần khối ngọc này mới đúng chứ? Nhưng tại sao lại biểu hiện nhiệt liệt như vậy?

Một âm thanh khác kêu lên: “Sáu mươi vạn lượng!” Lăng Thiên cảm thấy âm thanh này quen thuộc vô cùng nên quay đầu lại nhìn liền thấy người lên tiếng chính là Dương Vĩ. Tên này lại chạy đến đây để tranh đua ư? Đã như vậy thì không đùa giỡn hẳn một chút thì thật có lỗi cho bản thân mình.

Lăng Thiên miễn cưỡng gờ thẻ bài lên nói với một giọng hữu khí vô lực: “Sáu mươi vạn lẻ một lượng!” Lăng Thần ngồi kế bên nghe vậy liền bật cười thành tiếng.

Mọi người xôn xao hẳn lên.

Tiền Thủy Nhu và Đông Phương Kinh Lôi chuẩn bị gờ thẻ bài lên thì nghe được giá của Lăng Thiên đưa ra khiến cho sắc mặt cả hai biến đổi, thẻ bài vừa đi được nửa đường liền bỏ xuống lại.

Vừa rồi Tiêu Nhận Tuyết đã nêu giá khởi điểm nhưng lại không nói rõ mỗi lần tăng giá bao nhiêu. Vốn những thế gia danh tiếng thì không một ai gây ra ác kịch như vậy nhưng Lăng Thiên lại đưa ra một giá chết

người như vậy nhưng lại không phạm luật đấu giá. Nếu như nói sai thì chỉ nói Tiêu Nhận Tuyết không có đưa ra hạn chế mỗi lần tăng giá là bao nhiêu. Như Lăng Thiên chỉ đưa ra giá chênh lệch một lượng bạc thôi nhưng một lượng bạc này khiến cho tất cả mọi người cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tiền Thủy Nhu và Đông Phương Kinh Lôi vừa nhìn liền biết đây là thù oán giữa Lăng Gia và Dương Gia nên cảm thấy có chút tiến lùi không được. Mà một khi mình tiến vào sẽ ảnh hưởng đến sự tranh đua của Lăng Gia và Dương Gia nhưng khối ngàn năm noãn ngọc này chính là một vật mà mình không thể thiếu được nên không thể dễ dàng bỏ qua được. Vạn nhất mình hô giá ra thì Lăng Thiên lại dùng chiêu tăng thêm một lượng này nữa thì mặt mũi mình để đâu bây giờ? Nếu như lựa chọn bỏ qua thì trong lòng sẽ không thoải mái chút nào, bị thua vì một lượng thì không bị thiên hạ chê cười sao? Nhưng chọn đấu giá đến cùng thì mình hiện đang là khách tại Thừa Thiên sao có thể chống lại được Lăng Gia chứ? Với thủ đoạn độc ác của Lăng công tử thì hẳn có thể nâng giá đến một độ cao mình không thừa nhận nổi rồi đột nhiên ngừng lại khiến cho mình không thể đưa ra đủ bạc thì chẳng phải trở thành một trò cười thiên hạ ư? Nếu vậy chưa chắc thua gì kết quả thảm hại của Tây Môn Thanh.

Còn nữa, với cá tính làm việc của Lăng Thiên thì ngay cả Tây Môn Thế Gia hẳn cũng khiến cho không còn mặt mũi nào xuất hiện bên ngoài nữa thì cho dù làm thêm một lần nữa có sao? Nếu Lăng Thiên cứ tiếp tục cứng rắn thì mình không thể tiếp tục theo nếu không thì hẳn sẽ nổi điên lên.

Đột nhiên trong lòng Tiền Thủy Nhu cảm giác mình lại kiêng kỵ Lăng Thiên như vậy. Trong lòng nàng đối với người khác kiêng kỵ thì Lăng Thiên chính là người đầu tiên.

Dương Vĩ giận dữ vô cùng, đôi mắt tam giác của hắn hung hăng trừng Lăng Thiên như muốn phun ra lửa: “Ta xuất một trăm vạn lượng!” Hắn cảm thấy vui vẻ khi ra giá giữa cuộc đấu giá lớn như vậy nhưng cho dù không biết công hiệu chính thức của ngàn năm noãn ngọc mà hắn vẫn muốn mua về để cho mùa đông có thể ấm áp hơn. Nào biết được Lăng Thiên lại ra giá như vậy chứ?

Lăng Thiên bừng chén trà trong tay Lăng Thiên uống một ngụm rồi cười nói: “Một trăm vạn lẻ một lượng!”

Có người không nhịn được nở nụ cười hí hí khiến cho sắc mặt Dương Vĩ xanh mét: “Lăng công tử sao lại keo kiệt như vậy? Mỗi lần tăng giá cũng chỉ tăng một lượng thì không phải làm nhục danh tiếng đệ nhất thế gia của Thừa Thiên sao?”

Lăng Thiên cười lớn: “Ngay cả làm nhục danh tiếng của Lăng Gia thì sao? Ngay cả hơn Dương Gia một lượng bạc thôi mà Dương Gia cũng không có sao? Bổng công tử vốn đại lượng không muốn xuất nhiều bạc mà thôi. Nếu Dương Gia chỉ vì một lượng mà bị áp đảo thì đó mới đáng xấu hổ.”

Dương Vĩ tức giận hừ một tiếng tiếp tục lên giá: “Ta xuất hai trăm vạn lượng!” Phụ thân hắn ở phía sau vội vàng che miệng lại nhưng vẫn chậm hơn một bước. Trên đầu Dương Lôi âm thầm đổ mồ hôi hột: “Tiểu tổ tông của ta ơi. Dương Gia đang ở thời kỳ rối ren. Lăng Thiên hôm nay là nhân vật mà Dương Gia chúng ta có thể trêu chọc hả? Tây Môn Thế Gia truyền thừa mấy trăm năm mà còn bị hắn làm như vậy thì chẳng lẽ người còn muốn gây sự sao? Khối ngọc này có lợi ít gì? Cho dù người tốn mấy trăm vạn lượng mua về cũng không sao nhưng vạn nhất Lăng Thiên lợi dụng việc này tìm Dương Gia gây chuyện thì khối ngọc kia chúng ta cũng không phải ngoan ngoãn bỏ ra ngoài sao? Người trêu chọc hắn làm gì hả? Cho dù hắn không đến gây chuyện gì gia gia người có chịu bỏ ta vài trăm vạn lượng bạc để mua không?”

Lăng Thiên cười ha ha: “Hai trăm vạn lẻ một lượng!” Dương Vĩ tức giận đến nổi gương mặt đỏ như máu, đang muốn vung tay hô lớn thì gương mặt của hắn bị dính một bạt tai thật mạnh. Dương Lôi đứng lên giận dữ: “Một tiểu tử bất nghịch. Người nháo đủ chưa hả? Đây là chỗ nào? Là nơi người nói chuyện được sao? Vài trăm lượng bạc mua một khối ngọc? Hành động bại gia như vậy mà người muốn làm sao?”

Dương Lôi hung hăng giáo huấn con mình một trận nhưng cũng danh chánh ngôn thuận rời khỏi cuộc cạnh tranh này nên khiến cho Lăng Thiên cảm thấy buồn bực. Hơn nữa mấy câu của Dương Lôi kia là đang nói Dương Vĩ hay nói Lăng Thiên là bại gia đây?

Từ khi khối noãn ngọc xuất hiện thì Lăng Thiên nhìn thấy Tiền Thủy Nhu và Đông Phương Kinh Lôi đều có ý muốn động nên khối ngọc này phải cạnh tranh ác liệt. Nhưng Lăng Thiên không muốn tốn nhiều bạc ủng hộ Lăng Gia làm gì. Vừa lúc nhìn thấy Dương Vĩ đi ra thì Lăng Thiên đã có ý lợi dụng tính tình ngu

ngốc của hần hung hăng đã kích khiến cho hần giận dữ nâng giá lên cao làm cho Tiền Thủy Nhu và Đông Phương Kinh Lôi bị hù dọa. Cuối cùng để cho Dương Vĩ mua rồi mình đi cướp về là được.

273. Quyển 4 – Chương 1: Giá Cả Trên Trời!

Nhưng nào biết được mọi việc khi bắt đầu đến giờ đều theo như tính toán của Lăng Thiên, nào ngờ lão gia hỏa Dương Lôi lại chen ngang vào khiến cho Lăng Thiên thất bại trong phút chốc. Vì vậy giá tạm dừng ở hai trăm vạn lượng, mà với giá như vậy không thể nào hù dọa được cao nhân. Nhất là nhân vật biết được công dụng chính thức của ngàn năm noãn ngọc. Hai trăm vạn lượng chỉ là số bạc không lớn mà thôi.

Từ khi nào Dương Gia lại trở nên tinh tường như vậy? Bốn công tử bị người bắt bài sao? Lăng Thiên có chút tức giận nhìn Dương Lôi liền thấy hần đang lộ ra một nụ cười lấy lòng làm Lăng Thiên ngẩn ra nhưng hần lập tức hiểu rõ: Thì ra lão gia hỏa này sợ.

Cẩn thận suy nghĩ kỹ lại thì Lăng Thiên âm thầm thở dài một hơi. Điều này coi như là tự làm tự chịu đi.

Trên đài, Tiêu Nhạn Tuyết nhìn Lăng Thiên hỏi: “Giá hiện tại là hai trăm vạn lượng rồi. Còn có vị nào tăng giá nữa không?”

Lời chưa dứt thì một âm thanh trong trẻo khác vang lên: “Ba trăm vạn lượng!” Mọi người theo phương hướng phát ra thì nhìn thấy người ra giá chính là Tiền Thủy Nhu. Đông Phương Kinh Lôi vốn muốn ra giá nhưng liếc nhìn Lăng Thiên một cái, do dự vài lần rồi quyết định không lên tiếng.

Tiền Thủy Nhu ra giá như giáng cho Dương Lôi một cái bạt tai vang dội. Cuộc tranh giành vừa rồi chỉ là hai tên bại gia tử so tài phú mà thôi nhưng Tiền Thủy Nhu ra giá như vậy không thể nghi ngờ là định rõ giá trị của khối ngọc này.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Lăng Thiên, không biết vị thiếu gia này có tiếp tục ra giá là ba trăm vạn lẻ một lượng không? Tiền Thủy Nhu vừa ra giá cũng cảm thấy khẩn trương trong lòng, không biết tên kia còn muốn quấy rối nữa không đây? Nếu như hần tiếp tục làm vậy thì mình sẽ làm gì giờ?

Lăng Thiên mỉm cười nói: “Nếu Tiền huynh đã ra giá như vậy rồi thì bốn công tử sẽ xuất...” Nói đến đây đột nhiên ngừng lại như đang lo lắng không biết phải chọn giá như thế nào. Mọi người theo âm thanh đột ngột ngừng lại của Lăng Thiên cũng nín thở chờ đợi hần lên tiếng tiếp. Không biết là ba trăm vạn lẻ một lượng hay là bao nhiêu đây? Đôi tay nhỏ bé của Tiền Thủy Nhu gắt gao nắm thật chặt.

“Bốn trăm vạn lượng đi. Bêu xấu đủ rồi, bây giờ cũng nên đấu giá chính thức thôi!” Lăng Thiên nhìn về hướng Tiền Thủy Nhu chớp chớp mắt cười nói.

Tiền Thủy Nhu thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng như buông xuống một tảng đá thật lớn, hung hăng trừng mắt Lăng Thiên một cái mà trong lòng đột nhiên xuất hiện một tia cảm kích Lăng Thiên nên tự bản thân cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Người này còn đang cạnh tranh với mình thì sao lại cảm kích hần chứ? Chẳng lẽ vì hần không ra giá ba trăm vạn lẻ một lượng ư?

Tâm tình của Tiền Thủy Nhu thoáng bình tĩnh một chút: “Sáu trăm vạn lượng!” Giá này vừa vang lên khiến cho mọi người đều cứng lưỡi.

Mọi người đều biết khối noãn ngọc kia quý trọng nhưng đó cũng chỉ là một khối nhỏ mà thôi, cho dù trong thiên hạ chỉ có một khối thôi cũng không thể có giá sáu trăm vạn lượng được à? Sáu trăm vạn lượng để mua một vật có giá trị hơn hạt cát một chút? Giỡn sao?

Tiêu Nhạn Tuyết cũng cảm thấy ngây người. Theo phỏng đoán của nàng thì mặc dù khối ngọc này bắt phàm đi nữa thì có giá ba trăm vạn cũng là cực hạn rồi. Vượt qua ba trăm vạn cũng khá là bất ngờ rồi nhưng ai lại biết Tiền Thủy Nhu lại đưa giá sáu trăm vạn lượng chứ? Chẳng lẽ khối ngọc này còn có công hiệu thần dị mà mình không biết?

Lăng Thiên kéo kéo ống tay áo của Lăng Thiên thấp giọng nói: “Công tử. Thôi bỏ đi, Thần Nhi từ bỏ nó!”

Lăng Thiên cười lớn nhưng lại lắc đầu kiên quyết. Trong lòng hần đã xác định rằng Tiền Thủy Nhu đã biết tác dụng chính thức của khối noãn ngọc kia, hơn nữa nội công tâm pháp của Tiền Thủy Nhu có quan hệ rất

lớn với khối ngọc ấy. Nếu không thì nàng sẽ không vì một khối ngọc mà lại ra giá đến sáu trăm vạn lượng bạc? So với giá Lăng Thiên đưa ra khi này là bốn trăm vạn lượng cao hơn hai trăm vạn lượng cũng đã cho thấy nàng có quyết tâm muốn lấy nó bằng được.

Nhưng Lăng Thiên cũng không thể buông tha cho khối ngọc này được. Hàn Băng Thần Công của Lăng Thiên cần phải có noãn ngọc trợ giúp mới có thể nhanh chóng đạt đến cảnh giới đại thành mà không sợ tẩu hỏa nhập ma. Mặc khác, điều này lại gián tiếp quan hệ đến Huyền Âm Thần Mạch của Ngọc Băng Nhan nên khối ngọc này đối với Lăng Thiên là một vật báu vô giá. Cho dù là giá trên trời hắt cũng phải lấy cho bằng được. Lăng Thiên cười cười đứng lên nhẹ nhàng nói: “Một ngàn vạn lượng...”

Tiền Thủy Nhu chán nản ngồi xuống, bản thân mình cố tình đi cạnh tranh nhưng vẫn không lại hắt. Lăng Thiên đưa ra giá khiến cho toàn trường chấn động, một khối ngọc nằm gọn trong lòng bàn tay kia cho dù quý hiếm như thế nào cũng không thể có giá trên trời như vậy được? Chẳng lẽ Lăng Thiên đã điên rồi?

Đông Phương Kinh Lôi lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán. May mắn rằng vừa rồi mình không tham gia đấu giá nếu không thì không thể xuống đài được rồi. Xem bộ dáng của Lăng Thiên thì cho dù hắt nâng giá hơn một ngàn vạn lượng thì Lăng Thiên cũng tiếp tục lên giá. Với tài phú tích lũy của Lăng Gia gần đây thì đó chỉ là một sợi lông nhỏ trên chín con trâu mà thôi, tuyệt đối không ảnh hưởng chút gì cả.

Tiêu Nhận Tuyết hỏi ba lần mà không ai ra giá cao hơn nàng liền gõ búa quyết định khối ngàn năm noãn ngọc thuộc về Lăng Gia.

Chờ đến khi Lăng Thiên đi vào trả ngân phiếu thì Tiêu Nhận Tuyết mới cúi đầu hỏi: “Noãn ngọc tuyệt không có giá như vậy thì tại sao người lại làm thế? Chỉ vì tranh đấu như vậy thì đáng giá sao?” Trong giọng nói mơ hồ có ý trách cứ.

Lăng Thiên nhìn nàng một cái kỳ quái. Nha đầu kia sao lại quan tâm đến mình? Ta không phải là người nàng ghét nhất ư? Hắt mỉm cười thấp giọng trả lời: “Bởi vì bạc của ta rất nhiều mà không có chỗ nào dùng hết. Lăng Gia chúng ta có tiền mà!” Tiêu Nhận Tuyết hung hăng liếc hắt một cái tức đến nỗi không lên tiếng.

Từ trong tay Tiêu Nhận Tuyết nhận khối noãn ngọc rồi trong lòng Lăng Thiên vui vẻ hắt ra. Noãn ngọc vừa vào tay thì Lăng Thiên cảm thấy tâm tình của bản thân cũng bình tĩnh trở lại, có cảm giác như ánh sáng chiếu rọi khắp linh hồn. Cầm trong tay càng lâu thì cảm giác đó càng mãnh liệt nên không nhịn được thâm than thiên địa linh vật quả nhiên là thiên địa linh vật. Một ngàn vạn lượng... Đáng giá, cho dù hơn một ngàn vạn lượng cũng đáng giá.

Trở lại chỗ ngồi Lăng Thiên đưa khối noãn ngọc vào trong tay Lăng Thần khiến nàng mừng rỡ trân trọng cực kỳ bỏ vào trong lòng. Trong lòng hưng phấn cực kỳ nên không nhịn được hôn nhẹ lên mặt Lăng Thiên một cái, sau đó mới phản ứng nhận ra đây là nơi đông người làm nàng xấu hổ chui vào trong lòng Lăng Thiên không dám ngẩng đầu ra ngoài nữa.

Trong lòng Tiền Thủy Nhu đau đớn, thì ra tên kia mua khối ngọc có quan hệ cực kỳ quan trọng với mình chỉ để cho giai nhân cười thôi. Một tên có tính phong lưu ghê tởm, đáng hận cực kỳ.

Tiêu Nhận Tuyết nhìn Lăng Thần rúc vào trong lòng Lăng Thiên mà đôi mắt hiện ra một thần sắc kỳ quái nhưng chỉ trong chớp lát đã khôi phục lại bình thường, khẽ ho vài tiếng rồi nói tiếp: “Bảo vật thứ ba này cũng là vật do ba vị được công phát hiện trong cực bắc tuyết sơn luôn. Hai gốc băng tinh hỏa liên. Vật đó là thiên địa linh vật nên chỉ cần dùng đúng phương pháp là có thể điều chế trở thành một liều thuốc tốt vô cùng, cho dù người chỉ còn xương trắng thôi nhưng còn hơi thở cũng có thể cứu sống. Giá khởi điểm là sáu mươi vạn lượng. Mặt khác, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một vạn lượng!”

Trong lòng Lăng Thiên cười thầm, quả nhiên phụ nữ có lòng dạ hẹp hòi mà, vừa rồi mới đắc tội một chút đã trả thù ta rồi sao? Đáng tiếng ‘nói’ chính là công năng hạng nhất của ta đó. Hai gốc băng tinh hỏa liên này cũng đủ điều chế đại hoàn đan khiến cho Kinh Long Thần Công của mấy huynh đệ của ta tăng lên một phân, đây nhanh thực lực của Lăng Gia. Hơn nữa lại còn giảm nhẹ Huyền Âm Thần Mạch của Ngọc Băng Nhan nên hắt không hề do dự tăng giá lên hai trăm vạn lượng.

Với giá trị của băng tinh hỏa liên có thể có giá bốn trăm vạn lượng nhưng sau khi Lăng Thiên ra giá thì không một ai lên tiếng cả. Người sáng suốt liền biết đây là vật Lăng Thiên muốn thì chen giá vào chẳng

phải tự chuốc lấy khổ ư? Cuối cùng tiện nghi cho Tiêu Gia mà còn đắc tội Lăng Thiên nữa. Đương nhiên Tiêu Gia sẽ không nhận phần nhân tình này, tuy vật này rất huyền ảo nhưng công dụng thực tế rất ít người biết nên không một ai ra giá nữa. Tiêu Nhận Tuyết hỏi liên tục ba lần nhưng không ai trả lời đành phải oán hận gõ búa hoàng kim xuống mà trong lòng thầm mắng: “Thật sự là một tai tinh mà. Bất quá khối noãn ngọc có giá vượt xa dự tính của mình nên bằng tình hỏa liên giá thấp một chút cũng không sao!”

Lăng Thiên như điên cuồng mua liên tục hai vật nên mọi người ở đây có chút tâm tàn ý lạnh. Vạn nhất tên kia nổi điên lên thì bầy bảo vật không phải rơi vào tay hắn hết sao? Đánh thì đánh không lại, mà cũng không thể chọc hấn, nếu nói về bạc thì không bằng ‘Thừa Thiên tài thần’. Trận đấu giá này chẳng phải chỉ tổ chức vì Lăng Gia ư?

Kiện bảo vật thứ tư lập tức được đưa lên trên đài lập tức thu hút ánh mắt của mọi người. Thiên Lam U Nhật! Xem ra tiếng đồn không hề sai, đây chính là tuyệt thế bảo vật! Chỉ cần đặt lên bàn thôi đã phát ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, theo ánh sáng biến hóa mà Thiên Lam U Nhật cũng rõ ràng hơn. Mặc dù đang nằm yên nhưng trong mắt mọi người nó lại như đang di chuyển, không ngừng phát ra ánh sáng ngọc ngà. Cho dù một người không biết chút gì cũng có thể nhìn ra nó là một bảo vật hiếm có, giá trị liên thành.

Giá khởi điểm là tám mươi vạn lượng bạc.

Sau khi giá được nêu ra thật lâu sau không một ai lên tiếng cả. Tất cả mọi người đều âm thầm suy nghĩ hai kiện bảo vật này hơn xa hai vật trước nên Lăng Thiên nhất định sẽ dùng giá cao để mua nên hắn sẽ không bỏ qua được.

Nhưng nào biết Lăng Thiên không có ý quan tâm đến nó mà chỉ ngồi yên tại chỗ cười đùa với Lăng Thần, bộ dáng không chút hứng thú với Thiên Lam U Nhật kia chút nào. Ngay cả thần sắc của Lăng Thần cũng không giống bình thường. Những phụ nữ khác nhìn thấy vật đó liền say mê cả người, ngay cả Tiên Thủy Nhu cũng không ngoại lệ nhưng biểu hiện của Lăng Thần không giống như suy nghĩ của mọi người. Chẳng lẽ bên cạnh quái vật cũng là quái vật?

Mọi người thở phào một hơi. Một thương nhân ra giá một trăm vạn lượng, tiếp theo là Dương Gia, Nam Cung Thế Gia, thậm chí là Đông Phương Kinh Lôi cũng không ngoại lệ. Giá cả càng lúc càng cao, cuối cùng Dương Gia đại thiếu gia lấy một giá trên trời là một ngàn hai trăm vạn lượng để mua Thiên Lam U Nhật đó. Khi kết quả người mua được là hắn được tuyên bố lên thì hắn đắc ý liếc mắt nhìn Lăng Thiên một cái thị uy.

274. Chương 2: Bảo Mệnh - Thôi Mệnh!

Lăng Thiên thở dài một hơi, âm thầm đáng tiếc cho Dương Gia. Thiên Lam U Nhật hôm nay quả thật là trân bảo của thế gia, nói có giá trị liên thành cũng không quá đáng nhưng trong lòng Lăng Thiên thì nó chỉ là một hòn đá biết phát sáng mà thôi, hoặc là nói là một viên kim cương chói mắt chắc đúng hơn một chút. Đáng tiếc, cho dù là kim cương hay là hòn đá cũng vậy, Lăng Thiên không chút hứng thú nào. Trong lòng Lăng Thiên thì Thiên Lam Y Nhật kia còn kém hơn cả một cái bánh bao. Ách... Ít nhất cũng phải được như một cái bánh bao thịt. Mà Thiên Lam U nhật ngoại trừ đặt trong nhà để chủ nhà còn canh chừng kẻ trộm thì không còn một tác dụng nào cả. Như vậy mà tên tiểu tử Dương Vĩ này lại coi như là một bảo khố mà không hề biết hắn đang mang về nhà một đồng thuốc nổ. Còn Lăng Thần dưới sự dạy dỗ của lăng đại công tử thì trong lòng nàng không có bóng dáng một vật ‘quý giá’ như vậy.

“Bảo vật thứ năm chính là một viên Nam Hải Tử Đan Châu lớn khoảng nắm tay!” Tiêu Nhận Tuyết cười tươi như hoa, có thể thấy được khối Thiên Lam U Nhật kia bán được giá một ngàn hai trăm vạn lượng khiến nàng vô cùng hài lòng, tâm tình cũng thoải mái rất nhiều.

“Ta xuất năm mươi lượng.” Không đợi Tiêu Nhận Tuyết nói ra giá khởi điểm của Nam Hải Tử Đan Châu thì đã có một âm thanh bình tĩnh vang lên. Một người bận áo xanh chậm rãi đứng lên mà mặt không chút thay đổi nói: “Không có ý tứ. Trên người ta cũng chỉ có năm mươi vạn lượng thôi nhưng khối Nam Hải Tử Đan Châu này ta phải có.”

Người này có tướng mạo rất bình thường, không cao không thấp, không mập không gầy, gương mặt không có điểm gì khiến cho người khác vừa nhìn thấy liền nhớ rõ, trông có vẻ rất bình thường nhưng khi nhìn kỹ

lại cảm giác được tuổi của người này rất bất thường khiến cho người khác cảm thấy rất kỳ dị. Nhìn gương mặt hần nói hần hai mươi cũng được, ba mươi cũng tốt nhưng bốn mươi lại có vẻ không có gì không ổn, năm mươi cũng rất bình thường.

Lăng Thiên hút một ngụm không khí. Vốn định lấy luôn Nam Hải Tử Đan Châu vào tay nhưng hần liền bỏ đi chủ ý này. Hần nhận ra được người này, đây là người bạn áo xanh có võ công thần bí vô cùng mà hần gặp ở Nhã Văn Hội tại Minh Yên Lâu.

Bực thế ngoại cao nhân này lại muốn Nam Hải Tử Đan Châu tất nhiên hần có lý do của hần. Hơn nữa biểu hiện của hần có vẻ rất quyết tâm. Lăng Thiên đã đoán trước rằng mặc kệ là ai mua được Nam Hải Tử Đan Châu này sợ rằng sẽ không giữ lâu được. Bởi vì người áo xanh này đã nói trên người hần chỉ có năm mươi lượng bạc nhưng lại muốn khối Nam Hải Tử Đan Châu này. Ngoại trừ cướp lại thì căn bản không có biện pháp nào cả.

Sao Lăng Thiên ngu ngốc đi mua khối Tử Đan Châu này để dắt một sát tinh bên người chứ? Cho nên hần mới lựa chọn yên lặng.

“Ha ha... Là ai nghèo như vậy hả? Lấy năm mươi lượng bạc đi mua Nam Hải Tử Đan Châu? Mơ à?” Một âm thanh vui mừng khi người khác gặp họa vang lên như cảm giác chuyện này có vẻ lạ vô cùng: “Ta xuất một trăm vạn lượng!”

Lăng Thiên không cần xem thâm chỉ nghe cũng không cần nghe mà chỉ cần dùng đầu gối cũng có thể đoán được ngoại trừ tên siêu cấp ngu ngốc Dương Vĩ ra thì không còn ai nữa. Người khác căn bản không dám lên tiếng với người này thế mà... Trong lòng Lăng Thiên âm thầm than một tiếng: Người này là tai tinh của Dương Gia à? Sao cái phiền toái gì cũng từ hần mà ra vậy? Sợ rằng người này bốn công tử không dám trên và mà ngay cả Dương Gia các người cũng không dám đụng đến. Chán sống rồi sao mà chọc hần?

Đột nhiên âm thanh của Tiêu Nhạn Tuyết lạnh lùng hơn rất nhiều: “Giá khởi điểm của Nam Hải Tử Đan Châu là một trăm năm mươi vạn lượng. Mong Dương công tử cẩn thận từ ngữ, bất kỳ một vị khách nhân nào ở đây đều là khách quý của Tiêu Gia chúng ta nên không một ai có thể vũ nhục. Còn vị khách nhân này, đấu giá có quy củ của đấu giá. Nếu như trong người ngài không đủ bạc mà cần vật ấy nhưng thứ lỗi cho Tiêu Nhạn Tuyết bắt lặc. Chỉ có thể xin lỗi ngài thôi...”

Người áo xanh có vẻ ngoài ý muốn nhìn Tiêu Nhạn Tuyết một lúc rồi liếc Dương Vĩ một cái. Trong miệng phát ra ‘ừm’ một tiếng rồi ngồi xuống không lên tiếng nữa.

Lăng Thiên thầm than trong lòng. Đáng tiếc rằng nhân lực của Tiêu Nhạn Tuyết không đủ. Nếu như nàng có thể bán cho người áo xanh kia với giá năm mươi lượng bạc sẽ khiến cho hần có hảo cảm với Tiêu Gia thật tốt. Nhưng mà chuyện tốt ngàn năm một thuở... Đáng tiếc đáng tiếc...

Hần dùng ánh mắt thương xót nhìn Dương Vĩ một cái, trong lòng vì Dương đại công tử mà sớm dâng lên vòng hoa tang..

Chuyện của người áo xanh kia có vẻ như không quan trọng chút nào nên mọi người không hề đặt trong lòng. Tiền Thủy Nhu ra giá hai trăm vạn lượng, Đông Phương Kinh Lôi thấy Lăng Thiên không lên tiếng nên cũng tham gia cạnh tranh với giá ba trăm vạn lượng.

Lăng Thiên nhìn Tiền Thủy Nhu nở một nụ cười. Nha đầu kia cũng có ánh mắt à. Hề là vật bốn công tử nhìn trúng thì nha đầu kia đều nhúng tay vào tranh đoạt. Riêng phần nhân lực này thôi cũng đáng để cho Lăng Thiên có một cái nhìn mới.

Giá cả ngày càng cao nhưng Dương Gia mở miệng đầu tiên đã sớm rời khỏi tranh đấu, hiện tại chỉ còn lại Đông Phương Kinh Lôi và Tiền Thủy Nhu vẫn đang không ngừng lên giá. Lăng Thiên thờ ơ lạnh nhạt vô cùng, hần biết cả hai đều biết được giá trị chính thức của Nam Hải Tử Đan Châu nên không một ai nguyện ý buông tay. Nguyên nhân là vì có nó trong tay chẳng khác nào có một tấm phù bảo vệ tính mạng. Hơn nữa tấm phù còn có thể sử dụng nhiều lần. Khối bệnh trầm kha, trị liệu tuyệt chủng, chữa khỏi nội thương. Khối Nam Hải Tử Đan Châu này có vô tận diệu dụng.

Nhưng hai người kia nào biết bảo mệnh mạng phù mà họ đang tranh đoạt điên cuồng kia sớm đã trở thành bùa đòi mạng của diêm vương. Vô luận là ai mua được nó thì chẳng khác nào đã bước một chân vào diêm

vương điện. Một cao thủ đứng ở đỉnh võ học có thể đối phó sao?

Từ khi người áo xanh nói ra câu kia thì Nam Hải Tử Đan Châu ở trong mắt Lăng Thiên như một bùa đòi mạng. Nhìn Tiền Thủy Nhu và Đông Phương Kinh Lôi hăng hái tranh đấu nhau giống như hai con gà đá. Giá cả hiện tại đã tăng lên đến một ngàn năm trăm vạn khiến Lăng Thiên âm thầm lắc đầu thở dài thật sâu.

Rốt cuộc Tiền Thủy Nhu lấy một ngàn tám trăm vạn mua được nó. Khi có nó vào tay Tiền Thủy Nhu thở dài một hơi rồi nở một nụ cười thật tươi khiến cho Lăng Thiên lắc đầu. Một ngàn tám trăm vạn lượng bạc trắng để mua một diêm vương gia có đáng để cao hứng không?

“Kiện bảo vật thứ sáu là một khối Huyền Thiết nặng một trăm bảy mươi lăm cân!” Tiêu Nhận Tuyết cười tươi như hoa: “Giá bắt đầu là một trăm vạn lượng. Tất cả mọi người đều biết huyền thiết chính là chỉ bảo trong thần binh. Chỉ cần trên đao kiếm khi chế tạo trộn lẫn nó vào một ít thôi là có thể trở thành thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn.”

Tiêu Nhận Tuyết vừa nói xong thì đại sảnh yên tĩnh cực kỳ, không một ai lên tiếng cả. Tình thế có chút quỷ dị.

Tất cả mọi người đều biết huyền thiết là thứ tốt, lời của Tiêu Nhận Tuyết nói không hề phóng đại nhưng mọi người đều hiểu rõ khối huyền thiết thượng thừa này khó có thể hòa tan bởi vì phương pháp luyện chế đã thất truyền hơn trăm năm rồi thì sao có thể chế tạo thần binh lợi khí? Nếu như không thể sử dụng thì tốn hơn một trăm vạn lượng bạc để mua một khối sắt vô dụng về nhà để gói đầu sao?

Một lúc lâu sau không một ai lên tiếng làm cho gương mặt Tiêu Nhận Tuyết lộ ra vẻ lo lắng. Làm nhà tổ chức đấu giá nếu kiện vật phẩm không ai mua sẽ khiến cho danh tiếng đấu giá giảm xuống thê thảm, hơn nữa còn trở thành một chuyện cười đồn đại khắp thiên hạ. Bản thân mình coi là trân bảo mới đem ra đấu giá nhưng không một ai ra giá thì thật đáng chê cười.

Ánh mắt của Tiêu Nhận Tuyết nhìn Lăng Thiên, trong lòng nàng rất rõ ràng khối mặc sắc huyền thiết này tồn tại là để thử dò xét Lăng Thiên nhưng lại thấy hắn đang lộn nhào vào miệng Lăng Thần thật nhu tình mật ý, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn. Rất rõ ràng khối mặc sắc huyền thiết này Lăng công tử không chút hứng thú gì.

Trái tim Tiêu Nhận Tuyết trầm xuống. Lần này khó nuốt à! Trong lòng âm thầm oán giận gia gia Tiêu Phong Hàn không lý do gì bảo mình mang thứ này đến Thừa Thiên để làm gì chứ? Tiểu tử Lăng Thiên nào có được bản lãnh đó?

Trong lòng âm thầm thở dài một hơi, thấy mọi người vẫn không lên tiếng lên muốn giơ búa lên đánh xuống nhưng đột nhiên có một âm thanh nhu mì vang lên: “Thứ tốt này sao có thể xem thường được. Tiện thiếp ra giá một trăm mười vạn lượng.”

Trong lòng Tiêu Nhận Tuyết thoải mái như vừa buông xuống một hòn đá thật lớn. Rốt cuộc cũng có người ra giá rồi.

Mọi người theo hướng phát ra âm thanh nhìn lại thì tất cả đều cảm thấy ngoài ý muốn. Người lên tiếng là một trung niên mỹ phụ có phong tư yếu điệu. Đây là Minh Yên Lâu lâu chủ Cổ Tích Nhan. Chỉ nghe nàng cười nói: “Thật sự là khéo thay. Minh Yên Lâu thiếu một kiện trấn lâu chi bảo. Tiêu muội muội đưa khối huyền thiết này đến thật đúng lúc. Tiện thiếp có tài lực yếu kém nên khó có thể tranh đấu với mọi người được mong chư vị nhân sĩ bán cho tiện thiếp một chút thể diện. Thiếp thân đa tạ!”

Tiêu Nhận Tuyết nhìn nàng một cái cảm kích, trong lòng kích động không thôi. Cổ Tích Nhan là một lão bản tử lâu thì mua khối huyền thiết này để làm gì chứ? Nhưng nàng không tiếc hơn một trăm vạn lượng bạc để giải vây cho mình nên trong lòng cảm động không thôi. Nàng hận thể đưa khối huyền thiết này đưa liền cho Cổ Tích Nhan. Là một lão bản tử lâu nhưng dựa vào lời ăn tiếng nói vừa có thể cấp thể diện cho tất cả mọi người ở đây nhưng lại vừa giúp cho Tiêu Gia một bàn thua trông thấy.

“Kiện bảo vật cuối cùng giá một lượng bạc. Hơn nữa không giới hạn tăng giá!” Thấy Cổ Tích Nhan nhận huyền thiết rồi Tiêu Nhận Tuyết nói một câu khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

“Một lượng bạc? Không giới hạn tăng giá bao nhiêu? Đó là cái gì?” Một người cất tiếng hỏi tò mò.

Lăng Thiên nhìn lại liền thấy người lên tiếng là kẻ phụ họa giúp Tiêu Nhạn Tuyết lúc đầu kia nên khoe miệng của hắn khẽ nhếch lên. Không ngoài dự đoán của ta à, quả nhiên là bày ra mào.

Tiêu Nhạn Tuyết mỉm cười nói: “Bảo vật này chính là vật của ngàn năm trước. Đây là bội kiếm của một vị võ lâm tông sư, một tuyệt đỉnh cao thủ - Môn chủ của đệ nhất môn phái tại Thiên Dương đại lục - Âm Tuyệt Không - Liệt Thiên Kiếm. Ngàn năm trước có truyền thuyết huyết nhuộm ba đại lục có thanh Liệt Thiên Kiếm tham gia trong đó. Trong chuôi Liệt Thiên Kiếm này cất giấu một bí mật kinh thiên động địa! Ai có được Liệt Thiên Kiếm rồi tìm hiểu thấu bí mật này là có thể trở thành chủ nhân khắp thiên hạ.”

‘Ầm’ một tiếng. Mọi người đều bị tin tức này khiến cho đầu choáng mắt hoa! Còn có rất nhiều người đứng bật lên...

275. Chương 3: Liệt Thiên Chi Tranh!

Một lúc lâu sau khi trong đại sảnh vượt qua sự khiếp sợ liền lâm vào yên tĩnh! Mỗi một người đều ngừng hô hấp lại khiến cho nơi này có mấy ngàn người như ngay cả tiếng cây kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Lần này yên tĩnh không giống như khi nãy mà là do rung động quá mức và mọi người đều tập trung suy nghĩ đối sách.

Tất cả mọi người ở đây đều biết vật phẩm đầu giá này để giá một lượng chỉ là một hình thức thôi. Loại bảo bối tượng trưng cho quyền lực này há có thể dùng bạc để mua sao? Người nào có được nó liền trở thành người đứng đầu thiên hạ! Có bao nhiêu hấp dẫn đây?

Nhưng mà vật này ai có thể giữ nó vào trong tay đây?

Bốn gã thị vệ bảo vệ cho một gã trung niên nhân ở trước mặt bao nhiêu người chậm rãi đi lên đài. Người trung niên này không phải ai khác mà là nhân vật đứng thứ hai của Tiêu Gia cũng là người có quyền quyết định cao nhất tại Thừa Thiên - Tiêu Phong Dương. Vì tỏ vẻ kính ý đối với ‘thần kiếm’ nên hắn đã để bên trong một hộp ngọc hẹp dài. Tiêu Nhạn Tuyết trân trọng mở hộp ngọc rồi từ bên trong lấy ra một thanh trường kiếm. Thanh kiếm này có hình dáng hơi chút ngốc nghếch nhưng bản thân nó có một loại uy vũ, đảo mắt liền nhìn thấy nó là vật bất phàm.

“Ta xuất một ngàn vạn lượng!” Sau khi trầm mặc một lúc lâu sau cũng có người ra giá. Hơn nữa từ một lượng bạc tăng lên một ngàn vạn lượng. Nhưng tất cả mọi người đều biết đây chỉ là bắt đầu mà thôi.

Cho dù cuối cùng có thể mua được nó vào trong tay thì cũng phải có năng lực giữ được nó. Quan trọng nhất là thực lực, về phần tài lực không đáng nhắc đến. Ban đầu mọi người đều cho rằng lần đầu giá của Tiêu Gia này chỉ là mười kiện dị bảo hơn người thôi nhưng nào ngờ Liệt Thiên Kiếm xuất thế. Trân quý tất nhiên là trân quý nhưng nó lại quá mức trân quý đi. Tất cả mọi người đều rối loạn tay chân, tất cả đều muốn đo lường thực lực bản thân rồi có thể dưới quần hùng như vậy thuận lợi mang nó về nhà không?

Nơi này chính là Thừa Thiên, tinh nhuệ của tám đại thế gia đều tập trung nơi đây, cao thủ nhiều như mây. Tin tưởng rằng chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể táng thân tại đây, hài cốt không còn. Đơn độc hoàng thất Thừa Thiên cũng nhất quyết không cho Liệt Thiên Kiếm lạc ra ngoài càng huống chi còn có hai thế lực lớn như Dương Gia và Lăng Gia đang nhìn chăm chú vào? Hơn nữa gần đây Lăng Gia đang có danh tiếng tăng mạnh thì há có thể buông tha ư?

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội!” Đạo lý này mọi người đều hiểu rất rõ.

Cho dù có xuất sắc hơn nữa nhưng không thể sử dụng cũng uống công thôi.

Lăng Thiên hạ thấp mi mắt xuống nhìn toàn trường. Hắn đã phát hiện ra người đầu tiên ra giá này nhưng vẫn không tiến lên chào hỏi - Thừa Thiên hoàng thất đại tổng quản Long Thiên Hành. Trong lòng Lăng Thiên âm thầm cười lạnh, bằng vào các người cũng dám có chủ ý Liệt Thiên Kiếm sao? Chỉ sợ hoàng thất Thừa Thiên có được thanh Liệt Thiên Kiếm này sẽ gặp ngay họa diệt quốc. Thật là gan lớn mào, không biết tự lượng sức mình. Đó là bảo bối nguy hiểm mà với thực lực của các người còn muốn lấy sao?

Ngoại trừ có một người ở đây thì những người khác Lăng Thiên hoàn toàn không đặt trong lòng. Người này không phải là Tiền Thủy Nhu. Không phải nói thực lực của Tiền Thủy Nhu không đủ mạnh mà là thực lực của Tiền Thủy Nhu không đủ để cho Lăng Thiên kiêng kỵ. Người để cho Lăng Thiên e ngại chính là người mặc áo xanh kia. Lăng Thiên có thể xác định người kia chính là tuyệt đỉnh cao thủ đến từ Vô Thượng Thiên. Mà vô cùng có khả năng rằng người này đến đây là vì Liệt Thiên Kiếm. Nếu như là vậy thì Lăng Thiên sẽ không ngăn cản mà còn ủng hộ nữa.

Ngày đó Diệp Khinh Trần từng nói qua Vô Thượng Thiên có một tuyệt thế cao thủ ra mặt để chấn nhiếp đại lục. Nhưng khi Lăng Thiên hỏi tới thì Diệp Khinh Trần chỉ cười mà không trả lời, chỉ nói rằng sau này Lăng Thiên gặp sẽ biết thôi. Hôm nay có vẻ như theo lời của Diệp Khinh Trần là đã ‘đến lúc’ để biết rồi. Nghĩ đến đây Lăng Thiên không khỏi cười khổ một tiếng. Thời khắc này quả thật có chút mấu chốt...

Quả nhiên. Giá cả tăng càng ngày càng cao, chỉ trong nháy mắt đã tăng lên sáu ngàn vạn lượng! Tâm tình của mọi người dần dần khó có thể khống chế được. Ngay cả nhân vật trầm ổn như Đông Phương Kinh Lôi mà trên trán hần cũng nổi gân xanh lên. Ngay cả cao thủ của Bắc Minh Thế Gia trước giờ không động tĩnh nào cũng tụ tập lại cùng một chỗ.

Tám gã cao thủ bên người Tiền Thủy Nhu nghiêm mặt đứng đó, mọi người còn đang không ngừng tăng giá nhưng ai cũng đều biết giá cả này chỉ là ‘trăng trong nước’ mà thôi. Tuyệt đối không có hiện thực, Liệt Thiên Kiếm xuất hiện đã quyết định một trận chiến lớn sắp bắt đầu.

Hoặc có thể nói đây là ý đồ chính thức của Tiêu Gia đấu giá hội.

Đột nhiên Lăng Thiên phát hiện một người không thấy đâu nên cả người khấn trương hần lên.

Ả phụ nữ xinh đẹp bên cạnh Tiền Thủy Nhu đâu?

Lăng Thiên vừa nghĩ đến đây thì trong đám người đột nhiên hỗn loạn. Trong khoảnh khắc tất cả mọi người quay đầu nhìn lại thì mấy chục khối thuốc nổ màu đen rơi xuống như mưa. Chỉ trong nháy mắt âm thanh phốc phốc vang lên khắp nơi, cả toàn Minh Yên Lâu đều bị chôn vào trong làn khói đen nồng đậm, vươn tay không thấy năm ngón.

Nhưng đúng lúc này đột nhiên có đột biến.

Âm thanh quát mắng vang lên không ngừng, âm thanh kim loại va chạm nhau không ngừng vang lên, quyền chưởng giao kích, kinh phong tứ phía. Không ngừng có người kêu thảm, một mùi máu tươi tràn ngập không gian.

Đôi mắt Lăng Thiên khẽ chớp liền kéo tay Lăng Thần dựa theo trí nhớ bay vào trong Thừa Thiên Các. Khinh công của bọn họ sớm đạt đến cảnh giới thượng thừa rồi nên trong đại sảnh không một ai biết cả!

Khi hai người vừa rời khỏi thì nơi Lăng Thiên vừa ngồi vang lên một loạt âm thanh ‘phập phập’ như có ai dùng đao kiếm chém vào.

Trong lòng Lăng Thiên âm thầm cười lạnh. Bản thân mình được người khác coi trọng quá mà. Quả nhiên có người thừa dịp loạn muốn giết mình. Bất quá người này ngoại trừ thể lực của Tiền Thủy Nhu ra thì không có một ai chuẩn bị chu toàn như vậy. Nhưng quả thật là năng thì có chút ngu ngốc.

Theo tiếng nổ lớn vang lên thì từ trên mái nhà Minh Yên Lâu mở ra hai cái động lớn. Trong nháy mắt có hai bóng người tiến vào trong như cừu thiên ma thần. Thân thể khê nhoáng lên liền vượt qua khoảng cách năm trượng, hai bàn tay cùng nhắm vào một điểm. Lăng Thiên có thể kết luận rằng đó là nơi đặt Liệt Thiên Kiếm.

Mọi người đều có một ý nghĩ như nhau nên chỉ trong chớp mắt đã có mười mấy bóng người bay đến.

‘Bùm bùm’ hai tiếng vang lên, hai người kia chưa rơi xuống đất đã bị phản chấn bay ra ngoài. Tiếp theo là vài tiếng bốp chát vang lên khiến cho nhiều cao thủ lão đảo lui về phía sau. Âm một tiếng, cả mái nhà hoàn toàn vỡ nát, một bóng người chọt lóe lên rồi biến mất không chút tăm hơi. Tiếp theo có rất nhiều người bay lên muốn đuổi theo nhưng đột nhiên gỗ vụn có kèm chân khí hùng hậu đánh xuống khiến cho các cao thủ không kịp phòng bị cũng không thể chuyển hướng, ngay cả người có thân thủ cao siêu, phản ứng thần tốc đều bị dính vài mảnh ngả xuống đất.

Hai bóng người vừa rơi xuống liền nhảy lên đỉnh phòng biển mất vô ảnh vô tung. Tất cả mọi người ở đây đều không thể thấy rõ diện mạo của hai người đó.

Một tiếng kêu thê lương và thảm thiết vang lên, đây là âm thanh của Dương Vĩ. Lúc này khói mờ trong đại sảnh dần dần tan biến, Dương Gia đại thiếu gia Dương Vĩ cách đó mười lăm trượng đang trợn trắng mắt, thân thể lung lay vài cái rồi phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất. Dương Lôi tiếp thân thể của Dương Vĩ liền phát hiện ra con hắc chỉ trong một phút chốc ngẩn ngui như vậy đã bị mất mạng.

Đến khi sương mù tan hết thì trong Minh Yên Lâu trở thành một mảnh hỗn độn. Đông Phương Kinh Lôi, Tiên Thủy Nhu, Bắc Minh Không, Bắc Minh Kinh Thiên, Nam Cung Thiên Hổ đều nổi xuống đất mà người phủ đầy bụi, vẻ mặt kinh sợ. Có mấy người còn xuất hiện tia máu trên miệng, hiển nhiên bị nội thương không nhẹ.

Đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên, gương mặt xinh xắn của Tiêu Nhận Tuyết trắng bệch, cả người run rẩy không ngừng. Mọi người nhìn lại thì thấy bốn gã cao thủ hộ vệ của Tiêu Gia đều ngã trái ngã phải, còn hộp ngọc đựng Liệt Thiên Kiếm không biết đã bay đi đâu rồi. Tin rằng không phải Tiêu Phong Dương sấn rồi đi thì phỏng chừng bây giờ hắc cũng nằm tại đó rồi.

“Hảo công phu!” Đôi mắt Lăng Thiên phát ra quang mang kỳ dị tràn đầy chiến ý muốn thử: “Thần Nhi có thấy rõ không?”

Sắc mặt của Lăng Thần lộ ra vẻ xấu hổ lắc lắc đầu: “Hai gã tuyệt đỉnh cao thủ kia từ trên trời giáng xuống rồi các đại cao thủ đều vọt đến muội thấy rất rõ nhưng quan trọng là người nào đánh lui toàn bộ cao thủ đoạt mất Liệt Thiên Kiếm muội không thể thấy. Còn Dương Gia đại thiếu gia chết như thế nào lại càng không chú ý nên...”

Lăng Thiên mỉm cười: “Muội không cần tự trách. Thật ra huynh đây cũng không thấy rõ mà chỉ thấy mơ hồ thôi. Nhưng ngoài huynh ra thì tin rằng ở đây không một ai thấy rõ biến hóa trong đó. Người kia chính là người áo xanh mà chúng ta gặp trước Minh Yên Lâu trước kia. Ngoại trừ hắn ra thì trong thiên hạ không ai có thể có công lực như vậy!” Vừa nói vừa thở dài: “Võ công của người này quả nhiên là xuất trần nhập hóa. Tin tưởng rằng trong thiên hạ khó có ai là đối thủ của hắn!”

Lăng Thần chần chờ một lúc mới hỏi: “Ngay cả công tử cũng không phải đối thủ sao? Muội cho rằng người này và công tử ngang ngang nhau thôi...”

Lăng Thiên cười lớn: “Thần Nhi. Muội cũng là võ đạo đại hành gia thì cần gì tự lừa dối mình? Nếu Kinh Long Thần Công của huynh có thể tiến đến cảnh giới mười một tầng thì có thể miễn cưỡng đánh một trận. Bây giờ địch không lại!”

Lăng Thần hít một hơi thật sâu.

Thì ra khi biến cố xảy ra thì hai bóng người từ trên trời rơi xuống mang đến một chút ánh sáng yếu ớt nhưng Lăng Thiên có thể thấy rõ chuyện phát sinh.

Trong nháy mắt khi hai bóng người nhào về Liệt Thiên Kiếm thì người áo xanh thần bí kia bằng công pháp thần tốc đã đến trước đánh bại bốn cao thủ của Tiêu Gia đoạt Liệt Thiên Kiếm nắm trong tay. Thấy hai người kia đánh đến liền đánh ra hai chưởng đơn giản khiến cho hai cao thủ lui ra ngoài. Ngay sau đó người của tám đại thế gia phi thân lên mà người áo xanh kia vẫn không tránh. Nhẹ nhàng đối chưởng với từng người rồi mới bay, đang ở giữa không trung liền nhắm vào Dương Vĩ đang đứng ở phía xa vung tay nhẹ nhàng một cái rồi mới phá nát mái nhà, dùng gỗ vụn ngăn cản mọi người công kích rồi mới thông dong rời khỏi.

Nhưng một cái vung tay có vẻ hơi hụt của hắn khiến cho Dương Vĩ đang đứng ở cách đó mười lăm trượng kia bị đánh gãy tâm mạch, chết tại chỗ.

276. Chương 4: Là Ta Giết!

Võ công như vậy, quả thực là kinh thế hãi tục!

Lăng Thiên tự hỏi, bằng võ công của mình hiện giờ tuyệt đối không làm được.

Đầu tiên là hai người từ mái nhà đột nhiên hạ xuống, thực lực đã vô cùng cao, phải đạt tới cảnh giới tiên thiên. Theo Lăng Thiên thấy thì thậm chí cũng phải cỡ Ngọc Mãn Thiên, thậm chí không dưới các cao thủ cấp trưởng lão của các gia tộc. Vậy mà người áo xanh lại có thể nhẹ nhàng đẩy lùi..! Lăng Thiên thậm chí hoài nghi, người áo xanh có thể thừa sức làm trọng thương hai người kia, chẳng qua là không làm mà thôi!

Hơn nữa, đám Tiền Thủy Nhu, Đông Phương Kinh Lôi, Bắc Minh Không ba người, bất kể ai cũng là một siêu cấp cao thủ. Đến cả Ngọc Mãn Thiên vốn đầy kinh nghiệm và lịch duyệt, đương kim vô lâm cũng có thể xếp vào các cao thủ đứng đầu... Vậy mà gần mười hai người liên thủ lại mà vẫn bị người áo xanh kia đẩy lùi từng người một!

Thậm chí người nọ sau khi đánh lùi 2 thần bí cao thủ, vẫn có thể cách xa 15 trượng, phát tay lấy mạng của Dương Vĩ.

Đây quả thực là thần thoại!

Trong lòng Lăng Thiên âm thầm tính toán, nếu đổi lại là mình, đối mặt nhiều cao thủ như vậy vậy công, tuyệt đối không có dũng khí đối cứng, chỉ có thể lùi tránh xa. Thậm chí cho dù sử dụng ám khí mà trước nay mình chưa từng để lộ, thậm chí dùng thủ đoạn lén ra tay trộm, nhưng dù ứng phó được cũng không thể nhẹ nhàng như thế kia được. Nói đến việc lấy công lực bản thân để ngạnh kháng sự vây công của mọi người, thì rõ ràng là chuyện không thể! Chính mình cũng không tin tưởng là mình làm được. Rồi sau khi đánh lùi các cao thủ đông đảo, lại có thể một chiêu cách xa đánh chết Dương Vĩ. Lăng Thiên đánh giá công lực của mình cách xa 7, 8 trượng còn có thể, nhưng cách hơn 15 trượng thì...

Thực lực cỡ này quả thực khiếp người!

Đương nhiên, người áo xanh dù sao cũng là người, sau khi vượt qua mười lăm cao thủ tuyệt đỉnh vậy công, cuối cùng cũng không phải không bị sao. Nhìn khoảnh khắc hấn phi thân đi, trên mặt thoáng hiện một tia ám hồng. Dù vậy với những cấp nhân vật cỡ đó, nội thương nho nhỏ như vậy căn bản không đáng nói. Tin tưởng chỉ vài ngày là có thể khôi phục lại như cũ.

Trừ khi Kinh Long Thần Công của mình đạt đến tầng 12 đại thành, mới có vài phần nắm chắc đầu một trận với người này. Nhưng hiện tại khoảng cách đang là quá xa..Trong lòng Lăng Thiên âm thầm tính toán.

Tiếng khóc đau đớn vang lên, Dương Lôi ôm thi thể lạnh lẽo của con mình, nước mắt dần dụa kêu khóc.

“Lăng công tử đâu?” Tiền Thủy Nhu đột nhiên sực nhớ, kiểm tra mọi người ở đây phát hiện thiếu mỗi Lăng Thiên, không khỏi khiếp sợ! Trong lòng nghĩ không lẽ cao thủ tuyệt đỉnh vừa rồi lại là Lăng Thiên. Nếu quả vậy, thực lực của Lăng Thiên khủng khiếp đến mức nào. Trong lúc hoảng sợ, nàng quên cả việc giả giọng nam, tiếng hỏi kêu lên lạnh lạnh, giòn như chuông bạc vậy. Nhưng do mọi người vẫn đang bàng hoàng chưa tỉnh, chỉ nghe theo tiếng mà quan sát xung quanh nên không để ý đến điều này.

“Đa tạ Tiền huynh quan tâm, tiểu đệ ở chỗ này” Từ trong Thiên Hương Các truyền đến tiếng cười của Lăng Thiên, sau đó lại thấy Lăng Thiên tiêu sái đi từ trong ra, đứng ở cửa nói “Tiền huynh đối với tiểu đệ quả là tình thâm ý trọng, việc đầu tiên là hỏi thăm tiểu đệ, trong lòng Lăng Thiên quả là vô cùng cảm kích. Không bằng tối nay chúng ta cùng chung giường, thức đêm hàn huyên một phen?”

Tiền Thủy Nhu đỏ mặt, lạnh lùng nói :”Cũng không có gì, Lăng công tử không sao là ta yên tâm rồi. Vừa rồi nếu quả Lăng công tử gặp phải độc thủ, tại hạ trong lòng sẽ vô cùng tiếc hận”

Lăng Thiên cười ha hả :”Tiền huynh quả thực quan tâm đến tiểu đệ rồi. Chỉ riêng phần tình ý này của Tiền huynh, nếu người là nữ tử, tiểu đệ chắc chắn phải lấy làm vợ”

Tiền Thủy Nhu trừng mắt nhìn hấn, hừ giọng nói “Quả là xin lỗi, để cho Lăng huynh phải thất vọng”

Lăng Thiên cười to, thâm thúy nói :” Thất vọng à? Ha ha ha” Tiền Thủy Nhu lại hừ lạnh, quay đầu đi. Nhưng chiếc cổ trắng không ngờ đã đỏ bừng.

“Là kẻ nào? Kẻ nào giết con ta?” Một tiếng hét lớn vang lên. Đó chính là Dương Lôi. Ánh mắt hấn bị phản nhìn qua từng người, sau đó dừng lại ở trên người Lăng Thiên, trừng trừng nhìn hấn :”Lăng Thiên! Người quả là độc ác!”

Lăng Thiên không nói được gì. Bốn công tử đứng cách con người những 30 , 40 trượng, sao lại đổ thừa cho bốn công tử. Ta mà có công lực như vậy tuyệt đối sẽ không để cho người áo xanh giết con người, mà để cho công tử ta đây chơi đùa. Ta mà có công lực cỡ này...Tiếc là không phải! Nếu đúng thì Dương gia các người có mà dám làm gì?

Mọi người ở đây đều cảm thấy khinh bỉ. Người sáng suốt nhìn là biết, Dương Vĩ rõ ràng bị trúng một chưởng cách không trí mạng của tuyệt đỉnh cao thủ kia, không thể nào là do Lăng Thiên gây ra được. Nhưng Dương Lôi tầm nhìn hạn hẹp, không tìm được hung thủ giết con mình mà đi đem lửa giận trút lên đầu Lăng Thiên. Mọi người không khỏi cùng chờ đợi xem Lăng Thiên phản ứng ra sao với chuyện này.

Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, nói :”Không sai, Dương Vĩ con người là do ta giết, người định làm gì?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngạc nhiên. Không ai ngờ Lăng Thiên bỗng dưng đem tội nhận trên người mình. Người này không ngờ cuồng ngạo đến mức thế, không thêm giải thích, ngược lại còn thẳng thắn nhận. Chỉ có Tiền Thủy Nhu sau khi cẩn thận đánh giá một lúc, nhả nạt không nổi, hướng Dương Lôi trừng mắt.

Lăng Thiên sở dĩ thừa nhận bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Sự việc hôm nay, Dương gia đã sắp đi đến phút cuối rồi, không bằng mượn cơ hội để cho bọn hắn tan nát luôn.

Từ khi biết rằng hoàng thất Thừa Thiên cấu kết cùng Tiền Thủy Nhu, Lăng Thiên đã có tâm tư này. Hoàng gia mặc dù xem có vẻ như bình thường, nhưng dù sao cũng là vị trí chính thống ở Thừa Thiên, có sức kêu gọi mạnh mẽ. Còn Dương gia đã tích súc nhiều năm, thực lực tuyệt đối không yếu. Mà nay lại có thêm lực lượng thần bí của Tiền Thủy Nhu khiến Lăng Thiên cảm giác rất áp lực. Nếu quả thực ba phe đó không để ý tất cả, liên thủ đối phó với Lăng gia thì quả thật là phiền toái lớn. Tin rằng Lăng gia cho dù lấy được chiến thắng cuối cùng, nhưng nhất định cũng phải trả giá cực lớn. Đây là điều mà Lăng Thiên không muốn thấy.

Mà trong ba nhà này thì Dương gia chính là nhà có thực lực mạnh nhất. Dù sao Dương Không Quân đã khổ tâm kinh doanh ở Thừa Thiên mấy chục năm, thâm căn cố đế. Thực lực của Tiền Thủy Nhu mặc dù mạnh mẽ nhưng tổng hợp lại vẫn chưa bằng Dương gia. Nếu có thể diệt trừ Dương gia thì coi như đã chặt đứt được một mắt xích quan trọng. Sau này Thừa Thiên sẽ hoàn toàn là thiên hạ của Lăng gia. Tiền Thủy Nhu cho dù có mạnh mẽ hơn nữa, nhưng không có tin tức tình báo thì cũng không khác gì người mù, người điếc, sức uy hiếp cũng giảm nhiều!

Hướng chi hiện tại vẫn còn có Nam Cung thế gia vẫn đang lăm le một bên muốn đối phó Dương gia, nếu không lợi dụng thế lực này thì quả là không hợp đạo trời. Để cho bọn hắn động binh đao với nhau, làm cho thực lực của Nam Cung thế gia cũng suy yếu bớt đi, như vậy mới thực sự là thượng sách.

Dương Lôi cũng sững sốt. Con ruột mình chết thảm ngay trước mặt, hắn vì tâm tình kích động trở nên điên cuồng. Nhưng khi tỉnh táo lại bèn hướng ngay mũi nhọn vào đối thủ lớn nhất lúc còn sống của con mình. Trần ngập lửa giận bị phần mà hận không thể trút hết lên người đối phương, nào ngờ đối phương đột nhiên ngoài dự đoán của mọi người, ngang nhiên thừa nhận, không thêm giải thích một lời. Điều này ngược lại làm cho hắn cảm thấy có chút mờ mịt..

Một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên : “Dương tướng quân, chuyện của quý công tử không hề can hệ đến Lăng công tử. Chuyện này có nhầm lẫn, nên cẩn thận suy xét cho kỹ, không thì không báo thù đúng đối tượng mà còn chuốc thêm vạ đó” Không ngoài dự liệu của Lăng Thiên, người nói chính là Tiền Thủy Nhu.

Lại có một giọng nói thanh thúy đột nhiên cất lên : “Tiền công tử nói không phải rồi. Hảo hán dám làm dám chịu, Lăng công tử quang minh lỗi lạc, giết chính là giết, có gì mà không dám thừa nhận. Cha của người chết đã coi Lăng công tử là hung thủ, mà Lăng công tử cũng tự thừa nhận, có gì nhầm lẫn đâu?”

Lăng Thiên mỉm cười. Người vừa nói chính là một thiếu nữ mặc quần áo màu vàng, chính là Nam Cung Ngọc của Nam Cung thế gia. Vị cô nương này coi Dương gia là kẻ giết cha của Nam Cung Nhạc của mình, hận Dương gia đến tận xương tủy, sao lại có thể bỏ lỡ cơ hội ném đá xuống giếng này được. Càng hướng chi, không cần biết sự thật thế nào, chỉ cần chính Lăng Thiên đã thừa nhận, vậy trong mắt Nam Cung thế gia chính là Lăng Thiên vừa phát ra một tín hiệu cho họ : ‘Cơ hội đối phó Dương gia đã đến!’ Mà Nam Cung thế gia lần này quy mô kéo đến Thừa Thiên, còn chờ gì nữa? Nam Cung Ngọc sợ Nam Cung Thiên

Hổ ắt nói kém, dễ đánh mất cơ hội nên nàng liền tranh thủ nói trước hần, tỏ rõ lập trường của mình, giúp Lăng Thiên hò hét trợ uy!

Mục đích của nàng rất đơn giản, chính là chỉ cần làm cho Lăng Thiên cùng Dương gia hoàn toàn đối địch...Tốt nhất là Lăng Thiên giết nốt Dương Lôi, vậy hai nhà sẽ coi như hoàn toàn trở mặt. Sự việc này đối với kế hoạch báo thù của Nam Cung thế gia vô cùng có lợi!

“Mọi người đều biết, lúc sự việc xảy ra, Lăng công tử đang ở cách Dương công tử xa đến 40 trượng, mà làm cho Dương công tử mất mạng chính là trúng một chưởng của cao thủ. Vậy sao có thể là do Lăng công tử làm được? Lăng công tử nếu có thần thông cỡ này, không phải là thiên hạ đệ nhất nhân sao! Cô nương không nên mạnh mẽ phụ họa, diên đảo trắng đen. Cô nương nói vậy không phải muốn cho hai nhà Lăng – Dương mâu thuẫn sao? Nam Cung thế gia Nam Cung Ngọc tiểu thư?” Tiền Thủy Nhu lạnh lùng nói.

“Chẳng lẽ Lăng công tử không biết sao? Rõ ràng chính mình không giết sao lại phải thừa nhận? Người không phải Lăng công tử, sao lại biết Lăng công tử không có công lực như vậy? Người diên đảo trắng đen là các hạ mới đúng!” Nam Cung Ngọc không hề chịu kém miếng, lớn tiếng nói :”Thử hỏi các vị anh hùng hào kiệt, có ai tự đi nhận tội về mình như thế không?”

Quần hùng nhìn nhau, chậm rãi lắc đầu. Nhìn hai người đấu võ mồm, tất cả đều mờ mịt không hiểu. Chuyện cũng chẳng liên quan đến hai nhà này, tự nhiên cả hai kích động nhảy ra tranh đấu ầm ĩ không thôi.

Tình hình hiện giờ đã trở nên quái lạ đến cực điểm. Một bên giải thích cho Lăng Thiên, nói Lăng Thiên giết người. Một bên thì lại nói không giết. Người biện hộ cho Lăng Thiên chính là Tiền Thủy Nhu, mà người ngoài sáng suốt để ý sẽ thấy đây hóa ra lại là phe đối địch với Lăng Thiên. Còn một bên Nam Cung Ngọc kiên quyết vu oan Lăng Thiên giết người thì chính là minh hữu của Lăng Thiên!

Sự tình này còn nhiều mờ ám. Mọi người đồng thời trong lòng nghĩ vậy.

“E hèm...” Đông Phương Kinh Lôi lên tiếng hắng giọng, nói :”Sự tình này là đúng hay sai, giờ khó mà biện minh ngay được...Giờ chuyện cần làm đầu tiên là để cho linh hồn Dương công tử được an nghỉ, lá rụng về cội, được về với đất” Nói xong không khỏi đỏ mặt, chính hần cũng cảm giác được mình nói chuyện này có chút không hợp hoàn cảnh lắm.

Dương Vĩ sinh ra ở Thừa Thiên, chết cũng ở đây, sao lại nói là lá rụng về cội? Còn việc đem an táng nhập đất, đường đường là kẻ kế thừa của một đại gia tộc, sao có thể như cây cỏ mà đem an táng dễ dàng như vậy được?

277. Chương 5: Huyết Sâm Ngàn Năm!

Vậy mà không ngờ lời Đông Phương Kinh Lôi vừa nói ra, mọi người đều gật đầu lia lịa như gà mổ thóc vậy. Bắc Minh thế gia Bắc Minh Không nói :”Không sai, Dương tướng quân nên nhanh chóng về phủ, báo cho Dương Lão thái gia, tin tưởng lão nhân gia sẽ bình tĩnh xử lý được, đó mới là thượng sách. Dương công tử không may tử vong, thù đương nhiên là phải báo, nhưng cũng không nên vội vàng dễ nghi oan người tốt!” Nói xong liền ho hai tiếng, rõ ràng là lúc này giao thủ đã bị nội thương không nhẹ.

Mọi người nghe vậy liền thầm bĩu môi, người nói thế quả là thừa! Nhưng bề ngoài mọi người lại cùng gật đầu, ra vẻ khen ngợi chủ ý này rất hay.

Dương Lôi tiện theo đó mà xuống nước, lạnh lùng nói :”Dương mỗ sẽ trở về báo ngay cho Lão thái gia, để xem đến tột cùng lão nhân gia sẽ nói gì. Nợ máu sẽ phải trả bằng máu. Bất kể hung thủ là kẻ nào, Dương gia tuyệt đối không bỏ qua!” Nói xong liền phất tay nói :”Chúng ta đi!”

Nam Cung Ngọc cười ha ha nói :”Người thật là giỏi làm trò. Rõ ràng là biết rồi! Làm cha mà thấy con chết, thế nhưng không có dừng khí nói! Còn bảo cái gì mà nợ máu trả bằng máu? Thực là nực cười! Kẻ vô sỉ nhất gan kiêu này, bản cô nương đây quả là chưa từng thấy. Chẳng lẽ muốn cả ba đứa con của mình chết hết, lúc đó mới chứng tỏ bản lĩnh nam nhi sao?”

Dương Lôi thế nhưng coi như mặt dày không nghe thấy gì, ôm thi thể con, dẫn mọi người của Dương gia rời đi.

Liệt Thiên Kiếm vốn đã tuyệt tích thế gian này cả ngàn năm. Hôm nay vừa mới tái hiện, thế mà lại bị một người thần bí nhẹ nhàng đoạt đi, lại biến mất không tăm tích. Sự tình này rõ ràng không bình thường. Chưa nói các thế gia, cho dù là các quốc gia cũng đều an bài việc này. Bởi vì nếu có ai nhân cơ hội đoạt Liệt Thiên Kiếm để kêu gọi khởi binh thì các thế lực còn lại sẽ đều ăn không ngon ngủ không yên !

Có thể nói mọi việc ở Thừa Thiên vậy là coi như xong, hoặc là mục đích của các đại thế gia lần này đến Thừa Thiên dù lớn hay nhỏ, dù thành hay bại, thì cũng coi như chấm dứt một giai đoạn!

Đông Phương thế gia thu hoạch khá được. Đầu tiên là cùng với Bắc Minh thế gia âm thầm đạt thành quan hệ. Ngoài ra cùng với Lăng Thiên tuy liên hệ không nhiều, nhưng Đông Phương Kinh Lô tự nhận thấy mình đối với Lăng Thiên như vậy, ắt Lăng Thiên cũng có hảo cảm. Hơn nữa hẳn tự thị bản thân ẩn dấu thực lực tốt. Chỉ có điều hẳn không ngờ là ngàn điều kín, vẫn có một kẻ hở. Lăng Thiên đã rõ thực lực của hẳn. Thông qua việc Đông Phương Kinh Lô có thể giao thủ với người áo xanh một chiêu, thương thế cũng nhẹ. Từ đây có thể phán đoán được thực lực của hẳn không hề dưới Tiên Thủy Nhu, do vậy đã có tâm lý đề phòng.

Nói đến thu hoạch, vốn Nam Cung thế gia tưởng không được gì thì lại ngoài ý muốn có được minh hữu mạnh mẽ là Lăng gia, tự cảm thấy trời quả có mắt, vô cùng mừng rỡ.

Đương nhiên cũng có nhiều người không vui mừng nổi. Tây Môn thế gia và Dương gia chính là những kẻ đứng mũi chịu sào.

Tây Môn thế gia tự tin kế hoạch kín đáo cẩn mật, cuối cùng chỉ vì trêu chọc kẻ địch không nên đụng đến mà toàn quân bị diệt!

Dương gia cũng tổn thất khá lớn. Vốn muốn mượn đại hội lần này, khéo léo xử sự, mượn lực đưa đẩy để qua cửa ải khó khăn. Nhưng tính khéo quá hóa vụng, không được gì mà còn bị thiệt hại mất một người thừa kế. Không những thế còn vô tình đối lập với Lăng Thiên. Vốn sau lúc thấy thực lực thật sự của Lăng Thiên, Bắc Minh thế gia vốn đang có ý định kết minh với Dương gia đột nhiên lảng đi. Dương gia tóm lại trong cảnh bát phương tụ hội Thừa Thiên, vẫn bị vây ở tình thế nguy khốn.

Còn nói đến thu hoạch được lớn nhất không ai khác ngoài Tiêu gia. Tiêu gia không những thu lợi lớn từ hội đấu giá, kiếm được lượng bạc khổng lồ mà còn đem ‘củ khoai nóng bỏng tay’ là Liệt Thiên Kiếm đẩy khỏi Tiêu gia. Đối với người Tiêu gia mà nói, lần này mục đích đến đây coi như đã hoàn thành toàn bộ. Thiên hạ đại thế nhất định sẽ vì thanh Liệt Thiên Kiếm mà biến động, tuy không thể động binh đao đại loạn ngay, nhưng từ giờ đến lúc đó phải xác định xem Liệt Thiên Kiếm rơi vào tay thế lực nào. Dù vậy thì trước mắt cũng cần phải chuẩn bị binh mã, đứng nhìn tình hình, tùy thời điểm mà hành động.

Vì vậy Tiêu Phong Dương cũng có ý rời đi.

Sau khi cùng Nam Cung Thiên Long mật đàm một lần, tối đó Lăng Thiên rời khỏi Minh Yên Lâu quay về Lăng phủ. Đương nhiên không quên cho người bí mật đem khối mặc sắc huyền thiết từ Minh Yên Lâu về binh khí phòng. Lăng Thiên hạ nghiêm lệnh, cần trong vòng 7 ngày phải nấu chảy huyền thiết để chế tạo ra binh khí!

Đúng vậy. Thế giới này quả thực sớm đã thất truyền phương pháp luyện huyền thiết. Nhưng ở thế giới cũ của hẳn, đến đá có thể nung đến 3000 độ mà hóa thành khí, nói gì đến một khối huyền thiết nho nhỏ? Dùng cách của bốn công tử đây, chế tạo không được thần binh lợi khí chắc? Vốn tạo ra một thần binh lợi khí thì rất tốn thời gian, hơn nữa huyền thiết ở đây cũng không có nhiều. Bảy ngày phải xong quả là có chút miễn cưỡng, chẳng qua huyền thiết vốn là trân bảo hiếm thấy, nếu muốn chân chính luyện chế, không thể không trải qua trăm ngàn rèn luyện. Vì vậy Lăng Thiên cũng không muốn quá gấp gáp.

Lăng Thiên quay về đến nhà, còn chưa ngồi yên chỗ đã có người đến báo, Đông Phương thế gia Đông Phương Kinh Lô đến gặp.

“Lăng hiền đệ” Đông Phương Kinh Lô vô cùng nhiệt tình, mở miệng ra là gọi hiền đệ “Chúng ta huynh đệ gặp nhau, đó là có duyên phận. Ngu huynh đến Thừa Thiên cũng lâu, hôm nay hiền đệ ắt cũng biết việc Liệt Thiên Kiếm ngoài ý muốn xuất thế, sự việc này sẽ làm chấn động cả thiên hạ. Ngu huynh vì vậy phải lập tức quay về nước, thương nghị đối sách với hoàng huynh. Hôm nay đặc biệt đến từ biệt hiền đệ, hai ta quý nhau ở trong lòng, không cần phải nói nhiều lời khách sáo!”

“Ách...Ha ha, Đông Phương huynh thật là khách khí rồi!” Lăng Thiên phân phó hạ nhân bưng trà lên, khách sáo nói :”Có thể gặp Đông Phương huynh ở Thừa Thiên, coi như cũng là vinh hạnh lớn trong đời. Nhưng giờ Đông Phương huynh lại sắp về nước, không thể cùng gặp đàm đạo, quả là việc đáng tiếc vô cùng”

Lăng Thiên nhìn Đông Phương Kinh Lôi, trong lòng có chút hoài nghi. Tên gia hỏa này sao lúc ở Minh Yên Lâu lại ra sức giải thích cho mình? Hẳn sợ mình thật sự nhận tội giết Dương Vĩ, sau đó sẽ trở mặt với Dương gia sao? Mặt ngoài tuy là vì tốt cho mình, nhưng đến cả Nam Cung thế gia trên danh nghĩa là mình hữu cũng rõ ý của mình. Nếu Đông Phương Kinh Lôi quả thực có chủ tâm kết giao với mình, lấy sự thông minh của hắn ắt phải hiểu dụng ý của mình, xúc tác thêm việc quyết chiến với Dương gia mới là hợp đạo!

Chẳng lẽ hắn có ý ngăn cản, sợ mình đoạt được quyền khống chế Thừa Thiên sao?

Đông Phương Kinh Lôi cười cười nói :”Duyên tụ duyên tán là chuyện tự nhiên. Hôm nay biệt ly sau này ắt có thể gặp lại. Có thể ngày nào đó lại cùng hiền đệ sánh vai rong ruổi, thưởng thức cảnh đẹp giang sơn cũng chưa biết chừng”

Lăng Thiên ánh mắt khẽ chuyển, cười ha ha nói :”Đông Phương huynh nói quả có lý, chỉ là vậy tiểu đệ có chút giống nữ nhi vậy. Nhưng ý huynh đã quyết, tiểu đệ tự nhiên chúc huynh thuận buồm xuôi gió!”

Đông Phương Kinh Lôi cười, nói :”Được đệ chúc may mắn, giờ chia ly đã đến, trước khi đi huynh có chút tâm ý, muốn tặng cho đệ. Vật này mặc dù cũng coi như là trân phẩm thế gian, tuy có thể không lọt vào mắt đệ nhưng dù sao cũng là tâm ý của huynh, vạn lần mong đệ nể mặt thu nhận” Nói xong rút một hộp ngọc dài từ trong lòng ra, đặt lên trên bàn “Trong hộp ngọc này là do nhà ta vô tình được một kiện bảo vật, là một Huyết Sâm lâu năm đã thành hình. Ngu huynh thấy hiền đệ có hứng thú mua Băng Tinh Hỏa Liên ở đại hội đấu giá, nghĩ thấy có lẽ hiền đệ có hứng thú đối với các loại linh dược. Vì vậy bảo kiếm nên tặng cho anh hùng, ta liền đem tặng cho hiền đệ, mong đệ không nên từ chối”

Thành hình Huyết Sâm! Trái tim Lăng Thiên đột nhiên nảy lên. Đây quả là cực phẩm! Phải biết rằng Huyết Sâm phải trên ngàn năm mới thành hình, hơn nữa công hiệu còn vượt xa nhân sâm ngàn năm bình thường. Đây là một linh dược chí cương chí dương hi hữu. Nếu người nào không hiểu dược lý, tùy tiện dùng dù chỉ một miếng nhỏ, thì thân thể và kinh mạch sẽ không thể chịu nổi dược lực mạnh mẽ, chắc chắn sẽ bị dương hỏa công tâm mà thành bệnh. Cho nên thành hình Huyết Sâm còn có một tên gọi khác là “Phần tâm hỏa” (lửa đốt tim) Đây là một dược vật bổ nhất và mạnh mẽ nhất.

Nhưng mà có chỗ dở như vậy hẳn sẽ có điểm tác dụng lớn. Loại ‘Phần tâm hỏa’ này nếu thêm vào lò Đại hoàn đan mà Lăng Thiên sắp khai lò, đổi cho nhân sâm ngàn năm bình thường mà Lăng Thiên vốn chuẩn bị sẵn sẽ khiến cho công hiệu của Đại hoàn đan tăng thêm một tầng cao. Mà Băng Tinh Hỏa Liên mặc dù là băng hỏa cùng chỗ, nhưng thực sự thì dược hiệu băng hàn mới là chủ đạo. Nếu dùng hai vị dược liệu này hỗ trợ lẫn nhau, lợi ích đạt được sẽ lớn vô cùng, đó mới là văn võ song toàn, âm dương phối hợp!

Lăng Thiên trong lòng tính toán thật nhanh, ngẩng đầu lên, không lộ vẻ gì khác lạ, lãnh đạm nói “Tuyệt thế bảo vật như vậy, Lăng Thiên không có công sao lại hưởng không? Xin mời Đông Phương huynh thu lại, đây không phải là Lăng Thiên khách sáo, mà là loại dược vật này quá mức trân quý, ta nhận không nổi” Nói xong hắn khẽ đẩy nhẹ hộp ngọc đựng Huyết Sâm ngàn năm về. Không ngờ hắn đối với linh dược mà thiên hạ mơ tưởng đạt được không hề động tham niệm.

Đông Phương Kinh Lôi cầm Huyết Sâm, vẫn luôn chú ý thần sắc của Lăng Thiên, thấy thần sắc hắn không hề biến động, thậm chí cả ánh mắt cũng không dao động, không khỏi kinh ngạc!

Nên biết lần này vì muốn lôi kéo Lăng Thiên, Đông Phương thế gia có thể nói đã tận tâm hết lòng. Riêng việc tặng gì, Đông Phương Kinh Lôi đã phải bàn với các quân sư mưu trí hồi lâu, sau mọi người đều nhất trí việc Lăng Thiên mua 2 bảo vật trong hội đấu giá có liên quan đến dưỡng sinh và nội lực. Xem ra Lăng Thiên có hứng thú với các linh dược loại này, thậm chí có khi có tay nghề cũng chưa biết chừng. Mà Đông Phương thế gia có được Huyết Sâm này đã lâu nhưng không có cách sử dụng, chỉ để không ở trong kho bảo vật. Quả là buồn bực, nhưng loại thiên địa linh dược này nếu lộ ra ngoài ắt sẽ có nhiều kẻ chú ý. Như vậy sẽ đem lại phiền toái không nhỏ. Đông Phương thế gia đương nhiên không ngại phiền toái, nhưng dù sao phiền toái cũng là phiền toái, tránh được thì càng tốt. Vì vậy nên dù đem bảo vật này tặng cho Lăng Thiên có chút không nỡ, nhưng cũng không có lựa chọn nào tốt hơn, đành cứ thế mà làm. Chỉ cần Lăng Thiên nhận và sử dụng Huyết Sâm này, coi như đã nợ bọn họ một mối nhân tình lớn! Mà Lăng Thiên lại rất có

thể là truyền nhân của Vô Thượng Thiên trong truyền kỳ, y đạo của họ vốn tuyệt thể vô song, nếu Đông Phương thế gia có thể có được một nhân tình của Lăng Thiên thì sau này có chuyện gì nhờ, Lăng Thiên cũng khó mà cự tuyệt được!

Trong lòng mọi người ở Đông Phương thế gia, đều nghĩ chỉ cần xuất ra Huyết Sâm này, khẳng định sẽ lấy được hảo cảm của Lăng Thiên. Nhưng giờ trong mắt Đông Phương Kinh Lôi, Lăng Thiên không ngờ lại chẳng có chút kinh ngạc hay vui mừng gì, thậm chí còn có chút hờ hững...

278. Chương 6: Song Thiên Chi Chiến

Nhưng như thế này có vẻ không ổn. Đồ đã đến tay có đạo lý nào có thể quay về.

Đông Phương Kinh Lôi cười to một tiếng “Ngu huynh cũng mới vừa nói, vật này mặc dù có vẻ là thể gian trần phẩm nhưng lại cũng chưa nhất định có thể lọt vào pháp nhãn của hiền đệ nhưng xin hiền đệ coi đây như là lòng thành của ngu huynh mà nhận. Tục ngữ có nói, ngàn dặm đưa lông vịt, nhẹ nhẽ mà ý trọng. Vì huynh không phải ở xa ngàn dặm nhưng cái này... Ha ha a.” Sau khi nói câu này Đông Phương Kinh Lôi tự mình cũng cảm giác có chút ngắc ngứ. Thiên địa dị bảo như thế mà lại phải chịu sự lãnh đạm thờ ơ như vậy thì thật sự là ngoài dự đoán, không khỏi làm cho Huyết sâm thành hình ủy khuất không ít.

Lăng Thiên lãnh đạm hơi trầm ngâm khẽ cười rồi vui vẻ nói “Vừa rồi Đông Phương huynh nói như thế, nếu tiểu đệ lại không chịu nhận nữa thì có phần bất cận nhân tình. Đông Phương huynh nhiệt thành như vậy, tiểu đệ có giấu diếm ai nhưng cũng không giấu diếm Đông Phương huynh. Vật này quả thật đối với tiểu đệ mà nói cũng có chỗ dùng”.

Nghe Lăng Thiên nói như thế, Đông Phương Kinh Lôi bỗng nhiên tinh thần đột chấn nhưng lại thấy Lăng Thiên hai mắt lộ ra thần sắc ôn nhu nhẹ nhàng nói: “Gia phụ hàng năm xuất chinh vì nước bảo vệ biên cương. Chinh chiến sa trường thân kinh bách chiến nhiều năm nên trên người không ít vết thương. Thêm vào đó khí hậu phong ẩm khiến cho bệnh tật đầy mình, thân là con Lăng Thiên trong tâm vẫn ưu phiền không thôi. Đông Phương huynh đưa đến Huyết sâm đã thành hình là thuần dương chi vật, mặc dù không thể phục dùng trực tiếp nhưng nếu tẩm ủ dùng hảo tửu ngâm thành rượu thuốc thì thiết nghĩ bệnh thống của gia phụ cũng có chút giảm bớt. Tiểu đệ có một bí phương nếu có thể đem chút Huyết sâm phơi khô nghiền thành bột rồi chế thành thuốc dán thì có tác dụng lớn trong việc phòng phong thấp. Lăng Thiên thay mặt gia phụ tạ ơn!” Lăng Thiên khi nói tỏ vẻ chân tình lưu lộ, cảm khái vạn thiên. Sau khi nói hết thì thực sự đứng dậy vài một cái, thái độ thực sự là vạn phần thành khẩn.

Nhưng Đông Phương Kinh Lôi lại như muốn phun ra một ngụm máu tươi.

Thiên địa linh khí, tuyệt thể kỳ được như thế mà người lại muốn cầm đi ngâm rượu cùng chế làm thuốc dán ngoài da! Ta cho người hẳn thể linh được là do người muốn, nay người lại muốn biến thành dược liệu trị phong thấp, sau đó người cúi đầu tạ ơn. Đông Phương Kinh Lôi thân hình vẫn ung dung nhưng trên khuôn mặt tuần tú cuối cùng không khống chế nổi, nét mặt biến hóa vài lần. Nếu không cố kỵ thân phận của Lăng Thiên thì Đông Phương Kinh Lôi thật không thể nuốt ngụm oán khí này xuống, vài lần hắt tạt hồ muốn vung quyền lên đánh! Không chịu đựng được, sau khi nói khách sáo vài câu, Đông Phương Kinh Lôi lập tức vội vã cáo từ chật vật mà đi.

Lăng Thiên khí độ nhàn nhã không nóng không lạnh tiễn khách ra cửa. Sau khi tiễn Đông Phương Kinh Lôi lên ngựa, Lăng Thiên đang mạnh mẽ giả bộ trầm ổn bỗng nhiên nhảy cẫng lên, đứng tại chỗ nhảy cao đến hơn hai trượng rồi như bị lửa đốt móng chạy vù về tiểu viện. Hai gã hộ vệ canh giữ ở cửa giường mắt nhìn, công tử gia bị sao vậy. Vừa có vẻ đau khổ lại vừa cực kỳ cao hứng. Rốt cục là vui hay buồn đây a!?

Về đến nơi thấy Ngọc Băng Nhan cùng Lăng Thần hai nữ nhân đang thấp tiếng cười nói đi về phía tiểu viện của Lăng Thiên. Lăng Thiên hưng phấn cười ha ha một tiếng rồi vọt tới mạnh mẽ đem hai nữ nhân ôm vào trong ngực, mềm mại ấm áp, mùi thơm đầy lòng. Cả người bỗng nhiên sáng khoái không nói nên lời, đột nhiên hân hoan lực ôm chặt rồi xoát một cái, nhảy qua tường vào tiểu viện.

Hai nữ nhân bất ngờ không kịp đề phòng bỗng nhiên kêu lên sợ hãi. Bốn cái ngọc thủ bỗng nhiên nhắm trên người Lăng Thiên đánh loạn lên.

“Tiểu tử kia, nhanh thả chất nữ của ta ra! Giữa đám đông thế này mà cô nam quả nữ ôm nhau thì còn thể thống gì nữa! Chẳng lẽ không biết Ngọc Gia ta là nho nhã thế gia mà phóng túng như vậy”. Một tiếng hồng như xé gió truyền đến, chính là thanh âm của Ngọc Tam Gia. Chỉ thấy trên mặt hần chấn khí凛 nhiên, oán khí đầy mình, giống như chịu nhiều đại khuất nhục.

Lăng Thiên không làm sao được thả hai nữ nhân ra, vẻ mặt buồn bực gãi gãi đầu. Ngọc Mãn Thiên từ khi nào lại bỗng nhiên biến thành vệ đạo sĩ lão học cứu mà mấy lời đầy chính nghĩa nọ lại thực sự từ miệng hần phát ra. Đột nhiên hần phát giác ra dư hương còn trong tay. Mới vừa rồi ôm hai nữ nhân chưa phát giác ra. Sau khi thả ra xoay mình mới phát hiện ra trên hai bàn tay lại có hai loại mùi thơm hoàn toàn không đồng nhất.

Mùi thơm của cơ thể thuộc về Lăng Thần là thiên nhiên bách hợp còn thuộc về Ngọc Băng Nhan là u lan lãnh đạm thanh nhã. Tại một khắc này lại thanh tịch như thế Lăng Thiên vẻ mặt mê say không nhẫn nại được đưa hai tay lên mũi ngửi hít thật sâu hai cái. Hai mắt con mắt tà tà liếc nhìn nhị nữ.

Lăng Thần mặt cười như hoa có chút thẹn thùng. Được người trong tim sủng ái nên trong lòng như có mật ngọt nhưng Ngọc Băng Nhan lại không vậy. Nàng dù sao vẫn là hoàng hoa khuê nữ, trước mặt tam thúc nhà mình lại bị một nam tử mạnh mẽ ôm vào trong lòng thì bỗng nhiên mặt đỏ bừng xấu hổ tới mức tay chân lúng túng không biết để vào đâu. Nàng đỏ mặt cúi thấp đầu nhìn Lăng Thiên thì lại thấy hần đem bàn tay mới ôm mình đưa lên mũi ngửi tới ngửi lui với vẻ mặt say mê. Nàng không nhẫn nại nổi quay mặt đi, cúi đầu tẩn nhẫn dậm mạnh hai chân. Ngay cả hai cái lỗ tai nhỏ cũng đỏ hồng lên.

Ngọc Mãn Thiên khí thế hung hung chạy đến ma quyền lau chường mà nói: ” Lăng Thiên! Người là một gã tiểu bạch kiểm. Tam gia đã không thể tha cho người mà nay lại cư nhiên có dũng khí đùa giỡn cháu ta! Tam gia ta sẽ không tha cho người”

Lúc đầu giá hội tổ chức. Ngọc Tam Gia nho nhã đối với kỳ trân dị bảo tất nhiên là không có nửa điểm hứng thú nên sớm bỏ ra ngoài thành. Nào biết đau khổ chờ đến gần giờ Ngọ mà vẫn không thấy tăm hơi Lăng Kiếm cùng năm tiểu tử kia đâu! Hần ám ức quay về Minh Yên Lâu mới biết chính mình vừa bỏ qua trò hay khiến trong lòng cực kỳ buồn bực.

Lúc này Ngọc Băng Nhan lại làm âm ỉ đòi đến Lăng Gia mà Ngọc Mãn Thiên trong lòng cũng đang mong như vậy nên liền hộ tống chất nữ một đường đến đến Lăng Gia. Một đường tính toán sao mới có thể làm cho Tiểu Bạch kiểm nọ hảo hảo đánh một trận với mình. Cho dù không đánh thì cũng phải kiểm hảo tửu uống một trận. Nào biết mới vừa đến cửa Lăng Phủ, cơ hội Ngọc Tam Gia chờ đợi từ lâu đã được lão thiên ban thưởng!

Không quản chuyện hai người các người cùng vui vẻ, Tam gia ta không nói về cái này. Dù sao cũng là tìm lý do để đánh trước rồi hẵng nói sau.

Lăng Thiên cười khổ lắc đầu, tâm tư Ngọc Mãn Thiên như thế nào hần há có thể không biết. Nhưng ngay lúc này thật sự không phải là thời cơ tốt nhất để đánh. Trong phòng còn có một gốc Huyết sâm thành hình đang chờ mình nghiệm thu, ngoài ra còn có một đồng linh dược cùng hai Chu băng tinh hỏa liên đang chờ biến thành Đại hoàn đan. Chính mình cùng Lăng Thần Lăng Kiếm và còn có năm tiểu tử kia đang muốn gia tăng thực lực, Ngọc Băng Nhan với Huyền Âm thần mạch đang chờ hóa giải! Như thế nào lại xuất hiện một Ngọc Mãn Thiên chờ đánh với mình.

“Có phải Tam gia thực sự muốn đánh một trận không. Cứ nói thẳng ra đi” Lăng Thiên không kiên nhẫn nói.

Ngọc Mãn Thiên hai mắt phát sáng “Thông minh! Tiểu Bạch kiểm, Tam gia ta chính là có ý tứ này.”

“Vậy thì cứ sẵn khoái phóng lại đây, cứ đứng đó lải nhải nói xiên nói xẹo cái gì” Ngoài dự đoán của Ngọc Mãn Thiên, Lăng Thiên so với hần nghĩ lại còn có vẻ máu chiến hơn! Nói chưa dứt đã ra thủ thế mời chiến. Ngọc Mãn Thiên trong lòng nghĩ sớm biết tiểu tử này cũng là một gã thích đánh nhau đến cuồng thì Tam gia ta đã sớm thượng môn đến hai mươi lần, hà cứ phải bị đám tiểu vương bát đản kia chà đạp.

Rống lên một tiếng như xé gió, Ngọc Mãn Thiên chiến ý cuồng thẳng sải bước đi đến, cứ mỗi một bước đi, mọi người đều cảm giác được mặt đất dưới chân đều bị rung động mà Ngọc Mãn Thiên lúc này nhìn như một tòa núi lớn mang theo khí thế cao lớn nguy nga đè tới.

Lăng Thiên hai mắt khép hờ, hắn có chủ ý tốc chiến tốc thắng, không có hứng thú theo Ngọc Mãn Thiên dây dưa nên sau một tiếng hú xé gió phá không thân thể Lăng Thiên nhẹ như lông vũ bay lên.

Ngọc Mãn Thiên khí thể đang súc tích theo từng bước đi, chỉ cần tiến thêm một bước thì có thể tích súc đến đỉnh phong, khi đó chính là cơ hội ra tay tốt nhất! Xuất thủ một kích nhất định là kinh thiên động địa. Hắn hiểu rõ thực lực của Lăng Thiên rõ ràng là không dưới mình, cũng không phải năm tiểu tử kia có thể so sánh với nên hiển nhiên là không hạ thủ lưu tình như khi giao thủ với năm tiểu tử mà thực sự là toàn lực ứng phó!

Nào biết ngay lúc sắp muốn bước lên một bước cũng là bước tối quan trọng thì trong nháy mắt trước mắt đột nhiên mất đi thân ảnh đối thủ. Khí thể đang đến như cầu vồng bỗng nhiên gặp trở ngại, khí thể đang như núi đổ mạnh mẽ đại công kích vào khoảng không. Lăng Thiên đầu dưới chân trên, toàn thân xoay tròn từ trên trời đánh xuống, song oánh bạch thủ chưởng mang theo khí thể như di sơn bài hải ầm ầm đánh tới! Khoảng cách chỉ còn cách đỉnh đầu Ngọc Mãn Thiên có ba trượng, kinh phong mạnh mẽ đã làm cho tay áo Ngọc Mãn Thiên kịch liệt tung bay phát ra âm thanh phàn phật. Râu tóc bay tán loạn mà cát bụi trên mặt đất cũng giống như suối chảy hướng lên không trung cấp bách tụ tập lại.

Tiên hạ thủ vi cường!

Một chiêu này đã chặt đứt khí thể của Ngọc Mãn Thiên, phong tỏa tất cả đường tránh của Ngọc Mãn Thiên, chỉ còn cách liều mạng mà thôi.

Tuy nhiên thân là cao thủ cấp tiên thiên, Ngọc Mãn Thiên cũng không chút bối rối, liều mạng cũng có học vấn liều mạng, chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng khiến trong không trung như nổi lên tiếng sét đánh: “Đến đây đi”. Hắn vận công ra song chưởng, thân thể to lớn không lẩn tránh mà như đạn pháo bắn lên cao khoảng hơn hai trượng, song chưởng theo một lộ tuyến quỹ dị nghênh đón song chưởng của Lăng Thiên.

Chính là Ngọc Gia tuyệt học Thác Thiên tam chưởng!

“Ầm!” một tiếng nổ như sét đánh vang lên, bụi đất bị hất lên cao tới năm sáu trượng. Ngọc Băng Nhan cảm giác như cả Lăng Phủ cùng bị chấn động một cái. Lỗ tai đau nhức rồi bỗng nhiên ù ù cảm giác choáng váng hoa mắt chóng mặt. Lăng Thần lặng lẽ vươn ngọc thủ nắm lấy tay Ngọc Băng Nhan, một luồng nội lực nhu hòa truyền qua khiến Ngọc Băng Nhan cảm giác tinh thần phần chấn, hơi thở thông thoáng mất đi cảm giác khó chịu không nhận được cảm kích nhìn Lăng Thần cười cười.

Hai người bốn chưởng giao kích, Ngọc Mãn Thiên như một viên đạn rơi xuống, hai chân ầm ầm đạp lên mặt đất. Gạch đá trên mặt đất vỡ tung nát bấy bắn ra bốn phía mà hai chân Ngọc Mãn Thiên lấy mất thường có thể nhìn thấy đang ngập sâu vào trong lòng đất tới tận đầu gối. Ngọc Tam Gia rống to một tiếng, vận công vào hai chân nhảy ra. Bùn đất liền như nham thạch nóng chảy theo đó phun ra mà trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện hai cái hố lớn.

Ngọc Mãn Thiên dùng nội lực quán chú nên toàn thân cứng rắn như tinh cương, Lăng Thiên từ trên đánh xuống lại giống như đóng cọc, đem hắn như đóng đinh vào mặt đất.

Một chiêu này đều đã thể hiện được chỗ cao minh của song phương. Lăng Thiên cao minh khác thường ở chỗ có thể phá được khí thể đang súc tích của Ngọc Mãn Thiên đồng thời phong tỏa khiến Ngọc Mãn Thiên gần như mất đi không gian di chuyển mà chiếm được tiên cơ. Nếu như Ngọc Mãn Thiên ngay lúc đó vẫn đứng trên mặt đất đón đỡ một chưởng kinh thiên của Lăng Thiên thì có thể nói thắng bại đã phân, tuyệt không như bây giờ. Nhưng Ngọc Tam Gia kinh nghiệm quả nhiên là lão đại, lấy kỳ thân chi nhân cứng rắn như sắt mà nhảy cao hai trượng, nhân cơ hội chưởng kinh của Lăng Thiên đồng dạng chưa súc tích đến đỉnh phong mà liều mạng đỡ một kích, thậm chí còn có dư địa lùi xuống. Mặc dù vẫn có chút thiệt thòi nhưng đại khái lại tạo thành cục diện không thắng không bại.

279. Chương 7: Đào Một Cái Giếng

Sau một kích này, trên không trung Lăng Thiên làm ra một tư thế kỳ quái, thất lưng cong lại, hai chân cong lại hạ xuống, hai tay vẫn bảo trì tư thế kích xuống, cả người biến thành hình cung, tại không trung

như một cái máy xay gió xoay tròn nhưng lại không rơi xuống đất mà lại vọt lên. Độ cao lần này so với lúc mới nhảy lên còn cao hơn một trượng!

Trong mắt Ngọc Băng Nhan, trong nháy mắt hai thủ chương cùng hai mũi chân Lăng Thiên đồng một chỉ về một hướng, cả người tựa hồ biến thành một cái hình tròn bất quy tắc. Sau lúc vọt lên thì lại như một mũi tên nhọn thẳng tắp bay lên. Tại không trung nhất chuyển rồi bỗng nhiên khôi phục lại tư thế lúc mới đánh ra một kích vừa rồi, mũi chân thẳng tắp chỉ thiên, song chương nhằm xuống mặt đất. Kinh khí cương mãnh giống như từ phía chân trời chảy đến chợt lần nữa hướng Ngọc Mãn Thiên công kích xuống.

Một kích này về chiêu thức lại giống một kích trước nhưng kinh lực tá lực thì trên không lại gia tăng thêm một thành!

Ngọc Mãn Thiên râu tóc dựng đứng, trong hai con ngươi như có lửa cháy phần khởi hết lớn một tiếng, song chương như bay nghênh đón song chương cuồng mãnh kinh thiên động địa của Lăng Thiên. Tuy nhiên chương này cũng không có biến hóa gì, chiêu thức vẫn như cũ là Thác Thiên tam chương. Nguyên vì một chiêu này của Lăng Thiên vẫn như cũ không cho Ngọc Mãn Thiên đường lui. Trừ Thác Thiên tam chương lấy bất biến ứng vạn biến ra đón đỡ thì cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Tuy nhiên nếu như không cố kỵ thân phận, trực tiếp dùng loại chiêu thức lăn lê chạy ra ngoài thì không cần liều mạng. Nhưng lấy bản tính của Ngọc Tam Gia, tôn nghiêm của Tiên thiên cao thủ thì sao có thể làm ra hành động mất thể diện như vậy.

“Ầm!” Một âm thanh long trời lở đất vang lên, mấy bức tường vây quanh tiểu viện của Lăng Thiên giống như cây cỏ trong cuồng phong lắc lư một chút rồi đổ ầm xuống vỡ thành từng mảnh nhỏ. Mà bụi đất đã bị cuốn lên trời cao, trông như long quyển phong hình thành. Khí trời đang tươi đẹp bỗng nhiên bị bụi đất bao phủ chỉ thấy một mảnh hoàng phiến!

Thân thể to lớn của Ngọc Mãn Thiên so với lần trước càng nhanh hơn ngập vào đất, vẫn như cũ hai cước vẫn rơi vào cái hố trước, không lệch không dựa vào đâu! Phốc một tiếng, nửa thân thể Ngọc Tam Gia đã nhập thổ ngập tới thắt lưng. Hảo chương pháp bá đạo! Hảo lực đạo kinh người.

Phần nộ rống to một tiếng, Ngọc Mãn Thiên hai chương đột nhiên đập lên mặt đất bên cạnh, mượn lực phản chấn thân thể thoát thổ chui ra. Sau khi tiếp một kích này Ngọc Mãn Thiên tự biết chính mình đã rơi xuống hạ phong nhưng ngay lúc mới vừa nhảy ra ngoài, còn chưa lên đến mặt đất thì liền cảm giác được trên đỉnh đầu kinh phong lại ép xuống. Chương thứ ba của Lăng Thiên đã áp xuống! Ngọc Mãn Thiên cảm giác cả bầu trời xanh như theo song chương của Lăng Thiên tàn nhẫn đập xuống đầu mình.

Lần này lại vẫn như cũ không có thay đổi gì hơn, cho dù không nghĩ đến thân phận mà muốn lăn đi trên mặt đất tránh đi thì cũng không kịp vì ngay lúc đó hân vẫn chưa lên khỏi mặt đất. Ngọc Mãn Thiên kinh hãi thất sắc ngưng tụ toàn thân khí lực, trong yết hầu phát ra một tiếng hồng quái dị, song chương lần thứ ba liều mạng nghênh đón.

Lần công kích này kinh lực cùng thanh âm vẫn có thể so với hai lần trước! Hai người chưa tiếp xúc mà Ngọc Mãn Thiên đã cảm giác được trên mặt bị kinh phong quét cửa vào mà sinh ra đau nhức! Sau ba lần công kích Lăng Thiên vẫn chưa từng hạ xuống! Thân như thương ưng triển khai hai cánh, tại không trung tự do lướt đi, tự do mà công kích!

Đây là do Lăng Thiên sau khi đột phá Kinh long cửu trọng tự nghĩ ra chiêu thức Cửu chuyển ứng bác! Ngưng tụ một khẩu chân khí, vọt người lên cao trước, ở trên khoảng không mà công kích địch nhân. Mỗi một lần công kích đều lợi dụng tâm pháp thân pháp kỳ dị trong sát na liều mạng với địch nhân, mượn lực phản kích của địch nhân mà lấy lại độ cao và tiếp tục công kích! Do mỗi lần đều mượn lực lượng của địch nhân cho nên sau mỗi lần công kích lực đạo lại mạnh thêm nhiều! Nếu thắng một lèo thì triển đến lần thứ chín thì lực đạo công kích có thể tăng gấp năm lần so với lần công kích đầu tiên!

Nhưng võ công này cũng có một khuyết điểm không lớn không nhỏ đó là chỉ sử dụng được nếu công lực của mình kém đối thủ không nhiều hoặc chính mình cao hơn địch nhân thì khi đối địch mới có thể dùng một chiêu này. Nếu công lực kém địch nhân quá lớn thì sau một chiêu liền căn bản không có cơ hội công kích lần thứ hai. Nguyên nhân là do chiêu thức mượn lực này quyết không thể phát ra toàn lực mà địch nhân

công lực vốn đến vượt xa mình, nếu không xuất toàn lực thì sợ rằng một kích liền chịu thương, như thế thì sao có thể tá lực đả lực?

“Ầm!” tiếng nổ lại bạo vang! Lăng Thiên thân như bay như gió nhẹ nhàng hạ xuống. Ông tay áo phát lên bụi đất đầy trời đã bị hất quét qua một bên. Nhìn xem thì thấy Ngọc Tam Gia đã biến mất tăm hơi.

Lăng Thiên có chút cười, tiêu sái vuốt mũi bước vào trong phòng mình.

“Tam thúc ta đâu rồi. Sao không thấy đâu”. Ngọc Băng Nhan luống cuống, vừa rồi hai người giao đấu đâu có phải cái gì luận bàn mà rõ ràng như hai đầu man ngư đụng độ! Còn chưa rõ ràng tại sao quay về mà Lăng Thiên lại đã cứng rắn đem Ngọc Mãn Thiên đánh cho vô tung! Không biết là có sao không.

“Oh, ” Lăng Thiên cước bộ hơi dừng: ” Ngọc Tam Gia thực sự làm kẻ khác bội phục, lại cư nhiên có bảy mươi hai phép thần thông biến hóa! Lúc này đã biến thành Xuyên sơn giáp chui xuống lòng đất tiêu sái ngao du ”

“Người, tên tiểu hồn đản người mới là Xuyên sơn giáp!” Mà dưới mặt đất truyền lên thanh âm nổi giận, lơ mơ nghe như tiếng Ngọc Tam Gia, bất quá tựa hồ có chút trầm muộn.

Ngọc Băng Nhan lúc này mới phát hiện ở giữa sân không biết khi nào đã xuất hiện một cái động khẩu tròn, giống như là một cái miệng giếng vừa lại giống như một cái sơn động.

Chẳng lẽ tam thúc ở trong này. Nhưng hắn tại sao tự mình đào một cái động rồi chui vào. Chẳng lẽ lão nhân gia hắn trong lúc kịch chiến như thế mà vẫn có thể nhàn tình đặt trí như vậy?

Trận chiến vừa rồi giữa Lăng Thiên cùng Ngọc Mãn Thiên, Ngọc Băng Nhan cũng chỉ xem được đệ nhất kích, sau đó thì bụi đất đầy trời phô thiên cái địa, hơn nữa bị kinh phong phong tỏa tai mắt nên hai người chỉ nghe thấy tiếng giao kích mà căn bản không rõ ràng gì. Lăng Thiên mỗi lần trùng thiên nhi khởi thì có thể nhìn thấy nhưng Ngọc Mãn Thiên lại không có nhảy lên nên trong tình huống bụi đất vây quanh, Ngọc Băng Nhan hiển nhiên là không thấy. Cho dù là Lăng Thiên cũng chỉ thấy đại khái mà thôi.

Ngọc Băng Nhan bước nhanh đến cái miệng ” giếng” này cúi đầu nhìn xuống. Bất ngờ phát hiện ra một đám tóc rối như cỏ dại đang nhúc nhích trôi lên trên, không nhìn được bị hù dọa nhảy dựng lên.

Phốc một, Ngọc Mãn Thiên một thân đầy đất vàng chặt vật nhảy ra. Hắn mở miệng nhỏ ra một đồng đất vàng, mắt ngó nghiêng bốn phía tìm Lăng Thiên.

Ngọc Băng Nhan nhìn Ngọc Tam Gia chặt vật bò ra từ hố sâu thì không khỏi hít một khẩu hàn khí! Cái miệng nhỏ nhắn mở ra thật to, đến nửa ngày mà vẫn không khép lại được.

Cái động dùng “người” để đào này lại sâu đến một trượng! Phía dưới mơ hồ có mùi ẩm ướt, tựa hồ có nước chảy ra! Nằm sắp tại động khẩu thì có thể mơ hồ nghĩ thấy một luồng thổ tinh khí ẩm ướt đập vào mặt. Tin tưởng rằng chỉ cần đào sâu thêm xéng nữa là nước giếng ào ạt chảy ra.

Hai người này lại đánh nhau đến mức đào ra một cái giếng.

Ngọc Băng Nhan vừa cả kinh vừa lại buồn cười!

Tình thật, Lăng Thiên đối với việc đào giếng này thật sự cảm thấy rất thú vị, nhất là khi hắn đã kinh qua chuyện xuyên việt thì càng cảm giác được việc đánh ra một cái giếng ở đây thật sự là tuyệt diệu. Vì vậy mà sau đó hắn gọi vài công tượng đến thực sự đào ra một cái giếng cũng lấy tên là “Giếng Tam gia”. Việc này cũng làm cho Ngọc Mãn Thiên mỗi lần thấy cái giếng này đều nổi giận lôi đình.

Mọi người đều biết tầng đất khô ráo nhất cũng chỉ sâu một thước, cho nên Ngọc Tam Gia lần đầu bị đập lún xuống chỉ đến đầu gối nhưng lần thứ hai đối chưởng đã đến thắt lưng. Hai lần đối chưởng này đã đem tầng đất cứng rắn nhất đánh thủng cho nên lần thứ ba lực đạo càng gia tăng càng mãnh liệt hơn, Ngọc Tam Gia dù có bị đánh lún xuống ngập đầu người nhưng ngược lại không có bị thương.

“Tiểu Bạch kiểm đầu” Ngọc Tam Gia vẫn trung khí mười phần gương mặt hỏi “Tiểu Bạch kiểm! Người để tam gia đi ra, thắng bại chưa phân mà người lại chạy đi đâu rồi”.

Thắng bại chưa phân, Ngọc Băng Nhan cùng Lăng Thiên hai một người cùng có chút nhẫn nại không nói. Ngài bị đập đến chui xuống đất mà cư nhiên còn nói thắng bại chưa phân?

Việc này thật cũng trách không được Ngọc Mãn Thiên. Nếu là so về võ kỹ Ngọc Mãn Thiên hiển nhiên rơi xuống bại chiêu, kích thứ ba của Lăng Thiên đã đạt đến thời cơ rất tốt vì khi đó Ngọc Tam Gia đang đem bản thân lực đạo chia làm hai, một dùng để thoát thân khỏi lòng đất, một dùng để đối kháng với Lăng Thiên nên hiển nhiên là không địch lại. Nếu như là chiến đấu sinh tử thì từ chiêu thứ hai lấy kinh nghiệm của Ngọc Mãn Thiên nhất định sẽ lựa chọn chiêu “Yến thanh thập bát phiên” mà lần mình tránh né không ngành chạm, lúc đó hiển nhiên cũng sẽ không có đệ tam kích chặt vật này. Lấy công lực và cảnh giới của Ngọc Mãn Thiên mà nói, mặc dù không bằng Lăng Thiên nhưng lại cũng không có lý nào trong tam chiêu đã bại.

Ngọc Mãn Thiên kêu to ầm ĩ náo loạn không thôi, hơn nữa mới vừa rồi mấy kích chấn động khiến cho Lăng lão phu nhân rất nhanh chạy sang mời Ngọc Tam Gia đi uống trà. Trước khi đi Ngọc Tam Gia còn rống lên một tiếng nói “Tiểu hồn đản, có dũng khí đùa giỡn cháu gái Tam gia, Tam gia còn chưa tính đến! Mới vừa rồi là do ta sơ ý, lúc này Tam gia đã có chuẩn bị, hãy chờ đây ta sẽ làm cho tiểu tử ngươi đẹp mắt!”

Hắn vất vả lắm mới tìm được một lý do đánh với Lăng Thiên, sao lại dễ dàng bỏ qua nhưng lại hồn nhiên không phát hiện ra chất nữ mình sớm đã vì mình mà xấu hổ không có chỗ chui vào.

Lăng Thiên thần thanh khí爽 tiêu sái tiến vào thư phòng, vừa rồi mới chiến đấu thật sự là thống khoái vô bì. Mặc dù chỉ có tam chiêu nhưng lại là phương pháp nam nhi chân chánh nhiệt huyết. Kể cả Ngọc Mãn Thiên cũng cảm giác được cực kỳ đã nghiệm.

Mở cái hộp ngọc mà Đông Phương Kinh Lôi đưa đến Lăng Thiên vừa vui mừng lẫn sợ hãi. Trong hộp thực sự là một huyết hồng sắc đích nhân tham (nhân sâm), gốc rễ đầy đủ, tay chân đều có, mi mắt mềm mại tự nhiên. Chính là thiên niên huyết sâm đã thành nhân hình.

Huyết sâm là thiên địa linh khí trên vật, nhiều nơi có nhân sâm sinh trưởng lại hiếm nơi có được Huyết tham trưởng thành. Trong vòng ngàn năm nhân sâm chỉ có bảy lá màu xanh sinh trưởng mà lại không có rễ. Mặc dù cũng có thể dùng làm dược liệu nhưng công hiệu bình bình. Sau ngàn năm thì lại khác hoàn toàn. Đến lúc đó bảy lá héo đi mà rễ cây lại sinh thành, ban đầu có màu hơi đỏ, mười năm qua đi chuyển thành màu huyết hồng mới là Huyết tham! Lúc này Huyết tham mới được coi là Thiên địa linh dược. Mà trong hộp ngọc này là Huyết sâm đã thành nhân hình, theo đánh giá của Lăng Thiên sợ rằng ít ra đã tới ba bốn ngàn năm hỏa hầu, không thì căn bản không xuất hiện tình huống này! Lăng Thiên nguyên tính toán có thể đủ luyện chế ra một khối Đại hoàn đan tăng trưởng năm năm công lực là đã rất thỏa mãn nhưng ngay lúc này lại có Băng tinh hỏa liên cùng nhân hình Huyết sâm. Hai loại thiên địa kỳ trân này đã vào tay, nếu luyện chế Cực phẩm đại hoàn đan mà mỗi khối không thể tăng trưởng hai mươi năm công lực thì Lăng Thiên cũng cảm giác được chính mình thuần túy là phung phí của trời.

Đắc ý cười cười, Lăng Thiên tay cầm Huyết sâm gọi Lăng Thần vào phân phó, cho dù là ai cùng chuyện tình gì cũng không được quấy nhiễu. Sau khi trịnh trọng giao phó cho nàng thay mặt mình xử lý hết thảy, Lăng Thiên liền như làn khói chuẩn vào mật thất.

Các sắc linh dược đều đã đầy đủ, Lăng Thiên một khắc cũng chờ không được. Đại hoàn đan sắp xuất lò một lô!

280. Chương 8: Luyện Đan Trùng Huyết

Lăng Thiên ở trong mật thất đã một ngày một đêm.

Trong một ngày một đêm này Đông Phương Thế Gia Đông Phương Kinh Lôi đã cáo từ Thừa Thiên hoàng thất suất lĩnh nhân thủ rời khỏi Thừa Thiên mà Bắc Minh thế gia trong thời gian này cũng rút khỏi Thừa Thiên.

Ba thủ lĩnh của Nam Cung thế gia sau vài lần cầu kiến Lăng Thiên đều bị Lăng Thần ngăn cản. Mà tin tức từ Lăng Phủ biệt viện cũng như cử động của Dương Gia và Tiền Thủy Nhu Lăng Thần đều cố gắng đè nén xuống.

Tất cả đều chờ Lăng Thiên từ mật thất đi ra!

Lăng Thần cùng Ngọc Băng Nhan vì lo lắng cho Lăng Thiên mà một ngày một đêm không ngủ. Hai người thay nhau đi tới đi lui trước cửa mật thất, người đi ta nghỉ. CƠM và thức ăn hết nóng lại nguội, sau đó lại hâm nóng rồi lại nguội, cứ như thế phải đến mười lần.

Lăng Thần công lực tinh thuần, mặc dù một ngày không ngủ nhưng vẫn chưa thấy mệt mỏi. Trước đây Lăng Thiên cũng có mấy lần như vậy, hoặc là bế quan luyện công hay chế được nên mặc dù lo lắng nhưng trong lòng cũng có tính toán.

Riêng Ngọc Băng Nhan thì đây là lần đầu chờ đợi Lăng Thiên nên trong lòng rất lo lắng hơn nữa từ Lăng Thần nàng biết được Lăng Thiên này lần bế quan chế được mục đích chủ yếu là để trị liệu Huyền Âm thần mạch cho nàng. Điều này làm cho Tiểu nha đầu cảm động dị thường, chỉ thiếu điều khóc ầm lên mà trong tâm cũng càng bất an. Huyền Âm thần mạch ngay cả Thiên hạ đệ nhất gia tộc Ngọc Gia cũng thúc thủ bó tay mà Lăng Thiên lại có giải pháp. Nên biết chế thuốc là một việc cực kỳ tổn hại sức khỏe và tâm thần, nếu Thiên ca vì chế thuốc cho ta mà tổn hại thân thể thì vô luận thuốc có tác dụng hay không thì cũng là tội của ta.

Ồi! Vị ca ca ngu ngốc của ta. Người chẳng lẽ không biết Nhan Nhi thà rằng chính mình bị tuyệt chứng vĩnh viễn không chữa trị mà không nguyện ý để người bị tổn hại sao?

Một ngày một đêm này nhị nữ cảm giác mỗi ngày dài như một năm, nhất là Ngọc Băng Nhan. Ngày đầu tiên hai người còn có thể nói vài câu để giết thời gian nhưng sau đó thì hai người cùng không nói, hai mắt nhìn chăm chú vào cửa mật thất, trên mặt đầy vẻ sốt ruột cấp bách.

Trong mật thất Lăng Thiên lại cũng chân chánh đang đến thời khắc mấu chốt. Vì luyện chế “Cực phẩm đại hoàn đan” lần này Lăng Thiên tự nhận đã chuẩn bị ứng phó đầy đủ. Tất cả dược liệu đều được dự trữ rất nhiều, so với nhu cầu phải nhiều gấp đôi. Thậm chí trước khi thực hiện Lăng Thiên còn ấn theo phương pháp luyện chế Đại hoàn đan dùng dược vật bình thường thử nghiệm vài lần, mỗi lần đều có chút thành công cho nên Lăng Thiên đối với lần luyện đan này tự thị có mười phần tin tâm.

Lăng Thiên vạn vạn lần không nghĩ tới thực sự luyện chế Cực phẩm đan so với thí nghiệm lại hoàn toàn không giống nhau. Hơn nữa là Thiên niên Huyết sâm và Băng tinh hỏa liên mặc dù là văn võ tương phụ nhưng lại không thể dùng cùng một lô đỉnh và rất khó điều hòa. Tuy nhiên việc chiết xuất tinh hoa của hơn hai mươi vị dược liệu phụ trợ khác thì hoàn toàn giống hai lần thí nghiệm trước, cũng không có sai sót gì. Nhưng ngay lúc Lăng Thiên tin tâm mười phần đem Băng tinh hỏa liên cùng Thiên niên Huyết tham cùng phóng vào đan lô, hết sức cẩn thận dẫn động hỏa nhiệt thì nào biết hai vị tuyệt thế linh dược sau khi đụng vào nhau thì lại lập tức tách ra tự chiếm lấy một góc, nước giếng không phạm nước sông, kính vị rõ ràng. Liên tục vài lần như thế làm cho Lăng Thiên rất là đau đầu, nếu hai vị chủ dược mâu thuẫn, vô pháp dung hợp thì như thế nào mà luyện đan? Mà hai vị dược này lại không giống như các loại dược liệu khác có thể tách ra xử lý riêng rẽ vì một khi để linh khí hơi tiết ra thì đan hoàn có luyện thành được lực nhất định sẽ giảm nhiều.

Nhưng dưới tình huống không có biện pháp nào khác Lăng Thiên cũng phải lấy biện pháp ngu nhất. Tay phải khống chế hỏa nhiệt, tay trái cầm một thanh đoản kiếm bằng ngọc để trên đan lô mà cách vật truyền công. Lấy nội lực cẩn thận khóa trụ hai vị linh dược không cho chúng tách ra nhưng đến lúc này Lăng Thiên lại ăn không ít đau khổ!

Luyện chế dược vật tối kỵ để năm loại kim chúc ngoại vật tham gia, đại để ngoài năm loại kim chúc ra thì vật phẩm bằng ngọc chế là ngoại lệ nhưng vật phẩm ngọc chế lại rất giòn mà lại cực kỳ khó lấy nội lực quán thông. Trong khi đó đan lô làm bằng thép dày đến nửa thước, Lăng Thiên lúc chế tạo thì cầu kiên cố mà nay hiển nhiên lại thấy đó là hành động ngu ngốc. Ngay lúc này muốn dùng nội lực trước tiên thông qua đoản kiếm bằng ngọc khống chế đan lô, sau đó lại thông qua thành đan lô để khống chế dược vật. Vô hình chung phải hao phí rất nhiều nội lực! Không phải Lăng Thiên không muốn trực tiếp dùng tay áp vào thành đan lô vận công mà nếu làm như vậy khi nhiệt độ lên cao thì nhất định sẽ đem thủ chưởng của Lăng Thiên nướng chín. Lăng Thiên công lực tuy cao nhưng cũng không có thể chịu được nhiệt độ cao.

Nhưng vận công như thế thì rất hao tổn công lực, lấy Tiên thiên Kinh Long Thần Công cửu trọng công lực tinh thuần đến cực điểm của Lăng Thiên mà chống giữ không đến một thời thần liền đã cảm giác được lực bất tòng tâm mà ngay lúc đó trong đan lô hai vị chủ dược mới vừa bắt đầu tan ra. Phải chờ đến lúc toàn

bộ tan ra và linh khí dung nạp nhau, trong người có ta, trong ta có người thì mới có tránh được việc bài xích lẫn nhau và khi đó ngưng đan mới có công hiệu lớn nhất.

Mà hỏa thể lại không thể tiếp tục gia tăng, nhất định phải bình hòa, không nhanh không chậm, vẫn vô kiêm thể bảo trì độ âm ổn định mới là thượng thừa luyện đan chi đạo. Một khi cấp bách cầu thành thì sợ rằng linh được trong đan lô nhất định biến thành một lò phế phẩm!

Ngay lúc này hần như đã cười lên lưng hổ.

Vô luận như thế nào cũng phải luyện chế thành công! Trong mắt Lăng Thiên thần sắc thanh minh trấn định, đem toàn thân chân lực bảo trì cuộn cuộn không ngừng tổng ra ngoài, nhắm mắt tiềm tâm vận công. Tay phải không chế hỏa nhiệt thoát nhìn thật yên lặng nhưng dưới sự bình tĩnh đó lại là sự nguy hiểm như nham thạch nóng chảy.

Hai thời thần qua đi.

Ba thời thần. Trên trán Lăng Thiên từng giọt mồ hôi to như hạt đậu phộng thi nhau chảy xuống, sắc mặt cũng hơi có chút trắng bệch.

Sáu thời thần qua đi, trên mặt Lăng Thiên mồ hôi như mưa mùa hạ, tóc bết vào trên mặt, cả người quần áo như mới vừa từ trong nước đi ra. Sắc mặt ngay lúc này tái nhợt, chỉ có trên má lộ ra vẻ đỏ ửng, trên trán gân xanh vòng lên nhảy thành thạch, hai hàm răng cắn chặt, hai cằm bạnh ra, cơ nhục nổi vòng...

Lăng Thiên tuyệt chưa nghĩ đến, lúc thí nghiệm chỉ cần hai thời thần là đã luyện chế xong Đại hoàn đan mà nay lại biến thành sáu thời thần mà vẫn chưa xong. Đan lô như một cái vực sâu không đáy, đem tiên thiên chân khí hùng hậu của Lăng Thiên nhất nhất thu nạp, rút kiệt từng tí một.

Nội lực Lăng Thiên lúc này đã đến chỗ sơn cùng thủy tận. Hai mắt nhìn ra ngoài rồi một luồng ý niệm mạnh mẽ không chịu khuất phục từ trái tim nổi lên. Lăng Thiên nộ mục tròn tròn, cuồng rống lên một tiếng, chân khí lại tiếp tục theo đoản kiếm mà chảy vào đan đỉnh. Trước mắt chỉ thấy màu đen rồi hần liền mất đi ý thức. Tuy nhiên trước lúc mất đi ý thức hần mơ hồ trong mũi như ngửi thấy một hương thơm kỳ dị. Lăng Thiên tâm thần thả lỏng rồi liền bất tỉnh nhân sự.

Không biết đã qua bao lâu, Lăng Thiên rốt cuộc tỉnh lại. Đồng lửa dưới Đan lô không biết đã tắt khi nào. Nhìn đan lô trước mặt, trong tâm Lăng Thiên lại dâng lên một loại cảm giác vi diệu khó dùng ngôn ngữ diễn tả được. Nhất thời trong lúc đó lại không có dũng khí khai mở đan lô xem xét.

Sau khi hít sâu một hơi. Lăng Thiên bình tĩnh tâm thần chậm rãi ngồi dậy. Lúc này hần mới phát hiện toàn thân mềm nhũn không có nửa phân khí lực thì ha ha cười một tiếng. Ngắc đầu cũng chỉ một đao, cúi đầu cũng là một đao (ý nói kiểu gì cũng bị chém), cho dù thực sự thất bại thì cũng là một kết quả. Suy tính hơn thiệt, há phải là thái độ của đại trượng phu. Lăng Thiên không do dự nữa vươn tay phải đem nắp đan lô hạ xuống. Nắp đan lô hé ra theo đó một luồng hương khí nồng đậm bỗng nhiên xông vào mũi rồi trong nháy mắt tràn ngập cả mặt thất. Lăng Thiên bỗng nhiên cảm giác được cả người nhẹ nhàng thoải mái vô bì, tứ chi bách hài giống như là được lực lượng rót vào.

Bên trong đan lô có hơn trăm viên Đại dược hoàn màu huyết hồng tinh oánh long lanh to cỡ hạt đậu, từng khối tròn trong suốt giống như mã não. Trộn trộn dị hương từ trong bay ra, chỉ cần ngửi thấy kỳ hương này đã cảm thấy tâm thần thư thái.

Cuối cùng đã thành công ! Lăng Thiên nhắm mắt, trong tâm như trút được gánh nặng, cảm giác vui mừng ngập tràn từ đầu đến chân. Tại một khắc này, Lăng Thiên cơ hồ muốn cất lên tiếng ca xướng !

Số lượng không ít Đại hoàn đan. Đây đại biểu cho nhất chí vô địch lực lượng của Lăng Thiên! Lấy công lực hiện nay của Lăng Kiếm sau khi phục hạ Đại hoàn đan này xoay mình một cái tăng hai mươi năm công lực, nội lực liền đủ sức tung hoành thiên hạ! Trừ vài người ra thì có thể nói là vô địch thủ!

Tại thời khắc chuẩn bị chiến loạn này mà đem thực lực đột nhiên tăng lên một bước lớn như thế, đương kim thiên hạ ngày nay Lăng Thiên đã cảm giác chính mình cũng không cần gì phải cố kỵ nữa.

Hần vội vàng lấy vài cái bình ngọc đã chuẩn bị sẵn đem từng hạt Đại hoàn đan cẩn thận bỏ vào, đóng chặt nắp bình. Sau khi xác thực đã thu nạp toàn bộ Đại hoàn đan thì mới thở phào một hơi. Trong nháy mắt,

sự mệt mỏi khó có thể hình dung nổi lên, chỉ muốn nằm lãn ra mà ngủ. Tuy nhiên Lăng Thiên tàn nhẫn nhằm bóp đùi mình véo một cái, sự đau nhức khiến hắn thanh minh. Lúc này tuyệt đối không phải là lúc ngủ, đây là lúc khôi phục tự thân công lực tốt nhất. Lấy ra một viên Đại hoàn đan cầm trong tay, Lăng Thiên khoanh chân mà ngồi, vận Kinh Long Thần Công nội lực công pháp. Ban đầu cảm giác được trong đan điền một khoảng không đặng đặng, từ từ liền có một tia nội lực tinh tế trong người du động, tốc độ càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt đã lưu chuyển xong một chu thiên, nội lực còn sót lại toàn thân kinh mạch bị quét sạch mà một luồng nội lực màu hồng từ đan điền được kích phát lên. Lăng Thiên cảm giác rõ ràng tự thân nội lực hôm nay sau khi tiêu tan khôi phục lại thì giống như là vừa tăng tiến thêm một bậc.

Nhân lúc nội lực vận hành đến cực trí, Lăng Thiên đem Đại hoàn đan nhét vào trong miệng, bỗng nhiên một luồng băng hương ti tuyến theo yết hầu chảy xuống, tiếp theo tại đan điền liền bạo khởi một luồng noãn lưu (khí ấm) mạnh mẽ! Một luồng khí do được lực ở đan điền thăng khởi, trong nháy mắt lưu chuyển toàn thân, bỗng nhiên toàn thân liền nóng rực như lửa cháy.

Lăng Thiên cố gắng khống chế tự thân nội lực, dẫn dắt luồng lực lượng mạnh mẽ ngoại lai này ẩn theo lộ tuyến vận hành của Kinh Long Thần Công, tại toàn thân kinh mạch từng bước vận hành!

Ầm một tiếng! Chân khí toàn thân tựa hồ đồng thời bị châm một mối lửa. Mũi kim quan trên đầu Lăng Thiên đột nhiên bùng nổ bắn ra tứ phía, trên đầu tóc đen dựng đứng trùng thiên, một luồng khí lưu mạnh mẽ từ trong thân thể vọt ra khiến cho thượng phẩm bạch cảm bào trên người Lăng Thiên phốc một tiếng bị kinh khí cuồng bạo phá rách thành từng mảnh vụn bay phấp phới đầy phòng, bỗng nhiên cả người Lăng Thiên xích lửa. Không còn một mảnh vải!

Đây là do Lăng Thiên dẫn đạo luồng lực lượng do Đại hoàn đan sinh ra thử cùng bản thân công lực hợp làm một, nhưng kết quả là hai luồng nội lực mới vừa tiếp xúc đã lập tức tách ra giống như nước giếng không phạm nước sông.

Quả nhiên là như thế, vậy thử ma luyện một lần nữa xem sao! Nghĩ xong, Lăng Thiên đột nhiên hai mắt trợn tròn, đem tâm nhất hoàn, trực tiếp vận chuyển toàn thân công lực bao vây lấy luồng cự lực ngoại lai nhằm tới quan khẩu Kinh Long Thần Công tầng thứ mười điên cuồng trùng kích.

281. Chương 9: Nhân Hữu Viễn Ưu

Một ngày một đêm trong mật thất hoàn toàn không có nửa điểm động tĩnh truyền ra! Lăng Thần cùng Ngọc Băng Nhan trong lòng hết sức cấp bách, ngay cả người biết rõ thần thông của Lăng Thiên như Lăng Thần cũng không ngoại lệ. Dù sao những lần thí nghiệm trước chỉ kéo dài trong một thời thần là chấm dứt, lần này sao lại mất nhiều thời gian như thế. Tuy nhiên dù sốt ruột nhưng lại vô pháp khả thi. Nhị nữ hai mắt bất chợt đều xuất hiện lệ quang hơn nữa trong lòng Ngọc Băng Nhan còn tràn ngập ý nghĩ tự trách ăn năn hối hận không thôi.

Đột nhiên cửa mật thất kẹt một tiếng. Nhị nữ đồng thời trợn to hai mắt nhìn lại thì thấy cánh cửa mở hé ra một chút, trong đó có một người tóc tai bù xù thò đầu ra. Người này là người nào? Nhị nữ bị hù dọa một trận đồng thời kêu lên sợ hãi!

Người nọ thấy vậy thì trên mặt hiện lên một tia cười khổ. Không phải là Lăng Thiên thì còn là ai.

“Thiên ca. Người... không việc gì chứ? Sao mà lại biến thành bộ dạng này?” Ngọc Băng Nhan sau khi kêu lên sợ hãi thì lập tức nhận ra Lăng Thiên. Mắt thấy bộ dạng của người trong tim thì bỗng nhiên thở phào nên mặc dù phát hiện ra có điều không thích hợp nhưng cũng không tò mò hỏi thêm gì.

“Công tử.” Lăng Thần trong mắt ngay lúc đó xuất hiện đầy vẻ ôn nhu thâm tình. Lăng Thần từng nghe Lăng Thiên nói qua nên biết sự hung hiểm trong quá trình luyện đan. Một ngày một đêm này đối với Lăng Thần mà nói cơ hồ là sự dày vò khó lòng chịu đựng, thậm chí còn cảm thấy hối hận vì không có theo vào mà thủ hộ cho công tử! Thậm chí vài lần muốn phá cửa đá tiến vào nhưng sau lại sợ quấy nhiễu việc luyện chế của Lăng Thiên. Đại để chung quy là phải nhờ vào định lực cực cao mới miễn cưỡng nhẫn nại được. Thời khắc này thấy Lăng Thiên đi ra thì bỗng nhiên vui mừng lẫn sợ hãi muốn phát cuồng lên. Một bụng

đầy lời muốn nói lên đến khoe môi thì lại nói không ra.” Ách. Thần Nhi đừng sợ. Quần áo của công tử khi chế đan bị bẩn...” Lăng Thiên có chút muốn nói nhưng lại ngập ngừng “..người đi trước lấy cho ta một bộ quần áo qua đây. Ta phải thay quần áo đã.”

Nhị nữ vui mừng lẫn sợ hãi quá độ nên có chỗ nào chú ý tới lời của hắn, sau khi sưng sốt nửa ngày thì cùng kêu lên một tiếng vui mừng. Bịch một tiếng đem cánh cửa đá mở toang ra. Trong nháy mắt hai thân thể thơm mát mềm mại chen nhau chui vào lòng Lăng Thiên.

Lăng Thiên không còn cách nào khác là phải ưỡn đầu ngẩng mặt lên, toàn bộ bị lộ hết, bị sờ vuốt hết. Cái này chính là danh lễ bị tấn hủy đây! Nghĩ không ra hai nha đầu này lại kích động như thế nhưng lại cảm giác được trước ngực nóng hổi, thì ra là nước mắt của nhị nữ.

“Hả- ” sau cơn kích động nhị nữ đồng thời cảm giác có chút không thích hợp cúi đầu nhìn xuống. Bỗng nhiên có hai tiếng thét kinh thiên động địa từ trong miệng bộc phát ra. Hai trang quốc sắc thiên hương khuôn mặt xinh xắn đồng thời biến thành đỏ rực như mông hươu tử (đỏ như đất khỉ) không hẹn mà đồng lấy hai tay che mặt, tựa hồ như thấy quỷ xoay mình chạy trốn !

“Thần Nhi. Người đừng quên lấy quần áo...” Lăng đại công tử khuôn mặt tuần tú có chút đỏ lên hai tay che chắn bộ vị yếu hại cấp bách hô lên nhưng mới hô được một nửa thì lại lập tức im miệng vì hai nha đầu nọ đã chạy mất không thấy bóng dáng. Có nói cũng không nghe thấy.

Bộ dáng như kẻ trộm thò đầu ra Lăng Thiên nhìn kỹ tả hữu hai bên quan sát kỹ một phen sau đó một tay cầm bình ngọc, một tay nắm một mảnh vải rách nát che ngang hông. Lăng đại công tử bất chợt hiện thân, chạy ra khỏi mật thất. Ách. Trần trường chạy. Trăm phân trăm là trần trường chạy....

Lăng Thiên thần thái ra vẻ nhẹ nhàng thư thái ngồi trên ghế, khẽ thổi bọt trên miệng chén trà tựa hồ rất nhàn dật. Tuy nhiên ngẫu nhiên vẫn thấy dùng tay xoa nhẹ tiểu phúc, trên mặt không khỏi cười khổ.

Lăng Thần cùng Ngọc Băng Nhan sau khi xấu hổ chạy trốn thì không hẹn mà đồng thời đi vào bếp làm đồ ăn bưng qua. Cái này đều do nhị nữ tự thân làm và bê ra. Sau khi bê ra thì hai người liền đứng sang một bên hai mắt chăm chú nhìn Lăng Thiên dùng cơm. Hình như nhìn Lăng Thiên ăn cơm là một phần thưởng lớn.

Không nhiều không ít tổng cộng có tám món ăn. Ngọc Băng Nhan bốn Lăng Thần bốn. Mỗi một món tính ra cũng phải hơn một cân, đây có ngon vì chỉ sợ người trong tim không đủ ăn.

Cho nên bữa cơm này Lăng Thiên ăn mà lại thấy thống khổ vô bì!

Đưa trúc trong tay muốn hướng một món nào đó gấp nhiều hơn thì lập tức liền bị một đôi bạch nhãn từ đối diện trừng mắt nhìn qua. Tựa hồ bữa ăn này đã trở thành chiến trường nơi nhị nữ thi đấu thủ đoạn. Tuy nhiên do Lăng Thần biết được khẩu vị của Lăng Thiên mà thủ nghệ cũng có chỗ độc đáo làm ra một món cá chép đường hầm chua hương vị rất ngon. Bụng sớm đã trống rỗng nên Lăng Thiên bất tri bất giác thoáng cái đã chén sạch. Lúc này mới phát hiện Ngọc đại tiểu thư hai hàng nước mắt như châu ngọc lăn xuống Lăng Thiên vội vàng đem món “Hắc du trư nhĩ” của Ngọc tiểu thư nuốt xuống. Nhưng mà người có thể muốn thiên kim tiểu thư của một siêu cấp thế gia có tay nghề cao sao? Hơn nữa sau khi ăn qua phong vị của món ngon rồi lại phải ăn qua đồ không ngon mà nói thì... nhưng Lăng Thiên trên mặt vẫn tươi cười há mồm dừng mảnh ăn không cần biết mùi vị thế nào. Tiếp sau món này thì đến mấy món ngon của Lăng Thần là “phiêu hương bài cốt”, “ hương tô bát bảo áp”, “ hồng thiêu kê khối” hết sức hấp dẫn dụ hoặc khiến cho hắn chén lia lịa mà lúc này bụng cũng đã lừng lững thì lại nhìn thấy mấy món còn lại của Ngọc đại tiểu thư là “ hắc thiêu đậu hũ “, “ mộc tu hắc qua“, “ tư nhiên hắc nhục” thì bỗng nhiên cảm thấy ngắc ngứ, càng nhìn càng thấy đau khổ a!

Nhưng một điểm biện pháp cũng không có nên cuối cùng nhị nữ đều hài lòng tự bụng bốn cái bát đĩa trống đi ra mà Lăng đại công tử vốn rất đói bụng thì lúc này bụng đã trương lên như cái trống chập vật ngồi hai mắt trắng già nhưng vẻ mặt hân hoan liên mồm khen ngon. Ngon như vậy thì cho dù có ăn thêm vài món nữa cũng không thành vấn đề!

Xem chừng Lăng Thiên đã ăn no Lăng Thần mới đem một đồng thư từ công vụ tin tức tình báo trong thư phòng ôm ra. Sự tình này lại làm cho Lăng Thiên lập tức quên đi cái bụng đang trương lên mà nhìn đồng

sự kiện chất đồng như quả núi nhỏ đang chờ mình xử lý. Lăng Thiên mặt sắc chậm rãi trầm trọng xuống tràn ngập sầu lo.

Nguyên nhân làm cho Lăng Thiên đột nhiên nghĩ đến là do bây giờ hắn là lãnh tụ duy nhất mà đồng thời lại là một võ giả. Nhất là sự ảnh hưởng của mình trong lòng mọi người rất lớn, cơ hồ tất cả mọi người gặp phải chuyện không giải quyết được thì đều theo quán tính mà đầu tiên là đưa đến chỗ hắn. Tất cả những chuyện bọn họ vô pháp quyết định cũng đang đợi hắn đưa ra quyết định. Dạng tập quyền này thoát nhìn giống như trên dưới một lòng, vững chắc như sắt đá mà kì thực lại cực kỳ yếu nhược, không kham nổi một kích! Vạn nhất chính mình xảy ra việc ngoài ý muốn thì nhất định toàn bộ sụp đổ!

Nguyên nhân vì tất cả thế lực đều tồn tại một cái trụ cột để dựa vào. Cũng như mình hiện nay! Vạn nhất có một ngày mình đột nhiên vắng mặt hoặc giả như ngày hôm nay vì có sự tình mà tạm thời không có mặt để ý chút sự tình này. Như vậy thì như thế nào? Trừ chính mình thì tựa hồ cũng không có người chủ trì đại cục.

Mấy ngày hôm nay chuyện xảy ra may mà cũng không có đại sự gì. Hơn nữa đây cũng không phải thời kỳ đặc biệt, trì hoãn một ngày nửa ngày cũng không trở ngại gì nhưng nếu đổi lại tại thời điểm cục thế biến ảo, thiên quân nhất phát vi diệu hoặc là lúc tranh giành thiên hạ, diễn biến chiến xảy ra trong nháy mắt thì xử lý như thế nào. Giao đấu với cao thủ chỉ cần sai một ly là đi một ngàn dặm. Câu nói này không sai.

Lăng Thiên suy tư chốc lát thì không khỏi toát mồ hôi! Chính hắn mặc dù tự phụ nhưng cũng biết chính mình cũng chỉ là một người mà không phải là thần. Thân là một võ giả nên hắn nhất định là phải giành thời gian tu luyện mà mình lại là linh hồn là tượng trưng của toàn quân. Chính mình lại nhất định không có thể tránh được việc ra chiến trận chém giết mà ngay cả thiên hạ đệ đệ nhất cao thủ cũng không có dũng khí cam đoan chính mình vĩnh viễn không bị thương, vĩnh viễn không cần thời gian tìm hiểu võ học cao thâm. Mà những việc này nhất định cũng có ảnh hưởng đến chuyện xử lý sự vụ hàng ngày, nhất là khi thế cục từng bước khẩn bách. Ngay lúc này nhìn có vẻ không có vấn đề gì nhưng trong tương lai sẽ tạo thành một sơ hở trí mạng!

Hiện tượng này nhất định phải thay đổi ngay nhưng sửa đổi như thế nào.

Hoặc nói yếu tố then chốt để giải quyết nguy cơ này là gì?!

Lăng Thiên chậm rãi đứng lên đi thông thả hai bước trầm trọng nói: "Thần Nhi. Thông tri yêu cầu tất cả đệ chủ các thế lực, các vị thủ lĩnh môn nhân không quản có sự vụ cấp bách ra sao trong vòng hai ngày phải chạy đến Lăng Phủ tiểu viện. Nếu không đến kịp. Trảm!"

Lăng Thần nhất thời đứng nghiêm cung kính nói: "Dạ! Công tử." Đây là lần đầu tiên Lăng Thiên khi ra lệnh có nhắc tới chuyện ai không đến kịp thì trảm! Sáu từ nghiêm khắc này Lăng Thần tựa hồ cảm giác được điều gì nên không có chút dám chậm trễ lập tức xoay người quay về phòng đem mệnh lệnh này truyền đi.

Ngọc Băng Nhan cũng cảm giác được hào khí trong nháy mắt tựa hồ đột nhiên khản trương lên. Xem sắc mặt trầm trọng của Lăng Thiên nàng như thuận im lặng không phát ra nửa điểm thanh âm.

Lăng Thiên mặt nhăn mày nhíu cảm tử giấy nhỏ chứa tin tức trọng yếu chậm rãi đọc. Từ tin tức này có thể thấy rõ tỷ trọng tin tức trong quốc nội chiếm phần lớn so với tin tức từ bốn phương nhưng cũng đã dần dần giảm đi. Mà nếu so với vài năm trước thì tin tức lại nhiều thêm không ít. Từ đồng giấy tờ này Lăng Thiên đã mơ hồ nghĩ được mùi gió mưa sắp đến.

Các quốc gia cũng rất cẩn thận tận lực che dấu các hành động điều chỉnh trong quốc nội cũng như ẩn dấu thực lực lớn nhỏ. Hơn nữa mỗi một phương thế lực đều không có làm ra những hành động kích thích lớn. Mỗi một động tác tựa hồ là quốc chánh bình thường không để cho bên nào có chút hoài nghi.

Nhưng Lăng Thiên miễn cảm phát hiện các cường quốc có chiến lực mạnh mẽ đều không quên tăng cường và củng cố quân đội. Hơn nữa tại các cứ điểm trọng yếu đều có tinh binh mạnh mẽ tập trung mà mục tiêu mơ hồ cùng hướng về một phương hướng là Thừa Thiên!

Thừa Thiên là vị trí trung tâm Thiên Tinh đại lục. Bốn mặt có núi vây quanh mà chỉ có trong Thừa Thiên quốc nội là một vùng đồng bằng, đất đai phì nhiêu, binh cường lương túc, trăm họ giàu có an cư lạc nghiệp.

Đông tiếp Đông Triệu, bắc giáp Bắc Ngụy, tây xuất có thể đánh Tây Hàn, nam hạ có thể uy hiếp Trịnh, Ngò! Từ trước tới nay tất cả các bậc quân chủ có dã tâm chí lớn đều nhìn về đây mà thềm thường mơ ước.

Thừa Thiên hưng suy khởi lạc từ trước đến nay đều là thiên hạ đại sự và cũng là chỗ binh gia tranh giành. Từ rất lâu đã có một loại thuyết pháp rằng muốn thống nhất thiên hạ thì trước tiên phải lấy Thừa Thiên. Chưa lấy được Thừa Thiên thì thiên hạ khó mà thống nhất.

Từ việc các quốc gia này đều ngo ngoe muốn hành động cho thấy đám dã tâm gia môn này cuối cùng đã hết kiên nhẫn. Ngoài ra Liệt Thiên Kiếm xuất hiện ngoài ý muốn rồi lại ngoài ý muốn biến mất góp phần không nhỏ thúc dục các nước tăng cường xúc tiến các bước tiếp theo.

Lăng Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Thần từ ngoài đi vào lẳng lặng đứng phía sau hần không nói một lời.

“Về tin tức Diệp Bạch Phi...” Lăng Thiên giơ giơ tờ giấy trong tay hỏi ” ...là sao vậy?”.

282. Chương 10: Truy Tung Tùng Lâm

Lăng Thần tiếp nhận xem thì không khỏi cười “Lần trước ta phục kích Huyết Sát Các của Tây Môn nhưng tới cuối cùng cũng không phát hiện ra tung tích Diệp Bạch Phi. Người này võ công không kém, tâm tính lại càng kiên nghị, sợ rằng nếu không để ý có thể xảy ra việc ngoài tính toán cho nên sau khi công tử đến Minh Yên Lâu xử trí Tây Môn Thanh, ta liền sai Lăng Kiếm mang Lăng Trì đi đến chỗ Huyết Sát Các ẩn nấp lục soát. Quả nhiên Diệp Bạch Phi lần trước sau khi ngạnh kháng thế công của công tử bị trọng thương chưa khỏi, đang ở chỗ đó dưỡng thương, bên người lại không có hộ vệ cho nên không chống cự nổi liền bị hai người Lăng Kiếm bắt sống về, hiện đang giữ ở Lăng Phủ biệt viện.”

Đối với Diệp Bạch Phi, Lăng Thần rất kiêng kỵ. Người này mặc dù từng thua dưới tay mình nhưng võ công quyết không kém Lăng Kiếm, hành sự lại có chút tàn nhẫn hung tàn, làm việc lại bất chấp thủ đoạn, thật sự là một địch nhân khó chơi. Hơn nữa theo sự bố trí của Lăng Thiên, đã đem chúng sát thủ của Huyết Sát Các quảng lưới giết sạch cho nên nhất định cùng Diệp Bạch Phi và thế lực phía sau hần kết hạ thâm cừu khó hóa giải. Nếu thả hần ra thì lấy tính cách người này ắt sẽ ẩn nặc tùy thời mà động, lấy thủ đoạn ám sát xuất quỷ nhập thần của hần mà nói thì đối với Lăng Thiên và thậm chí là Lăng Gia cũng là một mối uy hiếp thật lớn. Cho nên Lăng Thần bình sinh đây là lần thứ nhất dưới tình huống chưa được Lăng Thiên đồng ý đã hạ lệnh này đối với Đệ Nhất Lâu.

Lăng Thiên có chút cười khen nói: “Làm tốt, làm thực sự tốt” rồi trầm ngâm một lúc nói “Nhưng người này lại là một sát thủ khó được, nếu giết đi thì có chút đáng tiếc. Chờ sau khi ta dò xét ý của hần thì sẽ quyết định”.

Nói xong Lăng Thiên lại đem tờ giấy cẩn thận đọc lại một lần, vừa xem vừa nói: ” Thần Nhi, chốc nữa muối cùng Nhan Nhi đi vào mật thất. Trước tiên muối phục dùng một khối Đại hoàn đan, lấy tu vi Huyền băng thần công của muối cùng được tính thiên về trọng hỏa của Đại hoàn đan sẽ nhận được nhiều lợi ích. Đợi sau khi tấn hóa được lực thì cho Nhan Nhi phục dùng, muối ở bên cạnh trợ giúp nâng tiêu hóa được lực mà điều dưỡng cự tật, lấy Huyền băng chân khí của muối tương trợ nhất định sẽ làm một nửa mà thu hoạch gấp bội, không có gì nguy hiểm. Được rồi, còn Tiên Thủy Nhu...” vừa nói được một nửa thì Lăng Thiên đột nhiên phát hiện ra trong sổ tin tức cuối cùng có liên quan đến Tiên Thủy Nhu mà không khỏi cả kinh.

“Sáng sớm nay hần đã đem người rời khỏi Thừa Thiên?” Lăng Thiên mặt nhăn mày nhíu hỏi “Hần đi hướng nào”.

Lăng Thần suy tư nói “Hần rời đi cùng với Bắc Ngụy sứ giả đoàn nên nếu không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì là đi Bắc Ngụy.” Nàng nghĩ thêm gì đó rồi lại nói: “Một đệ tử Cuồng Phong là Bắc môn đệ tử mới vừa truyền đến tin tức cách đây không đến hai thời thần. Tin này không sai.”

“Không đến hai thời thần.” Lăng Thiên đi thông thả hai bước, càng nghĩ càng cảm giác được không thích hợp. Tiên Thủy Nhu rõ ràng có dấu hiệu cấu kết cùng Thừa Thiên hoàng thất mà việc này Lăng Gia cũng không biết gì chứng tỏ là hoàng thất cố tình giấu diếm tin tức. Mà lúc này là lúc cực kỳ mẫn cảm giữa Thừa Thiên cùng Bắc Ngụy, có thể nói là đại chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Sao Tiên Thủy Nhu lại

theo phía sau cùng Bắc Ngụy đoàn đi khỏi. Việc này làm cho Lăng Thiên cảm giác càng lúc càng không thoải mái, một loại nguy cơ vi diệu chưa từng có nổi lên.

“Thần Nhi, muội trông nom Nhan Nhi phục dùng Đại hoàn đan nhưng đóng phải đóng tất cả các cơ quan lại, không được đi ra, sau khi đại công cáo thành thì mới được xuất quan. Ta sẽ lặng lẽ đuổi theo xem tình huống ra sao. Ân, muội thông tri cho Lăng Kiếm bảo hắn đuổi theo sau...” Lăng Thiên vừa nói vừa đi ra ngoài, một chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng thì thân ảnh đã tiêu tan.

Ngoài sân vang lên một tiếng ngựa hí, tiếng móng ngựa đập trên nền đất vang lên rồi dần dần đi xa.

Lăng Thần từ phản ứng của Lăng Thiên mà phát hiện ra sự tình không phải tầm thường, không dám chậm trễ lập tức thông báo cho Lăng Kiếm.

Trải qua lần trùng quan trong mật thất Lăng Thiên đã cảm giác Đại hoàn đan không chỉ giúp gia tăng công lực mà là hiệu quả phi thường lớn. Từ sự hùng hậu của nội lực của mình, Lăng Thiên cảm giác công lực tăng lên rất nhiều. Mà các chiêu thức có uy lực cực đại trước đây khi thi triển chung quy có chút miễn cưỡng nhưng nay lại vận dụng hết sức tự nhiên, có thể nói là thu phát tùy tâm. Điều tiếc nuối duy nhất là Đại hoàn đan mặc dù giúp tăng trưởng chân khí nhưng lại không thể gia tăng cảnh giới! Độ hùng hậu của công lực xác thực có tăng lên nhưng tự thân cảnh giới lại cần phải trải qua chiến đấu mà dần lĩnh ngộ tăng lên, lúc đó mới có thể một lần nữa đột phá Kinh Long Thần Công.

Lúc trong mật thất Lăng Thiên cũng chưa đột phá thành công Kinh Long Thần Công tầng thứ mười. Mà sự thật hẳn cũng không có hy vọng xa vời có thể nhanh chóng đạt tới tầng thứ mười như vậy. Kinh Long Thần Công tam tầng sau cùng khó khăn cực độ. Tự hồ tiến vào một tầng thứ mười phải tốn khí lực gấp mấy lần so với chín tầng trước kia! Có vài khiếu huyết mà mỗi khi trùng kích như là rơi vào địa ngục. Lăng Thiên lần này trùng quan là do sau khi phục dùng Đại hoàn đan được lực quá thịnh không tiêu tan hết. Mà công lực bản thân cũng không tiêu hóa hết được công lực ngoại lai khiến cho hai luồng nội lực ở trong kinh mạch như nước với lửa. Mà công lực chưa tiêu hóa nọ Lăng Thiên lại không muốn lãng phí nên nhân cơ hội trùng quan khiến cho nó dung thành một thể.

Kinh Long Thần Công cùng bộ phận được lực đã tiêu hóa trong cơ thể Lăng Thiên hiển nhiên là dễ sai khiến viên chuyển như ý nhưng phần được lực còn dư của Đại hoàn đan lại như một khối ngọc thô chưa được tạo hình. Cả người trên dưới tràn ngập lửa nóng mà quá trình trùng quan cảm giác cực kỳ đau khổ, như lửa thiêu thân. Tuy nhiên hẳn cuối cùng cũng đem được lực của Đại hoàn đan như mài ra hóa thành nham thạch nóng chảy trong kinh mạch.

Quả nhiên sau quá trình trùng quan tàn khốc, bộ phận được lực chưa tiêu hóa cuối cùng đều chuyển hóa thành nội lực tinh thuần, cùng với bản thân công lực của Lăng Thiên chân chánh hợp làm một. Nhưng lần đầu nếm trải nỗi đau khổ khi trùng quan tầng thứ mười khiến Lăng Thiên vẫn còn sợ hãi không thôi.

Lấy công lực và cảnh giới của Lăng Thiên mà cũng chưa thể tiêu hóa hết được lực của Đại hoàn đan thì sao lại có dũng khí cho Lăng Thần cùng Ngọc Băng Nhan phục dùng Đại hoàn đan. Việc này lại bao hàm nguyên lý tương sanh tương khắc, tương phụ tương thành chí lý trong võ học.

Lần luyện chế Đại hoàn đan này được liệu chủ yếu là Thiên niên Huyết sâm cùng Băng tinh hỏa liên. Băng tinh hỏa liên thuộc tính băng hỏa điều hòa nhưng có chút thiên về hàn chúc mà Thiên niên Huyết sâm lại là viêm chí dương chi bảo. Cho nên lần này Cực phẩm Đại hoàn đan được lực cố nhiên hơn xa Đại hoàn đan bình thường. Nhưng sau khi luyện thành thì thuộc tính của Đại hoàn đan này lại thiên về dương viêm nhất hệ nên thường nhân phục dụng nhất định là bị chí dương chi hỏa đốt cho sống đi chết lại. Ngay như Lăng Thiên muốn đem tất cả được lực thu vào thân thì vẫn phải trải qua kinh nghiệm dương viêm đốt thân! Cho nên Cực phẩm Đại hoàn đan lần này mặc dù là cực phẩm nhưng sợ rằng Lăng Kiếm cùng Lăng Trì mà phục dùng nhất định là bị hành hạ khổ không nói nổi.

Thế gian vạn sự vạn vật có nhất sanh thì tất có nhất khắc. Loại Đại hoàn đan này đối với người tu luyện Tiên thiên hàn cực công lực là thuốc bổ tuyệt hảo. Lấy Lăng Thần mà nói, Lăng Thần tu luyện Huyền băng thần công lại có thể tiêu hóa dương viêm lực của Cực phẩm Đại hoàn đan, thậm chí còn mượn trợ giúp của dương viêm lực này mà đề thuần mức độ tinh thuần của Huyền băng thần công. Đơn độc lấy lợi ích khi phục dùng Đại hoàn đan mà nói thì Lăng Thần còn thậm chí còn hơn Lăng Thiên.

Lăng Thiên cấp bách vội vã đi ra ngoài, một là vì truy tung Tiền Thủy Nhu, hai là để cho Lăng Thần một mình đối mặt với sự trùng kích của dương viêm được lực Đại hoàn đan mà đề thuần cực hàn công lực! Nếu có thể dựa vào chính mình kiên quyết vượt qua một cửa này thì mới có thể thu được đại công hiệu! Nếu Lăng Thiên ở bên cạnh thấy Lăng Thần đau khổ nhất định là không nhẫn nại nổi mà ra tay tương trợ nhưng đối với công lực tiến cảnh của Lăng Thần lại không có lợi mà lại có hại lớn. Nếu không may còn khiến cho võ công Lăng Thần vĩnh viễn không tiến cảnh được!

Lợi dụng được vật mạnh mẽ để đề thăng công lực vốn là hành động nghịch thiên! Nếu có ngoại nhân tương trợ thì có thể dễ dàng vượt qua cũng như dễ dàng gia tăng nội lực nhưng về lâu dài sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc tiến cảnh của Lăng Thần. Nếu như thế thì mặc dù gia tăng hai mươi năm công lực nhưng cảnh giới lại dừng trệ không tiến thì cái được không bù nổi cái mất!

Về Ngọc Băng Nhan thì lại không cần lo lắng vì Huyền Âm thần mạch của nàng tự thân sẽ đem được lực của Đại hoàn đan trung hòa nhưng cũng không trông cậy vào việc này để gia tăng công lực. Tuy nhiên chỉ đơn độc lấy được lực tư dưỡng bản thân công lực thì tựa hồ là trăm phần trăm tọa hưởng kỳ thành. Hơn nữa lại có Lăng Thần một bên thủ hộ, có thể nói là vạn vô nhất thất cho nên Lăng Thiên một điểm cũng không lo lắng.

Lăng Thiên thẳng một đường ra khỏi bắc môn, quát ngựa điên cuồng chạy đi! Hai bên sườn cảnh vật cấp bách lui về phía sau.

Trong lòng hẩn mơ hồ ẩn ước có một ý niệm dị thường, tựa hồ như có chuyện trọng yếu gì phát sinh nhưng chung quy lại cảm giác không nắm bắt được, không có chút đầu mối để tìm. Nếu không thể tìm được Tiền Thủy Nhu làm rõ ràng thì Lăng Thiên vẫn không thể cảm giác thoải mái được.

Bắc Ngụy cùng Thừa Thiên cách xa nhau không xa, chỉ hơn ngàn dặm. Mà từ thủ đô Bắc Ngụy tới thành Thừa Thiên cũng không quá một ngàn ba trăm dặm. Nếu dùng thượng thừa khoái mã kiêm trình thì không mất một hai ngày công phu cũng không đến được. Lăng Thiên e sợ cho Tiền Thủy Nhu sẽ vứt bỏ đại đội nhân mã mang theo một vài hộ vệ võ công cao cường tăng tốc mà đi nên hẩn truy đuổi theo cực kỳ cấp bách.

Trước mặt là một phiến tiểu thổ sơn, phía sau núi là một mảnh rừng tùng rậm kéo dài vài mươi dặm. Vượt qua khu rừng rậm này không tới trăm dặm là tới biên giới Thừa Thiên, Yến thành cửu quận, nơi đây đại quân Lăng Khiếu đang bố phòng tại đây.

Xa xa, trong hắc tùng lâm tựa hồ có vô số chim chóc nháo nhác bay lên, cất tiếng kêu the thé rồi vỗ cánh bay đi bốn hướng.

Lại có mai phục, Lăng Thiên cười lạnh một tiếng, vung roi giục khoái mã gia tăng tốc độ chạy vào rừng. Trong sát na tiến vào hắc tùng lâm hẩn lại đặc biệt tàn nhẫn quát lên lưng ngựa một roi đồng thời thân thể nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa. Thốt ngựa hí dài một tiếng rồi thẳng tắp chạy vào rừng

Lăng Thiên khước miệng lộ ra một tia tàn nhẫn. Hắc hắc, tại đường đi thiết hạ mai phục, vậy là có âm mưu gì. Bất quá nếu muốn mai phục bản công tử thì trừ phi các người cũng là vũ học thế gia từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên việt qua đây. Không thì, tuyệt không hy vọng! Nếu trong các người có một người như người áo xanh thì may ra còn có hy vọng?

Hôm nay bản công tử sẽ cho các người xem cái gì mới chân chánh là phục kích! Cái gì mới chân chánh là ám sát! Một điểm đạo hạnh của các người trong mắt bản công tử còn chưa đáng để ý tới.

Lăng Thiên ngửa đầu xem sắc trời rồi nhìn về phía đường nhỏ chạy dưới tán cây cối rậm rạp. Thân thể khẽ chuyển đem áo bào trắng trên người cởi ra, trở mặt áo bào, mặt trong lại có màu xanh. Hẩn lại mặc vào, cả người tựa hồ trong nháy mắt liền tan vào trong rừng cây, hóa thành một cây thanh tùng bình thường hoặc giả ngẫu nhiên có người nhìn thấy hẩn tiến vào dưới ánh dương quang thì ngỡ là một bóng cây nào đó.

283. Chương 11: Một Đường Giết Chóc

Di chuyển tốc độ cao, thân thể Lăng Thiên giống như một u linh vô hình vô ảnh, như làn gió nhẹ lướt đi trong rừng tiến sâu vào rừng cây.

Đi không xa đột nhiên tựa hồ như có một loại khí vị dị dạng truyền đến, Lăng Thiên dùng cước bộ khẽ ngửi một hơi. Là mùi máu tanh. Mà người chết có mùi máu tanh đặc biệt! Lăng Thiên trong lòng phán định.

Ở ngoài năm trượng sáu bảy cái thi thể nằm ngang dọc trong đám cây cỏ rậm rạp.

Cái này là sao. Chẳng lẽ người bọn chúng muốn phục kích cũng không phải là ta mà lại phục kích bất thành?

Lăng Thiên không dám chậm trễ, dị thường cảnh giác điều tra bốn phía nhưng cũng không có phát hiện ra dị trạng gì, lúc này mới cẩn thận nhảy lên, mũi chân điểm nhẹ lên cây cỏ trên mặt đất mà đi. Cái này là thói quen động tác tại thế giới trước của Lăng Thiên, mục đích là không để lưu lại dấu chân mình cho người khác điều tra. Mặc dù thế giới này cũng chưa có công nghệ cao đến vậy nhưng Lăng Thiên vẫn kiên trì, cẩn tắc vô áy náy.

Nhìn lại Lăng Thiên không khỏi cả kinh. Bảy người này Lăng Thiên đã thấy qua!

Mấy người này cũng là người trong Bắc Ngụy sứ giả đoàn, tại Nhã văn hội lúc Lăng Thiên mời Mạnh Ly Ca đi thì mấy người này đã từng ngăn cản hắn. Không nghĩ tới cư nhiên lại chết ở đây. Là ai hạ thủ?

Chẳng lẽ thị Bắc Ngụy đoàn cùng Tiền Thủy Nhu phát sinh xung đột. Không có thể!

Từ vẻ ngoài mà xem thì bảy người này trên người cũng không có ngoại thương, mặt sắc bình tĩnh, có vài phần như đang ngủ say. Lăng Thiên sau khi hơi trầm ngâm thì liền cởi áo ngoài của một người nhìn xem, hắn gật gật đầu lăm bầm nói “Quả nhiên là như thế.” Tiếp theo lục tục cởi áo của mấy người còn lại, tình hình cũng đồng dạng.

Ở giữa ngực có một ấn ký mờ mờ lờ mờ xuống nhưng không sưng đỏ mà phía trong xương không gãy. Nếu không xem cẩn thận thì không nghĩ trên người lại có loại vết thương này. Lăng Thiên liếc mắt liền nhận ra, cái này rõ ràng là bị nội gia công phu thượng thừa nhất chưởng đánh trúng. Dưới sự công kích của nội lực, tâm mạch lập tức đứt đoạn, hô hấp đình chỉ! Nhưng biểu hiện bên ngoài lại không xuất hiện thương tích.

Người hạ thủ là một hoặc vài vị siêu cường công lực nội gia cao thủ! Người này vô công cho dù không bằng mình thì cũng không kém là mấy. Cao thủ cấp bậc thế này sao lại có nhiều như vậy.

Lăng Thiên mỉm cười đứng lên. Cao thủ bậc này nếu như xác thực không chỉ có một vị thì cũng không phải là chuyện gì rất kinh người. Dù sao võ công mặc dù cao thâm nhưng đại để lấy Ngọc Mãn Thiên làm tiêu chuẩn so sánh thì lấy võ công của mình vẫn thừa sức đối phó. Lăng Thiên trong lòng hưng phấn muốn đi, nhưng vừa mới xoay người đi được hai bước thì đột nhiên cả người run rẩy, sắc mặt sắc đại biến quay ngoắt đầu lại, trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin được.

Lăng Thiên đột nhiên nghĩ đến việc bảy người này về mặt phi thường giống nhau! Bình tĩnh! Toàn bộ bộ rất bình tĩnh như đang ngủ. Về mặt giống nhau như thế chứng tỏ hung thủ chỉ có một người!

Một chưởng đã đến cảnh giới như thế, giết người trong cõi vô hình vốn chính là thủ đoạn của Lăng Thiên. Nhưng bảy khối thi thể trước mắt này về mặt lại không sai biệt, rõ ràng là không phân trước sau đồng thời ngộ hại! Không thì, bảy người này gần nhau đến vậy, cho dù là vào buổi tối, nếu phát hiện một người bị trúng độc thủ thì trên mặt nhất định phải tỏ vẻ kinh hãi. Nhưng lại không có vẻ như vậy!

Cái này nói lên điều gì? Nội lực kinh thể hải tặc, khinh công như khoái du thiểm điện cùng tâm tràng tàn nhẫn ngoan lạt lãnh huyết vô tình vô bì.

Kết luận này thật đáng sợ, ngay lập tức trong lúc đó đồng thời đánh chết bảy người, mà bảy người lúc chết không kịp có biểu hiện gì. Thủ đoạn này cho là hắn sau khi đột phá cũng không làm được. Chẳng lẽ là người này?

Lăng Thiên lòng bàn tay lạnh lẽo. Chẳng lẽ là ‘hắn’.

Dạng người này trong tâm Lăng Thiên chỉ có một là người áo xanh thần bí! Nguyên lai hắn cũng đến chỗ này! Vì sao hắn đến?

“Ta xuất ra năm mươi hai! Rất xin lỗi, trên người ta chỉ còn có năm mươi hai lượng bạc nhưng Nam Hải tử đàn châu này ta muốn”. Trong đầu Lăng Thiên đột nhiên vang lên thanh âm lãnh đạm cùng vẻ mặt lúc nói

của người áo xanh, tất cả bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Lăng Thiên.

“Hồng bát! Nguyên lai là như vậy. Quả nhiên bảo vật chính là họa căn! Quả nhiên là thất phu vô tội, hoài bảo mà kỳ tội. Miệng lưỡi của Dương Vĩ khiến cho người thực lực mạnh mẽ khác thường như Tiên Thủy Nhu cũng không là ngoại lệ!” Lăng Thiên mặt sắc đại biến.

Trách không được Tiên Thủy Nhu bỏ đường lớn mà chui vào trong hắc tunnel hơn trăm dặm này! Nguyên lai là bị người áo xanh nọ truy sát đến cửa!

Lăng Thiên thân thể lướt đi cũng không cố che đậy hành tích nữa, như cuồng phong, như lợi tiễn tiến về phía trước, bay thẳng xuyên vào sâu trong hắc tunnel.

Tiên Thủy Nhu ơi Tiên Thủy Nhu, người thực sự thông minh nhưng lại là thông minh lầm! Một ngàn tám trăm vạn lẻ hai lạng bạc trắng, người cuối cùng mua được một cái Diêm vương thiếp! Bất quá người ngàn vạn lần không thể chết được.... Ít nhất trước khi chết phải nói cho ta âm mưu của người đã, ngàn vạn lần đừng chết nha.

Trên đường đi thi thoảng lại gặp thi thể, càng đi về phía trước dấu vết càng rõ ràng. Hiển nhiên Tiên Thủy Nhu vì trốn chạy khỏi người áo xanh mà trước sau đã bảy tám lần thay đổi phương hướng nhưng mỗi lần đều bị người áo xanh nọ truy kịp. Mỗi một chỗ xảy ra giao đấu đều lưu lại vài cái thi thể, mà bất kỳ thi thể nào từ tình huống mà xem thì thân thủ không tầm thường nhưng bọn chúng đều lộ ra vẻ sợ hãi nhưng nói đến sợ hãi thì đến ngay cả Lăng Thiên khi nhìn thấy cũng có chút cảm giác sợ hãi.

Thực sự không đơn giản a. Tiên Thủy Nhu Tiểu nha đầu này lại có thể quyết định như thế, nhẹ nhàng từ bỏ như thế!

Lăng Thiên vừa bay đi vừa thầm tán thưởng. Dưới loại tình huống này, bỏ xe cứu tướng là lựa chọn tốt nhất! Hiển nhiên, Tiên Thủy Nhu cũng biết cho dù tập hợp toàn bộ thực lực cũng chưa nhất định may mắn chống lại được nên trong nháy mắt quyết định áp dụng phương pháp này! Mỗi lần chỉ lưu lại vài người quần đấu sau đó đại đội nhân mã chạy đi mà bảo tồn thực lực.

Người áo xanh võ công mặc dù cao nhưng trong tình huống đối phương có phòng bị đồng thời liều mạng ngăn cản thì cũng bị trì hoãn một chút thời gian nhưng chính trong chút thời gian này lại đủ cho Tiên Thủy Nhu chạy trốn xa hơn.

Thi thể càng lúc càng nhiều và cũng càng dày đặc. Khoảng cách cũng càng lúc càng ngắn mà tử trạng của mỗi người cũng bi thảm bất nhẫn. Trong nhất lộ truy đuổi này, Lăng Thiên cũng biết người áo xanh nọ bị Tiên Thủy Nhu xuất ra tầng tầng quỷ kế thì đã lộ về động chân nộ! Hạ thủ cũng không còn chần chừ mực như lúc ban đầu.

Lăng Thiên cước bộ dừng lại nhìn hai cái thi thể trước mắt có chút tiếc hận thở thật sâu hai hơi khẩu khí. Hai người này Lăng Thiên đã thấy qua một lần nhưng cũng nhớ rõ dung mạo, chỉ vì còn nhớ hai người này đều là đương kim thiên hạ nhất lưu cao thủ hiếm có!

Chính là hai trong số bát đại hộ vệ của Tiên Thủy Nhu! Tử trạng của hai người này cũng thê thảm vô bì. Một người bị đánh nát thiên linh cái, thất khiếu máu tươi vẫn không ngừng chảy ra mà người thì sớm đã khí tuyệt thân vong. Một người khác thì nửa thân trên bị gấp lại một cách quỷ dị thành tư thế song song với hai chân, rõ ràng là bị nghẹn công đập bể xương sống.

Ngay cả loại cao thủ gần đến tiên thiên này cũng không thể may mắn thoát chết mà khi đánh gục hai vị cao thủ này hiển nhiên người áo xanh thậm chí không dùng đến binh khí! Như vậy võ công người áo xanh này cao hơn rất nhiều. Trên đường đi hắn đã thấy không dưới một trăm thi thể chứng tỏ người áo xanh sát tâm đã nặng, sợ rằng còn hơn cả Lăng Kiếm nhưng sát thủ như thế lại chưa từng nghe thấy!

Xa xa, mơ hồ truyền đến vài tiếng quát mắng cùng tiếng âm thanh đối chưởng. Lăng Thiên nhận rõ phương hướng rồi trường thân lướt tới, thân hình như kinh thiên trường hồng thiểm điện chạy đi.

Lại chậm một bước!

Trong rừng rậm hiển nhiên có người vừa kịch liệt giao đấu để lại một khoảng trống, trên mặt đất tràn hoàng thổ, cây cỏ nguyên bản dày vài thước nay lại không còn thấy bóng dáng. Mà đất so với chỗ khác thì thấp

đi phải đến hai tấc, chính là bị chưởng phong ép nén xuống.

Bốn thi thể phân ra bốn phương hướng ngã trên mặt đất. Chính là bốn cao thủ trong bát đại hộ vệ của Tiên Thủy Nhu. Trong nháy mắt, Lăng Thiên cả người lạnh lẽo!

Cái này là dạng thực lực gì! Con người có thể cầm giữ thực lực như vậy ư?

Lấy lực một mình ngàn dặm truy sát, tru lục trăm người cùng sáu đại cao thủ. Người áo xanh thần bí nọ công lực cao, võ công mạnh, tâm tràng lại càng tàn nhẫn, thủ đoạn cay độc không thể nghĩ ngờ!

Lăng Thiên tự tin, nếu mình đơn độc đấu với bốn cao thủ này, chỉ cần một đoạn thời gian là cũng có thể đem bốn người giết chết mà mình không bị tổn hại! Nhưng nếu như người áo xanh này đã chạy gần ngàn dặm, sau khi tàn sát hơn trăm người mà vẫn nhẹ nhàng đem bốn người này trong thời gian cực ngắn một hơi giết chết thì Lăng Thiên tự hỏi chính mình tuyệt đối không làm được! Thân thể có mạnh mẽ đi nữa thì dù sao cũng là thân thể huyết nhục sao có thể chống giữ được sự tiêu hao này.

Sau lưng chợt có gió nhẹ lay động, Lăng Thiên trong nháy mắt cảnh giác, trong tâm nhất chấn biết sau lưng có người xuất hiện. Lăng Thiên kinh dị vì người này khinh công siêu tuyệt hơn hẳn nhưng lại không xoay người lại. Hắn không thể xoay người, cũng không có dũng khí xoay người!

Sau khi tiếng gió nhẹ, Lăng Thiên cả kinh đề phòng. Lúc này Lăng Thiên mặc dù quay lưng lại với đối phương nhưng lại ngộ hiểm bất loạn, toàn thân công lực súc tích chờ phát động, chân như uyên đình nhạc trì vũng như thái sơn! Một khi xoay người thân thể di động, liền để lộ ra không môn cho địch nhân công kích mà bị hãm vào thế bị động.

Đối mặt với cao thủ như thế, chỉ cần sơ hở một chút cũng lập tức rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Nguyên lai là người”, không ngoài sở liệu của Lăng Thiên, sau lưng hắn chính là người áo xanh thần bí nhưng điều Lăng Thiên không ngờ duy nhất là ngữ khí của hắn có vẻ rất hóa khí “Sao ngươi cũng đến đây. Cũng là vì Nam Hải tử đàn châu sao. Ta biết ngươi cũng rất có hứng thú!”

Nghe khẩu khí của hắn mặc dù có ý vắn tội nhưng không giống như có ý muốn động thủ. Lăng Thiên thở phào một hơi chậm rãi xoay người lại “Tiên sinh vì bảo vật mà đến, cái này rất rõ ràng Lăng Thiên há có dũng khí lỗ mãng, ta chỉ vì một người mà đến.” Cuối cùng xoay người lại đối mặt với người áo xanh thần bí khó lường này! Nhưng là một nhất tôn cái thể sát thần, tại một khắc này Lăng Thiên đột nhiên cảm giác tâm tình đột nhiên nhiên bình tĩnh xuống, tâm linh liền như một hồ nước xanh tĩnh lặng phản chiếu thế giới chung quanh, lắng lắng mà dung nạp thiên địa huyền bí!

“Vì bảo vật mà đến, ha ha, hay cho câu vì bảo vật mà đến! Người sở liệu không sai, ta vốn vì bảo vật mà đến!” người áo xanh tựa hồ tâm tình khá tốt “Thiên kim chi tử không ngồi dưới mái hiên nhà người khác, ngươi cô thân một người đuổi đến đây chẳng lẽ không sợ ta đột nhiên nổi sát tâm mà giết ngươi ư? Nên biết trong lòng ngươi muốn cấp bách giết ta để tuyệt hậu hoạn mà ta giết ngươi, về lý cũng là như vậy”

284. Chương 12: Khí Thế Chi Chiến

“Đại trượng phu có việc không thể không làm” Lăng Thiên ngang nhiên nói: “Ta là Lăng Thiên, nếu chỉ vì sợ hãi mà không có dũng khí đến, như vậy ta đã không phải là Lăng Thiên. Lăng Thiên ta sao có thể như vậy!” Nói xong, Lăng Thiên hơi có chút nhạo báng nhìn hắn “Lại nói, các hạ võ công mặc dù cao nhưng liệu các hạ có khẳng định là giết được ta?”

Người áo xanh giật mình nhìn Lăng Thiên, trong mắt sát khí chợt hiện nhưng Lăng Thiên lại không để ý, hắn không nhanh không chậm nói “Người có dám khẳng định là lúc này có thể giết được ta”

Người áo xanh võ công có cao nhưng dù sao cũng là con người. Sau khi Minh Yên Lâu độc chiến quần hùng, ngàn dặm truy sát, không ngừng giết người vừa lại không ngừng liều mạng với cao thủ... Lăng Thiên không tin hắn không có nửa điểm hao tổn công lực cho nên, tại thời khắc này trong tâm Lăng Thiên lại dâng lên sát khí mạnh mẽ. Nếu như có thể giết chết người áo xanh mà nói, thì lúc này không nghĩ ngờ gì nữa là cơ hội trời cho, tuyệt đối là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Người áo xanh đột nhiên cười to. Lấy tính cách của hắn mà lại đột nhiên cười to như thế thật là ngoài dự liệu của Lăng Thiên.

“Lăng Thiên không then là Lăng Thiên!” Người áo xanh tán thưởng nói: “Không ngờ trong lúc này võ công lại vừa có đột phá! Khó trách khi đối mặt với ta mà lại cuồng ngạo như thế.”

Lăng Thiên bĩu môi nói: “Đa tạ đã khen ngợi! Lăng Thiên trời sinh đầu khớp xương cứng rắn, trời sanh tính này, chính mình cũng cảm giác được có chút điên rồi”

Người áo xanh lắc đầu, sắc mặt đột nhiên nhất biến quay về vẻ lạnh như băng ban đầu, lãnh đạm nói “Đáng tiếc người đã sai rồi! Người cho rằng lúc này ta giết không được người ư? Không phải là không giết được mà là không giết thôi. Cho dù là ngay bây giờ, nếu muốn giết người dễ như trở bàn tay!”

“Ha ha ha.” Lăng Thiên cười to: “Tôn giá quá tự tin đó. Lăng Thiên muốn được linh giáo cao minh.”

Lăng Thiên không tin, Lăng Thiên quyết không tin một người chạy hơn ngàn dặm, tinh lực đại hao tổn mà lại có dư lực giết chết chính mình!

Người cho là người là thiên hạ đệ nhất cao thủ sao.

Người áo xanh đưa mắt nhìn Lăng Thiên chậm rãi nói: “Người muốn giết ta?!” Bỗng nhiên tựa hồ chính hắn cũng cảm giác được bất khả tư nghị vừa lại hỏi lại một lần: “Người không ngờ dám nổi sát khí với ta?” rồi đột nhiên khí thế cuồng nổi lên.

Lăng Thiên lẳng lặng nhìn hắn, cố gắng đề tụ toàn bộ công lực, lãnh đạm nói: “Đúng. Sự tồn tại của người có mối uy hiếp thật sự rất lớn đối với ta! Cơ hội trước mắt rất ngắn, ta không muốn bỏ qua!” người áo xanh lục thức nhảy cảm đã phát hiện Lăng Thiên trong tâm bắt đầu xuất hiện sát cơ lạnh lạnh, nếu như Lăng Thiên ngoài miệng phủ nhận thì cũng không có ý nghĩa gì mà lại càng mất thân phận cao thủ.

“Ha ha a.” người áo xanh cười lên. Trong tiếng cười lại tràn ngập sự vui vẻ cùng một tia hoài niệm “Đã gần mười năm qua rồi, gần mười năm không có người nào có dũng khí trước mặt ta nói ra hai chữ giết ta. Hôm nay chung quy lại lần nữa nghe thấy.” Hắn hài lòng nhìn Lăng Thiên: “Xem đến hôm nay không cho người ném thử một lần thì người vẫn không cam tâm?”

“Như vậy người cho ta giết người một lần ư?” Lăng Thiên nói tựa như một nông phu đang mặc cả mua thức ăn ở chợ, thêm hai bát một? Cảm giác như đang mua bán vậy. Trong tâm hắn chuyện sinh tử giết chóc giữa hắn cùng người áo xanh đã thực sự sớm đã cực kỳ bình thường, cực kỳ bình thản, không có gì quan trọng.

Nhưng ngăn ngủ vài câu nói này lại tựa hồ như phân giới giữa sinh cùng tử.

“Được!” người áo xanh khi nói một chữ này thì rất thận trọng, rất trầm trọng “Ta sẽ cho người ném thử một lần!”

Lăng Thiên đang sức lực chờ phát động, sau khi nghe thấy câu nói này thì đồng dạng rất thận trọng nói một chữ: “Đa tạ”

Người áo xanh ha ha cười, nhân thân từ từ lẳng lẽ lên “Sớm đã nghe danh Lăng Thiên từ năm năm trước bất quá gần một tháng gần đây ta mới để tâm đến”. Giọng nói của hắn trầm trọng, tựa hồ ẩn chứa một loại vận luật kỳ lạ. “Có thể được Diệp Khinh Trần tán thưởng, đích xác là không tệ. Chẳng qua ta lại không phải là Diệp Khinh Trần!”

Ngay lúc người áo xanh nói xong Lăng Thiên đột nhiên cảm giác khoảng không bốn phía tựa hồ trong nháy mắt ngưng đọng lại, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Thiên địa trong lúc này đột nhiên như ngưng tụ thành một thể. Lăng Thiên cảm giác chính mình tựa như một con cá đang bơi trong hồ nước thì đột nhiên nước trong hồ bị đông kết thành một khối băng, đem chính mình phong ấn ở bên trong! Cảm giác muốn động một ngón tay cũng khó khăn.

Đây là dạng cảnh giới gì! Nhân lực có thể đạt tới cảnh giới này ư!

Người áo xanh hai tay chấp sau lưng, hai mắt nhìn Lăng Thiên trông giống như hồ sâu không thấy đáy. Mặc dù chưa làm ra động tác gì nhưng khí thế của hắn đã làm cho thiên địa cũng phải biến sắc!

Lăng Thiên hừ một tiếng, trong tâm mặc dù cả kinh nhưng ý bất loạn. Kinh Long Thần Công toàn lực vận chuyển tựa hồ trong nháy mắt liền đem cửu trọng Kinh Long Thần Công vận hành đến cực trí! Hai mắt không chút né tránh nhìn chăm chú vào mắt người áo xanh, trên người khí thể bàng bạc đột nhiên nhiên phát ra!

“Ba” một tiếng xé gió nhẹ vang, hai luồng khí thể liền như hai viên cổ thần chỉ, mang theo thiên địa thần uy đụng vào nhau âm một tiếng.

Tựa hồ trong sát na này không gian đột nhiên yên lặng! Khoảnh khắc sau, âm một tiếng vang lên trong phương viên mười trượng xung quanh tất cả cây cỏ và bùn đất cuồn cuộn bắn nhanh ra bốn phía. Trong rừng vang lên tiếng phốc phốc phốc loạn hưởng không ngừng.

Lăng Thiên thân thể có chút nhất hoảng, thân thể nghiêng về phía sau. Mặc dù hấn cứng rắn chống lại nhưng trên khuôn mặt trắng như ngọc đột nhiên lộ vẻ đỏ hồng rồi chợt tán đi.

“Quả nhiên là rất cao, không trách Lăng Thiên có lòng tự tin!” Người áo xanh khen ngợi rồi đột nhiên thân thể nghiêng về phía trước một chút.

Lăng Thiên đột nhiên cảm giác như cả bầu trời xanh theo cái cúi xuống này của hắn mà dè xuống. Lăng Thiên như điên cuồng vội vàng thúc giục nội lực, trên đầu bỗng nhiên khói trắng bốc lên, hai mắt như phát ra lôi điện không lùi bước chút nào! Trong miệng hắc hắc cười lạnh nói: “Tốt, chẳng qua tất cả còn ở phía sau”.

Người áo xanh trong miệng ‘ô’ một tiếng, tựa hồ đối việc Lăng Thiên có thể ngăn cản được công kích khí thể của mình mà cảm thấy kinh ngạc! Chân phải đột nhiên bước lên, tựa hồ mang theo lực đạo ngàn cân, có vẻ rất thông thả nhưng lại để lại hư ảnh mà lại bước ra có nửa bộ!

Mặc dù chỉ là nửa bước nhưng trong mắt người ngoài thì lại giống như trong nháy mắt đã bước ra hàng ngàn cái nửa bước.

“Ầm!” Chân phải của người áo xanh giẫm mạnh trên mặt đất! Tại cảm giác của Lăng Thiên, một cước này rơi trên mặt đất khiến cho không chỉ hắc tùng lâm mà tựa hồ cả Thừa Thiên quốc, cả thiên hạ cùng run rẩy chấn động!

Nhưng bốn phía lại không có nửa điểm động tĩnh. Lăng Thiên biết, lực đạo nửa bước vừa rồi của người áo xanh thực tế cũng không có tạo thành tiếng vang động lớn, thậm chí một con kiến đen đang vội vã bò bên cạnh chân người áo xanh cũng không chịu ảnh hưởng gì.

Lăng Thiên cảm giác chấn động thực tế là do tâm linh của hắn bị động tác của đối phương làm cho chấn động kịch liệt! Động tác của người áo xanh đã làm rung động tâm linh, thậm chí nghiêm trọng hơn là quấy nhiễu sự miễn cảm của lực thức!

“Phốc!” một ý niệm chợt nổi lên Lăng Thiên quyết đoán nghiêng rằng căn mạnh vào đầu lưỡi, sau một trận đau nhức phun ra một ngụm máu tươi thì bỗng nhiên thấy thần trí cuối cùng toàn bộ khôi phục thanh minh. Trong mắt chứng kiến đất màu vàng cây cỏ màu xanh, tùng lâm che trời không khác lúc trước. Trong tâm sợ hãi đồng thời thở phào một hơi.

Võ công người áo xanh đã đến trình độ đoạt thiên địa tạo hóa, cộng nhật nguyệt, tức là cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

“Ha ha ha.” Người áo xanh thoải mái mà cười rồi đột nhiên đứng thẳng dậy! Dưới tình huống Lăng Thiên sử dụng toàn thân công lực chống lại mà thân thể đang cúi xuống đột nhiên đứng thẳng dậy.

Muốn công liền công, muốn thoái liền thoái! Công thủ tự nhiên, thu phát tùy tâm và nắm giữ toàn bộ thể chủ động.

Lăng Thiên cảm giác núi non bốn phía như đang tạo thành tường thành cứng như sắt thép đột nhiên tiêu tan mất! Toàn lực công kích của hắn lại đột nhiên tiêu tan mất! Không những thế mà phía trước tựa hồ như có một cái lỗ đen cự đại như suối chảy kéo thân thể hắn về phía trước! Chân phải Lăng Thiên không trụ được bước lên một bước! Ầm một tiếng, một cước này của Lăng Thiên mang theo toàn thân công lực!

Trong rừng hắc từng che trời đột nhiên kịch liệt lay động một trận mà bầu trời đột nhiên biến thành màu đen. Nguyên nhân là do dưới một cước này của hắn lá từng thi nhau rơi xuống che kín cả bầu trời.

Dùng toàn thân lực lượng, Lăng Thiên cuối cùng mới trụ được thân thể không ngã về phía trước, tránh cho một phen mất mặt.

Người áo xanh cười nhìn hắn, tựa hồ chưa có sự tình gì phát sinh qua: “Xem ra bằng vào người khẳng định không giết được ta”

Lăng Thiên khoe miệng lộ ra một tia khoái ý: “Không sai. May mắn là ta lại giết không được người.”

“Àn, xác thực là may mắn” Người áo xanh trong mắt vẻ vui mừng càng đậm” Đáng được ăn mừng.”

Hai người nhìn nhau một chút rồi đột nhiên không hẹn mà đồng thời ha ha cười to.

“Người rất không tệ!” Người áo xanh nói: “Ta rất muốn chờ người hai mươi năm, khi đó trận chiến hôm nay nhất định là càng đặc sắc hơn! Trên thế giới hiện nay, dạng người như ta thật sự rất ít, nhất định là rất tịch mịch, thật đáng tiếc, đáng tiếc...” Người áo xanh tiếc hận lắc lắc đầu: “Người trưởng thành thật sự rất nhanh, có người nhất định không nhẫn nại được. Nếu như người không phải là thiên kim chi tử thì đôi khi có thể sống lâu hơn.”

“Ồ?” Lăng Thiên nhíu mày cuồn ngạo nói: “Hai mươi năm? Quá dài. Người cảm giác ta cần thời gian dài như vậy sao? Ta sẽ không để cho người tịch mịch lâu như vậy đâu!”

Người áo xanh bình tĩnh đánh giá hắn nửa ngày rồi đột nhiên cười: “Hoặc đối với người mà nói chắc cũng không lâu lắm”.

Nói xong hắn đột nhiên thở dài nói “Ta nên đi thôi.” Người áo xanh thân thể không thấy nhúc nhích mà đột nhiên tiêu tan mất vô ảnh vô tung: “Ta đã nghĩ rằng sẽ đến giết người vì có người không muốn cho người sống. Nếu như có thể chết dưới tay ta cũng là vận khí của người, người nói có phải không? Ta rất chờ mong một ngày nọ vừa lại hy vọng ngày nọ đến chậm một chút. Có phải là rất mâu thuẫn không?”

Thanh âm mơ hồ truyền đến, khi câu cuối cùng truyền vào tai Lăng Thiên thì độ lớn vẫn không thay đổi mà người thì đã biến mất từ bao giờ.

“Khinh công thật tuyệt diệu!” Lăng Thiên lẳng lặng nói: “Nội công thật tinh thuần!” rồi đột nhiên tràn ngập tin tâm cười: “Bất quá có một ngày người chết tại tay ta cũng không nên cảm thấy oan uổng mới đúng.”

Xa xa trong gió tựa hồ truyền đến một tiếng cười nhỏ.

285. Chương 13: Sấn Nhân Chi Ngụy

Lăng Thiên đột nhiên nghĩ tới một chuyện ” Tiền Thủy Nhu người đã giết nàng rồi ư? Thanh âm của hắn truyền đi xa xa rồi hồi âm quay về ”Người giết nàng.. giết nàng... giết... Giết. Giết.”

Tuy nhiên cả khoảng rừng núi tịch mịch chỉ có gió thổi từng thành sóng lớn gào thét mà thôi. Người áo xanh sớm đã như kinh hồng phi minh hiển nhiên không có hồi đáp.

Lăng Thiên không có dừng lại mà trường thân chạy đi vào trong rừng. Vốn Tiền Thủy Nhu sống chết thế nào cũng không khiến Lăng Thiên quan tâm nhưng Tiền Thủy Nhu rõ ràng là có quan hệ cùng Thừa Thiên hoàng thất, nay lại cùng Bắc Ngụy đi cùng đường. Tại thời điểm mẫn cảm này, phụ thân Lăng Khiếu lại mới vừa tấu xảo cách đây không lâu dẫn quân xuất chinh nghênh kích Bắc Ngụy. Nếu nói chuyện cầu kết này không có quan hệ gì tới phụ thân hắn viễn chinh thì Lăng Thiên cũng không thuyết phục được chính mình.

Lăng Thiên tại tiền thế mặc dù cũng sinh ra trong một đại gia tộc nhưng lại không được hưởng thụ qua chút nào cái gì gọi là thiên luân chi nhạc (hạnh phúc gia đình)! Ngược lại còn bị hãm hại liên tiếp, thậm chí là chịu lăng nhục. Bây giờ Lăng Gia đối với Lăng Thiên coi như châu bảo, vì vậy tại thế giới này Lăng Thiên đối với người thân cực kỳ quý trọng, quyết không cho phép cho dù là ai thương tổn đến thân thân

của mình. Tiền Thủy Nhu chỉ cần lộ ra nửa điểm dấu hiệu muốn đối phó với Lăng Khiếu, Lăng Thiên cũng vô pháp bỏ qua, huống chi như hôm nay lại có đại hoài nghi như thế, Lăng Thiên hiển nhiên tuyệt không bỏ qua. Ngay cả việc này chỉ là hoài nghi thì cũng phải dò xét đến tột cùng!

Nhất định phải ngăn cản hắn. Không quản là hắn nhằm vào người nào, cũng không quản là âm mưu gì! Phạm vào người Lăng Gia ta, mặc dù ở đâu cũng nhất định phải chết!

Thân thể Lăng Thiên giống như quỷ mị bay đi trong rừng với tốc độ cao thấp thoáng bất định. Mắt, mũi, lỗ tai thậm chí là xúc giác, Lăng Thiên đều sử dụng, trên thân thể mỗi một thứ đều có thể tiếp nhận tin tức cẩn thận dò xét động tĩnh quanh mình.

Đột nhiên phía trước tựa hồ có thanh âm nói chuyện truyền đến, lại có chút không khống chế nổi mà đau xót rên rỉ. Lăng Thiên tinh thần nhất chấn, không ngờ lại có sống người à! Có người sống là tốt rồi.

Lăng Thiên ngừng hô hấp chậm chậm chạy qua.

“Tiểu công chúa. Ngài mang Diệp nhi đi trước đi, ta cũng đã trọng thương, mang ta theo chỉ là một gánh nặng mà thôi, nhất định sẽ chậm trễ đại sự, huống chi ngài thương thể cũng không nhẹ, hà tất phải trông nom ta mà vừa mệt người vừa mệt mình”. Nói đến đây thanh âm người nọ có vẻ yếu đi, hơi thở thoi thóp, lẫn vào tiếng nói là tiếng ho khù khụ, rõ ràng là bị nội thương rất nặng.

“Trịnh lão, việc này không cần nói lại nữa. Bồn tọa đại lĩnh Long Hồn bát bộ đường xa tới Thiên Tinh, không ngờ lại gặp đại cừu, Bát bộ thì sáu chết hai bị thương, nếu bây giờ lại bỏ rơi Trịnh lão ở đây thì ta còn có phải là người không”. Chính là thanh âm của Tiền Thủy Nhu, tuy nhiên trong giọng nói ngẫu nhiên còn có tiếng ho, tựa hồ cũng bị nội thương, đâu còn phong độ anh tư hào sảng ngày thường. Trong tiếng nói còn lẫn cả tiếng nghẹn ngào lộ ra vẻ cực kỳ bi thống trong tâm.

“Tiểu công chúa ngàn vạn không nên nói như thế”, một người khác cấp bách thở hổn hển hai khẩu khí nói “Người áo xanh nọ võ công đã đến trình độ đương thế tuyệt đỉnh đỉnh phong. Cho dù gia chủ có đến đây thì kết quả cũng không khác gì. Tiểu công chúa có thể lưu được tính mệnh cũng đã là đại hạnh trong bất hạnh rồi”.

Tiền Thủy Nhu tựa hồ đang dùng chân khí chữa thương cho người nọ, một lúc sau người nọ thở ra một hơi trọc khí nói “Hôm nay chúng ta chưa chết có thể nói là cực kỳ may mắn. Người nọ đã đánh ta bị thương nặng, lấy thủ đoạn của hắn mà muốn giết bốn người chúng ta thì quyết không phải việc khó khăn. Hắn đã giết hơn trăm người vì sao cuối cùng lại lưu lại tính mệnh cho chúng ta. Thật sự là làm người ta khó hiểu”.

Lời này vừa nói ra, mấy người khác cũng trầm mặc, tựa hồ đang đau khổ suy tư.

Tiền Thủy Nhu chợt tựa hồ rõ ràng cái gì, thất thanh nói “Ta rõ rồi, tại đấu giá hội hôm trước, người áo xanh nọ từng muốn lấy năm mươi hai lượng bạc trắng mua Nam Hải tử đàn châu nọ. Mà Dương Gia Dương Vĩ xuất ngôn bừa bãi, đầu tiên là đắc tội với người áo xanh mà mang họa sát thân vào người. Nghĩ lại ngoài người này thì có ai có thể từ khoảng cách ngoài mười dặm trọng nhẹ nhàng đánh chết gã này. Hơn nữa tại ngày quần hùng tụ hội, nếu không phải có thủ đoạn kinh thiên thì ai dám phát ngôn lấy năm mươi hai lượng bạc mua Nam Hải tử đàn châu cực kỳ trân quý nọ. Ta nhất thời lấy giá trên trời mua được bảo vật này mà vui mừng, nào biết căn bản là mua về một cái Diêm vương thiếp!” Trong lời nói tỏ vẻ hối hận không thôi.

Mọi người đều bình tĩnh yên lặng không nói gì.

Tiền Thủy Nhu nói “Gã gian quỷ Lăng Thiên nọ đầu tiên phát hiện ra thực lực của người áo xanh nên mới không đồng ý tham gia tranh mua Nam Hải tử đàn châu. Hắn đã biết cho dù người mua được bảo vật này là ai thì cũng vô pháp thoát khỏi tay người áo xanh, sau đó thậm chí không ngần ngại sau lưng người áo xanh nhận là hắn giết chết Dương Vĩ, không kiêng nể ngăn trở duệ khí của Dương Gia. Càng vì vậy mà che giấu thực lực chân chính của người áo xanh, khiến ta đánh giá sai thực lực của người áo xanh. Nếu sớm biết thực lực chân chính của người áo xanh thì Nam Hải tử đàn châu mặc dù cực kỳ trân quý nhưng sao có thể sánh với tính mạng của huynh đệ thủ túc, vừa lại như thế nào tự tạo cho mình đại cừu không thể địch nổi này, ôi, ta quả nhiên không bằng hắn...”

Nhưng lần này Tiền Thủy Nhu lại đánh giá Lăng Thiên quá cao. Lăng Thiên mặc dù cao minh nhưng lại cũng không cao minh đến trình độ này. Sự tình hôm nay đại bộ phận cũng xuất phát từ sự xảo hợp.

Mà bọn họ càng không biết tại sao lại có thể bảo trì được tính mệnh. Một trong những nguyên nhân là người áo xanh nọ sau khi đắc thủ thì không muốn đại khai sát giới nữa, lại nói với Tiền Thủy Nhu nếu người sớm dâng ra Nam Hải tử đàn châu thì thậm chí là có thể tránh được trận chiến này. Có một lý do khác là người áo xanh cũng phát hiện ra có “cao nhân” đến. Mà Lăng Thiên dùng phương pháp ẩn nặc cực kỳ cao minh tiến vào, thực sự rất cao làm cho người áo xanh rất có vài phần cảm thấy hứng thú. Rồi do đã lấy được bảo vật nên sát tâm giảm đi, hần lập tức quay đầu đón tiếp “cao nhân”!

Khi người áo xanh gặp Lăng Thiên thì ý định liền thay đổi. Người áo xanh cũng là người tâm trí cao siêu, hần nhạy cảm phát giác ra nếu chính mình tiêu diệt đám người Tiền Thủy Nhu thì người lấy được lợi ích lớn nhất ngược lại là Lăng Thiên nên càng không có tâm tình giết chết Tiền Thủy Nhu nữa. Trong lòng hần rất rõ ràng, lấy võ công của mình Lăng Thiên không có khả năng không biết không phải là đối thủ của mình nên chắc chắn không phải vì mình mà đến. Lăng Thiên xuất hiện ở chỗ này, lý do chỉ có thể có một là vì Tiền Thủy Nhu mà đến. Dưới loại tình huống này, chính mình nếu như muốn kiên trì giết chết Tiền Thủy Nhu thì sợ rằng liền bị Tiền Thủy Nhu liên thủ với Lăng Thiên hợp kích. Ngay cả khi chính mình không sợ nhưng lại cũng không có chỗ nào tốt. Cho nên người áo xanh lựa chọn ra gặp Lăng Thiên, sau khi luận bàn thì lập tức ly khai. Dù sao đám người Tiền Thủy Nhu ở trong lòng hần thật sự không tính là gì. Hần bỏ đi ngược lại lại bán cho Lăng Thiên một cái đại nhân tình, cho dù hần sau lưng chửi mình là tiểu nhân thì sao, tội gì mà lại không làm.

Nếu từ điểm này mà nói, có thể nói Lăng Thiên là ân nhân cứu mạng của Tiền Thủy Nhu cũng không sai!

Lăng Thiên với tốc độ chạy xuyên trong rừng, sau khi chạy được vài chục trượng đến một khu vực cây cỏ rậm rạp trong rừng, đám cây cỏ này theo bị gió thổi vào nhau kêu xào xạc nhưng Lăng Thiên khi đi qua không ngờ lại không phát ra một thanh âm nhỏ nào!

Nếu nói về công phu ẩn nặc hành tích thì Lăng Thiên không thẹn là thiên hạ đệ nhất! Một điểm này tin rằng ngay cả người áo xanh với một thân võ công siêu phàm nhập thánh cũng không theo kịp!

Trước mặt là một mảnh đất trống, phía trên có bốn người đang khoanh chân mà ngồi. Tiền Thủy Nhu, thị nữ tên gọi Diệp nhi và hai lão giả tuổi chừng ngũ tuần, chính là hai trong bát đại hộ vệ của Tiền Thủy Nhu, tuổi lớn nhất và tựa hồ võ công cũng là cao nhất. Hai lão giả trông khá giống nhau, xem chừng là một đôi huynh đệ. Trên ngực hai người đều có vết máu loang lổ, trên chòm râu hoa râm cũng lấm tấm vết máu tươi, chứng tỏ bị thương không nhẹ. Mặc dù đã được Tiền Thủy Nhu dùng chân khí trị liệu nhưng cũng khó khôi phục.

Trong bốn người, thương thế nhẹ nhất lại là thị nữ tên Diệp nhi nọ. Nàng mặc dù võ công yếu nhược nhưng người áo xanh lại tự thị thân phận nên thấy nàng là nữ tử, võ nghệ lại thấp nên lúc ra tay có vài phần hạ thủ lưu tình.

Trên mặt Tiền Thủy Nhu vẫn mang tấm mặt nạ da người nên không biết sắc mặt như thế nào nhưng từ ánh mắt thần quang hơi có chút tán loạn mà xem thì nội thương nếu không nặng thì cũng không phải là rất nhẹ. Nhất là khi vừa mới sử dụng chân khí trị thương cho hai lão giả nên nói là đang kiệt sức cũng không quá.

Thu thập bốn người này đối với Lăng Thiên mà nói quả thực là dễ như trở bàn tay. Lăng Thiên có mười phần nắm chắc, đem Tiền Thủy Nhu nhất cử bắt được! Chỉ là chờ Lăng Kiếm đến mới có thể áp giải bọn hần quay về nhà!

Lăng Thiên chủ ý đã định, mắt nổi tinh quang đang muốn ra tay thì lại đột nhiên nghe được xa xa có tiếng động truyền đến mà không khỏi giật mình, lại có người đến trước? Không biết là ai.

Hắc tòng lâm bình thường là nơi khỉ ho cò gáy nay sao mà lại náo nhiệt như thế?

Khinh công tuy nhẹ nhưng do cảnh giới cách nhau quá xa nên người đang đến cho dù là cao thủ nên quyết không phải là hạng tuyệt đỉnh cao thủ như người áo xanh!

Bốn người Tiền Thủy Nhu mặc dù không địch lại người áo xanh nhưng thật sự bốn người không ai là người yếu nhược cũng nhạy cảm phát hiện ra dị trạng. Tất cả đều mạnh mẽ chống tay đứng lên cảnh giác nhìn bốn phía.

“Ha ha ha., thật là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Tiểu công chúa, hai vị Trịnh huynh, lâu lắm mới

gặp...” Một thanh âm ôn hòa đầy vẻ thân thiết cười nói, tiếp theo trong khoảng đất trống liền xuất hiện hai nhân ảnh. Hai lão giả tuổi đã ngoài ngũ tuần, vẻ mặt tươi cười đứng ở đó.

“Được hai vị Ngọc trưởng lão quả niệm, tiểu nữ tử lại thụ sủng nhược kinh a.” Tiền Thủy Nhu trong mắt nổi lên thần sắc tuyệt vọng, lạnh giọng nói.

“Đâu có, đâu có ..., Thủy công chúa không quản đường xa vạn dặm đến Thiên Tinh, nếu Ngọc Gia ta không có thể hảo hảo chiêu đãi một phen, một khi truyền ra ngoài há không khiến cho thế nhân cười Ngọc Gia ta không biết lễ sao. Ta biết công chúa đi về phía bắc nhưng nay ta cũng muốn quay về nhà...” Lão giả cầm đầu cười hi hi nói, trong mắt nhìn Tiền Thủy Nhu lộ vẻ như mèo nhìn chuột, đầy vẻ khoái ý. “Tương thỉnh không bằng ngẫu ngộ, lão hủ cả gan muốn mời Thủy công chúa đến Ngọc Gia một chuyến, để cho ta tận tình làm chủ một phen.”

Lão giả họ Trịnh run rẩy giận dữ quát: “Thừa dịp người gặp nguy, chẳng lẽ là tác phong của Thiên Tinh đệ nhất thế gia Ngọc Gia hay sao. Nếu là như thế, Thiên Phong chi thủy chúng ta khinh thường Ngọc Gia các người!”

“Trịnh huynh đừng quá lời, huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp, lần này gặp lại thật sự là đại duyên phận.” Một lão giả Ngọc Gia khác cười mỉ mỉ nói: “Hai nhà chúng ta có ngàn năm giao tình, tình thâm ý hậu, há có phải tầm thường. Chẳng lẽ Thủy công chúa lại sợ hãi không dám?”

Ngay lúc hai lão giả hiện thân, Lăng Thiên liền nhận ra. Hai người này có xuất hiện tại đấu giá hội và tham gia tranh đoạt Liệt Thiên Kiếm. Nguyên lai lại là người Ngọc Gia. Ngọc Gia mặt ngoài đối với chuyện Thừa Thiên tựa hồ không quan tâm nhưng lại ngầm phái đến hai vị cao thủ tiên thiên cấp bậc. Mà không ngờ lại muốn đoạt Liệt Thiên Kiếm! Ngọc Mãn Lâu đến tột cùng là muốn cái gì?

286. Chương 14: Thảm Liệt Tư Sát

Từ trong lời nói của mấy người này Lăng Thiên sớm đã nghe ra. Trên thế gian hiện này có hai đại gia tộc giằng co với nhau, mà hai gia tộc này nằm ở hai đại lục khác nhau là Thiên Phong và Thiên Tinh đại lục! Đó là Thiên Phong chi Thủy và Thiên Tinh chi Ngọc! Tiền Thủy Nhu này thân phận thần bí khó lường, nguyên lai lại là Tiểu công chúa nhà Thiên Phong chi Thủy. Nghĩ không ra lại từ Thiên Phong chi Thủy xa xôi vạn dặm chạy đến Thiên Tinh đại lục này mà giao du với kẻ xấu!

Một thanh âm tức giận nói: ” Ngọc Gia các người nếu thực sự có ý tốt thì sao Tiểu công chúa nhà ta đến Thiên Tinh, các người đã sớm biết mà lại chậm chạp không có cử động gì. Tiểu công chúa nhà ta tại Thừa Thiên đã thấy các người nhưng e sợ có gì hiểu lầm khiến cho hai nhà lại xảy ra phân tranh nên mới sớm ly khai Thừa Thiên. Không nghĩ tới các người lại như thế, lại nhân thời khắc này ném đá xuống giếng. Hắc hắc, Thiên Tinh đại lục đệ nhất thế gia quả nhiên có hảo phong phạm, hảo phong phạm a.”

Người nói chính là thị nữ của Tiền Thủy Nhu tên gọi Điệp nhi nọ. Lăng Thiên nghe vậy thì cảm thấy buồn cười, tiểu cô nương này thực sự là bê non mới sinh mà lại thích ba hoa. Nếu sợ hiểu lầm thì các người chạy đến Thiên Tinh đại lục làm gì? Nghe người nói có vẻ chánh khí lắm nhỉ, tựa hồ tất cả lý đều thuộc về bên nàng.

Bất quá Tiểu nha đầu này nói lại làm cho Lăng Thiên có chút hiểu ra. Chẳng lẽ Tiền Thủy Nhu vội vã rút lui khỏi Thừa Thiên là do đã phát hiện ra sự tồn tại của hai trưởng lão cấp đại cao thủ của Ngọc Gia, sợ bị Ngọc Gia ám toán. Trong tâm Lăng Thiên hơi có chút an tâm.

Nhưng lại nghe Ngọc Gia trưởng lão nọ lạnh giọng nói: “Sự tình đã đến lúc này, miệng lưỡi có sắc bén đến mấy cũng có ích gì. Chẳng lẽ Tiểu công chúa bây giờ có thể thoát khỏi tay huynh đệ ta hay sao?”

“Ngọc Trảm Phong! Người nói lời này không phải hơi sớm sao. Mọi người đều là đối thủ đã lâu, mấy lão bằng hữu chúng ta luận bàn một chút đi!” Hai lão giả họ Trịnh nọ đồng thời gắng gượng thân thể, râu tóc bạc trắng dựng đứng, trong mắt tinh quang chọi lóe, thần uy lẫm lẫm, khí thế bức nhân, nội thương không nhẹ tựa hồ trong nháy mắt toàn bộ tiêu tan!

“Trịnh lão!” Tiền Thủy Nhu bị thiết kêu lên một tiếng, hai mắt lệ tuôn thành dòng.

“Đoạt Thiên đại pháp!” Hai Ngọc Gia trưởng lão thần sắc khẩn trương, song chưởng hộ ngực đề phòng thận trọng nói “Hai vị Trịnh huynh, lấy thân trọng thương của người mà sử dụng Đoạt Thiên đại pháp này há có tác dụng gì mà lại nguy hiểm tới tính mệnh. Mọi người chung quy cũng tính là có quen biết, nghe lời khuyên của huynh đệ mà tán đi công lực bá đạo này thì có thể bảo trụ được cái mạng già!”

Lăng Thiên trong lòng cũng tự đánh giá xem Đoạt Thiên đại pháp này có giống với Thiên ma giải thể đại pháp tại kiếp trước hay không. Loại công pháp này sử dụng sau khi trọng thương, dùng bí pháp cực kỳ bá đạo kích khởi sinh mệnh tiềm tàng trong cơ thể, trả giá bằng sinh mệnh lực để tạm thời khôi phục trạng thái võ công đỉnh điểm, chưa đả thương người mà đã đả thương chính mình. Nhưng mà loại công pháp này một khi sử dụng cho dù không đả thương địch thủ thì cũng nhất định tự làm thương mình! Sau khi tán công toàn bộ thân thể bị phế, không thể quay về tình trạng cũ được.

Mà lấy thương thể của hai lão giả này thì càng tuyệt không có may mắn tránh khỏi! Cho dù theo lời Ngọc Gia nhị lão nói mà đồng ý tán đi công lực, tạm thời bảo trụ tính mệnh nhưng một thân công lực cũng nhất định bị phế đi!

“Điệp nhi, người hộ tống Tiểu công chúa đi trước! Thủy gia Tiểu công chúa là thân thể ngàn vàng, vạn vạn lần không thể rơi vào tay Ngọc Gia”. Lão giả họ Trịnh sau khi nói hết câu này thì đột nhiên hai người đồng thời nhảy lên vung chưởng đánh tới hai lão Ngọc Gia trưởng lão đồng thời trong miệng hét lớn: “Nhanh đi! Bọn ta nhất định sẽ ngăn cản bọn hắc trong vòng một nén hương thời gian!”

“Một nén hương thời gian? Trịnh huynh quả là xem chính mình quá cao mà lại đánh giá thấp chúng ta a” Lão giả cầm đầu Ngọc Gia cười lạnh một tiếng nhảy lên nghênh đón, song chưởng vận đủ công lực chánh diện nghênh kích! Xem xu thế có vẻ là có chủ ý tốc chiến tốc thắng!

“Tiểu công chúa!” Diệp nhi quỳ trên mặt đất “Mời nhanh đi theo nô tỳ không có không kịp”, trong thanh âm đã có vẻ khóc lóc. Trên gương mặt hai dòng nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Tiền Thủy Nhu trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng, trong lòng nàng hiểu rõ thời khắc này tuyệt không có thể thối lui! Nàng quyết đoán thoát khỏi sự níu kéo của Diệp nhi, đưa tay rút từ thanh lưng ra một vật, đó là một thanh trường kiếm sắc bén quang hoa rực rỡ đồng thời phi thân tới, kiếm hóa trường hồng hướng tới một Ngọc Gia trưởng lão đâm tới!

Hay! Lăng Thiên trong tâm thầm tán thưởng. Cái này mới là chánh đạo! Lấy thương thể của Tiền Thủy Nhu, cho dù có thể trốn đi trước được một nén hương thời gian thì cũng nhất định khó có thể thoát được khỏi Ngọc Gia nhị lão, trái lại hợp công của hai lão hộ vệ đang liều cái mạng già, vận khởi Đoạt Thiên đại pháp nọ thì trong một đoạn thời gian ngắn hai người này vẫn có thực lực của một nhất lưu cao thủ! Trong đoạn thời gian tối hậu này, Tiền Thủy Nhu mạnh mẽ thừa dịp hai lão hộ vệ vẫn còn chiến lực, hợp kích tử chiến một hồi, tìm đường sống trong chỗ chết, tử xong mới sinh!

Sau khi Tiền Thủy Nhu xuất kiếm, Lăng Thiên liền đã nhận ra người đâm mình tại Minh Yên Lâu nguyên lai là Tiền Thủy Nhu!

Khí thế hạo đại, kiếm quang mỹ lệ chói mắt, kiếm xuất thể không quay về, sát khí ác liệt, tất cả làm cho Lăng Thiên có một loại cảm giác lạc vào một cảnh giới kỳ lạ vi diệu!

Nhân kiếm hợp nhất!

Nha đầu này cư nhiên trong hoàn cảnh bị trọng thương, rơi vào tuyệt cảnh mà lại xuất sử nhân kiếm hợp nhất đại tồn chân nguyên này!

Đơn độc lấy uy lực một kích này mà nói chỉ sợ so với lần Kim điệp sát thủ Diệp Bạch Phi thi triển tấn công Lăng Thiên lần nọ tuyệt đối chỉ hơn mà không kém nhưng...

Lấy công lực cùng thân thể của Tiền Thủy Nhu trước thì nhiều nhất cũng chỉ có thể phát ra một lần công kích mà thôi! Tiền Thủy Nhu âm thầm lặng lẽ nhưng lại biểu thị quyết tâm quyết chiến trong một kiếm này! Sau một kích này, nếu bốn người không an toàn ly khai thì bốn người đồng thời chết ở đây.

Hai lão giả họ Trịnh trên mặt đồng thời lộ ra chiến ý cuồng nhiệt, trong mắt thần sắc càng điên cuồng, thể công đột nhiên được đề cao hai thành!

Điệp nhi cần rằng, trên mặt lệ ngân còn chưa khô đột nhiên cũng nhảy dựng lên. Trong mắt người áo xanh Điệp nhi có thể không tính là gì nhưng Lăng Thiên lại ngoài ý muốn phát hiện, Điệp nhi võ công tuyệt đối không yếu. Nếu so với người yếu nhất trong năm tiểu tử kia là Lăng Điện thì nhiều nhất cũng chỉ kém hơn nửa bậc. Hai trưởng lão Ngọc Gia cũng là hạng người lão mưu thâm toàn, bọn hắn đã rất quen thuộc với võ công chiêu số của Thiên Phong chi Thủy, thấy biện pháp tốc chiến tốc quyết không thành công lập tức thối lui, thân thể tung bay phiêu hốt bất định, mặc dù hơi có chút chật vật, rơi xuống thế hạ phong nhưng cuối cùng vẫn ổn trụ.

Nên biết hai lão là Ngọc Gia trưởng lão, là Ngọc Gia cao thủ, mắt thấy bốn người hợp lực liều mệnh, hai người vốn nắm chắc thắng lợi sao có thể đồng ý cùng đối phương lưỡng bại câu thương, lập tức trong lúc đó đem chiến pháp tốc chiến tốc thắng chuyển thành du đấu. Mặc dù Thiên Phong chi Thủy vốn thiện về thân pháp nhẹ nhàng huyền diệu, kinh công muốn hơn Ngọc Gia một bậc nhưng lấy kinh nghiệm của hai lão thì đủ khả năng chi trì, ít thì nhất thì tam khắc, đợi đến lúc hai lão họ Trịnh bị “Đoạt Thiên đại pháp” cản trở chính là thời khắc đại thắng. Nhưng lúc này thế công của Tiền Thủy Nhu đang thịnh, khí thế như cầu vòng, Ngọc Gia nhị lão cần thận đề phòng cầu ổn thủ nên mới lộ ra vẻ bị áp chế mà thối lui.

Bốn người bị thương không nhẹ nhưng có thể đem hai cao thủ cấp tiên thiên bức xuống hạ phong! Phần chiến tích này đã đủ an ủi nhưng hai Ngọc Gia trưởng lão cũng không để ý, thậm chí từ một ý nghĩa nào đó thì cục diện này căn bản chính là do Ngọc Gia nhị lão kiến tạo ra. Nguyên nhân hai người rất rõ ràng, bốn người đối phương thực tế sau một kích tối hậu này chính vì ” nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt”. Chỉ cần qua một phiên công kích này liền có thể đem bốn người từ từ thu thập.

Chỉ trong chốc lát công kích như cuồng phong sâu vũ qua đi, thế công song phương bắt đầu phát sinh biến hóa vi diệu. Mặc dù bên Tiền Thủy Nhu vẫn là chủ công nhưng Ngọc Gia nhị lão lúc trước thủ chín mà công một nay thấy nhị lão họ Trịnh lấy mệnh đổi mệnh thì vô luận là việc mình đang chiếm được đại thượng phong, có thể nhiều ít chiếm được một chút tiện nghi cũng không để ý tới mà toàn bộ thu hồi thế công, chuyển thành thủ.

Ngọc Gia nhị lão kinh nghiệm ra sao, đã rõ ràng thực lực phe Tiền Thủy Nhu chỉ như “nhất cổ tác khí” (một tiếng trống phấn khởi tinh thần) mà lại không có nửa điểm hiệu quả nên tới lúc ” tái nhi suy“. Tiếp theo là bước cùng ” tam nhi kiệt”, cho dù chính mình không động thủ thì đối phương cũng suy kiệt cho nên không cần sốt ruột, tận lực cầu ổn, tuyệt không mạo hiểm cầu may, nói gì cũng không đồng ý cùng đối phương liều mạng!

Chỉ chốc lát sau, một lão giả họ Trịnh trong miệng đột nhiên kêu lên ‘ô ô’, thân pháp gia tăng tốc độ, không thêm để ý phòng thủ nhất chương của Ngọc Trảm Phong đánh tới trước ngực, song chương quán đủ chân khí, phía trên song chương có khói trắng bốc lên! Cái này đã không phải là bại trung cầu thắng nữa mà là cầu đồng quy vu tận. Riêng phần nhất tâm cầu tử này đã khiến kẻ khác thán phục!

Ngọc Trảm Phong cả kinh, vốn hắn đã tính toán đối phương vô pháp tránh khỏi chiêu công của mình, thậm chí có muốn lưỡng bại câu thương cũng không thể nhưng không ngờ lão giả họ Trịnh nọ đột nhiên gia tăng tốc độ, đại ngoài ý liệu bên vọt vàng thu hồi một chương đang đánh về phía đối phương lại, gia tăng lực tái nghênh đón song chương của đối phương đồng thời thân thể cấp tốc lùi lại, lực cầu ổn thủ.

Nhưng một lão giả họ Trịnh khác thân pháp cũng gia tăng bỏ lại đối thủ của mình. Thân pháp hắn mặc dù đột nhiên gia tăng nhưng lại hoàn toàn để hở không môn, dùng thân thể ngạnh kháng song chương trầm trọng của đối phương. Trong miệng tràn đầy máu tươi ứa ra. Tiền Thủy Nhu trường kiếm gào thét tiếp ứng đem vị Ngọc Gia trưởng lão nọ cuốn vào trong kiếm quang. Thế công của Điệp nhi cũng tùy theo sau mà đến. Vốn lấy thực lực Tiền Thủy Nhu không đủ quán trụ Ngọc Gia trưởng lão Ngọc Trảm Vân nên trong một chiêu đã bị trúng một chương của Ngọc Trảm Vân, thương thế càng nặng nhưng lúc này vẫn cùng Điệp nhi như hổ điên liều mạng công kích, cuốn lấy Ngọc Trảm Vân không để lão tiếp ứng cho đồng bạn!

Nhị lão họ Trịnh, huynh đệ tâm ý tương thông, đã biết mình vô phương chiến thắng liền có ý niệm xả thân giết địch. Cho dù biết sẽ gia tăng tử kỳ của mình nhưng lại lần thứ hai thi triển “Đoạt Thiên đại pháp”, vắt kiệt một điểm tinh lực tối hậu, xuất sử tuyệt tốc thân pháp, nói gì cũng muốn giết chết một người đối phương để Tiểu công chúa có thêm một cơ hội sống!

Nhị lão lấy sinh mệnh lực mà thôi động thế công tối hậu, tiền hậu giáp kích Ngọc Trảm Phong khiến hắn

tiền hậu đều không có thối lộ. Ngọc Trảm Phong chấn động rống to một tiếng, đem chân khí tụ tập ở bối tâm đón đỡ song chưởng của lão giả họ Trịnh đồng thời song chưởng của hắn thì như lời đình vạn quân chánh diện phục đón đối mặt với lão giả họ Trịnh kia, đồng thời phía dưới vô thanh vô tức xuất ra một cước, đá vào tiểu phúc đối phương!

287. Chương 15: Hoàn Hết Nhứt Thủ

Ba tiếng hô trầm muộn đồng thời vang lên! Lão giả họ Trịnh song chưởng cùng đối phương ngạnh kháng nhưng công lực không đủ nên bỗng nhiên hai cổ tay rắc một cái đã bị bẻ gãy, tiểu phúc đau đớn vì bị một cước của đối phương. Trong khoảnh khắc, ngũ tạng đồng thời nát bấy, trong miệng máu tươi điên cuồng phun ra, thân thể mềm oặt ngã xuống, lại có tiếng rắc rắc liên tiếp, xương cốt cả người đều đứt đoạn rơi xuống trên mặt đất thành một đồng xương thịt!

Nhưng dưới một kích liều mạng của hắn, Ngọc Trảm Phong tiền hậu chịu kích nhằn nại không trụ được cũng buồn bực phun ra một ngụm máu tươi. Sau lưng lão giả họ Trịnh song chưởng trầm trọng đánh lên lưng Ngọc Trảm Phong nhưng lại cảm giác như đánh lên thạch bản mà bị chân khí phản chấn. Hắn vốn đã bị trọng thương nên cũng buồn bực hừ một tiếng, khoe miệng máu tươi tràn ra lão đảo thối lui.

Ngọc Trảm Phong vốn lấy một địch hai, vừa lại lấy lưng đón đỡ một chưởng liều mạng, cho dù không chết cũng bị trọng thương. Tuy nhiên thương thế lại nhẹ hơn dự liệu, thậm chí còn trực tiếp đánh chết một người, trong nháy mắt hiểu ra, nhị lão họ Trịnh thi triển “Đoạt thiên đại pháp” đã tới lúc dầu hết đèn tắt. Hắn đột nhiên xoay người, trên khoe miệng vẫn còn vết máu nhưng sắc mặt lại cực kỳ dữ tợn tàn nhẫn hướng lão giả họ Trịnh còn lại đi tới. Lão giả này vết thương mới chồng lên thương cũ, mới vừa rồi toàn lực tấn công lại trúng hai chưởng của Ngọc Trảm Vân không thì cũng không bị hộ thân chân khí của Ngọc Trảm Phong đẩy lui. Lúc này sớm đã không có nửa điểm lực lượng hoàn thủ, ngay cả đứng thẳng cũng khó. Thân thể bị Ngọc Trảm Phong một chưởng đánh bay lên không trung.

“Trịnh lão!” Tiền Thủy Nhu hai mắt trợn trừng muốn nứt ra nhảy qua đem thân thể lão giả họ Trịnh ôm vào trong ngực.

“Nhanh... trốn.” Lão giả họ Trịnh chỉ nói được hai chữ này thì hô hấp tiêu tan, hai mắt trợn to mà đi!

“A...” Tiền Thủy Nhu ôm thi thể lão giả họ Trịnh, ngửa mặt lên trời giận dữ rống lên, trong miệng máu tươi không ngừng phun ra. Nàng mới vừa ngự kiếm ngăn địch, cũng bị trúng một chưởng, người bị trọng thương vô lực tái chiến!

Thêm một tiếng kêu bi thảm rồi một nhân ảnh ngã trên mặt đất, đó chính là thị nữ Điệp nhi bị Ngọc Trảm Vân đánh trúng một chưởng. Điệp nhi võ công mặc dù không yếu nhưng đơn độc đả đấu há có thể là đối thủ của cao thủ cấp bậc tiên thiên.

“Tiểu công chúa, sao phải khổ đến thế...” Ngọc Trảm Phong đưa tay lau vết máu trên miệng cười khổ nói một câu. “Sớm đã biết kết quả, hà để hai vị Trịnh huynh mất đi tính mệnh. Thực là khổ, mới vừa rồi ta chỉ muốn mời hai vị Trịnh huynh về phủ mà thôi, không ngờ hai người hắn lại tới mức dầu hết đèn tắt, lưu thủ không được, thực sự cực kỳ tiếc nuối!”

“Ngọc Trảm Phong, Ngọc Trảm Vân! Người hai lão thất phu này!” Tiền Thủy Nhu trong mắt đầy hận ý. Nàng đưa mắt nhìn kẻ vừa mới giết chết hai vị hộ vệ của mình “Thủy Thiên Nhu ta hôm nay không chết, nhất định sẽ đem hai người chém thành vạn đoạn!”

“Ha ha, sợ rằng Thủy tiểu thư ngươi cũng không có cơ hội này.” Ngọc Trảm Vân trào phúng mà nói.

“Nàng nhất định là có cơ hội này. Ta dám cam đoan!” Một âm thanh rõ ràng vang lên sau lưng Ngọc Trảm Vân khoảng một trượng. Ngọc Trảm Vân cả kinh thân thể nhảy lên cao hai trượng mới phục hồi tinh thần, song chưởng hộ trước ngực như lâm đại địch!

Là một cao thủ cấp bậc tiên thiên cảnh giới không ngờ lại bị người khác vô thanh vô tức đến phía sau mình có một trượng mà lại không phát hiện ra! Như vậy đối phương muốn lấy mạng mình há không phải dễ như trở bàn tay sao?

Nghe được âm thanh này Tiền Thủy Nhu (giờ có thể gọi là Thủy Thiên Nhu) trong mắt thần sắc bỗng nhiên trở nên cực kỳ phức tạp. Kinh ngạc, tức giận, bồn chồn... các loại thần sắc không ngừng biến ảo nhưng không thể phủ nhận là cảm giác lớn nhất lại là như trút được gánh nặng!

Chính mình tại sao lại có cảm giác như trút được gánh nặng. Hẳn cho dù không là địch nhân nhưng lại quyết không phải là bằng hữu. Rơi vào tay hắn so với rơi vào tay Ngọc Gia càng không được. Huống chi chính mình đi Bắc Ngụy căn bản chính là vì...

Mọi người mở to hai mắt đồng thời chuyển hướng nhìn về phương hướng phát ra âm thanh tiếp theo liền phát hiện ra một màn bất khả tư nghị, ngay lúc đó ở ngoài một trượng, một gốc hắc tùng thụ cao chọc trời thân cây đột nhiên nhúc nhích sau đó lộ ra gương mặt một thiếu niên tuấn lãng lãnh đạm mỉm cười. Đột nhiên liền xuất hiện ở trước mặt mọi người làm cho mọi người cảm giác bất khả tư nghị. Thiếu niên này cư nhiên một thân trang phục như tuyết không nhiễm chút bụi trần!

Trong nháy mắt chúng nhân tâm đều nhảy loạn lên. Hơn nữa Ngọc Trảm Phong và Ngọc Trảm Vân hai Ngọc Gia trưởng lão trong đầu nháy mắt hiện lên hai chữ: yêu quái!

“Yêu quái” Một tiếng thét sợ hãi vang lên. Điệp nhi vừa tỉnh dậy mới vừa mở mắt liền thấy một cây đại thụ cư nhiên trước mắt mình biến thành một người thì không khỏi cả kinh kêu lên một tiếng rồi lại ngất đi.

Lăng Thiên vốn đang mỉm cười thoáng chốc trầm xuống oán hận nhìn Điệp nhi. Hắn nghĩ một lúc lâu cuối cùng mới nghĩ ra phương thức xuất hiện gây rung động này, cũng đặc biệt đem quần áo lột lại. Nghĩ không ra mình xuất hiện một cách thần bí khó lường lại bị Tiểu nha đầu gọi thành yêu quái!

“Lăng Thiên?” Sau khi nhìn rõ mặt người mới đến Ngọc Trảm Phong và Ngọc Trảm Vân trên mặt đồng thời ngưng trọng. Hai người mặc dù không có liên lạc với Ngọc Mãn Thiên nhưng mọi việc lớn nhỏ của Ngọc Mãn Thiên, Ngọc Băng Nhan lại rõ như lòng bàn tay. Thiếu niên trước mắt này tuy tuổi còn trẻ nhưng đã đánh bại Ngọc Mãn Thiên, vì vậy hai huynh đệ mình lấy hai địch một cũng chưa nhất định dám nói là có phần thắng.

“Khó được hử, khó được...” Lăng Thiên cười chế nhạo “Nhị vị Ngọc Gia trưởng lão cư nhiên lại biết tên ta, thật sự làm cho Lăng Thiên có chút thụ sủng nhược kinh a.”

“Lăng công tử đại danh chấn thiên hạ, ai mà không biết, ai mà không hiểu” Ngọc Trảm Phong khoe miệng cứng ngắc lộ ra một tia cười khiên cưỡng.

“Àn, hai vị rất là thoải mái a.” Lăng Thiên thích ý nheo hai mắt: “Nguyên bốn ta muốn động thân giết các ngươi nhưng không nghĩ các ngươi lại thức thời như thế, như vậy ta mở ra một góc lối.” Lăng Thiên nhẹ nhàng lãnh đạm nói: “Các ngươi tự sát đi, ta nhất định sẽ cho các ngươi toàn thây.”

Tạm thời, Lăng Thiên không muốn cùng Ngọc Gia trở mặt cho nên trong sát na hiện thân đã sớm định ra kết cục của Ngọc Trảm Phong và Ngọc Trảm Vân, không chết không được! Lăng Thiên lúc này căn bản vô lực đồng thời ứng phó với các đại thế lực chung quanh nên không muốn cùng loại quái vật như Ngọc Gia này bỗng nhiên chánh diện quyết đấu! Nhưng nếu thả hai người này còn sống quay về thì chuyện mình trợ giúp địch nhân ngàn năm của chúng sẽ khiến Ngọc Gia phản ứng mạnh mẽ. Vô luận là mình hay Lăng Gia cũng đều có đại phiền toái!

Không quản là mình thấy cái gì nhưng ngay lúc này lại ra tay cứu giúp Thủy Thiên Nhu là sự thật. Nhưng Lăng Thiên cảm giác trong đoạn thời gian này, chính mình cùng Ngọc Gia đang ngầm chơi đùa nhau mà Lăng Thiên lại phi thường thích loại cảm giác ám đấu trí này. Hắn lại muốn tình trạng này càng kéo dài càng tốt. Ít nhất Lăng Thiên muốn đem nó kéo dài đến lúc giải quyết cơ bản các loại phiền toái khác.

Ngọc Gia ngay cả biết được một điểm thực lực của Lăng Thiên ta nhưng tuyệt không biết toàn bộ. Cho nên ngay lúc này mặc dù đối với ta có kiêng kỵ nhưng lại không quá kiêng kỵ. Nói cách khác, Ngọc Gia ngay lúc này hoàn toàn không coi Lăng Thiên là đối thủ cùng cấp, cũng không nhận thức ra Lăng Thiên có thể uy hiếp đến sự sinh tồn của Ngọc Gia!

Ngọc Trảm Phong, Ngọc Trảm Vân hai người đồng thời phản nộ, ngay cả khi người võ công cao hơn Ngọc Mãn Thiên nhưng không nhất định là thắng được hai bọn ta liên thủ. Cho dù người thực sự có thể còn hơn bọn ta liên thủ nhưng cũng không nên quá mức dưới mắt khôn người chứ. Đánh không lại người, chẳng lẽ

hai cao thủ tiên thiên ngay cả chạy trốn cũng trốn không được sao? Đánh không lại cùng trốn không được tuyệt đối là hai cái khái niệm khác nhau!

Thực sự là quá ức hiếp người.

“Lăng Thiên, người nghĩ người có thể địch lại hai huynh đệ ta liền thủ sao? Người trẻ tuổi tự tin là chuyện tốt nhưng nếu quá mức cuồng vọng thì lại phá hư sự tình” Ngọc Trảm Phong lạnh giọng nói, trong đó còn có một tia trào phúng “Cho dù người may mắn thắng được, lấy thực lực Lăng Gia các người chẳng lẽ có thể chịu được sự báo phục của Ngọc Gia sao”.

Lăng Thiên hắc hắc một cười: “Nhị vị nói đùa rồi. Ta cảm giác được Lăng Gia không chịu được sự trả thù của Ngọc Gia nên không thể để hai người còn sống đem tin tức truyền ra ngoài!” Lăng Thiên đi thông thả hai bước, đột nhiên một cười: “Nói thật. Ngọc Gia các người ngay cả lúc này cũng không khiến ta để trong mắt nhưng ta đồng dạng cũng không muốn các người quay về báo sự tình, cho nên, không cần đem Ngọc Gia ra uy hiếp ta, vô dụng thôi. Ta đã cấp cho các người cơ hội bảo toàn thi thể.” Lăng Thiên tổng kết nói.

“Người! Tiểu tử cuồng vọng nạp mệnh đi!” Ngọc Trảm Vân quát lên như sấm, nhảy vọt lên một kiếm đâm đến. Vừa rồi đối phó với ba người Thủy gia, Ngọc Gia huynh đệ chưa có vận dụng binh khí nhưng khi đối mặt với Lăng Thiên không ngờ chưa ra tay đã rút trường kiếm ra. Cho thấy đối với Lăng Thiên rất kiêng kỵ.

Ngay lúc Ngọc Trảm Vân cử động Ngọc Trảm Phong đồng thời động thân như gió đến bên cạnh Thủy Thiên Nhu đưa tay nắm lấy.

Hai người nhiều năm hợp tác, tâm ý tương thông, sớm đã rõ ràng tâm ý của nhau. Ngọc Trảm Vân nổi giận xuất kiếm chỉ là ngụy trang, hẳn chỉ muốn tạm thời quán lấy Lăng Thiên, cho dù không phải là địch thủ của Lăng Thiên nhưng tin tưởng trong năm ba chiêu thì vẫn an toàn. Mà Ngọc Trảm Phong thì phụ trách bắt trụ Thủy Thiên Nhu, sau đó hai người lập tức phân ra hai hướng trốn đi. Lăng Thiên dù có khả năng thông thiên triệt địa tin tưởng cũng chỉ có thể đối phó với một người! Mà một người khác có thể trốn được thì Lăng Thiên nhất định sẽ có cổ kị. Người bị lưu lại cũng không hề nguy hiểm!

Đáng tiếc. Kế hoạch lại có biến hóa quá nhanh. Kế hoạch chung quy là rất tuyệt vời nhưng biến hóa lại đáng sợ dị thường.

Thủy Thiên Nhu sắc mặt trắng bệch mạnh mẽ chống tay giữ thân thể ngồi trên mặt đất. Vừa mới thấy Lăng Thiên xuất hiện, trong tim nàng không hiểu vì sao lại thở phào, chân khí trong nháy mắt tiêu tan, bỗng nhiên cảm giác cả người không có nửa điểm khí lực, miễn cưỡng mạnh mẽ chống giữ mới không làm cho chính mình bất tỉnh nhưng ngay lúc đó lại không có chút khí lực nào để cử động.

Mắt thấy sẽ đem Thủy Thiên Nhu bắt vào trong tay, Ngọc Trảm Phong tâm trung nhất hỉ thì đột nhiên trước mắt hoa lên, một đạo bạch ảnh lướt qua mà Thủy Ngân Nhu đã không còn thấy bóng dáng.

Quả nhiên lợi hại! Ngọc Trảm Phong cả kinh nhưng hẳn cũng là người lão luyện, thân thể không dừng, chuyển tiến thành thoái, trong nháy mắt đã lùi ra sau ba trượng. Hai người sau khi đánh mắt nhìn nhau thì đột nhiên đồng thời phi thân, phân ra tả hữu hai phương hướng bay đi.

Việc bắt giữ Thủy Thiên Nhu đã hoàn toàn vô vọng, việc cấp bách trước mắt là phải bảo trụ tính mệnh! Nên hai người quyết đoán lập tức đào tẩu!

Lăng Thiên lạnh hừ một tiếng, đột nhiên hai cánh tay vung lên, thân thể nhất chấn rồi bỗng nhiên trong không trung thả hồng mấn thiên!

Ấm khí! Đây là tuyệt chiêu sát sát Lăng Thiên ẩn dấu đã lâu, cũng do cái này mà Lăng Thiên có dũng khí dám khiêu chiến với người áo xanh.

288. Chương 16: Ấm Khí Mạnh Mẽ!

Trong ánh mắt của Tiền Thủy Nhu đang nằm trên mặt đất thì Lăng Thiên bây giờ như đã hóa thành một pho tượng Ma Thần có ngàn cánh tay. Không thấy hẳn có chút động tác nào cả mà từng tia ngân quang, hắc quang, kim quang từ bên hông, trước ngực, thập chí ở ngay bụng dưới, cánh tay đều phóng ra rất nhiều

kim châm, ngân châm, hoàng thạch, phi đao... Trong nháy mắt đã phóng ra ngoài hơn mười loại ám khí. Những ám khí kia đều phân thành hai hướng là chính. Có ám khí bay thẳng, có cái bay xéo nhưng cũng có ám khí xoay tròn đưa hai bóng người đang chạy trốn bao phủ hoàn toàn vào trong phạm vi công kích. Không một ai chú ý rằng bên trong lượng lớn ám khí đó có hai đạo thanh quang mỏng manh chợt lóe lên rồi biến mất.

Tiền Thủy Nhu không để ý đến thương tích của bản thân, đôi mắt xinh đẹp của nàng suýt chút nữa trừng lớn: ‘Thiên hạ có thủ pháp thần diệu như vậy sao? Thiên hạ có thủ đoạn ám khí như thế à?’

Thủ đoạn công kích như vậy thì trong thiên hạ hiện tại có được bao nhiêu người có thể đón đỡ được đây? Võ công của Lăng Thiên đã đạt đến cảnh giới cực cao rồi mà lại còn có được thủ pháp ám khí tuyệt diệu mà bá đạo kia thì trong thiên hạ có ai là đối thủ của hắn chứ?

Có lẽ chỉ có người áo xanh vừa mới rời đi mới có thể phân cao thấp với Lăng Thiên? Nghĩ đến người áo xanh kia khiến cho đôi mắt của Thủy Thiên Nhu lộ ra hận ý thật sâu.

Hai tiếng kêu thảm thiết gần như vang lên cùng lúc! Phốc phốc hai tiếng, thân thể của Ngọc Trảm Vân và Ngọc Trảm Phong đồng thời rơi xuống đất, sau khi khẽ giật giật mấy cái đã mất mạng. Trên người ám khí cắm vào như con nhím! Lăng Thiên phóng ra gần một trăm ám khí nhưng không một ám khí nào trượt cả! Tất cả đều cắm lên trên hai người kia.

Hai đạo thanh quang lấy tốc độ nhanh lạ thường đánh trúng hai người kia đầu tiên, những ám khí còn lại chỉ cắm lên xác chết mà thôi. Hai đạo thanh quang kia mới chính thức là thực lực ám khí của Lăng Thiên. Chỉ tiếc là có người kẻ bên tròng mắt nhìn nhưng không thể nắm được quỹ tích của hai ám khí có tốc độ nhanh cực kỳ kia chứ huống chi là Thủy Thiên Nhu đang bị thương với tinh thần mơ hồ chứ?

Hai gã tiên thiên cao thủ còn chưa kịp phản ứng đã phải bỏ mạng dưới tuyệt sát ám khí của Lăng Thiên rồi? Đôi mắt của Thủy Thiên Nhu tròn tròn, há hốc miệng ra nhưng không nói một câu nào cả. Hai chữ khi nãy Diệp Nhi vừa hô lên thì bây giờ Thủy Thiên Nhu cũng muốn hô lớn: ‘Yêu quá!’

Ám khí chính là tuyệt kỹ mà Lăng Thiên dùng để bảo vệ tánh mạng và cũng là vương bài cuối cùng của hắn. Vốn Lăng Thiên không muốn dùng đến nhưng tình huống của Thủy Thiên Nhu hiện tại không ổn chút nào. Khi trước đã cùng giao thủ với người áo xanh khiến cho bị nội thương không nhẹ rồi sau đó lại không tiếc tiêu hao chân khí chữa thương cho hai lão họ Trịnh kia, mới vừa rồi lại không màng đến thương thể mạnh mẽ phát động nhân kiếm hợp nhất, cuối cùng lại bị dính một chưởng của Ngọc Trảm Vân. Cả thân thể nàng bây giờ giống như là hai lão họ Trịnh khi nãy, đều là đèn dầu sắp cạn, bất kỳ lúc nào cũng có thể mất mạng. Nếu trì hoãn thêm chút thời gian nữa nàng sẽ mất mạng nên Lăng Thiên sẽ không tìm hiểu được chút tin tức gì cả. Sau khi cân nhắc lợi hại Lăng Thiên đành phải tốc chiến tốc thắng. Dù sao Thủy Thiên Nhu bây giờ đã rơi vào trong tay mình rồi, nàng có trốn cũng trốn không thoát nên không lo lắng nàng sẽ tiết lộ bí mật của mình.

Thân thể Lăng Thiên đi một vòng bên cạnh hai thi thể kia, hai bàn tay đều làm một động tác như nhau khiến cho những ám khí cắm trên hai thi thể kia giống như là được cột dây nhảy lên rơi vào trong lòng bàn tay hắn. Sau đó Lăng Thiên khẽ lộn bàn tay một cái làm cho tất cả các ám khí biến mất không thấy đâu. Trên người của hắn vẫn như cũ, không một điểm khác lạ nào cả. Thật sự không biết được những ám khí kia hắn giấu đi đâu, giống như là ma thuật khiến chúng nó biến mất tất cả.

Hai mắt của Thủy Thiên Nhu nhìn thấy Lăng Thiên thu ám khí lại giống như ảo thuật khiến cho nàng phát ra một tiếng than vô lực. ‘Nhân vật đáng sợ như vậy mà ngày đó mình còn muốn ám sát hắn? May mà hắn còn chưa tìm được cơ hội thuận lợi xuống tay. Nếu không sợ rằng đám người mình đã chẳng còn ai nữa rồi...’

Sau khi thu hồi ám khí xong Lăng Thiên khẽ vận lực đánh xuống đất tạo ra một hố sâu thật to. Vô số rễ cây từ trong bùn đất bắn ra nào. Lăng Thiên mang thi thể của hai trưởng lão Ngọc Gia và hai thi thể của hai lão họ Trịnh đặt vào trong đó. Hơn mười năm tranh đấu với nhau liên tục cuối cùng bọn họ cũng an nghỉ cùng một chỗ. Không biết là xuống dưới cửu tuyền họ có còn tiếp tục phân tranh như trên nhân gian này không?

Nhìn thấy một gò đất nhỏ nhô lên mà đôi mắt của Thủy Thiên Nhu đắm lệ. Nàng mạnh mẽ chống đỡ thân

thể mình tiến lại gần lạy hai lạy. Khi cúi người xuống còn chưa kịp đứng lên thì đã nằm trên mặt đất rồi, hôn mê bất tỉnh.

Lăng Thiên thở dài một hơi. Bản thân mình vốn muốn đến bắt cô nàng này nhưng kết quả lại cứu mạng nàng ta, còn giết hai trưởng lão Ngọc Gia nữa chứ.

Hai vị cao thủ của Ngọc Gia này đến đây thì Ngọc Mẫn Thiên và Ngọc Băng Nhan không hề biết được. Hơn nữa hai người này đến đây để làm gì? Vì Thiên Phong Chi Thủy? Vì Liệt Thiên Kiếm? Nếu là vì Liệt Thiên Kiếm thì sao Ngọc Gia lại biết được? Hay là vì Ngọc Gia và Tiêu Gia có câu kết? Trong lòng Lăng Thiên âm thầm suy đoán, trăm việc cứ rối vào nhau nên không phát giác được bản thân đã đi đến trước thân thể của Thủy Thiên Nhu ngồi xuống muốn kiểm tra thương thế của nàng.

Sau khi cẩn thận đưa nội lực vận hành một vòng trong cơ thể của Thủy Thiên Nhu thì Lăng Thiên phát hiện nha đầu này không chỉ bị nội thương nghiêm trọng mà kinh mạch còn bị tắc nghẽn nữa. Khắp cơ thể đều có một vài nơi bị gãy xương. Nhưng sau khi kiểm tra xong thì hắn mới phát hiện vị trí trước ngực và đan điền không tiện kiểm tra cho lắm. Hi vọng chỉ bị gãy xương sườn thôi đi. Nếu như đan điền có chút không tiện lắm thì kiểm tra ngực vậy. Nghĩ vậy nên Lăng Thiên liền vươn tay ra cởi quần áo của nàng. Lăng Thiên là người rất thuần khiết... Ít nhất trước mắt là vậy... Trong lòng không có ý nghĩ hèn mạt lợi dụng khi người khác bị khó khăn.

“Người... Sắc lang... Không được động vào Tiểu công chúa nhà ta!” Một tiếng quát mắng kèm theo âm thanh rên nhẹ vang lên.

Sắc lang? Lăng Thiên ngẩn người! Mười sáu năm qua bốn công tử có người gọi là hoàn khổ, ăn chơi phóng đảng, không có học vấn, không nghề nghiệp, thậm chí là hỗn đản, lưu manh cũng có nhưng hai chữ ‘sắc lang’ này là lần đầu tiên nghe nói.

Quay đầu lại liền thấy người lên tiếng là thị nữ Điệp Nhi đang cố gắng chống đỡ thân thể đứng lên mà vẻ mặt giận dữ, ánh mắt nhìn thẳng vào tay hắn tràn ngập sự đề phòng. Lăng Thiên theo ánh mắt nàng nhìn lại liền thấy hai bàn tay mình đang đặt lên phía trên ngực Thủy Thiên Nhu, chỉ cần hạ xuống một chút là có thể sờ trúng hai khối ngọc mềm mại kia rồi. Ách! Lăng Thiên vội vàng thu tay lại theo phản xạ nhưng đột nhiên nghĩ đến nếu không cởi quần áo nàng ra thì sao mà kiểm tra thương thế được? Vạn nhất không phải xương sườn bị thương thì không phải hắn cần phải tiến thêm một bước nữa là cởi quần sao?

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Điệp Nhi một cái: “Người biết gì? Câm miệng cho lão tử!” Rồi cúi đầu xuống tiếp tục làm...

Hắn vừa quát lên khiến cho Điệp Nhi run rẩy cả người, đôi mắt lộ ra sự sợ hãi nhưng khi thấy hắn cúi đầu tiếp tục cởi áo Thủy Thiên Nhu nên không biết nàng lấy khí lực từ đâu ra đứng thẳng lên nhào vào lưng của Lăng Thiên vừa cắn vừa đánh.

Lăng Thiên cười khở một tiếng nắm lấy vạt áo của nàng đẩy qua một bên. Thấy nàng vẫn quật cường đứng lên vọt đến mình muốn đánh tiếp liền tức giận chỉ vào nàng quát: “Đừng nhúc nhích! Tiểu nha đầu ta nói cho ngươi biết. Nếu ngươi động một lần nữa thì bốn công tử cam đoan lập tức đem tiểu thư nhà ngươi ‘tiền dâm hậu sát’ ‘tái dâm tái sát!’ Hừ...”

Cả người Điệp Nhi run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn Lăng Thiên nhưng trong miệng không chút yếu thế nào: “Nếu tiểu thư nhà ta bị ngươi làm dơ bẩn thì tốt hơn hết là ngươi lập tức chết đi là vừa...”

“Chỉ với gương mặt như quan tài của tiểu thư ngươi? Với vóc người như tấm ván này? Ta điếm ô nàng? Vậy chẳng phải là nàng ta chiếm tiện nghi lớn sao? Chẳng lẽ bốn công tử cái gì cũng ăn được sao?”

“Nói hươu nói vượn! Người là một tên hèn hạ vô sỉ!” Điệp Nhi tức giận đến nỗi gương mặt đỏ bừng, đôi mắt xinh đẹp ẩn trong một làn nước mỏng manh. Nhất thời quên luôn sự sợ hãi với Lăng Thiên: “Người mới có bộ mặt quan tài! Người mới là tấm ván. Người là đồ lưu manh đáng chết. Tiểu thư nhà ta là quốc sắc thiên hương, vóc người hoàn mỹ cực kỳ... Ách...” Đột nhiên nàng cảm giác mình nói quá lời liền vội vàng dùng tay che miệng lại, vẻ mặt kinh sợ vô cùng.

“Ồ?” Lăng Thiên sáng mắt lên: “Quốc sắc thiên hương? Vóc người hoàn mỹ...” Đột nhiên hét lớn một tiếng: “Người còn nói một chữ ra nữa thì ta kiểm tra hết thân thể của nàng ta liền! Xem thử nàng ta có phải là

quốc sắc thiên hương, vóc người hoàn mỹ hay không? Nếu như vóc người hoàn mỹ thì bốn công tử không ngại chiếm tiện nghi một chút!”

Diệp Nhi vừa giận vừa sợ nhìn hắn mà vẻ mặt đỏ bừng. Một tay chỉ vào hắn mà đôi môi run rẩy liên tục. Đột nhiên đầu ngã qua một bên hôn mê bất tỉnh.

Hôn mê cũng tốt, tỉnh chỉ tỏ vương tay vương chân. Lăng Thiên thấy nàng chỉ bất tỉnh thôi, ngực vẫn phập phồng một chút nên thở nhẹ một hơi.

Tiếp theo hắn không chút do dự mở rộng vạt áo của Thủy Thiên Nhu ra nhưng lại thấy bên trong phẳng lì không chút lồi lõm hay sóng sánh như trong tưởng tượng làm ngẩn cả người. Sau khi nhìn kỹ lại mới phát hiện có một lớp da mỏng phủ lên trên, Lăng Thiên lấy ta muốn xé nhưng lại không xé rách được. Đây là cái gì?

Không còn cách nào khác hơn đành phải ôm thân thể mềm mại của Thủy Thiên Nhu lên, hai tay vòng ra sau lưng của nàng tìm kiếm. Quả nhiên là có khóa ở sau, Lăng Thiên thở phào một hơi, may mắn lão tử là người xuyên việt đến, nếu là kẻ khác thì sao có được kinh nghiệm như vậy chứ?

Tổn hao rất nhiều sức lực mới có thể tháo cởi được tấm che ngực ấy ra. Hai tay vừa buông lỏng thôi đột nhiên trước ngực của Thủy Thiên Nhu bắn mạnh về phía trước đập thẳng vào gương mặt của Lăng Thiên vang lên một tiếng ‘bà’ nho nhỏ! Tiếp theo một mùi hương chết người tràn ngập, một vật mềm mại mà thơm ngát che trước miệng mũi Lăng Thiên khiến cho hắn có chút hít thở không thông.

Lăng Thiên không nhịn được ngấn đầu lên hít mạnh vài hơi mà trong lòng thầm nghĩ không phải ta chiếm tiện nghi. Ai nghĩ được bộ ngực như ‘sân bay’ thế mà mới mở tấm che ngực ra thôi đã mê người như vậy rồi? Quả nhiên là vóc người tuyệt hảo! Quả nhiên là tiếng đồn không sai chút nào!

289. Chương 17: Giết Hay Không Giết?

Lăng Thiên cúi đầu nhìn thì thấy có hai tòa tuyết trắng lộ ra, đang không ngừng rung động. Hai điểm nhỏ màu hồng bắt mắt đầy vẻ dụ người, còn đám vải quần giờ phút này cũng không chịu nổi lực bật tung ra. Lăng Thiên bỗng dưng cảm thấy tim đập loạn nhịp, vội vàng ngửa mặt lên trời, máu mũi cũng chảy ra, trong lòng thầm khấn A Di Đà Phật mấy chục lần mới miễn cưỡng làm cho trái tim chịu nằm yên xuống một chút.

Trách không được con nhỏ này bình thường toàn phải ‘bó chặt cứng’. Nếu mà quay về mặc nữ trang đi đường, sợ rằng chưa cần nhìn mặt, chỉ bằng nhiều đó ‘tiền vốn’, cũng đủ khiến cho đám sắc lang điên cuồng rồi. Lúc đó e rằng hộ vệ của nàng vô công có cao hơn nữa cũng phải giết đến mức gãy tay mà chưa hết...

Lăng Thiên dần dần bình tĩnh lại. Mặc dù biết trừ một tiểu nha đầu nằm ngất ở kia ra thì không còn ai khác, nhưng Lăng Thiên vẫn có cảm giác mình như kẻ trộm vậy. Hắn vội hướng bốn phía quan sát một vòng rồi mới lại tập trung sự chú ý về thân thể mê người trước mặt mình.

Đưa tay đến gần, Lăng Thiên cố gắng nuốt một ngụm nước bọt. Hai bàn tay gần như là ‘thô bạo’ nắm lấy hai tòa màu trắng hờ ra kia. Một cảm giác tuyệt vời khó có thể hình dung được bỗng xuất hiện rồi truyền thẳng đến trái tim. Lăng Thiên cuối cùng phải dùng vô thượng định lực để khắc ý niệm trong trái tim, bình tĩnh lại. Hai tay quán đầy chân khí, bắt đầu chậm rãi thăm dò chỗ xương sườn gãy của Thủy Thiên Nhu.

Một tia chân khí tiến vào dò xét xong, Lăng Thiên không khỏi bất ngờ... Thì ra nha đầu này bị thương nặng như vậy! Có đến 3 chiếc xương sườn bị bể gãy, nội phủ lại chịu chấn thương cực kỳ nghiêm trọng. Nếu cứ để kéo dài lâu chút nữa thì e rằng nha đầu này không chờ nổi mình đến thăm vấn.

Quả là phiền toái lớn! Lăng Thiên hít sâu một hơi, vận khởi Kinh Long Thần Công, đầu tiên là lấy nội lực khống chế toàn thân Thủy Thiên Nhu. Sau đó tiếp tục xuất ra hai luồng nội tức, bao bọc lấy đoạn xương sườn bị gãy, rồi bắt đầu nối lại vào đúng vị trí. Đây là phương pháp nối xương mà Lăng Thiên tự nghĩ ra. Thứ nhất có thể giảm sự đau đớn đi rất nhiều, thậm chí còn khiến cho thời gian hồi phục ngắn đi nhiều. Nhưng mặc dù là vậy, Thủy Thiên Nhu đang bất tỉnh vẫn run rẩy cả người, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ.

Cuối cùng cũng đưa được cả 3 chiếc xương sườn gãy về đúng vị trí, sau đó lại dùng nội lực cố định thật kỹ. Làm xong mấy việc này Lăng Thiên cũng mệt, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Làm việc này tuyệt đối không phải chuyện nhẹ nhàng. Còn Thủy Thiên Nhu thì lại đau đớn, đương nhiên cũng không nhẹ nhàng gì!

Thở phào một hơi, Lăng Thiên hai tay ...quyển luyến không nỡ rời khỏi vị trí tuyệt vời đó. Trước mặt vẫn dậy sóng mãnh liệt, nhưng hần hai tay đã mạnh mẽ rút về. Lại thêm một trận rung động nhẹ nhẹ, chữa thương đã hoàn tất, mặc lại y phục cho nàng. Lăng Thiên lập tức lại gặp một trận ...huyết mạch sôi sục. ‘Tiểu Lăng Thiên’ cũng đang có dấu hiệu ngóc đầu lên.

“Người...Người là đồ cầm thú! Ác ma! Người... người...Đáng chết! Người đáng chết vô cùng!” Bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng hét yếu ớt. Đảo mắt nhìn thì thấy thì ra thị nữ tên gọi Diệp nhi kia đã tỉnh, hai mắt đang chăm chăm nhìn vào vị trí 2 tay của Lăng Thiên. Chỗ đó chính là ngực của Thủy Thiên Nhu! Trong hai mắt nha đầu kia đầy sự phẫn hận và đau lòng.

Hai mắt của Lăng Thiên đột nhiên hiện lên sát khí. Đối với hần mà nói có Thủy Thiên Nhu trong tay là đủ rồi, đủ để hần ép hỏi ra mọi bí mật hần muốn biết. Lăng Thiên tự tin tại thế giới này không có kẻ nào có thể chịu được thủ đoạn bức cung của mình. Huống gì đây là một cô gái không còn sức lực chống cự!

Sự sống chết của Diệp nhi quả thực không quan trọng lắm. Nói đến việc hiện tại đang ở trong rừng rậm, sẽ phải mang Thủy Thiên Nhu đi ra ngoài, đây vốn không phải việc nhẹ nhàng gì. Giờ nếu lại thêm một thị nữ cũng bị trọng thương lại còn mồm miệng tàn nhẫn ác độc, hần làm sao có thể đem cả hai ra ngoài được? Mặc dù đám Lăng Kiếm lẽ ra giờ này phải đuổi tới nơi, nhưng giờ đây chậm một khắc là nguy hiểm thêm một khắc. Ai biết được Ngọc gia chỉ có mấy người nọ thôi? Nếu hiện tại mà chính thức trở mặt cùng Ngọc gia...vô cùng không tốt!

Giờ khắc này Lăng Thiên đã quyết định phải giết. Khoan nói về việc giữ bí mật, chỉ riêng việc tiểu nha đầu kia độc mồm độc miệng đã đủ khơi dậy sát tâm của Lăng Thiên! Vậy thì cho tiểu nha đầu này đi trước một bước vậy! Trong lòng Lăng Thiên nghĩ vậy, một chương đã chuẩn bị đánh ra! Chỉ cần một chương này của Lăng Thiên đánh tới, sợ rằng kể cả có mười Diệp nhi cũng sẽ chết trong nháy mắt. Diệp nhi cũng lộ vẻ cảm giác được sát khí của Lăng Thiên. Nàng đã không còn sức chống cự. Hai con mắt đẹp bỗng toát lên vẻ tuyệt vọng, nhưng vẫn chăm chú nhìn thẳng Lăng Thiên, không hề chớp mắt!

“Ưm” một tiếng vang lên. Ngay lúc này Thủy Thiên Nhu vốn dựa vào cánh tay của Lăng Thiên bỗng cất tiếng rên nhỏ, tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra nàng đã thấy được vẻ mặt Diệp nhi đầy sợ hãi, cừ hận cùng tuyệt vọng đang nhìn về phía bên nàng. Nàng vội lên tiếng hỏi :”Diệp nhi, ngươi làm sao vậy?”

Nhưng một tiếng kêu này đã giúp kéo sinh mệnh sắp ra đi của Diệp nhi quay lại. Trong lòng Lăng Thiên thầm tính toán : ‘Nàng vừa tỉnh dậy việc đầu tiên là gọi tên thị nữ này! Xem ra mấy nàng ở chung nhiều năm, tình cảm đã giống như chị em. Ta một khi giết nha đầu kia, Thủy Thiên Nhu sẽ không còn gì níu kéo, nếu một lòng muốn chết, như vậy sẽ phiền toái lớn. Nhưng nếu không giết Diệp nhi, trong lúc hỏi Thủy Thiên Nhu sẽ có thêm một lợi thế trong tay. Xem ra cũng không hần là vô dụng. Trong lòng tính toán xong bỗng thay đổi thật nhanh, sát khí cũng vô hình tiêu tan.

“A...” Thủy Thiên Nhu đột nhiên hét toáng lên. Đột nhiên nàng phát hiện ra tình trạng quần bách hiện tại của mình, không ngờ đang nằm trong lòng của Lăng Thiên. Xấu hổ muốn chết, nàng muốn đứng dậy, rồi khoát tay, ...vả cho Lăng Thiên một bạt tai!

Nàng đang bị trọng thương, cũng không thể dùng khí lực nhiều. Nhưng một chương này không ngờ cực nhanh. Lăng Thiên thì đang lo suy nghĩ giết hay không giết Diệp nhi, cũng chẳng ngờ Thủy Thiên Nhu lại còn sức lực mà động thủ với mình. Đang muốn quay mặt đi nhưng đã chậm, trên mặt đã dính một bạt tai!

Thủy Thiên Nhu đánh ra một chương, thân thể không còn sức lại ngã nhào vào lòng Lăng Thiên. Nàng đã phát hiện sự tình có chút không đúng. Nàng cũng là người cực kỳ thông minh, trong nháy mắt đã phát hiện ra chỗ xương gãy ở ngực không ngờ đã được nối lại hoàn hảo. Giờ đã không còn cảm giác hơi cử động đã cảm thấy như có mũi nhọn xuyên tim nữa. Mặc dù vẫn còn cảm giác đau nhức mơ hồ, nhưng vẫn trong phạm vi con người có thể chịu đựng được. Thì ra đối phương cõi áo của mình là vì cứu mình, nối xương cho mình. Trong lòng nàng không khỏi cảm thấy ngại ngùng. Mới vừa rồi Lăng Thiên cứu mạng mình, giờ lại nối xương chữa thương giúp, đó là đại ân lớn thế nào? Mà mình không ngờ vừa tỉnh lại đã vả hần một bạt tai rõ kêu! Nàng không khỏi mặt đỏ bừng, ngập ngừng ôn nhu hỏi :”Xin lỗi, có đau không?”

Lăng Thiên có cảm giác trên mặt mình đau đau. Không thêm báo đáp ý tốt của mình thì thôi, đầu tiên thì bị tiểu nha đầu kẻ bên ...chửi rửa, vừa rồi thì thêm Thủy nha đầu vả cho một bạt tai vào mặt. Đây là lần đầu tiên Lăng Thiên sau khi chuyển thể “xử nam” bị ăn bạt tai. Đương nhiên hắn cực kỳ giận dữ, sát khí lại nổi lên, muốn đem ngay chủ tớ nhà này đánh chết luôn. Nhưng đột nhiên lại nghe người ngọc trong lòng ôn nhu mềm mại hỏi một câu, không hiểu sao lửa giận đột nhiên bay đâu hết, đành buồn bực nói : “Không sao..”

Điệp nhi vội vàng lao nhanh lại xem. Không ngờ nàng bị trọng thương mà vẫn có tốc độ như vậy! Chẳng qua thân thể nàng hiện tại không chịu nổi chấn động, trong miệng lại trào ra một ngụm máu tươi. Nàng ôm lấy Thủy Thiên Nhu từ trong lòng của Lăng Thiên, dùng quần áo che ngực lại rồi nhìn Lăng Thiên, vội vàng nói :”Tiểu thư, đây rõ ràng là một tên xấu xa, đã chiếm tiện nghi của người, sao người còn...”

Thủy Thiên Nhu bị nàng ôm mạnh lấy khiến cho chỗ nối xương ở ngực bị chạm vào, truyền đến một trận đau đớn vô cùng. Nàng mạnh mẽ nhịn đau nói :”Mới vừa rồi xương sườn của ta bị gãy, Lăng công tử đã giúp ta nối ...” Nói tới đây, một phần vì đau nhức, một phần vì xấu hổ, không nói tiếp được nữa.

Nàng mặc dù là gái giang hồ, nhưng ngực của cô gái vốn là vị trí thần thánh cỡ nào? Dù là vì lý do trị thương cấp bách không thể không làm, nhưng để một nam tử xa lạ nhìn thấy hết thân thể thanh bạch của mình! Nam nữ thụ thụ bất thân, sao lại có thể không xấu hổ đây?

Nàng vừa nói xong, Điệp nhi bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong mắt đột nhiên xuất hiện vẻ có lỗi, nhìn về phía Lăng Thiên. Lăng Thiên phi thường phối hợp, tỏ vẻ mặt vô cùng oan uổng, khiến cho tiểu nha đầu không dám nói gì nữa.

Đột nhiên, sắc mặt Thủy Thiên Nhu bỗng trầm xuống. Nàng đã nghĩ đến một chi tiết :’Lăng Thiên vì sao lại đến đây? Vì cái gì? Hắn không thể tiên tri thấy mình gặp nguy hiểm mà vội vã chạy đến cứu được. Mà dù thế Lăng Thiên cũng không thể có thể lực để đuổi tới. Rõ ràng, giao tình của hai người còn chưa thân mật đến giai đoạn đó.

Vậy thì, Lăng Thiên này đến đây là có mục đích. Mà cũng rõ ràng...chính mình là mục đích đó!

Phút chốc trong tim Thủy Thiên Nhu đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Trên mặt cũng nhợt nhạt không còn chút máu, cả người giống như vừa rơi từ trên mây xuống vực sâu vạn trượng, trong lòng bất giác cảm thấy chán nản tận cùng...

Từ buổi chiều mưa gặp nhau lần đầu, Thủy Thiên Nhu với cảm giác nhạy bén đã nhận ra vị hoàn khổ công tử Lăng Thiên trong lời đồn thực ra không phải hạng phàm tục. Thậm chí còn có thể nói giống như bản thân mình, cũng được bao phủ quanh màn sương dày đặc che mắt. Điều này khiến cho Thủy Thiên Nhu cảm giác thấy tâm linh của hai người như trong nháy mắt kết hợp lại với nhau. Tiếp theo đến khi Lăng Thiên đọc ra hai câu thơ của Lăng Thiên, thì lại càng tuyệt diệu hơn. Lúc nửa đêm vắng người, Thủy Thiên Nhu thường ngồi một mình, trong miệng khẽ ngâm lại. Cái cảm giác trong nháy mắt đó, dường như giống như mộng như ảo vậy...

Sau đó là lần Nhã Văn đại hội, Lăng Thiên thể hiện tuyệt thế tài hoa làm Tây Môn Thanh đại bại, đem thiên hạ tài tử giẫm đạp dưới chân. Võ công thì vô cùng cao minh, văn tài thì cũng kinh nhân, từ khoảnh khắc đó đã lưu lại trong tâm hồn thiếu nữ của Thủy Thiên Nhu ấn tượng khó mà phai mờ được. Hình ảnh Lăng Thiên tiêu sái từ đó liền theo nàng vào trong mộng những khi nhớ đến...

Mặc dù hai người là đối địch, mặc dù Lăng Thiên là mục tiêu chủ yếu của việc đến Thừa Thiên lần này của Thủy Thiên Nhu, mặc dù là khi đối mặt với Lăng Thiên Thủy Thiên Nhu có thể không chế bản thân rất tốt...Mặc dù kể cả khi ám sát Lăng Thiên, Thủy Thiên Nhu mặt không hề đổi sắc xuống tay tàn nhẫn, nhưng những điều này cũng không thể che giấu được trái tim thiếu nữ lần đầu rung động!

Ngay cả khi Lăng Thiên...chết dưới kiếm của Thủy Thiên Nhu, hắn vẫn sẽ là người đàn ông đầu tiên khiến trái tim Thủy Thiên Nhu rung động!

290. Chương 18: Toán Vô Di Sách

Nhưng cũng chính nam nhân này, vừa cứu tính mạng của Thủy Thiên Nhu đồng thời lại cũng cho nàng một đả kích tàn nhẫn!

Hắn rất có thể đã đến từ rất sớm, nhưng hắn không hề xuất hiện. Hắn sớm có đủ lực để cứu cả hộ vệ của mình, nhưng hắn không hề ra tay! Nếu như hắn ra tay, cho dù không thể cứu được nhiều người từ tay người áo xanh kia..nhưng ít nhất khi người áo xanh kia rời đi, hắn có thể cứu được hai vị Trịnh lão khỏi độc thủ của Ngọc gia trưởng lão. Nghĩ đến đây dường như cái chết thảm của nhị lão như hiện ra ngay trước mắt Thủy Thiên Nhu vậy. Tại sao? Tại sao người không ra tay sớm hơn?

Ra tay chậm? Nếu như hắn ra tay chậm hơn chút nữa, chỉ sợ cả mình và cả Điệp nhi e rằng khó tránh khỏi số mệnh. Hắn đã cứu mình chính lúc nguy cấp nhất, nhưng mình không có nổi một chút ý niệm cảm kích nào trong đầu nữa rồi.

Giờ Thủy Thiên Nhu đã rõ ràng vì sao Lăng Thiên phải cứu mình, nhất định là có nguyên nhân. Nguyên nhân là vì hắn thích mình sao? Thủy Thiên Nhu cười thê lương, khẳng định là không phải! Tên là Lăng Thiên, ý nghĩa muốn bay cao tận trời! Hắn đương nhiên có ý đồ.

Dĩ nhiên, nàng đối với trí tuệ và mị lực của mình tràn ngập lòng tin, nhưng khi đối mặt Lăng Thiên thì trí tuệ và mị lực của nàng sớm bị quét bay sạch. Hắn tuyệt đối sẽ không chảy nước miếng trước sắc đẹp của mình, thậm chí không hề tồn tại ý niệm chinh phục trái tim mình. Nếu không, vừa rồi hắn sẽ không lạnh lùng khoanh tay đứng nhìn, đợi đến khi cuối cùng mới đồng ý ra tay tương trợ! Nếu ...ít nhất cũng cứu được nhị lão...

Nhưng Thủy Thiên Nhu đột nhiên cũng chợt nghĩ ra một chuyện quan trọng. Hoặc có thể nói ý thức của nàng giờ mới quay lại cái sự thật này, sự thật trần trụi. Sự thật đó chính là nàng và Lăng Thiên vốn đối địch với nhau. Từ đầu đến cuối cũng là đối địch, dù ngoài mặt tỏ ra hữu hảo, nhưng cũng không phải là bằng hữu. Thậm chí phải nói là kẻ thù. Đến cả nàng còn tàn nhẫn hạ sát thủ với Lăng Thiên, vậy thì việc Lăng Thiên đối phó với nàng cũng là đương nhiên!

Phụ nữ! Các nàng có lối suy nghĩ rất kỳ quái! Cho dù thông tuệ như Thủy Thiên Nhu cũng không ngoại lệ!

“Lăng công tử, tiểu nữ ở đây tạ ơn cứu mạng của công tử. Đại ân không nói bằng lời, sau này sẽ báo đáp. Nếu công tử không có gì sai bảo, vậy chúng ta từ biệt. Sau này sẽ còn gặp lại!” Thủy Thiên Nhu dùng tay che lại vạt áo, bình tĩnh nói. Giọng nàng mặc dù có vẻ bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng đang run rẩy. Câu nói này khi nói ra, thực ra là một câu hỏi, hỏi xem hắn định đối phó nàng thế nào, sẽ lập tức biết được.

Cái gì phải đến cuối cùng sẽ đến, trốn tránh không phải là biện pháp. Tốt nhất là tìm cách giải quyết!

Trong lúc này, Lăng Thiên đã đem gom mấy cành cây xung quanh lại rồi châm lửa. Cành cây bắt lửa rồi bùng lên, khói cũng bốc dày đặc. Bầu trời đang không có gió, khói cứ thế thành một cột thẳng bay lên trên cao...

Thủy Thiên Nhu nhìn đồng lửa, lộ ra vẻ thê lương, nàng cười. Đây là tín hiệu hắn phát cho thủ hạ đây sao? Xem ra, trong mắt hắn, mình đã thành tù nhân của hắn rồi.

“Hả? Tiền huynh thật sự là khách khí rồi. Chẳng qua chỉ là tình cờ gặp thôi, tiện tay thì cứu, không có gì đáng kể” Lăng Thiên gom gom cành cây dưới đất, cười cười, thâm thúy nói :”Tiền huynh...À không, phải gọi là Thủy cô nương. Bây giờ muốn đi sao, không thấy là còn chuyện chưa làm hết hả?”

Trái tim Thủy Thiên Nhu đập mạnh! Hắn quả nhiên có mục đích khác mà tới, không do dự hỏi :”Tiểu nữ tử là con gái, đi ra ngoài không tiện, nên mới phải cải trang nam. Ta không có ý lừa gạt công tử. Công tử nói tiểu nữ còn chuyện chưa làm hết? Tiểu nữ thật sự không hiểu, xin mời công tử nói rõ”

Lăng Thiên cười ha ha nhưng ánh mắt lại như đao phong sắc bén :”Thủy cô nương thông minh thế chẳng lẽ đã quên sao? Ta là Lăng Thiên, là con của Lăng Khiếu. Nói như thế, cô nương đã nhớ ra được gì chưa?”

Trong lòng Thủy Thiên Nhu chấn động, nhanh chóng nghĩ đến : ‘chẳng lẽ hắn đã biết điều gì đó? Là ai tiết lộ tin tức? Nếu thật sự thế thì coi như xong, việc này khó mà chuyển biến được’ Tâm niệm thay đổi thật nhanh, nhưng mặt nàng vẫn không hề đổi sắc, cất tiếng cười nhẹ hỏi :”Lăng công tử là con của Lăng

đại tướng quân, việc này cả thiên hạ đều biết, tiểu nữ tự nhiên cũng biết. Công tử việc gì phải đùa cợt như thế? Tiểu nữ càng thêm không hiểu chuyện gì!”

Lăng Thiên cười ha ha, đột nhiên nói chuyện khác, giọng rất nhẹ nhàng :”Mọi người đều biết, Ngọc gia tiểu thư Ngọc Băng Nhan cùng ta tình đầu ý hợp, hơn nữa ta cũng Ngọc Mãn Thiên cũng là bạn vong niên. Lại thêm chuyện gần đây ở cùng, càng thêm hữu nghị. Ta cũng không phải kẻ không hiểu chuyện, Ngọc gia là thiên hạ đệ nhất võ học thế gia, thực lực hùng hậu. Họ có đủ lực để hủy diệt toàn bộ Lăng gia của ta. Mà Thủy cô nương từng ở Minh Yên Lâu ám sát tại hạ, một kiếm đó...Quả là không hề có chút lưu tình nào!”

Lăng Thiên cười cười tự giễu, ngẩng đầu lên :” Nhưng mà ngày hôm nay, Lăng Thiên ra lại đi cứu một cô gái đã từng ám sát mình, lại còn giết chết hai vị trưởng lão Ngọc gia! Đây là đã kết đại cừu rồi, Thủy cô nương biết vì sao chứ?”

Trong lòng Thủy Thiên Nhu trầm xuống, vết thương ở ngực dường như cũng đau nhói, miễn cưỡng nói :”Tiểu nữ cảm tạ đại ân của công tử thêm lần nữa, giữa đường thấy chuyện bất bình cậy mạnh hiếp yếu nên ra tay tương trợ. Đối với việc trưởng lão Ngọc gia cậy mạnh, bắt nạt nữ nhi yếu đuối, công tử làm vậy là hành hiệp trượng nghĩa. Chẳng lẽ không phải như vậy sao? Tiểu nữ ngu độn, không hiểu ý công tử là sao?”

Thủy Thiên Nhu không hổ là đương đại truyền nhân của Thiên Phong chi Thủy. Quả là người thông tuệ, lâm vào quần cảnh vậy mà vẫn có thể bàn luận bình tĩnh, thậm chí lời nói sắc bén, đem Lăng Thiên thổi phồng lên thành hào hiệp thấy việc bất bình ra tay. Nếu như đổi lại là một số người khác có chút lòng hào hiệp, hẳn là sẽ không nói được gì nữa!

Vấn đề là người nàng gặp lại chính là Lăng Thiên!

Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói :”Nhân vật trọng yếu của Ngọc gia là Ngọc Mãn Thiên Ngọc tam gia có giao tình không tệ với ta, Băng Nhan tiểu thư lại càng là hồng nhan tri kỷ của ta. Thực lực của Ngọc gia cũng không phải thứ mà ta có thể chống lại được. Nhưng ta không ngờ lại dám giết chết hai vị trưởng lão Ngọc gia! Chính vì cứu kẻ thù chung của cả ta và Ngọc gia! Sự tình này nếu truyền ra ngoài, Ngọc gia nhất định sẽ không thể tha thứ! Làm loại việc hậu quả nghiêm trọng như vậy, Thủy tiểu thư không ngờ lại không cảm thấy chút kỳ quái nào sao? Lại còn nói bốn công tử đây hành hiệp trượng nghĩa, là ‘đại hiệp’ chắc?”

Thủy Thiên Nhu vẫn bình tĩnh, sẵn sàng đối phó, vẫn dùng giọng nói ôn nhu dễ nghe :”Công tử thần thông lợi hại, hào hiệp như vậy, thiên hạ lại càng kính trọng. Há nào có thể lấy lễ thường để đo đếm?”

Lăng Thiên cười ha ha, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo giống như xuyên thẳng vào tận sâu trong lòng nàng. Thủy Thiên Nhu dưới ánh mắt như sét như điện của hắn đang chăm chú nhìn, không khỏi cúi đầu xuống thấp. Đột nhiên Lăng Thiên trầm giọng quát :”Bắc Ngụy cùng Thừa Thiên đã cấp cho Thủy gia không ít chỗ tốt phải không? Nếu không sao có thể đánh động được ‘Thiên Phong chi Thủy’ ?” Chỉ một câu đơn giản này, Lăng Thiên đã quán chú nội lực hùng hậu vào đó, âm lượng mặc dù thấp, nhưng lại giống như tiếng sấm ngang trời, âm âm vang hưởng!

Nếu là ngày thường, Thủy Thiên Nhu có lẽ không sao. Nhưng giờ nàng đang bị trọng thương chưa khỏi, công lực cũng đã cạn kiệt. Bị tiếng hét của Lăng Thiên làm cho choáng váng, tâm tình rối loạn. Mãi sau mới nhắm mắt bình tĩnh lại được, nói :”Tiểu nữ thật sự không biết Lăng công tử có dụng ý gì. Đối với điều công tử hỏi thật sự mờ mịt, không hiểu gì nên không thể nào hồi đáp được cả”

Lăng Thiên cất tiếng cười lớn, nhưng trong đó lại có vẻ lạnh lẽo đến thấu xương! “Thủy cô nương, ta nói cho ngươi biết, ta sẽ làm cho ngươi phải hiểu, càng sẽ làm cho ngươi phải trả lời các vấn đề ta cần biết!” Dí sát mặt lại gần nàng, hắn lạnh lùng nói :”Ta rất muốn biết cái kế hoạch kia nếu thiếu đi một nhân vật quan trọng như ngươi, không có ‘Thiên Phong chi Thủy’ hỗ trợ, chỉ bằng vào thẳng ngu như Bắc Ngụy thái tử Ngụy Thừa Bình và tên hoàng đế Long Tường vô dụng kia, liệu có thể làm nên trò trống gì không?”

Ánh mắt Thủy Thiên Nhu sáng lên, rồi lại âm trầm xuống, nhưng vẫn quật cường mím chặt môi, không nói một lời.

Xa xa truyền đến tiếng động, có người đang dùng tốc độ cao đi về phía này.

Lăng Thiên đứng dậy, lãnh khốc nói :”Thủy tiểu thư không đồng ý hợp tác cũng không sao. Dù sao Lăng

gia cũng vốn hâm mộ Thủy tiểu thư, vậy xin mời tiểu thư về Lăng gia làm khách 8 năm 10 năm. Chờ đến lúc nào tiểu thư muốn nói, vậy cũng được. Dù sao bổn công tử cũng không sợ ruột chút nào”

Ánh mắt Thủy Thiên Nhu đột nhiên hiện hàn quang :”Mới vừa rồi công tử tự nhận không phải đối thủ của Ngọc gia, có vẻ không phải nói đùa. Nhưng công tử liệu có dám chống lại gia tộc chúng ta? Công tử có thể chiêu đãi Thiên Nhu năm ngày bảy ngày, nhưng còn về lâu dài, sợ rằng Lăng gia chưa chắc đã chiêu đãi nổi!”

Lúc đầu mềm dẻo, sau đổi thành đe dọa. Lấy thế lực của Thiên Phong chi Thủy có thể so với Ngọc gia mà nói, mấy lời của Thủy Thiên Nhu cũng không phải nói đùa.

Lăng Thiên cười lạnh :”Thiên Phong chi Thủy cùng Thiên Tinh chi Ngọc vốn cùng nổi danh đệ nhất thế gia, bổn công tử đương nhiên không chọc nổi...”

Sắc mặt Thủy Thiên Nhu cũng không hề vui mừng. Nàng biết Lăng Thiên chắc chắn nói chưa hết. Người có dũng khí đánh chết hai trưởng lão của Ngọc gia, sao lại có thể nói không có dũng khí trêu chọc Thủy gia chứ?

Quả nhiên, chỉ nghe thấy Lăng Thiên nói tiếp :”...Nhưng tiểu thư sai lầm rồi. Tiểu thư một đường đi về phương Bắc, bị tuyệt thế cao thủ ngàn dặm truy sát, rơi vào đường cùng. May mắn có Ngọc gia trưởng lão ra tay tương trợ, nhưng vì không đủ sức cuối cùng bị tuyệt thế cao thủ giết chết...Tiểu thư cuối cùng bị tuyệt thế cao thủ kia bắt đi! Thủy gia, Ngọc gia nếu quả thực có hứng thú truy cứu, cũng chỉ có đi truy cứu vị tuyệt thế cao thủ nọ, liên quan gì đến Lăng gia của ta chứ?! Mà cũng không biết Ngọc gia hoặc Thủy gia, ai có đủ lực để truy cứu vị cao nhân kia đây nhỉ?”

Ánh mắt Thủy Thiên Nhu xuất hiện vẻ tuyệt vọng! Lăng Thiên quả nhiên cao minh. Đến cả tuyệt thế cao thủ kinh khủng đến cực điểm kia cũng bị hấn lợi dụng. Không sai, Thủy Thiên Nhu đã mơ hồ đoán được đó là người nào. Với thủ đoạn của người áo xanh và thực lực của hấn, hai nhà Thủy, Ngọc quả thực không thể truy cứu, thậm chí có khi còn chủ động làm yên chuyện. Bởi vì hiện giờ bất kể thế gia nào cũng không dám đối địch với kẻ thù ‘khó nuốt’ như vậy.!

Như lời Lăng Thiên nói, quả nhiên hấn đã biết kế hoạch của bọn họ, quả nhiên cũng không phải vì cứu nàng mà đến. Hấn không hề quan tâm đến nàng! Dù cuối cùng hấn cứu, nhưng cũng là nằm trong tính toán...

“Lăng Thiên, ngươi là đồ đâm tặc vô sỉ! Ngươi sao dám đối xử với Tiểu công chúa nhà ta như vậy?” Điệp nhi tức giận hét lên “Tiểu công chúa chỉ vì lệnh của gia tộc nên mới phải là kẻ địch của ngươi. Không ít lần nàng vì ngươi mà buồn bã, tại Minh Yên Lâu, tiểu thư nàng cũng chú ý đến ngươi..Tiểu thư nhà ta đối với ngươi một mối thâm tình, ngươi thế nhưng lại đối đãi với nàng như vậy sao? Lương tâm ngươi ở đâu rồi? Lăng Thiên, ngươi quả thực không bằng cầm thú!”

291. Chương 19: Lời Nói Đau Lòng

Lăng Thiên lạnh lùng nói :”Một điểm đó ngươi không cần nói, ta tự nhiên biết! Thủy cô nương đối với bổn công tử có hảo cảm, mười phần thưởng thức, từ trong mắt cũng thấy được điều đó! Bổn công tử cũng có tự tin về điều này! Nhưng ta cũng tin một điều khác, thưởng thức, yêu thích, có hảo cảm cũng chỉ là một chuyện, nếu đến thời khắc sinh tử, đó lại là chuyện khác. Thủy cô nương cho dù đang cùng tại hạ đây tình cảm vui vẻ, nhưng đến thời khắc đối địch, nàng ta vẫn như cũ không hề do dự ‘mượn’ tạm cái đầu của Lăng Thiên để hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó mới rỏ một hai giọt lệ than thở ‘khó khăn lắm mới tìm được người tri kỷ, vậy mà...’ , ta nói có đúng không?”

Lăng Thiên châm chọc cười lớn :”Có thể nói đây là cách xử sự truyền thống của các thế gia rồi. Cũng là truyền nhân của thế gia, nhưng Thủy Thiên Nhu ngươi so với truyền nhân của Ngọc gia, hồng nhan tri kỷ Ngọc Băng Nhan của ta thì kém xa! Không phải ta hạ thấp ngươi mà nâng cao Băng Nhan, Băng Nhan mặc dù bẩm sinh có tuyệt chứng, võ công yếu kém, sống không được lâu, nhưng nàng ít ra có thể sống theo ý mình...Nàng có thể tự do, có thể làm điều nàng muốn. Vì người nàng thích, nàng có thể bỏ qua tất cả để ủng hộ! Chính vì vậy mà Ngọc Băng Nhan mới thành nữ nhân mà ta quý trọng. Còn ngươi thì sao? Ngươi rõ ràng có hảo cảm với một người, nhưng lại dùng trăm phương ngàn kế đưa hấn vào chỗ chết, thậm chí không tiếc chính mình tự tay hạ sát thủ. Một phần trong lòng thì nhung nhớ không quên, một mặt khác

thì lại bày mưu kế sát hại phụ thân của hần! Đây gọi là yêu một người nên hành động như thế à? Sao, có thể trả lời ta được chứ?!”

Thủy Thiên Nhu hai tay che mặt, cả người run rẩy, nước mắt chảy như suối :”Ta không biết...ta không biết..Ta chưa từng nói thích người! Người đừng nói nữa, đừng nói nữa. Người giết ta đi! Giết ta đi!”

Lăng Thiên không chút lưu tình nào, bỗng xoay người, chỉ thẳng vào Thủy Thiên Nhu, ánh mắt cực kỳ băng hàn :”Người tài hoa hơn người, võ công cao hơn người. Người văn tài phi thường, trí kế siêu quần! Người người nói người là phượng trong loài người, là thiên kiều chi nữ! Nhưng ở trong mắt ta, người chẳng qua chỉ là một quân cờ tùy cho kẻ khác điều khiển, là con rối vô tri không biết gì! Người căn bản chỉ là một cái xác biết đi! Người sống không có mục tiêu và hướng đi của chính mình! Người căn bản không xứng là một cô gái..Người..thứ người cần nhất là gì?!”

Lăng Thiên xoay lưng đi, tàn nhẫn nói tiếp :”Dạng phụ nữ như người, chẳng có chút giá trị nào cả! Người có tư cách gì mà cùng với Ngọc Băng Nhan quyết chiến ngàn năm. Mà người...buồn cho người đó là người mà người thích, căn bản không hề thích lại người! Trong mắt bốn công tử đây, người so với đám nữ tử ở lầu xanh còn không bằng! Các nàng đó...ít nhất cũng vì mục đích sinh tồn mà phải bán mình..Còn người, người là cái gì chứ?! Đừng nói đến chuyện người thích bốn công tử đi, người không xứng! Người không có tư cách!”

“Bịch!” Thủy Thiên Nhu ngã ngồi trên mặt đất, cả người như mất hồn vậy. Cặp mắt to trở nên trống rỗng, trái tim như đã chết. Từng câu từng chữ Lăng Thiên nói đâm vào tim nàng, cả người nàng bỗng run lên bần bật ‘.Người không xứng là một cô gái, người không có giá trị tồn tại! Người so với gái lầu xanh còn không bằng! Đừng nói đến việc người thích bốn công tử, người không xứng! Người không đủ tư cách!’ Từng câu nói như sét đánh ầm ầm bên tai nàng, Thủy Thiên Nhu đột nhiên cúi người, cất tiếng khóc lớn!

Đến giờ nàng cuối cùng đã hiểu, bản thân nàng chưa hề làm gì vì mình, mà chỉ toàn vì gia tộc! Ngay cả khi quyết định của gia tộc không hợp với ý mình, nàng cuối cùng cũng chịu ủy khuất bản thân mà nghe theo gia tộc hành sự. Vì lợi ích của gia tộc, nàng đã tự nguyện bỏ bản thân mình qua một bên...Đến giờ phút này, Thủy Thiên Nhu tự nhận mình làm gì cũng đều hoàn mỹ, không hề có tí vết nào. Trước giờ chưa từng nghĩ qua, mình chưa hề làm gì tự mình thích, thích một người nào đó, người khác hẳn sẽ vô cùng vui vẻ, nhất định sẽ làm mọi thứ để có được hạnh phúc bản thân...

Sự thật....quả thực là quá tàn khốc!

Lời Lăng Thiên nói, làm cho nàng đột nhiên xem xét lại mình, cuối cùng mình cũng chỉ là một cô gái. Buồn thay ở chỗ, trước giờ mình không hề lo lắng, chưa hề đánh giá mình dưới góc độ một cô gái!

Giờ có người coi mình như cây cỏ, không hề coi mình ra gì..Mà đó lại chính là người mà mình thích nhất...!!

Phụ nữ thường rất kiên cường, nhưng bề ngoài nàng kiên cường, bên trong thực ra lại rất mềm yếu.

Như lúc này đây, tâm hồn thiếu nữ của nàng vừa mới rung động, vậy mà lại cảm giác là sẽ mâu thuẫn với lợi ích gia tộc. Mỗi phút mỗi giây trong tim nàng đều tranh đấu mâu thuẫn với nhau. Nhưng rồi cuối cùng lợi ích gia tộc vẫn chiếm thượng phong. Cho nên nàng theo thói quen lại lựa chọn ủy khuất bản thân mình, hy sinh mối tình vừa mới chớm nở của mình.

Giờ khắc này nghe Lăng Thiên nói, lại giống như tiếng chuông thần nơi cổ mộ, gõ thẳng vào chỗ sâu nhất trong trái tim nàng. Cùng với Ngọc Băng Nhan so sánh, Thủy Thiên Nhu đột nhiên cảm thấy mình kém xa. Tại sao Ngọc Băng Nhan có dũng khí đó mà mình lại không có? Tại sao Ngọc Băng Nhan có thể lựa chọn tình cảm của bản thân mà mình thì không dám?

Giây phút này, trái tim của Thủy Thiên Nhu bỗng có cảm giác vô cùng hâm mộ Ngọc Băng Nhan.

Lăng Thiên lạnh như băng nói vậy, đương nhiên là hần có lý. Nhưng tại lợi ích của gia tộc ngàn năm mà nói, hành vi của Thủy Thiên Nhu mới gọi là phù hợp nhất. Đối với đại gia tộc ở thời đại này, đây mới là chân lý không thể sửa đổi! Nhưng Lăng Thiên đã lợi dụng một điểm, từ đó để cải biến tình thế vì điều này.

Thủy Thiên Nhu ngàn dặm chạy trốn tìm đường sống, thủ hạ thương vong gần như không còn. Lúc được Lăng Thiên cứu, đúng là lúc tâm thần nàng đang yếu nhất. Lúc này Lăng Thiên lại bóc trần bí mật lớn nhất trong lòng nàng. Vừa bị trầm trọng đả kích, tâm thần lại bị chấn động, trong khoảng khắc yếu đuối

nhất này, tâm nàng đã loạn rồi. Lăng Thiên lại khéo léo đưa nàng so sánh với kẻ địch ngàn năm của nàng là Ngọc Băng Nhan. Mà góc độ so sánh lại là góc độ một cô gái, từ tình yêu ảo tưởng mà luôn có trong tim các nàng...Do đó đã tàn nhẫn kích phá nàng, đã phá tan phòng ngự của tâm lý vốn đang yếu nhất của nàng. Thủy Thiên Nhu cho dù có kiên cường đến mấy, giờ phút này cũng không chịu được!

Thủy Thiên Nhu mặc dù tâm cơ thâm trầm, không hổ là Thiên Phong chi Thủy truyền nhân. Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái 17, 18 tuổi. Tuổi này chính là tuổi đang theo đuổi mộng ái tình. Lời Lăng Thiên nói vô cùng sắc bén, mặc dù nhìn từ khía cạnh khác rõ ràng là gượng ép, nói càn. Nhưng đối với một thiếu nữ mà nói, đã động đến vị trí thần thánh nhất trong tim nàng. Cho nên đã thừa cơ lên vào trong trái tim nàng, chiếm một vị trí đặc biệt trong đó...

Vài âm thanh xé gió vang lên, Lăng Kiếm, Lăng Trì, Lăng Phong, Lăng Vân bốn người toàn thân sát khí, từ trong khu rừng tối đen giống như báo săn mỗi, xuất hiện trước mặt mọi người.

Bốn người sau khi hướng về Lăng Thiên hành lễ, đưa mắt nhìn xung quanh, rốt cục cũng sợ, có chút hồ đồ. Phía trước là một mỹ nhân quần áo xộc xệch, đang lớn tiếng khóc nức nở. Một bên là một thiếu nữ khác dường như bị trọng thương, nhưng đang trừng mắt giận dữ nhìn Lăng Thiên, hận không thể cắn xé hấn thành từng mảnh. Mà Lăng Thiên nhưng lại khoanh tay đứng một bên, ra vẻ bàng quan.

Nhất thời, trái tim bốn người không khỏi nghĩ đến một chút ý nghĩ ‘tà ác’ : ‘Công tử không lẽ đã ...mấy nàng này?’

Trong lòng đang suy nghĩ miên man, lại thấy Lăng Thiên lạnh lùng phát tay nói :”Mang đi, giải về Lăng phủ biệt viện, cẩn thận trông coi. Đây là trọng phạm, truyền lệnh không được lộ ra ngoài. Trừ bốn công tử ra, bất cứ ai cũng không được dò xét! Trái lệnh, giết không tha!”

Bốn người chấn động, vội cúi mình tuân lệnh.

“Chậm đã!” Điệp nhi bỗng cất tiếng kêu :”Tiểu công chúa nhà ta người đang bị trọng thương, sao có thể chịu được đường xa gặp ghênh? Lăng Thiên, người mau ra lệnh cho đám nô tài này, làm cho

Tiểu công chúa nhà ta một cái cáng”

“Bốp!” Lăng Thiên phát tay, một cái bạt tai giòn giã vang lên đã đánh bay thân thể nhỏ nhắn của Điệp nhi, mạnh mẽ bay lên rồi đập xuống trên mặt đất. Khuôn mặt trắng trẻo hồng hào giờ bỗng in đậm năm vết ngón tay.

Lăng Thiên lạnh nhạt nói :”Nhớ kỹ, người cho dù là phụ nữ, nhưng cũng là tù binh của ta. Địch nhân của ta không có quyền yêu sách trước mặt ta. Nàng ta là Tiểu công chúa nhà ngươi, nhưng giờ chỉ là tù nhân của bốn công tử! Các người, không có chút đãi ngộ nào đâu!”

Điệp nhi tay ôm mặt, hai mắt đầm lệ, nghẹn ngào khóc nói :”Tiểu công chúa nhà ta trước giờ đối với người một mối thâm tình, chẳng lẽ người tuyệt tình vậy? Cho dù đã là tù nhân của người, nhưng Tiểu công chúa nhà ta đang yếu ớt như vậy, sao chịu nổi đường xa? Nếu thế không bằng người giết chúng ta luôn đi!”

Thủy Thiên Nhu lão đảo đứng dậy, mắt nhìn Lăng Thiên tràn ngập lửa giận :”Điệp nhi, không cần cầu xin hấn! Tên máu lạnh không có tính người như hấn, cầu xin hấn làm gì? Ta có thể tự đi được!”

Lăng Kiếm nghe đến câu Điệp nhi nói ‘tiểu thư nhà ta đối với người một mối tình thâm..’ trong mắt thần sắc biến đổi, bốn người quay mặt nhìn nhau, đã đưa ra quyết định. Lăng Kiếm lớn tiếng phân phó nói :”Lăng Phong, Lăng Vân, hai người các người làm cáng, nâng cô gái này đi”

Lăng Phong Lăng Vân cùng lên tiếng đáp ứng. Lăng Thiên khẽ nhủ mảy, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói.

Lăng Kiếm lúc phân phó cho Lăng Phong Lăng Vân không hề hỏi ý kiến của Lăng Thiên. Hấn biết nếu hỏi Lăng Thiên, Lăng Thiên tuyệt đối sẽ không đồng ý để cho huynh đệ của mình phải khiêng nữ tử này đi đường. Chính vì vậy hấn đã tự quyết định, sau đó ra lệnh.

Cũng chỉ có Lăng Kiếm mới có dạng quyền hạn như vậy. Đối lại là người khác, chắc không dám có dũng khí làm chủ như vậy!

Nên biết rằng Đệ Nhất Lâu trước giờ đều do một mình Lăng Kiếm phụ trách, Lăng Thiên không hề can thiệp vào bất cứ quyết định nào. Cho nên Lăng Kiếm biết Lăng Thiên sẽ không ngay tại đây bác bỏ mệnh lệnh của mình, cho dù mình làm không đúng, Lăng Thiên cũng sẽ sau này một mình dạy dỗ sau. Bởi vì việc trực tiếp bác bỏ mệnh lệnh của Lăng Kiếm sẽ ảnh hưởng đến quyền uy của Lăng Kiếm ở Đệ Nhất Lâu.

Nhưng dù vậy giờ trong lòng Lăng Kiếm trống ngực cũng đang đập thình thịch. Đi theo Lăng Thiên nhiều năm, Lăng Kiếm hiểu rất rõ tính tình của Lăng Thiên. Mặc dù lúc này sẽ không làm mình mất mặt, nhưng sau khi đi về sẽ không tránh khỏi một hồi trách mắng! Thậm chí còn hơn...

Tuy vậy, dù giờ không rõ cô gái tuyệt mỹ này là người nào, nhưng từ việc nàng có tình cảm với Lăng Thiên, Lăng Thiên lại còn đang đem nàng giam giữ làm tù binh..Ai biết sau này bọn họ có thể phát triển tình cảm đến mức nào. Nếu cô gái này có một thân phận quan trọng, có thể vì vết thương mà chết trên đường đi, như vậy không phải làm chậm trễ ‘việc lớn’ của công tử sao?

Thủy Thiên Nhu nhìn Lăng Thiên, thấy ánh mắt dứt khoát của hắn, trái tim bỗng lạnh lẽo, nhắm hai mắt lại. Nàng bỗng cảm giác được trong lòng mình đau nhói. Cơn đau giống như lay động cả linh hồn trong sâu thẳm...

292. Chương 20: Hương Diễm Dụ Hoặc!

Thủy Thiên Nhu lưu luyến nhìn đồng đất mới đắp đằng xa, trong đó có những chiến hữu thân cận nhất của nàng...Trong mắt nàng thần sắc vô cùng phức tạp, nhìn thấy Lăng Thiên tốc độ rất nhanh rời đi, sắc mặt Thủy Thiên Nhu khôi phục về bình tĩnh như nước. Từ sau câu cuối cùng lúc này cho đến lúc Lăng Thiên rời đi, Thủy Thiên Nhu rất ngang bướng, không hề nhìn hắn một lần.

Lăng Thiên điên cuồng chạy về. Mặc dù nói Lăng Thần đối với việc dùng Đại Hoàn Đan có mười phần nắm chắc, nhưng trong tim Lăng Thiên vẫn có chút lo lắng. Chỉ hi vọng có thể sớm trông thấy công lực của Lăng Thần tiến nhanh, vì vậy tốc độ lại gia tăng thêm một chút.

Đột nhiên trong đầu hắn vang lên một câu nói : ‘Tiểu thư nhà ta đối với ngươi một mối thâm tình, ngươi sao lại đối xử với nàng như vậy?’

‘Một mối tình thâm?’ Lăng Thiên lắc mạnh đầu, khước miệng nở nụ cười lạnh. ‘Người nợ một chiêu nhân kiếm hợp nhất, sát khí mãnh liệt dứt khoát, một chiêu trí tử! Nếu như thế mà gọi là một mối tình thâm, vậy bốn công tử không phải thành tình thánh sao?!’

Trong lòng hắn hiện lên hình bóng của Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan, trái tim Lăng Thiên bỗng cảm thấy ấm áp. Đó đều là những người trân quý nhất, những đóa hoa đẹp đẽ nhất...

Mặc dù lần này Lăng Thiên đi đã giết chết hai vị trưởng lão Ngọc gia nhưng trong lòng hắn không hề thấy áy náy. Chính mình nếu muốn biết được âm mưu của Thủy Thiên Nhu để cứu phụ thân mình tránh khỏi tai họa, đừng nói là hai tên trưởng lão Ngọc gia không quen biết, cho dù là Ngọc Mãn Thiên hắn cũng hạ sát thủ vô tình! Càng hưởng chi động tĩnh của Ngọc gia càng lúc càng lớn, âm thầm trong bóng tối không biết đã bố trí bao nhiêu thứ. Từ việc lần này Ngọc Trảm Phong và Ngọc Trảm Vân lên trà trộn vào Thừa Thiên đã thấy được, Ngọc gia tuyệt đối không phải kiểu ‘không tranh với đời’ như vốn thể hiện.

Có thể nói, sớm muộn gì cũng phải có một trận chiến.

Trong lòng Lăng Thiên tính toán nhanh, dưới chân không ngừng truyền thêm nội lực hùng hậu. Vài trăm dặm lộ trình nhanh chóng bị hắn dùng tốc độ cao bỏ lại sau lưng.

Lăng gia tiểu viện.

“Thần tử tỷ, tỷ nói Thiên ca khi nào mới có thể quay lại? Muội muốn sớm nói cho huynh ấy biết thân thể muội đã khá hơn nhiều!” Ngọc Băng Nhan cười nhẹ, đứng lên đi một vòng trong phòng. Sau khi dùng Đại Hoàn Đan xong, Ngọc Băng Nhan cảm thấy rõ ràng thân thể mình tốt hơn nhiều so với lúc bình thường. Sinh mệnh lực cũng được tăng thêm rất nhiều. Cả người cảm giác có luồng khí ấm lưu chuyển, vô cùng thoải mái. Nàng vốn bị tuyệt chứng Huyền Âm Thần Mạch làm khổ bao nhiêu năm, thỉnh thoảng lại bị luồng khí âm hàn xâm nhập, hơn nữa thời gian phát tác càng ngày càng thường xuyên. Từ khi tu luyện phần nội lực

công pháp mà Lăng Thiên đưa cho, mặc dù có cải thiện nhưng do mới tu luyện nên cũng không thể hoàn toàn hạn chế hàn độc, thỉnh thoảng vẫn bị phát tác. Nhưng hôm nay thì ngay cả một chút cũng không có, cảm giác thân thể nhẹ như chim yến vậy, vô cùng thư thái. Trong lúc nhất thời, Ngọc Băng Nhan tưởng như Lăng Thiên đã cho mình ăn một viên tiên đan vậy, không ngờ có thể chữa bệnh tốt như vậy...

Khuôn mặt trắng nõn bình thường nhợt nhạt không có huyết sắc mà hôm nay không ngờ hồng hào kiêu diễm vô cùng, lộ vẻ khỏe mạnh của một người bình thường, khiến vẻ đẹp càng tăng thêm.

Lăng Thần một bên cười cười, trong mắt hiện lên vẻ thỏa mãn. Nguyên bản khuôn mặt trắng như ngọc giờ càng thêm vài phần ấm áp. Nếu như Lăng Thần nguyên bản sắc mặt trong suốt như hàn băng vậy thì giờ phút này chính là tuyết ngọc ôn nhuận.

Nhìn bằng mắt thường thì khó có thể nhận ra được, chỉ cách một đoạn thời gian ngắn, mà trên người Lăng Thần đã phát sinh biến hóa kinh người.

“Không nên vội, Ngọc muội muội. Công tử sẽ nhanh chóng trở về” Lăng Thần nói :”Công tử quay về thấy Nhan nhi muội muội quốc sắc thiên hương, giờ như đóa mẫu đơn nở rộ, sợ rằng sẽ thơm ngay lên má muội một cái”

Mặt Ngọc Băng Nhan bỗng đỏ, hừ hừ nói :”Huynh ấy mà có dũng khí sao? Huynh ấy mà dám, muội sẽ, muội sẽ...”

Lăng Thần ngắt lời nói :”Huynh ấy mà dám, muội sẽ thơm lại huynh ấy hai cái. Ừm, nói không chừng lại còn cho huynh ấy thơm vào chỗ khác nữa ấy chứ, công tử chính là ân nhân cứu mạng muội đúng không! Đúng không nhỉ, hi hi”

Mặt Ngọc Băng Nhan đỏ rực, thẹn thùng đứng dậy đi tới đánh Lăng Thần, Lăng Thần cười tươi trốn tránh, hai nàng nhất thời đùa nghịch náo động.

Mặt Ngọc Băng Nhan chớp động, đột nhiên thở dài một hơi, dường như không muốn nói nhưng rồi đột nhiên nói :”Thần tỷ tỷ, muội muốn hỏi tỷ một chuyện được không?”

Lăng Thần kỳ quái nhìn nàng, thấy Tiểu nha đầu vẽ mặt là lạ, không khỏi cảnh giác, đề phòng nói :”Muội muốn hỏi gì?”

Ngọc Băng Nhan đột nhiên cười hi hi, lại gần tai Lăng Thần nói nhỏ :”Thần tỷ tỷ, mấy đêm nay, muội luôn nghe thấy tiếng kêu của tỷ. Tỷ mau mau nói thật...” Ngọc Băng Nhan chớp chớp mắt nói :”Tỷ có phải rất đau? Có khó nói không?”

“Ai nha!” Lăng Thần đột nhiên đưa tay che mặt, nhưng lại thấy cả da cổ cũng đỏ hồng lên, nàng liền đe dọa nói :”Nha đầu thúi này, muội nói bậy cái gì đó?” Lăng Thần vô cùng xấu hổ, không ngờ lại bị tiểu nha đầu này nghe thấy hết...Giờ phải làm sao cho tốt đây?

“Nhưng mà...” Ngọc Băng Nhan vẽ mặt dăm chiêu :”Tiếng kêu của tỷ...Thật là lạ nha, có phải Thiên ca bắt nạt tỷ không?”

Lăng Thần đưa tay bịt miệng nàng, khuôn mặt nóng bừng, cả người cũng nóng bừng. Nàng nhào người đến, bắt được Ngọc Băng Nhan, sau đó cù vào nách :”Ai cho muội nói bậy, nha đầu đáng chết, đợi lúc Thiên ca quay lại, ta sẽ bảo huynh ấy bắt nạt muội luôn cho biết tay!”

Ngọc Băng Nhan vừa cười vừa trốn, cũng không dừng lại :”Muội đâu có nghe trộm, hi hi hi. Ai bảo người nào đó kêu lớn như vậy làm gì? Hi hi, có khi cả Lăng phủ cũng nghe thấy được đó. Hi hi, tha mạng...!”

“Muội giỏi nói nữa xem nào, nói nữa xem nào...” Lăng Thần ‘ra tay’ càng lúc càng nhiều, Ngọc Băng Nhan đầu phải đối thủ của nàng, một lát sau cười đến mức cả người nhún ra, nằm co trên người Lăng Thần, thở hổn hển xin tha.

“Ừa, sao mà náo nhiệt thế này?” Tiếng của Lăng Thiên đột nhiên vang lên, một bước đã mở cửa tiến vào :”Đang nói chuyện gì vui vậy, cho huynh nghe với”

Hai nàng nào ngờ được Lăng Thiên đột nhiên quay lại, bất ngờ quá đột nhiên buông nhau ra, vẽ mặt cùng đỏ bừng.

Lăng Thiên đưa mắt nhìn, tí nữa phun máu mũi ra. Trời hiện tại thì nóng, hai nàng vừa mới dùng qua Đại Hoàn Đan thuộc tính hỏa, trong cơ thể dương hỏa đang rất nhiều. Giờ này lại vừa mới đùa giỡn một hồi, áo quần sớm đã xộc xệch, thoa cài tóc cũng bung ra, tóc dài xòa loạn. Quần áo trắng như tuyết của Lăng Thần cũng rối loạn. Nhưng thế chưa đáng nói, Ngọc Băng Nhan bị Lăng Thần quần qua quần lại, quần áo gần như đã tung hết, áo lót xanh biếc cũng lệch sang một bên, mà khoảng bụng trắng như tuyết cũng lộ ra hết. Hai ngọn núi tuyết trắng động lòng người bỗng xuất hiện trước mắt, mặc dù không... 'hùng dũng' bằng Thủy Thiên Nhu, nhưng cũng chẳng kém là mấy!

Không ngờ được mình học tốc chạy về, thế nhưng lại có thể chứng kiến cảnh tượng tuyệt vời như vậy, trong lòng Lăng Thiên không khỏi than : 'Quả nhiên là trời cao có mắt!'

Nha đầu Ngọc Băng Nhan không để ý đến mình đã bị nhìn thấy hết, thấy Lăng Thiên quay về không hiểu nàng lấy sức lực từ đâu ra, nhảy từ trên người Lăng Thần xuống, chạy đến trước mặt Lăng Thiên, hi hi cười duyên : "Bọn muội đang nói đến chuyện của Lăng Thần tỷ tỷ, hi hi hi, muội chết cười mất"

Lúc nàng chạy nhảy lại gần, trước ngực bỗng phập phồng mãnh liệt, lại thêm nụ cười duyên đáng kia, quả là vô cùng kích động! Ánh mắt Lăng Thiên dờ ra, chỉ cảm giác được nhiệt huyết trào dâng bốc cả lên đầu, không tự chủ được đưa tay ra...

Về mặt Lăng Thần đỏ bừng, cúi thấp đầu, nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười như sắp được xem kịch vui vậy.

Ngọc Băng Nhan chợt thấy lạ, vì sao mình nói đến chuyện này mà Lăng Thần không hề ngăn cản mình, đột nhiên cảm giác được 'thánh địa' trước ngực mình bị hai bàn tay to lớn nắm lấy, cả người nàng bỗng cứng lại, muốn động cũng không thể động. Cặp mắt xinh đẹp lộ vẻ không tin nổi, chậm rãi cúi đầu xuống nhìn ...

Rồi đột nhiên phát hiện ngực áo mình đang hở hết, hai bàn tay đang tùy tiện nhẹ nhàng mân mê nắn bóp hai ngọn núi kiêu ngạo của mình, khiến cho chúng biến hình..Mà chính mình không ngờ không thể cử động được...

Mắt nàng lúc này như không nhìn thấy gì, trong đầu óc cũng trống không, chẳng suy nghĩ được cái gì. Rồi đột nhiên nàng phản ứng được, một tiếng kêu thất thanh phá tan yên tĩnh, Ngọc Băng Nhan vội vàng hắt tay của Lăng Thiên trên ngực mình ra, sau đó cuống cuống xoay người đi nhặt lại quần áo, mặt đỏ bừng như tôm luộc. Nàng vừa cảm thấy ngọt ngào, vừa thấy hoảng sợ, vừa thấy tủi thân, đột nhiên nước mắt đã chảy xuống.

Lăng Thần đã cười đến mức gập cả người lại, đi đến đỡ Ngọc Băng Nhan, thì thâm vào tai nàng : "Vừa rồi muội muội còn nói đợi Thiên ca ca quay lại sẽ thơm muội hai cái, giờ sao lại thẹn thùng chứ?"

Ngọc Băng Nhan nước mắt lưng tròng, khóc nức nở : "Ai bảo muốn cho hân thơm chứ? Muội không thèm..."

Lăng Thiên đang cảm giác hai tay cực kỳ thoải mái, hồn như bay bổng, cảm thấy tay như nắm một khối bông vậy, mềm mại co dãn kinh người. Vậy mà đột nhiên lại bị rút lại, đang cảm giác mát mát bỗng nghe thấy tiếng nức nở ghen ngào của Ngọc Băng Nhan, hân mới biết mình vừa mới gây họa.

Lăng Thần đưa mắt ra hiệu, ý bảo hân từ từ mà an ủi, sau đó nàng lặng lẽ đi ra ngoài.

Lăng Thiên nhẹ duỗi tay, đặt lên hai vai của Ngọc Băng Nhan. Ngọc Băng Nhan xoay lưng lại phất hân, bỗng nhiên hắt tay hân ra, hai tay ôm mặt, muốn chạy trốn ra phía ngoài.

Lăng Thiên nhanh mắt nhanh tay, loáng cái đã ôm lấy lưng nàng. Ngọc Băng Nhan xấu hổ vô cùng, tay đâm chân đá loạn xạ vào ngực Lăng Thiên. Trong miệng nàng thì ghen ngào nói : "Thả muội ra mau! Đồ xấu xa! Xấu xa! Đánh chết huynh, đánh chết huynh!"

Lăng Thiên cười ha hả, đột nhiên trong lòng khẽ động, xoay khuôn mặt xinh xắn của nàng lại, thấy mặt đang đầm lệ. Khuôn mặt kiêu diễm giờ này đỏ ửng, trái tim hân khẽ run lên, không do dự, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng đang run rẩy kia.

Trong miệng Ngọc Băng Nhan đang định kêu lên, chưa kịp 'kháng nghị' thì đã bị môi hân chạm vào, trong đầu nàng như chấn động, cảm giác trời đất muốn sụp đổ vậy, tâm hồn trống rỗng. Một cảm giác kỳ diệu

truyền đến, cùng với nó là một chiếc lưỡi mềm như linh xà đang chui vào trong chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng...

Rồi nàng cũng tỉnh ra, thân thể mạnh mẽ giãy dụa, muốn thoát từ trong lòng hắn ra, hai tay đánh lên lưng hắn một trận, nhưng không thấy có hiệu quả gì. Nàng liền dùng lực đẩy mạnh, nhưng cảm giác như gặp phải một bức tường thành vậy, thân thể không thể động được, bị Lăng Thiên giữ chặt trong lòng...

293. Chương 21: Quân Dục Hà Tòng

Một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong lòng, Ngọc Băng Nhan không tự chủ được dần ngừng tránh né, cảm giác hai đôi môi tiếp xúc cùng một chỗ, một luồng điện truyền khắp thân thể, xúc động đến cả linh hồn, cả người cảm giác nhẹ bẫng muốn bay bổng. Đôi cánh tay ngọc không biết từ khi nào cũng lặng lẽ ôm xiết lấy cổ Lăng Thiên, hai mắt khép hờ, hơi thở gấp gáp. Nàng hồn nhiên không phát hiện ra hai bàn tay ‘xấu xa’ đã lại tranh thủ chạy vào trong vạt áo của nàng, tùy ý đùa nghịch ‘cấm địa’ của thiếu nữ.

Hai đôi môi cuối cùng cũng tách ra, Ngọc Băng Nhan thở gấp, khuôn mặt ửng hồng, cặp mắt còn đang ngây ngất, thân thể như không còn sức lực ngã vào lòng Lăng Thiên, một bộ dáng ‘phó mặc’ hắn làm gì thì làm.

Dục niệm trong lòng Lăng Thiên bốc lên, ôm lấy eo lưng nàng. Ngọc Băng Nhan dường như ý thức được điều gì đó nhưng cảm giác chính mình lại không có vẻ gì là kháng cự cả, miệng chỉ khẽ nỉ non :”Thiên ca, không nên... muội còn có bệnh chưa khỏi...”

Tất cả động tác của Lăng Thiên đột nhiên dừng lại, đứng sững tại chỗ. Rồi hắn đột nhiên buông Ngọc Băng Nhan ra, sau đó đưa tay ra mạnh mẽ véo đùi mình một cái, cơn đau khiến cho lý trí của Lăng Thiên hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn Ngọc Băng Nhan nằm trên giường, vẻ mặt ửng hồng, tùy ý hắn làm gì thì làm, trong lòng Lăng Thiên không khỏi thầm than may mắn, lại cũng sợ hãi.

Nguyên nhân chính là vì Ngọc Băng Nhan còn có tuyệt chứng Huyền Âm Thần Mạch trong người. Khuyết điểm này nếu chưa trừ tận gốc mà lại tùy tiện làm chuyện nam nữ, làm mất một điểm thuần dương sinh tồn trong cơ thể thì sợ rằng nàng sẽ lập tức mất mạng!

Tâm thần Ngọc Băng Nhan đang mê mẩn, đột nhiên cảm giác được thân thể hai người tách ra, nàng bèn mở hai mắt ra. Nhìn thấy Lăng Thiên đang nhìn mình triu mến, trái tim không khỏi đập rộn ràng, nói :”Thiên ca...bất kể huynh đối xử với Nhan nhi ra sao, Nhan nhi đều tình nguyện, Nhan nhi ..có thể...” Nói đến đây, sắc mặt nàng càng thêm ửng đỏ, đầu càng cúi thấp.

Lăng Thiên thở dài một tiếng, tiến lên trước hai bước ôm lấy thân thể yếu đuối của nàng vào lòng, trong lòng đầy tình cảm mà không hề có một điểm tình dục nào. Hắn đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, thấp giọng thủ thỉ :”Nhan nhi, muội có bệnh trong người, không làm chuyện nam nữ được. Muội và huynh tâm đầu ý hợp, thời gian còn dài, huynh nhất định có thể chữa khỏi hết bệnh cho muội, giúp muội có thể làm một nữ nhân thực sự. Nhan nhi...tin tưởng huynh nhé”

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Ngọc Băng Nhan dựa sát vào lòng Lăng Thiên, gật gật đầu. Dựa vào ngực Lăng Thiên, Ngọc Băng Nhan cảm thấy một cảm giác rất an toàn, rất thoải mái và ấm áp, dường như nàng đang tựa vào một ngọn núi hùng vĩ che chở mọi mưa gió thế gian, vừa lại ấm áp như dòng suối nóng giúp xua tan một nhọc, nàng thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Hỏi về chuyện Đại Hoàn Đan, Lăng Thiên cảm thấy Ngọc Băng Nhan đã có thêm hi vọng. Sự biến hóa trên thân thể nàng có thể cảm giác được, phương thuốc này cũng đúng với suy đoán của hắn, quả là một loại tốt. Bởi vì sau khi dùng thuốc xong, thân thể nguyên khí của nàng gần như đã khôi phục đến mức của một người bình thường. Thuốc này đối với bệnh chứng của nàng quả là có tác dụng vô cùng, nếu có thể dùng thường xuyên thì cho dù Huyền Âm Thần Mạch tuy không trừ tận gốc vĩnh viễn được, nhưng không còn phải lo lắng về mạng sống nữa.

Nhưng mà Huyền Âm Thần Mạch đâu có dễ trừ như vậy, nếu như thực sự có thể uống thuốc mà khỏi bệnh thì Lăng Thiên đã không phải rầu rĩ như thế. Mà Ngọc Băng Nhan ngoài việc xem nhẹ chứng Huyền Âm Thần Mạch, nàng hoàn toàn không biết Cực phẩm Đại Hoàn Đan này trân quý đến mức nào, nếu nói đến dùng dài ngày, cho dù lấy tài lực của Ngọc gia chưa chắc đã có thể cung cấp được. Mà loại đan dược này

trừ lần đầu dùng còn có hiệu quả rõ rệt nhất, những lần sau dùng hiệu quả sẽ giảm đi nhiều. Nếu thực sự dùng nhiều lần có khi còn xuất hiện việc được lực cản trở, đó cũng là đạo lý : “Thuốc có ba phần là độc”!

Hai người ôm ấp nhau, cảm giác như tan ra vào nhau vậy. Nhưng trong lòng cả hai đều thuần túy là tình yêu thuần khiết, không còn cảm giác mê loạn tình dục như vừa nãy.

Thính giác của Lăng Thiên vẫn nhạy cảm như cũ, hẳn sớm đã nghe thấy ngoài cửa tiểu viện có bước chân người bước nhanh tới. Tiếp theo liền nghe thấy tiếng nói rất nhẹ nhàng :”Lăng Thần tỷ tỷ, Lăng công tử có nhà không vậy?”

Đó hóa ra là giọng của Tiêu Nhạn Tuyết. Trong lòng Lăng Thiên khẽ động, chẳng lẽ Tiêu gia còn chưa đi?

Lại nghe thấy tiếng của Lăng Thần :”Công tử đang nghỉ ngơi, Tiêu cô nương có chuyện gì không vậy?”

Ánh mắt Tiêu Nhạn Tuyết khẽ âm đạm, nói :”Thần tỷ tỷ vẫn còn giận muội sao?” Tiêu Nhạn Tuyết thông minh cỡ nào sao lại không biết chứ. Lúc nàng mới đến Thừa Thiên, vì ái mộ tài hoa của lăng thân nên kết giao, Lăng Thần bèn cùng gọi nàng là tỷ muội, ở chung với nhau rất vui. Nhưng giờ nàng lại gọi là Tiêu cô nương, đủ thấy Lăng Thần đã rất bất mãn với Tiêu Nhạn Tuyết, nếu không với tính cách ôn hòa như Lăng Thần nhất định sẽ không làm thế!

Tiêu gia lần này đến Thừa Thiên, đơn đao khắp nơi, đặt quan hệ được với nhiều thế lực lớn. Thật sự là thâm sâu khó lường, nhất là sau khi tổ chức đại hội đấu giá, Liệt Thiên Kiếm xuất thế lại càng làm thiên hạ dậy sóng, đẩy Thừa Thiên vào nơi đầu sóng ngọn gió. Mà như vậy thì Lăng gia sẽ có xu hướng bị ảnh hưởng. Nếu kế này thành công thì nhất định sẽ làm hỏng kế hoạch của Lăng Thiên, Lăng Thần sao lại không bất mãn chứ?

Lăng Thiên xoa xoa đầu Ngọc Băng Nhan, ôn nhu nói :”Nhan nhi ngoan, huynh ra ngoài một chút sẽ quay lại nói chuyện với muội” Ngọc Băng Nhan nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng, đang ngoan ngoãn nằm trong lòng Lăng Thiên nàng bỗng ngẩng đầu dậy, đưa đôi môi đỏ mọng lại gần mặt Lăng Thiên khẽ hôn một cái, trong mắt tràn đầy nhu tình...

Lăng Thiên cười cười, vờ vờ mái tóc của nàng, cất giọng nói :”Thần nhi, mời Tiêu cô nương đến thư phòng dùng trà”

Bên ngoài Lăng Thần lên tiếng đáp ứng.

Lăng Thiên vừa muốn đi ra ngoài, đột nhiên nghĩ đến chuyện hôm nay giết chết hai vị trưởng lão Ngọc gia, bỗng dừng bước quay đầu nhìn Ngọc Băng Nhan. Ngọc Băng Nhan thấy hắn muốn nói gì đó lại thôi, bèn hướng về phía hắn le lưỡi làm mặt quỷ trêu chọc.

Lăng Thiên nhìn thấy nụ cười sáng lạn như hoa của Ngọc Băng Nhan, cũng cười theo, nguyên bản muốn nói chuyện kia nhưng lại đổi ý, hỏi theo cách khác :”Nhan nhi, huynh hỏi muội một chuyện, muội không cần trả lời gấp. Trước tiên muội cứ suy nghĩ cho cẩn thận, huynh muốn muội nghĩ thật kỹ rồi hãy nói, được chứ?”

Ngọc Băng Nhan chớp chớp cặp mắt to, tò mò hỏi :”Có chuyện gì thế? Hình như rất nghiêm trọng!”

Lăng Thiên thở dài một hơi, trầm giọng nói :” Nhan nhi, nếu như có một ngày huynh cùng với gia tộc của muội đối lập với nhau, hai bên không sống thì chết, lúc đó muội sẽ lựa chọn thế nào?”

Vạn lần không ngờ đến, Lăng Thiên lại đột nhiên hỏi vấn đề mẫn cảm và khó khăn này, Ngọc Băng Nhan ngây người, nhìn Lăng Thiên trân trân, không nói được lời nào.

Lăng Thiên khoan dung cười, nói :”Muội đừng lo lắng quá, không cần trả lời huynh ngay. Dù cho muội lựa chọn thế nào, huynh cũng không sao đâu, chỉ cần muội đừng lừa gạt huynh là được!” Nói xong hắn nhẹ nhàng an ủi vài câu rồi quay người đi.

Ngọc Băng Nhan ngây ra nhìn theo bóng lưng hắn, nhỏ giọng nói thầm :”Thiên ca sao còn cần hỏi chuyện này nữa? Trong lòng Băng Nhan sớm đã có đáp án rồi. Không quản mọi người đối địch nhau thế nào, chỉ cần huynh không làm thương tổn đến cha mẹ muội, Nhan nhi sẽ không đứng về phía của ai cả. Cho dù cha mẹ cùng với huynh đối địch, muội cũng thà chết trước, chứ quyết không làm Thiên ca khó xử!” Nước mắt nhanh chóng tuôn rơi trên mặt nàng, Ngọc Băng Nhan quả nhiên si tình, si tình đến mức này, còn gì cần phải nói nữa!

Bóng lưng đang đi xa của Lăng Thiên đột nhiên dừng lại, trong lòng khẽ động, sau đó lại tiếp tục đi ra ngoài. Lăng Thiên công lực tinh thuần, đương nhiên nghe được điều nàng vừa nói. Ngọc Băng Nhan cũng biết Lăng Thiên nghe được lời mình, nhưng không biết vì sao cứ nghĩ đến cảnh hai nhà đối địch, trong lòng Ngọc Băng Nhan lại cảm thấy đau nhói...

Thì ra may mắn cũng có sự kết thúc...

Làm con gái của đại thế gia, muốn lựa chọn giữa người mình yêu và gia tộc sao lại khó khăn thế này... Cuối cùng cũng phải lựa chọn! Khác nào đem trái tim xẻ làm đôi! Nhưng mà Ngọc Băng Nhan cũng biết, Lăng Thiên vừa hỏi mình vấn đề này, chính là sợ mình đột nhiên phải đối mặt với sự lựa chọn tàn khốc...Hoặc có thể nói, đây là vận mệnh ư?

Khuôn mặt xinh đẹp vốn đang hân hoan của Ngọc Băng Nhan giờ này tràn ngập vẻ thê lương, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định!

Vì người mình yêu thương nhất..hi sinh thì có đáng gì!

“Không biết Tiêu cô nương đến, quả là khách quý!” Lăng Thiên cười cười :”Khách quý đến nhà không biết có chuyện gì ...?”

Nghe thấy rõ ý xa lánh trong lời nói của Lăng Thiên, thần sắc của Tiêu Nhạn Tuyết hơi ảm đạm, miễn cưỡng cười nói :”Lăng công tử khách khí rồi, tiểu muội lần này đến đây là có ba việc muốn làm, thứ nhất chính là muốn đến cáo từ Lăng công tử”

Lăng Thiên khẽ nhún mày, cười dài nói :”Mục đích đầu tiên này ta cũng đã đoán được, chưa rõ thứ hai và thứ ba là gì?”

Lăng Thần đã bừng trà lên, Lăng Thiên đón lấy, tự tay bưng chén trà, thối nhẹ nhẹ nói :”Tiêu gia lần này đến Thừa Thiên, thu hoạch lớn mà ra về, bốn công tử thực sự hâm mộ! Mục đích thứ hai của cô nương là ...?!”

Mặt Tiêu Nhạn Tuyết hơi hồng lên, nói :” Công tử quả là cao minh, lần này đến Thừa Thiên đã làm phiền Lăng gia nhiều, trong lòng tiểu muội quả áy náy. Mục đích thứ hai đến đây chính là hướng Lăng gia, hướng công tử tạ lỗi. Lăng lão nãi nãi đã chiếu cố tiểu muội rất nhiều, vậy mà tiểu muội lại không phải với Lăng gia, quả thật không còn mặt mũi nào nhìn thấy nãi nãi, mong công tử thay mặt nãi nãi nhận một bái của Nhạn Tuyết!” Nói xong nàng hướng về Lăng Thiên thi lễ một cái.

Lăng Thiên ha ha cười to, nói: “Hai nhà vốn có giao tình, chỉ là chuyện nhỏ mà, đâu có gì đáng nói!” nói vậy nhưng hần vẫn nhận một lễ của Tiêu Nhạn Tuyết.

Phải biết lần này Tiêu gia đến Thừa Thiên gây sóng gió, bề ngoài thì có vẻ là thu lợi rất nhiều, là nhà chiến thắng nhất. Không chỉ một lần bán đấu giá thu về bao nhiêu tài phú, lại còn thiêu đốt chiến hỏa ở Thiên Tinh đại lục, càng đẩy Thừa Thiên vào thế đối lập với các quốc gia khác. Mà Lăng gia đương nhiên cũng chịu thiệt thòi, âm thầm không biết nói ra sao. Lăng Thiên tự hỏi, nếu không có quan hệ với Lăng lão gia tử và Lăng lão phu nhân, thì việc mình không đem tất cả người Tiêu gia ở Thừa Thiên diệt hết đã là cho Tiêu gia thể diện lắm rồi, giờ nhận một lễ này đã là quá tiện nghi cho họ!

Lăng Thiên nhận xong hết một lễ của Tiêu Nhạn Tuyết, cục diện lại trở nên im lặng, không ai mở miệng nói gì thêm.

Cuối cùng cũng là Lăng Thiên đánh tan sự bế tắc, chậm rãi nói :”Không biết mục đích thứ ba của Tiêu cô nương là gì?”

294. Chương 22: Tuyết Trần Nhi Khứ...

Đôi mắt đẹp của Tiêu Nhạn Tuyết nhìn Lăng Thiên rồi đột nhiên nói nhỏ :”Tiểu muội lần trước bị người ngoài bắt cóc, nếu không có Lăng công tử cứu giúp, sợ rằng đã rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, thê thảm vô cùng. Đại ân đại đức đó không lời nào có thể cảm tạ được, xin hãy nhận thêm một bái của tiểu muội!” Nói rồi lại thi lễ một lần nữa với Lăng Thiên.

Sau lần kinh biến lần nọ, Tiêu Nhạn Tuyết nhiều lần tự đánh giá, sau đó lại nhiều lần dò xét Lăng Thiên, mặc dù Lăng Thiên chưa hề thừa nhận nhưng trong lòng Tiêu Nhạn Tuyết đã rõ! Người đã cứu mình, từ thân hình đến ánh mắt, trừ Lăng Thiên còn có thể là ai khác?!

Nhưng lần này Lăng Thiên lại tránh người qua một bên, không nhận đại lễ của nàng, khoát tay cười nói :”Chỉ là tiện tay thôi, Tiêu cô nương không cần bận tâm” Nói xong lại cười đầy ẩn ý :”Trọng tình trọng nghĩa, tri ân báo đáp, Tiêu cô nương không then là người Tiêu gia. Đây là việc thứ ba của cô nương muốn làm sao?”

Tiêu Nhạn Tuyết vừa mới đứng dậy nghe thấy lời nói này của hắn, bỗng nhiên mặt đỏ đến tận mang tai! Nàng xấu hổ vô cùng, đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng không nói được lời nào. Với sự thông minh của nàng sao lại không nhận ra bao nhiêu ý chê cười châm chọc trong hai câu nói tưởng như bình thản của Lăng Thiên chứ?

Tiêu gia cùng Lăng gia căn bản là không quen biết nhau, chính do nguyên nhân Tiêu Phong Hàn đi du lịch thiên hạ, ngẫu nhiên kết giao với Lăng lão gia tử Lăng Chiến, hai người kết bái huynh đệ cùng xông pha giang hồ, cùng chung sinh tử. Lăng Chiến tuổi lớn hơn nên làm đại ca, đối với tiểu đệ Tiêu Phong Hàn luôn luôn chiều cố, Lăng lão phu nhân đối với vị kết bái huynh đệ này cũng có thiện cảm, coi như thân đệ vậy. Chính Tiêu Phong Hàn từng nói, nếu không có Lăng Chiến đại ca cùng đại tẩu, chỉ sợ hắn đã sớm chết hơn chục lần!

Sau lúc Thừa Thiên lập quốc, Lăng Chiến quân công cái thế, trở thành người dưới một mà trên cả ngàn vạn người. Mà Tiêu Phong Hàn lúc này cũng trở thành gia chủ mới của Tiêu gia. Hai huynh đệ này đều đã đạt đến thành tựu cực cao của bản thân, lúc này thiên hạ thái bình nên Tiêu Lăng hai nhà càng thêm giao hảo, lấy việc kết thân để tăng thêm tình hữu nghị.

Nhưng theo thực lực Tiêu gia ngày một tăng mạnh, Tiêu Phong Hàn dã tâm ngày càng lớn. Hơn nữa hắn thấy Lăng Chiến đối với Thừa Thiên một lòng trung tâm, nếu mình khởi sự chưa chắc đã được Lăng Chiến hưởng ứng, vì vậy hắn từ từ giảm bớt sự qua lại, chuẩn bị cho đại nghiệp của Tiêu gia. Hắn lại mượn cơ Lăng Thiên không ra gì, rút lại hôn sự với Lăng gia. Nếu không thì sau này khi Lăng Thiên biểu hiện kinh người, Tiêu Phong Hàn cho dù tự nhận là tính toán giỏi, hắn cũng phải vội vàng kết thân lại!

Từ sau lúc đó, hai nhà mặc dù vẫn có qua lại nhưng quan hệ đã khác xa lúc trước. Tiêu Phong Hàn trong lòng cảm thấy hổ thẹn với đại ca và đại tẩu, mười năm liền tuyệt tích Thừa Thiên. Mà trong lúc này thiên hạ phong vân bắt đầu nổi, cơ hội Tiêu gia cần đã đến trước mắt, Tiêu Phong Hàn đương nhiên không đành bỏ qua cơ hội tốt này, liền phái Tiêu Phong Dương cùng Tiêu Nhạn Tuyết đến Thừa Thiên thêm dầu vào lửa, gây sóng gió thêm. Hơn nữa còn lợi dụng Liệt Thiên Kiếm để khuấy động chiến tranh thiên hạ. Vừa đến Thừa Thiên đã đến ở nhờ Lăng gia, cũng có ý tứ lợi dụng Lăng gia, lôi kéo tham gia vào trong vòng tranh đoạt. Hôm nay mọi việc đã xong, bọn họ đã đem Thừa Thiên và cả Lăng gia hoàn toàn đẩy vào nơi đầu sóng ngọn gió!

Từ đầu đến cuối, mấy thế hệ Lăng gia trừ Lăng Thiên năm đó còn nhỏ, đều không hề đề phòng cảnh giác với Tiêu gia. Ngay cả Lăng Thiên, dù trong lòng hắn có suy tính việc của Tiêu gia, nhưng dù sao cũng chỉ dừng ở việc thu thập thông tin tình báo chứ không hề hành động gì thêm cả! Mà chuyện phát sinh đến giờ giữa hai nhà, nói dễ nghe một chút thì là vì nghiệp lớn thiên hạ, còn khó nghe thì chính là Tiêu gia vong ân phụ nghĩa!

Giờ đây mục đích của Tiêu gia lần này đã đạt được, liền muốn rời khỏi Thừa Thiên quay về đông nam chờ cơ hội, tùy thời mà khởi sự! Nhưng lần này Tiêu gia đi rồi, đã đẩy Lăng gia vào một hoàn cảnh vô cùng khó xử! Thiên hạ người nào không biết quan hệ giữa hai nhà đây? Lấy quan hệ hai nhà mà nói, việc Tiêu gia tính toán hành động mà không có Lăng gia tham dự thì...Dù đây là sự thật nhưng nếu nói ra ngoài thì sợ rằng không có ai tin tưởng hết!

Mà lấy địa vị của Lăng gia ở Thừa Thiên, là trung tâm của đại lục, một khi thiên hạ đại loạn nhất định sẽ phải đứng mũi chịu sào, hơn nữa còn bị cô lập! Bất cứ lúc nào Lăng gia đều cũng có thể bị tiêu vong. Tất cả thế cục đó, đều vô hình chung do Tiêu gia một tay ‘tặng’ cho Lăng gia!

Đó là vô tình sao??!

Cho nên Tiêu Nhận Tuyết lần này cáo từ, nhưng lại không nói sau này thế nào, có thể sáng tỏ được rằng Tiêu gia đã lợi dụng xong Lăng gia, nên cũng chẳng quan tâm chuyện sau này ! Việc này thì đến ngay cả Tiêu Nhận Tuyết cũng cảm giác được gia tộc mình quả thật rất quá đáng! Vì thế khi nghe Lăng Thiên trào phúng, Tiêu Nhận Tuyết có thể nói gì đây? Nói một câu ‘xin lỗi’ là xong sao?!

Trong mắt Lăng Thiên hàn quang chợt hiện, cười ha hả nói :”Tiêu cô nương đặc biệt đến từ biệt, Lăng Thiên thực sự không dám nhận. Đường đi đông nam xa xôi hiểm trở, lần này từ biệt, chưa chắc đã có cơ hội gặp lại. Tiêu cô nương, bảo trọng!” Nói xong câu này cũng chính là lệnh trực khách.

Tiêu Nhận Tuyết sao lại không hiểu được, than nhẹ một tiếng, đứng lên nói :”Chuyện gia tộc đã làm, có nhiều cái không đúng, không phải với Lăng gia, với Lăng công tử, Nhận Tuyết ở đây xin một lần nữa tạ lỗi với công tử” Do dự một hồi, đột nhiên nàng nói như chém đinh chặt sắt :” Nếu Lăng công tử có gì nguy nan, chỉ cần báo một tiếng, cho dù xa xôi vạn dặm, Nhận Tuyết nhất định sẽ tới, báo đáp ân tình của Lăng gia, báo ân của công tử” Lời nói này ý sẽ trợ giúp Lăng Thiên thoát khỏi một lần nguy nan.

Hiện tại mà nói, Lăng gia có Lăng Thiên đột nhiên quật khởi, trước mắt ở Thừa Thiên thanh danh hiển hách, uy thế như mặt trời giữa trưa đang lên. Nhưng Lăng gia cho dù có mạnh mẽ hơn nữa, cũng chỉ là một gia tộc mới nổi. Lăng Thiên cho dù có mạnh hơn nữa, cũng khó có thể một mình chống đỡ. Cho dù Lăng gia có thể khống chế tất cả lực lượng của Thừa Thiên, nhưng theo Tiêu Nhận Tuyết thấy, bởi vì Liệt Thiên Kiếm xuất thế gây sóng gió, đã đẩy Lăng gia và Thừa Thiên vào trung tâm loạn cục của cả đại lục. Cho dù thế nào, cũng khó tránh khỏi kết cục bại vong cuối cùng!

Ngày hôm nay lời này của Tiêu Nhận Tuyết có thể nói là cho Lăng gia một tấm hộ thân phù! Dưới tình huống gia tộc đã lợi dụng xong bỏ qua Lăng gia, Tiêu Nhận Tuyết chưa được sự đồng ý của gia tộc đã tự tiện quyết định, có thể nói là rất khó khăn..

Lăng Thiên cười lạnh, nói :”Ha ha, nếu như quả có một ngày như vậy, tất nhiên sẽ phải nhờ Tiêu cô nương cứu mạng. Lăng Thiên xin đa tạ. Để đáp lại thịnh tình của cô nương, nếu Tiêu cô nương có gặp nguy nan gì, cũng chỉ cần phái người báo một tiếng, dù xa xôi vạn dặm, Lăng Thiên cũng nhất định sẽ đến, báo đáp thiện ý của cô nương ngày hôm nay” , lời nói nhưng lại bao hàm đầy vẻ châm chọc!

Cáo từ và rời khỏi Lăng Thiên tiểu viện, trong lòng Tiêu Nhận Tuyết vô cùng mờ mịt. Đang bước đi bỗng dừng lại, quay đầu nhìn vào phía trong, mơ hồ truyền đến tiếng cười đùa của Lăng Thiên, tiếng hờn dỗi của Lăng Thần...Tất cả truyền đến tai Tiêu Nhận Tuyết nghe sao mà thân thiết, vậy mà thực tế lại xa xôi đến vậy...Trong lòng nàng không khỏi thấy buồn phiền, chính mình là nữ nhi duy nhất của đệ nhất tài phiệt, tương lai rất có thể sẽ thành trưởng công chúa của cả một nước..Nhưng nghĩ đến được như một cô gái bình thường, có thể được người đàn ông mình yêu thương che chở..sao mà xa xôi đến vậy! Mà Lăng Thần, một thân tài hoa tuyệt thế, dù chỉ là một thị nữ của Lăng Thiên, nhưng ‘thị nữ’ này có thể tận tình hưởng thụ hạnh phúc mà mình có khi vĩnh viễn không bao giờ có được...

Nàng si ngốc đứng đó một lúc, tâm thần rối loạn. Có thể nói, lần này khi mình rời đi, sự phân tranh Liệt Thiên Kiếm nhất định sẽ tàn phá nơi này thành một đồng tro tàn..Vậy còn người trong tim mình thì sẽ ra sao đây??

Lấy ngạo khí mà Lăng Thiên mơ hồ lộ ra, dù lúc gặp đại nạn, sao có thể yêu cầu sự giúp đỡ của một nữ tử như mình chứ? Tiêu Nhận Tuyết ảo não nhìn, như muốn ghi khắc tất cả vào trong tâm trí nàng..

Tiêu Nhận Tuyết lưu luyến tái nhìn một lần cuối, cuối cùng xoay người mà đi...

Cửa lớn của Lăng gia, Lăng lão gia tử và mọi người đang cùng Tiêu Phong Dương chia tay, về mặt hai bên đều vô cùng phức tạp. Tiêu Nhận Tuyết cúi đầu đứng một bên, bất giác lại nhìn về phía Lăng gia nội viện, nhưng bóng dáng Lăng Thiên cuối cùng cũng không xuất hiện. Sau cùng, hai nhà cũng hoàn tất việc hàn huyên, người Tiêu gia đều lên ngựa. Ánh mắt Tiêu Nhận Tuyết thất thần, kia vốn là vị hôn phu ‘hụt’ của mình, vì sao lại không có xuất hiện? Chẳng lẽ nàng ở trong lòng hắn không có chút địa vị nào sao? Chẳng lẽ nàng không bằng nổi một ‘thị nữ’ sao?

Tiêu Phong Dương thở dài một tiếng, trong mắt cũng có vẻ đau lòng, cất tiếng nói :”Tuyết nhi, lên ngựa thôi!” Đối với tâm tư của Tiêu Nhận Tuyết, Tiêu Phong Dương sao lại không biết, nhưng mà hắn cũng không có cách nào! Thời gian vừa rồi, Lăng Thiên thể hiện sự tài hoa, võ công cao cường, cách hành sự tàn

nhấn dứt khoát...hắn đối với Lăng Thiên cũng phải khâm phục, trong lòng cũng xuất hiện cảm giác hổ thẹn không bằng. Nhưng hiện giờ đại cục đã định, sự liên lạc giữa Tiêu, Lăng hai nhà cũng coi như chấm dứt. Tâm tư của Tiêu Nhận Tuyết muộn phiền cũng có thể hiểu được. Phán đoán tình cảnh phát triển của thiên hạ, trước mặt Lăng gia quả thật không còn chút hi vọng tồn tại nào, Lăng Thiên hiển nhiên cũng chưa chắc đã tránh khỏi. Một phần tâm tư của Tiêu Nhận Tuyết, sợ rằng không lâu nữa sẽ trở thành một hồi ức đau buồn...

Nửa thời thần sau, cổng phía nam của Thừa Thiên có một đoàn thiết kỵ nhanh chóng rời thành, phi nhanh trên đường quan đạo, bụi tung mù mịt...Tiêu Nhận Tuyết thúc ngựa chạy được một đoạn bỗng ghìm ngựa quay đầu nhìn, đôi mắt đẹp si ngốc nhìn về tường thành kiên cố của Thừa Thiên, cuối cùng nước mắt cũng tuôn rơi...

‘Người phải sống tốt! Ngàn vạn lần phải sống tốt! Bất kể là vì người yêu thương người hay vì cái gì, người cũng phải nỗ lực sống sót!’

Đôi môi xinh đẹp của Tiêu Nhận Tuyết run rẩy thì thào, nước mắt rơi như mưa. Trời chiều ngả bóng dài trên con đường, đoàn người Tiêu gia dừng ngựa xa xa đứng chờ, thần sắc ai cũng đều phức tạp..

Một lúc sau, Tiêu Nhận Tuyết đột nhiên quay đầu ngựa, điên cuồng quát roi ngựa, thốt ngựa hí lên một tiếng dài rồi vọt đi như tên bắn. Mọi người Tiêu gia cũng hò hét phóng ngựa chạy theo, cứ thế mà rời đi!

Mối tình này xem như thành ký ức...

Nó vốn chưa bắt đầu, sao lại có thể kết thúc chứ...? Từ nay, thôi hãy xem như một giấc mộng...

295. Chương 23: Lăng Thần Tiên Cảnh!

“Công tử, cứ để cho người Tiêu gia bình yên rời đi vậy sao?” Lăng Thần nhíu mày, cất tiếng hỏi.

“Ừm” Lăng Thiên cười cười nói. “Tiêu gia sở dĩ rời đi bởi vì bọn họ nghĩ lần đến Thừa Thiên này đã đạt được hết các mục đích. Liệt Thiên Kiếm tái hiện đã hấp dẫn sự chú ý của thiên hạ, tất dẫn đến một hồi tranh đoạt kịch liệt. Tại dự tính của bọn họ, bất kể thế lực nào đoạt được Liệt Thiên Kiếm, sớm thì năm ba tháng, muộn nhất thì một năm sẽ thừa thế mà quét khởi. Tiêu gia lần này quay về chính là chuẩn bị toàn lực cho chiến tranh. Nhưng điều bọn họ không ngờ đến chính là thế lực đoạt được Liệt Thiên Kiếm lần này chính là thế lực duy nhất mà cả đại lục không ai muốn trêu chọc đến, hơn nữa đó cũng là thế lực duy nhất không hề có dã tâm tranh hùng. Sự biến hóa vi diệu này không phải thứ mà người bình thường có thể tính toán ra được!”

Lăng Thần gật gù đầu, nói :”Nhưng lần này thả cho Tiêu Phong Dương rời đi, thực sự có chút đáng tiếc”

Lăng Thiên cười nói :”Tiếc gì chứ? Thả hắn đi, Tiêu gia ngược lại sẽ tạm thời bình ổn xuống. Thiên hạ không loạn thì Tiêu gia cũng tuyệt đối không dám động. Mà thiên hạ bây giờ trong một khoảng thời gian nữa chắc chắn sẽ không loạn, biến hóa vi diệu này đã lệch xa khỏi tính toán của Tiêu gia. Cho nên làm vậy sẽ giúp chúng ta tranh thủ được khá nhiều thời gian” Lăng Thiên lại cười ha hả :” Liệt Thiên Kiếm nếu thực sự bị thế lực nào khác lấy đi, vậy huynh dù có phải trả giá lớn thế nào cũng phải giết chết Tiêu Phong Dương tại Thừa Thiên này, chặt đi một lực lượng quan trọng của Tiêu gia. Nhưng tiếc thay, Tiêu gia lại không biết rằng, Liệt Thiên Kiếm đã rơi vào tay của Vô Thượng Thiên! Kế hoạch của Tiêu gia vốn vô cùng kỹ lưỡng, không hề có sơ hở. Nhưng tiếc thay kín ngàn chỗ vẫn hở một chỗ, không ngờ đến có Vô Thượng Thiên tham gia vào kế hoạch! Không ngờ lại có thêm một biến số mới, ha ha, sự việc giờ đã trở nên vô cùng thú vị!”

Lăng Thần chợt hiểu ra, bất giác nở nụ cười :”Không sai, trong thiên hạ bất kể một thế lực nào không kể có thực lực tranh hùng thì cũng có dã tâm tranh phách thiên hạ. Chỉ duy có Vô Thượng Thiên tuy có thực lực cực mạnh nhưng lại là thế ngoại siêu nhiên, không hề có dã tâm tranh phách thiên hạ. Vì vậy lần này Liệt Thiên Kiếm rơi vào tay Vô Thượng Thiên thì cũng coi như biến mất vĩnh viễn trên thế giới này! Tiêu gia nếu muốn dùng Liệt Thiên Kiếm dẫn động sự phân tranh của đại lục, kế hoạch này coi như tiêu tan, đúng không công tử?”

Lăng Thiên cười ha hả nói :”Không sai! Tiêu gia giờ đang ngồi chờ người cầm Liệt Thiên Kiếm quật khởi, lúc đó thiên hạ đại loạn, là thời cơ tốt để đục nước béo cò...Có thể trả giá ít nhất mà đại được kết quả mỹ mãn. Đáng tiếc là người tính không bằng trời tính, cuối cùng đã bị thất bại. Mà như vậy cũng không phải là không tốt, nếu người của Vô Thượng Thiên nghĩ rằng Tiêu gia dẫn động đại lục phân tranh, là thủ phạm làm cho sinh linh đồ tể, thì lúc đó Tiêu gia mới thực sự đẹp mặt!”

Lăng Thần cười theo :”Như vậy mà nói, Tiêu gia khổ công chờ đợi, cuối cùng là tay trắng? Thậm chí còn là tai nạn!”

Lăng Thiên mỉm cười, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa sổ, nhìn về phương xa:”Không sai, chờ đến khi Tiêu gia phát hiện ra chuyện này, tin rằng cũng ít nhất phải một năm sau. Đến khi Tiêu Phong Hàn phát hiện ra thì thiên hạ cũng đã khác xa lúc này rồi! Mà lúc đó thì Lăng Thiên cũng không còn là Lăng Thiên bây giờ! Ha ha, một năm mặc dù không dài, nhưng cũng đủ cho chúng ta thiết lập một cục diện mới!”

“Chính vì vậy mà Tiêu Phong Dương giờ không được chết!” Lăng Thiên kết luận :” Không những hắn không được chết, mà ta còn cần cầu khẩn cho hắn an toàn, không tổn hao một sợi tóc quay về Tiêu gia. Thế sẽ tránh cho Tiêu gia chó cùng nhẫy tường, bất ngờ phát động chiến tranh! Hơn nữa lần này đấu giá đại hội, người được lợi lớn nhất phải là chúng ta mới đúng. Chúng ta lấy được noãn ngọc ngàn năm, Băng Tinh Hỏa Liên cũng có liên quan đến đại hội lần này. Thêm nữa diệt được đại bộ phận của Thiên Phong chi Thủy tại Thiên Tinh đại lục, bắt sống được Thủy Thiên Nhu, xử lý gọn Tây Môn thế gia! Lại còn giúp chúng ta tranh thủ được thời gian trước mắt. Vì vậy nếu không giúp bọn họ bình an quay về nhà, thì chúng ta không phải quá tệ sao? Thần nhi nhi ?!” Nói xong Lăng Thiên nhẹ vuốt má Lăng Thần, cười cười.

Khuôn mặt Lăng Thần lại đỏ lên, không nhịn được cười. Trong lòng không khỏi thấy tiếc cho Tiêu gia! Tiêu gia kế hoạch cẩn thận, sâu xa như vậy cuối cùng...Bao nhiêu hi vọng trông chờ, giờ tất cả tiêu tan, thành ra để người khác thu lợi! Mà buồn ở chỗ là Tiêu gia không hề biết tí gì, giờ vẫn đang hết sức phấn khởi...

Thực sự cao minh chính là công tử nhà mình mới đúng!

Lăng Thiên ngừng cười, đột nhiên nói :”Thần nhi, tiến cảnh của muội thế nào rồi?”

Trên mặt Lăng Thần hiện lên vẻ hưng phấn, vui vẻ nói :”Công tử, người luyện chế Đại Hoàn Đan quả là thần dược, Thần nhi trong khi dùng không hề trải qua sự hung hiểm gì, chỉ cần lấy hàn băng chân khí không ngừng hóa giải được lực là xong...Cuối cùng không chỉ nội lực tinh thuần hơn mà hàn băng thần công cũng đã đột phá chương ngại tầng thứ bảy, tiến vào trung đoạn của tầng bảy, quả thực là rất thần kỳ!”

Ách! Lăng Thiên há hốc mồm, không thể ngậm lại được!

Lần này luyện chế cực phẩm Đại Hoàn Đan không ngờ lại nhiều bất ngờ như vậy. Lăng Thiên chính mình cũng thí nghiệm qua nhưng tuyệt đối không được như Lăng Thần tiến bộ một cách ‘biến thái’. Nghĩ đến việc mình suýt chết đi sống lại mới có thể hấp thu phần nào được lực của Đại Hoàn Đan, vậy mà Lăng Thần lại chẳng có chuyện gì cả. Lăng Thiên lúc này không ngờ đột nhiên có một cảm giác muốn đập đầu vào tường!

Hàn băng thần công trung đoạn tầng thứ bảy?! Lăng Thần không phải mới ở tầng thứ năm sao? Chỉ dùng có một khối Đại Hoàn Đan mà tăng lên hơn hai tầng!!! Thật sự là quá đáng mà! Lăng Thiên không nói nổi cái gì nữa.

“Tăng lên nhanh thế sao?” Lăng Thiên chợt nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt lo âu đưa tay nắm lấy cổ tay Lăng Thần, đưa một luồng nội lực vào thăm dò, trong nháy mắt chạy khắp kinh mạch cơ thể nàng. Thế nhưng ngoài ý muốn hắn lại phát hiện ra tất cả kinh mạch đều thông suốt, nội lực ôn hòa, thuần hậu và tinh thuần vô cùng, hoàn toàn không có chút gì khác thường, hắn không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng. Lăng Thần cười nói :”Không biết tại sao, lúc đầu được lực chuyển hóa tăng công lực cảm giác vô cùng cuồng bạo, nhưng sau khi vận hành trong thân thể một vòng thì không sao nữa, ầm ập vô cùng, không hề khác gì nội lực vốn có của muội. Mà khối noãn ngọc công tử cho, muội để ở ngực dường như trong lúc muội vận công nó không ngừng truyền một luồng khí ấm chảy vào kinh mạch, khiến cho nội lực vốn đang tăng cuồng bạo kia đột nhiên trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Thực sự là thần kỳ, hi hi hi..”

Noãn ngọc ngàn năm! Lăng Thiên đột nhiên nhớ ra món đồ này. Trách sao Lăng Thần lại có thể tăng trưởng công lực kinh người như thế! Nàng có noãn ngọc ngàn năm hộ thân, vĩnh viễn không sợ tẩu hỏa nhập ma, chỉ một lòng lo tiêu hóa nội lực, tiến cảnh bảo sao không nhanh? Lại thêm thân thể nàng là thuần

âm chi thể, lại tu luyện Hàn băng thần công, kết hợp với tính dương cuồng bạo trong Đại Hoàn Đan, âm dương điều hòa đương nhiên sẽ làm ít mà hưởng thì nhiều. Thậm chí còn có thể đột phá cửa tầng thứ bảy khó khăn, tiến tới cả mức trung đoạn, quả thực là vận khí quá tốt! Lăng Thần nguyên bản ở tầng thứ năm đỉnh, đột phá vào tầng thứ sáu không nói, nhưng dưới được lực của cực phẩm Đại Hoàn Đan và sự bảo hộ của noãn ngọc ngàn năm, không ngờ lại tiến một mạch đột phá cả tầng thứ bảy! Đây quả là đặc biệt!

“Thì ra là thế.” Lăng Thiên gật gật đầu.

Lăng Thần hăng hái bưng bưng mà nói: ” Công tử, Đại Hoàn Đan này quả là tốt, người nói Thần nhi ăn thêm vài viên nữa, liệu có thể đột phá lên tầng chín, đạt tới cảnh giới cao nhất của Băng hàn thần công không?”

Lăng Thiên bị dọa sợ nhảy dựng lên, khiển trách nói :”Vạn lần không được. Đại Hoàn Đan vốn là vật nghịch thiên, phản lại đạo lý dần dần tiến triển của nội lực. Công lực tăng nhanh như vậy mà nói đối với kinh mạch sẽ gây tổn hại rất lớn. Nếu ăn thêm một viên nữa, chỉ sợ sẽ phản tác dụng, kinh mạch toàn thân vỡ tan mà chết. Cái này không đùa được! Lấy tiến cảnh của muội, ít nhất phải năm năm nữa mới có thể dùng viên Đại Hoàn Đan thứ hai! Mà còn phải xem trong năm năm này, tiến cảnh nội lực của muội có đạt cảnh giới yêu cầu không rồi mới có thể quyết định được. Hơn nữa dù có dùng viên thứ hai, công hiệu cũng giảm bớt rất nhiều. Từ phía huynh mà nói, thực sự huynh không muốn muội dùng thứ này, dùng ngoại lực để tăng trưởng tự thân nội lực, không phải là chính đạo!”

Lăng Thần mở to mắt, sợ hãi ôm lấy bộ ngực cao vút, trong lòng hoảng hốt hỏi :”Hả? Có chuyện này ư? May mà muội chỉ dùng một viên, định dùng thêm viên thứ hai thì nhớ đến lời khuyên của công tử, phải cố gắng tu luyện, không được ỷ lại vào thần dược!”

Trên đầu Lăng Thiên mồ hôi đã chảy ròng ròng. Nha đầu này thật là, nghĩ đó là kẹo đường chắc?? Đau tim quá! Lăng Thiên tưởng tượng ra cảnh nếu nha đầu này chén 2 viên liền, vậy chắc khi mình quay về chỉ còn có thể thấy cảnh một mỹ nhân tiêu tan vong mạng. Hắn không nhịn được kéo nàng lại, Lăng Thần thất thanh kêu lên một tiếng đã bị Lăng Thiên kéo nằm sấp xuống, vung tay lên tát liên mấy phát vào cặp mông đầy đặn của nàng.

Lăng Thần liên tục kêu đau, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ cười vui.

Lăng Thiên hừ một tiếng, nói :”Xem huynh thu thập muội thế nào nhé, không ngờ lại dám có dũng khí cãi lời huynh!” Lăng Thần nằm sấp trên đùi Lăng Thiên, ngẩng đầu lên nói :”Công tử là muốn dạy muội tiến cảnh võ công sao? Muốn Thần nhi bồi tiếp công tử vài chiêu không? Lâu rồi không cùng công tử giao thủ đó!” Nha đầu này nội lực tiến nhanh, đang nóng lòng muốn thử sức.

Lăng Thiên cười gian tà, hai tay đã tiến vào trong vạt áo nàng, nắm lấy hai ngọn núi tuyết trần trong đó, miệng ‘hừ’ một tiếng nói :”Ngày mai muội tìm Lăng Kiếm mà đấu, còn hôm nay, chúng ta đấu việc khác, xem công tử thu phục muội đây!”

Về mặt Lăng Thần đỏ bừng, đang muốn đứng lên tránh thì lại bị Lăng Thiên kéo ngã, đành phải nhắm chặt hai mắt, mạnh mẽ kiềm chế cảm giác sướng khoái đang tăng dần trong cơ thể, rên rỉ nói :”Công tử, giờ đang là ban ngày đó...”

Lăng Thiên dùng lực, ôm lấy thân thể nàng bế vào trong phòng, miệng cười ha ha nói :”Ban ngày thì làm sao? Có ai quy định ban ngày không được ‘đấu’ hả?”

Lăng Thần ‘ưm’ một tiếng, khuôn mặt nóng bừng giấu vào trong lòng hắn, thân thể nhưng lại không tránh né nữa, ngoan ngoãn nằm im để hắn ôm vào trong phòng.

Lăng Thiên hôm nay bị Thủy Thiên Nhu dẫn động dục hỏa, lúc quay về lại bị Ngọc Băng Nhan làm cho gần như bị dục hỏa thiêu cháy nhưng lại không có cách nào phát tiết được, mạnh mẽ kiềm chế mãi. Sau đó gặp Tiêu Nhạn Tuyết đến tạm biệt, trong lòng đang buồn bực chỉ muốn ngứa cổ hú hú vài tiếng như sói tru thôi. Nay tìm được cơ hội tốt, cần gì quản ban ngày hay đêm tối, lập tức cùng Lăng Thần ‘giao đấu’ một hồi!

Bên trong phòng không ngừng truyền ra tiếng hai người.

“Công tử, ngày mai muội có thể đánh được Lăng Kiếm không?”

“Ừm...” “Vậy ngày mai muối phải giáo huấn hần thật tử tế! Phải đánh cho tiểu tử đó thành đầu heo, hừ hừ...”

“Tùy muối, càng nặng càng tốt...” Giọng Lăng Thiên giống như đang bận rộn ‘làm gì đó’...

“Công tử, vậy ngày mai muối nên...” Lăng Thần tiếp tục lú lo không ngừng.

“Câm miệng!” Lăng Thiên cuối cùng cũng tức giận điên người. Cô nàng gốc nghềch này, thật là phá hoại ‘khung cảnh tốt đẹp’ mà!

“Ôi.. á...đừng mà...” chiếc miệng nhỏ nhắn như anh đào dường như bị cái gì đó chặn lại, trong phòng dần dần trở nên yên tĩnh...

296. Chương 24: Việc Ngoài Ý Muốn!

Ngày hôm sau, ở Lăng phủ biệt viện.

Lăng Thiên gườm gườm nhìn Lăng Kiếm, làm hần hoảng sợ cúi gầm mặt.

Lăng Kiếm vì việc ngày hôm qua tự mình làm chủ, mới sáng ra liền đến chỗ Lăng Thiên để chịu phạt, nào ngờ đột nhiên xuất hiện chuyện ngoài dự tính.

Lăng Thiên nhìn hần một hồi, cuối cùng mở miệng nói:” Thần nhi, muối đi ra luận bàn với Lăng Kiếm một phen, huynh muốn thấy tiến cảnh võ công của hai người thế nào, cả hai phải xuất toàn lực, không được nương tay”

Lời này vừa nói ra, bảy người mặt đều lộ vẻ hưng phấn! Lăng Phong Lăng Trì năm tiểu quý này đều một bộ dáng sắp được xem náo nhiệt, mà Lăng Kiếm thì lại hưng phấn, chiến ý dâng cao. Còn Lăng Thần, từ sau khi dùng Đại Hoàn Đan vốn đã muốn kiếm người thử sức, giờ đương nhiên không thể đợi được nữa.

Lăng Thiên lãnh đạm nói thêm một câu :”Lăng Kiếm, ngươi hãy dùng kiếm đi!”

Lăng Kiếm sửng sốt! Lăng Thần võ công, chiêu thức cùng với khinh công mặc dù đều hơn mình, nhưng một khi mình dùng kiếm, sát khí sẽ vô cùng lâm liệt, uy lực sẽ tăng gấp bội, Lăng Thần làm sao có thể chịu được? Hần không nhịn được hỏi :”Ta dùng kiếm? Không cần đâu!”

Lăng Kiếm có nỗi lo riêng của hần, lần trước năm tên tiểu quý giao đấu cùng với Ngọc Mãn Thiên suốt, Lăng Kiếm cũng ẩn thân bên cạnh, lịch duyệt và kinh nghiệm đều tăng, tu vi tự nhiên cũng tăng nhanh. Nếu lại một lần nữa đánh với Ngọc Mãn Thiên, tin rằng ít nhất cũng phải vài trăm chiêu mới phân cao thấp! Mà Lăng Thần luôn theo sát Lăng Thiên, võ công mặc dù cao, nhưng bản thân mình lấy võ công đi giết chóc làm việc chính, một khi xuất thủ lỡ tay làm bị thương Lăng Thần thì có lẽ không hay lắm!

Lăng Thần thấy Lăng Kiếm giống như là xem thường mình, cất tiếng nói :”Kiếm Kiếm, ngươi tốt nhất nên dùng kiếm, nếu không ta sợ ngươi sẽ thua tức tưởi mà không phục đó!”

Lăng Kiếm bụng đầy hồ nghi, Lăng Thần sao tự tin như thế chứ? Mình cũng mới giao thủ với Lăng Thần không lâu, nếu không phải mình nương tay, sớm đã đánh cho vị tiểu muối muối sống chung từ nhỏ này thê thảm rồi!

...Lăng Thần vs Lăng Kiếm...

...Một lúc sau...

Lăng Thiên nhẹ nhàng vỗ vai của Lăng Thần, cổ vũ nói :”Thần nhi, yên tâm đi. Thần nhi ra tay rất có chừng mực, gần như không hề thương tổn đến xương cốt của Lăng Kiếm, nhưng lại làm cho cơ thể Lăng Kiếm bầm tím mọi chỗ. Đưa mắt nhìn có thể thấy đầu Lăng Kiếm giờ đây lớn gần gấp đôi lúc trước, khuôn mặt nhỏ vốn anh tuấn giờ hoàn toàn thành đầu heo!

“Công tử, muối đã hoàn thành nhiệm vụ, thế nào?” Lăng Thần đắc ý vô cùng quay về bên người Lăng Thiên tươi cười hỏi, nụ cười ngọt ngào, vẻ đẹp rạng ngời. Ngược lại, năm tiểu quý bên cạnh lại giống như nhìn thấy ma nữ vậy, cả đám vẻ mặt tái nhợt, không tự chủ được lùi về phía sau nửa bước. Công phu của Lăng

Kiểm đến cỡ nào, ai không biết chứ năm tiểu quỷ biết rất rõ ràng! Lăng Thần vô cùng thoải mái mà có thể đem Lăng Kiếm đánh cho bò lê bò cạp! Công phu cỡ này, chỉ sợ đã cao hơn cả Ngọc Mãn Thiên!

“Ừm, vẫn có chút hơi miễn cưỡng!” Lăng Thiên gật gật đầu, có chút ...tiếc nuối :”Vẫn chưa giống đầu heo lắm, cái lỗ tai còn chưa đủ to, mũi cũng thế. Ừm, miệng thì miễn cưỡng chấp nhận được..Được rồi, coi như miễn cưỡng cho muội đạt yêu cầu.”

Lăng Thần phụng phịu cái miệng, ..oán hận lườm Lăng Kiếm đang bò dậy, thầm oán sao lỗ tai hần, mũi hần ngắn vậy, làm cho bản cô nương không hoàn thành nhiệm vụ...

“Công tử!” Lăng Kiếm mặt mũi bầm tím bò dậy, nói có chút bất mãn :”Công tử, ngài thiên vị rồi! Vì sao công lực của Thần nha đầu lại tiến bộ nhanh như vậy?” Ngay lúc đó, Lăng Kiếm cũng cảm giác được, Lăng Thần có thể tiến bộ thần kỳ như thế, tuyệt đối có liên quan đến Đại Hoàn Đan mà Lăng Thiên mới luyện chế thành công!

Chuyện Đại Hoàn Đan vốn cực ít người biết, ngay cả Ngọc Băng Nhan cũng chỉ biết đó là một loại thuốc chữa bệnh. Người thực sự biết cũng chỉ có ba người Lăng Kiếm, Lăng Thiên và Lăng Thần thôi. Dù sao loại kỳ dược nghịch thiên như vậy, nếu lộ ra ngoài nhất định sẽ làm cho đám người đến tranh đoạt vậy công. Điều này Lăng Thiên đã sớm lo lắng từ lâu, nhất quyết không thể lộ chút tin tức nào ra ngoài!

Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, nhìn nhìn hần, rồi lại gần nói nhỏ vào bên tai:” Đây chính là trả giá cho ..hành vi tự quyết định hôm qua của người đó, hài lòng chưa? Hừ hừ, lần sau còn tái phạm, vậy sẽ không chỉ là Lăng Thần vừa nương tay nữa đâu, mà chính ta sẽ tự thân ‘chiêu đãi’ người!”

Lăng Kiếm cả người run lên, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ. Lăng Thần nha đầu kia vừa mới rồi đánh Lăng Kiếm cả người bầm dập, vậy mà còn nói là vẫn nương tay, chưa nổi dùng sức sao??

Lăng Thiên lấy từ trong người ra một chiếc bình ngọc, sau đó lấy ra sáu viên Đại Hoàn Đan, đưa cho Lăng Kiếm rồi dặn :”Lập tức đi vào mật thất, vận công đủ ba mươi sáu chu thiên sau đó dùng một viên. Nhớ kỹ chỉ được dùng một viên, dùng thêm một viên nữa lập tức sẽ bạo thể mà chết! Chờ người hấp thu hết được lực, mới đưa cho năm tên kia mỗi tên một viên, người đứng cạnh hộ pháp cho chúng, đề phòng chuyện không may có thể xảy ra, rõ chưa?”

Lăng Kiếm vô cùng vui mừng, hai tay nhận lấy Đại Hoàn Đan, ánh mắt sáng rực. Nếu sáu người mình mà có thể tăng vọt công lực như là Lăng Thần thì Đệ Nhất Lâu sẽ thực sự giống như tên gọi, trở thành tổ chức sát thủ đệ nhất của Thiên Tinh đại lục!

Lăng Thiên bước đi hai bước đột nhiên quay đầu lại dặn :”Người trước khi đưa bọn hần dùng, cần giống như Thần nhi vừa ‘xử’ người vậy, đối với kinh mạch và xương cốt toàn thân cần phải được ‘giãn’ một trận thì lúc hấp thu được lực sẽ tốt hơn”

Lăng Kiếm hơi sững người, rồi bất giác ngoác miệng ra cười quái dị. Nhìn sang đám năm tên tiểu tử kia đang vui sướng trước đau khổ của mình, hần mạnh mẽ nắm bàn tay lại, từ trong nghe rõ tiếng ‘rắc rắc’!

An bài xong mọi việc, Lăng Thiên vẫy tay với Lăng Trì :”Đưa ta đi gặp Diệp Bạch Phi!”

Mật thất.

“Diệp huynh, lâu quá không gặp” Lăng Thiên cười cười ngồi xuống, còn Lăng Thần rất tự nhiên đi đến đứng sau lưng hần.

“Lăng Thiên, người bắt Diệp mỗ đến đây, giết không giết mà thả cũng không thả, cuối cùng là muốn thế nào?” Khí sắc Diệp Bạch Phi dường như chuyển biến tốt hơn so với vài hôm trước, rõ ràng là tay nghề của thầy thuốc ở Lăng phủ biệt viện cực tốt. Trừ việc công lực bị phong lại, hần được sống một cuộc sống sinh hoạt không khác gì người thường, chỉ là hạn chế không được tự do hoạt động thôi.

“Vô công Diệp huynh trác tuyệt, can đảm hơn người, Lăng Thiên thực sự rất ngưỡng mộ” Lăng Thiên chân thành nói :”Hôm nay đến đây là cũng muốn giải quyết chuyện với Diệp huynh, là giết hay là thả, tất cả do Diệp huynh quyết định!”

Khuôn mặt cứng nhắc của Diệp Bạch Phi xuất hiện một nụ cười lạnh lùng :”Thế nào là kết thúc? Giết thì sao mà thả thì sao?!”

Lăng Thiên đứng dậy :”Lăng Thiên lúc này thực lực yếu, vô cùng hi vọng Diệp huynh có thể giúp đỡ Lăng Thiên một tay, nếu như Diệp huynh đồng ý, Lăng Thiên không chỉ cảm kích không thôi, mà cũng sẽ để Diệp huynh khôi phục tự do”

Diệp Bạch Phi bĩu môi, cười lạnh nói :”Nếu Diệp mỗ không đáp ứng thì sao?”

Lăng Thiên thở dài một tiếng, hắn đã phát hiện được thái độ thực sự trong lòng Diệp Bạch Phi, hắn không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối..

Lăng Thiên trầm trọng nói :”Người ngay không nói lời giả dối. Diệp huynh, nếu người không đáp ứng, Lăng Thiên ta cũng không phải thiện nam tín nữ gì, vậy sẽ quyết định không để Diệp huynh còn sống mà rời đi, vì vậy mới để Diệp huynh chọn!”

Đi thông thả hai bước, Lăng Thiên trầm giọng nói :”Diệp huynh, người cũng nên biết, ta đây không phải là dùng cái chết để uy hiếp người. Chỉ là đang nói một sự thật mà thôi, đến cảnh giới như chúng ta mà nói, dùng cái chết uy hiếp thực sự là quá ấu trĩ. Cho nên đây chính là một lần lựa chọn, chỉ khác một chút là lựa chọn giữa hai phạm trù sống và chết!”

Diệp Bạch Phi cười to ha hả, nói :”Không sai, quả nhiên là sự lựa chọn quá ấu trĩ!”

Lăng Thiên nhưng không hề giận, trong mắt lại có chút tán thưởng và tiếc nuối! Lăng Thiên vô cùng tán thưởng bậc hán tử như hắn. Nhưng dạng người này nếu là địch nhân, Lăng Thiên xuống tay cũng cực kỳ quyết liệt! Bởi vì loại người này nếu cho hắn một chút cơ hội, liền có thể gây ra tổn thất không gì bù lại được cho phe mình!

Chỉ trầm mặc trong chốc lát, Lăng Thiên nỗ lực lần cuối, nói nhẹ :”Diệp huynh, người còn chưa có trả lời ta. Ý người thế nào? Hãy nghĩ kỹ trước khi lựa chọn, sẽ không còn cơ hội nữa đâu!”

Diệp Bạch Phi bình tĩnh nhìn Lăng Thiên :”Lăng công tử, ta sở dĩ chưa tự kết liễu tính mạng mình chính là vì chờ ngày hôm nay” Trong mắt Diệp Bạch Phi đầy vẻ tự nhiên, thông suốt sự sống chết :”Diệp mỗ lúc nào cũng có thể tự kết liễu, nhưng vì chờ Lăng công tử đến để hỏi công tử một câu : - Ngày đó người ra lệnh bắt ta, có phải là Lăng công tử hạ lệnh không?”

297. Chương 25: Coi Thường Sống Chết...

Nhìn thẳng vào Diệp Bạch Phi, Lăng Thiên thẳng thắn nói :”Không phải! Là thủ hạ tự hành động, nếu là ta, ra sẽ hạ lệnh giết người ngay tại trận, tuyệt đối không bắt! Diệp huynh, ta sẽ không bắt sống người!” Ánh mắt Lăng Thiên càng sáng hơn :”Đối với thân phận như chúng ta mà nói, bắt sống là một loại sỉ nhục! Ta sẽ không sỉ nhục một đối thủ đáng được tôn kính!” Nói rồi quay sang nhìn Lăng Thần, Lăng Thần mặt hơi đỏ, khẽ cúi đầu..

Diệp Bạch Phi vui vẻ cười to: ” Cảm ơn, cảm ơn!”

Lăng Thiên trầm mặc một lúc, cuối cùng nói :”Không cần cảm ơn! Nguyên nhân bởi vì người là Diệp Bạch Phi! Kim Diệp Bạch Phi!”

Diệp Bạch Phi thỏa mãn cười lớn, mang theo chút kiêu ngạo :”Không sai, ta là Kim Diệp Bạch Phi, Diệp Bạch Phi! Cũng như người là Lăng Thiên. Lăng Thiên, kẻ muốn ‘Lăng Thiên’ – bay tận trời cao!” Hắn nhìn về phía Lăng Thiên, trong ánh mắt cũng đầy vẻ tán thưởng! Đây cũng là lần đầu tiên từ lúc Lăng Thiên vào đây, Diệp Bạch Phi dùng ánh mắt này nhìn hắn! “Ta không như người, nhưng có một điểm mà ta không hề thua kém ai cả”

Lăng Thiên chậm rãi gật đầu :”Không sai! Diệp huynh khí độ phi phàm, kẻ khác phải khâm phục!”

Diệp Bạch Phi lạnh lùng nói :”Cho nên câu nói sau cùng của người, thực sự là không cần phải hỏi”

Lăng Thiên thở dài một tiếng, nói :”Đúng vậy! Mặc dù biết rõ là phí công, nhưng vẫn muốn hỏi. Bởi vì nếu không hỏi, ta sẽ cảm thấy vô cùng tiếc nuối!”

Diệp Bạch Phi quay lưng xoay người đi, giọng nói bình tĩnh thản nhiên: “Như vậy thì Diệp mỗ sẽ không tiến Lăng công tử nữa!”

Lăng Thiên cười ha hả nói :”Vậy ta gửi một câu nói đến Diệp huynh nhé : Nếu còn có kiếp sau, chúng ta lại làm kẻ địch nhé! Đường xuống suối vàng xa, Lăng Thiên không tiễn nữa!”

“Nếu còn kiếp sau, chúng ta lại là kẻ địch!” Diệp Bạch Phi lẩm nhẩm đọc lại một lần, đột nhiên ha hả cười to, quát :”Hiểu ta lắm, đúng là Lăng Thiên!”

Đột nhiên thân thể chấn động, Diệp Bạch Phi cảm giác cảm chế công lực của mình bỗng được phá giải, toàn thân công lực lập tức sung mãn. Trong mắt thoáng hiện vẻ tán thưởng cùng cảm kích, đến khi xoay người lại thì Lăng Thiên cùng Lăng Thần vốn đứng trong thạch thất đã đi mất ..

Nhìn cánh cửa mật thất mở rộng không hề có người canh giữ, Diệp Bạch Phi thấp giọng chân thành nói : “Cảm tạ! Lăng Thiên! Nếu như quả có kiếp sau, nếu chúng ta không làm kẻ địch, ta thực muốn thành bằng hữu tri kỷ!...”

Lăng Thiên cùng Lăng Thần đi trên đường, vẻ mặt có vẻ trầm tư. Lăng Thần mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng không nhịn được hỏi :”Công tử, mới vừa rồi huynh cùng với Diệp Bạch Phi nói chuyện, Thần nhi không hiểu lắm!”

Lăng Thiên dừng bước, thở dài nói :”Thần nhi, Diệp Bạch Phi không phải là người tốt, hoặc không hẳn là một sát thủ đệ nhất, nhưng người này là một anh hùng!”

Lăng Thần có chút hồ đồ, không phải là người tốt, vậy sao lại là một anh hùng?

“Không phải chỉ có người tốt mới là anh hùng” Lăng Thiên trầm tư nói :”Người xấu, cũng có thể là anh hùng! Cũng có thể là bậc đại trượng phu đội trời đạp đất! Mà anh hùng và đại trượng phu, đều có ngạo khí, cho dù ai cũng không thể vũ nhục họ khinh nhờn họ được!”

Đột nhiên có tiếng bước chân tiến nhanh đến từ phía sau, Lăng Thiên cảm giác thấy điều gì đó, sắc mặt hơi đổi, dừng thân đứng lại.

Một đại hán mặc áo đen, người đầy mồ hôi vội đuổi đến, quỳ một chân xuống nói :”Khởi bẩm công tử, thuộc hạ mới vừa dò xét mật thất phát hiện cánh cửa giam Diệp Bạch Phi mở tung, bên trong Diệp Bạch Phi đã tự đoạn kinh mạch toàn thân mà chết!”

Lăng Thần sửng sốt kêu lên một tiếng, có chút không hiểu!

Mặt Lăng Thiên đột nhiên lạnh băng, xoay người hướng về phía Tây, đưa mắt nhìn trời cao phía xa xa, giống như đang hoài niệm gì đó. Nhìn phương xa trên bầu trời, từng đám mây trắng nhẹ trôi thản nhiên, Lăng Thiên trầm trọng thốt ra hai chữ :”Hậu táng!” sau đó xoay người đi luôn, Lăng Thần theo sát phía sau...

“Vâng!” Đại hán áo đen cung kính nói, đứng dậy đi.

“Cổn cổn trường giang đông thệ thủy

Lăng hoa đào tấn anh hùng

Thị phi thành bại chuyển đầu không

Thanh sơn y cựu tại

Kỷ độ tịch dương hồng ” (*)

Thần thái Lăng Thiên có chút tiếc thương, đột nhiên ngâm ra bài ‘Bán nguyệt từ’ đó, sau đó bỗng cười, lắc đầu nói :”Khắc bài từ này, tặng cho Diệp Bạch Phi đi!”

Lăng Thần nhỏ giọng ngâm lại, chỉ cảm thấy bài ‘bán nguyệt từ’ này khí thế mặc dù to lớn, nhưng lại có vài phần ý vị tang thương, không khỏi có chút giật mình, đôi mắt đẹp nhìn Lăng Thiên, trong mắt có một chút lo lắng. Đây là lần đầu tiên từ 10 năm trở lại đây, Lăng Thần bỗng có cảm giác không thể hiểu rõ được tâm cảnh của Lăng Thiên...”

Lăng Thiên để ý đến ánh mắt Lăng Thần, bỗng xoa đầu nàng, cười cười vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng nói :”Muội không hiểu được điều này chỉ có một lý do, đó là muội là phụ nữ, còn huynh và Diệp Bạch

Phi là nam nhân! Nam nhân có những chuyện phụ nữ không hiểu được, mà nam nhân cũng không muốn người phụ nữ mình yêu vương bận những chuyện đó!”

Ách! Lăng Thần có chút sững sốt nhớ ra, vốn các huynh là nam nhân, mà muội là nữ nhân, đương nhiên có chuyện không hiểu rõ rồi. Nhưng chỉ cần nghe được Lăng Thiên nói mình là người phụ nữ hẳn yêu, trong tim nàng đã tràn đầy mật ngọt trong chớp mắt, chút nghi vấn vừa rồi đã bay biến đi đâu mất!”

Nhìn vẻ khả ái của Lăng Thần, Lăng Thiên cười ha ha, tâm trạng nặng nề khi nãy trong nháy mắt cũng biến mất, đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại của Lăng Thần vào lòng cười nói :”Cô bé ngọc này, cùng huynh đi xem vị tiểu tử Thủy gia kia giờ thế nào rồi..”

Thủy Thiên Nhu ngồi nhắm mắt trong mật thất, dung nhan có chút tiêu tụy. từ khi đến đây, có vài vị lang trung thay phiên nhau chữa trị vết thương cho nàng, hơn nữa còn ép nàng phải dùng thuốc. Nàng có thể cảm giác thấy rõ ràng nội thương đã chuyển biến tốt, chỗ xương gãy cũng đã không còn đau nhức nhiều nữa. Điệp nhi ngồi yên bên cạnh nàng, lo lắng nhìn sắc mặt của thủy thiên nhu, không nói một lời nào, cặp mắt chớp động, giống như đang suy nghĩ cái gì đó. Từ khi bị Lăng Thiên giáo huấn lần nọ, nàng này cuối cùng cũng không dám ‘già mồm’ nữa!

Trong mật thất cũng có đủ giường tử quần áo, thậm chí còn chuẩn bị thêm cả một hồ nước nóng..Rõ ràng Lăng gia đối xử với hai vị ‘tiểu thư’ này xem ra cũng khách khí, tử tế mười phần!

Nhưng trong lòng thủy thiên nhu giờ lại như sóng gió dâng trào, bão tố nổi lên. Những lời nói hôm nọ của Lăng Thiên như dao cắt cứ ám ảnh trong tim nàng! Mình đã sai rồi sao? Chẳng lẽ mình đã làm sai? Không! Mình không sai, mình làm tất cả cũng vì lợi ích của gia tộc, sao lại sai được? Không, mình đã sai rồi, mình đã quên mất bản thân mình, từ xưa đến nay không làm gì cho bản thân cả, chưa từng làm đúng điều mình thực sự muốn làm!

Trong lòng thủy thiên nhu giống như có hai linh hồn đối lập nhau đang chiến đấu kịch liệt. Giằng co nhau không ngừng, hành hạ chính bản thân nàng vô cùng mệt mỏi. Nàng mơ mơ hồ hồ, cuối cùng cũng không hiểu nổi mình đang suy nghĩ cái gì nữa!

Đã một ngày một đêm trôi qua, nàng ngồi đó giống như một cái xác vậy, để mặc cho thầy thuốc chữa trị cho mình, xử lý vết thương, để mặc cho Điệp nhi đút thức ăn và nước uống cho mình. Nàng chưa hề chủ động làm chuyện gì cả, bị động ngồi đó, phức tạp và khó hiểu...

“Thủy cô nương, ở chỗ này có quen không? Hạ nhân có chiêu đãi tử tế không?” Đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên đã đem suy nghĩ của thủy thiên nhu đang vẩn vơ tận nơi xa xăm nào đó quay về thực tại. thủy thiên nhu mở bừng hai mắt! Giọng nói thật..ác độc! Chủ nhân của giọng nói ‘độc ác’ đó – Lăng Thiên! Tên hỗn đản này, người cuối cùng cũng đã đến!

“Lăng Thiên!” thủy thiên nhu nghiêng răng nghiêng lợi nói :”Ta đã làm sai điều gì? Dựa vào đâu mà hôm qua người mắng ta như vậy? Người nghĩ người là ai hả? Bỏ cô nương đây không làm chuyện mờ ám, ta thừa nhận, thủy thiên nhu ta thích người! Nhưng thích chỉ là một chuyện, lập trường của một người và của gia tộc là hai chuyện khác nhau! Nếu là địch, vậy thì phải giết! Người dựa vào cái gì mà dám giáo huấn ta? Sinh mạng của ta đã sớm hiến dâng cho gia tộc, hi sinh việc nhỏ để hoàn thành việc lớn, ta không sai!”

Thủy Thiên Nhu kích động đến nổi mặt đỏ bừng :”Người nghĩ mình là cao thượng lắm sao? Đừng có mang chuyện tình cảm ra mà nói! Lăng Thiên, ta hỏi người, nếu như người thích một nữ nhân, liệu người có vì nữ nhân này mà quay lưng phản lại cả gia tộc không? Người làm được sao? Nếu như không thì đừng có mà dạy dỗ người khác! Người là đồ ...ngụy quân tử!”

Lăng Thiên sững người, nha đầu này ..bị sao thế? Mới một ngày không thấy mặt, giờ tự dưng lửa giận ngất trời! Chẳng lẽ đã dám thầy thuốc cho nàng ta ...uống nhầm thuốc sao?!

Lăng Thiên thế nhưng không hề biết, một ngày một đêm này, thủy thiên nhu không uống nhầm thuốc, nhưng trong óc nàng quanh đi quẩn lại vẫn mấy câu nói đó! Mấy câu nói này đấu tranh dai dẳng trong đầu với những lời khiển trách của Lăng Thiên hôm trước! Nàng càng nghĩ càng thấy mình không làm sai, nhưng khi nhìn thấy Lăng Thiên, liền giống như núi lửa phun trào vậy, nàng ‘tuôn’ hết ra. Nói hết rồi nàng cảm thấy thật là thoải mái, cả người giống như dùng hết sức lực vậy, ngã xuống giường.

“Người không sai!” Lăng Thiên lạnh lùng nói :”Theo lập trường của người, người không có chút sai lầm nào! Người cam tâm tình nguyện hiến mình cho gia tộc, tận tâm tận lực làm mọi chuyện vì gia tộc, sao lại sai được? Ít nhất đối với gia tộc người mà nói, người hoàn toàn đúng! Người cũng là người ưu tú nhất, gia tộc có được truyền nhân như người thật là đáng kiêu hãnh! Ta chưa từng nói ở lập trường đó người sai!” Lăng Thiên bỗng nhiên lạnh lạnh nói :”Nhưng mà đúng trên lập trường của ta, người sai, sai nghiêm trọng! Người biết sao không?”

“Các người Thiên Phong chi Thủy, ở tận Thiên Phong đại lục xa xôi, vậy mà vượt vạn dặm đến đây! Trừ có ân oán ngàn năm với Ngọc gia, các người không hề có cừ oán gì với Thiên Tinh đại lục, ta nói có đúng không?” Lăng Thiên lạnh lùng hỏi.

Thủy Thiên Nhu quát cường ngẩng đầu lên :”Vậy thì sao?”

“Sao à? “ Lăng Thiên cười rộ :”Vậy mà các người lần này tiến vào Thiên Tinh đại lục, nhưng không phải chỉ vì chuyện với Ngọc gia! Đó là sai lầm đầu tiên của các người, và cũng là sai lầm lớn nhất, đó là không nên trêu chọc Lăng Thiên ta! Các người cùng ta vốn không thù không oán, nhưng lại đi cấu kết với Bắc Ngụy và hoàng thất Thừa Thiên, âm mưu hãm hại phụ thân của ta! Thủy Thiên Nhu, mưu hại một người không có thù oán, không quen biết, đó không phải là sai sao?”

(*) Đây là mấy câu trong bài từ của Dương Thận theo điệu Lâm giang tiên thuộc đoạn thứ 3 của Thuyết Tàn Hán khai trường từ trong Nhị thập nhất sử đàn từ (cũng chính là bài từ mở đầu Tam quốc diễn nghĩa):

Cồn cồn trường giang đông thệ thủy,

Lãng hoa đào tận anh hùng.

Thị phi thành bại chuyển đầu không

Thanh sơn y cựu tại,

Kỉ độ tịch dương hồng.

Bạch phát ngư tiêu giang chữ thượng,

Quán khan thu nguyệt xuân phong.

Nhất hồ trọc tửu hỉ tương phùng

Cổ kim đa thiếu sự,

Đô phó tiểu đàm trung.

DỊCH THƠ:

Điệu Lâm Giang Tiên

Nước Trường Giang về đông chảy xiết

Sóng cuốn trôi đi hết anh hùng

Đúng sai thành bại hóa không

Thanh sơn một dãy hoài cùng tháng năm.

Trải mấy độ tà dương nguyệt khuyết

Bạc trắng ngư tiêu, đảo trên sông

Gió trăng thu lại xuân nồng

Một bầu rượu đục tương phùng hỉ hoan

Xưa nay muôn sự hợp tan,

Không ngoài cuộc rượu nhân gian tiểu đàm.

298. Chương 26: Độc Kế Công Tâm

Thủy Thiên Nhu hai mắt nhìn thẳng, ngạo nghễ nói: “Thiên hành kiện, quân tử phải không ngừng vươn lên, thiên hạ đại nghiệp chính là chuyện phân hợp, thắng làm vua thua làm giặc, sao có thể nói dễ như vậy? Phụ thân Lăng Khiếu của người thân là nguyên soái, nửa đời cầm quân, chinh chiến trên lưng ngựa, Vốn là sớm nên chuẩn bị da ngựa bọc thây, chết trận sa trường. Hai quân giao chiến, ai vì chủ nấy, tất nhiên không có thủ đoạn nào là không dùng, người còn gì để nói đây?”

Lăng Thiên hừ một tiếng, nói: “Đối với các người mà nói thì như vậy có thể là đúng. Thế nhưng, nếu đứng ở lập trường của ta thì sao?” Hắn lại cười lạnh lùng, nói tiếp: “Ai vì chủ này, không từ thủ đoạn; thiên hạ đại nghiệp, thắng làm vua thua làm giặc! Đúng vậy, dưới một lớp ngụy trạng, vô luận là làm gì cũng không thể nói là sai. Thủy cô nương, có phải vậy hay không? Người không phải cũng vậy sao? Làm như vậy mới là chuyện mà người quân tử nên làm!”

Thủy Thiên Nhu cười trào phúng: “Không ngờ Lăng Thiên công tử cũng thông suốt rồi: ”

Lăng Thiên không thêm để ý đến nàng, tiếp tục nói: “Song phương đã là đối địch, với cách nói của Thủy cô nương, có phải là muốn làm chuyện gì cũng được có phải không? Đã lựa chọn đối địch, có phải là bắt buộc phải nhận tất cả hậu quả không? Đây là ý tứ mà Thủy cô nương muốn biểu đạt ư?”

Thủy Thiên Nhu lạnh lùng cười, nói: “Nói chung người cũng không phải là quá ngốc! Ta nói rồi, thiên hành kiện, quân tử phải không ngừng vươn lên, đây là chuyện quân tử nên làm!”

Lăng Thiên cười ha ha rồi đột nhiên thu lại nụ cười trên mặt, sắc mắt cũng biến thành bình tĩnh: “Hay, hay cho một câu thiên hành kiện, quân tử phải không ngừng vươn lên, hay cho một việc mà quân tử nên làm! Vậy thì, đã là như vậy, dám hỏi Thủy cô nương một câu, chúng ta có phải là đang ở vị trí đối địch hay không?”

Thủy Thiên Nhu mặt đanh lại, lạnh lùng nói: “Không phải là ở vị trí đối địch thì hôm nay bản cô nương sao lại có mặt ở đây?”

Lăng Thiên vỗ tay một cái, chậm rãi nói: “Ta đây muốn hỏi Thủy cô nương, nếu chúng ta đã là địch nhân, vậy sao ta không thể mắng người? Người đã muốn giết ta, vậy chẳng lẽ ta mắng người còn cần lý do. Các người hành sự như thế nào cũng vẫn là quân tử, còn ta chỉ chửi người vài câu là thành ngụy quân tử sao?”

Thủy Thiên Nhu ngậy người.

Trên mặt Lăng Thiên hiện ra một nụ cười tàn khốc: “Với lập luận của Thủy cô nương, phải chăng là hiện tại ta làm chuyện gì đối với người cũng đều được? Người đều đã sớm có chuẩn bị hết rồi? Phải chăng ta có thể sung người làm nô đai của ta? Có thể tùy ý lăng nhục người? Phải chăng ta có thể tùy tiện ném người vào trong quân doanh làm doanh kỹ, để làm dịu cơn ‘đói khát’ lâu ngày của binh sĩ? Người đều sớm đã có chuẩn bị với những điều này rồi đúng không?”

Khuôn mặt tươi cười của Thủy Thiên Nhu lập tức trắng bệch như tuyết! Không còn chút huyết sắc nào! Không biết là vì tức giận hay là vì... sợ hãi! Nhưng có lẽ, trong tâm hồn thiếu nữ đã triệt để hoảng sợ rồi.

Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, hung ác nói: “Người đã chuẩn bị chu đáo, vậy thì nếu như không thuận theo tâm ý của người, chẳng phải chứng tỏ là chúng ta quá mất hòa khí ư? Ta không thể để mất khí độ quân tử như vậy được!”

Lăng Thiên bỗng nhiên xoay người lại, hét lớn: “Người đâu!”

Mấy tên hộ vệ ở bên ngoài đồng thanh dạ ran! Lăng Thiên phẫn nộ quát: “Cởi hết quần áo của vị tiểu thư Thủy gia này ra, ném vào trong quân doanh! Để các huynh đệ vui đùa cho tận hứng, bảo với các huynh đệ, cố gắng thành toàn cho nàng ta, dù sao thì nàng ta cũng đã chuẩn bị phong độ quân tử rất tốt rồi. Ngàn vạn lần không được phụ lòng người ta!”

Mấy người bên ngoài dạ một tiếng, lập tức bốn đại hán như lang như hổ tiến vào.

“Đừng!” Thủy Thiên Nhu hét lên một tiếng rất thê lương như tiếng chim quên, vô cùng bi thương. Huyết sắc trên mặt lập tức mất sạch, trong hai đôi mắt long lanh, nước mắt trào ra như suối!

“Lăng Thiên! À không, Lăng công tử, cầu xin ngài, bỏ qua cho tiểu công chúa nhà ta đi.” Điệp Nhi quỳ trên mặt đất, dập đầu bịch bịch. “Tiểu công chúa nhà ta dẫu sao cũng là thân thể ngàn vàng, sao có thể chà đạp như vậy? Xin nể mối tình thâm mà tiểu công chúa đối với ngài, xin ngài bỏ qua cho nàng ta. Van xin ngài! Van xin ngài! Van xin ngài...” Điệp Nhi không ngừng dập đầu, trên trán đã đầm đìa máu mà đường như nàng không hề phát hiện ra.

“Thân thể ngàn vàng?” Lăng Thiên lạnh lùng cười: “Hai bên đã là đối địch, đối với địch nhân, sao có thể nhắc tới cái gì là thân thể ngàn vàng? Còn không mau lui ra ngoài!” Thủy Thiên Nhu mặt xám như tro tàn. Với thân phận của nàng, nếu bị những hán tử thô lỗ này bôi nhọ sự thanh bạch, nếu thực sự bị Lăng Thiên thưởng cho quân sĩ phía dưới, vậy thì chẳng thà Thủy Thiên Nhu chết đi cho xong! Lập tức trong lòng hạ quyết tâm tự sát.

Lăng Thần dẫu sao thì cũng vẫn là nữ hài tử, trên mặt hiện lên vẻ không đành lòng, khẽ kéo tay áo Lăng Thiên, thấp giọng nói: “Công tử...”

Lăng Thiên trợn mắt lên quát: “Câm miệng! Nam nhân làm việc, nào có chỗ cho hạng nữ tử các người chõ miệng vào! Đứng sang một bên cho ta!” Giọng nói của hắn lạnh lùng và nghiêm nghị, tuyệt đối không có chỗ nào cho phép điều đình.

Lăng Thần thoáng chốc vành mắt đỏ au, nước mắt rơi lã chã, ủy khuất đứng sang một bên, không dám nói thêm câu nào! Đây là lần đầu tiên Lăng Thiên to tiếng với Lăng Thần, hỏi sao người ngọc không ủy khuất.

Bốn gã đại hán ta nhìn người người nhìn ta, việc khó xử như vậy, ai cũng đều có chút do dự.

Lăng Thiên giận tím mặt, một cước đá vào người một gã đại hán, quát: “Các người điếc à, mệnh lệnh vừa rồi của bản công tử các người có nghe thấy không? Còn không mau đi chiêu đãi Thủy tiểu thư, còn muốn bản công tử tự mình động thủ chắc?”

Tên đại hán kia bị một cước của hắn đá bay ra ngoài, nặng nề nện lên tường đá, rồi dội ra, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn vô cùng, nhưng không dám phát ra một tiếng rên nào, mặc cho mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán tí tách rơi xuống!

Mắt thấy bốn gã đại hán lục tục bước tới gần, Điệp Nhi thất kinh, đột nhiên từ trên mặt đất bò dậy, chắn trước mặt Thủy Thiên Nhu, thấp giọng van cầu: “Tiểu thư, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Người cầu xin Lăng công tử đi, nếu là chính miệng người cầu xin hắn, có thể hắn sẽ thay đổi chủ ý đó.”

Thủy Thiên Nhu sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tuyệt vọng: “Không! Thà ta chết đi còn hơn!”

Lăng Thiên dồn ép: “Chết? Người cho rằng bây giờ còn có thể chết ư? Người cho rằng có thể chạy trốn khỏi những điều này ư? Thủy Thiên Nhu, người quá ngây thơ rồi!”

“Keng!” Lăng Thiên rút bội đao từ hông của một gã đại hán ở bên cạnh ra, ném xuống trước mặt Thủy Thiên Nhu: “Thủy Thiên Nhu, ta cho người thanh đao này, người có dám cầm lên để tự sát hay không? Hà?”

Thủy Thiên Nhu đưa tay ra, cầm lấy thanh đao, đặt lên cần cổ trắng nõn đầy đà, giọng nói thê lương: “Lăng Thiên! Ta sẽ chết cho người xem!” Nói xong liền vung đao chém xuống.

Lăng Thiên lạnh lùng nói: “Người cứ chết đi! Sau khi người chết, ta sẽ vận lột trần thi thể của người! Nhân lúc vẫn còn hơi ấm, đưa cho binh sĩ đang ‘đói khát’ của ta phát tiết! Đợi sau khi bọn chúng phát tiết xong, ta sẽ đóng băng thi thể của người lại, đưa về Thiên Phong đại lục cho mọi người tham quan, để người trong thiên hạ đều được no mắt, cũng để cho thiên niên thế gia Thiên Phong chi Thủy được đẹp mặt! Ta tin rằng, Thiên Phong chi Thủy và Thủy cô nương tất nhiên sẽ lưu danh sử sách!”

“Keng!” Cương đao rơi xuống đất. Thủy Thiên Nhu điên cuồng lao tới, túm lấy chéo áo của Lăng Thiên: “Lăng Thiên! Người không phải người! Người là một tên ngụy quân tử, người vì sao phải đối đãi với ta như vậy? Người là đồ ma quỷ! Người là một tên hồn trưởng không bằng cầm thú!”

Lăng Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nói: “Đây chẳng phải là nhân sinh tín điều của Thủy cô nương sao? Bản công tử chỉ đang quán triệt tư tưởng của người mà thôi. Nếu đã là địch, tất nhiên phải không từ thủ đoạn! Đây cũng là điều mà hôm nay ta vừa học được từ Thủy cô nương thôi.”

Thủy Thiên Nhu hai tay chậm chậm buông vạt áo của Lăng Thiên ra, cả người từ từ sụp xuống đất, khóc lên thất thanh. Thủ đoạn tàn khốc như vậy, một thiếu nữ hoàng hoa sao có thể chịu được? Nhất thời không khỏi khóc lóc một cách bi thương tuyệt vọng.

”Lăng công tử, xin hỏi phải thế nào thì ngài mới chịu buông tha cho tiểu thư nhà ta?” Diệp Nhi khóc quỳ trên mặt đất, trên khuôn mặt đầy nước mắt, đầu dầm đìa máu, trông như lệ quỷ.

Lăng Thiên hừ một tiếng, nói: “Người là gì mà dám hỏi ta! Tiểu thư nhà người tự biết phải làm thế nào! Cũng biết rõ là ta muốn gì!” Lăng Thiên quay đầu lại nói với ả, thanh âm đột nhiên biến thành ôn nhu: “Thủy cô nương, người đã muốn Thủy gia phải mang tiếng xấu vạn năm giống như họ Tây Môn, hay là định nói cho ta biết kế hoạch cụ thể của các người? Các người rốt cuộc muốn đối phó với phụ thân ta như thế nào? Âm mưu bắt đầu từ đâu? Những người nào, những thế lực nào tham dự? Người nói cho ta biết đi. Nếu ta có thể cứu phụ thân của ta trở về, Thủy gia các người có thể tránh khỏi nỗi nhục này, mọi người ai cũng được thứ mình cần. Cho dù kế hoạch của các người không thành, người của các người cũng không nhất định bị thua thiệt! Hắc hắc, còn nếu như người không nói thì sẽ không tránh khỏi tất cả những việc này đâu, còn phụ thân ta thì chưa chắc sẽ phải chết! Ta không tiếc giết chết hai gã Ngọc gia trưởng lão mới đoạt được người về, không có thời gian để dây dưa với người đâu. Tính nhẫn nại của ta hiện tại thật sự sắp hết rồi, ta đếm tới ba. Thủy Thiên Nhu! Nếu như ta không nhận được câu trả lời thuyết phục mà ta cần, ta sẽ lập tức đem binh Bắc thượng, ngay đêm đi tới tiền tuyến để cứu viện phụ thân ta. Còn người, ta sẽ an bài vận mệnh thật tốt cho người.

Lăng Thiên không chút do dự, trầm giọng quát: “Một!”

Thủy Thiên Nhu thân thể run rẩy kịch liệt, thần sắc trong nháy mắt biến hóa nhiều lần, cuối cùng môi run run, ánh mắt hoảng hốt và mê loạn.

“Hai?” Lăng Thiên không dừng lại một chút nào, lập tức đếm tới số hai.

Thủy Thiên Nhu cắn chặt môi đến bật máu. Thân thể run rẩy, nước mắt tuôn rơi.

“Ha ha!” Lăng Thiên mỉm cười: “Xem ra Thủy cô nương không định nói rồi, vậy thì ta đây cũng không phí sức để đếm số nữa. Người đâu, mang nạng ta ra ngoài!”

“Dừng!” Thủy Thiên Nhu thất kinh ngẩng đầu lên, tâm hồn thiếu nữ cuối cùng cũng sụp đổ! Thanh âm như muỗi kêu: “Ta...nói...” Rồi đột nhiên thân hình yêu kiều rung lên, mềm oặt ngã xuống ngất xỉu. Nàng ta vốn đã thân mang trọng thương, sinh mạng sắp suy tàn, lúc này sự kiên trì lớn nhất trong lòng đã bị Lăng Thiên tàn nhẫn công phá, nội ngoại giao liên cho nên không thể chịu nổi. Lần ngã xuống này, khí tức chỉ còn thoi thóp, bộ dạng như sắp đoạn khí.

Sắc mặt Lăng Thiên trầm xuống, tiến lên trước nắm lấy cổ tay nàng ta, nội lực vận hành một vòng, không khỏi thở dài, không ngờ thương thế của nha đầu này lại trầm trọng đến như vậy. Hắn phân phó: “Gọi thầy thuốc đến chữa trị thật tốt cho ả, chỉ cần ả tỉnh lại, bất kể là lúc nào cũng phải thông tri ngay cho ta.” Nói xong liền xoay người bỏ đi, bốn gã đại hán theo ra ngoài, đứng thẳng ở trước cửa. Lăng Thiên đột nhiên đứng lại, vỗ lên vai đại hán đã bị hắn đá cho một cước lúc này, trên mặt nở một nụ cười âm áp, giọng nói có chút áy náy: “Huynh đệ, ủy khuất cho người rồi. Để có tin tức mà chúng ta cần, ta đành phải làm vậy, ha ha, còn đau không?”

Một cổ chân khí ôn hòa theo hai cú vỗ của hắn, trong nháy mắt truyền vào thân thể của đại hán, chỉ trong một thoáng đã giống như linh đan diệu dược từ từ đi qua chỗ đau, tất cả những chỗ khó chịu lập tức trở lại như bình thường.

299. Chương 27: Bắc Phương Chiến Cục

Đại hán đó được an ủi nhẹ nhàng, trong lòng vô cùng kích động, trong đôi mắt hỏ lập tức có những giọt nước mắt tí tách rơi xuống, nhất thời không ngờ lại khóc không thành tiếng! Lăng Thiên, chủ nhân của

Lăng phủ biệt viện, nhân vật trong mắt hạng người như mình chính là thần linh chí cao vô thượng, không ngờ lại nói xin lỗi với mình! Trong nhất thời, nhiệt huyết của hắn sôi trào, mặt đỏ rực, muốn nói gì đó nhưng lại phát hiện thanh âm của mình sớm đã nghẹn ngào, ngay cả một chữ cũng không nói ra được, một lúc sau mới run run rẩy rẩy nói ra được hai chữ: “Công... tử...”

Lăng Thiên giơ tay ra nhẹ nhàng lau nước mắt cho hắn, ha ha cười nói: “Thực sự là mắt mắt quá? Sao một hán tử to cao thể này sao lại khóc được, chẳng lẽ ta vừa rồi xuất thủ quá nặng, đánh cho ngươi phải bật khóc hả? Ha ha, các người nhìn hắn kìa, đây chẳng phải là vai mặt hoa trong tuồng chèo sao?” Nói xong mặt mày tươi cười nhìn về phía ba người còn lại.

“Đúng vậy, xấu hổ quá đi, Lý lão tứ lớn như vậy rồi mà còn giống như một đứa bé còn bú sữa, động một tí là khóc, không phải chỉ bị công tử đá cho một cước nhẹ thế thôi sao? Chúng ta muốn bị đá còn không có cơ hội đây này! Ha ha.” Ba người đồng thời cười rộ lên, nhưng trong mắt rõ ràng lại lóe sáng, giọng nói có chút trở nên run rẩy. Sự quan ái của Lăng Thiên đối với Lý lão tứ khiến bọn họ cũng phải cảm động lây, tất cả đều không nén nổi sự cảm kích đang trỗi dậy trong lòng. Nhìn Lăng Thiên không hề ra vẻ ta đây mà nói cười vui vẻ với bọn họ, mấy người trong lòng đồng thời dâng lên một loại cảm giác bình sĩ quyết chết vì người tri kỷ của mình.

Lý lão tứ gạt nước mắt, không nhận được mà há to miệng, cũng cười theo mọi người.

Lăng Thiên bước ra cửa, thấy Lăng Thần đang đi theo sau mình, không ngờ lại mang bộ dạng sợ hãi, không khỏi bật cười, hắn ôm nàng vào trong ngực, thủ thủ nói: “Nha đầu ngốc, đó chỉ là một cái kế sách mà thôi, muội nghĩ là thật hả? Nhìn môi muội bĩu ra như vậy, có thể treo được một cái bình lên đấy. Nếu ngay cả muội cũng không lừa được thì sao có thể lừa được nha đầu đó! Lừa người ngoài, trước tiên phải lừa được người bên mình đã!”

Lăng Thần vốn không bĩu môi, nhưng nghe hắn nói vậy thì cũng bĩu môi cong vút lên, ủy khuất nói: “Muội cũng biết đó là kế của công tử, nhưng chẳng biết vì sao, lúc công tử mắng muội, biết rõ đó là giả, thế nhưng trong lòng vẫn đau đớn lắm. Cho tới bây giờ cũng chưa từng bị công tử mắng lần nào, thì ra bị công tử mắng lại đau khổ như vậy!”

Lăng Thiên ngăn người, không nhận được mà vuốt tóc của nha đầu này, cười mắng: “Nha đầu ngốc!”

Lăng Thần dựa sát vào ngực hắn, u sầu nói: “Vị Thủy cô nương kia trong lòng chắc chắn đang rất khó chịu, công tử đầu sao cũng là người mà nàng yêu, Thần nhi có thể nhìn ra rằng những gì nàng ta nói là sự thực!”

Lăng Thiên cười cười, nói: “Nàng ta được nhiên là đang rất khó chịu rồi. Đường đường là tiểu thư của Thiên Phong chi Thủy, hôm nay lại biến thành tù nhân. Chẳng lẽ đó là lại một chuyện rất sung sướng sao? Nàng ta đương nhiên nói thật, nếu không, ta vừa rồi đã thực hiện những gì mà mình nói rồi!”

Lăng Thần thở dài, nói: “Đó là sự thực, nhưng vẫn không đủ để khiến cho Thủy cô nương phải khó chịu như vậy. Công tử, người thực sự không hiểu được tâm tư của một người con gái rồi.”

Lăng Thiên giật mình, nghi hoặc nói: “Lời này có ý gì?”

Đôi mắt đẹp của Lăng Thần biến thành thê lương, chậm rãi nói: “Một người con gái, có thể không thêm để ý đến tất cả, nhưng lại không thể không để ý đến thân thể thanh bạch của mình. Một người con gái, có thể đối diện với sự chửi rủa của toàn thiên hạ, nhưng lại không thể chịu nổi nửa câu trách mắng của người mà mình yêu. Ấn tượng của người yêu đối với mình, cho dù chỉ kém đi một chút thôi, cũng đủ để khiến một người con gái đau lòng lắm rồi. Nói như vậy, công tử đã hiểu chưa?”

Lăng Thần nói đến đây, đột nhiên nổi lên dưng khí, đối diện với Lăng Thiên: “Những lời nói và hành động của công tử gia hôm nay, nếu xét trên lập trường đối địch, tất nhiên không có gì đáng trách! Nhưng nếu là xét trên lập trường một nam tử đối diện với một người con gái yêu mình mà nói thì là quá tàn khốc, tin rằng bất kỳ một người con gái nào cũng không thể chịu đựng nổi. Cho dù Thủy cô nương là truyền nhân của Thiên Phong chi Thủy gì đi nữa cũng không ngoại lệ. Lúc này nàng ta chỉ là một người con gái bất lực nhất mà thôi!”

Lăng Thiên không nói gì bước lên trước hai bước. Trong đầu hiện lên hình ảnh con mắt bi ai và tuyệt vọng của Thủy Thiên Nhu, không khỏi thở dài một tiếng, cúi đầu nói: “Có thể đúng là như vậy, là ta đã quá

đáng quá rồi. Nhưng vì an nguy của phụ thân, ta thật sự không có sự lựa chọn nào khác...”

Lăng Thần ngược lại có chút trở nên bất an, an ủi: “Dẫu sao thì cũng là Thủy cô nương đối địch với chúng ta trước. Cho dù công tử nói nàng ta vài ba câu cũng là chuyện phải làm.” Nói xong đột nhiên thở dài: “Kỳ thực thể giới của nam nhân, sự tranh bá của nam nhân, nữ nhân chúng ta chen chân vào vốn đã là không nên. Công tử là người mà Thần nhi yêu nhất. Chuyện công tử muốn làm, Thần nhi chỉ biết ủng hộ một cách không oán không hận. Như vậy là đủ rồi.” Lăng Thiên sững sốt nhìn nàng, không ngờ tư tưởng, nhận thức của Lăng Thần lại có thể đạt tới mức này, không khỏi phải nhìn nàng với con mắt khác. Hắn cười nói: “Chen chân vào cũng không sao, chỉ có điều không nên xông lên tiền tuyến, chỉ an phận núp sau nam nhân là được rồi. Lợi dụng trí tuệ thông minh và sự cẩn thận của mình để giúp đỡ nam nhân, thế đủ rồi. Giống như Thủy Thiên Nhu hiện tại vậy, làm nữ nhân mà nói vậy, không tránh khỏi không coi bản thân mình là nữ nhân rồi. Nữ nhân có thể trợ giúp nam nhân, nhưng nữ nhân mà tự coi mình là nam nhân thì quá đáng quá rồi!”

Lăng Thần mỉm cười nhìn Lăng Thiên. Thầm nghĩ trong lòng: Công tử, muội nguyện vĩnh viễn nấp sau lưng người. Vì người mà sống, sinh sinh thế thế, vĩnh viễn vĩnh viễn!

Bắc phương chiến cục.

Lăng Khiếu đại tướng quân quả nhiên danh bất hư truyền, một vạn thân binh, mười vạn đại quân, thủ vững Yên quận giống như tường đồng vách sắt. Từ lúc đại quân của Lăng Khiếu tới nơi, sĩ khí trong quân lập tức đại chấn! Bắc Ngụy mấy lần tới xâm phạm, đều bị đẩy lùi, tử thương càng lúc càng nhiều, cho dù là thống binh tướng lĩnh cũng có nhiều người bị ám sát một cách khó hiểu kỳ diệu trong chiến trận. Các loại dấu hiệu cho thấy, Bắc Ngụy đã có ý niệm muốn triệt binh bãi chiến một cách lặng lẽ rồi.

Bóng đêm thâm trầm.

Thân hình thon gầy của Lăng Thập Cửu ẩn trong bóng tối, ngồi bên ngoài trường bông, một mình cô độc lau chùi thanh trường đao mà mình yêu quý, trận đại chiến sáng ngày hôm nay vừa kết thúc, trên người Lăng Thập Cửu thấm đẫm vết máu, đối với bách chiến chi sĩ, vết máu chính là huy chương của họ.

Binh sĩ ở xung quanh hắn thấy vậy đều lặng lẽ né sang một bên, trong mắt lóe lên vẻ dè chừng, bởi vì trong mắt họ Lăng Thập Cửu tựa như một khối đá vừa thô lại vừa cứng, trừ mấy huynh đệ của hắn ra, đối đãi với ai cũng lạnh như băng, mỗi lần thấy hắn đều giống như thấy ôn thần vậy.

Khóe mắt Lăng Thập Cửu liếc nhìn những binh sĩ đang ngồi ở đằng xa, khóe miệng nở một nụ cười bất đắc dĩ. Từ sau trận chiến đầu tiên, hắn tự mình chọn phương thức sinh hoạt tách biệt hẳn mọi người này. Cũng không phải là tự khép kín, cũng không phải là khinh thường, mà là sắc thái cảm tình trong lòng thiếu niên trẻ tuổi này quá nồng đậm, cho nên hắn cần phải dùng phương thức này để bảo hộ mình, hắn không thể không làm vậy.

Tất cả đều có nguyên do.

Nhớ lại ngày Lăng Thập Cửu vừa tới quân trung, chỉ chưa tới nửa tiếng đã có quan hệ mật thiết với lão binh trong đội của mình, trong quân doanh đều là nam nhi thiết huyết, thuyết huyết hán tử luôn là hạng dễ dàng kết giao bằng hữu nhất. Mấy ngày đó, Lăng Thập Cửu cảm thấy mình rất hạnh phúc, rất vui vẻ. Thậm chí là rất thỏa mãn, hắn rất quý trọng những bằng hữu mới quen biết, hắn thậm chí chuẩn bị chuẩn bị đồng sinh cộng tử với các chiến hữu này.

Thứ nhưng, sau ba ngày có một trận huyết chiến, nam nhi nhiệt huyết mặc dù tràn đầy nhiệt huyết, nhưng đã không có cơ hội làm lại lần thứ hai! Cả một tiểu đội một trăm người không ngờ chỉ còn lại bốn người bọn họ, Lăng Thập Cửu hi vọng rằng với bản lĩnh của mình, hắn có thể bảo vệ được đồng bạn của mình, nhưng trên chiến trường, trong nháy mắt có đến cả vạn biến đổi, có thể bảo vệ mạng của mình thôi đã là khó lắm rồi. Tận mắt chứng kiến những huynh đệ chiến hữu nửa tiếng trước còn nói nói cười cười với mình, giờ từng người một đang phơi thây trước mặt mình, còn mình thì chỉ có thể trở mặt ra nhìn họ mà không giúp gì được. Loại cảm giác đó khiến thanh niên vừa trải thế sự này cơ hồ phát cuồng.

Từ lúc đó, Lăng Thập Cửu tuy rằng vẫn có cảm tình với những chiến hữu của mình, nhưng lại cố ý tách xa khỏi mọi người, chỉ đành chôn chặt phần nhân tình đó vào sâu trong lòng. Không vì điều gì khác, thiếu niên cô độc mà nhiệt huyết này chỉ hi vọng, nếu như một ngày bản thân mình chiến tử, đồng bạn của mình

có thể không quá bi thương vì mình. Nếu có người sáng mắt, sẽ có thể phát hiện thiếu nên này về mặt thì lạnh lùng, nhưng trên chiến trận mới là người luôn hết sức bảo vệ chiến hữu, bất kể là chiến hữu mà hần quen hay là không quen.

Từ lúc được công tử phái tới quân trung, hần đã có thói quen rất quái dị là cứ đến đêm lại lôi đao ra lau chùi. Mỗi khi đêm khuya, hần lạnh lùng cô độc lau chùi cương đao của mình, tâm tư thì không biết đã bay tới đâu. Tất cả chuyện cũ cứ ào ào tràn tới, nhớ lại những chiến hữu đã hi sinh, nhớ lại ngày tháng khó quên trong quá khứ, khoảng thời gian này chính là lúc hần hưởng thụ trong cả một ngày.

Trong trước bỗng, ba huynh đệ khác của hần đều đã ngủ say, còn phát ra tiếng ngáy ồ ồ. Quân kỳ ở bốn phía bay phấp phật, trống bỗng san sát. Không hiểu sao Lăng Thập Cửu lại cảm thấy được, ngày trước thấy trống bỗng vô bờ bến của quân uy thật sâu nghiêm, hôm nay lại cảm thấy giống như những nắm mồ trên đồng hoang, loại cảm giác này không tránh khỏi quá xui xẻo.

Nhớ tới công tử, trên mặt Lăng Thập Cửu không khỏi lộ ra thần sắc tôn kính từ đáy lòng. Công tử gia thu dụng những tên ăn mày quần áo rách rưới, bụng đói quanh năm, đưa tới Lăng phủ biệt viện. Có áo mặc, có cơm ăn, còn dạy cho một thân bản sự xuất chúng, còn có những hảo huynh đệ mà mình có thể giao tâm thác mệnh, chẳng khác nào đang từ địa ngục mà bay vọt lên thiên đường, cuộc sống như vậy, đã là không còn gì phải cầu mong thêm nữa rồi.

Sờ sờ vết sẹo trên cánh tay, trên mặt Lăng Thập Cửu lộ ra vẻ tưởng nhớ.

Lúc trước công tử từ trong những hải tử được gọi đến, chọn ra ba ngàn người để huấn luyện đơn độc. Sau một tháng, trong ba ngàn người chỉ chọn ra ba trăm người, những người khác thì quay về biên chế bình thường. lại qua một tháng, ba trăm người biến thành một trăm người, sau một tháng cuối cùng, trong một trăm người lại tinh giản còn năm mươi người. Vết sẹo trên cánh tay này chính lần tinh giản cuối cùng lưu lại, mình vốn không đủ tư cách nhưng khi cánh tay bị thương, trên mặt tuy chảy đầy mồ hôi lạnh, nhưng về mặt không có nửa điểm biến hóa, chính nhờ điểm này mới được công tử nhìn trúng, sau đó lưu lại.

Năm đó tên gia hỏa đánh nhau với mình hình như tên là Cầu Đản (trứng chó), sau này, công tử đổi tên cho hần, gọi là Lăng Trì... Nhưng mình mỗi lần thấy hần vẫn luôn gọi cái tên cũ Cầu Đản của hần, mỗi lần đều hung hăng đánh một trận, mình có thể nào cũng không đánh lại hần... Nghĩ tới đây, Lăng Thập Cửu thư thái nở nụ cười.

300. Chương 28: Bốn Mặt Hợp Vây

Sự huấn luyện tàn khốc không gì có thể sánh bằng năm đó, thủ pháp huấn luyện ngoan độc khiến người ta phải sợ hãi của giáo quan Lăng Kiếm, hiện tại nhớ lại, tựa hồ như biến thành hồi ức ngọt ngào! Đó là một khoản tài phú tinh thần cực lớn.

Năm mươi huynh đệ, trừ vài người ra, những người còn lại đều bắt đầu từ Lăng Ngũ cho đến Lăng Tứ Ngũ! Ba năm trước, không biết vì nguyên cớ gì, tất cả các huynh đệ đều gió tan mây tán! Không ai biết những huynh đệ khác đã đi đâu, lúc đó khi mình mở mắt ra thì chỉ thấy ba huynh đệ đang ngáy o o trong trường bỗng ở sau lưng mình: Lăng Nhị Thập, Lăng Nhị Nhất, Lăng Nhị Nhị. Phụng mệnh của công tử, đầu nhập dưới trướng Lăng đại tướng quân, chức trách chính là âm thầm bảo hộ an toàn cho Lăng đại tướng quân.

Không biết các huynh đệ khác hiện tại đang ở nơi nào? Bọn họ có khỏe mạnh không?

Trong những cuộc chiến đấu mấy ngày nay, Lăng Thập Cửu mơ hồ cảm thấy được có gì đó không đúng! Chiến cục thực sự quá thuận lợi! Lúc Lăng Khiếu vừa đến, song phương quả thực đã đánh mấy trận rất ác liệt, thương vong không nhỏ, thế nhưng vẫn không tổn thương gì đến gân cốt của hai bên.

Nhưng... Bắc Ngụy một mực không dịch lại, thậm chí đã có dấu hiệu lui binh! Điều này tựa hồ như là một dấu hiệu không bình thường.

Bắc Ngụy đóng quân hai mươi vạn, há lại có thể bị đẩy lùi dễ dàng như vậy? Lăng Khiếu tuy rằng đầu óc đơn giản, nhưng vẫn có ánh mắt độc đáo đối với chiến cục của một lão tướng! Vốn chỉ là muốn đóng vững đánh chắc, giữ vững Yến quận là đã hài lòng mãn ý lắm rồi. Nhưng mấy tham quân mới đến đều là cặn thần của hoàng đế, ai cũng chủ trương xuất binh, khuếch đại chiến quả! Lăng Khiếu vì không muốn làm

phiên lòng họ, cũng chỉ dành để binh mã bản bộ của họ xuất chiến, để cho một họ va chạm một chút, có lẽ họ sẽ yên tĩnh hơn.

Không ngờ chuyện lại không như sở nguyện, mấy người này không ngờ lại liên tiếp giành thắng lợi, hơn nữa còn có thể trực xuất đại quân Bắc Ngụy ra ngoài trăm dặm, nhờ đó mà tam quân sĩ khí càng thịnh.

Chỉ là kể từ lúc đó, chúng tướng của các doanh liên đới cũng không nhin nổi, đúng vậy, đại công sẵn có đã bày ra trước mắt, chỉ cần một cổ tác khí là có thể đánh bại Bắc Ngụy, cơ hội phong hầu bá tước chỉ cần thò tay ra là lấy được. Tiền đồ cả đời cơ hồ chính là một con đường rộng rãi sáng rõ, ai mà không thêm thường? Tới sau cùng, ngay cả mấy tướng quân xưa nay vẫn lão luyện thành thực cũng bắt đầu đánh trống reo hò.

Lăng Khiếu nhiều lần phái thám tử đi dò xét, nhưng không phát hiện ra bất kỳ điều gì dị thường, cho nên cũng chỉ đành thuận theo ý kiến của mọi người. Lăng Thập Cửu cúi đầu, cầm khăn lụa trắng tinh trong tay lau đại đao thêm một lượt, thì thầm: “Thủy chung vẫn có một loại cảm giác chẳng lành, tựa hồ như rất nặng nề, giống như tiết tàu của mưa núi sắp trút xuống.”

” Những gì đệ nghĩ không chỉ có chừng đó thôi đâu.” Lăng Nhị Nhị sắc mặt trầm trọng: “Đệ hoài nghi, đại quân của chúng ta đã tiến vào trong một cái bẫy cực lớn và chu mật rồi. Thập Cửu ca, không biết huynh có phát hiện ra không, đoạn thời gian này chúng ta đã phái đi ba con bồ câu đưa tin cho công tử rồi? Cái thứ nhất rồi cái thứ hai, tiếp đến là cái thứ ba, nhưng hiện tại thủy chung vẫn không có một con nào bay về hồi báo. Đệ hoài nghi, bồ câu đưa tin của chúng ta đã bị chặn lại hết rồi. Nếu là như vậy, chuyện có bẫy căn bản là chắc chắn rồi.”

“Chắc là như vậy.” Lăng Thập Cửu vẻ mặt bình tĩnh, dứt thanh đao đã được lau kỹ vào bao, vỗ vỗ hai cái, nói: “May mà nội dung trong thư của chúng ta đều là mật ngữ do công tử thân truyền, không cần phải lo lắng đến khả năng bị tiết lộ, nếu không thì càng phiền phức.”

” Nhưng cho dù là như vậy, công tử không nhận được tin tức của chúng ta, chắc hẳn cũng rất lo lắng.” Lăng Nhị Nhị nói tiếp: “Thập Cửu ca, tình huống trước mắt thực sự là quá bị động. Nếu có thể chặn được bồ câu đưa tin của chúng ta, vậy thì trên đường quay về tất nhiên có trọng binh mai phục! Vạn nhất công tử trí giả thiên lự (bậc trí giả thường lo xa nghĩ nhiều), đại ý dẫn binh cứu viện, e rằng sẽ bị địch nhân phục kích đó! Nếu là bởi vì chúng ta không báo được tin tức mà dẫn tới công tử bị tập kích, cho dù công tử thần kỹ kinh thiên, không sợ cường địch, nhưng bốn người chúng ta còn mặt mũi nào mà sống tiếp trên thế giới này? Chúng ta có phải là nên phái ra một người quay về báo tin cho công tử không?”

Lăng Thập Cửu trở nên trầm tư, một lúc sau liền lắc đầu nói: “Nhiệm vụ mà công tử giao cho chúng ta thủy chung luôn lấy việc bảo vệ sự an toàn cho Lăng đại tướng quân là chính! Vào bất cứ lúc nào cũng phải lấy tiền đề này làm nhiệm vụ đầu tiên. Chúng ta hiện tại rõ ràng là đang ở trong tình cảnh nguy cơ bốn bề, lực lượng tuyệt không thể phân tán thêm được nữa! Hiện tại chỉ có thể nghĩ biện pháp liên hệ với người của bọn Lục ca thôi. Để bọn họ đi làm loại chuyện này là tốt nhất.”

Lăng Nhị Nhị vội vàng đứng dậy: “Nếu công tử vạn nhất đã xuất phát rồi thì phải làm sao?”

Lăng Thập Cửu mỉm cười, tràn đầy lòng tin nói: “Tiểu đệ, lẽ nào đệ nghĩ rằng trong thiên hạ này thực sự có người có thể thành công phục kích công tử ư?”

Lăng Nhị Nhị ngạc nhiên rồi đột nhiên bật cười nói: “Cũng phải! Công tử thần thông quảng đại, sao có thể trúng phải mấy cái kế vật vãnh của bọn đạo chích này chứ?”

Lăng Thập Cửu vừa muốn nói gì thì đột nhiên mặt nghiêm lại, cảnh giác vểnh hai tai lên: “Tiếng gì thế?” Lăng Nhị Nhị biến sắc, cả thân thể đột nhiên dán chặt xuống đất, chỉ cảm thấy mặt đất đang hơi hơi rung động.

” Địch tập!” Lăng Nhị Nhị nhảy dựng lên, sắc mặt trở nên khó coi: “Bốn phương tám hướng đều có!”

” Lập tức đưa tin tới đại bản doanh!”

“Vâng!”

Bên trong trường bông, vụt vụt hai tiếng, sau đó là hai bóng người cấp tốc lao ra, bốn người nhìn nhau, không ai nói thêm câu gì, mỗi người một phương hướng, tách ra nhanh như thiểm điện. Trong nháy mắt, tiếng la chấn thiên vang lên, binh sĩ Thừa Thiên đang ngủ say đều giật mình tỉnh dậy, ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Có địch tập kích! Các doanh chuẩn bị chiến đấu!” Tiếng la lanh lảnh trong nháy mắt đã truyền khắp quân doanh, mặt ai cũng lập tức trở nên trầm trọng, hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

Bốn phương tám hướng tiếng bước chân vang như sấm, giống như trời long đất nổ, dùng thế thái sơn áp đỉnh, lao về phía quân doanh Thừa Thiên mà chém giết, tiếng la hét đinh tai nhức óc vang lên khắp nơi.

Lăng Thập Cửu cấp tốc tung người bay lên cột cờ, đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy quân địch nhan nhản khắp nơi, ở xa xa còn có một con rồng lửa dài ngoằng đang tiếp cận một cách nhanh chóng, đó là do các đội binh sĩ cầm đuốc gia nhập vào trong đội ngũ công kích. Lăng Thập Cửu thấy vậy không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Tình báo không phải nói là binh sĩ tập kết của Bắc Ngụy không quá hai mươi vạn người sao? Nhưng nhìn tình thế này, đừng nói là hai mươi vạn, cho dù bốn mươi vạn cũng không chống nổi. Bọn chúng từ đâu mà tập kết được nhiều binh lực như vậy? Chẳng lẽ từ trên trời rơi xuống ư? Cho dù từ trên trời rơi xuống thì cũng phải có tiếng vang chứ, đây chính là binh lực vượt quá hai mươi vạn đó, không phải là hai hai mươi, hai trăm người đâu!

Lăng Khiếu áo giáp chỉnh tề từ trong soái trường bước ra, đây là thói quen của ông ở trong quân, cho dù là thái bình vô sự thì cũng vẫn mặc áo giáp mà ngủ, tuy hơi mệt một chút, nhưng lại không làm lỡ việc. Mắt hổ trừng lên, lớn tiếng nói: “Hốt hoảng cái gì, khó khăn lắm mới đợi được chúng đến, cứ giết sạch là xong!” Nói ra cũng lại, câu này của Lăng Khiếu nghe thì rất cuồng vọng, nhưng một khi vừa thoát ra khỏi miệng y, binh sĩ xung quanh đột nhiên cảm thấy trong lòng bình tĩnh lại một chút. Nhìn thân hình khôi ngô như núi, ánh mắt lạnh lẽo như điện của chủ soái, các thân vệ lập tức hét lớn: “Giết sạch bọn chúng!”

Tiếng hét truyền ra xa, bốn phương tám hướng đều có tiếng hưởng ứng truyền đến: “Giết sạch bọn chúng! Giết sạch bọn chúng! Giết! Giết! Giết!”

Nhất thời, quân doanh vì có địch nhân tập kích mà trở nên hỗn loạn giờ đã ổn định trở lại. Binh sĩ ở đây ai cũng là lão binh thân kinh bách chiến, lặn lội trong sinh tử? Sau khoảng thời gian hoảng loạn lúc ban đầu, chỉ một lát sau liền trấn tĩnh trở lại.

Lăng Khiếu tung mình nhảy lên ngựa, đột nhiên thân hình khôi ngô của y đứng thẳng trên lưng ngựa, hét lớn một tiếng: “Ta là Lăng Khiếu! Toàn quân nghe theo hiệu lệnh của ta! Liều mạng giết địch! Không được lui về phía sau dù chỉ một bước, giết sạch bọn chúng cho ta! Quân ta tất thắng! Quân ta vô địch!” Trong thanh âm thô hào của ông không ngờ lại tràn đầy lòng tin và khí khái không ai bì nổi.

“Tuân lệnh! Quân ta tất thắng! Quân ta vô địch!” Tiếng hét vang lên như núi lở! Tất cả các binh sĩ lập tức đầu chí sôi trào! Sự trấn tĩnh và chiến ý của chủ soái trong nháy mắt đã cảm nhiễm tới mỗi người!

Bước chân của địch đã tới gần!

Bốn người bọn Lăng Thập Cửu đã quây lại bên cạnh Lăng Khiếu, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Lúc này chỉ cần lòng quân không tán, phía Thừa Thiên đâu sao vẫn có tới mười vạn người! Muốn thủ thắng thì không thể, nhưng nếu muốn bảo vệ Lăng Khiếu đột phá vòng vây mà ra, thì đó không phải là một chuyện quá khó khăn!

Đúng vào lúc này, biến cố phát sinh!

” Quân địch tập kích! Mau chạy đi!”

Tiền doanh bất ngờ chống lệnh, một lộ đại quân đảm nhiệm vị trí tiền tuyến, cùng với hai lộ quân mã ở hai cánh trái phải, mỗi quân một vạn người, vốn do ba sủng thần của Thừa Thiên hoàng đế Long Tường suất lĩnh. Lúc này đột nhiên trở nên âm ỉ, tách sang hai bên như bị đao chém, tiếp theo lại giống như thủy triều xuống, không ngờ lại triệt thoái sang hai bên, vào đúng thời khắc chiến cục gay go nhất, tranh nhau chạy thoát thân!

Như vậy, trung quân của Lăng Khiếu hoàn toàn bạo lộ dưới sự trùng kích của địch nhân!

301. Chương 29: Lão Tử Không Phục

Lăng Khiếu như sắp thổ huyết, há miệng chửi lớn! Nỗi phẫn uất cơ hồ phá tan cả lồng ngực.

Ba người đó chính là tướng lĩnh lãnh quân của ba lộ binh mã, lúc trước còn khăng khăng cố chấp đòi truy kích Bắc Ngụy, người thuyết phục mọi người xuất binh cũng chính là ba kẻ này. Không ngờ rằng trong lúc chiến cuộc căng thẳng, nguy hiểm nhất đột nhiên vứt bỏ bầy vạn đại quân không thèm để ý tới, tự ý chạy chối chết.

Dưới biển cổ này, quân trung lập tức lần thứ hai đại loạn. Lão binh cũng là người, thấy hữu quân đột nhiên chạy trốn, có không ít người lộ ra sắc mặt hoảng loạn, đưa mắt nhìn xung quanh, hồng tìm đường chạy trốn.

Chính vào lúc này, trong địch quân, một tiếng kèn lạnh lạnh vang lên. Địch nhân ở bốn phương tám hướng đều đột nhiên dừng bước.

Lăng Khiếu ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy bốn phía đều là quân địch đông nghìn nghịt, vây kín bốn mặt, giống như thùng sắt. Mà khi ba lộ phản quân đã tới trước vòng vây của địch quân, địch quân không ngờ lại tự động tách ra tạo thành một con đường, thả cho bọn chúng an toàn rời đi. Song phương thậm chí còn không nói bất kỳ câu gì, có lẽ tất cả đã không cần phải nói nữa rồi...

Nhìn tới đây, Lăng Khiếu cho dù là ngây thơ hơn nữa trong nháy mắt cũng hiểu ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không khỏi hét lớn một tiếng: “Long Tường! Đồ thổ để nhà người, người có lỗi với ta!” Thanh âm thê lương, truyền ra tận ngoài xa, Lăng Khiếu vì lửa giận công tâm, đột nhiên oa một tiếng, phun ra một ngụm máu, trước mắt tối sầm, thân hình lão đảo, từ trên lưng ngựa ngã xuống!

Lăng Thập Cửu bước nhanh tới ôm Lăng Khiếu vào lòng, gấp giọng nói: “Đại soái! Hiện tại không phải là lúc để tức giận. Điều quan trọng lúc này là phải thu thập quân tâm, toàn lực đột phá vòng vây. Chỉ cần có thể cùng liên hệ cùng công tử thì sẽ không có vấn đề gì! Đại soái, ngài phải cố chịu đựng, ở đây còn có bảy vạn huynh đệ. Bọn họ toàn bộ đều dựa vào ngài. Ngài nếu như ngã xuống, chúng ta triệt để đi đời nhà ma hết!”

Lăng Khiếu cố sức nhắm mắt lại, khuôn mặt thô kệch vặn vẹo. Nơi khoe mắt, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy ra. Thương tâm cơ hồ không thể dùng lời để diễn tả, trong nhất thời tâm lạnh như tro tàn.

Hắn tuy rằng không phải là một người thông minh, nhưng cũng không phải là kẻ nguốt, sao lại không hiểu đã xảy ra chuyện gì? Nếu không có mật lệnh của hoàng đế Long Tường, cho dù cho ba tên kia mười lá gan, bọn chúng cũng chẳng dám lâm trận chạy trốn? Mà đối phương còn lập tức nhường đường cho chúng, điều này chứng tỏ rằng hai nước đã hợp mưu nhắm vào mình, một âm mưu kinh thiên nhắm vào cả Lăng gia!

Nội ứng ngoại hợp, hai nước thông lực liên thủ, mục đích dĩ nhiên là để diệt trừ Lăng gia.

Chẳng trách, lần này xuất chinh mình lại được tin nhiệm như vậy, người được sử dụng hoàn toàn là binh mã tinh nhuệ của mình. Thì ra là muốn một mẻ hốt gọn! Lăng Khiếu nhìn những khuôn mặt trẻ tuổi đang ôm đầy hi vọng nhìn mình, không khỏi đau đớn không thôi. Những người này, toàn bộ đều là hệ binh mã của mình, quân tinh nhuệ chân chính đã sống sót sau cả trăm cuộc chiến. Mà hiện giờ, lại vì sự hãm hại của quốc gia và sự ngu xuẩn của mình mà sắp phải phơi thây tại đây, máu nhuộm núi sông. Minh thân là chủ soái toàn quân, sao xứng đáng với niềm tin của họ?

Chỉ là có một điểm, Lăng Khiếu vẫn nghĩ không thông! Long Tường cho dù có lòng nghi kị đối với Lăng gia, cũng tuyệt không thể đoạn tuyệt như vậy, cùng Bắc Ngụy liên hợp mưu hại Lăng gia, không nghi ngờ gì nữa chính là bảo hổ lột da! Lẽ nào hắn ngây thơ cho rằng, sau khi trừ được Lăng gia, Thừa Thiên nguyên khí đại thương vẫn có thể đối kháng sự xâm lược của Bắc Ngụy ư? Đã không còn những binh lực tinh nhuệ những này, chẳng khác nào ngồi chờ chết, cho dù Bắc Ngụy có nguốt như Long Tường đi chăng nữa thì cũng chỉ để lại một lời hứa hẹn mà thôi. Nhưng xung quanh còn có Tây Hàn, Đông Triệu, Nam Trịnh và Ngô

Quốc nhìn chăm chăm như hổ đói rình mồi, còn có một Tiêu gia đang nghỉ ngơi dưỡng sức, tùy thời mà động.

Đã không có Lăng gia, đã không có Thừa Thiên của Lăng Khiếu, thì chẳng khác nào một con mãnh hổ mất đi răng nanh, làm sao có thể bảo hộ được lãnh thổ của mình?

Nghĩ không thông! Vì sao lại thế chứ?

Trước mặt quân đội Thừa Thiên, quân địch đông nghìn nghịt hợp vây bốn mặt, lặng lẽ ghìm ngựa mà đứng, quân dung trầm lặng như núi, lơ lơ sát khí ngập trời, một cỗ áp lực to lớn giống như là thực chất đột nhiên ép lên đầu mọi người.

“Bọn chúng vì sao không tấn công?” Trên bộ mặt non nớt của Lăng Nhị Nhị không hề có chút sợ hãi, trái lại chỉ có một cỗ chiến ý cuồng nhiệt, nghiêng đầu hỏi.

“Bọn chúng đang đợi hừng đông! Hiện tại nếu đã triệt để bao vây được chúng ta, thắng lợi coi như đã nằm trong tay, cho nên, bọn chúng một là đang chờ hừng đông để tránh ngộ thương, hai là tranh thủ đoạn thời gian này để tiếp tục làm tan rã sĩ khí của quân ta, giảm bớt thương vong cho phe mình. Hoặc là còn có mục đích nào đó nữa, hiện tại vẫn chưa biết được.” Lăng Nhị Nhị ở bên cạnh bīu môi, có chút khinh thường nói.

“Không bằng hai chúng ta xông lên trước đi, thử giết chết đầu lĩnh của bọn chúng! Đây không phải là chuyện không thể chứ!” Lăng Nhị Nhị hùng dũng nói.

“Không được! Hiện tại bốn mặt đều bị vây kín, vượt qua bốn mươi vạn địch nhân đang nghiêm trận chờ đợi, chúng ta cho dù có thể giết được tướng lĩnh thống binh của một lộ trong đó, những đối với cả đại cục lại chẳng có nghĩa lý gì. Quyết không thể để xảy ra sơ xuất đối với sự an toàn của nguyên soái, chúng ta cũng không thể phụ sự ủy thác của công tử, tuyệt không thể mạo hiểm như vậy được.” Lăng Nhị Thập tay nắm chuôi kiếm, bình tĩnh nói.

“Ừ, Nhị Thập ca nói rất có đạo lý.” Lăng Nhị Nhị lẩm bẩm gì đó, rồi lại nói: “Vậy thì cứ để cho những tên gia hỏa đó sống lâu thêm một chút!”

Các vị tướng lĩnh ở bên kia ai ai cũng sắc mặt trầm trọng, trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng. sống trong quân đội, bọn họ sớm đã có thói quen cười đùa với sinh tử, tuy những thiết hán này không sợ tử vong, nhưng lần này ai ai trong lòng cũng không có chỗ dựa, dẫu sao thì không có mấy người nắm chắc được rằng mình có thể đột phá trọng vây mà toàn mạng về nhà. Cục thế trước mắt, thực sự đã ác liệt tới cực điểm. Lúc này nghe thấy hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa không ngờ đối diện với mấy chục vạn quân mà không chút để tâm, nói cười tự nhiên, không khỏi nhao nhao nhìn hai người với con mắt kinh dị. Hai tên gia hỏa này chắc lẽ sợ quá hóa rồ rồi sao?

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Lăng Nhị Thập đột nhiên bạo nộ: “Nhìn bộ dạng khiếp nhược của các người kia! Ham sống sợ chết, còn mặt mũi để nói mình là đại tướng quân thống lĩnh hơn vạn binh sĩ không? Ta thấy mất mặt thay cái người đó! Sợ chết thì còn dẫn quân đánh trận làm cái gì? Mau về nhà mà ôm lão bà ngủ có phải là an toàn hơn không?”

” Người nói ai sợ chết?” Một tướng quân chừng bốn mươi tuổi tức giận quát: “Đồ hỗn trướng! Lão tử mười bảy tuổi đã tòng quân, thân kinh bách chiến, giết người nhiều không đếm xuể, sớm đã đủ vốn rồi! Năm đó khi lão tử dẫn binh đánh trận, e rằng hai thằng nhóc các người còn chưa ra đời đâu! Mấy thằng thỏ để các người thì hiểu cái gì?”

“Phì!” Lăng Nhị Thập khinh thường bīu môi, nói: “Nếu không sợ chết, vậy sao các người lại mang cái vẻ mặt như đưa đám thế này làm gì? Lẽ nào các người đang đóng tuồng à?”

“Ai có vẻ mặt như đưa đám?” Lại có một gã tướng lĩnh khác phản bác: “Một nhóm binh mã này của Bắc Ngụy, sao có thể dọa được lão tử? Đúng là nực cười! Chỉ sợ người thực sự sợ hãi là đám nhóc các người đấy? Ha ha ha...” Nói xong không ngờ lại cười ha hả, hồn nhiên quên mất thân đang trong trọng vây bị đại binh áp cảnh!

“Ai sợ chứ?” Lăng Nhị Thập giả vờ đỏ mặt tía tai nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: “Ai anh hùng, ai hảo hán, ra chiến trường giết địch là thấy ngay! Nếu người giết được nhiều hơn ta, ta mới phục người!”

“Hay!” Một đám tướng lĩnh đều hô lên một tiếng khen ngợi. Hào khí lập tức bùng lên: “Ai anh hùng, ai hảo hán, ra chiến trường giết địch là thấy ngay! Lão tử sẽ cho người biết chữ ”phục” viết như thế nào! Quân ta tất thắng! Quân ta vô địch!” Câu này có không ít binh sĩ nghe thấy, lập tức có người hét theo: “Ai là anh hùng, ai là hảo hán, ra chiến trường giết địch là biết ngay! Quân ta tất thắng! Quân ta vô địch!”

Lăng Thập Cửu ánh mắt lộ ra nét cười vào đúng lúc mà người khác không nhìn thấy, lặng lẽ giơ ngón tay cái về phía Lăng Nhị Thập. Lăng Nhị Thập cười hắc hắc, làm mặt quỷ với hắn.

Lăng Thập Cửu nhớ rất rõ ràng, những lời nói vừa rồi của Lăng Nhị Thập, chính là câu nói cửa miệng mà công tử Lăng Thiên năm đó tại Lăng phủ biệt viện thường nói trong lúc mấy người đang luyện tập. Chỉ có điều câu nói khi đó là “Ai là anh hùng, ai là hảo hán, cứ nhìn trên sân huấn luyện là biết!” Hiện tại bị Lăng Nhị Thập biến đổi, dùng để cổ vũ sĩ khí, không ngờ lại thu được hiệu quả không ngờ!

Nghĩ đến tình cảnh mỗi lần đám người bên mình nghe được câu này là nhiệt huyết sôi trào, Lăng Thập Cửu không khỏi nở một nụ cười hoài niệm.

Lăng Khiếu chậm rãi mở mắt, đột nhiên đứng thẳng người. Vào thời khắc này. Y tựa hồ như đã khôi phục lại tư thế oai hùng của một quân nhân bách chiến bách thắng trên chiến trường! Cả người tràn ngập sát khí, tràn ngập ý chí chiến đấu, tràn ngập tự tin!

Y nhanh nhẹn leo lên mình ngựa, một lần nữa đứng trên lưng ngựa, cao giọng hét lớn: “Các huynh đệ! Tình huống hiện tại, tất cả mọi người đều đã biết! Chúng ta bị bán đứng rồi! Nhưng Lăng Khiếu ta trong lòng không phục! Lão tử không phục! Các người có phục hay không?”

” Không phục!” Một trận núi gầm biển thét vang lên,

Thanh âm hùng hậu của Lăng Khiếu giống như sét đánh giữa không trung: “Mở một đường máu! Lăng Khiếu ta sẽ dẫn các huynh đệ trở lại tìm cầu hoàng đế tính sổ! Có thể theo Lăng Khiếu ta trở lại, Lăng Khiếu ta vĩnh viễn sẽ không bạc đãi mọi người! Thế nhưng...” Lăng Khiếu hơi dừng lại, giọng nói biến thành nghiêm túc: “Các huynh đệ không thể sống sót trở về, ta nói cho các người biết, cho dù chết, cũng phải chết cho ra phong thái thiết huyết của binh sĩ dưới tay Lăng Khiếu ta! Ai không làm được, cho dù trốn trong nhà Diêm Vương, Lăng Khiếu ta cũng phải lôi hắn ra rồi đánh cho một trận trước mặt Diêm Vương! Nghe rõ chưa?”

Một tràng cười rộ lên! Tiếp theo bảy vạn người đồng thanh hét lớn: “Nghe rõ rồi! Chết cũng phải có phong thái! Quân ta tất thắng, quân ta vô địch!” Tiếp theo mọi người lại ha ha cười lên, hoàn toàn không để ý đến tử vong đang chờ đón trước mắt.

Trong dịch trận ở xa xa, hai người thân mặt hoàng kim giáp trụ, ngồi trên lưng ngựa, không ngờ lại là hai người trẻ tuổi. Nhìn thật kỹ, một trong hai người lại chính là Bắc Ngụy thái tử Ngụy Thừa Bình. Còn người kia thân hình thon dài, khuôn mặt gầy guộc, hai mắt sắc bén như mắt ưng. Mỗi cái giơ tay nhắc chân đều có khí độ phi phàm, cử chỉ ưu nhã, thần thái thông dong, lộ ra hết phong phạm của cao thủ một phái.

Hắn đang cầm trong tay một lá cờ màu máu đỏ, binh lính truyền lệnh ở xung quanh ai ai cũng nhìn chăm chăm vào lá cờ trong tay hắn. Cho dù là Ngụy Thừa Bình, vào lúc đối mặt với hắn, không ngờ trên mặt cũng toát lên vẻ cung kính.

Xem ra người chỉ huy công kích lần này không ngờ lại chính là tên thanh niên này. Nhìn hình dạng trong lòng đã có tính toán của hắn, e rằng kế hoạch lần này cũng có phần hắn. Ngụy Thừa Bình thân là Bắc Ngụy thái tử, ở trước mặt hắn, không ngờ giống như là một người hầu! Người này là ai?

302. Chương 30: Kế Trong Kế

Trong quân lính Thừa Thiên tiếng hò hét vang lên như sóng gầm, không ngờ là một màn đấu chí đạt tới cực điểm! Loại tình huống này nằm ngoài dự đoán của hai người, khiến họ không khỏi quay sang nhìn nhau.

” Lăng Khiếu quả nhiên không hổ là Thừa Thiên quân thần, không ngờ dưới tình hình ác liệt như thế này mà vẫn có thể trong khoảnh khắc kích khởi được sĩ khí của tất cả binh sĩ! Điều này ta thực sự không bằng!”

Thanh niên đó trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng, chậm rãi nói. Giọng nói của hắn trong trẻo, giống như mang theo một loại từ tính, khiến cho người nghe vô cùng thoải mái.

“Ha ha, hẳn cho dù có cao minh hơn nữa thì cuối cùng vẫn rơi vào bẫy của chúng ta thôi! Ngày hôm nay Lăng Khiếu đã không có lối thoát, đằng sau không có viện binh, hiện tại chẳng qua là ngoan cố chống cự, có gì đáng nói đâu! Thủy huynh quả nhiên là thần cơ diệu toán!” Ngụy Thừa Bình nói với vẻ nịnh bợ.

“Không thể lơ là được!” Thanh niên đó lạnh lùng nhìn mảng hắc ám ở phía trước, cẩn thận nói: “Lăng Khiếu trị quân có phương pháp, sĩ tốt đều luôn tận sức. Trận chiến ngày hôm nay, cho dù thắng cũng thập phần thê thảm!”

Đột nhiên hắn phát tay, một người ở bên cạnh đột nhiên lao tới. Thanh niên đó lạnh lùng hỏi: “Nhân mã Tây Hàn tới chưa?”

Người nọ cung kính trả lời: “Nửa canh giờ trước đã nhận được, mười vạn đại quân của Tây Hàn đã tới khu vực chỉ định, đã mai phục thỏa đáng rồi.”

Thanh niên đó mặt lộ ra một nụ cười tàn khốc, nói: “Không tồi. Truyền lệnh của ta, chỉ chờ sắc trời hơi sáng, lập tức phát động công kích! Vây ba cửa một, ở phía Tây Bắc lưu lại một sinh lộ, tận lực tiêu diệt chiến lực lớn nhất của Lăng Khiếu, sau đó thả hắn từ phía tây bắc đào sinh, tới lúc đó ta sẽ đuổi theo truy sát!”

Ngụy Thừa Bình sững sốt, nói với vẻ không hiểu: “Thủy huynh, sao phải làm vậy? Chúng ta hoàn toàn có khả năng nuốt gọn bọn Lăng Khiếu mà. Vì sao phải thả cho hắn đào sinh? Nếu như Tây Hàn đại quân có sơ sót, há chẳng phải là thả hổ về rừng ư?”

Người thanh niên nhìn Ngụy Thừa Bình như đang nhìn một thằng ngốc, nghĩ ngợi một chút, sau cùng vẫn nhẫn nại giải thích: “Lăng Khiếu trong trận chiến này thủy chung vẫn ngoan cố chống cự. Thực lực quyết không thể khinh thường! Cho dù chúng ta có thể toàn toàn tiêu diệt bọn chúng ở đây, e rằng cũng sẽ trả một cái giá rất đắt. Đã không thể đào sinh, có ai mà không quyết tâm tử chiến, bảy vạn đại quân của hắn, khi quyết tâm tử chiến đủ để tiêu diệt hơn mười vạn đại quân của chúng ta đó!”

“Nhưng chúng ta cố ý lưu lại một con đường cho hắn đào sinh, rất có thể sẽ làm giảm bớt sĩ khí liên mạng tử chiến của quân ta. Hơn nữa, phía đó có nhân mã Tây Hàn mai phục, chúng ta đuổi Lăng Khiếu qua đó, vừa hay để cho hai nhà bọn chúng chố cấn chố. Theo như ta đoán, chỉ ít có thể tiêu diệt được hơn một nửa binh mã của Tây Hàn. Lúc đó, chúng ta đuổi tới, thuận thế nhất cử giết chết Lăng Khiếu. Thừa Thiên không có Lăng Khiếu, sau này sẽ bị chúng ta chỉ đâu đánh đó. Về phần Tây Hàn, hắc hắc, với tiểu quốc cỡ như Tây Hàn mà nói, tổn thất nặng như vậy, tất nhiên sau này cất bước sẽ rất khó khăn. Ít nhất trong công cuộc tranh bá đại lục, trong vòng mười năm không có năng lực uy hiếp bất kỳ một ai! Lúc đó sẽ mặc cho chúng ta sai khiến. Còn chúng ta thì vẫn có thể bảo lưu đại bộ phận thực lực, bước tiếp theo chính là chuẩn bị cho cuộc chinh chiến thiên hạ.”

Tên thanh niên nở nụ cười cao ngạo: “Đây chính là lý do vì sao ta rõ ràng có thể nuốt gọn binh mã của Lăng Khiếu, nhưng vẫn trì hoãn cho tới tận bây giờ! Ngụy huynh chắc đã hiểu rồi!”

” Thủy huynh cao kiến!” Ngụy Thừa Bình đột nhiên hiểu ra, tâm phục khẩu phục vỗ tay nói. Trên mặt cũng lộ ra nụ cười đắc ý: “Kể từ bây giờ, chúng ta tranh giành thiên hạ cũng đã có mấy phần nắm chắc!”

Tên thanh niên trong mắt lộ ra vẻ tráo phúng mà không ai có thể thấy được, nhưng trong miệng lại nói: “Không sai! Kể từ bây giờ, Ngụy huynh ít nhất cũng có thể xưng bá ở Thiên Tinh trước mấy năm!”

Ngụy Thừa Bình đắc ý cười ha hả. Miệng vẫn không quên khen tặng hai câu: “Có điều con thần cảm đó của Thủy huynh quả thực không hề tầm thường, không ngờ có thể phong tỏa cả bầu trời, chặn được tất cả truyền tấn của Lăng Khiếu, điều này Thừa Bình thực sự tự thẹn không bằng!”

Người thanh niên mỉm cười, tự phụ nói: “Tám con kim ưng đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt toàn diện phong tỏa bầu trời. Nếu còn để cho bọn chúng truyền được tin tức đi thì trở thành trò cười rồi!”

Nói đến đây, vẻ mặt chuyển thành ngưng trọng: “Có điều người truyền tin trong quân của Lăng Khiếu hiển nhiên đã sớm đề phòng chuyện này. Tin tức truyền ra không ngờ lại được dùng ẩn ngữ đặc thù để viết. Chúng ta cho dù chặn được tin tức nhưng cũng không có bất kỳ tác dụng gì, không biết được bên trên rốt

cuộc viết gì. Nhân vật nghĩ ra phương pháp truyền tin tức này, quả thật là một nhân tài. Có cơ hội ta thực sự muốn được gặp hần!”

Vừa nói hần vừa nhìn về nơi xa: “Nếu chúng ta có thể được có được phương pháp hóa giải để đọc được tin tức này, chẳng khác nào như hổ thêm cánh, thiên hạ đã nằm trong tay ta!”

Ngụy Thừa Bình khen: “Thủy huynh quả nhiên là nhìn xa trông rộng, mưu tính sâu xa.”

Người thanh niên đó cười nhạt, nghiêng đầu sang một bên. Không ai phát hiện ra rằng, trong giây phút này, trong mắt hần hiện lên vẻ chán ghét vô cùng. Loại nhân vật chỉ biết nói lời nịnh hót như tên Bắc Ngụy thái tử này, không ngờ lại có thể trở thành thái tử của một nước? Không ngờ còn có dã tâm muốn nhất thống thiên hạ? Thực sự là không thể hiểu nổi.

Phía đông lờ mờ hiện ra ánh sang, bình minh tới rồi

Người thanh niên phát lá cờ đỏ đang cầm trong tay về phía trước! Hai mắt lạnh như băng: “Tấn công!”

Nhất thời, tiếng chém giết rung trời vang lên, các đội nhân mã từ bốn phương tám hướng lao về phía quân trận của Thừa Thiên để phát động thế công như thủy triều. Tiếng vó ngựa như lời, cả mặt đất tựa hồ như không ngừng run rẩy.

Máu tươi, trong nháy mắt đã rải khắp đại địa. Giống như những đóa hoa đỏ quyên đột nhiên nở rộ.

Lăng phủ biệt viện.

Lăng Thiên ngẩng nhìn lượng binh khí đặc thù vừa được đưa tới, thuận tay cầm một thanh trường đao lên, rút ra khỏi bao. Chỉ thấy thân đao giống như một vũng nước trong, lóng la lóng lánh, chúng nhân bàng quang lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh ủa tới.

“Dao tốt!” Lăng Kiếm buột miệng khen.

Vẻ nặng nề trên mặt hần không biết đã biến mất từ lúc nào. lại lộ ra vẻ mặt tuấn lãng nhưng lạnh lùng. Đủ thấy Đại Hoàn Đan có hiệu dụng kinh người như thế nào, không chỉ làm tăng thêm công lực, hiệu quả khác cũng vô cùng kỳ diệu.

Đồng thời phụ dụng Đại Hoàn Đan còn có bọn Ngũ tiểu Lăng Trì Lăng Phong, ai ai cũng thần hoàn khí túc, khí thế trầm ổn ngưng trọng như núi, khác hẳn trước đây, người bên cạnh đều cảm thấy biến hóa rất lớn từ bọn họ.

Đặc biệt là Lăng Trì, trong Ngũ tiểu thì hần có tiến bộ lớn nhất. Hần là người đẹp trai nhất trong Ngũ tiểu, trên khuôn mặt trắng nõn của hần lờ mờ phát ra thần quang trong suốt, đôi mắt cũng thỉnh thoảng lại phát ra thần quang lấp lánh. Kinh Long thần công của tiểu tử này bất ngờ đột phá tới tầng thứ sáu! so với Lăng Kiếm đã đạt tới tầng thứ bảy chỉ kém một chút mà thôi. Lăng Điện kém nhất trong bốn người còn lại cũng đã đạt tới tầng thứ tư, còn Lăng Phong, Lăng Vân, Lăng Lôi thì đạt tới tầng thứ năm.

Thực lực của cả Đệ nhất lâu đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Lăng Trì thậm chí còn có một loại cảm giác, đó là cho hần hiện tại đơn độc đấu với Ngọc Mãn Thiên, hần cũng có lòng tin có thể đánh bại y. Đương nhiên đây chỉ là cảm giác của Lăng Trì mà thôi. Thế nhưng thực lực đề thăng nhanh như vậy, cũng khiến cho mấy tên tiểu tử này tràn ngập lòng tin. Ngoài trừ Lăng Thiên, Lăng Kiếm, Lăng Thần ra, e rằng cho dù là người áo xanh hiện tại để bọn họ gặp phải, Ngũ tiểu cũng tuyệt đối có gan đơn đả độc đấu.

Lần phục dụng được vật này, trong sáu người tựa hồ bọn Ngũ tiểu là tiến bộ lớn nhất, kỳ thực, người tiến bộ lớn nhất chính là Lăng Kiếm, khí độ của hần đã biến thành gần giống như người bình thường. Phải biết Kinh Long thần công càng về sau tu luyện càng khó tịnh tiến. Lăng Kiếm được Lăng Thiên chân truyền, công lực hơn xa người thường, nhưng ít khi thu liễm khí tức của bản thân, kéo dài lâu ngày cuối cùng hợp nhất với sát khí lẫn nhiên, tạo thành lãnh diện sát thần của Đệ nhất lâu, trong quá trình phục dụng Đại Hoàn Đan lần này, Lăng Kiếm phải chịu sự thống khổ lớn nhất, nhưng hiệu quả lại rõ ràng nhất, chỉ dựa vào hiệu quả mà luận thì chỉ hơi kém hơn so với Lăng Thần, khí độ bản thân đã đạt tới cảnh giới anh hoa nội liễm, phản phác quy chân, chỉ cần thêm một chút thời gian để củng cố cảnh giới này, từ khí tức lãnh lệ trước kia sẽ chuyển thành thanh lãng, đi trên đường tuyết sẽ không khiến người ta phải sợ hãi.

Trái lại, bản thân công lực của Ngũ tiểu tuy chưa đạt tới cảnh giới tinh thuần, lúc này sau khi vừa phục dụng Đại Hoàn Đan, mỗi người đều lộ ra thần thái phấn chấn, kỳ thực đây chỉ là hiện tượng bên ngoài, vào thời khắc này, công lực của vẫn chưa chân chính được sử dụng hoàn toàn, chỉ có trải qua một đoạn thời gian tôi luyện mới có thể chân chính ổn định lại.

“Chỉ là đao tốt thôi ư?” Khóe miệng Lăng Thiên hơi cong lên, tay trái cầm chuôi đao, hai ngón tay của bàn tay phải vuốt mũi kiếm, chỉ hơi dùng lực một chút, một thanh cương đao sáng bóng lập tức từ từ cong thành hình bán nguyệt, cho tới tận khi mũi đao và chuôi đao chạm nhau. Mà trong quá trình uốn cong, không ngờ lại không phát ra một chút tạp âm nào khiến người ta phải ghê răng, chỉ dựa vào độ dẻo dai này thôi đã hơn xa đao kiếm bình thường rồi.

Lăng Thiên thả tay ra, cương đao xoẹt một tiếng trở lại nguyên trạng, nhất thời trong mắt mọi người giống như có một luồng ánh sáng lóe lên.

“Quả nhiên không tồi!” Lăng Thiên gật đầu tán dương, nhìn về phía thiếu niên gầy nhỏ vừa đưa đao tới: “Lăng Ngũ, cương đao như thế này lần này chế tạo được bao nhiêu?”

Lăng Ngũ cung kính cúi người nói: “Hồi bẩm công tử, loại thượng phẩm cương đao như thế này có năm trăm thanh, loại cương đao thứ đẳng khác có ba ngàn sáu trăm thanh. Kiếm loại thượng phẩm ước chừng một ngàn thanh, loại kiếm thứ đẳng hơn năm ngàn thanh! Tuy chỉ là đao kiếm thứ đẳng nhưng cũng còn hơn tác phẩm thượng thừa do các danh tượng chế tạo, cộng với số đao kiếm lần trước thì đã đủ để trang bị cho hai vạn tinh binh của biệt viện!” Ngừng lại một chút, Lăng Ngũ giống như đang nhẩm tính lại số lượng ở trong đầu, rồi lại nói tiếp: “Những binh khí khác, trăm mã đao chuôi dài hai trăm thanh, trường mâu cán sắt một trăm thanh, chủy thủ đoản kiếm một vạn sáu ngàn bốn trăm thanh, cung bảy ngàn, tên hơn mười ngàn! Ngoài ra, thanh long đại đao mà công tử yêu cầu đã đã tạo thành công, độ dài đạt tới một trượng tám xích, dùng hai mươi cân huyền thiết, một trăm cân hợp kim làm tài liệu chính, cho nên sau khi đúc thành thanh đao này nặng tới một trăm hai mươi tư cân! Ngoài công tử ra, người khác đừng hòng dùng nổi!”

Lăng Thiên yên lặng tính toán một chút, sau đó vui mừng nói: “Khổ cho ngươi rồi, ta rất hài lòng!”

Lăng Ngũ trên mặt hiện lên vẻ kích động, “Ta rất hài lòng”, bốn chữ này có thể nói là câu đánh giá cao nhất của Lăng Thiên rồi, hắn cố gắng kìm nén sự xúc động trong lòng, có chút xấu hổ nói: “Thế nhưng thanh bội kiếm mặc sắc huyền thiết hiện tại vẫn chưa chế tạo thành công, ít ra cũng phải đợi tới hai ngày sau.”

Lăng Thiên gật đầu hài lòng, thoải mái: “Thế là tốt lắm rồi! Mặc sắc huyền thiết mà các đại sư rèn kiếm khắp thiên hạ đều bó tay vậy mà tới tay ngươi lại thành ngoạn ngoạn dễ bảo như vậy, Lăng Ngũ, ngươi xứng đáng để kiêu ngạo đó!”

303. Chương 31: Thanh Long Thất Tinh

Khuôn mặt màu đỏ tía trường kỳ phải phô ra trước lò rèn của Lăng Ngũ nóng rực lên, trong mắt bắn ra thần sắc sùng kính, nói: “Đều là nhờ có công tử chỉ đạo, nếu không có công tử truyền cho bí pháp, chỉ dựa vào đám người thuộc hạ, e rằng không thể ứng phó được với mặc sắc huyền thiết đó!”

Lăng Thiên cười ha hả, đưa tay ra vỗ vỗ vai hắn, khen ngợi: “Chỉ một năm thời gian, một vạn bội kiếm, một vạn trường đao, cung tiễn chất lượng tốt hơn mười vạn. Lăng Ngũ, ngươi đã hoàn thành sớm nhiệm vụ ngươi mà ta giao cho ngươi! Đại sư nếu thành công, công của ngươi và các huynh đệ của ngươi không nhỏ đâu! Chuyện này quả thực là rất khó thực hiện, ngươi cũng đừng khiêm tốn nữa! Quay về nói với các huynh đệ của ngươi rằng các ngươi đã lập được đại công rồi! Lăng Thiên ta phi thường hài lòng, ta cảm tạ các ngươi.” Nói xong câu cuối cùng, vẻ mặt của Lăng Thiên rất trịnh trọng, giọng nói nghiêm túc, cảm tình chân thành!

Giọng nói của Lăng Ngũ trở nên nghẹn ngào, một năm liêu mạng rèn binh khí, bất kể là ngày hè nắng nôi hay là mùa đông lạnh căm, thậm chí ngay ở cạnh lò rèn, phải chịu không ít khổ cực, phải đổ biết bao mồ hôi! Thực sự là khó có thể tưởng tượng được, thậm chí không ít huynh đệ một phút trước còn đang vung chùy lớn, một phút sau đã toàn thân mất nước mà hôn mê bất tỉnh.

Thế nhưng, vào chính lúc này, khi câu nói đó của Lăng Thiên thoát ra khỏi miệng, Lăng Ngũ lập tức cảm thấy tất cả những khổ cực trong một năm qua thực sự rất đáng. Tất cả đều chỉ như là mây mờ gió thoảng! Lập tức trong lòng cảm thấy thoải mái, nhớ tới những ngày mồ hôi chảy như mưa trước đây, khóe mắt của Lăng Ngũ nóng lên, nhin không được mà bật khóc.

Lăng Thiên lau nước mắt cho hấn, nói: “Quay về nói với các huynh đệ của ngươi, có thời gian ta sẽ tới thăm họ. Lần này quay về, nhớ mang theo nhiều đồ bổ vào, cái gì cần thì cứ lấy thật nhiều, không cần phải tiết kiệm cho ta đâu, sức khỏe của các huynh đệ là quan trọng nhất!”

“Vâng! Lăng Ngũ thay mặt các huynh đệ cảm ơn sự quan tâm của công tử!” Lăng Ngũ toàn thân đứng thẳng như búp, cung kính hành một lễ.

“Các ngươi, lập tức đi phân phát toàn bộ binh khí, từ đại đội trưởng trở lên, mỗi người đều được một thanh cương đao thượng phẩm! Những người khác, các ngươi cứ xem tình hình mà phân phối. Còn những thanh đao kiếm hạng tốt nhất còn lại thì để thưởng cho người có công!” Lăng Thiên quay đầu lại phân phó cho bọn Phùng Mặc: “Bắt đầu từ bây giờ, tất cả binh mã toàn quân giới bị, áo không được cởi thắt lưng, giáp không được rời khỏi người. Chỉ cần có lệnh, toàn quân phải lập tức xuất động, không được có sai sót!”

“Dạ!” Phùng Mặc và phó thủ Vương Hàn đồng thanh vâng mệnh.

Trong một cỗ xe ngựa, một vật được che kín bằng vải đen rơi vào trong tầm mắt của Lăng Thiên, Lăng Thiên hai mắt sáng rực, chậm rãi bước đến, hơi dùng sức rút ra.

Lăng Thiên cánh tay khẽ chấn động, bỗng nhiên một tiếng rỗng ngâm vang lên, tấm vải đen trùm bên ngoài lập tức rách ra thành những sợi chỉ màu đen bay đầy trời rồi lác đác rơi xuống đất.

Mọi người chăm chú nhìn vào tay Lăng Thiên, ai ai cũng không nhin được mà hít vào một hơi lạnh. Binh khí quá bá đạo!

Đây chính là một thanh trường đao, nhưng lại không phải là đại đao chiến trận bình thường, đây là thanh đao mà Lăng Thiên dựa theo bản vẽ trong ký ức, được chế tạo đặc biệt, phỏng theo Thanh Long Yển Nguyệt đao của Võ Thánh Quan Vũ Quan Vân Trường trong thời kỳ Tam Quốc, người mà Lăng Thiên bội phục nhất ở kiếp trước. Nhưng so với Thanh Long Yển Nguyệt đao cơ bản thì rút ngắn đi gần một nửa. Tổng độ dài là gần hai trượng, chuôi đao được làm bằng đồng, cầm rất chắc tay, bên trên khắc một con hoàng kim long đang bay lượn trên chín tầng trời, thân rồng dạng xoắn ốc, cầm vào trong tay sẽ cảm thấy rất thuận tay. Thân đao dài ba xích, hàn ý dày đặc, trên thân đao điêu khắc bảy ngôi sao, mỗi một ngôi sao đều giống như một đôi mắt quý đang lấp lánh trong địa ngục, nhiếp hồn người khác! Sóng đao dày nửa xích, cứng rắn vô cùng, cả thân đao được rèn đặc ruột, cho nên nặng vô cùng. Nhưng nếu là trên chiến trường, lấy mạng người khác sẽ giống như gió cuốn mây tan.

Thanh đao này, Lăng Thiên đặt tên là “Thanh Long Thất Tinh đao”

Nhìn thấy thanh đao này, trong lòng mọi người đều nghĩ tới cảnh Lăng Thiên cầm thanh tuyệt thế hung khí này tung hoành trên chiến trận, trước mặt hiện ra chân tay gãy lìa, máu chảy khắp nơi. Ai cũng không nhin được mà rung mình ớn lạnh.

Lăng Thiên nhẹ nhàng vung vẩy mấy cái, cảm thấy rất hợp tay, trong lòng không khỏi mừng rỡ, có thanh Thanh Long đao này trong tay để tung hoành chiến trường, Lăng Thiên nắm chắc có thể quét ngang thiên hạ.

Thu trường đao lại, Lăng Thiên quay đầu nhìn về phía Lăng Thần: “Người đã đến đủ chưa?”

Lăng Thần tiến lên trước một bước: “Toàn bộ đã đến đông đủ rồi! Tất cả đều được an bài đóng quân tạm thời tại biệt viện, đợi công tử hạ lệnh?”

Lăng Thần chậm rãi bước hai bước, sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu, rồi đột nhiên phát tay, nói: “Tất cả các thể lực chính phó thủ, toàn bộ tiến vào mật thất đợi lệnh!”

Gần một trăm người yên lặng đứng trong mật thất, mật thất vốn rất rộng rãi giờ lại thành chật cứng, thậm chí lưng của những người đứng ở rìa ngoài còn tiếp xúc với những tủ tư liệu cực lớn ở sau lưng. Nhưng

không hề có một tiếng động nào, càng không có ai dám nói chuyện, thậm chí tất cả mọi người đều đặc biệt giảm nhẹ hô hấp, trong mắt tất cả là một nơi tĩnh lặng.

Ai cũng biết rằng, gian mật thất này chính là nơi bí mật nhất, và là hạch tâm chân chính của thực lực của Lăng Thiên. Hầu như tất cả quyết định trọng đại đều lấy nơi này làm khởi điểm rồi phát ra ngoài. Gian mật thất nho nhỏ này không biết đã có bao nhiêu lần khiến cho thiên hạ này máu chảy thành sông, thầy chết thành núi.

Thật sự là một nơi tầm thường nhất nhưng cũng lại là nơi không tầm thường nhất.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều biết nơi này, trong lòng mọi người, nơi này sớm đã là thánh địa! Cũng chính là nơi mà mọi người hi vọng có thể tiến vào nhất! Nhưng tuyệt đại bộ phận có mặt ở đây đều là lần đầu tiên được tới nơi thần bí này! Tâm tình họ kích động như thế nào thì không cần nghĩ cũng biết.

Trong mật thất, xung quanh bàn đá tuy còn có mấy chỗ ngồi, nhưng tất cả mọi người đều đứng thẳng như búp, không một ai dám tự tiện ngồi xuống! Lăng Kiếm đứng trang nghiêm như một cây lao, mắt nhìn thẳng! Trước khi chưa có sự cho phép của Lăng Thiên cho dù là Lăng Kiếm cũng quyết không dám tự tiện ngồi xuống.

Cửa mật thất vô thanh vô tức được mở ra, Lăng Thiên dẫn theo Lăng Thần xuất hiện trước mặt mọi người! Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Lăng Thiên, trên mặt hiện lên vẻ sùng kính, hơi cúi đầu rồi khom người, tự động tránh ra tạo thành một con đường, không ai nói gì, tất cả đều im lặng.

Lăng Thiên mặt trầm như nước, chậm rãi đi qua còn đường mà mọi người vừa tránh ra tạo thành, Lăng Thần theo sát hần, trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng là một vẻ trang nghiêm.

Lăng Thiên vén vạt áo, ngồi lên ghế. Mắt chậm rãi quét qua mặt tất cả mọi người, trong mắt không có bất kỳ một biểu cảm nào. Cuối cùng, Lăng Thiên chỉ vào vị trí bên trái mình, hồ hững nói: “Lăng Thần, ngồi xuống đi!”

Lăng Thần cung kính dạ một tiếng, không chút chậm trễ ngồi xuống. Mỗi khi Lăng Thiên gọi cả tên lẫn họ của một thuộc hạ của mình, thì đó chính là mệnh lệnh không thể phản kháng! Điểm này, Lăng Thần rất minh bạch. Cho nên, nàng tuy có chút hoài nghi không hiểu vì sao Lăng Thiên lại bảo mình ngồi đây, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lăng Thiên chỉ vào địa vị bên phải mình, cũng hồ hững nói: “Lăng kiếm! Ngồi xuống!”

Trên mặt Lăng Kiếm lóe lên một tia kích động, vâng lời ngồi xuống.

Chỉ định chỗ ngồi cho hai người xong, Lăng Thiên không hề bảo bất cứ ai ngồi xuống nữa, mọi người có mặt ở đây không còn ai có tư cách được ngồi. Mọi người đều cảm thấy bầu không khí vô cùng nặng nề và nghiêm túc, lập tức ai ai trong lòng cũng có gắng xóc lại mười hai phần tinh thần.

Lăng Thiên hí mắt nhìn mọi người, chậm rãi nói: “Hôm nay triệu tập mọi người đến đây, chính là bởi vì bản công tử phát hiện giữa chúng ta có tồn tại một vấn đề rất lớn! Vấn đề này nếu không giải quyết kịp thời, chúng ta sẽ vĩnh viễn không thành đại nghiệp!”

Một lời làm kinh động mọi người!

Mọi người trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi, không biết rốt cuộc là vấn đề nào mà lại nghiêm trọng như vậy, không ngờ khiến cho Lăng Thiên phải quan tâm đến mức triệu tập tất cả đầu não tới đây để căn dặn. Tuy không rõ, nhưng ai ai cũng biết rằng, vấn đề có thể khiến cho công tử phải phản ứng như thế này, chắc chắn là không nhỏ, hơn nữa còn rất khó giải quyết. Lập tức trong lòng ai cũng trở nên khẩn trương.

“Lăng Lục!” Lăng Thiên mắt sắc như mũi dao: “Các ngươi do ta trực tiếp quản lý, ta hỏi ngươi. Nếu ngươi biết được một tin tức trọng yếu, mà lúc đó ta không có mặt ở Thừa Thiên, vậy ngươi nên làm thế nào?”

Lăng Lục run bắn cả người, bước lên trước một bước, trong đầu khẩn trương suy nghĩ một lượt, sau đó đáp: “Thuộc hạ tất nhiên sẽ nghĩ hết mọi cách để liên hệ với công tử, cung kính chờ đợi quyết định của công tử!”

“Ừ!” Lăng Thiên gật đầu: “Lăng Thất, Lăng Bát, Lăng Cửu, còn ba người các ngươi thì sao?”

Ba người nhìn nhau, đồng thanh nói: “Bọn thuộc hạ nhất trí với ý kiến của Lục ca, kính cẩn chờ đợi quyết định của công tử, không dám tự tiện hành động!”

Lăng Thiên mặt trầm như nước: “Nếu như bằng vào năng lực của các người mà vẫn có thể xử lý thỏa đáng chuyện này thì sao?”

Bốn người nhìn nhau, ai ai cũng cảm thấy nỗi sợ hãi chưa từng có, Lăng Lục nói: “Công tử trí tuệ hơn người, bọn thuộc hạ sao có thể sánh bằng, tự thấy mình còn thua xa công tử, nếu tự tiện xử trí, việc nhỏ thì còn được, nhưng nếu là chuyện lớn, chỉ sợ sẽ làm hỏng bố cục tổng thể của công tử, do đó...”

“Hỗn trưởng!” Lăng Thiên giận dữ quát: “Bốn thằng đầu heo! Các người không thể tự mình quyết định cái gì à? Chuyện gì cũng đều đợi ta tới quyết định, vậy thì ta cần các người làm gì? Nuôi bảo cô các người hả?”

Bị Lăng Thiên mắng té tát, bốn người đều cúi gằm mặt xuống, ai ai cũng lộ ra vẻ hổ thẹn. Trong những người có mặt cũng có không ít người lạng lẽ cúi đầu xuống theo. Bởi vì chủ ý của bọn họ cũng giống như bốn người bọn Lăng Lục.

Lăng Thiên thở hắt ra, chậm rãi nói: “Vấn đề lớn mà ta nói vừa rồi, chính là chuyện này. Nếu không thể giải quyết, ngày sau có lẽ nó sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất của ta. Thiên hạ hiện tại khói lửa mịt mù, các vị đang ngồi đây tất sẽ phải chiến đấu khắp thiên hạ, mỗi người đều sẽ lập được công trạng cái thế bất hủ. Bản công tử đương nhiên cũng muốn dẫn thân vào trong đó để tranh giành thiên hạ! Tất nhiên không thể chỉ ngồi đợi ở nơi này mà ra chỉ thị cho các người. Cho nên, đối với mỗi sự tình phát sinh đột ngột, dưới tình không thể liên hệ được với biệt viện, và không làm trái với nguyên tắc của biệt viện chúng ta, tất cả cứ tự mình quyết đoán! Lệnh này, tức khắc phải chấp hành!”

Mọi người dạ một tiếng thật to.

Lăng Thiên nói tiếp: “Từ ngày hôm nay, phàm là những ai thuộc về Lăng Thiên biệt viện, sẽ thực hành thay thế và bổ sung chế độ. Mỗi cấp đều phải chấp hành nghiêm ngặt, không có bất kỳ ai với bất kỳ lý do nào được phép làm trái. Nếu bản công tử có một ngày không ở đây, tất cả mọi chuyện đều có Lăng Thần quyết định. Tất cả mọi người phải đối với nàng giống như đối với bản công tử! Nếu có người làm trái, lập tức chém chết không tha! Lăng Kiếm, người phụ trách giám sát, nếu ta không có mặt ở đây, ai có gan làm phản hoặc là chất vấn Lăng Thần, bất luận là đúng hay sai, giết chết không tha! Nghe rõ chưa!”

304. Chương 32: Hồi Quang Phản Chiếu (*)

(*) Ví với tình hình bệnh tật nghiêm trọng, không thể cứu chữa, sắp...chết!

Lăng Kiếm đứng bật dậy: “Vâng! Công tử! Thuộc hạ sẽ nghiêm cẩn chấp hành mệnh lệnh!”

Lăng Thiên gật đầu, tỏ ý bảo hần ngồi xuống rồi nói tiếp: “Các vị có mặt ở đây cũng phải như vậy! Bất kể là ai, bất kể là thế lực của phe nào. Nếu người chủ sự đột nhiên gặp chuyện bất trắc hoặc là bị giết, hoặc là rơi vào tay địch nhân, hoặc là thất tung quá ba ngày mà không báo trước, như vậy chức vụ của người đó sẽ do phó thủ thứ nhất đảm nhiệm! Bất kỳ ai cũng không được làm trái! Nếu không bất luận là đúng hay sai cũng đều giết chết không tha!”

Ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Thiên chuyển hướng sang Phùng Mặc và Vương Hàn: “Bình mã tinh nhuệ của biệt viện cũng vậy! Trên chiến trường, nếu chủ tướng chết trận thì phó tướng thống binh! Phó tướng chết trận, thiên tướng thống binh! Cứ thế mà suy ra cho đến tiểu đội trưởng ở tầng thấp nhất! Bất kể lúc nào, bất kể tình hình chiến đấu có thảm liệt cỡ nào. Nhất định phải bảo đảm rằng quân đội của Lăng Thiên ta cho dù chiến đấu tới người cuối cùng, quân tâm cũng không thể có chút dao động! Rõ chưa?”

“Dạ rõ!” Mọi người đều đồng thanh hét lên. Mọi người từ trong lời nói của Lăng Thiên mơ hồ nghe ra rằng, trong tương lai không xa sẽ phải toàn diện khai chiến. Tin tức này lập tức khiến cho toàn bộ máu trong người những phần tử hiếu chiến lập tức trở nên sôi trào.

Lăng Thiên ‘ừm’ một tiếng, giọng nói không mang theo một chút cảm tình nào: “Mặt khác, cứ cách mỗi nửa năm, sẽ bí mật điều tra một lần đối với những người có chức quyền, nếu phát hiện có người có ác ý hại cấp trên của mình để vụ lợi được thăng chức. Một khi phát hiện, cả nhà bị xử tử, liên lụy đến cả cữu tộc.

Tất cả những người có liên quan đều luận tội mà xử. Ta không hi vọng phải lấy tội danh này để xử tử bất kỳ một vị huynh đệ nào, nhưng một khi phát hiện, quyết không lưu tình!”

“Rõ!” Lưng ai cũng đầm mồ hôi lạnh.

Lăng Thiên lạnh lùng nhìn sắc mặt của tất cả mọi người, cuối cùng cũng hạ lệnh: “Thủ lĩnh bắc ngoại toàn bộ lưu lại, những người khác giải tán!”

Ở ngoài cửa mật thất, một lão già râu hoa râm đang đi đi lại lại, thần sắc bất an. Mỗi lần ngẩng đầu nhìn vào cửa đá đang đóng chặt, thấy sắc mặt lạnh băng của binh sĩ gác cửa, cuối cùng cũng không dám đi tới. Đôi tay gầy khô như vỏ quýt của lão không ngừng vuốt bộ râu dê chỉ còn lại lác đác vài sợi ở dưới cằm, dưới tâm tình khẩn trương, không ngờ lại không phát hiện ra rằng đã vè đứt mất mấy sợi.

Cửa đá mở ra, một đám người sắc mặt hoặc trầm trọng, hoặc hưng phấn, hoặc xấu hổ đi ra, chỉ dám chào hỏi nhau nho nhỏ rồi đường ai nấy đi. Một lát sau, mỗi một phương hướng đều vang lên tiếng vó ngựa gấp gáp, xa dần xa dần rồi không nghe thấy nữa.

Những người này đều ở các nơi khác nhau, lần này tới đây đã tốn mất ngày thời gian, ở địa phương của mình không biết có bao nhiêu chuyện đang chờ họ quay về xử lý, một khi hội nghị đã kết thúc, dĩ nhiên một khắc cũng không dám nán ná ở lại, vội vàng lên ngựa rời đi ngay.

Trong lòng mỗi người đều tự suy nghĩ một vấn đề: Thiên hạ này, sắp có biến động bất ngờ rồi, sự an tĩnh hiện tại chỉ là thời khắc chuẩn bị cuối cùng mà thôi. Thế lực khắp nơi đều đang chuẩn bị, mình ngàn vạn lần không thể tụt sau người khác mới được.

Một lát sau, lại có mười mấy người đồng thời bước ra, có điều dáng đi của mấy người này lại khác hẳn với những người trước, ai ai cũng bước đi vội vàng, cơ hồ như là đang chạy chậm. Thần sắc trên mặt giống như có lửa đốt đốt vậy, có nét sợ lo nghĩ trong lòng, sau khi rời khỏi cửa sơn động không ngờ lại không ai chào ai, cũng không kịp thu thập hành lý của mình. Chuyện đầu tiên họ làm chính là mỗi người lấy một con ngựa, miệng hô lớn một tiếng rồi trong nháy mắt đã biến mất trước mặt mọi người.

Thấy Lăng Thiên rút cục cũng đi ra. Lão già râu hoa râm gần như là mừng rơi nước mắt, ba chân bốn cẳng chạy lên trước, nói: ” Công tử, không ổn rồi, Thủy gia tiểu công chúa sinh mệnh nguy kịch. E rằng...”

Lăng Thiên chấn động, nắm lấy vạt áo trước của lão, gần như là nhắc bổng thân thể gầy guộc của lão lên: “E rằng cái gì?”

Tiểu lão đầu này chính là đại phu của biệt viện. Y thuật rất cao minh. Chỉ là lúc này bị Lăng Thiên tóm lấy, lập tức hô hấp khó khăn, mặt đỏ bừng, vùng vẫy nói: “E rằng... là hồi quang phản chiếu rồi!”

“Hả!” Lăng Thiên kinh hãi, nhất thời lòng nóng như lửa đốt: “Mau dẫn ta tới đó!”

Lăng Thiên vội vã chạy đi, trong lòng không ngừng tính toán, Thủy Thiên Nhu hiện tại tuyệt đối không thể chết được! Thứ nhất, âm mưu của Bắc Ngụy, Thừa Thiên, Thiên Phong chỉ Thủy ba nhà đối phó với Lăng Khiếu vẫn chưa lộ ra, nàng ta một khi chết đi là sẽ hết sạch manh mối. Thứ hai, vì chuyện này, Lăng Thiên đã giết chết hai trưởng lão của Ngọc gia. Nếu Thủy Thiên Nhu bị thương nặng không thể trị, vậy thì chẳng khác nào đồng thời đắc tội với hai lực lượng lớn nhất trong thiên hạ hiện giờ. Như thế thực sự là rất không khôn ngoan. Cho dù lúc trước đã đẩy mỗi lửa sang người áo xanh kia, cũng vẫn là lợi bất cập hại. Nhưng nếu Thủy Thiên Nhu không chết, như vậy nắm được một tù binh có thân phận đặc thù như thế này trong tay, tương lai chống lại Thiên Phong chi Thủy, bất kể là nói gì thì cũng có một chút lợi thế.

Lăng Thiên làm việc gì cũng có mục tiêu rõ ràng. Luôn luôn theo phương châm chuyện gì không có lợi thì tuyệt đối không làm; liều mạng chiếm tiện nghi, nhất quyết không chịu thiệt. Nhưng lần này nếu Thủy Thiên Nhu thực sự mạng ô hô ai tai, Lăng Thiên sẽ cảm thấy toàn bộ nỗ lực của mình trong khoảng thời gian này đều uổng phí.

Thủy Thiên Nhu ngẩng mặt nằm trên giường tại mật thất, mái tóc rối tung rải trên chiếc giường trắng tinh, hai mắt nhắm chặt, khóe mắt lơ mơ còn lưu lại vết tích của nước mắt, môi thơm khô nứt trắng bệch, cả người giống như không còn tới nửa điểm khí tức sinh mệnh. Tay chân đều lạnh ngắt, duy có ngực là còn hơi phập phồng nhấp nhô, điều này chứng tỏ nàng vẫn còn là một người sống.

Thị nữ Điệp Nhi ở bên cạnh nàng, đã khóc đến không còn nổi một chút khí lực.

Lăng Thiên bước vào, nhúu mày, thân hình đột nhiên lao tới trước người Thủy Thiên Nhu, một tay đặt ổn định lên cổ tay nàng ta, vận hành nội lực để kiểm tra, lông mày Lăng Thiên càng lúc càng nhúu chặt.

Kinh mạch trong cơ thể Thủy Thiên Nhu đã ứ đọng, gần như tiếp cận tình cảnh đèn khô cạn dầu, không còn chút sức sống nào. Cứ tiếp tục thế này, e rằng không quá mấy tiếng nữa là sẽ ngọc nát hương tan. Phải làm sao bây giờ?

Lăng Thiên sắc mặt trầm xuống, quát lên: “Mọi người toàn bộ đi ra ngoài hết, Lăng Thần đứng canh ở ngoài cửa, bất kể là ai cũng không cho phép tiến vào!” Rồi lại bổ sung một câu: “Nếu như nhận được tin tức về chiến cục ở bắc phương, Lăng Thần có thể tự mình quyết định an bài nhân mã!”

Lăng Thần biết rằng chuyện đã rất nghiêm trọng, vẻ mặt cứng lại, dạ một tiếng. Mọi người nhao nhao lui ra ngoài.

Điệp nhi điên cuồng xông tới, túm lấy Lăng Thiên, ra sức lắc người hắn, nói: “Là người! Là người đã hại chết tiểu công chúa! Ta liều mạng với tên súc sinh nhà ngươi!”

Lăng Thiên mặt không chút biểu cảm nhìn ả, sau đó vung tay tát cho tiểu nha đầu đang ở trong tình trạng sắp sụp đổ này bay ra, lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi còn muốn tiểu công chúa nhà ngươi sống sót, vậy thì ngoan ngoãn ra ngoài cửa đứng chờ, một câu cũng không được phép nói ra! Đương nhiên, nếu như ngươi muốn nàng ta chết nhanh hơn thì cứ tiếp tục ở đây mà làm loạn, ta nhất định sẽ thành toàn cho ngươi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã tái nhợt của Điệp nhi hiện giờ có thêm năm dấu ngón tay đỏ tươi, nhưng ả rõ ràng không ý thức được những điều này, nhưng khi nghe thấy câu nói của Lăng Thiên, thân thể ả lập tức chấn động, ngu ngơ thối lui mấy bước rồi đột nhiên mắt sáng lên, quỳ xuống dập đầu bình bình liên tục, nói: “Cầu xin ngài hãy cứu tiểu công chúa, chỉ cần ngài cứu được tiểu công chúa, tùy ngài muốn làm gì ta cũng được!” Rồi đột nhiên đứng dậy chạy ra ngoài.

Lăng Thiên lắc đầu, nhắc thân thể đang nằm thẳng đơ của Thủy Thiên Nhu dậy. Thở dài trong lòng, Thủy Thiên Nhu nội thương rất nặng, xương sườn đã gãy, ngoại thương cũng khá nghiêm trọng, nhưng với nội lực cao thâm của nàng, quyết không thể thê thảm tới mức này. Sở dĩ hiện tại hấp hối, có lẽ là vì hai lần bị Lăng Thiên đả kích tâm hồn quá mạnh. Có danh y và thuốc tốt mặc dù cũng là nhân tố chủ yếu của một phương diện, nhưng bệnh nhân có phối hợp trị liệu hay không cũng là một nhân tố quan trọng. Một người đã không nguyện ý sống tiếp, một lòng muốn chết thì cho dù là Hoa Đà tái thế, Biển Thước đến đây cũng bó tay.

Thủy Thiên Nhu hiện tại đang ở trong tình huống này, nàng ta trong lòng đã không còn kỳ vọng muốn sống tiếp! Sinh cơ trong cơ thể đã tận, tự mình rõ ràng có thể vận dụng công lực của bản thân để phối hợp liệu thương, nhưng lại mặc cho thương thế tiếp tục lan ra, kinh mạch cũng theo đó mà tắc nghẽn, không có bất kỳ phản ứng tích cực nào. Cứ tiếp tục như vậy, không chết mới là chuyện lạ. Cũng may mà y thuật của lang trung quả thực rất giỏi, trước tiên dùng nhân sâm thái mỏng để giữ một ít chân khí của Thủy Thiên Nhu, sau đó dùng kim châm để cường hành đâm vào huyệt vị khắp người, hi vọng bảo trụ được chút nguyên khí còn sót lại.

Lăng Thiên nhẹ nhàng đặt thân thể của nàng ngay ngắn lại, sau đó ngồi nghiêng ở bên cạnh. Khẽ thở dài một hơi, sau đó không do dự nữa, một tay nhanh chóng đặt lên trọng huyệt ở hạ thân của nàng, tay kia đặt lên đại chùy huyệt ở lưng nàng, song chưởng đồng thời phát lực, Kinh Long công hóa thành hai loại nội lực tinh thuần một âm một dương, liên tục và chậm rãi đưa vào trong cơ thể Thủy Thiên Nhu, tu dưỡng những kinh mạch đã dần dần có xu hướng tử khí trầm trầm của nàng, và lôi kéo công lực còn sót lại trong cơ thể nàng ta tự động vận hành.

Sau khi tiếp tục phát lực, Lăng Thiên nhận thấy rõ ràng quyết tâm muốn chết của Thủy Thiên Nhu! Kinh mạch trong cơ thể nàng ta đã ứ đọng tới mức gần như hoàn toàn tắc nghẽn, với công lực thâm hậu của Lăng Thiên không ngờ vẫn không thể vận hành, nếu tiếp tục áp dụng phương pháp cường hành trùng phá, e rằng kinh mạch toàn thân sẽ đứt đoạn hết, lúc đó cho dù là đại la kim tiên tới thì cũng chẳng có cách nào cứu chữa nổi.

Nghĩ tới đây, Lăng Thiên bỗng nhiên thu hồi lại đại bộ phận nội lực, chỉ để lại một ngón tay để phát ra nội lực, hiện tại, trong cơ thể hắn đã đem chân khí đó nhanh chóng vận hành một vòng, sau đó lại cố gắng nén nhỏ tới mức chỉ còn bằng một cái kim châm, lại dùng nội lực thâm hậu phát ra, liền giống như một cương châm sắc nhọn thuận theo kinh mạch của Thủy Thiên Nhu cứ thế đâm vào,

Đạo khí châm nội lực này tuy nhỏ, nhưng lại sắc bén vô cùng, dễ dàng đi xuyên qua kinh mạch đã ứ đọng của Thủy Thiên Nhu một vòng, tuy rằng khó tránh khỏi tạo thành thương tổn nhất định, nhưng có thể làm sống lại kinh mạch toàn thân của nàng, không còn tử khí âm trầm như trước kia nữa. Lăng Thiên về mặt vẫn ngưng trọng, lại tiếp tục phát ra một đoạn kinh khí xoáy tròn khác, sau khi xuyên qua toàn thân một vòng liền hợp với đạo kinh khí đầu tiên thành một thể, sau khi vận hành tiếp một vòng, kinh mạch bị tắc càng thêm thông thoáng hơn. Đạo kinh khí thứ ba của Lăng Thiên tiếp tục được phát ra, sau đó là đạo thứ tư...thứ năm...

305. Chương 33: Tâm Sự Vi Diệu

Loại phương pháp chữa thương này tiêu hao cực nhiều nội lực. Lúc nội lực trong cơ thể nén lại thành hình xoáy ốc, tuy rằng uy lực bội tăng nhưng cũng tiêu hao nhiều hơn gấp bội. Mà Lăng Thiên còn muốn không chế khí châm sắc bén vô bì không ngừng chữa trị kinh mạch của Thủy Thiên Nhu. Sau đó lại rút ra một cổ để tiến hành vận dụng một lần nữa, như vậy cần phải nâng lực khống chế cực kỳ đỉnh cao mới làm được. Huống chi Lăng Thiên lại lần lượt phân ra năm cổ nội lực, chuyện này một khi truyền ra ngoài, e rằng cả võ lâm sẽ phải vì nó mà chấn kinh.

Cho dù người áo xanh võ công khủng bố tới cực điểm cũng chưa chắc đã có thể làm được loại thần kỹ này.

Mà Kinh Long thần công của Lăng Thiên chính là lợi dụng đặc tính đa biến của Kinh Long, có thể thiên biến vạn hóa, hơn nữa thiên biến chân khí trong cơ thể hắn ngay từ nhỏ đã tinh thuần tới cực điểm, gần đây công lực lại có đột phá lớn, mới có thể miêng cưỡng khống chế đạt tới hiệu quả này. Song công lực và tâm lực mà Lăng Thiên đã tiêu hao thực sự vô cùng kinh người, cho dù với năng lực hùng hậu và ý chí siêu cường của hắn nếu như không kiên cường chống đỡ thì vị tất đã có thể ứng phó tiếp được. Nhưng nếu muốn tiếp tục trị liệu cho Thủy Thiên Nhu thêm một bước nữa thì thực sự là không thể. Bởi vì nếu muốn Thủy Thiên Nhu không chết, thủy chung vẫn phải kích hoạt ý chí cầu sinh của nàng ta, những gì Lăng Thiên có thể làm thì hắn đã làm hết rồi.

Thủy Thiên Nhu ôi một tiếng, cuối cùng cũng tỉnh lại, ngơ ngàng mở to mắt, nàng vô cùng kinh ngạc vì bản thân không ngờ lại chưa chết, nhưng dấu sao đi nữa nàng cũng là truyền nhân đương đại của Thiên Phong chi Thủy, tuy gặp nhiều đả kích, nhưng vẫn còn tâm chí kiên định, nàng chớp mắt hai cái mới nhận ra thiếu niên ở trước mặt mình không ngờ lại là Lăng Thiên, chỉ thấy vẻ mặt hắn trầm trọng, trên đầu đầm mồ hôi, ngực không ngừng phập phồng, hiển nhiên là đã mệt mỏi tới cực điểm. Thấy vậy, Thủy Thiên Nhu không ngờ lại cảm thấy đau lòng.

Nhưng phút chốc nghĩ tới những nỗ lực nhả mà Lăng Thiên đã gây ra cho mình, và phương pháp xử trí không chút lưu tình, ánh mắt băng lãnh vô tình, ngữ khí tàn khốc đó, nàng trong lòng không nên được mà lại bùng bùng tức giận, hận ý và cảm giác muốn báo thù lại cứ lũ lượt tràn lên.

Tiếp theo cảm thấy có một cổ nội lực ôn hòa, mang theo sinh cơ hùng hực đang đi xuyên qua cơ thể của mình, khiến cho nội lực của mình cũng tự động vận hành theo, nàng đột nhiên hiểu ra, chính là cổ nội lực tinh thuần tới cực điểm này đã làm mình tỉnh lại. Thì ra vừa rồi là Lăng Thiên đã cứu mình.

Oan gia!

Nghĩ thông suốt điểm này, Thủy Thiên Nhu trong lòng không những không cảm kích, như vậy còn cảm thấy vô cùng phẫn uất. Người đã muốn khiến cho ta phải chịu đựng loại đãi ngộ tàn khốc đó, đã tuyệt tình như vậy với ta, vậy người còn cứu ta làm gì? Vì sao không để ta chết đi, để cho ta được ra đi thanh thản?

Thủy Thiên Nhu nghĩ tới đây liền dùng sức giãy ra khỏi ngực hắn. Nhưng lập tức thay đổi ý nghĩ, đột nhiên trong lòng dâng lên một ý nghĩ cực kỳ ác độc. Hắn hiện tại đang liệu lượng cho mình, nội lực vận hành đang ở lúc khẩn cấp nhất, và cũng chính là lúc phòng vệ của bản thân hắn yếu ớt nhất. Nếu mình đột nhiên đề khởi nội lực tàn dư đánh trả một kích. Tất sẽ có thể đồng quy vu tận cùng hắn. Lưu lại người này thực

sự là tăng thêm một đại địch cho Thiên Phong. Minh với thiên phú cực cao, tự do chăm chỉ luyện tập, lại có nhiều danh sư chỉ đạo, trong gia tộc lại cùng cấp nhiều linh dược bổ trợ, nhờ thế mà năm nay mới vừa bước vào được tiên thiên chi cảnh, nhưng Lăng Thiên không ngờ lại đem tiên thiên công lực tu luyện tới trình độ gần như là đỉnh phong rồi.

Ý niệm này vừa nảy sinh trong đầu ngay lập tức lại bị Thủy Thiên Nhu phủ quyết. Phì phì phì, người ta cứu mạng mình, hơn nữa còn cứu hai lần, bất kể là xuất phát từ mục đích gì, rốt cuộc vẫn là ơn cứu mạng. Không muốn báo ơn thì thôi đi, không ngờ còn định lấy oán báo ơn, vậy thì mình có còn được coi là con người không? Cho dù là đứng trên lập trường đối địch, cũng có sự tồn tại của ân tình. Còn nói tới việc hấn nhục mạ mình, nếu mình không có mưu đồ với Lăng gia, không muốn đuổi tận giết tuyệt thì sao lại kết đại cừu như vậy?

Nghĩ tới đây, Thủy Thiên Nhu cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cúi đầu xuống, vừa hay nhìn thấy một tay của Lăng Thiên đã dút vào trong áo của mình, đang đặt lên da thịt chỗ đan điền. Thể nội cảm giác được tiên thiên nội lực tinh thuần đang cuộn cuộn không ngừng truyền vào. Sắc mặt của Lăng Thiên càng lúc càng tái nhợt, trong lòng nàng không khỏi vừa vô cùng xấu hổ lại vừa đau lòng.

Hắn... mệt lắm ư? Vì một cừu địch mà sao phải khổ đến mức này?

Nam nhân này! Lúc hắn chữa thương đã nhìn thấy thân thể mỹ diệu của mình rồi, cũng đã sờ vào chỗ trong trắng trinh khiết nhất của mình. Tuy rằng đó là vì chữa thương, nhưng hôm nay, đan điền hạ thể lại bị một tay của hắn đè lên, đây chính là chỗ yếu mệnh, không ngờ lại vì liệu thương cho mình mà...

Trong vòng ba ngày, hắn không ngờ lại cứu mạng mình tới hai lần.

Vào thời này thứ mà nữ nhân quý trọng nhất chính là trinh tiết. Đó là nơi quý giá nhất... không! Phải nói là nơi thiêng liêng nhất, cơ hồ đã bị nam nhân này nhìn thấy rồi, mà lại còn sờ nữa. Tuy đó là vì liệu thương, nhưng hắn dù sao cũng đã thấy rồi, sờ rồi. Hơn nữa, hắn còn là đối tượng mà mình yêu mến, nhưng hắn cùng gia tộc của mình lại ở thế đối địch, cơ hồ không thể hóa giải. Minh sợ đi tới đây, vốn chính là gánh vác sứ mệnh của gia tộc, giết chết hắn, mưu hại phụ thân của hắn.

Nhưng mình nên làm gì bây giờ? Là một nữ nhân, đã bị một nam nhân nhìn hết cả thân thể, sau đó lại có tiếp xúc thân mật như vậy, chẳng lẽ mình còn có thể gửi thân nơi người khác nữa sao. Đừng nói là nam nhân khác có bằng lòng hay không, bản thân mình nhất quyết không chịu.

Thủy Thiên Nhu cảm xúc cuộn cuộn, trong đầu ngổn ngang trăm ngàn ý nghĩ, ngay cả bản thân mình cũng không biết mình đang nghĩ gì, rốt cuộc là phải làm sao đây? Nàng chỉ cảm thấy các ý nghĩ trong đầu cứ thế đan xen nhau. Lần đầu tiên trong đời, Thủy Thiên Nhu nghĩ tới vấn đề này: Bản thân mình rốt cuộc nên làm thế nào? Rốt cuộc là làm gì mới đúng đây?

Có được hơn chục năm hun đúc của gia tộc, từ nhỏ đã không ngừng tự nói với mình rằng trái tim của mình vĩnh viễn đều phải trung thành với gia tộc. Tất cả những gì mình làm hôm nay đều là vì gia tộc ngày mai. Thủy Thiên Nhu chưa bao giờ nghĩ tới việc làm một người con gái bình thường, nghĩ về chốn gửi gắm mai này của mình rốt cuộc là ở đâu? Nhưng từ lúc mình gặp Lăng Thiên, ý nghĩ này càng lúc càng trở nên mãnh liệt! Thậm chí quan niệm chưa bao giờ dao động đối với gia tộc cũng bắt đầu mấu thuẫn kịch liệt. Đúng vậy, nói tới cùng, mình thủy chung chỉ là thân nữ nhi mà thôi, có cần phải hi sinh vì gia tộc nhiều như vậy không. Không những hi sinh sinh mệnh của mình, hi sinh thanh xuân của mình, thậm chí ngay cả cảm tình của mình, ái tình của mình, hơn nữa cả người mà mình yêu cũng phải tùy thời mà hi sinh sao?

Mình hi sinh thì cũng thôi đi, nhưng những người khác, bọn họ hà cớ gì mà cũng phải hi sinh?

Thủy Thiên Nhu đã rơi vào một mê vọng cực lớn.

Nàng thậm chí còn không phát hiện ra rằng không biết từ lúc nào, Lăng Thiên đã cảm ứng được rằng nàng đã có chuyển biến tốt và đã tỉnh lại, hắn nhanh chóng thu lại nội lực của mình và bắt đầu tự điều tức. Nàng cũng không phát hiện ra rằng, trong bất tri bất giác, thân thể của mình không ngờ lại khôi phục lại năng lực hành động như cũ, cũng khôi phục lại được sinh mệnh hoạt lực, mà sâu trong thâm tâm, cũng đã nổi lên hi vọng và sự trông mong.

Chẳng lẽ Lăng gia thực sự vĩnh viễn không thể hòa giải với gia tộc của mình sao? Nhất định phải không

chết không ngừng với chàng thanh niên tuấn kiệt đương thế này sao? Nhưng mâu thuẫn giữa song phương thực sự khó có thể hòa giải. Vì sao lại như vậy, rốt cuộc là làm thế nào mới có thể hóa giải khổ cực này đây.

Nàng cứ thế nhũn mảy, lặng lẽ trầm tư, một câu cũng không nói. Thần sắc trên mặt lại biến hóa không ngừng, khi thì tức giận, khi thì bàng hoàng thất thố, khi thì tàn nhẫn quyết liệt, khi thì cường liệt bất cam, khi thì xấu hổ, khi thì lại nở một nụ cười ngọt ngào, sắc mặt trong nháy mắt biến chuyển cả vạn vẻ, nhưng cho dù là vậy, phong tư của tuyệt phẩm mỹ nữ lại lộ ra rất rõ ràng...

Lăng Thiên hoàn tất điều tức, chăm chú nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Thủy Thiên Nhu, cùng với các loại trạng thái xinh đẹp của mỹ nhân này. Mặt nạ da người từ lúc Thủy Thiên Nhu rời khỏi Thừa Thiên đã được lấy xuống. Tuy rằng đã nhìn thấy nhiều, nhưng hôm nay Lăng Thiên mới là lần đầu tiên ngắm nhìn kỹ càng.

Vẻ mỹ lệ của Thủy Thiên Nhu mang theo vẻ quật cường, tự tin, thậm chí còn có một vẻ kiên cường và quyết đoán mà nữ nhân khác không có. Tựa như một đóa hoa hồng kiều diễm nhưng quanh mình đầy gai sắc vậy. Cho dù là giận dữ hay là ưu nhã, ngay cả khi mặt đầy hận sắc cũng vẫn động lòng người như thường.

Nếu chỉ luận về dung mạo, vẻ mỹ lệ của Thủy Thiên Nhu không kém bất kỳ ai trong ba nàng Lăng Thần, Ngọc Băng Nhan, Tiêu Nhạn Tuyết. Lăng Thiên thở dài trong lòng, đúng là một hồng nhan hại nước hại dân.

“Khụ khụ, Thủy cô nương, người dậy rồi sao?” Thủy Thiên Nhu không biết đã nghĩ tới đâu, trong lòng vốn đã linh quang chợt lóe, tự mình tìm được biện pháp giải quyết tốt nhất, trên mặt cũng đã ửng đỏ trông rất kiều diễm, nhưng lại bị giọng nói đáng ghét này làm giật mình, cắt đứt mạch suy nghĩ của nàng. Linh quang chợt lóe vừa rồi đã bay xa ra ngoài chín tầng mây, nhất thời có chút tức giận.

Vừa mở mắt ra đã thấy một khuôn mặt tuấn lãng nhưng đầy vẻ bồn chồn đang đối diện với mình, còn đôi mắt hần thì đang không ngừng tuần tra khắp mắt mình.

Thủy Thiên Nhu nhất thời sắc mặt lại trở nên băng lãnh, hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang một bên. Lăng Thiên bất kể là trong lòng ta nghĩ gì, sau này sẽ lựa chọn như thế nào, thế nhưng Thủy Thiên Nhu ta tuyệt đối sẽ không khuất phục trước người đâu.

“Ây! Thủy cô nương, thời gian cấp bách, xin thứ cho bản công tử đã quấy rầy mộng đẹp của Thủy cô nương.” Lăng Thiên nói: “Có điều hiện tại vẫn còn sớm, đợi buổi tối khi bầu trời đen kịt cô nương lại tiếp tục chuyển du hành trong giấc mộng chưa kết thúc vừa rồi nhé!”

“Không cần người quan tâm!” Thủy Thiên Nhu trong lòng tức giận. Mỗi câu nói của tên gia hỏa này ngoại trừ mắng người ra thì cũng bốn cọt người khác, không bao giờ nói được một câu tử tế nào cả! Nhưng Thủy Thiên Nhu và Lăng Thiên chưa ý thức được rằng, câu nói “không cần người quan tâm” thực sự không nên nói ra khi hai bên ở trong thế đối địch, mà đó là câu nói của một đôi tình lữ. Thủy Thiên Nhu là vô ý, còn Lăng Thiên thì trong lòng cũng đang nóng như có lửa đốt.

“Ừ ừ, ta quan tâm đến giấc mơ của Thủy cô nương làm gì.” Lăng Thiên cười cười: “Có điều, chuyện mà Thủy cô nương đã đáp ứng tại hạ còn chưa thực hiện, Lăng Thiên hiện tại là phi thường sốt ruột. Gia phụ nguy tại sớm chiều, thực sự là không có nhiều thời gian rảnh để chờ đợi thêm nữa.

306. Chương 34: Cấp Như Tinh Hỏa (1)

Thủy Thiên Nhu chấn động trong lòng, rốt cuộc đã triệt để từ trong mê loạn mà tỉnh táo lại, nhớ tới sự tuyệt tình tàn nhẫn khi Lăng Thiên thăm vấn mình, không khỏi tức giận nói: “Lăng công tử thần thông quảng đại, tin tức này chắc sớm đã biết rồi, cần gì phải tới hỏi ta!”

Lăng Thiên sắc mặt lạnh dần, nói: “Thủy cô nương, ta không phải đang nói đùa với người đâu. Chuyện liên quan đến phụ thân ta và những tử đệ bình mà ông ấy một tay bồi dưỡng, chuyện này quyết không phải là nhỏ. Vẫn mong Thủy cô nương sẽ nói thật, để Lăng Thiên có thể cứu phụ thân kịp thời, nói tới cùng, Lăng Thiên từ đầu tới cuối cũng không hi vọng thực sự trở thành cừu nhân bất cộng đại thiên với Thủy cô nương.”

” Lãng Thiên cũng không hy vọng trở thành cừu nhân bắt cộng đãi thiên với Thủy cô nương.” Những lời này lọt vào tai Thủy Thiên Nhu, khiến nàng ta bắt đầu mơ mộng: Hẳn không hi vọng muốn làm kẻ địch với ta, chẳng lẽ... trong lòng hẳn cũng có ta ư?

Linh quang chợt lóe vừa rồi đột nhiên lại tái hiện, cho tới bây giờ, gia tộc của mình hoặc là mình tuy đã cùng với Lãng gia, Lãng Thiên kết thù oán, nhưng quyết không phải là thâm cừu không thể hóa giải, nhưng nếu như phụ thân Lãng Khiếu đại tướng quân của Lãng Thiên thực sự mất mạng, vậy thù cừu oán giữa hai nhà sẽ vĩnh viễn không thể hóa giải được, ngược lại, nếu như mình vào lúc này bán cho Lãng Thiên một cái nhân tình cực lớn, vậy thì theo đó, không những cừu oán giữa gia tộc của mình và Lãng Thiên có thể giải quyết, mình cũng có thể...

Nghĩ tới đây, Thủy Thiên Nhu nhất thời lại đỏ mặt, “mình nghĩ gì vậy, ta chỉ muốn hóa giải cừu oán giữa Lãng gia và gia tộc của ta mà thôi, không có bất kỳ ý gì khác, cùng với Lãng Thiên chỉ là thuận tiện mà thôi...”

Lãng Thiên thấy Thủy Thiên Nhu sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng căn bản đã đỏ hây hây, thầm nghĩ: “Đây là bệnh gì vậy, chẳng lẽ là vì vết thương còn chưa khỏi ư?”

“Đã vậy thì Thiên Nhu sẽ thanh toán cho tấm lòng yêu cha này của công tử. Và xin công tử hãy đáp ứng ta hai yêu cầu!” Nàng nhìn trộm Lãng Thiên, Thủy Thiên Nhu cấp tốc sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình, sau đó nói: “Nếu Lãng công tử có thể đáp ứng. Vậy thì, ta sẽ nói cho công tử biết tất cả, quyết không giấu diếm. Xin công tử yêu tâm, yêu cầu của ta tất nhiên sẽ không có gì quá đáng, cả người cả ta đều có lợi!”

Lãng Thiên hỏi “Yêu cầu gì vậy?”

Thủy Thiên Nhu nghiêm mặt nói: “Yêu cầu của ta, thứ nhất chính là lúc trước Thiên Nhu đã mạo phạm tới công tử, cũng may là chưa làm thương hại gì đến Lãng gia, mong công tử không tính toán hiềm xưa, hóa giải đoạn ân oán này. Thiên Nhu nguyện thay mặt gia tộc mà hứa rằng, chỉ cần công tử không chạm tới lợi ích của Thiên Phong, Thiên Phong sẽ không tiếp tục là kẻ địch của công tử nữa! Nếu có thể, thậm chí nguyện ý đứng chung một trận tuyến với công tử. Công tử trong lòng mang đại chí, muốn giành cả thiên hạ, giữa Thiên Phong chi Thủy và Thiên Tinh chi Ngọc hai đại gia tộc, công tử phải có được sự trợ giúp của một trong hai nhà thì mới có thể đạt được mục đích này. Lãng công tử sẽ không phủ nhận điểm này chứ?”

Lãng Thiên ánh mắt chợt lóe sáng, nói: “Yêu cầu thứ hai là gì?”

Thủy Thiên Nhu đảo mắt, mềm giọng và mang theo một chút khẩn cầu nói: “Yêu cầu thứ hai này. Kế hoạch lần này, ta tới Thừa Thiên là một mặt, mà ở mặt Bắc Ngụy bên kia, chính là ca ca Thủy Thiên Huyền của ta, hi vọng Lãng công tử đáp ứng, đừng làm thương hại đến ca ca và người nhà của ta.”

Lãng Thiên cười khỏ một tiếng, hồ hững nói: “Các người trù bị đã lâu, mấy chục vạn đại quân nghiêm trận chờ đợi. Ta có thể bình an cứu được phụ thân ta ra đã là cảm ơn trời đất lắm rồi. Sao còn có thể làm thương hại đến bọn họ?”

“Người khác có lẽ không thể, nhưng ta biết Lãng công tử thực sự có thực lực siêu phàm để làm vậy! Thiên Nhu chỉ có một thân ca ca. Công tử vì cứu cha, Thiên Nhu vì bảo vệ anh. Nếu như không có được sự bảo chứng này. Thiên Nhu thực sự không dám nói ra toàn bộ mọi chuyện.” Thủy Thiên Nhu trong lúc Lãng Thiên chưa thương cho mình đã phát giác ra rằng công lực của Lãng Thiên không chỉ sớm đã đột phá hậu thiên cực hạn, bước vào cánh cửa tiên thiên. Hơn nữa tiên thiên chân khí lại cực kỳ dồi dào. Trong ấn tượng của Thủy Thiên Nhu, loại tiên thiên nội lực dồi dào này e rằng chỉ có trên người phụ thân của mình, cũng chính là đương đại gia chủ của Thủy gia mới cảm thấy được. Nếu Lãng Thiên bất chấp mọi giá để đổi phó với ca ca của mình, e rằng ca ca khó tránh khỏi bất hạnh.

“Được!” Lãng Thiên trầm giọng nói: “Ta đáp ứng người. Lần này Bắc thượng, tuyệt sẽ không làm thương tổn đến tính mệnh của ca ca người. Có điều, tiền đề của tất cả hứa hẹn chính là phụ thân của ta phải không xảy ra chuyện gì. Chỉ tới khi ta cứu được phụ thân của ta ra mới có hiệu lực, nếu trước đó ca ca Thủy Thiên Huyền của người cứ quần lầy ta, ta tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình đâu!”

Thủy Thiên Nhu thở phào một hơi, nói: “Vậy là được rồi. Gia huynh không phải là người không thức thời.”

Lăng Thiên lạnh lùng nói: “Thủy Thiên Nhu, ta hiện tại có phải là được phép biết tất cả về kế hoạch của các người rồi phải không?”

Đôi mày thanh tú của Thủy Thiên Nhu nhíu lại, nói: “Từ lúc Bắc Ngụy dựng nước, Thủy gia của chúng ta để đề phòng Ngọc gia cho nên luôn luôn tận sức an bài nhân thủ của chúng ta tại triều đình Bắc Ngụy, hòng tăng cường sức ảnh hưởng cho Bắc Ngụy để khống chế Ngọc gia.” Thủy Thiên Nhu nói: “Cũng do năng lực của người phe chúng ta xuất chúng, có thể giúp cho thế lực của Bắc Ngụy không ngừng lớn mạnh. Chỉ có điều các vị quốc chủ của Bắc Ngụy đều là hạng vô năng nhu nhược, căn bản không có gan đối phó với Ngọc gia. Cho nên, chúng ta mới chọn ra một nhân vật chí lớn nhưng tài mọn, dã tâm bừng bừng, chính là Bắc Ngụy Thái tử Ngụy Thừa Bình.”

“Ồ!” Lăng Thiên trong lòng đột nhiên hiểu ra, chẳng trách Ngụy Thừa Bình lại hung hăng ngang ngược như vậy, không ngờ lại dám hạ thủ với Ngọc Băng Nhan và Ngọc Mãn Thiên, thì ra có Thiên Phong chi Thủy mạnh mẽ ở phía sau chống lưng.

“Ngụy Thừa Bình này tuy có dã tâm, nhưng trên thực tế thì chẳng hơn một tên ngu ngốc là bao.” Thủy Thiên Nhu khước miệng cong lên, khinh thường nói: “Dưới nhiều năm dạy dỗ của người bên phe ta, hẳn tuy rằng cũng coi như có chút tâm kế, bên ngoài trông rất thanh nhã lịch sự, nhưng lại rất dễ kích động. Theo sự lớn mạnh của binh lực và tài lực của Bắc Ngụy, Ngụy Thừa Bình bắt đầu không cam lòng chịu tình mệnh. Đồng thời, gia tộc của chúng ta cũng nhìn ra điểm này. Cho nên, chuẩn bị đẩy lên chiến tranh giữa Bắc Ngụy và Thừa Thiên, đưa cả khối Thiên Tinh từ bộ phận cho đến chính thể đều dẫn vào trong loạn cục, sau đó chỉ cần cướp đoạt quyền lực trong tay Ngụy Thừa Bình, lại lợi dụng đại quân, rất có khả năng có thể nhất cử quét sạch kẻ địch cả ngàn năm là Ngọc gia. Thậm chí còn có thể đồng thời xưng bá Thiên Tinh. Đến lúc đó, Thiên Phong có uy thế của Thủy gia, muốn thống nhất xem ra cũng không phải là chuyện gì khó. Tiếp tục như vậy, rất có khả năng nhòm ngó vị bá chủ thiên hạ.”

“Dã tâm lớn thật!” Lăng Thiên sờ sờ cằm. Thế gia ngàn năm, quả nhiên nhân tài đông đúc, không ngờ lại có tính toán giống như ta.

“Một tháng trước, ta bí mật đến Thừa Thiên, sau khi dò xét được tình thế của Thừa Thiên, vốn có dự định liên hợp với Lăng gia, gia tộc yếu nhất trong ba phương thế lực của Thừa Thiên, diệt trừ hoàng thất và Dương gia, sau đó khống chế Lăng gia, đưa Thừa Thiên vào trong bản đồ của Bắc Ngụy.” Thủy Thiên Nhu nói.

” Liên hợp với Lăng gia? Vậy vì sao cuối cùng các người lại thay đổi chủ ý?” Lăng Thiên kinh ngạc hỏi.

“Đó là bởi vì khi ta không có đủ thời gian để chuẩn bị.” Thủy Thiên Nhu nhìn Lăng Thiên: “Tình thế của Thừa Thiên đã phát sinh biến hóa long trời lở đất! Lăng gia yếu nhất kỳ thực lại ẩn tàng thực lực cực kỳ hùng hậu. Hùng hậu tới mức ta khó có thể coi thường, đặc biệt là Lăng Thiên công tử người hoành không xuất thế, sát phạt quả quyết, bá lực kinh nhân. Võ công lại càng kinh thiên tuyệt thế! Điều này khiến cho ta biết được rằng, Lăng công tử không ngờ lại là cao nhân thâm tàng bất lộ! Nhưng chính vì như vậy, nhân vật như Lăng công tử không phải là hạng nhân vật mà chúng ta có thể nắm chắc dễ dàng khống chế. Nếu cứ miễn cưỡng, sợ rằng ngược lại sẽ rơi vào trong bẫy của Lăng công tử, cho nên, ta liền lập tức thay đổi chủ ý.”

Lăng Thiên vuốt mũi cười khổ, không ngờ tai họa này là do mình đột nhiên bạo phát thực lực dẫn tới. Chính bởi vì sự bạo phát của mình mà làm mất đi một cơ hội hiếm có như vậy. Nếu lúc đó Thủy Thiên Nhu hợp tác với mình, e rằng lúc này tình thế trên đại lục sớm đã có biến hóa cực lớn rồi.

Đúng là thế sự luôn giống như bàn cờ, Lăng Thiên trong lòng cảm thán một tiếng, im lặng không nói gì.

“Ta tìm tới Dương gia, khi tiếp xúc, bất ngờ phát hiện Dương gia ngoại trừ lão gia chủ già nua Dương Không Quần ra, không ngờ lại không có một người nào có thể thành đại sự. Mà Dương Không Quần cũng đã không còn bất kỳ hùng tâm tráng khí nào.” Thủy Thiên Nhu tiếp tục nói: “Cho nên, ta ngay đêm khuya liền lẻn vào hoàng cung, khi đi qua thư phòng của Long Tường, vừa hay nghe thấy hắn đang ở bên trong nghiền răng nghiền lợi mắng chửi Lăng Thiên. Ta liền nhảy vào trong, dùng kiếm chế trụ hắn.”

Lăng Thiên cười khổ không ngớt, tính toán thời giờ thì đó chính là lúc Lăng Thiên trúng độc, mà đoạn thời gian đó Long Tường lại nổi sắc tâm với Lăng Thần. Nhưng bị mình không chút lưu tình không thèm nể mặt

hắn, trong lòng đương nhiên nảy sinh oán hận đối với mình. Ở trong cung len lút chữi mình cũng không phải là chuyện lạ. Nhưng lại bị Thủy Thiên Nhu bắt gặp một cách rất trùng hợp, hơn nữa còn mượn cơ hội để lợi dụng, không biết là Thủy Thiên Nhu vận khí quá tốt hay là mình quá xui xẻo đây?

“Sau đó ta liền đặt điều kiện với hắn, ta giúp hắn diệt Lăng gia, ngồi vững ở ngôi vị hoàng đế. Sau đó lại tiêu diệt Dương gia, đồng thời tiến hành liên minh giữa Bắc Ngụy và Thừa Thiên, bảo đảm khi thiên hạ được bình định, Thừa Thiên hoàng thất vẫn có thể tiếp tục tồn tại thiên thu vạn đại, duy có một điều kiện là hắn phải xưng thần với Bắc Ngụy, hắn chỉ do dự một thoáng rồi đáp ứng ngay.” Trong câu nói của Thủy Thiên Nhu lộ ra vẻ trào phúng.

“Ấu trĩ! Cực kỳ ấu trĩ!” Lăng Thiên lắc đầu mắng: “Điều kiện như vậy mà cũng có thể đáp ứng được, Long Tường thực sự là một tên đầu heo!”

“Hừ, hắn có thể không đáp ứng được sao?” Thủy Thiên Nhu có chút đắc ý nói: “Ta ép hắn uống một viên độc đan, nói với hắn đây là một loại độc dược, một năm phát tác một lần, ngoại trừ ta ra không ai có thể giải được! Cho dù hắn không tin thì trước tiên cũng chỉ đành đáp ứng mà thôi.”

“Ồ!” Lăng Thiên đột nhiên hiểu ra, Long Tường vừa trải qua chuyện Lăng Nhiên bị trúng độc, hiện tại lại uống một viên thuốc của Thủy Thiên Nhu, đương nhiên là hỗn vĩa lên mây. Hơn nữa thể lực của Lăng gia đang từ từ bành trướng, cũng đã trở thành cái gai trong mắt hắn, hai phương diện thuận nước đẩy thuyền, vào thời khắc vi diệu người tình ta nguyện. Không biết có nên nói là gian phu dâm phụ, võ tay hợp tác không nhỉ? Hắn không khỏi mĩm mai nói: “Thủy công nương làm việc quả nhiên là cực kỳ ổn thỏa, hai mặt đều chắc chắn. Kế ly gián cùng với sự uy hiếp lợi dùng này thực sự là dùng rất xuất thần nhập hóa đó.”

Thủy Thiên Nhu hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến hắn, tiếp tục nói: “Bắc Ngụy xuất binh Thừa Thiên. Sau đó Long Tường phái Lăng Khiếu nghênh chiến, nhưng lại phái ba giám quân theo hắn, một khi thời cơ chín muồi, dụ được đại quân của Lăng Khiếu ra. Ba người này trước tiên sẽ dẫn quân chạy trốn, làm tan rã lòng quân, sau đó lại trấn giữ Yến quân, chặn đứng đường lui của Lăng Khiếu. Cho dù Lăng đại tướng quân có thể chạy thoát khỏi vòng vây của Bắc Ngụy, thì cũng không thể chạy ra khỏi trù tính của người phe mình!”

307. Chương 34: Cấp Như Tinh Hỏa (2)

Lăng Thiên rùng mình kinh hãi! Kế này thực sự là quá ác độc, cho dù là do mình bố trí, tin rằng cũng chỉ được vậy mà thôi!

“Mà Bắc Ngụy ngoại trừ đại quân hai mươi vạn người ở chính diện ra ra, còn dốc hết binh lực toàn quốc, bí mật điều đến thêm một đại quân với hai mươi vạn người nữa để tiến hành mai phục. Và còn liên hệ với Tây Hàn, sai bọn họ xuất binh mười vạn, theo tín hiệu mà từ bên hông giáp kích! Sau đó ca ca của ta sẽ xuất lĩnh hơn hai chục cao thủ của Thủy gia, chỉ huy bốn mươi vạn quân của Bắc Ngụy bao vây tiêu trừ mười vạn nhân mã của Lăng Khiếu! không cho một binh một tốt nào có thể quay về Thừa Thiên!”

“Mẹ kiếp!” Lăng Thiên phẫn nộ chữi bậy một câu: “Các người thật là quá độc ác!”

Thủy Thiên Nhu mặt đỏ lên, biên bạch: “Hai quân giao chiến, phải dùng tất cả mọi thủ đoạn...”

“Người muốn nói là ai vì chủ nấy, ta không nên trách người, phải không?” Lăng Thiên ngắt lời, trong giọng nói đầy vẻ trào phúng: “Các người nào có ai vì chủ nấy gì đâu? Chỉ chẳng qua là một đám người tự đại ngông cuồng, dã tâm hùng hực mà thôi! Đừng có nói ra những lý do quang minh chính đại đó nữa, những lý do này, ta còn có nhiều hơn các người nhiều.”

Thủy Thiên Nhu trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói: “Sau khi diệt được Lăng... phụ thân của người, các cao thủ của Thủy gia sẽ lập tức chạy về Thừa Thiên. Liên hợp với Dương gia và hoàng gia, nhất cử tiêu diệt toàn bộ Lăng gia. Sau đó ba nước liên hợp, cùng nhau xuất binh, xưng bá thiên hạ. Đây là toàn bộ kế hoạch, Lăng công tử hài lòng rồi chứ?”

“Chưa!” Sát khí cả người Lăng Thiên bốc lên, hai mặt đỏ rực, trình độ độc ác của kế hoạch này vượt xa dự đoán của hắn. Tuy rằng sớm đã đoán ra rằng cái bẫy này rất lớn. Nhưng Lăng Thiên thủy chung vẫn cho

rằng, mình ở phương bắc kinh doanh nhiều năm, tùy thời đều có thể điều ra một cỗ binh lực mạnh mẽ để trợ giúp Lăng Khiếu. Nhưng căn bản không ngờ rằng tình huống lại ác liệt tới mức này! Càng ngàn vạn lần không ngờ rằng, bên trong còn có cả Tây Hàn nhúng tay vào! Dưới tình cảnh trong ứng ngoại hợp, nội ưu ngoại hoạn, Lăng Thiên gần như có thể đoán được, chỉ cần một khi kế hoạch này được bắt đầu, phụ thân của mình không có tới một thành khả năng có thể sống sót! Điều này khiến cho hắn không sao bình tĩnh được!

“Mai phục của các người ở chỗ nào? Vị trí cụ thể và binh lực được sắp xếp như thế nào? Tướng lĩnh lãnh quân là những ai? Liên hệ giữa họ như thế nào?” Bộ mặt anh tuấn của Lăng Thiên trở nên vặn vẹo, cả người phát ra sát khí cường liệt. Ngay cả tiên thiên cao thủ như Thủy Thiên Nhu cũng cơ hồ không thể thở nổi! Túm lấy cổ áo của Thủy Thiên Nhu, trong mắt Lăng Thiên lóe lên vẻ điên cuồng và phẫn hận: “Nói mau!”

Lăng Thiên lao ra khỏi thạch thất như gió lốc, bên ngoài lập tức vang lên tiếng kèn lạnh lạnh. Mệnh lệnh bạo liệt của Lăng Thiên từng cái từng cái được đưa ra, giống như sét đánh không ngừng lập lòe.

Thủy Thiên Nhu không để ý tới tiểu Điệp mặt đầy kinh hãi đang lao tới cạnh mình, một tay ôm lấy yết hầu vừa bị Lăng Thiên làm đau, ho dữ dội mấy tiếng, rồi đột nhiên lẩm bẩm: “Hi vọng người vẫn đến kịp...” Trong mắt không ngờ lại lộ ra vẻ khẩn cầu.

Vào lúc này, Thủy Thiên Nhu dường như đã quên mất thân phận của mình, cũng quên luôn cả âm mưu to lớn mà nàng ta cũng đóng góp một phần. Trong lòng nàng, không ngờ đang toàn tâm toàn ý hi vọng Lăng Thiên có thể cứu thời cứu vãn phụ thân của hắn. Chỉ bởi vì Thủy Thiên Nhu biết rằng, nếu Lăng Khiếu thực sự chiến tử tại sa trường, Lăng Thiên tất nhiên sẽ hận mình suốt đời.

Cho dù giữa hai người không có bất kỳ khả năng nào, thế nhưng Thủy Thiên Nhu hiện tại vẫn không hi vọng Lăng Thiên sẽ hận mình suốt đời.

“Tiểu công chúa, người nói lúc này hắn đi liệu có kịp không?” Thực lực giữa song phương chênh lệch nhiều như vậy, liệu có nguy hiểm gì không?” Điệp nhi cẩn thận nhìn sắc mặt của Thủy Thiên Nhu, hỏi. Nha đầu kia này tâm tư thông tuệ, từ nhỏ đã theo Thủy Thiên Nhu, đương nhiên có thể hiểu được tâm tình đang chuyển biến của Thủy Thiên Nhu, cho nên trong lòng cũng lo lắng theo.

Giọng nói của Thủy Thiên Nhu có chút u buồn, nói: “Ta nghĩ chắc là không đâu? Nhất định sẽ không đâu! Nói thế nào đi chẳng nữa, Lăng...đại tướng quân trong tay cũng có bảy vạn đại quân tinh nhuệ. Tất cả những người này đều là tư hệ bộ đội của hắn, lực chiến đấu tuyệt đối không tầm thường. Binh lực Bắc Ngụy tuy đông, nhưng dẫu sao vẫn có một nửa là mới chiêu mộ, nếu muốn một phát nuốt gọn bảy vạn nhân mã, tin rằng không phải là chuyện dễ dàng! Còn nói tới tên gia hỏa đó, căn bản không cần phải vì hắn mà lo lắng, có thời gian lo lắng cho hắn, không bằng lo lắng cho địch nhân của hắn đi! Có điều, chắc là vẫn kịp thôi, bởi vì ca ca còn có một sự tính toán.” Mắt Thủy Thiên Nhu lóe sáng. Nhớ tới lúc đó mình từng kịch liệt phản đối tính toán này của ca ca, thậm chí suýt chút nữa còn xuất thủ đánh nhau. Nhưng hiện tại nghĩ đến lại cảm thấy cực kỳ may mắn. May mà ca ca không vì bị mình phản đối mà thay đổi chủ ý. Nếu không...”

“Tiểu công chúa, người... có phải là đã thực lòng yêu Lăng Thiên rồi không, sao khẩu khí của người...” Điệp nhi rụt rè hỏi.

“Hừ! Hắn khiến ta phải nhục nhã như vậy, ta mà yêu hắn á? Nằm mơ! Người đừng có nói linh tinh, tự làm dơ bẩn mồm miệng của mình!” Thủy Thiên Nhu mạnh miệng nói.

“Thế nhưng trước đây người thường gọi Lăng Khiếu là đồ con lừa, hôm nay đột nhiên lại biến thành Lăng...đại tướng quân, không phải là yêu cây yêu cỏ cảnh rồi sao?” Điệp nhi học theo khẩu khí của Thủy Thiên Nhu, nói.

“Người... con nha đầu khôn khiếp người!” Thủy Thiên Nhu mặt lập tức đỏ lên, giả vờ néo Điệp nhi, Điệp nhi cười khảnh khách lắc mình né tránh.

Đột nhiên, Thủy Thiên Nhu bụng đầy tâm sự lại trầm xuống, nói: “Con người Lăng Thiên, cao thâm mạc trắc, tuyệt không đơn giản. Điệp nhi, gia tộc lần này làm ra quyết định đó, chẳng khác nào tạo cho mình một đại địch cực mạnh. Nội tình của Lăng Thiên, chỉ cần từ cái biệt viện của Lăng phủ này là biết được.

Cho dù so với thế lực bên ngoài của Ngọc gia cũng chẳng kém bao nhiêu, tuyệt đối không kém bất kỳ một đại thế gia đương thế nào! Lúc trước chúng ta đã đoán sai thực lực của Lăng gia cho nên mới có tính toán đó, hiện tại... Nếu lần này thực sự giết được phụ thân của hắn, cừu oán giữa hai nhà sẽ vĩnh viễn không thể hóa giải được. Lúc đó sẽ không chết không thôi, với thế lực cường đại của Lăng gia mà luận, Thủy gia của chúng ta sẽ phải đồng thời đối mặt với hai đại cừu gia là Ngọc gia, Lăng gia. Lúc đó sẽ phải hai mặt thụ địch, hơn nữa đều là hai kẻ có thực lực cường đại. Vạn nhất Lăng Thiên thực sự liên hợp với Ngọc gia, chung sức đối phó Thủy gia, chúng ta sẽ khó mà chống nổi. Khi đó, vận xui của gia tộc sẽ chân chính ập tới. Cho nên, bất kể là từ góc độ sinh tồn của gia tộc hay là tranh bá thiên hạ, chúng ta đều phải lung lạc Lăng Thiên! Chỉ tiếc... hiện tại đã hơi chậm rồi.”

Điệp nhi không hiểu, nói: “Lăng Thiên và Ngọc gia sao có khả năng liên thủ? Tiểu công chúa, lúc ở trong Hắc tòng lâm, Lăng Thiên không phải đã không chút lưu tình giết chết hai vị cao thủ cấp trưởng lão của Ngọc gia sao? Đây chính là thâm cừu đại hận đó, chẳng lẽ vẫn có thể hóa giải được sao?”

Thủy Thiên Nhu cười khở một tiếng, nói: “Chuyện giết chết trưởng lão của Ngọc gia, ngoại trừ hai người chúng ta ra, không còn ai biết việc này. Ngọc gia sao có thể biết là do Lăng Thiên giết? Chẳng lẽ người cho rằng, Lăng Thiên còn có thể thả chúng ta ra ngoài để tuyên dương cho hắn sao? Hơn nữa, Lăng Thiên và Ngọc Băng Nhan tình ý sâu đậm, quan hệ với Ngọc gia cũng cực kỳ sâu sắc. Trước mắt sở dĩ chưa liên hợp, ta đoán rằng là do Lăng Thiên không muốn phải ở dưới trướng người khác mà thôi. Nhưng nếu một khi chúng ta ép hắn, hắn phải liên thủ với Ngọc gia đương nhiên là sự lựa chọn duy nhất! Sao mà không thể chứ? Ngược lại phải nói là rất có khả năng mới đúng!”

“Cho dù Ngọc gia sau này biết chân tướng về việc hai đại trưởng lão bị giết, gia chủ Ngọc Mãn Lâu của Ngọc gia là một kiêu hùng đương thế, với tính cách của hắn, cho dù chuyện này được vạch trần, căn cứ vào quan hệ lợi ích, cũng tuyệt đối sẽ không trở thành cừu địch sinh tử với Lăng Thiên. Hắn thậm chí còn rất có khả năng là không truy cứu việc này để đối lấy tình hữu nghị với Lăng Thiên. Trừ phi đến khi trong thiên hạ này không có sự tồn tại của Thiên Phong chi Thủy thì may ra hắn mới truy cứu Lăng Thiên. Nhưng khi chúng ta vẫn còn tồn tại, Ngọc gia tuyệt đối sẽ không muốn trở thành địch nhân của một cao thủ như Lăng Thiên đâu! Huống chi còn có một tầng quan hệ của Ngọc Băng Nhan trong đó nữa. Ài!” Nói tới câu sau cùng, Thủy Thiên Nhu thở dài, dáng vẻ chán nản.

Điệp nhi trầm tư một hồi, sau đó nói: “Là gia tộc của chúng ta lúc trước đã quá xem nhẹ Lăng Thiên ư?”

“Đâu chỉ là xem nhẹ thôi đâu?” Thủy Thiên Nhu có chút khóc không ra nước mắt: “Quả thực là đã coi một con mãnh hổ thành một con thỏ. Nếu không bị phản phệ thì mới là lạ đó. Cũng tại ta không thể phát hiện ra chỗ kỳ lạ, cho nên mới có đại họa ngày hôm nay! Trước mắt chỉ hi vọng Huyền ca còn chưa giết được Lăng đại tướng quân thôi, nếu không không những Huyền ca gặp nguy, ta gặp nguy, mà cả Thủy gia cũng gặp nguy đó!”

“Loại người này, loại thực lực này, nếu như không nắm chắc có thể nhất cử tiêu diệt. Biện pháp tốt nhất chỉ có vỗ về, sau đó từ từ mà diệt.” Thủy Thiên Nhu nói: “Mà hiện tại, nếu một khi Lăng Thiên và Ngọc gia chính thức có quan hệ thông gia, Thủy gia chúng ta nếu đắc tội với hắn, e rằng hạn kỳ gia tộc bị diệt vong còn cách không xa đâu.”

“Cho nên công chúa mới định... hi sinh bản thân mình?” Trong lòng nói của Điệp nhi rõ ràng mang theo ý trêu ghẹo.

“Cũng không thể coi là hi sinh.” Rất bất ngờ, Thủy Thiên Nhu lại không hề phản bác nói: “Có lẽ là một loại vận khí mới đúng, Lăng Thiên có thể nói là người duy nhất tự cổ chí kim mà khiến ta phải tâm phục khẩu phục về cả văn lẫn võ. Hơn nữa hắn còn có mưu kế thâm sâu, tâm tư cẩn mật, thủ đoạn làm việc luôn trực tiếp và hữu hiệu, khiến ai cũng phải không rét mà run, nhưng lại rất được lòng người, khiến người ta khó sinh lòng oán hận mà chỉ biết bội phục. Thực sự là một nhân tài khó kiếm. Hơn nữa, ta đối với hắn cũng không phải là không có hào cảm, ta tuy luôn tự thị thâm cao, nhưng nếu được gả cho hắn thì cũng không phải là chuyện nhục nhã gì. Hơn nữa, còn có thể thuận thế mà đả kích Ngọc gia. Chuyện này là một chuyện nhất cử sổ đắc!” Thủy Thiên Nhu nói tới chuyện chung thân đại sự của mình, hai mắt mơ hồ hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng vẫn nói ra rất thoải mái.

“Tiểu công chúa, sự nhục nhã mà hai ngày trước hắn đã làm với người, người không ngờ thực sự... bỏ qua

ư?” Điệp nhi kinh ngạc mở to hai mắt.

“Hận hấn ư? Vì sao phải hận?” Thủy Thiên Nhu cười nhạt: “Điệp nhi, ta vừa nói rồi đó thôi, đúng như những gì hấn nói, đứng ở lập trường của ta, chuyện ta làm đương nhiên không có gì sai trái cả, nhưng đứng ở lập trường của hấn, chuyện hấn làm đối với chúng ta rất ti bỉ vô sỉ, nhưng đồng thời cũng vô cùng chính xác. Dầu sao đi nữa, cũng là chúng ta muốn mưu hại phụ thân của hấn, hại hấn, thậm chí muốn tiêu diệt cả Lăng gia, hấn muốn có được tin tức từ chỗ ta một cách nhanh chóng nhất để cứu phụ thân của hấn, thủ đoạn tất nhiên phải thật đê hèn rồi. Mà thế cũng đâu phải coi là quá đáng, dầu sao thì hấn cũng vẫn chỉ là nói mà thôi. Nếu đổi lại ta là hấn, ta cũng sẽ dùng loại thủ đoạn này, bởi vì nó có hiệu quả trực tiếp nhất. Thử hỏi, nếu như hấn định từ trong miệng ta moi ra tin tức, mà lại dụng thủ đoạn mềm mỏng, ta e rằng ít nhất cũng có thể kéo dài ba bốn ngày, tới lúc đó, hấn ngay cả thi thể của phụ thân hấn cũng tìm không thấy, nói gì đến cứu sống?”

Thủy Thiên Nhu ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Cho nên, cách làm mà hấn lựa chọn mới là chính xác nhất. Đối phó với Thủy Thiên Nhu ta, e rằng cũng chỉ có dùng cách đó mới có hiệu quả. Còn nghiêm hình tra tấn chỉ là chuyện nực cười mà thôi! Tuy ta biết hấn hấn nói vậy chỉ là muốn dọa ta, nhưng là một nữ nhân, ta vẫn không dám mạo hiểm.”

“Dọa người?” Điệp nhi mở tròn đôi mắt xinh đẹp của mình lên, nói: “Người nói là...”

Thủy Thiên Nhu mỉm cười: “Nếu như hấn thực sự không mắng Lăng Thần, cũng không đá cho đại hấn đó một cước, ta còn không nhìn ra là hấn đang dọa ta. Nhưng đặc biệt là một cước đó của hấn, ta liền biết ngay là hấn sẽ không làm ra loại chuyện như vậy.” Thủy Thiên Nhu thản nhiên nói: “Một người từ nhỏ đã luôn ần nhẫn, sao có thể hỉ nộ ra mặt như vậy? Đáng tiếc, ta cho dù biết rất rõ ràng, nhưng không dám đánh cược. Chỉ bởi vì, ta là nữ nhân. Mà điểm này thì nữ nhân thủy chung vẫn không kiên nhẫn được bằng nam nhân! Lúc trước ta không nguyện ý thừa nhận, nhưng hiện tại thì không thể không thừa nhận!”

Điệp nhi kinh ngạc há hốc miệng, nhất thời cảm thấy tiểu công chúa nhà mình và Lăng Thiên quả thực đều là quái vật. không ngờ lại có thể suy nghĩ sâu xa như vậy, có thể dùng ngữ khí bình hòa để nhắc lại những chuyện lúc trước, đây còn là người ư?

Thủy Thiên Nhu vẻ mặt hồ hững nói: “Trong loạn thế này, không thể dùng tốt xấu, đúng sai để đánh giá một người. Thủ đoạn làm việc cũng vậy, chỉ có thể dùng thành bại cuối cùng để luận về anh hùng! Bất kể là ai, mỗi người đều có lập trường của riêng mình. Cho nên...” Thủy Thiên Nhu kết luận: “Trên thế giới này, kỳ thực căn bản là không có cái gì gọi là người tốt, người xấu. Bất kỳ ai cũng đều là người tốt, và cũng là người xấu! Đã tham dự vào vũng nước đục thì không ai có quyền trách ai cả.”

Nếu Lăng Thiên có thể nghe thấy những câu nói này của Thủy Thiên Nhu, khẳng định sẽ vỗ tay tán thưởng.

Thế nhưng Lăng Thiên rõ ràng là không được thoải mái như vậy, trong lòng hấn đang nóng như có lửa đốt! Từ lúc có được tin tức từ trong miệng của Thủy Thiên Nhu, tinh thần của Lăng Thiên sụp đổ ngay tại đương trường! Âm mưu được bố trí nghiêm mật, binh lực lại cách xa nhau, mai phục tầng tầng như vậy. Chỉ cần là kế hoạch được bắt đầu, Lăng Khiếu chắc chắn sẽ cử tử nhất sinh!

Lăng Thiên hiện tại chỉ có thể hi vọng rằng phụ thân của mình có thể chống đỡ được một đoạn thời gian, bọn bốn người Lăng Thập Cửu mà mình phải đi có thể tận lực bảo hộ cho phụ thân mình không bị thương tổn. Tận hết khả năng để tranh thủ một đoạn thời gian cho mình!

Chuyện không thể trầm trễ! Khi tập kết đại quân ở biệt viện, mệnh lệnh của Lăng Thiên được phát ra liên tiếp như pháo liên châu.

“Lăng Thần! Muội dẫn theo Lăng Lôi và Lăng Điện ở lại trấn thủ Thừa Thiên. Tọa trấn Lăng gia! Dẫn hai ngàn binh mã của biệt viện tới, một khi có dị động gì, bất kể là ai cũng giết chết không tha! Ngoài ra, dùng tốc độ nhanh nhất để thông tri cho các lộ nhân mã ở Tây Bắc, không tiếc bất kỳ giá nào, nhanh chóng chạy tới chiến trường để tiếp ứng! Lập tức xuất phát!”

“Vâng!”

“Phùng Mặc, người và Vương Hàn tập kết một vạn binh mã năm ngàn binh mã tinh nhuệ, lập tức xuất phát, dọc đường nếu có bất kỳ ai ngăn cản, cứ giết chết không tha! Không để cho bất cứ kẻ nào cầm chân, trực

tiếp xông thẳng tới chiến trường, dùng độ nhanh nhất để tới đó tiếp ứng!”

“Rõ!”

“Lăng Lục, Lăng Thất, Lăng Bát, Lăng Cửu!”

“Có!”

“Bốn người các ngươi nhanh chóng liên hệ với các thế lực ở bên dưới, chỉ cần là ở gần chiến cục, cho dù chỉ có một người, cũng phải tham chiến. Tất cả những tin tức có được tùy thời đều phải cấp báo cho ta!”

“Rõ!”

“Lăng Kiếm, Lăng Trì, Lăng Phong, Lăng Vân!”

“Có!”

“Bốn người các ngươi theo ta lập tức xuất phát, trang bị đơn giản, dùng tốc độ nhanh nhất lập tức đi tới Yến quận! Lăng Thần, thông tri cho mã trường Tây Bắc, lập tức tập trung tới con đường mà ta phải đi qua, chuẩn bị năm thớt chiến mã tốt nhất cho ta, đợi ta ở đó!”

Một cao thủ tuyệt đỉnh, bốn đại sát thần đương thời.

308. Chương 35: Chiến Cục Bắt Đầu!

Chiến cục không thể tránh khỏi ở phương bắc cuối cùng cũng triển khai, một trận chiến đầy máu tanh, như lửa bỏng dầu sôi!

Binh mã Bắc Ngụy tràn lên như ác lang, tất cả cung tiễn thủ trong quân trận Thừa Thiên đều gần như có phản ứng ngay lập tức.

Bảy vạn binh lực mà lần này Lăng Khiếu suất lĩnh là tử đệ binh thanh danh xúng với thực lực, cũng là quân tinh nhuệ nhất của Thừa Thiên, tố chất của binh sĩ cao tuyệt, ít ra cũng đều là hạng nhất, với biểu hiện của cung tiễn thủ mà luận cũng đã rất hiếm có rồi!

Cung tiễn thủ nhanh chóng hình thành ba trục, nhóm cung thủ đầu tiên quỳ một gối xuống, hình thành xạ kích thấp, cung thủ ở hàng thứ hai thân hình thẳng như bút, cầm thẳng trường cung, nhắm bắn thẳng, cung thủ ở hàng cuối thì đưa mũi tên lên cao, dùng quỹ đạo đường pa-ra-bôn bắn vào địch nhân, ba nhóm điều chỉnh rõ ràng, phận ai làm việc nấy, không chút hoảng loạn.

“Vù vù vù vu...”

Tên bay như châu chấu nhất thời tràn ngập đại bộ phận không gian của chiến trường, đồng thời bắn ra bốn phương tám hướng như phô thiên cái địa! Cả bầu trời phía trên chiến trường không ngờ lại trở nên tối sầm.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, vô số binh sĩ của Bắc Ngụy trúng tên ngã xuống ngựa, tiếp theo bị người ngựa phía sau lao lên giẫm đạp cho biến thành thịt nát! Nhưng binh sĩ ở phía sau vẫn dừng cầm quân mình giục ngựa xông lên! Thế công này không ngờ toàn bộ đều là thế công kỵ binh, chính là muốn nhất cử đánh tan quân trận của Lăng Khiếu.

Chỉ sau một lượt tên kỵ binh Bắc Ngụy đã hoặc chết hoặc bị thương không dưới ngàn người, tốc độ của ngựa tuy nhanh, nhưng mưa tên lại dày đặc, nhân số của kỵ binh Bắc Ngụy tuy đông, nhưng nhất thời không thể tiếp cận!

Ngụy Thừa Bình mất thấy kỵ binh tinh nhuệ mà mình khổ tâm bồi dưỡng trong khoảng thời gian chưa tới một chén trà đã tổn thất gần một nửa, trong lòng đau đớn vô cùng, có lòng muốn đổi cho đội ngũ khác tiến công, thanh nhiên họ Thủy nhếch mép, nói: “Ngụy huynh đang đau lòng ư?”

Ngụy Thừa Bình không dám đắc tội với thanh niên này, hòa hoãn nói: “Thủy huynh quân lực của quân ta hơn xa Lăng Khiếu, hà tất phải tiêu hao quân lực kỵ binh như vậy, khó tránh khỏi tổn thất quá lớn!”

Thanh niên họ Thủy lạnh lùng cười: “Cái này gọi là người thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết. Trên chiến trận không được có lòng dạ đàn bà. Quân lực của Lăng Khiếu tuy chỉ có bảy vạn, nhưng đều là tinh binh

đương thế, nếu không thể giải quyết một cách nhanh nhất, ắt sẽ rơi vào trong cục diện giằng co. Thời gian mà bị kéo dài, ắt sẽ có biến cố phát sinh. Đêm dài lắm mộng không phải là chuyện tốt. Hơn nữa, Lãng quân lần này hành quân rất gấp, trang bị nặng nề đều bị giảm bớt, chỉ cần chịu chút thương vong, sau đó tất nhiên có thể đánh giáp lá cà. Lúc đó, Lãng quân liệu còn có thể làm được gì!”

Ngụy Thừa Bình tuy xót ruột, nhưng cảm thấy những gì mà thanh niên họ Thủy nói đều có lý, cho nên chỉ đành tập trung quan chiến.

Tình thế quả nhiên giống với những gì mà thanh niên họ Thủy đã dự đoán, sau khi kỵ binh Bắc Ngụy lại nỗ lực trả giá năm trăm thương vong, cự ly giữa hai bên cuối cùng cũng được rút ngắn hơn nhiều. Cùng tiến thủ lại bắn ra hai đợt tên nữa thì kỵ binh của Bắc Ngụy đã tới trước mặt! Dưới ánh dương còn sót lại, có thể nhìn rõ mỗi một khuôn mặt đều lộ ra vẻ dữ tợn khủng bố.

Lãng Khiếu cũng không chút hoang mang, hung hăng phất cờ đỏ trong tay, từ trong quân của Thừa Thiên vô số cọc gỗ to chắc được ném ra, rơi vào khoảng trống cách quân trận của Thừa Thiên bảy tám trượng. Mặt đất lớn ngổn đầy cọc gỗ, có dài có ngắn, có to có nhỏ, có ngang có thẳng.

Tuy chỉ là không gian bảy tám trượng, nhưng đã hình thành một địa phận giới tuyến giữa sinh và tử.

Kỵ binh Bắc Ngụy xông lên như gió lốc, vừa bị mưa tên không thể tránh khỏi áp chế, hiện tại đã gần trong gang tấc, đang định đòi lại nợ thì dị biến đột nhiên phát sinh, căn bản không kịp phản ứng, chỉ biết đâm đầu vào.

Rất nhiều kỵ binh lập tức kéo cương ngựa, chiến mã nhao nhao ngã rạp, kỵ binh trên lưng ngựa không kịp đề phòng, hoàn toàn không có dư địa để ứng biến, ai ai cũng ngã lộn nhào xuống đất! Kỵ binh phía sau vừa hay đang lao đến với tốc độ điên cuồng, sao có thể dừng lại kịp, lập tức đâm vào người ở phía trước, trong nhất thời người bay ngựa ngã. Ngã ngựa chưa chắc đã chết, nhưng mã đội ở phía sau lại rầm rầm lao tới, người ngã ngựa đạp, sao còn có thể giữ được mạng, người vừa ngã xuống, chỉ trong mấy cái hô hấp liền bị ngựa đạp cho nát người, tràng diện vô cùng thê thảm!

Cung tiễn thủ trong quân Thừa Thiên đứng dậy, tên như mưa hè, tiến hành đồ sát không chút lưu tình với những người đã không còn năng lực kháng cự! Bốn phương tám hướng, tiếng gào thét rung trời vang lên.

Trong quân Bắc Ngụy, tiếng kèn rút lui cuối cùng cũng vang lên. Ngụy Thừa Bình rốt cục không thể chịu nổi tổn thất của kỵ binh tinh nhuệ, quyết tâm ra mệnh lệnh lui quân. Thanh niên họ Thủy đỏ mặt trầm như nước, im lặng không nói gì.

Cho tới khi kỵ binh Bắc Ngụy ở phía sau vất vả lắm mới ghì được ngựa, trước quân trận của Thừa Thiên, trong không gian chưa tới mười trượng đã là một thảm trạng giống như địa ngục! Rất nhiều binh sĩ Bắc Ngụy trúng tên nhưng chưa chết ngay đang thống khổ lộn lộn trên mặt đất, gào thét thê thảm, trên mặt đất khô cằn, máu đã chảy thành những con suối nhỏ, ngựa bị chết chất cao như núi nhỏ, ngay cả thi thể của binh sĩ Bắc Ngụy cũng đã vô tình hình thành một tấm chắn thiên nhiên giữa hai quân Thừa Thiên và Bắc Ngụy.

Đợt tiến công này, kỵ binh tinh nhuệ của Bắc Ngụy thương vong hơn sáu ngàn! Bên phía Thừa Thiên chỉ có mấy trăm người bị thương nhẹ, chết trận không qua mấy chục người. Có thể nói là Lãng Khiếu đã đại thắng một trận.

“Đại soái!” Một gã thiên tướng mặt không chút biểu tình nhìn về tình hình chiến đấu ở tiền phương, miệng nói với Lãng Khiếu: “Lần đầu tiếp xúc tuy rằng giành được thắng lợi, nhưng địch nhiều hơn chúng ta gấp năm lần, nếu lại tứ diện hợp vây, tình thế sẽ rất hung hiểm, chúng ta cần phải nhanh chóng đột vây.”

“Không vội.” Lãng Khiếu nhìn binh sĩ Bắc Ngụy đang rút lui như thủy triều, lắc đầu nói: “Hiện tại mới chỉ là đợt tiến công đầu tiên của Bắc Ngụy, binh lực của bọn chúng rút ruột được phân bổ như thế nào còn chưa rõ. Cứ đợi một lát đã. Đạt Viễn, Bắc Ngụy biết rõ quân ta đã nghiêm trận chờ đợi, không ngờ vẫn xuất động kỵ binh đánh trận đầu, chuyện này hình không được bình thường.”

Thiên tướng đó tên là Khổng Đạt Viễn, theo Lãng Khiếu chinh chiến đã mười năm, trí dũng song toàn, chính là cánh tay đắc lực của Lãng Khiếu. Hắn nhủ thầm, nói: “Không sai, việc này rất không bình thường. Chiến trận trước mắt, phương pháp tốt nhất để đánh quân ta chính là cho bộ binh từ từ đẩy mạnh, cung

tiền thủ, mâu thuẫn công kích dày đặc phía trước, máy bắn đá công đánh cự ly xa. Quân ta lần này bị ba tên cầu tặc giám quân xúi bẩy, toàn quân đều mang trang bị hành quân gấp, thiếu hụt quân trọng vật tư, tên mà binh sĩ mang theo cũng có hạn, chỉ cần sau khi cung tiễn trong quân bị tiêu hao phần lớn, dùng bộ binh từ bốn mặt tiếp tục đột vây hợp kích, sau cùng mới xuất động kỵ binh tinh nhuệ, dĩ dật đãi lao, dùng thế lôi đình vạn quân nhất cử tiêu diệt quân ta, phương pháp này là chính đạo. Đây cũng là quân sự thường thức cơ bản nhất, nhưng đối phương lại không dùng, ngược lại còn ngu ngốc dùng kỵ binh để xung trận! Thực sự khiến cho mọi người khó hiểu, thuộc hạ cho rằng, người thống soái có thể làm ra quyết định này, có hai loại khả năng.”

Lăng Khiếu hỏi: “Hai loại khả năng nào?”

Khổng Đạt Viễn nói: “Khả năng thứ nhất là thống soái của Bắc Ngụy hiện tại không giỏi thống binh, lại tự cho rằng đã nắm chắc phần thắng cho nên mới phạm phải đại kỵ của binh gia như vậy! Dẫn tới kỵ binh tinh nhuệ bị tổn thất thảm trọng.”

“Cái này không có khả năng!” Một gã thiên tướng ở bên cạnh ngắt lời, phản bác: “Thống soái của bốn mươi vạn đại quân há có thể không giỏi thống binh? Nếu thực sự không giỏi thống binh sao có thể thiết lập ra cái bẫy mai phục chặt chẽ như vậy, ta cảm thấy trong đây chắc chắn còn có dụng ý khác!”

Khổng Đạt Viễn gật đầu, nói: “Khả năng thứ hai chính là viện quân của ta có thể đã trên đường tới đây. Đối phương muốn tốc chiến tốc thắng, cho nên mới có sai lầm này!”

Một tướng quân trung niên bước tới, chính là tên tướng quân đã đánh cuộc với Lăng Nhị Thập, tên là Lý Hướng Đông, chỉ nghe hắn nói: “Khả năng này cũng không lớn. Song phương đã quyết tâm muốn hại chết chúng ta, ở Thừa Thiên liệu còn ai có thể phái viện quân giúp chúng ta? Huống chi, hệ bộ đội của tướng quân lần này đã xuất ra hết rồi, nào còn có hậu viện gì đâu? Cho dù có người nhận được tin tức mà tới cứu viện, ắt cũng sẽ bị ba vạn đại quân của ba tên tạp chủng đó ngăn cản, theo ý ta, chắc đám vương bát đần Bắc Ngụy này có âm mưu khác.”

Mọi người nhao nhao gật đầu. Thân phận của Lăng Thập Cửu chính là thiếp thân thân vệ của Lăng Khiếu, hoàn cảnh ở đây vốn không tới lượt hắn lên tiếng, nhưng dưới sự tình khẩn cấp, hắn cũng không nghĩ nhiều, lớn tiếng nói: “Ai nói chúng ta không có viện binh? Viện binh của công tử nhà ta lập tức sẽ tới! Những tên vương bát đần Bắc Ngụy này, trong mắt của công tử ta chẳng qua là một gà đất chó rơm mà thôi!”

Lời này vừa nói ra, mọi người quay sang nhìn nhau ngơ ngác. Những người này mấy tháng nay sống trong chiến trường, ngoại trừ những tin tức liên quan tới chiến tranh ra, những tin tức khác có thể nói là hoàn toàn bết tắc, đâu biết được Lăng Thiên hoành không quật khởi, uy chấn thiên hạ! Trong ấn tượng của mọi người hắn vẫn chỉ là một tên hoàn khổ tử đệ có một không hai, tối đa cũng chỉ là một tên hoàn khổ tử đệ công phu không tồi mà thôi.

Nằm ngoài dự liệu của mọi người, Lăng Khiếu không ngờ cũng gật đầu nói: “Không sai, tin rằng Thiên nhi nhất định sẽ dẫn quân tới đây. Cho nên, trước khi nó tới, chúng ta phải tìm một địa phương vững chắc để cố thủ. Tận sức kéo dài thời gian, kiên trì cho tới khi viện binh tới. Cái chúng ta thiếu hiện tại chính là thời gian, kéo dài thời gian được càng lâu, thế cục sẽ càng có lợi!”

Chúng tướng trong lòng đã có định kiến với Lăng Thiên, mặc dù có Lăng Khiếu chứng thực, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút nửa ngờ nửa tin, nhưng vẫn đồng thanh dạ một tiếng.

Khổng Đạt Viễn nói: “Tin rằng lúc địch nhân công kích một đợt nữa, sẽ bạo lộ ý đồ công kích chân chính của bọn chúng. Và tức tiếp vây khốn quân ta, đó chính là biện pháp tầm thường nhất. Cho dù quân lực của Bắc Ngụy hơn chúng ta gấp bội, nhưng thực lực của quân tinh nhuệ lại kém xa, nếu muốn diệt hết quân ta, trước mặt quân lực của Bắc Ngụy ít nhất cũng phải tổn hao hơn nửa, tin rằng tổn thất này người chủ sự của Bắc Ngụy tất nhiên không muốn gánh chịu, cũng chưa chắc đã có thể chịu nổi. Do đó mặt tướng đoán rằng, Bắc Ngụy tất nhiên sẽ dùng chiến thuật vây ba thả một, buông bỏ một chỗ khuyết, thả cho quân ta đào sinh, hóa giải sí khí của quân ta, sau đó đuổi theo truy kích, mới là chính đạo.”

“Hơn nữa con đường mà chúng buông bỏ nhất định còn có mai phục khác!” Lý Hướng Đông nói: “Chỉ cần là tướng lĩnh trải qua vài trận, ai mà không biết điều đó?”

Khổng Đạt Viễn mỉm cười, nói: “Ý chí cầu sinh của con người chính là kỳ quái như vậy, biết rõ địa phương mà mình tưởng là sinh lộ đó có bẫy rập, nhưng cũng sẽ vì ham sinh cơ nhất thời mà tiến vào, nếu chúng ta làm ngược lại điều này có lẽ mới là sinh cơ chân chính, nếu chúng ta từ phương hướng ngược lại, cũng là phương hướng quân lực của địch nhân mạnh nhất mà đột vây, liều mạng quyết chiến, nếu có thể thoát được trọng vây, đó mới là sinh lộ chân chính! Cũng chính là nếu bọn chúng để hở mặt bắc, chúng ta sẽ đột vây mặt nam! Nếu bọn chúng để hở mặt đông, chúng ta sẽ đột vây mặt tây.” Nói xong liền đắc ý cười một tiếng, rồi mới nói tiếp: “Cứ như vậy, chắc chắn có thể xuất kỳ bất ý, nguy hiểm cũng sẽ được giảm xuống thấp nhất! Tuy đột vây từ phương hướng ngược lại, cái mà chúng ta phải đối diện đương nhiên là mặt có quân lực mạnh nhất, nhưng địch nhân đã dùng chiến thuật vây ba bỏ một, khẳng định là từ lúc bắt đầu cuộc chiến đã không có ý liều mạng, hơn nữa ba mặt cùng tiến, binh lực khó tránh khỏi phân tán, quân lực của quân ta chiếm ưu thế, lại thêm liều mạng quyết chiến, tin rằng sinh cơ sẽ tăng thêm nhiều!”

309. Chương 36: Người Ngụ Ta Trá

Chúng tướng ha ha cười to đồng thanh khen ngợi. Lý Hướng Đông tàn nhẫn vỗ xuống vai Khổng Đạt Viễn một chưởng: “Xem không ra gia hỏa này không ngờ lại có thủ đoạn như vậy.” Mọi người đều cảm giác được kế sách này rất khả thi, không nhẫn nại được trong tâm thổ phào một trận. Tựa hồ đã thành công thoát ra khỏi vòng vây của địch nhân.

Khổng Đạt Viễn hắc hắc cười nói: “Đáng tiếc, ba gã giám quân tạp chủng kia nhất định sẽ chặn đường về của chúng ta, nếu không thì chúng ta có thể cấp bách phản hồi. Mặc dù là bại nhưng quân lực không bị tiêu diệt toàn bộ, lúc này thì quyết không có thể quay về Thừa Thiên được. Nhưng mà ngoại trừ đường về Thừa Thiên thì còn ba hướng khác, trong vòng trăm dặm đều có núi non tồn tại. Chúng ta chọn một đỉnh núi hiểm trở dễ thủ, lấy bảy vạn huynh đệ với chiến lực bưu hãn mà nói, cho dù đối mặt với bốn mươi vạn đại quân toàn lực tấn công, tính toán thận trọng nhất tin tưởng cũng có thể chống giữ được bốn ngày. Có thời gian bốn ngày này nếu như chúng ta có viện binh thì cũng sớm chạy đến mà làm thành thế trong ứng ngoại hợp tự giải vây. Còn nếu như viện binh không đến vậy thì cũng không cần chờ đợi nữa, chỉ còn cách sống chết với Bắc Ngụy.”

Mọi người đều tán thành. Lăng Khiếu lo lắng một lúc lâu nhưng thật sự không có kế sách gì hay hơn, lập tức lên tiếng ra lệnh chuẩn bị án theo kế của Khổng Đạt Viễn mà hành sự!

Khổng Đạt Viễn tính toán mặc dù tinh tế nhưng hẳn đến cùng cũng chỉ là một tướng lĩnh phi thường ưu tú mà không phải là một mưu sĩ chân chính! Mà trong tính toán hẳn đã phạm vào một sai lầm rất lớn! Theo như lời hắn tìm chỗ hiểm cố thủ bảo toàn chiến lực là lấy chiến lực trước mắt để tính toán! Hẳn quên mất một việc là trong vòng vây của bốn mươi vạn đại quân, hơn nữa đây là địch nhân có tối cường và tối đa chiến lực. Bảy vạn tử đệ của Lăng Khiếu liệu còn lại bao nhiêu có thể thuận lợi theo đại quân đột vây. Số binh lực còn lại liệu có đủ thể lực để thoát khỏi cạm bẫy của địch nhân, chiếm được đỉnh núi, dựa vào hiểm thế mà thủ! Cho dù là chiếm được đỉnh núi thì có thể giữ được mấy ngày thời gian? Bất quá có một điểm khẳng định đó là quyết không thể giữ được đến bốn ngày!

Trên chiến trường, giữa chốn loạn tiễn hai bên đều không ngừng có tiếng kêu bị thảm vang lên. Quân đội Thừa Thiên cố nhiên muốn kéo dài thời gian mà Bắc Ngụy quân đồng dạng cũng đang kéo dài thời gian, song phương tựa hồ có cùng một chủ ý.

Ở Bắc Ngụy, Ngụy Thừa Bình có chút nghi hoặc nói: “Thủy huynh, vừa rồi kỵ binh đột kích bị thương vong thảm trọng nhưng lại khó dao động tới căn cơ của Lăng quân”. Nhìn kỵ binh qua một lần trùng phong cư nhiên thương vong đến bốn năm ngàn người! Ngụy Thừa Bình trong tâm như nhỏ máu.

Đội kỵ binh tiên phong này là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của quân đội Bắc Ngụy, là tối đại pháp bảo để khắc địch. Nay dưới sự điều độ của thanh niên họ Thủy cư nhiên tại lần đầu tiếp chiến toàn bộ bị đẩy lên tuyến đầu. Khi đó thanh niên họ Thủy từng nói: “Quân đội Lăng Khiếu bị quốc gia vứt bỏ, đang lúc nhân tâm hoảng loạn, không có tâm chiến đấu rồi lại bị đồng minh phản bội mà mất đi đầu chí! Tối lúc này tin tưởng kỵ binh của ta một lần trùng phong là có thể đem địch trận đánh tan, từ đó giảm bớt thương vong cho toàn thể!”

Ngụy Thừa Bình khi đó cảm giác được lời này thật sự rất có đạo lý. Càng huống chi một khi trùng phong đánh tan Thừa Thiên quân thần Lăng Khiếu thì cái này là đại công lao cùng vinh diệu biết bao nhiêu! Cho nên Ngụy Thừa Bình không nghĩ ngợi lập tức đồng ý đề nghị này. Nào biết mới một lần trùng phong không những không làm địch nhân suy sụp mà kỵ binh tinh nhuệ của mình lại bị đánh tan mất gần một phần ba. Lúc này mới cảm giác được không phù hợp.

Mà lúc này trong lòng thanh niên họ Thủy cũng tự nói thầm “Lăng Khiếu này thống lĩnh tử đệ xuất ra chiến lực có vẻ không tương xứng so với trong truyền thuyết, tựa hồ kém hơn nhiều. Lần này mình tổng cho hắn một cái đại lễ, đem đám tử trùng tinh nhuệ này đưa đến cho người chém thề mà chỉ ăn được một điểm! Thực sự là làm cho người ta thất vọng a!

Thanh niên họ Thủy lòng hoài chí lớn há có thể giữ lại nhánh quân đội tinh nhuệ nhất này của Ngụy Thừa Bình. Trong tương lai há không phải trở thành lực cản khi chính mình đoạt quyền sao. Chỉ cần đem đám thủ hạ có tín tâm kiên định và trung tâm cũng như binh lính tinh nhuệ của Ngụy Thừa Bình tiêu diệt bớt đi thì đám tân binh mới chiêu mộ kia chẳng khác gì thấy sữa là thấy mẹ. Chính mình tùy thời cho bọn chúng chỗ tốt là đi theo mình ngay. Ngụy Thừa Bình thì tính là cái gì mà cũng xứng làm thiên hạ chi chủ. Thực sự là tiểu thoát!

Nghe Ngụy Thừa Bình hỏi, thanh niên họ Thủy cười lạnh nói: “Xem ra Ngụy huynh thực sự rất đau lòng?”

Ngụy Thừa Bình hừ một tiếng nhưng lại không nói gì.

Thanh niên họ Thủy mặt sắc trầm xuống “Ngụy huynh, nên biết đây là chiến trường, đây là chiến tranh! Không có hy sinh thì làm sao có thắng lợi? Chính là nhất tướng công thành vạn cốt khô, vương đồ phách nghiệp đều phải dùng thi cốt mà quét khởi. Nếu Ngụy huynh không thấu triệt được một điểm này thì tâm tư vẫn là lòng dạ đàn bà. Mà như vậy thì chuyện tranh phách thiên hạ đừng nói nữa”

Ngụy Thừa Bình nói: “Ta hiển nhiên không có cái gì lòng dạ đàn bà, cũng cũng không ngại hy sinh nhưng Thủy huynh lúc trước đem năm ngàn tướng sĩ hy sinh, thật là có chút khó hiểu. Ta cho rằng chỉ cần đem bộ binh làm tiên phong giằng co với đối phương tiêu hao vài ngày là có thể giành được thắng lợi.”

Thanh niên họ Thủy mặt lộ vẻ tức giận chặn lời nói “Ngụy huynh chỉ trích ta không có khả năng chỉ huy sao. Nhưng người có biết nếu không phải là người mới vừa rồi đột nhiên hạ lệnh rút lui thì chiến cuộc sớm đã hoàn toàn khác. Vốn kỵ binh chỉ còn cách Lăng quân vài trượng nhưng chỉ vì một ý niệm này của người mà khiến cho mọi cố gắng trước đó trở thành công cốc. Nếu Ngụy huynh không muốn ta chỉ huy nữa mà muốn đích thân chỉ huy thì ta quyết không để ý!”

Ngụy Thừa Bình vội vàng đổi sắc mặt cười vội vàng nói: “Đâu có, đâu có! Thủy huynh ngàn vạn lần không nên hiểu lầm. Bản vương biết huynh là nhân vật kiệt xuất nhất thiên hạ về chiến trận chi thuật, mới vừa rồi ta cũng không có ý gì, tuyệt không nên để ý.” Từ lúc biết lai lịch của thanh niên họ Thủy này, Ngụy Thừa Bình sao có dũng khí đắc tội với đối phương?

Thanh niên họ Thủy sắc mặt hơi giãn ra chậm rãi nói: “Lúc trước công kích, mặc dù do người tự chủ trương mà phá hư toàn bộ toan tính của ta nhưng ta cũng xác thực có chút đánh giá thấp Lăng Khiếu. Đối diện với tuyệt cảnh mà vẫn có thể bình tĩnh chỉ huy, quả nhiên không phụ mỹ danh quân thần”

Thanh niên họ Thủy bỗng nhiên dừng lại rồi nói: “Ta làm sao không biết, quân lực quân ta chiếm thế thượng phong, tiến quân từ từ mới là thượng sách. Nhưng vốn người lại không biết tin tức mới nhất, con trai Lăng Khiếu là Lăng Thiên, cũng không biết có tin từ đâu đã suất lĩnh khoảng vạn quân tinh nhuệ ngàn dặm chạy đến. Cho nên đối với Lăng Khiếu này, chúng ta nhất định là phải tốc chiến tốc thắng mới đúng. Cho dù đại hao tổn quân lực tinh nhuệ cũng đáng”

Ngụy Thừa Bình nhăn quang nhất thiết nói: “Nguyên lai là như thế, như vậy thì trách không được Thủy huynh lại an bài như thế.” Thực ra lấy tính cách đa nghi của Ngụy Thừa Bình thì hiển nhiên khi nghe thanh niên họ Thủy nói như vậy thì cũng chỉ là mượn lời mà thôi. Nhưng chuyện trước mắt lại thật sự không thể truy cứu lúc này. Mặc dù biết rõ chính mình thiệt thòi rất lớn nhưng lại không nói được lời nào.

Thanh niên họ Thủy hai mắt chột chột thiết chậm rãi hạ lệnh nói: “Sự tình đã tới nước này, chỉ bằng sớm thực hiện kế hoạch tiếp theo. Lập tức truyền lệnh ta, ba mặt cấp công. Để chừa phía đông nam cho Lăng Khiếu từ chỗ này trốn mệnh!”

Ngụy Thừa Bình cả kinh: “Chậm đã! Thủy huynh, quân Tây Hàn phục kích ở phía Tây bắc, Thủy huynh vì sao muốn lưu lại hướng Đông nam? Nơi này không có một binh một tốt phục kích, như vậy há không phải là muốn thả hổ về núi sao? Nếu để Lăng Khiếu trốn quay về thì sau này họa hoạn vô cùng a!”

Thanh niên họ Thủy trong lòng ca thán, gã này ngu siêu cấp nhưng vẫn nhẫn nại hỏi lại “Nếu người là Lăng Khiếu, thấy quân ta ba mặt mãnh công, chỉ để lại hướng đông nam thì người nghĩ như thế nào?”

Ngụy Thừa Bình giật mình bật thốt lên “Vây ba để một, nhất định là có mai phục”. Vừa nói ra khỏi miệng thì chợt bừng tỉnh gật đầu: “Nguyên lai như thế, kì thực hư chi, hư thì thật chi, Thủy huynh thực là người trời a, tính toán khôn lường nha.”

Thanh niên họ Thủy trong mắt thoáng hiện ra một tia cười nhạt, hướng truyền lệnh binh bên cạnh quát: “Xuất kỳ lệnh, lập tức toàn lực tiến công!”

Tiếng trống trận rung trời vang lên! Bắc Ngụy binh đồng thanh hô to, rung trời lở đất rồi hung mãnh đánh tới.

Bên Thừa Thiên, cung tiễn thủ đã bố trí trước trận. Sau khi tiếng trống trận bên địch trận vang lên Lăng Khiếu ra lệnh một tiếng. Tất cả cung tiễn thủ đều sử dụng hỏa tiễn bọc vải bố tẩm mỡ. Sau khi châm lửa đều đồng thời cháy rừng rực như một cây đuốc nằm trên dây cung.

“Bắn!” Viên quan quân phát mệnh hồng kỳ.

“Xuy xuy xuy xuy xuy” dây cung vang động một trận, hỏa tiễn bay vọt đi nhưng lại không bắn về hướng Bắc Ngụy quân mà bắn vào đồng gỗ trước phía trước trận. Phía trên đồng gỗ này đã sớm tẩm một tầng dầu đen, hỏa tiễn sau khi rơi vào đồng gỗ lập tức bốc cháy hừng hực. Thoáng chốc, phía trước quân trận Thừa Thiên trong phương viên hai mươi trượng trở thành một biển lửa cuộn cuộn. Sóng nhiệt cuộn cuộn bốc lên cuốn ra xa khiến cho đầu tóc quân Thừa Thiên cũng bị đốt khô.

Đang không bỗng chợt có âm thanh ” xèo xèo.. ” vang lên, thi thể binh lính Bắc Ngụy bị hỏa tiễn trong biển gỗ tùy theo âm thanh này mà bốc ra một luồng khí thối cùng mùi cháy khét lẹt tản mát ra.

Không ít thi thể binh lính nằm trên mặt đất bị ngọn lửa thiêu đốt, thân thể gân cốt co quắp lại khiến cho thi thể như là vùng ngòi dậy, giống như giả chết, tình hình cực kỳ quỷ dị. Binh lính hai bên cùng nhìn thấy cảnh này thì mồ hôi lạnh toát ra, sau lưng ứa đẫm!

“Sát !!” Bắc Ngụy binh lính hô to, tay cầm đại đao điên cuồng chạy lên. Nào biết mới vừa chạy được một nửa khoảng cách thì phía trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một biển lửa! Rất nhiều người căn bản là không kịp dừng lại, xông thẳng vào, đến lúc này bỗng nhiên kêu lên một trận thê thảm đến cực điểm. Không chỉ vậy, có người thấy rõ ràng tình huống đã dừng cước bộ nhưng ở phía sau các chiến hữu vẫn như điên cuồng xông lên, đem đám quân sĩ phía trước cứng rắn hất lên phía trước. Hai quân trận tiền, vô số binh lính Bắc Ngụy bị lửa thiêu thân mà điên cuồng lộn lộn hoặc đột nhiên chạy trốn, bi thảm vô cùng. Phía Bắc Ngụy, đám binh lính còn lại nhìn đồng bạn gặp xui xẻo mà vô pháp giúp đỡ, đều quay đầu đi không dám nhìn tiếp.

Trong khoảng hai mươi trượng này giống như Tu La luyện ngục phủ xuống trần gian.

Bên phía Bắc Ngụy tiếng trống trận thúc dục vẫn không ngừng vang lên. Nhìn biển lửa trước mặt, binh lính Bắc Ngụy bỗng nhiên cảm giác tiếng trống trận thúc dục phía sau trực tiếp trở thành thúc dục tuần mệnh. Có không ít người không nhẫn nại được kêu to “Đừng nổi trống nữa, trước mặt là biển lửa, chẳng lẽ ép chúng ta bị chết cháy a?”

Thanh niên họ Thủy cao cao ngồi ở trên ngựa, thần sắc lạnh tanh, mặt vô biểu tình hạ lệnh nói: “Sợ lửa lùi lại... Chém! Toàn quân tiếp tục tiến lên. Toàn lực tiêu diệt quân Lăng Khiếu”

Ngụy Thừa Bình trên mặt càng ngày càng cau có, nhìn binh lính của mình khốn đốn trong biển lửa...

310. Chương 37: Toàn Quân Phá Vây

Lúc này, quân Bắc Ngụy đột nhiên tách ra làm hai, từ phía trong có rất nhiều đại hán thân thể mạnh mẽ chạy ra, trên người mặc quần áo tẩm ướt, tay cầm trường mâu tiến thẳng vào trong biển lửa. Chúng nhân

còn chưa kịp kinh hô thì lại thấy vô số hỏa trụ hùng hực đột nhiên bay lên khoảng không, quay cuồng nhằm phía quân trận Thừa Thiên bay tới không ngớt. Biển lửa hùng hực thiêu đốt phía trước trong nháy mắt tiêu tan mất hơn phân nửa, để lộ ra một khoảng trống lớn. Tiếp theo lại lấy trường mâu đem các khối gỗ hất ra ngoài!

“Hô ” một tiếng, vô số hỏa nhân từ trong hỏa trận quay về. Trong Bắc Ngụy quân lập tức cứ hai người phục vụ một người, đem hai thùng nước đầy dội từ đầu xuống đem ngọn lửa dập tắt đi, để lộ ra đám quân bị lửa thiêu trụi cả lông tóc. Mặc dù đã được dập lửa nhưng đám quân này hô hấp rất yếu ớt, có người lập tức ngất đi, thậm chí còn có hai người do đang nóng gặp hàn đột ngột mà trực tiếp mất mạng!

Phương pháp diệt hỏa như thế không nghi ngờ gì nữa là hoàn toàn khả thi. Trong quân lại có một nhóm đại hán tay cầm trường mâu rống to mà tiến thẳng vào hỏa trận! Lại có vô số hỏa trụ hướng Thừa Thiên quân trận bắn đi!

Trong Thừa Thiên quân hiển nhiên cũng có không ít người không tránh kịp bị hỏa trụ đánh trúng mà phát ra tiếng kêu thê lương.

Lăng Khiếu thần sắc kích động, mắng nói: “Ngụy Thừa Bình từ chỗ nào tìm được nhiều đám vương bát đản không sợ chết này. Quả thực là rất tà môn! Không ngờ lại đồng ý tự nhảy vào lửa!”

Không quá ba lần trùng phong như thế, biển lửa giữa hai quân đã không còn nhiều. Mặc dù vẫn còn lửa cháy nhưng đã không ảnh hưởng đến đại cục, cho dù vẫn hùng hực thiêu đốt như cũ, sóng nhiệt vẫn tấp vào mặt chúng nhân nhưng khoảng trống đã được mở rộng rất nhiều, đủ cho Bắc Ngụy quân phát động đợt tấn công mới!

Thấy Bắc Ngụy quân như thủy triều tràn lên, Lăng Khiếu vung tay lên, cung tiễn thủ sau khi bắn ra một loạt tên thì lại rút lui có trật tự ra sau nghỉ ngơi dưỡng sức mà một đội đao thủ khí thế hùng hùng xuất hiện phía trước!

“Nhất đao lưỡng đoạn!” theo một tiếng rống to dữ dội, gần ba ngàn thanh trường đao tề chỉnh chém xuống! Trong chốc lát bạch quang chiếu rọi, cả chiến trường đột nhiên như chợt hiện một đạo cự đại thiểm điện!

Bắc Ngụy quân hùng hãn không sợ chết tiến lên, cũng không quản trước mặt là người phương nào. Trường mâu trong tay phảng phất như liễu mạng đâm lên phía trước.

Huyết quang bắn tung tóe! Không ít quân Bắc Ngụy bị một đao bổ thành hai mà cũng không ít Thừa Thiên dũng sĩ về mặt đau khổ, hai tay nắm chặt lấy trước ngực, nơi đó đang có một thanh trường mâu cắm thật sâu vào !

Lưỡng quân như điên cuồng đánh giáp lá cà, trong thoáng chốc hăm vào cái cối xay thịt kịch liệt nhất. Mỗi một khắc có quân Bắc Ngụy bị thảm hô lên ngã xuống đồng thời cũng có Thừa Thiên quân sĩ mệnh tang hồn phi!

Lăng Khiếu cùng Khổng Đạt Viễn đứng trong trường thần sắc lãnh tĩnh. Đối với cảnh huyết nhục bắn tung tóe trước người không xa như không thấy! Lăng Thập Cửu từ trên cột cờ tụt xuống lớn tiếng nói: ” Nguyên soái! Các hướng đều có địch nhân điên cuồng công kích, duy chỉ có hướng đông nam lại đặc biệt có một khe hở!”

Khổng Đạt Viễn đắc ý cười nói: “Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta! Nguyên soái, hạ lệnh đi! Toàn quân nhằm hướng tây Bắc đột vây mà đi, toàn quân nhận định một phương hướng tấn mệnh phá vây, tin tưởng lấy binh lực phân tán của Bắc Ngụy trước mắt quyết không ngăn cản được ta”

Lăng Khiếu hít sâu một hơi khẩu khí, đột nhiên giơ cao đại đao trong tay rống to nói: “Chúng tướng nghe lệnh. Không được sơ sẩy!”

Mọi người cùng kêu to đáp ứng!

Lăng Khiếu quát: “Lý Hướng Đông làm tiền phong! Khổng Đạt Viễn cánh trái, Mạnh Hữu cánh phải, đại quân ở giữa làm thành thế trận ba góc phá vòng vây! Lý Hướng Đông, tất cả thiết huyết vệ đều cấp cho người, người phải mở một đường máu, đem đại quân an toàn thoát ra ngoài!”

Lý Hưởng Đông ưỡn ngực quát to nói: “Cho dù gan não lầy đất nhất định không phụ tâm ý của đại soái! Đàn sói con mau theo lão tử trùng phong! Quân ta nhất định thắng, tất vô địch!” Sau khi nói xong hấn thúc chiến mã tiên phong tiến ra ngoài! Đám binh mã bộ hạ của hấn cũng bám sát theo chạy ra ngoài. Sau khi chạy ra tất cả đều rống lên như dã thú cuốn đi như gió lốc, liều mạng như độc long từ vực sâu địa ngục thoát ra, mạnh mẽ đối đầu cùng binh mã Bắc Ngụy hướng Tây bắc!

Chỉ thấy Lý Hưởng Đông đem quân trùng phong, hấn gươm đao đem một địch nhân trăm rơi xuống ngựa rồi ha ha cuồng tiếu, thúc ngựa chạy đi. Thủ hạ thân binh của hấn cũng gươm thuần bài đồng dạng không chút chần chờ cấp bách chạy theo. Thoáng chốc, bản bộ binh mã của Lý Hưởng Đông đã xông ra được vài chục trượng, lúc này liền như một thanh cương trụ cực kỳ sắc bén thọc sâu vào trong địch trận!

Lăng Khiếu gươm bàn tay to phát một cái quát: “Bỏ công sự, toàn quân phá vây!” rồi thúc ngựa nhằm hướng Lý Hưởng Đông chạy theo. Bốn người Lăng Thập Cửu không dám chậm trễ, hai chân kẹp yên ngựa cũng nhanh chóng đuổi theo, theo sát bảo vệ Lăng Khiếu! Tùy theo sự di chuyển của Lăng Khiếu, binh mã Thừa Thiên lúc tiến lúc thoái, trận hình không chút rối loạn.

Khổng Đạt Viễn suất lĩnh binh mã cánh trái ở lại khi thấy đại bộ phận đã phá vây thành công thì muốn phóng hỏa lần nữa để ngăn địch. Chợt thấy một tiểu đội binh lính Thừa Thiên chận vật nhằm hướng mình chạy trốn đến, trên người đầy thương tích, phía sau có vô số Binh lính Bắc Ngụy điên cuồng truy đuổi theo!

Khổng Đạt Viễn cơ mặt co rút một trận rồi đột nhiên rống to nói: “Phía sau các vị huynh đệ..! Ta xin lỗi các người, vì đại quân của Nguyên soái nhất định phải phóng hỏa ngăn địch ! Các vị huynh đệ, vì Nguyên soái, xin lỗi!” Nói xong tay phải hấn gươm lên, đám cung tiễn thủ phía sau hấn chậm rãi kéo dây cung mang theo hỏa tiễn lên!

Đám binh lính Thừa Thiên đang cấp bách chạy trốn về hướng này nghe vậy thì đột nhiên dừng cước bộ. Một đại hán râu quai nón kêu to nói: “Tướng quân cứ việc phóng tiễn! Vì Nguyên soái, vì mọi người, chúng ta chết cũng không đáng tiếc” rồi đột gươm tay rống to “Các huynh đệ, vì Nguyên soái, vì căn hậu cho đại quân”. Sau khi bị thảm rống lên, đại hán này đột nhiên chuyển hướng, vung đại đao nhằm hướng quân Bắc Ngụy đang truy đến mà chém giết, trong miệng hô to: “Bắc Ngụy Vương bát đản! Gia gia Lưu Tứ đến đây!”

Thấy hấn quay lại, mấy chục tên binh lính Thừa Thiên còn lại trên mặt hiện lên vẻ kiên quyết không chút chần chờ xoay người chạy theo hấn, hướng về đại quân Bắc Ngụy phía sau trùng phong, trong miệng đều nộ rống: “Bắc Ngụy vương bát đản, gia gia các người đến đây!”

Khổng Đạt Viễn hai mắt ngấn nhiệt lệ, hét lớn nói: “Các huynh đệ lên đường hảo! Phóng tiễn!”

Một thanh hỏa tiễn xoát một tiếng đã bắn ra, cả quân doanh Thừa Thiên bỗng nhiên hỏa quang trùng thiên! Xuyên qua ngọn lửa, Khổng Đạt Viễn lơ mơ nhìn thấy đại hán kia cuồng mãnh chém chết hai địch nhân rồi đột nhiên nhảy vọt lên ôm choàng lấy một viên quan quân Bắc Ngụy ngồi trên lưng ngựa kéo xuống. Hấn không chút quan tâm đến việc địch nhân sớm đã một đao đâm vào bụng mình, vẫn điên cuồng ôm lấy địch nhân lăn vào biển lửa đang cháy hừng hực. Bỗng nhiên trong biển lửa chợt vang lên tiếng kêu thét thê lương bi thảm cùng gọi cùng âm thanh cuồng tiếu của Lưu Tứ!

“Rút lui! Toàn bộ nhanh rút lui, không để cho các huynh đệ chết uổng” Khổng Đạt Viễn hai mắt chớp chớp từ xa xa kính một lễ rồi rống to lên, quay đầu ngựa nhằm hướng quân chủ lực của Lăng Khiếu đuổi theo!

Phía sau, ánh lửa ngút trời cắt đứt đường đi!

Chỗ xa xa, Ngụy Thừa Bình trên mặt phẳng phất cười như nở hoa, không khép nổi miệng vui vẻ nói: “Thủy huynh quả nhiên thần cơ diệu toán! Lăng Khiếu quả nhiên bỏ hướng Đông Nam, chuyển hướng sang hướng Tây Bắc mà phá vây! Thậm chí còn lấy lửa cản đường, đường về đã tuyệt, cứ như thế mà đi chắc chắn sẽ lọt vào phục kích của quân ta và Tây Hàn. Sau khi làm cho bọn chúng đánh nhau sống chết, chúng đến sau ngồi đợi ngư ông đắc lợi, có thể nói là không cần phí lực! Ha ha...”

Thanh niên họ Thủy cũng chính là ca ca Thủy Thiên Nhu, Thủy Thiên Huyền giục ngựa đứng trên sườn núi cao, trên mặt không có chút vui mừng vì kẻ sách thành công. Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào chiến cuộc, trong miệng chậm rãi nói: “Truyền lệnh, toàn lực ngăn đón tiêu diệt đối phương phá vây! Hết sức chặn giết!”

Ngụy Thừa Bình vừa lại cả kinh nói: “Lăng Khiếu đang chạy về phương hướng không sai mà, chúng ta cứ để hắn đi qua là được mà, tại sao phải ngăn diệt? Cái này há không phải là làm gia tăng thương vong bên ta ư?”

Thủy Thiên Huyền lạnh nhạt nói: “Lăng Khiếu có danh quân thần đâu phải do may mắn. Nếu ta không toàn lực phong tỏa, Lăng Khiếu thấy thế nhất định sẽ phát hiện ra tình huống có điểm khác thường, cũng nhìn ra tại Tây Bắc có trọng binh mai phục. Nếu hắn lại thay đổi phương hướng, đến lúc đó bọn chúng như thú cùng đường, lúc đó thương vong quân ta sẽ không nhỏ đâu. Đến lúc đó, chỉ sợ rằng người khóc cũng không được đầy! Người lần nữa muốn phủ quyết lệnh của ta a?”

Ngụy Thừa Bình xấu hổ nhếch miệng không nói gì.

Lệnh của Thủy Thiên Huyền nhanh chóng được truyền đạt xuống!

Đột nhiên, Thủy Thiên Huyền trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, trong miệng thì thào nói: “Không ngờ dưới trướng Lăng Khiếu lại có cao thủ như thế! Quả nhiên là ngọa hổ tàng long a! Thực không phải tầm thường”

Mọi người cùng theo hướng hắn chỉ mà nhìn, bất ngờ phát hiện nơi Thủy Thiên Huyền chỉ là chỗ Lăng Khiếu đang suất lĩnh đại quân. Mọi người sau khi nhìn thì cùng không nhẫn nại được hít một hơi hàn khí!

Bốn người Lăng Thập Cửu vây chặt xung quanh Lăng Khiếu, mỗi người một phương hướng. Trong tay đao hoặc kiếm, giống như đóa đóa tuyết hoa huyền lệ nở rộ trong trận chiến, nhưng lại kèm theo vô số điểm điểm huyết quang bay tung tóe! Tuyết hoa hòa lẫn huyết hoa! Bốn người mỗi một đao hoặc một kiếm đâm ra đều cùng đoạt đi một số sinh mệnh! Trên mặt bốn người vẫn một vẻ lạnh nhạt, lãnh đạm mà hờ hững, trong mắt hiện lên thần sắc kiên định mà tàn khốc! Sinh mệnh binh lính Bắc Ngụy giống như lúa dưới liềm của nông phu, cứ như thế bị cắt xuống trông có vẻ hiển nhiên mà thành thực, nhưng lại vừa tràn ngập sự tê dại đến chết lặng đi.

Lăng Khiếu khiếp sợ nhìn bốn tiểu tử này ngày thường không nói một câu, tựa hồ có chút ngại ngùng xấu hổ nay lại chứng kiến bốn tiểu tử kia thủ pháp giết người thuần thực như thế khiến vị lão tướng tung hoành chiến trận vài chục năm như Lăng Khiếu cũng không nhịn nổi mà tự thán, tự thẹn không bằng! Đột nhiên nghĩ đến, bốn tiểu tử kia không phải là do con mình, Lăng Thiên đích thân huấn luyện xuất ra tinh binh sao! Không ngăn được hít sâu một khẩu hàn khí, trong tâm thì thào nói: “Chẳng lẽ truyền ngôn là đúng, chẳng lẽ Thiên Nhi so với bốn tiểu tử này còn lợi hại hơn nhiều!”

311. Chương 38: Dục Huyết Tư Sát

Thời khắc này Lăng Thiên trong lòng như có lửa đốt, thúc ngựa chạy như điên!

Trước mặt đã thấy bóng dáng hắc tùng lâm. Bất quá lần này Lăng Thiên lại tuyệt không tiến vào nguyên nhân là vì trực tiếp đi theo quan đạo thì lộ trình có thể rút ngắn được ba phần! Mặc dù biết Quân đội Thừa Thiên chắc chắn sẽ giở trò quỷ trên quan đạo nhưng Lăng Thiên lại tuyệt không muốn đi đường vòng. Chỉ là một vài quân doanh mà thôi, Lăng Thiên hoàn toàn nắm chắc có thể nhanh chóng phá tan.

Từ mấy trạm canh gác trước mặt chợt vang lên tiếng tiến xé khoảng không, một đội nhân mã ước chừng bốn năm trăm người từ trong hắc tùng lâm phóng ra, mặc quân phục Thừa Thiên. Đi đầu là một người mặc trang phục tướng lĩnh lớn tiếng quát: “Người đến là ai. Phụng mệnh Thừa Thiên hoàng để tạm thời phong bế đường này. Người đến mau tránh đường khác không thì giết chết không tha”

“Lão Tử là cha Thừa Thiên hoàng để đây!” Lăng Thiên vẻ mặt đầy sát khí, chiến mã không chút trì hoãn như cơn lốc chạy vọt qua.

“Không đứng lại, ta sẽ hạ lệnh khai cung phóng tiễn!” Kỳ thật không chờ hắn nói, hắn chưa kịp hạ lệnh thì một trận tiễn vũ đã hướng năm người Lăng Thiên vù vù bắn qua, mang theo thanh âm phá không sắc bén!

Áo choàng trên người Lăng Thiên đột nhiên bay ra, trên không cuốn một vòng. Mưa tên bỗng như trăm sông quy về biển ngao ngao chui vào trong áo choàng. Bị áo choàng bao vây gom thành một đồng!

Thấy kỳ trạng này, đám quan quân kinh hãi thất sắc, đại đao cầm nơi tay cũng không tự chủ được mà giơ lên, sắc mặt tái nhợt, trên người có chút run rẩy, chứng tỏ một chiêu này của Lăng Thiên đã gây chấn động

không nhỏ! Còn chưa kịp mở miệng nói, Lăng Thiên đã vùng áo choàng trong tay. Bỗng nhiên mưa tên lại quay về, trong mắt viên tướng nọ như một đám mây đen sặc sền.

Ngay cả một tiếng kêu bi thảm cũng không kịp phát ra, viên tướng dẫn đầu nọ cả người bị đâm thủng lỗ chỗ mà phía sau hân tiếng kêu bi thảm thì nhau vang lên. Có khoảng bốn năm mươi người ngã xuống ngựa.

Lăng Thiên phi ngựa vọt qua, bốn người Lăng Kiếm đều giục ngựa đuổi theo sau, bạch quang chợt động, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt công phu đã biến mất vô tung. Tiếng vó ngựa từ từ đi xa cuối cùng không còn nghe thấy! Từ lúc hai bên tao ngộ đến lúc đám người Lăng Thiên ly khai lại không có chút trì hoãn nào! Nếu không phải có người thương vong thì không ai nghĩ thoáng chốc vừa rồi lại là lần ranh sinh tử.

Nửa ngày sau mấy người còn sót lại nhất tề thở phào nhẹ nhõm. Ngay lúc mới vừa rồi, mọi người cùng cảm giác được tử vong gần chính mình như thế. Phảng phất mọi người không phải đối mặt với năm người mà là năm gã Địa ngục Tu La!Thị huyết sát khí vô bì đến giờ vẫn khiến mọi người run rẩy!

Lúc này mới phát hiện còn có hơn mười huynh đệ ngự ngác ngồi ở trên ngựa, không nói một lời, sắc mặt kỳ quái! Mọi người còn tưởng mấy người này là bị hù dọa phát ngốc đang muốn cười nhạo thì đột nhiên trợn mắt, há to miệng, một câu nói cũng nói không ra. Trong mắt tràn ngập sự sợ hãi tới cực điểm!

Nguyên nhân là trước mặt đột nhiên xuất hiện một màn cực kỳ quỷ dị. Hơn mười tên lính cưỡi ở trên ngựa không động đậy đột nhiên trên cổ chậm rãi xuất hiện một tia màu hồng, sau đó liền “phốc” một tiếng, đầu lâu trên cổ cứ nhiên bay lên cùng một vòi máu bắn thẳng lên trời. Không biết đã bị chém đứt đầu lúc nào, chỉ vì kiếm pháp đối phương thật sự rất nhanh, đầu sau khi bị chặt đứt mà vẫn đứng ở nguyên vị trí, chờ đến khi máu ứa ra thì mới rơi xuống.

Đám binh lính may mắn sống sót đều mặt không còn chút huyết sắc, vài người bị hù dọa đến ngất đi! Có người không nhẫn nại được giơ tay sờ cổ mình, trong con ngươi tràn ngập vẻ sợ hãi nhìn phía Lăng Thiên vừa bỏ đi. Năm người này rốt cục là ai. Là người hay là quỷ, hay thực sự là địa ngục Tu La!

Lúc này trên chiến trường đang chém giết rung trời không chút ngơi nghỉ. Mỗi lần tiến một bước đều có vô số đao kiếm từ các phương hướng tàn nhẫn đâm đến! Mặc dù lấy thực lực đám Lăng Thập Cửu cũng cảm giác áp lực tựa hồ càng ngày càng lớn. Địch nhân tựa hồ đã phát hiện ra quân chủ lực của Lăng Khiếu đang nhằm hướng Tây Bắc phá vây nên không ngừng tăng viện về hướng này.

Lúc này đội ngũ của Lý Hướng Đông đang tiên phong đột vây nhưng lại gặp sự chống cự điên cuồng! Chỉ cần tiến thêm được vài chục trượng nữa là đã có thể nhìn thấy thảo nguyên xa xa cùng vài tòa đại sơn sừng sững. Chỉ cần trùng phá bình chương tối hậu này là đại quân liền tạm thời thoát khỏi hiểm cảnh!

Nhưng một đoạn khoảng cách ngắn ngủi này lại phải trả giá sinh mệnh gấp bội so với trước mà vẫn chưa thể đột phá! Lý Hướng Đông trên thân đã bị vô số vết thương, trên vai có một mũi tên nhọn cắm vào nhưng vẫn như không biết, đại đao trong tay vẫn điên cuồng chém giết. Trong miệng sớm đã rống lên những lời vô nghĩa, hai mắt đầy tơ máu, không biết là do thấy máu tanh hay do mệt mỏi!

Trước mặt hân một tên tướng Bắc Ngụy đồng dạng đang thở hổn hển, áo giáp trên người sớm đã bị nghiền nát, chỉ còn vương lại vài mảnh trên người. Mỗi bộ vị đều có máu tươi chảy ra nhưng lại một bước không lùi, liều chết giao đầu với Lý Hướng Đông, một kích tiếp một kích cuồng mãnh tiến công!

Phía sau hân binh lính Bắc Ngụy không ngừng tăng viện vây chặt chung quanh.

Lăng Thập Cửu ánh mắt nhất tể ra lệnh “Ba người các ngươi bảo vệ Nguyên soái! Cần phải bảo vệ không để Nguyên soái chịu bất kỳ thương tổn gì, ta đi hiệp trợ Lý tướng quân trùng phá vòng vây, giết mở đường ra”. Nói xong không chờ ba huynh đệ nói gì, thân thể hân đột nhiên từ trên lưng ngựa nhảy xuống, trong chớp mắt đã lướt đi bốn trượng! Một thân thể gầy gò lại từ trên đầu vô số binh lính Bắc Ngụy bay qua! Trên chiến trận sự tình gì cũng có thể phát sinh, sớm đã có người cảnh tỉnh phát hiện ra dị động của hân. Một tướng lĩnh Bắc Ngụy ra lệnh, vài tên cung thủ đồng thời kéo căng dây cung, một đám tiễn ảnh liền rít lên bay vọt đến!

Trường đao trong tay Lăng Thập Cửu chợt hiện phát sáng, ánh đao dày đặc, cung tên bắn đến bỗng nhiên bị kích bay đi. Thân thể hân đột nhiên hạ xuống, chạy xuyên qua kiếm trận lấp loáng đầy đao kiếm. Hai chân chợt tàn nhẫn giẫm lên đầu lâu của hai tên lính Bắc Ngụy, răng rắc hai tiếng, hai cái đầu lâu bỗng

nhân bị nghiền nát, phần cổ thậm chí bị ép lún thẳng vào trong ngực mà Lăng Thập Cửu lại giống như toàn bộ không để ý mượn lực bay lên không. Chỉ bằng một thanh đơn đao cuối cùng hắn đã vượt qua đao thương kiếm trận, mặc dù chân trái bị thương, huyết quang tóe ra nhưng Lăng Thập Cửu như bưng bình tĩnh, ba lần nhảy lên ba lần hạ xuống thân thể đã rơi vào trong trận chiến giữa Lý Hưởng Đông cùng binh lính Bắc Ngụy.

Lý Hưởng Đông hai mắt tràn ngập tơ máu cả kinh phát hiện ra hắn trách gọi nói: “Người không ở phía sau bảo vệ Nguyên soái, chạy vào trong này làm gì. Tìm chết à. Đánh trận đầu, phá vòng vây là nhiệm vụ của lão tử!”

Lăng Thập Cửu trên mặt tràn ngập sát khí lộ ra vẻ mỉm cười: “Lý tướng quân, người nào anh hùng người nào hảo hán phải xem trên chiến trường giết địch như thế nào. Ta cùng người thi đấu! Người có thể giết được nhiều người hơn ta thì hăng la hét rầm rì!”

Lý Hưởng Đông giật mình không nhịn được ha ha cười to. Ngay lúc hắn đang cười thân thể Lăng Thập Cửu như hóa thành một đạo lưu quang, lấy tốc độ nhanh lạ thường nhắm đám quân lính Bắc Ngụy chặn trước mặt đánh tới!

“Đang đang đang...” một chuỗi tiếng kim thiết giao minh vang lên, Lăng Thập Cửu thi thoảng lại phi thân nhảy lộn nhào, nghiêng người hạ xuống, trường đao thuận thế tàn nhẫn bổ xuống. Ba binh lính Bắc Ngụy đầu bỗng nhiên rời khỏi cổ, huyết trụ trùng thiên! Thân hình Lăng Thập Cửu rơi vào trong địch trận đột nhiên ngồi chồm hổm, đại đao như gió lốc quét tà tà trên mặt đất!

“A! A...” một chuỗi tiếng kêu bi thảm vang lên, hơn mười binh lính Bắc Ngụy vây công Lăng Thập Cửu đều bị thảm ngã xuống, hai chân đều đứt đoạn, đau nhức điên cuồng lăn lộn. Nhưng Lăng Thập Cửu đã lại như gió lốc cuốn đi, tùy theo mỗi lần hắn tiến vào lại có hơn mười tên binh lính bị thảm hô lên rồi ngã ra!

Lúc này viên quan quân Bắc Ngụy đang giao thủ cùng Lăng Thập Cửu ở trên ngựa thân thể đột nhiên lay động một trận rồi ngã âm xuống, chưa rơi xuống đất thân thể đã bị chia làm mấy khúc. Nguyên lúc hắn chiến đấu với Lăng Thập Cửu đã sớm bị giết chết nhưng đao pháp của Lăng Thập Cửu thật sự rất nhanh, hắn mặc dù sớm đã chết nhưng lúc này mới ngã xuống.

Đao pháp này của Lăng Thập Cửu có cùng nguồn gốc với kiếm pháp của Lăng Kiếm. Tuy kém hơn về độ tinh diệu nhưng lại hơn năm phần sát khí cùng năm phần khí thế một đi không quay về!

“Hảo công phu” Lý Hưởng Đông hét lớn một tiếng, hào khí bỗng nhiên nổi dậy “Tiểu tử! Lão tử đến cùng người so đấu!”. Sau đó đại đao vù vù vũ khởi, xu thế bất khả kháng giết qua!

Lăng Thập Cửu cười to, vài chỗ vết thương trên người đồng thời phun máu tươi. Hắn tận sức giết địch nên hộ thân lực lượng yếu đi nhiều mà chịu nhiều chỗ đao thương, nhưng trên mặt lại vẫn cười được, thậm chí còn tỏ ra thoải mái: “lão Lý, người già rồi không còn khí lực nữa, người không so với ta được đâu!”

Lý Hưởng Đông kêu to: “Kém mẹ người a! Xem lão tử làm cho người thua tâm phục khẩu phục đây!” rồi đại đao của hắn điên cuồng vũ động, đảo mắt trong lúc đó đã có tới mười tên binh lính Bắc Ngụy chết dưới đao hắn.

Nhân ảnh trước mắt chợt động, Lăng Thập Cửu lại vừa trùng phong quay về đến! Chỉ một lần xông vào địch trận đã khiến gần một trăm quân sĩ Bắc Ngụy chết dưới đao hắn!

Chỉ nghe Lăng Thập Cửu rống to một tiếng: “Các huynh đệ theo ta trùng phong” rồi lại trùng phong quay về. Lý Hưởng Đông vội vàng đi sát bên cạnh hắn, hai người một tả một hữu, một ở trên ngựa một dưới ngựa, đồng dạng như hổ điên đánh tới.

Quân đội Thừa Thiên phía sau vốn gần như kiệt sức thấy hai người dũng mãnh như thế, giết địch như cắt rau dưa thì cùng phấn chấn tinh thần! Tất cả đều gào to liều mệnh xông lên.

Lăng Thập Cửu trùng sát một trận lúc trước sớm đã đem binh lính Bắc Ngụy giết hù dọa tan nát ruột gan, nhìn Lăng Thập Cửu mà trong mắt tràn ngập sợ hãi! Thiếu niên này như ác ma sát thần, hắn đi đến chỗ nào là có máu tanh cùng tử vong, hắn hạ thủ thật sự không khiến người nào bị thương vì tất cả đối thủ đều đã chết. Tôn tướng quân vốn được tam quân cực kỳ khâm phục vì sự vô dũng lại cư nhiên không đến một hiệp đã bị hắn đánh tan thành vài khúc. Người như ma quái thế này như thế nào có thể ngăn cản?

Thấy hấn lại giết đến thì không nhẫn nại được đều hô lên một tiếng rồi thối lui vài bộ!

Lăng Thập Cửu khoe miệng tàn nhẫn cười, đột nhiên tiến lên trước một bước, ngưng đủ nội lực tàn nhẫn rống to một tiếng :“Sát!” Nhãn thần như lôi điện, lập lòe điện quang!

Ầm một tiếng!

Binh lính Bắc Ngụy liền đột nhiên như nghe thấy sấm nổ bên tai, không nhẫn nại được cả người run run, thối lui vài bước, cuối cùng có người cũng không nhẫn nại được áp lực tâm linh này, đột nhiên hét lên một tiếng đem trường kiếm trong tay ném trên mặt đất rồi xoay người bỏ chạy!

312. Chương 39: Trung Liệt Thiên Thu

Binh lính Bắc Ngụy liền đột nhiên như nghe thấy sấm nổ bên tai, không nhẫn nại được cả người run run, thối lui vài bước, cuối cùng có người cũng không nhẫn nại được áp lực tâm linh này, đột nhiên hét lên một tiếng đem trường kiếm trong tay ném trên mặt đất rồi xoay người bỏ chạy!

Có được lực lượng thì không cần sợ hãi! Câu nói thông dụng này hoàn toàn đúng trên chiến trường!

Trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm nếu có một người ham sống sợ chết trốn chạy nhất định sẽ gây dao động ảnh hưởng đến tâm lý chung của mọi người. Quả nhiên, nhiều người sợ hãi chuyển thân chạy đi nhưng ở phía sau hấn, đám binh lính Bắc Ngụy tăng viện lại không rõ tình huống vẫn tiếp tục dồn lên mà đụng vào nhau, bỗng nhiên loạn thành đoàn!

“Sát!”

“Lên!”

Cục diện có lợi này nếu không biết lợi dụng thì uổng cho Lý Hưởng Đông, một thân lão tướng chinh chiến nhiều năm. Hấn hét lên một tiếng rồi suất lĩnh nhân mã trùng thượng. Chúng binh lính Thừa Thiên vốn tinh thần như chó bị đánh rơi xuống nước, trên người không có nửa điểm khí lực cũng mở miệng rống to rồi giục ngựa tiến lên.

Vẫn như cũ, Lăng Thập Cửu cùng Lý Hưởng Đông đi phía trước, hai người như hai thanh cương đao dẫn đầu giết vào địch trận, bỗng nhiên mở ra một phiến gió tanh mưa máu! Vô số tiếng kêu bi thảm vang lên trong vòng vây, thoáng chốc đã đánh ra tới ngoại vi địch trận.

Hai người đột nhiên cảm giác cả người thả lỏng, cảm giác rõ ràng không khí mát mẻ trong lành thổi vào mặt. Trước mắt hai người là một vùng thảo nguyên lớn xanh mát!

Đột phá ! Cuối cùng đã đột phá vòng vây!

Tiếng hoan hô rung trời vang lên sau khi người thứ nhất đột vây đi ra, đột phá khẩu càng ngày càng lớn, đội tiên phong liền theo đó mà xuất như thủy triều đi ra! Tiếp theo đó là quân chủ lực của Lăng Khiếu vẫn quân dung nghiêm chỉnh đi ra, huyết hồng kỳ vù vù tung bay phiêu đảng! Không chút chần chờ, đại đội nhân mã nhắm hướng thảo nguyên chạy đi!

Lăng Thập Cửu tung người nhảy lên lưng ngựa ngồi sau lưng Lăng Nhị Thập nói một câu: “Ôm lấy ta!” rồi liền ngất đi, bất tỉnh nhân sự. Cuộc chiến vừa rồi mặc dù thời gian không dài nhưng Lăng Thập Cửu lúc kịch chiến đã giết chết hơn một trăm địch nhân, thật sự đã tiêu hao tất cả thể lực, nội lực. Lúc này hấn cảm giác não đại hôn trầm mệt mỏi muốn chết. Thực sự muốn ngủ thiếp đi, không tỉnh lại!

Lăng Nhị Thập đưa tay nắm lấy thắt lưng hấn chuyển tới trước người ôm vào trong ngực rồi phóng ngựa đuổi theo.

Phía sau binh lính Bắc Ngụy vẫn đuổi theo mà đánh tới. Tuy nhiên khi gặp thảo nguyên thì tựa hồ cũng bị tiếng vó ngựa cùng tiếng hô sát làm chấn động mà phát run!

Khổng Đạt Viễn ở cánh trái vô hình chung trở thành lực lượng cản địch tới hậu. Bộ đội của hấn tổn hại cũng lớn nhất. Một vạn nhân mã nay chỉ còn lại hơn bốn ngàn người mà cơ bản là trên người đều bị thương.

Người mệt ngựa mỏi! Khổng Đạt Viễn trên người cũng có nhiều vết thương, trên mặt đầy máu, ngay cả tai phải cũng đã không cánh mà bay. Máu tươi vẫn yên lặng nhỏ xuống!

Mắt nhìn phía trước quân chủ lực của Lăng Khiếu vẫn chưa đi xa, tùy thời có thể bị địch nhân truy sát. Khổng Đạt Viễn quay lại nhìn bộ đội của mình lúc này đã cùng đối phương đầu đuôi tương tiếp thì không khỏi trong tâm nhất động rống to nói: “Các huynh đệ! Ngựa của chúng ta đã mệt, muốn chạy cũng không thoát nữa nhưng đại nguyên soái đã đột vây thành công. Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, ta đã giành thắng lợi. Các huynh đệ, đừng nào cũng chết, các người có nguyện ý theo bốn tướng quân dùng tính mạng chính mình cho đại nguyên soái tranh thủ một điểm thời gian không?”

“Nguyện ý! Vì đại nguyên soái! Chúng ta đánh chết Bắc Ngụy vương bát đản..!” Mang theo một trận rống hét phẫn nộ Khổng Đạt Viễn đột nhiên ghì ngựa mà đứng, xoay người lại, mặt đối diện với kỵ binh Bắc Ngụy đang như phô thiên cái địa mà đến. Khổng Đạt Viễn giơ trường đao chỉ về phía trước, đem toàn thân lực lượng hét to nói: “Các huynh đệ. Cho dù phải dùng răng cắn cũng phải đem đám vương bát đản này kéo xuống ngựa. Cho dù chết cũng bắt chúng phải trả giá đắt. Nếu không Khổng Đạt Viễn ta chính là khinh bỉ hán! Sát! Có ta không có địch. Quân ta nhất định thắng!”

Chúng binh lính Thừa Thiên người người bị phấn đều rống to: “Kéo đám Bắc Ngụy vương bát đản xuống đâm chết đi! Sát a!”

“Ha ha cáp, lão tử đã chém chết bốn đứa, kéo được một đứa, lão tử buồn bán một vốn bốn lời a”

“Mẹ! Lão Tử mới giết được một, lần này mới kéo được một, thật là buồn bán xui xẻo a!”

Binh lính Bắc Ngụy truy kích đến chỗ này đột nhiên thấy đám tàn binh Thừa Thiên không trốn chạy ngược lại đứng tại chỗ điên cuồng rống lên là vì lý do gì. Nhưng lại cảm giác được có một luồng sát khí giống như ngưng tụ thành thực chất trùng thiên đập vào mặt, khiến bọn chúng lo sợ đồng thời cảm giác được áp lực vô cùng! Rồi lại thấy bốn ngàn tàn binh thân đầy thương tích hô lên một tiếng, dưới sự suất lĩnh của một viên tướng quân cả người đầy máu giống như ác lang hung tợn đâm đầu đánh qua.

Khổng Đạt Viễn thúc ngựa chạy trước, đến gần địch trận thì lại kêu to nói: “Các huynh đệ! Đại nguyên soái sẽ báo thù cho chúng ta! Chúng ta không chết vô ích! Lão tử mười tám năm sau lại là một hảo hán! Lão tử mười tám năm sau lại theo đại nguyên soái đi đánh thiên hạ!”

“Mười tám năm sau lại theo đại nguyên soái đánh thiên hạ!”

“Mười tám năm sau lại theo đại nguyên soái đánh thiên hạ!”

“Sát sát sát sát sát.”

Liên như một thùng hỏa dược mạnh mẽ nổ ầm trong quân trận Bắc Ngụy, hơn bốn ngàn tàn binh Thừa Thiên, người người mất lộ ra vẻ hung ác, nhe răng cười, lợi dụng bất kỳ vật gì có thể giết địch, dùng dao chém, dùng kiếm đâm, dùng mâu chọc. Có người vì không có binh khí, đơn giản là nhảy lên, không quản đao kiếm đối phương chém lên thân mình, cứng rắn dùng hàm răng sắc bén tàn nhẫn cắn vào yết hầu địch nhân, cảm giác thấy máu huyết địch nhân chảy vào cổ họng mình, xem đối phương kinh hãi muốn chết thì trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn mỉm cười rồi rời xa nhân thế...

Ở phía xa, Lăng Khiếu không ngừng rống lên, khóe mắt đã không còn lệ mà chảy ra máu tươi! Vẻ mặt đầy thê lương giống như lệ quỷ! Ông mấy lần muốn phóng ngựa quay về theo các huynh đệ đồng sanh cộng tử nhưng lại bị đám Lăng Thập Nhị ôm giữ lại!

Lăng Khiếu giận dữ không ngừng kêu to: “Thả ta ra! Hồn đản! Biến con mẹ ngươi đi” Lăng Thập Nhị như không nghe thấy, hai tay ôm chặt ông vào trong ngực. Cho dù quyền đầu như sắt của Lăng Khiếu không ngừng đánh lên trên người nhưng hắn vẫn không nói gì tiếp tục giục ngựa chạy đi.

Đột nhiên, Lăng Khiếu cũng không vùng vẫy nữa, cả người tựa hồ mất đi khí lực, khóc lớn lên “Huynh đệ a. Thật là hảo huynh đệ a..”. Thừa Thiên quân thần thống soái trăm vạn đại quân lúc này nước mắt giàn giụa, khóc như một hải tử!

Chiến trường lúc này đã hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả binh sĩ Bắc Ngụy đều nhìn về phía một người trong số hàng ngàn thi thể nằm ngang dọc trước mặt, trong núi xác biển máu vẫn đứng thẳng, tay cầm Thừa

Thiên quân kỳ mà trên mặt không hên đều lộ ra vẻ tôn kính! Trên lá cờ bị tàn khuyết này còn lại một chữ lớn “Khổng” đang ngược gió bay phấp phất. Phấp phất như dưới cử tuyến, anh linh vẫn không cam lòng muốn muốn vùng dậy chiến đấu tiếp.

Trường phong thổi lướt qua thảo nguyên, quét vào đám cây cỏ tạo nên âm thanh như tiếng nước nổi.

Thủy Thiên Huyền cùng Ngụy Thừa Bình giục ngựa đi đến, đưa mắt nhìn thảm trạng như địa ngục biển máu trước mắt, Thủy Thiên Huyền thở dài một tiếng thấp tiếng nói: “Thực sự là nghĩa sĩ. Tinh nhuệ như thế, hận là ta không thể sử dụng!” Hấn chú ý, tất cả Thừa Thiên binh lính chết trận trên mặt rất nhiều người đều có nét cười kiêu ngạo. Rất nhiều người ngoài vẻ mặt vui mừng còn có thêm sự cực kỳ thỏa mãn. Chỉ có rất ít người trên mặt trước khi chết tỏ vẻ ảo não cùng không cam lòng.

Nhưng Thủy Thiên Huyền không biết rằng số binh lính này ảo não là vì trước khi chết không thể kéo theo một lính Bắc Ngụy bởi mạng hoặc là kéo theo được rất ít.

Bốn ngàn Thừa Thiên binh lính thương tàn mà không ngờ đem bảy ngàn kỵ binh Bắc Ngụy giết chết. Tỷ lệ thương vong gần gấp hai!

Đây là một thần tích khiến kẻ khác khó tin.

Thủy Thiên Huyền và Ngụy Thừa Bình cùng yên lặng không nói gì! Một lúc lâu sau Thủy Thiên Huyền thở dài nói “Lăng Khiếu thực sự là tướng tài” rồi phất tay: “Đuổi theo! Không tiếc trả giá nhất định phải giết chết Lăng Khiếu!”. Trong tâm hấn thầm nói, có thể khiến cho thủ hạ bán mạng cho mình như thế không hổ là đại nhân vật. Lưu lại một cừu địch như thế trên thế gian thật không an tâm. Người này quyết không lưu được!

Tiếng truy binh tiếng sau lưng nhỏ dần rồi từ từ đã không còn thấy bóng nhân ảnh nào nữa. Cuối cùng đã thoát sao! Đám truy binh này giống như giòi bọ trong xương, có được kết quả này là nhờ vào Khổng Đạt Viễn cùng bốn ngàn binh sĩ dùng sinh mệnh đổi lấy.

Sau gần một ngày bị truy sát, mọi người chưa uống một giọt nước nên sớm đã người khô ngựa héo. Thời khắc này thoát hiểm thành công cuối cùng cũng không trụ nổi nữa! Lăng Khiếu mạnh mẽ đè nén nỗi đau trong tim hạ lệnh điều chỉnh nghỉ ngơi! Mặc dù vẫn còn truy binh ở phía sau nhưng quân sĩ Thừa Thiên nếu không được nghỉ ngơi thì sợ rằng không cần địch nhân truy kích cũng hỏng mất!

Sau khi nhận lệnh, chúng tướng sĩ xuống ngựa nhìn vết thương trên người cùng khuôn mặt đầy máu, đột nhiên lại nghĩ đến các huynh đệ đã bỏ mình thì không cầm được đều cất tiếng khóc lớn, bộc lộ tình cảm trong lòng! Lăng Khiếu mắt nhìn xuống đất càng khóc không thành tiếng chậm rãi quỳ xuống hướng về nơi Khổng Đạt Viễn hy sinh dập đầu ba cái. Đột nhiên đứng lên trong mắt lệ quang chột hiện, âm thanh lại tràn ngập sát khí bức người “Ngụy Thừa Bình! Long Tường! Ta cùng hai tặc tử này thề không đội trời chung. Cừu này không báo, Lăng Khiếu ta thề không làm người!”

Chúng tướng sĩ cùng kêu rống to: “Cừu này không báo, thề không làm người!”

“Cừu này không báo, thề không làm người!”

Thanh âm xa xa truyền đi.

Sau khi điểm lại quân số, Lăng Khiếu lại càng đau khổ!

Mười vạn đại quân sau khi phá vòng vây đến chỗ này thì chỉ còn lại không đủ năm vạn! Một ngày một đêm phá vây mà thương vong quá nửa, những người may mắn sống sót cũng thương tích đầy mình. Chiến lực chỉ sợ không còn bao nhiêu!

Kết quả bi thảm này vốn không thể phát sinh! Nhưng người nào có thể nghĩ được, vua của một nước không ngờ lại liên hợp với địch quốc cùng mưu hại Đại tướng của quốc gia mình.

Nếu không có chuyện này, có Lăng Khiếu tọa trấn Yên quận, nắm giữ hùng binh, tiến có thể công thối có thể thủ. Ngay cả Ngụy Thừa Bình cùng Thủy Thiên Huyền có thủ đoạn thông thiên thì có thể làm gì được?

Lăng Khiếu lúc này thống hận nhất không phải Ngụy Thừa Bình, không phải là Bắc Ngụy mà chính là Thừa Thiên Thừa Thiên hoàng đế Long Tường! Huyết cừu của mười vạn đại quân sớm đã bắt cộng đại thiên!

Nhát đêm sau lưng này đã đem lòng trung thành mấy chục năm của Lăng Khiếu một trăm nát thành phần, thù hận lại càng khắc cốt ghi tâm.

“Long Trường! Người là một gã súc sanh, người là một gã khốn kiếp, một vương bát đần!” Lăng Khiếu đau khổ nện một quyền tàn nhẫn lên mặt đất! Trên khuôn mặt thô hào đầy vẻ mê man cùng đau hận! Chính mình thuần phục quân chủ, chính mình kết bái huynh đệ cuối cùng là vì cái gì? Lại đi câu kết cùng Bắc Ngụy đẩy mình vào chỗ chết.

Lăng Khiếu ta một lòng trung tâm, phụ thân ta cho Thừa Thiên các người giang sơn cẩm tú, lại đem nữ nhi duy nhất gả cho người làm hoàng phi. Ta vì người trần thủ biên cương đẩy lui cường địch, Lăng Gia ta có chỗ nào đắc tội với người? Tại sao? Tại sao...

313. Chương 40: Ngăn Cản Ta Phải Chết

Phù, post mệt quá, tăng lên 120 thanks mới được. Cố lên anh em!

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục không quá nửa thì thần, Lý Hưởng Đông đã mạnh mẽ chống giữ thân thể trọng thương đi đến: “Đại soái, trước mặt là sơn khu, nghe nói dãy núi này cực kỳ hiểm trở, có thể nói là ‘một người giữ vạn người khó qua’, chính là nơi tuyệt hảo quân ta ngăn địch tiếp viện! Quân ta chỉ cần có thể chạy đến đây, xuyên qua nhất tuyến thiên nhiên hiểm trở này là có thể tạm thời an toàn. Chỉ cần đốc thúc thuộc hạ luân phiên bảo vệ sơn khẩu, lấy hiểm ngự hiểm, cầu ổn thỏa thì ta có thể chờ đợi viện binh đến.”

Lăng Khiếu gật gật đầu: “Được, nên làm sớm đi. Thông tri cho các huynh đệ, cố gắng thêm một chút, chúng ta lập tức xuất phát chạy về hướng dãy núi. Đến nơi thì có thể nghỉ ngơi và hồi phục!”

“Nguyên soái, ta cảm giác được việc này tựa hồ có điểm không ổn thỏa” Lăng Nhị Thập cau mày đi đến: “Chỗ kỳ hiểm này cố nhiên là nơi phòng ngự tuyệt hảo nhưng phong hiểm tựa hồ càng lớn! Địch nhân triển khai vòng vây to lớn chu mật như vậy, chung quy xuất động binh lực không dưới bốn mươi vạn người, tại sao lại bỏ qua một nơi sinh tử chỉ địa như vậy. Nói một câu không dễ nghe thì nếu có mai phục thì nhất định chỗ này là tốt nhất. Lúc đó phía trước hết đường, sau có truy binh, tình cảnh nguy ngập! Việc bị tiêu diệt không tránh khỏi, tướng quân nghĩ lại đi!”

Vốn lấy thân phận Lăng Nhị Thập bất quá là thân binh, như thế nào có tư cách chen vào phát biểu ý kiến, nhưng tại hội đại chiến trước, bốn gã tiểu tử đã đại lộ uy phong, sát phạt quả quyết, hơn xa người bên cạnh, được các võ tướng bội phục. Hơn nữa Lăng Nhị Thập nói như vậy cũng là có đạo lý, Lăng Khiếu cũng do dự hồi lâu.

“Lăng tiểu huynh đệ nói xác thực là có đạo lý bất quá Lăng tiểu huynh đệ có một điểm cần lưu ý. Trận chiến này Bắc Ngụy đã điều động không dưới bốn mươi vạn đại quân, mà dãy núi này là biên giới giữa Bắc Ngụy cùng Tây Hàn. Ngay cả Bắc Ngụy thực sự có mai phục ở đây thì binh lực cũng tuyệt không quá nhiều, dù sao việc điều động đại lượng quân lực tới đây nhất định sẽ khiến Tây Hàn đề phòng phản đối. Tin tưởng chúng ta tuyệt đối có thể vượt qua được” Lý Hưởng Đông bình tĩnh phân tích quan điểm của Lăng Nhị Thập nhưng hẳn cũng không phải là phủ định toàn bộ bản khoản của Lăng Nhị Thập nên nói tiếp: “Càng hướng chi, lần này ta lựa chọn phương hướng phá vòng vây ngoài ý liệu của địch nhân. Ai nghĩ đến việc chúng ta các không đem binh lực bạc nhược yếu kém về hướng Thừa Thiên mà phá vòng vây, mà lại xông vào nơi binh lực mạnh mẽ nhất. Đơn độc một điểm này sợ là thống soái Bắc Ngụy vạn vạn lần không có nghĩ đến!”

Vừa nói trên mặt Lý Hưởng Đông xuất hiện vẻ buồn bã “Càng hướng chi lúc này quân ta người ngựa đều mệt, chiến lực giảm mạnh, bằng một tia duệ khí còn sót lại thì ngoài nhất tuyến thiên này cũng không còn chỗ hiểm yếu nào cho chúng ta cố thủ. Không quân như thế nào, nhất tuyến thiên đã trở thành lựa chọn duy nhất của chúng ta,... lựa chọn sau cùng!”

Lăng Nhị Thập thở dài một tiếng yên lặng không nói gì. Hắn không phải không biết Lý Hưởng Đông nói có đạo lý của hắn. Mặc dù vẫn cảm giác được nhất tuyến thiên cũng không có gì an toàn nhưng ngay lúc này cũng thật sự không còn lựa chọn nào nữa! Ngay cả là đánh cuộc thì cũng là đánh cuộc xem có đủ thời gian để chạy đến đó không. Mặc dù cảm giác được có điều không đúng nhưng hắn không biết làm sao cũng chỉ cúi đầu trầm tư.

Mà mặt đất lúc này có chút chấn động. Nhìn kỹ phía xa xa đã thấy vô số truy binh đang tiến lại gần !

Lăng Khiếu cũng không do dự nữa phát tay nói: “Toàn quân lên ngựa! Lấy tốc độ nhanh nhất chạy về hướng nhất tuyến thiên!”

Binh lính đang nghỉ ngơi đều vùng dậy nhảy lên ngựa chạy về phía trước. Lăng Nhị Thập thở dài một tiếng phóng ngựa truy theo.

Ngụy Thừa Bình cười to: “Thủy huynh. Hắn quả nhiên không trốn thoát khỏi chu mật toán kế của ngươi, thực sự một đường chạy thẳng về hướng nhất tuyến thiên. Sau đây là có thể xem Lăng Khiếu và nhân mã Tây Hàn đánh nhau một trận.” Hắn mặc dù đang cười nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ đau khổ. Là thái tử một nước, hắn đã sớm quen cuộc sống an nhàn sung sướng, đã được mấy lần theo đại quân chinh chiến? Sau trận này, hai bắp đùi đều đã bị ma sát là sưng đỏ lên, đau đớn khó chịu nổi.

Lần này hắn vốn không muốn đích thân ra trận tiền nhưng lại không thật sự an tâm giao đại quân cho Thủy Thiên Huyền. Hơn nữa do thân phận đặc thù của Thủy Thiên Huyền, Ngụy Thừa Bình nhất định không thể không đi bồi tiếp hắn. Không có cách nào khác hắn đành đi theo nhưng nào biết trước đây hắn chỉ cười ngựa mua vui, nay trường kỳ trên lưng ngựa không ngờ lại là một chuyện khổ cực như thế. Trong tâm sớm đã hối hận nhưng trước mặt Thủy Thiên Huyền thì lại không dám nói gì vì sợ bị khinh thường.

Thực ra hắn cũng biết, trong mắt Thủy Thiên Huyền hắn căn bản là không đáng nhắc đến. Thủy Thiên Huyền đưa mắt liếc nhìn về đau khổ của hắn bất động thanh sắc lãnh đạm nói: “Lúc này Lăng Khiếu còn chưa chết chiến sự cũng chưa chấm dứt. Trước khi kết thúc chuyện ngoài ý muốn gì cũng có thể phát sinh. Ngươi không nên cao hứng quá sớm! Cho đến khi đem thủ cấp Lăng Khiếu đến trước mặt ta thì ta mới thực sự an tâm”.

Ngụy Thừa Bình khẽ nhích cái mông trên lưng ngựa cười khổ nói: ” Lăng Khiếu ngay cả là thần tiên thì lần này cũng tuyệt đối không trốn thoát khỏi bàn tay của bốn mươi vạn đại quân. Thủy huynh cứ việc an tâm, có Thủy huynh thần cơ diệu toán như thế, Lăng Khiếu nhất định chết không thể nghi ngờ! Ha ha..”

“Bốn mươi vạn đại quân?” Thủy Thiên Huyền trong miệng khẽ lẩm bẩm lạnh giọng nói: “Ngươi thực sự nghĩ chúng ta có bốn mươi vạn đại quân sao? Chiến lực Lăng quân như thế mà chúng ta không thể sử dụng, đây thật sự là một chuyện cực kỳ tiếc nuối của ta”.

Ách! Ngụy Thừa Bình ghen lời. Ngươi tiếc nuối!? Ta lại không buồn bực sao! Một trận chiến này dưới sự suất lĩnh của Lăng Khiếu, quân Thừa Thiên tinh nhuệ một trận phá vòng vây chém giết khiến cho bốn mươi vạn đại quân không ngờ lại tổn thất hơn năm vạn! Cái này là trả giá cực kỳ đắt mà, ngay cả Ngụy Thừa Bình là hạng người bạc bẽo mà cũng thấy kinh tâm. Hơn nữa sau khi mới nhận được báo cáo tạm thời tình hình chiến sự, Ngụy Thừa Bình gần như cũng thấy khó mà tin nổi, lấy binh lực gấp gần sáu lần mà lại bị đại thương vong như thế. Lúc này nghe Thủy Thiên Huyền nói thì không khỏi thở dài nói: “Tổn hại xác thực là cực kỳ lớn, nhưng chiến lực Lăng quân cũng thực sự là hơn xa chúng ta. Bất quá để cuối cùng tiêu diệt được Lăng Khiếu thì Bắc Ngụy ta có trả giá hơn nữa cũng không tiếc.”

Thủy Thiên Huyền cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ chờ đến lúc đại quân Lăng Khiếu toàn bộ bị diệt thì bốn mươi vạn người của ngươi còn lại ba mươi vạn đã là cực kỳ may mắn ! Thật sự không nguyện ý nhìn về mặt đắc ý của Ngụy Thừa Bình, cũng không muốn nghe hắn nói lời a dua với chính mình nên quay mặt đi chỗ khác, trong lòng tự hỏi sao mà Nhu nhi vẫn còn chưa có quay về. Đối phó với một gã Lăng Thiên chẳng lẽ lại trì hoãn không thành, hoặc là có chuyện gì chẳng?

Vô số kỵ binh gào thét vọt qua bên người Thủy Thiên Huyền, cát bụi che kín thảo nguyên tựa hồ muốn che kín nhật nguyệt!

Yến quận đã ở trong tầm mắt!

Năm người Lăng Thiên càng cấp bách quát ngựa! Lúc này ngựa cười cả người mồ hôi tuôn ra như suối, trong miệng mũi cũng phun bọt mép, thấy rõ không có thể chi trì được nữa!

Tiền phương có tiếng trống trận thúc dục vang lên rồi một đội nhân mã từ trong cửa rừng đi ra. Đám nhân mã này mặc phục sắc Thừa Thiên, cầm đầu là một gã giơ cây đao hét lớn nói: “Người đến dừng lại!”

“Ta dừng cái đầu mẹ ngươi! Lính của Long Tường biến thành cướp đường từ lúc nào vậy!” Lăng Thiên mắng to một tiếng, trong lòng càng thêm cấp bách. Trên đường, năm người đã trước sau lọt vào vòng vây nhưng chỉ khiến Lăng Thiên thêm giận dữ nhưng đồng thời cũng hơi có chút yên ổn hơn. Còn có phong tỏa chứng minh tiền phương chiến sự chưa chấm dứt, chính mình phụ thân tin tưởng cũng vẫn còn trên đời, chỉ là đang chiến đấu giành mệnh. Mà lúc này lại có một đám người ở đầu chui ra muốn ngăn trở chính mình hẳn là muốn đến tổng tử. Mục đích của chúng hẳn là muốn tranh thủ thêm một chút thời gian.

Nhưng đám người ngăn trở lại không có nghĩ đến, ngăn trở căn bản là không có đến nửa điểm hiệu quả! Ngược lại là không công mà tổng tử!

Song phương đã từ từ đến gần, tên cầm đầu nọ không chút do dự phát tay quát: “Phóng tiễn giết chết!” Bỗng nhiên vô số mũi tên tán loạn hạ xuống, âm thanh hừ hừ xé gió tràn ngập không khí.

Lăng Thiên làm ra một thủ thế, đột nhiên năm người đồng thời từ trên lưng ngựa bay lên như long du cửu trọng, hạc vũ cửu thiên! Nhảy cao đến năm trượng, không chút phí lực đã né tránh được đám loạn tiễn, thân thể hạ xuống giữa đám quân lính Thừa Thiên. Lúc này ngựa của đám người Lăng Thiên lại đồng thanh hí lên một trận đau đớn. Vô số mũi tên nhọn đã đâm vào trong người, ngã lăn ra.

Năm người Lăng Thiên thân thể đồng thời hạ xuống, như cuồng phong lừng không mà hạ, trong lúc đó đã đem hơn mười tên quan quân hất xuống ngựa!. Năm người nhanh chóng đoạt lấy mỗi người một chiến mã, nhảy vọt lên, quay đầu ngựa. Lăng Thiên hét lớn một tiếng xé gió: “Ngăn cản ta là phải chết!” rồi đại đao trong tay hung mãnh chém ra, đến nửa khoảng không thì bạch quang nhất thiểm. Hơn mười một tên binh lính phía trước cơ hồ đồng thời bị thảm kêu lên rồi thân thể bị chém thành hai đoạn!

Bên cạnh, Lăng Kiếm một ngựa phi qua đi trước Lăng Thiên. Trong tay cầm một thanh trường thương mới đoạt được như cuồng phong sâu vũ chém giết. Đám Lăng Trì, Lăng Phong, Lăng Vân ba người cũng hạ thủ không chút lưu tình, mỗi một chiêu đánh ra nhất định có một người bị thảm rơi xuống ngựa!

Năm người cũng không hàm hồ, đại khai sát giới, trong khoảnh khắc máu tươi tung tóe, chân tay đứt đoạn rơi vung vãi nhưng vẫn không dừng lại chút nào. Tại trong biển người mở ra một đường máu tanh cùng tử vong, một đường toàn tốc tiến lên! Phía sau năm người cư nhiên biến thành một khoảng trống đầy máu tươi nhuộm đỏ. Chúng binh lính kinh hãi phát hiện dưới tay năm người này không ngờ ngay cả một người bị thương cũng không có! Hễ là giao thủ qua một chiêu cùng năm người toàn bộ đều thảm tử! Không có một ngoại lệ, mà tử trạng thì càng bị thảm không nói nên lời. Nhẹ thì đầu thân một nơi, nặng thì không còn hình người, thủ đoạn thật đáng sợ!

Sau một trận trùng sát phá xuyên quân trận, Lăng Thiên càng không quay lại tiếp tục giục ngựa chạy đi! Tại lúc tối hậu, Lăng Kiếm đột nhiên nhe răng cười rồi ngay lúc chiến mã đang chạy thân thể đứng lên, vung vàng đứng trên lưng ngựa quay mặt về phía sau đem trường mâu trong tay ném ra. Tiếp theo quay về lưng ngựa, ha ha cười to chạy vọt đi.

Viên tướng suất lĩnh chi quân này toàn thân đầy mồ hôi lạnh, chỉ trong một hô hấp ngắn ngủi này quân lính của mình đã biến thành một đồng tử thi! Hai mắt trợn trừng không ức chế nổi hàn ý từ trong tâm bốc lên. Tiếp theo trong lòng thầm cho là may mắn, năm người Lăng Thiên trực tiếp xông vào chiến trận, giết mở đường máu mà đi, chưa kịp cùng hắn giao thủ nên không ngờ đã lưu lại cho hắn một tính mệnh! Hắn duỗi tay lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Nguy hiểm thật! Thật may mắn”

Ngay lúc này đám binh lính còn lại đột nhiên cùng kinh hô lên. Viên tướng vẫn đang cười ở trên ngựa này mờ mịt không hiểu, trong lòng thầm nghĩ, địch nhân cũng đã đi rồi, các người còn kinh hô cái gì. Mới nghĩ đến đây thì hắn đột nhiên phát hiện trước mặt mình ngay lúc đó xuất hiện một tia chớp màu đen, rồi liền phát hiện thân thể mình đột nhiên bay lên....

314. Chương 41: Lánh Hữu Hoàng Tước

Ngay lúc này đám binh lính còn lại đột nhiên cùng kinh hô lên. Viên tướng vẫn đang cười ở trên ngựa này mờ mịt không hiểu, trong lòng thầm nghĩ, địch nhân cũng đã đi rồi, các người còn kinh hô cái gì. Mới nghĩ đến đây thì hần đột nhiên phát hiện trước mặt mình ngay lúc đó xuất hiện một tia chớp màu đen, rồi liền phát hiện thân thể mình đột nhiên bay lên.

Hần xác thực là rất may mắn, chỉ mới gặp nhau lần đầu mà đã được lâu chủ Đệ Nhất Lâu tự thân ra tay đánh chết. Đây quả là một ‘vinh dự’ lớn!

Mọi suy nghĩ của tên tướng quân này chợt ngừng trệ lại. Đệ nhất sát thủ Đệ Nhất Lâu Lăng Kiếm toàn lực ném trường mâu, liền như lưu tinh cản nguyệt, lấy tốc độ phi thường nhanh bay đến, cơ hồ mọi người mới vừa nhìn thấy trường mâu rời khỏi tay Lăng Kiếm thì đã thấy xuyên vào trên người tên tướng này! Luồng trùng lực cự đại đã đem thân thể hần từ trên lưng ngựa hất bay lên rồi theo đà bay ra xa. “Xoạt” một tiếng, trường mâu tàn nhẫn xuyên vào thân một cây tùng thụ hùng vĩ bên đường. Thân tùng thụ bị rung lên một trận kịch liệt, lá tùng đầy trời rơi xuống!

Thân thể của viên tướng vốn đã sớm mất đi hô hấp lúc này lúc lắc treo ở trên trường mâu, tùy theo gió mà lay động, giọt giọt máu tươi từ vết thủng trên ngực chảy ra, theo thân chảy xuống đến tận ngón chân rồi mới rỏ xuống đất ...

Nhìn phương hướng năm người nọ vừa đi xa, chúng Binh lính Thừa Thiên người nào người ấy trong mắt hiện lên thần sắc cực kỳ sợ hãi, cả người run lẩy bẩy, hai chân như nhũn ra, không ít người nôn thốc nôn tháo.

Lăng Khiếu cả người lạnh lẽo! Trời đã diệt ta!

Sự thật tàn khốc hiện ra ngay trước mắt. Ngay lúc đó, sự thật tàn khốc trước mắt này thật sự không nghi ngờ gì nữa đã đem lòng tự tin của vị Thừa Thiên quân thần này đã kích thật nặng!

Sau khi bốn ba, đội ngũ cũng đã đến mức sức cùng lực kiệt, sắp hỏng mất rồi, thật vất vả mới đến được trước nhất tuyến thiên, là nơi đặt niềm hy vọng thể mà lại đột nhiên phát hiện, nơi chính mình đặt hy vọng căn bản lại chính là quý môn quan. Nơi đây đang có mười vạn quân địch được nghỉ ngơi dưỡng sức chờ đón mình tới!

Hơn mười vạn quân địch, hơn mười vạn quân địch tinh nhuệ sức nhàn chờ sẵn!

Khoảng không phía trước cuồng phong đang thổi, phía đối diện là vô số tinh kỳ chỉnh tề đang theo gió tung bay, phát ra thanh âm phần phật. Phía sau tinh kỳ là một quân trận cự đại mà chỉnh tề, ánh mặt trời phản xạ qua cương đao tạo thành một phiến ánh sáng lấp lánh chói mắt! Sát khí trùng thiên áp đến khiến cho tất cả Lăng quân cùng cảm giác hít thở không thông!

Đường đi trước mắt đã bị đại đội binh mã này cản lại, số lượng có tới hơn mười vạn! Binh giáp sáng loáng, khí thế trầm ngưng tức mục lộ ra vẻ bách chiến chi binh!

Đối với loại áp lực khó lòng kháng cự này, lấy trạng thái lúc này của Lăng quân sao có thể đối kháng được.

Nếu như là ngày hôm qua thì luồng áp lực này hoặc giả có thể chịu được thậm chí là cũng không thêm để tâm!

Vì ngày hôm qua Lăng quân cũng có mười vạn mà là mười vạn quân tinh nhuệ.

Nhưng hôm nay mọi người đều mệt mỏi đến mức đầu váng mắt hoa! Mười vạn binh mã tinh nhuệ bị phản quân lấy đi ba vạn, lúc phá vòng vây tổn thất không dưới hai vạn, còn lại cũng đều bị thương hơn nửa sau khi kịch chiến lại đường dài bốn ba, người mệt ngựa khốn, cơ hồ đã không còn mấy chiến lực! Ngay cả như cung tên cũng đã bị tổn hại hầu như không còn. Mà ngay lúc này lại bị hãm vào tuyệt cảnh, tả hữu hai bên là núi cao chót vót, trước mặt là quân địch được nghỉ ngơi dưỡng sức, sau lưng thì tiếng vó ngựa bốn hành vang lên dồn dập. Đó là hơn ba mươi vạn truy binh đang đến gần.

Trận chiến này sao có thể đánh?

“Lăng tướng quân, đã lâu không gặp!” Trong dịch trận phía trước chợt vang lên tiếng vó ngựa rồi một viên trung niên tướng lĩnh ung dung giục ngựa chậm rãi đi ra, roi ngựa trong tay vung vẩy, mặt hiện vẻ cười, dáng vẻ như mọi sự đều nằm giữ ở trong tay hướng về Lăng Khiếu nói chuyện.

“Là người!” hai mắt Lăng Khiếu co rút lại ” Hàn Thiết Hiên, nguyên lai Tây Hàn các người cũng tham gia vào âm mưu lần này! Quả nhiên là hảo mưu kế! Hảo tính kế!” Lăng Khiếu sớm đã biết người này vì tình kỳ trước mặt chính là của Tây Hàn. Đây chính là lão đối thủ của hắn!

Hàn Thiết Hiên ha ha cười to nói” Lăng Khiếu, nghĩ không ra người lại có ngày hôm nay. Con chó trung thành nhất của Long Tường nay lại bị chủ nhân mình bán đứng, tư vị chắc hẳn không dễ chịu a? Ha ha ...không cần thương tâm, ta hiểu người mà, thực sự phi thường hiểu người mà, ha ha...”

“Ha ha ha.” Trong quân Thừa Thiên, Lý Hướng Đông cười to một tiếng giơ tay chỉ vào Hàn Thiết Hiên vui mừng nói “Các người nhìn xem. Các người nhìn xem vị này chính là người năm đó từng dập đầu trước người đại nguyên soái, cũng chính là Tây Hàn Đại tướng Hàn Thiết Hiên ha ha... Thực sự là uy phong a, các người lại không biết a. Các người đừng nhìn Hàn Đại tướng quân lúc này rất uy phong mà lầm, năm đó Hàn Đại tướng quân so với bây giờ còn uy phong hơn nhiều, còn nhằm vào hòn đá to mà dập đầu. Dững khỉ như vậy, chắc chắc.. lúc đó lão nhân gia hắn vì giữ mệnh, cầu xin đại nguyên soái thả hắn quay về nên từng muốn bái lão tử làm cha nhưng lão tử một cước đá hắn ngã giữa bốn chân lên trời. Cái loại hắn có muốn làm cháu lão tử cũng không đủ cách, may ra làm heo chó thì được. Như vậy thì thật hoàn mỹ.”

“Lý Hướng Đông! Con lợn khốn kiếp này. Người nói như đánh rắm. Lão tử chửi tổ tông mười tám đời nhà người! Người cầu thần bái phật đừng để cho lão tử bắt được người, không thì lão tử sẽ nhất định tự thân xử lý người, để cho người chết một cách vui vẻ. Làm cho người biết sao mới là ngã chống bốn chân lên trời, làm cho người thành một con rùa gọi lão tử là cha!” Hàn Thiết Hiên cơ hồ phun ra máu, thoáng chốc sắc mặt xanh mét, mở miệng mắng to! Ô ngôn uế ngữ cuộn cuộn xuất ra! Lý Hướng Đông nói đã động đến vết thương lớn nhất trong lòng hắn, năm đó chiến bại bị Lăng Khiếu bắt làm tù binh nhưng được Tây Hàn trao đổi đem hắn quay về. Hàn Thiết Hiên coi đây là đệ nhất sỉ nhục trong đời hắn. Sự kiện này cơ hồ tất cả quân lính Tây Hàn ở đây cũng biết nhưng chuyện Hàn Thiết Hiên dập đầu cầu tha rồi bái cha gì đó toàn bộ đều do Lý Hướng Đông bịa ra. Thật ra Hàn Thiết Hiên này cũng tính là một thiết huyết nam nhi, chiến lược cũng không dưới Lăng Khiếu hơn nữa năm đó bị bắt cũng là do binh lực không bằng. Thử nghĩ xem một gã tướng quân bị bắt làm tù binh lại có thể tiếp tục chấp chưởng binh quyền, không phải là kỳ nhân thì cũng là kỳ tài, điều này có thể nghĩ được.

Nhưng mọi người dù sao đều biết hắn đã từng là tù binh mà lại không rõ ràng nội tình trong đó nên bỗng nhiên có không ít người đều nhìn qua hắn, có người trong mắt thậm chí đã xuất hiện vẻ khinh bỉ. Quân nhân sùng bái nhất là hán tử nhiệt huyết không sợ sinh tử mà khinh bỉ nhất là loại người nhu nhược. Hai quân đều nhìn Hàn Thiết Hiên, trong ánh mắt đồng thời có dị dạng.

“Các huynh đệ. Các người thấy không. Kể trước mặt chúng ta chính là một gã hèn hạ” Lăng Thập Cửu tinh thần và thể lực đã khôi phục khá nhiều mắt thấy thời cơ thì liền đề nghị nội lực hét lớn “Chúng ta là tử đệ tinh duệ của quân thần Lăng Khiếu. Chẳng lẽ chúng ta lại thua kẻ hèn hạ như vậy sao, thua một đám quân nhút nhát như vậy sao. Ha ha cáp, hèn hạ! Mọi người theo ta lên nào” Lăng Thập Cửu hét lớn: ” Hàn Thiết Hiên! Hèn hạ! Dập đầu trùng! Hàn Thiết Hiên! Hèn hạ! Là con ta”.

“Hàn Thiết Hiên! Hèn hạ!”

“Hàn Thiết Hiên! Là con ta!”

“Hàn Thiết Hiên! Dập đầu trùng!”

Binh lính Thừa Thiên nhất tề kêu to, tinh thần vốn xuống thấp đột nhiên tăng vọt, vừa hô to vừa cười. Dưới sự điều độ của Lăng Thập Cửu tinh thần binh lính Thừa Thiên bỗng nhiên tăng vọt, đột nhiên cảm giác vết thương cũng không còn đau nhức, người người trong tâm đột nhiên nổi lên một luồng ngạo ý! Chúng ta là thiết quân, là tử đệ quân thần. Cho dù bốn mặt thọ địch thì như thế nào?

Tiếng vó ngựa truy binh từ từ tới gần, áp lực cũng càng lúc càng lớn nhưng binh lính Thừa Thiên tại một khắc đối mặt với cường địch mạnh mẽ này lại cứ nhiên không sợ hãi.“Thập Cửu ca! Người xem!” Lăng Nhị Nhị kêu to lên, giơ tay chỉ về hướng nam xa xa. Lăng Thập Cửu giương mục nhìn lại, thấy phương xa có

một đám khói bụi màu vàng đang cuộn cuộn kéo đến, Lăng Thập Cửu hưng phấn hô lên: “Là người của chúng ta, không biết là vị huynh đệ nào đến. Có bao nhiêu người?”

“Không quản có bao nhiêu người. Có viện binh chính là có hy vọng, chúng ta nhằm hướng đó mà trùng phong!” Lăng Thập Cửu kiên quyết nói! Trong lòng yên lặng thầm nhủ một câu: Chỉ sợ cho dù có một người cũng có thể cổ vũ sinh cơ cùng đấu khí của binh lính Thừa Thiên cũng như đẩy lên niềm hy vọng!!

“Nguyên soái, ngài xem, viện binh của chúng ta đến !” Lăng Thập Cửu kêu to “Chúng ta hướng về phương nọ trùng phong!” nói xong duỗi tay chỉ.

Lăng Thập Cửu khi nói câu này đã tận lực quán chú nội lực, toàn trận đều nghe thấy! Cơ hồ hơn nửa binh lính Thừa Thiên cũng nghe được câu này, cho dù không nghe thấy thì cũng mơ hồ nhìn thấy đám khói bụi màu vàng bốc lên, khói bụi hy vọng. Người người cũng cảm giác phấn chấn!

Tia sáng trong tuyệt cảnh.

Lăng Khiếu cười to nói: “Hảo! Các binh sĩ. Nhiều huynh đệ để chúng ta đào sinh đã không tiếc hy sinh! Ngay lúc này là lúc chúng ta vì các huynh đệ mà đòi lại nợ máu, nhằm về hướng nọ tấn công đi !”

Cùng lúc này Hàn Thiết Hiên giơ cao đại đao trong tay hét lớn nói: ” Tiến lên! Chém tận sát tuyệt. Đem Lăng Khiếu, Lý Hướng Đông chém thành vạn đoạn!”

Hai quân đồng thời cùng hò hét, cơ hồ tại đồng thời phát động thế công! Cùng này đồng thời truy binh Bắc Ngụy cũng đã đến. Thủy Thiên Huyền cũng không theo tính toán trước đây là tọa sơn quan hổ đấu mà thay đổi kế hoạch, lập tức hạ lệnh phát động tổng công kích! Nguyên bản muốn để cho quân đội Bắc Ngụy nghỉ ngơi tu chỉnh, lúc này Ngụy Thừa Bình cũng biết là sự tình nghiêm trọng nên hảo hảo im miệng, đem những lời chưa nói ra khỏi miệng nuốt quay về.

Tam quân trong nháy mắt liền quần lấy nhau!

Trên phiến núi bên trái cách chiến trường không xa, trên đỉnh một cây đại thụ rậm rạp có hai bóng đen đang ngồi thản nhiên quan sát tam phương quân đội người tử ta sống đấu với nhau, bộ dáng như xem diễn trò.

“Nhị đệ, Thủy tiểu gia hỏa này cũng có chút hiểu phép dùng binh đó chứ!” Một tử bào trung niên cất tiếng, trong ngữ khí mang theo vẻ nhàn hạ cùng tiểu ý đưa tay chỉ điểm xa xa nói.” Ân, không tệ, không tệ! Xem vị quân thần Lăng Khiếu này hôm nay quả thực là không may mắn. Tin tưởng hôm nay Lăng Khiếu chắc thân tử tại đây, ngay cả bảy vạn tử đệ của hắn toàn bộ cũng chết ở đây!”

“Ân, nhưng đáng tiếc. Một trang hán tử như thế không chết trên chiến trận mà lại chết vì âm mưu của người phe mình...!” Một người khác khẽ tự thán một tiếng, có chút tiếc hận nói.

“Đáng tiếc..?! Sao lại đáng tiếc! Trận chiến này đối với Thừa Thiên, thậm chí đối với Bắc Ngụy cũng là một thiên đại tổn thất, nhưng đối với ta lại là một việc cực kỳ may mắn a!” Lúc trước người có nói: ” Lăng Khiếu chết chính hợp ý ta. Ha ha..., thực sự là trời đã giúp ta a!”

“Đại ca vì sao nói như vậy?” Một người khác có chút kinh ngạc hỏi.

“Từ bề ngoài mà xem, Lăng Khiếu và Lăng quân là chết trong tay Bắc Ngụy quân nhưng ngầm bên trong lại là do một tiểu tử của Thiên Phong chi Thủy bày ra...!” Người nói lúc trước lại nói: “Thù giết cha bất cộng đái thiên! Lấy tính cách Lăng Thiên há có thể bỏ qua cho Thiên Phong chi Thủy? Cho dù Trảm, Phong hai vị trưởng lão không thể bắt được nha đầu nọ thì tin tưởng rằng nha đầu nọ cũng không thể thoát khỏi tay Lăng Thiên! Ha ha... Xét kỹ mà nói, thật sự ta càng hy vọng Thủy nha đầu nọ thua bởi Lăng Thiên a!”

Nói xong hắn thở ra một hơi khẩu khí ý tứ hàm xúc ý vị thâm trường nói: “Nếu Lăng Khiếu hôm nay bỏ mình, song phương nhất định kết hạ cừu oán khó giải và chuyện chém giết lẫn nhau cũng vô pháp tránh khỏi. Nhưng Lăng Thiên trong quá trình báo thù lại phát hiện ra những năm gần đây mặc dù thực lực tăng trưởng đến mức kinh người nhưng lại vẫn chưa phải là đối thủ của Thiên Phong chi Thủy gia tộc có lịch sử ngàn năm này. Đến lúc đó gặp xui xẻo thì hắn mới ý thức được là nhất định phải có một trợ thủ! Mà lựa chọn tốt nhất là...”

315. Chương 42: Đại Thế Dĩ Khứ

Người kia bưng tỉnh hiểu ra nói: “Đương kim thế gian hiện nay cũng chỉ có chúng ta mới có thể cùng Thiên Phong chi Thủy đối kháng, cũng tuyệt đối không cùng Thiên Phong chi Thủy thỏa hiệp! Cho nên, Lăng Thiên nhất định là sẽ cùng chúng ta hợp tác thì mới có thể báo thù! Đại ca, kể này mặc dù hay nhưng có vẻ quá âm độc...”

Người nói lúc trước hừ lạnh một tiếng “Âm độc? Ta đã làm qua sự tình gì chưa? Thậm chí còn không có phải ra một người nào gây ảnh hưởng cho sự tình này, chỉ một mực bảo trì trầm mặc. Tất cả đều do Thiên Phong chi Thủy làm ra gió mưa, ta âm độc chỗ nào?”

Một người khác cẩn thận nói: “Nhưng ta đã sớm biết được tin tức, ta sớm có thể ngăn cản việc này phát sinh, thực sự...”

“Ngăn cản?” Người nói lúc trước quay đầu lại, trong hai mắt hàn quang chợt lóe lên: “Tại sao ta phải ngăn cản? Nhị đệ, đây là chuyện tranh giành thiên hạ mà không phải là ân oán vô lâm, càng không muốn nói là cái gì quang minh chánh đại! Người mà còn giữ loại tư tưởng này thì quá cổ hủ! Đây cũng là nguyên nhân ta không yên tâm đem đại quyền ra quyết sách giao cho người... Đây là nguyên nhân lớn nhất!”

“Sự tình này chúng ta không thể ngăn cản mà ngược lại phải tiến thêm một bước tạo sóng trợ giúp mới được!” Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, hai mắt sát khí chợt hiện ra “Cho nên Lăng Khiếu hôm nay không thể không chết. Cho dù Bắc Ngụy cùng Thủy gia không khốn trụ được hắn, thực sự để hắn phá vòng vây ra ngoài thì ta thà rằng tự thân động thủ cũng phải đem Lăng Khiếu giết chết! Lăng Khiếu phải chết hôm nay thì như vậy Thiên Phong chi Thủy cùng Lăng Thiên mới nảy sinh huyết cừu không chết không thôi! Lăng Khiếu hôm nay chết thật sự là có liên quan đến thiên hạ đại cục sau này, chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

“Hả?” người kia cả kinh vội vàng nói: “Đại ca, chuyện này rất không ổn? Chúng ta mới vừa đồng ý hôn sự giữa Nhan Nhi cùng Lăng Thiên, Lăng Khiếu hắn... hắn dù sao cũng là cha chồng Nhan Nhi mà. Chúng ta thật sự là thân gia đó! Đại ca, cho dù Lăng Khiếu không chết, hai nhà chúng ta quan hệ cũng đủ thân, càng huống chi nếu chúng ta thực sự khiến phụ thân Lăng Thiên bị hủy ở trong này thì sau này Nhan Nhi biết đối xử như thế nào. Cái này.. này không hợp đạo lắm.”

Đang nói chuyện chính là Ngọc Gia nhị đại cự đầu, gia chủ Ngọc Mãn Lâu cùng nhị đệ Ngọc Mãn Đường.

Nghe xong câu này của Ngọc Mãn Đường, Ngọc Mãn Lâu bỗng nhiên giận dữ: “Hỗn trướng. Cái gì hợp đạo? Lăng Khiếu là cha chồng Nhan Nhi thì làm sao. Chẳng lẽ hắn sẽ không chết sao? Lăng Khiếu chết ngày hôm nay mới có thể xác thực chứng tỏ rằng Lăng Thiên vô luận dưới bất kỳ tình huống nào cũng không hợp tác với Thủy gia! Không thì đơn độc bằng vào một Nhan Nhi sao có thể cam đoan khiến chế được Lăng Thiên? Sau một thời gian dài quan sát Lăng Thiên ngươi chẳng lẽ vẫn còn ngây thơ khờ khạo cho rằng bằng vào một phụ nữ là có thể làm cho hắn cải biến chủ ý sao? Chỉ cần hơi có chút không thận trọng là có thể bồi táng cơ nghiệp ngàn năm của Ngọc Gia chúng ta. Ngươi có dám đánh cược không?”

Ngọc Mãn Đường cúi đầu yên lặng không nói gì. Trong lòng hắn mặc dù vẫn không cho là đúng nhưng cũng không tái phản bác vì hắn hiểu rằng đại ca mình là người quyết định mọi chuyện tình, không có ai có thể ngăn cản được.

Ngọc Mãn Lâu thở dài một hơi khẩu khí, giọng nói mềm đi “Nhị đệ, tính ngươi vốn đôn hậu quá mức thiện lương. Phần tâm tính này đối với người nhà mình cố nhiên là chuyện tốt nhưng ngươi nên biết, đối với địch nhân, không kể là Thiên Phong chi Thủy, Bắc Ngụy, thậm chí là Lăng Thiên cũng vị tất là nói đến cái gì giang hồ đạo nghĩa. Tại thế giới này, muốn tự bảo vệ mình thì nhất định phải tâm ngoan thủ lạt. Vào lúc này Thủy gia tiềm nhập vào Thiên Tinh đại lục là vì cái gì. Căn nguyên sâu xa nếu không phải là vì muốn hoàn toàn diệt trừ Ngọc Gia ta thì là gì nữa. Bọn chúng bất nhân ta cần gì nói đến nghĩa khí? Bọn chúng đắc tội với người không nên đắc tội thì chính là gieo gió gặt bão thôi! Trong mắt ta, đây chính là cơ hội trời cho để Ngọc Gia ta trở thành quân lâm thiên hạ. Cơ hội ngàn năm khó gặp này nếu như không nắm được, hoàn toàn đánh mất thì Ngọc Mãn Lâu ta không thể tha thứ cho chính mình! Ngươi và ta ngay cả có chết cũng không có mặt mũi nào gặp lại liệt tổ liệt tông!”

Ngọc Mãn Đường đường vẻ mặt ưu tư nói: “Đại ca, tổ tông ngàn năm di huấn không được tham dự thiên hạ phách nghiệp, không thì nhất định gặp họa diệt tộc! Chẳng lẽ đại ca lại thực sự không quan tâm, không

để ý tới”.

Ngọc Mãn Lâu châm chọc cười cười nói: “Nhị đệ, tổ tông di huấn là do người nào chế định? Không phải là gia chủ ngàn năm trước mà thôi sao! Nhưng lúc đó Ngọc Gia xác thực không có thực lực vãn đĩnh thiên hạ còn lúc này không phải như trước nữa. Hôm nay thiên hạ đại loạn cũng không có chỗ cho thiện nhân! Ngọc Gia ta đại thế đã định, nếu nắm lấy cơ hội thì sao có thể tính là đi ngược lại tổ huấn? Nói thêm nữa, ta thân là gia chủ, chẳng lẽ ngay cả quyền tu sửa tổ huấn cũng không có sao? Bất quá có một điều chỉ có gia chủ mới có thể chế định quy củ mà thôi, ta là gia chủ đương đại, chẳng lẽ cũng không làm được!”

Ngọc Mãn Đường dường như trầm trọng nói: “Đại ca. Ba trăm năm trước, Ngọc Gia ta từng xuất qua một nhân vật kinh thiên động địa, người không nhớ sao?”

Nhắc tới sự kiện này Ngọc Mãn Lâu cũng nhận không được vẻ mặt trịnh trọng tôn kính “Ta hiển nhiên là nhớ. Chính là Ngọc Phong Vân lão tổ tông. Lúc đó Ngọc Phong Vân có thể nói là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, là nhân vật đệ nhất của Ngọc Gia ta từ xưa tới nay!”

Ngọc Mãn Đường cười khở một tiếng nói: “Năm đó, Phong Vân lão tổ tông trước khi tạ thế có người từng hỏi về Ngọc Gia tổ huấn, trông mong lão tổ tông cũng có thể lưu lại di ngôn. Khi đó lão tổ tông đã một trăm ba mươi ba tuổi và gần chết nhưng khi nghe đến hai chữ tổ huấn thì lại mở mắt ra, sau khi hít một hơi khẩu khí thì lưu lại mười ba chữ “có thể cùng người đấu, không thể cùng trời đấu! Nhớ lấy nhớ lấy”. Đại ca, chẳng lẽ người không nhớ sao?”

Ngọc Mãn Lâu ha ha cười “Nhị đệ, ta khi nào muốn đầu cùng ông trời. Thế cục hôm nay Ngọc Gia ta chỉ là thuận theo lòng trời ứng với lòng người thôi, có chỗ nào nghịch thiên. Nếu ý trời không thuận thì ta hiển nhiên sẽ tiếp tục ẩn nhẫn nhưng hôm nay cơ hội nhất thống thiên hạ ngay trước mắt, chính là cơ hội tuyệt hảo trời cao ban thưởng cho. Nếu như không tranh thủ nắm chắc mới thực sự là đấu cùng trời đó”

Ngọc Mãn Đường thở dài một tiếng “Đại ca, không cần nói nữa, ta nói không lại người. Tất cả cũng theo ý đại ca đi. Tiểu đệ ta cũng không có ý kiến gì nữa.”

Ngọc Mãn Lâu hài lòng cười đưa tay vỗ vai hắn nói “Như thế mới là hảo nhị đệ của ta chứ! Thế mới không thẹn là người Ngọc Gia ta. Nếu người có thể có cái tâm tàn nhẫn cùng ngoan lạt hơn thì đại ca ta mới có dũng khí đem thêm trách nhiệm giao cho người a!”

Nói xong Ngọc Mãn Lâu chăm chú nhìn vào chiến trường mỉm cười nói: “Nếu Lăng Khiếu chết Lăng Thiên nhất định sẽ lập tức bắt đầu báo thù, khi đó lão phu liền thông cáo thiên hạ vì Băng Nhan cùng Lăng Thiên đã định thân nên sẽ tiến một bước, trước hiệp trợ Lăng Thiên thu thập Thừa Thiên sau đó đem toàn bộ nhân thủ của Thiên Phong chi Thủy đến Thiên Tinh tiêu diệt hết. Cái này chính là cấp cho Lăng Thiên một cái nhân tình thật lớn sau đó lại toàn lực trợ giúp hắn quét ngang tam quốc, diệt Bắc Ngụy, nuốt Tây Hàn, hoàn toàn báo thù cha. Đến lúc này thì Thiên Tinh cũng đã bình định được một nửa! Chỉ còn lại vài nhà, Ngọc Gia ta cùng Lăng Thiên hợp lực tin tưởng tiêu diệt cũng không quá khó khăn. Bước kế tiếp lão phu tự thân đến đông nam, vì Lăng Thiên mà hướng đông nam Tiêu gia cầu thân, để hắn cùng Tiêu gia Tiểu nha đầu tái tục tiền duyên, chấp nhận cho Tiêu nha đầu trở thành Lăng Thiên phi tử thậm chí là hoàng hậu. Nhất định phải đem Tiêu gia tài phú quán tuyệt thiên hạ hết thảy nắm vào trong tay! Thiết nghĩ lão phu đã ra mặt cùng gia tăng áp lực mạnh mẽ của Ngọc Gia, Tiêu gia ngoại trừ việc đáp ứng thì cũng không có lựa chọn thứ hai nào.”

“Lấy ba năm làm hạn kỳ, tính dương sinh tức, đem tất cả chuẩn bị thỏa đáng rồi lại báo Lăng Thiên thù cha chưa xong, nhất định phải đem đại quân quyết chiến Thiên Phong, đem căn cơ Thủy gia nhổ tận gốc. Trên ba đại lực không còn địch thủ mới chân chánh là quân lâm thiên hạ! Mà Lăng Thiên, ta trợ giúp hắn báo thù, vì hắn hao tổn bao tâm lực cùng lực lượng của Ngọc Gia ta, chẳng lẽ hắn lúc đó còn tranh với ta vị trí thiên hạ chi chủ này? Cho dù thực sự có tâm cạnh tranh thì Thủy gia ngàn năm sức lực há phải bình thường. Sau trận quyết chiến này nhất định sẽ tiêu hao hết lực lượng tích lũy của Lăng Thiên! Đến lúc đó thì...” Nói đến đây Ngọc Mãn Lâu ha ha cười to lên.

Bình sinh đây là lần duy nhất Ngọc Mãn Đường thấy đại ca mình lộ ra thần sắc đặc ý cùng tự mãn như thế! Nhưng trong điệu cười đặc ý của Ngọc Mãn Lâu không biết vì sao Ngọc Mãn Đường đột nhiên từ trong tâm cảm giác một luồng hàn ý lạnh thấu xương.

Kế hoạch của Ngọc Mãn Lâu có thể nói là thiên y vô phòng, có khả năng thành công rất cao nhưng điều kiện tiên quyết là hôm nay Lăng Khiếu phải chết. Nếu Lăng Khiếu quả thực chết ở chỗ này thì toàn bộ kế hoạch của Ngọc Mãn Lâu cứ thế từng bước từng bước tiến hành thẳng tới bước tối hậu!

Thoạt nhìn bước quan trọng này tựa hồ sẽ thuận lợi hoàn thành! Lăng Khiếu còn không đến năm vạn tàn binh bại tướng, đã bị hơn bốn mươi vạn đại quân bao vây, không thể trốn thoát được. Tất cả tựa hồ như lão thiên đã định! Không có cách nào thay đổi được.

Lăng Khiếu cả người đầy máu liều mạng trùng sát! Bốn người Lăng Thập Cửu theo sát bên người hắn, chung quanh thì thể càng lúc càng nhiều, có Thừa Thiên binh lính, cũng có Bắc Ngụy binh lính, nhiều nhất là Tây Hàn quân sĩ!

Phía nam tiếng vó ngựa càng lúc càng cấp bách, cuối cùng cũng có một tiểu đội nhân mã bưu hãn không sợ chết giết tiến vào. Đội nhân mã này mặc dù cực kỳ vũ dũng, chiến lực mạnh mẽ khác thường nhưng dù sao số lượng rất ít, không đến năm trăm người mà phải đối chiến với bốn mươi vạn đại quân, không khác gì châu chấu đá xe. Sau khi trùng tiến vào quân trận Bắc Ngụy không đầy trăm trường liền bị Bắc Ngụy quân đội vây công. Ngay lúc đó một tác cũng khó bước!

Thừa Thiên binh mã bên người Lăng Khiếu càng lúc càng ít, lúc này chỉ còn bốn người Lăng Thập Cửu và bốn năm mươi Thiết huyết vệ, binh lính bình thường còn lại không đến vạn người! Tình thế hết sức nguy hiểm. Trận hình của quân đội Thừa Thiên cuối cùng đã bị binh mã Tây Hàn cùng Bắc Ngụy hoàn toàn phá tan, vốn chỉ là một đội ngũ dựa vào một cỗ khí thế trùng phong nên đã nhanh chóng bị chia thành ba đoạn, hãm vào trong khổ chiến!

Quân đội của Lăng Khiếu sắp bị diệt đến nơi! Chiến cuộc đã đến hồi kết thúc!

Trên khuôn mặt trắng thua hỉ nộ bất lộ của Thủy Thiên Huyền cuối cùng đã lộ ra thần sắc hưng phấn khó có thể kiềm chế nhưng hắn lại không biết cách chiến trường không xa, trên một cây đại thụ có một người thần sắc so với hắn còn muốn hưng phấn hơn nhiều!

Thủy Thiên Huyền đưa mắt nhìn bốn cao thủ hộ vệ bên người Lăng Khiếu không ngừng đem binh sĩ Bắc Ngụy, Tây Hàn mạnh mẽ chém xuống ngựa, kiên định mang theo Lăng Khiếu hướng về phía nam trùng phong, bộ dáng lại phẳng phát như vĩnh viễn không biết mệt mỏi! Thủy Thiên Huyền cau mày nghiêng đầu phân phó nói: “Thời gian không còn nhiều lắm, cũng đến lúc các người xuất thủ rồi”.

316. Chương 43: Nhất Thanh Trường Khiếu

Bên cạnh Thủy Thiên Huyền, sáu gã trung niên hán tử sắc mặt lạnh như băng lên tiếng đáp lời rồi bốn người bay lên chiến mã vùng một roi hướng chiến trận tiến vào. Còn tám lam bào lão giả khác thì không động dậy, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng không có nửa điểm thay đổi đứng lại bên cạnh Thủy Thiên Huyền bảo vệ an toàn cho hắn.

Ngụy Thừa Bình cơ mặt co lại, trong mắt lộ ra thần sắc tức giận nhưng chỉ lóe lên rồi lại biến mất không nói gì! Thời khắc này xung quanh toàn bộ đều được quân đội của mình vây quanh mà vẫn có thái độ phòng ngự như vậy, người người muốn phòng bị là người phương nào ai mà không hiểu.

“Thủy Thiên Huyền cuối cùng đã xuất động nhất lưu cao thủ của Thủy gia ! Tin tưởng chiến cuộc lập tức chấm dứt ! Lăng Khiếu xong rồi.” Trong rừng cây rậm rạp lúc đó, Ngọc Mãn Lâu lẳng lặng nói.” Ta nên đi rồi. Có ở lại xem cũng không có chút ý tứ nào. Kết cục đã định, chúng ta cũng nên quay về chuẩn bị Tây Hàn, Bắc Ngụy... Ha ha a.”

Ngọc Mãn Đường thở dài một tiếng, tiếc hận đưa mắt liếc nhìn Lăng Khiếu trên người đầy máu đang hăng hái chiến đấu trên chiến trường một cái rồi chuẩn bị đi theo Ngọc Mãn Lâu ly khai.

Nhưng đáng tiếc kế hoạch chung quy cũng chỉ là kế hoạch vì thực tế có thể thay đổi rất nhanh. Ngày hôm nay, lúc này đã một lần nữa nghiệm chứng câu nói này!

Nguyên nhân vì lúc này ở phía xa xa, một tiếng huýt gió xé trường không vang lên!

Tiếng huýt gió lúc ban đầu còn mơ hồ không rõ nhưng dần dần thanh âm càng lúc càng lớn, liên miên bất đoạn như thể trên cửu thiên có một con kim long đột nhiên ngang trời vọt qua! Sau đó tiếng huýt gió càng giống như cửu thiên lôi chấn âm âm vang lên đem chiến trường trên bốn năm mươi vạn người liều mạng chém giết đột nhiên im bật.

Thiên địa trong lúc đó ngoại trừ một tiếng trường khiếu này thì cũng không được bất kỳ thanh âm nào khác!

Ngọc Mãn Lâu đang muốn rời đi đột nhiên thân thể chấn động, quay đầu lại, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc tới mức bất khả tư nghị: ” Lãng Thiên! Lãng Thiên đến ! Không ngờ tiểu tử này công lực lại tinh tiến tới mức này. Chẳng lẽ ta tính sai! Chẳng lẽ Lãng Thiên dưới tình huống này lại có thực lực xoay chuyển tình thế?” Ngọc Mãn Lâu càng nghĩ trong tâm càng bất an, cuối cùng truyền lệnh nói: “Người đâu! Thông tri cho Hàn Thiết Hiên, không tiếc trả giá phải chém chết Lãng Khiếu trước khi Lãng Thiên đến!” Một bóng đen lãnh đạm từ trong khu rừng rậm rạp chợt hiện ra nhằm phía Tây Hàn quân đội bay đến!

Hàn Thiết Hiên! Đại tướng cầm binh Tây Hàn vì sao phải nghe Ngọc Gia gia chủ ra lệnh? Chẳng lẽ hắn là người của Ngọc Gia!

“Đại ca!” Ngọc Mãn Đường trong tâm nhất chấn bật thốt lên nhưng Ngọc Mãn Lâu ánh mắt vẫn lạnh tanh, mặt không chút thay đổi. Khóe miệng có chút nhếch lên tàn nhẫn thành hình cung tuyền. Đối với tiếng gọi của hắn không thèm để ý đến!

Ngọc Mãn Đường thở dài một tiếng rồi cuối cùng cũng không nhẫn nại được ngắt đầu hướng về phía tiếng huýt gió truyền đến mà nhìn lại. Lãng Thiên. Người liệu có đủ thực lực dưới tình huống đương kim thiên hạ lưỡng đại gia tộc cùng không tiếc trả giá giết chết phụ thân người mà an toàn cứu cha người ra không?

Đoạn thời gian gần đây Ngọc Gia nhận được nhiều tin tức mà cơ hồ tin nào đều có liên quan đến Lãng Thiên. Không nói về Ngọc Mãn Lâu sớm trong tâm đã đề phòng mà ngay cả Ngọc Mãn Đường cũng rất tò mò. Hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Lãng Thiên!

Hơn nữa Ngọc Mãn Đường trong tâm kích động không chỉ vì chưa gặp qua mà còn là vì đây chính là người trong lòng nữ nhi mình. Lưỡng tình tương duyệt mà Lãng Thiên này chính là con rể tương lai của mình a! Không biết tiểu tử này đến tới cùng bộ dáng như thế nào nhưng chỉ nghe một tiếng huýt sáo này nhìn quanh đương thế sợ rằng cũng ít người bằng được chớ nói là mình. Cho dù là lão Tam đã đạt đến tiên thiên cảnh giới chỉ sợ cũng không có phần công lực này. Đại ca cũng không có phần công lực này a!

Mặc dù vẫn chưa thấy chân diện mục nhưng nghe được một tiếng huýt sáo phách tuyền thiên hạ này trong tâm Ngọc Mãn Đường đã có vài phần hài lòng.

Bốn người Lãng Thập Cửu công lực cơ bản đã tiêu hao hầu như không còn. Thời khắc này toàn bộ chỉ ý vào một luồng ý chí lực, lấy tinh thần rèn luyện cứng rắn mà liều mạng còn bản thân đã cảm giác càng lúc càng yếu nhược vô lực. Thậm chí ngay cả hai mắt cũng bắt đầu nhìn thấy toàn sương trắng mơ hồ. Không cần nói cũng biết toàn bộ tinh thần thể lực cũng như nội lực cũng đã đến mức cực hạn! Thật là một điểm khí lực cũng không có, chỉ cần tiêu hao hết một điểm khí lực tối hậu thì nhất định là lập tức bất tỉnh ngã lộn trên mặt đất!

Nhưng sau khi nghe thấy tiếng huýt gió thì bốn người lại tựa như được quán chú động lực sinh mệnh mạnh mẽ nhất, giống như lò xo bị nén chặt bung ra. Dao kiếm trong tay cũng không hiểu sao tự nhiên có đại khí lực, xoát xoát vài đao đã đem địch nhân bên người chém ngã. Lãng Thập Cửu đột nhiên cảm giác được đầu mũi cay cay, trong yết hầu nghẹn ngào thì thào nói: ” Là tiếng công tử! Công tử gia đến !” Chính mình khi nghe thanh âm cũng có vài phân vô pháp tin tưởng!

Đột nhiên, Lãng Thập Cửu rống to một tiếng, đao xuất như gió, như bỏ dưa thái rau đem bốn tên lính Bắc Ngụy mãnh sát một trận rồi đột nhiên vươn người, đứng ở trên lưng ngựa đem toàn lực rống to nói: ” Lãng Thiên công tử đến rồi! Lãng Thiên công tử đến rồi!” Trong thanh âm tràn ngập vẻ cuồng hỉ!

Không xa, một đám nhân mã đến cứu viện Lãng Khiếu đang bị bao vây nghe được tin tức này thì bỗng nhiên phần khởi hoan hô rung trời “Công tử đến rồi! Là công tử thân chinh đến rồi!” rồi bất ngờ người người đầu chí dăng trào, chiến lực đột nhiên bộc phát tiến về hướng Lãng Khiếu được thêm mười trượng!

Khoảng cách song phương đã không đầy năm trượng! Tuy nhiên năm trượng khoảng cách này lại có vô số nhân mã Bắc Ngụy đem hai luồng nhân mã tách ra!

Thủy Thiên Huyền cả kinh! Người phát ra tiếng huýt gió này nội lực cao thâm sợ đã đến trình độ không thể tưởng tượng nổi. Người này là người nào? Chẳng lẽ là đến cứu Lăng Khiếu? Nếu có này người ra tay, sinh cơ của Lăng Khiếu sẽ đại tăng. Vì hắn đứng cách đám Lăng Thập Cửu khá xa, căn bản không nghe được tiếng hô mừng rõ nhưng có thể từ trong tâm cảm giác được bất diệu!

“Toàn lực giết chết Lăng Khiếu! Không tiếc bất cứ giá nào!” Thủy Thiên Huyền hét lớn nói!

Cây cờ trước đầu ngựa đón thảo nguyên cùng gió trở mình bay vọt lên.

Hoàng hôn dần xuống, trời chiều đã lộ ra ánh hồng cùng tầng tầng mây đỏ như máu giống như muốn dè võ mặt đất, ngay cả tiếng gió cũng trở nên nức nở gào thét.

Tiếng quát của Thủy Thiên Huyền truyền đi xa xa, bốn gã cao thủ Thủy gia vốn đang nhanh chóng chạy đến chỗ Lăng Khiếu lúc này nghe Thủy Thiên Huyền thúc dục thì lại gia tăng thêm vài phần tốc độ, liền như bốn đạo lược ảnh nhảy vọt lên, hung tợn nhắm chỗ Lăng Khiếu bay lại!

Cùng đồng thời lúc này, Tây Hàn Hàn Thiết Hiên cũng phát ra một đạo mệnh lệnh dứt khoát: “Lấy mệnh đổi mệnh! Giết chết Lăng Khiếu! Kẻ nào có gan thối lui một bước, chém cừu tộc!” Lệnh này vừa ra, Tây Hàn binh lính bỗng nhiên càng như điên cuồng chém giết lên! Lăng quân bỗng nhiên cảm giác được áp lực tại đột nhiên tăng lên vài lần! Cả một khu chiến trường chấn động.

“Chỉ mong trước khi Lăng Thiên đến, bốn gã cao thủ của gia hỏa Thủy gia này có thể đem Lăng Khiếu giải quyết xong! Nếu không...” Ngọc Mãn Lâu vẻ mặt ngưng trọng quan sát chiến cuộc, hai mắt không chớp. Từ tiếng huýt gió của Lăng Thiên, Ngọc Mãn Lâu nghe ra công lực Lăng Thiên không ngờ đã không dưới chính mình...! Nếu có một cao thủ dạng này tham dự chiến trường mà muốn thay đổi thắng bại của một chiến cuộc thì tuyệt không có thể nhưng nếu chỉ là hộ tống một người trốn đi thì ngay cả không nói là dễ như trở bàn tay nhưng cũng không quá khó khăn!

Nghĩ đến đây hắn không kiềm được thở dài thật sâu một hơi khẩu khí. Mới vừa rồi chính ra mình nên tự thân hạ trận ra tay thần tốc đánh chết Lăng Khiếu! Nhưng đáng tiếc lúc này đã bỏ lỡ mất cơ hội. Lúc này mà hạ thủ thì sợ rằng khó tránh được việc phải cùng Lăng Thiên chánh mặt tương đối. Cái này thì Ngọc Mãn Lâu trước mắt tuyệt đối không nguyện ý, cũng tuyệt đối không tiện mà làm!

Bất quá Lăng Thiên cùng Thủy gia, hai nhà cừu hận đã kết sâu đậm, cho dù Lăng Gia nhẫn nại thì Thủy gia cũng chưa nhất định nhẫn nại được đối với lực lượng cường đại đã trở thành cừu địch của mình được! Ngọc Mãn Lâu ánh mắt chợt hiện, mặt trầm như nước.

Phương xa, một trận vó ngựa giòn giã vang lên. Năm người cưỡi ngựa xuất hiện phía chân thảo nguyên. Ban đầu chỉ là một điểm đen nhưng nhanh chóng có thể thấy rõ ràng toàn bộ dung mạo! Đó là năm bạch y thiếu niên, trong tay đại đao như Tu La Ma thần đột nhiên phá địa ngục mà lên, mang sát khí trùng thiên với tốc độ rất cao phi đến gần! Lấy thực lực năm người mà đối mặt với hơn mười vạn đại quân lại cứ nhiên không hề có kỵ trùng tiến vào!

Lăng Thiên trong lúc chém giết giữa đám loạn quân mà lòng vẫn ưu lo cho an nguy của phụ thân, không do dự quát to: “Lăng Thập Cửu!”. Giữa khoảng không trung đột nhiên như có sét đánh ầm vang! Đám binh lính Bắc Ngụy đứng gần hắn đột nhiên hoa mắt ngất đi ngã lăn ra.

“Ta ở chỗ này. Nguyên soái không sao. Công tử nhanh đến! Nhanh... đến!!” trong biển người mơ hồ truyền ra một thanh âm sắc bén.

Lăng Thiên tinh thần nhất chấn. Hắn rõ ràng nhận ra thanh âm Lăng Thập Cửu cùng phương vị, nhất là biết được phụ thân không sao thì bỗng nhiên cảm giác cả người nhẹ bẫng nhưng nghe thanh âm truyền đến thì vị trí Lăng Thập Cửu cũng có khoảng cách nhất định. Khoảng cách xa như thế nếu xếp thành hàng thì cũng có ít nhất hơn hai ngàn người. Muốn trong thời gian ngắn đột phá qua há phải việc dễ dàng?!

Trên chiến trận, vạn biến trong chớp mắt, thắng bại trong gang tấc, nếu chậm trễ thì chính mình suốt đời phải tiếc nuối! Kể sách hiện nay chỉ có thể lấy tốc độ nhanh nhất trùng tiến vào thì mới có thể cứu phụ thân ra!

Cầm thanh Thanh Long Thất Tinh đao nghiêng nghiêng chỉ hướng chiến trận phía trước, Lăng Thiên giục ngựa đồng thời trong miệng giải thích nói: ” Quân trận này của Bắc Ngụy như một cái khối thịt! Ta đánh đầu, các người như đàn chim nhận theo ta trùng kích, một khắc cũng không dừng! Một thẳng trùng tiến vào đem cái khối thịt này mở ra! Nhất lộ cắt đứt, dễ như trở bàn tay!”

Nghe câu nói này, Lăng Kiếm cùng ba tiểu tử kia bình thường can đảm ngút trời mà lúc này cũng nhin không được hít một khẩu lương khí!

Lấy năm người năm ngựa ngạnh kháng với gần bốn mươi vạn đại quân! Loại hành vi này gần như là điên cuồng! Không, căn bản chính là một loại hành động cực kỳ điên cuồng! Mà trong miệng Lăng Thiên không ngờ lại nói một câu ” dễ như trở bàn tay!”

Nhưng mà trong lòng Lăng Thiên cũng không nghĩ nhiều, cái khối thịt này nếu như đâm thủng một lỗ ngoài da thì rất nhanh có thể xuyên xuống. Mà lúc này địch nhân đang lúc say mê thắng lợi là lúc vô cùng có lợi cho chính mình hành sự!

Ngay lúc Lăng Thập Cửu ra ngoài đáp lời Lăng Thiên thì bầu trời cảm giác như đột nhiên nhiên u ám. Bốn cao thủ Thủy gia đã lẳng không vọt đến như kinh phong thổi mấy người phía dưới ngã trái ngã phải, bốn thanh trường kiếm tựa như độc xà thổ tín với chung một mục tiêu là Lăng Khiếu!

“Toàn lực bảo vệ Nguyên soái!” Lăng Thập Cửu trong mắt tựa hồ muốn phun máu. Đơn đao trong tay liều mạng nghênh đón! Công tử đã đến ! Không đầy nửa khắc nữa có thể giết vào tới trong này! Nếu trong đoạn thời gian này bốn người lại để cho Lăng Khiếu gặp độc thủ thì Lăng Thập Cửu cảm giác được bốn người có chết một vạn lần cũng không đủ rửa sạch được mối sỉ nhục lớn này!

Lăng Nhị Thập, Lăng Nhị Nhất, Lăng Nhị Nhị, ba người cũng có chung một ý nghĩ, đồng thời vứt bỏ tính mệnh lao lên. Tuy nhiên bốn người chiến đấu đã lâu, mặc dù võ công so với bốn cao thủ Thủy gia này hoặc giả cũng không thua kém nhưng sao có thể so với bọn hăn được nghỉ ngơi dưỡng sức từ lâu?

Đao kiếm tấn công, một đạo hoa lửa bắn tung tóe bốn phía! Bốn người Lăng Thập Cửu đồng thời trong miệng phun huyết lù ra sau mà bốn gã cao thủ Thủy gia lại nhe răng cười. Trước mặt bốn người tay cầm trường kiếm đã sớm gãy đoạn. Bốn thanh trường kiếm không chút do dự đâm ra!

317. Chương 44: Uy Lăng Thiên Hạ

Tuy nhiên chỉ cần một sự trì hoãn nhỏ này, bốn người Lăng Thập Cửu khoe miệng lộ máu tươi như hổ điên phản công lại. Kiếm quang như mưa từ trên không hạ xuống bỗng nhiên cùng bốn cao thủ Thủy gia lại đụng độ thành một đoàn! Lần này bốn người tận lực không cùng đối phương liều mạng nhưng mỗi kiếm đều chỉ vào chỗ trí mạng của địch nhân. Kiếm pháp tinh diệu do Lăng Thiên thân truyền, lấy mệnh đổi mệnh hăn dùng đã pháp, tại một khắc này đã đại phát huy tác dụng!

Bốn gã cao thủ Thủy gia tức giận rống lên nhưng trong nhất thì nửa khắc này lại vô pháp đối phó với bốn tiểu tử tựa hồ một đến đứng cũng không vững này!

“Chậm rồi! Lăng Thiên đã đến ! Mạng của Lăng Khiếu đã được bảo trụ !” Ngọc Mãn Lâu oán hận thở dài, không cam lòng nhìn xem chiến cuộc, không nhẫn nại được thấp tiếng mắng: “Người Thủy gia đều là một đám ăn hại. Lấy năm mươi vạn người bao vây tiêu diệt bảy vạn người, binh lực gấp bảy lần mà cuối cùng lại không giết nổi Lăng Khiếu! Quả thực là cực kỳ hỗn trướng!”

Nghe vị đại ca của mình bình thường nghiêm túc âm trầm không hề cầu thả thế mà giờ mở miệng mắng to, Ngọc Mãn Đường không khỏi kinh ngạc nhìn hăn rồi đột nhiên hắc hắc cười, trong mắt lộ ra vẻ như trút được gánh nặng. Nguyên nhân là dù sao cũng là vì hạnh phúc của nữ nhi Ngọc Băng Nhan. Ngọc Mãn Đường mặc dù chưa thấy mặt vị con rể Lăng Thiên nhưng yêu người yêu cả đường đi lối về nên lúc này thấy phụ thân Lăng Thiên kết thúc có hậu thì không nhẫn nại được thở phào một hơi!

Ngọc Mãn Lâu bình sanh đây là lần thứ nhất há to mồm mắng như vậy.

“Sát...”

Lăng Thiên dữ dằn quát một tiếng, thanh âm như sét đánh giữa trời quang, như núi lửa ngủ yên ngàn năm không có nửa điểm báo hiệu đột nhiên bộc phát! Núi nứt sông đoạn, sát khí trùng thiên địa thoáng chốc liền âm lên bạo dũng bao trùm lấp đầy cả trời cao. Giống như long vương cuồng mãnh trở mình phiên giang đảo hải làm sóng ba đào cuộn cuộn nổi cao tận trời cao, mang theo sự sợ hãi khôn cùng trong nháy mắt đã tập kích vào tâm đầu hơn mười vạn đại quân Bắc Ngụy và Tây Hàn!

Khí thế tựa hồ như thiên băng địa liệt, tiếng trường khiêu thê lương mà hùng hồn mang sức chấn nhiếp của Lăng Thiên trong nháy mắt đã thể hiện thực lực độc tôn làm cho hơn mười vạn đại quân nhân mã đều tan nát ruột gan!

Theo tiếng huýt gió của Lăng Thiên, chỉ thấy trong quân Bắc Ngụy chiến mã đều nhảy dựng lên hí dài, hơn nữa số chiến mã gần Lăng Thiên thì đều nổi lên sự sợ hãi từ trong cốt tủy nguyên thủy rồi bỗng nhiên cấp bách hí vang vượn người dựng đứng lên, cả người xoay vòng, vô số binh lính Bắc Ngụy bị bất ngờ kêu lên sợ hãi rồi chật vật té xuống ngựa! Cả quân trận đầy tiếng ngựa hí người kêu, cả một quân trận chỉnh tề liền như bùng nổ hăm vào trong hỗn loạn!

Đám chiến mã nhảy loạn lên lúc hạ xuống thì bốn bàn chân như sắt thép giẫm xuống người chủ nhân vừa té xuống khiến vô số thanh âm xương cốt gãy đoạn răng rắc răng rắc vang lên! Thậm chí có không ít Binh lính Bắc Ngụy cứ như thế mà chết dưới móng ngựa!

Hộ vệ bên người Ngụy Thừa Bình phản ứng cực nhanh. Ngay lúc tiếng tiếng huýt gió của Lăng Thiên mới vừa nổi lên, đám lính mới vừa bắt đầu hỗn loạn thì đã đem hãn ôm chạy lên trên sườn núi.

Ngay lúc này, sau tiếng cuồng khiêu một khắc...

Lăng Thiên hai chân kẹp bụng ngựa xung trận lên trước nhanh như lưu tinh phi xạ. Năm người cưỡi ngựa hóa thành một luồng siêu việt lưu quang kinh thiên lợi đao mang theo vô biên sát khí ngang nhiên trực tiếp mà trùng nhập vào biển người với hơn mười vạn đại quân Bắc Ngụy!

Mã thông linh tính. Tiếng quát của Lăng Thiên đối với địch nhân hiển nhiên là tràn đầy uy hiếp, cuồng áp đến áp lực tâm linh nhưng đối với năm con ngựa này thì lại như khí tráng sơn hà! Cảm giác được chủ nhân dũng mãnh, tọa kỵ tựa hồ cũng vì vậy mà hưng phấn chạy nhanh hơn. Càng chạy càng nhanh. Từ xa nhìn lại như thể thiên thần mã đột nhiên giáng hạ nhân gian!

Đối diện quan binh Bắc Ngụy thần sắc đầy sợ hãi nhìn Lăng Thiên phóng ngựa xông vào. Quả thực như vào chỗ không người. Đại đao dài đến hai trượng bất ngờ huy lạc mang theo lực lượng quán tính chém lên trên người nhân mã phát ra âm thanh thanh thúy rồi một đao xuyên qua thịt! Rồi bỗng nhiên có tiếng nứt ra khiến cho người ta bỗng nhiên nghĩ đến âm thanh quả dưa nứt vỏ. Đầy trời bỗng nhiên máu tươi tung hoành bay tung tóe!

Lăng Thiên ha ha cười to phóng ngựa trùng nhập vào trong biển người. Thanh Long Thất Tinh đao nhiều lần huy động trông như cửu thiên thần lôi chợt hiện xoát một cái hạ xuống! Từ trái tới phải hơn hai mươi cái đầu chỉnh tề rơi xuống! Hai mươi cột máu đồng thời phun lên không!

Lăng Thiên một mạch không dừng, một đề cương ngựa giẫm nát đám thi thể trên mặt đất nơi đi qua, như một khoái thuyền đột nhiên lướt qua mặt nước yên bình! Cánh tay cụt, chân cụt cùng đầu người máu tươi bất ngờ hướng hai bên phun ra, tựa hồ như mặt nước đột nhiên nổi sóng lớn tách ra hai bên! Trong một sát na đó, đầy trời máu tươi phun ra sáng lạn, lại làm cho Lăng Thiên nghĩ đến cảnh Tết nguyên tiêu khói hoa đầy trời ở kiếp trước!

Phía sau, bốn gã sát thần đồng dạng vẻ mặt hưng phấn, trong mắt tràn ngập khát vọng giết chóc! Đồng thời hét dài trường huy mã đao chém xuống, bốn mặt tám phương bỗng nhiên tràn đầy máu tươi tàn chi! Năm ngựa tạo thành hình tam giác trùng tiến vào, một chỗ phá, chỗ chỗ phá! Liền như thể bảo đao cắt đậu hũ, không chút cố sức hướng ngàn vạn quân địch cắt tới! Thiết phá! Thiết xuyên!

Song quân đối trận quan trọng nhất là khí thế, khí đã vượng thì vô kiên bất tồi. Khí đã suy thì ngàn vạn quân cũng không có chút chiến lực nào.

Lúc trước Thừa Thiên quân đội cơ hồ đã mất đi năng lực chống cự, chỉ như đàn sơn dương chờ giết thịt! Quân đội Bắc Ngụy thì sớm đã say mê trong niềm vui chiến thắng đối thủ, thậm chí không ít kẻ đã nghĩ

đến việc sau khi chiến thắng thì luận công phân thưởng như thế nào. Nào biết ngay lúc đang đắc ý tự mãn như thế thì cơ nhiên lại có một vị diêm vương đoạt mệnh này tiến vào! Đột nhiên huyết sáo hù dọa mà đã khiến người ngã mã ngã, mà đang hoảng sợ chưa tỉnh lại thì đã lại bị kỳ tập! Thấy địch nhân đánh tới xu thế như phá trúc, tàn nhẫn chém tới thì tâm can sớm đã tan nát! Thêm nữa trước người sau lưng đầy tiếng kêu rên bạo khởi, tràn ngập tuyệt vọng cùng đau khổ! Kể khác nghe thấy thì sớm đã hoảng sợ nhưng đang ở trong đám loạn quân, trước sau đều là biển người ngăn trở. Muốn trốn cũng không có đường mà trốn! Không ít người mới nghĩ đến đây thì địch nhân đã giết tới trước người, lập tức đầu rơi xuống đất, thi thể tan nát!

Mặc dù quân địch xác thực có hơn mười vạn người nhưng nếu lấy phương viên trong một trượng mà tính toán thì số người chân chánh cùng Lăng Thiên đồng thời tiếp xúc thì thật không quá nhiều, nhiều nhất cũng chỉ hơn trăm người mà thôi. Một nguyên nhân khác là người quá đông, người phía trước không biết sự tình phía sau, tả hữu hai bên ngoại trừ trong phạm vi hơn mười trượng chung quanh hơi có cảm giác tao động còn đâu đều không biết. Đến lúc chân chánh cảm giác được thì đám người Lăng Thiên đã quét ngang qua mà chém giết lên phía trước.

Theo lời Lăng Thiên, khối thịt này là một cái khối thịt siêu cấp, nếu trực tiếp mà cắt thì có thể dễ dàng mà cắt. Người chung quanh căn bản là không thể ngăn trở, cũng chỉ có thể truy đuổi phía sau, công hiệu không lớn.

Loại chiến thuật này Lăng Thiên gọi là ” tạc xuyên ”! Toàn bộ bằng một luồng cương liệt duệ khí, dũng mãnh hướng thẳng về phía trước, quyết không lùi bước. Gặp thần thì thần, ngộ phật sát phật! Lăng Thiên rõ ràng nhớ được, Đường Thái Tông Lý Thế Dân cực kỳ thiện dụng loại chiến thuật ‘tạc xuyên’ này! Lãnh tụ quân khởi nghĩa nổi tiếng là Đậu Kiến Đức cũng bị loại chiến thuật này đánh bại! Binh bại mà bị bắt!

Loại chiến thuật ‘tạc xuyên’ này có khuyết điểm duy nhất là nếu trong trận gặp phải địch nhân có cùng thực lực nghênh kích thì cũng không nhất định là có thể đánh bại. Mà trong khoảng khắc bị ngăn trở đó mà bị toàn quân bao vây lại liền có thể bị tiêu diệt! Nhưng Lăng Thiên tự nghĩ nhìn quanh thế giới, ai có thể đủ sức ngăn cản trụ chính mình cùng Lăng Kiếm, Lăng Tri, Lăng Phong, Lăng Vân năm người đồng tâm hợp lực toàn lực tiến công. Nếu có thì sợ rằng còn chưa sinh ra!

Bất quá chỉ mất nửa chén trà nhỏ công phu, dưới thế công sắc bén không ai có thể ngăn cản được của Lăng Thiên hấn đã mở ra một đường máu, trùng tiến vào địch trận.

Xa xa trên sườn núi, Ngụy Thừa Bình cùng Thủy Thiên Huyền hai người cùng một vẻ mặt, miệng mở to, hai mắt tròn trĩnh! Bọn hấn đứng tại sườn núi nhìn thấy rõ ràng, năm người này như lợi đao đem quân đội của mình từ đông nam sang tây bắc cắt thành hai nửa. Nhìn cử động có vẻ thật nhẹ nhàng mà khe hở xuất hiện cũng không lớn nhưng nhìn lại rất bắt mắt, coi như bốn mươi vạn đại quân của mình là đất bùn tạo thành, chỉ nhẹ một đao là có thể tùy tâm sở dục, muốn sao được vậy ư? Không kiềm chế được trái tim trầm xuống, tim nhảy loạn lên, cả người đầy mồ hôi lạnh, trong tâm ám gọi một câu: “Cái này còn tính là người sao? Chẳng khác gì ma quái nhập vào rồi!”

Hơn nữa Thủy Thiên Huyền càng không có dũng khí tin: Đây chính là kẻ hệ thống tình báo của mình báo cáo là một gã hoàn hảo đây ư. Cái này.... quả thực chính là một chuyện nực cười lớn!

Lúc này bốn người Lăng Thập Cửu đã như dầu cạn đèn tắt, thân thể lung lay muốn ngã, hơn nữa khi thấy Lăng Thiên cuối cùng đã đến thì tại một khắc cuối cùng, tâm thần như được giải thoát không còn một điểm lực lượng. Lăng Thập Cửu tay phải vô lực nhũn ra, đơn đao rơi xuống mà đối diện một thanh trường kiếm như độc xà đâm vào tâm oa hấn nhưng lúc này Lăng Thập Cửu đã không còn nữa phân khí lực né tránh. Hấn chỉ mỉm cười nhắm hai mắt, trên mặt lộ vẻ lãnh đạm với sinh tử, một vẻ quang vinh vì không nhục với sứ mệnh!

“Thập Cửu!” Lăng Thiên hét lớn một tiếng, thân thể từ trên lưng ngựa cuồng xuất, giống như khoanh khắc xuyên việt thế sự luân hồi lưu quang, lóe lên chợt hiện!

Lăng Thập Cửu đã cảm giác được mũi kiếm địch nhân đâm vào quần áo, thậm chí da thịt cũng cảm giác đau nhức nhưng tiếp theo liền cảm giác trường kiếm của đối phương tựa hồ bị hất văng đi. Tiếp theo liền cảm giác thân thể mình rơi vào một lồng ngực ấm áp! Hấn không nhẫn nại được sử dụng toàn thân một điểm khí lực còn lại trọn mắt nhìn. Hấn thấy một cảnh đẹp mắt, Lăng Thiên tay cầm một thanh trường

đao như cuồng mãnh tảo qua, đem gã cao thủ Thủy gia nọ cả người lẫn kiếm hất bay ra ngoài, bay vọt lên cao bay đi, thân thể tại nửa khoảng không lại đột nhiên ầm một tiếng nổ tung, hài cốt vô tồn! Hắn bị nội lực cuồng bạo của Lăng Thiên trong nháy mắt phá nát thành trăm mảnh, một trận kích động đột nhiên bạo liệt!

318. Chương 45: Giận Chém Ngàn Quân

Lăng Kiếm, Lăng Trì, Lăng Phong, Lăng Vân đã đem ba gã cao thủ Thủy gia khác vây lấy mà tàn nhẫn hạ sát thủ! Bốn người này võ công tiến nhanh, nhất nhất theo Lăng Kiếm đối địch. Trong nháy mắt Thủy gia cao thủ nọ đã bị đâm xuyên yết hầu! Hai gã Thủy gia cao thủ khác hoảng sợ mở miệng muốn hô nhưng tiếng chưa ra khỏi miệng liền đã bị loạn kiếm phân thân!

“Thiên Nhi! Con ta!” Lăng Khiếu trong lần ranh sinh tử quan đầu đột nhiên được cứu, mà người đến cứu chính là con trai mình! Trong một khắc này trong tâm thực sự có nhiều loại tư vị pha trộn! Nghĩ đến Long Tường vô tình vô nghĩa, bấy vạn huynh đệ anh dũng tử thương vô số thì trong mắt hồ lại không nhẫn nại được lệ rơi như tuôn!

Lăng Thiên kích động nhìn phụ thân mình nói: “Phụ thân đại nhân trước hết mời lên ngựa, có gì sau này hẵng nói, trước tiên chúng ta hãy trùng phong ra ngoài đã! Đại quân theo sau sẽ tới ngay! Lúc đó là lúc vì các huynh đệ mà báo thù!”

Sau khi an bài ba người Lăng Phong, Lăng Vân, Lăng Trì bảo vệ cho đám người Lăng Thập Cửu và Lăng Khiếu, Lăng Thiên lại giơ cao đại đao cùng Lăng Kiếm, hai người lại trùng tiến vào! Bên trong còn vô số huynh đệ đang tắm máu hăng hái chiến đấu!

Hai cái thể sát thân, một tả một hữu như cuồng phong phá lãng chém giết tiến vào để lại phía sau lưng một đồng đầu người! Lăng Kiếm trong lúc hỗn loạn cũng đoạt được một thanh trảm mã đao, có vẻ muốn học theo Lăng Thiên, nhất lộ cuồng sát! Phía sau hai người cả người lẫn ngựa trong phương viên ba trượng không có mấy người có thể đứng thẳng được!

Lăng Khiếu nhìn con mình điên cuồng chém giết mà trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ đến cực điểm. Đây chính là con mình ư? Có phải chính là tiểu tử lúc nào cũng vận bạch y, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, con mình đấy ư?

Cao thủ chính là cao thủ, cũng không mất nhiều công phu Lăng Thiên, Lăng Kiếm đã đem binh mã Thừa Thiên bị vây trong đại quân tụ tập lại, càng lúc càng nhiều! Dưới sự chiêu hô của Lăng Thiên tất cả đều theo hai người cuồng trùng tới hội hợp với đám người Lăng Khiếu và Lăng Trì. Lăng Thiên một ngựa đi trước tiên phong, không dừng lại chút nào, trường đao dài hai trượng không ngừng bổ xuống như từng đạo thiểm điện mà khai lộ! Kinh lực cuồng mãnh đi đến chỗ nào, nhân mã chỗ đó đều bị hất tung lẫn đi mở ra một đường máu! Mà vô số cái đầu lâu tròn trong lúc này như mưa đá từ trên trời rơi xuống dày đặc! Long lốc chuyển động lẫn tròn khắp nơi!

Đảo mắt đã trùng phong đến chỗ tiểu đội nhân mã nọ. Lúc này hơn năm trăm người đã tử thương còn lại không tới năm mươi người! Lăng Thiên hét lớn một tiếng: “Lăng Thập Tam! Không được ham chiến, mang theo đội ngũ theo ta trùng phong!” Đám người này do Lăng Thiên phái đến Tây Bắc mã trận thay thế Lăng Không, chính là nhân vật đích hệ Lăng Thiên, Lăng Thập Tam!

Lăng Kiếm cùng bốn người Lăng Phong, Lăng Vân, Lăng Trì phân thành đội ngũ kèm hai bên sườn còn Lăng Thiên đi trước mở đường. Một người một ngựa liền tạo thành một cái lợi nhận hình tam giác sắc bén, thuận gió phá sóng trong đại quân Bắc Ngụy, chém giết tung hoành cứng rắn sinh sát mà mở ra một đường máu!

Thấy lực cản trước mặt ngày càng gia tăng, Lăng Thiên hai mắt đỏ như máu ngẩng đầu nhìn lên trước thấy trước mặt không xa, trên một sườn núi cư nhiên là Bắc Ngụy đại kỳ có thù hình rồng! Tinh thần nhất chấn, Lăng Thiên cuồng huy đại đao, hướng sườn núi nhỏ trùng tiến qua đồng thời hét lớn nói: “Ngụy Thừa Bình! Nạp mệnh đi!” Tiếng hét như sét đánh một mạch chấn động đến chỗ sườn núi nhỏ khiến nó tựa hồ như phát run!

Trên sườn núi, Ngụy Thừa Bình sớm đã bị hù dọa đến môi xanh mặt trắng. Cả người run rẩy nói: “Thủy... huynh. Lăng Thiên đánh đến rồi. Chúng ta...ta mau lui đi thôi...lạch cạch.” Cư nhiên hai hàm răng đánh vào nhau kêu lạch cách nói không nên lời!

Thủy Thiên Huyền trong tâm cực kỳ phức tạp nộ mục quát: “Đây chính là kẻ theo lời người là hoàn khổ Lăng Thiên ư? Đây là Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ ư? Ngụy Thừa Bình! Người thực sự là kẻ ăn hại a! Quả nhiên là kẻ vô năng liên lụy đến ngàn quân!”

Nếu Thủy Thiên Huyền sớm biết thực lực của Lăng Thiên thì có giết hắn cũng không tự tạo ra cho mình một địch nhân mạnh mẽ như vậy! Đây là nhân vật há có thể đắc tội a? Cho dù muốn đắc tội cũng phải an bài sự tình ổn thỏa đã. Hôm nay Thủy gia tộc nhất định đã kết hạ đại cừu với một đại địch cực kỳ khó chơi. Việc này nên làm như thế nào cho tốt đây?

Đột nhiên nghĩ đến muội muội Thủy Thiên Nhu đi Thừa Thiên chính là đi giết chết Lăng Thiên! Nhưng ngay lúc này Lăng Thiên lại vẫn sống như sinh long hoạt hổ xuất hiện ở đây. Như vậy Nhu nhi đâu? Thủy Thiên Huyền bỗng nhiên trong lòng cấp bách như có lửa đốt! Chẳng lẽ Nhu nhi đã gặp nguy hiểm bị Lăng Thiên hạ độc thủ? Vô công Lăng Thiên cao như thế há Thủy Thiên Nhu có thể đối phó được!

Trong lúc hần tự đánh giá thì Lăng Thiên đã càng đến gần!

Thiên quân vạn mã chém giết vẫn tiếp tục với vô số tiếng kêu la thê lương bi tráng trước mắt nhưng lúc này Lăng Thiên lại cảm giác rất xa xôi. Trong mắt hắn chỉ còn lại quả núi nhỏ, trên sườn núi có hai người trẻ tuổi đang đứng. Hai người này tại chiến trường có thể gơ tay chỉ điểm giang sơn! Một là Ngụy Thừa Bình. Một người khác chính là huynh trưởng của Thủy Thiên Nhu, Thủy Thiên Huyền! Hai tên đầu sỏ gây họa! Phải bắt hai người này lại thì việc hôm nay sẽ tự được giải quyết!

Nhất định phải bắt được hai người này! Nếu như không thể bắt cả hai thì ít nhất cũng phải bắt được một người, ít nhất một người!

Nam nhi nhiệt huyết toàn thân Lăng Thiên cùng chân lực đã vận hành đến đỉnh phong, toàn bộ thân từ trên xuống dưới đều trở thành một màu đỏ! Lăng Thiên hiển nhiên không có bị thương mà là máu tươi của địch nhân. Trong mắt chúng tướng sĩ Bắc Ngụy thân ảnh màu đỏ di chuyển với tốc độ cao này như Tu la ác ma đột nhiên từ địa ngục huyết hải chui ra. Nơi nào nó đi đến chỉ thấy một mảng lớn tàn chi đoạn thể, chỉ nghe thấy trận trận gió tanh mưa máu, chỉ nghe được tiếng kêu thê lương bi thảm!

Tất cả địch nhân trước mặt Lăng Thiên cảm thấy không khác gì ác ma tu la kinh khủng kích đến, cùng không nhẫn nại được cả người run rẩy, thần sắc cực kỳ sợ hãi! Con người chỉ có thể tranh đấu với người, cho dù đó là một người mạnh mẽ, ác nhân hay cao nhân cũng có thể đấu tranh nhưng người lại vô pháp cùng ma quỷ tranh đấu! Hơn nữa trước mắt lại là một tuyệt thế cuồng ma, thật sự rất kinh khủng! Dưới tâm tư như vậy thì ngay cả việc gơ đao kiếm tay cũng run rẩy, dưới sự chấn nhiếp của Lăng Thiên chiến ý sớm đã mất sạch, trong tâm duy chỉ còn một suy nghĩ duy nhất là muốn quay đầu bỏ chạy! Quân sĩ như vậy, tinh thần như thế làm gì còn có lực sát thương?

“Nhanh phóng tiễn! Nhanh phóng tiễn! Bắn chết hắn!! Bắn chết cái quái vật kia đi!! Nhanh nhanh nhanh...” Trên sườn núi, Ngụy Thừa Bình từ trên mặt đất nhảy lên, kiệt lực mà rống to! Trong thanh âm sớm đã pha trộn ý tứ sợ hãi kinh khủng, mơ hồ lại mang theo vài tia khốc lốc! Vì sợ hãi cực độ bộc phát ra khiến hắn tàn nhẫn đến biện pháp kỳ vọng nhất!

Nhưng truyền lệnh quân sĩ bên người hắn lại một bộ khó khăn. Dù sao ngay lúc đó đám người Lăng Thiên đã hòa vào quân trận Bắc Ngụy thành một đám hỗn loạn, tiễn thủ này là loại công kích phạm vi lớn, xuất ra thì dễ dàng nhưng cung tiễn thủ Bắc Ngụy đâu phải là thần tiễn thủ trong truyền thuyết. Cho dù là thần tiễn thủ thì cũng có thể bắn trượt trong hoàn cảnh như thế này. Nếu nói thực sự muốn lấy tiễn giết địch thì trừ phi không quan tâm đến sống chết của người bên mình, công kích bắn giết thì mới có thể có hiệu quả sát thương địch nhân. Tuy nhiên như vậy thì thương vong của Bắc Ngụy quân nhất định sẽ gấp mấy lần Lăng quân mà một khi dạng mệnh lệnh này được phát ra thì có thể tưởng tượng Ngụy Thừa Bình, một Bắc Ngụy Thái tử này cuối cùng cả đời sẽ không giành được sự ủng hộ của quân đội!

Quân nhân chính mình cam nguyện hy sinh, vì nước quên mình là một chuyện được ca tụng tuyên dương, tinh thần cũng vĩnh viễn kiên định, thậm chí là trở thành linh hồn của quân đội một quốc gia nhưng đứng

lúc đang cùng địch nhân tử mệnh chém giết lại bị quân mình hạ lệnh bắn giết thì lại hoàn toàn là chuyện khác! Kẻ nào đưa ra lệnh này nhất định sẽ bị toàn bộ quân nhân thiên hạ khinh bỉ! Ra cái lệnh này, ngay cả Thủy Thiên Huyền là một thiên tài Thống soái cũng tuyệt đối không có dũng khí nhẹ nhàng đưa ra. Cho dù hấn ngay lúc đó cùng Ngụy Thừa Bình giống nhau đang sợ hãi!

Thấy truyền lệnh binh sững sờ chậm chạp không đồng ý truyền xuất lệnh, Ngụy Thừa Bình nổi điên vọt đến, tàn nhẫn dùng roi ngựa quất lên mặt hấn một cái, về mặt quất súc lại rít gào nói: “Ngươi điếc à ? Bồn Thái tử bảo ngươi phóng tiến! Nhanh phóng tiến!” Xoát một tiếng, Ngụy Thừa Bình rút trường kiếm từ thắt lưng ra, tàn nhẫn chỉ vào trước ngực truyền lệnh binh, khế dùng kinh lực trường kiếm đã đâm vào thịt ba phân, máu tươi chảy ra! Ngụy Thừa Bình mặt mục dữ tợn hét lớn: “Còn không hạ lệnh, lão tử trước hết giết ngươi! Sau đó diệt cừu tộc nhà ngươi! Nhanh xuất kỳ lệnh!” Ngụy Thừa Bình tức giận quát mắng không còn giữ được lễ nghi phong độ gì của một nhất quốc Thái tử gì nữa. Cự nhiên tự xưng là “lão tử”!

Truyền lệnh binh trên mặt đầy sợ hãi nhìn trường kiếm đề trên ngực mình cảm giác đến xương cốt lạnh lẽo cuối cùng vung lệnh kỳ trong tay lên, hạ lệnh phóng tiến!

Lệnh này vừa xuất, toàn quân đột nhiên xông xáo! Bốn mươi vạn đại quân phương mình đối phó với địch nhân không đầy ba vạn nhân mã mà lại phải sử dụng phương pháp này. Chưa tiêu diệt được địch nhân thì đã đem chiến sĩ bên mình bồi táng a? Lệnh này vừa ra, tiền này nếu phát há không làm cho quân tâm nguội lạnh? Nhưng đây là lệnh của Thái tử, người nào có dũng khí dám cãi? Dây cung đã căng, chỉ cần một tiếng ra lệnh, vạn tiễn tề phát!

Tám lão giả áo xanh bên cạnh Thủy Thiên Huyền ánh mắt ngưng trọng nhìn Lăng Thiên nhất lộ cuồng sát với tốc độ cao, thấy hấn cự nhiên có thể nhẹ nhàng trùng phá bốn mươi vạn đại quân hợp vây. Mỗi một đao chém ra đều mang theo một phiến huyết vũ cùng tàn chi bay tán loạn. Trong Bắc Ngụy quân, vô luận là kiêu dũng hãn tướng không người nào có thể ngăn đón được một kích của Lăng Thiên. Thậm chí ngay cả hơi chút trở ngại cũng không có. Trong mắt tám lão đều không kiềm chế được vẻ khiếp sợ! Hấn tự hỏi mình tuyệt đối không làm được, ngay cả gia chủ tự thân tới cũng chưa nhất định có thể làm được!

Loại người như Lăng Thiên trước mắt đã không có thể gọi là võ lâm tuyệt đỉnh cao thủ ! Hấn chính là một sát thần! Một cái thể sát thần chuyên môn vì chiến trường giết chóc mà sinh ra!

Võ lâm cao thủ, tám lão giả áo lam này hiển nhiên đã thấy nhiều. Ngay cả bản thân bọn hấn cũng chính là dạng cao thủ này nhưng phàm là người, không quản hấn võ công cao đến đâu nhưng chung quy có giết người thì trong tâm cũng không thoải mái. Nguyên nhân vì địch nhân cũng là người, người còn sống! Đem một sinh mệnh hủy diệt trong tay mình, không quản là sao thì trong tâm chung quy vẫn có một chút tâm tình dị dạng.

Máu tanh quá độ lại khiến võ giả trong nội tâm sợ hãi, nguyên nhân là vì nếu giết cừu địch thì trong tâm khoái ý nhưng nếu giết người vô tội thì trong tâm không khỏi cắn rứt! Cái này chính là nhân tính trời sinh, không có ngoại lệ! Còn chuyện giết người như thái rau chúng nhân đều nghĩ là chỉ tồn tại trong truyền thuyết cho dù là trong chiến trường, ngay cả trong chiến trường! Giết một người có thể rất tiêu sái, giết mười một người có thể rất khoái ý nhưng sau khi giết một trăm người thì nhất định tê dại dần. Sau khi giết hai trăm người thì nhất định sẽ có cảm giác buồn nôn. Lấy trạng thái tinh thần của thường nhân sao có thể giết chết một ngàn người!

319. Chương 46: Giết Chóc Như Điện

Vì một tướng thành danh phải đi qua vạn khô cốt. Đây chỉ là nói đến tướng quân cầm lính đánh một trận chết hơn vạn người không phải là một việc hiếm hoi gì. Ngay cả một vạn khô cốt đó thì vị tướng lãnh thành danh kia giết được bao nhiêu người đây? Đó là mấy vạn quân, thậm chí là mười vạn đại quân hợp sức lại mới có được kết quả như vậy! Không phải nói là một người có thể giết được vạn người.

Nhưng Lăng Thiên ở trước mắt bọn họ đã phá hỏng điều này, phá vỡ chân lý trong lòng mọi người. Lăng Thiên ở trước mặt bốn mươi vạn đại quân giết sâu vào trong, ở dưới thanh đại đao của hấn đã có không ít hơn hai ngàn vong hồn! Nhưng từ ánh mắt bình tĩnh và lạnh lùng của hấn không nhìn thấy sự sợ hãi nào cả, cũng không vì bản thân mình tạo ra tràng cảnh đáng sợ này mà tự hào. Mỗi một bước chân được hấn

bước ra luôn kiên định và tràn đầy lực lượng như trước, mỗi một đao chém ra luôn tung hoành khắp nơi, không một chút lưu tình!

Đây là một pho tượng phệ huyết cuồng ma. Ngụy Thừa Bình và Thủy Thiên Huyền muốn bắt cuồng ma này đến nhưng mà bọn họ không cách nào ngăn cản được từng bước chân đáng sợ của hắn.

“Người này... Không phải là người! Không phải là người...” Một lão giả bận áo xanh bình tĩnh nhìn Lăng Thiên đang chém giết muốn nói ra một câu đánh giá hắn nhưng bất kỳ từ nào ra đến miệng đều nhịn xuống, vô luận hắn nghĩ đến từ nào cũng không thể đánh giá chính xác thiếu niên có vẻ yếu đuối đang giết chóc điên cuồng kia. Một lúc lâu sau mới nói ra ba chữ: “Không phải người!”

Nhưng ba chữ này được hắn nói ra khỏi miệng thì những lão giả bận áo xanh kế bên đều gật gật đầu đồng ý! Trong nháy mắt mọi người đều có một ý nghĩ như nhau.

Những mũi tên nhọn bay xuống như mưa! Quan binh Bắc Ngụy đang xem vậy công Lăng Thiên đều phát ra tiếng kinh ngạc và âm thanh không thể tin đây là sự thật. Không ít người nhin không được xoay người lại nhìn đội cung tiễn thủ đang đứng rậm rạp xếp hàng trước người Ngụy Thừa Bình đang không ngừng khom người lấp tên rồi lại đứng thẳng lên bắn. Từng mũi tên được bắn về phía trước rậm rạp như mưa khiến cho khóe mắt của họ khê giật giật.

“Tên? Là thằng ngu ngốc nào hạ lệnh hả?”

“Mẹ! Lão tử ở tiền phương giết địch mà còn hạ lệnh bắn tên lão tử?”

“Á! Ta trúng tên rồi... Mấy thằng ngu ngốc kia...”

“Ngụy Thừa Bình! Người là một con heo ngu ngốc! Lão tử bán mạng vì Bắc Ngụy mà người lại ở sau lưng hạ lệnh bắn tên? A...” Một loạt tiếng kêu la do binh lính bị trúng tên vang lên không ngừng.

Phía trước người Lăng Thiên xuất hiện một ngân cầu lóe sáng thật lớn bao phủ chính mình vào giữa. Tất cả những mũi tên phóng đến khi chạm vào quang cầu này đều bị bắn ra ngoài rơi vào trong quân trận Bắc Ngụy khiến cho tiếng kêu la thảm thiết càng vang lên dữ dội hơn. Bước chân của Lăng Thiên không dừng lại, tiến nhanh về phía trước như hổ xuống đồng bằng. Làn tên dày đặc thế kia mà không thể ngăn cản nổi một bước chân nào của hắn.

Khóe môi Lăng Thiên lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, đột nhiên hắn rống to: “Lính Bắc Ngụy. Chủ tử Ngụy Thừa Bình đã bỏ rơi các ngươi, hắn đang hạ lệnh tấn công các ngươi kia. Ha ha... Các ngươi không cảm thấy lòng mình giá lạnh sao?”

Lăng Thiên không ngừng ra tay, đại đao được hắn múa một cách điên cuồng, bước chân tiến lên liên tục, thân hình chạy nhanh về phía trước mà trong miệng lại nói không ngừng: “Vì một chủ tử như vậy mà bán mạng thì các ngươi cảm thấy đáng giá không? Nhiệt huyết nam nhi của quân nhân chẳng lẽ ở trong Bắc Ngụy của các ngươi là vậy sao? Ha ha... Buồn cười thật là buồn cười! Các ngươi là quân nhân Bắc Ngụy thật đáng buồn mà cũng thật đáng thương. Ta thật không hiểu rõ các ngươi đang liều mạng chiến đấu vì cái gì? Chỉ vì những mũi tên lạnh lùng của chủ tử đang ở sau lưng các ngươi sao?” Câu nói cuối cùng của Lăng Thiên được hắn truyền vào công lực toàn thân, dưới nội lực hùng hồn của hắn khiến cho âm thanh như thiên lôi vang vọng khắp chiến trường.

“Người nói dối. Lăng Thiên! Người không được nói hươu nói vượn. Không quân người có lời ngon tiếng ngọt như thế nào đi nữa, người cũng hao phí tâm cơ mà thôi!” Người lên tiếng là một tướng lĩnh của Bắc Ngụy. Những lời này vừa dứt thì gương mặt của hắn cũng đỏ bừng, đôi mắt toát ra sự bị phẫn và tức giận.

“Ta nói hươu nói vượn ư? Hao phí tâm kế ư? Vậy vì sao người lại khóc? Các huynh đệ Bắc Ngụy quay sang chỗ khác nhìn thử rốt cuộc là ai bắn tên bắn các ngươi? Quân đội Thừa Thiên chúng ta ở phía trước các ngươi đó! Chẳng lẽ mũi tên có thể quẹo sao? Binh lực của các ngươi hiện đang gấp mười mấy lần binh lực của Thừa Thiên thì các ngươi cho rằng Thừa Thiên còn có thời gian bắn tên sao?” Lăng Thiên cười lớn..

Không ít binh lính Bắc Ngụy quay đầu lại nhìn thấy không ít mũi tên đang rơi xuống đất như mưa, cách nơi mình đứng không xa không ngừng có huynh đệ trúng tên bị thương kêu thảm thiết. Thê lương vô cùng. Nhất thời tâm trạng mỗi người đều run rẩy không ngừng, không ít quân sĩ không nhin được mà khóe mắt ửng đỏ, toàn thân lạnh lẽo.

Quyết định sợ hãi yếu đuối như vậy, nam nhi có giác ngộ sinh tử trên chiến trường, bước chân trên những tử thi là một việc rất bình thường. Nhưng rõ ràng bên mình đang chiếm ưu thế tuyệt đối thì tại sao lại muốn hy sinh chính mình? Bắn tên vào mình chứ? Chẳng lẽ tính mạng của đám người mình ở trong mắt người nắm quyền của Bắc Ngụy hèn hạ như vậy sao?

Tấm máu hăng hái chiến đấu là vì cái gì? Rong ruổi cương trận là vì điều gì? Da ngựa bọc thây là vì cái gì? Trung thành một lòng, một lòng nhiệt huyết là vì cái gì?

Vì Bắc Ngụy! Vì hoàng thượng! Vì công danh tiền đồ của chính mình cũng như vì cuộc sống của thế tử! Vì cuộc sống mình được an ổn nhưng một chủ tử như vậy, một hoàng đế tương lai như vậy thì người có thể hy vọng gì từ trong tay hắn chứ?

Ngay cả những binh sĩ đang hết lòng chiến đấu vì hắn, đánh nhau sống chết với địch nhân mà hắn hạ lệnh bắn tên không chút lưu tình gì cả. Bọn họ đang ở tiền phương địch mà hắn còn vậy thì sau này hắn có thể cho mình cái gì? Tiền đồ ư? Công danh ư? Phú quý ư? Ngay cả mạng cũng không còn thì những ích lợi đó có đáng gì?

Trong nháy mắt, cả chiến trường yên tĩnh vô cùng.

Lăng Thiên cười lớn: “Các huynh đệ Bắc Ngụy. Tránh một con đường để cho Lăng Thiên đến báo thù cho các người đi! Ta đem thái tử Ngụy Thừa Bình lòng lang dạ sói táng tận lương tâm không hề có chút nhân tính này một đao chém làm hai đoạn để cho các người bớt giận...”

“Lăng Thiên! Người đừng vội yêu ngôn hoặc chúng! Cử chỉ vừa rồi của thái tử chỉ vì tiêu diệt một nhân gian yêu nghiệt mà thôi. Đây là một cử chỉ đau lòng vô cùng. Chẳng lẽ các người còn muốn theo đuổi yêu nghiệt này tiến lên hủy quân soái kỳ sao?” Thủy Thiên Huyền quát lớn: “Bắc Ngụy thái tử có lệnh: ‘Phàm là người ngăn cản Lăng Thiên sẽ có phần thưởng một ngàn lượng bạc trắng’. Những huynh đệ vô tình bị tên trướng thương thì mỗi một người đều có danh hiệu ‘Hộ quốc dũng sĩ’. Ngoài ra gia quyến còn có phần thưởng một ngàn lượng bạc trắng! Quyết không keo kiệt! Các tướng sĩ, vì Bắc Ngụy vì người nhà của chính mình! Thừa Bình thái tử cung kính thi lễ với các người! Làm quân nhân của Bắc Ngụy, lúc vì nước quên thân đã đến rồi. Các tướng sĩ! Ai có thể giết chết Lăng Thiên sẽ có phần thưởng một vạn lượng hoàng kim! Phong làm Vạn Hộ Hầu! Giết...” Công lực của Thủy Thiên Huyền không dưới Thủy Thiên Nhu, lời nói được vạn công lực toàn thân vang vọng khắp toàn trường!

Trong lòng Lăng Thiên chấn động, ánh mắt tập trung nhìn về phía Thủy Thiên Huyền. Người này ở dưới tình huống như vậy mà còn có ý đồ ngăn cản sóng dữ quả là một nhân tài vô cùng cao minh.

Lúc này Ngụy Thừa Bình mới phản ứng lại, ánh mắt cảm kích nhìn Thủy Thiên Huyền một cái. Đáng tiếc Thủy Thiên Huyền không nhìn hắn một cái, Ngụy Thừa Bình hét lớn: “Ai có thể giết chết Lăng Thiên sẽ có phần thưởng vạn lượng hoàng kim, phong làm Vạn Hộ Hầu! Bản thái tử nhìn trời mà quyết không nuốt lời. Nếu như nuốt lời trời tru đất diệt!”

Hai người trước sau lên tiếng khiến cho tinh thần tướng sĩ Bắc Ngụy vốn đang mê hoặc đột nhiên bừng tỉnh trở lại, tinh thần hăng hái: “Giết chết Lăng Thiên! Giết chết yêu nghiệt! Giết chết yêu nghiệt!” Vừa hô lớn vừa điên cuồng vọt lên! Thừa dịp binh lính Bắc Ngụy chậm chạp khi này Lăng Thiên đã nắm lấy cơ hội vọt lên hơn mười trượng. Thân thể ở trong quân trận của Bắc Ngụy cười lớn: “Mạng ta ở đây! Ai dám đến lấy!” Đại đao dài hai trượng đột nhiên vận hành như một cối xay gió không ngừng quay tròn trong quân Bắc Ngụy!

Chỉ một thoáng thôi xung quanh sáu trượng quanh thân Lăng Thiên đã hóa thành một biển máu. Vô số đầu người bắn lên không trung, tiếng người hô ngựa hí vang lên không ngừng. Lăng Thiên chỉ cách Ngụy Thừa Bình và Thủy Thiên Huyền không quá ba mươi trượng! Đoạn đường giết chóc như điên.

Sắc mặt Thủy Thiên Huyền ngưng trọng: “Tam trưởng lão. Xem ra các người ra tay mới có thể ngăn cản được hắn!”

Một lão giả bận áo màu xanh tiến lên một bước chấp tay nói: “Công tử yên tâm. Ta nhất định sẽ cố hết sức!” Trong giọng nói mơ hồ có một cổ bi tráng của tráng sĩ một đi không về!

Trong lòng Thủy Thiên Huyền kinh hãi, tam trưởng lão nói là sẽ cố hết sức? Xem ra khi bọn họ chiến đấu với Lăng Thiên cũng không nắm chắc bao nhiêu. Cuối cùng Lăng Thiên có thực lực như thế nào?

Trong quân Bắc Ngụy không ngừng có người đi ra ngăn cản Lăng Thiên. Tám lão giả áo xanh đột nhiên xuất hiện trước trận! Trưởng kiếm không một dấu hiệu đánh lên trên đại đao của Lăng Thiên, nỗ lực mạnh mẽ khiến cho xu thế đang xoay tròn của Lăng Thiên đột nhiên bị đình trệ lại, hắn cảm thấy lòng bàn tay nóng rần, trong lòng cả kinh. Thấy cuối cùng cũng có nhất lưu cao thủ xuất hiện nên trong lòng vừa động, đôi mắt đỏ bừng của hắn vừa chuyển liền nhìn thấy một lão giả bận áo xanh sau khi ngăn cản đại đao của hắn liền bị đánh bay ra ngoài như điều đứt dây, trong miệng không ngừng phun máu tươi.

Lão giả này có công lực tuyệt đối không dưới Thủy Thiên Nhu và hai lão họ Trịnh. Cho dù là Lăng Thiên cũng không thể nào một kích đánh bay như vậy được. Nhưng lão giả bị sát khí của Lăng Thiên chấn nhiếp, chưa giao thủ đã bị khiếp đảm ba phần rồi, dưới sát ý cực mạnh của Lăng Thiên miễn cưỡng ra tay, trường kiếm trong tay của hắn sao có thể cùng với thanh long đao trong tay của Lăng Thiên được? Dưới nhiều khía cạnh như vậy mới bị Lăng Thiên đánh bại chỉ trong một chiêu, bị thương không nhẹ chút nào!

Lăng Thiên cười lớn, âm thanh lạnh lùng vô cùng: “Thiên Phong chi Thủy? Đây là các người chủ động khiêu khích ta, cùng Lăng Thiên ta đối địch là các người muốn chết! Lăng Thiên ta muốn các người chết canh ba thì các người có thể sống đến canh năm ư?” Bấy tên lão giả còn lại cũng là nhất lưu cao thủ cố gắng trấn định tinh thần mạnh mẽ xông đến mà không nói một lời! Tất cả đều rút trường kiếm ra vây công Lăng Thiên.

Phía sau Lăng Thiên chợt xuất hiện mấy bóng người! Lăng Kiếm, Lăng Trì, Lăng Phong, Lăng Vân, Lăng Thập Tam đều vọt lên như năm mãnh hổ xuống núi! Mỗi một người đều tự chọn lấy một đối thủ chém giết!

Năm người bọn họ đột nhiên gia nhập vòng chiến khiến cho bảy tên lão giả bất ngờ. Vừa rồi một mình Lăng Thiên ở trong thiên quân vạn mã chém giết khiến cho tầm mắt mọi người đều tập trung vào hắn. Những cao thủ của Thủy Gia tuyệt đối không nghĩ rằng trong quân của Lăng Thiên còn ẩn dấu năm tên nhất lưu cao thủ như vậy! Tất cả đều chú ý Lăng Thiên nên khi bắt đầu giao chiến có chút luống cuống tay chân.

320. Chương 47: Bể Gãy Nghiền Nát

Lăng Thiên cười lớn vung đại đao lên đánh cuốn hai tên cao thủ của Thủy Gia còn lại vào trong vòng chiến! Tên cao thủ ra tay đầu tiên đã điều tức lại liền gia nhập vào vòng chiến, ba người hợp lực vây công Lăng Thiên. Lăng Thiên phát ra một tiếng trường khiêu vung đại đao lên cuốn hắn vào. Lấy lực một người địch chiến tam đại cao thủ mà vẫn bức ba người ở ngoài hai trượng không thể tiến vào gần cơ thể hắn chút nào cả.

Kiếm của Lăng Kiếm như độc xà với tốc độ nhanh như tia chớp tấn công không ngừng. Đối thủ của hắn vừa mới tiếp xúc liền cuống quýt lui về phía sau chật vật vô cùng mà trong lòng kinh sợ không thôi: “Chẳng lẽ người ở trước mặt này có võ công không dưới Lăng Thiên ư?”

Bản thân võ công của Lăng Kiếm hiển nhiên không thể so sánh được với Lăng Thiên nhưng Lăng Kiếm giết người tuyệt đối không ít hơn Lăng Thiên, chậm chạp nhiều hơn nữa là khác. Hơn nữa thủ pháp giết người của hắn thuần thục vô cùng.

Lăng Kiếm vung lên ba kiếm bức lui đối thủ của mình lại rồi đột nhiên bỏ qua đối thủ lui về phía sau. Sau khi lui về được ba trượng liền trở tay xuất một kiếm, nhất thời một tiếng hét thảm thiết vang lên, tên cao thủ đang đánh nhau với Lăng Thập Tam đột nhiên xuất hiện một cái lỗ máu ở phía sau đầu, ngã xuống chết tại chỗ.

Một kích này khiến cho mọi người bất ngờ, Lăng Kiếm lại có can đảm bỏ đối thủ của mình khi đang chiến đấu rồi bỗng nhiên ra tay lấy mạng một gã địch nhân cách xa mình nhất. Hai gã cao thủ đang đánh nhau với Lăng Phong và Lăng Vân cũng đã phát hiện sự đáng sợ của hai thiếu niên này lại càng phòng bị địch nhân bên cạnh tấn công nữa. Vậy mà Lăng Kiếm bỏ qua hai người này, không thừa dịp bọn họ chật vật để công kích mà lại chọn địch nhân ở xa mình nhất.

Đây là trí tuệ chiến đấu ra sao?

Hai lão già cùng với Lăng Phong Lăng Vân đánh nhau nhất thời đỏ cả mắt điên cuồng tiến công như không cần mạng nữa. Lăng Kiếm với kiếm pháp nhanh như gió, chỉ mấy chiêu thôi đã có thể tiếp được thế công của đối thủ, chỉ trong nháy mắt đã chuyển từ thủ thành công, từng kiếm từng kiếm được đâm ra nhanh như tia chớp khiến cho lão già kia không cam lòng mà phải lưu lại. Khi hắn vừa lui lại thì Lăng Kiếm dùng mảnh cũ hướng vào đối thủ đang đánh nhau với Lăng Phong!

Lão già đang cùng đánh nhau với Lăng Vân thấy vậy liền kinh sợ kêu lớn: “Lão Lục cẩn thận!” Lão già được gọi là Lão Lục kia liền cả kinh, thân thể chợt lóe lên liền tránh qua một bên nhưng lại phát hiện không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng cảm thấy khác thường liền nhìn lại, cảnh tượng đập vào mắt khiến cho khoe mắt của hắn giật giật vài cái.

Trường kiếm của Lăng Kiếm đã đâm xuyên từ sau ra phía trước của tên cao thủ đang giao thủ với Lăng Vân lên tiếng nhắc nhở kia. Thì ra công kích của Lăng Kiếm đối với tên kia chỉ là hư chiêu mà thôi, mục đích chính thức lại là tên lão già lên tiếng nhắc nhở.

“Tứ ca...” Lão Lục hét lên một tiếng bị phần hướng trường kiếm vào Lăng Kiếm đâm qua. Lăng Phong và Lăng Vân cũng cố gắng tiến công hắn. Đúng lúc này thì một âm thanh của người trẻ tuổi vang lên: “Lão đại chính là lão đại. Kiếm ca, người giết được hai rồi mà ta chỉ mới giết được một mà thôi.” Lăng Trì cười hi hi nói, ở bên dưới chân hắn có một gã áo xanh đang nằm trợn mắt không cam lòng chút nào, quả thật không còn chút hô hấp gì, trên cổ họng xuất hiện một vết thương nhỏ, máu tươi chảy ra không ngừng.

“A!” Một tiếng hét thảm vang lên, tiếp theo liền thấy Lăng Phong, Lăng Vân rút kiếm đang cầm trên người Lão Lục ra ngoài, ánh mắt xấu hổ nhìn Lăng Kiếm. Lăng Kiếm lạnh lùng nhìn hai bọn hắn một cái giờ ngón tay lên: “Hai người các người đi giải quyết tên còn lại kia đi. Nhanh một chút, nếu để cho công tử nhìn thấy lại trách ta không biết đôn đốc!”

Vẻ mặt của Lăng Phong Lăng Vân xấu hổ lên tiếng: “Vâng!” Rồi vội vàng cầm kiếm vọt qua đối thủ còn lại kia.

Thấy đám người Lăng Kiếm đã chiến thắng rồi đột nhiên Lăng Thiên cười lớn một tiếng, đại đao trong tay ầm ầm triển khai tung hoành khắp nơi, kinh phong kịch liệt khiến cho đám binh lính Bắc Ngụy ở cách đó mấy trượng ngã trái ngã phải liên tục.

Những âm thanh ‘đinh đang’ vang lên không ngừng, lão già áo xanh sớm đã bị thương đột nhiên từ trong trận chiến bay lên không trung, đang ở giữa không trung hắn mở miệng ra phun mấy ngụm máu tươi, thất khiếu không ngừng chảy máu. Tiếp theo thân thể đột nhiên tứ phân ngũ liệt giữa không trung, những phần thi thể kia rơi vào trong trận quân khiến cho không ít người hô lớn.

Hai lão già còn lại sắc mặt đỏ ửng, hiển nhiên đã vận nội công đến cực điểm nhưng điều khiến cho hai người kinh sợ hơn là Lăng Thiên nắm lấy thanh đại đao dài hai trượng kia mà lại linh hoạt vô cùng. Khi hắn dùng cây đại đao này so với cây kim may nhỏ bé không có khác biệt bao nhiêu. Mỗi một khi binh khí va chạm vào nhau khiến cho hai người cảm thấy lực lượng của họ bị áp bức. Loại cảm giác này khiến cho hai người nổi giận vô cùng.

Mắt nhìn thấy các huynh đệ sống chung với nhau vài chục năm chết thảm ở trước mặt mình khiến cho cả hai không còn chút hi vọng sống sót nào cả. Mỗi một người đều dùng đấu pháp liều mạng đánh với Lăng Thiên với hi vọng có thể kéo hắn theo, dùng những chiêu pháp thanh thế to lớn vô cùng.

Đáng tiếc đối thủ của họ là Lăng Thiên.

Lại thêm một tiếng kêu thê lương vang lên, Lăng Phong Lăng Vân phi thân rơi xuống bên cạnh Lăng Kiếm nói: “Đại ca. Nhiệm vụ hoàn thành!”

Lăng Kiếm khẽ gật đầu ừ một tiếng mà không nói thêm gì nữa. Hai người bọn họ đứng ở nơi đó nhìn cuộc chiến của Lăng Thiên mà cảm như hèn!

“Các người có thể lên đường rồi!” Lăng Thiên lạnh lùng quát một tiếng, thân thể vừa chuyển khiến cho cả thiên địa đột nhiên xuất hiện một tầng quang mạc thật lớn giống như ngân hà đột nhiên xuất hiện bao phủ tất cả.

Ngay một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra mà hai lão già áo xanh đã bị quang mạc này bao phủ rồi biến mất không còn thấy bóng dáng, chỉ để lại giữa không trung một trận mưa máu thịt dính vào quần áo của binh lính Bắc Ngụy. Dưới một kích kinh khủng này của Lăng Thiên mà đã khiến cho hai cao thủ nhất lưu biến mất không lưu lại chút dấu vết nào. Mạnh lớn nhất của thi thể cũng không vượt qua nắm tay.

Đây là võ công gì?

Xu thế của Lăng Thiên không yếu lại chút nào, tay nắm đại đao xông vào trong quân trận của Bắc Ngụy khiến cho các binh sĩ há hốc mồm, những tên kia còn chưa kịp phản ứng đã hóa thành một thi thể vỡ nát.

Thấy thần uy như vậy khiến cho quân binh của Bắc Ngụy đều hô lên sợ hãi. Người trước mặt này là ma rồi. Con người có thể cùng tranh đấu với ma sao?

Chiến ý từ trên xuống dưới của Bắc Ngụy hoàn toàn biến mất.

Lăng Thiên nắm đại đao đi lên một bước, khí thế dâng cao như mang theo uy áp của thiên địa, khí thế to lớn như một tòa núi không ngừng hung hăng đánh vào tâm linh yếu ớt của địch nhân.

Theo bước chân của Lăng Thiên đến gần khiến cho binh lính Bắc Ngụy không nhịn được lui về sau liên tục, trong ánh mắt của bọn họ chỉ có thể nhìn thấy sự sợ hãi vô cùng! Một sự tuyệt vọng tột cùng.

Đôi mắt Lăng Thiên nhìn đến nơi nào lập tức nơi đó có một trận náo loạn, tất cả đều không tự chủ được mà lùi về phía sau như một con thỏ hoang đột nhiên xông vào hang cọp.

Lăng Thiên lại bước về phía trước hai bước rồi đột nhiên dừng lại hạ đại đao xuống đất khiến mặt đất phát ra tiếng động ầm ầm, cả thảo nguyên như bị âm thanh này mà run sợ! Từ trong miệng Lăng Thiên phát ra một tiếng hô lớn như tiếng sấm mùa xuân: “Biến!”

Một trận âm thanh kinh hoàng vang lên liên tục, mấy người đứng hàng đầu nhịn không được đặt mông ngồi bệt xuống đất, còn có người té ngã lộn nhào nhưng còn chưa đứng lên đã vội vàng bỏ chạy nhưng cũng có người sợ đến nỗi không thể động đậy được. Đột nhiên dưới quần ẩm ướt vô cùng, ngay cả đại tiện và tiểu tiện cũng cho ra tuốt.

“Chạy nhanh...” Nhất thời đám binh sĩ Bắc Ngụy ở đầu tiên liền chạy trốn một cách điên cuồng! Lăng Thiên cười lớn nắm đại đao không nhanh không chậm đuổi theo sau giống như một nông dân đang đuổi một bầy vịt vậy.

Cả người Thủy Thiên Huyền đứng ngây ngốc như một bức tượng gỗ, đôi mắt hấn không có chút thần thái nào nhìn vào thi thể của tám vị cao thủ Thủy Gia.

Những người này chính là cao thủ tinh nhuệ nhất của Thiên Phong Chi Thủy! Huynh muội mình được gia tộc ủy thác mang theo hùng tâm bừng bừng mang theo bốn mươi cao thủ đi vào Thiên Tinh Đại Lục, vốn hấn cho rằng với thực lực mạnh mẽ như vậy có thể tùy ý tung hoành khắp Thiên Tinh Đại Lục này nhưng nào biết rằng một trận đánh hôm nay đã tổn thất mất mười hai người! Tổn thất như vậy thì cho dù Thiên Phong Chi Thủy cũng không thể chấp nhận nổi.

Võ công của Lăng Thiên lại mạnh mẽ như vậy? Muội muội Thủy Thiên Nhu mang theo tám cao thủ đi đối phó Lăng Thiên thì có thể là đối thủ của hấn sao? Nếu... Chẳng lẽ đã bị hấn hạ độc thủ rồi ư? Muội muội nó...

Trong lòng Thủy Thiên Huyền như có một thanh đại đao không ngừng tàn phá khắp nơi, trong khoảng thời gian ngắn thấy Lăng Thiên đến gần mà không có bất kỳ hành động nào, cả người như bị mất đi tư tưởng. Trong đầu hấn chỉ còn một suy nghĩ duy nhất là thống hận và đau đớn. Lăng Thiên! Thủy Thiên Huyền ta thế cả đời này thế bất lương lập!

Ngụy Thừa Bình bên người sớm đã leo lên chiến mã bỏ chạy thật xa, ngay cả quay đầu lại nhìn cũng không dám.

“Công tử... Công tử...” Hai gã cao thủ còn sót lại bên cạnh hấn lo lắng gọi hai tiếng nhưng Thủy Thiên Huyền không chút phản ứng nào cả. Mà bên kia Lăng Thiên đang vung đại đao tiến lên càng ngày càng gần. Hai

người bọn họ cần rằng một cái rồi ôm Thủy Thiên Huyền bỏ lên ngựa, tiếp theo hung hăng đánh một cái vào hông cho nó chạy đi.

Nhìn soái kỳ của Bắc Ngụy chậm rãi lui về phía sau mà Lăng Thiên cười lạnh lùng, hất hết lớn một tiếng vung thanh đại đao trong tay về phía trước như lưu tinh cắn nguyệt. Thanh đại đao đỏ sẫm dưới ánh mặt trời lặn bay nhanh như trên thảo nguyên này đột nhiên xuất hiện một cầu vồng xinh đẹp với một ánh sáng đẹp tuyệt, nhưng ánh sáng này lại mang theo sát khí khiến người khác phải run sợ.

“Xoát!” Tên cầm soái kỳ của Bắc Ngụy đang vội vàng cầm cờ bỏ chạy nhưng đột nhiên hất cảm giác hai bàn tay nhẹ hẫng. Kinh hãi nhìn lên thì thấy hất chỉ nắm lấy một đoạn gỗ mà thôi, soái kỳ với đoạn còn lại đã bị chém rơi trên mặt đất, khi thiên quân vạn quân đi qua liền hóa thành một tấm vải rách nát.

321. Chương 48: Thoát Khỏi Vòng Vây

Một thanh đao mang theo ánh sáng rực rỡ như lưu tinh cuồng bạo chém về phía Ngụy Thừa Bình. Vài tên hộ vệ thấy vậy hoảng sợ vô cùng, tất cả đều nhảy lên chém đao kiếm ra ngăn cản một đao đáng sợ kia. Âm thanh ‘tập tập’ vang lên không ngừng, tất cả những đao kiếm ngăn cản đều bị gãy vụn, năm sáu tên hộ vệ phun máu tươi ướt đỏ áo, thân thể bay ngược ra ngoài! Nhưng cũng nhờ vậy mà thanh đao bay lệch hướng chém vào trong bụng chiến mã chở Ngụy Thừa Bình khiến nó bị phanh thây thành hai mảnh mà vẫn chưa hết lực, sau khi tiến thêm hơn ba trượng nữa mới cắm lên trên mặt đất.

Chỉ một chút nữa thôi thì vị Ngụy Thừa Bình thái tử này bị phân thây rồi.

Ngụy Thừa Bình chật vật ngã lên mặt đất, ngay lúc vừa rồi hắn đã cảm thấy hơi thở tử vong bao phủ cơ thể mình. Chỉ trong nháy mắt Ngụy Thừa Bình cảm giác trong đầu mình không còn chút suy nghĩ nào cả, không còn chút tự tin và năng lực hành động chút nào. Thậm chí khi tinh thần vất vả lắm mới khôi phục được một chút liền cảm thấy hạ thể nóng lên, trước sau không còn khống chế được chút nào.

Một gã hộ vệ cưỡi ngựa đến ôm thân thể Ngụy Thừa Bình lên bỏ chạy không dám quay đầu lại.

Đột nhiên Lăng Thiên quát to: “Bắc Ngụy thất bại! Thái tử Bắc Ngụy đã chết! Bắc Ngụy thất bại! Ngụy Thừa Bình đã chết!” Âm thanh vang vọng khắp chiến trường.

Tàn binh của Thừa Thiên nghe vậy liền bắt đầu hét lớn theo Lăng Thiên.

Những binh lính Bắc Ngụy đang đánh nhau với tàn binh Thừa Thiên nghe vậy liền nghi thần nghi quỷ nhưng thấy phương hướng của soái kỳ đột nhiên hỗn loạn, tiếp theo thấy đại quân bắt đầu chạy trốn loạn cả lên lại phối hợp với âm thanh hò hét của Thừa Thiên khiến cho trong lòng lạnh như tro tàn, không còn một chút chiến ý nào cả.

Lăng Thiên thở dài một tiếng uể oải vươn tay lên chỉ về hướng Nam: “Lăng Kiếm, Lăng Trì mở đường dẫn toàn quân giết ra ngoài! Đại quân của Phùng Mặc và Vương Hàn hẳn đã đến rồi.” Nói xong liền cảm thấy cơ thể uể oải muốn ngã, đại đao nắm không vững nữa khiến cho Lăng Phong hoảng sợ bước lên đỡ Lăng Thiên, bàn tay vừa tiếp xúc liền cảm thấy dinh dính, máu tươi trên người của Lăng Thiên đã ướt đầm quần áo.

Lăng Thiên tài hoa hơn người, võ công tài giỏi nhưng hẳn cuối cùng cũng là người mà không phải là ma. Là người cũng sẽ phải mệt mỏi, tinh lực cạn kiệt. Trái ngược lại, đám người Lăng Kiếm luôn đi sau lưng hắn, tất cả địch nhân cản đường gần như đều bị sự cuồng bạo của Lăng Thiên giải quyết sạch sẽ, bọn họ không tham gia đánh bao nhiêu nên thể lực vẫn còn tràn đầy.

Ngàn dặm gấp rút tiếp viện, cưỡi ngựa chạy liên tục rồi lại đánh thẳng vào hơn mười vạn đại quân, mạnh mẽ giết tất cả những cản trở xung quay. Tiếp theo lại giao thủ với ba cao thủ của Thiên Phong Chi Thủy, nhất chiêu tóa địch. Lăng Thiên tuy mạnh mẽ nhưng cũng phải có lúc cạn kiệt khí lực.

Trên đoạn đường này những binh sĩ chết dưới đao của Lăng Thiên không ít hơn ba ngàn người! Một trận đánh hôm nay tên tuổi của sát thần Lăng Thiên chính thức vang danh khắp thiên hạ.

Lăng Kiếm nắm lấy đại đao của Lăng Thiên quát: "Lăng Phong Lăng Vân, Lăng Thập Tam bảo vệ công tử. Bốn người Lăng Thập Cửu bảo vệ nguyên soái. Lăng Trì theo ta tiến lên giết ra ngoài, vì đại quân mở đường.

Hai người đồng thanh hét lớn phóng ngựa lao ra ngoài! Lúc này đại quân của Bắc Ngụy không còn sĩ khí nữa, không thể tổ chức ngăn cản được nên đây cũng là thời khắc tiến công chính xác nhất. Lăng Kiếm và Lăng Trì đều là cao thủ tuyệt đỉnh, dưới ánh mắt của các binh lính bình thường thì bọn họ không yếu hơn Lăng Thiên là mấy. Cả hai mở đường mà không gặp chút cản trở nào cả, một người một ngựa sát cánh nhau đi ra ngoài không phí chút sức lực nào cả!

Trời đã về chiều nên ánh sáng cũng yếu hơn nhiều. Từng làn gió tươi mát thổi đến khiến cho mọi người như có cảm giác đã đi vào thế giới khác.

Ngụy Thừa Bình và Thủy Thiên Huyền thấy uy thế của Lăng Thiên vô địch như vậy nên tâm trí sớm đã hoảng loạn, bỏ chạy đi không quay đầu lại. Mãi một lúc sau mới phác giác Lăng Thiên không có đuổi theo mà lợi dụng cơ hội này phá vòng vây nên hai người nhìn nhau khó hiểu. Nhất là Thủy Thiên Huyền càng cảm thấy xấu hổ. Chính mình là truyền nhân của Thiên Phong Chi Thủy lại bị người khác hù dọa bỏ chạy trốn chết, mà người hù mình lại là người nổi tiếng hoàn khố của Thừa Thiên. Việc này nếu truyền ra ngoài thì uy danh ngàn năm của Thủy gia còn chẳng? Nhưng nhớ đến uy thế bá đạo của Lăng Thiên, sát khí của bạo của hắn thì trong lòng vẫn còn sợ hãi không thôi. Còn Ngụy Thừa Bình vẫn chưa bình tĩnh trở lại chút nào, cơ thể không kiềm chế được run rẩy liên tục.

Say đó tiếng chân vang lên dồn dập, âm thanh của chủ soái Hàn Thiết Hiên vang lên có vẻ tức giận: "Vì sao lui binh? Đây chẳng phải là thả cộp về núi sao? Cho ta một lý do thích hợp?" Đối mặt với Ngụy Thừa Bình và Thủy Thiên Huyền thần bí khó lường thì Hàn Thiết Hiên tuyệt đối không nên lấy khẩu khí như vậy nói chuyện nhưng đại địch cả đời của hắn là Lăng Khiếu hắn không hy vọng Lăng Khiếu có thể bảo toàn tính mạng chạy trốn được. Tất cả chỉ vì hai tên lãnh quân trước mặt này đột nhiên rối loạn khiến cho binh lính không còn tâm tư giết địch nữa. Nếu lần này Lăng Kiếm chạy thoát thành công thì từ nay về sau Tây Hàn tràn ngập nguy hiểm, dưới cục diện như vậy mà không thể hoàn thành thì không biết khi trở về hắn bị xử phạt sao đây? Dưới sự tức giận nên hắn không nhận được cất tiếng hỏi mang theo chút ý tứ chất vấn?

Thủy Thiên Huyền bình tĩnh trả lời: "Hàn tướng quân cần gì sốt ruột như vậy? Một trận vừa rồi quả thực chúng ta khiến cho địch nhân khiếp sợ nhưng địch nhân lại mạnh mẽ quá. Nếu hai người chúng ta bỏ mệnh tại chỗ thì liên quân sẽ bị tan rã, ba mươi vạn đại quân của ta không một ai thống lĩnh sẽ đại loạn. Căn cứ vào điều này hai chúng ta mới rời khỏi mong tướng quân thứ lỗi. Còn phụ tử Lăng Khiếu mặc dù chạy thoát nhất thời thôi nhưng binh sĩ không còn bao nhiêu. Trước sau đều bị giáp công lại không có ai tiếp viện thì chẳng lẽ ngài còn sợ Lăng Khiếu bay lên trời sao? Cho dù cấp cho Long Tường một trăm lá gan hắn cũng không thể thả Lăng Khiếu về Thừa Thiên dễ dàng như vậy. Quân ta truy kích như vậy sẽ rất dễ dàng. Nếu như lần này có thể giết chết phụ tử Lăng Thiên là một thu hoạch rất tuyệt vời!"

Nên biết với thân phận của Thủy Thiên Huyền lại đi giải thích rõ ràng như vậy, thậm chí còn lên tiếng xin lỗi cũng rất khó khăn cho hắn rồi. Nếu như không phải hắn sợ liên quân tan rã thì đã không phải tốn công như vậy làm gì.

Nhưng Hàn Thiết Hiên vẫn khó có thể hết giận, hừ lạnh một tiếng nói: "Vừa rồi Lăng Khiếu cho dù có cánh cũng khó thoát được thì cần gì làm điều thừa như vậy? Không phải có người tham sống sợ chết sao? Đáng tiếc cho thiết huyết nam nhi của Tây Hàn ta." Hắn chỉ huy binh lính của Tây Hàn ở xa xa nên không thể thấy được thân uy của Lăng Thiên, chỉ biết rằng Lăng Khiếu có một ít viện binh đến giúp đỡ lại có thể thành công cứu hắn ra ngoài khiến cho trong lòng Hàn Thiết Hiên tức giận vô cùng.

Thủy Thiên Huyền biến sắc: "Hàn tướng quân. Những lời này có ý tứ gì? Chẳng lẽ Ngụy thái tử và quý quốc tập kết năm mươi vạn đại quân chỉ là đi dạo trên chiến trường thôi sao? Bản thân ta cùng thái tử tự biết xử lý, Hàn tướng quân không nên nhiều lời!"

Hàn Thiết Hiên tức giận vô cùng nhưng không trả lời mà xoay người rời đi hạ lệnh cho đại quân Tây Hàn truy kích, hắn muốn tiêu diệt tàn quân của Lăng Khiếu mới hả giận! Vô luận về công về tư thì hàn thiết hiên không hi vọng Lăng Khiếu có thể chạy trốn chút nào. Cho dù đem hết toàn lực cũng phải chém giết hắn.

Nhìn thấy đại quân của Tây Hàn như thủy triều xuất hiện trên thảo nguyên mà ánh mắt Thủy Thiên Huyền lạnh lùng: “Toàn quân toàn lực truy đuổi Lăng Khiếu! Cần phải chém chết phụ tử hai người này trước khi chúng đến Yên Quận!”

Quân đội của Bắc Ngụy chỉ chỉnh đốn sơ sơ liền cấp tốc quay lại đuổi giết địch. Nhưng tâm cảnh của mọi người lúc này với khi bắt đầu khác xa một trời một đất. Đoạn đường truy kích vừa rồi mang theo khí thế nắm chắc thắng lợi nhưng bây giờ lại tràn ngập sự chán nản vô cùng.

Lăng quân theo Lăng Thiên thoát ra ngoài đã không còn lại đến một vạn người. Đoạn đường đi không ít quân sĩ bị trọng thương ngã xuống ngựa, tình huống thê thảm vô cùng.

Nhưng lúc này không phải là lúc mang lòng dạ phụ nữ. Nếu như ở đây cứu thương binh đó thì không biết có cứu sống được hay không, vạn nhất bị truy binh đuổi kịp thì không chỉ thương binh đó phải chết mà ảnh hưởng đến sự an nguy của toàn quân. Làm một vị tướng đương nhiên không đành lòng làm vậy nhưng cũng không còn cách nào khác.

Đoạn đường chạy liên tục khiến cho công lực của Lăng Thiên đã khôi phục được vài phần. Với tiên thiên nội lực của hắn vốn lưu chuyển không ngừng, liên tục không dứt. Lúc trước bị tổn hao quá lớn nhưng sau khi nghỉ ngơi được đôi chút đã khôi phục trở lại. Nội lực của tiên thiên cao thủ không dễ dàng gì tiêu hao hết nhưng nếu tiêu hao hết rồi thì sau khi phục hồi lại sẽ có sự tăng trưởng nhất định. Đây chính là ‘vật cực tất phản’.

Cách đó không xa chính là Yên Quận! Trên đoạn đường này Lăng Thiên đã từ trong lời nói của Lăng Khiếu, Lăng Thập Cửu biết được tình hình cụ thể và tỉ mỉ của trận chiến này! Đối với Long Tường bội bạc kia sớm đã hận thấu xương. Trong lòng hắn âm thầm hạ quyết tâm sau khi trở về phải dạy cho Long Tường một bài học khó quên!

Xa xa, đại quân của Tây Hàn và Bắc Ngụy kiên nhẫn đuổi theo không bỏ.

Lăng Nhị Thập phóng ngựa lên bên cạnh Lăng Thiên chỉ vào xa xa nói: “Công tử. Phía trước chính là Đoàn Hồn Quan. Tất nhiên Thừa Thiên phải phải trọng quân canh gác ở đây. Phỏng chừng mấy tên vương bát đản kia đang ở đây. Ba vạn đại quân là một chiến lực không thể khinh thường chút nào! Bọn họ sẽ không thể dễ dàng để cho chúng ta tiến vào đâu. Sợ rằng không thể tránh khỏi một trận huyết chiến rồi!”

Trong khi Lăng Thập Cửu nói chuyện mặc dù âm thanh tỉnh táo nhưng trên mặt vẫn kích động đến đỏ ửng. Từ ba năm trước đi theo đại quân đã không thể ở chung một chỗ với các huynh đệ trong biệt viện, không thể theo công tử sống vai tác chiến! Hôm nay gặp lại trên chiến trường, Lăng Thập Cửu lại đang ở trong tuyệt cảnh mấy lần đi qua lại sinh tử nhưng lại không chút hoảng sợ nào cả. Điều duy nhất hắn cảm thấy chính là nhiệt huyết mà thôi. Rốt cục cũng có thể sống vai tác chiến với công tử. Đây chính là một loại bình yên từ trong sâu trong tâm linh. Ngay khi bốn người tưởng rằng không một ai sống sót rời khỏi chiến trường nhưng họ không hề tiếc nuối chút nào cả. Vì công tử mà chết thì có đáng là gì?

322. Chương 49: Thông Dong Thoát Hiểm

Lăng Thiên ồ lên một tiếng như đối với ba vạn đại quân đang cản đường trước mặt không chút để ý nào, trên mặt lộ ra một nụ cười nhìn về phía bốn người Lăng Thập Cửu: “Những năm gần đây đã khổ cực cho các người rồi...”

Đột nhiên trong lòng Lăng Thập Cửu cảm thấy đau xót, thiết huyết nam nhi trăm tử hoàn sinh, lệ nóng trong mắt như muốn chảy xuống, hắn mạnh mẽ kìm nén lại, tận lực dùng một âm thanh bình tĩnh nói: “Đa tạ công tử...” Mặc dù hắn cố gắng khống chế nhưng âm thanh vẫn run rẩy nhẹ nề đã bại lộ ra tâm tình rất kích động của hắn. Quay đầu lại nhìn Lăng Nhị Thập, Lăng Nhị Nhất, Lăng Nhị Nhị đều đỏ mắt cúi đầu xuống.

Nam nhi không dễ dàng rơi lệ, chỉ rơi lệ khi có lòng ái mộ thôi.

Suốt ba năm! Bốn người luôn theo bảo vệ bên cạnh Lăng Khiếu, thân trải qua trăm chiến thì nói bọn họ trải qua ‘bách tử dư sanh’ cũng không quá đáng! Những thiết huyết nam nhi rời xa huynh đệ của mình để cả ngày đối mặt với cát vàng cây xanh, mặt trời chói chang trên cao, nhìn thấy máu tươi chảy trước mặt,

xương thịt đứt gãy, chịu đựng khổ sở bao nhiêu không ai có thể đếm hết được. Nhưng tất cả những khổ cực này chỉ bằng một câu nói của Lăng Thiên thôi đột nhiên tan thành mây khói như một dòng nước ấm chảy qua tim, tất cả đều rất nhẹ nhàng. Trong lòng chỉ còn một suy nghĩ duy nhất là vui sướng và thỏa mãn vô cùng. Tất cả đều đáng giá.

Lăng Kiếm nhìn thấy sự kích động của bốn người liền tiến lên vỗ vai của họ khen: “Rất tốt. Không hổ là tay chân của Lăng Kiếm ta! Không hổ là huynh đệ của công tử!”

“Kiếm ca!” Bốn người không thể kiềm nén được nữa, từng giọt lệ nóng tuôn trào!

Lăng Thiên cười hài lòng nói: “Ba năm nay bốn người các người quả thật đã trải qua ‘thiên chuy bách luyện’. Cha ta cũng hẳn sẽ rời khỏi cuộc sống quân đội này. Các người trở lại biệt viện đi, lấy sự tích lũy hùng hậu máu tanh nơi chiến trận của các người cũng đủ để gia nhập Đệ Nhất Lâu rồi!”

Một câu nói này của Lăng Thiên đã khẳng định công trạng của bốn người Lăng Thập Cửu và cũng đã tán thành thực lực cường đại của họ. Từ nay về sau Đệ Nhất Lâu đã nhiều hơn bốn tên sát thần máu tanh! Hơn nữa đây lại là những ‘thiết hán’ được ma luyện trong quân đội ra. Vốn với Đệ Nhất Lâu vang danh khắp các nước tại Thiên Tinh Đại Lục này nhưng người ra tay ám sát chủ yếu cũng chỉ có Lăng Kiếm và sáu người Lăng Trì thôi. Lăng Thần mặc dù biết sự hoạt động của Đệ Nhất Lâu nhưng căn bản không phải là người của Đệ Nhất Lâu. Hôm nay có thêm bốn người Lăng Thập Cửu gia nhập cũng khiến cho thực lực tăng mạnh.

Đám người Lăng Kiếm và Lăng Trì mừng rỡ vây quanh bốn người Lăng Thập Cửu chúc mừng. Bốn người Lăng Thập Cửu nghe được những lời này khiến cho bọn họ vui mừng và sợ hãi đến nỗi không thể nhúc nhích chút nào. Dường như bị choáng váng, mở miệng ra nhưng không biết phải nói gì.

Lăng Thiên cười: “Sao? Không muốn à?” Vừa nói vừa lắc đầu thở dài một tiếng: “Các người đã không muốn thì ta đành phải thu hồi lệnh...”

“Không! Chúng ta nguyện ý! Công tử! Chúng ta nguyện ý!” Lăng Thập Cửu mừng như điên quỳ xuống đất: “Đa tạ công tử!” Hẳn biết được theo lời Lăng Thiên về làm thủ hạ của Lăng Kiếm thì bọn họ chẳng khác gì đám người Lăng Trì, trở thành tâm phúc của Lăng Thiên! Vô luận là võ công hay là sự tín nhiệm đều được tăng mạnh. Điều này đối với những người khát vọng lực lượng như họ mà nói thì chẳng khác nào từ trên trời rơi xuống một cái bánh thật to! Những tư vị trong đó không thể nào dùng bút mực, ngôn ngữ để hình dung ra được.

“Công tử...” Lăng Kiếm với vẻ mặt thêm thuồng vờn tay về Lăng Thiên: “Ngài sẽ không keo kiệt chứ? Đan được kia...”

Lăng Thiên trừng mắt hắt hủi một cái: “Người biết suy nghĩ thay bọn họ thì chẳng lẽ bốn công tử không biết sao? Như thế nào đi nữa cũng phải để cho bọn họ trở về, bây giờ có thời gian sao? Người không thấy huyết mạch của bọn họ không có nửa điểm hoàn chỉnh sao? Nếu bây giờ ăn vào thì nội lực bành trướng khiến cho cơ thể không kìm nén được mà phun máu đến chết. Người muốn tốt cho họ hay là muốn mạng họ đây? Hả...”

Lăng Kiếm cười một tiếng ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Ta cũng không có sốt ruột lắm...”

Lăng Thiên hung hăng trừng mắt hắt hủi một cái: “Ta không cấp bách ư? Nhìn bộ dáng của người kìa?”

Bốn người Lăng Thập Cửu hiển nhiên không biết được hai người này đang nói gì nên chỉ biết trừng mắt nhìn bọn họ mà thôi. Thấy đám người Lăng Trì Lăng Phong Lăng Vân nhìn bọn họ chớp mắt lại càng không hiểu gì cả, ngớ ngẩn cả người.

Đột nhiên Lăng Thập Cửu nhớ đến tình cảnh hiện tại làm họ lo lắng hơn: “Công tử. Chờ khi chúng ta chính thức thoát hiểm rồi hãy nói tiếp. Lúc này phải nghĩ biện pháp làm sao để đánh ba tên hỗn đản kia đột nhập vào trong Đoạn Hồn Quan mới là tốt nhất. Nhưng lấy binh lực trước mắt của chúng ta thì điều này thật rất khó. Ta có chủ ý rằng không bằng để cho ba huynh đệ chúng ta tiến vào giết chết ba tên kia rồi sau đó nội ứng ngoại hợp tiến vào trong. Bất quá như vậy hơi nguy hiểm, thời gian cũng khá dài nhưng truy binh cũng sắp đuổi kịp, sợ rằng không thể tiếp tục trì hoãn được nữa đâu.

Lăng Thiên cùng Lăng Kiếm nhìn nhau cười, Lăng Kiếm nói: “Thập Cửu à! Chuyện này ngươi không cần lo lắng đâu. Công tử đã có an bài rồi!”

Lăng Thập Cửu nghe Lăng Kiếm nói rằng Lăng Thiên đã an bài rồi nên không nhịn được nhìn Lăng Thiên.

Lăng Thiên chỉ khẽ gật đầu nhưng không trả lời, ánh mắt xuyên qua màn đêm nhìn về phía Đoạn Hồn Quan. Bản thân mình liều chết một trận phá vòng vây cho đến bây giờ cũng chỉ mới ba canh giờ mà thôi. Binh mã của biệt viện và chính mình khởi hành cũng không chênh lệch bao nhiêu thời gian. Tính thời gian chinh quân cũng không có bao lâu vì mấy thứ đó sớm đã hoàn thành rồi. Bất kỳ lúc nào cũng có thể mang đại quân hành động. Nếu đám người Phùng Mặc đến giờ còn chưa xuất hiện thì không còn gì để nói nữa.

Trong khi hắn suy nghĩ thì từ hướng Yến Quận đột nhiên xuất hiện hỏa quang, từng âm thanh giao chiến vang lên không ngừng.

Quả nhiên Phùng Mặc không phụ sự kỳ vọng của Lăng Thiên, đại quân của biệt viện đã chạy đến. Lăng Thiên phỏng đoán thì đơn vị bộ đội này của hắn di chuyển không hề dừng lại nghỉ ngơi chút nào đã bắt đầu giao chiến.

Lăng Thiên xoay người quát lớn: “Tiến lên. Nội ứng ngoại hợp, tiến hành giết vào Đoạn Hồn Quan, chiếm giữ Yến Quận. Sau đó sẽ cùng với Bắc Ngụy quyết một trận thư hùng! Quân ta tất thắng!” Nhìn thấy Yến Quận đã bốc khói rồi kèm theo sát khí rung trời khiến cho Lăng quân chỉ nghĩ ngợi một chút thôi đã phấn chấn tinh thần. Mỗi người đều biết chỉ cần tiến vào Yến Quận thủ Đoạn Hồn Quan thì tất cả đã an toàn! Dưới khát vọng sinh tồn mãnh liệt khiến cho gần vạn quân hùng dũng tiến lên.

Đoạn Hồn Quan đột nhiên mở rộng quan khẩu, sau đó một đội binh mã nghiêm chỉnh vọt ra chia thành trận hình cánh chim nghiêm chỉnh đứng đó. Người cầm đầu cao lớn thúc ngựa tiến lên, khi nhìn thấy Lăng Thiên liền vội vàng xuống ngựa vấn an: “Thuộc hạ Vương Hàn cung nghênh nguyên soái, công tử nhập quan.”

Tam quân hét lớn: “Cung nghênh nguyên soái, công tử nhập quan!”

Lăng Thiên mỉm cười xoay người xuống ngựa đỡ Vương Hàn đứng lên vỗ vỗ bờ vai hắn cười nói: “Khổ cực rồi!” Rồi vung tay lên cao: “Nhập quan!”

Đám tàn binh cứu tử hoàn sinh, tánh mạng được giữ lại khiến mọi người phấn chấn, ngẩng đầu ưỡn ngực giống như anh hùng chiến thắng trở về, dưới sự nghênh đón của mọi người chậm rãi tiến vào trong Đoạn Hồn Quan. Hơn một vạn người đi vào tốn một đoạn thời gian ngắn.

Lúc này ở trên thảo nguyên phía sau hắn vang lên âm thanh vó ngựa ngày càng gần! Cuối cùng truy binh cũng đã đến.

Vương Hàn nhảy lên ngựa, khoe miệng hiện ra một nụ cười: “Ta ngăn cản truy binh giúp công tử!”

“Vì công tử ngăn cản truy binh!” Ba ngàn thuộc hạ của Vương Hàn cùng hét lớn một tiếng, chiến ý dâng trào!

Trên đường đi Hàn Thiết Hiên không ngừng thúc giục hành quân sợ đánh mất cơ hội này! Rốt cục cũng nhìn thấy đối phương đang ở trước Đoạn Hồn Quan khiến cho lòng hắn mừng rỡ muốn cười lớn: “Lăng Khiếu. Lần này xem ngươi chạy trốn đi đâu! Hôm nay là ngày tận thế của ngươi!”

Khoe miệng đang tươi cười đột nhiên như bị đóng băng lại. Ngay sau đó hắn há miệng rộng hơn, ánh mắt không thể tin được vì Đoạn Hồn Quan ở đối diện đột nhiên mở rộng ra cung kính nghênh đón Lăng Khiếu tiến vào.

Hàn Thiết Hiên cứng người một lúc lâu rồi mới phục hồi lại. Ánh mắt nhìn thấy địch nhân thông dong thoát hiểm khiến cho hắn tức muốn học máu.

Đối diện chính là một đội quân tinh nhuệ đang đứng đợi nghênh đón địch.

Việc đã đến nước này rồi nên hắn chỉ đành thở dài một tiếng, gơ đại đao trong tay lên truyền lệnh hạ trại. Mặc dù trong lòng hắn không cam lòng chút nào nhưng tình thế trước mặt không thể tùy vào tính tình của hắn mà quyết định được. Ít nhất trước khi đại quân Bắc Ngụy chưa đến hắn quyết không dám vọng động. Trước mắt là một tòa thành kiên cố, cũng là một tòa thành hắn chưa đánh hạ được bao giờ.

Còn nữa, trong lòng Hàn Thiết Hiên có một nghi ngờ: “Vì sao Đoạn Hồn Quan lại để cho Lăng Khiếu đi vào dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ liên quân tam quốc tấn công Lăng Khiếu chỉ là kế dụ địch ra ngoài của Thừa Thiên thôi sao?” Đột nhiên nhớ đến mấy vạn tàn quân của Lăng Khiếu có thể chạy thoát sự vây công của gần năm mươi vạn đại quân khiến cho lòng Hàn Thiết Hiên chấn động: “Chẳng lẽ lần hành động này là Thừa Thiên và Bắc Ngụy hợp tác đối phó Tây Hàn sao? Vậy thì nguy hiểm quá. Nhưng mà trận đánh cuộc này khiến hơn mười vạn người bỏ mạng tại đây. Cái giá phải trả rất lớn, rốt cục là do ai tính kế ai đây? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Trong lúc nhất thời khiến cho Hàn Thiết Hiên không biết xuất hiện bao nhiêu suy nghĩ trong đầu, biết bao nhiêu ý niệm không thể tưởng tượng được xuất hiện khiến hần rối loạn mà không tìm thấy một điểm đầu mối nào cả

Bên trong Đoạn Hồn Quan một vùng ồn ào, những vết thương trên người các chiến sĩ của Lăng quân cho dù các lão lang hành nghề mấy chục năm nhìn thấy mà sợ hãi. Tất cả quân lang đều tập trung lại đây hỗ trợ nhưng xa xa mới đủ để cứu chữa. Tổng cộng hơn vạn tướng sĩ sống sót trở về nhưng không một ai trên người không có vết thương cả. Một vị lão lang ngẩng đầu lên trời thở dài một hơi, bản thân mình nhập ngũ hơn mười năm nhưng trận chiến thảm thiết như vậy là lần đầu tiên lão nhìn thấy.

323. Chương 50:

Việc đầu tiên sau khi Lăng Thiên vào thành chính là hạ lệnh cho toàn bộ quân doanh tập trung chữa thương cho các binh sĩ.

Việc duy nhất khiến cho Lăng Thiên tức giận vô cùng chính là ba con heo Quân Tử Đường, Ngô Ngã Linh, Đặng Khoái Nhân khi Phùng Mặc tấn công Yên Quận thì bọn chúng thấy được tình thế không ổn đã bỏ chạy mất tiêu. Quả nhiên là đồ hèn hạ sợ chết. Ngoại trừ ở sau lưng ám toán hèn hạ ra thì ba tên khốn kiếp kia không còn biết gì nữa.

Một câu nói của Lăng Kiếm khiến cho tất cả các tướng sĩ đều gật đầu đồng ý. Hần nói rằng: “Phòng chừng cha mẹ của ba tên khốn kia vì sinh ra họ mà cảm thấy hổ thẹn tận đáy lòng. Quả thực là gia môn bất hạnh, tổ phần kết thúc hương khói mới xuất hiện ba tên như vậy để cho người đời chê cười mà!” Mọi người đều cười lớn, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Lăng Thiên đi ra cửa liền nhìn thấy bên người được những ngọn đuôi chiếu sáng rực! Khắp nơi đều là các thương binh đang chữa thương, mỗi một người đều nhắm mắt lại chịu đau chờ lang y đến chữa thương cho mình. Ngoại trừ ngẫu nhiên có người không nhịn được đau đến rên nhẹ một tiếng ra thì không một ai lên tiếng cả, khắp nơi rất yên tĩnh.

Ba bốn mươi danh lang y đều bận rộn đổ mồ hôi đầy đầu, luống cuống tay chân chữa thương nhưng hơn vạn binh lính bị thương mà nói thì bọn họ giống như ‘hạt muối bỏ bể’.

Lăng Thiên nhíu nhíu mày, nhìn thấy nhiều binh lính bị thương, máu tươi vẫn chưa ngừng chảy khiến hần tức giận vô cùng, quay lại nhìn Phùng Mặc quát: “Binh của ngươi đâu? Nhanh điều một ngàn người lại đây!”

Tiếp theo một tiểu đội xuất hiện nhóm lửa đun nước sôi rồi bỏ muối vào trong đó. Sau đó Lăng Thiên hạ lệnh tập trung tất cả rượu mạnh có thể tìm được lại một chỗ, trước tiên dùng rượu mạnh rửa vết thương giúp các binh lính kia rồi cầm máu cho họ. Khi rượu mạnh tiếp xúc vết thương khiến cho không ít người co quắp thân thể, cổ nén đau đớn. Âm thanh hít thở dồn dập vang lên không ngừng khiến cho không khí xung quanh như loãng đi rất nhiều.

Nhất thời một ngàn binh lính kia bận rộn vô cùng, cũng nhờ Lăng Thiên nhớ đến phương pháp này chứ không đợi cho các vị lang y kia đến đây điều trị sợ rằng một vạn binh lính này không chết trên chiến trường nhưng cũng phải chết vì không kịp chữa trị.

Không bao lâu sau, mấy chục nồi nước sôi đã giúp cho công tác chữa trị nhanh hơn rất nhiều. Đợi đến khi các vị lang y lại đây nhìn thấy tình huống như vậy khiến cho họ ngạc nhiên rất nhiều. Ngoại trừ một ít

ngoại lệ ra thì đại đa số các binh sĩ bị thương không có một chút hiện tượng sưng đỏ hay bị nhiễm trùng, thậm chí không hề nguy hiểm đến tính mạng khiến cho bọn họ cảm thấy được mở rộng tầm mắt.

Chiến tranh trong những năm qua khiến cho rất nhiều binh sĩ chết trên chiến trường, nhưng đó chỉ là hai phần ba số lượng đó chết trong trận đánh thôi, một phần ba còn lại đều vì nhiễm trùng mà chết. Tình huống này quả thật là trước đây chưa từng thấy qua, đám tàn binh này bị thương rất nặng nhưng chỉ cần chữa trị và nghỉ ngơi vài tháng là có thể hùng hổ trở lại liền. Tất cả không nhận được đòn ánh mắt về vị thiếu niên mặc áo trắng kia mà vẻ mặt bội phục vô cùng.

Bên ngoài không ngừng truyền đến âm thanh người hô ngựa hí, bốn mươi vạn quân lính của Bắc Ngụy và Tây Hàn đã hạ trại, chỉ cần chờ trời sáng là có thể tiến công. Tình thế nghiêm trọng cực kỳ. Trong lòng mọi người đều nghĩ rằng chỉ dựa vào ba vạn tàn binh này có thể ngăn cản được bốn mươi vạn đại quân không?

Nhưng một vạn năm nghìn binh mã Lăng Thiên mang từ biệt viện đến đều nói chuyện tự nhiên như không để những điều đó trong lòng, thỉnh thoảng vang lên những tiếng cười sảng khoái như sung sướng vô cùng, không chút nào khẩn trương vì trận đại chiến sắp đến. Không ngờ họ lại không hề để bốn mươi vạn đại quân ở ngoài kia trong lòng, phảng phất như những người kia đều là người giấy thôi, chỉ cần thổi nhẹ một hơi đều tan rã.

Ngọc Mãn Lâu ở ngoài rừng ngẩng đầu lên trời thở dài một hơi.

Sau khi cân nhắc kỹ càng, dưới một đội quân khổng lồ của toàn bộ lực lượng Bắc Ngụy và mười vạn tinh nhuệ của Tây Hàn, càng huống chi trong đó vô tình có sự hợp tác hai đại gia tộc của Thiên Tinh Chi Ngọc và Thiên Phong Chi Thủy mà không thể giết chết Lăng Khiếu. Tất cả những điều này ngoại trừ Lăng Khiếu có binh lính tinh nhuệ kinh người mà chủ yếu là vì sự xuất hiện ngoài ý muốn của một người khiến cho kế hoạch thí thần này sắp thành lại bị thất bại.

Lăng Thiên!

Tên này trước kia Ngọc Mãn Lâu rất ngưỡng mộ giống như thấy được một người dưới ánh mắt của mình từ từ trưởng thành. Nhưng chuyện tiếp theo xảy ra khiến cho Ngọc Mãn Lâu nhớ kỹ tên Lăng Thiên này. Cho rằng Lăng Thiên sau khi trưởng thành có thể trở thành đối thủ của mình, nhưng cũng chỉ là chuyện sau này thôi.

Nhưng mà trải qua chuyện hôm nay thì tên Lăng Thiên đã trở thành một sự kiêng kỵ thật sâu trong lòng Ngọc Mãn Lâu.

Cuộc chiến hôm nay Lăng Thiên đã sáng tạo ra kỳ tích độc nhất của thế gian, hẳn tuyệt đối có tư cách trở thành truyền thuyết của Thiên Tinh Đại Lục này. Một truyền thuyết về Lăng Thiên - . Chuyện như vậy tin rằng khắp thiên hạ không có một người thứ hai có thể làm được. Thần tích như vậy chẳng những trước đây chưa từng có mà tin tưởng rằng sau này cũng khó có ai làm được. Một thần thoại vĩnh cửu.

Lăng Thiên độc nhất vô nhị. Truyền thuyết độc nhất vô nhị.

!

Chuyện hôm nay nếu Ngọc Mãn Lâu thay vào vị trí của Lăng Thiên thì hẳn tự hỏi có thể làm ra một chuyện điên cuồng như vậy không? Năm mươi năm ngựa đánh thắng vào năm mươi vạn đại quân? Cho dù là cứu phụ thân đi nữa cũng chưa chắc gì hẳn làm được.

Cho đến bây giờ trong lòng Ngọc Mãn Lâu vẫn còn rung động không thôi.

Đối lại bản thân hẳn sợ rằng đã bỏ qua Lăng Khiếu để bảo toàn thực lực để sau này chiến đấu mà không giống như Lăng Thiên vậy, đánh thắng vào đại quân để cứu người.

Như Lăng Thiên xông vào hơn mười vạn đại quân để đi cứu người, nếu như là mình thì mình có làm không? Trong lòng Ngọc Mãn Lâu luôn tự hỏi nhưng lại phát hiện rằng bản thân mình trả lời rằng: “Không thể!”

Chẳng lẽ ta không bằng Lăng Thiên? Ngọc Mãn Lâu biết được chuyện Lăng Thiên làm chỉ là do xúc động nhất thời nhưng hẳn lại không thể làm được như vậy. Lăng Thiên, người cũng như tên, có chí hướng ‘Lăng Thiên’, có đảm phách ‘Lăng Thiên’, có trí tuệ và thực lực để ‘Lăng Thiên’.

Ngay cả Ngọc Mãn Lâu muốn vượt qua Lăng Thiên, ngay cả hần có thực lực cứu người bị vây trong năm mươi vạn đại quân nhưng Ngọc Mãn Lâu có cảm giác chính mình không có khí phách tung hoành trong thiên quân vạn mã như Lăng Thiên được. Đây là ngạo cốt trời sinh đã có sẵn, đây là cái loại quả quyết xem thường sinh tử phá vỡ luân hồi. Đây chính là ‘độc quyền’ của Lăng Thiên.

“Gia chủ. Bây giờ chúng ta phải làm gì? Vẫn còn làm theo kế hoạch cũ sao?” Người lên tiếng là một người bận đồ đen, mặc dù hần đứng bên cạnh Ngọc Mãn Lâu nhưng hần khiến cho người ta cảm giác rằng hần chỉ là một cái bóng không hình, tràn ngập cảm giác mờ lung.

Từ khi Ngọc Mãn Lâu chào đời đến nay thì đây là lần đầu hần cảm giác u buồn như vậy. Nhìn thấy Ngọc Mãn Đường đang đứng ung dung bên cạnh làm hần hừ một tiếng: “Nhị đệ. Người nói xem?”

Ngọc Mãn Đường cười một tiếng nói: “Đại ca. Bây giờ ta có một đề nghị, tuy rằng có một ít mâu thuẫn nhỏ với kế hoạch cũ nhưng đối với Ngọc Gia ta rất có lợi ích. Không biết có thể nói ra cho đại ca nghiên cứu một chút không?”

Ngọc Mãn Lâu không lên tiếng nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào hần.

Ngọc Mãn Đường cười lớn, đột nhiên thần sắc lạnh lùng nói: “Đại ca người xem, hôm nay phụ tử Lăng Thiên đã đóng quân Yên Quận, có được Đoạn Hồn Quan hiểm trở để trú chân. Hơn nữa viện binh mạnh mẽ của Lăng Thiên đã đến rồi, dưới tình huống như vậy mà vẫn muốn làm theo kế hoạch cũ lấy tính mạng của Lăng Khiếu đã là một chuyện không thể rồi. Đại ca nghĩ như thế nào?”

Ngọc Mãn Lâu lạnh lùng nói: “Đúng vậy. Hơn nữa Lăng Thiên có viện binh rồi, bây giờ muốn lấy mạng của Lăng Khiếu ngoại trừ ta ra tay thôi. Mà ta lại không thể xuất thủ được!”

Ngọc Mãn Đường không để ý đến khẩu khí lạnh lùng của đại ca mà tiếp tục nói: “Tây Hàn được đại tướng Hàn Thiết Hiên cầm binh chính là nội tuyến do đại ca an bài, điều này tiểu đệ biết rõ. Khó trách sau khi hần bị Lăng Khiếu bắt làm tù binh mà vẫn còn có thể nắm giữ binh quyền trong tay!”

Đột nhiên Ngọc Mãn Lâu hừ một tiếng nhưng lại không nói gì.

Ngọc Mãn Đường tiếp tục nói: “Tiểu đệ cũng không vì chuyện này mà oán hận đại ca, đương nhiên chuyện này càng có ít người biết mới tốt nhất. Nhưng mà có một chuyện đủ để thay đổi mọi chuyện, thậm chí đủ để xảy ra biến hóa kinh thiên động địa. Đại ca xem thử bây giờ tại Bắc Ngụy ngoại trừ Ngụy Thừa Bình ra đều là người của Thủy Gia. Ngụy Thừa Bình sớm đã có chủ ý đối phó Ngọc Gia ta mà Thủy Gia lại càng muốn cho chúng ta tiến vào chỗ chết. Hai nhà này có cùng mục đích là đối phó chúng ta. Đã như vậy thì tại sao chúng ta không ‘khu hở nuốt lang’?”

Ngọc Mãn Lâu động dung, quay đầu lại hỏi: “Nhị đệ. Ý của ngươi là... Như vậy quá lớn mật đi?” Ngọc Mãn Đường cười lớn: “Đại ca nghĩ không sai. Ta thấy Hàn Thiết Hiên khi thấy Ngụy Thừa Bình vây công Lăng Khiếu mà để cho hần chạy thoát sớm đã bất mãn vô cùng rồi. Nếu bây giờ đại ca mệnh lệnh cho hần liên thủ với Lăng Thiên cùng đánh Bắc Ngụy thì với mười vạn binh sĩ của Tây Hàn phản kích thiêu đốt lương thảo, sau đó tiền hậu giáp kích... Ha ha ha...” Ngọc Mãn Đường cười đắc ý nói: “Bắc Ngụy từ nay về sau không thể phục hồi lại được, không còn lực lượng tranh hùng thiên hạ mà âm mưu của Thủy Gia cũng bị phá sản. Đến cuối cùng thì Ngọc Gia chúng ta được lợi lớn nhất. Hơn nữa điều này cũng có thể dựa theo sự tính toán của đại ca mà tiếp tục tiến hành, càng tiến thêm một bước khiến cho Lăng Thiên đối địch hoàn toàn với Thiên Phong Chi Thủy, vĩnh viễn không thể hòa giải được. Đại ca, người không nên quên Lăng Thiên giết chết tám cao thủ cấp trưởng lão của Thủy Gia. Lúc này cho dù Lăng Thiên không muốn tìm Thủy Gia gây phiền toái cũng không thể nữa rồi!”

Ngọc Mãn Lâu chấp tay sau lưng đi lại vài bước, đôi mày nhíu chặt, trong lòng suy nghĩ hơn thua. Vô luận là thế nào đi nữa kế hoạch này của Ngọc Mãn Đường là một kế hoạch hoàn chỉnh vô cùng. Ngọc gia có thể phá hỏng bất kỳ âm mưu nào của Thiên Phong Chi Thủy tại Thiên Tinh này. Nhưng bây giờ điều Ngọc Mãn Lâu cố kỵ nhất chính là Lăng Thiên. Chỉ vì một khi thực hiện kế hoạch này Lăng Thiên đạt lợi ích không dưới Ngọc Gia chút nào.

324. Chương 51: Nhân Sinh Như Trò Đùa

Sau khi Quân đội Bắc Ngụy sụp đổ đơn độc chỉ còn lại đám hàng binh nhưng đây lại là một món tài phú cực lớn! Nên biết Lăng Thiên ngay lúc này đã hoàn toàn trở mặt thành thù với hoàng thất Thừa Thiên. Quân lực của Thừa Thiên trừ phi Lăng Thiên ngay lúc đó tạo phản, đem cả Thừa Thiên nắm trong tay thì mới có thể vận dụng được! Không thì, binh lực trong tay Lăng Thiên hiện nay mặc dù tinh nhuệ và cho dù sau đây có viện binh thì tin tưởng số lượng cũng không vượt quá năm vạn quân! Trong khi đó bên ngoài chống đỡ Bắc Ngụy, Tây Hàn, bên trong còn có Thừa Thiên hoàng thất cùng Dương Gia nên đây chính là thời khắc khó khăn nhất, có thể nói là mưa gió ngập trời!

Nhưng tại tình huống vi diệu này nếu để cho Lăng Thiên thu biên toàn bộ số hàng quân Bắc Ngụy nọ thì có thể nói như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, như chấp thêm cánh cho hổ! Mà nếu cùng Tây Hàn kết thành liên minh thì ngoại hoạn được trừ hết, lúc đó đem đại quân hồi sư Thừa Thiên, lấy uy vọng của Lăng Khiếu trong quân cùng mỗi thiên đại oan khuất thì việc phế bỏ Long Tường tựa hồ dễ như trở bàn tay! Thừa Thiên rơi vào tay Lăng Thiên so với trong tay Long Tường hoàn toàn là hai việc khác nhau!

Ngọc Mãn Lâu càng nghĩ càng không định được chủ ý. Hẳn binh sinh hành sự thường như lời lệ phong hành, đa mưu thiện đoạn nhưng hôm nay lại gặp phải tình huống suy tính hơn thiệt hồi lâu. Binh sinh đây là lần thứ nhất!

Suy nghĩ hơn nửa ngày cuối cùng mới mở miệng nói: “Nhị đệ, người đối với gã con rể chưa thấy qua mặt này thật sự là hao phí tâm cơ a. Như thế thật là làm khó cho ta mà.”

Ngọc Mãn Đường nói: “Đại ca có gì khó xử sao. Lúc này Lăng Thiên cùng Thủy gia đã thành tử địch vừa lại cùng Nhan Nhi lưỡng tình tương duyệt, cùng chúng ta ở một trận tuyến thậm chí có một nửa là người mình. Cho dù không có mối quan hệ với Nhan Nhi thì Lăng Thiên cũng tuyệt không hợp tác với Thủy gia đối phó chúng ta! Hôm nay giáp kích Bắc Ngụy các bên đều có lợi. Một đá ném nhiều chim. Lăng Thiên cố nhiên có lợi nhưng lợi ích của Ngọc Gia ta thì cũng càng lớn!”

“Lời này mặc dù thị không sai nhưng người nên biết làm như thế nhất định là dưỡng hổ vi hoạn! Bắc Ngụy bất quá như thừng hề không đủ làm ta sợ hãi! Thiên Phong chi thủy căn cơ dù sao ở tại Thiên Phong đại lục mà không phải ở chỗ này. Tây Hàn có người của ta hẳn cũng không thể gây nên đại phong lãng gì. Chỉ có Lăng Thiên lông cánh đầy đặn nhất định không ai có thể kiềm chế được”. Ngọc Mãn Lâu lúc lắc đầu, trên mặt lộ ra thần sắc trầm trọng.

Ngọc Mãn Đường cười nói: “Đại ca lầm rồi. Mãn Đường dù sao cũng là người của Ngọc Gia, há lại vì người ngoài mà suy nghĩ. Lăng Thiên nọ là người coi trọng thân tình nhất, thiết nghĩ hẳn cũng không thể vô duyên vô cớ hạ thủ với gia đình người nhà của Nhan Nhi? Hơn nữa chúng ta đã từng giúp hắn một cái đại ân. Nói lại nếu lúc đó chúng ta không giúp hắn một tay, Lăng Gia nhất định cùng Bắc Ngụy, Tây Hàn cùng Thừa Thiên, tam đại thế lực đấu tranh mà lạc bại, thậm chí hoàn toàn mất đi căn cơ! Một khi như thế, Bắc Ngụy lại thêm lớn mạnh, Thiên Phong chi thủy cũng lập tức trú tại Bắc Ngụy, tạo ra căn cứ vững chắc tại Thiên Tinh đại lục. Còn Tây Hàn, ha ha, đại ca, mặc dù có Hàn Thiết Hiên một quân cờ này nhưng ở Tây Hàn, trong vài phương thế lực hẳn lại là yếu nhất, không có nhiều phân lượng! Nếu Lăng Gia hỏng mất thì chúng ta cũng mất đi một trợ thủ mạnh mẽ a!”

Nói tới đây Ngọc Mãn Đường vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nhưng mà lần này nếu chúng ta giúp Lăng Thiên thì coi như cho hắn một cái đại nhân tình mà nhân tình chính là khoản nợ khó trả nhất. Lăng Thiên mặc dù kiệt ngạo bất thuần nhưng cuối cùng vẫn phải nhận nhân tình của ta. Những chuyện khác cứ để sau khi chúng ta tiêu diệt xong Thiên Phong chi Thủy thì có thể chậm rãi thương nghị cũng không chậm. Nhưng việc cấp bách trước mắt là cần phải bảo trụ thực lực của Lăng Thiên! Thực lực của Lăng Thiên càng tăng mạnh là chuyện Ngọc Gia ta nên nguyện ý!”

Ngọc Mãn Lâu mặt nhăn mày nhú nói: “Nói vậy là như thế nào?”

Ngọc Mãn Đường trên mặt lộ ra một tia cười xa xôi nói: “Đại ca thử nghĩ xem, Thiên Tinh đại lục dù sao không chỉ có ba nước Thừa Thiên, Bắc Ngụy, Tây Hàn. Trong khi Thừa Thiên là trung tâm đại lục, sản vật phong phú, trăm họ giàu có, dân số đông đúc, các đại thế lực đều thêm nhỏ dãi. Lăng Thiên mặc dù mượn thế mà thành sự nhưng lại cũng trở thành đích ngắm của các thế lực. Lăng Thiên cho dù mạnh mẽ

nhưng chẳng lẽ có thể lấy quốc lực một nước chống đỡ cả thiên hạ sao? Đợi đến lúc thực lực của hần không đủ thì người nào có thể viện trợ hần, duy chỉ có chúng ta mà thôi! Khi đó...”

Trong con mắt thâm thúy của Ngọc Mãn Lâu thần quang chợt hiện, dùng một loại ánh mắt mới đánh giá nhị đệ mình một lúc lâu rồi bật thốt lên: “Không tệ, nhị đệ thâm mưu viễn lược, còn trên cả vi huynh. Lăng Thiên có khả năng đánh lấy thiên hạ nhưng chúng ta mới chính là chúa tể phía sau. Có dạng người như vậy trùng phong hãm trận chúng ta cũng nhẹ nhàng hơn không ít, nhị đệ quả nhiên là diệu toán!”

Hàn Thiết Hiên ngồi trong trường giữa trung quân xem một cái thư báo trong tay, vẻ mặt không biết nên khóc hay cười. Trong chốc lát đủ các loại tư vị chua cay ngọt đắng hỉ nộ ái ố đều hiện lên trên mặt hần. Bộ dáng quái dị cơ hồ vô pháp hình dung được.

“Ách, cái này. Các hạ, cái này thực sự là ý tứ của gia chủ ư?” Mặc dù đã xác thực tín tiên nhưng sau khi đọc xong Hàn Thiết Hiên cảm giác như ở trong mộng, hận không thể cầm tảng đá gõ vào đầu mình xem chính mình có phải đang nằm mơ không.

Ngay một hai thời thần trước còn nhận được lệnh không tiếc trả giá giết chết Lăng Khiếu, nhưng ngay lúc này lại nhận được lệnh cùng Lăng Gia kết minh! Mà hai đạo mệnh lệnh này lại đồng thời xuất ra từ tay một người! Trong tâm Hàn Thiết Hiên thở dài một tiếng, thực sự nhân sinh như trò đùa, trò đùa như nhân sinh a!

“Người nói gì, cái này không phải là ý tứ của gia chủ thì chẳng lẽ là ý tứ của người? Người lại có dũng khí nghi vấn mệnh lệnh của gia chủ ư?!” Hắc y nhân đối diện như u linh không mở miệng thì thôi, một khi đã mở miệng liền muốn đem đá Hàn Thiết Hiên ngã ngựa. Không nói nội dung làm cho người ta cực kỳ khó chịu mà khẩu khí cũng làm Hàn Thiết Hiên trong nháy mắt có một loại cảm giác muốn giết người. Nhưng đáng tiếc hần không có dũng khí, thực sự không có dũng khí!

“Ách, ý tại hạ là, cái này, ngay lúc mới vừa rồi còn giao chiến người chết ta sống, đột nhiên lúc này lại muốn hợp tác. Thật sự có chút khó tiếp nhận.” Hàn Thiết Hiên cười khổ nói. Hần nhẫn nại hồi lâu cuối cùng đem một hơi khẩu khí nhả nài ép xuống rồi cười bồi nói. Cho dù là có thể thì Hàn Thiết Hiên cũng tuyệt không nguyện ý cùng tử địch Lăng Khiếu hợp tác!

“Đây là chuyện của người!” Hắc y nhân nói một câu tỷ nửa khiến Hàn Thiết Hiên ngắt đi: “Ta chỉ có nhiệm vụ đem tin tức đến cho người, tin đã đến, làm hay không làm, làm ra sao đều là tùy theo người. Bất quá trước lúc người đưa ra quyết định thì nên suy xét rõ ràng, đầu người ngay lúc này vẫn ở trên cổ mà không phải ở dưới khó khăn.” Hắc y nhân vẻ mặt lại biến thành màu đen rồi rời khỏi quân doanh. Thấy thân ảnh như u linh biến vào trong màn đêm hắc ám, Hàn Thiết Hiên tay chỉ trời cao tàn nhẫn giận dữ mắng chửi đến nửa thời thần. Hần nhảy chồm chồm, miệng phun bọt mép, cực kỳ kích động!

Thừa Thiên thành.

Thừa Thiên thành đây là lần thứ nhất hỗn loạn như thế, hoàn toàn hỗn loạn!

Thừa Thiên đế Long Tường ra lệnh một tiếng, toàn thành cấp bách giới nghiêm! Một vạn sáu ngàn cấm vệ quân tinh nhuệ lưu thủ tại Thừa Thiên dưới sự thống lĩnh của Trấn điện Đại tướng quân Trầm Như Hồ khuyh sào mà xuất, xu thế hạo đại hướng Lăng Gia đại viện kéo tới! Long Tường thân ngồi trên long liễn lại tự thân đốc trận.

Cùng lúc này, trong Dương Gia đại viện, tiếng trống lâu lăm nay lại một lần nổi lên ầm ầm. Dương lão gia tử, Dương Không Quần bí mật ẩn giấu ba ngàn Thiên đạo thần binh cuối cùng cũng xuất ra, cùng với gia tướng trong Dương phủ, tổng cộng hơn sáu ngàn người như ác lang hướng Lăng Gia đánh tới!

Trong lòng Long Tường hôm nay đã xác định Lăng Thiên thống suất toàn bộ quân tinh nhuệ dưới trướng ra chiến trường cứu phụ thân. Bên trong Lăng Gia nhất định là không còn gì. Dù sao đã trở mặt thành thù, không thừa cơ hội này đem toàn bộ Lăng Gia bắt giữ! Phải đem toàn bộ Lăng Gia lớn nhỏ nắm giữ trong tay, không nói Lăng Thiên cùng Lăng Khiếu không thể quay về, cho dù có quay về thì hần cũng ở vào thế tiến có thể công lui có thể thủ, vạn vô nhất thất! Nếu Lăng Thiên quay về, người nhà đều ở trong tay mình thì hần cũng không có dũng khí vọng động, còn nếu như không quay về thì càng dễ xử lý, một đao giết hết! Ân, có vài người không thể giết như Lăng Nhiên, Kiều Nguyệt, Lăng Thần. Ngoài ra còn có Sở Đình Nhi

tuy đã nhiều tuổi nhưng vẫn còn hấp dẫn hơn nữa nàng lại là nữ tài thần, nếu như có thể để ta sử dụng. Trong lòng Long Tường có chút đắc ý nổi lên, cảm giác chính mình tính toán như thiên y vô phùng.

Bỗng nhiên Thừa Thiên thành phong vân biến ảo, không khí ngưng trọng phẳng phất như muốn ngưng tụ thành thực chất. Cả Thừa Thiên thành như đã biến thành một thùng được hỏa cực lớn chuẩn bị bùng nổ, chỉ hơi có một chút lửa là liền bùng nổ!

Kỳ quái chính là hai đạo binh lực mạnh mẽ nhằm Lăng Gia kéo đến nhưng toàn bộ đều im ắng không có nửa điểm động tĩnh!

An tĩnh đến mức khiến kẻ khác sợ hãi. Nguyên nhân là do đêm trước cơn bão táp chung quy đều rất an tĩnh!

Trần diện Đại tướng quân Trần Như Hổ sắc mặt trầm trọng, lo lắng không thôi. Lòng mày nhíu chặt lộ ra vẻ cực kỳ mâu thuẫn trong tâm! Long Tường hạ chỉ nói Lăng Khiếu suất quân tạo phản, muốn chính mình lập tức bắt giữ tất cả già trẻ gái trai trên dưới trong Lăng Phủ. Thánh chỉ xuất ra, Trần Như Hổ liền cảm giác được có điều không thích hợp!

Trần Như Hổ cùng Lăng Khiếu tương giao nhiều năm, thậm chí lại từng là bộ hạ của lão quốc công Lăng Chiến, đối với tính cách của phụ tử Lăng Khiếu cực kỳ rõ ràng. Phụ tử Lăng Chiến, Lăng Khiếu đối với Thừa Thiên cảnh cảnh trung tâm, là sự thật không ai dám nghi vấn! Trần Như Hổ thà rằng tin tưởng chính mình phản bội Thừa Thiên cũng tuyệt đối không tin Lăng Khiếu phản bội Long Tường! Trong này nhất định là có ẩn tình! Lui vạn bước mà nói, cho dù Lăng Khiếu hấn thực sự đầu óc có vấn đề, có thực sự tạo phản nhưng người nhà Lăng Chiến, Lăng lão gia tử lại là Thừa Thiên quốc khai quốc công thần à! Nửa quốc gia này cũng là do hấn mang binh đánh hạ mang về. Lão thần công lao như thế há có thể nói giết là giết. Đã thế lại còn nói rõ ràng là đem cả Lăng Gia chém đầu, tru di cửu tộc! Trong lòng Trần Như Hổ ngẫm suy nghĩ.

Việc này thì cũng thôi nhưng Long Tường lại đặc biệt nhấn mạnh nói một câu càng làm cho Trần Như Hổ cảm giác được chính mình giống như là nuốt phải ruồi!

“Ta không quản đến người khác, không quản chết nhiều ít bao nhiêu người nhưng trong Lăng Phủ có một nha đầu tên là Lăng Thần thì nhất định phải bắt sống!”

Nhớ đến câu nói này của Long Tường, Trần Như Hổ liền không thể áp chế ý nghĩ muốn mắng to con mẹ nó. Người muốn giữ sinh mệnh cho một nha hoàn trong khi hoàng phi Lăng Nhiên thì sao, nữ nhi Kiều Nguyệt nữa? Còn hài tử chưa xuất thế nữa. Tất cả đều đang ở trong Lăng Gia! Cái này mà gọi là đi cứu viện hả, khi mà các thành viên Lăng Gia chém giết lẫn nhau thì chẳng lẽ người cũng không quản đến sao. Thực sự.. thực sự là không có tính người mà! Đây có phải là con người nữa không?

Trong khoảng một tuần trở lại đây có một lời đồn rằng Thừa Thiên để Long Tường nguyên vì thèm muốn nữ nhân của cháu mình là Lăng Thiên, nghe nói là một nha hoàn xinh đẹp mà không tiếc bán đứng thân sinh nữ nhi của mình là Kiều Nguyệt làm điều kiện trao đổi. Bất quá lại bị Lăng đại công tử cự tuyệt, không lẽ chính là nha hoàn này ư!

Nếu quả thực là có ý này! Trần Như Hổ sắc mặt sạm lại, một luồng trực khí như muốn căng bụng trướng lên! Nếu không phải nhiều năm lấy tư tưởng trung quân thâm căn cố đế, Trần Như Hổ thậm chí nghĩ đến muốn trực tiếp xé cờ tạo phản!

325. Chương 52: Lôi Đình Thủ Đoạn

Dương Gia gia chủ Dương Không Quần Dương lão gia tử đắc ý dào dạt cưỡi ngựa đi đầu. Cùng Lăng Chiến, một cái oan gia này đối đầu bao nhiêu năm nay, hôm nay cuối cùng cũng phân thắng bại. Vào lúc tối hậu quan đầu Hoàng thất cuối cùng đã lựa chọn việc khai đao đối với Lăng Gia. Một khắc này, Dương Không Quần bỗng nhiên cảm giác được chính mình đã đại thắng! Thừa Thiên quốc không có Lăng Gia, Long Tường có thực lực thoát ra khỏi tay mình sao? Đáp án rất rõ ràng, đương nhiên là không thể!

Trong đại sảnh Lăng Phủ.

Lăng lão gia tử, Lăng lão phu nhân ngồi trên chế thủ tọa, thần sắc ngưng trọng tới cực điểm, trên mặt như thể có một lớp băng sương lạnh lẽo bao phủ. Mẫu thân Lăng Thiên là Sở Đình Nhi ngồi ở một bên, hai mắt ửng đỏ, thần sắc thê lương tựa hồ muốn khóc. Rõ ràng là đang lo lắng về sinh tử của trượng phu cùng con trai ngoài ngàn dặm.

Phía dưới đều là nhân mã tinh nhuệ của Lăng Gia cùng Lăng Phủ, các vị thủ lĩnh vẻ mặt cũng nghiêm túc ngồi trên. Lăng Thần cùng Ngọc Băng Nhan nhị nữ cùng mặc bạch y trắng như tuyết, lẳng lặng đứng ở một bên, trên mặt hai trang quốc sắc thiên hương cũng không hề có biểu tình gì.

Đám người trong phòng mang nhiều vẻ mặt khác nhau nhưng không hề tỏ ra bối rối, sợ hãi.

Đầu tóc Lăng Chiến vốn điểm bạc thì cơ hồ một ngày hôm nay đột nhiên trở nên trắng như tuyết! Lão Nguyên soái lão tướng quân này một đời vì Thừa Thiên cúc cung tận tụy, bình sinh tất cả tinh lực thể lực không hề giữ lại, đều dâng hiến cho quốc gia này! Có thể nói cả Thừa Thiên quốc này cơ hồ là kết tinh tâm huyết của Lăng lão gia tử nhưng vị Thừa Thiên đệ nhất công thần, công cao cái thế này lúc tuổi già con thì bị bán đứng, sinh tử chưa rõ. Tiếp theo là vị hoàng đế mà mình thuần phục trung tâm vài chục năm qua, chưa từng cải biến lại lệnh cho Ngự lâm quân tinh nhuệ nhất huy động đại quy mô vây quanh. Họa diệt môn bị thảm trước mắt này há không phải là trọng kích khiến hãn thương tâm muốn chết! Lão gia tử cảm giác đến chính mình thật sự rất mệt mỏi!

Tựa hồ có thể nói rằng ngay sau khi Long Tường phát ra tuyệt sát lệnh, thậm chí lệnh còn chưa đến tai Trầm Như Hồ thì trong tay Lăng Thần đã cầm được tin tức chính xác! Nhưng ứng phó như thế nào thì mọi người lại đều có ý riêng, tranh luận không ngớt! Hơn nữa các vị thủ lĩnh trong Lăng Phủ đều có ý kiến khác nhau càng lớn!

Người nào mới là đúng đây!

Nếu như quay lại mười năm, thậm chí năm năm, không nói Lăng lão phu nhân, Lăng lão gia tử cũng không phò thác trách nhiệm, nhưng tuế nguyệt không tha cho người! Sở Đình Nhi phu nhân thì sao? Nàng tuy đối với kinh thương tuyệt đối là hảo thủ nhưng nói về loại sự tình này thì lại không rành!

Tựa hồ không có nhân tuyển!

Mọi người tranh chấp một hồi nhưng cuối cùng cũng không có quyết định gì. Lăng lão phu nhân đầu tóc bạc trắng cuối cùng thiếu kiên nhẫn nhướn mi hỏi nói: "Công tử các người trước khi đi có chỉ định ai đứng ra phụ trách hay không?"

Thân hình cao gầy của Lăng Lô tiến lên trước một bước khom người thi lễ rồi đồng thanh nói: "Khởi bẩm lão phu nhân, công tử từng nói nếu người không có mặt thì tất cả mọi sự tình tại biệt viện sẽ do Thần cô nương phụ trách! Cho dù ai cũng không được vi phạm! Vi phạm giết không tha!"

"Vi phạm giết không tha!? Chỉ bằng vào một nha hoàn, nàng có thể làm chủ sao? Ha ha." Lăng Phủ phò quân gia tên là Vũ Dững hắc hắc cười lên, trong tiếng cười tràn ngập ý giễu cợt. Vũ Dững này đi theo Lăng Lão thái gia đã lâu, tự nhận là nhân vật cấp nguyên lão ở Lăng Gia, luôn tỏ ra tự cao tự đại. Nói gì cũng không có kỵ, cho dù là trước mặt Lăng Khiếu hoặc Sở Đình Nhi cũng như thế. Người trong Lăng Phủ vì thế mà cũng có phần kính sợ hắn, bình thường cũng không dám động chạm đến trọng cự lão binh như hắn. Nghĩ không ra lúc này hắn cư nhiên là người thứ nhất đứng ra nói lời phản đối. Bỗng nhiên khi có có vài người ngo ngoe muốn động mà phụ họa theo.

Đột nhiên kiếm quang chợt hiện, một tiếng kêu bi thảm phát ra! Lăng Điện chậm rãi đem trường kiếm từ ngực hắn rút ra, trên mặt thần sắc không động, lạnh lùng nói: "Công tử có nói. Nếu có bất kỳ ai có gan nghi vấn Lăng Thần cô nương. Không nói về đúng sai, giết không tha. Ta mới vừa rồi nói không rõ ràng sao?"

Vũ Dững hai tay ôm chặt ngực, hai mắt trợn trừng tràn đầy thần sắc không thể tin được, trong yết hầu mơ hồ có tiếng nhưng một chữ cũng nói không ra được. Thân thể chậm rãi gục xuống, hai chân khẽ giật lên hai cái rồi liền bất động. Máu tươi chậm rãi từ hạ thân hắn chảy ra.

Mọi người hoảng sợ biến sắc! Vạn vạn lần không nghĩ đến thiếu niên này lại tàn nhẫn như thế! Mới một câu không hợp tâm ý liền rút kiếm giết người!

Lăng lão gia tử cơ mặt kịch liệt quát súc nhìn Lăng Điện, trong mắt đột nhiên ngay lúc đó tựa hồ xuất ra hai đạo hàn quang! Trước mặt lão nhân hùng phong, một con thỏ nhỏ cư nhiên có dũng khí trước mặt mình giết chết lão nhân tâm phúc của mình, cái này quả là rất quá phận !

Lăng Điện không hề sợ hãi ngang nhiên nói: “Tiểu nhân tự biết bỗng nhiên động thủ là cực kỳ vô lễ nhưng sự việc đã hết sức cấp bách, địch nhân đã sắp đến, chúng ta thật sự không có nhiều thời gian, càng không có thời gian giải thích gì! Cái chúng ta cần nhất hiện nay là phải có một người chủ sự. Hôm nay cũng chỉ có ẩn theo phân phó của công tử trước khi đi mà quán triệt chấp hành! Nếu có ai nghi vấn gì, không nói về đúng sai, giết chết không tha. Cho dù có sự tình trọng đại gì cũng trước tiên vượt qua khó khăn này rồi hẵng nói! Nếu lão gia chủ cho rằng Lăng Điện sai thì là Lăng Điện sai. Sự tình sau khi xong xuôi thì sẽ chủ động hướng đến lão gia chủ tạ tội! Có chém chết cũng không oán trách!”

“Bộp bộp.” Lăng lão phu nhân đột nhiên vỗ tay “Hay cho một Thiên Nhi, quả nhiên có đại quyết định! Trước khi đi không ngờ có lưu lại hậu thủ mạnh mẽ tuyệt diệu như thế! Không then là cháu tốt của lão thân! Đã như thế, Thần Nhi ngươi còn chờ gì nữa? Hạ lệnh đi. Kể nào không phục tùng, lão thân là người thứ nhất không tha cho hần! Không, cũng không cần lão thân phải động thủ, cứ theo lời Thiên Nhi nói, giết không tha!”

Nên biết Lăng lão phu nhân là người chân chính chấp chưởng đại quyền Lăng Gia này mấy chục năm nay, há có thể không biết chỗ lợi hại. Mặc dù đối với việc Lăng Điện tự tiện ra tay giết người trong tâm cũng có chút bất mãn nhưng không thể không công nhận một chiêu này của Lăng Điện cực kỳ lợi hại! Chính mình cùng trượng phu đã già nua, tinh lực là một vấn đề lớn cho nên trong tình huống đặc thù này, thủ hạ của Lăng Thiên theo mệnh lệnh, lúc có sự dị nghị liền lấy thủ đoạn lời đình mạnh mẽ đè ép xuống. Vào thời khắc này nếu trong gia tộc bộ hơi có dị tâm thì nhất định sẽ làm hỏng toàn cục, việc này thật sự không phải tầm thường! Nếu không dùng thủ đoạn thiết huyết há có thể phục chúng. Lão phu nhân lại vừa nhìn Lăng Điện thêm một lần, đối với thiếu niên có thủ đoạn tàn nhẫn quyết đoán này cũng có cái nhìn khác! Thủ hạ của Thiên Nhi quả nhiên không tầm thường a. Lăng lão phu nhân trong tâm tự thán nói.

Lăng Thần khẽ cười, lại tỏ ra khí định thần nhàn khom người nói: “Lão phu nhân, tạm xin ngài cứ yên tâm. Người trong phủ chúng ta cũng bắt tất phải kinh hoảng, những người có nhiệm vụ thì cứ làm tốt việc của mình là được rồi. Sớm nay khi Thần Nhi nhận được tin tức thì đã điều khiển tất cả! Bây giờ chỉ chờ bọn hần lọt vào thế cục mà thôi!”

“Ồ?” Lăng lão phu nhân trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng “Người điều khiển như thế nào? Là Thiên Nhi trước khi đi bố trí à!”

Lăng Thần khom người khẽ cười nói: “Công tử thường nói, sự tình cụ thể sẽ có giải pháp cụ thể há có thể nói rõ ràng được. Việc này sau khi xong Lão phu nhân sẽ biết ngay được kết quả, cần gì phải cấp bách nhất thời?”

“Ha ha, đã như thế, lão thân cũng an tâm chờ xem.” Lăng lão phu nhân cũng không coi đó là ngộ ngược mà cười nói. Cũng biết Lăng Thần vì giữ bí mật nên tuyệt không đồng ý trước nơi đông người lộ ra bố trí toàn cục của mình. Trong tâm không khỏi yên tâm hơn.

Một tiếng kêu kinh hoảng từ xa xa truyền đến: “Không tốt rồi, không tốt rồi! Mẫu phi ta.. bị ngất ngã rồi...”. Theo tiếng gọi, Kiều Nguyệt công chúa chạy như bay tiến vào, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh hoảng thất thố! Nguyên quý phi Lăng Nhiên nghe thấy việc trượng phu mình không ngờ âm mưu hãm hại ca ca mình, lại thừa dịp người ta gặp nguy mà muốn đối phó Lăng Gia, cùng cha mẹ của chính mình cuối cùng trở mặt thành thù, không còn chút đường lui nào nữa. Nàng đau thương vô bì, tâm ưu khó giải, trong khi thân thể vốn bạc nhược nên bỗng nhiên choáng váng ngất ngã trên mặt đất!

“Oan nghiệt!” Lăng lão phu nhân thở dài một tiếng, kéo tay Kiều Nguyệt công chúa, nhìn Sở Đình Nhi liếc mắt một cái rồi đi ra khỏi phòng. Sở Đình Nhi sau khi hơi do dự thì liền tiếp theo đi ra ngoài. Lăng lão gia tử cũng đứng lên, ngẩng đầu lên trời thở dài nhìn Lăng Thần, tựa hồ muốn nói cái gì nhưng cuối cùng lại không nói, lắc lắc đầu rồi tập tễnh đi ra ngoài. Bóng lưng có chút như gập xuống lộ vẻ tịch mịch cô đơn, lại tràn ngập tư vị anh hùng mặt lộ vẻ lương cùng tâm tình như lâm vào tử địa không lối thoát!

Tam đại cự đầu Lăng Gia ngay lúc đó đều trước sau ra khỏi đại sảnh, mục đích chỉ có một, đó chính là tin vào sự lựa chọn của Lăng Thiên, xác lập vị trí lãnh đạo của Lăng Thần, thực sự đem sinh tử tồn vong của

cả Lăng Phủ giao trong tay Lăng Thần! Điều này cho thấy một thái độ, Lăng Thần cho dù không nói ra quyết sách, ba người cũng không nghe không hỏi mà chờ kết quả sau cùng! Cho dù không may dồn Lăng Gia vào tuyệt lộ cũng chấp nhận. Đây chính là đại gia phong phạm, nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi!

Lăng Thần trong mắt nổi lên quầng nước. Nàng mặc dù sớm có tin tâm là có thể thuyết phục được nhị lão cùng Sở phu nhân nhưng lại không nghĩ đến lại thuận lợi như thế. Nhưng rồi lại nghĩ đến an nguy của cả Lăng Gia giờ khắc này đều đặt lên trên người mình thì mặc dù trong tâm sớm đã có lòng tin nhưng cũng vẫn không cầm được sự lo lắng. Đôi mắt xinh đẹp nhìn xuyên thấu dây thùy trúc trước thính tiền, nhìn về phương xa.

Tưởng cấm vệ quân sẽ rất nhanh đến đây chứ? Tại sao đến lúc này vẫn không nghe thấy động tĩnh gì? Chẳng lẽ sự an bài của ta lại có gì sơ hở không thành?

Trong Minh Yên Lâu!

“Đại ca, chúng ta nên làm sao bây giờ. Nên đánh hay rút lui? Người có chủ ý gì chưa!” Nam Cung Thiên Hồ thở hồng hộc giống như một đầu sư tử đột nhiên bị nhốt vào trong lồng sắt, sốt ruột bất an đi tới đi lui “Nếu Lăng Gia thực sự bị diệt thì mục tiêu kế tiếp của lão cẩu Dương Không Quần nọ nhất định là chúng ta! Đại ca, không thể không đề phòng nha.”

Nam Cung Thiên Long vẻ mặt trầm tĩnh, bưng một chén trà thơm mát khẽ nhấp một ngụm chậm rãi nói: “Cấp bách cái gì? Chờ xem đã cũng không muộn.”

“Sao lại không muộn? Đại ca, Lăng Gia đang nguy cấp. Lão cẩu Dương Không Quần nọ xuất ra toàn bộ Thiên Dao Thần binh, xu thế như vậy ta có thể không cấp bách sao?” Nam Cung Thiên Hồ đi lại một vòng, trên trán gân xanh cũng nổi vồng lên: “Nếu như thực sự chờ đến lúc Lăng Gia chết hết thì tái cấp bách cũng vô dụng.”

Nam Cung Thiên Long lãnh đạm cười nhìn về phía nữ nhi Nam Cung Ngọc: “Ngọc Nhi, người nói xem?”

Nam Cung Ngọc cau mặt lưỡng lự một hồi rồi mới nói: “Cha, việc này ta cảm giác được rất là không tầm thường! Trước mắt khó mà phán định thắng bại, thật là khó dự đoán. Thật sự là một lựa chọn khó khăn!”

326. Chương 53: Nhất Lộ Trở Kịch

Nam Cung Thiên Long khoe miệng khẽ nhếch lên cười: “Sao?”

Nam Cung Ngọc khấn trương tự hỏi, trong miệng chậm rãi nói: “Long Tường bày mưu đối phó Lăng Khiếu, Lăng Thiên ngàn dặm cứu phụ thân nhất định là điều động toàn bộ quân tinh nhuệ đi cứu. Cái đáng lo lắng nhất là ngay lúc này trong Lăng Gia nhất định là cực độ yếu nhược, cho dù vẫn còn một bộ phận thực lực nhưng nhất định là bạc nhược yếu kém, nhất định không kham nổi một kích! Nhưng cha, chúng ta cùng Lăng Thiên gia hỏa nọ va chạm không ít lần, theo cha Lăng Thiên nọ trước khi đi lại không lo lắng hậu quả, chẳng lẽ lại không an bài hậu thủ đặc thù sao. Không lo Long Tường cùng Dương Không Quần cần quét sào huyệt của mình sao? Lăng Thiên chẳng lẽ là hạng người lỗ măng sao?”

Nam Cung Thiên Long cười lên: “Không sai, Lăng Thiên tâm tư cẩn mật, thủ đoạn siêu nhân, nhất định là có hậu thủ rất mạnh mẽ lưu lại. Bất quá, phải xem hậu thủ của Lăng Thiên lưu lại đến tột cùng có nhiều mạnh mẽ! Có thể ngăn cản được một kích liên thủ của hoàng thất cùng Dương Gia hay không. Không nên quên, hoàng gia cấm vệ quân cùng lực lượng bí mật ba ngàn Thiên Dao Thần binh của Dương Gia thực lực quyết không thể khinh thường! Tin tưởng rằng Lăng Gia hơi có chút trễ nải nhất định sẽ có kết cục gia phá nhân vong!”

“Vậy ý tứ của cha là chúng ta lúc này nên tọa sơn quan hổ đấu sao?” Trong mắt Nam Cung Ngọc lóe lên hỏi.

“Không sai! Lúc này Thừa Thiên có đại biến, nguy cơ trùng trùng nhưng đối với chúng ta là thế lực bên ngoài mà nói lại là vững như thái sơn! Thậm chí là cơ hội cực lớn! Vô luận là thế lực nào lúc này cũng không có dũng khí dễ dàng trêu chọc chúng ta. Cho nên lúc này chúng ta ngược lại trở thành một thế lực

có thể đủ sức ảnh hưởng nhất định đến chiến cuộc ở Thừa Thiên. Thế cục như vậy thực sự là ngàn vàng khó cầu đây!”

Nam Cung Thiên Long đắc ý cười lên. “Nếu Lăng Gia chiếm thượng phong, chúng ta liền tương trợ Lăng Gia, điều này tuyệt đối là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, tất nhiên là cũng chỉ trên gấm thêm hoa đồng thời đem đại cừu với Dương Gia hoàn toàn giải quyết! Hoàn toàn xả một hơi uất khí đồng thời cũng có không ít chỗ tốt! Nếu hoàng gia cùng Dương Gia thắng, chúng ta liền phản qua một kích diệt trừ Lăng Gia đồng thời hưởng về Thừa Thiên đưa ra hợp tác, lấy được từ Thừa Thiên một chén canh quyền lợi. Còn mưu đồ với Dương Gia thì cứ từ từ cũng không sao! Chung quy mà nói, loạn cục hôm nay là một cơ hội tốt cho Nam Cung thế gia chúng ta một lần nữa quật khởi, vô luận như thế nào, lúc này cần hết sức bình tĩnh. Ha ha. Nam Cung thế gia ta từ khi tiến vào Thừa Thiên đến nay đều phải chịu nghẹn khuất, đến lúc này ông trời không phụ khổ tâm nhân, cuối cùng cũng cho chúng ta nhường mày thổ khí!”

“Cha... Đại ca thật cao kiến!” Nam Cung Ngọc cùng Nam Cung Thiên Hổ đồng thanh nói. Nam Cung Thiên Long càng cao hứng phát tay nói: “Ra lệnh dò xét kỹ lưỡng động tĩnh bên ngoài, một khi có gì khác thường thì lập tức quay về báo cáo! Chúng ta nhất định phải đem tình huống thay đổi mới nhất nắm trong tay! Một khi thế cục thấy hơi rõ ràng liền lập tức xuất thủ, không cần chần chờ!”

“Dạ!”

Trầm Như Hổ mắt nhìn chăm chú phía trước yên lặng không nói gì mà tâm tình phức tạp. Phía trước không quá mấy chục trượng chuyển qua một góc phố là đại môn Lăng Gia!

Cấm vệ quân bước chân chỉnh tề sần sật trên mặt đất, mỗi bước chân giống như giẫm lên trái tim Trầm Như Hổ. Chẳng lẽ thực sự phải hạ thủ với nhân vật bình sinh mình kính trọng bội phục nhất hay sao? Không chút lưu tình mà giết chết?

Trầm Như Hổ không nhẫn nại được quay đầu lại nhìn Long Tường đang ngồi trên long liễn đốc chiến rồi lại nhìn hơn trăm vệ sĩ bên cạnh mà trong tâm không hiểu sao chợt xúc động phần nộ!

Sự tình sao lại chó mà như vậy, lại ra tay tàn độc diệt tộc đối với một vị công huân trác tuyệt, là công thần quốc gia đồng thời lại còn dùng vệ sĩ giám thị một tướng lĩnh cao cấp đi chấp hành nhiệm vụ! Long Tường hần nào đại không biết có phải bị chó ỉa vào hay không.

Đang lúc tức giận thì đột nhiên biến cố phát sinh! Trên nóc nhà hai bên phố vô số thân ảnh đột nhiên đứng lên cùng lúc đó đột nhiên đổ xuống hàng trăm thùng mang theo vật gì màu đen. Đám vệ quân nhất thời đại loạn. Trầm Như Hổ hét lớn nói: “Cung tiễn thủ!”

Đột nhiên có tiếng người cười to nói: “Người có cung tiễn thủ chẳng lẽ chúng ta không có sao?” rồi hét lớn một tiếng “Phóng tiễn!”. Cùng đồng thời lúc này Trầm Như Hổ cũng hô hai câu này!

‘Phật, Phật’, tiếng dây cung bật liên tiếp vang lên rồi bỗng nhiên có hơn mười người bị thảm kêu lên từ trên mái ngói hai bên té xuống đến mà cấm vệ quân không ngờ lại không có một ai bị thương! Trầm Như Hổ cảm giác kinh ngạc vì sao người nọ ra lệnh phóng tiễn mà lại không có một mũi tên nào bắn xuống. Nguyên nhân là sao? Đang lúc tự hỏi thì hần đột nhiên cảm giác có ánh sáng lóe lên vội ngửa đầu nhìn lên, chợt thấy trên mái ngói sáng rực. Vô số cây đuốc được đốt lên cùng một người cười to: “Ha ha. Có con chó hoàng đế Thừa Thiên bồi táng. Mấy con chó này thực sự là tam sinh hữu hạnh. Cái này gọi là nhị cầu quy thiên?”

“Dầu đen!” Trầm Như Hổ kinh hãi thất sắc! Lúc trước chỉ thấy vật gì màu đen được đổ xuống đám cấm vệ quân mà lúc này Trầm Như Hổ mới ngửi thấy đến mùi dị dạng thì không khỏi mặt sắc đại biến!

Nhưng đã chậm!

Một trận mưa đuốc cháy rơi xuống!

Ầm!

Cả con đường lớn bỗng nhiên bị chìm trong biển lửa, lửa cháy mạnh bốc cao đến hai ba trượng trong nháy mắt đã đem hơn một vạn Thừa Thiên hoàng gia cấm vệ quân chia cắt làm hai đoạn! Đầu đuôi không thể chiếu cố cho nhau.

Khu phố phồn hoa hạng nhất trong Thừa Thiên thành trong khoảnh khắc đã biến thành địa ngục trần gian! Lửa cháy ngàn ngút, khói đen dày đặc, trong phạm vi mấy chục trượng chỉ nghe thấy tiếng kêu hô bi thảm. Vô số cấm vệ quân muốn thoát khỏi biển lửa, cố gắng muốn chạy ra ngoài nhưng đang ở trong biển người sao có thể chạy được. Hơn nữa trong lúc này có không dưới một ngàn cấm vệ quân trên người bắt lửa điên cuồng chạy tán loạn đâm rồi giẫm đạp lên nhau cùng vô số người không thoát ra khỏi biển lửa đã vĩnh viễn ngã xuống. Đại hỏa thiêu đốt không ngớt phát ra âm thanh xèo xèo cùng mùi thịt người cháy khét lẹt xông vào miệng mũi mà làm người ta muốn nôn!

Không ít chiến mã càng điên cuồng chạy, giằng đứt dây cương kịch liệt trở mình đã đem kỵ sĩ lập tức hất té trên mặt đất rồi bi thảm hí lên chạy trốn đào mệnh! Mắt thấy cả một đội ngũ sắp đại loạn!

Trầm Như Hổ ngửa đầu thở dài, mắt ngấn nhiệt lệ hét lớn nói: “Cung tiễn thủ, đội một phòng ngự ngự nóc nhà hai bên, đội hai bắn giết!” Nói xong chính mình tiên phong rút đại đao xoát một cái chém một gã cấm vệ quân bị lửa thiêu thành hai đoạn! Đám cung tiễn thủ bỗng nhiên khi hiểu ý, một nửa giương cung tên nhằm nóc nhà hai bên phố, một nửa khác trong mắt đầy lệ nhằm ngay đám chiến hữu của mình trong biển lửa mà bắn, vô luận người ngựa, hễ là bị lửa thiêu đốt đều nhất luật bắn giết! Tuyệt không dung tình!

Đám người trên nóc vốn muốn tiếp tục tổ chức đánh trộm làm cho đám cấm vệ quân Thừa Thiên này ăn quả đắng nhưng mắt thấy Trầm Như Hổ phản ứng nhanh như thế, điều phái hữu độ thì không nhẫn nại được ca thán một tiếng rồi quyết đoán quát: “Rút lui!”.Sau một tiếng ra lệnh, hàng trăm người trên nóc nhà hai bên thoảng chốc rút lui không còn một ai!

Trầm Như Hổ biết nếu chính mình cho dù để cho đám chiến hữu bị cháy chạy thoát ra thì đội hình hơn một vạn sáu ngàn cấm vệ quân nhất định sẽ đại loạn, toàn bộ sẽ bị đám người này làm cho tan vỡ! Đến lúc đó toàn quân lực chiến đấu lực sẽ mất hết, nếu Lăng Gia có vài đội nhân mã nhân đó mà tập kích thì sợ rằng toàn quân bị tiêu diệt! Cho nên hần mới quyết đoán lập tức hạ lệnh đem đám thủ hạ bị lửa thiêu này bắn giết hết, thật sự cũng là hành động không thể tránh được nhưng cũng là vì để giảm thiểu thương vong cho toàn quân!

Nhưng từ một điểm này cũng có thể thấy thủ đoạn tàn nhẫn cay độc của Trầm Như Hổ cùng năng lực quyết đoán của hần. Thật không then là danh tướng Thừa Thiên tung hoành sa trường mấy chục năm, là môn sanh đắc ý nhất của Lăng lão gia tử!

Tiếp theo được Trầm Như Hổ ra lệnh, mấy trăm cấm vệ quân nhanh chóng tiến vào căn nhà hai bên phố đập đổ tường hai bên vào trong biển lửa, thế lửa ngất trời bỗng nhiên giảm đi nhiều!

Đợi đến lúc thế lửa hoàn toàn bị tiêu diệt thì cả khu phố không ngần này sớm đã trở thành một đồng trống nát hoang tàn! Ở giữa là đồng gạch vụn chất đồng như quả núi nhỏ, tựa như giữa đất bằng đột nhiên nổi lên một cái phần mộ lớn! Trầm Như Hổ cùng Long Tường hai người đứng trước tòa núi nhỏ này, trên mặt vẫn còn ám khói đen, trong mắt lộ ra thần sắc muốn khóc mà vô lệ!

Lần chịu công kích này, cấm vệ quân tinh nhuệ không ngờ bị thương vong không dưới hai ngàn người! Lại nói đến lúc xuất phát khí thế như cầu vồng mà lúc này nửa điểm cũng không còn! Tất cả nhân mã cùng yên lặng cúi thấp đầu ủ rũ! Nguyên lai Lăng Gia sớm đã bày trận địa sẵn sàng đón quân địch! Suy nghĩ này bỗng nhiên tiến vào trong óc mỗi một người khiến cho trong tâm đều nổi lên một trận rét lạnh.

Dương Không Quần suất lĩnh Thiên Dao Thần binh thì càng thê thảm, trên đường đi không hiểu sao đột nhiên bị trút xuống dầu đen rồi bị tàn nhẫn thiêu đốt, mà không hiểu sao bị tập kích đến bảy tám lần!

Vô số phi đao, tên bay hoặc từ mái nhà hoặc từ trên cây hoặc từ phố ngã ba ngã tư tàn nhẫn bắn đến, cơ hồ mỗi lần tiến vào một bước đều phải nỗ lực trả giá bằng tính mạng mấy chục người! Càng lạ chính là khi tới cách Lăng Phủ khoảng bốn năm mươi trượng thì từ hai bên nhà dân đột nhiên lợi tiễn bắn ra như mưa, trong lúc cấp bách chưa kịp phản kích thì vô số các bức tường cao chung quanh lại đột nhiên đổ âm xuống đem đám người đi trước, cả người lẫn ngựa tàn nhẫn đè xuống, hoàn toàn chẹn mất lối đi.

Dương Không Quần đại nộ hạ lệnh lực soát nhưng lại giống như lúc trước, ngay cả một một quỷ ảnh cũng không thấy! Giống như cả khu dân cư này đã biến thành Diêm La tử vực! Khắp nơi tràn ngập sự im ắng cùng khí tức âm u!

Trải qua mấy lần ngộ địch hai đạo nhân mã cuối cùng tụ tập trước đại môn Lăng Phủ! Nhìn bộ dáng chật vật bất kham của nhau, hai bên cùng từ trong mắt đối phương nhìn ra sự xấu hổ nhục nhã cùng sát khí thâm trầm!

Lăng Phủ hôm nay đã bị bao vây ba tầng bên ngoài, không kể vô số cung tiễn thủ nằm ở các phía, mũi tên đen nhánh trong tay nhắm về phía Lăng Phủ. Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Lăng Phủ tựa hồ vẫn như một con thượng cổ cự thú đang ngủ say, lẳng lặng đứng sừng sững trước mắt mọi người, đối với biến cố bên ngoài quanh mình tựa hồ như không biết, căn bản là không có nửa điểm phản ứng!

Trên đường đến không ít lần tao ngộ đòn tập kích của Lăng Phủ, trong lòng mọi người tới nay vẫn còn sợ hãi. Lúc đến được đây thì lại bộ dáng quái dị của nhau thì mọi người không hẹn mà cùng lo sợ bất an! Lăng Phủ, Lăng Gia đến tột cùng là đang làm gì?!

327. Chương 54: Dữ Quân Hoà Đàm

Long Tường cuối cùng không kiên nhẫn nổi quát lên: “Trầm Như Hổ, ngươi còn đợi gì nữa mà không bắt đầu công kích! Ngươi có ý đồ gì ư. Chẳng lẽ là có tư tình gì với lão tặc Lăng Chiến kia mà cố kỵ sao?” Hắn thân là Thừa Thiên hoàng đế, không ngờ ở trong Thừa Thiên thành bị làm cho khó bị đầy mặt, nộ khí sớm đã chất đầy trong ngực! Hận không lập tức đem người chủ sự tại Lăng Gia bắt lấy băm làm vạn đoạn! Rồi lại thấy bộ dáng Trầm Như Hổ cùng Dương Không Quần đều nơm nớp lo sợ như lâm đại địch thì nộ khí vốn không có chỗ phát tiết liền lớn tiếng quát lên! Hắn hiển nhiên không thể quát tháo nhục phụ đại nhân của mình cho nên Trầm Như Hổ liền trở thành người bị Long Tường khiển trách! Đem việc Trầm Như Hổ từng bái Lăng Chiến lão gia tử làm sư phụ bởi móc ra!

Khuôn mặt đen thui của Trầm Như Hổ trong nháy mắt tím lại, một khẩu khí cơ hồ muốn phun ra, suýt nữa không át chế nổi! Hắn mạnh mẽ ép chế huyết khí trong tim quay đầu nhìn Long Tường đang ngồi trong ba bốn tầng bảo vệ nói: ” Hoàng thượng, Lăng Gia này phản ứng thật sự rất khác thường, sợ rằng bên trong ẩn chứa cực đại âm mưu. Chúng ta tùy tiện động thủ cũng không nắm chắc !”

Long Tường cười lạnh nói: “Chúng ta có hơn vạn đại quân ở đây, chỉ là một Lăng Gia thì có thể chuẩn bị xuất ra được cái gì? Nhanh hạ lệnh tiến công! Đem một lũ phản nghịch bắt lấy! Vô luận kẻ nào phản kháng giết chết, ách, trừ nữ quyến ra!”

Trầm Như Hổ nghe vậy, nhất là mấy chữ sau cùng thì tựa hồ muốn nổi điên, đang muốn cự lại thì Dương Không Quần bên cạnh đã ghé lại nói “Trầm đại tướng quân, lão phu tuyệt không có ý hoài nghi tướng quân, bất quá theo ý lão phu trước tiên chúng ta phái vài đội nhân mã giả vờ công kích để dò xét Lăng Phủ, cũng là một cái thuyết pháp đối với Hoàng thượng. Nếu cứ như thế này mà giằng co, không nói đối với tướng quân mà chuyện tình ngày hôm nay cũng không phải là thượng sách a.”

Trầm Như Hổ tinh tế suy nghĩ cũng thấy Dương Không Quần nói có lý, thở dài nói: “Cũng không còn cách nào khác!”

Hắn đang muốn hạ lệnh tiến công thì lại nghe được tiếng kêu két một tiếng, đại môn Lăng Phủ chậm rãi mở ra. Một người từ trong chậm rãi tiêu sái đi ra, vật áo trước ngực phanh ra để lộ một đám lông ngực rậm rạp. Người này thấy bên ngoài có đông đảo nhân mã tụ tập, người người đều bạt kiếm thì tựa hồ cả kinh đưa tay kéo cái lỗ tai nghiêng đầu cất tiếng thô dã buồn bực nói: “Ồ? Sao lại có nhiều người tụ tập ở đây làm gì, ha ha, mà mặt mũi sao lại thành bộ dạng như vậy, có phải các ngươi đang đóng tuồng không?”

Tại Yển quận.

“Ngươi nói gì? Tây Hàn có người cầu kiến? Hàn Thiết Hiên này có quân tình trọng đại gì mà muốn cùng ta thương nghị?!” Nhìn tên lính báo tin trước mặt, Lăng Thiên tựa hồ có chút không tin hỏi lại. Việc này thật sự là không thể tưởng tượng nổi! Ban ngày còn đang người sống ta chết, buổi tối không ngờ lại có thể phái người đưa tin muốn cầu kiến thương thảo quân tình trọng đại! Việc này... sự chuyển biến này cũng rất nhanh ?

Lăng Thiên là người sống qua hai thế giới, hơn nữa lại lẫn lộn đối đầu với các nhân vật đầy âm mưu quỷ kế, thủ đoạn cao tay mà lúc này đầu óc cũng nghĩ không ra. Nếu Hàn Thiết Hiên dùng kế thì kế sách này của

hắn thật sự là ngu không ai bằng! Không có nửa điểm đáng tin tưởng. Nếu Hàn Thiết Hiên thực sự muốn muốn thương thảo quân tình trọng đại thì điều đầu tiên Lăng Thiên nghĩ đến là Hàn Thiết Hiên đầu bị lừa đá ! Việc này thật sự cổ quái, rất không thể tưởng tượng nổi !

“Để cho hắn tiến vào!” Lăng Thiên đi thông thả hai bước cuối cùng hạ quyết định.

“Tướng quân tung hoành trong thiên quân vạn mã như vào chỗ không người. Giữa bốn mặt hợp vây, một người một ngựa anh dũng dật xuất, hào tình cái thế, khoáng cổ tuyệt kim. Thiết Hiên đối với tướng quân khâm phục không thôi! Tướng quân vũ dũng có thể gọi là quán tuyệt thiên hạ! Ngay lúc này tướng quân cổ thủ Yên quận, giữ hiểm mà thủ; tất nhiên là vạn vô nhất thất nhưng tướng quân trong có nội忧, ngoài có ngoại hoạn. Trước mặt có lang, sau lưng có hổ đang nhìn chăm chú. Hoàn cảnh của tướng quân vẫn nằm trong hiểm cảnh. Kế sách hiện nay phải trước tiên giải trừ ngoại hoạn, sau đó hồi sư an nội mới là trường cửu chi sách!”

“Thiết Hiên bắt tài, một minh thống lĩnh mười vạn quân binh Tây Hàn tạm thời cùng hổ tương mưu. Nếu tướng quân có ý thì ba mươi vạn đại quân Bắc Ngụy bị diệt ngay lập tức! Thiết Hiên nguyện cùng tướng quân hợp tác! Đến lúc đó giờ đèn làm hiệu, tướng quân đánh vào chính diện dẫn động toàn quân quyết chiến, Thiết Hiên thì ở ngoài đốt lương thảo và tấn công bên sườn! Trong ứng ngoại hợp, tiểu tử Bắc Ngụy kia trong nháy mắt bị diệt mà thôi!”

“Tướng quân chứng giám, những lời này của Thiết Hiên đều là từ phé phủ, vạn lần chớ nghi, xem xét cẩn thận! Tây Hàn Hàn Thiết Hiên cúi đầu nhi bái!” Phong thư này của Hàn Thiết Hiên rõ ràng là viết cho Lăng Khiếu.

Cầm tín tiên bên trong có họa cảnh Hàn Thiết Hiên cúi đầu mời hợp tác công kích Bắc Ngụy, hai hàng lông mi Lăng Thiên nhú lại! Ngôn từ trong tín tiên mặc dù khiêm ti hữu lễ nhưng vẫn có thể từ trong đó nhìn ra hàm ý không cam lòng của Hàn Thiết Hiên!

“Tướng quân nhà người chẳng lẽ đột nhiên bị điên?” Lăng Thiên cầm tín tiên trong tay chơi đùa, khuôn mặt trắng như bạch ngọc dưới ánh nến chiếu rọi phát ra một loại mị lực nói không nên lời, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Âm mưu hạ đẳng thế này mà muốn lừa gạt bản công tử tin tưởng ư? Chẳng lẽ Hàn Thiết Hiên cho rằng bản công tử ngu như hắn sao. Sự tình này nếu xảy ra với các hạ, các hạ có tin không!”

“Công tử nói có lý, đổi lại là tiểu nhân thì tiểu nhân cũng không tin nhưng sự tình này lại là sự thật. Tướng quân nhà ta cũng biết công tử nhất định sẽ hoài nghi, nếu công tử không hoài nghi thì sự tình này ngược lại sẽ không thể thành công. Tướng quân có hạ lệnh cho tiểu nhân hỏi Lăng công tử, đến tột cùng công tử muốn như thế nào thì mới tin tưởng thành ý của tướng quân nhà ta? Trong chừng mực có thể, tướng quân nhà ta sẽ đem toàn lực làm tiêu tan sự hoài nghi của công tử”. Sứ giả Tây Hàn nọ tựa hồ sớm đoán được Lăng Thiên sẽ có phản ứng này nên khi nghe thấy thì lại không chút cảm giác kinh ngạc mà hỏi lại một câu.

Lăng Thiên ánh mắt chợt lóe lên, nên biết Lăng Thiên sở trường nhất về thuật xem người. Điều này cũng là căn bản để học thôi miên, nên từ lời nói cũng như cử chỉ của viên sứ giả hắn lại có vài phần tin tưởng đề nghị vốn giống như hoang đường này! Nếu không thì viên sứ giả này phải là diễn viên hạng nhất, mà nói như vậy thì Tây Hàn, Hàn Thiết Hiên này thực sự có tâm tư gì!

“Trừ phi Hàn Thiết Hiên tự thân đến đây không thì việc này thật sự khó có nửa điểm có thể làm cho ta tin tưởng. Ta nói lời nay tin tưởng quý sứ giả có thể lý giải mà Hàn tướng quân cũng có thể lý giải!” Lăng Thiên lãnh đạm đem tín tiên để ở trên bàn, trên mặt hiện ra vẻ lãnh đạm nói. “Hai quân giao chiến, không chém sứ giả. Hai quân lần này giao chiến, cũng không phải là thù không đội trời chung nhưng lại cũng không kém là mấy. Lưu cho người một mệnh, thả người quay về chuyển cáo cho Hàn Thiết Hiên, nếu như dùng kế thì quá là đánh giá thấp ta, nếu như là chân tâm thì đồng dạng cũng là đánh giá thấp ta! Cho dù hắn thực sự có dũng khí đến thì cũng nên chuẩn bị tâm lý ta không thả hắn ra! Người đi đi, Lăng Thiên không tiễn!”

Viên sứ giả nọ không nói một lời, khom người nhất lễ rồi quay đầu mà đi!

“Công tử, ta xem Hàn Thiết Hiên gia hỏa nọ nhất định là không có hảo ý. Làm sao mà hắn đang chiếm ưu thế lại muốn đến cầu hợp tác? Nhất định là có quỷ kế! Công tử không thể không cẩn thận”. Nhìn viên sứ giả Tây Hàn đi xa, Lăng Khiếu đưa tay cầm tín tiên trên bàn xem qua một cái rồi nói.

“Là có dụng tâm gì. Sự tình lần này xác thực có chút quỷ dị!” Lăng Thiên hơi có chút dăm chiêu cười nói: “Nếu nói toàn bộ là giả trá thì lại cũng chưa nhất định! Mà để xem Hàn Thiết Hiên có dám đích thân đến đây không!” Lăng Thiên nhìn thần sắc mê hoặc của mọi người cười nói: “Lấy bất biến ứng vạn biến, bình tâm chờ đợi xem sao”

Lăng Trì lẩm bẩm nói: “Sao có thể được. Nhiều binh sĩ còn hận Hàn Thiết Hiên hơn cả Bắc Ngụy, hẳn có dũng khí đến, binh sĩ có dũng khí ăn tươi nuốt sống hẳn!”

Lăng Thiên khẽ cười: “Ta không nghĩ vậy nhưng có khả năng hẳn thực sự có dũng khí đến cũng không chừng!”

Không đến một thời thần sau thân binh đến báo: ” Tây Hàn chủ soái Hàn Thiết Hiên cùng một tùy tùng cầu kiến công tử.”

Mọi người lập tức kinh ngạc một trận. Không ngờ Hàn Thiết Hiên lại thực sự đến ? Chẳng lẽ hẳn thực sự có thành ý như thế!

Lăng Thiên thần sắc bất biến lãnh đạm nói: “Nhanh mời vào.” tiếp theo quay đầu nhìn Lăng Nhị Thập phân phó nói: “Người đi mời Lý Hưởng Đông tướng quân đến đại sảnh đường, phải cẩn thận không được xúc động đến vết thương trên người Lý tướng quân.”

Cuộc chiến ban ngày Lăng Khiếu cùng bộ hạ gần như không ai là không bị trọng thương. Sau khi đánh vào Yến quận, Lăng Thiên liền đem quân thủ phủ đệ cùng quân vụ nha môn trở thành chỗ chuyên môn dưỡng thương cùng nơi tĩnh dưỡng. Nếu không có đại sự gì thì Lăng Thiên thật sự không nguyện ý kinh động đến vị lão tướng vừa trải qua kinh chiến này, tránh ảnh hưởng đến thương thế của hắn. Nhưng tình huống trước mắt lại rất đặc thù, ngoại trừ Lăng Khiếu cùng Lý Hưởng Đông ra thì không ai có thể nhận thức được Hàn Thiết Hiên! Không có cách nào khác cũng chỉ đành mời Lý Hưởng Đông đến gặp Hàn Thiết Hiên, lão đối thủ đại cừu gia này.

“Vị này là Lăng công tử sao? Quả nhiên là nhất biểu nhân tài. Tại hạ Tây Hàn - Hàn Thiết Hiên có lễ.” Hàn Thiết Hiên đi theo hai gã thân binh đi đến đại sảnh đường. Trên người mặc một cái áo choàng rất lớn đem cả hai người che phủ, không muốn để lộ ra diện mục, cho dù muốn xem chiều cao hay béo gầy như thế nào cũng nhìn không ra. Chỉ nghe thấy âm thanh thô hào phát ra.

Lăng Thiên chấp tay lãnh đạm nói: “Thứ cho tại hạ mắt kém, các hạ chu mật như thế tại hạ hoàn toàn không có dũng khí tùy tiện nhận thức, xin các hạ lượng thứ.” Nói xong lực chú ý của Lăng Thiên thật sự căn bản là không để trên người Hàn Thiết Hiên mà đặt lên người bên cạnh hắn. Chung quy hẳn cảm giác có một đôi song nhãn rất lợi hại xuyên thấu qua áo choàng tinh tế đánh giá chính mình, tựa hồ mang vài phần đánh giá kỹ cùng thưởng thức nhưng lại không cảm thấy người này có ác ý gì. Nhưng người này đứng bên trong tựa hồ như nhạc trì, khí độ ngưng trọng, rõ ràng là một vị võ công tuyệt thế không dưới Ngọc Mãn Thiên, tính ra cũng là tuyệt đỉnh cao thủ!

Người này là người nào? Vì sao lại xuất hiện lúc này, mục đích là gì!

Hàn Thiết Hiên cười ha ha nói: “Mới vừa rồi để tránh tai mắt của người, không thể làm như thế. Hiện tại đương nhiên muốn cùng công tử thẳng thắn thành khẩn tương kiến.”

Lăng Thiên nhàn thần co lại cười hai tiếng nói: “Hàn tướng quân có thể bỏ áo áo choàng ra không, như thế mới tỏ ra thẳng thắn thành khẩn, liệu có phải trước công chúng, nơi đông người có điều không tiện...”

Hàn Thiết Hiên đưa tay cởi áo choàng để lộ ra diện mục nhưng khi nghe Lăng Thiên nói vậy thì mặt đen bỗng hóa hồng cơ hồ muốn mắng to nhưng lại miễn cưỡng đem nộ khí ép trụ xuống, xấu hổ cơ hồ không nói nên lời: “Ách. Cái này .. cái này, người với ta đều là bậc mày râu nam tử, cái này đích xác là dùng không được, ôi ôi. Ách..”. Nói xong cảm giác được tựa hồ không ổn, tựa hồ khiến người ta liên tưởng đến điều gì nên lại mạnh mẽ cười một tiếng nói: ” Lăng công tử quả nhiên là khôi hài, ha ha, quả nhiên là khôi hài, hắc hắc.” Lăng Kiếm và Lăng Trì mặc quần áo thân binh đứng bên cạnh, vốn không nói không động giống như mấy cái cọc gỗ nhưng khi chứng kiến Lăng Thiên cùng Hàn Thiết Hiên đối đáp một hồi, rồi lại thấy mặt đen của Hàn Thiết Hiên khi hồng khi trắng, lúc xanh lúc tím thì Lăng Trì bỗng nhiên cười khi một tiếng nhưng rồi lại chợt cảm giác được không ổn, gơ tay che miệng, hai vai kịch liệt rung lên, cuối cùng không nhịn nại được ho khò khè.

328. Chương 55: Đàm Thoả Điều Kiện

Lăng Kiếm nghen cười nên vẻ mặt cũng đỏ bừng, con người trợn trừng quát: “Biến đi!” Lăng Trì như được đại xá, vù một cái liền lủi mất, bên ngoài lập tức vang lên một trận cười kịch liệt.

Lăng Thiên tức giận trừng mắt nhìn Lăng Kiếm một cái sau đó quay ánh mắt về nhìn người vẫn dùng áo choàng lớn che mặt mỉm cười nói: “Không biết vị này là ai?”

Ánh mắt lợi hại của Lăng Thiên đã sớm nhìn ra, Hàn Thiết Hiên mặc dù đã đến nhưng Hàn Thiết Hiên lại rõ ràng không phải là người chủ sự đàm phán. Từ một điểm này, từ ánh mắt của Hàn Thiết Hiên khi nhìn sang người này hơi có chút sợ hãi thì có thể thấy được. Chẳng lẽ Tây Hàn lại không do Đại tướng quân Hàn Thiết Hiên cầm đầu?

Người này là ai!

Người này trong mắt Lăng Thiên mới là nhân vật cần đề phòng!

Người này cười ha ha bỏ áo choàng ra, giọng nói rõ ràng ” Lăng công tử quả nhiên bất phàm, bất quá tại hạ vô danh tiểu tốt, sao có thể được Lăng công tử kim khẩu tương vấn.”

Áo choàng hạ xuống, Lăng Thiên nhìn thấy trước mắt là một trung niên văn sĩ cảm y hoa phục, nhân tình hòa thông như lộ rõ cái tâm thông thấu, chính mình xác thực là chưa gặp qua người này nhưng trong tâm lại không cảm được dâng lên một luồng cảm giác vi diệu giống như đã từng quen biết. Thấy hán hai mắt nhu hòa nhìn chính mình, ngoài vẻ có chút dò xét nhưng lại có một luồng ý yêu mến! Mặc dù vậy do trong lòng không rõ cho nên ngữ khí Lăng Thiên cũng hòa hoãn “Tiên sinh, xin mời ngồi, Hàn tướng quân mời ngồi. Người đâu, dâng trà.”

Trà mới vừa đưa đến, Hàn Thiết Hiên đã đưa bàn tay to như cái quạt ra muốn đem một làn đồ vào trong miệng, xem ra có vẻ khát nước thì đột nhiên nghe được từ hậu đường truyền đến một âm thanh có vẻ trung khí bất tức nhưng lại giống như là tiếng phá la “Oa ha ha, nhi tử của ta lại muốn đến đầu hàng sao? Chắc chắc. Quả là hiếu thuận, lão tử dù sao chưa chết... Ừm, các người thực sự không lừa gạt ta sao?” Thanh âm sau khi đến lại tỏ vẻ hồ nghi.

Khuôn mặt đen sì của Hàn Thiết Hiên bỗng nhiên biến thành xanh lè, nước trà vừa mới vừa bưng đến miệng lại buông ra hai tay chống nạnh, khí dũng như núi: ” Lý Hưởng Đông, con lợn này. Hàn Lão Tử đến đây, người là con rùa rút đầu rút cổ sao?”

Phía sau có thanh âm à một tiếng tựa hồ có chút kinh dị, tiếp theo có tiếng bước chân xoát xoát nổi lên. hai gã vốn là thân binh của thủ lĩnh Yến quận cẩn thận nâng một cái cáng đi vào. Lý Hưởng Đông toàn thân cuốn băng như xác ướp, còn nữa cái mạng đang nằm ở trên, hai mắt nhắm nghiền nhưng trong miệng lại lẩm bẩm nói: “Hảo, hình như lão tử mới vừa rồi nghe thấy con lão tử vẫn an, chẳng thành con ngỗ nghịch bất hiếu của mình thực sự đến ư? Sao hán lại có gan lớn đến vậy. Không biết nó dựa vào cái gì?”

Hàn Thiết Hiên đằng đằng bước lên trước ba bước, đứng trước cái cáng, miệng nhổ nước miếng nói ” Lý Hưởng Đông, ngươi mở cái mắt chó của ngươi mà xem. Hàn lão tử đang đứng trước mặt ngươi này! Sao hả? Nhìn ngươi cả người quần đầy băng như sắp chết, đâu còn một điểm khí thế? Ta khinh!” Lý Hưởng Đông chậm rãi mở mắt “Hả. Nguyên lai thực sự là tiểu tử ngươi. Con trai ta, lần trước ngươi đáp ứng quà diện kiến gì cho lão nhân gia đâu rồi?”

Hàn Thiết Hiên nghe hán hồ ngôn loạn ngữ thì không kiềm chế được nổi trận lôi đình, trừng hai mắt một quyền đánh tới. Một quyền này nếu như thực sự chạm tới người Lý Hưởng Đông thì nửa cái mạng còn lại của lão chắc chắn là xong rồi!

“Hàn tướng quân bớt giận, thành ý của tướng quân Lăng Thiên đã thấy rồi. Giờ chúng ta nên bàn đến chánh sự đi thôi!” Lăng Thiên ha ha cười nắm lấy tay hán, xoay người nhìn hai gã thân binh trừng mắt, giả vờ giận dữ nói: “Các người sao lại hồ đồ, Lý tướng quân thân thể mệt mỏi tại sao đem Lý đem quân đến chỗ này? Không thấy chỗ này có khách nhân trọng yếu sao. Còn không mau đưa Lý tướng quân quay về hậu đường cẩn thận điều dưỡng, còn đứng đó làm gì? Muốn bản công tử dùng quân pháp xử trí sao?”

Hai gã thân binh như đi trong sương mù, trong lòng thầm nghĩ không phải chính ngài ra lệnh cho chúng khiêng vào sao mà lúc này lại đem chúng ta ra quát mắng, cái này chẳng phải là đùa giỡn chúng ta sao? Nhưng trước mặt Lăng Thiên lại không có dũng khí dám nói nửa câu.

Lăng Nhị Thập tạm thời đảm nhiệm vai trò đội trưởng thân binh trong miệng văng vẳng thừa dạ phát tay, hai gã thân binh nâng Lý Hướng Đông lên tiến vào trong. Lý Hướng Đông vừa nằm vừa lớn tiếng nói: “Nhị Thập hử, đại ca người chính là Thiết Hiên a, sao lại không đánh tiếng chào hỏi vậy. Hôm nay ba chúng ta là người một nhà, để hôm nào rảnh rồi lão tử dẫn người vào phủ đại ca người, bảo tiểu thái đại ca người hảo hảo làm vài món ăn, cùng con ta uống vài chung...” Thanh âm dần dần đi xa nhưng Hàn Thiết Hiên vẫn tức giận mặt nổi gân xanh.” Ha ha, thành ý của Hàn tướng quân Lăng Thiên đã thấy rồi nhưng còn chưa biết rõ chân ý của Hàn tướng quân, xin mời Hàn tướng quân nói tỉ mỉ lại một lần nữa. Như thế nào?” Sau khi đã xác định thân phận của Hàn Thiết Hiên, Lăng Thiên liền đem nói đề tài nói vòng vo quay về đồng thời đem Hàn Thiết Hiên trấn an ngồi lên trên ghế. Lăng Thiên mặc dù không rõ tại sao Hàn Thiết Hiên lại ngoài dự đoán của mọi người đưa ra đề nghị hợp tác như thế nhưng lúc này lại tin tưởng năm thành. Hơn nữa mới vừa rồi Lý Hướng Đông nói hẩn mấy câu cái gì gan to mặt lớn. Lúc này là lúc nào càng nhắc nhở Lăng Thiên chẳng lẽ sự tình này là do sau lưng có người khác sai sử.

Nghĩ đến chỗ này thì không do dự hướng sang trung niên nhân đang ngồi như núi bên cạnh rồi mới đột nhiên phát hiện, người này trong mắt tựa hồ có vài phần hình dáng giống Ngọc Băng Nhan, mà khuôn mặt lại có chút khốc tiểu như Ngọc Mãn Thiên, bất quá so với Ngọc Mãn Thiên thì văn nhã hơn rất nhiều. Lăng Thiên trong tâm chợt động, chẳng lẽ lại là hẩn? Trên mặt mặc dù bất động thanh sắc nhưng khóe miệng lại khẽ vẽ lên lộ ra một tia tiểu dung.

Nếu như thực sự là hẩn đã đến, như vậy chuyện Hàn Thiết Hiên muốn kết minh có thể nói là thiên chân vạn xác!

Nguyên nhân chính là vì mưu sĩ trong quân Bắc Ngụy chính là người của Thiên Phong chi thủy, người của Thủy gia!

Trung niên văn sĩ nọ vốn vẫn chăm chú nhìn Lăng Thiên, lúc này thấy ánh mắt Lăng Thiên tỏ ra vẻ tỉnh ngộ thì khẽ cười. Ánh mắt hai người tại khoảng không đối chọi nhau một chốc rồi đều tự dời đi nhưng trong lòng lại đều ngầm hiểu.

Lăng Thiên vốn ngay lúc này trong lòng vẫn cảm thấy kỳ quái, Thiên Phong chi Thủy tại Thiên Tinh đại lục làm ra động tĩnh lớn như vậy, vì sao thân là địa đầu xà, Ngọc Gia lại vẫn không có nửa điểm phản ứng? Tới lúc này mới bừng tỉnh, nguyên lai Ngọc Gia sớm đã ra tay! Mà xuất chiêu đầu tiên không ngờ lại là Đại tướng Hàn Thiết Hiên cầm quân Tây Hàn! Thực sự không biết Ngọc Gia làm như thế nào mà cài cắm được!

Hàn Thiết Hiên nhìn trung niên nhân nọ một cái, thấy hẩn mỉm cười không nói gì thì mới chuyển hướng sang Lăng Thiên nói: “Trận chiến hôm trước, Hàn mỗ thật là bội phục Lăng Gia tử đệ thiết huyết hào tình. So sánh mà nói thì đám rác rưởi Bắc Ngụy kia thật sự không đáng nhắc tới. Ý tứ của Hàn mỗ là chúng ta bỏ qua hiềm khích trước đây mà mạnh mẽ kết minh cùng công kích đám cẩu tặc Bắc Ngụy nọ. Sau khi xong xuôi thì phân chia chiến quả công bằng, không biết Lăng công tử lúc này có tin tưởng vào thành ý của Hàn mỗ không. Có đồng chấp nhận không?”

Lăng Thiên khẽ cười: “Vị tiên sinh bên người Hàn tướng quân sau giờ ngọ mới tới à?”

Trung niên văn sĩ văn nhã cũng mỉm cười nói “Không sai, ta sau giờ ngọ mới đến!”

Câu hỏi này của Lăng Thiên rất khó hiểu, ngoại trừ trung niên văn sĩ ra thì mọi người ở đây, kể cả Hàn Thiết Hiên cũng không biết câu hỏi này có dụng ý gì!

Lăng Thiên đã biết người này là ai nên muốn hỏi liệu người này có tham dự vào ba phương Bắc Ngụy Tây Hàn Thừa Thiên tính kế với Lăng quân không. Cũng biết lấy thân phận người này quyết không vì việc này mà nói dối, mà nguyên nhân vì hẩn thật sự không cần nói dối, nói dối cũng không được việc gì! Nhưng Lăng Thiên cuối cùng vẫn muốn hỏi chỉ vì Lăng Thiên hẩn là kẻ kiêu ngạo! Đợi sau khi được lời hồi đáp khẳng định thì sắc mặt Lăng Thiên cảm thấy thanh sáng!

Trung niên văn sĩ nọ trên mặt lãnh đạm mỉm cười nhưng trong lòng lại lạnh lẽo. Lăng Thiên này giống như bình thần hỏi một câu nhưng phía sau lại ẩn tàng ngạo cốt cũng như cho thấy Lăng Thiên đối với Ngọc Gia có sự kiêng kỵ cùng hoài nghi!

Lăng Thiên mỉm cười nói: "Hàn tướng quân có thể cùng vị tiên sinh này tự thân đến thăm. Lăng Thiên sao lại dám không tin tưởng. Chỉ là đang muốn hướng Hàn tướng quân cùng vị tiên sinh này hảo hảo lãnh giáo một phen. Xin mời nhị vị không hiếm thì chỉ điểm cho" Hần mặc dù nói là "nhị vị" nhưng ánh mắt lại nhìn vào trung niên văn sĩ văn nhã nọ. Hai người này mặc dù không nói ra nhưng đều có chút cười nhẹ.

Sau đó hai bên đều nói đến chuyện phân phối chiến quả nhưng lại nổi lên tranh chấp. Lăng Thiên há mồm sư tử muốn lấy đi sáu thành tất cả chiến lợi phẩm, kể cả thổ địa vàng bạc, binh lính chiến mã. Hàn Thiết Hiên vốn đang chiếm thượng phong như thế nào lại đồng ý phân chia như vậy, gân cổ đỏ mặt sống chết cũng không đồng ý! Kiên trì ít nhất cũng phải phân chia đều chiến quả.

Lăng Thiên trầm ngâm một lúc lâu, mỉm cười nói: "Nếu như thế, Lăng Thiên có một chủ ý. Hai vị xem có được không?". Nói xong hần nhìn hai người một cái nói: "Tất cả vàng bạc Lăng quân không lấy mấy may, toàn bộ thuộc về Tây Hàn. Tất cả thổ địa đoạt được cũng thuộc về Tây Hàn! Bắc Ngụy nếu như vì trận chiến này mà diệt quốc thì tất cả thổ địa Bắc Ngụy cũng về Tây Hàn tất cả! Ta muốn tất cả tù binh, cả người lẫn binh khí và chiến mã đều thuộc về Lăng Thiên ta! Ý hai vị như thế nào?"

Lời này vừa xuất, không chỉ Hàn Thiết Hiên bỗng nhiên giật mình, ngay đám người Lăng Kiếm trong trường cũng trợn mắt cứng lưỡi! Một điều kiện này không hề ngặt nghèo mà rất là ưu đãi! Theo đó gần như tất cả chiến lợi phẩm toàn bộ đều thuộc về Tây Hàn, cái Lăng Thiên có thể nhận được là lưu lại hơn mười vạn cái miệng ăn. Mặc dù đám tù binh này sau khi chinh biên sẽ giúp gia tăng binh mã chiến lực nhưng điều kiện tiên quyết là người phải nuôi sống được cái đã!

Người sáng suốt có thể thấy được trận chiến này có Hàn Thiết Hiên này làm nội quỷ quấy rối, Bắc Ngụy nhất định là bại không thể nghi ngờ! Nhưng nói bại là bại còn bại đến mức độ nào, tù binh còn sống bao nhiêu thì cũng hoàn toàn chưa xác định! Nói không chừng nhân mã Bắc Ngụy bại trận cuối cùng toàn bộ bỏ trốn cũng chưa biết.

Giờ phút này Lăng Thiên hứa hẹn điều kiện này đối với chính mình mà nói quả thực là thiệt thòi lớn, chết đói mà lại đem thịt bánh, không, phải nói là thịt béo hoàn toàn chấp tay dâng cho người!

Hàn Thiết Hiên há hốc miệng, răng cơ hồ muốn rơi ra, đến nửa ngày không nói được câu nào. Từ thái cực thực sự ngặt nghèo đột ngột chuyển sang thái cực cực kỳ ưu đãi, Hàn Thiết Hiên cảm giác đại não của mình có chút không kịp chuyển động thích ứng. Chờ đến khi Lăng Thiên hỏi lần thứ hai thì mới như ở trong mộng bừng tỉnh liên tục gật đầu như gà mổ thóc, vội vàng không ngớt khen hay. Vị Đại lão gia này kích động đến mức mặt đỏ bừng lên! Nếu thực sự thành công thì Hàn Thiết Hiên hẳn chính là công thần có công khai cương khoách thổ cho Tây Hàn mà đối với chủ tử Ngọc Gia sau lưng này cũng là một thiên đại công lao!

Sự tình sau khi đàm phán thỏa đáng thì bước tiếp theo là không nên trì hoãn, trì hoãn dễ sinh biến. Song phương ước định canh ba đêm nay khởi sự. Hàn Thiết Hiên cùng trung niên văn sĩ nọ liền lập tức cáo từ. Sau khi ra tới cửa, Hàn Thiết Hiên vẫn có chút ngây ngất, đầu như phình to ra, cảm giác mờ mịt khó mà tin tưởng một cái cái thế đại công này tự nhiên lại rơi lên trên đầu mình! Mà trung niên văn sĩ nọ trước khi chia tay lại dừng bước nhìn Lăng Thiên cười mang theo ý tứ hàm xúc thâm trường, tràn ngập vẻ tán thưởng. Hai con mắt thâm thúy thật sâu đánh giá Lăng Thiên vài cái rồi lại đậm đậm cười mà rời đi.

329. Chương 56: Người Nào Chiếm Tiệm Nghi

Ngay khi hần rời khỏi thì đột nhiên trong tai Lăng Thiên vang lên một âm thanh như có như không: "Lão phu cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Người phải biết nắm chặt cơ hội này, tự thu xếp. Sau này phải đối xử tốt với Nhan Nhi, nếu không lão phu sẽ không tha cho người!"

Trên gương mặt Lăng Thiên lộ ra sự cảm kích, hướng về hai bóng người Hàn Thiết Hiên lớn tiếng nói: "Đa tạ. Đi đường tốt đẹp. Thứ lỗi vì không tiễn." Từ trong bóng tối truyền đến một tiếng cười nho nhã, hai bóng người biến mất vào trong bóng tối không thấy bóng dáng.

Lăng Kiếm đứng bên cạnh Lăng Thiên thấp giọng hỏi: “Công tử. Chẳng lẽ lần này để cho Tây Hàn chiếm tiện nghi vậy sao?”

“Tiện nghi cho Tây Hàn?” Lăng Thiên cúi đầu hỏi lại một câu, trên gương mặt đột nhiên hiện ra nụ cười thần bí khó lường, trong miệng nói nhỏ: “Thật sự là rất tiện nghi sao?”

“Thật là hào phóng với Lăng Thiên !” Ngọc Mãn Lâu đang đứng bên trong rừng rậm ngoài thành, bộ áo bào không gió tự bay, ngón tay run rẩy chỉ vào Ngọc Mãn Đường mà gương mặt hóa hồng: “Nhị đệ. Người mưu tính sâu xa, lo xa nghĩ rộng để đưa ta vào bẫy như vậy. Hàn Thiết Hiên là một mãng phu hấn nhìn không ra nghe không hiểu thì thôi. Chẳng lẽ người nghe không hiểu gì sao?”

Ngọc Mãn Đường chính là vị trung niên nho sĩ đi theo Hàn Thiết Hiên gặp Lăng Thiên lúc này, cười nói: “Đại ca, việc này có lợi thật lớn với Ngọc Gia ta, ngay cả Lăng Thiên chiếm chút tiện nghi thì có sao? Nếu như đưa cho hấn mấy thuộc hạ thì đâu có sao đâu?”

“Mấy thuộc hạ?” Ngọc Mãn Lâu oán hận nhìn Ngọc Mãn Đường hừ lạnh một tiếng, ánh mắt như muốn ăn thịt người: “Đó là mấy chục vạn người đó. Còn có trang bị và chiến mã nữa. Nó chỉ cần chinh đồn một chút là có thể trở thành một lực lượng tung hoành thiên hạ. Nhị đệ, lần này người khiến cho ta thất vọng rồi!”

Ngọc Mãn Đường cười lớn nói: “Đại ca. Việc này là do tiểu đệ lơ đãng. Mong đại ca thứ nghĩ lại, bây giờ đại chiến còn chưa bắt đầu thì Lăng Thiên có thể lấy được bao nhiêu? Theo suy nghĩ của tiểu đệ thì hấn chỉ lấy được năm sáu vạn là nhiều nhất rồi. Chỉ là một chút binh lực thôi thì cần gì đại ca quan tâm như vậy chứ?”

Ngọc Mãn Lâu cười nói: “Nhị đệ. Nếu Lăng Thiên đưa ra điều kiện đó thì nếu hấn không nắm chắc hấn liệu có dám làm vậy không? Năm sáu vạn? Thấp nhất là mười vạn nhân mã vào tay thì Lăng Thiên mới làm như vậy. Nếu đổi lại là ta thì ta cũng là vậy.”

Ngọc Mãn Đường cười trả lời: “Cho dù là mười vạn nhân mã thì có sao? Lần này đại ca không lấy được tánh mạng của Lăng Khiếu nên đại ca không cam lòng, chỉ suy nghĩ vào điều này thôi mà không nghĩ về điểm khác. Một trận đánh hôm nay Bắc Ngụy không thể gượng dậy nổi trong một thời gian ngắn được. Bắc Ngụy đã rơi vào Ngọc Gia chúng ta rồi. Đại ca nghĩ đúng không?”

Ngọc Mãn Lâu hừ một tiếng: “Đây là điều đương nhiên, không phải sao?”

Ngọc Mãn Đường nói: “Chúng ta mượn trận đánh này cũng đã giúp cho địa vị của Hàn Thiết Hiên tại Tây Hàn không thay đổi gì. Với quân công của hấn thì từ nay về sau chỉ cần chúng ta thêm chút thủ đoạn là có thể nắm giữ toàn bộ binh quyền của Tây Hàn vào trong tay. Đến lúc đó chẳng phải Tây Hàn cũng là vật của Ngọc Gia ta sao? Đại ca không nghĩ vậy sao?”

Ngọc Mãn Lâu nhíu mày suy nghĩ. Hiển nhiên sau trận đánh này mối quan hệ giữa hai quốc gia đã thay đổi rồi. Sau đó chân mày giãn ra, gật gật đầu đồng ý.

Ngọc Mãn Đường giơ ngón út lên nói: “Kể từ đó, Ngọc Gia chúng ta có được hai quân lực của cả hai quốc gia. Hơn nữa binh lực của Lăng Thiên cũng đã rơi vào trong tay Ngọc Gia chúng ta hơn phân nửa rồi còn gì?”

Ngọc Mãn Lâu nghe đến đó liền hừ lạnh: “Thực lực của Lăng Thiên chúng ta có thể khống chế dễ dàng vậy sao? Người này có dã tâm thật lớn, một khi đạt được thực lực như vậy thì há không có mưu đồ gì sao? Đây thuần túy là nuôi hổ gây họa mà!”

Ngọc Mãn Đường cười ha ha lắc đầu nói: “Đại ca hiểu lầm rồi. Nếu Lăng Thiên muốn bình định Thừa Thiên thì phải tốn một phen công phu. Lại muốn đem mấy chục vạn hàng binh kia tiêu hóa được thì cũng cần một thời gian khá dài. Huống chi Lăng Thiên còn phải đối phó với Đông Phương, Nam Trịnh nữa. Còn có Tiêu Gia luôn nhìn chăm chú vào hấn, nếu không đủ binh lực thì có thể đối phó dễ dàng sao?”

Ngọc Mãn Lâu thở dài một hơi nói: “Lời nói của đệ tuy có đạo lý nhưng mà chúng ta đối với Bắc Ngụy, Tây Hàn có thể làm dễ dàng sao? Đây không phải cũng cần một đoạn thời gian sao? Hơn nữa với diện tích lớn như vậy đều quy về Tây Hàn như vậy đang giúp cho Tây Hàn mở rộng đất. Nhưng Tây Hàn tốn bao nhiêu binh lực? Hấn có thể làm được sao? Còn Lăng Thiên làm như vậy như có vẻ đưa toàn bộ chiến quả cho Tây Hàn nhưng điều này cũng gián tiếp giúp cho Thừa Thiên. Chỉ cần Lăng Thiên có thể ổn định Thừa

Thiên thì hấn muốn làm gì chẳng được? Binh lực toàn bộ Tây Hàn cũng chỉ có hai mươi lăm vạn binh mã mà thôi. Hiện đang bảo vệ cương vực đã có chút miễn cưỡng rồi thì còn làm được gì? Như vậy chẳng có chỗ tốt nào hết sao?”

Khi nói hấn có chút kích động, hít thở một hơi nói tiếp: “Về vàng bạc châu báu lại là một chuyện nực cười.” Ngọc Mãn Lâu cười lạnh một tiếng: “Đến khi Lăng Thiên xuất binh, với thực lực của hấn thì không phải sẽ thu vàng bạc châu báu về gấp đôi sao? Ngọc Gia cũng ta được lợi không phải giả nhưng tất cả điều đó đều bị Lăng Thiên lấy trước. Không bao giờ có thể ẩn thân như trước kia được, tùy ý hành động cho người ta khỏi phát giác. Đây chẳng phải cái được không bù vào cái mất sao?”

Ngọc Mãn Đường ngạc nhiên: “Những lời này của đại ca là từ đâu mà nói.”

Giọng nói của Ngọc Mãn Lâu lạnh như băng: “Sau này Lăng Thiên chỉ cần nói với thiên hạ rằng việc này là do Ngọc Gia liên thủ, tất nhiên sẽ đưa chúng ta ra phía trước khiến cho chúng ta trở thành đối tượng để thiên hạ chỉ trích. Hấn thậm chí còn có thể mượn thanh thế chúng ta thông dong phát triển thực lực của chính mình. Với tâm kế của Lăng Thiên mà hấn không lợi dụng thì hấn không phải là Lăng Thiên nữa rồi!”

“Điều này sao có thể? Lăng Thiên có thực lực mạnh như vậy, thế lực lại phát triển rất nhanh thì hấn không còn kiêng kỵ ai nữa sao?” Ngọc Mãn Đường không hiểu chút nào mà hỏi lại.

“Ôi!” Ngọc Mãn Lâu thở dài một tiếng tiếc hận: “Chỉ cần xác định chúng ta tham gia phân tranh thiên hạ sẽ khiến cho thiên hạ suy nghĩ cuối cùng là thế lực của Lăng Thiên lớn hay là gia tộc truyền thừa ngàn năm chúng ta lớn? Đây chẳng phải là chuyện chỉ nhìn là hiểu liền thôi sao? So sánh cả hai lại thì người khác chỉ biết cố kỵ chúng ta thôi chứ ai đi cố kỵ Lăng Thiên làm gì?”

“Thì ra là thế!” Ngọc Mãn Đường gật đầu nhưng lập tức liền nhú mày lại: “Như vậy thì chúng ta phải làm thế nào cho phải? Hai nhà chúng ta đã hợp tác với nhau lúc canh ba tối nay, đến bây giờ cũng chỉ mới vượt qua một thời thần rồi. Muốn thay đổi cũng đã muộn, hơn nữa sau này chúng ta muốn cơ hội tranh đoạt Bắc Ngụy và tiêu diệt thế lực của Thiên Phong Chi Thủy như vậy còn khó hơn lên trời nữa!”

Ngọc Mãn Lâu phất ống tay áo một cái, sắc mặt phát xanh: “Nhị đệ. Chuyện cho đến bây giờ rồi chúng ta không thể thay đổi được nữa. Người nói ta phải làm thế nào giờ? Cho dù bây giờ ta hạ lệnh một lần nữa thì hai bên cũng đã bắt đầu hành động rồi. Thay đổi được sao?” Hấn dừng một chút, ngẩng mặt lên trời thở dài: “Nhị đệ à nhị đệ. Vi huynh luôn luôn biết người tâm tư cẩn mật, là người cẩn thận nên mới giao đại sự này cho người đi làm. Thật không nghĩ ra... Người lại khiến cho ta thất vọng như vậy!”

Ngọc Mãn Đường áy náy cúi đầu: “Là tiểu đệ sai rồi, xin đại ca trách phạt!”

Ngọc Mãn Lâu trợn mắt nhìn chằm chằm hấn nói từng chữ: “Nhị đệ. Người phải nói rõ cho ta biết. Người... có... tâm tư... riêng đúng không?” Những chữ cuối cùng như một cái búa sắt đánh vào lồng ngực Ngọc Mãn Đường.

“Đại ca!” Ngọc Mãn Đường hoảng sợ ngẩng đầu lên tiếp xúc với ánh mắt lạnh băng của đại ca. Hai huynh đệ nhìn nhau một lúc, Ngọc Mãn Đường mới chậm rãi cúi đầu xuống.

Sắc mặt Ngọc Mãn Lâu biến ảo vô cùng. Có tức giận, có thất vọng, có đau lòng, thậm chí còn có một ít sát khí. Một lúc lâu sau mới thở dài nói: “Quả nhiên là thế. Thôi thôi. Đây coi như là một phần lễ Ngọc Gia ta gởi cho Nhan Nhi đi!”

Đột nhiên hấn quay đầu sang chỗ khác, quay lưng về phía Ngọc Mãn Đường nói với âm thanh lạnh như băng: “Mãn Đường. Cho dù người là nhị đệ của ta thì ta cũng không hề hi vọng việc này xảy ra một lần nữa. Sau khi trở về người bỏ mọi việc trong gia tộc xuống đi. Người cũng đã lớn tuổi rồi thì cũng nên vui vẻ sống với đệ muội qua mấy năm yên ổn đi...” nói đến những lời cuối cùng âm thanh có chút nhu hòa, khi lời vừa dứt thì thân thể đã bay về phía xa xa.

“Đại ca, người muốn đi đâu!” Ngọc Mãn Đường vội vàng hỏi.

Xa xa vang lên âm thanh phấn nộ của Ngọc Mãn Lâu: “Về nhà. Ta còn không về thì chẳng lẽ muốn lão phu ở chỗ này chờ Lăng Thiên bắt làm tù binh sao?”

Trong bóng tối, một bóng đen xuất hiện bám theo Ngọc Mãn Lâu bay về phía xa.

Ngọc Mãn Đường thở dài một tiếng đứng lên nhìn về Yến Quận xa xa: “Lăng Thiên, Nhan Nhi. Vì phụ không tiếc đổi trắng thay đen, nhưng đáng tiếc chỉ có thể giúp các người được như vậy thôi. Hôm nay, vì các người ta đã phản bội lại gia tộc nên sẽ không còn cơ hội lần thứ hai nữa đâu. Hi vọng các người nắm bắt cơ hội này, chớ phụ lòng của ta. Ngọc Gia của ta đã hao tổn mất mười bảy năm của Nhan Nhi. Lăng Thiên, người phải chiều cố tốt cho con gái của ta. Dù nó chỉ có thể sống thêm một ngày nữa thôi nhưng người cũng phải khiến cho nó vui vẻ.” Âm thanh nhỏ dần, bóng người của Ngọc Mãn Đường cũng biến mất trong màn đêm.

Trong bóng tối, Yến Quận, Đoạn Hồn Quan vẫn được màn đêm yên tĩnh bao phủ.

Bỗng nhiên trong đêm khuya an tĩnh vang lên một tiếng vó ngựa nặng nề như đang từ phía xa đang chạy rất nhanh. Theo tiếng vó ngựa này vang lên thì khắp bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng vó ngựa giống như vậy.

Trong màn mưa lất phất của bóng đêm, từng đội quân kỵ binh tinh nhuệ xuất hiện trên mặt đất. Hơn mười mấy đội kỵ binh đột ngột xuất hiện. Những người ngựa này không phải là quân đội của Lăng Phủ biệt viện nhưng trình độ tinh nhuệ không hề thua biệt viện chút nào cả. Mỗi một đội cũng chỉ có năm sáu trăm người thôi, đội nhiều nhất là hai ngàn người. Tất cả giống như trên bầu trời rơi xuống, mục tiêu của chúng chỉ có một thôi. Là đại doanh liên quân Bắc Ngụy đang ở trước mặt.

Một viên pháo hoa xuất hiện giữa không trung như một lưu tinh mang theo âm thanh xé gió vang lên giữa bầu trời đêm, ở giữa không trung phát nổ tạo ra vô số màu sắc sặc sỡ khiến cho bầu trời đêm đỏ bừng, phát ra âm thanh thê lương vô cùng.

330. Chương 57: Đại Cục Đã Định

Bên trong Đoạn Hồn Quan vang lên từng tiếng trống nặng nề khiến cho khắp chiến trường như muốn rung động theo! Những binh lính Bắc Ngụy đang ngủ say liền giật mình tỉnh giấc, đột nhiên phát hiện ra khắp bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng reo hò long trời lở đất!

Cánh cửa Đoạn Hồn Quan đột nhiên mở rộng ra, một đội kỵ binh như một đoàn ác ma đang tiến nhanh vào như một mũi tên mang theo xu thế phá vỡ mọi ngăn cản, mang theo lưỡi dao sắc bén như lưỡi hái tử thần với tốc độ nhanh như tia chớp vượt qua khoảng cách vài dặm đường hung hăng đánh sau vào quân đội Bắc Ngụy khiến cho một màn máu tươi tràn ngập không gian.

Lăng Thiên đang cưỡi ngựa xung trận đi đầu, hai tay cầm đại đao đang chém giết điên cuồng như Tu La khiến cho xung quanh đoạn đường hắn đi qua hóa thành một địa ngục trần gian. Khi binh lính Bắc Ngụy chưa kịp phản ứng lại thì Lăng Thiên đã vọt sâu vào trong hơn mười trượng, dưới chân ngựa của hắn tràn ngập máu thịt! Không một ai có thể ngăn cản được cả!

Hai bên cạnh hắn là bốn người Lăng Kiếm, Lăng Phong, Lăng Trì, Lăng Vân. Mỗi một người đều cưỡi một con ngựa từ bốn hướng khác nhau tiến vào. Ở hai mặt khác là Phùng Mặc và Vương Hàn xuất lĩnh hai đội đại quân giết vào!

Xa xa đối diện bọn họ có mười mấy đơn vị binh mã tinh nhuệ như mãnh hổ xuống núi, rồng về biển đang điên cuồng chém giết!

Gần hai mươi đội ngũ tinh nhuệ với cùng một chiến thuật đánh sâu vào đội ngũ địch nhân, lấy sự hung ác và thực lực không thể ngăn cản đánh thẳng vào đại doanh của Bắc Ngụy như đang trở về nhà. Khắp bốn phương tám hướng đều có binh lính tiến công khiến cho đại quân Bắc Ngụy như một bầy dê đang đợi làm thịt.

Người nào nghĩ rằng gần năm mươi vạn đại quân đang vây khốn hơn vạn đại quân mà đối phương còn dám phản công như vậy? Người nào cho rằng tàn quân mình đang truy đuổi đột nhiên bộc phát ra thực lực mạnh mẽ như vậy? Càng nghĩ không ra là Lăng Thiên từ đâu chuẩn bị nhiều viện binh như vậy?

Ngụy Thừa Bình và Thủy Thiên Huyền đều bị cả kinh mà tỉnh giấc, ngay cả chiến giáp chưa kịp mặc lên người đã vội vàng chạy ra khỏi lều vái quan sát, cảnh tượng đập vào mắt khiến cho bọn họ ngây cả người! Khắp doanh trại đều chìm trong biển lửa, địch nhân tung hoành khắp nơi như chỗ không người!

Dưới sự kinh hoàng nên Ngụy Thừa Bình khàn giọng hét lớn: “Nhanh truyền lệnh... Nhanh truyền lệnh cho Tây Hàn - Hàn Thiết Hiên tướng quân đến cứu viện!”

Dường như đáp lại lời này của hắn nên từ phương hướng của Tây Hàn truyền ra một tiếng nổ thật lớn. Kho lương thực của Bắc Ngụy bốc lửa đầy trời, chỉ trong nháy mắt thôi khắp nơi đều bị lửa thiêu đốt cao đến mấy chục trượng.

Tiếng hô hào đình tai nhức óc vang lên không ngừng, hơn mười vạn binh mã của Tây Hàn đột nhiên nhắm thẳng vào doanh trại chủ soái của Bắc Ngụy chém giết. Mơ hồ còn có thể nghe được một người hô to: “Tiến vào đại doanh bắt sống thái tử Bắc Ngụy. Bắt sống Ngụy Thừa Bình!” Lập tức mấy vạn người đều hô lớn rung trời!

Lúc này sắc mặt của Ngụy Thừa Bình trắng bệch không còn giọt máu, hai chân mềm nhũn không đỡ nổi thân thể của hắn nên đã ngồi bệt xuống đất. Hàm răng của Thủy Thiên Huyền không ngừng nghiến vào nhau nhìn về phương hướng đại quân Tây Hàn tiến đến mà vẻ mặt tràn ngập sát khí và hận ý vô cùng.

Tây Hàn đột nhiên đánh ngược lại, lương thảo của bốn mươi vạn đại quân bị đốt đã hoàn toàn phá hủy một tia ý chí chiến đấu cuối cùng của Bắc Ngụy! Từng tiếng hét đình tai nhức óc vang lên không ngừng: “Bỏ binh khí! Đầu hàng sẽ không giết!” Từ khắp bốn phương tám hướng vang lên khiến cho những binh lính Bắc Ngụy đều bỏ vũ khí đặt hai tay lên đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Thái tử điện hạ! Thái tử điện hạ!” Vài tên hộ vệ vội vàng chạy đến soái chủ trưởng. Khi vừa đến nơi bọn chúng nhìn thấy Ngụy Thừa Bình đang run rẩy nằm trên mặt đất, gương mặt không còn chút máu. Mà Thủy Thiên Huyền dưới sự bảo vệ của cao thủ Thủy Gia sớm đã rời đi không thấy bóng dáng. Mấy tên hộ vệ kia vội vàng ôm Ngụy Thừa Bình lên ngựa hô hào binh sĩ mở đường máu chạy thoát. Sau một lúc cũng tập trung được một nhóm lực lượng tử trung hộ tống Ngụy Thừa Bình sống dở chết dở chạy thoát.

Mười mấy đại đội càn quét khắp nơi, đại cục đã định!

“Ngọc Tam Gia? Sao ngài ở đây?” Dương Không Quần kêu lên một tiếng kinh ngạc mà trong lòng âm thầm than khổ không thôi. Tên này sao lại xuất hiện tại Lăng Phủ chứ? Vậy là không xong rồi.

Tuy nói võ công của Ngọc Mãn Thiên cực cao, đã đạt đến Tiên Thiên Chi Cảnh nhưng cũng chỉ là một người mà thôi. Nhưng mà phía sau hắn là Ngọc Gia, một đại gia tộc có thực lực mạnh nhất đại lục thì ai dám trêu vào chứ?

“A? Lão Dương? Lời này của ngươi là sao? Vì sao ta không thể ở đây?” Đường như Ngọc Mãn Thiên cảm thấy câu hỏi của Dương Không Quần rất ngu ngốc: “Đây chính là nhà nữ tể (cháu rể) của ta! Ta đi đến Thừa Thiên thì sao không được đi vào nhà nữ tể ta chứ? Chẳng lẽ phải đi ở khách sạn sao? Trước kia tuy ta ở miễn phí tại Minh Yên Lâu nhưng không thể ở cả đời dc. Tam gia là người rất bình thường, so với Dương Gia tài hùng thế đại của ngươi thì tam gia ta rất nghèo. Trên người không có một lượng bạc trắng nên không còn cách nào khác đành phải dọn đến đây ở thôi!”

“Vậy...” Dương Không Quần có chút mơ hồ: “Ta chưa nghe nói rằng giữa Ngọc Gia và Lăng Gia có đám hỏi mà? Tam gia, nữ tể của ngài là ai vậy?”

“Ách! Nghe nói lại là Lăng Thiên, là một tên mặt trắng.” Ngọc Mãn Thiên mở rộng miệng nói lớn như đối với cháu rể này hắn cảm thấy rất hài lòng: “Lão Dương à. Đứa nữ tể này của ta có tâm tư rất tốt, trong nhà còn có rượu rất ngon. Chắc chắc...” Nói đến cuối cùng hắn còn cố ý chắc chắn vài tiếng, sau đó còn nói thêm một câu: “Thật sự uống rất ngon!”

“Ngọc tiên sinh.” Long Tường từ trên long liễn với vẻ mặt vui vẻ gọi một tiếng thân thiết: “Thừa Thiên hiện tại đang ở thời buổi loạn lạc, bên ngoài có cường địch dòm ngó, trong nước còn có nội loạn. Là một chủ nhân của một nước mà lại để cho cơ nghiệp tổ tiên xây dựng cả đời suy sụp đến tình trạng như vậy khiến cho Long Tường thật xấu hổ. Hiện nay Lăng Gia có xu thế lớn, nắm giữ quân quyền tài chính khắp Thừa Thiên. Đứa con nối dõi duy nhất của Lăng Gia là Lăng Thiên lại không biết trên dưới gây loạn hậu cung, không chút cảm kỵ nào cả. Có xu thế từ nô tài muốn lên làm chủ, vì giang sơn xã tắc nên không thể không trừ hậu loạn được. Tiên sinh đừng cảm phiền đặt, lỗi lạc anh hùng chắc sẽ không cản trở Thừa Thiên đuổi bắt khâm phạm chứ? Chỉ cần tiên sinh hỗ trợ Long Tường sẽ cảm kích vô cùng. Ngày sau sẽ hậu báo...”

Ngọc Mãn Thiên nghiêng nghiêng đầu làm bộ dáng mơ hồ. Dáng vẻ này của hắn không phải là giả bộ mà là mỗi một câu nói của Long Tường đều cẩn thận vô cùng. Thật sự khiến cho Ngọc Tam Gia luôn tự xưng là phong lưu nho nhã nghe như vậy cảm thấy bản thân lọt vào trong sương mù, cái hiểu cái không. Mãi cho đến cuối cùng mới có thể hơi hơi giải thích được hai chữ ‘khâm phạm’ này.

“Người nói chuyện rất có khí phách, câu chữ như ngọc ngà quả thật là đẳng phong tạo cực, xuất thần nhập hóa. Tóm lại là tùy tâm sở dục, lô hỏa thuần thanh. Quả nhiên một lần nói chuyện với người bằng mười năm đọc sách!” Ngọc Tam Gia lắc lắc đầu rồi nói một câu rất nho nhã: “Nhưng ta không hiểu một câu nào cả!”

Vừa nói Ngọc Tam Gia vừa héch mũi lên trời, vẻ mặt đen đen của hắn lộ ra vài phần tươi cười thỏa mãn. Hắn đối với chính mình khi vừa mở miệng thành văn, bên trong lại còn có vài câu tuyệt đối sâu sắc khiến hắn đắc ý không thôi. Ở sâu trong nội tâm cảm giác được lời nói của mình rất có khí phách nên nhin không được bắt đầu dương dương tự đắc.

Vẻ mặt của Trầm Như Hồ vận vẹo một trận: “Ngọc Tam Gia. Hoàng thượng chúng ta nói rằng hi vọng ngài mau tránh ra một bên để cho chúng ta tiến vào đuổi bắt khâm phạm!”

“Khâm phạm?” Ngọc Mãn Thiên lại càng hoảng sợ hơn: “Ai là khâm phạm?” Hắn nghiêng đầu đánh giá Long Tường có chút nghi ngờ: “Chẳng lẽ ý tứ của tiểu tử ngươi là nữ tể ta là khâm phạm sao?”

“Đúng vậy! Trên dưới Lăng Phủ đều là khâm phạm của Thừa Thiên ta, tội không thể tha được.” Vẻ mặt của Long Tường âm trầm: “Hy vọng tiên sinh không nên nhúng tay vào việc này. Thừa Thiên và Ngọc Gia luôn luôn là minh hữu!”

“Tránh con mẹ ngươi!” Đột nhiên Ngọc Mãn Thiên nổi giận lôi đình: “Chất nữ của lão tử lại trở thành khâm phạm của các ngươi? Còn nói cái gì trọn đời minh hữu? Minh hữu cái đầu con mẹ ngươi đó?” Vốn nhiệm của của hắn được Lăng Thần an bài chính là trì hoãn thời gian nhưng Ngọc Tam Gia thật không có năng khiếu này, sớm đã nổi giận lôi đình rồi. Đến hiện tại liền dựa theo cơ hội này mà bạo phát.

Lời vừa dứt khiến cho sắc mặt Long Tường xanh mét! Trầm Như Hồ hét lớn một tiếng: “Láo xược! Dám ở trước mặt mọi người vũ nhục chủ tử của ta. Cho dù ngươi là người của Ngọc Gia cũng phải chịu tội chết!”

“Ha ha ha...” Ngọc Mãn Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn, đôi mắt toát ra sát khí: “Thật to gan. Dám ở trước mặt Tam gia ta vô lễ thì cho dù ngươi là vua của Thừa Thiên cũng chỉ có tử tội!”

Dương Không Quần thở dài một tiếng, khi nhìn thấy Ngọc Mãn Thiên đột nhiên xuất hiện tại đây hắn đã biết chuyện hôm nay không dễ gì hoàn thành được. Sớm đã âm thầm chuẩn bị cho sau này đối phó với sự trả thù của Ngọc Gia cũng phải qua khỏi cửa khó trước mặt này. Lăng Gia không diệt thì Dương Gia tất vong. Bây giờ đang ở thế bất lưỡng lập há có thể vì một Ngọc Mãn Thiên mà thay đổi? Nghĩ vậy nên hắn vung tay lên lệnh cho hơn mười vị cao thủ võ lâm bao vây Ngọc Mãn Thiên vào giữa. Đối với Ngọc Mãn Thiên cho dù phái binh lính bình thường đi cũng chỉ chịu chết mà thôi.

Ngọc Mãn Thiên cười lớn quát: “Tối tốt lắm. Lão tử rất thích đánh nhau!” Tiếp theo liền giơ hai tay lên nghênh đón.

Đúng lúc này thì ở phía xa xa đột nhiên truyền đến một trận ầm ầm ù ù, tiếp theo là ánh lửa phóng lên cao, khói bốc cuộn cuộn che kín bầu trời. Dương Không Quần thấy vậy sắc mặt liền đại biến.

Phương hướng tiếng nổ truyền đến chính là nơi của Dương Gia. Chẳng lẽ... Sắc mặt của Dương Không Quần không còn chút máu vội vàng quay về hướng đó nhìn lại, thần sắc kinh không bất định.

“Dương lão tặc! Ngươi không cần hoài nghi đâu. Căn bản là sự nghi ngờ của ngươi đã trở thành sự thật.” Một âm thanh bình tĩnh nhưng lại lạnh lùng như băng truyền đến: “Nhà của ngươi đã xong đời rồi!” Một thiếu niên bệch trắng không biết từ khi nào đã đứng lên trên cánh cửa của Lăng Phủ dùng một ánh mắt cao cao tại thượng nhìn mọi người như một thần tiên đang nhìn vào thăng trầm của nhân gian.

Người này không phải là ai khác mà là Lăng Lôi - Một trong ngũ tiểu.

331. Chương 58: Bốn Bề Thọ Dịch

Đường như cùng lúc đó, một tiếng nổ vang trời từ phương hướng của hoàng cung truyền đến, sau đó là từng cột khói đen bốc lên cao.

“Ha ha... Thống khoái!” Một âm thanh sảng giọng vang lên, tiếp theo là một thiếu niên bận áo trắng như tuyết, không nhiễm một hạt bụi xuất hiện bên cạnh Lăng Lô! Đồng thời ‘phốc phốc phốc’ ba tiếng vang lên, ba vật gì đó rơi xuống trước cửa lớn của Lăng Phủ. Một mùi máu tanh tràn ngập khắp không gian, khi mọi người chăm chú nhìn kỹ thì mới thấy đó là ba đầu người bị quăng tại đó, đôi mắt trợn tròn như không cam lòng.

Dương Không Quần cảm thấy trước mặt tối sầm, trong lòng đau đớn như muốn phun máu ra, thân thể lão đảo muốn ngã. Đôi mắt Dương Lô bên cạnh đôi mắt biến thành màu đỏ, hét lớn một tiếng: “Giết! Giết chết hết bọn chúng cho ta!”

Ba đầu người này chính là con trai và hai đứa cháu còn sót lại của Dương Không Quần. Không một ai chạy thoát, đều bị chặt đầu mang đến nơi này.

“Điện ca à Điện ca. Hai người chúng ta liên thủ vậy mà lại về trễ một bước như vậy!” Hai thiếu niên sóng vai nhau đi đến, một người trong đó giơ tay quăng một vật về phía long liễn, tên hộ vệ bên cạnh long liễn thấy vậy liền vội vàng tiến lên ngăn cản lại không cho nó tiếp cận long liễn chút nào.

Đôi mắt của Long Tường khi nhìn thấy vật đó liền trợn tròn, cơ thể run rẩy không ngừng. Đây là một cái đầu người với mái tóc tán loạn, đôi mắt trợn tròn tràn ngập sợ hãi nhìn về phía Long Tường, dĩ nhiên là đầu của hoàng hậu Dương Tuyết. Long Tường cảm thấy trước mặt tối sầm, một tia máu chậm rãi xuất hiện bên khóe miệng.

“Ha ha. Hoàng đế bề hạ cảm thấy quen mắt không?” Thiếu niên kia cười lớn: “Thật sự là một tuyệt đại mỹ nhân à. Ngay cả đã chết rồi mà phong vận vẫn mê người như vậy. Suýt chút nữa ta không đành lòng xuống tay rồi. À, ở đây còn hai cái nữa...” Vừa dứt lời liền vung tay lên ném qua hai đầu người nữa, khi mọi người nhìn thấy liền phát hiện đó là đương kim thái tử và đệ đệ của hắn.

Ngay khi Long Tường cùng Dương Không Quần kéo quân đi xét nhà diệt Lăng Gia thì Lăng Gia lại đi ‘tiên hạ thủ vi cường’, tiến thẳng vào đại bản doanh của hoàng cung và Dương Gia, ngay cả hoàng hậu và thái tử cũng bị chém đầu mang thủ cấp đến trước mặt tam quân. Đây là một thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng.

Đến hiện tại Lăng Gia vẫn không có một người đứng ra nói chuyện chút nào mà lại lấy thái độ cực đoan này biểu thị sự quyết tâm của mình.

Người chết ta sống. Không có bất kỳ một đường nào khác cả.

Đây chính là thiết huyết thủ đoạn của Lăng Gia hoặc phải nói là thiết huyết thủ đoạn của Lăng Thiên dạy thủ hạ của hắn.

Một vạn người đều lộ ra ánh mắt sợ hãi, thủ đoạn tàn khốc của Lăng Gia đã khiến cho tâm linh bọn họ rung động không ngừng. Ngay khi mọi người nghĩ đến hoàng cung được đề phòng sâm nghiêm mà đối phương lại có thể dễ dàng đắc thủ như vậy thì bọn mình trước mắt là gì của đối phương? Mọi người nhớ đến ngày trước Lăng Thiên hoành không xuất hiện, thủ đoạn giết người tàn nhẫn vô cùng, cảnh tượng máu tanh trước mắt cũng chính là thủ đoạn làm việc của Lăng Thiên khiến cho mọi người sợ hãi vô cùng. Tất cả đều có một ý nghĩ trong lòng: “Chẳng lẽ sát tinh này còn chưa đi sao? Vì cứu phụ thân chỉ là một tin đồn bên ngoài ư? Một sự nguy trang? Thật ra vẫn còn đang ở Thừa Thiên chủ trì đại cục? Như vậy thì nguy hiểm quá rồi?”

Tiếng bước chân hùng tráng mà chính tề từ phía xa vang lên, âm thanh hò hét vang lên không ngừng. Những căn phòng xung quanh đều bị đánh sập tường, từng mũi tên lạnh lùng trong đồng đỏ nát nhắm thẳng vào mọi người. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt thôi mọi người đã bị vây quanh không còn đường thoát. Trên đỉnh phòng xuất hiện rất nhiều cung tiễn thủ, bên cạnh họ còn có một binh lính cầm tấm chắn phòng ngự cho cả hai. Tất cả chỉ nhìn thấy từng mũi tên lạnh đang nhắm thẳng vào cấm vệ ở giữa ngã tư đường.

Xung quanh xuất hiện rất nhiều nhân mã, mỗi một người đều cầm đao kiếm trong tay với một ánh mắt tự tin vô cùng. Trầm Như Hổ ngồi trên ngựa nhìn lại thì phát hiện không dưới hai ba vạn người mặc quần áo

khác màu đang chặn tất cả các con đường có thể thoát thân của họ. Trong lúc nhất thời ở quanh đây chỉ còn ánh đao lóe sáng chiếu thẳng vào mắt của mọi người.

Xa xa hai gã đại hán cao lớn cứ như vậy mà tiến lên như không để một vạn Cẩm Vệ Quân vào trong mắt. Lăng Lô Lăng Điện nhìn nhau mỉm cười, tất cả đều có một ý nghĩ trong lòng: ‘Lăng Tam và Lý Lâm lúc đầu bị công tử lệnh cho bọn họ nắm giữ Cuồng Phong Bang bọn họ còn tưởng công tử trực xuất ra ngoài khiến cho cả hai khóc lóc một trận, khàn giọng yêu cầu công tử thu hồi mệnh lệnh, dập đầu xuống đất phát ra âm thanh liên tục. Nhưng chỉ mới mấy năm thôi mà bọn họ đã có được khí phách hào hùng như vậy. Chỉ với phần khí độ như vậy không thể so sánh như năm đó được nữa’.

Từ phía nam có một đội ngũ nhân mã mạnh mẽ chạy đến, cầm đầu là một người đen từ đầu đến chân như một cục than, chỉ có đôi mắt mơ hồ nhìn thấy một chút gì đó trắng trắng trong đó. Đây chính là Lăng Ngũ được Lăng Thiên hạ lệnh phụ trách binh tướng, từ xa xa hắn đã ho lớn: “Mọi người hợp lực giết tên hoàng đế ngu ngốc chỉ biết nghe lời nịnh thần hại trung lương này đi!”

Mấy ngàn nhân mã cùng hô lớn: “Giết con chó hoàng đế này...” Âm thanh vang vọng ra ngoài thật xa, chỉ trong nháy mắt thôi hơn mười vạn người ở khắp bốn người tám hướng đều hô to: “Giết con chó hoàng đế này...”

Sắc mặt của Long Tường trắng bệch, ánh mắt nhìn Dương Không Quân và Trầm Như Hổ mang theo một sự mờ mịt không biết phải làm như thế nào cả. Hai người Dương Trầm cũng giống nhau, tuy trên mặt vẫn duy trì sự trấn định nhưng mà vẻ tái nhợt đã bán đứng bản thân họ.

Không một ai ngờ rằng thực lực của Lăng Gia, hoặc phải nói là của Lăng Thiên tại Thừa Thiên lại đạt đến trình độ mạnh mẽ như vậy. Mặc dù trong lòng mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý rồi, biết rằng Lăng Thiên sẽ không thúc thủ chịu trời và cũng biết Lăng Gia tại mấy chục năm gần đây luôn âm thầm phát triển thế lực nên không thể khinh thường được. Nhưng ai lại ngờ rằng thực lực của Lăng Gia mạnh đến nỗi chỉ cần hô một tiếng là có thể thay đổi tất cả thế cục.

Đám binh sĩ Cẩm Vệ Quân người nhìn ta ta nhìn sang người, không biết là do cố ý hay do vô tình mà tay cầm kiếm được hạ xuống rất thấp. Tất cả không dám thở mạnh chứ đừng nói chi là cử động. Vạn nhất bị mấy cung thủ kia chỉ vì phát hiện bản thân mình đánh rắm khiến cho móng run rẩy nhẹ thôi mà bắn thẳng tên vào thì phải làm sao? Thường sao? Công lao chưa chắc là của mình nhưng mạng nhỏ là của mình đó.

“Mặc dù Thừa Thiên là một quốc gia không dính dáng gì đến lão phu nhưng Long Tường người ngu ngốc tàn sát công thần khiến cho lão phu oán giận không thôi. Thật sự là rất ghê tởm. Lão phu Nam Cung Thế Gia Nam Cung Thiên Long trịnh trọng tuyên bố Nam Cung Thế Gia và Lăng Gia trọn đời hữu hảo. Dù cho chuyện hôm nay khiến cho Nam Cung Thế Gia tan chảy như nước đá, cơ nghiệp mấy trăm năm bị hủy thì lão phu cũng không đổi ý!” Một đám người tách ra nhường đường cho Nam Cung Thiên Long và Nam Cung Thiên Hổ mang theo mấy trăm lính tinh nhuệ tiếng vào trong. Khi đi đến trước cổng Lăng Phủ thì mỗi một người đều mang vẻ mặt tức giận vô cùng.

Lăng Lô hướng về Lăng Điện nhún nhún vai, Lăng Điện lại nhìn Lăng Lô chớp chớp mắt, trong lòng cả hai không ngừng cười lạnh: “Chậm. Nam Cung Thiên Long có ý đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi à? Thật sự là đáng tiếc, người đến quá chậm!”

Nếu trước khi năm người Lăng Tam, Lăng Ngũ, Lý Lâm đến mà ở đây chỉ có mình Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia đứng ở trước cửa ngăn cản, Nam Cung Thế Gia bước ra thì vô luận lúc đầu Lăng Thiên kết giao với Nam Cung Thế Gia có bất kỳ dụng ý nào đi nữa thì trong ngày hôm nay Nam Cung Thế Gia chắc chắn sẽ được Lăng Thiên kính trọng vài phần, trở thành minh hữu chính thức của Lăng Thiên.

Nhưng mà chỉ chậm một bước thôi, hành động ‘đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi’ lại trở thành ‘thêu hoa trên gấm’, thậm chí trở thành ăn theo nữa. Nam Cung Thế Gia vĩnh viễn đã mất đi cơ hội tuyệt vời này.

Bây giờ Nam Cung Thế Gia bước ra chẳng có chút hiệu quả nào cả. Tất cả đã biết rõ chân diện mục rồi, nga cả Lăng Lô, Lăng Điện cũng có thể nhìn thấu cách làm của hắn chứ nói chi là Lăng Thiên?

Việc đã đến nước này, dưới thanh thế to lớn của Lăng Gia tạo ra và dưới đội binh mã mạnh mẽ khắp bốn phương tám hướng vọt đến khiến cho chiến ý của một vạn năm trăm ngàn Cẩm Vệ Quân sớm tan thành mây khói. Mỗi một người đều run rẩy thân thể, ngay cả dũng khí giờ cao bàn tay nắm binh khí trong tay cũng không còn nữa. Căn bản chính là một đám dê chò làm thịt mà thôi.

Người của Dương Gia cũng chỉ còn Dương Không Quần cố gắng trấn định bản thân, mà ba ngàn Thiên Dao Thần Binh có tổ chất hơn người vẫn bảo trì sắc mặt không thay đổi nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập tuyệt vọng. Về phần những người khác thì vẻ mặt xám như tro, thậm chí còn có người không đứng nổi phải nằm bệt trên mặt đất, tay chân co quắp, miệng xùi bọt mép không ngừng!

Đột nhiên trong Lăng Phủ truyền đến một câu nói thật lớn: “Thần cô nương đến!”

Mọi người đều nhìn lại hướng này, ánh mắt những binh lính của Lăng Gia tràn ngập cung kính. Long Tường vốn đang rối tinh rối mù nhưng khi nghe vậy cũng ngăn cả người ra: “Thần cô nương? Lăng Phủ khi nào có Thần cô nương? Chẳng lẽ là...”

Bốn mươi đại hán có thân hình mạnh mẽ tách ra hai bên cung kính đứng đó. Mỗi một người đều thần ngưng khí tức, cước bộ nhẹ nhàng. Hiển nhiên đều có thực lực hơn người.

Ngay sau đó một loạt tiếng bước chân vang lên, đoàn người bao vây một nữ tử bận đồ trắng đi ra ngoài như chúng tinh ứng nguyệt.

Hộ tống xuất môn có Tàn đại tiên sinh, Mạnh Ly Ca và mấy tên quân sự không biết của Lăng Gia phối hợp với hai mươi Thiết Huyết Vệ Sĩ. Mỗi một người đều không phải là phạm phu tục tử nhưng không biết tại sao ánh mắt của mọi người đều tập trung vào nữ tử bận đồ trắng kia, một nữ tử có làn da trắng như tuyết, vẻ mặt lạnh như băng.

Tất cả những điều này rất tự nhiên. Mọi người đều không hẹn mà cùng nhận định rằng tuyệt sắc giai nhân kia chính là trung tâm tại đây.

Người phụ nữ Lăng Thiên thừa nhận đầu tiên - Lăng Thần!

Lăng Thần với một gương mặt lạnh nhạt chậm chậm đi ra khỏi đại môn như trong Thừa Thiên thành này đột nhiên xuất hiện một đóa Tuyết Liên Hoa xinh đẹp cực kỳ. Thánh khiết, cao quý, không thể khinh nhờn. Phảng phất như chỉ đứng ở xa liếc nhìn thôi cũng khiến cho bản thân mình tự ti mình là một phạm phu tục tử.

332. Chương 59: Một Lời Diệt Quốc

Ngay cả Long Tường có tâm tư làm loạn cũng không thể kiềm chế được suy nghĩ trong lòng: “Một nữ tử như thần tiên vậy há có thể để cho ta có được sao? Ta có thể khinh nhờn sao?”

Vẻ mặt của Lăng Thần chưa bao giờ biểu hiện sự lạnh lùng nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy rét run. Ánh mắt của nàng đều hiện ra sự lạnh lùng băng giá, mỗi khi ánh mắt di chuyển đến nơi nào thì nơi đó giống như đã xuất hiện một cơn gió đông.

Nàng cứ lẳng lặng đứng yên trước đại môn của Lăng Phủ, không làm bất kỳ hành động cũng không lên một tiếng nào cả nhưng thần thái của nàng đã hoàn toàn áp đảo mọi người. Tự nhiên có khí phách quân lâm thiên hạ, mẫu nghi thiên hạ. Đường như đây chính là khí chất của bản thân nàng vậy, một khí chất không thể khinh nhờn được.

Lăng Thần là một nữ tử xuất sắc được Lăng Thiên hết lòng dạy dỗ lúc này đã phát ra ánh sáng rực rỡ của chính nàng. Đây chính là một phong thái tuyệt thế mà không có bất kỳ một thiên kim thế gia hay công chúa có thể làm được.

Đương thời có ai có thể so sánh?

Ai cũng không biết Lăng Thần ở bên cạnh Lăng Thiên học được những gì và cũng không biết Lăng Thiên dạy nàng ra sao nhưng chỉ cần mọi người mang ra cái gì nàng cũng biết rất rõ. Chỉ nói về cảm kỳ thi họa

thời Lăng Thần đã không thua bất kỳ một tài tử nữ giai nhân nào cả. Nếu nói võ công thì thậm chí còn cao hơn lâu chủ Đệ Nhất Lâu - Lăng Kiếm!

Hơn nữa, tất cả những người trong Lăng Phủ biệt viện đều biết nữ tử có vẻ yếu đuối mong manh này chính là người nắm giữ tất cả các tin tình báo từ khắp nơi truyền về. Mỗi tin tức họ đưa về đều phải thông qua Lăng Thần, mỗi một lệnh từ Lăng Phủ biệt viện phát ra đều được Lăng Thần viết. Lâu dài, mọi người đều biết nhân vật thứ hai của Lăng Phủ biệt viện là Lăng Kiếm nhưng địa vị thấp hơn Lăng Thiên cũng chỉ có Lăng Thần mà thôi.

Chuyện của Lăng Gia ngoại trừ Lăng Thiên ra thì cũng chỉ có Lăng Thần giải quyết mà thôi.

Nhưng mà một nữ tử như vậy lại bị Lăng Thiên che khuất đi hơn mười năm. Thậm chí nếu như không có một nguyên nhân ngoài ý muốn, không có tình thế tại Thừa Thiên thay đổi như giờ thì chỉ cần Lăng Thiên xuất hiện là Lăng Thần an tâm đứng sau hần. Nàng không muốn chiếm bất kỳ điều gì về Lăng Thiên cả. Thói quen của nàng chính là luôn ở phía sau Lăng Thiên, vì người nàng yêu nhất chăm sóc và chia sẻ với hần.

Nhưng mà khi Lăng Thiên không có ở đây, Lăng Gia gặp phải nguy cơ trước đây chưa từng có thì Lăng Thần đã xuất hiện. Lần đầu tiên nàng hướng về bên ngoài thể hiện bản thân nàng. Giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm đã chôn vùi từ lâu, không xuất hiện thì thôi, một khi xuất hiện sẽ khiến cho vạn người kinh sợ.

Tuy nói nhiều năm trước Lăng Thiên sớm đã an bài bước này rồi nhưng mà giờ phút này Lăng Thần đã sử dụng rất tốt lực lượng mà Lăng Thiên an bài và cũng phân chia lực lượng xuất hiện đúng lúc nhất. Chỉ cần một điểm này thôi cũng đã có rất ít người làm được.

“Long Tường hoàng đế bệ hạ...” Âm thanh của Lăng Thần như hoàng oanh xuất cốc động lòng người nhưng lại lạnh như băng. Đôi mắt đẹp của nàng nhìn thẳng vào vẻ mặt bất an của Long Tường mà chậm rãi nói: “Xin lỗi. Thừa Thiên này bây giờ không còn họ Long nữa rồi!”

Một lời vừa dứt liền tạo ra chấn động như cơn sóng lớn.

Tất cả mọi người nghe vậy đều chấn động trong lòng như nghe thấy tiếng thấm phán từ tận cửu thiên truyền xuống. Nhất thời tất cả đều mang một cảm giác khó diễn tả vô cùng.

Đột nhiên trong đám người hỗn loạn, mấy chục người chậm rãi đi ra ngoài. Sắc mặt mỗi người lúc xanh lúc trắng, đôi mắt nhìn khắp nơi. Mấy chục người này chính là văn võ bá quan của Thừa Thiên đều được một người dẫn đầu đến trước long liễn của Long Tường. Người cầm đầu chính là Lễ bộ thượng thư Vệ Chánh Phong đang cúi đầu hành lễ với Long Tường nhưng mà không quỳ xuống: “Bệ hạ làm điều ngang ngược trái với lễ đời. Tình thế của Thừa Thiên đã mất nên xin mời bệ hạ thoái vị nhường hiền!”

“Xin bệ hạ thoái vị nhường hiền!” Bách quan cùng nhau lên tiếng.

Đôi mắt Long Tường một mảnh bối rối và kinh hoàng nhìn xung quanh nói: “Trần đại tướng quân... Dương lão... À, không... Nhạc phụ đại nhân...”

Vẻ mặt của Trầm Như Hổ co rút một trận, đôi mắt toát ra thần sắc dứt khoát vung tay hô to: “Cấm Vệ Quân nghe lệnh...” Lời chưa dứt thì một gã Thiên Tướng còn trẻ tuổi luôn đi theo sau hần không biết từ khi nào đã đặt cương đao lên cổ hần thấp giọng nói: “Trần đại tướng quân... Xin lỗi rồi...”

Khóe mắt của Trầm Như Hổ tràn ngập phẫn nộ: “Hướng Thiết Đồng, ngươi dám phản bội ta?” Trong âm thanh không chỉ có phẫn nộ mà còn mang theo sự đau lòng vô cùng. Tướng lĩnh còn trẻ tuổi này chính là người hần luôn xem là một nhân tài luôn bồi dưỡng hết sức, luôn coi là tâm phúc nhưng không nghĩ rằng người phản bội chính mình đầu tiên lại là hần.

Hướng Thiết Đồng cúi đầu nhưng lại ngẩng lên liền, trong ánh mắt rất kiên định: “Trần đại tướng quân. Ta không phản bội người. Mọi việc ta làm luôn không thẹn với lương tâm!”

Đôi mắt của Trầm Như Hổ toát ra thần sắc không thể tin được: “Chẳng lẽ ngươi là...”

Hướng Thiết Đồng nghiêm mặt nói: “Đúng vậy. Ta là người của Lăng Gia, là người của Lăng Thiên thiếu gia!” Đôi mắt của hần có một tia thương xót nhìn Trầm Như Hổ: “Trần đại tướng quân. Ta luôn cảm kích

ơn tướng quân trị ngộ, tài bồi tình nhưng ta lại có định hướng sẵn của bản thân mình. Ta gọi là Hướng Thiết Đồng, chẳng lẽ Trầm đại tướng quân không thấy gì sao?”

Trầm Như Hổ ngẩn người nhưng đột nhiên ngẩn đầu lên trời cười lớn như khóc: “Đúng vậy đúng vậy. Là họ Trầm ta hồ đồ. Tên là Thiết Đồng không phải là linh (chuông đồng) sao? Buồn cười... Người ta tín nhiệm nhất lại là người xuống tay với ta!” Trầm Như Hổ cười điên cuồng nhưng đôi mắt lại đầm lệ. Đột nhiên hấn ngẩng đầu: “Bất quá Trầm Như Hổ ta há có phải là người dễ khuất nhục vậy sao?”

Hướng Thiết Đồng lạnh lùng nói: “Trầm đại tướng quân cũng đã thấy hoàng thất hôm nay không còn chút hi vọng nào cả. Ngay cả hơn một ngàn Cẩm Vệ Quân trong tay đại tướng quân đi nữa cũng chỉ là hơn một vạn vong hồn thôi. Mong đại tướng quân hạ lệnh dừng cho các huynh đệ hi sinh vô ích vậy. Chẳng lẽ đại tướng quân không hiểu sao?”

Trầm Như Hổ cười lớn liên tục như không hề nghe thấy âm thanh này của hắn.

“Như Hổ!” Một tiếng quát khê vang lên, Lãng lão gia tử Lãng Chiến từ trong đi ra: “Như Hổ à. Người đối với bộ hạ cũng có ơn tri ngộ, tài bồi tình. Hôm nay có biến lớn, trong lòng người có nghĩ rằng người xuất binh vây công Lãng Gia thì trong lòng lão phu cảm thấy ra sao?”

“Ân sư... Đệ tử không dám...” Trên gương mặt hắn hiện lên sự lưỡng lự.

“Không dám? Người mang quân đến trước cửa nhà ta lại còn nói gì không dám?” Thân thể lãng lão gia tử Lãng Chiến run rẩy, khí phách uy vũ của đại tướng quân tái hiện: “Chẳng lẽ lão phu trong mắt người cũng là địch nhân sao? Như Hổ cũng muốn làm một người đại nghĩa diệt thân sao?”

Sắc mặt Trầm Như Hổ biến đổi, vội vàng xoay người xuống ngựa quỳ lên nền đất run giọng nói: “Đệ tử không có ý này. Nếu có tâm tư này thì Trầm Như Hổ sẽ bị trời tru đất diệt, chết không toàn thây. Chuyện hôm nay Như Hổ sớm đã có quyết định cho dù bỏ mạng tại đây cũng không thể thương tổn đến ân sư chút nào. Nhưng bây giờ... Bây giờ.....”

“Tình huống bây giờ đột nhiên có biến, ưu thế nghiêng về bên lão phu cho nên người lại muốn bảo trợ cho Long Tường phải không?” Hàm râu bạc trắng của Lãng lão gia tử run rẩy cười lạnh không ngớt. Gương mặt của Trầm Như Hổ biểu lộ ra vẻ khó xử: “Ân sư... Dù sao đi nữa thì Như Hổ cũng là thần tử của Thừa Thiên...”

“Hỗn trưởng. Cùng địch quốc cấu kết hãm hại trung lương, đối với thê nữ vô tình vô nghĩa, làm chuyện trái với lẽ trời đất, sát hại công thần. Những chuyện như vậy hắn cũng dám làm thì còn xứng với vị trí đó sao? Người đâu, đưa Như Hổ đến bên ta. Lão phu muốn xem thử hắn có dũng khí làm trái lời ta không. Nếu như tâm tư người hướng Long Tường thì cứ trối lão phu mang qua đó!” Lãng lão gia tử tức giận quát lớn một tiếng.

Hướng Thiết Đồng cho đại đao vào vỏ, vươn tay ra nói: “Trầm đại tướng quân. Xin mời...”

Trầm Như Hổ Trầm đại tướng quân nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt theo gò má chảy xuống, đột nhiên hét lớn: “Cấm y vệ nghe lệnh. Buông vũ khí!” Những lời này vừa dứt thì gương mặt của Trầm Như Hổ hoàn toàn bị nước mắt thấm ướt đầm, thân thể lung lay vài cái chậm rãi ngồi xuống đất.

Nghe được lệnh này khiến cho ánh mắt của Cẩm Vệ Quân như thoát khỏi gánh nặng, mọi người vội vàng nắm đao kiếm quăng lên mặt đất rồi ngồi xuống giống Trầm Như Hổ. Người sáng suốt đều biết thế cục hôm nay của Long Tường hoàn toàn mất hết. Những lời này của Trầm Như Hổ chẳng khác nào cứu mạng của mọi người.

Nhìn thấy Lãng lão gia tử thuận lợi đối phó Trầm Như Hổ rồi Lãng Thần mỉm cười, đột nhiên nhìn về phía Dương Không Quân: “Dương lão gia chủ. Ý của người là sao?”

Sắc mặt của Dương Không Quân xanh mét, chuyện hôm nay nhất định không thể để cho Long Tường thoái vị được. Chỉ cần Long Tường thoái vị lập tức sẽ khiến cho Dương Gia suy bại theo. Cấn răng hét lớn: “Thiên Dao Thần Binh. Giết chết yêu nữ loạn thế này cho lão phu.”

Lãng Thần thản nhiên cười như trăm hoa đua nở, xinh đẹp vô cùng. Tất cả mọi người đều mê mẩn tâm hồn, ngay cả Long Tường cũng muốn lên tiếng ngăn cản mệnh lệnh Dương Không Quân kia mà cuối cùng

vẫn phải nhịn xuống.

Nhưng chỉ có những người quen thuộc với Lăng Thần như Lăng Lô và Lăng Điện thấy vậy liền run rẩy cả người.

Hai người hiểu được tính tình của Lăng Thần điều hiểu mỗi một khi nàng lộ ra gương mặt này, sau đó nàng sẽ bắt đầu ‘chà đạp’ huynh đệ mình. Bây giờ nàng lộ ra gương mặt này là muốn đối phó ai? Vô luận là ai đi nữa thì tên kia cũng rất xui xẻo.

Chỉ thấy ánh mắt của nàng không thèm ngó đến Thiên Dao Thần Binh hung thần ác sát kia mà đột nhiên nói lớn: “Mọi người nghe lệnh. Hiệp trợ minh hữu Nam Cung Thế Gia của chúng ta nhổ tận gốc Dương Gia. Vì công tử Nam Cung Nhạc báo thù. Nguyên cho anh linh của công tử yên nghỉ!”

Nói xong thân thể của Lăng Thần chợt lóe lên như một làn gió thơm đột ngột xuất hiện trên bậc thang của đại môn Lăng Phủ. Nàng nhẹ giọng cười nói với người của Nam Cung Thế Gia: “Nam Cung gia chủ. Tục ngữ nói rất đúng. Quốc cừu gia hận. Dương gia và quý phủ đúng là bất cộng đái thiên. Hôm nay Dương Gia đã rơi vào trong răng cạp rồi, đây đúng là thời cơ báo thù tốt nhất nên cũng mong gia chủ không nên bần khoan. Tất cả vì giết địch là chính, vì lệnh công tử báo thù. Chúng ta sẽ thay gia chủ ngăn cản bọn những tên đi theo Dương Gia cho!”

Nam Cung Thiên Long nghe vậy choáng váng muốn ngã xuống đất.

333. Chương 60: Tội Hạng Phong Cường

Lần kế phải 130 thanks trên cả 20 bài vừa post mới có boom tiếp!

Âm thanh thanh thúy dễ nghe này rơi vào tay Nam Cung Thiên Long lúc này chẳng khác nào tiếng gọi của ác ma. Hắn thật không ngờ rằng một nha đầu có vẻ nhu nhược này lại có thể làm việc với tác phong điên cuồng như Lăng Thiên vậy, tàn nhẫn ác độc, ẩn bên trong nụ cười là một cây đao chết người.

Trong lòng Nam Cung Thiên Long sớm đã mắng lớn ông trời bất công. Dưới tình huống chiếm thượng phong tuyệt đối như vậy mà còn để cho không đến hai trăm người chúng ta đi đánh nhau với ba nghìn Thiên Dao Thần Binh của Dương Gia à? Đây không phải là muốn cho chúng ta đi chịu chết sao? Lại còn nói uy phong lẫm liệt rằng giúp cho chúng ta tự tay báo thù và còn nói sẽ giúp loại bỏ tất cả những kẻ đi theo Dương Gia bên ngoài. Bây giờ tại Thừa Thiên này còn ai dám đứng chung chỗ với Dương Gia chứ? Lúc này tranh đấu với Dương Gia sợ rằng mình còn chưa kịp báo thù cho con đã nằm trên mặt đất rồi.

Nhưng Nam Cung Thiên Long không thể không đáp ứng. Hắn chỉ còn có thể kiên trì đi đến thôi. Khi hắn suất lĩnh tinh anh của Nam Cung Thế Gia đến Thừa Thiên là vì báo thù, mục đích lớn nhất là làm sao cho mình hữu của mình liều mạng cho mình báo thù còn mình ngồi bên ngoài hưởng lợi. Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì không một ai dám làm mình hữu của Nam Cung Thế Gia nữa. Nếu hắn không phải tự cho rằng mình ‘thông minh’, đang hoàng trợ giúp cho Lăng Gia với tư cách một minh hữu, thậm chí không nên làm ra hành động đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi này, trực tiếp không ngó ngàng đến. Mặc dù sau đó sẽ bị Lăng Gia chỉ trích nhưng lúc ấy đã có cao thủ của Lăng Gia ra đối phó Dương Gia, cho dù có tổn thất cũng không có bao nhiêu.

Nhưng là vì Nam Cung Thiên Long tự cho là thông minh mới bức bản thân đến một bước như vậy khiến cho Lăng Thần làm ra quyết định này. Khi địch nhân xông lên thì Nam Cung Thế Gia bị đẩy ra ngoài, không còn bất kỳ con đường lui nào cả.

Cách làm này của Lăng Thần chính là trừng phạt Nam Cung Thế Gia: “Đừng tưởng rằng các ngươi rất thông minh, đừng cho rằng chuyện này ta nhìn không ra. Chính mình làm rượu khổ thì tự mình uống đi!”

Nếu là thời khắc bình thường thì Nam Cung Thiên Long có thể lui về sau, đưa địch nhân dẫn vào Lăng Gia tạo ra tình cảnh hỗn loạn để chiếm chút tiện nghi. Nhưng thế cục bây giờ đã không thể cho phép cục diện này phát sinh ra hỗn loạn được, sợ rằng trước khi Lăng Gia bị diệt sẽ gặp đả kích to lớn làm cho bọn hắn so với Dương Gia còn ra đi nhanh hơn.

Nếu tình cảnh bây giờ là cừ tử nhất sinh vậy lui về phía sau chính là thập tử vô sinh. Đã vậy thì không còn cách nào hơn đành phải tiến lên thôi.

Huống chi bây giờ không còn thời gian hối hận, u buồn nữa bởi vì Thiên Dao Thần Binh cực mạnh của Dương Gia đã vọt lên. Bên ngoài còn có binh mã của Lăng Gia được võ trang tận răng ngăn cản, bọn chúng được Lăng Thần chỉ huy tránh ra một con đường cho Thiên Dao Thần Binh tiến vào đánh thành một đoàn với tinh anh của Nam Cung Thế Gia.

Chỉ mới tiếp xúc sơ thôi đã khiến cho hai bên đã có không ít người chết. Gia truyền tuyệt học của Nam Cung Thế Gia là ‘Kiếm Thần Quyết’, một môn kiếm pháp bá đạo cực kỳ, một kiếm khi xuất ra không gặp máu không quay về, tàn nhẫn hung lệ vô cùng. Nhưng mà Thiên Dao Thần Binh của Dương Gia đã biết tới nay không thể còn sống sót trở về nữa nên trong lòng bọn họ đều có ý chí phải chết, nếu trước khi chết có thể kéo địch nhân đi cùng đã là một chuyện có lời rồi. Ít nhất cũng không bị lỗ vốn cho nên mỗi một người đều không sợ chết, đều lấy chiêu mạng đổi mạng.

Chiến cuộc có thể nói rằng thảm thiết vô cùng. Người của Nam Cung Thế Gia mặc dù có võ công cao cường hơn Thiên Dao Thần Binh mà Nam Cung Thiên Long, Nam Cung Thiên Hổ lại chính là cao thủ trong cao thủ. Thế mà trong trận hỗn chiến này không có đất dụng võ, nếu bọn họ muốn thoát thân chạy trốn là một chuyện rất dễ dàng nhưng nếu muốn liều mạng với ba ngàn Thiên Dao Thần Binh thì cho dù Lăng Thiên cũng không thể làm được.

Nhưng Nam Cung Thiên Long, Nam Cung Thiên Hổ không chạy trốn, thậm chí không lui lại chút nào. Hắn chỉ có thể cố gắng chống đỡ thôi. Một khi chạy thoát tạo ra tình cảnh hỗn loạn thì cơ nghiệp mấy trăm năm của Nam Cung Thế Gia sẽ bị Lăng Thiên nhổ tận gốc. Điều này trong lòng Nam Cung Thiên Long hiểu rất rõ. Lăng Thiên cứu phụ thân hắn có thành công hay thất bại cũng là chuyện sau này nhưng ít nhất bây giờ cả Thừa Thiên đã rơi vào trong tay Lăng Gia rồi. Lăng Gia với thực lực như vậy thì không nghĩ tiếp tục khuếch trương ư? Nam Cung Thế Gia bây giờ tuyệt đối không thể lưu lại cho hắn bất kỳ nhược điểm nào cả. Sợ rằng cho dù có bình yên vô sự thì Lăng Thiên cũng phải trăm phương ngàn kế lấy cơ sinh sự. Càng huống chi là bởi vì cạm bẫy chính mình đặt ra chứ?

Lúc này Nam Cung Thiên Long vì hành động trước kia của mình mà hối hận không ngừng. Tại sao lại tự cho là thông minh? Tự cho là mọi việc luôn thuận lợi? Quả nhiên là tự làm tự chịu mà.

Thiên Dao Thần Binh của Dương Gia dùng đấu pháp lấy mạng đổi mạng. Cho dù bản thân mình tiến lên chỉ khiến cho đối phương có một vết thương rất nhỏ thôi cũng không một chút do dự nào cả, mặc cho thanh kiếm lạnh băng của đối phương đi qua yết hầu bản thân. Thậm chí vì để ngăn cản đối phương xuất kiếm chậm mà không ngại dùng ngực giữ lấy kiếm của địch nhân. Loại phương pháp chiến đấu này phải nói là rất điên cuồng hoặc có thể nói là điên cuồng trong tuyệt vọng.

Mặc dù kiếm thủ của Nam Cung Thế Gia có võ công cao cường nhưng Thiên Dao Thần Binh của Dương Gia cũng không phải là hạng thường. Hơn nữa người ta thả rằng dùng năm mạng người để đổi một cánh tay, mười mạng người để đổi một mạng. Loại đấu pháp điên cuồng này khiến cho kiếm thủ của Nam Cung Thế Gia không đến một khắc đã bỏ mạng gần trăm người rồi.

Tất cả đội ngũ của Lăng Gia đều nhìn vào trận chém giết như xem trò. Những người còn lại thì nhìn chăm chăm vào binh mã của Cẩm Vệ Quân và số lính của Dương Gia còn chưa tham chiến như lâm đại địch, sẵn sàng cho một kích trí mạng.

“Thần tử tử!” Lăng Điện lặng lẽ tiến đến bên cạnh Lăng Thần: “Cứ kéo dài như vậy cũng không tốt lắm. Không bằng bắt lấy tên chó hoang để kia trước rồi lại xem trò. Tránh cho có biến cố phát sinh!”

Đôi mắt lạnh như băng của Lăng Thần hơi hợt nhìn vào chiến trường của Nam Cung Thế Gia mà chậm rãi lắc đầu: “Chờ một chút. Cao thủ của Nam Cung Thế Gia còn không ít. Nếu bây giờ đột ngột động thủ sẽ khiến cho Nam Cung Thế Gia lợi dụng tình thế hỗn loạn này chạy thoát. Như vậy thì những việc ta bố trí trước giờ hao phí tâm cơ, mọi việc thất bại trong gang tấc. Về phần Long Tường? Bây giờ hắn còn làm được gì?”

Trong lòng Lăng Điện đột nhiên phát lạnh. Hắn cảm giác mơ hồ rằng mình không phải đang nói chuyện với Lăng Thần mà là đang nói chuyện với Lăng Thiên. Mọi khẩu khí, phương pháp làm việc của Lăng Thần

đều rất giống Lăng Thiên. Tiếp theo trong lòng chấn động không thôi: ‘Thần tỷ tỷ từ khi nào lại giống công tử như vậy? Hoặc phải nói là rất giống. Đây chính là Lăng Thần tỷ tỷ bình thường không muốn thấy máu sao?’

Bất luận kẻ nào cũng không biết rằng trước khi Lăng Thiên đi hắc tòng lâm đuổi theo Thủy Thiên Nhu đã cảm giác được nguy cơ ở bên này nên đã đem tất cả những thực lực có thể sử dụng được giao cho Lăng Thần. Cũng nói rõ việc cần làm với Nam Cung Thế Gia.

Trên thực tế, khi Lăng Thiên đi đến chiến trường thì với ánh mắt nhìn đại cục của hắn đã biết những việc có thể phát sinh, mặc dù hắn tự tin lực lượng mình lưu lại đủ để đối phó với bất kỳ thay đổi nào nhưng hắn cố kỵ nhất là Nam Cung Thế Gia đang ngo ngoe muốn động. Bất quá hắn lo lắng chính là Nam Cung Thế Gia phối hợp với lực lượng khác bỏ đá xuống giếng mới đáng sợ. Nếu như hắn biết Nam Cung Thiên Long có suy nghĩ như bây giờ thì không chừng hắn còn lệnh cho Lăng Thần thả cho hắn một con đường.

Tâm kế, mưu trí của Lăng Thần tuyệt không dưới Lăng Thiên nhưng tâm tính thiện lương của nàng vẫn là điều Lăng Thiên rất lo lắng, hắn sợ rằng nàng vì một điểm này mà bị thiệt hại cho nên trước khi đi vẫn luôn nhắc nhở Lăng Thần nếu có tình huống ngoài ý muốn phát sinh thì nàng không nhất định phải ra tay, chỉ cần ra lệnh là được. Về phần bên dưới hoàn thành ra sao cũng không cần quan tâm.

Biện pháp này của Lăng Thiên chính là một viên thuốc trấn định cho Lăng Thần.

Cho nên chuyện hôm nay khi Lăng Thần ra lệnh thì nàng cũng không nghĩ rằng mọi việc lại thảm thiết như vậy, nhìn thấy khắp nơi đều là máu tanh nhưng Lăng Thần cũng đã trấn định phần nào. Nếu đã bức đến như thế này rồi thì bản thân mình không thể mềm lòng được. Nếu như lui về sau thì chẳng phải cả Lăng Gia và tâm huyết của công tử đều bị hủy trên tay mình sao?

Cho nên Lăng Thần lại càng cố gắng đứng thẳng sống lưng mềm mại của nàng.

Trong lòng Lăng Thần luôn vang lên lời nói của Lăng Thiên: “Đối địch phải tàn nhẫn, nhỏ cỏ tận gốc, nam nữ già trẻ không để lại một ai!” Có lẽ nếu lúc này Lăng Thần động thủ sẽ không giết chết một ai cả nhưng bây giờ nàng ra lệnh không một chút nhân nhượng nào.

Tuy rằng lời nói này lừa mình dối người nhưng tục ngữ nói rất đúng - Nhắm mắt làm ngơ. Từ khi thế lực của biệt viện lớn mạnh thì những lệnh như vậy từ tay Lăng Thần phát ra đã không dưới một trăm rồi.

Trong khi nàng suy nghĩ thì tình cảnh của Nam Cung Thế Gia càng khó coi hơn. Cánh tay của Nam Cung Ngọc đã bị đánh một đao khiến cho máu tươi chảy đầm đìa. Trên người Nam Cung Thiên Long và Nam Cung Thiên Hổ cũng không ít những vết thương, kiếm thủ của Nam Cung Thế Gia cũng chỉ còn ba bốn mươi người đang tắm máu tử chiến.

Nhưng cho đến bây giờ Nam Cung Thiên Long vẫn không nói một câu cầu khẩn nào. Là một người đứng đầu của một gia tộc nên hắn cũng có tôn nghiêm của bản thân. Chỉ điểm này thôi cũng khiến cho những người bên cạnh bội phục không thôi.

Trong chiến đấu không ngừng có Thiên Dao Thần Binh của Dương Gia vọt ra công kích vào phe cánh của Lăng Gia nhưng tất cả đều không vượt qua mấy trượng liền kêu thảm thiết rồi ngã xuống đất.

334. Chương 61: Dương Gia Bị Diệt.

Lăng Thần thở dài một tiếng, với một người như Ngọc Mãn Thiên mà lại ra tay như lúc này là một chuyện cũng bình thường. Bất quá hắn ra tay thì không thể tiếp tục tiến hành như kế hoạch cũ được nữa. Mặc dù Ngọc Mãn Thiên là tiên thiên cao thủ lại có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhưng trên chiến trận luôn biến đổi bất thường. Nếu như Ngọc Mãn Thiên có chuyện gì bất thường thì phải nói sao với Ngọc Băng Nhan bây giờ? Không còn cách nào khác nên Lăng Thần nhẹ nhàng ho một tiếng, chậm rãi giơ tay phải lên. Bay tay của nàng xinh đẹp vô cùng nhưng lại hạ một lệnh bi thảm cực kỳ.

Bốn phía vang lên từng trận hô hò, tiếp theo là âm thanh ‘vù vù’ vang lên không ngừng. Từng thanh từng thanh trường mâu đen rơi xuống Thiên Dao Thần Binh của Dương Gia như một làn mưa đen che khuất ánh sáng.

Máu tươi văng khắp bốn phía như phủ lên mặt đất một màu mỹ lệ phối hợp với tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt. Không ít Thiên Dao Thần Binh liều mạng vọt ra ngoài nhưng đều bị đám người Lăng Lô, Lăng Điện và Ngọc Mãn Thiên bên ngoài giết hết.

Trường mâu đầy trời sau khi kéo dài gần nửa canh giờ mới dừng lại. Đến bây giờ trong bầu trời chỉ còn lại âm thanh của trường mâu thôi chứ không còn một âm thanh kêu gào gì nữa.

Lăng Lô quát lớn một tiếng: “Dừng tay!” Tất cả các quân sĩ lập tức đứng thẳng người không phát ra một chút âm thanh nào cả. Ở giữa sân không còn một người nào còn hơi thở, ba ngàn Thiên Dao Thần Binh tình nguyện đại biểu của Dương Gia đều bị hóa thành một đồng máu thịt dưới những thanh trường mâu của Lăng Gia, không còn cách nào có thể phân biệt được nữa.

Mà người khởi xướng cảnh Tu La này là Lăng Thần thấy cảnh tượng này xuất hiện trước mặt mình cũng khiến cho thân thể nàng run nhẹ một cái, gương mặt tái nhợt. Cố gắng nhìn Lăng Lô nói: “Mọi người tiến vào chiếm hoàng cung rồi phát ra ‘an dân cáo thị’. Về phần đám người Dương Không Quân và Long Tường thì để cho công tử về quyết định!” Nói xong liền vội vàng đi vào trong phủ, khi vừa bước qua khỏi đại môn nàng không thể kiềm nén được nữa đành phải nôn một trận.

Dương Không Quân ngơ ngác đứng đó không động đậy cũng không lên tiếng chút nào như một khối thịt mất đi linh hồn và tánh mạng. Bây giờ bất kỳ ai cũng có thể cảm thấy hãn sự tuyệt vọng của hắn. Đột nhiên ngẩng mặt lên cười ha ha như người điên...

Dương Không Quân lão đảo tiến lên vài bước chỉ vào Lăng Chiến cười nói: “Lăng lão. Lão Lăng, dù sao cũng là Dương Gia của ta. Là Dương Không Quân ta thất bại. Hoàn toàn thất bại. Ha ha...”

Lăng Chiến thở dài một tiếng phát phát tay ngăn cản đám người Lăng Lô đang muốn xông lên, trầm giọng nói: “Đúng vậy. Người đã thất bại, lão Dương người đã thất bại, không còn con đường có thể quay lại nữa rồi...”

Dương Không Quân cười ha ha, đột nhiên gương mặt của hắn khôi phục lại sự bình tĩnh: “Mặc dù thất bại nhưng ta lại không biết rốt cục là ta thua chỗ nào? Ta tự hỏi bản thân mưu tính sâu xa, lo xa nghĩ rộng, làm từng bước một, luôn cẩn thận. Mọi việc đều được ta bố trí hơn hai mươi năm nhưng ta vẫn không hiểu ra ta thất bại tại vì lỗi gì? Nếu không biết lão phu chết không nhắm mắt. Ta tin vào trí thông minh của ta, bố cục được ta bố trí ra như vậy không một ai có thể phá vỡ được. Cho dù là Lăng lão phu nhân ta luôn bội phục cũng không có khả năng này. Nói cho ta biết ta rốt cục thua trong tay ai? Là người vẫn thâm tàng bất lộ sao?”

Lăng Chiến lắc đầu một cách thương xót: “Lão Dương, người quả thật đã thua vào trong tay một người. Mà người này không phải là Lăng Chiến ta. Chính là tôn nhi của Lăng Chiến ta. Tôn nhi duy nhất của ta - Lăng Thiên. Từ ba năm trước hắn đã bố trí tất cả để chờ một kích ngày hôm nay của các ngươi. Nói cách khác, ba năm trước Thiên Nhi đã có thể nắm chặt diệt sạch các ngươi nhưng hắn vẫn cho các ngươi thêm ba năm nữa. Các ngươi sao có thể không bại được hả?”

“Lăng Thiên? Ba năm trước?” Dương Không Quân kêu lên một tiếng không thể tin tưởng được: “Lăng lão thất phu. Người lại đùa cợt một người sắp chết như lão phu sao?”

Lăng Chiến lắc đầu lạnh lùng nói: “Lão Dương. Người cho rằng lão phu cần phải nói dối người sao? Mặc dù người đã tỉ mỉ bố trí hơn hai mươi năm nhưng mục tiêu của người chỉ là Lăng Gia ta, chỉ giới hạn trong Thừa Thiên thôi. Mà Thiên Nhi từ đầu đã không coi các ngươi là đối thủ của hắn. Dương Gia chỉ là một hòn đá hấn đập lên để đi thôi. Mục tiêu của hắn chính là khắp thiên hạ. Chỉ so sánh hai điều này thôi thì Dương Không Quân người có thể không thất bại sao? Bất quá người cũng không nên ủ rũ. Kế hoạch của tôn nhi ta ngay cả ta cũng không hề biết. Mãi đến mấy hôm trước ta mới biết rõ thôi...”

“Thì ra là người cũng hồ đồ như vậy, không biết được tôn nhi của mình xuất chúng như vậy? Đao mắt khắp thiên hạ? Thật là một ánh mắt thật cao a!” Dương Không Quân như bị sét đánh, nhất thời tỉnh ngộ lại cười lớn: “Đúng vậy. Một cái ánh mắt như vậy thì từ khi bắt đầu ta đã thua. Nhất phi trùng thiên. Một tính toán chi li như vậy thì sao có thể không thất bại? Ha ha... Lão phu tâm phục khẩu phục. Ha ha...”

“Cheng...” Dương Không Quân rút trường kiếm ra khỏi vỏ, dưới ánh sáng của những ngọn đuôi chiếu rọi lên lưỡi kiếm, hắn đưa kiếm lên ngang ngực, ánh mắt như si như cuồng nhìn xuống thân kiếm lóe sáng nói lẩm

bầm: “Lão phu sống trên đời này đã bảy mươi hai năm. Cả đời chinh chiến thiên hạ, tự phụ trí kế siêu quần, ở đương thời này khó có ai sánh bằng và luôn tự nhận mưu kế bản thân không hề có kẻ hở, mọi việc đều nắm trong lòng bàn tay nhưng hôm nay lại thất bại một cách thê thảm dưới một thiếu niên mười mấy tuổi như vậy. Mà còn thất bại thê thảm, không cách nào xoay sở được nữa. Ha ha... Buồn cười buồn cười... Bội phục bội phục!” Hắn cười dài một tiếng rồi đột nhiên ngẩng mặt lên trời thở dài một tiếng: “Từ nay về sau... Ở trên thế gian này không còn Dương Gia nữa...” Một tia máu tươi từ yết hầu hắn bắn ra ngoài, hắn lựa chọn cho bản thân tự kết thúc sinh mạng chứ không để cho kẻ địch làm. Một thân thể thẳng tắp chậm rãi hạ xuống. Lăng Chiến chán nản quay đầu rời khỏi nhưng đột nhiên vang lên những tiếng kêu thảm thiết khiến hắn bưng tỉnh. Khi quay đầu lại liền thấy một trận mưa tên rơi vào phe cánh của Dương Gia. Những người của Dương Gia đang ngồi chồm hổm trên đất còn chưa kịp đứng lên đã phải bỏ mạng.

“Các người...” Lăng lão gia tử giận dữ quát lớn: “Bọn họ đã đầu hàng rồi thì tại sao lại hạ sát thủ?”

Lăng Lô, Lăng Điện đang đứng một bên liền khom người nói: “Lăng lão gia tử thứ tôi. Công tử đã phân phó chỉ còn một ngọn lửa nhỏ dưới gió xuân thôi cũng có thể tạo thành một trận hỏa hoạn rất lớn. Lăng Gia và Dương Gia có cừ oán quá sâu, không động thủ thì thôi, một khi đã động thủ cần phải diệt trừ tất cả mối nguy hiểm sau này. Tuyệt không để lại bất kỳ hậu hoạn nào cả!” Vừa nói xong liền vung tay lên quát: “Động tác nhanh lên chút. Làm chậm chạp như vậy còn bộ dáng gì nữa?”

Lăng Chiến cảm thấy chán nản không thôi. Thật ra lý do này không phải hắn không biết nhưng mà đã biết thì sao? Việc này lão không thể làm được. Không còn cách nào hơn đành phải thở dài một tiếng vừa đi vào trong vừa nói: “Tiểu tử Như Hổ đến đây bồi chuyện với lão phu...”

Ánh nắng mặt trời dần chiếu sáng khắp mặt đất...

Đoàn người Lăng Thiên chậm rãi đi trên đường. Cảnh tượng đập vào mắt là từng làn khói xanh bốc lên cao đang chấp chờn nhẹ nhàng trong làn gió nhẹ nhưng lập tức đã bị thổi tản mát hoàn toàn tựa như những vòng tròn đã mất trong trận chiến hôm nay mang theo những hồi tiếc và vương vấn với cuộc sống tốt đẹp này, đối với gia đình người thân đang chờ trông mình trở về... Nhẹ nhàng thở dài một tiếng rồi cuối cùng hóa thành hư vô...

Bộ quần áo trắng như tuyết trên người Lăng Thiên với những vết máu loang lổ giống như những đóa hoa hồng tuyệt đẹp trên nền tuyết. Cho đến bây giờ trận chiến thảm thiết này mới hoàn toàn kết thúc.

Nhưng công việc mới sau khi kết thúc cũng đã bắt đầu.

Hàn Thiết Hiền quả không hổ là nhân tài chiến tranh. Đội ngũ của Ngụy Thừa Bình vừa bỏ trốn thì hắn lập tức xua quân đuổi theo. Trên đoạn đường đi đều bám sát theo không dám buông lỏng chút nào. Bởi vì trước kia đã thỏa thuận tất cả những tù binh, chiến mã đều của Lăng Thiên nên Hàn Thiết Hiền tận dụng mọi khả năng mở rộng lãnh thổ cho Tây Hàn. Bởi vậy đối với tù binh trên chiến trường hắn không hỏi một tiếng mà tập trung đuổi giết. Hắn mượn lý do đuổi giết Ngụy Thừa Bình mà đánh hạ từng tòa thành đưa vào lãnh thổ của Tây Hàn nên khiến hắn hăng hái vô cùng. Trong lòng hắn cảm thấy đánh chiến cả đời nhưng chưa bao giờ lại cảm thấy đã ghiền như vậy, thống khoái như thế này.

Trận chiến này Bắc Ngụy đã thất bại hoàn toàn, những binh lính bỏ chạy theo Ngụy Thừa Bình còn không đến hai vạn. Bốn mươi vạn đại quân xuất chinh nhưng sống sót chạy trốn không đến hai vạn. Đây có thể xem như là toàn quân bị diệt, còn bị Hàn Thiết Hiền đuổi giết đánh chiếm những tòa thành trên đường bỏ chạy của hắn. Đến tận đây giang sơn thuộc về Bắc Ngụy đã bị mất hơn phân nửa rồi. Từ nay về sau trên Thừa Thiên Đại Lục này không còn ngọn cờ của Bắc Ngụy nữa. Từ giờ khắc này, một quốc gia mạnh mẽ như Bắc Ngụy đã trở thành lịch sử.

Những xe lương thảo may mắn còn tồn lại của Bắc Ngụy đều được Lăng Thiên hạ lệnh tập trung lại một chỗ. Chỉ cần là binh khí đều là chiến lợi phẩm chất đầy hơn một năm trăm xe ngựa. Hơn nữa mỗi một xe đều cần bốn ngựa mới có thể miễn cưỡng kéo nó đi động được. Từ xa nhìn lại chiến lợi phẩm được hắn tập trung lại giống như một ngọn núi kim loại giữa thảo nguyên này.

Dưới lệnh của mọi người đã chia hai mươi vạn hàng binh thành hai mươi đại đội. Mỗi đại đội khoảng một vạn người. Đến bây giờ Lăng Thiên mới tập trung tâm phúc lại bên người nói: “Mấy người các người mỗi người mang theo mười xe binh khí, một vạn hàng binh và lương khô ba ngày cho từng người nhanh chóng

di chuyển. Sau này thức ăn nước uống đều phải dựa vào các người đó. Tuyệt đối không được cho tù binh làm loạn cũng không được tự ý giết hại tù binh. Bọn họ sau này chính là thuộc hạ của các người. Về phần huấn luyện ra sao là chuyện của các người rồi...”

Cuối cùng Lăng Thiên nhấn mạnh: “Ta cũng không quản các người dùng biện pháp gì. Một năm sau ta muốn những người này có được tư cách trở thành tinh binh. Bây giờ mọi người trở về với đội của mình đi. Chuẩn bị chờ lệnh tiếp theo của ta!”

335. Chương 62: Cản Áp Thượng Giá.

Một thiếu niên mày rậm mắt to đứng lên cung kính nói: “Công tử. Việc này sợ rằng khó làm. Thoảng cái tăng thêm một vạn người thì theo thuộc hạ đánh giá là một chuyện khó giải quyết. Nếu biệt viện có thể giúp... Hì hì...”

Phùng Mặc càng hoảng sợ hơn, hấn sợ Lăng Thiên đồng ý liền đứng lên nói: “Nói hươu nói vượn! Các người mới có tăng thêm một vạn người thôi đã có chủ ý đến biệt viện. Sau khi các người mang binh lính đi chúng ta còn mười hai vạn đó. Đến lúc đó sợ rằng còn không đủ người để dùng thì còn dư lực giúp các người sao?” Vừa nói vừa nhìn Vương Hàn mà mồ hôi lạnh của cả hai người đều chảy ướt lưng.

Nắm trong tay mười hai vạn đại quân hai người cảm thấy cổ hết sức rồi. Một lần bỏ lại đây mười hai vạn nhân mã khiến cho đầu của hai người lớn như cái đầu...

Thiếu niên kia bất mãn nói: “Mười hai vạn thì tính gì? Có công tử ở tại chỗ các người thì đừng nói là mười hai vạn. Cho dù một trăm hai mươi vạn cũng không có bất kỳ vấn đề gì à. Nhưng chúng ta biết dựa vào ai đây?”

Sắc mặt Lăng Thiên trầm xuống quát: “Không được âm ỉ!” Mọi người nhìn nhau rồi cùng ngồi xuống ghế.

Lăng Thiên thần nhiên nói: “Dựa vào ai? Chỉ có thể dựa vào bản thân các người thôi. Chuyện gì cũng dựa vào người khác để giải quyết thì các người vĩnh viễn không thể phát triển được. Chính mình phụ trách một vạn binh mã là cố hết sức rồi sao? Một đám không có chí khí. Bây giờ ta nói cho các người biết, vô luận là các người làm gì cũng phải làm chuyện này hoàn thành cho ta. Đi trộm cũng được, chém giết cũng tốt. Tóm lại là một năm sau ta muốn nhìn thấy một đội ngũ mạnh mẽ chứ không phải là một đồng vô dụng. Nếu như các người làm không được thì cùng bọn họ chết đói đi!”

Lăng Thiên đứng lên nói: “Đây chính là khảo nghiệm cuối cùng của các người. Nếu chuyện này không làm được thì sau này sao có thể làm đại sự? Trải qua lần biết cố này thì thời gian còn lại của chúng ta không còn nhiều lắm. Lần này Lăng quân bị tập kích chính là một đả kích rất lớn với Lăng Gia chúng ta. Nhưng trải qua trận đánh này đã chúng ta đã hóa giải được nguy cơ trước mặt nhưng những chuyện sau này càng ngày càng nhiều. Có Thần Nhi tọa trấn thì tin tưởng rằng bên Thừa Thiên đã an ổn rồi. Nhưng nếu muốn trở lại yên ổn như trước kia thì không thể hoàn thiện được trong thời gian ngắn. Hơn nữa sau khi nắm giữ được Thừa Thiên thì việc chúng ta muốn quan tâm không phải là Lăng Gia và Lăng Phủ biệt viện nữa. Khi đó chúng ta sẽ thay đổi góc độ nhìn khắp thiên hạ, chúng ta chỉ lấy Thừa Thiên làm cơ sở mà thôi. Cho nên sau này vì tương lai của Thừa Thiên nên không thể giúp các người được. Điều này chỉ có thể tự dựa vào các người thôi. Hiểu chưa?”

Mọi người đều đứng lên cung kính trả lời Lăng Thiên. Lăng Thiên thấy mọi người vẫn còn chưa tiêu tan lo lắng liền cười cười: “Chẳng lẽ các người không biết trên thế giới này ngoại trừ buôn bán ra thì không còn việc nào kiếm bạc nhanh sao? Cái này gọi là cướp giàu cho nghèo. Ta chỉ muốn các người bảo trụ bản thân, nuôi sống quân đội, huấn luyện thành binh mã tinh nhuệ sau này tung hoành thiên hạ, uy chấn một phương. Con đường ở dưới chân các người. Đi như thế nào thì phải tự nhìn bản thân, nếu bị ngã không đứng lên được thì cũng không được oán giận.”

Nói xong Lăng Thiên lấy trên người ra một bình ngọc đưa cho mỗi người một viên Đại Hoàn Đan, dặn dò bọn họ sau khi trở về liền bế quan luyện hóa. Khi luyện hóa phải hết sức cẩn thận rồi hấn đứng lên đi ra ngoài, phất phất tay cho bọn họ giải tán.

Những người này đều là tâm phúc của Lăng Thiên, mỗi một thủ lĩnh đều là những đệ tử Lăng Thiên tận tâm huấn luyện cùng với đám người Lăng Trì và Lăng Thập Cửu. Mặc dù bọn họ có tên chính thức của mình và cũng là tên mà bọn họ chính thức tán thành. Chỉ là năm đó Lăng Thiên vì bọn họ lấy con số làm tên nhưng tất cả đều cảm giác đó là một sự vinh quang vô cùng. Lăng Thiên phân công bọn họ ra ngoài hơn năm mươi người. Ngoại trừ năm mươi người này Lăng Thiên chỉ lưu lại bên người năm người Phong Vân Lô Điện Trì thôi. Tất cả đều có sứ mạng trên người rồi nên hôm nay đến đây cũng chỉ có tám người.

Nếu như tập hợp toàn bộ thể lực của năm mươi người lại thì đây là một lực lượng kinh khủng như thế nào?

Đứng ở trên cao nhìn bóng lưng của tám đội nhân mã đang dần khuất đi mà Lăng Thiên cười khổ một tiếng trầm tư không nói. Tối hôm qua hắn đã nhận được tin tức Lăng Thần đưa đến. Đã biết trong thành Thừa Thiên đã hoàn toàn yên ổn rồi nên trong lòng đã an ổn hơn được phần nào. Vậy mà bây giờ hắn lại lo lắng một chuyện khác.

Lấy tài lực của Lăng Gia tại Thừa Thiên mà nói thì muốn nuôi sống những người là một chuyện không dễ dàng nhưng cũng không đáng để cho Lăng Thiên cau mày. Nhưng vấn đề là Lăng Thiên không muốn làm như vậy.

Thế giới này rất lớn cũng rất phức tạp. Lăng Thiên cảm giác rằng một khi chiến sự bắt đầu sẽ khiến cho gió lửa nổi lên khắp nơi. Muốn so trí tuệ, kiên nhẫn Lăng Thiên không sợ một ai. Càng huống chi bên cạnh hắn còn có Lăng Thần và Tần đại tiên sinh. Thậm chí còn có đám người Lăng Chiến nữa. Ngoài ra còn có Mạnh Ly Ca hiện đang không có chỗ để đi đang ở tạm tại Lăng Phủ. Tuy không thể xác định quyết định của hắn ra sao nhưng những chuyện Lăng Thiên tìm hắn thảo luận thì hắn chưa bao giờ cự tuyệt cả.

Muốn luận võ lực thì Lăng Thiên tự nhận không sợ bất kỳ kẻ nào. Thậm chí bất kỳ ai, ngay cả Thiên Tinh Chi Ngọc và Thiên Phong Chi Thủy Lăng Thiên cũng tự nhận võ công của thủ hạ mình không hề dưới bất kỳ một thế gia nào. Nếu nói âm thầm ám sát mà nói thì chỉ sợ một con quái vật như Ngọc Gia cũng phải chịu thiệt hại nặng nề. Cho nên Lăng Thiên không sợ hãi.

Nhưng mà điều Lăng Thiên thiếu bây giờ chính là tướng lĩnh có thể đảm đương một phía, là tướng lĩnh chính thức của Lăng Thiên. Chờ đến khi chiến sự nổi lên là có thể tự quyền định đoạt. Làm một người đứng đầu như Lăng Thiên tuyệt đối không có khả năng tham gia bất kỳ trận đấu nào và cũng không có khả năng chỉ huy được tất cả. Cho dù hắn có thân pháp phân thân của Tôn Hầu Tử cũng không thể hoàn thiện được. Nhưng trước mắt những thủ hạ của Lăng Thiên hoặc là Thừa Thiên đều có chiến tướng điều khiển, chứ nói rằng bọn họ không có năng lực này, cho dù là có Lăng Thiên cũng rất lo lắng.

Cho nên hắn muốn bồi dưỡng nhưng huynh đệ của mình không những trở thành những nhất lưu cao thủ mà còn muốn bọn họ trở thành tướng lĩnh có thể thống suất mấy vạn hùng binh, kiên định quả quyết, trở thành một đại tướng quân. Trở thành một đại tướng quân không khó nhưng nếu muốn trở thành một tướng quân ưu tú là một chuyện không dễ dàng chút nào.

Lăng Thiên không còn nhiều thời gian để huấn luyện nên bây giờ hắn chỉ có thể làm vậy thôi. Cho dù là chỉ có một vài người thôi nhưng hắn cũng quyết tìm kiếm ra bọn họ.

Từ trước đến nay Lăng Thiên luôn tin tưởng một câu nói: “Thế giới này căn bản không hề có thiên tài. Vì thiên tài là từ một người trải qua tàn khốc thôi. Một người từ nhỏ luôn sinh hoạt trên gấm vóc tuyệt đối không trở thành đại nhân vật được!”

Trừ khi người là người xuyên việt và còn mang theo trí nhớ kiếp trước.

Làm một người nếu bị bức đến một bước nào đó sẽ khiến cho tất cả tiềm lực của họ bộc phát. Chỉ có như vậy mới có thể thành công. Đương nhiên nếu như bọn họ chết vì bức bách quá thì đó cũng là thiên mệnh. Đáng sống sẽ sống, đáng chết phải chết. Không thể phủ nhận trên đời này có một loại bức bách cho bọn họ bộc phát.

Loạn thế tranh hùng, không có sự nhẫn tâm và phách lực, chỉ có một phần vì hiệp nghĩa thì chờ chết đi, hoặc là nói chết sớm một chút mới tốt. Điều này Lăng Thiên hiểu rất rõ. Vì cái gọi là tấm lòng hiệp nghĩa ở kiếp trước Lăng Thiên rất xem thường. Theo hắn nói thì tất cả chỉ là lòng dạ đàn bà. Cho nên hắn muốn cho tất cả huynh đệ tay chân của mình hiểu rõ điều này.

Cứu một người thì biện pháp tốt nhất là để cho hắn tự cứu mình. Có khó khăn thì để cho hắn tự đi giải quyết thì hắn mới có thể trưởng thành được, trở thành một đại nhân vật một phương. Trái lại, hắn trở thành một đứa nhỏ được mẹ cưng chiều quá mà hư hỏng thôi.

Mặc dù trong lòng Lăng Thiên không muốn khiến cho các huynh đệ tay chân của mình bị bức đến tình huống này nhưng hắn không thể không làm. Lăng Thiên tin rằng năm đó mình từ mấy vạn người mới tìm được năm mươi người này. Nếu như những người này còn cô phụ sự kỳ vọng của Lăng Thiên thì Lăng Thiên thật sự hoài nghi ánh mắt của hắn bị mù rồi. Lăng Thiên tin tưởng vào đôi mắt bản thân cũng tin tưởng các huynh đệ đó không khiến cho mình thất vọng.

Thủ hạ của Phùng Mặc làm việc có hiệu suất thần kỳ, khi những tia nắng sớm vừa xuất hiện thì tất cả đã quy chỉnh xong. Thoảng cái ít đi tám vạn hàng binh nên khoảng không có vẻ rộng hơn rất nhiều. Những hàng binh còn lại đều bị bỏ vào trong quân doanh tại Yến Quận được trông coi cẩn trọng. Những nhân mã chết trận cũng được an táng ổn thỏa. Liếc mắt nhìn quanh cũng chỉ thấy nơi đây rộng rãi như cũ, bất quá trên mặt đất vẫn còn một vài nơi mang màu đỏ đậm và một vài nơi xuất hiện từng gò đất cao cao thôi.

Đại đội nhân mã đã thuận lợi nhập quan, tại đây cũng chỉ còn mấy người Lăng Thiên mà thôi. Lăng Thiên chấp tay đứng như đang chờ đợi điều gì, ánh mắt nhìn vào thảo nguyên bình tĩnh trước mặt mà trong lòng hắn cảm thán không thôi.

336. Chương 63: Phân Công Tây Môn

Đại đội nhân mã đã thuận lợi nhập quan, ở nơi đây cũng chỉ có mấy người Lăng Thiên mà thôi. Lăng Thiên đang chấp tay đứng đó như đang chờ đợi điều gì, nhìn vào thảo nguyên bình tĩnh trước mặt mà trong lòng hắn than thở không thôi.

Có lẽ thời gian này sang năm thì những gò đất kia đã không còn tồn tại nữa rồi phải không? Như vậy thì ai còn nhớ mảnh đất này đã từng xuất hiện một trận chém giết thảm khốc cực kỳ? Và cũng từng xảy ra một trận chiến sự khiến cho một quốc gia mạnh mẽ không còn cơ hội gượng dậy được nữa đây? Trên mảnh đất này có bao nhiêu bộ xương trắng đây? Không biết những hồng nhan có chờ đợi bọn họ về không? Có hay không trở về trong những giấc mộng của từng người ấy?

Đáng thương cho những binh lính chết trận, đáng thương cho những hồng nhan đang chờ đợi...

Lăng Thiên lắc lắc đầu đem những ý nghĩ ấy đuổi ra ngoài. Có lẽ sau khi đại chiến thì chính mình lại có chút xúc cảm. Một tướng công thành vạn khô cốt thì lẽ nào mình không hiểu sao?

Xa xa lại truyền đến tiếng vó ngựa như sấm. Trong lúc nhất thời các tướng sĩ Lăng quân đều ngẩng đầu cảnh giác.

Lăng Thiên nheo đôi mắt lại nhìn trận bụi mù cuộn cuộn đang kéo đến mà thần sắc thản nhiên cực kỳ.

Người đến cũng không hề nhiều, tất cả chỉ hơn một ngàn người thôi nhưng có thể nhìn thấy tất cả đều là những binh sĩ tinh nhuệ. Mà người dẫn đầu là một thiếu niên bận đồ đen. Không một ai chú ý đến khi thiếu niên này từ xa nhìn thấy Lăng Thiên thì ánh mắt bắn ra một đạo tinh quang, chỉ một thoáng thôi thần sắc của hắn biến đổi vô cùng kỳ quái.

“Người đến là ai? A...” Người lên tiếng chính là Lăng Thập Cửu, hắn đang cùng với đám người Lăng Nhị Thập vây quanh Lăng Trì và Lăng Vân tán dóc. Còn đám người Lăng Kiếm thì không biết đã đi đâu rồi.

Lăng Thập Cửu vừa lên tiếng hỏi được một câu thì hắn đột nhiên ngừng lại như bị ai bóp cổ, ánh mắt toát ra vẻ kích động cực kỳ. Lăng Trì vươn tay kéo hắn ngồi xuống kèm theo một ánh mắt cảnh cáo: “Không được lên tiếng gì hết. Tất cả đã có công tử rồi!”

Mấy người có phản ứng giống Lăng Thập Cửu liền vội vàng cúi đầu không dám lên tiếng nữa.

“Làm càn! Người đến là ai? Dám ở trước mặt công tử vô lễ như vậy? Quả nhiên là có can đảm. Còn không mau xuống ngựa? Đợi đến bao giờ mới xuống hả?” Sắc mặt Lăng Thiên lạnh như băng hét lớn, trong âm thanh tràn ngập một sự tức giận mơ hồ như bị những người này đến phá rối nhã hứng của hắn mà bất mãn. Ánh mắt nhìn khắp bọn chúng không có một điểm tâm tình nào cả.

“Người là người phương nào?” Ánh mắt của Thiếu niên bận đồ đen kia chợt lóe lên, vẻ mặt cũng lạnh như băng, mở miệng hét lớn: “Tướng quân Hàn Thiết Hiên đâu rồi? Bốn công tử tìm hắc có chuyện. Người... Mau mau mang ta đi gặp hắc!” Vừa nói vừa giơ tay phải nắm roi ngựa lên chỉ thẳng vào Lăng Thiên dùng một khẩu khí ra lệnh. Nhưng không một ai chú ý khi tay hắc giơ lên đột nhiên run nhè nhẹ, roi ngựa trên tay như muốn rơi xuống đất. Mà phương hướng hắc chỉ không phải là mặt Lăng Thiên mà là trên ngực của Lăng Thiên. Điều này khiến cho bộ dáng đang tức giận của hắc giảm bớt không ít.

“Hàn Thiết Hiên tướng quân?” Khóe miệng Lăng Thiên lộ ra một nụ cười giễu cợt: “Người là người của Tây Hàn sao?”

“Vị công tử trước mặt này... Đây là Tiểu công tử của Tây Hàn Tây Môn Thế Gia...” Một gã tùy tùng bên cạnh thiếu niên kia lên tiếng với một giọng nói tràn ngập a dua: “Đây chính là tiểu công tử duy nhất của Tây Môn Thế Gia. Còn không mau mau tiến lên tham kiến đi?”

“Tây Môn Thế Gia đúng không? Ha ha ha...” Lăng Thiên cười lớn, ngay cả nước mắt cũng chảy ra: “Chính là thế gia không biết xấu hổ, thích nam nhân cường tráng ư? Thật sự là ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Lần trước thiên hạ đệ nhất tài tử Tây Môn Thanh đại thiếu gia biểu diễn đến nay ta vẫn nhớ rất rõ ràng. Ha ha... Không biết vị tiểu công tử duy nhất này có sở thích như vậy không? Dù sao chỉ cần người không coi trọng bốn công tử thì bốn công tử mừng lắm rồi!”

“Người muốn chết!” Đám người đối diện vừa nghe vậy xong lập tức đôi mắt hóa hồng liền, có một vài người kích động giơ tay rút kiếm ra vọt lên. Chỉ có thiếu niên bận đồ đen kia bình tĩnh nhắc ta lên ngăn cản những kẻ vừa vọt lên lại. Bọn chúng thấy công tử của mình ngăn cản nên cũng ngoan ngoãn về lại chỗ cũ. Có thể thấy được thiếu niên kia tuy còn nhỏ tuổi nhưng danh vọng trong nhóm rất cao.

Dưới tình huống chỉ mình treo chuông hết sức căng thẳng này nhưng đám người Lăng Trì ở cách đó không xa đối với cảnh tượng này như không nhìn thấy. Tất cả đều ngồi một bên tán dóc, ngay cả liếc nhìn sang cũng không thêm nữa. Có lẽ bọn chúng tin tưởng rất nhiều vào Lăng Thiên sao?

Thiếu niên bận đồ đen kia hít sâu một hơi, đôi mắt lấp lánh tinh quang, đột nhiên chấp tay nói: “Tại hạ Tây Môn Tập. Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ? Không biết là bốn gia đã đắc tội ở điểm nào?” Những lời nói này của hắc vượt ra sự dự đoán của đám hộ vệ đi theo. Đối mặt với Lăng Thiên nhưng hắc không dám nói lớn tiếng thế mà âm thanh lại có thể vang vọng rất rõ vào trong tay từng người. Chỉ nhiều đó thôi đã thể hiện hắc có công lực không dưới năm tiểu tử Lăng Trì.

Đám người Lăng Trì ngồi một bên đương nhiên cũng nghe thấy, sắc mặt bọn chúng khẽ chuyển nhưng lập tức bình thường trở lại liền.

Lăng Thiên nheo đôi mắt nhìn Tây Môn Tập, ánh mắt rất kỳ quái và thâm thúy như biển rộng: “Tây Môn Tập? Ha ha... Người trẻ tuổi người trẻ tuổi... Còn rất non... Cho đến bây giờ vẫn không đoán ra thân phận của bốn công tử. Tây Môn Thế Gia quả thật là không có nhân tài gì mà!” Khi Lăng Thiên nói đến từ ‘non’ đột nhiên dừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói như cố ý cười nhạt nhưng tựa hồ lại có ý tứ khác.

Tây Môn Tập nghe Lăng Thiên nói vậy lập tức khuôn mặt hiện ra chút sợ hãi, cúi đầu xuống suy đoán. Lăng Thiên ho khẽ một tiếng đã thấy Tây Môn Tập ngẩng đầu lên với một vẻ mặt không tin tưởng: “Người là Lăng Thiên...”

Lăng Thiên cười lớn, giọng nói tràn ngập cuồng vọng và ngang ngược: “Đúng vậy. Ta chính là Lăng Thiên. Là bạn tốt của đại thiếu gia Tây Môn Thanh của các ngươi. Lăng Thiên!” Nhất thời một cỗ dịch ý mơ hồ phát tán ra xung quanh. Những cao thủ của Tây Môn Thế Gia phía sau Tây Môn Tập đều nhìn về Lăng Thiên với một ánh mắt tràn ngập dịch ý và kiêng kỵ.

Tinh nhuệ của Tây Môn Thế Gia phái đến Thừa Thiên không còn sót một người nào cả. Mọi người đều biết Lăng Thiên hạ độc thủ, hiện tại hai gia tộc đã là tử địch nhưng Lăng Thiên có thủ đoạn độc ác và thực lực cao thâm khiến cho Tây Môn Thế Gia kiêng kỵ vô cùng. Vừa nghe thấy thiếu niên cản đường trước mặt là hắc khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy áp bức vô cùng.

“Quả nhiên là người!” Đôi mắt của Tây Môn Tập đột nhiên lạnh lùng: “Cho dù là người thì sao? Bây giờ người muốn gì?”

Lăng Thiên lắc đầu cười lớn: “Ta vừa mới cùng với tướng quân Tây Hàn Hàn Thiết Hiên của các người liên thủ đánh bại bốn mươi vạn đại quân của Bắc Ngụy thì bây giờ người nói ta muốn gì?”

“A...” Tây Môn Tập ngây người, một lúc lâu sau mới nói ra một câu khiến cho thủ hạ của hắn không hiểu và khó tin vô cùng: “Lệnh tôn... Không có việc gì chứ?”

Khóe mắt của Lăng Thiên hiện ra một tia quang mang kì dị: “Không có việc gì. Yên tâm đi!”

Sau đó Tây Môn Tập lén lút thở ra một hơi, gương mặt giãn ra nói: “Quả nhiên là người hiền tự có trời thương. Tại hạ khi vừa có tin tức này liền lập tức phi ngựa chạy đến muốn trợ giúp Hàn tướng quân một tay nhưng nghĩ không ra Lăng công tử có thể liên thủ với Hàn tướng quân khiến cho Bắc Ngụy thất bại nặng nề. Từ nay về sau Bắc Ngụy vĩnh viễn không thể gượng dậy nổi nữa. Ha ha... Quả nhiên là thế sự biến đổi khó lường. Khó có thể nắm bắt được...”

Lăng Thiên gật gật đầu có chút cảm thán: “Đúng vậy. Thế sự biến đổi khó lường. Tây Môn tiểu công tử vì sao lại đến đây? Đây cũng là một chuyện rất ngoài ý muốn đó thôi sao?”

Tây Môn Tập cười cười, đôi mắt mờ mịt: “Đúng vậy đúng vậy. Quả thật ngoài ý muốn!” Hai người nhìn nhau rồi đột nhiên nở nụ cười lớn như bạn lâu năm mới gặp lại.

Các cao thủ của Tây Môn Thế Gia nhìn lẫn nhau mà không hiểu chút nào. Tiểu công tử cùng với Lăng Thiên trò chuyện với nhau khiến cho bọn chúng như lạc vào sương mù. Nhưng trong lòng mọi người đều khẳng định: “Tiểu công tử đang cùng đấu trí với Lăng Thiên. Nếu đấu lực khó có thể đối phó lại thì đấu trí cũng được!”

Tây Môn Tập ôm quyền cười nói: “Lăng công tử. Nếu không có gì phân phó thì tiểu đệ muốn trở về Tây Hàn gấp...”

Đôi mắt Lăng Thiên khẽ chớp, cười cười nói: “Bốn công tử cùng với Tây Môn công tử mới gặp mà ngỡ quen từ lâu. Ý tứ của huynh ta rất hiểu. Bốn công tử ở chỗ này đợi Hàn tướng quân trở về xử lý vật tư của trận chiến này mà Hàn tướng quân trong lúc nhất thời khó có thể trở về liền được. Như vậy thì phiên Tây Môn công tử thuận đường đem tất cả thứ này về Tây Hàn được không?”

Lời của Lăng Thiên vừa dứt khiến cho bọn tùy tùng đi theo Tây Môn Tập lộ ra thần sắc vui mừng. Sau khi chiến trận kết thúc mà có thể xử lý vật tư là một cái công lao thật lớn. Một khi về nước tất nhiên là người người có phần. Mọi người đều không nghĩ rằng hôm nay theo Tây Môn Tập ra ngoài lại có thể ‘nhặt’ được cái bánh thật lớn. Hơn nữa trận chiến này công thành rất nhiều, diện tích của Tây Hàn được mở rộng rất lớn nên có công lao không hề nhỏ chút nào. Tất cả không ngờ rằng hôm nay lại có một nửa cái bánh ấy rơi trên đầu mình. Nếu như chuyện này không phải được Lăng Thiên nói ra thì phỏng chừng bọn họ sớm lộ ra vẻ mặt mừng như điên. Bây giờ phải xem thử Tiểu công tử xử trí thế nào nhưng ánh mắt mọi người nhìn hắn đều mang theo một niềm khát vọng to lớn.

Sắc mặt của Tây Môn Tập không hề biến đổi chút nào nhưng đồng tử khẽ co lại, đột nhiên xoay người: “Nếu Lăng Thiên công tử nói chúng ta mới gặp mà như đã thân quen từ lâu thì Tây Môn Tập cung kính không bằng tuân mệnh. Không thể vì chuyện Tây Hàn chúng ta mà chậm trễ việc của công tử được!”

Lăng Thiên cười cười: “Đúng vậy. Đa tạ Tây Môn công tử thông cảm!” Hai người nhìn nhau nở một nụ cười nhưng lần này nụ cười của cả hai có chút kỳ quái. Hơn nữa trong ánh mắt của Tây Môn Tập có một ít căm kích và ngưỡng mộ. Ánh mắt của hắn lúc này rất giống với ánh mắt của bọn Lăng Thập Cửu khi nhìn Lăng Thiên...

337. Chương 64: Phá Hư Chiến Công

Khi đám người Tây Môn Tập và Lăng Thiên chia tay nhau thì Lăng Trì đang đứng bên cạnh đột nhiên tiến lên nói: “Tây Môn Thế Gia công tử quả nhiên là hảo thủ đoạn, phong tư hơn người và lại rất anh tuấn. Khó trách công tử nhà ta vừa gặp huynh lại như thân quen từ lâu.” Tất cả người của Tây Môn Thế Gia đều biến sắc. Bọn họ cảm giác rằng những lời này giống như lời của một trượng mẫu nương nương đang nói với nữ tể (con rể) của mình. Một vài người không nhận được hiện ra vẻ mặt giận dữ nhưng lại vì khiếp sợ Lăng Thiên nên không dám vọng động gì cả.

Tây Môn Tạp cười lớn: “Vị huynh đệ này quá khen. Nhưng nói đến công tử thích ai thì sao có thể so sánh với Ngũ Tiểu các vị được. Ân... Như năm đó tại hạ đi qua Thừa Thiên một lần, ở đó cũng gặp được một vị bằng hữu rất thú vị. Tên của hắn hình như là ‘Cầu Đản’ thì phải, ta luôn luôn gọi hắn là thế. Nhưng lâu rồi không gặp nên không biết ‘Cầu Đản’ giờ ra sao?” Vừa nói vừa thở dài một tiếng, âm thanh trầm ngập nhớ nhung: “Chuyện cũ như làn khói a... Thật nhớ tên ‘Cầu Đản’ kia. Nhớ khi xưa hắn vì ăn trộm một quả trứng gà mà lại bị ngã vào trong hầm phân của nhà người ta...”

Khuôn mặt của Lăng Trì lập tức hóa hồng, ánh mắt hung hăng nhìn Tây Môn Tạp một cái: “Tây Môn công tử rồi cũng bị ngã vào trong hầm phân thôi. Cáo từ!”

Lời nói này của Tây Môn Tạp phải nói là ác độc cực kỳ. Tất cả mọi người của Tây Môn Thế Gia thấy Lăng Trì tức giận bỏ đi thì bọn họ đều cho rằng công tử của mình cơ trí hơn người, chỉ một câu nói đã hóa giải hết những oán khí trong lòng.

Tinh thần của Lăng Thiên hôm nay không tồi chút nào nên không hề truy cứu lời nói của Tây Môn Tạp, cả hai bên cứ như vậy mà cho qua.

Lăng Thiên mang theo đám người Lăng Trì trở về Yến Quận. Trên đường này Lăng Thiên bị người ta ‘an bài’ mà vẫn vui vẻ dị thường, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng có một chút tiếu ý. Bất quá trên đường đi này chỉ có một mình Lăng Trì là tức giận vô cùng, hắn nghiêng răng nghiêng lợi phát ra âm thanh ‘ken két’ liên tục. Thế mà đám người Lăng Vân, Lăng Thập Cửu đang cong người ôm bụng ngồi trên lưng ngựa cười muốn rút gân trên mặt luôn.

Đám người này bị điên hết rồi sao?

Thật ra không biết có phải hay không có người còn nhớ đến một cái tên ‘Cầu Đản’ huy hoàng này? Thật ra năm đó Lăng Trì chỉ là một tên ăn xin trên đường thôi, cũng năm đó hắn vì ăn trộm một quả trứng gà nên mới bị ngã vào hầm phân của nhà người ta. Tất cả các huynh đệ tay chân của Lăng Thiên đều giễu cợt hắn không thôi. Đây là một điều ‘kiêng kỵ’ nhất của Lăng Trì, ấy vậy mà hôm nay lại bị gọi ra mới khiến cho Lăng Trì nổi giận. Chẳng lẽ hắn đi so đo với tên Tây Môn Tạp kia à?

Về phần tại sao không so đo với Tây Môn Tạp, thậm chí vừa rồi hắn còn chọc Lăng Thiên với Ngũ Tiểu mà đám người Lăng Thiên không so đo là bởi vì hắn còn có một tên khác - Lăng Tam Thập.

Lăng Tam Thập này chính là đồng bạn ăn xin chung với Lăng Trì cũng là một trong năm mươi người tiếp nhận huấn luyện của Lăng Thiên. Vừa rồi hắn nói Lăng Thiên sủng ái Ngũ Tiểu cũng là lời thật lòng. Lời nói của hắn có chút ghen ghét và hâm mộ, chính hắn cũng muốn ở lại bên cạnh Lăng Thiên. Đương nhiên, đám người Tây Môn Thế Gia kia hiểu như thế nào là chuyện của họ.

Năm đó Lăng Thiên đã bí mật an bài Lăng Tam Thập vào Tây Môn Thế Gia, hắn dựa vào tuổi nhỏ và bản thân có tư chất hơn người, thông minh cơ trí phối hợp với tình báo của Lăng Thiên phụ trợ nên liên tục lập công lớn, trở thành một nhân vật tên tuổi của Tây Môn Thế Gia. Thậm chí giành được sự khen thưởng của Tây Môn Thế Gia gia chủ Tây Môn Vô Ý nên đã phá lệ nhận làm con nuôi. Đương nhiên cũng là mượn sức mà thôi. Bất quá thế sự biến thiên, những công tử chính thức của Tây Môn Thế Gia đều bị Lăng Thiên ‘dọn dẹp’ sạch sẽ nên bây giờ Lăng Tam Thập trở thành một nhân vật trẻ tuổi đứng đầu tại Tây Môn Thế Gia.

Về phần võ công của Lăng Tam Thập sao có thể cao bằng Ngũ Tiểu là bởi vì Tây Môn Thế Gia gia chủ Tây Môn Vô Ý đã dùng một loại dược vật đặc thù để tăng võ công của Lăng Tam Thập. Loại dược vật này có thể khiến cho công lực ban đầu của Lăng Tam Thập tăng mạnh nhưng cũng mất đi hoàn toàn khả năng tiến vào tiên thiên. Bất quá Lăng Thiên đã bí mật ban thưởng một viên đại hoàn đan cho Lăng Tam Thập, có cực phẩm đại hoàn đan này nên những khuyết điểm trước kia hoàn toàn bài trừ đi, võ công có hi vọng tăng tiến mạnh hơn.

Thật ra chuyện hôm nay cũng là do Lăng Thiên âm thầm an bài. Ngay khi Lăng Thiên thỏa thuận với Hàn Thiết Hiên xong thì hắn đã lợi dụng điều ứng truyền tin cho Lăng Bát phụ trách tình báo tại phương tây để hắn đưa tin cho Lăng Tam Thập phải chạy đến đây trong hôm nay. Mà Lăng Tam Thập chạy không ngừng nghỉ nên cũng đã không phụ lòng của Lăng Thiên.

Mặc dù Hàn Thiết Hiên để lại một phó tướng thống lĩnh mấy ngàn nhân mã phụ trách tiếp thu chiến lợi phẩm nhưng Lăng Thiên căn bản không để ý đến hắn. Bây giờ tất cả những chiến lợi phẩm đều giao cho một người mới - Lăng Tam Thập.

Lăng Thiên có hai dụng ý: Thứ nhất là muốn tiến thêm một bước củng cố địa vị của Lăng Tam Thập tại Tây Môn Thế Gia, mở rộng thế lực của bản thân hắn đồng thời cũng khiến cho hoàng gia và quân đội Tây Hàn có ánh mắt nhìn hắn tốt đẹp hơn. Dù sao không phải ai cũng có thể cướp được đồ từ trong tay của Lăng Thiên đi chứ đừng nói là có được thu hoạch huy hoàng như vậy. Mà biểu hiện của Lăng Tam Thập cũng khiến cho Lăng Thiên hài lòng vô cùng. Với những lời nói đầy trí tuệ của cả hai khi này thì những người bình thường tuyệt không có khả năng làm được.

Thứ hai, Lăng Thiên đã biết Hàn Thiết Hiên là người của Ngọc Gia thì sao có thể để công lao cho một mình Hàn Thiết Hiên nuốt được?

Một hành động này mặc dù mọi người đều nhìn thấy Lăng Tam Thập nhặt được một tiện nghi có sẵn, mặc dù hắn dám gọi tên Lăng Thiên cũng rất xuất sắc. Nhưng dù sao hắn cũng tước đoạt toàn bộ công lao của Hàn Thiết Hiên. Bất quá Lăng Thiên có thể khẳng định hoàng gia Tây Hàn sẽ giả bộ hồ đồ, cùng lắm sẽ phân công lao này cho Lăng Tam Thập một nửa.

Đây cũng là một tâm tư của đế vương. Chỉ cần hoàng đế Tây Hàn không quá ngu ngốc thì hắn sẽ không để cho một mình Hàn Thiết Hiên nắm trọng binh mà còn mang theo chiến công to lớn như vậy trở về. Với địa bàn Hàn Thiết Hiên chiếm được hiện tại đã hơn một nửa diện tích hiện tại của Tây Hàn. Đã có công lớn như vậy thì không thể không thưởng, không thể không phong. Mà đúng lúc này Lăng Tam Thập lại mang một nửa công lao về khiến cho vua Tây Hàn mừng rỡ vô cùng. Hơn nữa Tây Môn Thế Gia bị thiệt hại tại Thừa Thiên lần trước nên cũng âm thầm mượn sự ban thưởng này của đế vương để chậm rãi khôi phục lại lực lượng. Thiên Tinh bát đại thế gia nếu thực lực yếu sẽ bị các thế gia khác xem thường. Nếu như nói mất hứng thì cũng chỉ có một mình Hàn Thiết Hiên mà thôi. Bất quá đây cũng chẳng phải là việc Lăng Thiên lo lắng.

Căn cứ theo suy đoán của Lăng Thiên thì Ngọc Mãn Lâu đồng ý với yêu cầu của hắn là vì Ngọc Gia nắm chắc rằng Hàn Thiết Hiên có thể nắm chắc đại cục của Tây Hàn. Nhưng mặc kệ có phải hay không thì Lăng Thiên cũng không cho phép quyền lực của Tây Hàn rơi vào tay Hàn Thiết Hiên nhiều. Bởi vì đây là một cục diện mà hắn không muốn thấy chút nào.

Nghĩ đi nghĩ lại Lăng Thiên không nhận được nở nụ cười. Bàn tay hắn vỗ nhẹ cằm, nghĩ thầm nếu Tây Môn Thế Gia vì việc này mà đưa Lăng Tam Thập lên làm người thừa kế gia chủ thì đây là một chuyện đáng mừng à nha.

Sau khi bình tĩnh trở lại thì Lăng Thiên mới phát hiện mấy tên tiểu quỷ kia đang quỷ quỷ túy túy nhìn mình mà khó hiểu, Lăng Thiên cười lớn phát phát tay: “Nói cho Phùng Mặc phải coi hàng binh cẩn thận. Sau đó chia nhau áp tải về Thừa Thiên. Mặt khác chuẩn bị thêm vài xe ngựa, thêm vài cái chăn. Chúng ta cùng với phụ thân trở về gấp!”

Lăng Trì trả lời một tiếng rồi thúc ngựa đi vào trong thành. Đúng, đầu tiên phải chạy tránh mấy tên cười mình kia đã.

“Việc của cả hai bên đã ổn thỏa rồi, chỉ là sau này trở về việc của chúng ta có rất nhiều!” Lăng Thiên cười cười nhưng đột nhiên lại nhíu mày: “Đại địch đã tan thành mây khói rồi. Trận phong vân này cũng trở thành quá khứ. Nhưng mà tại sao ta lại có một cảm giác khẩn trương? Đường như là gió mưa lại muốn kéo đến nữa? Là cảm giác sai hay là ta đã quên đi điều gì?”

Lăng Thiên lắc lắc đầu: “Thôi. Thuyền đến tắt nước sẽ thông, xe đến núi tắt có đường. Mặc kệ như thế nào đi nữa thì giờ trở về cũng có thể nhàn nhã một thời gian rồi!”

Uy hiếp của Bắc Ngụy đã diệt, tin rằng từ nay về sau không có khả năng gượng dậy nổi. Toàn bộ Thừa Thiên bây giờ đã trở thành thiên hạ của Lăng Gia rồi, Dương Gia cũng bị diệt. Sự nghiệp mấy năm nay của Lăng Gia cho dù kiên nghị như Lăng Thiên cũng phải cảm thấy hơi giạt mình. Mà hôm nay tất cả các địch nhân ngầm đều đã biến mất hoàn toàn, những uy hiếp không còn thấy bóng dáng nữa. Cuối cùng Lăng Thiên có cảm giác rằng hắn có thể ngồi yên nghĩ ngơi nhìn phong vân khắp thiên hạ.

Nhưng nhất định hẳn sẽ thất vọng...

Thế sự há có thể như ý muốn sao?

Trên thế giới này thần thoại thuộc về Lăng Thiên chỉ mới bắt đầu thôi...

Trong hoàng cung của Bắc Ngụy... Đêm khuya thật an tĩnh...

Đột nhiên Ngụy Thừa Bình nhảy dựng lên trên giường, đôi mắt vẫn nhắm mà tay quơ quơ: “Không! Không! Van cầu người... Ô ô.. Đừng giết ta... Lăng công tử... Lăng đại gia... Lăng gia gia... lăng tổ tông... Cầu người tha cho ta... Ta sai lầm rồi...”

Những cung nữ thị vệ ở một bên thở dài một hơi: “Lại bắt đầu rồi. Không biết vị thái tử gia này bị tên họ Lăng kia kích thích làm sao mà lại sợ hãi hần như vậy? Gia gia, tổ tông cũng gọi thì còn gì phong phạm hoàng thất...”

Từ khi Ngụy Thừa Bình được mấy tên thị vệ hoàng thất bảo vệ cho chạy thoát thì từ đó trở đi hẳn luôn nằm trên giường, cả người luôn trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê chẳng phân biệt được gì.

Ba ngày, trong ba ngày này hẳn nói mơ không ngừng. Có khi nghiêng rằng nghiêng lợi mắng, có khi cầu xin tha thứ mà người hẳn cầu xin cũng chỉ có một: Lăng Thiên!

338. Chương 65: Giang Sơn Lệnh Xuất!

Theo sự tính toán của thủ lĩnh thái giám tùy thân Vương Đại thì gần đây Ngụy Thừa Bình khi nằm mơ nhắc đến tên Lăng Thiên đã là 117 lần! Đây là chưa tính mấy chục lần Ngụy Thừa Bình nói mê sáng không thể nghe rõ!

Qua đó có thể thấy được sự khủng hoảng đến mức cực kỳ sợ hãi của Ngụy Thừa Bình đối với Lăng Thiên!

Giữa thiên quân vạn mã giết vào tận nơi, cả người nhuộm trong máu tươi, sát ý trăm tuyệt thiên hạ, phong thái phong cuồng vũ nội đó... Ngay cả cách nhau cả trăm trượng, Ngụy Thừa Bình cũng cảm thấy trong lòng phát hãi! Nhất là khi con mắt lạnh băng sát khí ngút trời kia nhìn hẳn, khi nghe câu “Ngụy Thừa Bình, nạp mạng đi!” giống y như lời tuyên án của Diêm Vương thét lên... Rồi sau đó tung hoành dũng mãnh không gì cản nổi lao đến phía hẳn, máu tươi và đầu người bay tung tóe trên con đường lao đến, bầu trời cũng hóa thành màu đỏ... Chính hẳn đã lên ngựa chạy đi xa vậy mà một đao đoạt mệnh kia vẫn phá không mà đến, 4 tên hộ vệ hợp tính mạng lại gần gần chết hết mà thanh đao vẫn lao đến, bổ chiến mã của hẳn thành 2 đoạn... Đến giờ khắc này, uy lực của một đao kia vẫn không hề suy giảm, bản thân hẳn vẫn có thể sống được sao??

Ngay cả đến lúc này dưới hông Ngụy Thừa Bình vẫn cảm thấy luồng khí lạnh thấu xương đó! Sao lại không sợ chứ, mỗi khi nhắm mắt lại dường như lại thấy con mắt Lăng Thiên đang nhìn hẳn, ánh mắt lạnh băng và đầy sát khí khiến người đang chăm chú nhìn hẳn...

Hôm nay đã là ngày thứ tư, Ngụy Thừa Bình cuối cùng cũng có chút tỉnh lại. Điều này khiến cho một thái y bên cạnh hẳn thâm cảm ơn trời phật may mắn vị thái tử này không đoan mệnh, không thì sợ rằng người nhà mình cũng phải chôn theo hẳn mất. Vị thái tử này không ngờ từ chiến trường về lại phát bệnh như vậy...

“Thủy công tử đâu rồi?” Ngụy Thừa Bình lần này tỉnh lại không còn cảm thấy hàn ý dưới hông nữa, thậm chí còn có cảm giác... ấm ấm. Tinh thần hẳn phần chấn lên, câu nói đầu tiên lại hỏi về Thủy Thiên Huyền: “Hẳn quay về chưa? Mau gọi hẳn đến, ta có chuyện muốn thương lượng!”

Mọi người quay sang nhìn nhau, cuối cùng một người hầu can đảm nhất tiến lên một bước bẩm: “Bẩm báo thái tử, sau đại chiến không còn thấy tăm tích của Thủy công tử nữa!” Mặc dù hẳn đã nói giảm nói tránh đi, nhưng ý tứ trong đó rất rõ ràng ‘sợ rằng chết trong đám loạn quân rồi’

Trong mắt Ngụy Thừa Bình bắn ra thần sắc cuồng nộ, vô cùng tức giận. Hẳn nhớ rõ ràng trong ký ức mình, Thủy Thiên Huyền mang theo các cao thủ hộ vệ của Thủy gia một đường chạy trốn không quay đầu lại. Với

thân thủ của hắn, sao có thể chết trong đám loạn quân chứ? Chính mình hô lớn kêu cứu vậy mà hắn ngay cả đầu cũng không thèm quay lại!

Sự việc đã sáng tỏ! Thủy Thiên Huyền và Thủy gia thấy đại thế của Bắc Ngụy đã mất, bản thân mình giờ không còn chút giá trị lợi dụng nào nên không hề lưu tình vứt bỏ mình bỏ trốn! Đối với Thủy Thiên Huyền mà nói, mình không có 40 vạn đại quân thì chỉ là một phế vật mà thôi?! Ngụy Thừa Bình phần nộ nghĩ tiếp :’Nếu ban đầu không có người du thuyết, sao ta lại có thể tùy tiện xuất binh chứ? Hôm nay binh bại, các người không ngờ lại quay lưng bỏ đi!

Ngụy Thừa Bình càng nghĩ càng tức giận, đột nhiên ngửa mặt lên trời thét to :”Thủy Thiên Huyền, Thủy gia...đám các người là một bọn khốn kiếp!” Hắn ra sức rống giận, nhưng rồi đột nhiên lại đau đến mức ôm đầu rên rỉ. Hắn lại càng nghiêng chặt hàm răng.

Người hầu vừa rồi lại nói tiếp :”Thái tử diện hạ, người vừa mới khỏe lại, xin thay quần áo mới!”

Ngụy Thừa Bình giờ phút này đã phát điên, hét lớn :”Đổi quần áo cái gì, các người cút hết ra ngoài cho ta!”

Đám người hầu như được đại xá vội đi ra ngoài.

Ngụy Thừa Bình đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng. Hạ thân của hắn đang ẩm ẩm bốc hơi hóa thành lạnh băng dần, cúi đầu nhìn thì thấy ướt một mảng lớn, hóa ra cảm giác ẩm nãy giờ là...

Ngụy Thừa Bình phát hiện mình vừa mới chịu một sự sỉ nhục to lớn, càng lộ vẻ điên cuồng. Xấu hổ và tức giận giao nhau, trong đầu hắn chợt lóe lên một ý nghĩ. Ngụy Thừa Bình lại cười như điên dại, dữ tợn tự nói :”Ngay cả Ngụy Thừa Bình ta không còn gì, nhưng cũng không phải ai cũng có thể xem thường được. Ta vẫn có thể tạo nên sóng gió! Ta vẫn có thể giết chết Lăng Thiên và Hàn Thiết Hiên! Giết chết kẻ thù phá hỏng đại kế của ta! Ha ha ha ha...” Ngụy Thừa Bình điên thật rồi...

Xế chiều.

“Tiên sinh đường xa tới đây, vất vả rồi” Ngụy Thừa Bình trên đầu quấn khăn trắng, nhìn vô cùng nho nhã, phía trước mặt đốt đèn hương, mùi thơm thanh nhã tràn ngập căn phòng.

“Nói nhảm ít thôi! Người đã xuất động Giang Sơn Lệnh chắc là không muốn nói nhảm với ta phải không? Người muốn giết ai thì nói đi!” Đối diện với hắn là một người áo xanh đang bình thản ngồi đó, trong tay cầm chiếc Giang Sơn Lệnh đã từng thuộc về hoàng thất Bắc Ngụy, kiểm tra qua rồi cất vào trong người. Lời hắn nói có ý rất xa cách, ngữ điệu lại bình thản lãnh đạm, không lộ ra chút tâm tình nào.

“Lần này xuất động Giang Sơn Lệnh, đúng là có chút bất đắc dĩ!” Ngụy Thừa Bình ngoác miệng cười cứng ngắc. :”Có 2 người cần tiên sinh tự tay giết...”

Lời chưa kịp dứt, người áo xanh đã cắt ngang lời hắn :”Tặng vua Giang Sơn Lệnh, một lệnh đổi một mệnh! Ngụy Thừa Bình, ta chỉ có thể giúp người giết 1 người!” Lời nói không hề có ý cho mặc cả thêm.

Ngụy Thừa Bình khựng lại, xấu hổ cười nói :”Ách, điều này..Không biết tiên sinh có thể phá lệ một lần không? Thừa Bình hiện tại có 2 đại cừu gia cực kỳ thống hận, bắt kể phải trả giá thế nào...”

Người áo xanh hừ lạnh một tiếng, đảo mắt nhìn, trong mắt thần quang bắn ra :”Ngụy Thừa Bình, Giang Sơn Lệnh đã xuất, khuyên người nên nhanh chóng nói cho ngắn gọn. Nếu làm phiền ta thì ngay cả người ta cũng giết! Ta nói thẳng cho người biết, nếu như không có Giang Sơn Lệnh thì giờ người đã là một xác chết rồi!”

Bị ánh mắt lạnh lẽo đảo qua, Ngụy Thừa Bình bỗng cảm thấy trong lòng như rơi vào hầm băng, cả người phát rét, lông tóc dựng hết lên. Hắn chợt quên hết điều mình định nói, đầu óc trống rỗng.

Người áo xanh lộ vẻ khinh bỉ không hề che giấu :”Nói nhanh, Hàn Thiết Hiên hay Lăng Thiên, người chỉ được chọn giết một người, giết ai?”

Ngụy Thừa Bình lộ vẻ kinh ngạc, rồi lại xuống giọng nói :”Tiên sinh quả là thần cơ diệu toán, nếu tiên sinh có thể...”

Người áo xanh lạnh lùng nhìn hắn, không nói câu nào nhưng sát khí lại mơ hồ hiện ra...

Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Ngự Thừa Bình cười gượng nói :”Được rồi, theo ý tiên sinh, Thừa Bình đành phải chọn một” Ngự Thừa Bình cẩn thận cân nhắc một chút rồi mở bừng mắt, trầm giọng nói :”Phiền tiên sinh...Giết chết Lăng Thiên!”

Một khắc này Ngự Thừa Bình đã đưa ra quyết định. Lăng Thiên nếu không chết, mình cho dù sống cũng sẽ bị hấn làm cho gặp ác mộng. So ra mà nói việc làm phản của Hàn Thiết Hiên mặc dù là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Bắc Ngự thất bại, nhưng Ngự Thừa Bình cho rằng Hàn Thiết Hiên không đáng giá bằng cả một cái Giang Sơn Lệnh.

Khuôn mặt người áo xanh bỗng mờ dần trong khói hương đàn. Ngự Thừa Bình cũng không nhìn rõ được vẻ mặt của hấn ra sao, thậm chí còn có cảm giác thân thể hấn tan dần trong khói, mờ mờ ảo ảo...Đường như trong đám sương khói truyền ra một tiếng thở dài trầm thấp...

Đợi đến lúc sương khói tan đi, trước mắt Ngự Thừa Bình đã không còn ai nữa, chỉ nghe thấy một âm thanh nhỏ như muỗi kêu nhưng vô cùng rõ ràng :”Thu hồi lại Giang Sơn Lệnh. Nguyên quân tự tích mệnh!”

Ngự Thừa Bình ngây ra, lẩm bẩm lại câu nói này rồi đột nhiên cười to điên cuồng :”Lăng Thiên, người chết chắc rồi!”

Trong hoàng cung bỗng chốc tràn ngập tiếng cười điên cuồng của Ngự Thừa Bình.

:”Lăng Thiên, người chết chắc rồi!”

:”Lăng Thiên, người chết chắc rồi!” :”Lăng Thiên, người chết....”

“Ngự Thừa Bình muốn giết Lăng Thiên? Không lẽ hấn xuất động cái Giang Sơn Lệnh của Bắc Ngự sao?” Khuôn mặt vốn lạnh băng trầm tĩnh của Ngọc Mãn Lâu bỗng biến sắc, thần quang trong mắt lóe sáng :”Dùng Giang Sơn Lệnh giết chết Lăng Thiên?!”

“Đúng vậy! Người của chúng ta ở trong cung truyền đến tin này, tuyệt đối không giả dối! Ngự Thừa Bình đúng là bí mật gặp một người, nhưng không ai thấy cả, cũng không dám tiếp cận gần chỗ đó. Nhưng sau đó thái độ của Ngự Thừa Bình bỗng thay đổi, vui vẻ đến mức điên cuồng!” Đối diện Ngọc Mãn Lâu là một lão giả áo đen.

“Tốt lắm! Con bài cuối cùng của Bắc Ngự đã dùng hết! Ta cũng không cần cố kỵ gì nữa!” Ngọc Mãn Lâu đứng dậy, chấp tay sau lưng đi vài bước, xong lại đột nhiên thở dài một tiếng lắc đầu nói :”Chỉ là...Quá nhanh! Quá khẩn cấp rồi!”

Lão giả áo đen cũng nhíu mày nói :”Không sai, thực sự là quá nhanh! Rất khẩn cấp rồi! Ồ không, chúng ta vẫn còn thời gian. Mặc dù đã mất đi con chủ bài uy hiếp gia chủ, nhưng kế hoạch nguyên bản xem ra...”

“Không thể thay đổi được!” Ngọc Mãn Lâu nói như chém đinh chặt sắt, nhíu mày, mắt toát ra thần sắc dứt khoát :”Lập tức dùng phi cấp truyền thư, nói cho tam đệ ở Thừa Thiên bảo hấn lập tức cầu hôn Lăng gia! Ra lệnh cho hấn bất kể làm cách nào cũng phải xúc tiến thành công cuộc hôn sự này! Nói cho hấn nếu không làm được thì vĩnh viễn không cần về nữa!”

Lão giả áo đen thân thể khẽ chấn động, run rẩy nói :”Rõ!”

Ngọc Mãn Lâu lại đi vài bước, lạnh lùng nói tiếp :”Không được làm chánh thê thì kết làm bình thê! Không được làm bình thê thì dù cho Nhan nhi làm tiểu thiếp cũng được! Bất kể thế nào cũng phải để cho Lăng Thiên lấy Băng Nhan, phải danh chính ngôn thuận. Hơn nữa phải thật nhanh! Rõ chưa?!”

“Đã rõ!” Lão giả áo đen chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Ngọc – Lăng hai nhà kết thân vốn là chuyện vui, nhưng qua giọng Ngọc Mãn Lâu có thể thấy giống hệt chư là một chiến lược bố trí vậy. Nhìn quả thực không hề có chút không khí vui mừng nào mà chỉ có vài phần lạnh lẽo khiến người ra phải run sợ!

“Nói cho đại trưởng lão và tam trưởng lão, bảo bọn họ hai người tự thân ra tay, suất lĩnh tinh nhuệ Bạch Ngọc 300 người, làm hồi môn cho Băng Nhan, lập tức xuất phát!”

“Hồi môn?!” Lão giả áo đen như đang nằm mơ vậy, cẩn thận hỏi lại :”Gia chủ, mới chỉ là định thân thôi mà. Giờ đưa hồi môn không phải sớm quá sao? Lại nói, sau khi định thân rồi, Băng Nhan đã là người nhà của

Lăng gia. Cho dù Lăng Thiên chết đi, Băng Nhân vẫn là góa nhà Lăng gia. Giờ này lại đưa hồi môn, không phải...”

“Người già nên hồ đồ rồi à?” Ngọc Mãn Lâu trừng hai mắt :”Thủ hạ của Lăng Thiên cao thủ như mây. Kể cả Lăng Thiên chết đi, đơn độc một mình Băng Nhan sao có thể đoạt đại quyền của Lăng gia chứ? Lại nói, Băng Nhan đối với Lăng Thiên là một lòng yêu thương, chỉ sợ chưa chắc đã đồng ý với quyết định của gia tộc. Ta cần các người danh chính ngôn thuận vào trú ngụ ở Lăng gia, đến lúc đó mới có thể đoạt quyền của Lăng gia chứ! 300 Bạch Ngọc cao thủ...Hình như vẫn thiếu một chút..Ừm, mang thêm 500 Tử Ngọc đi, không thể xảy ra sai sót được!”

339. Chương 66: Khỏi Hoàn Thừa Thiên!

“Rõ” Lão giả áo đen dưới uy nghiêm của Ngọc Mãn Lâu bỗng cảm giác thấy sau lưng mình ướt đẫm mồ hôi lạnh tự bao giờ. 300 Bạch Ngọc, 500 Tử Ngọc, đây gần như đã là 80% lực lượng của Ngọc gia rồi! Không ngờ được rằng gia chủ lại coi trọng Lăng gia đến như vậy! Đột nhiên nghĩ đến điều gì ngắc đầu lên nói :”Gia chủ, theo phong tục của Thiên Tinh, sau khi định thân rồi, nữ nhân không được ở lại nhà nam nhân, mà phải quay về gia tộc mình, đợi đến lúc chính thức thành thân mới có thể...”

Ngọc Mãn Lâu hừ lạnh một tiếng :”Điều này ta tự biết an bài. Đến lúc đó, Băng Nhan đột nhiên sinh bệnh nặng, Lăng gia sao có thể đuổi con dâu đang bệnh nặng ra khỏi cửa được chứ. Hơn nữa, Giang Sơn lệnh đã xuất ra, Lăng Thiên liệu còn lại bao nhiêu thời gian đây? Chúng ta không thể trì hoãn được!”

“Gia chủ quả là cao kiến!” Lão giả áo đen tiện tay vuốt đuôi ngựa. “Thuộc hạ lập tức đi ngay!”

Ngọc Mãn Lâu phát tay :”Đi nhanh lên!”

Lão giả áo đen vừa đi ra ngoài, một trung niên áo đen như u linh bay từ ngoài cửa sổ vào, đó chính là cao thủ hộ vệ tùy thân không rời nửa bước của Ngọc Mãn Lâu.

“Vô Phách, Tây Hàn thế nào rồi?” Ngọc Mãn Lâu chậm rãi quay về bàn, bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

“Tin tức Tây Hàn lần này, Hàn Thiết Hiên đại thắng Bắc Ngụy đã cử quốc khánh mừng công. Hàn Thiết Hiên được phong tước Định Bắc Hầu, Trấn Bắc Đại tướng quân, Vũ tướng ...quan chức hiện tại đã cực cao, chỉ dưới Tây Môn Trùng Thiên” Mặc dù đối mặt với Ngọc Mãn Lâu nhưng người áo đen này giọng nói vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề có chút dao động trong tâm tình nào.

Ngọc Mãn Lâu đã sớm quen với tác phong của hắn nên cũng không để ý, nhưng lại cảm thấy lạ với tin tức mà hắn mang về :”Hả? Sao công lao lớn như vậy mà chỉ được phong thưởng chừng đó vậy? Đường như không hợp lý lắm thì phải..”

“Vấn đề là do tiểu công tử của Tây Môn thế gia Tây Môn Táp lúc chiến tranh chấm dứt vội vã đến chiến trường, không hiểu liên hệ thế nào với Lăng Thiên, nghe nói hai người này có thỏa hiệp..Dưới lời hứa của Lăng Thiên, tiểu tử này đã tiếp nhận tất cả chiến lợi phẩm. Tây Môn Táp lần này là đệ nhị công thần chỉ dưới Hàn Thiết Hiên!” Người áo đen nói một cách đơn giản.

“Tây Môn Táp?!” Ngọc Mãn Lâu đập mạnh tay xuống bàn, đứng bật dậy tức giận vô cùng :”Đây là quỷ kế của Lăng Thiên! Hắn biết Hàn Thiết Hiên là tay sai của Ngọc gia ra, không muốn cho Hàn Thiết Hiên chiếm được toàn bộ công lao cho nên hắn thà tình nguyện giúp cho cừu nhân của mình được lợi ích chỉ để phá hoại kế hoạch của ta! Lăng Thiên, thủ đoạn quả là độc ác! Tâm kế quả quyết tuyệt, âm mưu thật thâm độc!”

Đột nhiên Ngọc Mãn Lâu cười to ha hả, vui vẻ nói :”Ngay cả tài trí người cao tận trời thì sao chứ? Lần này người tuyệt đối không thể trốn khỏi sự truy sát của cao nhân vô địch đương thế! Đến cả Ngọc gia và lão phu đây còn không dám đối đầu thì lần này..Lăng Thiên coi như đã xác định rồi!”

Nghĩ tới đây Ngọc Mãn Lâu bỗng có cảm giác thật là thoải mái. So với sự sống chết của Lăng Thiên, chuyện của Hàn Thiết Hiên giờ đã thành không quan trọng mấy! Ngọc Mãn Lâu giờ phút này cảm thấy có chút đắc ý! Nếu như có thể nắm được thế lực của Lăng gia, thử nhìn cả thiên hạ còn ai có thể là đối thủ của Ngọc gia ta đây? Thiên Phong chi Thủy sao? Hừ hừ...”

Vốn một lòng muốn quay về nhà để nghỉ ngơi một phen, Lăng Thiên không ngờ rằng giờ mình lại phải bề bộn nhiều việc thế này. Quả là số khổ! Khi Lăng Thiên còn cách Thừa Thiên khoảng 40 dặm đường thì ở nhà đã phái nhân mã ra nghênh đón hần. Chưa kịp hưng phấn vui vẻ thì hần đã bị bộ dạng của Lăng Điện nghênh đón là cho giặt mình!

“Công tử à! Ngài mà không quay về sớm thì khéo bọn ta sẽ chết mất!” Nhìn bộ dạng khổ sở của Lăng Điện, Lăng Thiên bỗng chột dạ. Sao thế này? Không lẽ có biến cố gì?

Rồi lại nghe Lăng Điện nói tiếp :”Mọi người cũng sớm không lo nổi nữa, chờ chủ ý của ngài, mong ngài sớm quay về đi “

“Có chuyện gì? Biến cố gì xảy ra à?” Lăng Thiên nhăn mặt, ngồi ngựa đã ê cả mông rồi. Lăng Thiên công tử võ công tuy cao, nhưng dù sao cũng chỉ là một thiếu niên 15, 16 tuổi. Thân thể mặc dù cũng gần như trưởng thành nhưng dù sao cũng có một số chỗ mềm mại, giờ mông và hai bắp đùi do cưỡi ngựa đã tê dại đau khổ lắm rồi, hần bèn nhe răng hỏi :” Trong nhà có lão thái gia lão phu nhân và cả mẹ ta, Thần nha đầu cũng có nữa, sao lại loạn được?”

Ở trong lòng Lăng Thiên, loạn cục ở Thừa Thiên gần như không đáng để mình phải để ý. Gia gia nãi nãi của mình về phương diện này là cao thủ, mà mẹ mình Sở Đình Nhu phu nhân lại càng là siêu cao thủ. Trong nhà mà có chuyện gì đến mức họ không xử lý được chứ? Thật là bất thường!

“Hic hic, các chuyện khác đã xử lý xong hết rồi. Nhưng mà lão gia tử...quả không hổ là lão gia tử, thực sự là cao minh!” Lăng Điện lau mồ hôi trên mặt, gơ ngón tay cái lên :”Đúng là chiến tranh lão luyện! Tất cả đều xử lý ổn thỏa. Nếu như lão gia tử không tự mình ra tay, đừng nói là quân đội của Thừa Thiên, ngay cả đám người Trầm Như Hổ bọn ta cũng không có cách nào giải quyết cả. Nhưng vấn đề lớn nhất lại là tên ...hoàng đế Long Tường. Lão thái gia cùng lão phu nhân đang tranh cãi, mỗi người một ý kiến trái ngược, đã âm ỉ hai ngày nay rồi, không ai chịu nhượng bộ!”

“Ặc!” Lăng Thiên gãi gãi đầu. Gia gia và nãi nãi trước giờ đâu có quá căng thẳng chứ. Đến cả việc Tiêu Phong Hân khi xưa, chỉ cần nãi nãi ra mặt là cơn giận của gia gia cũng tiêu tan ngay. Hôm nay sao lại...? “Con chó Long Tường kia đâu rồi?”

Lăng Điện thở dài nói :”Đang giam lỏng ở trong phủ. Con chó này luôn miệng xin tha tội. Lúc bọn ta bắt nó, nó sợ vãi tiểu ra quần, quả là dọa người mà! Lão thái gia nể tình cũ, muốn cho nó một chút tôn nghiêm của bậc đế vương. Lão phu nhân thì nói nó là người lòng lang dạ sói, tuyệt đối không thể giữ lại, giết càng nhanh càng tốt. Trong phủ giờ cũng chia làm hai phe giằng co. Lăng quý phi nghe nói chồng bị giam giữ ngày nào cũng khóc lóc làm loạn, Kiều Nguyệt công chúa thì cũng lệ tuôn đầy mặt, trốn đến Lăng phủ biệt viện. Nếu như không có phu nhân giúp chúng ta xử lý chuyện lớn nhỏ, chúng ta khẳng định còn rối tung lên nữa...Cái này...” Lăng Điện trên trán nổi gân xanh, cúi thấp đầu..Rõ ràng phải xử lý sự vụ của Lăng phủ làm hần vô cùng đau đầu.

“Trời ơi là trời!” Lăng Thiên vỗ tay lên trán than dài một câu, sau đó bỗng nổi cáu :”Các người không có óc à! Sao lại không khôn khéo gì hết, tranh thủ lúc bình mã loạn lạc, sao không cho nó một nhát chết luôn đi hử? Có phải giờ đỡ khổ không? Cần gì phải đợi ta ra lệnh chứ? Giờ khiến ta phải khó xử thế này! Các người mê muội cả rồi sao? Nó là con rể của lão thái gia, là chồng của cô cô ta, là cô phụ duy nhất của ta! Ta sao có thể đưa ra ý kiến được hử? Thả nó đi các người nghĩ ta vui vẻ lắm hử? Còn giết hần, sao ta có thể ra lệnh được đây? Trời ơi là trời!” Lăng Thiên buồn bực chửi thề!

Chuyện này dù sao cũng khó mà phân đúng sai được, khó mà chiều ý mọi người được. Không nói việc Lăng Thiên là người trải qua hai thế giới, có thể tàn nhẫn quyết đoán. Cũng không nói việc Long Tường phạm vào tội lớn tày trời thế nào, nhưng Lăng Thiên ở trong nhà vốn là tiểu bối, trước mặt tất cả các trưởng bối, hần cũng không tiện một mình độc đoán quyết định, điều đó không phải phép lắm. Nếu như cố ý giết chết Long Tường, sợ rằng sẽ bị chụp ngay cái mũ bất hiếu vô phép lên đầu. Mà không chỉ Long Tường, vuốt mặt phải nể mũi, còn có cả Lăng Thiên cô cô nữa chứ!

“Ta sao lại không nghĩ ra chứ. Thần tỷ tỷ đã sớm phân phó cho chúng ta, tranh thủ lúc náo loạn đánh chết tiểu tử đó!” Lăng Điện ủy khuất kêu lên :”Đúng theo kế hoạch, bọn ta sẽ tranh thủ lúc nào loạn giết hần nhưng mà...mọi chuyện lại quá thuận lợi, cần bản không loạn chút nào! Sau lúc bọn ta giết chết đám lính Dương gia, đã uy hiếp hết, khống chế toàn bộ đại cục. Sau đó tên hỗn đản Lăng Thập Thất đã kẻ dao vào

cổ Trầm Như Hổ rồi thì lão thái gia đột nhiên ra mặt, chỉ nói vài câu đã không đánh mà thắng, hoàn toàn xử lý xong đám cấm vệ quân hoàng gia! Làm gì còn cơ hội mà náo loạn chứ! Sau đó tên tiểu tử Long Tường này trước mặt mọi người co quắp tê liệt, nước tiểu chảy ra...Bọn ta thực sự là không có cơ hội ra tay mà”

“Lợn! Người cùng với Lãng Lô đều là hai con lợn ngốc!” Lãng Thiên trừng mắt. Nhưng sự tình đã đến mức này, có chữ nữa cũng không làm được gì. Hắn do dự chốc lát rồi đột nhiên nghĩ ra gì đó, khẽ miệng thấp giọng nói :”Lát nữa xe của lão gia tử đến đây, ra sẽ né đi, người tiến lên báo cáo mọi chuyện...Thế ,thế...Hiểu chưa hả?!”

Lãng Điện há hốc mồm, dở khóc dở cười, lại có chút buồn cười, sợ hãi muốn trốn “Nhưng mà...nói mấy chuyện kiểu này, lão gia tử sẽ thịt ta mất. Công tử, người biết rõ tính tình của lão gia tử mà”

Lãng Thiên nhếch miệng cười :”Lão gia tử ngay cả có oán người nhưng cũng không thịt người được. Cùng lắm là đập cho người vài phát. Cứ như vậy nhé, ta đi trước đây!” Lãng Thiên lập tức ra roi vỗ mông ngựa chạy thẳng, tốc độ nhanh như điện chớp, loáng cái đã mất bóng.

Lãng Điện nhìn theo bóng Lãng Thiên chạy đi xa, muốn khóc không thành tiếng... ‘Công tử ngài cười ngựa hay cười rồng thế? Sao nhanh thế không biết...’

Đợi đến lúc xe ngựa của Lãng Khiếu từ từ đi đến, Lãng Điện kiên trì đến cùng đứng đón. Sau đó cũng không biết Lãng Điện nói gì, tiếp theo từ trong xe truyền ra một tiếng rống giận khủng khiếp. Lãng Điện chặt vật lùi lại, lên ngựa chuồn thẳng. Dù vậy phía sau hắn cũng bị ăn cả một món đồ gì màu đen ném trúng đầu. Lãng Điện hoảng sợ quát ngựa chạy. Chỉ có đám người Lãng Kiếm Lãng Trì đứng ngoài bình tĩnh nhìn lại thì hóa ra hắn vừa được ăn một chiếc...giày của Lãng đại tướng quân!

Sau đó là mũ giáp, rồi một chiếc giày da khác, rồi chén trà, gối đầu...cuối cùng là cả một chiếc bàn trà bằng gỗ cũng ‘bay’ vèo ra ngoài.

Lãng Điện tóc tai rối bù, luôn miệng hô to xin tha mạng, chặt vật như chó nhà có tang, như cá nằm trong lưới vậy. Giờ thì ngay cả ngựa hắn cũng không cần nữa, nhảy xuống thì triển tuyệt thế khinh công chuồn mất dạng. Tốc độ này tuyệt đối đứng đầu ngũ tiểu luân! Trong xe lại truyền đến tiếng rống cực kỳ phẫn nộ của Lãng Khiếu :”Gọi tên khốn kia lại đây! Lão Tử vẫn còn chưa nghe rõ!”

Lãng Kiếm, Lãng Phong, Lãng Vân, Lãng Trì cả đám nhìn nhau, tất cả đều không nói mà hiểu ý nhau, xoay người đồng thời trong miệng cùng thét lên :”Giá!” rồi quát ngựa chạy biến cách xa khỏi đoàn xe của Lãng đại nguyên soái, làm như không hề nghe thấy tiếng rống phẫn nộ của ngài....

340. Chương 67: Lựa Chọn Duy Nhất

Trên đoạn đường về Lãng đại nguyên soái không ngừng cầu nhàu. Những câu ‘vương bát dẫn! Hồn dẫn...’ vang lên không dứt khiến cho sắc mặt toàn quân như màu đất. Vốn đại quân rất có khí thế khải hoàn nhưng Lãng đại nguyên soái vừa lên tiếng lập tức khiến cho khí thế còn hơn đưa tang.

Lãng Thiên tận dụng mọi khả năng chạy vòng vo bên ngoài một vòng lớn, sau đó len lén chuồn vào Minh Yên Lâu ở thêm hai canh giờ. Sau khi tính toán thời gian rồi mới chậm chạp trở về phủ.

Khi về đến nhà thì lập tức hắn cảm nhận được khí thế của Lãng đại nguyên soái đang nổi điên. Hắn luôn miệng muốn tìm Long Tường tính sổ, nhảy lên nhảy xuống liên tục không một ai ngăn cản được cả.

“Đại ca. Bệ hạ hắn bị người gian che mắt nên hồ đồ nhất thời. Xin đại ca ngàn vạn lần tha thứ...” Âm thanh êm dịu của Lãng Nhiên vang lên...

“Tiểu tử kia. Ở trước mặt lão tử mà còn hô to gọi nhỏ sao? Xem ra lão tử không thu thập người không được rồi!” Tiếp theo là âm thanh của Lãng lão gia tử.

“Lão... ta... Trên người ta không có một chỗ nào khỏe mạnh cả. Thiếu chút nữa bị mấy tên kia hại chết mà chỉ một câu bị che mắt là xong à? Ta không có rộng lượng như vậy đâu. Chuyện này ta tuyệt đối không bỏ qua!” Âm thanh mạnh mẽ này đương nhiên là của Lãng Khiếu Lãng đại tướng quân. Vốn Lãng Khiếu muốn xưng là ...lão tử nhưng nghĩ lại ở trước mặt phụ thân mình mà còn gọi thế thì không ổn lắm. Tuy dưới cơn tức giận vô cùng mà hắn vẫn cố gắng kiềm nén không nói ‘lão tử’.

Mặc dù tội của Long Tường không thể tha nhưng dù sao hắn cũng là phu quân của Lăng Nhiên. Cho dù trong lòng Lăng Nhiên có ủy khuất bao nhiêu đi nữa thì có thể nhìn trượng phu mình bị ca ca giết ư?

Lăng lão gia tử tự mình đến đây, Lăng Nhiên quý phi quỳ xuống đất thỉnh cầu tha thứ nhưng không thể giải quyết được chuyện gì cả. Lăng Khiếu vốn đang nổi điên rồi, tính tình ‘trâu bò’ một khi phát tác thì không một ai có thể ngăn cản được cả. Ngay cả phụ thân, muội muội cũng không làm gì được.

Lăng Thiên ảo não quay đầu đi chỗ khác. Xem ra thấy tình huống không ổn nên đám người Lăng Kiếm sớm đã bỏ chạy đi đâu rồi.

Lăng Thiên thở dài một hơi. Xem ra kế hoạch mượn phụ thân xử trí Long Tường đã ‘tuyên bố phá sản’. Thở dài một hơi, hắn lén lút xoay người trở về tiểu viện của mình. Ý định trước tiên cứ trốn đã rồi tính tiếp. Mặc dù chỉ mới vài ngày không gặp Lăng Thần và Ngọc Băng Nhan thôi nhưng trải qua một trận đại chiến thảm liệt như vậy thì bây giờ mỗi một gốc cây, một ngọn cỏ tại Lăng Phủ bây giờ hắn cảm thấy rất thân thiết.

“Tiểu tử kia! Đứng lại cho lão thân. Còn muốn chạy đi đâu?” Lăng lão phu nhân vốn đang đứng một bên xem trò nhưng vừa xoay đầu đi chỗ khác liền thấy Lăng Thiên đang lén lén lút lút bỏ đi khiến Lăng lão phu nhân vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Lăng Thiên vốn đã bước một chân ra khỏi cửa rồi nhưng nghe vậy cũng đành xấu hổ quay lại. Lăng lão phu nhân liền đi đến nắm lỗ tai của nó: “Ta hỏi người. Phụ nhân ngươi dữ dần như vậy là do ai chọc hắn? Ngàn vạn lần đừng nói rằng không biết gì nha?”

Lăng Thiên chớp chớp mắt với vẻ vô tội: “Nãi nãi đang nói gì? Trong nhà có chuyện gì sao? Con đâu có biết gì?”

“Nhóc con. Ta biết ngươi giả ‘ngu’. Có nói không?” Lăng lão phu nhân cười mắng một tiếng, trên tay thêm một chút lực khiến cho lỗ tai của hắn dài thêm ba tấc: “Còn không nói!”

“Thật không muốn nói mà!” Lăng Thiên trả lời với giọng bất đắc dĩ.

“Phải nói!” Thái độ của Lăng lão phu nhân rất cương quyết.

“Hí...” Lăng Thiên dùng sức nghiêng đầu sang một bên hít một ngụm không khí, lần này chơi thật hả? “Nãi nãi mau buông tay. Khi quay về thì gặp phải Lăng Điện. Lúc đó tôn nhi đang ngủ nên không để ý đến hắn. Hắn đi tìm phụ thân rồi chuyện sau đó con không biết gì cả. Ai da...”

“Còn dám nói không biết? Dám nói láo!” Lăng lão phu nhân giận dữ thêm lực trên tay đang nhéo lỗ tai hắn, tay còn lại chỉ vào Lăng Khiếu đang nổi điên: “Nếu không có sự đồng ý của người thì Lăng Điện có lá gan đó sao? Tùy tiện nói vài câu đã làm cho phụ thân của ngươi đang dưỡng thương phải nổi điên như vậy? Còn có... Ta hỏi người, lúc nào Long Tường nói sẽ đưa toàn bộ phụ nữ của Lăng Gia vào hậu cung?”

Lăng Thiên hoảng sợ nhảy dựng lên: “Ta ngất. Con không có nói những lời đó. Tất cả đều do tên tiểu tử Lăng Điện kia thêm mắm thêm muối vào. Lát nữa con phải đi giáo huấn hắn một chút. Con chỉ nói...” Mãi đến lúc này mới phục hồi tinh thần lại. Lăng Điện không có khả năng không biết phân biệt nặng nhẹ như vậy. Lúc này nhìn lên thấy sắc mặt của Lăng lão phu nhân như cười như không đang nhìn mình khiến cho Lăng Thiên thở dài một hơi uể oải. Gừng càng già càng cay mà...

“Người chỉ nói cái gì?” Đôi mắt của Lăng lão phu nhân chợt lóe ra thần sắc giáo huấn: “Lá gan của người lớn lắm. Dám đưa phụ thân mình ra làm bia đỡ đạn? Đúng không?”

Về mặt của Lăng Thiên đau khổ thở dài một hơi, đột nhiên đôi mắt chợt lóe: “Nãi nãi. Con nghe nói ngài với gia gia đối lập nhau phải không? Đây không phải là đang giúp ngài sao? Chuyện này không phải là chuyện đùa. Đối với việc xử trí Long Tường thì không có thể nắm chắc mười phần tuyệt đối không thể làm được. Không biết nãi nãi có kế sách thần kỳ nào thoát khỏi cục diện bế tắc này không?”

Nhắc đến chuyện này rồi thì Lăng lão phu nhân không còn tâm tư nào vui đùa với hắn nữa, thở dài một hơi nói: “Tiểu tử ngươi thật cho rằng ta và gia gia ngươi giận nhau ư? Bây giờ cả nhà đều vì chuyện này mà cảm thấy khó khăn vô cùng. Giết hay thả? Tất cả đều không thể làm được?”

Lăng Thiên trầm mặc một lúc rồi nói: “Điều kiện kiên quyết phải là không được thả hổ về rừng. Cho dù không giết được nhưng cũng không được thả. Trước tiên giam đi rồi tính sau!” Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu. Xem ra đây là một chủ ý rất hay.

Lăng lão phu nhân lôi tay hắc đi xuyên qua nội viện, vừa đi vừa nói: “Chờ người trở về là muốn cùng người thương lượng một chút. Thừa Thiên hiện tại phải làm sao? Lăng Gia phải làm sao? Những chuyện này chắc người đã tính hết rồi phải không?”

Lăng Thiên nhíu nhíu mày nói: “Thật ra con cũng đang lưỡng lự. Nãi nãi. Bây giờ không phải là lúc Lăng Gia quật khởi. Trên danh nghĩa mà nói thì Lăng Gia chúng ta chính là thần tử của Thừa Thiên. Hơn nữa tình thế lúc này rất vi diệu. Vô luận Long Tường phạm bao nhiêu lỗi thì chúng ta hạ bệ Long Tường đã phạm phải tội danh to lớn của thiên hạ. Như vậy chúng ta sẽ từ công thần trở thành gian thần, thậm chí những thế lực khác có thể lấy lý do đó mà thảo phạt chúng ta. Bây giờ Thừa Thiên không phải là lúc chịu đựng chiến tranh được. Hơn nữa nếu làm như vậy sẽ khiến cho Tiêu Gia, Ngọc Gia, Đông Phương, Tây Môn bất mãn. Hậu quả đó chúng ta không thể gánh nổi. Nhưng chúng ta cũng không thể thoái vị được. Long Tường là một quân chủ của Thừa Thiên, nếu như không có hắc thì Thừa Thiên chẳng khác nào rắn không đầu. Ôi...” Lăng Thiên thở dài một hơi, đôi mắt lặng lẽ đánh giá sắc mặt của Lăng lão phu nhân.

“Đúng vậy!” Lăng lão phu nhân rầu rĩ nói: “Cục diện bây giờ thật khó xử. Lão thân không có biện pháp hóa giải bế tắc này được. Nếu không thì đã không đợi người trở về!” Vừa nói vừa vuốt trán, những nếp nhăn trên mặt như sâu hơn.

“Nãi nãi. Đột nhiên con nghĩ đến một biện pháp.” Đôi mắt của Lăng Thiên chớp chớp, khóe miệng lộ ra một nụ cười mờ mờ: “Có thể giải quyết được khốn cảnh trước mắt!”

“Biện pháp gì? Nói mau?” Mấy ngày qua Lăng lão phu nhân vì việc này mà buồn phiền không thôi.

“Long Tường hiện đang ở trong tay chúng ta. Hoàng tử của hắc cũng chết sạch. Đã như vậy thì cứ làm theo lời hắc nói đi, lập hài nhi trong bụng cô cô lên làm thái tử. Sau đó phong gia gia, Lễ Bộ Thượng Thư Vệ Chánh Phong và trấn điện Đại tướng quân Trầm Như Hổ làm phụ chánh đại thần. Một lần nữa khởi động lại Thừa Thiên. Hơn nữa còn phải nói rõ một điều rằng phụ nhân trong hậu cung không được can thiệp vào triều chính!” Đôi mắt của Lăng Thiên lóe ra một đạo hàn quang.

“Hảo... Thủ đoạn thật độc ác. Lăng Nhiên là cô cô người đó!” Lăng lão phu nhân cứng người nhìn cháu mình, đôi mắt có chút thất thần. Nếu dựa theo biện pháp của Lăng Thiên thì đã lập một đứa trẻ còn chưa xuất thế làm thái tử, trong bốn phụ chánh đại thần thì đã có cha con Lăng Chiến, Lăng Khiếu. Trầm Như Hổ là đệ tử của Lăng Chiến. Duy nhất chỉ có Vệ Chánh Phong là người ngoài thôi. Nhưng lại là Lễ Bộ Thượng Thư, không có một chút quyền lực nào cả. Cứ như vậy thì chẳng khác nào quyền lực khắp Thừa Thiên đều nằm trong tay Lăng Gia? Hơn nữa yêu cầu cuối cùng của Lăng Thiên lại là: “Người trong hậu cung không được can thiệp vào triều chính.” Điều này căn bản là đoạn tuyệt mọi khả năng mà Lăng Nhiên có thể gây ra sóng gió hoặc là phiền toái.

Hơn nữa cách làm này phù hợp tổ chế, hoặc là nói dựa theo kế hoạch của tổ chế mà làm. Kể từ đó, trên danh nghĩa thì Long Gia vẫn là chủ của Thừa Thiên, Lăng Gia vẫn là thần tử như cũ nên không gây cho người khác chú ý được. Ngược lại còn có một hiệu quả chấn nhiếp địch nhân thiên hạ. Tựa hồ sẽ khiến cho người ta có cảm giác Lăng Gia vô tình.

Mặc dù người trong thiên hạ có thấy hay không quyền lực của Thừa Thiên đều thuộc về Lăng Gia nhưng việc này không thể tránh khỏi. Long Tường đối phó Lăng Gia như vậy thì Lăng Gia vẫn đối đãi với hắc như cũ. Luôn khoan hồng độ lượng, tận tâm tá chủ nên cũng tạo ra một danh tiếng trung thần.

“Thân cô cô? Nãi nãi, người không phát hiện ra thân cô cô vừa rồi cầu khẩn cho nam nhân của nàng sao? Đó là một người suýt chút nữa hại chết cha con, muốn diệt cả nam nhân của Lăng Gia mà nàng còn kết luận rằng do hắc hồ đồ? Vô luận là điều gì đi nữa thì con tuyệt đối không nhượng bộ!” Lăng Thiên kiên quyết nói.

“Chuyện này sợ rằng Long Tường không đáp ứng?” Lăng lão phu nhân nói: “Hơn nữa làm như vậy đối với cô cô người rất tàn nhẫn, không công bình. Thiên Nhi, biện pháp này có thể giải quyết tất cả mâu thuẫn nhưng Lăng Nhiên cũng là cô cô của người đó. Làm vậy có chút...”

Lăng Thiên cười cười: “Nãi nãi không cần quá lo lắng. Long Tường có đáp ứng hay không thì có quan trọng ư? Ha ha, chẳng lẽ chúng ta còn cần hấn đáp ứng? Về phần cô cô... Con không muốn nói gì nữa. Nãi nãi, thế giới này có cái gọi là công bình ư?”

Khóe miệng của Lăng Thiên lộ ra một nụ cười tàn khốc: “Lúc Long Tường lập ra kế hoạch đối phó với Lăng Gia ta thì hấn và cô cô không còn tình nghĩa phu thê gì nữa. Bây giờ còn muốn cô cô cứu hấn một mạng? Nếu như Lăng Gia diệt vong, cô cô không chết thì cuộc sống về sau của cô cô nhất định khổ cực vô cùng. Dưới áp lực của Dương Tuyết và Dương Gia thì nàng đã không còn mạng nữa rồi. Cho dù có thể đảm bảo đứa con của nàng an toàn nhưng tuyệt không có cơ hội kế thừa ngôi vị hoàng đế. Mà bây giờ chúng ta không thể đánh khắp thiên hạ để mở đất nhưng cũng có thể đảm bảo cho cô cô và con nàng cả đời vinh hoa. Như vậy rất tốt cho cô cô rồi. Nàng hấn phải cảm nhận được và không nên oán giận, không được hi vọng xa vời. Không có kết cục nào thích hợp hơn điều này. Mà điều này cũng là lựa chọn duy nhất của chúng ta.”

341. Chương 68: Nhu Tình Si Luyến

Lăng lão phu nhân thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời nói: “Cũng tốt. Chờ chút... Sao ngươi lại khẳng định đứa con trong bụng cô cô ngươi là con trai? Nếu là con gái thì chẳng phải mọi an bài đều hỏng mất sao?”

Lăng Thiên cười lớn, chậm rãi nheo mắt lại: “Nãi nãi. Trừ Lăng Gia chúng ta ra thì ai biết được hấn là nam hay nữ? Chúng ta nói nam là nam. Mà ngay cả nữ cũng phải trở thành nam. Ha ha...”

Rốt cuộc Lăng Thiên cũng trở về biệt viện của mình, khi nhìn thấy hai bóng người bận đồ trắng quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ kia khiến cho lòng hấn ba động một trận mãnh liệt. Lần này dẫn thân vào vạn quân lính cứu phụ thân nhìn như dễ dàng như vậy nhưng thật ra sinh tử chỉ cách nhau có một sợi tóc thôi. Có thể nói là hấn đi qua đi lại Diêm Vương Điện vô số lần nhưng vẫn trở về được.

Phản ứng lần của Lăng Khiếu cũng nằm trong dự liệu của Lăng Thiên. Hai đời của Lăng Gia luôn trung thành và tận tâm với Thừa Thiên. Nếu không có biến cố đặc biệt thì tuyệt sẽ không phản lại hoàng thất. Nếu không chuyển biến thái độ của gia tộc thì sợ rằng một khi Lăng Thiên quật khởi sẽ bị thân nhân của mình ngăn cản mãnh liệt. Tuy không biết như thế nào nhưng chắc rằng hai vị lão nhân gia này sẽ buồn đến chết.

Cho nên Lăng Thiên cố ý buông lỏng một chút là để tạo ra một nguyên nhân quyết liệt có thể nhỏ sạch Dương Gia và Long Tường. Đồng thời cũng khiến cho gia gia và phụ thân hấn có ý niệm tức giận trong lòng, giải khai mọi khúc mắc của cả hai người, để cho bọn họ hiểu rõ dã tâm của Long Tường, vừa chiếu cố được tâm tình của lão nhân gia lại có thể hoàn thành từng bước một triển khai phách nghiệp của mình.

Nhưng Lăng Thiên tuyệt đối không ngờ rằng lần phóng tay này lại vượt qua dự tính của mình. Ngọc Gia, Thủy Gia, Bắc Ngụy, Tây Hàn, Thừa Thiên và các thế lực khác đều âm thầm tham gia vào âm mưu chiến tranh này. Vốn Lăng Thiên chỉ nghĩ rằng có Bắc Ngụy và Thừa Thiên liên thủ lại có thể chống lại các phương thế lực khác. Nhưng lần chơi lửa này suýt chút nữa đốt cháy luôn cả bản thân. Cho đến bây giờ khi nghĩ lại hấn vẫn còn sợ hãi. Vạn nhất mình đi chậm một bước, nếu như không có Ngọc Gia cố ý hỗ trợ cho thì kết quả... Mồ hôi lạnh trên mặt Lăng Thiên đổ xuống ướt cả áo...

Mặc dù bây giờ phụ thân không có việc gì nhưng trong lòng Lăng Thiên vẫn tự trách không thôi. Trải qua chuyện này rồi Lăng Thiên mới biết hiểu rằng trên thế giới này nhân lực nghèo nàn, trí giả có tài giỏi nhưng chuyện ‘vạn nhất’ cũng còn tồn tại. Không có bất kỳ kẻ nào có thể tính toán chính xác mọi biến hóa trong đó. Ngoài ý muốn luôn là việc ngoài dự đoán của mọi người. Nếu chính mình luôn ôm tâm tư mọi việc đều ở trong lòng bàn tay thì sớm muộn gì cũng bị thiệt thòi thôi.

“Thiên ca! Huynh rốt cục cũng trở về rồi!” Âm thanh vui mừng lẫn sợ hãi của Ngọc Băng Nhan vang lên, tiếp theo nàng lưu lại một làn gió thơm nhào vào trong ngực Lăng Thiên. Lăng Thiên còn chưa kịp mở miệng thì vạt áo của hấn đã ướt đẫm: “Cuối cùng huynh cũng trở về... Ô ô... Mấy ngày nay muội với Thần tỷ tỷ đều rất lo lắng cho huynh. Mỗi ngày đều là ác mộng... Thật sự không chịu được nữa đâu Thiên ca à...”

Lăng Thiên ôm lấy người ngọc đã ôm đi rất nhiều này, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng ôn nhu nói: “Nha đầu ngốc. Huynh đây hoàn hảo mà, có gì đâu mà khóc? Khóc thành mặt mèo không đẹp đâu. Huynh

đau lòng lắm đó!”

Ngọc Băng Nhan đang nghẹn ngào nhưng nghe thấy lời này của hắn không nhịn được cười khi một tiếng: “Huynh mới là mặt mèo đó. Thật sự là chán ghét muốn chết mà. Còn nói đau lòng nữa. Lần này không trở về mới khiến cho muội tức giận đó. Hừ!” Vừa nói vừa day nhẹ giầy xuống đất lắc lắc móng hờn dỗi. Trên mặt vẫn còn vương lệ nhưng miệng lại lộ ra một nụ cười vui vẻ như hoa tươi vào buổi sáng xinh đẹp động lòng người.

Đôi mắt của Lăng Thiên nhìn về phía Lăng Thần. Lăng Thần đang lẳng lặng đứng dưới gốc cây nho nhìn Lăng Thiên như xung quanh không còn gì nữa. Trong đôi mắt nàng chỉ có hắn, nam nhân nàng yêu nhất - Lăng Thiên.

Ngay lúc đầu Lăng Thần mỉm cười chào đón Lăng Thiên quay về nhưng đột nhiên nụ cười trở nên cứng ngắt vô cùng. Nàng nhẹ nhàng cắn hàm răng cố gắng mỉm cười, cố gắng chứng minh cho hắn biết nàng đang vui vẻ nhưng... Hai hàng nước mắt đã bán đứng nàng. Lúc này thân hình xinh đẹp của Lăng Thần như một đóa hoa bách hợp đang run rẩy nhẹ dưới gió, trông có vẻ nhu nhược yếu đuối vô cùng như có thể ngã xuống đất bất kỳ lúc nào.... Không có khả năng đứng lên được...

Ngay khi Ngọc Băng Nhan lặng lẽ rời khỏi ngực của Lăng Thiên thì Lăng Thiên tiến lên từng bước, nhưng cũng không chờ hắn mở miệng thì hắn đã cảm nhận được một thân thể nóng bỏng mà yếu đuối tiến vào trong lòng đang gắt gao ôm lấy hắn như muốn hòa tan vào thân thể vậy. Trong lòng Lăng Thiên kích động không thôi, đôi tay của hắn ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng gần như là thô bạo. Hắn hận không thể đưa nàng vào sâu trong trái tim của mình...

Lăng Thần trong lòng Lăng Thiên không ngừng run rẩy giống như kinh sợ cực kỳ, giống như một hải tử bị lửa bán còn chưa hồi phục lại. Sau khi rời nhà rồi được tiến vào trong lòng người mình thân yêu nhất. Nàng chỉ gắt gao ôm chặt hắn mà không nói điều gì. Sợ rằng khi buông tay ra đối phương sẽ biến mất vậy...

Trước ngực của Lăng Thiên có một làn nước ấm áp chảy xuống nhưng chỉ trong chốc lát liền lạnh vô cùng, chậm rãi chảy xuống. Đó chính là nước mắt của Lăng Thần thấm vào vạt áo của Lăng Thiên.

Một lúc lâu sau Lăng Thiên mới cảm giác người ngọc trong lòng đã khôi phục lại bình tĩnh rồi mới than nhẹ một tiếng, vỗ nhẹ mái tóc dài của nàng rồi khẽ nâng gương mặt nàng lên muốn nói điều gì nhưng thấy gương mặt người ngọc lộ ra sự tiêu tụy vô cùng nên hắn chỉ thốt lên được hai chữ: “Thần Nhi...” Đột nhiên hắn nhớ lại bản thân mình chỉ mới rời nhà đi được bốn ngày mà thôi...

Gương mặt xinh xắn của Lăng Thần chôn sâu vào trong lòng ngực hắn nhẹ nhàng ồm một tiếng. Âm thanh yếu ớt vô cùng, không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn chút nào cả. Giống như nàng muốn cả đời này ở trong lòng hắn vậy...

Lăng Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, khẽ cười nói: “Thần Nhi. Ngoan nào. Chờ huynh đổi một cái áo khác rồi lại ôm khóc tiếp nha. Muội cứ khóc như vậy thì khổ của ta cũng ướt luôn. Nếu như gặp người khác thì...”

“Xi... Khó gì? Chán ghét...” Lăng Thần cười phá lên muốn nói điều gì nhưng lại không thể lên tiếng được. Nhẹ nhàng chà chà hai chân trên đất, chiếc mũi xinh khê hừ một tiếng biểu lộ nàng không hài lòng nhưng tiếng hừ của nàng giống như một tiếng nỉ non lại có vẻ yếu đuối nhu nhược làm cho đôi mắt Lăng Thiên toát ra ánh sáng khác lạ...

Đột nhiên Lăng Thần cảm thấy có gì là lạ liền vội vàng hô một tiếng rời khỏi ngực của hắn. Nghiêng mắt nhìn qua liền thấy vạt áo trước ngực Lăng Thiên ước đầm, ánh mắt nàng từ trên đi xuống... Mãi đến khi thấy được điều gì khiến mặt nàng đỏ như gấc mới xoay người chạy trốn vào phòng như bay...

Ngọc Băng Nhan đứng một bên giường cái miệng nhỏ nhắn nhìn vệt nước trên người Lăng Thiên nói một tiếng kinh ngạc: “À, nước mắt của Thần tỷ tỷ thật nhiều à nha...”

Lăng Thiên hừ một tiếng nhìn nàng: “Của muội cũng không ít đâu. Công lao nơi đây ít nhất cũng có một nửa là công lao của muội đó!”

Ngọc Băng Nhan chấp tay sau lưng, cố gắng nâng cao ngực, nghiêng nghiêng đầu nói: “Muội không có khóc!” Ngọc Băng Nhan cứ đứng như vậy ở trước mặt Lăng Thiên... Ngực được nàng cố ý ưỡn cao... Thân thể về

ra một đường cong chết người... Nhất là phía trước ngực... Ở đó được một vòng eo yêu kiều phụ trợ lại càng có vẻ thần bí hấp dẫn chết người...

Lăng Thiên chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng nổ ‘ầm’ thật lớn, hắn cảm thấy lỗ mũi mình nóng rần rần như muốn phun máu... Vị trí kia kia trên cơ thể hắn lập tức phản ứng mãnh liệt... Hơi thở trở nên khò khè...

Ngọc Băng Nhan không phát hiện ra dị trạng này của hắn mà cứ đứng như vậy ở trước mặt hắn... Sau đó nàng khẽ khom lưng xuống, một đôi mắt to trong veo mang theo tiểu ý nhìn về mặt của Lăng Thiên mà còn không biết sống chết cười khanh khách: “Thiên ca. Về mặt của huynh bây giờ thật... Đừng... Đừng...”

Một câu còn chưa dứt thì Lăng Thiên đã không thể nhẫn nại sự hấp dẫn của tiểu yêu tinh này nữa. Một tay ôm nàng vào lồng ngực, cái miệng rộng của hắn khẽ che lấp đôi môi nhỏ bé mềm mại của nàng. Cả người Ngọc Băng Nhan chấn động, nhất thời trở nên cứng ngắc, đôi mắt xinh đẹp tròn tròn bắn ra thần sắc không thể tin tưởng. Nàng há mồm muốn hô nhưng lại cảm giác được một đầu lưỡi linh hoạt tiến vào trong miệng của mình hoạt động âm ỉ. Trong đầu Ngọc Băng Nhan chấn động âm ỉ... Cả tinh thần của nàng như bị lạc vào một thế giới khác lạ... Nàng chỉ cảm thấy thân thể mình như đang phiêu phù trên mây... Trong đầu không một chút ý thức nào cả...

Đều mình khát khao nhất cuối cùng cũng đã đến...

Đôi tay của Lăng Thiên như có ý thức riêng, cố tình ‘công thành chiếm đất’ trên thân thể của Ngọc Băng Nhan. Chỉ một thoáng thời gian thân thể của Ngọc Băng Nhan gần như đã lọt vào trong vũng bùn, thân thể của nàng không còn chút sức lực nên đành phải dựa vào người Lăng Thiên. Đôi mắt của nàng toát ra thần sắc mê ly, má ngọc hây hây hồng. Bây giờ nàng chỉ biết dựa vào Lăng Thiên để giữ cho thân thể mình không bị ngã trên mặt đất. Mái tóc của nàng hoàn toàn tán loạn, vạt áo trên người nửa mở nửa đóng, đôi mắt lơ mơ nhìn đôi tay của Lăng Thiên đang hoạt động trên người của mình...

“Công tử!” Đột nhiên một âm thanh truyền vào tai Lăng Thiên: “Thân thể của Băng Nhan còn yếu... Không thể...” Đúng là âm thanh của Lăng Thần được nàng tự âm thanh tuyến truyền đến tai hắn. Cả người Lăng Thiên chấn động, ngọn lửa đang bốc cháy mãnh liệt trên người hắn như bị dội một thùng nước lạnh. Hắn hung hăng lắc lắc đầu cố gắng đẩy những ý nghĩ ấy trong đầu ra ngoài, đang muốn đẩy Ngọc Băng Nhan ra ngoài thì nha đầu kia với ánh mắt mê ly không biết sống chết đang muốn tiến lên ôm hắn...

342. Chương 69: Thiên Huyền Đến

Trong lòng Lăng Thiên khóc không thành tiếng. Đúng là tự làm hại mình mà. Ngọc Băng Nhan còn chưa giải Huyền Âm Thần Mạch mà hắn có thể động được sao? Đây chính là đại sự liên quan đến tánh mạng của Ngọc Băng Nhan đó. Không thể chỉ vì một phút thống khoái mà lại làm hỏng đại sự. Trong lúc nhất thời Lăng Thiên chật vật vô cùng, trên mặt chảy mồ hôi lạnh rùng rùng mà trong lòng đau khổ không thôi. Việc thân ái với giai nhân vậy mà giờ trở thành củ khoai lang bỏng tay. Việc này quả là hành hạ Lăng Thiên mà.

Đang lúc không biết phải làm như thế nào thì một bóng trắng chợt lóe lên, Lăng Thần nhẹ nhàng bay ra khỏi phòng nhẹ nhàng vận Hàn Băng Thần Công truyền vào cơ thể Ngọc Băng Nhan khiến cho một luồng hơi lạnh truyền khắp thân thể của Ngọc Băng Nhan nên đã làm cho nàng tỉnh trở lại. Vừa mở mắt ra thì đã cảm thấy được chuyện gì đang xảy ra khiến cho gương mặt nàng nóng rần. Chính mình vậy mà cùng với Thiên ca ngay giữa ban ngày lại làm chuyện như vậy ngay trong tiểu viện này. Thiếu chút nữa...

Ngọc Băng Nhan càng nghĩ càng xấu hổ, khẽ ừm một tiếng rồi gơ hai tay lên che mặt bỏ chạy vào trong phòng không thấy bóng dáng. Khinh công của nàng quả thật là lợi hại mà.

Lăng Thiên nhắm mắt lại thở dài một hơi. Mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt xinh xắn của Lăng Thần đang nhìn mình mỉm cười đầy thâm ý. Hiển nhiên nàng nhìn thấy mình trộm hương không được mà còn bị quần bách như vậy rất vui vẻ.

Đột nhiên Lăng Thiên cười tà: “Thần Nhi thật to gan. Dám quấy rầy chuyện tốt của công tử. Muội phải bồi thường như thế nào đây?” Khoảng cách giữa hai người rất gần nên Lăng Thiên có thể ngửi thấy từng mùi hương của Lăng Thần truyền vào mũi khiến cho hắn thỏa mãn không thôi.

Lăng Thần kinh ngạc nhìn hấn nhưng lại nhìn thấy đôi mắt hấn toát ra dực hỏa nóng bỏng nhất thời mới biết hấn muốn làm gì nhưng bây giờ lại là ban ngày... Lăng Thần nhin không được hô lên một tiếng bỏ chạy mất tiêu.

Lăng Thiên sao có thể để cho nàng bỏ chạy được chứ? Thân pháp cực nhanh được hấn triển khai đuổi theo ôm nàng vào lồng ngực cười quái dị: “Đại mỹ nhân. Nàng dọa cho tiểu mỹ nhân kia của bổn công tử chạy mất rồi nên giờ nàng phải giúp đỡ chứ không bổn công tử thảm rồi!” Ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vọt vào phòng nhanh như quỷ.

Lăng Thần xấu hổ nóng rực cả người, mấy lần từ chối không có kết quả nên cũng đành buông tha cho nhưng gương mặt xinh xắn luôn chôn sâu trong lòng Lăng Thiên mà không dám ngó ra ngoài. Chỉ cảm giác được bàn tay Lăng Thiên đang làm loạn mà trong miệng chỉ vừa nói: “Không nên...” Đã bị hấn dùng miệng bịt lại không thể nói tiếp nữa. Tiếp theo trong phòng vang lên từng âm thanh kỳ quái vô cùng.

Một lúc lâu sau...

Lăng Thiên cảm thấy mỹ mãn đặt hai tay ra sau đầu thở dài một tiếng thỏa mãn: “Trách không được có người nói làm lính chưa được ba năm, heo mẹ nhìn còn đẹp hơn hồ ly. Thật sự có đạo lý mà. Mới có vài ngày thôi mà thống khoái vô cùng...”

Lăng Thần đang thở hồng hộc nằm trong chiếc chăn mỏng lộ ra những đường cong lả lước, má ngọc đỏ mỏ hôi đầm đìa, chiếc miệng nhỏ nhắn không mở được nhưng vừa nghe Lăng Thiên nói vậy liền oán trách: “Huynh nói ai là heo mẹ?”

Lăng Thiên cười lớn vui đầu vào trong ngực Lăng Thiên mà trong miệng trả lời hàm hồ: “Muội. Muội là heo mẹ... Huynh là heo cha... Hai chúng ta là một đôi heo... Thơm quá... Mềm mại quá...”

“Công tử. Bên ngoài có một người rất kỳ quái đang cầu kiến!” Sáng hôm sau, Lăng Thiên vừa tỉnh dậy đang ngồi uống trà thì có người đến truyền báo.

“Người kỳ quái? Kỳ quái thế nào?” Lăng Thiên nhìn người báo tin kia một tiếng tùy tiện hỏi.

“Cả người kia mặc áo khoác đen từ trên xuống nên không thấy rõ bộ dáng. Âm thanh nói chuyện cũng rất mờ mịt. Bất quá thân hình người này cũng không lớn lắm, khi gió thổi áo khoác ngoài bay thì lộ ra thân hình hấn rất gầy. Tiểu nhân nhìn thấy một ít tóc lộ ra trên đầu hấn lộ ra đen tuyền nên hấn cũng không có cao tuổi lắm. Hơn nữa hấn chắc rằng là người luyện võ!” Gia đình kia cẩn thận suy nghĩ một chút rồi mới trả lời.

“Ồ?” Lăng Thiên không nhin được cảm thấy hứng thú vô cùng. Không phải là vì người bận đồ đen đang chờ hấn mà là tên gia đình trước mặt này. Người này có được ánh mắt quan sát cẩn thận như vậy hiển nhiên là đã có thể dự tính những điều mình muốn biết rồi. Đầu óc xem ra không tồi chút nào.

“Người tên là gì? Mới đến hay là... Chức vị hiện tại là?” Lăng Thiên bưng chén trà chậm rãi thổi nhẹ một hơi nhưng khóe mắt lại nhìn thẳng vào gia đình đó.

“Tiểu nhân tên là Trương Đại Chủ. Năm nay được hai mươi tuổi. Thuở nhỏ ăn nhiều nên mới có tên như vậy.” Trương Đại Chủ như có vẻ sợ hãi nên cúi người trả lời: “Tiểu nhân vừa vào phủ vào bảy ngày trước. Lăng Nhị quân sự an bài tiểu nhân phụ trách thông báo. Vốn tiểu nhân làm...” Lăng Thiên chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi mà hấn thao thao bất tuyệt như muốn đưa cả gia tộc ra giới thiệu vậy.

“Ồ. Trước tiên người lui xuống đi, mời người khách kia vào!” Khóe mắt của Lăng Thiên chợt lóe ra một tia hàn quang bất động thanh sắc nói.

“Rõ. Công tử!” Trương Đại Chủ cung kính hành lễ rồi lùi ra ngoài. Khi hấn xoay người thì Lăng Thiên có thể thấy lỗ tai hấn khẽ động, xem bộ dáng như đang cười. Hiển nhiên hấn đối với biểu hiện vừa rồi của mình cao hứng không thôi. Lăng Thiên có thể cảm nhận thấy nụ cười của hấn có vẻ đắc ý và hèn mọn...

Lăng Thiên nhú nhú mày, Trương Đại Chủ này xem ra không phải là một người đơn giản gì... Một người hầu mà lại có thể hiểu biết những nghi thức trong gia tộc lớn mà lại có được tâm tư tinh tế như vậy. Có thể lợi dụng mọi cơ hội để biểu hiện mình, khi đối mặt với câu hỏi của mình thì nhìn bộ dáng sợ hãi như muốn ngắt xủ luôn, ấy vậy mà ngón tay không hề run một chút nào cả...

Chỉ có hai mươi tuổi? Nếu người hầu nào cũng có được tâm tính như vậy, có được tâm kế như thế thì tất cả mọi người hầu đều trở thành mưu sĩ rồi.

Thú vị. Lăng Thiên nheo mắt lại tính toán xem là ai phái người đến bên cạnh ta để quan sát? Mặc kệ sau lưng người là ai thì kẻ đó không thể coi thường được.

“Lăng công tử. Đã lâu không gặp...” Một người mặc áo khoác màu trắng thản nhiên đi vào trong tiểu viện...

“Đã lâu không gặp?” Lăng Thiên hí mắt nhìn người này mà trong lòng cảm thấy có chút quen thuộc: “Người là ai? Trước kia có gặp người sao?”

“Lăng công tử đúng là hay quên mà!” Âm thanh của người kia không che giấu được hận ý: “Vội vã gặp mặt rồi lại xa nhau. Lăng công tử cứ như vậy mà quên lão bằng hữu sao?” Vừa nói vừa tháo miếng vải đen trên đầu xuống lộ ra một gương mặt thanh tú...

“Thì ra là người.” Âm thanh của Lăng Thiên không biến chuyển chút nào: “Người dám đưa thân đến đây sao. Thủy Thiên Huyền... Những người của Thiên Phong Chi Thủy đều có lá gan lớn như vậy sao?”

Người này chính là kẻ cấu kết với Bắc Ngụy uy hiếp Thừa Thiên, bày ra Tây Hàn cầm bốn mươi vạn binh vây công Lăng Khiếu, khiến cho Lăng Khiếu muốn dẫn thân vào chỗ chết - Truyền nhân của Thiên Phong Chi Thủy - Thủy Thiên Huyền. Hắn lại có lá gan đi đến chỗ Lăng Thiên ở.

“Lăng công tử. Lão bằng hữu gặp nhau mà ngay cả chén nước trà cũng không có sao?” Thủy Thiên Huyền như trở về nhà mình vậy, không đợi Lăng Thiên mời mà đã tự nhiên ngồi xuống: “Lăng Gia các người đãi khách như thế sao?”

“Thủy Thiên Huyền người là khách sao?” Lăng Thiên bình tĩnh trả lời rồi vỗ nhẹ tay một cái lệnh cho tiểu nha hoàn bên ngoài bưng một ly trà vào. Từ khi Lăng Thiên xác định thân phận của Lăng Thần liên không để ý đến sự phản đối mãnh liệt của nàng điều đến một nha hoàn lo cuộc sống hằng ngày. Trong lòng hắn thầm nghĩ bây giờ Thủy Thiên Huyền bình tĩnh như vậy là muốn gì đây?

“Trà ngon! Bên người Lăng công tử quả nhiên là thượng phẩm!” Thủy Thiên Huyền bưng ly trà lên uống một ngụm liền cảm thấy một mùi hương thơm ngát thấm lòng truyền đến. Quả là một thượng phẩm trà mà hắn chưa từng uống bao giờ nên không nhịn được thốt lên lời khen.

Lăng Thiên lạnh lùng nhìn hắn như muốn đem suy nghĩ của hắn ra ngoài. Một lúc lâu sau không lên tiếng khiến cho bầu không khí trong phòng có vẻ áp lực vô cùng. Thủy Thiên Huyền cứ việc ngồi đó mà uống trà như không hề có việc gì, sắc mặt không hề biến đổi chút nào cả. Ngay cả ống tay áo cũng không có dấu hiệu run rẩy chút nào.

“Người rất sợ ta?” Đột nhiên Lăng Thiên cất tiếng hỏi, ánh mắt gắt gao nhìn vào đôi mắt của Thủy Thiên Huyền không hề chớp.

“Sợ người? Ha ha...” Thủy Thiên Huyền cười to: “Chẳng lẽ Lăng công tử cảm giác tại hạ sợ người khác sao?”

Lăng Thiên cúi đầu dùng một ánh mắt thương xót nhìn Thủy Thiên Huyền: “Mặc dù ta không thích đả kích người nhưng thật sự là sự biểu diễn của người rất kém. Người rất mất tự nhiên, rất gượng ép! Thủy Thiên Huyền. Diễn trò tốt cũng không có nghĩa là người thành công. Tốt quá hóa dở. Người có biết câu này không?”

Ánh mắt của Lăng Thiên tràn ngập sự châm chọc nhìn Thủy Thiên Huyền: “Người có vẻ rất bình tĩnh, mọi sự có vẻ rất bình thường như không cần bất kỳ điều gì cả. Nhưng là bởi vì người quá tự nhiên nên người mới có vẻ an tâm. Phong phạm của người, sự hiển nhiên của người được người tận lực mới làm ra được bộ dáng này. Cho nên trong lòng người rất sợ hãi. Bất quá ta nghĩ hẳn người biết là bây giờ ta không giết người nhưng tại sao người lại sợ như vậy?” Lăng Thiên cất tiếng hỏi có vẻ như đang chơi đùa.

Gương mặt anh tuấn của Thủy Thiên Huyền lúc trắng lúc hồng, một lúc lâu sau mới nở một nụ cười tràn đầy sự châm chọc: “Lăng Thiên. Ta thừa nhận ánh mắt của người độc đáo. Chỉ bất quá người đã thừa nhận chính người không dám giết ta? Người không phải cũng đang sợ hãi sao? Sợ hãi uy thế của Thủy Gia chúng ta? Người cuồng gì? Người ngạo gì? Ha ha...”

Lăng Thiên lẳng lẳng nhìn hần rồi đột nhiên cười: “Quả nhiên là ta sai lầm rồi. Ta cứ cho rằng người rất ‘cao’. Thủy Thiên Huyền, Thiên Phong Chi Thủy có thực lực mạnh mẽ! Đáng tiếc trận đánh ngày trước cao thủ của Thủy Gia chết dưới tay ta không ít phải không? Ta với Thủy Gia các người sớm đã kết thù sinh tử rồi. Ta giết người thì Thủy Gia sẽ không từ bỏ ý đồ trả thù. Ta không giết người thì các người cũng kiếm chuyện đến đúng không? Thủy Thiên Huyền, không nên mang cái danh gia tộc ngàn năm ra ‘đè’ ta. Người không làm gì được đâu. Đừng nói là người, cho dù là gia chủ của Thủy Gia đích thân đến ta cũng không đặt vào mắt đâu!”

Lăng Thiên cười lãnh đạm, trong giọng nói tràn ngập sự tự tin, ánh mắt nhìn Thủy Thiên Huyền như đang nổi điên kia: “Không ngại nói cho người biết, vịn người dám một mình đến gặp ta mà còn tính toán rằng ta sẽ không giết người mới là điều ta thích thú nhất. Về phần sự can đảm, trấn định của người đối với ta mà nói thì không có giá trị gì cả. Ta không giết người chỉ là vì ta cho rằng bây giờ không phải là lúc. Bất quá nếu người dám chọc giận ta thì người cho rằng ta sẽ không dám làm gì sao? Cho nên ngàn vạn lần không nên làm điều dại dột trước mặt ta. Thủy Thiên Huyền, nói về diễn trò thì ta có nhiều trò hơn người lắm...”

Thủy Thiên Huyền hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén xúc động muốn đánh người trong lòng, chậm rãi hỏi: “Lăng Thiên, muội muội của ta ở đâu? Ta muốn thấy nó!”

Thân thể của Lăng Thiên khẽ dựa về sau, thoải mái ngồi trên ghế thái sư mà ánh mắt không thèm nhìn vào tách trà trên bàn chút nào: “Thủy Thiên Huyền. Mong người cẩn thận lời nói của chính mình. Muội muội của người mất tích thì sao lại đến tìm ta? Chẳng lẽ ta là muội phu của người?”

“Người...” Thủy Thiên Huyền hít thở dồn dập, ánh mắt dần dần ác liệt hơn: “Lăng Thiên... Ta chỉ có một muội muội thôi, nó cũng là bảo bối của Thủy Gia. Nếu có gì sai thì Thiên Phong Chi Thủy sẽ vì nó mà cùng người bất thể lưỡng lập. Không chết không thôi... Người hiểu chưa?”

Lăng Thiên chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt toát ra hai đạo thần quang lạnh lùng: “Vốn nói cho người biết kế hoạch của ta không phải là các người. Nhưng bây giờ ta đã đổi ý. Thủy Thiên Huyền, không phải người không biết ta chỉ có một phụ thân thôi. Nếu có ai dám gây bất lợi cho phụ thân của ta thì Lăng Thiên ta cũng đối với hần không chết không thôi. Người tặng ta một thước ta gởi lại cho mười trượng!”

Ánh mắt của cả hai đối nhau kịch liệt như muốn va chạm giữa không trung. Lăng Thiên lạnh lùng nhìn hần tiến lên một bước nói: “Còn có. Không nên ở trước mặt ta mang danh tiếng của Thiên Phong Chi Thủy ra làm gì. Điều này khiến ta cảm thấy buồn cười thôi và càng xem thường người. Rõ chưa? Người nói bây giờ ta giết người thì Thủy Gia có phản ứng gì?”

Gương mặt tuấn tú của Thủy Thiên Huyền đỏ bừng, đột nhiên quay mặt đi: “Lăng Thiên, vô luận như thế nào thì muội muội ta bị mất tích tại Thừa Thiên. Người lại là địa chủ ở đây nên không thể thoát khỏi liên quan được. Nếu để ta tra ra được là do Lăng Thiên người làm thì từ trên xuống dưới của Lăng Gia. Gà chó không tha. Lời đã hết. Cáo từ!”

Lăng Thiên hừ một tiếng: “Nực cười. Người cho Lăng Phủ là chỗ nào? Muốn đến thì đến muốn đi thì đi? Ta cho người rồi đi sao? Nếu đến thì ở lại đi. Lăng Gia ta rất hiếu khách, mời Thủy đại công tử ở lại chơi vài ngày để cho Lăng Gia chiêu đãi một phen!”

Thủy Thiên Huyền cười lạnh: “Lăng Thiên. Trước khi ta đi đến nơi đây thì đã có hai vị trưởng lão đi đến Lăng lão gia tử và Lăng lão phu nhân rồi. Ha ha, nếu đã rõ muội muội của ta không có ở đây rồi thì tạm thời ta và Lăng Gia người không là địch của nhau. Nhưng nếu ta không đi ra ngoài thì việc rất khó nói. Rất khó có thể cam đoan rằng hai vị trưởng lão khi xúc động sẽ làm ra chuyện gì. Khi đó rất khó coi đó. Lăng Thiên, lời ta chỉ có thế. Nếu như người cố tình chiêu đãi thì bốn công tử sẽ phụng bồi!”

343. Chương 70: Chân Tướng

Lăng Thiên cười lạnh trả lời: “Khiến cho Thủy công tử chê cười rồi. Nếu tổ phụ tổ mẫu của ta nằm trong tay Thủy Gia trưởng lão thì chẳng phải người cũng nằm trong tay ta sao? Ít nhất chúng ta đang ở thế cân bằng. Nếu để cho người ra đi như vậy thì chẳng phải thiên hạ cười Lăng Gia ta không biết chiêu đãi khách sao? Bất quá ta thật không ngờ Thiên Phong Chi Thủy danh chấn thiên hạ lại làm một chuyện như vậy. Thật khiến cho Lăng Thiên ta đại khai nhãn giới mà.”

Thủy Thiên Huyền không ngờ rằng Lăng Thiên lại không hề sợ hãi hấn nên nhất thời khiến cho hấn bối rối lùi lại hai bước, thần sắc tàn nhẫn nói: “Người ta nói Lăng Thiên lòng lang dạ sói quả nhiên không hề sai. Không ngờ ngay cả an nguy của tổ phụ tổ mẫu của mình cũng không để trong lòng. Thủy Thiên Huyền ta chết trên tay người cũng đành. Người động thủ đi!” Nói xong liền nhắm mắt lại làm bộ đáng có chết cũng không sợ.

Lăng Thiên nhìn bộ dáng đó của Thủy Thiên Huyền mà trong lòng cười lạnh không thôi. Giả bộ làm hảo hán hả? Nếu người đã đến nơi này rồi thì cho dù người là anh hùng ta cũng biến người trở thành cẩu hùng.

Đi lên từng bước đang muốn bắt Thủy Thiên Huyền thì đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ trong đầu: “Thủy Thiên Huyền đưa lên đến cửa rồi thì đây chẳng phải là cơ hội trời cho sao? Vừa đúng lúc có thể làm chuyện kia...”

Mặc dù Thủy Thiên Huyền mở miệng ra là quyết tử, nhưng thực lòng hấn nào muốn chết. Hấn rõ ràng cảm nhận thấy Lăng Thiên đã nổi sát tâm với bản thân mình thì sao lại không sợ? Trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng. Lần này đúng là ‘khéo quá hóa vụng’. Thật không nghĩ đến người này không ăn cả cứng lẫn mềm. Đã vậy rồi thì giờ nên làm sao cho phải chứ? Nếu bây giờ ‘xuống nước’ thì còn gì mặt mũi nữa? Nhưng tiếp tục giằng co thì người xui xẻo chính là bản thân mình. Đang lúc hấn do dự không quyết, trong lòng bất an vô cùng thì đột nhiên cảm thấy sát khí đang bao phủ quanh mình đột nhiên biến mất.

Kinh ngạc mở hai mắt ra thì hấn đã thấy Lăng Thiên đang lạnh lùng nhìn mình nở nụ cười: “Quả nhiên là can đảm. Không hổ là truyền nhân của Thiên Phong Chi Thủy. Lăng Thiên bội phục bội phục. Nếu công tử có chuyện khác thì ta cũng không có ý định gây phiền hà cho Thủy công tử nữa. Mọi người còn rất nhiều thời gian mà. Sau này gặp lại...”

Thủy Thiên Huyền trừng mắt mà trong lòng cảm thấy khó tin vô cùng, bất chấp phong phạm của thế gia đệ tử vương tước sờ sờ đầu: “Người không sợ ta hạ lệnh...”

Lăng Thiên bĩu môi một cách hèn mọn: “Thủy đại công tử. Mới vừa rồi ta còn bội phục dũng khí không sợ chết của người nhưng bây giờ ta xin phép thu hồi hai chữ ‘bội phục’ khi nãy. Nếu tổ phụ tổ mẫu của ta thật rơi vào trong tay người thì người chẳng phải đã phái người đến đây đàm phán với ta sao? Sao người phải tự thân đi đến nơi hiểm địa này? Thủy Thiên Huyền, ý nghĩ của người như vậy thì ta chẳng hiểu tại sao ngày đó Ngụy Thừa Bình yên tâm giao cho người chỉ huy bốn mươi vạn đại binh đây? Mặc dù Ngụy Thừa Bình tuy là đầu heo. Cũng khó trách bốn mươi vạn đại quân của người lại thất bại thảm hại như vậy. Thật sự đáng buồn, đáng tiếc mà!” Trong miệng Lăng Thiên chắc chắc mấy tiếng tỏ vẻ cảm thán thay cho Bắc Ngụy nhờ nhảm người.

Thủy Thiên Huyền đỏ mặt: “Lăng Thiên, người cũng chiếm tiện nghi quá đó. Nếu không phải Hàn Thiết Hiên đột nhiên quay đầu lại đánh ta một kích khiến cho chúng ta hai đầu thụ địch thì chỉ bằng hai vạn người của người thì nhiều lắm cũng chỉ tạo một ít phiền toái cho chúng ta mà thôi, các người tự bảo vệ mình được đã là tốt lắm rồi, không có khả năng đánh bại đại quân ta. Cuối cùng người thua chính là người!”

Lăng Thiên nghiêng đầu nhìn hấn với vẻ mặt ngu ngốc, đột nhiên hấn cười rộ lên, một tay chỉ vào Thủy Thiên Huyền cười như muốn lộn ruột.

“Người cười cái gì? Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?” Thủy Thiên Huyền bị tiếng cười của hấn khiến cho da đầu tê dại nên không nhận được cả giận hết lên.

“Ha ha... Thủy Thiên Huyền. Bây giờ ta mới biết người bại là điều tất nhiên. Người là một cái đầu heo. Ha ha.. Đến bây giờ vẫn còn không hiểu sao lại thất bại trong tay người? Ha ha ha... Cười chết ta mất... Thiên Phong Chi Thủy sao có thể đưa một tên ngu ngốc ra làm đương đại truyền nhân? Nếu người không thua thì đó mới là không có thiên lý!” Lăng Thiên vừa cười vừa nói mấy câu tổn hại danh dự của Thủy Thiên Huyền khiến cho gương mặt hấn lúc xanh lúc đỏ như muốn đem tên đang khoa trương trước mặt này ra đánh chết.

“Những lời này của người có ý gì? Đừng mơ tưởng dùng lời nói lừa gạt ta. Nếu không nói rõ thì ta với Lăng Thiên người không chết không thôi!” Thủy Thiên Huyền hít thở dồn dập không ngừng, chính mình chưa từng bị khinh thị như vậy, hấn cảm giác đầu mình như sắp nổ tung vậy. Nhưng nghe lời nói của Lăng Thiên có dụng ý khác trong đó nên vẫn cố gắng kiềm nén tâm tình lại hỏi.

“Từ lúc người bắt đầu xuất binh thì kết quả đã định rằng Bắc Ngụy và người thất bại.” Thật vất vả lắm Lăng Thiên mới ngưng cười được, hần nói được nửa chừng liền ngừng lại: “Nhưng mà ta dựa vào cái gì để chỉ người? Đây là trách nhiệm của đại nhân nhà các người chứ. Hoặc là nói người lấy gì để trao đổi cho bốn công tử dạy người? Được rồi, dường như ta quên mất người đang trắng tay mà. Nếu bốn công tử đã khoan hồng độ lượng cho người một con đường sống thì người ngoan ngoãn cúp đuôi lại rồi đi. Vậy mà người còn dám ở lại đây hỏi ta tại sao? Thủy Thiên Huyền... Người cho rằng bốn công tử ta ngu như người sao?”

“Lăng Thiên! Người...” Thủy Thiên Huyền giận dữ như muốn nổi điên nhưng chuyện này vẫn là lý do hần luôn canh cánh trong lòng. Thủy Thiên Huyền luôn tự phụ bản thân mình văn võ song toàn, đương thời khó có đối thủ. Về phần trí kế thì càng tự phụ là khó ai sánh bằng. Mới vừa tới Thừa Thiên thì chuyện mình đã gây ra sóng gió gập trời, khiến cho ba nước Thừa Thiên, Tây Hàn, Bắc Ngụy phải gây chiến với nhau. Đang trong lúc đắc ý không thôi thì lại bị thảm bại. Mà ngay cả lý do thảm bại hần cũng không hề biết gì cả. Chỉ cảm thấy trong mấy canh giờ đó mà binh bại như núi lở, những tình nhuệ của Thủy Gia hần mang đến đây hầu như không còn ai cả. Tất cả đều bị Lăng Thiên chém giết như thái rau. Loại đả kích thảm trọng này đối với một người luôn có tâm tư cao ngạo như hần mà nói thì rất khó có thể chịu đựng được. Mấy ngày qua buồn bực muốn chết...

Lần này bản thân tìm đến Lăng Thiên là để hỏi thăm thử muối muối của mình ở đâu nhưng cũng có vài phần tự bạo ở trong đầu. Nhưng lúc này lại nghe được lời nói của Lăng Thiên có ý nghĩa khác nên tinh thần hăng hái hần lên, tin tức này đối với hần quá mức quan trọng. Cố gắng cắn răng nói: “Lăng công tử muốn điều kiện gì mới có thể nói cho tại hạ biết đây? Mong công tử chỉ giáo, tại hạ thật sự muốn biết ta thất bại ở điểm nào.”

Lăng Thiên nắm chén trà trong tay xoay xoay trả lời hời hợt: “Thiên Phong Chi Thủy có thể lực rất lớn, tự nhiên ta sẽ không trêu vào. Hi vọng sau này Thủy công tử có thể đáp ứng người của Thiên Phong Chi Thủy khi đến Thiên Tinh sẽ không được đối phó Lăng Gia ta. Ha ha... Điều kiện rất đơn giản đúng không?”

“Điều này không có khả năng!” Thủy Thiên Huyền cự tuyệt thẳng thừng: “Đầu tiên là người dám tổn thương muối muối của ta, tiếp theo lại giết hơn mười cao thủ của Thủy Gia. Thù này là thù bất cộng đái thiên!”

Lăng Thiên thở dài: “Thủy Thiên Huyền. Người cũng đã biết ta không tổn thương đến muối muối của người! Muối muối của người bị hại không hề có một chút liên quan gì với ta cả. Chuyện này cũng phải nói rõ ràng, ngàn vạn lần đừng đổ lên đầu ta. Ta chỉ giải thích một lần thôi, nếu Thiên Phong Chi Thủy các người vô cớ làm nháo thì Lăng Thiên ta cũng không phải là kẻ sợ hãi gì. Có thể gây chuyện nhưng tốt nhất không nên gây với ta. Ta không phải là người chịu tội thay cho người khác!” Vừa nói xong thì trong lòng hần còn ‘bổ sung’ thêm một câu: “Ta không tổn hại muối muối người, chỉ là người khác làm tổn thương rồi ta mới bắt làm tù binh thôi. Đây là chuyện thật hoàn toàn mà!”

Nghe được Lăng Thiên nói như vậy khiến cho sắc mặt của Thủy Thiên Huyền dần bình tĩnh lại. Hần có thể nghe ra những lời này của Lăng Thiên không hề làm bộ chút nào cả. Nếu như do Lăng Thiên làm thì hần cần gì phải giải thích cho mình như vậy? Xem ra muối muối mình mất tích không hề liên quan đến hần.

Nếu như không phải hần làm thì nhìn khắp Thừa Thiên này, thậm chí khắp Thiên Tinh Đại Lục này cũng chỉ có một nhà có can đảm, lại có thực lực để làm điều này...

Lăng Thiên nhìn thấy thần sắc Thủy Thiên Huyền chậm rãi biến đổi mà trong lòng cảm thấy thỏa mãn cực kỳ: “Về phần nói đến cao thủ của Thủy Gia người chết trên tay của ta thì đó là người sai. Đánh nhau trên chiến trường mà. Người sống ta chết. Ngay cả bản thân mình có chết cũng chỉ trách mình học võ không tinh thôi. Chẳng lẽ chỉ có các người được giết người mà người khác chỉ biết duỗi cổ ra cho các người chém thôi sao? Hoang đường. Vì như vậy mà kết thù? Thủy Thiên Huyền người không cảm thấy vô lý sao? Chiến tranh là do ai gây ra? Bớt nói thù oán gì đi!”

Về mặt của Thủy Thiên Huyền đỏ bừng, hần lập tức quay đầu dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Ngay cả như vậy thì ta cũng chỉ có thể đáp ứng khi tộc nhân đến Thiên Tinh sẽ tận lực không tìm đến Lăng Gia gây phiền toái. Bất quá nếu gặp nhau trên chiến trường thì sống chết theo mệnh đi!”

Lăng Thiên xem thường nhìn hần: “Nói nhảm. Ta cũng không có bảo chỉ ta giết người. Ta sao có thể để cho người của Lăng Gia giơ cổ ra cho các người chém chứ? Càng không có quy định rằng các người nhìn

thấy người của Lăng Gia sẽ bỏ chạy. Mặc dù đây là truyền thống tốt đẹp của Thủy Gia các người!” Những lời này của Lăng Thiên tràn ngập sự châm chọc khi Thủy Thiên Huyền bỏ chạy lần trước.

Gương mặt đỏ bừng của Thủy Thiên Huyền muốn chuyển sang màu tím, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Thiên: “Bây giờ Lăng công tử có thể nói chưa? Nếu không thì xin lỗi, tại hạ không có nhiều thời gian phí phạm ở đây!” Ở chung với Lăng Thiên chỉ một chút thôi mà hắn có cảm giác mình bị bó tay bó chân. Nhất là khi nghe những lời của Lăng Thiên thì ngay cả người chết cũng phải đội mồ dậy. Cho dù ở trong nhà bị trường bối rắn dạy cũng không hề thê thảm như vậy. Thật sự Thủy Thiên Huyền không muốn ở lại đây thêm một chút nào cả.

Lăng Thiên cười lớn, đột nhiên đi đến bên cạnh Thủy Thiên Huyền nói vào tai hắn. Thủy Thiên Huyền thấy bộ dáng trịnh trọng của hắn như vậy thì tâm tình cũng khẩn trương hơn. Hắn nghe thấy Lăng Thiên nói nhỏ vào tai mình: “Tây Hàn Hàn Thiết Hiên là người của Ngọc Gia. Về phần lệnh muội... Ha ha... Không tiện nói bừa...”

“A..” Thủy Thiên Huyền hít một ngụm khí lạnh, đôi mắt tròn tròn. Trách không được Lăng Thiên nói khi mình vừa xuất quân thì đã nắm chắc kết cục thất bại. Trách không được thằng nhãi Hàn Thiết Hiên không hề có một dấu hiệu nào đã quay sang đả kích. Trách không được muội muội mình bị mất tích tại Thù Thiên...

344. Chương 71: Diên Thật? Diên Giả?

Ngọc gia, giỏi thay cho Ngọc gia! Không hổ là tử địch ngàn năm của Thủy gia ta!

Hàn Thiết Hiên đột nhiên trở giáo phản kích, điều này quả thực nằm ngoài dự liệu của Thủy Thiên Huyền, cũng là nguyên nhân lớn nhất dẫn đến thất bại của Bắc Ngụy. Mãi đến lúc này Thủy Thiên Huyền mới bừng tỉnh hiểu ra! Chẳng qua Thủy Thiên Huyền lại nghĩ hơi ..quá, đem cả việc muội muội mình mất tích đổ lên đầu của Ngọc gia. Đúng vậy, ở Thiên Tinh đại lục, trừ Lăng Thiên mới quật khởi ra, cũng chỉ có thực lực như Ngọc gia mới dám khổng chế muội muội mình. Hôm nay trừ Lăng Thiên ra, không phải Ngọc gia còn ai vào đây nữa? Càng huống chi, Ngọc gia đến cùng mới thực sự là đại địch lớn nhất của Thủy gia! Nhất thời Thủy Thiên Huyền nghiêng rằng ken kết, trong mắt hiện lệ quang, quả thực là dọa người.

Lăng Thiên lắc lắc đầu đứng dậy, nhẹ nhàng nói :”Thiên Phong chi Thủy, Thiên Phong chi Thủy cho dù có mạnh nữa tối đa cũng chỉ ngang với Ngọc gia mà thôi. Hơn nữa đừng quên đây là Thiên Tinh đại lục! Ha ha, lùi một bước mà nghĩ, dù có chuyện Thủy Thiên Huyền người biết là Ngọc gia hạ thủ, nhưng người có chứng cứ sao? Không lẽ người muốn không bằng chứng lại vu oan Ngọc gia giống như nghi ngờ Lăng gia sao? Có vẻ không dễ dàng cho lắm! Cho dù người có lòng dám làm, nhưng người có bản lĩnh trả thù sao??”

Trong giọng nói của Lăng Thiên tràn đầy sự trào phúng. Nhưng chính vì thế lại càng khiến cho sự nghi ngại của Thủy Thiên Huyền đối với Lăng gia giảm xuống thấp hơn.

Thủy Thiên Huyền bỗng đứng lên, thần sắc trang nghiêm, không ngờ lại nghiêng người nói :”Cảm tạ Lăng công tử đã giải đáp bí ẩn lớn nhất trong lòng Thiên Huyền lúc này. Việc đắc tội Lăng gia lúc trước, ngày sau nhất định Thiên Huyền sẽ hồi báo! Cáo từ!” Thủy Thiên Huyền lúc này trong đầu chỉ còn tính toán làm sao để đối phó với Ngọc gia, có lẽ phải tạo quan hệ tốt với Lăng gia. Dù sao Thủy gia có mạnh hơn nữa, nhưng ở Thiên Tinh đại lục này vẫn là ‘sân nhà’ của người ta, thực lực của Ngọc gia ở đây đã thâm căn cố đế bao lâu. Hơn nữa lại có thêm một Lăng Thiên thực lực cao thâm khó lường, sau trận chiến ngày hôm đó Thủy Thiên Huyền thực sự đã có ý sợ hãi ‘đối thủ’ này. Vì vậy lúc này đương nhiên hắn chẳng đại gì trêu chọc đến nữa.

Trong lòng Thủy Thiên Huyền đã có chủ ý, sự tình lúc này đã phát triển thành cục diện mới, giờ đã không phải là thứ mình có thể nắm trong lòng bàn tay được nữa. Giờ hắn cũng không thể làm chủ được nữa, phải nhanh chóng liên lạc với gia tộc, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất cho người đến giúp, sau đó mới có thể tính toán cụ thể được. Hiên nhiên nếu có thể cùng Lăng Thiên liên thủ đối phó Ngọc gia, nếu vậy...Cho dù có khó khăn, nhưng...

Thủy Thiên Huyền than một tiếng, cảm thấy hối hận vì trước đây mình đã dùng âm mưu đối phó với Lăng gia! Sau chuyện đó, Lăng gia biết đâu lại cùng với Ngọc gia...Tục ngữ đã nói, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn mình. Tất cả cũng chỉ vì hắn tự nghĩ mình là thông minh, tự đứng đi chọc đến làm mất đi một minh hữu mạnh mẽ, đúng là số khổ...!

Nhìn thấy Thủy Thiên Huyền nói lời cáo từ chuẩn bị đi, Lăng Thiên suýt nữa thì cười phá lên. Hắn đương nhiên hiểu rõ trong lòng Thủy Thiên Huyền đang tính toán cái gì. Nhưng hai nhà vừa mới giao chiến xong, giờ nếu nói kết minh sợ rằng không ai chịu mất mặt xuống nước trước, Lăng Thiên thì đương nhiên không chủ động rồi. Mặc dù da mặt Lăng Thiên thuộc loại rất dày, có thể xuống nước được nhưng mà hắn cũng chẳng dại thử. Kể cả khi mọi chuyện như ý hết, nhưng nếu truyền ra ngoài thì không nói người khác, mà chính lão cha của hắn dám ‘ngắt đầu’ hắn xuống lắm!

Sau khi từ từ tính toán, trong lòng Lăng Thiên tự an ủi mình rồi đi ra ngoài cửa. Nhớ đến Lăng Thần đang giám sát Ngọc Băng Nhan học vẽ, liền muốn đi đến xem tiến độ của tiểu nha đầu ra sao..

Vừa bước ra khỏi phòng bỗng thấy một gia đình chạy vội vã lại gần, chưa kịp thở hắn đã phanh lại gần trước mặt Lăng Thiên.

“Công tử! ..Phù phù..Long Tường...Bệ hạ ...phát điên rồi!” Gia đình thở hổn hển nói. Từ khi Lăng Thiên quay về, lão phu nhân đã hạ nghiêm lệnh, bất kể trong phủ có chuyện gì lớn nhỏ, đầu tiên phải bẩm báo một cách nhanh nhất tới công tử. Đây là ý của lão phu nhân. Bà cùng với chồng vì chuyện Long Tường mà cãi nhau, hai ông bà già đã đấu khẩu ầm ĩ cả nhà lên rồi. Hơn nữa lại sợ con gái Lăng Thiên xảy ra chuyện không tốt nên bà liền hạ mệnh lệnh như vậy. Bà nghĩ đứa cháu mình đa mưu túc trí, một khi có chuyện kể cả kỳ quái đến đâu hắn cũng có thể có biện pháp giải quyết. Làm vậy bà cũng đỡ mệt nhọc. Chính vì vậy mà lúc vừa phát hiện Long Tường có vẻ khác lạ, gia đình lập tức chạy đến báo cho Lăng Thiên ngay.

“Phát điên?” Lăng Thiên nhíu mày. Tên gia hỏa này điên sớm không điên, lại nhè ngay lúc mình cùng cha quay về nhà mà phát điên? Mẹ nó chứ, thằng nhãi này điên cũng khéo chọn lúc ghê!

“Đúng ạ! Điên rồi!” Gia đình nọ hít sâu một hơi, chật vật nói :”Tiểu nhân sợ rằng có chuyện gì nên mỗi ngày đều kiểm tra vài lần. Sáng sớm nay đến phát hiện người nọ tóc tai bù xù ngồi trên một bãi cứt đá tùm lum, ánh mắt điên cuồng thì thào lẩm bẩm một mình. Xem bộ dáng thì đúng là điên rồi...” Vừa nói hắn vừa nhin sắc mặt của Lăng Thiên, trong lòng thấp thỏm lo âu.

Luôn có vài người túc trực vậy mà giờ phút này Long Tường bỗng phát điên! Mặc dù tên này giờ chỉ là một tù nhân, nhưng dù sao cũng vẫn là vị hôn phu của cô mình đó!

“Dẫn đường, ta đi xem thử!” Lăng Thiên một bước đi ra ngoài. Tên gia đình kia luôn miệng dạ vâng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, một đường dẫn Lăng Thiên đi.

Mới còn cách khá xa mà Lăng Thiên đã ngửi thấy mùi hôi thối xông vào mũi. Hắn vốn thích sạch sẽ do đó hơi nhăn mặt nhưng chân vẫn không dừng bước, đi đến cánh cửa sổ của thạch thất nhìn vào trong.

Chỉ thấy Long Tường đầu tóc bù xù, mặt mũi dính đầy ứ vật vàng khè, tay cũng bẩn thỉu vô cùng, đang ngó đông ngó tây xung quanh, ánh mắt ngây ngốc thần thờ..hoàn toàn không còn chút phong độ của vương giả nữa. Khuôn mặt vốn uy nghiêm giờ phút này giống như trẻ con vậy, đang vừa nhảy vừa hát ở trong thạch thất, vô cùng hoạt bát.

Lăng Thiên nhếch miệng cười lạnh, quay đầu ra lệnh :”Người đâu, mang vài thùng nước đến tẩy cho sạch sẽ vào, giúp hắn sạch luôn! Dù sao đây cũng đường đường là vua một nước đấy!”

Lệnh vừa phát ra, gia đình đang sẵn sàng châu chực đứng bên cạnh đó đã lao đi, không nói nhiều đã quay về mang theo nước.

Lăng Thiên một cước đá tung cửa thạch thất, sau đó lùi lại 2 bước, chỉ tay nói :”Hất!”

“Ào!” Một thùng nước to hắt vào đầu Long Tường, lập tức hắn ướt từ đầu đến chân, Long Tường hơi giật mình một cái nhưng lập tức lại khôi phục về điên điên. Lăng Thiên làm như không nhìn thấy, chỉ ra lệnh tiếp tục hất nước, chưa đầy thời gian uống một chén trà nhỏ, mấy chục thùng nước giếng đã dội lên đầu Long Tường, bên trong thạch thất cũng lênh láng nước, chảy ra cả ngoài sân...

Lăng Thiên đưa tay ra lệnh dừng hắt nước, sau đó ra lệnh cho gia đình quét sạch nước trong thạch thất ra ngoài, sau đó mới từ từ đi vào trong. Bên trong mặc dù vẫn ẩm ướt nhưng đã không còn mùi hôi thối hôi nầy nữa. Hắn lãnh đạm ra lệnh :”Các người chờ ở ngoài thạch thất, cho dù người nào cũng không cho phép đến gần phạm vi thạch thất 5 trượng, kẻ nào trái lệnh, giết!”

Đám gia đình thân hình run rẩy, nhất loạt tuân lệnh.

Lăng Thiên vào trong thạch thất đi vài vòng, nửa cười nửa không nhìn Long Tường :”Giả vờ không tệ lắm, quả là có tài năng diễn trò. Người không xứng làm hoàng đế nhưng hợp với đi diễn trò lắm, khẳng định có thể thành công, ha ha ha”

Ánh mắt Long Tường ngơ ngác nhìn hắn, không hề chớp động, giống như trước mặt không có người vậy. Sau đó hắn quay lưng lại, trong cổ họng phát ra tiếng hừ hừ, rồi ngồi bệt xuống đưa chân lên răng mà cắn, giống như đang nhấm nháp món ngon vậy..

Lăng Thiên hứng thú nhìn động tác của Long Tường, hạ giọng nói :”Người vốn có tính toán, cho dù Bắc Ngụy và Tây Hàn cùng với Thiên Phong chỉ Thủy mạnh mẽ hỗ trợ sẽ diệt trừ được Lăng gia, khôi phục lại hoàng quyền. Mặc dù sẽ tổn hại một số ích lợi, nhưng có thể đem lại sự hùng mạnh cho hoàng thất. Lại thêm còn có Dương gia ủng hộ, với thế lực mạnh mẽ của bọn hắn xử lý Lăng gia, thiên thời địa lợi nhân hòa đủ cả, đúng là không hề có chút sơ suất nào, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay phải không? Chính vì vậy nên người mới phát động âm mưu lần này. Chỉ là không ai biết, kể cả người cũng không biết tất cả chỉ là ảo tưởng, chỉ là ảo tưởng lừa gạt người mà thôi!”

Long Tường giống như không nghe thấy hắn nói gì, duỗi tay ra chà xát vào nhau vo thành một khối bùn màu đen, sau đó miệng cười hềnh hếch nuốt vào trong miệng, sau đó nhấm nháp rồi thì thào nói :”Ta muốn ăn đường, ta muốn ăn đường! Oa! Ăn thật nhiều đường à!”

Lăng Thiên không để ý đến hắn, tiếp tục nói :”..Nhưng người thực sự không ngờ đến, kế hoạch tưởng như hoàn hảo đó không ngờ đúng vào lúc người tưởng chủ lực của Lăng gia toàn bộ đã điều đi thì... Vì vậy nên người mới thất bại hoàn toàn. Giờ khắc này mặc dù người làm tù binh, nhưng trong lòng lại không hề sợ hãi. Nguyên nhân bởi vì Lăng gia có nhạc phụ nhạc mẫu của người, có phi tử và con gái của người! Lăng gia toàn người có lòng tốt, cho dù vuốt mặt cũng phải nể mũi, vì vậy người cảm giác được có thể giữ được mạng của mình. Thậm chí người còn ảo tưởng, giờ này không còn Dương gia nữa, chỉ cần người đồng ý đưa ra điều kiện hậu hĩnh, không chừng Lăng gia có thể đưa người quay lại ngôi hoàng đế Thừa Thiên lần nữa..Ha ha, đúng vậy, người là đang có loại hi vọng này!”

“Nhưng ngày hôm qua, ta và cha ta bình an quay về nhà đã khiến người sợ hãi! Người làm tổn thương ông ấy quá nhiều, 10 vạn huynh đệ mà chỉ còn chưa đầy 1 vạn 5000 người quay về. Người là kẻ bất tín bất nghĩa, ti bỉ vô sỉ, cha ta đã hận người đến tận xương, chỉ muốn nhanh chóng diệt trừ người! Ngày hôm qua nếu không phải ông bị thương, lại bị gia gia của ta ngăn cản, sau đó có thêm Lăng Nhiên cô cô cầu khẩn, thì người đã thành một cái xác rồi! Nhưng người cũng đã nhận ra rằng ngay cả gia gia và cô cô của ta cùng ra mặt, vẫn không thể làm cho cha ta bớt lửa giận trong lòng. Chính vì vậy người thật sự sợ hãi, người sợ sớm muộn gì cũng sẽ chết dưới tay cha ta, đúng không?” Lăng Thiên từ từ phân tích, nhưng mắt không hề nhìn Long Tường.

Long Tường vẫn lắc lư thân thể như cũ, giống như đang học tiên nữ nhảy múa vậy, rồi lại đột nhiên ngã ngồi xuống mặt đất, hai tay nắm lấy hai chân đưa vào trong miệng. Nhưng thân thể hắn cứng ngắc khó làm được vậy, nên lại ngã bổ ngửa ra mặt đất, trong miệng phát ra tiếng ‘a a a...’

345. Chương 72: Biến Giả Thành Thật!

Lăng Thiên căn bản không thèm để ý phản ứng của hắn, giống như đang tự nói một mình vậy :”Lúc người cảm giác được bằng phi tử và con gái của mình cũng không đủ bảo đảm cho mình nên người đã chọn biện pháp này : giả vờ điên!” Lăng Thiên lãnh đạm nói :”Không thể không nói rằng đây là một biện pháp rất hay. Cho dù cha ta có tức giận hơn nữa thì cũng không tiện xuống tay với một người điên, dù sao đó cũng không phải là chuyện vinh quang gì. Mà trong hoàn cảnh này còn có vợ con người nên người chắc không đến nỗi bị chết đói, vậy là người có thể ung dung sống chờ ngày quật khởi lại! Ừm, đầu tiên sẽ là xuống tay

trên người cô cô của ta! Ha ha, một ngày vợ chồng trăm ngày ân, hưởng chi các người đã có mười mấy năm vợ chồng? Người đương nhiên biết tính tình cô cô nhu nhược, trái tim mềm yếu, vốn hay ỷ lại người, chính vì vậy nàng chính là sơ hở để người đánh vào. Mà người làm trò cũng thực sự giống thật, ngay cả ta nhìn mãi mà không có sơ hở!”

Lăng Thiên tán thán :”Diệu kế! Quả thực là diệu kế! Hơn nữa người lại không hề ngại thân phận cũ, làm ra những hành động cực kỳ dơ bẩn, cho nên bất kể ai cũng không nghi được là người giả vờ. Ai cũng sẽ không thể tin nổi là người – một đế vương lại có thể thâm hiểm đến mức này! Cả ta cũng không nhìn ra được sơ hở, chỉ là hoài nghi người mà thôi! Kế sách này, quả là tuyệt diệu!” Lăng Thiên cười hi hi nói :”Nhưng mà, không nói đến chuyện người diễn thật hay diễn giả, với ta mà nói, chỉ cần hoài nghi là đủ rồi! Hưởng gì còn có một việc mà người chưa dự tính đến, người biết là gì không?”

“Là gì?” Không biết từ lúc nào, vẻ điên dại kia của Long Tường đã biến mất, vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng nhìn Lăng Thiên. Lăng Thiên từ đầu đến giờ vẻ như không nhìn hắn, tự nói một mình nhưng mỗi câu đều mạnh mẽ nói đúng tim đen của hắn, khiến cho Long Tường cũng không thể giả điên được nữa. Người ta đã phát hiện ra, giả vờ nữa chỉ càng thêm nực cười!

“Lăng gia còn có ta!” Lăng Thiên chỉ vào mũi mình nói :”Về khoản diễn trò này, ta giỏi hơn người nhiều! Nói cho người biết, bốn công tử đã diễn trò từ khi còn nằm trong bụng mẹ! Người nghĩ danh hiệu ‘Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ’ của ta là do đâu mà có hả? Người không ngờ lại có dũng khí diễn trò trước mặt ta. Coi như là người diễn trò giống thật, nhưng con mắt của người đã bán đứng người rồi. Người quả thực là một ứng cử viên sáng giá cho giải Oscar đây! Buồn cười thật!” Lăng Thiên tàn nhẫn cười nói.

Long Tường đương nhiên không hiểu cái gì gọi là ‘ứng cử viên sáng giá’ với lại ‘Oscar’ , hắn chỉ trầm mặc không nói, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau.

“Chẳng qua, người diễn trò này đã nhắc nhở ta một chuyện vô cùng quan trọng” Lăng Thiên chậm rãi đi 2 bước, vẻ mặt nhẹ nhõm giống như vừa giải quyết được một vấn đề khó khăn lớn, cười ha hả nói :”Vốn ta đang buồn bực, xử lý người thế nào đây? Giết? Không giết được! Thả ra? Càng không được! Nhưng không giết, không thả thì chẳng lẽ lại nhốt người cả đời sao? Hơn nữa có cô cô ta ở đó, người vẫn luôn có cơ hội quật khởi trở lại! Mà ta thì không dại gì chơi với lửa kiểu đó. Ha ha, ngay lúc mà ta đang đau đầu thì người lại bắt đầu giả điên!”

Lăng Thiên lại gần Long Tường :”Người đúng là một đại thiên tài! Không ngờ lại nghĩ hộ ta biện pháp!” Lăng Thiên cười cười, lộ ra hàm răng trắng lóe sáng như sứ. Trong mắt Long Tường thì đó giống như là một con sói đói đang há mồm về phía hắn vậy. Hắn không khỏi hoảng sợ nói :”Người...người muốn làm gì?”

Lăng Thiên đắc ý cười cười, cúi đầu thấp nói nhỏ nhẹ :”Người đã muốn diễn trò này, ta đồng ý giúp người hoàn thành! Lần này người sẽ được điên, mà là điên thực sự, được chứ?”

Lăng Thiên giống như rất thành khẩn ‘trưng cầu ý kiến’ của Long Tường, một tay đưa ra vỗ nhẹ vào sau đầu hắn :”Có một chỗ này, nghe nói là có bề mặt bí ẩn của đại não, nếu thần kinh bên trong bị phá hỏng, sẽ biến người thành một người ngu ngốc thực sự! Chủ ý của người quả thực là tuyệt vời, ha ha! Để ta được khen ngợi đầu óc của đế vương như người một lần! À, nhưng có một điều nên nói để người yên tâm, đứa con chưa ra đời của người ta sẽ tử tế chăm sóc nó! Chẳng qua nếu thế này cũng hơi khó nghe một chút, người biết ta có thói quen nhỏ cổ tận gốc! Nhưng thôi, nể mặt cô cô ta sẽ làm cho hắn từ khi bắt đầu có ký ức, sẽ không biết rằng hắn có họ ‘Long’. Cái họ đó quả là làm cho người ta nổi ác tâm, không phải sao? Ha ha, trừ phi hắn cũng là người thế giới khác xuyên thời không đến đây, tiếc là khả năng này quá thấp, ha ha!”

Long Tường mặc dù không biết cái gì gọi là vỏ ngoài đại não, cái gì là thần kinh, cái gì là xuyên thời không...nhưng hắn có thể cảm thấy được chuyện không ổn, không khỏi mở miệng hét lớn :”Cứu mạng a...!”

Tiếng hô chưa kịp phát ra ngoài đã im bật, chỉ thấy sau đầu chấn động, nội lực của Lăng Thiên đã cuốn cuộn đánh vào....

Lăng Thiên phúi phúi tay, nhẹ nhàng tiêu sái đi từ trong thạch thất ra ngoài, giống như vừa mới đi dạo chơi về vậy.

Bên ngoài lúc này đã có cả một đám đông đứng đó, Lăng lão phu nhân, Lăng Nhiên, Kiều Nguyệt công chúa đứng một bên, Lăng lão gia tử đứng một bên. Mẫu thân Sở Đình Nhi cũng đến. Vừa thấy Lăng Thiên đi

ra, mọi người bỗng vây quanh :”Sao rồi?”

Lăng Thiên sắc mặt trầm trọng, ‘buồn bã’ lắc đầu không nói câu nào. Nhưng vẻ mặt hắn đã nói cho mọi người biết kết quả.

“Phịch” một tiếng, Lăng Nhiên đã quỵ xuống trước mặt Lăng Thiên, ôm lấy hai chân hắn :”Thiên nhi, Thiên nhi, ta biết ngươi có thể cứu hắn mà, ta biết ngươi có năng lực đó. Cô cô ban đầu bị trúng kịch độc ngươi cũng có thể cứu được mà. Cô cô khẩn cầu ngươi, van xin ngươi cứu hắn đi. Mặc dù hắn tội lỗi tày trời, hèn hạ vô sỉ, nhưng dù sao đó cũng là chồng của cô cô mà. Hắn là cha của biểu tỷ ngươi mà! Thiên nhi! Cầu xin ngươi cứu hắn đi!” Nói xong Lăng Nhiên liền dập đầu xuống, khóc lớn...

Lăng Thiên vội vàng đỡ nàng dậy :”Cô cô, người định làm ta tổn thọ sao? Người yên tâm, chỉ cần còn một tia hi vọng, Lăng gia ta cũng sẽ không bỏ qua tìm cách cứu chữa cho hắn. Ta sẽ dấn cáng tìm tât cả các đại phu y thuật cao minh lại đây để chữa trị tốt cho hắn. Chẳng qua bệnh này của hắn là tâm bệnh, khác với việc cô cô bị trúng độc ban đầu. Nội lực của ta không có biện pháp chữa trị, xin người đừng trách ta”

Lăng Nhiên mờ mịt đứng dậy. Nàng là nữ nhi của Lăng gia, đương nhiên cũng có kiến thức, biết điều Lăng Thiên nói là chính xác. Nhất thời nàng cảm thấy đầu óc trống rỗng, không suy nghĩ được gì nữa...

Mọi người mở cửa đá ra xem, ánh mắt Long Tường bên trong ngốc trệ, tán loạn, đang ngây ngốc cười hì hì nhìn mọi người. Bên mép chảy nước dãi ròng ròng. Mọi người chẳng cần nhìn lần thứ hai cũng có thể khẳng định được vị Thừa Thiên hoàng đế này quả thực đã điên rồi. Chỉ riêng cái loại ánh mắt này đã không thể nào giả vờ được.

Lăng Nhiên cùng Kiều Nguyệt công chúa ngây người ra nhìn, thân thể mềm nhũn rồi bất tỉnh nhân sự! Mọi người lo lắng đỡ dậy, mãi lúc sau mới tỉnh, vừa tỉnh đã lập tức cất tiếng khóc xé lòng...

Lăng Thiên thở dài một hơi, nói :”Truyền lệnh ra, tìm các danh y trên khắp đại lục này! Bất kể tốn kém bao nhiêu bạc, bất kể người đó ở đâu cũng phải mời đến đây!”

Gia đình bên cạnh vội lên tiếng vâng lệnh rồi lập tức chạy đi truyền lệnh! Lăng Nhiên cùng với Kiều Nguyệt hai người ánh mắt nhìn Lăng Thiên tràn ngập cảm kích! Long Tường tâm địa điên cuồng xuống tay máu lạnh đối với Lăng gia, Lăng Thiên có thể ra lệnh như vừa rồi vì hắn mà mời tất cả danh y đến chữa bệnh, không tiếc tiền bạc và công sức...Làm như vậy thực sự đã là hết lòng rồi!

Chẳng qua các nàng không biết một điều là, dưới sự phá hủy mãnh liệt của nội lực Lăng Thiên, đừng nói là đám đại phu lều cỏ bây giờ, cho dù là ở thế giới trước của Lăng Thiên, đến bệnh viện y thuật nổi tiếng nhất toàn chuyên gia hàng đầu tập trung cũng phải bó tay. Cho dù lại có người xuyên thời không đến nhập vào người Long Tường, sợ rằng cũng chỉ cả đời làm một kẻ ngu ngốc mà thôi...

Xử lý xong chuyện Long Tường, Lăng Thiên bỗng cảm giác cả người nhẹ nhõm! Nhưng lúc nhìn Lăng Nhiên đau lòng như thế, trong lòng hắn cũng có chút xót xa.

Long Tường lão tiểu tử này tội lỗi tày trời, không có lý do nào để tha thứ cả. Ngày hôm nay hắn nhận kết cục như vậy, so với tội của hắn đã là nhẹ nhàng rồi. Nhưng với Lăng Nhiên thì lại khác, bất kể Long Tường thế nào, đó cũng là nam nhân của Lăng Nhiên, là cha của con Lăng Nhiên. Về điều này, không cách nào thay đổi được cả!

Hoặc có thể nói phụ nữ cả thiên hạ đều giống nhau ở điểm này! Lăng Thiên thở dài một tiếng, không khỏi nghĩ đến Lăng Thần. Thiết nghĩ nếu ngày nào đó, người ở vị trí của Long Tường lúc này là mình, thì Lăng Thần sẽ ra sao? Sợ rằng nàng còn điên cuồng hơn cả cô cô mình mất! Dù cả thiên hạ quay lưng, người cảm phần mình nhưng Lăng Thần nào có sợ. Lăng Thần cuối cùng vẫn là Lăng Thần của mình! Nhớ lại kiếp trước của mình, cũng có nhiều cô gái tốt ôn nhu thông minh nhưng lại yêu nhầm kẻ sát nhân, thậm chí tội không thể tha như buôn lậu thuốc phiện, người người căm ghét. Chẳng lẽ mấy cô gái đó không biết nam nhân của các nàng là tội phạm sao? Không phải, lý do là vì ma lực của tình yêu ảnh hưởng đến các nàng, dù biết là sai, dù biết rằng phải đối mặt với tất cả mọi người, nhưng trong lòng các nàng không hề muốn người mình yêu thương phải chịu chút tổn hại nào!

Phụ nữ đại! Lăng Thiên thở dài một hơi, quay về tiểu viện của mình. Vừa mới ngồi xuống, bên ngoài biệt viện đã nhận được tin tức : Phùng Mặc đã áp tải hàng binh xử lý tốt, không có vấn đề gì. Nhưng Thủy

Thiên Nhu thì đang làm âm ỉ muốn gặp mặt hắn.

Lăng Thiên đưa tay xoa xoa thái dương, than một tiếng dài, thực sự không biết nói gì. Rõ ràng mình đã dự định nghỉ ngơi thật thoải mái vài hôm, đi du sơn ngoạn thủy, nào ngờ việc cứ dồn dập tìm đến.

Lăng Thần nhìn ra được tâm tư của hắn, thần nhiên cười nói :”Công tử đúng là vất vả thật. Nếu người khác cũng ở hoàn cảnh như công tử, sợ rằng đã sớm khô kiệt rồi...”

Lăng Thiên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong lòng lại bắt đầu nổi sóng. Hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt mềm mại, cười tà nói với nàng :”Công tử ta quả là sắp khô kiệt đến nơi rồi.. Thần nhi thử tự mình kiểm tra xem...”

346. Chương 73: Cao Áp Thiết Huyết!

Lăng Thần chính là nữ nhi thanh thuần thì nào biết đâu ý thức xấu xa của Lăng Thiên, đôi mắt mở to chớp chớp: “Đương nhiên công tử có khả năng. Thần Nhi chưa có thấy ai có khả năng hơn công tử đâu!”

Về mặt của Lăng Thiên khê tối đi, bàn tay vỗ nhẹ lên đôi bồng đảo của nàng một cái: “Nói hư nói vượn. Muội thấy nhiều điều hư hỏng hơn đó!”

Lăng Thần khê ừm một tiếng rút trong lòng hắn nhưng trong miệng lại hỏi: “Tại sao lại hư hỏng? Dù sao những người Thần Nhi gặp qua thì không một ai có đủ khả năng hơn công tử cả. Thật đó!”

Lăng Thiên không biết phải nói gì đành cười hắc hắc ghé vào tai nàng nói nhỏ một câu gì đó khiến cho gương mặt của nàng đỏ như gấc, bàn tay nhỏ bé khê đánh hai cái lên ngực Lăng Thiên: “Công tử thật xấu xa...”

Lăng Thiên cười lớn ôm nàng cắn nhẹ nhẹ vào lỗ tai cười hì hì: “Nếu Thần Nhi cũng biết huynh có khả năng vậy thì huynh sẽ thử một lần, nếu không thì uống công Thần Nhi khích lệ...”

Lăng Thần mắc cỡ ừm nhẹ một tiếng: “Công tử. Bên biệt viện còn chờ người đó...”

Lăng Thiên nhíu nhíu mày, giọng nói tràn ngập mùi vị chán ghét: “Vậy để cho họ chờ thêm mấy canh giờ nữa đi. Trước tiên huynh phải để cho Thần Nhi biết công tử gia có bao nhiêu khả năng...” Lăng Thần bưng kính mặt trốn trong lòng hắn mà cả người nóng dần lên.

Bên biệt viện chờ từ sáng sớm đến chiều mới thấy được bóng dáng của Lăng Thiên và Lăng Thần đang chậm rãi đi đến. Bởi vậy mới biết Lăng đại công tử rất có... Khả năng.

Lăng Thiên ngồi trên ngựa nhìn đám thuộc hạ của mình mà tức giận tái mặt: “Phùng Mặc. Ngày đó ta phân phó người như thế nào? Mười hai vạn hàng binh lúc này xảy ra chuyện gì mà còn nháo đến ta? Ta thật xem thường các người. Đúng là không có chút bản lĩnh gì mà!”

Phùng Mặc vốn đang nơm nớp lo sợ vừa nghe vậy cũng bị hù cho sắc mặt trắng bệch, vội vàng khom người: “Công tử tha thứ. Hàng binh của Bắc Ngụy lúc đầu còn sợ hãi nhưng tiếp theo sau đó có một vài người phát truyền ngôn loạn xạ khiến cho không ít hàng binh nổi loạn, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp. Người của chúng ta không đông bằng bọn chúng, thậm chí khi nhân mã của biệt viện tiến vào quần giảo cũng xảy ra mấy lần đánh nhau. Trước mắt lòng người hoảng loạn vô cùng. Tiểu nhân vốn cho rằng dùng thủ đoạn thiết huyết để trấn áp, hàng binh lại không có vũ khí trong tay nhưng mà bọn chúng đông lắm...” Vừa nói vừa ngăn đầu nhìn sắc mặt của Lăng Thiên nhưng khi vừa nhìn thấy khiến hắn càng hoảng sợ hơn không dám tiếp tục nói nữa.

“Chỉ như vậy thôi sao?” Gương mặt của Lăng Thiên âm trầm như cơn bão đang kéo về: “Các người thật đúng là có tiền đồ đó. Lại bị mấy tên phế vật kia làm khó dễ? Đây là những hàng binh chứ không phải là đệ tử của ta. Hơn nữa đều là người trưởng thành nên cũng có ý nghĩ của riêng mình. Phùng Mặc, người lại coi bọn chúng như binh lính của mình mà đối đãi sao? Ta thật không biết là do người ngu ngốc như vậy. Thật uống tâm cho ta tín nhiệm người!”

Phùng Mặc bị Lăng Thiên răn dạy như vậy khiến cho sắc mặt trắng bệch, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám.

Lăng Thiên xoay người xuống ngựa đi dạo một vòng trước mặt mọi người, vừa đi vừa nói: “Thời gian tiếp theo của chúng ta không còn nhiều lắm. Ngay từ đầu ta đã không có mong đợi hàng phục mười hai vạn hàng binh này trở thành đệ tử chính thức và càng không có thời gian và tinh lực như thế. Nếu ai muốn như vậy thì đó chính là đồ ngu. Bây giờ thủ đoạn duy nhất chính là - ‘Cao Áp Hàng Phục, Thiết Huyết Quân Lý’ mới có thể làm được.”

Đột nhiên Lăng Thiên xoay người nhìn Phùng Mặc với ánh mắt như lôi điện: “Tổng cộng mười hai vạn hàng binh nhưng trong ý định của ta thì có thể thu phục được sáu vạn người là tốt lắm rồi. Phùng Mặc, ta hỏi ngươi sáu vạn người còn lại đi đâu?”

Mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt to như hạt đậu từ trên trán Phùng Mặc đổ xuống mà không dám lau đi: “Ác... Cái này mặc tướng không biết. Công tử có an bài khác?”

“Có an bài khác? Tức cười!” Lăng Thiên cười âm trầm: “Để ta nói rõ cho người nghe. Sáu vạn người đó chính là lập uy cho mọi người!”

“A?” Mặc kệ là Phùng Mặc hay là những người đi theo hần đều hô lên kinh sợ.

Lập uy? Nếu không nhằm thì kết quả của sáu vạn người đó là chết?

Giết sáu vạn người để lập uy? Từ cổ chí kim có được mấy người dám làm?

Đây là một chuyện kinh khủng không thể tưởng tượng được. Nếu trên chiến trường giao chiến người chết ta sống thì đừng nói là sáu vạn người, cho dù là hai mươi bốn vạn cũng là chuyện thường. Nhưng bây giờ đối phương đã đầu hàng rồi mà còn giết hại như vậy thì có chút quá mức... Chủ tướng sẽ bị người đời sau mắng chửi tàn bạo.

“Dùng hàng binh tác chiến thì từ xưa đến nay có nhiều điều kiêng kỵ!” Lăng Thiên thần nhiên nói: “Đầu tiên. Đề phòng bị tạo phản. Thứ hai chính là phòng ngự trong binh có biến. Thứ ba là chỉ có thể đánh tạm thời nhưng không có thể kéo dài trận chiến được, không thể xúc tiến cho bọn chúng đánh với quốc gia cũ cho nên từ xưa đến nay vấn đề hàng binh luôn là chuyện đau đầu nhất của mỗi vị quốc chủ.”

Mọi người đều gật gật đầu đồng ý, thậm chí người cũng biết đạo lý này nhưng tại sao lại còn muốn đưa tất cả hàng binh về? Chuyện khó giải quyết này có thể dễ dàng thu xếp sao?

“Nhưng vấn đề này trong tay ta không phải là chuyện lớn. Ít nhất cũng không phức tạp như tiền nhân.” Lăng Thiên nheo nheo đôi mắt lại, thần sắc sâu không lường được: “Mỗi quân chủ của các nước trước kia nếu không phải quá nhân từ thì cũng quá cổ hủ. Vừa muốn lợi dụng những người này lại vừa phòng bị bọn họ, còn muốn đội lên một cái mũ nhân đức đạo nghĩa. Có ý đồ muốn dùng tình cảm để cảm hóa bọn họ. Đây là điển hình của việc vừa muốn làm gái điếm nhưng cũng muốn lập miếu thờ!” Lăng Thiên hừ một tiếng hèn mọn: “Ngu ngốc không ai bằng. Người khác tẩy não từ nhỏ, dạy dỗ hơn hai mươi năm thì chỉ mấy tháng là có thể thay đổi hoàn toàn được sao? Đối với với những kẻ này chỉ có thể dùng bạo lực, bạo lực, tuyệt đối máu tanh bạo lực. Ẩn trong đó là những thủ đoạn cao siêu mới thu được hiệu quả!”

“Máu anh tuyệt đối? Ẩn những thủ thủ đoạn và sách lược đặc thù?” Tất cả mọi người đều nhìn về Lăng Thiên với ánh mắt khó hiểu. Hơn nữa những tướng quân chém giết trong quân đều có suy nghĩ thâm căn cố đế rồi nên không nhận được dựng thẳng tai lên lắng nghe.

Trong lòng Lăng Thiên thở dài một tiếng. Lăng Thiên biết chuyện chuyển hóa hàng binh này đâu có dễ dàng gì. Những tiểu thuyết mà hắn xem trước kia đa phần là diễn viên chỉ cần phát tán ra khí thế vương phách, sau đó lại dùng tình cảm để dẫn động thì tất cả các hàng binh đều cúi đầu thuần phục, khóc lóc thể thoát loạn xạ... Đây là một ảo tưởng nhằm chán cực điểm.

Điều khác không cần nói, chỉ chuyện chuyển hóa bọn tù binh đã là hảo huyền rồi. Người thử đi làm đi? Cho người mười năm đó. Chỉ cần hắn nắm vũ khí trong tay là có thể quay lại chém người bất kỳ lúc nào.

Lăng Thiên xoay người lại nhìn mấy tên quản lý Lăng Phủ biệt viện nói: “Sau này chuyện của hàng binh cứ làm như vậy. Lấy mười người làm một hàng ngũ, trăm người làm một đội. Ngàn người làm một doanh, vạn người làm một tưng. Ngũ trường, đội trưởng, trong doanh có thiên tướng, trong tưng có tướng quân. Tạm thời thì việc trong biệt viện các người an bài!”

”Trong một ngũ có người có ý đồ chạy trốn hoặc là mưu toan tập hợp chúng nhân làm loạn thì chém hết. Trong một đội có hai ngũ phạm sai lầm thì xử tử tất cả. Trong một doanh vượt qua hai đội có vấn đề thì thiên tướng bị cắt làm tiểu binh, hai đội phạm lỗi đều tử. Từ hôm nay, Lăng Kiềm thống lĩnh Đệ Nhất Lâu kiêm chức Hình Đường, nhân thủ thì người tự quyết. Vô luận là chuyện gì cũng không được hỏi ý kiến của ta, người cứ tự quyết định.

“Tất cả những kẻ không nghe lệnh, gây bất lợi cho huấn luyện, nháo sự... Toàn bộ đều không có ngoại lệ. Giết không tha!” Những lệnh xử phạt của Lăng Thiên được truyền ra không dứt khiến cho những kẻ nghe thấy mà đổ mồ hôi lạnh.

“Lăng Kiềm. Người nghe rõ rồi chứ?” Lăng Thiên hỏi có vẻ rất tùy ý.

“Rõ rồi. Công tử!” Lăng Kiềm muốn nói điều gì nhưng liếc mắt Lăng Thiên một cái vẫn mang lời trong lòng nói ra: “Công tử. Đối với việc này ta không hiểu lắm. Sợ rằng...”

Lăng Thiên cười cười: “Người không cần phải hiểu. Người chỉ biết một việc là được...” Lăng Thiên phát tay đi về phía trước mà lưu lại vài chữ lạnh nhạt: “Người chỉ cần biết giết người là có thể làm tốt chuyện này!”

Mọi người rùng mình không thôi. Chỉ một câu nói này thôi cũng đủ để cho máu tươi tràn ngập dòng sông rộng ba trượng ở trước biệt viện kia. Một câu nói như vậy cũng đã quyết định ít nhất cũng có vài vạn người chết dưới kiếm Lăng Kiềm.

Giết không tha! Thật đáng sợ, thật là ba chữ khủng khiếp. Cuối cùng mọi người mới hiểu được ba chữ uy hiếp kia.

Lăng Thiên đi không xa, chậm rãi xoay người lại nhìn bọn họ cười cười: “Mười hai vạn hàng binh có thể giữ lại sáu vạn cho ta sử dụng đã rất tốt rồi. Bất quá cái bánh lớn này rơi xuống nếu cần thì chỉ cần giữ lại ba vạn thiết huyết tinh nhuệ hoàn toàn thuộc về chúng ta cũng rất thỏa mãn!”

“Nhân từ nương tay không thể chưởng binh. Nam nhi huyết, huyết như thiết. Nếu bước trên con đường này rồi không được quay đầu lại!”

Lăng Thiên cười mập mờ nói có vẻ rất bình thường, áo bào trắng đón gió bay phát phơ phối hợp với gương mặt trầm tĩnh kia rất hòa hợp với hoàn cảnh Thiên Nhiên xung quanh những người nghe được lời này để sợ hãi trong lòng.

Lăng Thiên hướng về Lăng Thần vẫy vẫy tay ý bảo nàng đi theo: “Tốt lắm. Các người cũng bận rộn rồi. Ngày mai trước khi mặt trời mọc thì ta hi vọng mười hai vạn hàng binh hoàn hảo. Ta không muốn có chuyện gì phiền đến ta nữa. Nếu như còn...” Đôi mắt lạnh lùng của Lăng Thiên nhìn khắp mọi người một lượt: “Tất cả rút đi. Kể cả Lăng Kiềm và Đệ Nhất Lâu!”

Mãi đến khi Lăng Thiên rời đi rất xa rồi mà mọi người vẫn còn cung kính đứng đó. Buổi nói chuyện hôm nay của Lăng Thiên khiến cho những chiến tướng nhập ngũ mười năm hoàn toàn chấn động. lấy phương pháp như vậy chưởng quân binh lính thì ngay cả thủ hạ không quân lệnh cũng phải ngoan ngoãn phục tùng thôi. Mặc dù nó có hơi tàn khốc...

347. Chương 74: Đàm Phán Thiên Nhu

Lăng Thiên chậm rãi đi vào trong thạch thất nhìn hai tên thủ vệ bên ngoài hỏi: “Tình huống mấy ngày nay của Thủy đại tiểu thư như thế nào?”

Lăng Thiên hỏi chính là tình huống thân thể của Thủy Thiên Nhu nhưng không ngờ rằng hần vừa dứt thì một trong hai hần tử khôi ngô kia lộ ra thần sắc còn khó coi hơn cả khóc: “Tốt. Tốt lắm...”

Lăng Thiên thấy vẻ mặt của hần có chút khác lạ liền quay lại: “Có chuyện gì?”

“Không... Không có chuyện gì?” Đại hần kia càng hoảng sợ hơn.

“Không có chuyện gì?” Lăng Thiên chậm rãi nhíu nhíu mày: “Nói. Từ từ nói rõ tất cả cho ta?”

Hai gã thủ vệ hoảng sợ chậm rãi bấm báo cho hần, Lăng Thiên càng nghe càng nhúm mày thêm nữa. Đến cuối cùng gương mặt nhăn nhúm lại.

Thì ra thương thể của Thủy Thiên Nhu không nặng lắm nhưng nghiêm trọng nhất chính là nội thương, bất quá nội thương của nàng được Lăng Thiên điều trị rồi cộng với bản thân nàng cũng gần đạt đến thiên cấp nội gia cao thủ cho nên trong khoảng thời gian này khôi phục cực nhanh, cơ bản đã khỏi hẳn rồi.

Nhưng khi thân thể nàng chuyển biến tốt đẹp thì cuộc sống của các thủ vệ ngày càng không dễ chịu gì cả. Thủy đại tiểu thư yêu cầu với bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng: ‘Lăng công tử của các người nói phải chiêu đãi ta cho tốt. Ta còn là một phụ nữ nữa. Là phụ nữ thì đương nhiên muốn sạch sẽ, muốn tắm rửa nên các người phải chuẩn bị bồn tắm, nước nóng để ta tắm rửa. À còn phải thay quần áo nữa, ngay cả nội y cũng phải thay cá khác. Còn nữa, nơi phụ nữ ở thì sao không có son phấn được? Sao không có gương đồng? Không có lược? Không có...’

Hơn nữa yêu cầu của Thủy đại tiểu thư ngày càng cao, khẩu khí ngày càng mạnh mẽ. Theo lý thường thì điều đó cần phải làm khiến cho mấy tên thủ vệ than khổ không thôi. Nếu như những chuyện khác thì không cần nói những chuyện nội y của phụ nữ chính là vấn đề nam nhân kiêng kỵ nhất. Có thể tưởng tượng được mấy đại hán mạnh mẽ quý quý túy túy đi mua nội y của nữ tử thì nó đáng xấu hổ vô cùng.

Vấn đề chính là một câu của Lăng Thiên trước khi đi đã dặn dò: ‘Chỉ cần không thả nàng ra ngoài thì còn lại những yêu cầu không quá phận có thể tạm thời thỏa mãn nàng ta. Hơn nữa phải chiều cổ cho thương thể của nàng tốt hơn.’ Lúc đó Lăng Thiên xem Thủy Thiên Nhu như là một lợi thể khi đàm phán với Thủy Gia thì nào để cho nàng bị tổn thương trí mạng được chứ? Hơn nữa từ trước đến nay trong lòng Lăng Thiên luôn cảm nhận được sự uy hiếp cường đại của Ngọc Gia nên trong lòng cũng có chút ý tứ muốn liên kết với Thủy Gia đối phó Ngọc Gia. Thậm chí mọi việc đều diễn ra rất thuận lợi.

Đương nhiên chuyện cần phải làm trước tiên là phải cứu phụ thân Lăng Khiếu thoát rồi mới tính tiếp được. Nếu như phụ thân xảy ra chuyện thì không còn gì để nói nữa, căn bản là không có bất kỳ con đường đàm phán nào cả. Nhưng trải qua trận đánh lần này mặc dù Lăng Thiên giành được toàn thắng, thậm chí thu hoạch rất nhiều nhưng trong lòng lại càng cảm thấy nặng nề hơn. Thực lực của Ngọc Gia mạnh đến trình trạng khiến cho Lăng Thiên phải giật mình. Một đại tướng quân của Tây Hàn ít nhất cũng nắm ba phần binh lực thì đại bản doanh của Ngọc Gia thì không cần phải nói. Nhưng Đông Triệu thì sao? Ngô Quốc nữa? Nam Trịnh có hay không? Thậm chí trên Thừa Thiên này nữa?

Nghĩ như vậy Lăng Thiên có cảm giác không lạnh mà run, thực lực của thế gia ngàn năm không thể xem thường chút nào. Bản thân mình có chút khinh thường thiên hạ rồi.

Từ sau lần đó trở về thì Lăng Thiên luôn nghĩ đến vấn đề này. Ngọc Gia - Thủy Gia. Hai con quái vật lớn này chính là chướng ngại sau này ngăn cản mình trên con đường tranh phách thiên hạ. Bây giờ đã có xu thế rồi thì mặc kệ là ai cũng không thể dễ dàng bỏ qua được. Nếu không thì sẽ bị những gia tộc khác công kích thật mạnh cho xem.

Mặc dù Lăng Thiên không sợ hãi một gia tộc nào nhưng cũng không muốn bị tổn thất một cách vô vị như vậy. Kết quả tốt nhất chính là phải hòa hợp với Ngọc Gia nhưng cũng không được bài xích Thủy Gia. Nhưng lại tận lực không được tham gia sự tranh đấu của hai nhà. Hai gia tộc này đều có dã tâm rất lớn. Nếu như mình có thể lợi dụng tốt...

Nhưng kết quả này phải để cho người ta tình nguyện mới được, chứ không thì hổ đánh nhau khiến cho mình trở thành vật hi sinh vô ích thì không tốt lắm. Nhất là mối quan hệ của mình và Thủy Gia đã đến tình trạng như vậy rồi thì không biết phải phát triển như thế nào? Theo phương hướng nào giờ?

Hôm nay Lăng Thiên đi đến biệt viện gặp Thủy Thiên Nhu là muốn có ý định dò xét Thủy Thiên Nhu nhưng đột nhiên biết được hành động này của Thủy Thiên Nhu khiến cho hần nhúm mày khó hiểu. Nha đầu kia muốn làm gì đây?

Suy nghĩ một lúc lâu sau vẫn không hiểu được nên Lăng Thiên lắc đầu: “Mở cửa ra!”

“Thủy cô nương, xem ra mấy ngày nay cô nương rất thoải mái nhỉ. Có quen ở đây không? Xem Lăng Gia ta trở thành nơi dưỡng lão rồi sao?” Lăng Thiên cười hì hì bước vào trong cất tiếng cười đùa: “Nhìn Thủy cô nương mơn mớn vậy khiến ta muốn cắn thử một cái quá!”

“Có phải không? Thật muốn cắn sao?” Thủy Thiên Huyền bận một bộ quần áo màu tím, tuy đang yên lặng ngồi đó nhưng phong tư yếu điệu, gương mặt tuyệt mỹ mang theo một chút quật cường. Tuy lời nói của nàng có chút mập mờ nhưng ngữ khí lại lạnh như băng.

“Không muốn không muốn!” Lăng Thiên lắc đầu chánh sắc nói: “Răng của ta tốt lắm. Lỡ hư rồi thì không thể ăn cơm được nữa!”

“Phải không?” Thủy Thiên Nhu cắn răng nói: “Xem gương mặt tràn đầy xuân phong của công tử thì xem ra trên chiến trường đã đại thắng rồi?”

“Nhờ phúc của cô nương!” Lăng Thiên cười tủm tỉm nói: “May mắn thắng một trận mà thôi. Không đáng để nhắc đến!”

“Lệnh tôn không có việc gì chứ!” Bộ dáng của Thủy Thiên Nhu có chút tức giận.

“Nhờ phúc cô nương luôn. Gia phục rất khỏe!” Lăng Thiên dạo một vòng nhỏ trong phòng rồi mới ngồi xuống. Lăng Thiên tự nhiên đứng ở phía sau lưng hắn.

Thủy Thiên Nhu liền bộc phát: “Nếu lệnh tôn không có việc gì rồi thì sao Lăng công tử không thả chúng ta ra ngoài? Đây là có đạo lý gì?”

“Àn?” Lăng Thiên gãi gãi đầu: “Xin thứ lỗi cho tại hạ có trí nhớ kém. Ta nói sẽ thả các người ra ngoài khi nào?”

Điệp Nhi đứng một bên khẽ nhếch miệng lên: “Người sao biết giữ chữ tín nữa? Không biết là lúc đầu ai nói nếu lệnh phụ không có chuyện gì thì người sẽ không cùng đối địch nữa? Bây giờ cha người không có chuyện gì rồi thì sao còn lại nhốt chúng ta? Thật là không biết xấu hổ. Người...” Nàng vốn muốn tiếp tục châm chọc Lăng Thiên vài câu nữa nhưng dưới ánh mắt muốn giết người của Lăng Thiên thì nàng lập tức câm miệng lại. Xem ra cái bạt tai lúc đầu kia khiến cho nàng sợ Lăng Thiên thật lòng.

Lăng Thiên thần nhiên nói: “Ta có nói như vậy sao? Xem ra trí nhớ của tại hạ không được tốt lắm. Lúc đó chỉ có chủ tớ các người ở đây thôi phải không? Nói thế nào đi nữa các người cũng nhiều người mà, hoặc là nói là ta bị ép buộc. Thủy Gia có thể lực mạnh mẽ thì một căn nhà nhỏ như ta đây nào dám trêu chọc chứ? Uy phong của Thủy Gia không thể xem thường được!”

Không thể không thừa nhận trình độ ‘mặt dày’ của Lăng Thiên quả thật là hiếm ai sánh bằng.

Thủy Thiên Nhu cũng không tiếp tục cãi mà chỉ cười lạnh: “Công đạo trong lòng mỗi người, không tin thì sao có nơi đặt chân trên thế giới này được chứ? Công tử nói chính mình không nói, cho dù trí nhớ của công tử không tốt thì cũng không sao. Chỉ là ta muốn hỏi công tử muốn giam chúng ta ở đây đến bao giờ? Chúng ta rời khỏi nhà lâu lắm rồi. Lăng Phủ bắt chúng ta xem nơi đây là nhà thì ta cảm thấy rất khó khăn. Thiên Phong Chi Thủy mới là nhà của ta. Hi vọng công tử có thể cho ta một cái thời hạn đi?”

Lăng Thiên cười lạnh: “Vốn tưởng rằng lệnh huynh hay nói đùa. Cô nương cũng rất hay nói giỡn. Với thân phận và địa vị của cô thì muốn ở đến bao giờ chẳng được? Muốn ở thì ở, cần gì chủ nhân cho phép chứ? Chủ nhân ta đây hi vọng cô có thể ở năm bảy năm để Lăng Gia tận lòng thể hiện địa chủ!”

Hàn quang trong đôi mắt của Thủy Thiên Nhu chợt lóe lên: “Lăng công tử. Nếu nói đến vấn đề này rồi thì người phải nhớ rằng người đang giam giữ người của Thiên Phong Chi Thủy. Hậu quả của việc này người phải biết rõ chứ!”

Lăng Thiên vuốt vuốt cằm vắt ngang chân lên: “Ta đương nhiên biết, hơn nữa là biết ngay rồi. Ta đã giam lỏng người của Thiên Phong Chi Thủy và cũng đã giết người của Thiên Phong Chi Thủy. Vậy thì sao? Cũng đã giết rồi thì giam thêm một vài người có là gì?”

“Người giết người của Thiên Phong Chi Thủy?” Thủy Thiên Nhu liền khẩn trương hơn: “Giết người nào? Giết bao nhiêu người?”

“Yên tâm. Ta không có giết đại ca Thủy Thiên Huyền của người đâu. Người ta giết cũng không nhiều lắm. Chỉ có mười mấy người thôi!” Lăng Thiên lắc đầu: “Thực lực quá yếu. Giết còn chưa đã!”

“Người! Công tử quả nhiên là người biết giữ chữ tín. Thủy Thiên Nhu ta hôm nay mới hiểu rõ Lăng Thiên người.” Đôi mắt của Thủy Thiên Nhu tròn tròn lên: “Lăng Thiên, người đã phạm vào tội kỵ của Thủy Gia chúng ta. Người cứ chờ sự trả thù thảm thiết nhất, huyết tinh nhất của Thủy Gia ta đi. Đối với cừu nhân chúng ta chưa từng biết nhân nhượng bao giờ. Ngàn năm trước đến giờ không có ngoại lệ. Lăng Gia cũng không ngoại lệ!” Mươi mấy người thôi? Thủy Gia mang đến bao nhiêu người? Thủy Thiên Nhu tức giận run rẩy cả người.

“Ta rất sợ... Thật sự là rất sợ...” Lăng Thiên cười lớn nhún vai: “Sợ run cả người nè...”

Thủy Thiên Nhu thở dài một tiếng bất đắc dĩ, nếu Lăng Thiên quan tâm đến uy hiếp của mình thì mình đã không phải bị bắt giam ở đây. Những lời vừa rồi chỉ là thái độ nhất thời của mình thôi, khó có tác dụng gì.

Trong thời gian giam lỏng này Thủy Thiên Nhu suy nghĩ rất nhiều. Lăng Thiên là một người thế nào đây? Muốn nói hắn có thủ đoạn thì hắn không thua một ai cả. Nếu nói tài hoa, võ công cao minh, trí tuệ hơn người thì cũng khó có ai có thể so sánh được với hắn. Mang danh tiếng Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ vài chục năm qua. Nếu nói cẩn thận thì hắn rất cẩn thận, cẩn thận cực kỳ. Với thực lực hiện tại của hắn thì đâu cần phải thế! Nhưng nếu nói hắn kiêu ngạo thì không có một ai hơn được. Cả thiên hạ này có hai gia tộc lớn là Thủy Gia và Ngọc Gia thì hắn cũng đã đụng độ rồi. Hơn nữa đều đắc tội rất lớn. Ngọc Gia trưởng lão hắn muốn là giết không chút lưu tình nào cả. Thủy Gia cao thủ thì không cần phải nói, ngay cả Thủy Gia tiểu công chúa hắn cũng dám bắt giam thì còn sợ gì? Tuy rằng quá trình mình bị bắt có chút khúc chiết...

Người này đúng là tên không muốn sống mà.

348. Chương 75: Điều Kiện Thả Người

Không nói đến hai gia tộc ngàn năm này. Hiện tại hắn đã kết tử thù với Dương Gia, gần đây lại thêm một gia tộc là Tây Môn Thế Gia nữa. Cùng lúc hắn còn tính kế cả Nam Cung Thế Gia, đề phòng Tiêu Gia. Thừa Thiên tám đại thế gia mà hắn chọc hết bốn rồi. Hôm nay lại thêm Thủy Gia của mình nữa. Tin rằng chỉ cần đối lại bất kỳ kẻ nào có nhiều cừu nhân như vậy thì sợ rằng sớm đã chết không có chỗ chôn rồi nhưng Lăng Thiên vẫn sống ung dung tự tại vô cùng.

Hắn bị diên rồi sao? Có nhiều địch nhân như vậy thì chỉ bằng một thế lực mới như Lăng Gia mà hắn còn xem như không có gì? Còn dám ‘chạy rong’ khắp nơi mà còn chiếm thượng phong nữa? Hắn làm thế nào? Đây là chuyện mà ‘người’ có thể làm được ư?

Thủy Thiên Nhu thở dài một hơi gạt bỏ những suy nghĩ đó trong đầu ra ngoài: “Trong lòng công tử tự có suy nghĩ riêng nên tiểu nữ cũng không muốn làm xấu chi. Xin hỏi Lăng công tử. Phải làm thế nào ngài mới có thể thả ta ra ngoài đây? Hi vọng công tử nói rõ?”

“Như vậy thì cần phải hỏi ý của Thủy cô nương rồi.” Lăng Thiên cười cười nói: “Ngài đến tột cùng là phải làm gì để ta thả người đi?”

Trong lòng Thủy Thiên Nhu vừa chuyển lập tức ánh mắt sáng ngời. Những lời này của Lăng Thiên đã nói rõ không phải là không muốn thả nàng ra ngoài, hơn nữa Lăng Thiên cũng không muốn nhốt nàng cả đời. Vấn đề chỉ là Thủy Thiên Nhu có thể đưa ra điều kiện gì khiến cho Lăng Thiên động tâm đây? Nghĩ thông suốt điểm này rồi nên Thủy Thiên Nhu trầm ngâm suy nghĩ nhưng nàng cũng biết bây giờ trên người nàng không có gì để cho Lăng Thiên động tâm cả. Tư nguyên của nàng có rất ít...

“Ân. Được rồi, ta phải nhắc Thủy cô nương một chút...” Lăng Thiên cười tủm tỉm nói: “Mỹ nhân kế không nên sử dụng. Tuy rằng có câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Bỏ công tử cũng là đại anh hùng và cũng là quân tử đạo học chánh tông chưa bao giờ chịu khuất nhục dưới váy của ai cả. Hơn nữa nhân giới của bốn công tử rất cao, những dong chi tục phần tốt nhất không nên tự bêu xấu làm gì!”

Suýt nữa Thủy Thiên Nhu cắn gãy răng của bản thân mình rồi. Một tên đáng hận mà, chính mình chịu đựng đau đớn, chuẩn bị trang phục trong ba ngày là vì cái gì? Là muốn để cho hắn có cảm giác kinh diễm. Cho dù bên cạnh hắn có bao nhiêu ‘hoa’ thì bốn cô nương cũng tin tưởng rằng bốn cô nương không thua kém một ai cả. Ít nhất thì người cũng có một vài phần thương hoa tiếc ngọc chứ. Như vậy thì bản thân

mình có thể nắm chặt được một chút khả năng mê hoặc hắn, có thể thông dong đưa ra điều kiện rồi tiến tới hợp tác. Thậm chí có thể đạt được cục diện hai nhà hợp tác vui vẻ.

Trong suy nghĩ của Thủy Thiên Nhu thì nàng cố gắng đoán Lăng Thiên sẽ nói gì, hành động ra sao để còn ứng phó, vô số giả thiết được nàng lập ra nhưng trăm vạn lần không ngờ rằng khi Lăng Thiên đến đây nói mấy câu khiến cho một khoảng thời gian dài mình chuẩn bị hoàn toàn uổng phí. Hơn nữa còn đả kích niềm tin của bản thân nữa. Nhấn nại thì cũng có giới hạn của nó chứ...

“Ta làm mị nhân cho người mù coi mà!” Thủy Thiên Nhu oán hận: “Thật sai lầm mà.” Trong lòng oán hận vô cùng, ngay cả phong tình bản thân đối với nam tử trước mặt này là gì nàng cũng không hiểu gì cả.

“Ách!” Lăng Thiên gãi gãi đầu như có chút xấu hổ, đảo mắt một cái liền cười hì hì: “Thủy cô nương hiểu lầm rồi. Đôi mắt Lăng Thiên từng nhìn thấy mị nhân đó chứ. Bất quá phong tư của Thủy cô nương quả thật hơn xa mấy người tại Minh Yên Lâu nhưng mị nhân của cô có một loại ý tứ muốn giết người khiến cho kẻ khác kinh sợ không thôi thì nào có cái gì gọi là kiều diễm chứ...”

Chỉ mấy câu đó thôi cũng đủ khiến cho Thủy Thiên Nhu tức giận muốn phát điên, động đến vết thương cũ khiến nàng phải nôn ra vài ngụm máu. Hảo một Lăng Thiên. Dám đưa bản cô nương ra so sánh với hạng dong chi tục phấn thanh lâu. Thật sự là độc ác mà...

“Tốt... Tốt lắm...” Thủy Thiên Nhu cảm thấy mình không phải là đối thủ của Lăng Thiên khi đấu khẩu, gương mặt xinh xắn xụp xuống do thất bại: “Lăng công tử miệng lưỡi sắc bén nên tiểu nữ cam bái hạ phong. Rốt cuộc thì công tử muốn làm sao? Nói ra ý của người đi. Nếu có thể đáp ứng thì bản cô nương nhất định đồng ý liền. Nếu không thể thì bản cô nương cũng đành chấp nhận ở lại đây làm khách thôi. Mong công tử không nên tiếp tục trò mèo vờn chuột này nữa. Con chuột này hết còn hứng thú rồi.”

Lăng Thiên cười cười: “Cô nương quả nhiên là người nhanh nhẹn. Thật ra ta cùng với Thủy cô nương, thậm chí là Thủy Gia không hề có thâm thù đại hận gì cả. Lúc ban đầu có chút xích mích cũng là do lập trường bất đồng. Chuyện Thủy cô nương làm trong mắt ta thấy bất đồng mà chuyện ta làm trong mắt Thủy cô nương chắc cũng thấy như thế. Nhưng mà nếu chuyển đổi lập trường cho nhau thì sợ rằng đối phương sẽ quá phận hơn nữa. Thủy cô nương thấy có đúng không?”

Thủy Thiên Nhu trầm tư một lúc lâu rồi đột nhiên mở miệng cười: “Đúng vậy, những lời này người nói rất đạo lý. Ta đang muốn nghe những lời tiếp theo đây!”

“Đâu có. Nếu trong lúc chúng ta còn chưa hóa giải được cừu hận mà ta lại đem Thủy cô nương nhốt lại đây thì theo ta biết thì đây là một phiền toái khó giải quyết.” Lăng Thiên làm một bộ dáng khổ sở vô cùng: “Mặc dù Thủy cô nương sớm muộn gì cũng phải lập gia đình nhưng bây giờ vẫn là tiểu công chúa thiên băng ngọc thủy của Thiên Phong Chi Thủy. Nếu ta thả Thủy cô nương ra thì Thiên Phong Chi Thủy sẽ biết ta đã ra tay với Thủy cô nương, làm trò quỷ. Vô luận là lúc đầu ta làm việc này có tâm tư gì, thậm chí sau đó ta làm gì nữa cũng tìm đến gây phiền toái cho chúng ta. Cuối cùng thì cũng sẽ tìm đến gây phiền toái cho ta chứ không phải là để nói chuyện. Có phải như vậy không Thủy cô nương?”

“Đúng vậy!” Sự thật là vậy nên Thủy Thiên Nhu không có phủ nhận. Nếu nàng phủ nhận thì chuyện này không cần nói nữa.

“Điều thứ hai chính là việc này liên quan đến Ngọc Gia.” Về mặt của Lăng Thiên như muốn khóc: “Lúc đầu vì cứu Thủy cô nương mà ta không chú ý đã giết chết hai trưởng lão của Ngọc Gia. Người chết có thể sống lại được không? Nếu Thủy cô nương khi ra ngoài lại đi tuyên truyền ‘nhỏ nhỏ’ một chút thì sợ rằng Ngọc Gia sẽ trở mặt thành thù với ta. Mà Ngọc Gia và Thủy Gia giống nhau, đều là nhân vật Lăng Thiên ta không dám trêu chọc vào. Còn có Nhan Nhi của ta...”

“Nói hươu nói vượn...” Thủy Thiên Nhu không nhịn được liền phản bác lại: “Lúc đó người của Ngọc Gia đều đã bỏ chạy rồi, là do người không chịu buông tha mới hạ sát thủ đó chứ. Điều này không chút quan hệ gì đến ta chứ? Người không cần phải giả mù sa mưa làm gì. Bây giờ người của Ngọc Gia và Thủy Gia đều chết trên tay người không ít. Người sớm đã động thủ rồi thì còn nói điều này có ý tứ gì!”

Lăng Thiên cười ha ha: “Cô nương lại đùa rồi, nhưng lần này đùa quá rồi đó! Ta cùng với Nhan Nhi đều thật thật lòng với nhau, việc này cả thiên hạ đều biết. Ta tin rằng nếu không phải vì Thủy cô nương thì hai gã trưởng lão Ngọc Gia kia ta đã sớm mời về nhà cung phụng rồi. Đó chính là người nhà của Nhan Nhi

ta mà. Nhưng vì Thủy cô nương mà ta không còn cách nào hơn tiền bọn chúng về diêm vương. Ta mặc dù không muốn giết người nhưng người vì ta lại chết. Thủy cô nương, nói đến nguyên nhân cuối cùng thì cũng là do người cả thôi...”

“Hừ!” Thủy Thiên Huyền hừ một tiếng lạnh lẽo, khẩu khí của Lăng Thiên khi nói chuyện rất là lạ khiến cho nàng không thoải mái chút nào cả.

“Thứ ba. Ngày trước trên chiến trường đánh một trận tuy nói rằng không nhượng bộ, nhắc tay không lưu tình nhưng cao thủ của Thủy Gia chết dưới tay ta không hề ít. Đây cũng là một thù oán thật nặng mà...” Lăng Thiên ngửa mặt lên trời thở dài có vẻ buồn phiền cực kỳ: “Ta vốn là người lương thiện nhất trên đời, ngay cả con kiến cũng không dám giết thế nhưng lần này lại tạo sát nghiệt rồi. Thật tội quá tội quá đi mà!”

Thủy Thiên Nhu cứng lưỡi không biết phải nói gì. Không hổ là người không biết xấu hổ mà. Người có da mặt dày như Lăng Thiên nàng chưa thấy qua bao giờ. Nói đến những chuyện như vậy mà hắn không có chút đỏ mặt nào cả. Thật sự là thua hắn luôn.

“Thứ tư. Thủy cô nương tại nơi này an cư nhọc nghiệp thì ta tự tin còn giữ được chút bí mật nhưng một khi Thủy cô nương ra ngoài... Ha ha... Miệng Thủy cô nương ở dưới mũi của nàng, nàng muốn nói gì thì ta không thể không chế được. Cô nương nói đúng không?” Bộ dáng của Lăng Thiên càng ngày càng thâm: “Ngàn vạn lần đừng thề thốt với ta! Như vậy thì Thủy cô nương phải làm sao để cam đoan thì ta mới tin tưởng được. Còn có, Thủy cô nương sau khi đi ra ngoài thì ta có chỗ tốt gì? Ôi... Rắc rối lại tiếp tục rồi. Bất quá cũng không có biện pháp nào cả, Lăng Thiên ta tuy là anh hùng quân tử nhưng bản thân cũng là một tục nhân. Ta suy nghĩ nhiều như vậy mong Thủy cô nương thông cảm cho!” Lăng Thiên như có chút xấu hổ khi nói lời này.

Bốn cái điều kiện vừa dứt khiến cho Thủy Thiên Nhu choáng váng. Bản thân mình có thể cam đoan không nói, cũng có thể cam đoan mang đến chỗ tốt cho Lăng Thiên nhưng như thế nào mới làm cho Lăng Thiên tin tưởng? Mà người này vừa nói là hắn không tin vào lời thề.

Trên đời này sao lại có người như thế? Thủy Thiên Nhu muốn ôm đầu rên rĩ không thôi. Quả thật là nàng không có biện pháp mà.

Điệp Nhi bị Lăng Thiên trừng mắt lúc này luôn đứng yên lặng một bên từ đầu đến giờ nhưng lúc này đột nhiên đến bên tai Thủy Thiên Nhu nói nhỏ hai câu gì khiến cho nàng mừng rỡ hơn, đột nhiên sau đó gương mặt khẽ đỏ lên có chút xấu hổ.

“Tất cả đều là người thống khoái, tiểu muội cũng biết lời nói không có bằng chứng nên khó có thể lấy được sự tín nhiệm của công tử nên mới nghĩ ra một điều này...” Thủy Thiên Nhu lấy một khối ngọc bội trên người xuống nói: “Khối ngọc bội này chính là vật thiếp thân duy nhất của tiểu muội và cũng là vật gia mẫu giao cho tiểu muội đính ước, là gia truyền chi bảo của Thủy Gia - Thiên Tâm Ngọc. Gia mẫu có nói nếu khối ngọc này giao vào trong tay ai thì người đó chính là phu quân của Thiên Nhu. Khối ngọc này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của tiểu muội nên không biết Lăng công tử có tin không?”

Lăng Thiên vươn tay ra nhận lấy, vật vừa chạm tay hắn liền cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Dĩ nhiên lại là một khối cực phẩm hàn ngọc hiếm gặp. Hắn không thèm nhìn kỹ mà liền bỏ vào trong lòng không chút khách khí: “Có tin hay không thì nói sau đi. Hiện tại thời tiết có chút nóng bức quá, nếu có vật này thì đã rồi!”

349. Chương 76: Xuân Thu Toả Hồn

Thủy Thiên Nhu vẻ mặt bỗng nhiên đỏ bừng, cảm thấy thẹn thùng. Loại thần thái này đối với một cô gái mạnh mẽ như Thủy Thiên Nhu mà nói là cực kỳ hiếm thấy xuất hiện, cũng chính vì thế mà cực kỳ động lòng người. “Lăng công tử đã thu miếng ngọc này, vậy có thể tin tưởng thành ý của tiểu muội chứ?” Thủy Thiên Nhu nói nhỏ, đầu hơi cúi thấp, không ngờ nàng lại không có dũng khí nhìn Lăng Thiên. Nhìn qua có thể thấy đến cả mang tai của nàng cũng đang đỏ lên...

“Tin tưởng? Không có đâu!” Lăng Thiên kinh ngạc nói: “Ta có nói sẽ tin tưởng bao giờ? Đây chẳng qua chỉ là một khối ngọc, cùng lắm thì cũng hơi trân quý thôi! Đừng nói là ước định, cho dù đã là vợ chồng rồi, với lòng trung thành của Thủy cô nương với gia tộc mình mà nói, trong đêm tân hôn vung dao ‘xin’ cái

đầu chồng một cách không hề do dự, kiểu ‘vì đại nghĩa diệt thân’ thì sao?! Giống như lúc trước Diệp Nhi cô nương đã có nói, Thủy cô nương sớm đã có một mối thâm tình với tại hạ, nhưng khi ở Minh Yên Lâu dùng ‘nhân kiếm hợp nhứt’ không hề lưu tình! Nếu không phải tại hạ cũng có chút ‘nghề’, giờ này có lẽ đã đến gặp Diêm Vương để kể khổ rồi..”

“Người...!” Thủy Thiên Nhu bỗng nhiên giận đến mức run cả người, khuôn mặt xinh xắn trở nên tái nhợt. Chính mình đã đem thứ tượng trưng cho hạnh phúc cả đời của mình là Thiên Tâm ngọc bội giao cho hắn mà hắn lại nói ra mấy lời như vậy nữa! Trời ơi là trời! Lăng Thiên, người không xứng là...đàn ông!

“Lại nói thêm, tại hạ đã có..vài vị hồng nhan tri kỷ rồi. Cho dù các nàng không đề ý, ta cũng không rõ về phần cô nương thế nào. Một khi sự việc tiến triển đến vậy thì sao đây? Thủy cô nương, ha ha, ta nói điều này có chút bất kính, ‘ngài’ nguyện ý làm tiểu thiếp của ta sao?” Lăng Thiên thành khẩn nói.

“Đồ vô sỉ! Người muốn gì vậy hả?” Thủy Thiên Nhu vừa xấu hổ vừa tức giận.

“Lăng Thiên! Người nghĩ người là ai hả?!” Diệp Nhi cũng không chịu nổi nữa, cầm phần ‘tuôn’ ra một tràng :”Dám để cho đường đường Thủy gia tiểu công chúa làm tiểu thiếp của người! Người nằm mơ đó hả? Cho dù là vị trí chính thê, đối với Lăng Thiên người đã là quá với cao rồi đó!”

Lăng Thiên không giận chút nào, lắc lắc đầu cười nói :”Cho nên, ta cũng không dám với cao! Lại nói, khoảng cách giữa tại hạ với tiểu công chúa nhà người quả thực quá xa!” Nói xong sắc mặt Lăng Thiên trầm xuống, nói :”Càng huống chi, Thủy cô nương luôn lấy sự việc gia tộc làm trọng, cái gọi là ‘nhi nữ tình trường’ căn bản không thể ước thúc được Thủy cô nương! Mà tại hạ mặc dù không tự hạ thấp mình nhưng cũng tự nhận thấy mình không có đủ khả năng hấp dẫn để thay đổi điều đó! Cho nên Thủy cô nương muốn đi ra ngoài, lại phải để cho ta an tâm, chỉ có một biện pháp..”

Nghe đến đó, Thủy Thiên Nhu vốn đã mất đi hi vọng đột nhiên ngẩng đầu lên, thấy Lăng Thiên lấy từ trong lòng ra một cái bình ngọc nhỏ :”Đây là Xuân Thu Tỏa Hồn đan, là do ta đặc biệt luyện chế. Ý nghĩa giống như cái tên của nó, đây là một loại cực phẩm độc dược! Xuân Thu hai chữ này cũng có ý nghĩa như tên, đó là độc dược này nằm trong thân thể 1 năm không phát tác, nhưng một khi đến kỳ hạn mà không dùng thuốc giải, khẳng định nhất định sẽ ...cực kỳ thảm! Sau đó chính là đầu óc sẽ trở nên ngu muội mơ hồ, không hiểu mình đang nói gì, có vô tình làm ra chuyện gì ‘tốt đẹp’ không biết chừng! Hơn nữa, Tây Môn Thanh công tử đã từng dùng qua một lần, chẳng qua là ta dùng dược vật kích thích thêm một bước nên phát tác sớm hơn một chút. Tin rằng Thủy cô nương cũng từng nghe qua sự lợi hại của Xuân Thu Tỏa Hồn đan...”

Lăng Thiên nói đến đây, Thủy Thiên Nhu cùng Diệp Nhi hai người mặt đã không còn giọt máu nào, cả người lạnh đến phát run. Chuyện mà Tây Môn Thanh ngày đó làm ở Minh Yên Lâu để lại sự xấu hổ nhục nhã ngàn đời, ai cũng tự mình nhìn thấy, lẽ nào không sợ chứ? Nếu vận mệnh kiểu đó rơi vào trên người mình, hai nàng quả thật không có dũng khí tưởng tượng tiếp...”

“Chỉ cần chủ tớ hai người Thủy cô nương đồng ý dùng đan dược này vào, ta lập tức để cho hai vị tự do! Hai vị có thể lập tức rời đi!” Lăng Thiên giơ lên 2 ngón tay :”Ta chỉ cần thời gian 2 năm, trong vòng 2 năm này chỉ cần Thủy cô nương không tiết lộ bí mật, chúng ta có thể chân thành hợp tác. Đương nhiên ta cũng sẽ không bắt Thủy cô nương phải làm chuyện ảnh hưởng nguy hại đến gia tộc nàng, điều này Thủy cô nương có thể yên tâm. Ta Lăng Thiên mặc dù không phải người tốt nhưng cũng không làm mấy chuyện kiểu đó. Ta mỗi năm sẽ chuẩn bị cho Thủy cô nương một phần thuốc giải độc. Đến 2 năm sau, sẽ hóa giải toàn bộ độc tính, ta cũng có thể tin tưởng được Thủy cô nương. Còn hiện giờ, nếu Thủy cô nương tin ta thì xin mời uống nó vào, còn nếu không tin thì Lăng Thiên ra cũng không ép, xin cáo từ!”

Thủy Thiên Nhu nhăn đôi mi thanh tú. Nếu tự mình dùng đan dược này vào, không phải sẽ trở thành nô lệ của hắn sao? Nếu 2 năm sau hắn vẫn không giải hoàn toàn thuốc cho mình, tiếp tục khống chế, lúc đó mình phải làm sao?

Nhìn ra được sự nghi ngờ của Thủy Thiên Nhu, Lăng Thiên thở dài nói :”Thủy cô nương, chuyện lần này cũng là bất đắc dĩ. Ngay cả Thủy gia của các người, kể cả ca ca Thủy Thiên Huyền của người cũng đã có ý hợp tác với ta. Mà ta, không giấu gì cô nương, ta dù sao cũng thế lực mỏng manh, căn cơ yếu kém, khó mà đương đầu được với thế gia ngàn năm mạnh mẽ được. Đương nhiên ta phải có ý đồ mượn lực các người trợ giúp. Nhưng ta và các người giờ vẫn chưa thể thành thật với nhau rõ ràng, nguyên nhân là vì sao? Nguyên

nhân chính là mặc dù chúng ta có ý hợp tác nhưng lại không tin tưởng lẫn nhau và cũng chưa có cơ hội để hợp tác! Nhưng hôm nay có Thủy cô nương tham gia, ta lại cũng coi như quen biết với cô nương, thông qua điều này có thể đạt thành khả năng hợp tác với nhau mà không còn sự lừa lọc lẫn nhau nữa, điều này rõ ràng là không tốt cho cả hai bên..”

Thủy Thiên Nhu dường như không hề nghe Lăng Thiên nói gì cả, cặp mắt nàng chăm chú nhìn mặt Lăng Thiên, trong mắt nàng là sự ‘tan nát cõi lòng’, miệng nàng thì thảo nói :”Người...thực sự muốn ta nuốt thứ đó sao?”

Lăng Thiên đột nhiên cảm giác thấy khó xử, một luồng áp lực không rõ từ đâu đến đè nặng lòng hần. Không hiểu vì sao một khắc này hần không ngờ lại không có dũng khí đối mặt với ánh mắt ‘tan nát cõi lòng’ của Thủy Thiên Nhu, thậm chí còn có ý muốn lấy lại khẩu độc được kia nữa. Nhưng cuối cùng Lăng Thiên đã dùng định lực mạnh mẽ của mình kìm nén được. Giờ khắc này tuyệt đối không được có có lòng dạ mềm yếu phụ nữ được. Nhưng dù vậy hần cũng không tự chủ được, phải tránh ánh mắt của mình đi chỗ khác, trong miệng lạnh nhạt nói :” Thủy cô nương, giờ trên tay ta nắm tính mạng của cả trăm vạn người, không thể không cẩn thận làm việc được, mong Thủy cô nương thông cảm!”

Ngay lúc ánh mắt Lăng Thiên tránh né sang một bên, khoảnh khắc đó trong mắt Thủy Thiên Nhu bỗng lóe lên một tia sáng, cả người cũng có sức sống trở lại..Nàng khẽ gật đầu, chậm chậm nói :”Được rồi, ta uống!”

Chữ này vừa nói ra khỏi miệng, cả trong và ngoài phòng 3 người còn lại đều giật mình nhìn nàng. Cho dù là Lăng Thiên cũng không ngờ được nàng lại quyết định như vậy.

Thủy Thiên Nhu cười buồn, cầm đan dược trên tay, mắt nhìn một hồi, sau đó bình tĩnh đưa lên đôi môi đỏ mọng. Sau khi đưa vào miệng nàng còn nhắm thử, dường như đang thưởng thức mùi vị vậy, sau đó liền nuốt xuống.

“Tiểu công chúa!” Diệp nhi cả kinh kêu lên.

Trong lòng Lăng Thiên bỗng cảm thấy rung động! Ánh mắt ‘tan nát cõi lòng’ đó, nụ cười buồn đó...Giờ khắc này Lăng Thiên đột nhiên cảm giác được Thủy Thiên Nhu đồng ý uống đan dược này hình như không phải là vì nàng muốn được tự do! Vậy thì đến cùng là vì đâu? Chẳng lẽ mình đã tính toán sai gì đó?

“Diệp nhi mặc dù là nô bộc nhưng cũng nguyện cùng sống chết với Tiểu công chúa!” Diệp nhi nước mắt lăn dài, cầm lấy đan dược lên rồi cũng nuốt luôn vào miệng, động tác vô cùng kiên quyết! Uống đan dược xong, nàng bèn nhào vào lòng Thủy Thiên Nhu khóc lóc. Nàng rõ ràng có thể cảm nhận được lúc Thủy Thiên Nhu đồng ý với điều kiện này, trong tim đau đớn đến mức nào! Không phải vì vận mệnh của nàng, mà lý do chính là vì người mà nàng trao trái tim thiếu nữ không ngờ lại dùng thủ đoạn này để đối phó với nàng! Lăng Thiên đứng dậy, lạnh nhạt nói :”Trong vòng 3 ngày được tính sẽ tan hết trong thân thể sẽ có cảm giác nóng như lửa thiêu vậy. Ở đan điền của các người sẽ xuất hiện một ấn ký màu đỏ. Chẳng qua mấy ngày sau đó sẽ tự tan đi. Ta để cho nhị vị một tháng thời gian, các vị có thể đi tìm người khác thử giải độc. Nếu lúc các người nhận thấy không có khả năng giải được, vậy thì ta hi vọng Lăng gia cùng Thủy gia có thể tạm thời triển khai hợp tác. Người liên lạc của mỗi lần hợp tác, ta hi vọng chính là Thủy cô nương mà không phải người khác!” Lăng Thiên đứng hần dậy quay người đi ra cửa, lúc hần sắp bước ra ngoài đột nhiên dừng bước, quay lưng nói với Thủy Thiên Nhu :”Từ giờ trở đi, các người có thể tùy ý rời đi” Nói xong, Lăng Thiên dứt khoát bước ra ngoài.

“Lăng Thiên” Sau lưng hần vang lên tiếng Thủy Thiên Nhu :”Ta thực sự thất vọng về người” giọng nói nhẹ như gió thoảng, tràn ngập oán hận cùng mất mát...

“Giống nhau cả thôi!” Lăng Thiên bỗng thốt ra vài chữ, sau đó cũng không quay đầu lại bước đi mất.

“Công tử, loại quái dược nọ...Sao muội chưa từng nghe công tử nói qua? Lần trước thứ mà Tây Môn Thanh uống đâu có giống vậy?” Lăng Thiên có chút hồ nghi hỏi. Sự thực là khi Lăng Thiên vừa cầm bình dược đó, Lăng Thiên đã cảm giác có vấn đề gì đó. Nhưng để phối hợp với Lăng Thiên, dù không hiểu nhưng lúc đó nàng cũng không hỏi thêm gì, nhờ đó mới không lộ ra điều gì.

“Ha ha, muội đương nhiên chưa nhìn thấy qua” Lăng Thiên nói :”Đó là một loại phó dược lần trước lúc ta thí nghiệm luyện chế Đại Hoàn Đan tình cờ mà có được”

“VẬY..CÔNG TỬ, LOẠI DƯỢC NÀY TƯƠNG PHẢI LÀ...” LẶNG THẦN CHỚP CHỚP MẮT.

“Ừ, KHÔNG ĐỘC CHÚT NÀO, ĐỐI VỚI THÂN THỂ PHỤ NỮ THẬM CHÍ CÒN RẤT TỐT LÀ KHÁC!” LẶNG THIÊN CHỚP CHỚP MẮT :”TRƯỚC KHI ĐẾN ĐÂY TA LẠI CÒN THÊM VÀI VỊ THUỐC NHƯ LỘC NHUNG, LỘC THAI...TOÀN ĐỒ BỔ VÀO” NÓI XONG LẶNG THIÊN KÊ TẠI LẶNG THẦN NÓI NHỎ :”MẤY THỨ ĐÓ LÀM CHO NỮ NHÂN MỖI KHI ĐẾN KỲ HÀNG THÁNG KHÔNG CÒN BỊ ĐAU NỮA...”

“HUYNH! ĐÁNG GHÉT!” LẶNG THẦN VỪA CƯỜI VỪA XẤU HỔ :”VẬY SAO HUYNH CÒN NÓI LÀ SAU KHI DỪNG Ở ĐẠN ĐIỀN SẼ XUẤT HIỆN MỘT ẮN KÝ NHỎ MÀU HỒNG?”

LẶNG THIÊN CƯỜI THẦN BÍ, NÓI :”LÝ DO LÀ VÌ TA ĐÃ ĐẶC BIỆT CHO THÊM MỘT VỊ DƯỢC VẬT GỌI LÀ HUYẾT THIỀM SA. THỨ NÀY CÓ MỘT CÔNG HIỆU ĐẶC BIỆT, NẾU LÀ HOÀNG HOA XỬ NỮ, SAU KHI ĐIỂM LÊN NGƯỜI CHO TỚI CHẾT CŨNG KHÔNG BIẾN MẤT, HAY CÒN GỌI LÀ THỦ CUNG SA. NHƯNG HUYẾT THIỀM SA NÀY KHÁC VỚI THỦ CUNG SA BÌNH THƯỜNG, SAU KHI DỪNG RỒI SẼ THEO SỰ VẬN HÀNH NỘI LỰC MỘT CHU THIÊN LẠI QUAY VỀ ĐẠN ĐIỀN. BẤT KỂ LÀ NAM NỮ, ĐỀU XUẤT HIỆN MỘT ẮN KÝ MÀU ĐỎ NHỎ Ở ĐẠN ĐIỀN. MÀ NGOÀI HUYẾT THIỀM SA CÒN CHO THÊM TUYẾT LIÊN TỬ NỮA, SAU KHI DỪNG NGƯỜI SẼ CÓ CẢM GIÁC TOÀN THÂN NÓNG LÊN, GIỐNG NHƯ TRÚNG MỘT LOẠI KỶ ĐỘC VẬY. MÀ CẢM GIÁC NÀY MỖI THÁNG SẼ XUẤT HIỆN MỘT VÀI HÔM, CHO ĐẾN KHI DƯỢC TÍNH PHÁT TÁC RA HẾT, HA HA HA”

350. Chương 77: Huyền Thiết Kiếm Thành

LẶNG THẦN BÌNH TĨNH HIỂU RA, CƯỜI HI HI NÓI :”TRÁCH KHÔNG ĐƯỢC CÔNG TỬ CỨ MỖI MỘT THÁNG LẠI ĐƯA ‘THUỐC GIẢI’ CHO NÀNG, THÌ RA LÀ THẾ. CÔNG TỬ NGƯỜI THỰC SỰ RẤT XẤU XA..”

“TA CŨNG KHÔNG CÒN BIỆN PHÁP NÀO KHÁC CẢ” LẶNG THIÊN THỞ DÀI MỘT HƠI, KHẼ LẮC ĐẦU :”ĐỐI PHÓ VỚI KIỂU PHỤ NỮ MỘT LÒNG TRUNG THÀNH ĐẾN CHẾT VỚI GIA TỘC NHƯ THỦY THIÊN NHU, NGAY CẢ BIỆN PHÁP NHƯ VẬY CŨNG CHƯA CHẮC ĐÃ YÊN TÂM ĐƯỢC”

“KHÔNG HIỂU TẠI SAO, MUỘI CUỐI CÙNG VẪN CÓ CẢM GIÁC LÀ THỦY CÔ NƯƠNG NÀY THỰC SỰ RẤT ĐÁNG ĐƯỢC CẢM THÔNG” ĐI THEO LẶNG THIÊN MỘT ĐOẠN ĐƯỜNG, CẢM GIÁC ĐƯỢC TÂM TÌNH NẶNG NỀ CỦA LẶNG THIÊN, LẶNG THẦN CUỐI CÙNG TỪ TỪ CẮT TIẾNG.

“CẢM THÔNG?” LẶNG THIÊN LẠNH NHẠT NÓI :”NGƯỜI ĐÁNG CẢM THÔNG HAY KHÔNG CHƯA BIẾT, CHỈ THẤY CÓ CHỖ ĐÁNG HẬN! NÀNG NGAY CẢ MỘT CHÚT CẢM THÔNG CŨNG KHÓ. ÍCH LỢI CỦA GIA TỘC TRONG LÒNG NÀNG LÀ CAO NHẤT! GIỐNG NHƯ MỘT NHÂN SĨ CUỒNG NHIỆT CỦA MỘT TÔNG GIÁO, HIỂN DẰNG TẤT CẢ BẢN THÂN MÀ HOÀN TOÀN KHÔNG BIẾT LÀ NÀNG ĐANG THỰC SỰ ĐI VỀ ĐÂU...CHÍNH MÌNH CÒN KHÔNG LO CHO MÌNH, ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ ĐÁNG CẢM THÔNG MÀ LÀ NGU NGỐC! CỰC KỶ NGU NGỐC!”

“THẦN NHI, LÀM MỘT NGƯỜI PHỤ NỮ, NÀNG NHƯNG CÓ THỂ VÌ NGƯỜI MÌNH YÊU MÀ CUỒNG NHIỆT, SI MÊ NHƯNG CŨNG CÓ THỂ VÌ NGƯỜI NHÀ MÌNH, NGƯỜI THÂN VỚI MÌNH MÀ NỖ LỰC. NHƯNG ĐIỀU TA THẤY KHÔNG THUẬN MẮT DUY NHẤT LÀ VÌ GIA TỘC MÀ PHẢI HI SINH NGƯỜI PHỤ NỮ! GIA TỘC LÀ CÁI GÌ? HA HA HA, MỘT CÂU ĐỂ NÓI THÔI, GIA TỘC LÀ MỘT CHIỀU BÀI CỰC ĐOAN ĐÃ XƯA CŨ RỒI! TRÊN THƯƠNG TRƯỞNG, PHỤ NỮ HI SINH THÂN THỂ VÀ HẠNH PHÚC VÌ GIA TỘC MANG LẠI LỢI ÍCH. TRÊN CHÍNH TRƯỞNG, DỪNG PHỤ NỮ ĐỔI LẠI SỰ HUY HOÀNG CỦA GIA TỘC. TRÊN PHƯƠNG DIỆN NGOẠI GIAO, DỪNG PHỤ NỮ ĐỂ ĐỔI LẤY HÒA BÌNH TẠM THỜI! HA HA, THẬT NỤC CƯỜI! ĐÂY VỐN LÀ CHUYỆN NAM NHÂN PHẢI XÔNG PHA THÌ LẠI DỪNG MỘT PHỤ NỮ ĐỂ ĐỔI LẠI? ĐÂY LÀ MỘT SỰ SỈ NHỤC TO LỚN! TẤT CẢ NAM NHÂN TRONG CÁI KIỂU GIA TỘC NHƯ VẬY CẦN BẢN KHÔNG XỨNG LÀ NAM NHÂN! BỌN CHÚNG TỐT NHẤT LÀ NÊN TỰ HOẠN THÀNH THÁI GIÁM CÒN HƠN!”

“LẠI NÓI CÁC CÔ GÁI CAM TÂM TÌNH NGUYỆN HI SINH BẢN THÂN VÌ GIA TỘC, CÁC NÀNG NÀY VĨNH VIỄN KHÔNG THỂ BIẾT ĐƯỢC RẰNG SAU KHI MÌNH NỖ LỰC HẾT SỨC NHƯ THẾ, NHẬN LẠI ĐƯỢC CÁI GÌ ĐÂY? ĐỔI LẠI CHỈ LÀ THÁI ĐỘ LÃNH ĐẠM CỦA GIA TỘC, TRỪ CHA MẸ THÂN SINH CỦA CÁC NÀNG RA, TRONG GIA TỘC CHẴNG CÒN AI ĐỂ Ý ĐẾN VIỆC CÁC NÀNG CÓ HẠNH PHÚC HAY KHÔNG. NHƯ VẬY, HI SINH ĐƯỢC CÁI GÌ ĐÂY?”

“CUỘC SỐNG CỦA MÌNH PHẢI DO TỰ MÌNH NẮM GIỮ. BẤT KỂ LÀ NAM HAY NỮ ĐỀU GIỐNG NHAU VẬY!” LẶNG THIÊN NGHIÊM TÚC NÓI :”CÓ THỂ VÌ GIA TỘC XUẤT TOÀN LỰC, NHƯNG KHÔNG CẦN THIẾT PHẢI VÌ GIA TỘC MÀ HI SINH. MỘT GIA TỘC CŨNG GIỐNG NHƯ MỘT QUỐC GIA, TRÁCH NHIỆM BẢO VỆ VĨNH VIỄN THUỘC VỀ NAM NHÂN, TUYỆT ĐỐI KHÔNG NÊN ĐỀ NẶNG NÊN VAI PHỤ NỮ. MÀ PHỤ NỮ, ĐÁNG ĐƯỢC Ở TRONG SỰ CHE CHỞ CỦA NAM NHÂN TRONG GIA TỘC, CHỨ KHÔNG PHẢI BẮN ĐỨNG BẢN THÂN MÌNH ĐỂ BẢO TOÀN GIA TỘC”

“Công tử nói cũng đúng..” Lăng Thần ngẫm nghĩ rồi từ từ nói :”Nhưng Thần nhi lại cảm thấy, cho dù phụ nữ vì gia tộc mà hi sinh tính mạng cũng không phải là không thể. Bảo vệ gia tộc cũng không phải chỉ nam nhân mới có trách nhiệm đó, phụ nữ cũng có trách nhiệm giữ gìn...”

Lăng Thiên cười nói :”Thần nhi, muội có thể nghĩ được như vậy, huynh thật sự cao hứng. Chẳng qua, huynh vốn có chút cố chấp, hoặc có thể nói huynh là người theo chủ nghĩa nam tử. Đối với loại chuyện này, huynh không thể không quan tâm được. Mặc dù huynh cũng biết mọi thứ chỉ là tương đối, nhưng mỗi lần gặp chuyện như vậy, trong lòng huynh không thể chịu được!”

Nhẹ nhàng dựa vào lòng Lăng Thiên, Lăng Thần ôn nhu nói :”Công tử là anh hùng cái thế, đương nhiên ghét kiểu dùng phụ nữ để lấy lợi ích. Nhưng mà..Thần nhi có thể khẳng định một chuyện” Nói vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Lăng Thần lộ ra vẻ tươi cười.

“Khẳng định chuyện gì?” Lăng Thiên hỏi.

“Một người nào nếu có thể làm người phụ nữ của nam nhân như công tử, đó nhất định là một hạnh phúc cực kỳ to lớn. Đây là điều mà muội cực kỳ khẳng định” Lăng Thần hạnh phúc cười nói.

Lăng Thiên hơi sững người, thở dài một hơi nói :”Cũng chưa biết được. Không có gì là tuyệt đối hết. Công tử huynh suy cho cùng cũng là nam nhân, cũng có những tật xấu của nam nhân. Ví dụ như háo sắc chẳng hạn. Huynh khó mà khống chế được tình cảm của mình, thấy mỹ nữ cũng phải ...sáng mắt lên, chẳng qua là huynh cố gắng che giấu thôi. Thần nhi có thể là người phụ nữ mà huynh yêu nhất, nhưng người phụ nữ mà huynh yêu không nhất định chỉ có một mình Thần nhi.”

Lăng Thần cười thản nhiên :”Có thể được làm người phụ nữ mà công tử yêu nhất đã là may mắn cực kỳ đối với Thần nhi rồi. Công tử quả là quá khiêm nhường. Với địa vị và thân phận của công tử, muốn bao nhiêu phụ nữ, muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng có chứ? Đối lại một người khác ở vào vị trí của công tử, sợ rằng sớm đã mê đắm hàng đàn rồi. Công tử quả là đã rất ...’hạn chế’ rồi! Đám Phùng Mặc bọn họ trong lòng đều bội phục điểm này của công tử!”

“Ha ha ha” Lăng Thiên bị nàng nói làm cho bật cười :”Thần nha đầu, vậy theo ý muội, công tử ta nên ‘ăn tiên đào’ của muội thôi, không làm vậy thì quả là phí...”

Mặt Lăng Thần chuyển thành hồng, cười nhẹ nhàng nhưng không hề có ý giận, đột nhiên can đảm ghé sát tai Lăng Thiên hỏi nhỏ :”Công tử...tiên đào này...ngọt không?”

Ánh mắt Lăng Thiên sáng lên, lại nhìn dáng người thướt tha của Lăng Thần, không do dự được khẽ liếm liếm môi, gật đầu lia lịa :”Ngọt! Cực kỳ ngọt ngào! Răng công tử cũng ngọt theo luôn..”

“Huynh...! Thật đáng ghét!” Mặt Lăng Thần càng đỏ hơn, cúi đầu xuống đi vội vào trong.

“Lăng công tử, Thần cô nương!” Phía trước đi đến một người, đó chính là Mạnh Ly Ca.

“Mạnh tiên sinh!” Lăng Thiên cười ha hả hỏi :”Không rõ tiên sinh định đi đâu vậy?”

“Chính là đang tìm công tử có việc cần thương nghị” Mạnh Ly Ca dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Lăng Thiên, trịnh trọng nói.

“Tiên sinh xin cứ nói, Lăng Thiên sẽ rửa tai lắng nghe”

“Ta thấy rằng, ngôn luận về công tử hiện tại có nhiều chỗ không ổn thỏa” Mạnh Ly Ca có chút lo lắng nói. “Nếu mục tiêu của công tử chỉ là an thân tề gia, làm một phương chư hầu thì không có gì để nói. Nhưng nếu công tử muốn bình định thiên hạ thì lại không ổn”

“Ồ, xin ngài nói rõ hơn!” Lăng Thiên cười nói. “Từ xưa đến nay, được lòng dân là được thiên hạ, đó là chân lý! Mà công tử lại dùng phương pháp tàn khốc để duy trì quân pháp, điều này đã làm cho thiên hạ chú ý, thậm chí còn ảnh hưởng đến dân tâm! Muốn thành đại sự thì phải đối đãi người khác khoan dung, dùng đức phục chúng, như vậy mới có thể mượn sức bên ngoài để sử dụng được!” Mạnh Ly Ca nói một tràng, trong đó dường như có chút không hài lòng.

Lăng Thiên nhìn Mạnh Ly Ca một cách ‘ kỳ quái’ :”Mạnh tiên sinh vốn tinh thông cổ kim, việc này tưởng vốn phải hiểu rõ chứ, sao lại mù quáng tin theo lời thánh nhân? Hôm nay mới phát hiện ra rằng hóa ra cả

đến Mạnh tiên sinh ngài cũng không phải ngoại lệ đó!”

Mạnh Ly Ca hơi bức mình nói :”Công tử là không muốn nghe lời nói ‘không thuận tai’ của Ly Ca phải không?”

Lăng Thiên lắc đầu :”Không phải ta không nghe lọt, ta cũng biết rằng lời này thường khó nghe, nhưng cái đạo lý vừa rồi...Ta lại nghĩ rằng, câu nói ‘được lòng dân là được thiên hạ’ căn bản là sai!”

“Sai!?” Mạnh Ly Ca giận dữ nói :”Đây là đạo trị quốc của cả thiên hạ, bao nhiêu vị đại hiền các đời trước đều định luận về nó, sao lại có thể sai được?”

Lăng Thiên cười ha hả :”Đã như vậy, đành phiền tiên sinh quay về tra lại kinh sử điển tịch thêm một lần đi. Trước khi đi ta xin tặng tiên sinh một câu nói, nếu tiên sinh thấy Lăng Thiên nói sai, vậy Lăng Thiên sẽ chịu nhận phạt, thế nào?”

“Được!” Mạnh Ly Ca có chút tức giận.

“Nhưng, nếu tiên sinh kiểm chứng lại, mà thấy Lăng Thiên là đúng, lúc đó tính sao?” Lăng Thiên cười cười nhìn Mạnh Ly Ca theo kiểu như nhìn một con cá lớn đang tự chui đầu vào lưới. “Nếu quả thật như vậy, đời này Mạnh Ly Ca nguyện tận tâm dốc sức vì công tử! Cho dù gan óc lầy đất cũng không hối!” Mạnh Ly Ca cũng rất sảng khoái, hẳn biết Lăng Thiên muốn đánh cuộc nên cũng nói thẳng luôn ý định của mình!

“Được!” Lăng Thiên thốt lên một tiếng.

“Vậy xin hỏi công tử muốn chỉ dạy câu nói nào?” Mạnh Ly Ca hỏi.

“Rất đơn giản thôi, chính là ngược lại của câu ‘được lòng dân là được thiên hạ!’” Lăng Thiên cười cười :”Kể , được , thiên , hạ , mới , có , dân , tâm!”

Lăng Thiên cười ha hả rồi xoay người bước đi, Lăng Thần đi ngay theo sau. Chỉ còn lại Mạnh Ly Ca cúi đầu trầm tư suy nghĩ, phía xa còn vọng lại tiếng nói :”Trước khi được thiên hạ, chỉ cần lợi dụng, dẫn dắt sự phẫn nộ và dân tâm là đủ. Bản thân mình còn chưa yên ổn, sao có thể làm gì được lòng dân? Sau khi được thiên hạ rồi, lúc đó nhất định phải ổn định lòng dân đầu tiên thì mới kéo dài bền vững được. Đến lúc đó mới thực sự gọi là được lòng dân, đó mới gọi là an dân! Ha ha ha...”

Mạnh Ly Ca ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng Lăng Thiên khuất phía xa, không kịp được lại chìm vào trầm tư.

Đang cùng ăn cơm với các thủ lĩnh ở trong biệt viện, bỗng nhiên có người đến báo chủ tổ Thủy Thiên Nhu đã lặng lẽ rời đi, Lăng Thiên chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Sau đó quay sang dặn dò đám Lăng Phong Lăng Vân một tiếng, hai người vâng lệnh rồi lập tức rời đi.

Lăng Trì vẫn suất lĩnh đám chấp pháp đội viên tiến hành chọn lọc xử lý đám hàng binh. Trong biệt viện mùi máu tanh bốc lên tận trời. Cứ cách một đoạn thời gian là lại có xe ngựa chở đầy xác chết máu me đem đi ra ngoài.

Lăng Thần tâm địa lương thiện nhìn mặt không ăn nổi. Lăng Thiên ái ngại nhìn nàng, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, ánh mắt tỏ vẻ xin lỗi.

Lăng Thần thẹn thùng cúi thấp đầu, nhưng khi bàn tay nhỏ nhắn được hắn nắm lấy, nàng bỗng cảm giác mùi máu tanh cũng không còn quá khó chịu nữa.

Lăng Kiềm nhìn hai người rồi đột nhiên nói :”Công tử, Lăng Ngũ đã chế tạo xong đám Huyền Thiết Kiếm và chuyển đến đây rồi. Chưa được lệnh của công tử, ta cũng chưa dám động đến, chỉ tạm để trong mật thất. Công tử có muốn xem qua không?”

Lăng Thiên bỗng phần chấn há, cười nói :”Vậy đi xem thử xem. Chúng ta lập tức qua đó” Nói xong hắn liền đứng dậy. Mọi người đều hiểu rõ ý của Lăng Thiên và Lăng Kiềm muốn tốt cho Lăng Thần, nhưng khó khăn lắm mọi người mới có cơ hội ngồi cùng bàn ăn cơm với Lăng Thiên, sao lại đồng ý được chứ. Mọi người cùng nói :”Không bằng chúng ta mang rượu và thức ăn qua đó luôn. Dù sao đó cũng là chuyện vui mừng, mong công tử cho phép!”

Lăng Thiên cười đáp ứng, mọi người vô cùng vui vẻ tất bật đứng dậy.

Trong mật thất, khoảng không gian khá rộng, chỉ là trên vách tường giờ đang cắm một loạt trường kiếm. Hình thức nhìn y như kiếm mà Lăng Thiên đặc biệt yêu cầu, không hề cầu kỳ trang sức, vỏ kiếm bằng đồng, mặc dù đang ở trong nơi tối tăm nhưng vẫn tỏa ra sát khí lạnh kinh người!

Lăng Thiên tiến lên trước một bước, rút một thanh kiếm cầm nơi tay. Cheng một tiếng vang lên, kiếm đã xuất ra. Đột nhiên không khí trong phòng như lạnh hơn, một luồng quang hoa lam nhạt lạnh lạnh phát ra từ thân kiếm, cực kỳ nhu hòa.

“Kiếm này dài 2 thước 9 tấc 3, nặng 7 cân 92, thân kiếm được bách luyện tinh cương, kiếm phong có phụ gia thêm huyền thiết tinh chú tạo, chém sắt như chém bùn!” Nói xong Lăng Kiếm đứng cạnh bỗng tiến lên đưa tay rút thanh kiếm đang đeo bên người, chém xuống thân thanh Huyền Thiết Kiếm.

351. Chương 78: Lăng Kiếm Ngộ Kiếm

Hai kiếm giao nhau, không ngờ lại không phát ra tiếng “keng” thường thấy mà lại giống như dao sắc chém lên gỗ vậy! Chỉ một tiếng trầm nhẹ vang lên, thanh kiếm trong tay Lăng Kiếm vốn dùng tinh cương bách luyện tạo nên đã bị chém làm hai mảnh. Sau một tiếng vang, một nửa đã rơi xuống nền đất!

A...! Mọi người phía sau bỗng hít vào một hơi khí lạnh! Chưa ai nghĩ đến được rằng một thanh kiếm chỉ thêm một lượng cực ít Huyền Thiết lại trở nên sắc bén kinh thể hãi tục như vậy! Thanh thần binh lợi khí kiểu này tưởng chỉ nghe trong truyền thuyết, không ngờ giờ lại hiện ra ngay trước mắt mọi người!

Lăng Kiếm cười hì hì lại gần Lăng Thiên, định nói gì đó thì Lăng Thiên đã khoát tay nói :”Không cần nói nữa, ta biết ngươi định nói gì. Từ nay về sau ngươi hãy dùng thanh kiếm gãy kia đi. Đám kiếm này không có phần của ngươi đâu! Ai bảo ngươi không biết coi trọng thanh kiếm tùy thân của mình!”

“A..?” Lăng Kiếm bỗng ngây người, than thở bị ai :”Công tử...” Lúc đám kiếm này được đưa đến đây, Lăng Kiếm đã nổi lên ý định rồi. Làm một kiếm khách sát thủ, sự si mê của Lăng Kiếm đối với kiếm tuyệt thể hảo kiếm này là không thể nghi ngờ! Nhưng Lăng Thiên mấy ngày liền không đến khiến cho Lăng Kiếm dù có gan to mấy cũng không dám tự tiện động chạm!

Hôm nay vất vả lắm mới được Lăng Thiên đến đây, Lăng Kiếm định ‘nhân cơ hội’ tốt này..mưu lợi cá nhân. Chính vì vậy hắn mới nhanh tay lấy kiếm của mình ra chém đứt. Ý của hắn là giờ ta đã không có kiếm, công tử sẽ lấy thanh kiếm kia thưởng cho ta!

Nào ai ngờ ‘âm mưu’ của hắn đã bị Lăng Thiên phát hiện sớm, chưa kịp mở miệng đã bị Lăng Thiên chặn họng lại. Lăng Kiếm nào dám cãi lại ý của Lăng Thiên, nhất thời quay sang nhìn thanh kiếm của mình giờ thành 2 mảnh, bất giác muốn khóc...

Lăng Thiên cười hi hi nói :”Tiểu Kiếm Kiếm, đáng đời! Ai bảo ngươi dám định qua mặt công tử! Quả là đáng tội!”

“Thần nha đầu! Ngươi...” Lăng Kiếm trừng mắt, đang muốn phản bác, đột nhiên ngấm lại thấy chuyện này vốn do hắn tự gieo gió gặt bão, cuối cùng đành cúi đầu ảo não.

Lăng Thiên nhìn Lăng Kiếm chăm chú, đột nhiên thở dài nói :”Lăng Kiếm, là một kiếm khách, kiếm chính là sinh mạng thứ hai của ngươi! Thanh kiếm kia đã theo ngươi 6 năm, đã giúp ngươi lấy đi cả ngàn tính mạng rồi! Có thể nói ở trên thế giới này, thứ trung tâm với ngươi nhất chính là thanh kiếm đó của ngươi! Mà ngươi..không chút chần chừ đã chém gãy nó? Ngươi không cảm thấy trong lòng có chút mất mát nào sao?”

“Công tử..ta..ta..” Lăng Kiếm cứng lưỡi, lại một lần nữa cúi thấp đầu!

“Một kiếm khác đầu tiên phải thành nhân, sau đó mới thành kiếm! Một kiếm cầm trong tay, cả đất trời duy chỉ mình ta! Đó mới gọi là kiếm khách chân chính! Kiếm khách mà không thành kiếm, vĩnh viễn không đạt tới đại thành trong kiếm đạo! Đạo lý này ngươi hiểu được thì hiểu, không hiểu được cũng vậy! Nhưng nếu ngươi ngộ ra, lúc đó kiếm pháp của ngươi, kiếm chiêu của ngươi và bản thân thanh kiếm của ngươi cũng sẽ sinh ra sinh mệnh và linh hồn! Đến lúc đó kiếm đạo của ngươi mới tính là có chút sở thành!” Lăng Thiên giảng giải nói.

“Đó mới là bước chân vào cánh cửa của kiếm đạo thực sự!” Lăng Thiên từ từ bước ra ngoài, chỉ lưu lại một câu nói :”Chờ khi ngươi hiểu được cảm giác lúc đoạn kiếm kia, đến lúc đó hãy tìm ta!”

“Lăng Thần! Phong Vân Lôi Điện Trì , Thập Cửu, mỗi người một thanh kiếm. Để cho bọn họ tự chọn, để lại 6 thanh kiếm ở đây. Trong đó có một thanh là của Lăng Kiếm. Chính là nếu ngươi không đạt yêu cầu của ta thì thanh kiếm này sẽ chôn luôn xuống đất!” Lăng Thiên nghiêm khắc nói, rồi chậm rãi đưa 2 ngón tay lên :”Ta chỉ cho ngươi 2 ngày thời gian! Sau 2 ngày đến phủ tìm ta để thử kiếm pháp!”

Lăng Kiếm dường như không nghe thấy lời Lăng Thiên nói sau cùng. Ánh mắt hắn đang chăm chú nhìn trường kiếm bị cắt thành 2 mảnh kia, vẻ mặt cực kỳ phức tạp, giống như đang ưu sầu, giống như đang khóc than, lại giống như đang điên cuồng...

Lăng Thần lấy một thanh kiếm xong, thấy vẻ mặt hèn của Lăng Kiếm, trong lòng áy ngại muốn đi qua khuyên can, nhưng lại thấy Lăng Thiên vẫy tay gọi nài, thấp giọng nói :”Đừng ảnh hưởng đến hắn. Giờ là thời điểm quan trọng hắn đang tham ngộ kiếm đạo, đừng làm ảnh hưởng, nếu không sẽ phí công sức hết, sau này muốn tiến cảnh cũng khó khăn!”

Lăng Thần bình tĩnh hiểu ra :”Công tử thì ra mượn cơ hội truyền thụ kiếm đạo cho hắn!”

“Không sai!” Lăng Thiên gật gật đầu :”Nếu như hắn có thể ngộ ra được đạo lý này, liền có thể chân chính đạt tới cảnh giới ‘Nhân kiếm hợp nhất!’” Nói xong Lăng Thiên ra lệnh :”Bất kỳ ai, bất kỳ có chuyện gì trong vòng 3 ngày không được phép đi vào mật thất một bước! Tất cả người khác ở bên ngoài cũng không được phép lại gần mật thất trong phạm vi 5 trượng! Lăng Lôi Lăng Điện ở ngoài 5 trượng hộ pháp! Kể nào dám vi phạm, có thể tiền trăm hậu tấu, rõ chưa?”

Lăng Lôi Lăng Điện đồng thời vâng lệnh, vẻ mặt nghiêm túc đứng yên không dám động dấy.

Lăng Thiên liếc nhìn mật thất thêm một lần nữa, thấp giọng nói :”Thiên hạ sắp đại loạn! Lăng Kiếm ơi là Lăng Kiếm, ngươi là thanh kiếm sắc bén và trung thành nhất của Lăng Thiên ta! Hi vọng ngươi đừng phụ lòng kỳ vọng của ta, nhanh chóng biến thành một ‘Kiếm’ chân chính! Đến lúc đó ngươi mới có thể thực sự giúp ta!”

Hoàng hôn buông xuống, Lăng Thiên và Lăng Thần hai người một ngựa rời khỏi biệt viện, đi về phía Thừa Thiên thành.

“Công tử, kiếm đạo là gì?”

“Kiếm đạo chính là kiếm đạo! Không có đạo lý nào cụ thể cả, chỉ có thể dựa vào sự lĩnh ngộ của bản thân mình!”

“Kiếm đạo có phân chia sự cao thấp?”

“Đương nhiên, kiếm đạo có chia cao thấp. Cảnh giới ‘Nhân kiếm hợp nhất’ chẳng qua chỉ là cảnh giới thấp nhất mà thôi!”

“...Vậy cảnh giới cao nhất là gì?”

“..Cảnh giới tối cao chờ muội lĩnh ngộ ra sẽ tự biết ngay. Giờ mà nói ra sẽ làm loạn tâm tu luyện của muội, lợi bất cập hại!”

“Nam Cung gia có Kiếm Thần Quyết không phải là ‘Nhân kiếm hợp nhất’ sao? Lại còn có Diệp Bạch Phi, Thủy Thiên Nhu bọn họ dường như cũng đạt tới cảnh giới ‘Nhân kiếm hợp nhất’. Nói vậy không lẽ cảnh giới này dễ dàng đạt tới vậy sao?”

“Cái gọi là ‘Nhân kiếm hợp nhất’ của bọn họ chẳng qua là chuyện nực cười thôi. Chờ đến khi Lăng Kiếm lĩnh ngộ ra, muội sẽ biết, cái gì mới thực sự là ‘Nhân kiếm hợp nhất!’”

“Vậy muội đến lúc nào mới có thể đạt đến cảnh giới giống như Tiểu Kiếm Kiếm?”

“Muội?” Trong bóng tối giọng nói Lăng Thiên có chút mơ hồ...:”Chờ khi muội thực sự bắt đầu giết người mà kiếm không dính máu, rất có thể đã đạt tới cảnh giới ‘Nhân kiếm hợp nhất!’”

“Ồ..”

Mấy ngày này Ngọc Tam gia cảm thấy hơn nửa cuộc sống của mình quả là uổng phí, hổ danh là lão Tam của thiên hạ đệ nhất thế gia! Hắn cảm giác được cuộc sống mấy ngày gần đây của mình mới thực sự là ‘cuộc sống thần tiên’ trong truyền thuyết. Mỗi ngày đều có cơm no rượu say, mà còn kéo dài liên tục đã 6 ngày, quả thực là một thần tích! Hơn nữa, thần kỳ nhất là mỗi loại rượu ngon này không ngờ chính hắn chưa bao giờ từng nghe nói đến chứ đừng nói được thử. Vậy mà mình cũng là Tam gia của thiên hạ đệ nhất thế gia Ngọc gia sao? Mấy loại rượu thiên phẩm này làm cho Ngọc Tam gia - người yêu rượu như mạng sống bỗng cảm thấy mình như đang sống trên tiên cảnh nhân gian!

Thiên đường!!! Đó là câu kết luận của Ngọc Tam gia mỗi lần ăn cơm xong mấy ngày nay phải thốt lên cảm khái. Mấy hôm nay đó đã thành câu cửa miệng của hắn luôn. Đám Lăng Trì ngũ tiểu cũng tranh thủ cùng với vị Tam gia này ‘luyện tập’ một chút. Chẳng qua bọn hắn gần đây thực lực tinh tiến, không cần dùng 5 đấu 1, tùy tiện 2 người ra tay cũng có thể đánh ngang một cách thoải mái với tiên thiên cao thủ như Ngọc Tam gia. Đã vậy còn gần như là ngày nào cũng có trận đấu, điều này càng khiến cho Ngọc Tam gia hài lòng. Chẳng bù ở nhà hắn, ai cũng trốn tránh...

“Tam gia, gia chủ có thư đến, là thư mật!” Tiết Lãnh từ bên ngoài đi vào, cầm theo một ống trúc tròn nhỏ.

“Là mật thư, sợ Lão Tử không biết chữ sao, thật là phiền phức! Mau đọc ta nghe.” Ngọc Mãn Thiên khoát tay, không hề để ý đến chuyện mật thư, trong lòng chỉ đang lẩm bẩm không biết đám tiểu tử này hôm nay mang loại rượu ngon nào đến? Cứ nghĩ đến điều này là trong miệng đã ướm, trong lòng đã muốn động.

“Thư gửi tam đệ biết : Nhanh chóng xúc tiến ngay việc hai nhà Ngọc- Lăng kết duyên. Hơn nữa bất kể trả giá nào cũng phải tuyệt đối xúc tiến thành công chuyện hỉ này, tuyệt đối không được có chút chậm trễ nào!” Đọc một đoạn mở đầu, Tiết Lãnh bỗng ngây người! Đây là chuyện gì? Không lẽ thực lực của Lăng gia lại còn mạnh mẽ hơn cả Thiên Phong chi Thủy sao? Không ngờ lại được gia chủ tự mình đề xuất việc cầu hôn?

“Lão Đại có ý gì? Cái gì mà kết duyên Tần Tấn?” Ngọc Mãn Thiên nhấc chân lên bàn, gãi gãi đầu hỏi. Ngọc Tam gia bề ngoài tự nhận là nho nhã phong lưu thực ra rất biết mình biết người. Hắn biết mình đọc chưa chắc đã hiểu nên mới để cho Tiết Lãnh dịch trước một lần. Đối với vị đại ca này của mình, Ngọc Mãn Thiên vốn rất tin phục. Nhưng mỗi lần gặp mặt, chân tay đều có cảm giác không thoải mái, gò bó. Không phải hắn sợ hãi thực lực cao thâm khó lường của đại ca, mà là sợ miệng lưỡi của Ngọc Mãn Lâu! Mỗi lần huynh đệ nghị sự, hắn bị đại ca mắng té tát, chỉ muốn hôn mê bất tỉnh.

“Ý của gia chủ là bảo Tam gia ngài chủ động hướng Lăng gia cầu hôn, nhanh chóng gả tiểu thư Băng Nhan cho Lăng Thiên. Phải thật nhanh chóng thành thân! Càng nhanh càng tốt!” Tiết Lãnh nói thực ra cũng có chút ý tứ riêng, để cho Ngọc Mãn Thiên thay mặt Ngọc Băng Nhan. Thực tế trong nguyên văn thư, Ngọc Mãn Lâu cũng không nói chi tiết thế.

“Ồ, ha ha ha. Việc này tốt thôi!” Ngọc Mãn Thiên đứng dậy :”Ta phải đi tìm gia hỏa kia. Ta vốn đã coi tên này là cháu rể rồi, không ngờ đại ca cũng có ý đó. Điều này chứng tỏ cái gì? Đó là năng lực nhìn người của Lão Tử đây cũng lợi hại như đại ca vậy! Lão Tiết, người không cần nói, bao nhiêu năm nay mới có việc ta có thể sánh ngang lão Đại, quả là không dễ dàng gì” Ngọc Tam gia vui sướng nói, trong lòng đột nhiên nảy lên cảm giác ‘anh hùng trọng anh hùng’. Hắn cảm giác có lẽ mình sẽ nhanh chóng đạt tới cảnh giới như đại ca...

Nếu như Ngọc Mãn Lâu biết được ý nghĩ hiện giờ của hắn, sợ rằng khéo lại phát điên lên với tam đệ này mất, chắc lại mở mồm chửi mắng cho không kịp nuốt mất...

Tiết Lãnh ngây người một lúc rồi mới quay lại, lúc này Ngọc Mãn Thiên đã đi ra ngoài. Hắn vội lật đật chạy theo :”Tam gia, Tam gia, việc cầu thân này phải thương nghị với trưởng bối của Lăng gia, ngài không thể trực tiếp đi tìm Lăng Thiên được...” Tiết Lãnh đang nói bỗng cảm bật. Lý do chính là vì Ngọc Mãn Thiên đã đi mất dạng! Thời gian này Ngọc Mãn Thiên lẫn lộn cùng đám ngũ tiểu kia, bản lĩnh gì tăng lên không biết, nhưng khinh công tuyệt đối đã tiến bộ kinh người!

352. Chương 79: Tam Gia Cầu Hôn

Bịch! Tiết Lãnh đánh một quyền lên trên cánh cửa, sau đó hét lên một tiếng, không phải vì đau mà là vì buồn bực vạn phần! Người kia vốn thô lỗ, nào có hiểu nhân tình ứng xử lễ nghi đâu, không làm hỏng chuyện mới lạ. Không biết hôn sự của Băng Nhan tiểu thư sắp bị biến thành trò cười không nữa... Gia chủ ơi là gia chủ, ngài một đời thông minh sao lại hồ đồ lúc này vậy? Loại chuyện này sao có thể giao cho Tam gia được chứ? Tiết Lãnh nhìn hướng mà Ngọc Mãn Thiên đi, cuối cùng không nhịn được chửi thề một câu! Mẹ kiếp! Câu này đương nhiên trước mặt Ngọc Mãn Thiên hẳn vĩnh viễn không dám thốt ra khỏi miệng!

Lúc Ngọc Mãn Thiên đi vào sân biệt viện, Lăng Thiên đang ở giàn nho nhìn Ngọc Băng Nhan vẽ tranh. Thời gian này, dưới sự trợ giúp của Đại Hoàn Đan, Ngọc Băng Nhan thân thể đã có sự đột phá, trừ công lực chưa thể tiến cảnh quá nhiều, còn thân thể trong thời gian này đã khôi phục lại khỏe mạnh, hơn nữa chân khí vận hành trong cơ thể cũng đạt đến mức tùy tâm sử dụng. Lại được thêm Lăng Thiên tận tâm bồi dưỡng, tâm tình nàng vô cùng thoải mái, họa kỹ đã tiến đến mức tâm ý hòa hợp, ý thần hòa hợp. Thành tựu này so với mục tiêu mà Lăng Thiên đề ra chỉ còn kém một chút: Tâm võ hòa hợp, đến lúc đó chính là dùng võ nhập họa! Nếu có thể thành công đột phá cảnh giới dùng võ nhập họa, sau đó tiến lên cảnh giới dùng họa nhập võ thì chính là giây phút Ngọc Băng Nhan thực sự lột xác trên con đường võ học! Đến lúc đó, Kinh Long Thần Công của mình đạt tầng 10 liền có khả năng nắm chắc trừ bỏ tuyệt chứng trên thân thể Ngọc Băng Nhan!

Ngọc Mãn Thiên không chút nào khách khí, vừa đẩy cửa đi vào, cánh cửa gỗ của biệt viện sau đó tự động đóng lại. Ba người trong sân cũng giật mình, Lăng Thiên lắc đầu cười than: "Tam gia, cánh cửa này của ta vốn là cửa trúc, sau lần đánh nhau với Tam gia ngài ta đã phải đổi lại thành cửa gỗ. Cứ đà này, khéo ra phải đổi sang cửa sắt tiếp mất!"

"Có mỗi cái cửa... Lão Tử có việc cấp bách đây. Là chuyện mừng! Chuyện mừng lớn! Ai thừa thời gian quản cái cửa của người chứ!" Ngọc Mãn Thiên đã lại gần, nước miếng nói bắn tung tóe: "Tiểu tử, chuyện tốt của người đã đến rồi, người sắp được làm tân lang rồi!"

Một câu nói như sét đánh ngang trời khiến cho mắt Lăng Thiên trừng to, còn Ngọc Băng Nhan vốn quan tâm nhiều nên bỗng hoảng loạn, quay đầu nhìn Ngọc Mãn Thiên... Người mình yêu nhất sắp thành thân? Sao lại không hề nói? Tân nương là ai? Lăng Thiên thì không nói gì, Ngọc Băng Nhan biết tam thúc của mình mặc dù ăn nói bừa bãi, nhưng trước giờ không bao giờ nói không thành có. Tay nàng bỗng run rẩy, mặt nhỏ xuống theo đầu bút lông.

Rất hài lòng với 'chuyện lớn' mình tạo ra, Ngọc Mãn Thiên toét miệng cười nói: "Tiểu tử, nói cho người biết, người lần này may mắn lắm đấy. Đại ca ta đã hạ lệnh cho Tam gia ta đến Lăng gia cầu hôn, đem Băng Nhan gả cho người làm vợ. Người còn không mau mau qua bái kiến 'Tam trưởng nhân' mình à? Mừng quá hóa ngốc sao?" Ngọc Tam gia thót bụng ưỡn ngực đứng đó, hai tay chấp sau lưng, nhìn dáng vẻ rõ ràng là một vị 'chú vợ' Tam trưởng nhân?! Chú vợ giờ lại có kiểu gọi như vậy sao?!

"..." Lăng Thiên thực sự bị sốc! Người thông minh như hắn lần đầu tiên không biết phải nói gì nữa!

Lăng Thần bên cạnh tròn mắt nhìn một lúc, sau đó bỗng che miệng cười đến đau cả bụng.

"Người... người.. Tam thúc!!!" Người còn giống như bị sét đánh nặng hơn chính là Ngọc Băng Nhan. Tiểu cô nương đang dậm chân liên tục, hai mắt đã đầm lệ chực khóc.

Chưa từng thấy ai ngốc như vậy! Trong lòng Ngọc Băng Nhan buồn phiền không thôi. Một chuyện vui lớn như vậy mà lại bị tam thúc của mình biến thành một chuyện cười! Chưa thấy ai đi cầu hôn không tìm gặp bề trên của người ta mà lại mò thẳng đến đây tìm người! Đây không phải làm khó mình sao? Mặc dù theo lễ nghi mà nói, nếu Lăng gia truy cứu chuyện này, hôn sự có khi vĩnh viễn không thể nào tương hợp được!

Hơn nữa, dù cho người đến tìm hắn, cũng không thể thấy có mặt ta mà hò hét lớn giọng như vậy được... Ta...ta dù sao cũng là người trong cuộc mà!

"Hả?" Ngọc Tam gia quay đầu, mắt nhìn ba người chưa hiểu ra chuyện gì. Đột nhiên như hiểu ra gì đó, hắn không do dự nhảy lên 3 bước, nổi trận lôi đình: "Tiểu tử người không đồng ý? Người lại dám từ chối sao?"

Càng nghĩ hần càng thấy mình đoán không sai, đột nhiên nhảy lên bỏ ra một chưởng :”Mẹ nó chứ! Người lại dám không đồng ý!”

“Tam thúc!” Ngọc Bằng Nhan dặm chân nhảy lên phía trước, đứng che giữa hai người, khuôn mặt xinh xắn giờ đã đỏ bừng lên vì xấu hổ. Nước mắt đã lăn dài trên má :”Người...người làm ta tức chết mất...Oa hu hu...” Ngọc Bằng Nhan ôm mặt khóc chạy đi.

“Tam gia...Tam gia..” Tiết Lãnh thở hổn hển chạy đến nơi :”Tam gia, loại chuyện này không phải tìm Lăng công tử mà nói. Ngài phải đi tìm Lăng lão gia tử, Lăng lão phu nhân cầu hôn chứ. Ngài làm vậy là không đúng quy củ mà!” Tiết Lãnh dặm chân, cực kỳ muộn phiền. Lại còn định ra tay đánh người nữa chứ! Cầu hôn có kiểu như vậy sao? Đó phải gọi là bức hôn thì đúng hơn! Chuyện này nếu mà truyền ra ngoài, lúc đó thiên hạ đệ nhất thế gia Ngọc gia không biết sẽ để mặt mũi đi đâu!

“Ặc...” Ngọc Mãn Thiên xấu hổ thu chưởng đang bỏ ra, sau đó bỗng nhiên thốt lên giận dữ :”Đồ hỗn trướng! Người sao không nói sớm hử? Để Tam gia làm ra chuyện xấu hổ! Người vui lắm hử?”

Tiết Lãnh đứng sững không nói được gì. Trong lòng thầm nói ta còn đang đọc thư của gia chủ cho ngài, chưa dứt lời ngài đã chạy biến đi, sao mà trách ta?

“Dẫn đường đi, Tam gia ta đi tìm Lăng lão gia tử, để ...kết duyên Tần Tần!” Ngọc Tam gia phát tay, trong miệng thốt ra ‘thành ngữ’!

Lăng Thiên dường như muốn ngắt! Người định...kết duyên Tần Tần với gia gia ta sao?!

Đưa mắt nhìn theo Ngọc Mãn Thiên đi rồi, dường như vừa đi vừa mắng chửi ‘răn dạy’ Tiết Lãnh, mắt Lăng Thần giờ đã tròn như trứng rằm :”Chúc mừng công tử, chúc mừng công tử. Bằng Nhan tiểu như ôn nhu thông minh, đối với công tử một mối tình thâm, quả xứng đôi với công tử. Hôm nay cuối cùng cũng thành đôi..”

Lăng Thiên hừ một tiếng nói :”Thần nhi, muội thực sự tưởng vậy sao? Không nghĩ gì nữa sao?”

Lăng Thần cười cười, ôn nhu nói :”Công tử nói gì vậy? Chuyện này thực ra nhìn cũng không đơn giản như bề ngoài. Nhưng công tử và Bằng Nhan muội muội tâm đầu ý hợp đó là sự thật. Nếu như vậy thì bất kể chuyện này có gì khác, công tử cùng Bằng Nhan muội muội cũng có thể đến với nhau là chuyện tốt đẹp mà”

Lăng Thiên bỗng cười ha hả, đột nhiên đưa cánh tay ra ôm lấy Lăng Thần vào trong ngực :”Thần nhi, ý muội là vậy thôi sao? Không còn nghĩ gì khác hử?”

“Muội?” Lăng Thần sững ra :”Công tử nói vậy là ý gì?”

“Muội chẳng lẽ không ghen chút nào sao?” Lăng Thiên nói. “Nếu như muội thực sự không ghen chút nào, công tử ta đây không cao hứng đâu!”

Ánh mắt Lăng Thần bỗng sáng lên :”Công tử là người Thần nhi yêu nhất, hạnh phúc của công tử chính là hạnh phúc của Thần nhi...Hơn nữa Thần nhi dù sao cũng là nữ nhi, đương nhiên phải có chút ...ghen chứ!”

“Ha ha ha, Thần nhi có phản ứng như vậy thì huynh mới cao hứng chứ!” Lăng Thiên cười lớn, vãn vãn tóc của Lăng Thần, nhưng rồi đột nhiên chuyển chủ đề :”Chỉ là Ngọc Mãn Lâu sao đột nhiên nảy ra ý này? Sao ta có cảm giác được tràn ngập âm mưu ?”

“Ừm, sự việc này đúng là có điểm kỳ lạ” Lăng Thần nhu thuận gật đầu, đôi mi thanh tú cau lại, nói :”Tin tức từ phương Bắc của chúng ta còn chưa truyền về, trước mắt chỉ có thể tùy cơ mà ứng biến. Ít nhất chuyện này cũng là một việc tốt.”

“Không sai, đây đúng là một chuyện song hỷ, nhưng vấn đề là lấy địa vị của Ngọc gia, sao lại có thể chủ động hướng Lăng gia cầu hôn chứ? Huống chi việc lớn thế này sao lại có thể để cho người thô lỗ như Ngọc Mãn Thiên chủ trì chứ? Hơn nữa, đúng ra nếu phụ thân của Nhan nhi là Ngọc Mãn Đường không tự thân đến ít ra cũng phải trình trọng phái một vài vị lão thành trong gia tộc đến thương nghị tử tế!” Lăng Thiên nhíu mày, chậm rãi bước đi vài bước :”Nhưng nhìn phản ứng của Ngọc Mãn Thiên, chuyện này đúng là thật không phải giả. Điều này quả là khó hiểu. Bằng Nhan dù sao cũng mới có 16 tuổi...Nguyên nhân nào khiến cho Ngọc Mãn Lâu quyết định như vậy?”

“Không lẽ Ngọc gia xảy ra chuyện gì?” Lăng Thần bỗng nghĩ ra gì đó, bật thốt lên :”Ngọc gia cần có công tử tương trợ một tay? Có thể nào việc kết thân chỉ là che mắt mọi người, thực tế muốn nhờ công tử giúp sức?”

“Không hẳn!” Lăng Thiên khẽ lắc đầu :”Lời này mặc dù có vài phần hợp lý, nhưng kể cả thế cũng không nên cấp bách như thế này! Từ đầu đến cuối rõ ràng có gì đó không ổn. Chuyện này....rõ ràng không đơn giản!” Lăng Thiên kết luận.

Lăng lão phu nhân trả lời rất rõ ràng : Đợi hỏi lại Thiên nhi, nếu hắn không có ý kiến thì việc kết thân coi như đã định. Trong thời gian này, Lăng lão phu nhân đương nhiên nhìn rõ được Ngọc Băng Nhan có tình cảm sâu nặng với Lăng Thiên, mà Lăng Thiên cũng có ý với Ngọc Băng Nhan! Theo ý của lão nhân gia thì dù chuyện này có kỳ quái gì đó, nhưng chung quy cũng là một nhân duyên tốt!

Còn về phần Lăng Khiếu và Sở Đình Nhi đương nhiên lại càng không ý kiến! Sở Đình Nhi vốn luôn buồn phiền chuyện hôn nhân của con mình, ai ngờ giờ lại thuận lợi quá mức. Ngay cả thiên hạ đệ nhất thế gia Ngọc gia cũng phải đến nơi cầu hôn, hơn nữa ý tứ rằng chỉ cần thành thân nhanh chóng là được, thân phận gì cũng không quan trọng lắm! Điều này khiến cho bà vô cùng thỏa mãn trong lòng, hận không thể khoe với cả thiên hạ bên ngoài. Hừ, ban đầu ai nói con ta là hoàn khổ? Ngay cả đám nữ nhi mà bốn phu nhân để ý các người cũng phòng như phòng trộm! Hừ, giờ người cầu hôn là Ngọc gia, đám các người có thể so sánh được sao?

Sở Đình Nhi có cảm giác vô cùng hạnh diện!

Chuyện này vốn Lăng lão phu nhân phải phái một nha hoàn gọi Lăng Thiên lại, sau đó cả nhà ngồi thương nghị mới có thể. Dù sao Ngọc Mãn Thiên chỉ là cầu hôn, còn phải đợi cha mẹ của Ngọc Băng Nhan..Chỉ không ngờ là lúc Lăng lão phu nhân muốn cho người đi hỏi ý Lăng Thiên thì Ngọc Tam gia đã đích đặc đứng dậy :”Để ta đi hỏi!”, sau đó đám ngực thành thịch :”Lão phu nhân yên tâm, chuyện này cứ để ta xử lý! Lăng tiểu tử chẳng lẽ lại dám nói chữ ‘không’ sao?”

Câu nói này làm cho Lăng lão phu nhân tí nữa ngất! Chuyện thành thân này, Ngọc Tam gia chính là người bên thông gia, lại là trưởng bối trực tiếp. Không lẽ người còn muốn kiềm luôn chức bà mối sao?

Người tự mình đến làm mối cháu gái thì cũng đành, nhưng giờ lại còn muốn thay mặt cả hai nhà sao? Hơn nữa câu nói sau cùng của Ngọc Tam gia :”Hắn mà từ chối, ta đánh liền!” khiến cho vợ chồng Lăng lão gia tử hoàn toàn bó tay chịu thua!

353. Chương 80: Tình Nguyện Làm Thiếp!

Sắp tới là cuộc truy sát của Giang Sơn Lệnh Chủ đối với Lăng Thiên, Lăng Thiên bằng cách nào để vượt qua cuộc truy sát này?

1 nàng cũng trong gia tộc họ Lăng ở kiếp trước cùng Trọng sinh giống như Lăng Thiên, nàng là ai?

Thấy tình hình khả quan nên 150 thanks ở cả 20 chương gần nhất sẽ boom tiếp!

Lăng lão phu nhân chỉ nói được một câu :”Cứ thế, Đình nhi hãy cùng Ngọc Tam gia đi xem Thiên nhi đi” Sau đó hai lão nhân vội bụng trà tiễn khách. Chuyện này làm cho hai lão nhân cười mãi không thôi. Đến cả Lăng Chiến lão gia tử vốn đang buồn phiền chuyện Long Tường lần trước, giờ tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Sở Đình Nhi vất vả chạy theo Ngọc Mãn Thiên nhưng vẫn chậm hơn. Thế mà lúc đến tiểu viện của Lăng Thiên lại phát hiện Ngọc Mãn Thiên đang đứng ở bên cạnh một miệng giếng, trong miệng đang lăm lăm nhắm gì đó, thỉnh thoảng lại gãi đầu, như triết nhân đang suy tư vậy.

Hai người Lăng Thiên và Lăng Thần đang ngồi dưới giàn nho nhìn Ngọc Tam gia đi lại bên miệng giếng, vẻ mặt nhìn rất đặc sắc. Sở Đình Nhi bỗng thấy buồn bực, chỉ là một miệng giếng có gì để nhìn nhĩ? Không do dự nữa, bà cũng đi lại gần xem.

Chỉ thấy bên cạnh giếng không biết từ lúc nào đã dựng một tấm bia đá nhỏ, trên ghi :’Ngọc Tam gia thần công cái thế, dùng thân mình đào đất làm giếng!’

Ngọc Mãn Thiên trong miệng lẩm nhẩm mấy câu này, dần dần thấy rất phấn khởi, có chút tự hào chỉ tấm bia nói với Sở Đình Nhi :”Phu nhân, xin mời xem. Đây là tấm bia mà lệnh công tử đặc biệt dựng lên do ngưỡng mộ thần công cái thể của ta. Bề ngoài mặc dù có chút khoa trương, nhưng cũng không sao, quả là có ý tứ, ha ha ha...”

Đôi mắt đẹp của Sở Đình Nhi bỗng mở to đến mức không thể to hơn, miệng cũng há hốc, cuối cùng không nhìn được bật cười hi hi. Sau đó bà đi lên thêm hai ba bước, lão đảo lại gần gần nheo, một tay khó khăn lắm chống lên mặt bàn hạ người ngồi xuống ghế trúc. Lăng Thần nhẹ nhàng giúp bà xoa lưng để dễ thở lại.

Xem ra hôm nay Ngọc Tam gia quyết tâm ‘làm loạn’ cả Lăng phủ cả trên dưới một hồi rồi đây!

Lai lịch của cái giếng này, Sở Đình Nhi đương nhiên biết rất rõ! Nói đùa sao, trong sân con mình đột nhiên có một cái giếng, làm mẹ chẳng lẽ Sở Đình Nhi còn không biết? Vốn hiểu rõ sự tình nên giờ thấy Ngọc Mãn Thiên đang hí hửng đắc ý đứng bên giếng, Sở Đình Nhi chỉ còn nước che mặt mà cười lăn cười bò, cười đến mức đau cả bụng...

Ngọc Mãn Thiên có chút quyền luyện không nở rời cái giếng, đi lại gần. Trong lòng hắn đang thầm quyết định, đợi khi người của Ngọc gia tới đây sẽ chỉ cho bọn họ biết công tích vĩ đại của mình!

“Tiểu tử, ngươi định thế nào? Cứ nói đi, Tam gia ta sẽ giúp ngươi làm chủ” Ngọc Mãn Thiên đầy tự tin nói, rồi bồi thêm một câu :”Không cần phải ngại, trong lòng đang rất mừng đúng không? Đừng kìm nén, cao hứng thì cứ bộc lộ ra đi!”

Nghe lời nói này, Sở Đình Nhi không tự chủ được bỗng ngậy ra chẳng biết nói gì thêm. Từ lời nói của Ngọc Tam gia thì hình như Lăng Thiên và Ngọc Băng Nhan vốn tâm đầu ý hợp, nhưng chắc đến với nhau không dễ, còn nhiều cản trở nên mới cần phải có Ngọc Tam gia ra tay ‘giúp đỡ’.

Nhân cơ hội này, Sở Đình Nhi khéo léo hỏi :”Thiên nhi, ý mọi người là chuyện của con tự con làm chủ. Không quản là Ngọc tiểu thư hay là ai, chỉ cần con thích thì mọi người cũng không ai can thiệp chuyện hôn sự của con, miễn con tình nguyện là được. Dù sao lấy địa vị hiện tại của gia tộc chúng ta, cũng đủ để cho người khác phải nể trọng vài phần”

Lăng Thiên trầm ngâm một hồi rồi trịnh trọng nói :”Băng Nhan là một cô gái tốt, cũng sẽ là một người vợ tốt. Không cần Ngọc gia phải đến cầu hôn, Băng Nhan cũng vốn được coi là người phụ nữ của Lăng Thiên rồi, điều này là không phải nghi ngờ gì nữa! Chẳng qua, có một chút vấn đề cần Ngọc Tam gia phải ra mặt..”

Lúc Lăng Thiên nói mấy lời này, từ thái độ lẩn giọng nói đều rất nghiêm túc chưa từng thấy, ngay cả Ngọc Mãn Thiên cũng không tự chủ được phải ngồi thẳng lên chờ nghe.

“Băng Nhan hiện giờ ta có thể thừa nhận. Nàng khẳng định sẽ là nữ nhân của ta! Nhưng rất xin lỗi, ta không có khả năng cấp cho nàng danh phận” Lăng Thiên bình tĩnh nói nghiêm trang.

Quyết định này của Lăng Thiên là do nghĩ đến việc Ngọc gia chủ động cầu hôn chính là nhìn ngó vào vị trí chánh thất, sau đó muốn từng bước xâm chiếm thế lực của Lăng gia. Hiện giờ tuy nhận Ngọc Băng Nhan là người phụ nữ của mình, thậm chí có thể đính hôn, coi như đã đáp ứng thể diện cho Ngọc gia. Một mặt khác, nếu như Ngọc gia muốn lợi dụng Ngọc Băng Nhan để đoạt quyền, nếu không có vị trí chánh thất, có lẽ cũng không gây ra nổi sóng gió gì. Hơn nữa có bản thân hắn luôn để ý đề phòng, có lẽ sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Đương nhiên nếu một lời cự tuyệt lời cầu hôn của Ngọc gia là hay nhất, vĩnh viễn không sợ có người đâm ngang lưng mình. Nhưng nếu làm vậy thì bản thân Lăng Thiên cũng không đành, lại có thể làm tổn thương đến Ngọc Băng Nhan, lại thêm Ngọc gia nhất định sẽ mượn cơ này gây chuyện. Vạn nhất hai nhà vì nguyên nhân này mà trở mặt, đó cũng không phải điều mà Lăng Thiên muốn thấy.

“Không vấn đề gì!” Ngọc Mãn Thiên cười to ha hả :”Lão Đại của chúng ta cũng có ý thành toàn cho mối tình si của Băng Nhan mà. Có thể trở thành vợ người là tốt rồi, không quan trọng vợ lớn hay vợ nhỏ, không vấn đề!” Ngọc Mãn Thiên đắc ý cười :”Tiểu tử, lần sau thấy Tam gia ta thì ngoan ngoãn gọi là ‘Tam thúc’ đi, hiểu chưa? Ha ha ha, Tam gia ta lần đầu tiên làm ông mối, quả là vui!”

Ngọc Mãn Thiên bỗng cảm thấy mình quả thực thông minh cực kỳ. Trách không được Lão Đại chỉ đích danh mình làm, quả nhiên có khả năng nhìn người! Nếu là người khác, với tính cách ngạo nghễ của tên Lăng Thiên kia sao có thể ngoan ngoãn nghe lời vậy chứ? Hừ, trừ Ngọc Tam gia ta ra, còn ai có thể làm được chuyện này hoàn hảo như vậy chứ?

“Tam gia, vật định thân...” Tiết Lãnh vừa vội vã chạy đến nơi giờ phút này đã đứng bên cạnh, khẽ nhắc nhở bên tai Ngọc Mãn Thiên.

“Ừm, ta biết, ta biết rồi. Hiện giờ ta rất ổn định, vô cùng ổn định” Ngọc Mãn Thiên nghe từ ‘định thân’ lại thành ‘ổn định’. “Các người đừng có sốt ruột, Tam gia đã ra tay thì vô cùng ổn định, không hề có sai sót...”

Tiết Lãnh lại càng cấp bách, cúi thấp xuống thì thào :”Vật định thân chính là tín vật mà nam nữ trao đổi với nhau để định tình...”

Ngọc Mãn Thiên lúc này mới giật mình phản ứng, sờ nắn trên người trống không chẳng có gì, mặt bỗng đỏ hồng lên, yết hầu phát ra tiếng gọi lớn :”Băng Nhan, Nhan nhi nhanh đến đây, tam thúc có chuyện gấp cần cháu giúp”

Ngọc Tam gia hò hét một hồi chẳng hề thấy bóng dáng cháu gái mình đâu, lại nghĩ mình là thông minh vượt trội nói :”Nha đầu này cứ thẹn thùng mãi...”

Lăng Thần nhìn Ngọc Mãn Thiên, không nhịn được thở dài một tiếng trong lòng, thầm nghĩ cũng tội cho Băng Nhan muội muội. Tâm nguyện đạt được cũng không phải dễ, thế nhưng lại do vị tam thúc này đến chủ trì việc cầu hôn, cho dù việc hôn sự không có gì trở ngại nhưng cuối cùng cũng sẽ lưu lại một chuyện cười giữa vợ chồng với nhau, ảnh hưởng đến một đoạn nhân duyên vốn là mỹ mãn...Với tâm tình thiếu nữ như Ngọc Băng Nhan, sợ rằng giờ này sớm đã muốn chui xuống đất luôn rồi. Đừng nói không nghe thấy Ngọc Mãn Thiên gọi, cho dù nghe thấy cũng chắc chắn không đến. Nghĩ đến đây, Lăng Thần bèn đứng dậy mỉm cười nói :”Tam gia để ta đi tìm Băng Nhan muội muội cho”

Sở Đình Nhi mỉm cười gật đầu, lấy từ trong lòng ra một cái hộp ngọc nhỏ, trịnh trọng đưa cho Ngọc Mãn Thiên :”Ngọc Tam gia, đây là bảo vật gia truyền của Lăng gia chúng ta, năm xưa tổ tiên và phu nhân là một đôi vợ chồng nghèo, hai vị lão nhân gia lúc thành thân, tổ tiên quá nghèo không có gì để trao tặng cả...Không biết làm sao, tổ tiên đành phải lấy một chiếc vòng đồng buộc tóc xuống làm thành một cái Đồng Tâm Kết. Sau khi Lăng gia khởi sắc, tổ tiên đã muốn mua một khối cực phẩm ngọc bội để làm tín vật nhưng phu nhân lại sống chết không đồng ý! Cuối cùng, trừ chiếc Đồng Tâm Kết, không chịu mang thêm trang sức nào nữa. Hai vợ chồng người yêu thương nhau sống đến đầu bạc răng long. Phu nhân trước lúc qua đời mới chịu tháo cặp Đồng Tâm Kết đó giao cho người nhà và dặn dò cẩn thận : ‘Sau này hễ ai lấy người của Lăng gia ta, cần mang Đồng Tâm Kết, ý là vợ chồng cùng ‘đồng tâm’. Chiếc vòng này sẽ lưu truyền về sau, chỉ duy nhất một chiếc này, sẽ vĩnh viễn là bảo vật gia truyền của Lăng gia!’

Nghe đến đây ngay cả người thô lỗ như Ngọc Mãn Thiên cũng tỏ ra trịnh trọng tiếp nhận chiếc hộp bạch ngọc đó. Ngọc Mãn Thiên lớn tiếng nói :” Thân gia mẫu xin yên tâm, nữ nhi của Ngọc gia ta sẽ không để người thất vọng”

Sở Đình Nhi yên tâm gật đầu, nhìn lại đã thấy Lăng Thần bước nhanh trở lại, cười hi hi :”Băng Nhan muội muội quá xấu hổ không dám gặp ai, trốn trong phòng rồi” Nói xong nàng giơ tay lên, trong đó đã có một khối ngọc trong suốt :”Đây là vật Băng Nhan muội muội gia cho muội để đưa cho công tử làm tín vật định tình”

Từ lúc Lăng Thần đưa khối ngọc ra, Lăng Thiên đã phát hiện ra một điều rất kỳ lạ. Đó chính là ngọc định tình của Ngọc Băng Nhan cũng là một khối hàn ngọc! Hơn nữa khối này lại giống y như khối của Thủy Thiên Nhu như cùng đúc một khuôn vậy! Vậy là sao nhỉ?

Lăng Thiên bèn đưa tay tiếp nhận, Lăng Thần bỗng nói thêm :”Tuy nhiên chuyện định thân lần này, Băng Nhan muội muội còn có một điều kiện khác, nhưng điều này Thần nhi không tiện chuyển lời, vậy đợi Băng Nhan muội tự mình đến nói”

Trong lòng mọi người cũng ngạc nhiên, không ngờ rằng Ngọc Băng Nhan tiểu mỹ nhân vốn hay thẹn thùng giờ lại tự mình đưa ra điều kiện cầu hôn, quả là cực kỳ ít thấy. Mọi người không khỏi cùng quay đầu nhìn Ngọc Mãn Thiên, trong lòng cười thầm : ‘Quả nhiên không thẹn là cháu gái của Ngọc Tam gia!’

Trước cặp mắt của mọi người, giờ phút này Ngọc Băng Nhan lại ngượng ngừng bước ra, khuôn mặt xinh xắn như bạch ngọc giờ này vẫn đỏ bừng như nắng chiều vậy, đầu nàng cúi thấp xuống tận ngực, đôi bàn tay nhỏ bé không ngừng vịn vào vạt áo mình. Xem ra Ngọc Băng Nhan đã phải dùng rất nhiều dũng khí mới có thể xuất hiện ở đây!

“Bá mẫu, Tam thúc!” Ngọc Băng Nhan hành lễ, thân thể khẽ run run :”Lúc này vốn Nhan nhi không nên nói ra, nhưng có một việc nếu không nói sớm thì trong lòng sẽ khó yên, mong hai vị lão nhân gia thứ tội!”

“Lần định thân này, Băng Nhan cầu xin hai vị lão nhân gia đáp ứng, cho phép Nhan nhi được làm thiếp của Thiên ca!” Đôi môi của Ngọc Băng Nhan khẽ run run, khuôn mặt đang ửng đỏ giờ bỗng tái nhợt.

“Sao lại vậy?” Sở Đình Nhi chấn kinh hỏi. Đây là lần đầu tiên thấy có cô gái rõ ràng có hi vọng leo lên vị trí cao nhất, nhưng ngay cả việc tranh thủ hay chút ý tứ muốn tranh thủ cũng không có, lại còn chủ động xin được làm tiểu thiếp! Phải biết rằng vị trí giữa thê và thiếp là cách biệt một trời! Hơn nữa cô gái này lại còn là Tiểu công chúa độc nhất của thiên hạ đệ nhất thế gia Ngọc gia! Yêu cầu này quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

354. Chương 81: Tiếng Sét Ngang Tai!

“Thưa bá mẫu, Băng Nhan từ nhỏ thân đã mang tuyệt chứng, sống chết không rõ khi nào. Rất có thể sáng mai, cũng có thể hôm nay bất ngờ tử vong. Mà thân phận của Băng Nhan người ngoài nhìn vào thấy có vẻ rất vinh diệu, nhưng đối với Thiên ca mà nói chỉ sợ sẽ đem lại thêm phiền toái cho huynh ấy! Băng Nhan vốn bình thường, cả văn lẫn võ đều không giúp gì được cho Thiên ca chút nào, chỉ có thứ duy nhất là thân thể này cho tới nay vẫn là băng thanh ngọc khiết!”

“Băng Nhan vốn muốn sống cô độc, đợi hoàn thành sứ mệnh của gia tộc rồi sẽ yên tâm nhắm mắt, không luyến tiếc gì đi xuống suối vàng. Nhưng không ngờ trời còn thương để cho Băng Nhan trong lúc tuyệt vọng còn gặp được Thiên ca” Ngọc Băng Nhan nước mắt rơi như những hạt ngọc chảy xuống...

“Con đã từng nghĩ tuyệt đối sẽ không cùng Thiên ca thành thân, lý do là vì đối với người như Thiên ca con chỉ thêm gánh nặng cho huynh ấy. Nhưng mà trong lòng con thực chất vẫn luôn có một phần khát vọng, đó là sau này nhắm mắt rồi, có thể được viết lên bia mộ rằng mình là phụ nữ của Lăng Thiên, như vậy là quá đủ rồi. Cho dù sống không thể làm vợ chồng thực sự, nhưng Băng Nhan vẫn có một ao ước xa vời rằng ở nơi chín suối có thể lấy thân phận là vợ của Lăng gia, cho dù làm quỷ thì cũng hạnh phúc!” Ngọc Băng Nhan hai mắt nhắm lại, nước mắt tuôn rơi, không nói thành lời.

“Nếu con là chánh thê của Thiên ca, chẳng may phúc bạc chết sớm, sẽ để cho Thiên ca phải mang tiếng. Băng Nhan không muốn như vậy, không muốn Thiên ca phải chịu sự ủy khuất đó, cho nên vạn lần mong hai vị lão nhân gia đáp ứng. Nếu không vậy thì Băng Nhan dù chết cũng không đồng ý chuyện hôn sự này!” Ngọc Băng Nhan quỳ xuống trước người Sở Đình Nhi không chịu đứng dậy.

“Ôi..nha đầu ngọc này...” Sở Đình Nhi ngửa mặt lên trời than, trong mắt cũng ươn ướt :”Nha đầu mệnh khổ, con bảo ta phải làm sao mới tốt đây?” Là một người phụ nữ, sao Sở Đình Nhi lại không biết rằng biểu hiện của Ngọc Băng Nhan như vậy tất cả là vì yêu Lăng Thiên đến cực điểm! Tình yêu sâu đậm này, tấm lòng này...Tất cả đủ chứng minh Ngọc Băng Nhan vì Lăng Thiên mà có thể làm tất cả, tuyệt đối không để ý đến bản thân nàng...

Ngọc Mãn Thiên cũng thở dài buồn bã không nói gì, trên khuôn mặt tràn đầy cảm thương. Bệnh tình của Ngọc Băng Nhan chính là tâm bệnh lớn nhất của Ngọc gia!

“Khuê nữ ngoan, mau đứng dậy!” Sở Đình Nhi cúi xuống đỡ Ngọc Băng Nhan dậy, đưa tay nhẹ lau đi nước mắt rồi ôm nàng vào lòng, ôn nhu nói :”Chúng ta cũng nghe nói về vấn đề này rồi. Thiên nhi vốn đã nói qua. Trước mặt cứ quyết định thân sự đã, chuyện danh phận sau này nói. Tuy nhiên nếu đã định thân sự rồi, từ giờ con sẽ không còn là Ngọc gia tiểu công chúa nữa mà đã thành con dâu của Lăng gia ta, vì Lăng gia, con phải giữ gìn cố gắng sống thật vui vẻ, hiểu chưa? Ta còn đang mong được bế cháu đây, đừng làm cho mẹ phải thất vọng”

Khuôn mặt Ngọc Băng Nhan bỗng đỏ rực, chui sâu vào ngực Sở Đình Nhi như vào lòng mẹ ruột vậy, thật ấm áp và an tâm! Trong lòng nàng kích động, nhỏ giọng gọi “mẹ..”

Sở Đình Nhi ánh mắt sáng lên, cười ha ha nói :”Con ngoan đừng sợ, nếu Thiên nhi nó dám bắt nạt con, mẹ sẽ xử lý nó. Các đời Lăng gia ta đều do vợ quản đó!”

Ngọc Mãn Thiên đột nhiên cười to :”Tục ngữ nói không sai, quả là nữ nhi là con người ta! Tín vật định tình hiện giờ vẫn còn trong tay tam thúc, Nhan nhi người chưa gì đã gọi ‘mẹ’ rồi, đúng là nữ nhi hướng ngoại, đúng không nhỉ...?” Chưa từng thấy kiểu thúc thúc như vậy bao giờ, người khác không nói, chính hắn lại đi nhằm cháu gái mình để mở màn!

Câu nói này của Ngọc tam gia vừa ra khỏi miệng, Ngọc Băng Nhan lại càng thêm xấu hổ, mà ngay đến Lăng Thần và Sở Đình Nhi cũng đều trừng mắt giận. Sở Đình Nhi chậm rãi nói :”Thông gia, Nhan nhi giờ đã là người của Lăng gia ta, thông gia mặc dù là thân thúc thúc của Nhan nhi nhưng sau này nói năng cũng nên chú ý một chút chứ! Người lớn nói chuyện phải giữ ý một chút, cần đúng mực, nếu không dễ để người khác nhạo báng. Dù sao ở đây không có người ngoài, nhưng nếu thực sự có một hai người ngoài có khi đã bị họ khinh thường rồi đấy!”

Nghe vậy Ngọc Mãn Thiên chỉ còn nước trợn mắt há hốc mồm, bỗng có cảm giác muốn khóc! Tín vật định thân vừa mới trao chưa đầy chớp mắt, vậy mà sao người Ngọc gia ta đã biến thành người Lăng gia rồi? Hơn nữa lời của Sở Đình Nhi vì để cho người như Ngọc tam gia ‘nghe thủng’ nên đã cố gắng nói một cách ‘dễ hiểu’ nhất. Tuy vậy khẩu khí cũng khá nặng nề, khiến cho Ngọc Mãn Thiên sững người nhìn ba người phụ nữ trước mắt, không gờ nổi tay lên, xấu hổ ho khan hai tiếng. Sau đó hắn phát hiện ra rằng giờ có nói gì cũng không hay ho lắm, vội chật vật chuồn mất.

“Ha ha...” Sau lưng hắn vang lên một loạt tiếng cười.

Lăng Thiên cũng không nói gì, đối với mối tình sâu như biển của Ngọc Băng Nhan, Lăng Thiên bỗng có cảm giác mình không nói được gì! Trong lòng hắn tràn ngập cảm động, bất giác nắm chặt hai tay, tự nhủ với lòng mình :”Nhan nhi, muội yên tâm! Bệnh tình của muội, ta nhất định sẽ giúp muội chữa khỏi! Lăng Thiên ta tuyệt đối không để muội phải khổ sở chờ đợi dưới tuổi vàng đầu. Chúng ta phải làm một đôi vợ chồng hạnh phúc mà mọi người phải ngưỡng mộ...!”

“Thần nhi, phương Bắc có truyền đến tin tức gì không?” Nhìn Ngọc Băng Nhan thẹn thùng trốn đi mất, Sở Đình Nhi cũng đã thỏa mãn cười quay về, lúc này Lăng Thiên mới hỏi Lăng Thần.

“Không có. Chuyện này thực kỳ quái, khó mà đoán được” Lăng Thần nhíu nhíu mày “Chẳng lẽ mạng lưới tình báo của chúng ta ở phương Bắc đã bị phá mất? Không thì khó mà giải thích khác được!”

Lăng Thiên chậm rãi đi thong thả hai bước, nói :”Có lẽ có gì đó kỳ lạ chưa biết chừng, truyền lệnh cho Lăng Lục liên hệ với phương Bắc ngay!” Lăng Thần đáp ứng một tiếng, chưa kịp cất bước đi thì đã nghe trên không trung có tiếng ưng kêu, sau đó một điểm đen nhỏ lao vút từ trên không trung xuống rồi đậu khéo léo xuống vai của Lăng Thần, khom khom cái mỏ thân mật cọ vào khuôn mặt Lăng Thần.

Lăng Thần cười cười, lấy từ chân của diều ưng một cái ống trúc nhỏ, rồi moi ra một mẩu giấy :”Là tin từ phương Bắc!” Lăng Thiên nghe vậy ‘À’ lên một tiếng.

Đang xem tờ giấy bỗng thân thể mềm mại của Lăng Thần chấn động, khuôn mặt xinh xắn cũng trong nháy mắt chuyển thành màu trắng nhợt! Nàng dường như không dám tin tưởng tin tức trên tờ giấy là thực...Cuối cùng đến cả đôi môi cũng tái nhợt, hai tay run rẩy, tờ giấy kia cũng rơi khỏi tay, bay xuống mặt đất.

Trong lòng Lăng Thiên cảm thấy có gì đó khác thường, tay trái phát lên, một luồng nội lực phát ra. Tờ giấy kia bỗng giống như có người dùng tay cầm lấy, nhẹ nhàng bay đến tay Lăng Thiên.

“Ngụy Thừa Bình xuất động Giang Sơn Lệnh muốn giết công tử! Mau sớm chuẩn bị! Khẩn!” Trên tờ giấy chỉ viết một câu này, chữ viết nhìn cũng không được ngay ngắn, xem ra người viết cũng đang cực kỳ khẩn trương nên tâm trạng bị kích động!

“Giang Sơn Lệnh! Vô Thượng Thiên!” Lăng Thiên bỗng nhếch miệng cười sau đó ngẩng cao đầu, hai hàng lông mày nhướng lên, giống như hai đầu thanh long ngang trời xuất thế :”Thì ra là như vậy! Bảo sao Ngọc gia lại khác thường như vậy!”

“Công tử...Giờ phải làm sao? Đó là Giang Sơn Lệnh – đổi 1 mạng người đó!” Lăng Thần cất giọng nói sớm đã không còn trấn tĩnh được, trở nên hoảng loạn thất thố!

Nếu như trước đây không biết Giang Sơn Lệnh và Vô Thượng Thiên tồn tại thì cũng không sao. Nhưng từ lúc thấy qua Diệp Kinh Trần xuất ra ảnh hưởng kinh khủng của Vô Thượng Thiên, rồi sau đó là người áo xanh thân bí dưới sự hợp lực của Lăng Thiên, Lăng Kiếm, Lăng Trì cùng mình và tám đại cao thủ nữa mà vẫn không thể lưu giữ hẳn lại được, trong lòng Lăng Thần trở nên lạnh lẽo hẳn!

Lăng Thiên cũng từng nói qua, người áo xanh kia rất có thể là Vô Thượng Thiên, người chấp hành Giang Sơn Lệnh – 1 lệnh đổi một mệnh! Mà thực lực của người áo xanh đó, sợ rằng hiện tại đã là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ!

Mà giờ đây mục tiêu của vị tuyệt thế cao thủ đó lại chính là Lăng Thiên. Mà với võ công của Lăng Thiên trước mắt rõ ràng không phải là địch thủ của người áo xanh, thậm chí còn kém xa! Giờ làm sao đây?

Lăng Thiên cười lên, đưa ngón tay chỉ nhẹ vào cái mũi nhỏ nhỏ đang héch lên của Lăng Thần :”Thần nhi, chẳng lẽ công tử trong lòng muội không so nổi với một Vô Thượng Thiên sao? Người của Vô Thượng Thiên là cạp chắc? Há mầm là có thể ăn được công tử của muội sao?”

Lăng Thần miễn cưỡng cười, u sầu nói :”Nếu như người của Vô Thượng Thiên là cạp, Thần nhi cũng sẽ không lo lắng. Công tử thiên tư tuyệt thế, trong lòng của Thần nhi không người nào trên thế giới này có thể sánh bằng. Nhưng dù công tử có thiên tư cao thế nào cũng mới chỉ luyện võ hơn mười năm thôi, sức lực một người có hạn. Mà vị đệ nhất cao thủ Vô Thượng Thiên này ít nhất cũng phải có 40 năm công lực tu vi, có độc môn tuyệt thế công pháp của Vô Thượng Thiên, có danh sư tiền bối chỉ đạo...So sánh hai người với nhau, công tử rõ ràng là ở thế yếu!”

Nói đến đây, Lăng Thần đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lăng Thiên, vẻ mặt trầm tĩnh :”Công tử, bất kể thế nào, muội cũng sẽ cùng công tử vượt qua cửa ải này. Công tử nếu thắng, Thần nhi sẽ không sao. Nhưng nếu công tử không may mắn, Thần nhi cũng sẽ làm bạn cùng người dưới nơi chín suối, tuyệt đối không sống một mình đơn độc đâu!” Lăng Thần khi nói những lời này, trong lòng nàng sớm đã xác định ý nghĩ cùng chết với Lăng Thiên! Ngày đó 8 đại cao thủ hợp lực vẫn không phải đối thủ của người áo xanh nọ, vậy với một mình Lăng Thiên, làm sao có thể ứng phó được?

Lăng Thiên cười ha hả, hãnh diện nói :”Thần nhi, muội quá xem thường công tử nhà mình rồi đó. Trên thế giới này ngày hôm nay, Lăng Thiên ta tự nhận không có kẻ nào có thể đủ khả năng lấy đi tính mạng của ta! Vô Thượng Thiên? Ha ha ha...làm được cái gì chứ?”

Lăng Thần cũng mỉm cười, nhưng sâu trong ánh mắt vẫn không xua tan nỗi u sầu.

“Theo như ta phán đoán, Ngọc gia có lẽ sớm đã biết việc Ngụy Thừa Bình xuất động Giang Sơn Lệnh để giết ta” Lăng Thiên khẽ cười. Thấy Lăng Thần vẫn lo lắng chuyện Giang Sơn Lệnh, hẳn bèn vòng vo một chút rồi chuyển đề tài :”Cho nên Ngọc gia bèn vội vã gả Ngọc Băng Nhan cho ta, kỳ thật là muốn mượn chuyện này chiếm toàn bộ thực lực của Lăng gia ta! Quả nhiên không người nào tin tưởng ta có thể tránh khỏi sự truy sát của Vô Thượng Thiên, ngay cả Ngọc Mãn Lâu cũng không ngoại lệ! Chẳng qua do Băng Nhan đối với ta một lòng chân thật, nên Ngọc gia không thể thông qua Băng Nhan để đoạt đại quyền của Lăng gia. Vì vậy ta kết luận rằng Ngọc gia nhất định còn có hậu chiêu khác! Thần nhi, muội đoán thử xem hậu chiêu của Ngọc gia đó là gì?” Lăng Thiên cười cười hỏi.

355. Chương 82: Cảnh Giới Võ Học!

Trong lòng Lăng Thần đau như có dao cắt, hai mắt đã trở nên mơ hồ, nghẹn ngào hỏi :”Hậu chiêu của Ngọc gia? Hậu chiêu gì?” Bất giác Lăng Thần như lặp lại lời nói của Lăng Thiên. Nếu công tử rời khỏi Lăng gia hoặc là rời khỏi thế giới này...thì hậu chiêu gì gì đó còn gì là quan trọng. Trong lòng Lăng Thần đang đau thương muốn chết, làm gì còn giữ được sự thông tuệ lúc bình thường?

Lăng Thiên thở dài một hơi, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng vuốt ve lưng nàng, dịu dàng nói :”Nha đầu ngốc này, cần gì phải quản những chuyện đó? Cái gì không thể tránh được thì phải dũng cảm đối mặt với nó! Định nhân cũng có khác gì đâu, chỉ có dốc sức mà tiêu diệt chúng thôi! Nhân sinh một đời, cây cỏ một mùa xuân, không có chuyện gì là vĩnh viễn cả, cần gì để ý? Nhưng muội đừng quên, năm xưa công tử cùng bọn muội gặp nhau lúc đầu, cũng đều là một đám trẻ nhỏ. Dương gia, hoàng thất khi đó không phải mạnh mẽ gấp trăm lần chúng ta sao? Nhưng giờ thì sao chứ?”

Lăng Thần cắn răng cố gạt đầu, hai giọt nước mắt đã rơi xuống. Sau đó ánh mắt Lăng Thần đột nhiên trở nên rét lạnh như băng tuyết : ‘Bất kể là người nào, chỉ cần hấn có gan làm tổn thương đến công tử, ta sẽ không tha cho hấn! Dù kết quả xấu nhất thì cùng lắm ta cùng công tử ra đi. Chỉ cần có thể cùng nhau, đâu phải ngại chỗ nào?’

Lăng Thiên đột nhiên cảm giác thấy nhiệt độ xung quanh bỗng giảm nhanh, trong tiểu viện bỗng se lạnh như cuối thu. Dưới chân Lăng Thần giờ đã đóng một lớp sương trắng mỏng, đồng thời một luồng sát khí lạnh lẽo mãnh liệt bốc lên!

Trong mắt Lăng Thiên lộ ra vẻ kinh dị. Lăng Thần vốn ôn nhu như nước, giống như một nữ tử yếu nhược, lần đầu tiên trong đời chủ động nổi sát khí mạnh mẽ đối với người khác.

Nguyên nhân ư? Kẻ dám có ý định thương tổn đến Lăng Thiên!

Còn có...Bắc Ngụy – Ngụy Thừa Bình. Cái tên này đã nằm trong danh sách ‘phải chết’ của Lăng Thần! Lăng Thần quyết định, chờ Lăng Kiếm lần này xuất quan, mình sẽ giao cho hấn đệ nhất nhiệm vụ - xử lý sạch Bắc Ngụy hoàng thất cùng với Ngụy Thừa Bình! Nếu để cho bọn chúng còn sót một người thì đúng là hổ thẹn đối với ân tình của công tử!

“Ngọc gia lần này đến đây, Thừa Thiên vốn đã được chúng ta cấm rẽ vài mươi năm, bọn hấn muốn nhanh chóng cướp đoạt là không thể, khẳng định sẽ muốn phát triển lâu dài. Vì vậy cần phải có thực lực và quy mô cực lớn. Cả đại lục này, cũng chỉ có Thừa Thiên là nơi mà thực lực của Ngọc gia yếu nhất mà thôi. Nhiều lần tranh đấu ngầm, Ngọc gia bề ngoài đều không thể chiếm được chút thượng phong nào. Chính vì vậy Thừa Thiên đã trở thành tâm bệnh lớn nhất của Ngọc Mãn Lâu! Hấn dù nằm mơ cũng muốn an bài quân bài có lợi nhất của mình ở nơi trung ương của đại lục này! Do đó, Ngọc gia đã không đến thì thôi, một khi đã đến nhất định là khí thế lôi đình vạn quân!” Lăng Thiên chậm rãi đi thong thả, cẩn thận suy tính. Nhưng cuối cùng cũng chưa thể đoán ra Ngọc gia đến cùng lần này sẽ làm ra hành động như thế nào.

Phía sau bỗng có tiếng gió, thần quang trong mắt Lăng Thiên bỗng bạo thiểm, sát khí vô cùng chột hiện lên.

“Tiểu huynh đệ lâu không gặp, khách không mời mà đến này làm phiền rồi” Một tiếng cười nham nhảm bỗng vang lên.

“Diệp lão ca!” Lăng Thiên hưng phấn xoay người lại “Không ngờ người lại đến tìm ta lúc này. Hôm nay là cơn gió nào đưa lão ca đến đây vậy?”

Diệp Khinh Trần cười cười đi chậm lại gần. Lăng Thiên nhạy cảm phát hiện ra, giữa hai hàng lông mày của Diệp Khinh Trần mơ hồ có vẻ ưu sầu.

“Tiểu huynh đệ, lần này người gặp phiền toái lớn rồi. Nếu như không thể vượt qua...” Diệp Khinh Trần lắc đầu, muốn nói lại thôi.

“Ha ha. Xem ra lão ca cũng biết rồi. Người của quý môn đang muốn cho tại hạ vào chỗ chết” Lăng Thiên thần nhiên cười :”Lão ca không phải đến chấp hành nhiệm vụ chứ?” Lời này vừa ra khỏi miệng, Lăng Thần đứng phía sau Lăng Thiên bỗng khấn trương hấn, ánh mắt nhìn Diệp Khinh Trần tràn ngập đề phòng.

“Ha ha. Nhiệm vụ này chỉ có Giang Sơn Lệnh chi chủ mới có thể chấp hành. Lão hủ chỉ toàn nghiên cứu bàng môn tả đạo, về võ học trình độ có hạn, sao có thể làm Giang Sơn Lệnh chi chủ được” Diệp Khinh Trần cười ha hả :”Những đời chủ chương Giang Sơn Lệnh – đổi 1 mạng người đều có võ công đến mức đẳng phong tạo cực, y đạo xuất thần nhập hóa mới đủ tư cách. Lão hủ xấu hổ, thân ở bốn môn nhiều lắm chỉ đứng hàng tam lưu mà thôi..”

“Chỉ có một người?” Lăng Thiên lại nhếch miệng cười :”Là người áo xanh?”

“Ha ha...” Diệp Kinh Trần cười to :”Người đó đúng là ngàn dặm giết người, thường mặc áo xanh. Không ngờ người đã nhìn thấy hần rồi. Thế nào?” Câu hỏi này đương nhiên là hỏi xem đã từng giao thủ qua chưa?

Lăng Thiên lắc lắc đầu :”Võ công người này đúng là rất mạnh! Trong vòng 10 năm trở lại ta tuyệt đối không phải là đối thủ của hần!” Nghĩ một lúc, Lăng Thiên nói. “Tạm thời mà nói, ta hoàn toàn không có biện pháp nào khả dĩ đối phó với hần, hoặc là giết chết hần cả!”

“Giết chết hần?” Diệp Kinh Trần lại cười :”Tiểu huynh đệ, không phải lão ca hù dọa người, trong thiên hạ này tin rằng không ai có thể giết chết hần! Võ công của hần hiện tại mà nói, không nghi ngờ gì là thiên hạ đệ nhất!”

“Ồ, vậy hôm nay lão ca đến tìm ta, đến cùng là có chuyện gì? Chẳng lẽ vì muốn đập tan nốt chút lòng tin cuối cùng của tiểu đệ sao?! Hay là đến giúp ta một tay, chống lại sự truy sát của Giang Sơn Lệnh?”

“Người nghĩ hay nhỉ!” Diệp Kinh Trần trợn mắt, vừa tức giận lại vừa buồn cười. Đột nhiên vẻ mặt hần trở nên nghiêm túc, trịnh trọng hỏi :”Tiểu huynh đệ, lão ca ca hôm nay đến trước chính là muốn hỏi người một câu” Diệp Kinh Trần bước lên một bước, ánh mắt cấp bách, mang theo một chút ưu tư :”Đi với lão phu, rút khỏi giang hồ phân tranh, từ nay đi du ngoạn sơn thủy, tiêu dao tự tại. Nếu như vậy với tu vi của tiểu huynh đệ đời sống chắc còn thọ dài! Sao hả?”

“Nếu như người đồng ý, vậy trên thế gian này sẽ không còn Lăng Thiên nữa. Giang Sơn Lệnh kia cứ để ta xử lý, không vấn đề gì! Người kia ngay cả giết người lục thân không nhận thì chung quy vẫn phải nể mặt lão phu một chút!”

Vốn theo dự tính của Diệp Kinh Trần, khi mình nói ra câu này, với tính cách cuồng ngạo và dã tâm uy phách thiên hạ của Lăng Thiên, sợ rằng sẽ giẫm cọt đề nghị của mình, thậm chí có khi nổi giận cũng nên. Nhưng Diệp Kinh Trần quả thực rất mến thiếu niên tài năng cương trực trẻ tuổi này. Hần thực sự muốn cứu tiểu bằng hữu này, thậm chí hần đã chuẩn bị sẵn đối mặt với phản ứng như vậy của Lăng Thiên. Nếu như không phải đã từng đối mặt với tuyệt cường thực lực kinh thế hãi tục mà Lăng Thiên từng thi triển, Diệp Kinh Trần có khi còn có ý định ‘bắt cóc’ Lăng Thiên trực tiếp mang đi.

Nhưng mà ngoài dự liệu của hần là, Lăng Thiên nghe hết lời hần nói mà không lập tức cự tuyệt, lại có vẻ nhũn mỳ dầm chiêu. Sau đó chậm rãi đi thông thả hai bước trong sân, trầm tĩnh ngồi xuống cái ghế trúc nhỏ dưới giàn nho, khuôn mặt ưu tư suy nghĩ. Hiển nhiên, Lăng Thiên đối với câu nói của Diệp Kinh Trần cũng không bỏ ngoài tai, hần hiện tại đang suy nghĩ.

“Lão ca ca, người cùng tiểu đệ vốn có một lần thử sức, thử đánh giá xem cuộc chiến của tiểu đệ cùng Giang Sơn Lệnh thế nào? Chẳng lẽ tiểu đệ thực sự không có nổi một phần thắng nhỏ nào sao?” Một lúc lâu sau, Lăng Thiên chợt hỏi.

Diệp Kinh Trần thở dài một tiếng, trầm trọng nói :”Nếu không có lần đấu thử ngày đó, ta có khi không phải lo lắng. Nguyên nhân là vì thực lực của tiểu huynh đệ thực sự quá kinh tài tuyệt diệu, ta mới lo lắng tiểu huynh đệ không đồng ý tránh né, mà liều mình đánh cuộc một trận! Nhưng nếu thực có nửa điểm hi vọng, ta cũng sẽ không muốn như vậy! Trong võ học mà nói, nếu hai bên đối lập cùng tiến vào cảnh giới tiên thiên, một bên cho dù không địch lại được cũng vẫn có khả năng chạy thoát là rất cao. Nhưng đối với người này lại ngoại lệ. Người chưa cùng người đó thực sự đối địch nên vĩnh viễn không biết sự đáng sợ của hần...Hần...thực lực của hần đã vượt quá phạm trù võ học!” Diệp Kinh Trần tự hỏi một hồi, cuối cùng khó khăn thốt ra câu nói này.

“Ồ, không ngờ đã vượt khỏi phạm trù võ học?” Lăng Thiên chau mày, mũi chân di nhẹ thành vòng tròn trên mặt đất, dường như không hề run sợ, nói :”Xem ra, hần đã lên đến cảnh giới võ đạo?”

“Hả??” Diệp Kinh Trần cực kỳ kinh ngạc, sợ hãi hỏi :”Thì ra, người vốn đã sớm biết...cảnh giới võ đạo?”

“Không sai!” Lăng Thiên tươi cười nói :”Võ, nói một cách nghiêm khắc đại khái phân ra làm bốn cảnh giới. Thế nhân ngu muội, cứ tưởng múa thương quay gậy, đánh đấm chân tay là võ học chi đạo, thực ra đó là sai lầm lớn!”

“Ồ, nguyên nghe tỏ tường” Diệp Kinh Trần giống như cũng trở nên hồ đồ. Theo lời Lăng Thiên nói, dường như cùng với diễn tịch của Vô Thượng Thiên rất khác, cho nên hần tò mò hỏi.

“Có thể tập võ để khỏe mạnh cường tráng, đánh vài đường quyền cước hoa mỹ. Có thể xuất môn bán nghề kiếm miếng cơm ăn. Loại cảnh giới này được gọi là ‘Võ thuật’. Loại kỹ thuật để mưu sinh đó, cũng là một nhánh phụ không hòa nhập của cảnh giới võ học. Lăng Thiên từ từ nói :”Đó là kiểu quyền cước thô thiển nhất, lúc lâm trận đối địch, nếu đối phương cũng là tay mơ thì không nói, nhưng nếu đối phương là người đã chân chính luyện qua võ công một thời gian, thì thứ ‘võ thuật’ biểu diễn kia quả là trò cười. Đó chỉ là ‘Võ’ mức thấp nhất!”

“Thứ hai chính là ‘Võ nghệ’! Dao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, thập bát ban binh khí...đều thuộc cảnh giới thứ hai này. Thứ này đã đủ dùng để chinh chiến sa trường, giết chết kẻ địch. Cũng có thể nói, cảnh giới thứ hai này mới thực sự có công hiệu giết người đoạt mạng. Nhưng dù sao nó cũng chỉ giới hạn như vậy, kể cả tinh thông thập bát ban binh khí cũng không ngoại lệ!”

“Cảnh giới thứ ba chính là ‘Võ học’. Đó cũng là thứ mà các nhân vật võ lâm trong giang hồ hay sử dụng nhất.” Lăng Thiên bỗng cười hãnh diện :”Võ – bản thân nó là một loại học vấn. Con người dùng cả đời để nghiên cứu học tập, tìm hiểu sự thần bí trong đó. Đến cảnh giới này mới có thể đem văn võ dung nhập. Có thể đạt đến cảnh giới này, đương kim thiên hạ chỉ sợ cũng có rất ít”

Lăng Thiên ngẩng đầu chăm chú nhìn Diệp Kinh Trần, khẽ cười :”Như Diệp lão ca đúng là như vậy. Chỉ duy nhất võ lâm cao thủ có nội lực tiến vào cảnh giới tiên thiên mới miễn cưỡng có tư cách đàm luận về hai chữ ‘Võ học’ này! Còn những người khác, ha ha, không cần xét đến”

“Nhưng mà nói tới cảnh giới chí cao của ‘Võ’, chính là ‘Võ đạo’!” Về mặt Lăng Thiên nghiêm trang, lời nói mơ hồ :”Cảnh giới võ đạo! Đó là thứ có thể nhìn nhưng mà cực khó để đạt tới. Người học võ trên thế gian có thể đạt đến cảnh giới này, trong cả trăm vạn người khó khăn lắm mới có một! Cảnh giới võ đạo, truy cầu chính là thiên nhân hợp nhất, có thể hòa nhập đất trời, dời núi lấp biển, có thể chạm tới thiên địa lực! Không ngờ trên thế giới còn có nhân vật như vậy!”

Diệp Kinh Trần khiếp sợ đến mức không nói nên lời. Sự giải thích của Lăng Thiên cùng với điển tịch của Vô Thượng Thiên ghi lại dường như giờ lại không khác mấy. Mà sự giải thích của hắn so với điển tịch của Vô Thượng Thiên dường như càng tường tận rõ ràng hơn, vô cùng dễ hiểu. Vấn đề là...Điển tịch kia của Vô Thượng Thiên là do các cao thủ tuyệt đỉnh vài ngàn năm tự thân đúc kết tổng hợp kinh nghiệm mới đưa ra được. Nhưng Lăng Thiên tuổi còn trẻ thế kia, sao có thể biết được chứ?

356. Chương 83: Giang Sơn Lệnh Chủ!

Hắn nhỏ tuổi như vậy, sao có thể hiểu được nhiều như vậy? Chẳng lẽ hắn...Trong lòng Diệp Kinh Trần bỗng liên tưởng đến một điều mà cả bản thân cũng không dám tin : Chẳng lẽ Lăng Thiên cũng đã đạt đến cảnh giới Võ đạo?

Nhìn thấy ánh mắt không dám tin của Diệp Kinh Trần, Lăng Thiên cũng hiểu được hắn đang nghĩ gì, không nhịn nổi cười nói :”Với thành tựu trước mắt của tiểu đệ, so với Diệp lão ca còn kém một chút, hiển nhiên còn cách cảnh giới Võ đạo rất xa, ha ha. Tiểu đệ chỉ là biết một chút nên luận đàm thế thôi. Chẳng qua, Diệp lão ca đã đến đây, chắc không ngại nói cho đệ Giang Sơn Lệnh chi chủ đến cùng là thế nào chứ? Còn để cho tiểu đệ hiểu rõ thêm một chút về đối thủ lớn nhất trong cuộc đời này? Chắc rằng Giang Sơn Lệnh chi chủ cũng không đến mức so đo việc lão ca tiết lộ chi tiết của hắn nhỉ?!”

Diệp Kinh Trần nặng nề thở dài một tiếng. Lăng Thiên mặc dù không trực tiếp trả lời, nhưng chính vì lý do hắn không trả lời đã cho thấy quyết tâm tuyệt đối không rút khỏi sự tranh đoạt thiên hạ! Điều này tương đương với việc hắn đã tiếp nhận trận chiến với Giang Sơn Lệnh chi chủ. Điều này làm cho Diệp Kinh Trần cảm thấy vô cùng tiếc hận. Trong lòng Diệp Kinh Trần, cả thiên hạ này nhân vật có thể cùng với mình đàm kiếm luận đạo, bình phẩm rượu ngon thật sự vốn cực kỳ ít ỏi. Mà Lăng Thiên lại là người hắn nhìn thuận mắt nhất. Nếu không phải vậy hắn sao lại vội vã đuổi đến Thừa Thiên này chứ? Diệp Kinh Trần đương nhiên không hi vọng Lăng Thiên cứ như vậy mà chết dưới Giang Sơn Lệnh...Vì vậy lúc Diệp Kinh Trần nhận được tin tức từ trong môn phái, lập tức vứt hết mọi sự tình ngày đêm đuổi đến Thừa Thiên,

muốn dùng sự ảnh hưởng của mình khuyên Lăng Thiên rút khỏi trận tranh phách thiên hạ kia, chỉ cần Lăng Thiên không dính dáng đến việc côi trần nữa, Diệp Khinh Trần có thể ra mặt giải quyết giúp Lăng Thiên tránh khỏi cái chết.

Nhưng hiện giờ thái độ của Lăng Thiên dứt khoát như vậy, Diệp Khinh Trần thực sự khuyên không nổi, trong lòng bỗng vô cùng ảo não, thầm than tiểu tử này cùng với Giang Sơn Lệnh chỉ chủ đúng là có vài phần tương đồng. Đến ngay cả một phần cá tính ngang bướng...Diệp Khinh Trần lắc lắc đầu, cười khổ.

Bị môn quy giới hạn, Diệp Khinh Trần không có khả năng trợ giúp Lăng Thiên chống lại Giang Sơn Lệnh. Càng hướng chi, trong lòng Diệp Khinh Trần cũng hiểu rõ, với võ công của Giang Sơn Lệnh chỉ chủ, cho dù có thêm mình thì sự trợ giúp đối với Lăng Thiên mà nói cũng là cực kỳ nhỏ bé. Cứ coi như là liều cái mạng già của chính mình, nhưng căn bản không thể thay đổi được kết cục kia...Bất giác hắt lại thở dài buồn bã.

Giờ này nghe Lăng Thiên hỏi, trong lòng ngẫm nghĩ một chút rồi hắt chậm rãi nói :”Theo ta biết, Giang Sơn Lệnh chỉ chủ không có tên, là một cô nhi do thượng đại chương môn thu nhận. Nhưng người này thiên phú khác người, kinh tài tuyệt diệu. Vừa gia nhập môn phái không đến một năm, hắn đã bộc lộ thiên tài võ học siêu phàm của hắn. Bất kể là công pháp gì, chỉ cần giải thích một lần là hắn có thể hiểu, thậm chí học một hiểu mười. Bất kể là chiêu thức kiếm pháp gì, chỉ cần làm mẫu và giải thích một lần, hắn cũng lập tức hiểu rõ. Thượng đại chương môn đã từng than : Bỏ tạc vốn nghĩ rằng thiên tài trăm năm khó gặp. Nhưng giờ chỉ nhìn từ ngộ tính này có thể thấy được đây đúng là thiên tài cả ngàn năm chưa từng thấy, bỏ tạc tự thẹn không bằng!”

Lăng Thiên cùng Lăng Thần đồng thời chấn kinh, không ngờ người này lại lợi hại vậy!

“Đúng ra mà nói người thông minh tuyệt đỉnh thế nào cũng có một khiếm khuyết nào đó. Nhưng người này lại khác! Hắn không chỉ đối với địch nhân hạ sát thủ vô tình, mà đối với chính bản thân cũng tàn nhẫn vô cùng! Vì tu luyện võ công, hắn từ lúc 7 tuổi đã ở trong bí địa của Vô Thượng Thiên tự che mắt luyện kiếm. Mà không chỉ vậy, hắn còn rèn luyện thân thể chịu sự đau đớn cắt da cắt thịt, nhiều lần vô cùng thâm, máu me đầm đìa. Nhưng cứ được chương môn cứu lại, ngay ngày thứ hai hắn liền lại đi tiếp. Bất kể xuân hạ thu đông, ba năm liền chưa từng gián đoạn một ngày nào. Từ 10 tuổi, hắn bắt đầu luyện kiếm luyện công dưới thác nước, lợi dụng lực trùng kích mạnh mẽ của thác nước để rèn luyện chính mình. Thác nước trong núi, từ nhỏ đến lớn...cuối cùng là ở thác cao ngàn trượng uy lực cực lớn đè xuống, kiên trì ngày đêm. Sau khi đến được cực hạn, không ngờ có thể dùng uy lực của một kiếm mà làm cho thác cao ngàn trượng phải lệch dòng! Khi đó tiền nhiệm chương môn vẫn còn tại thế, đã nói võ công như vậy tuyệt đối là vô địch thiên hạ không ai chống được! Sau đó liền đem Giang Sơn Lệnh, một lệnh đối một mệnh nhiệm vụ giao cho hắn!”

Lăng Thiên cũng phải hít một hơi lạnh! Theo lời Diệp Khinh Trần nói, gia hỏa này quả là không phải người! Đây là quái vật! Đúng là biến thái!

Trên mặt Diệp Khinh Trần có chút sầu lo, tiếp tục nói :”Người này trời sinh ngạo cốt, từ nhỏ cha mẹ bị kẻ thù giết chết, được một lão nhân thu dưỡng. Rồi lão nhân đó vào năm hắn 3 tuổi cũng bị một kẻ ác hại chết, hắn lúc đó trẻ con đương nhiên cũng phải chịu ngược đãi, tình cảnh lúc nhỏ bị thảm khó mà tưởng tượng được. Nhưng chính điều này đã tạo nên cho hắn tính cách vô cùng cực đoan. Hắn nhận xét trên thế giới này từ lâu đã không có Thiên Lý tồn tại! Thế giới này người tốt khó tìm, ai cũng có thể giết được! Mà hắn chính là người nắm giữ sinh tử của thế nhân, là Thiên Lý. Chính vì vậy hắn đã lấy cho mình một cái tên, gọi là Thiên Lý!”

“Thiên Lý!” Lăng Thiên lắc đầu than. Thế giới này không ngờ còn có loại người này! Quả là cố chấp, thậm chí đã đến mức cuồng vọng! Lăng Thiên không tự chủ lại nghĩ đến kiếp trước của mình, nghĩ đến việc mình thường xuyên phải đối mặt với trời cao biển lớn, phần nộ kích động mà hét to : Thiên Lý ở đâu? Thiên Lý nơi nào?!

Giờ thì Thiên Lý đã thực sự xuất hiện, nhưng mà là vì cái mạng của mình mà đến!

Trong lòng Lăng Thiên cười khổ, nhưng đồng thời cũng có cảm giác đồng bệnh tương liên đối với tính cách cố chấp của Thiên Lý. Bản thân hắn kiếp trước không phải cũng có tâm tính giống như người kia sao? Chẳng qua, người kia so với hắn còn hạnh phúc hơn nhiều, ít ra cũng thành công hơn nhiều.

Đây là sự gặp gỡ của số mệnh sao?

“Vì vậy, mỗi lần giết người Thiên Lý đều không quân đối phương là loại người nào. Điều này đối với hần chẳng có nghĩa lý gì, hần giết người, nhưng trong nhận thức của hần đó không phải là một loại tội nghiệt, mà là một kiểu Thiên Lý, giúp người bị giết được gặp Thiên Lý! Chính vì vậy hần rất cao hứng, thậm chí còn lấy thêm một ngoại hiệu nữa gọi là Tổng Quân Thiên Lý! May mà hần còn tuân thủ môn quy bốn môn, không tùy tiện giết người bừa bãi. Nếu như hần sa vào ma đạo, sợ rằng thiên hạ này không ai có thể chế trụ được hần cả. Từ lúc Thiên Lý xuất đạo, vì ước định của Giang Sơn Lệnh mà ra tay 3 lần, vì giang hồ cừu sát ra tay 14 lần. Trước mắt tổng cộng ra tay 17 lần, giết chết toàn là tuyệt thế cao thủ, không thì cũng là người quyền thế ngất trời, phú hào một phương. Nhưng trước giờ chưa một ai có thể may mắn trốn khỏi tay hần cả!” Diệp Kinh Trần đến đây cũng không hiểu nổi bản thân mình giờ có tâm trạng thế nào nữa, hần chỉ cười khổ nói ra mấy câu đó.

Sau lúc Diệp Kinh Trần nói đoạn này ra, hần đột nhiên cũng bị lời nói của chính mình dọa cho phát hoảng. Đây mà là người sao? Sao ta có cảm giác như là đang nói về một quái vật vậy?

Từ trước đến giờ chưa từng liên kết các hành vi của Thiên Lý xâu chuỗi lại với nhau, hôm nay nói ra không ngờ lại làm cho chính mình cũng phát sợ!

Gia hỏa này thực sự là người sao?

Mắt của Lăng Thần càng mở to hơn, trong mắt là sự hoảng sợ tràn ngập. Công tử sắp phải đối mặt bởi dạng nhân vật gì thế này? Đáng sợ như vậy! Kinh khủng như vậy! Cố chấp như vậy! Lần đầu tiên, Lăng Thần vốn tràn ngập lòng tin đối với Lăng Thiên nhưng giờ đã không đủ lòng tin Lăng Thiên có thể ứng phó được nguy cơ lần này.

Lăng Thiên cười khổ một tiếng, dạng người này chính là một cuồng nhân cố chấp mà.

“Thiên Lý này giờ đã không còn có thể dùng từ võ si để hình dung hần nữa, căn bản hần chính là một võ cuồng! Cuồng võ đạo! Nhưng trong đời hần quan trọng nhất là giữ chữ tín, chỉ là cực hiếm người có thể để cho hần phải hứa hẹn gì đó. Nếu như nhìn từ góc độ nhân sinh kinh nghiệm mà nói, hần gần như trông không. Trừ việc luyện võ công, rèn luyện tâm cảnh, hoàn thành nhiệm vụ của bốn môn, không còn sự tình nào khác cả. Thêm nữa là Thiên Lý có một tập quán là độc lai độc vãng, độc đạo chuyên hành! Bất kể gặp chuyện gì, hần cũng một mình đối mặt, một mình giải quyết! Và hần quả thực có thể giải quyết tốt. Hần trừ có võ công tuyệt đỉnh, về mặt y đạo thế giới này cũng khó ai bì được hần. Do đó thực lực thật sự của người này căn bản là một ẩn số. Trừ bản thân hần ra, không người nào có thể giải đáp được!” Diệp Kinh Trần cảm giác lời nói của mình có chút gì đó khó khăn. Dù vậy cuối cùng cũng có thể đem toàn bộ ‘tư liệu’ về Thiên Lý này giới thiệu hết, Diệp Kinh Trần cũng thở phào một hơi.

“Hần không có gia đình?” Lăng Thiên nhạy cảm hỏi ra một vấn đề.

“Gia đình? Điều này đối với Thiên Lý mà nói là một cảm ký...Người thân nhất sau cùng của hần, ngoài lão nhân kia cũng chỉ có môn chủ bốn môn!” Diệp Kinh Trần cười khổ một tiếng, ý tứ liếc nhìn Lăng Thiên :”Hần từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc với phụ nữ! Trong mắt hần, thế giới này chỉ có ‘người’, không phân biệt nam nữ. Thiên Lý sẽ không vì đối phương là phụ nữ mà hạ thủ lưu tình. Trước giờ trừ tiền nhiệm chưởng môn, và bằng hữu mà hần thực sự tin tưởng ra, Thiên Lý chưa từng để cho người nào lại gần thân thể hần trong phạm vi 3 trượng!” Diệp Kinh Trần lại than một tiếng :”Hần chính là một quái vật! Quái vật thì quái vật, nhưng hần vẫn là một quái vật đối xử rất tốt với bằng hữu, mặc dù bằng hữu của hần cực kỳ ít ỏi!”

Diệp Kinh Trần giống như đang suy tư điều gì rồi mới nói tiếp :”Chắc do quan hệ đồng môn, lão hủ may mắn được quái vật kia nhận làm bằng hữu, những lời vừa rồi do đó cũng coi như có cơ sở” Nói đến đây, Diệp Kinh Trần khẽ cười một chút :”Hai năm trước, Thiên Tinh chi Ngọc lánh đời trưởng lão Ngọc Siêu Trần xuất quan. Ngọc Siêu Trần bế quan 10 năm, cuối cùng đã đột phá tiên thiên trung đoạn. Lão này cùng với ta từng có ân oán, bèn tìm đến ta. Đây vốn là ân oán cá nhân, không phải chuyện của môn phái. Lại nói hai bên cũng ước định là luận bàn chứ không phải là đánh nhau sống chết! Tình cờ làm sao lúc Ngọc Siêu Trần đến thì ta lại đang cùng Thiên Lý đánh cờ. Không ai ngờ được Ngọc Siêu Trần một lời không hợp, chọc giận Thiên Lý. Thiên Lý bèn xuất thủ. Sau đó đại chiến giữa ba người chúng ta xảy ra. Mà cũng

không thể nói là đại chiến được, lý do là Thiên Lý chỉ dùng có 7 chiêu! Ngọc Siêu Trần bế quan 10 năm, vậy mà không chịu nổi 7 chiêu!”

“Vậy ngày đó hãn dùng binh khí gì mà trong vòng 7 chiêu có thể giết chết Ngọc Siêu Trần?” Sắc mặt Lăng Thiên ngày càng khó nhìn...

357. Chương 84: Tuyệt Thế Võ Công!

“Không dùng binh khí gì cả, chỉ dùng tay không. Chỉ trong chớp lát hãn có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất cực hạn! Tất cả các binh khí đều như nhau! Vài mươi năm gần đây, ta chưa từng thấy hãn dùng qua binh khí. Ngay cả lần nọ hãn cũng là dùng tay không đánh chết Ngọc Siêu Trần. Chỉ dùng 7 chiêu! Hơn nữa các chiêu thức hãn dùng cũng rất phổ biến đến mức tầm thường, kiểu như ‘Hắc hổ đào tâm’, ‘Thiết môn soạn’, ‘Lực phách hoa sơn’ ...!” Diệp Khinh Trần trầm tư một lúc rồi trả lời cẩn thận.

“Với thực lực mạnh mẽ của ngàn năm thế gia Thiên Tinh chi Ngọc, Ngọc gia chẳng lẽ không truy cứu sự việc này? Hay là không biết đến bí mật này?” Lăng Thần đột nhiên xen vào. Nếu như thực sự là không ai biết bí mật này, với thực lực của Ngọc gia mà nói, đây đúng là một bí mật vàng có thể lợi dụng được.

Diệp Khinh Trần cười to một tiếng :”Sau khi chuyện xảy ra, lão phu tự thân đưa thi thể Ngọc Siêu Trần quay về Ngọc gia!”

“Chẳng lẽ Ngọc gia thực sự không truy cứu?!” Lăng Thần cực kỳ kinh ngạc.

“Thần nha đầu, trước mặt thực lực cực kỳ mạnh mẽ, liệu có thể làm gì được? Người nghĩ vì sao Ngọc gia lại không độc bá Bắc Ngụy? Lý do rất đơn giản, đó là vì kiêng kỵ thứ tuyệt sát không thể tránh né là Giang Sơn Lệnh! Ngọc Siêu Trần mặc dù là siêu cấp trưởng lão của Ngọc gia, nhưng hãn chết trong tay người của Vô Thượng Thiên, chết thì cũng coi như chết rồi!” Diệp Khinh Trần hãnh diện nói!

“Quả là bá đạo! Không chỉ có Thiên Lý kia, ngay cả tiền bối cũng thế!” Lăng Thần kinh ngạc nói!

“Đó chính là Vô Thượng Thiên, đó chính là Thiên Lý!” Diệp Khinh Trần nói.

Lăng Thiên nhíu mày không nói, không động, giống như đã biến thành một bức tượng.

Hãn đang suy nghĩ, kiểu người như vậy, nên dùng biện pháp nào để đối phó, hoặc là hủy diệt hãn? Thiên hạ đệ nhất võ công, tính cách độc lập, không có gia đình, thậm chí bạn bè hãn cũng không có mấy...

Hãn thực sự không có nhược điểm sao?!

Dùng độc? Vây công? Lăng Thiên lắc lắc đầu. Thân thủ như vậy thì vây công không có hiệu quả! Lý do vì hãn vốn đã không có nhược điểm cho nên cùng lắm có thể cố tạo ra một hoàn cảnh thuận lợi để tử chiến với hãn. Mà dạng cao thủ như vậy, không quản có bao nhiêu người vây công, chỉ cần hãn có ý rút lui, sợ rằng sẽ không có ai cản nổi hãn!

Nói đến dùng độc lại càng không ổn. Mà cũng không biết có loại độc dược nào có thể đưa hãn vào chỗ chết nữa! Cho dù có, làm sao để hạ độc hãn? Ai có khả năng tiếp cận lại gần người hãn chứ? Đùng nói đến việc hạ độc!

Chẳng may làm cho hãn tức giận, sẽ huyết tẩy Lăng phủ. Đó cũng không phải là không thể xảy ra. Nếu mà vì mình lại để cho Lăng phủ trên dưới bị tàn sát, liệu mình sẽ phải làm sao chịu được? Sự nguy hiểm này mình không dám liều!

Lăng Kiếm, Lăng Tri...đều do một tay mình bồi dưỡng nên, là thực lực của chính mình. Chẳng lẽ lại để bọn hãn chết trong trận chiến này sao? Lúc đó sự cố gắng bao lâu nay của mình, sẽ là vì cái gì? Để cho người khác đến phá hủy sao? May mà Lăng Kiếm giờ đang bế quan, nếu Lăng Kiếm ở tại đây, với lòng trung thành của hãn sợ rằng nhất định sẽ lao vào chỗ chết! May mà người bên cạnh hiện giờ là Lăng Thần.

Lăng Thiên khổ sở nhíu mày. Hãn đến giết mình, chẳng lẽ mình lại gờ cổ lên chờ hãn giết hay sao?

Trong mắt Lăng Thiên đột nhiên bắn ra sát khí mạnh mẽ : Chẳng qua chỉ là một Thiên Lý mà thôi! Ta so với người có tri thức tiến bộ hơn cả ngàn năm, chẳng lẽ đấu không lại người? Cho dù võ công đánh không lại người, ta cũng có thủ đoạn ‘xử’ người!

Một luồng chiến ý ngất trời bỗng phát ra từ trên người Lăng Thiên.

Ngay cả người thực sự là Thiên Lý! Ta Lăng Thiên cũng muốn đấu với người một trận! Huống hồ người cũng chỉ có một người! Ta là Lăng Thiên, ta nhất định sẽ ‘Lăng Thiên’, sao phải sợ gì chứ?!

“Ha ha ha ha ha...” Giống như nghĩ thông điều gì đó, Lăng Thiên cười to, đồng dục nói :”Từ khi Lăng Thiên ta đến thế giới này, chưa từng có người nào làm cho ta có khát vọng chiến một trận như thế này! Hiện tại cuối cùng cũng có một người xuất hiện! Bất kể thế nào, có thể thoải mái chiến một trận, sống chết cần gì để ý?”

“Con người tất cả cố gắng cũng chỉ để không sống uổng phí một đời! Chỉ cần chứng minh trên thế giới này đã từng có Lăng Thiên ta tồn tại! Lăng Thiên ta đã từng chinh phục! Ha ha ha, có ai biết được?! Có người nào biết chứ?! Trên thế giới này, Lăng Thiên ta tịch mịch đến mức nào?!”

“Có ai biết được, Lăng Thiên ta trên thế giới này tịch mịch đến mức nào?!”

Lăng Thiên đứng thẳng dậy, ngửa mặt lên trời hét lớn. Trong hai mắt, lệ mang bắn ra như điện, khí tức bề ngễ thiên hạ tràn ngập thân thể, sau đó tràn ngập tiểu viện, tràn ngập Lăng phủ và thậm chí là cả Thừa Thiên thành!

“Thiên Lý! Đến đây! Lăng Thiên ta đang đợi người!”

“Ầm” một tiếng vang lên, đất dưới chân Lăng Thiên bỗng nứt ra, bụi bay mù mịt che mờ cả khoảng không gian...

Đứng trong đám bụi mù, Lăng Thần cùng Diệp Khinh Trần khiếp sợ nhìn Lăng Thiên giống như đang nổi điên kia. Quả thực giống như một cửu thiên ma thần phủ xuống thế gian!

“Ha ha ha...Hảo khí thế!” Một tiếng cười xé không trung bay đến, giống như cực xa mà lại như gần trong gang tấc! Mỗi một tiếng cười vang lên đều có lực, giống như lời thần cửu thiên, mỗi tiếng đều chuẩn xác oanh kích vào tâm khảm mọi người! Trai tim mọi người tất cả đều chấn động!

Một thân ảnh mờ lung từ xa bay vút tới như điện!

“Kẻ đến là ai? Dám phát uy trước mặt Tam gia sao!” Trong Lăng phủ vang lên tiếng Ngọc Mãn Thiên hét lớn, tiếp theo đã thấy thân thể khôi ngô của hắn bay lên, hướng đến thân ảnh trên không trung kia đón đầu, quyền cước đồng thời xuất ra!

“Châu châu đá xe!” Thân ảnh mờ lung kia hừ lạnh một tiếng, tiếp theo liền thấy hai bóng người trên không trung chạm vào nhau, quyền cước giao kích ầm ầm, âm thanh nội lực va chạm vang lên trong nháy mắt rồi lập tức tách ra.

Một âm thanh nặng nề vang lên, một tiên thiên cao thủ nhất lưu như Ngọc Mãn Thiên bỗng như con diều đứt dây rơi bịch xuống đất, máu tươi trong miệng phun ra, đổ cả một khoảng không. Thân ảnh mờ lung kia càng không chần chờ, tốc độ lao xuống truy kích còn nhanh hơn cả tốc độ Ngọc Mãn Thiên đang rơi xuống. Đến nửa chừng đột nhiên chân phải hắn khom lại, tung một cước đá ra, mục tiêu chính là cái đầu to của Ngọc Mãn Thiên.

Nếu cước này thực sự đá trúng, sợ rằng đầu của Ngọc Mãn Thiên sẽ lập tức vỡ tung, máu me đầy trời ngay! Mà lúc này Ngọc Mãn Thiên đứng là đã không còn sức mà phản kích, thậm chí không có khả năng tránh né!

Ngay cả thân là cao thủ thứ ba của Ngọc gia, tiên thiên cấp cao thủ Ngọc Mãn Thiên, không ngờ lại đến bước này, nằm chờ người ta làm thịt!

Thân ảnh mờ lung nọ vô công quả thực kinh thế hãi tục! Đây là người nào? Chẳng lẽ là...

“Tam thúc!” Trong sân bỗng vang lên tiếng hét xé lòng của Ngọc Băng Nhan.

Lăng Thiên tâm trí vô cùng kiên nghị, cũng không hề chần chờ nữa. Cũng không hiểu hẳn làm thế nào, thân thể mảnh mai trong chớp mắt đã biến mất trong tiểu viện, một khắc sau đã xuất hiện trên không trung trước người Ngọc Mãn Thiên, một cước đã lên người hắn. Thân thể Ngọc Mãn Thiên bỗng tăng tốc rơi xuống, bay về hướng của Lăng Thần.

Ngay trong chớp mắt điện quang hỏa thạch đó, Lăng Thiên ngưng tụ toàn thân công lực vào hai nắm đấm, mạnh mẽ đón đầu chân phải của thân ảnh kia đang đá tới!

Nhưng mà ngay nháy mắt đó, trước mắt Lăng Thiên bỗng hoa lên, thân ảnh mờ lung kia đang ở trên không trung đột nhiên chuyển thân vòng lại, thứ đón nhận hai nắm đấm của Lăng Thiên giờ này đã là bàn tay của hắn! Trước mắt Lăng Thiên, bàn tay đó bỗng như phóng to lên vô hạn!

“Ầm!” Hai người mạnh mẽ chính diện va chạm, không hề có chút hoa mỹ nào!

Kình phong như biển bỗng tán ra khoảng không xung quanh tiểu viện. “Ầo” một tiếng, cả cây nho cũng bị đánh bay ra ngoài, tường bốn phía xung quanh bỗng lắc lư nghiêng ngả, sau đó ầm ầm đổ xuống! Phòng của Lăng Thiên ở cũng “Rắc” một tiếng, nóc nhà bay mất! Đám trúc trước cửa sổ cũng ‘rắc rắc’ liên tục rồi gãy gục hết!

Sự va chạm thực khủng khiếp!

Thân thể Lăng Thiên giống như điều đứt dây bay ra ngoài, lưng đập mạnh vào tường ngoài phòng, ầm một tiếng phá thành một lỗ lớn! Ngay sau đó lại ‘ầm ầm’ vài tiếng vang lên, căn phòng bị tàn phá giờ đã không chịu nổi tác động, ầm ầm đổ xuống!

Toàn lực một kích, hai nắm đấm lại một chưởng, vậy mà cũng không địch nổi!?

Lăng Thần phản ứng cũng nhanh, lập tức phóng người lên cao đỡ được thân thể to lớn của Ngọc Mãn Thiên, tiêm chưởng của nàng đánh lên người hắn 7, 8 lần mới có thể miễn cưỡng tan đi luồng lực đạo còn sót lại của thân ảnh mờ lung kia cùng với lực ngã xuống của Ngọc Mãn Thiên, sau đó nhẹ nhàng đặt hắn trên mặt đất.

Mặc dù người đã bị trọng thương, nhưng Ngọc Tam gia vẫn còn tỉnh táo, há hốc mồm nhìn uy thế của hai người đối chưởng trên không trung, “Ôc” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, trong mồm sặc sụa than :”Con mẹ nó! Thật là lợi hại!”

Người đến chính là người áo xanh thần bí khó lường!

Người áo xanh sau khi đối chưởng với Lăng Thiên cũng bị bay ngược lại sau, rồi thân thể vừa chuyển lập tức dùng tốc độ cao quay ngược lại. Trong tiểu viện giờ này khói bụi tràn ngập, đưa bàn tay lên không nhìn rõ ngón, nhưng người áo xanh dường như không chịu ảnh hưởng, hướng thẳng đến nơi Lăng Thiên vừa rơi xuống lao đến!

Một tiếng quát vang lên, ‘Keng’ một tiếng Lăng Thần đã rút Huyền Thiết bảo kiếm mới có được ra, thân thể mềm mại bay lên không trung, mang theo khí thế như một viên đạn. Chỉ thấy một đạo ngân điện trong suốt lóe lên, trong không trung phát ra những tiếng rít xé gió. Khí lưu xung quang cũng bị ảnh hưởng theo, một luồng ánh sáng hoa mắt cùng với kiếm khí lạnh như băng bao phủ quanh thân thể Lăng Thần, cả người nàng bỗng biến thành một vòng sáng lớn cả trượng, sau đó giống như lôi điện phát ra, quang mang chói mắt xuất hiện, dùng tốc độ kinh khủng một đi không về lao thẳng về hướng người áo xanh!

Nhân kiếm hợp nhất!

Lăng Thần đã dùng tất cả tu vi một đời dung nhập vào trong kiếm này. Đây là một kiếm tuyệt sát một đi không trở lại! Nguyên nhân chỉ có một, đó là vì có kẻ muốn tổn thương đến người nàng yêu nhất! Trong bóng kiếm, khuôn mặt xinh xắn của Lăng Thần trắng bệch, tay phải cầm kiếm, tay trái giữ chặt sát bên hông. Nếu để ý thật kỹ, sẽ thấy quanh bàn tay ngọc nhỏ nhắn đó đang tụ tập hàn khí lạnh liệt!

Hàn băng thần công!

358. Chương 85: Tổng Quân Thiên Lý!

Dưới nhân kiếm hợp nhất của Lăng Thần, tốc độ của nàng đã vượt xa người áo xanh kia. Người áo xanh kia khẽ ‘Ồ’ nhẹ một tiếng, khí thế tiến tới bỗng dừng lại, mãnh mẽ dừng lại giữa không trung, sau đó xoay người, trong tay không biết lúc nào đã xuất hiện một thanh kiếm. Hắn cũng không làm thêm động tác nào, chỉ hướng một kiếm bổ xuống phía nhân kiếm hợp nhất của Lăng Thần đang mãnh mẽ ầm ầm đánh tới.

Một kiếm nhìn như vô cùng đơn giản đó, ở trong mắt của Diệp Kinh Trần và Ngọc Mãn Thiên không ngờ lại nổi lên cảm giác chia đôi cả đất trời, tuyệt đối không thể chống lại!

“Keng!” Song kiếm giao nhau, chỉ một lần Lăng Thần đã phải hự một tiếng nặng nề, nhưng nàng vẫn tàn nhẫn đánh tay trái ra. Người áo xanh mở miệng cười, đồng thời cũng đưa tay trái ra đón lấy. ‘Bịch’ một tiếng, vừa mới tiếp xúc hắn đã cảm giác tay trái như chạm vào một khối huyền băng ngàn vạn năm, trong nháy mắt có cảm giác như lạnh đến tận xương tủy! Trong lòng chấn động, hừ lạnh một tiếng rồi vội thúc đẩy nội lực, tăng thêm vài phần lực đạo!

Lăng Thiên vừa mới đứng dậy, đã thấy Lăng Thần liều mạng chiến cùng với người áo xanh, trong lòng kinh hãi vội hô to :”Thần nhi, không được liều mạng!” Cùng lúc thân thể hắn cực tốc lao nhanh tới.

Lăng Thần chỉ cảm giác thấy trên thân kiếm có một cỗ khí lực bài sơn đảo hải đánh tới, lập tức bao phủ lấy mình, còn chỗ bàn tay trái tiếp xúc giống như đánh vào một ngọn núi vững chắc vậy! Cổ tay đau như muốn gãy, nàng bi thảm ‘hự’ một tiếng, bên khóe miệng đã tràn máu tươi, nhưng đồng thời không lùi mà tiến! Huyền Thiết Kiếm trong tay thúc dục luồng nội lực sau cùng, cuồng mãnh đâm ra!

Muốn tổn thương công tử, trừ phi giết chết Lăng Thần ta!

Một người trước giờ vẫn ôn nhu hiền dịu như Lăng Thần, giờ phút này trên mặt nàng lại là sát khí khốc lệ, quyết tâm liều chết không hối tiếc!

Dùng mạng của ta đổi lại một chút vết thương của ngươi! Công tử sau đó đối phó với ngươi sẽ đỡ hơn một phần, áp lực cũng giảm đi một chút. Chỉ cần có thể tăng phần thắng cho công tử, ta có chết cũng đã sao!

“Ầm!”

“Ầm!”

Hai tiếng nổ lớn vang lên. Ngay lúc Lăng Thần phát động một kích cuối cùng, công kích của Lăng Thiên cũng đã tới. Người áo xanh nhất thời hai mắt thụ địch, giờ này mở mắt còn không nhìn rõ được nắm ngón tay, ngay cả với khả năng của người áo xanh cũng không tình nguyện cùng hai người đấu một kích này!

Một luồng lực cực mạnh vượt quá tưởng tượng bỗng nhiên vọt tới, Lăng Thiên lão đảo lùi lại hai bước. Chỉ cảm giác trong cổ họng có một ngụm máu chực trào ra, miễn cưỡng cổ nuốt lại vào bụng, giữ cho nguyên khí không tổn thất. Nếu giờ phút này hộc máu ra, vậy sẽ không còn chút cơ hội nào phản kích nữa!

“Ưm” một tiếng bi thảm, thân thể mềm nhũn của Lăng Thần đã bay ngược lại, nhưng lại rơi vào vòng tay Diệp Kinh Trần đã chờ sẵn.

“Ngươi cái đồ đáng chết! Cũng không thêm mở mắt để ý xem còn ai ở đây không? Chẳng hề quản gì xuống tay hạ sát thủ, suýt chút nữa cũng làm bị thương cả đến lão phu” Diệp Kinh Trần vừa đỡ lấy Lăng Thần đã biết nàng bị thương không nhẹ, một luồng nội lực tinh thuần đến cực điểm cuộn cuộn chảy vào giúp nàng trị thương, đồng thời mở miệng mắng to.

Khói bụi tan đi, lúc này hiện rõ thân thể người áo xanh, chẳng qua lúc này nhìn hình tượng của hắn hơi có chút chật vật. Một nửa người hắn giống như vừa bị lửa đốt xong, ngay cả tóc cũng quăn lại, áo bào xanh trên người cũng giống như lá cây mùa đông vậy, khẽ động một cái là rơi tả! Lý do chính là vì bị Lăng Thiên đột nhiên chuyển Kinh Long Thần Công thành liệt hỏa! Thì ra Lăng Thiên thấy Lăng Thần liều mạng phát ra hàn băng thần công, bèn lập tức chuyển hóa Kinh Long Thần Công thành nội lực viêm dương để phối hợp đánh ra.

Mà một nửa người còn lại của người áo xanh lại trái ngược. Từ đầu đến chân ngay cả quần áo cũng bị một lớp sương mỏng bao phủ, ngay cả trên mặt cũng có một lớp mờ mờ. Đột nhiên hắn vận chuyển nội lực một

vòng, cả người bằng lửa đều tiêu tan, không còn vẻ chật vật vừa nãy nữa! Người áo xanh kinh dị nhìn hướng Lăng Thần :”Nữ oa tử này, công pháp thực quý dị! Thuần âm công lực quả thực rất lợi hại!” Nói rồi hắn mới chuyển hướng qua Diệp Khinh Trần :”Lão Diệp? Người sao lại ở chỗ này? Có quen với nha đầu này sao?!”

“Nếu không bởi vì ngươi, ta sao lại ở chỗ này?” Diệp Khinh Trần giọng hơi giận, đem Lăng Thần giao cho Lăng Thiên đỡ.

“Ngươi chính là chủ của Giang Sơn Lệnh? Thiên Lý?” Lăng Thiên kiểm tra qua thấy Lăng Thần cũng không có gì trở ngại, chỉ bị lực trùng kích mạnh nên ngất đi thôi. Nhất thời, trong lòng hắn bình tĩnh lại, tay phải đang đỡ Lăng Thần nhanh chóng đưa nội lực vào, ánh mắt như điện nhìn về hướng người áo xanh, lạnh giọng hỏi.

“Sinh cũng Thiên Lý, tử cũng Thiên Lý, sinh tử Thiên Lý. Tổng Quân Thiên Lý!” Người áo xanh ngạo mạn cười ngậm :”Không sai, ta chính là Thiên Lý, hôm nay đặc biệt đến tổng quân Thiên Lý!”

“Mẹ, người đến cho Lão Tử Thiên Lý?” Ngọc Mãn Thiên sớm đã bò dậy, nhổ ra một ngụm nước bọt lẫn máu :”Người là cái thá gì?”

Mặc dù người áo xanh Thiên Lý võ công hơn xa Ngọc Mãn Thiên. Nhưng Ngọc Tam gia vốn tính tình ương ngạnh, đừng nói là Thiên Lý, cho dù là ông Trời đến ngay trước mặt, hắn cũng dám mắng vài câu rồi tính sau! Đương nhiên là hắn không thể biết gia gia hắn là Ngọc Siêu Trần chính là chết trong tay Thiên Lý này, nếu không với tính cách của Ngọc Mãn Thiên, cho dù là bị người đánh chết, cũng tuyệt đối không chịu thua trận!

Người áo xanh Thiên Lý trong mắt bắn ra sát khí dày đặc! Biết rõ thực lực của hắn lại còn dám có dũng khí vô lễ mắng to như thế, Ngọc Mãn Thiên quả là một tên không biết trời cao đất dày!

Hắn hôm nay mới đuổi đến Thừa Thiên liền nghe được tiếng trường khiếu cuồng ngạo kia của Lăng Thiên! Thân là tuyệt đỉnh võ giả, Thiên Lý đương nhiên nhìn ra được trong tiếng trường khiếu kia ít nhiều có chiến ý cường liệt. Hắn chỉ theo âm thanh mà đến chỗ này, nào ngờ vừa đến đã đụng phải ba cao thủ. Mặc dù hắn cũng không bị thương, nhưng bề ngoài đúng là chật vật không chịu nổi! Thậm chí ngay cả quần áo lẫn đầu tóc cũng bị tổn hại, đây là chuyện mà 10 năm hắn lăn lộn chưa bao giờ xảy ra!

Cuộc chiến vừa rồi, Ngọc Mãn Thiên đích thực bị trọng thương, còn Lăng Thần cầm kiếm chỉ bị chấn thương. Nếu như không phải nàng không thêm để ý đến bản thân, có lẽ ngay cả bị thương nhẹ cũng chưa chắc đã bị. Còn mục tiêu quan trọng của mình lần này – Lăng Thiên, mặc dù nhìn cũng có vẻ chật vật nhưng trong lòng Thiên Lý lại rất rõ, gia hỏa này cực kỳ trơn trượt, thực tế ngay cả một chút thương tích cũng chưa chịu! Hết thấy hắn đều lùi về sau để tán lực, hóa giải toàn bộ lực công kích của mình!

Hai lần giao chiến, lần đối chưởng đầu tiên Lăng Thiên đã mượn thế lui va vào hai bức tường, đem lực công kích dời đến trên vách tường. Lần thứ hai đối chưởng, hắn lại bằng tự thân công lực ngang nhiên hóa giải!

Mặc dù chính mình đồng thời đối mặt hai người, chính diện bị Lăng Thần tiêu hao đi hơn nửa công lực công kích, nhưng Lăng Thiên có thể hóa giải công kích của mình khiến cho Thiên Lý vô cùng kinh sợ.

Hắn thế nhưng không biết rằng bề ngoài Lăng Thiên nhìn như không có gì, thực tế trong lòng cũng cực kỳ khiếp sợ! Chính mình vừa rồi có thể nói đã ngưng tụ toàn thân công lực, thậm chí dùng cả sách lược để phát huy, vậy mà vẫn phải thụ thương chút nữa ọc máu! Võ công của gia hỏa này quả thực không phải bình thường. Thiên hạ đệ nhất, quả là danh bất hư truyền! Thấy mặt còn hơn cả nghe danh!

“Định làm gì? Lại muốn đùa chơi tiếp sao? Lão Tử không thêm sợ người!” Ngọc Mãn Thiên nhìn thấy ánh mắt tràn ngập sát khí của Thiên Lý đang hướng về phía mình, cổ ưỡn ngực nộ rống một tiếng!

“Tam thúc...” Ngọc Băng Nhan không biết từ lúc nào đã vào trong sân, lo lắng cất tiếng gọi. Nhưng vừa đến nơi lại thấy Lăng Thần nằm mê man bất tỉnh trong vòng tay Lăng Thiên, thất kinh một tiếng bước nhanh lại :”Thần tỷ tỷ ...tỷ làm sao vậy?”

“Nàng chịu một chút thương tích, không có gì đáng ngại đâu” Lăng Thiên nhẹ nhàng nói, sau đó đưa mắt liếc Diệp Khinh Trần một cái.

“Người đã động sát khí đối với ta, vậy chiều theo ý người!” Sát khí trong mắt Thiên Lý càng dày đặc, bước lại gần phía Ngọc Mãn Thiên.

“Chậm đã!” Diệp Khinh Trần bước lên một bước :”Thiên Lý, bình tĩnh, Lão phu có chuyện muốn thương lượng cùng người!”

“Chuyện gì vậy? Cứ nói!” Thiên Lý dừng bước, ánh mắt nhưng vẫn chăm chú nhìn Ngọc Mãn Thiên, giọng nói không vui không giận, bình tĩnh nói.

“Thiên Lý, người lần này đến để giết ta sao?” Lăng Thiên đột nhiên mở miệng cười, nhưng giọng nói lại tràn ngập ý châm chọc :”Ta đoán quả không sai, người đúng là đã sợ hãi!”

“Sợ hãi?” Trong mắt Thiên Lý xuất hiện ý cười :”Sợ người trưởng thành vượt qua ta sao?”

“Không sai!” Lăng Thiên không hề khiêm nhường nói :”Chỉ cần cho ta 10 năm thời gian, ta liền có thể vĩnh viễn đập người dưới chân. Mà người có vẻ không dám liều với chuyện nguy hiểm này!”

“Kẻ khích tướng của người dùng rất hay!” Thiên Lý khép hờ mắt, giọng nói bình thản :”Đối với ta cũng có hiệu quả đấy, ta thực rất muốn cho người 10 năm thời gian. Nhưng đáng tiếc! Ta giờ đây đang dùng thân phận lệnh chủ Giang Sơn Lệnh! Ngay lúc nhận được Giang Sơn Lệnh, đừng nói là 10 năm, cho dù là 10 ngày người cũng đừng hòng kéo dài nổi”

“Ồ, xem ra các hạ có thể cấp cho ta 9 ngày thời gian, phải không?” Lăng Thiên gật gật đầu :”Cảm ơn nhé!”

“Người dám đùa với ta sao?” Thiên Lý bỗng nhiên xoay người, hai mắt mở lớn, lệ mang giống như thực chất bắn ra, nhìn về hướng Lăng Thiên :”Bất kể mưu kế gì, đối với ta mà nói đều vô dụng cả! Ta không cho người kéo dài thời gian, càng không cho người dùng thủ đoạn để mà chơi đùa! Ta chỉ có một mục đích, đó là giết người! Bất kể thế nào, người chết là cái chắc!”

“Ừm, nếu đã như vậy, một người trước khi chết chung quy cần phải an bài hậu sự. Thiên Lý, người tự nhận là Thiên Lý, chung quy ngay cả nói vài câu cũng không đồng ý sao?” Lăng Thiên cười nói.

Thiên Lý cười ha hả nói :”Đương nhiên cũng không đến mức cạn tình như thế, huống hồ người cũng là bằng hữu của lão Diệp”

“Đã như vậy, cảm ơn nhiều!” Lăng Thiên trả lễ cười nói, rồi ra hiệu bảo Ngọc Băng Nhan đem Ngọc Mãn Thiên rời đi, sau đó quay đầu nói :”Vô Thượng Thiên Giang Sơn Lệnh chủ không lẽ lại so đo cùng một kẻ thô lỗ sao? Hẳn thực sự không biết người là ai, hẳn đối với người cũng chỉ khởi chiến ý chứ không có sát khí, người không thấy sao?”

“Không sai, nếu như hẳn thực sự có sát khí thì khi một kích đầu tiên hẳn đã là người chết rồi!” Thiên Lý hãnh diện nói.

“Mẹ...người mới là người...” Ngọc Mãn Thiên còn chưa kịp nói hết đã bị Lăng Thiên điểm huyệt rồi giao cho Ngọc Băng Nhan ôm lấy. Lăng Thiên căn dặn :”Trước hết đỡ tam thúc của muội vào trong phòng đi, đừng ra ngoài”

Ngọc Băng Nhan kinh hoảng mở to mắt nhìn Lăng Thiên, cầu xin :”Thiên ca, để muội ở lại cùng huynh!”

Sắc mặt Lăng Thiên trầm xuống :”Muội nếu coi ta là phu quân thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta!” Hai người giờ này đã định thân sự, Lăng Thiên nói vậy cũng không phải không đúng.

Ngọc Băng Nhan giật mình nhìn hẳn, trong mắt thần sắc phức tạp, tràn đầy thâm tình, chậm rãi nói :”Nhan nhi đương nhiên nghe lời phu quân nói. Nhưng nếu mà phu quân...Nhan nhi tuyệt đối sẽ không sống một mình!” Nói rồi nàng ôm lấy người Ngọc Mãn Thiên đi ra ngoài.

359. Chương 86: Tịnh Mịch Như Tuyết...

Lăng Thiên thở dài một hơi, đưa tay ra sau lưng Lăng Thần vỗ một cái, nội lực dũng mãnh tràn vào. Lăng Thần ‘Ủm’ một tiếng tỉnh dậy, thấy Lăng Thiên vẫn sờ sờ sống trước mặt mình, trong lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, vẻ mặt cũng buông lỏng hơn. Lăng Thiên đang muốn nói gì đột nhiên thấy bên ngoài có vài người tiến vào, đó chính là vợ chồng Lăng lão gia tử, Lăng Khiếu cùng với Sở Đình Nhi cũng đến.

Mọi người nghe thấy động tĩnh lớn như vậy ở chỗ Lăng Thiên, giống như trời long đất lở như vậy thì sao có thể yên tâm được, vội vàng đến tận nơi.

Lăng Thiên thăm kêu khổ trong lòng, đi lên trước đón đầu.

“Thiên nhi, có chuyện gì vậy?” Lăng Khiếu trên người vẫn quần đầy băng gạc, lớn tiếng hỏi.

“Làm gì có chuyện gì có thể làm khó được con chứ?” Lăng Thiên không hề nao núng cười trả lời :”Diệp lão ca mang bằng hữu của hần đến, mọi người luận bàn võ công một chút, không ngờ ra tay hơi quá ảnh hưởng xung quanh, xem ra con lại chuẩn bị tổn kém rồi”

Lăng Khiếu nhìn một đồng hồ hỗn độn trng sân, không nhìn được cười ha hả. Vốn tận mắt nhìn thấy con mình tung hoành giữa 40 vạn đại quân như vào chỗ không người, trong lòng Lăng Khiếu con mình đã trở thành thiên hạ vô địch! Giờ khắc này lại nghe con nói vậy, bỗng nhiên hần cảm thấy nhẹ cả lòng!

Lúc này Lăng lão gia tử cùng với Lăng lão phu nhân cũng đã phát hiện ra Diệp Khinh Trần, trong lòng cũng chợt hiểu ra. Thì ra đám cao thủ cỡ này luận bàn võ công, mà lại có đại nhân vật của Vô Thượng Thiên kia ở đây, vậy không sao rồi. Sau khi hàn huyên vài câu, Lăng Thiên liền “ân cần” đưa 4 vị trưởng bối rời khỏi tiểu viện.

“Người không định tập hợp người để vây công ta sao?” Thiên Lý sau khi nhìn đám người Lăng gia đi xa, vốn đứng có ý cách xa giờ nửa cười nửa như không nhìn Lăng Thiên :”Đám thiếu niên thủ hạ của người công phu cũng không tệ, triệu tập toàn bộ đến đây, có bọn họ quần lấy ta, người chờ dịp tung sát chiêu, có thể có cơ hội”

“Không ngờ các hạ cũng biết nói chuyện buồn cười!” Lăng Thiên khịt mũi giễu cợt :”Người tin lời của bản thân mình sao? Người tưởng bốn công tử không biết chắc? Vây công người vốn chẳng có chút tác dụng nào, ngược lại còn làm cho bản thân người bên mình bị bó chân bó tay, càng cho người nhiều cơ hội hơn!” Vừa nãy tiếp một chiêu, Lăng Thiên đã phát hiện ra trong chiêu lực đó có một phần băng hàn lạnh thấu xương, chính là Hàn băng thần công của Lăng Thần lúc đối chiêu với Thiên Lý đã bị hần khéo léo ‘mượn tạm’ rồi phản công sang mình. Do đó hần biết được rằng vây công Thiên Lý không có chút tác dụng nào hết.

Hần đã có công phu mượn lực đối lực, vô cùng giống như một người trong ký ức của Lăng Thiên – Tà Vương Thạch Chi Hiên nổi danh trong Đại Đường Song Long truyện với tuyệt kỹ Bất Tử Ấn Pháp! Chính vì vậy vây công đối với Thiên Lý chỉ vô ích! Lại nói lúc các cao thủ mấy đại thế gia không phải đã vây công hần lúc đoạt Liệt Thiên Kiếm sao? Kết quả thế nào chứ? Lần đó cũng do Thiên Lý không muốn đại khai sát giới, nếu không có lẽ đã có thêm vài oan hồn rồi!

“Thần nhi, đi cầm vài bình Anh Hùng Huyết lại đây, khó khăn lắm mới gặp được lão ca ca, hôm nay ta muốn cùng lão ca ca uống thoải mái một phen!” Lăng Thiên cười nói với Lăng Thần.

“Không sai. Thiên Lý người cũng nên nếm thử. Rượu của tiểu huynh đệ tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất, điều này tuyệt đối không sai!” Diệp Khinh Trần nheo mắt cười nói. Thiên Lý cũng mỉm cười gật đầu. Hần đã hiểu rõ ý của Diệp Khinh Trần, đó là muốn kéo dài thời gian cho Lăng Thiên. Nhưng dù sao chuyện Giang Sơn Lệnh cũng không phải quá vội, coi như cho lão bằng hữu chút thể diện có sao đâu? Huống chi Giang Sơn Lệnh đã xuất ra, Lăng Thiên nhất định phải chết không thể nghi ngờ gì! Sớm hay muộn một lúc thì cũng đâu có sao, việc gì phải vội?

Lại nói, trong lòng Thiên Lý cũng vô cùng ấn tượng tốt với thiếu niên Lăng Thiên này. Lúc hần mới vào thành, tiếng trường khiếu của Lăng Thiên đã làm cho hần nổi lên cảm giác tri âm tri kỷ “Tại thế giới này, có ai biết được Lăng Thiên ta tịch mịch đến mức nào?” Câu nói này mới nghe có vẻ hùng hồn khoa trương, nhưng lại tác động mạnh đến sâu trong nội tâm của Thiên Lý. Sở dĩ vì thế nên hần mới vội vã đuổi đến.

Nếu không phải ngại thân phận của mình, Thiên Lý quả thực cũng muốn như Lăng Thiên, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng :”Thế giới này, có người nào biết được Thiên Lý ta tịch mịch đến mức nào?”

Thiếu niên này...sợ rằng chính là người duy nhất có thể lý giải được tâm cảnh của mình. Mặc dù hai bên cũng không phải là thâm giao, nhưng không hiểu sao trong lòng Thiên Lý lại có ý nghĩ như vậy! Đáng tiếc là hần sắp phải chết! Chỉ vì Giang Sơn Lệnh!

Nhân sinh, quả thực tịch mịch như tuyết!

Lăng Thần có chút chần chừ, nhìn về hướng Lăng Thiên. Nàng sợ rằng Lăng Thiên lừa nàng rồi đi, sau đó sẽ theo Thiên Lý ra nơi khác quyết chiến!

Lăng Thiên cười cười nheo cái mũi nhỏ của nàng, nói :”Thần nhi, đi nhanh rồi về, ta còn có sự tình muốn giao cho muội. Ta sẽ không sớm rời đi đâu”

Ánh mắt Lăng Thần bỗng sáng lên. Không sai, nếu công tử quả thực muốn vậy, theo tính cách của hần nhất định sẽ phải an bài mọi chuyện thỏa đáng rồi mới đi. Nàng vội đáp ứng một tiếng rồi quay người rời đi.

”Tiểu cô nương này, thành tựu tương lai là không thể hạn lượng! Trong vòng 30 năm, có thể đạt tới đỉnh phong của võ đạo!” Thiên Lý nhìn theo bóng của Lăng Thần, chậm rãi nói.

”Ồ? Không lẽ tiền bối có ý muốn nhận đồ đệ?” Ánh mắt Lăng Thiên khẽ chuyển, hướng về Thiên Lý cười nói :”Chẳng qua, võ công tiền bối tuy cao nhưng nếu để cho tiền bối dạy dỗ, sợ rằng chưa chắc đã có thành tựu”

”Ha ha, không sai” Thiên Lý không phủ nhận “Ta tự mình luyện công thì không sao, nhưng dạy đồ đệ lại chưa chắc đã giỏi. Điều này, ta tự nhận không bằng người”

Lăng Thiên cười to, phất ống tay áo một cái. Mặt đất bỗng nổi lên một trận cuồng phong, mấy đồng hồ độn bỗng bị quạt bay ra, để lộ một khoảng trống, cùng với đó là hút chiếc bàn gỗ và mấy chiếc ghế trúc lại.

Lăng Thiên chấp tay mời hai người ngồi xuống, ngẩng đầu lên cười nói :”Thiên Lý lão huynh, người đến lần này quả thực làm trời đất biến đổi đó. Nếu người ngoài nhìn thấy cảnh này, có ai tin nổi đây là phủ đệ của Lăng gia chứ? Sợ rằng tương là chỗ ở của mấy tên ăn mày mất!”

Thiên Lý cười to một tiếng, đột nhiên trầm tư nhìn Lăng Thiên :”Ta bình thường giết người không ít, nhưng cùng với người ta sắp giết chết uống rượu chuyện trò thì hôm nay là lần đầu tiên! Người đứng là không tầm thường, khó trách Diệp lão ca xem trọng người”

”Ồ, vậy sao? Ta lại cứ tưởng người phải sớm phát hiện ra, hóa ra giờ người mới biết ta không giống bình thường” Lăng Thiên cũng cười, ánh mắt tự nhiên thoải mái, không có chút nào miêng cưỡng, thể hiện rõ vẻ lãnh đạm không quan tâm mọi việc khác.

”Người hình như có vẻ nắm chắc trốn khỏi tay ta? Cho nên bộ dáng này, ta thực sự khó lý giải nổi!?” Thiên Lý trầm tư một hồi, sau đó mới chậm rãi hỏi.

”Không phải là có vẻ nắm chắc...” Lăng Thiên chậm rãi lắc đầu cười nói :”...mà là tuyệt đối nắm chắc! Người, nhất định không giết nổi ta!”

”Ha ha ha” Thiên Lý cười to, chỉ tay vào Lăng Thiên :”Tiểu tử, người có biết rằng lúc này ta đang cố gắng xem trọng người một chút, nhưng người quả là tự đại và cuồng ngạo đệ nhất! Đa mặt lại càng dày nữa, quả là khiến cho kẻ khác phải thán phục”

Lúc này Lăng Thần đã bước qua cánh cửa bị phá hủy, mang theo mấy vò rượu yêu kiều đi lại gần, giọng nói ngọt ngào :”Thiên Lý tiền bối, sự tự tin và kiêu ngạo của người cũng là thiên hạ đệ nhất à!”

Diệp Khinh Trần cùng Lăng Thiên đồng thời cười rộ, Thiên Lý hơi sững sốt rồi cũng không nhịn được mở miệng cười.

Lăng Thiên nhận một vò rượu, lấy tay mở lớp bìn niêm phong ra, mỉm cười nói :”Thần nhi cũng ngồi xuống đi. Có thể được ngồi cùng bàn uống rượu với hai vị tuyệt đại cao nhân của Vô Thượng Thiên không phải dễ đâu! Hơn nữa lại có một vị tự xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ nữa chứ! Lăng Thần cười hi hi nói :”Nhưng trong lòng Lăng Thần, thiên hạ đệ nhất chỉ có một người, đó là công tử nhà ta!” Nói đến đây nàng liền ngồi

xuống, không hiểu vô tình hay hữu ý mà lại ngồi xuống giữa Thiên Lý và Lăng Thiên. Thiên Lý liếc nhìn nàng một cười, không khỏi cười khổ trong lòng : ‘Nha đầu, ta đã đáp ứng Diệp lão ca, sao lại có thể bắt ngờ ra tay chứ?’ Chẳng qua trong lòng hắn lại có chút tán thưởng sự trung tâm của Lăng Thần.

Rượu màu đỏ sẫm đã được rót đầy 4 cái chén ngọc trong suốt long lanh, mùi hương nhất thời bay ngạt ngào cả tiểu viện. Lăng Thiên giơ cao chén, cười nói :”Hôm nay khó khăn lắm mới gặp mặt ở đây, chúng ta cùng uống một chén. Ách, Thiên Lý, rượu của ta, người có dũng khí uống chứ?”

Thiên Lý cười cười, giơ cao chén rượu lên uống hết, nói :”Ngay cả có độc thì đã sao? Chẳng lẽ thế gian còn có loại độc có thể làm hại ta sao? Ta cũng mong trong rượu có độc, có thể có cơ giết người sớm hơn một chút, có khi lại hay hơn nhiều!”

Đồng tử trong mắt Lăng Thiên hơi co lại, miệng cười to nói :”Quả nhiên có hào khí! Lăng Thiên bội phục. Chẳng qua Thiên Lý lão huynh e rằng khó được như ý nguyện rồi” Nói xong cũng uống cạn chén rượu, rồi phân phó cho Lăng Thần tiếp rượu.

Diệp Khinh Trần nhìn Lăng Thiên, rồi lại nhìn Thiên Lý, đột nhiên thở dài một tiếng. Trong miệng tuy uống loại cực phẩm mỹ tửu mà mình cả nửa năm nay mong muốn, vậy mà bỗng có cảm giác vô vị.

Lăng Thiên hạ chén xuống, cười ha hả đứng lên :”Hai vị từ từ thưởng thức, ta cùng với nương tử nói vài câu”

Diệp Khinh Trần nhanh miệng nói :”Không vấn đề, cứ việc trò chuyện một lúc cũng chẳng sao.” Thiên Lý cũng nhếch miệng cười, nhưng không lên tiếng, rõ ràng cũng không phản đối, thậm chí cũng không để ý đến việc Diệp Khinh Trần nhanh miệng chặn lời.

Lăng Thiên kéo Lăng Thần đi đến một góc, trầm giọng nói :”Thần nhi, mỗi lời ta nói bây giờ, muội phải để tâm nhớ kỹ! Tuyệt đối không được có gì sai sót, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi”

Lăng Thần cảm giác như Lăng Thiên đang lo ‘bàn giao chuyện hậu sự’ vậy, bất giác trong lòng đau đớn, suýt nữa bật khóc. Nước mắt đã lưng tròng, hai mắt nàng si ngốc nhìn Lăng Thiên, giống như nhìn mãi mãi không đủ, làm gì còn tâm trạng nào mà để ý ghi nhớ lời Lăng Thiên?

Lăng Thiên cười khổ thở dài một tiếng, giải thích nói :”Thần nhi, muội cũng thấy rồi đó, đối phó với người này vậy công quần áo tất cả đều vô ích! Nếu thực sự động thủ ở đây, ta nhất định sẽ bị bó chân bó tay không thể hết sức, mà cũng làm bị thương đến những người trong phủ. Cho nên ta sẽ kéo hắn đi ra ngoài thật xa. Ta cũng sẽ nghĩ cách để hắn ký kết với ta một lần đánh cược, để gia hạn một kỳ hạn. Nếu kỳ hạn đến mà hắn vẫn không thể giết ta, vậy cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn nhận thua...” Nói nửa chừng, Lăng Thiên bỗng nhiên ngừng lại một chút rồi tiếp :”Nhưng vấn đề là bọn muội phải quản lý mọi việc ở nhà thật tốt, ta mới có thể toàn tâm toàn ý không còn lo lắng phân tâm, toàn lực đối phó với hắn ở bên ngoài.

Lăng Thần bỗng nhiên ngừng khóc, không lẽ...

360. Chương 87: Thế Nào Là Thiên Lý ??...

Lăng Thiên lãnh đạm nói :”Đầu tiên, ta muốn muội phải ghi nhớ thật kỹ, bất kể bên ngoài có đồn đại gì, nhưng nếu muội không tận mắt thấy thi thể của ta thì vĩnh viễn không được tin rằng ta đã chết! Hiểu chứ? Muội phải sống vì ta, vĩnh viễn phải nhớ điều đó!” Giọng của Lăng Thiên rất nghiêm túc và trịnh trọng.

“Dạ! Nếu không tận mắt nhìn thấy ...của công tử, Thần nhi tuyệt đối không tin công tử rời bỏ mọi người mà đi!” Nước mắt Lăng Thần đã chảy ra, hai chữ “thi thể” kia lại không có cách nào nói ra thành lời được.

Lăng Thiên gật gật đầu :”Muội nhớ được là tốt rồi. Điều thứ hai muội cần nhớ là sau khi ta rời đi, Ngọc gia nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn, kể cả lợi dụng Băng Nhan để đoạt đại quyền của Lăng gia. Chuyện này liên quan đến căn cơ của chúng ta, muội vạn lần không được sơ sẩy khinh thường! Nhớ kỹ, nếu như sự tình không ổn, muội phải gắng hết sức bảo toàn thực lực của Lăng phủ biệt viện!”

Lăng Thiên trầm ngâm một lúc nữa cuối cùng nói :”Còn về quyết định của Băng Nhan cứ để cho nàng tự mình lựa chọn đi. Nói cho nàng biết, mặc dù tiếng đã là người phụ nữ của ta, nhưng nàng ấy dù sao cũng vẫn là người của Ngọc gia. Bất kể nàng ấy lựa chọn thế nào, ta cũng sẽ không trách đâu. Chẳng qua nếu như Băng Nhan lựa chọn ở bên Lăng phủ thì Thần nhi muội phải dốc hết sức hỗ trợ Băng Nhan tăng cường ảnh hưởng của phụ thân nàng ấy là Ngọc Mãn Đường ở Ngọc gia. Mọi chuyện nếu cần cứ lặng lẽ rút một thời gian cũng không sao, mọi chuyện khác phát sinh thì đợi khi ta quay về sẽ xử trí cụ thể. Nhưng nếu Băng Nhan lựa chọn đứng ở bên Ngọc gia...Nếu vậy chắc muội cũng đã có tính toán rồi đó”

“Mặt khác, chuyện liên quan đến Thiên Lý, phải tuyệt đối giữ bí mật đối với mấy vị trưởng bối, tránh để họ lo lắng. Còn đám Lăng Kiếm, muội cũng phải quản lý họ cho tốt, đừng để bọn họ xúc động gây nên chuyện. Trận đánh ở cấp bậc của chúng ta, bọn họ có đuổi đến cũng không có năng lực để trợ giúp, chỉ thêm nhiều tâm cảnh của ta, làm cho ta vướng chân vướng tay. Nhất định phải ổn định trận địa, bất cứ chuyện gì đáng làm cứ làm, không được do dự. Mặt khác, lúc ta không có mặt, muội cũng phải gắng sức phát triển ngoại vi thế lực của chúng ta. Còn về việc liên hệ với Thủy Thiên Nhu, muội cứ tùy cơ mà hành động.”

Lăng Thiên nhẹ nhàng ghé sát vào mặt Lăng Thần, hôn nhẹ rồi nói :”Thần nhi, tin tưởng ta, ta có 10 thành nắm chắc sống sót quay trở về, tất cả vì người mà ta yêu nhất!” Nói xong Lăng Thiên hãnh diện cười :”Thiên Lý đúng là có thực lực khoáng tuyệt cổ kim, khó ai bì được, nhưng cũng chỉ có quyết sống chết với hãn thì ta mới chết trong tay hãn. Còn đây là ta chỉ muốn Thiên Lý đáp ứng đánh cuộc cùng ta, đi vào chốn sơn dã, trong thiên hạ có người nào có thể qua mặt công tử ta về sự xuất quỷ nhập thần chứ? Muội nha đầu ngốc này, còn lo lắng gì chứ?”

Lăng Thần giờ khắc này cũng nhớ đến khả năng ẩn giấu tung tích cực kỳ cao minh của Lăng Thiên, lại nhớ đến chuyện mà Lăng Thiên vừa an bài, nhất thời hơi yên lòng được một chút.

Lăng Thiên trầm tư một lúc rồi lại trầm giọng nói :”Thần nhi, chuyện này trước mắt tuy có vẻ rất xấu, nhưng muội phải biết đây có khi lại chính là cơ hội để chúng ta chân chính quật khởi. Giang Sơn Lệnh xuất, Thiên Lý Tổng Quân, chuyện này nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến thiên hạ chấn động. Ngọc gia, Thủy gia nếu thấy Thừa Thiên không có Lăng Thiên ta chủ trì, nhất định sẽ ngo ngoe muốn động, mưu đồ với Lăng gia! Ngoài ra còn có Tiêu gia. Tiêu Phong Hàn vốn đã kiêng kỵ ta cả 10 năm nay, giờ sự tình đột nhiên xảy ra, Tiêu gia nhất định sẽ có hành động. Trong lúc ta không ở tại Thừa Thiên, bọn muội nên hành động cẩn trọng một chút, chỉ cần bảo trụ chính mình, ẩn giấu thực lực bản thân, tránh đối đầu với các đại thế lực, ngồi đó mà xem phong vân biến ảo, từ đó mà mưu kiếm lợi ích. Điểm này, muội theo ta lâu như vậy, hoàn toàn có khả năng tự làm chủ!” Lăng Thiên cười cười :”Do người ta yêu nhất tọa trấn, ta thực sự rất yên tâm. Nhớ kỹ, không tận mắt nhìn thấy thi thể của ta, tuyệt đối không được tin ta đã chết! Cường giả chân chính luôn lưu lại con chủ bài để phòng khi hữu sự!”

Lăng Thiên cười nhẹ nhàng, từ nụ cười tỏa ra đầy sự tự tin, giống như vô cùng nắm chắc sự tình lần này vậy. Nhưng cũng chỉ có trong lòng hãn là biết, cao thủ cảnh giới ‘Vô đạo’ là khái niệm nào! Đó là nhân vật mà các cao thủ võ lâm cũng khó mà tưởng tượng được sự lợi hại thực sự. Sáu cảm giác của người đạt cảnh giới này nhạy cảm như tiên như ma vậy, đối với việc có thể thắng được lần đánh cuộc này không, trong lòng Lăng Thiên lần đầu tiên không hoàn toàn tin tưởng. Nhưng Lăng Thiên hiểu rất rõ một chuyện, nếu như mình ở lại Thừa Thiên, lưu lại Lăng phủ, vậy thì mình nhất định không còn hi vọng gì, chắc chắn sẽ chết không phải nghi ngờ gì!

Còn về sự lựa chọn của Ngọc Băng Nhan, Lăng Thiên thực ra lại rất tin tưởng. Với sự hiểu rõ về Ngọc Băng Nhan của hãn, nha đầu này tuy bối cảnh rất giống Thủy Thiên Nhu, nhưng thực chất lại khác nhau rất xa. Giờ khắc này nàng nếu thực sự khó lựa chọn thì một là sẽ đứng trung lập, không giúp đỡ bên nào cả, nhất định sẽ không làm điều bất lợi cho mình. Còn lúc này tình hình lại còn đang có nhiều chuyển biến vi diệu, rất có thể lại ảnh hưởng nhất định đến sự lựa chọn của Ngọc Băng Nhan, nhiều khả năng nàng sẽ chọn đứng về phía mình!

Dù sao trên danh nghĩa, Ngọc Băng Nhan đã là con dâu của Lăng gia!

Trên thực tế, lúc Lăng Thiên đưa ra quyết định này, trừ lý do thời gian cấp bách, thực chất hãn còn có một tầng thâm ý bên trong. Mười năm trở lại đây, đám Lăng Kiếm, Lăng Thần, Lăng Trì đã sớm quen có sự tồn tại của mình, bất kể gặp vấn đề gì, trước khi tự giải quyết bao giờ cũng nghĩ đến việc đi tìm mình đầu tiên để xin chỉ thị. Mà chính bản thân mình cũng quen với kiểu xử lý công việc kiểu này. Mười mấy năm

qua, Lăng Thiên đã dùng đôi vai mà trong mắt người khác còn non trẻ, gánh vác hết mọi gió mưa bão táp! Không nói về việc trực tiếp xử lý hay dùng ám thủ, cuối cùng mọi việc đều giải quyết vô cùng viên mãn. Hơn nữa lực lượng thuộc về Lăng Thiên là Lăng phủ biệt viện cũng nhanh chóng tăng trưởng, mỗi ngày một lớn mạnh hơn, mà Lăng Thiên bản thân cũng vô hình tạo nên một quyền uy tuyệt đối! Bất kể người nào cũng không thể lay động quyền uy đó.

Nhưng mà, sự không thể lay động quyền uy này thực chất lại là một sự tai hại. Phải biết rằng Lăng Thần và Lăng Kiếm bọn họ đều nắm quyền bính cực lớn trong tay, tự thân võ công cũng ngày càng tăng trưởng, tiến triển cực nhanh. Nhưng đối với việc giải quyết việc lớn thực sự thì cả hai lại không hề có kinh nghiệm! Do đó thực sự mà nói hai người này còn rất ngây ngô, căn bản chưa hề thành thực!

Lăng Thiên cũng biết nếu như mình còn ở bên cạnh bọn họ một ngày, thì họ vẫn sẽ giữ ‘thói quen’ khi có việc lớn thực sự lại chạy đến tìm mình để giải quyết, hoặc là hỏi biện pháp xử lý, vĩnh viễn không tự thân quyết định. Nếu vậy phải giải quyết thế nào đây?

Lăng Thiên lần này đánh cuộc cùng với Thiên Lý chính là muốn dùng đoạn thời gian này, thực sự cách xa khỏi Lăng gia, cách xa khỏi Lăng phủ biệt viện. Mặc dù chỉ là một thời gian ngắn ngủi, nhưng lúc này là thời điểm phong vân tề hội, chỉ điểm đó thôi cũng đủ khiến cho một người hoàn toàn thành thực!

Cũng chỉ khi bọn họ thực sự thành thực, Lăng Thiên mới không còn phải lo lắng, yên tâm thực hiện một bước kỳ mưu mà hẩn dự định bấy lâu nay. Chính vì vậy đánh cuộc với Thiên Lý, mặc dù quá trình này vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng có giá trị vô cùng!

Nhìn Lăng Thiên đi lại gần, Thiên Lý thần nhiên giơ chén rượu lên :”Hậu sự đã bàn giao hết rồi chứ?”

“Hậu sự?” Lăng Thiên đột nhiên ngưng cười :”Thiên Lý lão huynh, người thực sự tự tin y hệt ta vậy!”

“Vậy sao? Trước mặt ta trước giờ hình như chưa có người nào có sự tự tin giống như Lăng công tử vậy! Trước đây cũng có vài người, nhưng kết cục của bọn hẩn nếu không cực kỳ bi thảm thì cũng đều giống nhau – bước xuống suối vàng, không hề có con đường thứ hai!” Thiên Lý xoay xoay chén rượu, chậm rãi nói.

“Ta tự tin là vào thực lực của mình, còn người tự tin đến quá mức cuồng vọng!” Lăng Thiên đột nhiên sắc mặt phát lạnh :”Xưa nay chưa từng có ai có thể tự tin đại biểu cho Thiên Lý. Nhưng người không ngờ dám lấy tên như vậy, ta thực sự muốn hỏi, trong lòng người, đến cùng Thiên Lý là gì?”

Không chờ Thiên Lý nói, Lăng Thiên lại tiếp lời luôn :” Sinh cũng Thiên Lý. Tử cũng Thiên Lý. Sinh tử Thiên Lý. Tổng Quân Thiên Lý! Không sai, đúng là một khẩu hiệu rất hay! Nhưng Thiên Lý dưới tay người toàn là tử vong, vậy sinh Thiên Lý ở đâu?”

“Trên thế giới mỗi ngày có vô số người chết oan, người đưa Thiên Lý đến đâu? Còn về Giang Sơn Lệnh càng là một chuyện nực cười. Chỉ bằng một khối mộc bài của Vô Thượng Thiên các người là có thể lập quốc hưng bang sao? Trên danh nghĩa mà nói các người là giữ cho một nước an bình, nhưng thực tế người chỉ là một sát thủ máu lạnh mà thôi. Người không xứng đáng gọi là Thiên Lý, tên của người phải gọi là Vô Lý mới đúng!”

Lời Lăng Thiên vô cùng sắc bén, đến tai Thiên Lý không ngờ hẩn lại ngửa mặt cười to:”Sở dĩ là Thiên Lý, bởi vì đó là thực lực! Người khi có thực lực tuyệt đối, liền có quyền lợi điều khiển Thiên Lý! Người chết oan vô số? Vậy ta hỏi người, vì sao bọn chúng lại chết oan? Chính là vì thực lực của chúng không có! Bọn hẩn chỉ có thể để cho người khác làm chủ. Người lại đi bảo ta bàn luận về đám kiến hôi đó về vấn đề Thiên Lý sao? Bọn hẩn xứng đáng sao?” Thiên Lý cười lạnh :”Còn hôm nay ta đến giết người, ngoại trừ nguyên nhân Giang Sơn Lệnh, còn cũng là do thực lực của ta mạnh hơn người, mạnh đến mức cho dù người có tập hợp tất cả lực lượng của người lại cũng không chống nổi ta! Mà ta muốn lấy đi tính mạng của người lại dễ như trở bàn tay vậy! Chính vì lý do như thế nên trước mặt của người, ta mới là Thiên Lý! Trái lại, nếu người có thể giết ta, vậy đó cũng là Thiên Lý tuần hoàn! Có thời gian oán thán, không bằng chiến một trận thống khoái. Dù cho là cứu tử nhất sinh, ít ra cũng nên thử câu sống tử trong chỗ chết!”

“Ha ha” Lăng Thiên cười to :”Thiên Lý, ta chỉ có thể nói người quả là giỏi tính kế. Ta không bội phục người, cũng chính là ở điểm này. Đây là Lăng gia, người và ta một khi động thủ, nhất định sẽ khiến nơi đây bị hủy diệt, người thân bị tổn thương. Người biết ta đang có sự cố kỵ còn nói điều này ra, Thiên Lý, ta quả thực không phục người! Ngay cả chết trong tay người, ta vẫn sẽ không phục người. Làm vậy khác nào bắt người

nhà ta chết theo ta chứ? Uống cho người luôn miệng nói cái gì mà Thiên Lý với ta! Quả thực là đáng cười mà!”

361. Chương 88: Đánh Cuộc Chiến Thiên Lý !...

Thiên Lý bình tĩnh nhìn hần, đột nhiên khé miệng nhếch lên cười lạnh :”Phép khích tướng của người dùng quả thực rất đặc sắc, đáng tiếc là ta giờ là một sát thủ đang muốn giết người, chứ không phải là cùng người công bình quyết chiến. Là một sát thủ, tâm cảnh của người càng bất ổn chính là chuyện ta mong còn không được. Nếu như người là ta, người sẽ làm thế nào?!”

Lăng Thiên cũng cười lạnh nói :”Nếu như ta lấy thân phận sát thủ mà đến, cũng tuyệt đối không việc gì phải công bình với đối thủ, nhưng người thì khác, người không phải tự xưng là Thiên Lý sao? Vô Thượng Thiên Giang Sơn Lệnh trước đến giờ không phải toàn là công bình chiến một trận sao? Năm xưa người đã từng huyết tẩy tận trời, hôm nay Lăng Thiên cũng như vậy thôi!”

Thiên Lý thản nhiên cười :”Người hiểu biết về Vô Thượng Thiên cũng không ít nhỉ, là lão Diệp nói cho người? Nếu như hần đã nói cho người, chắc hần cũng đã nói luôn với chiến tích của ta trong dĩ vãng, người lại còn có ý muốn đấu một trận công bình với ta?! Ta cảm giác được ở nhà của người, ít nhất người còn có thể triệu tập người đến giúp, có lẽ cơ hội sống sót của người sẽ cao hơn một chút. Ví dụ như vừa rồi có tiểu nha đầu kia đó, nếu lại có thêm một số tiểu quý lần nọ, thêm một vài tên thô lỗ như hồi nãy, tin rằng cứu tử nhất sinh nhưng không đến nổi 1 cơ hội không có!”

Ánh mắt Lăng Thiên trở nên lạnh lẽo :”Thế gian chỉ chiến, tuyệt đối không có hai chữ công bình. Người cần gì phải nhiều lời, nếu như người thực sự muốn công bình, sau không đợi 10 năm nữa? Lúc đó, người chết nhất định là người!”

Về mặt Thiên Lý khê ngưng trọng :”Lời này của người cũng có vài phần đạo lý. Lấy tuổi của người hiện tại, công lực lại có thể đạt đến tiên thiên cảnh giới. Hơn nữa công lực người có lẽ chưa bằng lão Diệp, nhưng chiến lực người có thể phát huy ra tuyệt đối hơn lão Diệp. Đúng là có chút khó khăn, chẳng qua dù có thực sự cho người 10 năm thời gian, người chắc chắn cũng không thoát khỏi tay ta được!”

Lăng Thiên chợt cười cười :”Thế sự không có gì là tuyệt đối. Không thử sao có thể biết được? Người có dũng khí chờ ta 10 năm không ?”

Thiên Lý cũng cười :”Hay cho một câu thế sự không có gì là tuyệt đối. Chẳng qua, người cứ tránh được sự truy sát trước mắt của ta đã rồi hãy nói!”

Lăng Thiên cảm hận nói :”Người cho dù muốn giết ta, nhưng để cho ta tự chọn một chỗ mình thích làm mộ chắc không có vấn đề gì chứ?”

Thiên Lý thấy kỳ quái, hứng thú nhìn Lăng Thiên :”Người thực sự muốn ra ngoài quyết chiến cùng ta? Không muốn ở nhà của mình quyết đấu?”

Lăng Thiên ngang nhiên nói :”Nếu thị hai bên không hề cố kỵ, sử dụng tất cả mọi thủ đoạn, thì xác suất thắng bại của ta và người cũng chỉ là 5-5 mà thôi. Ai sống ai chết, cũng chưa chắc đã biết được đâu!”

Thiên Lý lắc đầu cười :”5-5? Lăng Thiên, ta ngày càng bội phục người hơn. Người tự tin suy cho cùng cũng chỉ là tin tưởng vào chính mình, mà không hề có căn cứ nào khác cả. Ta muốn giết người, thực sự đó là một chuyện vô cùng đơn giản!”

“Nếu người đến cuối cùng cũng không giết được ta, lúc đó thế nào?” Ánh mắt Lăng Thiên như lửa đốt, nhìn chăm chăm hần hỏi.

“Giết không được người? Ha ha ha...” Thiên Lý ngửa mặt lên trời cuồng tiếu :”Quả là chuyện nực cười cực kỳ! Thiên hạ này tuyệt đối không có người mà Tổng Quân Thiên Lý ta không giết được!” Thiên Lý trầm giọng nói. Giọng nói tuy trầm thấp, nhưng lại tràn đầy sự tự tin tuyệt đối!

“Nếu lấy nửa năm thời gian làm hạn định, cuối cùng nếu người không giết được ta, lúc đó tính sao?” Lăng Thiên tà tà nhìn sắc mặt Thiên Lý đang ngày càng khó coi hơn, nhẹ nhàng hỏi.

“Nửa năm thời gian?” Sắc mặt Thiên Lý đột nhiên trở nên hòa hoãn xuống, vẻ mặt đắm chiêu nhìn Lăng Thiên :”Người muốn làm gì? Định đánh cuộc với ta sao?”

“Người có dũng khí đánh cuộc sao?” Lăng Thiên cười ha hả, tiếp tục khích tướng.

“Ha ha, nếu đã như thế, thì ta sẽ cùng người đánh cuộc một lần” Thiên Lý cười lên :”Vừa rồi người cùng với tiểu nha đầu kia nói là muốn đánh cuộc thi đấu với ta, ta vẫn đang trăn trở xem người dùng thủ đoạn gì để có thể làm cho ta nhận lời đánh cuộc cùng người. Nghĩ không ra...Ha ha ha, quả thật rất thú vị. Ta hiện giờ đúng là có chút không muốn giết người”

“Thiên Lý, người sớm đã quyết định đáp ứng đánh cuộc cùng ta?” Chính mình hao tổn hết tâm tư mở màn, khó khăn dẫn dắt lắm mới quay về chủ đề đánh cuộc, vậy mà nghĩ không ra đối phương sớm đã nghe hết lời mình nói, thậm chí còn sớm đã đáp ứng. Ngay cả da mặt Lăng Thiên gần như đã đạt đến cảnh giới ‘siêu nhân – đao thương bất nhập’, giờ này cũng không khỏi hơi hồng lên một chút!

“Không sai! Ta vừa rồi cũng nói, ta không muốn nhanh chóng giết chết người. Dù sao trên thế giới này người cuồng ngạo tuy nhiều, nhưng có thực lực và tư cách cuồng ngạo thì lại rất ít. Hơn nữa người cùng kiểu tích mệnh như ta, cũng chỉ có một mình người! Giết chết người, ta nghĩ ta sẽ càng tích mệnh hơn” Trong giọng nói Thiên Lý toát ra sự hui quạnh, quả thực vô cùng tịch mệnh...

“Ta lựa chọn chính là bước trên một con đường độc hành. Trên con đường này, nhất định chỉ có mình ta cô độc” Khóe miệng Thiên Lý cười thê lương :”Thiên cổ không có ai sánh vai đi cùng, mặc dù uy phong, nhưng cũng sẽ cô tịch cả một đời. Mà người cũng lựa chọn cùng một con đường tịch mệnh! Ta muốn ‘đăng thiên’ – leo lên tận trời, còn người lại muốn ‘Lăng Thiên’! Ha ha ha, con đường thiên cổ quân vương, đi làm sao cho tốt? Đồng dạng cũng không có ai có thể giúp đỡ tâm cảnh của người được, đồng dạng cũng là tịch mệnh như tuyết mà thôi!”

“Đánh cuộc nửa năm thời gian, mặc dù hơi dài, chẳng qua dưới sự truy sát của ta, người cũng cùng cũng chỉ là một oan hồn dưới tay ta cho nên cũng không tính là đi ngược lại ước định của Giang Sơn Lệnh! Nhưng mà, đến cùng có thể thực sự qua được thời hạn nửa năm hay không, thì phải xem vào bản lĩnh của người!” Mắt Thiên Lý bỗng bắn ra sát khí mạnh mẽ :”Dưới sự truy sát của ta, tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình! Có thể nói, bất cứ thời khắc nào ta cũng có thể giết chết người!”

Lăng Thiên tràn ngập tự tin cười :”Vậy cũng chưa chắc!” Rồi đột nhiên Lăng Thiên nói :”Đánh cuộc đương nhiên không thể thiếu vật đánh cược. Ta mà thua, đương nhiên tính mạng không còn. Nhưng ta hỏi người, nếu người thua thì sao?”

Thiên Lý cười nhìn hắn :”Người đã đưa ra, ắt hẳn sớm có nắm chắc, đương nhiên đã sớm nghĩ ra điều kiện rồi. Với tính cách của người, chẳng lẽ lại để cho ta chiếm tiện nghi sao?”

Lăng Thiên cười to, đột nhiên dừng lại nhìn Thiên Lý, nói từng câu từng chữ :”Nếu mà người thua, sau này không được truy sát ta nữa! Hơn nữa, ta còn muốn người đáp ứng ta 3 chuyện!”

“Đáp ứng người 3 chuyện? Tức là nếu ta thua sẽ phải nỗ lực thực hiện 4 điều kiện?” Thiên Lý cười khổ lắc đầu :”Có vẻ quá không công bình?”

Lăng Thiên cười ha hả nói :”Thực lực chính là Thiên Lý, công bình tức là Thiên Lý. Ta nếu đã thắng, đương nhiên Thiên Lý liền thuộc về ta. Giống như sự lý giải về Thiên Lý lúc này của người vậy, có đúng không?”

“Thì ra người cùng ta thảo luận về Thiên Lý là gì cả nửa ngày, chính là đợi ở chỗ này để bắt bẻ ta, quả thực là quỷ mà!” Thiên Lý cũng cười to, rồi đột nhiên gật gật đầu nói :”Nhưng trước tiên là nói về 3 điều kiện của người, nhìn khắp thiên hạ, chuyện ta không thể làm được thực sự là không nhiều...”

Lăng Thiên lại cười, thân thể hơi ghé sát về phía Thiên Lý, nói nhỏ :”Ngay lúc này ta còn chưa nghĩ ra, chẳng qua nếu người bị thua, lúc đó ta có cả 10 năm thời gian từ từ mà nghĩ, cho nên giờ ta cũng không sốt ruột”

“Được! Vậy một lời đã định!” Thiên Lý ngửa mặt lên trời cười to, cực kỳ vui vẻ!

Lăng Thiên bỗng nhiên định đứng thẳng dậy, dường như cũng muốn giống như Thiên Lý ngửa mặt lên trời cười to vậy!

Nhưng ngay lúc Lăng Thiên mới đứng dậy một nửa, dị biến đã xảy ra!

Gần như không có tiếng động, áo bào trắng trước ngực Lăng Thiên bỗng căng lên, bên trong ngân quang sáng chói bắn nhanh ra ngoài như tia chớp! Vấn đề là hai tay của Lăng Thiên đang buông xuống hai bên sườn, cũng không có động tác nào khác nên không người nào có thể nghĩ ra Lăng Thiên có thể bắn được ám khí từ ngực cả. Mà số lượng ám khí dường như không hề ít! Chỉ là sự việc dường như khó tin này lại đang phát sinh ngay trước mắt họ!

Thiên Lý cùng với Diệp Kinh Trần cả hai đồng thời chấn kinh! Hai người cách nhau quá gần, dường như là liền kề! Thiên Lý mặc dù võ công tuyệt thế, tâm chí hơn người, nhưng vạn vạn không thể ngờ được tiểu tử này lại hèn hạ như thế, lời chưa nói dứt đã ra tay ám toán. Một khoảnh khắc trước còn đang cao hứng cười nói, một khắc sau đã ra tay xiên trộm rồi! Hơn nữa còn chưa kịp định thần thì trước mắt đã là thiên la địa võng vô số ám khí đoạt mệnh bay ra hướng về phía bọn hắn. Tất cả đều có cùng mục tiêu là thân trên, yết hầu cùng với trái tim! Ám khí rậm rạp, tiếng xé gió rít lên, thế tới cực kỳ nhanh!

Cùng lúc ngân quang hiện lên, Lăng Thiên bỗng như biến thành ma thần nghìn tay, thân thể xoay tròn, cả người quang thải phát sáng, vô số ám khí từ mọi vị trí trên người của Lăng Thiên phát ra, đồng thời hai tay áo của Lăng Thiên bỗng động một cái, ‘bịch bịch’ hai tiếng vang lên, cả tiểu viện đã bị bao phủ trong khói đen mịt mù, giờ tay ra trước mặt không nhìn thấy ngón!

Lăng Thần cùng với Diệp Kinh Trần hai người chỉ nghe thấy trong đám khói dày đặc vang lên vài tiếng ‘bịch bịch’, sau đó khói mù tiêu tan, Lăng Thiên đã biến mất trong tiểu viện, đi đâu không rõ phương hướng! Ngay cả với nhãn lực của Diệp Kinh Trần cũng không nghe thấy được Lăng Thiên đi từ lúc nào, đừng nói đến là biết được phương hướng!

Thiên Lý sắc mặt xanh mét, đang đứng ở đó. Hai người đưa mắt nhìn lại, không do dự cùng thất kinh! Trên người Thiên Lý giờ đây đang cắm vô số thể loại ám khí, từ ngân châm, phi đao, tụ phiêu, xuy tiễn... lại còn có thêm cả bốn đồng tiền sắc bén nữa! Tổng cộng có lẽ không dưới cả chục loại ám khí, tất cả cùng bắn lên trên người Thiên Lý. Thiên Lý giờ phút này bỗng trở nên ‘to lớn’ hơn hẳn, biến thành một hình nhân làm bia ném phi tiêu ám khí!

Đột nhiên một tiếng trường khiếu phẫn nộ vang lên, hai chuông của Thiên Lý nhất chấn, thân thể mảnh khảnh giờ phút này hóa thành mờ nhạt, mờ dần trong tiểu viện, rồi mờ dần trong gió. Giống như là tuyết đầu đông bỗng gặp ánh nắng mặt trời vậy, trong nháy mắt đã không thấy hình dáng! Diệp Kinh Trần cùng với Lăng Thần dù đứng ngay trước mặt hắn, thế nhưng không ngờ lại không phát hiện nửa điểm động tĩnh nào, người đã không còn thấy bóng dáng!

“Xoát!” Ám khí vốn cắm trên người Thiên Lý giờ này cũng rơi xuống, chỗ mà Thiên Lý vừa đứng giờ này tạo thành một vòng tròn, dưới ánh mặt trời mỗi kiện ám khí phát ra quang mang chói mắt!

Diệp Kinh Trần bỗng hít sâu một hơi lạnh! Ám khí trên người Lăng Thiên không ngờ lại nhiều đến vậy! Lấy ánh mắt của mình mà cũng không thể nhìn ra! Hắn không khỏi nghĩ đến, nếu số ám khí này vừa rồi bắn về hướng mình...? Diệp Kinh Trần cười khổ lắc đầu. Ngay cả Thiên Lý còn tránh không nổi, chỉ còn cách cố gắng gồng mình lên chịu đựng, nếu đối lại là hắn, tuyệt đối cũng tránh không nổi! Sự khác biệt là Thiên Lý có thể dùng chân khí đã tinh thuần đến cực điểm, trong nháy mắt đem da thịt toàn thân hóa thành cứng như sắt thép, khiến cho ám khí có tổn thương cùng lắm cũng chỉ là ngoài da thịt, nhưng nếu đối lại là hắn, tuyệt đối chỉ có con đường là ...nhắm mắt chờ chết!

Trên mặt Lăng Thần lại đầy vẻ ưu lo. Võ công Thiên Lý cao minh, kinh công không ngờ cũng siêu diệu như vậy. Công tử hắn...thực sự có thể thoát khỏi tay người này sao ? ? ?

362. Chương 89: Đấu Trí Trong Rừng Rậm !

Lăng Thần si ngốc nhìn về hướng cánh cửa. Thời khắc này đột nhiên nàng phát hiện tâm linh của mình bỗng như hóa thành hư vô, trong đầu cũng là một khoảng trống rỗng, không nghĩ nổi điều gì. Nàng chỉ đứng lặng lẽ nơi đó, trong mắt đắm lệ, chỉ hi vọng sao cho bóng dáng bạch y như tuyết đó xuất hiện như thường ngày, miệng nở nụ cười nhẹ nhàng bước vào từ cửa, ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn mình thấp giọng gọi :”Thần nhi...”

Nước mắt nàng lại tuôn rơi...

Ngọc Băng Nhan chạy từ trong ra, vẻ mặt kinh hoàng thất thố, trực tiếp đến trước mặt Lăng Thần, nắm lấy ống tay áo của nàng :”Thần tỷ tỷ, Thiên ca đâu? Thiên ca đâu rồi? Huynh ấy đi đâu rồi?”

Lăng Thần đứng lặng không nói lời nào, Ngọc Băng Nhan trong lòng cấp bách, hai mắt bỗng hoa lên, đột nhiên cả người mềm nhũn, ngã xuống ngất đi...

Diệp Khinh Trần trường thán một tiếng!

Lăng Thiên tốc độ như tia chớp, giống như một cơn gió lao nhanh ra khỏi cửa thành!

Lăng Thiên phi thường hiểu rõ, ưu thế lớn nhất của mình đến cùng là ở đâu!

Ưu thế của Thiên Lý chính là dựa vào nội lực cao thâm, tuyệt đỉnh công phu của hần! Hần đương nhiên còn có bản lĩnh khác mà mình chưa biết, nhưng dù sao đối với hần thì mình hiện tại vô công đương nhiên thua xa hần, khẳng định sẽ thua. Chỉ là mình có sự tích lũy kinh nghiệm từ kiếp trước, giờ đem ra đây sử dụng, chính là thứ duy nhất có thể giúp mình bảo vệ tính mạng!

Trong mắt người khác, cuộc đời của Thiên Lý có lẽ là vô cùng gian khổ, lúc còn nhỏ phi thường thê thảm, từng trải kinh nghiệm mà lớn lên. Nhưng trong mắt Lăng Thiên, sự tao ngộ của Thiên Lý ...chẳng có chút nào gọi là thê thảm cả! Hần mặc dù cả cha mẹ đều chết, nhưng sau đó lại được người khác thu nhận. Hần mặc dù gặp đại biến, nhưng lúc còn trẻ lại được thu nhận vào nơi thần thánh nhất đại lục – Vô Thượng Thiên! Sau khi bị chút khổ cực, hần được hoàn toàn chú tâm vào tu luyện, sau khi thành công lại bề ngể đứng trên cả thiên hạ!

Hần từ xưa đến nay toàn là đi giết người, chưa từng bị người khác đuổi giết!

Vậy mà cũng tính là khổ sao? Lăng Thiên cười giễu cợt!

Nghĩ lại chính mình lúc trước, tất cả các nhiệm vụ nguy hiểm nhất của gia tộc đều ‘đến tay’ mình, một năm 365 ngày, gần như có hơn 300 ngày là bị..truy sát. Nói về phương diện kinh nghiệm ở mặt này, sợ rằng từ cổ chí kim chưa chắc có ai so sánh nổi với mình.

Lại nhớ một lần nguy hiểm nhất, mình bị hơn ngàn phần tử vũ trang bao vây quanh một ngọn núi cả tháng, dưới làn mưa đạn, lục soát truy bắt. Cuối cùng thì sao? Mình không phải đã kiên trì đợi đến khi bọn hần rút lui sao?

Khóe miệng Lăng Thiên xuất hiện một nụ cười khổ mà cũng rất kiêu ngạo!

Không tin một người tự xưng là “Thiên Lý” là có thể tổng chính mình ‘Thiên Lý’!

Chuyện này nếu như mình ở lại Thừa Thiên có phải là khó giải quyết không? Lăng Thiên cười khổ một tiếng. Nói gì thì nói, chính mình trước đến giờ chưa từng nghĩ qua muốn giải quyết sự việc này ở Thừa Thiên.

Cảm giác quen thuộc ủa về! Thật giống như là được quay về kiếp trước.

Sơn hà của ta, Trung Hoa của ta, người ..có khỏe không?

Sau lưng, áp lực mạnh mẽ và khí thế vô cùng đang dần tiến đến gần!

Thiên Lý, vị này có thể nói là võ lâm cao thủ mạnh mẽ nhất từ cổ chí kim của thế giới này , một sát thủ vô tình đã đuổi gần đến nơi!

Thừa Thiên thành đã bị bỏ lại phía xa xa đằng sau! Phía trước là một mảnh rừng rậm đen tối âm u!

Vốn thân pháp đã gần đến cực hạn của bản thân, Lăng Thiên đột nhiên gia tăng thêm tốc độ, giống như một luồng khói xanh nhạt chui tọt vào rừng rậm!

Thiên Lý vốn từng nghe Diệp Khinh Trần khen ngợi Lăng Thiên, thậm chí còn tận lực đánh giá cao bản lĩnh của Lăng Thiên. Chẳng qua hắn không nghĩ đến là khinh công của Lăng Thiên lại cao như vậy! Mặc dù so với mình có kém 1 chút xíu, nhưng Lăng Thiên chỉ là một thiếu niên mới lớn, trong mắt mọi người trên đời thậm chí là một vị công tử nhà giàu sống sung sướng từ nhỏ!

Chỉ riêng bằng điểm này, đã đáng phải nhìn một cách mới!

Vốn khoảng cách giữa hai người đã kịch liệt thu ngắn lại, nhưng Thiên Lý chợt nhìn thấy Lăng Thiên giống như cơn lốc đột thiên gia tăng thêm tốc độ, chỉ vài chớp mắt đã kéo gần khoảng cách cùng mình, cực tốc lao vào trong rừng rậm! Thiên Lý khẽ nhếch miệng cười tán thưởng, sau đó hắn cũng không do dự, lao vào trong rừng theo!

Vừa tiến vào trong rừng tậm, trong lòng Thiên Lý bỗng mơ hồ cảm thấy có chút gì kỳ quái, lại có cả sự chấn kinh. Chẳng qua nó thực sự mơ hồ, hắn không nghĩ ra là kỳ quái ở đâu.

Giữa trưa mùa hè, trong rừng rậm ngay cả một ngọn gió nhẹ cũng không có, tất cả dường như đã biết mất, chỉ có cây cối xanh um im lìm nằm đó.

Ngẫu nhiên truyền đến một tiếng chim kêu, sau đó là một loạt tiếng chim hưởng ứng theo.

Thiên Lý trầm tĩnh bước đi trên thảm cỏ dày đặc. Thần thức của hắn đã bao trùm phương viên mười trượng trong nháy mắt. Đi được vài bước, đột nhiên dưới chân truyền đến tiếng sần sật, đảo mắt xuống đã thấy một con rắn nhỏ màu xanh lè đang bò trong cỏ, giống như hoảng sợ chạy trốn vậy! Đồng thời trên đám tán cây rậm rạp trên đầu có hơn chục con chim bay vọt ra, vờn quanh không gian trên đầu, lâu mà không tản ra.

Thiên Lý lắc lắc đầu, bỏ đi ý niệm giết trên con rắn độc nhỏ kia, tiếp tục cất bước đi. Đột nhiên trong lòng hắn chấn động, không do dự dừng bước chân!

Hắn đột nhiên nghĩ đến lúc mới vào rừng rậm, mình đột nhiên có cảm giác chấn kinh, thì ra là như vậy!

Lăng Thiên lúc tiến vào rừng rậm, tuyệt nhiên lại không hề kinh động đến bất kỳ sinh vật nào trong rừng! Điều này...sao có thể được? Hắn sao lại làm được? Chẳng lẽ ...

Nghĩ đến điều này, Thiên Lý lập tức thân thể như làn gió, cấp tốc hướng phía sau lùi lại!

Chỉ một chốc Thiên Lý đã quay lại nơi mình tiến vào rừng lúc đầu, ánh mắt đánh giá xung quanh, cuối cùng đứng ngậy ra đó, vẻ mặt cực kỳ cổ quái!

Chỉ thấy trước mặt là một cây bạch dương thụ cao ngất trời, chỉ là cây đã bị người nào đó dùng kiếm sắc bỏ đi một mảng vỏ cây, rồi dùng mũi kiếm khắc vài dòng chữ :”Thiên Lý, bốn công tử đi trước một bước, người nhanh chân lên, đừng có lè rề ở đó nữa!” Dưới cùng không ngờ lại còn vẽ một khuôn mặt đang cười vô cùng sống động.

Hai nắm tay Thiên Lý bắt giắc nắm thật chặt, trong mắt bắn ra hàn quang lạnh lẽo, đột nhiên thân thể biến mất, rời khỏi khu rừng điên cuồng đuổi tiếp!

Nếu Lăng Thiên chỉ nguệch ngoạc viết vài chữ lại, Thiên Lý có lẽ sẽ không bức tức như vậy. Nguyên nhân chính là vì Lăng Thiên đang bị mình truy đuổi chặt vật, thế mà tên gia hỏa này không ngờ lại có thể cẩn thận tỉ mỉ viết chữ đẹp như viết thư pháp trong phòng hắn vậy... Túc nhất là, dưới đó hắn lại còn bỏ công phu ra vẽ một khuôn mặt như cười vào mặt Thiên Lý!

Có thể nhẫn nhịn được hay sao??? Từ lúc Thiên Lý xuất đạo đến nay, chưa từng có ai dám xem thường hắn như vậy. Cho dù có nhẫn nhịn tốt đến mấy, giờ cũng bị Lăng Thiên làm cho tức đến nghẹn thở!

Ngay lúc thân ảnh Thiên Lý tiêu tan, tại một cây đại thụ không xa rừng rậm nọ, thân cây đột nhiên cử động, vụn vụn một hồi giống như tách ra một người vậy. Cảnh này nếu như rơi vào mắt người khác, chắc chắn sẽ hô to là gặp quỷ!

Thân thể Lăng Thiên hoàn toàn biến thành cùng màu với thân cây, từ từ hiện ra trong ánh mặt trời âm đạm, nhìn hướng Thiên Lý vừa đi, nhẹ nhàng cười. Sau đó thân thể hắn liền như u linh, cực nhanh lủi sâu vào trong rừng rậm.

Thiên Lý đuổi khỏi rừng rậm, chuyện đầu tiên là chạy lên một chỗ có địa thế cao, rồi nhảy lên một ngọn cây cao nhất, đưa mắt nhìn bốn phía. Hắn vô cùng rõ ràng khinh công của Lăng Thiên không bằng mình, không thể trong nháy mắt tích được. Đồng thời hắn cũng kết luận, Lăng Thiên nhất định chưa trốn xa, nếu mình mù quáng tìm loạn, như vậy chắc chắn là trúng kế!

Nhưng đưa mắt nhìn xung quanh mấy vòng liền, nào đâu thấy chút bóng dáng nào của Lăng Thiên? Trong lòng Thiên Lý đang nghi hoặc, tiểu tử này sao lại trơn trượt như vậy chứ? Chẳng lẽ tốc độ lại nhanh hơn mình nhiều hay sao?

Ngay lúc này, phía rừng rậm đột nhiên có một loạt tiếng chim kêu vang động! Một đàn chim hoảng hốt bay lên trời, cất tiếng kêu thê lương!

“Chạy đi đâu!” Thiên Lý tâm trí siêu nhân, tài hoa tuyệt thế, chớp mắt đã có phản ứng. Hóa ra tiểu tử kia nãy giờ ẩn nấp ở cạnh bìa rừng, thấy mình đuổi khỏi rừng mới an tâm đi vào trong. Thiên Lý bất giác buồn cười, chính mình uống công được gọi là thiên hạ đệ nhất cao thủ, Giang Sơn Lệnh chi chủ, không ngờ lại bị một đứa nhóc còn hôi miệng lừa trên đầu!

Thiên Lý đưa mắt nhìn hướng đàn chim kinh động bay lên, hét một tiếng lớn, sau đó giống như thiểm điện lao về hướng rừng! Lần này, xem ngươi chạy đi đâu!

Vừa tiến vào trong rừng, Thiên Lý gần như tức muốn ngất! Trước mặt lại là một cây đại thụ bị lột vỏ, lần này viết mấy chữ to: “Thiên Lý, chạy lại một vòng, có mệt không?” Phía dưới lại là một mặt cười quen thuộc!

“Hảo tiểu tử! Quả nhiên gian hoạt!” Trước giờ vui giận không lộ ra mặt, Thiên Lý lần đầu tiên có chút xấu hổ cùng giận dữ, đúng là lần đầu tiên trong đời!

Nửa năm ước định, vậy mà mới chỉ ngày đầu tiên, mình đã bị tiểu tử này vờn những hai lần! Thiên Lý không muốn nghĩ đến, nếu quả thực bị hắn dùng thủ đoạn này kéo dài nửa năm, chính mình không biết có bị hắn làm cho tức quá mà chết không?!

Nhìn phía đàn chim đang hoảng hốt phía xa, Thiên Lý lặng lẽ đánh giá lại một lần. Khoảng cách lần này đại khái đã vào đến nửa khu rừng, nếu như mình không đuổi ngay, rất có thể sẽ đánh mất tung tích của Lăng Thiên. Trời đất rộng lớn, muốn tìm một người, không hề dễ dàng!

Nghĩ đến đây, Thiên Lý không chần chừ nữa, thân thể lao như tên bắn về phía đàn chim đang hoảng sợ!

Tốc độ của Thiên Lý không phải nhanh, mà là...nhanh đến cực điểm! Nhưng lúc hắn đuổi đến chỗ kia, tất cả lại là một khoảng bình lặng, giống như chưa từng có người nào đi qua đây vậy! Thiên Lý tăng tốc đảo qua phương viên mười trượng xung quanh một vòng, nhưng không hề phát hiện ra nửa điểm dấu vết có người đã từng đến đây!

Về mặt Thiên Lý lộ ra sự ngưng trọng trước giờ chưa từng thấy!

Chim hoảng sợ bay lên, nhất định là do người làm kinh động, phán đoán này của mình tuyệt đối không sai! Mà chỗ này khẳng định Lăng Thiên nhất định đã từng đi qua! Nếu không, tuyệt đối không thể có phản ứng lớn như vậy của bầy chim. Nhưng kỳ quái chính là, trong này không hề có bất cứ dấu vết nào của Lăng Thiên. Đừng nói dấu chân, trong vòng mười trượng xung quanh, ngay cả cỏ xanh cũng không có ngọn nào bị đè gãy! Trừ bốn phía cây cối rậm rạp, mơ hồ có tiếng rần động bò nhẹ sần sật, tất cả đều vô cùng yên tĩnh, dường như không hề có chút khí tức nào của Lăng Thiên!

Hắn sao có thể làm được như vậy???

363. Chương 90: Trọng Trọng Thiết Kế!

Nghĩ như vậy nên trong lòng Thiên Lý xuất hiện cảm giác lẫ lệt. Đột nhiên hắn có một ý nghĩ quái dị: ‘Đây có lẽ là đối thủ lớn nhất đời này của mình. Lần đuổi giết Lăng Thiên này có lẽ là một nhiệm vụ khó khăn nhất từ khi mình nắm giữ giang sơn lệnh này.’

Nghĩ đến đó thôi Thiên Lý đã phát ra tiếng cười lớn. Nhiều năm tịch mịch vậy mà hôm nay có được một người bạn để chơi đùa.

Trước đó Thiên Lý vì Diệp Kinh Trần mà hiểu rõ Lăng Thiên được một chút, thậm chí còn có chút thương thức nhưng cũng chỉ là thương thức mà thôi. Điều này giống như là một tiền bối cao nhân đối đãi với hậu nhân vừa bước chân vào giang hồ, dùng một loại ánh mắt từng trải bình phẩm, xem xét hắn. Nhưng hiện tại Thiên Lý đã đưa Lăng Thiên trở thành đối thủ chính thức của mình. Từ khi Thiên Lý chào đời đến nay thì đây là lần đầu tiên hắn cảm giác được thì ra trên thế gian này còn có người có tư cách trở thành đối thủ của Tổng Quân Thiên Lý hắn. Hơn nữa đối thủ này còn khiến cho Thiên Lý cảm giác được thắng bại nửa năm sau chỉ xác suất quả thực chỉ là 5-5 mà thôi.

Nếu như bản thân mình có chút nhường nhịn sợ rằng mình sẽ thua trong tay hắn. Lăng Thiên có tâm cơ và trí tuệ quá mức đáng sợ. Cho dù là chính mình cũng có thể nắm chắc mười phần thắng sao?

Trong lòng đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này khiến cho máu huyết thắng trong cơ thể Thiên Lý đã nằm yên bao lâu nay đột nhiên sôi trào. Phải có một địch nhân như vậy mới hứng thú, phải là như vậy mới vui vẻ. Xem thử người có thoát khỏi bàn tay ta không?

Trong lòng Thiên Lý đã định rồi liền muốn nhảy lên cao để dò xét tung tích của Lăng Thiên. Ngay khi mũi chân khẽ nhúc nhích thì trong miệng khẽ ‘ồ’ nhẹ một tiếng, trong mũi hắn có nghe được một mùi vị nhẹ nhẹ theo gió.

Mùi đó cũng không có nồng đậm gì, Thiên Lý ngồi xổm xuống đẩy bụi cỏ dưới thân ra. Quả nhiên, bên dưới đó có một đoạn tuyến hương cháy lập lòe phát ra một mùi đặc biệt khó ngửi thấy.

Thiên Lý nắm đoạn tuyến hương lên mũi ngửi nhẹ rồi liền nhíu mày. Mùi vị này quá kỳ dị, thấy hơi quen quen nhưng lại không nhớ ra là gì. Nhưng Thiên Lý có thể kết luận đây không phải là mê hương gì. Nhưng Lăng Thiên nếu đã xóa tất cả các dấu vết rồi thì còn dùng đoạn tuyến hương này để làm gì? Đến cuối cùng hắn có dụng ý gì chứ?

Nhưng vào lúc này Thiên Lý đột nhiên phát giác rừng cây như nổi loạn cả lên, lớp bụi dày trên mặt đất cũng bốc lên khắp nơi như có vô số sinh vật nhỏ ở bên dưới ngo ngoe động đậy. Âm thanh sần sật cách mấy chục trượng càng ngày càng lớn như có một cơn mưa thật to vậy.

Lá cây trên đỉnh đầu cũng khẽ lay động, từng con độc xà rực rỡ từ trên nhánh cây chậm rãi buông xuống. Có rất nhiều, có lớn có nhỏ. Nhỏ chỉ cỡ chiếc đũa thôi nhưng lớn lại có con bằng cánh tay, đa hình đa dạng nhưng đa phần là những con rắn có đầu như hình tam giác khẽ phun lưỡi ra vào đang vẫy quanh Thiên Lý. Trong đôi mắt độc xà nanh ác chớp động quang mang sâu kín nhìn chằm chằm vào đoạn tuyến hương gần gũi trong tay Thiên Lý.

Những bụi cỏ trên mặt đất càng ngày càng có nhiều độc xà, ba trượng lấy Thiên Lý làm trung tâm tạo thành một vòng tròn rất lớn, tất cả độc xà như khiếp sợ uy thế trên người Thiên Lý mà không dám tiến đến gần nhưng chiếc lưỡi của bọn chúng không ngừng phun ra tiến vào, âm thanh ‘hí hí’ vang lên khiến cho người khác nghe được mà tê dại. Càng ngày càng gần... Hiển nhiên còn có rất nhiều độc xà nghe mùi mà điên cuồng chạy tới...

“Hỗn trướng. Thì ra cây nhang thơm này là do dùng ‘xà tiên nhĩ’ mà chế thành. Chỉ là tiểu tử kia thành công đánh tan đi mùi vị đặc biệt của nó!” Thiên Lý tức giận mắng một câu, là một người chuyên là được mà còn bị Lăng Thiên xếp đặt như vậy nữa. Nửa đoạn tuyến hương trong tay dùng được thảo đặc thù là ‘xà tiên nhĩ’ để chế thành. Mà ‘xà tiên nhĩ’ này chính là do nước dãi của trăm ngàn độc xà tạo ra, rất khó có được. Hơn nữa chế tạo ra nó còn có công hiệu chiêu gọi độc xà. Lăng Thiên có thể đánh ra mùi vị đặc trưng của nó giấu trong cỏ mà bản chất lại không hề biến đổi chút nào. Khi mùi của nó truyền ra ngoài

sẽ khiến cho vạn xà biết được. Trách không được khi mình đến đây đã cảm giác rắn bên này có chút bất thường.

Mà chính bản thân mình cẩn thận như vậy cũng nằm trong suy đoán của Lăng Thiên. Khi hắn phát hiện và lấy tuyến hương từ trong bụi cỏ ra thì độc xà sớm đã không còn khắc chế được nữa. Tất cả giống như ong mật phát hiện ra tiên hoa vậy, điên cuồng chạy đến đây.

Trong rừng không có gió, mùi mặc dù rất nhạt nhưng cũng đã tản ra khắp nơi rồi. Hiển nhiên đã tập trung tất cả các độc xà ở gần đây lại. Bản thân mình tự tin không sợ bất kỳ độc xà nào, vậy mà nắm đoạn tuyến hương trong tay thì chẳng khác nào bị hàng vạn hàng nghìn độc xà vây quanh. Hơn nữa là quây quanh bốn phía.

Thật là tâm kế thâm mật.

Trong lòng Thiên Lý than nhẹ một tiếng. Chiều này quả thật không sai lệch một chút nào cả. Hơn nữa Lăng Thiên như đã đoán đúng mỗi một hành động của mình. Trí tuệ như vậy thì trên đời này ít có ai sánh bằng.

Vù! Một con độc xà trên cây rốt cục không nhịn được mùi hương của tuyến hương kia liền vẩy đuôi chống đỡ thân thể mình, sau khi dùng lực một chút liền bay thẳng vào Thiên Lý như một tia chớp. Còn bay chưa được nửa đường đã mở rộng miệng lộ ra hai cái răng nanh thật đáng sợ.

Một con độc xà nhỏ nỏ cũng dám phạm ta? Thiên Lý đối với con độc xà tấn công này không có gì ngoài ý muốn mà hắn chỉ cảm thấy có chút buồn cười. Khẽ gơ bàn tay ra nắm ngay đốt xương thứ bảy của con độc xà ấy rồi dùng sức một chút đã khiến cho con độc xà đó trở thành tử xà.

Nhưng có con độc xà to gan lớn mật ấy động trước rồi chỉ một thoáng sau trong rừng vang lên âm thanh vù vù không ngừng nghỉ. Giống như giữa không trung đột nhiên xuất hiện một cơn mưa to - Xà vũ!

Độc xà trên mặt đất cũng phát động công kích theo. Tất cả đều dùng một tốc độ nhanh nhất để tiến công. Nếu Lăng Thiên có mặt ở đây thì hắn sẽ sợ hãi than một tiếng: Không ngờ lại có cả không quân và lục quân phối hợp tác chiến à. Người tiến thì ta lui, quả thật là thiên y vô phùng. Bất phá vạn pháp đều có cách để phá cả, chỉ dựa vào độc xà đó mà muốn ngăn cản Thiên Lý thì quả thật là trò đùa. Thiên Lý phát ra một tiếng trường khiếu, quang hoa chợt lóe lên, Thiên Lý rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Hắn không đuổi theo Lăng Thiên mà đưa những con độc xà này trở thành mục tiêu của Thiên Lý. Một vòng ánh sáng rực rỡ vang lên khiến cho mặt đất có một đồng thi thể của độc xà, máu tươi bắn ra khắp nơi. Mỗi một con độc xà đều bị chém thành mười đoạn.

Thiên Lý cẩn thận dập tắt tuyến hương kia. Tuyến hương này là thứ tốt nên hắn thuận tay bỏ vào trong ngực. Phát ra một tiếng trường khiếu, trường kiếm đánh ra một quang cầu khiến cho độc xà bốn phía đều bị trảm dưới kiếm. Bất quá khi hắn vừa công kích xong liền thi triển thân pháp nhanh như điện bay khỏi rừng. Chỉ trong nháy mắt đã biến mất bóng dáng. Trên bãi đất trống này chỉ còn thật nhiều thi thể độc xà...

Bên ngoài đã truyền vào trong rừng một tia sáng mỏng manh. Đoạn đường Thiên Lý truy tung Lăng Thiên khiến cho hắn ngạc nhiên nhất là lần này hắn rất dễ dàng phát hiện ra tung tích của Lăng Thiên, giống như là Lăng Thiên cố ý dẫn đường cho hắn vậy. Cứ cách một đoạn lại có một chút tung tích xuất hiện trước mặt khiến cho Thiên Lý dễ dàng truy đuổi và cũng khiến cho hắn cẩn thận hơn rất nhiều.

Với cá tính âm hiểm của tiểu tử đó thì há có thể là người không cẩn thận chứ? Chính mình muốn giết hắn thì sao hắn lại ngu xuẩn như vậy? Nhưng hắn làm vậy là có dụng ý gì chứ?

Rốt cũng cũng đi đến bìa rừng, Thiên Lý thở dài một hơi. Mặc dù hắn không muốn nhưng hắn không thể không thừa nhận việc ẩn trốn trong rừng rậm Lăng Thiên hơn hắn không chỉ một cấp bậc. Ngay khi vừa rời Thiên Lý đã quyết định nếu Lăng Thiên cứ trốn trong rừng này thì mình cứ đưa một chút lửa vào đốt cho hắn ra ngoài. Cho dù mình không sợ bấy rập thì việc bị hắn vui đùa là việc không dễ chịu gì.

Ngay khi trong lòng Thiên Lý đang còn suy nghĩ thì trước mắt hắn đột nhiên sáng ngời. Một gốc cây đại thụ ba người ôm mới hết đã bị người khác dùng kiếm tách ra một khối vỏ cây thật lớn, ở trên đó còn ghi gì nữa...

Thiên Lý biết rõ đó không phải là điều hay gì và trong lòng cũng không muốn đến xem nhưng điều này lại có liên quan đến tin tức của Lăng Thiên nên hắn đành phải thở dài một tiếng đi qua. Vừa nhìn thấy hàng chữ trên cây thì hắn lập tức hét lớn một tiếng, đánh ra một chưởng khiến cho thân cây to lớn bị hắn đánh nát vụn chậm rãi ngã xuống. Trong lúc nhất thời mảnh đất xung quanh rung chuyển không ngừng.

“Sinh cũng Thiên Lý, tử cũng Thiên Lý. Sinh tử Thiên Lý. Tổng xà Thiên Lý! Cũng là Thiên Lý. Bội phục bội phục!” Đây là câu Lăng Thiên khắc lên cây kèm theo một khuôn mặt cười ranh mãnh.

Từ khi định ra trận đánh cuộc này đến lúc rời khỏi Thừa Thiên thành mà Thiên Lý còn không có cơ hội đối mặt với Lăng Thiên chứ đừng nói chi là đánh nhau sống chết. Nếu chỉ như vậy thì thôi nhưng không chỉ không thấy đối thủ mà còn bị hắn trêu chọc nhiều lần như vậy. Lần cuối cùng lại càng biến Thiên Lý trở thành một việc chơi đùa mà.

Nên biết Thiên Lý chính là đệ nhất cao thủ của võ lâm thiên hạ. Ngay cả tâm tư rộng rãi như thế nào thì cũng khó có thể tha thứ được. Nhất thời hắn phát ra sát khí trung thiên. Giờ phút này trong lòng Thiên Lý ngoại trừ phần nợ Lăng Thiên ra còn có một chút kiêng kỵ.

Hắn như thế nào biết ta giết độc xà không kiêng nể gì? Chẳng lẽ mỗi một hành động của ta đều trong suy đoán của hắn? Nếu là như vậy thì thật đáng sợ.

Thật ra Lăng Thiên cũng không biết Thiên Lý giết sạch đàn độc xà đó, mặc dù trong lòng hắn cũng đoán rằng Thiên Lý sẽ giết độc xà để hả giận nhưng hắn lại không dám xác định lắm. Dù sao cao thủ như vậy làm việc không thể theo đạo lý bình thường được. Nhưng Lăng Thiên viết như vậy cũng có đạo lý của hắn. Nếu sanh tử Thiên Lý thì cho dù Thiên Lý không giết xà thì cũng có thể gọi là tổng xà Thiên Lý.

Lúc này Lăng Thiên đã ở cách đó vài dặm, cảm giác được tiếng nổ từ xa xa truyền đến khiến cho hắn nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ người này cũng bị ta chọc tức rồi sao?

Ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, sau khi suy nghĩ xác định phương hướng rồi thì Lăng Thiên mới nhắm thẳng Tây Hàn mà đi.

Khi Thiên Lý leo lên đến sườn núi thì đã thấy bóng lưng của Lăng Thiên nhỏ như một điểm đen đang ở phương xa chợt lóe lên rồi biến mất.

364. Chương 91: Tuyệt Mệnh Nhất Kích!

Đi qua một chân núi Thiên Lý dừng lại tự đánh giá tình cảnh xung quanh. Trước mặt là một hạp cốc rất bình thường, hai bên sườn đều là hai ngọn núi rất cao. Hạp cốc khổng lồ đó nhìn giống như là người ta dùng kiếm bổ ngọn núi ra mà thành. Đây là một hiểm địa rất thích hợp để mai phục. Không khí xung quanh lúc này rất tĩnh mịch. Cây cối rất nhiều nhưng lại không có một chút âm thanh nào phát ra cả.

Nếu Lăng Thiên ở đây mai phục... Thiên Lý trầm ngâm một chút... Chẳng lẽ sau khi hắn trêu chọc mình trong rừng thì hắn đã biết mình thật sự tức giận sao? Không ngờ được hắn lại không chạy trốn chết? Thậm chí phải tìm địa phương khác trốn tránh mà lại ở đây mai phục? Như vậy mình đánh giá cao hắn rồi. Chỉ có một người thì cho dù mai phục có sao?

Nghĩ như vậy nên Thiên Lý cười cười một tiếng, bản thân mình có lẽ đã quá kiêng kỵ tiểu tử kia rồi.

Thiên Lý lắc lắc đầu, khẽ cười một tiếng rồi thì triển thân pháp nhanh như điện tiếng vào trong hạp cốc...

Đỉnh núi... Lăng Thiên mỉm cười huy kiếm chặt đứt một sợi dây tạo từ vỏ cây thành hai đoạn. Âm thanh ầm ầm vang lên không ngừng... Ba bốn khối đá nhỏ dùng một khí thế thái sơn áp đỉnh rơi xuống hạp cốc... Trong lòng Thiên Lý mắng to một tiếng. Tiểu tử này quá gian trá rồi...

Nhìn thấy tốc độ hòn đá rơi xuống thì với tốc độ kinh công của bản thân mình mà nói thì khi mình đi qua những hòn đá đó sẽ rơi xuống đầu mình. Hay! Quả là một tính toán tinh vi...

Ngay cả tính toán tinh vi nhưng cũng có chỗ sai thôi. Thân hình Thiên Lý kiềm hãm lại, mạnh mẽ dừng giữa không trung rồi hạ xuống đất. Trong lòng âm thầm cười lạnh, chỉ mấy tảng đá đó thôi mà có thể ngăn cản ta sao? Chờ khi đá rơi thì ta đi qua chẳng khác nào đi trên đất bằng cả.

Ngay khi hắn vừa nghĩ như vậy thì đột nhiên trên đỉnh núi bên phải phát ra cuồng phong mạnh mẽ, vừa trợn mắt nhìn lên thì lập tức hắn kinh sợ không thôi. Vô số tảng đá nặng mấy trăm cân từ trên đó rơi xuống ngay đỉnh đầu của mình.

Ngẩng đầu nhìn lên thì hắn thấy một bóng người nho nhỏ đã giơ một tảng đá lên nhắm vào đỉnh đầu của mình ném xuống. Đúng là Lăng Thiên... Từ xa xa vang lên âm thanh của hắn: “Thiên Lý lão huynh. Còn chưa có ăn cơm phải không? Bồn công tử tặng cho ngươi mấy cái bánh lớn nhưng mà chúng nó khá cứng. Hi vọng răng của lão nhân gia người còn tốt!”

Thiên Lý tuy là thể ngoại cao nhân nhưng cũng bị thủ đoạn của Lăng Thiên khiến cho tức giận muốn điên: “Lăng Thiên. Ngoại trừ những trò quỷ quái này ra thì ngươi còn có gì nữa?”

Lăng Thiên vừa cười lớn vừa giơ lên một tảng đá nhắm thẳng hắn rồi tiếp tục ném xuống. Trong miệng trả lời hắn: “Không còn gì cả. Nhưng hôm nay có thể dùng đá đập bể thiên hạ đệ nhất cao thủ - Giang Sơn Lệnh Chủ thì bồn công tử cảm thấy rất sáng khoái rồi!”

Thiên Lý kêu to một tiếng nhắm thẳng vào mưa đá đang rơi xuống mà bay ngược lên trên. Giơ tay ra chém vào một tảng đá đang rơi xuống khiến cho nó hóa thành một lớp bột phát bay tán loạn. Thân thể vừa chuyển lại tránh qua một khối đá đang rơi xuống, thuận thế đập lên nó một cước khiến cho nó nổ tung mà thân thể của hắn mượn lực này bay ngược lên trên như mũi tên rời dây nhắm thẳng vào Lăng Thiên đang ở trên cao.

Lăng Thiên có vẻ hoảng sợ vô cùng, luống cuống tay chân quăng xuống vài tảng đá nữa nhưng dưới xảo diệu của Thiên Lý thì những viên đá đó trở thành đồ hắn đập để tiến lên nhanh hơn. Nhìn thấy Thiên Lý bay lên đỉnh núi nhanh như lưu tinh, khoảng cách không còn xa lắm thì Lăng Thiên kinh hãi vô cùng. Tiện tay ném một hòn đá xuống rồi bỏ chạy.

“Còn muốn chạy sao?” Lửa giận trong lòng Thiên Lý đã tràn ngập thì sao có thể để cho Lăng Thiên chạy khỏi tay hắn được? Bàn chân đập lên vách núi để mượn lực nhảy lên cao. Khoảng cách với Lăng Thiên đang bỏ chạy chỉ còn ba bốn trượng thôi.

Lăng Thiên quát to một tiếng như đã dồn hết toàn lực bay về phía trước. Tốc độ so với vừa rồi còn muốn nhanh hơn gấp đôi.

Nhìn thấy rõ ràng Lăng Thiên đang có vẻ kiệt sức nên khóe miệng của Thiên Lý lộ ra một nụ cười tàn khốc. Tiểu tử kia, người liều mạng chạy trốn như vậy thì sao có thể thoát khỏi công lực mấy chục năm khổ tu của ta chứ? Nếu như bị thương nguyên khí thì càng không có cơ hội đánh với ta một trận. Trong lòng Thiên Lý lộ ra một tia tiếc hận. Mặc dù Lăng Thiên này quỷ kế đa đoan, nhiều lần trêu người chính mình nhưng hắn cũng là người duy nhất trên thế gian này có hi vọng đuổi theo mình.

Ôi! Tạo hóa trêu người. Đáng tiếc đáng tiếc...

Trong lòng âm thầm thở dài một tiếng mà tốc độ của hắn không giảm chút nào. Hai người như lưu tinh cản nguyệt truy đuổi nhau trên vách đá. Khoảng cách cả hai ngày càng gần...càng gần...

Đúng lúc này thì Thiên Lý giơ tay phải lên đánh ra một chưởng vào lưng của Lăng Thiên. Dưới sự thúc dục nội lực của Thiên Lý, chưởng của hắn toát ra một làn khói trắng nhẹ nhẹ. Một chưởng này đủ để kinh thể hải tục rồi.

Nếu một chưởng này đánh trúng thì chắc chắn rằng sẽ xuyên qua thân thể của Lăng Thiên.

Tựa hồ như cảm giác được áp lực từ sau lưng truyền đến nên Lăng Thiên vốn đang bay thẳng tắp liền ngoặt sang một bên, thân hình di chuyển xảo diệu như cá trong nước đột nhiên chuyển đổi phương hướng. Tốc độ của hắn rất nhanh nên ống tay áo cũng phát ra âm thanh ‘hưu’ một tiếng thật to.

Thiên Lý thở dài một hơi. Thiên phú võ học của người này thật sự là hơn xa người bên ngoài. Chính mình khi được tuổi như hắn thì không hề có công lực như vậy. Đối hướng một cách đột ngột như vậy mà không

hề có một điểm miễn cưỡng nào thì phải nói là rất cao. Trong lòng than thở nhưng dưới chân lại không chậm một chút nào cả. Bám sát theo không buông.

Thân thể Lăng Thiên di chuyển nhanh về phía trước, sống lưng giữa không trung đột nhiên xoay chuyển, hai cánh tay chấn động một chút khiến cho tốc độ nhanh hơn một phần. Trong lòng Thiên Lý âm thầm suy nghĩ chẳng lẽ sống lưng xoay chuyển nhẹ với lại chấn động cánh tay cũng là một công pháp khinh công sao? Nhưng đột nhiên hần cảm giác phía trước chợt hiện ra ngân quang. Một đồng châm lớn từ trên thân thể của Lăng Thiên bay ra mà không chút dấu hiệu báo trước nào cả. Có vài ngân châm nhắm thẳng vào mắt của Thiên Lý.

Thiên Lý tuyệt đối không ngờ rằng Lăng Thiên còn có chiêu thức như vậy, hần hú lên một tiếng quát dị giọng tay lên che trước mắt. Chỉ nghe xoát xoát vài tiếng, tiếp theo hần cảm giác được bàn tay phải đau đớn, tiếp theo là cảm giác tê dại và ngứa ngứa truyền đến. Trong lòng Thiên Lý tức giận vô cùng, ngân châm này có tốc độ, sự chính xác thì cũng thôi, nhưng trên đó còn có độc được nữa, hơn nữa là độc được cực kỳ độc.

“Hèn hạ. Bốn tọa há có thể bị độc được ám toán!” Thiên Lý nổi giận quát lên một tiếng, dưới chân di chuyển không ngừng, tay trái xoát một tiếng đã xé rách ống tay phải xuống. Trong miệng hít một hơi thật sâu, trên mặt xuất hiện tử khí đằng đằng, tử quang chợt hiện quanh thân một chút. Trên cánh tay phải bị thương bị ngân châm đâm sáu điểm đột nhiên phình lên rồi bắn ra vài tia máu mang theo một mùi khó ngửi.

Thiên Lý ngay khi đang còn đuổi theo Lăng Thiên đã mạnh mẽ dùng thần công bức độc.

Nhưng ngay vào lúc này Lăng Thiên đang chạy trốn trước mặt hần đột nhiên xoay người lại dùng Huyền Thiết Kiếm với một khí thế mạnh mẽ như giao long xuất hải, hần thừa dịp Thiên Lý bức độc liền công kích hần.

Quả thật là rỗng ròi biển cá tôm làm trò, hổ lạc đồng bằng bị chó khinh. Trong lòng Thiên Lý tức giận vô cùng nhưng hần không thể tránh được. Chính mình dựa vào nội lực mạnh mẽ để bức độc khiến cho nội lực của hần hao tổn hơn phân nửa. Trong tay Lăng Thiên lại là bảo kiếm chém sắt như chém bùn thì hần sao có thể ngăn kháng được? Thân thể tà tà bay qua một bên tránh kiếm này, mũi chân khẽ chuyển dùng một thế sét đánh không kịp bưng tai nhắm vào cổ tay cầm kiếm của Lăng Thiên.

Hần không ngờ rằng Lăng Thiên cười lớn một tiếng: “Thiên Lý? Thiên hạ đệ nhất? Thỉnh giáo rồi!” Nói xong liền vội vàng lui về phía sau nhưng khi hần lui về khiến cho Thiên Lý thấy được vẻ mặt mơ hồ khinh thường của hần.

Đối với Thiên Lý mà nói thì vẻ mặt này của Lăng Thiên so với lời hần nói còn khó chịu hơn. Cả đời tung hoành thiên hạ không một ai là đối thủ của hần thì có bao giờ hần chịu phải sự khinh miệt như thế? Dưới cơn tức giận hần vội vàng vận chuyển nội lực một chu thiên rồi vọt người đuổi theo.

Lăng Thiên đi đến sườn núi đột nhiên thả người dang cánh ra như chim bay. Xoát một tiếng lui lên trên một cây đại thụ. Thiên Lý cười ha ha mũi nhọn điểm nhẹ mặt đất rồi đuổi theo hần sát như bóng với hình.

Nào biết khi Lăng Thiên xoay quanh một vòng đại thụ rồi đột nhiên đi ra từ bên kia, thân thể quay cuồng khiến cho kiếm quang tạo thành một vòng tròn rực rỡ như ngân hà từ cửu thiên xuất hiện chém thẳng vào thân thể của Thiên Lý.

Nhân kiếm hợp nhất.

Nhân kiếm hợp nhất trong tay Lăng Thiên so với Lăng Thần, Lăng Kiếm, Diệp Bạch Phi quả thực là cách biệt một trời một đất. Khí thể mệnh môn mạnh mẽ không gì không phá này cùng với khí phách thiên địa và Thiên Nhiên tạo thành một kiếm có đi không về.

Một kiếm này của Lăng Thiên hần được chuẩn bị từ lâu. Tất cả những hành động trước kia của hần cũng chỉ vì một kiếm này thôi.

Từ lần khiêu khích trong rừng rậm kia rồi đến hạ cốc ném cự thạch chỉ là vì kích thích cơn giận của Thiên Lý và cũng muốn tiêu hao nội lực của Thiên Lý. Hơn nữa cuối cùng dùng độc châm công kích chỉ là chuẩn bị cho một kích kinh thiên này thôi.

Đây cũng là lần đầu tiên Lăng Thiên trực tiếp đối mặt với Thiên Lý.

Toàn lực chém giết Thiên Lý. Lấy đương kim đệ nhất cao thủ của thiên hạ làm đối thủ chém giết gần như là hành vi thí thần rồi.

Tất cả những bố trí đó đủ để giết chết bất kỳ kẻ nào. Kể cả Thiên Lý.

Một kích tuyệt sát như vậy nếu như dựa theo dự tính của Lăng Thiên thì một kích này được súc thể từ lâu đã đạt đến đỉnh phong. Dưới tình huống nội lực của Thiên Lý không còn đầy đủ và đang ở giữa không trung nên không thể tránh được. Một chiêu liều mạng này đủ để hắn nắm giữ thắng lợi...

365. Chương 92: Tính Kế!

Chỉ là tất cả những điều của Thiên Lý làm có vẻ như đều nằm trong dự đoán của Lăng Thiên. Thế kiếm đang bổ xuống lập tức chệch nhẹ qua môn bên, một kiếm được súc thể đến đỉnh rồi cục được được đánh ra...

Mà Thiên Lý đột nhiên hét lớn một tiếng, trên tay không biết lấy từ đâu ra một thanh trường kiếm chém ra ngoài khiến cho trường kiếm phát ra âm thanh ‘ông ông’ rung động vô cùng. Nhất thời trước mặt Lăng Thiên xuất hiện ngàn vạn bóng kiếm tạo thành một quang mạc, khí thế mạnh mẽ như muốn nổi lên thiên địa.

Thiên Lý không hổ là đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết, dưới tình huống xấu như vậy mà có thể ngạnh kháng được cục diện xấu. Nhưng kiếm của Lăng Thiên bị hắn né bị lệch qua một bên nên không có được lực công kích mạnh mẽ nhất.

“Cheng cheng...” Âm thanh song kiếm giao kích nhau vang lên không ngừng như hạt châu rơi xuống đất...

Đáng tiếc... Đáng tiếc rằng lúc này thế công của hai người đều không ở đỉnh phong. Nếu như chân chánh đỉnh phong va chạm nhau thì sẽ có cảnh tượng như thế nào đây?

Phốc! Phốc! Hai ngụm máu tươi đồng thời xuất hiện giữa không trung. Lăng Thiên vừa tránh né công kích vừa lộn trở về sau để lại một chuỗi máu như cầu vòng giữa không trung.

Thiên Lý đang ở giữa không trung vốn không có chỗ mượn lực nhưng bằng công lực tuyệt đỉnh của hắn tạo thành kết quả siêu việt khinh công. Nhưng Thiên Lý dưới sự liều mạng của Lăng Thiên thì cũng không thoải mái chút nào, thân thể hắn trên không trung rơi xuống đất để lại một vết máu thật dài. Bản thân công lực của hắn hơn xa Lăng Thiên nhưng một ngày truy đuổi liên tục bị Lăng Thiên ám toán, đặt bẫy, cuối cùng lại bị đánh độc châm. Đang khi hắn bức độc tổn công lực nhiều nhất thì lại bị Lăng Thiên dùng thể công sét đánh không kịp bưng tai công kích hắn. Mặc dù Thiên Lý thành công chống đỡ nhưng dù sao cũng chỉ là vội vàng chống đỡ thôi. Trong tay đối phương lại là một thanh kiếm sắc bén vô cùng nên mới bị thương.

Hơn mười năm, đây là lần đầu tiên Thiên Lý cùng người khác đơn đả độc đấu bị rơi vào hạ phong, thậm chí còn bị thương. Việc này nếu truyền ra ngoài thì tên tuổi của Lăng Thiên sẽ danh chấn thiên hạ.

Vì người có tên cây có bóng. Lăng Thiên không hi vọng một kích đắc thủ nhưng hắn cũng không hề biết hắn đã nổi danh rồi. Chỉ thấy hắn sau khi liều mạng công kích kia liền xoay người đi ra sau lưng cây đại thụ dùng hai chân đạp mạnh lên thân cả một cái mượn lực bay ra xa như một viên pháo rồi biến mất.

Cây đại thụ phía sau hắn to lớn hai người ôm không hết đang ầm ầm ngã xuống muốn đè lên Thiên Lý đang ở bên dưới gốc.

Khi Thiên Lý còn chưa đuổi kịp Lăng Thiên thì hắn đã dùng huyền thiết kiếm chặt đứt hơn hai phần gốc, lúc này lại bị hắn đạp một cái thật mạnh nữa mới phát huy ra hiệu quả cao như vậy.

Thân thể của Thiên Lý còn chưa chạm đất đã thấy cây đại thụ đang nhắm vào mình mà ngã xuống. Không nhìn được hít một ngụm khí lạnh, hắn không còn bất chấp thân phận gì nữa mà cố gắng gia tốc tiếp đất. Hai chân dùng sức đạp mạnh một cái đưa thân thể bay ngược ra ngoài hơn mười trượng.

Đại thụ hung hăng ngã xuống mặt đất khiến cho ngọn núi cũng muốn run rẩy theo. Mấy nhánh cây trên ngọn đập vào chân khiến cho vị tuyệt thế cao thủ cau mày lại. Bị thương không đáng để nói nhưng như vậy thì còn đâu là mặt mũi nữa chứ.

Thiên Lý xoay người đứng lên nhìn xung quanh mới phát hiện Lăng Thiên đã không còn bóng dáng nào nữa. Một kích không trúng đã bỏ chạy ngàn dặm.

Thiên Lý đứng trên sườn núi đối diện với cây đại thụ mà không biết phải nói gì. Gió trường kiếm lên nhìn vào thì lập tức hấn kinh sợ vô cùng. Đây là một thanh trường kiếm do tinh cương được luyện trăm lần tạo thành theo hấn đã hơn mười năm chưa hề tổn thương chút nào cả những hôm nay giao kích dưới chiêu thức nhân kiếm hợp nhất của Lăng Thiên mà hình dáng của nó bây giờ chẳng khác gì cái lưỡi cưa...

Đứng yên lặng nơi đó mà trong lòng hắn âm thầm suy nghĩ kỹ lưỡng lại. Tiếp theo trên mặt lộ ra một nụ cười từ đáy lòng...

Là người có võ công khoáng cổ tuyệt kim, trên thiên hạ khó có đối thủ vậy mà hôm nay vì truy đuổi một thiếu niên này mới một ngày mà đã bị thương thân thể, lại hủy diệt luôn bội kiếm đã theo mình hơn mười năm. Tức giận hơn là bị đối phương bức thành đánh ngang tay, thậm chí rơi xuống hạ phong.

Nhưng hắn không phát điên lên mà chỉ sau khi trầm tư một lúc liền nở nụ cười.

Thiên Lý không nổi giận như mấy lần trước đuổi theo lên mà hắn lặng lẽ ngồi lên cây hơi cúi đầu xuống, đem tất cả những chuyện hôm nay duyệt qua một lần. Từ khi nhìn thấy Lăng Thiên tại Lăng Phủ thì mỗi một động tác, một vẻ mặt, một câu nói của hắn đều diễn ra một lần, ngay cả đối đáp, phản ứng của bản thân mình hắn cũng cẩn thận suy nghĩ lại.

“Ha ha... Thú vị... Thật sự rất thú vị...” Thiên Lý đột nhiên nở một nụ cười thoải mái: “Lăng Thiên... Thật rất thú vị!” Đột nhiên Thiên Lý phát hiện mình bị lạc xuống đồng bằng (Ý ngắn gọn của câu: ‘Hố lạc đồng bằng bị chó khinh’) cũng không oan uổng chút nào. Nếu không phải võ công của mình cao hơn Lăng Thiên rất nhiều thì sợ rằng hôm nay ở trên sườn núi này có thể trở thành nơi an táng của mình. Bố trí và tâm kế lại phối hợp với võ công như vậy khiến cho mình phải chấn kinh.

Lúc này Thiên Lý mới phát hiện ra từ khi mình tiến vào Lăng Phủ đến hiện tại đều bị Lăng Thiên tính kế. Khi đó trùng hợp ngay lúc Diệp Kinh Trần xuất hiện tại Lăng Phủ, Lăng Thiên cũng không có trực tiếp yêu cầu Diệp Kinh Trần làm gì nhưng trong vô hình hắn đã đưa sự tồn tại của Diệp Kinh Trần phát huy nhuần nhuyễn vô cùng.

Lăng Thiên thừa dịp bản thân mình nói chuyện với Diệp Kinh Trần mà hắn chen vào để cho bản thân mình chú ý đến hắn, có Diệp Kinh Trần ở đó thì Thiên Lý không thể chém giết Lăng Thiên ở trước mặt Diệp Kinh Trần được. Lăng Thiên cắt đứt lời nói của Diệp Kinh Trần để chuyển đề tài sang chính mình.

Kể từ đó, Lăng Thiên thuận lý thành chương đưa không khí giương cung bạt kiếm trở thành cuộc nói chuyện của ba người. Đưa bản thân mình vốn có thể rút kiếm giết người bất kỳ lúc nào đưa vào trong tâm kế của hắn, ở trước mặt bằng hữu của mình mà bị người khác mang theo vẻ mặt tươi cười bắt chuyện với người chẳng lẽ người không trả lời? Nhưng chỉ cần mình nói một câu thôi đã rơi vào trong bẫy của Lăng Thiên rồi, qua lại vài câu đã khiến cho bản thân mình không thể động thủ trong Lăng Phủ được.

Ngay sau đó Lăng Thiên lại đưa rượu ngon ra, mặc dù Lăng Thiên nói chỉ muốn uống với Diệp Kinh Trần một phen thôi, không có ý tứ lấy lòng mình và cũng không có ý tứ ân cần để lấy hảo cảm của mình nhưng bản thân mình đến để giết người thì có thể rời đi được sao? Chính mình và Diệp Kinh Trần là đồng môn và cũng là người quen cũ, chẳng lẽ gặp nhau ngay cả một chén rượu cũng không uống sao?

Ngay khi chính mình bưng chén rượu lên thì cái bẫy thứ hai của Lăng Thiên đã thành công. Hắn nhân cơ hội này nói với Lăng Thiên vài câu dận dò. Chính mình đã bưng chén rượu lên rồi, Diệp Kinh Trần cũng đã nâng ly lên để mời lại thì chẳng lẽ mình lại buông rượu xuống để ngăn cản Lăng Thiên ư? Như vậy thì mất phong thái của tiền bối quá, hơn nữa còn đâu mặt mũi trước mặt bằng hữu của mình chứ? Thậm chí

Thiên Lý hoài nghi rằng Lăng Thiên nói biện pháp đối phó mình cho Lăng Thần là do hấn cố tình nói lớn để cho mình biết. Nếu không thì Lăng Thiên có thể dùng ‘mật ngữ truyền âm’ mà. Kiểu nói chuyện như vậy đối với một tiên thiên võ đạo cao thủ chẳng khác gì kẻ bên tai hấn để nói cả.

Tiếp theo Lăng Thiên lại dùng khí thế và lời nói để biểu hiện sự tự tin và cuồng vọng của mình, còn cho rằng Thiên Lý có Vô Thượng Thiên phụ trợ đằng sau nữa. Hấn đã thành công khơi dậy ngạo khí trong lòng của Thiên Lý để hoàn thiện trận đánh cuộc nửa năm sau kia.

Đánh cuộc đã định, ngay khi lúc bản thân mình cảm thấy khoái trá nhất thì đột nhiên Lăng Thiên trở mặt đối phó khiến mình trở tay không kịp khiến cho bản thân bị mất mặt trước bằng hữu khiến cho lửa giận tăng vọt không thể kiềm nén được. Đến tận đây thì bản thân lại bị Lăng Thiên tính kế lần nữa.

Chuyện kể tiếp Lăng Thiên luôn dùng thủ đoạn khiến cho chính mình nổi giận và phải luôn luôn đề phòng, làm cho bản thân tiêu hao công lực. Thiên Lý biết mỗi một lần Lăng Thiên trêu chọc mình, khiến cho mình phải đi trên một đoạn đường ít nhất là hai lần, thậm chí còn nhiều hơn nữa. Cứ như vậy nên Lăng Thiên mới có đủ thời gian bố trí cạm bẫy phải giết mình trong hạp cốc này.

Mà độc châm của hấn lại chính là đòn sát thủ trong sát thủ. Nếu như không phải bản thân mình phản ứng nhanh, vạn nhất bị độc châm bắn trúng đôi mắt thì vô luận là bản thân mình thiên hạ đệ nhất hay thiên hạ vô địch cũng chỉ còn nằm đó cho người ta mổ xẻ. Nghĩ đến đây thôi khiến cho Thiên Lý sợ run cả người.

Cứ như vậy, trên đoạn đường này Lăng Thiên liên tục xếp đặt đã thành công tiêu hao hơn phân nửa nội lực của mình nhưng hấn vẫn dẫn dụ mình đến bên này, lợi dụng ưu thế địa hình bất ngờ tấn công mình. Nếu như không phải mình có khinh công siêu việt thì đã thua dưới một kích này rồi. Thậm chí sau một kích này vô luận thành hay bại thì hấn cũng đã chuẩn bị tốt con đường lui thân rồi. Từ vết cắt trên cây đại thụ đã cho thấy hấn tính toán đến từng chi tiết nhỏ nhoi nhất. Bất kỳ một chi tiết nào hấn cũng không hề bỏ qua.

Dưới tâm kế như vậy thì Lăng Thiên đã lấy được thành tích oanh động thiên hạ - Cùng với Giang Sơn Lệnh Chủ - Tổng Quân Thiên Lý đánh ngang tay. Thậm chí chỉ kém một chút nữa thôi đã có thể giải quyết được Thiên Lý luôn.

Thiên Lý nở một nụ cười khổ, bản thân hấn đã phạm phải một sai lầm lớn nhất: Từ khi bắt đầu đánh cuộc hấn luôn cho rằng Lăng Thiên sẽ chạy trốn chết, hơn nữa còn phải ẩn nấp tung tích nhưng hấn chưa từng cho rằng Lăng Thiên trong quá trình chạy trốn chết này mà trong đầu hấn còn có một ý nghĩ cuồng vọng -giết chết mình. Sử dụng mọi thủ đoạn, kể cả thủ đoạn hèn hạ để giết mình.

Tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia khá lắm!

Một Lăng Thiên với trí tuệ thông minh vô cùng và những thủ đoạn độc ác.

Sư tử săn cỏ cũng phải dùng hết toàn lực. Thời gian gần đây có phải mình đã quá tự kiêu rồi??

366. Chương 93: Kiều Trang Đả Phẫn!

Tiếp xúc mấy ngày nay nên hấn cũng biết được ý định của Lăng Thiên trong nửa năm này: Kéo dài! Ngăn chặn chính mình. Bình thường hấn chỉ trốn tránh nhưng chỉ cần cấp cho hấn bất kỳ cơ hội nào thì tiểu tử này lập tức xoay người lại công kích mãnh liệt. Mà khiến cho Thiên Lý đau đầu chính là Lăng Thiên đã chuẩn bị rất kỹ càng. Một kích dù thành công hay thất bại đi nữa hấn cũng chuẩn bị con đường lui rồi. Trừ khi nào chính mình bỏ mạng tại chỗ mới có thể giữ được tên xảo trá đó ở lại.

Vô công của Lăng Thiên mặc dù thua xa mình nhưng công phu khinh công so với mình không thua kém bao nhiêu. Quý dĩ một điều khiến cho Thiên Lý không thể hiểu nổi chính là một tên công tử luôn sống trong giàu sang phú quý thì sao lại có thủ đoạn ẩn giấu trong rừng rậm quen thuộc như vậy? Sao có thể quen với việc bỏ chạy trốn chết? Chính mình phải dùng đối sách gì bây giờ?

Mặc dù chỉ ngắn ngủi một ngày thôi mà Thiên Lý đã phát hiện kinh nghiệm chạy trốn bạt mạng của Lăng Thiên rất tốt, khinh công không thua kém gì mình, khả năng ẩn giấu tung tích còn hơn dâm tặc Huyết Yến Tử Lưu Phi. Điểm này khiến cho hắn không thể nào tưởng tượng nổi. Phải biết rằng Huyết Yến Tử Lưu Phi năm đó tiếng xấu vang xa, người trong giang hồ đều muốn giết hắn, có thể nói hắn là võ lâm công địch cũng không hề sai. Mỗi một ngày đều trải qua cuộc sống chạy trốn và đuổi giết. Mà kinh nghiệm của Lăng Thiên sợ rằng sợ rằng còn hơn cả hắn nữa. Đây là một thiếu gia luôn sống an nhàn ư?

Từ khi ra Thừa Thiên thì Thiên Lý đã đoán rằng Lăng Thiên sẽ cùng mình chơi trò trốn tìm dọc biên giới Thừa Thiên thôi, thuận tiện hắn lợi dụng tất cả các thế lực hậu thuẫn tại Thừa Thiên để tiến hành ngăn cản hoặc đánh rớt sự chú ý của mình. Nhưng với thế cục trước mắt mà xem thì có lẽ đã nằm ngoài dự đoán của hắn.

Xuyên qua hạp cốc này thôi là đã đến biên giới Tây Hàn rồi.

Tiểu tử này đang làm cái gì vậy? Rồi xa hang ổ của hắn mang theo mình đi du lịch khắp thiên hạ ư?

Điều này chẳng khác gì đang chơi với lửa cả. Chỉ cần không cẩn thận một chút thôi sẽ bị Tây Môn Thế Gia xuất ra toàn lực tiêu diệt hắn. Khi đó hắn sẽ chết rất khó nhìn.

Nhưng mà Lăng Thiên đang chơi với lửa sao?

Xuất hiện trước mặt thiên Thiên Lý là hai con đường. Một con đường đi đô thành Tiên La Thành của Tây Hàn, một con đường khác đi đến Kim Thủy Thành, đó cũng là địa phận của Tây Hàn rồi. Cơ hồ không một chút do dự mà Thiên Lý liền chọn con đường đi về hướng Tiên La Thành.

Tất nhiên Lăng Thiên sẽ rất cẩn thận, tâm tư cẩn mật vượt ra ngoài sự dự đoán của mọi người nhưng hắn cũng là một người rất cuồng ngạo. Tiên La Thành có đại cừu Tây Môn Thế Gia, với tính cách của Lăng Thiên mà nói thì hắn tuyệt đối không cố kỵ Tây Môn Thế Gia gì cả. Cho dù là bị một tuyệt đại sát thủ đuổi giết cũng vậy, hắn cũng không để trong lòng nhưng ngược lại nếu như Lăng Thiên vì trốn tránh đuổi giết mà chọn Kim Thủy Thành thì ngay cả Thiên Lý cũng phải xem thường hắn. Cho nên Thiên Lý không hề lo lắng mà chọn con đường đi đến Tiên La Thành.

Bên kia...

Lăng Thiên thở dài một hơi, vết thương trên vai mang đến từng đợt đau đớn khiến cho Lăng Thiên cảm thấy rất khó chịu và không hề thoải mái chút nào. Hắn cảm giác như là mình rất rất thiếu kiên nhẫn. Với tình huống hôm nay mà nói thì chỉ cần bản thân mình kiên trì một đoạn thời gian nữa hãy đi quyết chiến với Thiên Lý thì có lẽ phần thắng của hắn cao hơn một chút. Cho dù không thể thắng thì cũng có thể khiến cho hắn trọng thương nặng hơn một chút. Nhưng chỉ vì bản thân xúc động nhất thời mà lại mất đi một cơ hội tuyệt hảo như vậy. Với tâm kế, kinh nghiệm lịch duyệt của Thiên Lý mà nói thì hắn sẽ không hề cho mình một cơ hội nào nữa.

Lăng Thiên tự nở một nụ cười khổ. Nếu như... Thế giới này có nếu như ư?

Bước tiếp theo phải đi như thế nào cần phải tính toán cho cẩn thận vào. Vạn nhất bị Thiên Lý phát hiện ra thì mình muốn thoát thân rất khó khăn.

Phía trước là một chỗ rẽ, dường như có một gốc cây lớn, bên dưới gốc cây có treo một chiêu bài của quán rượu. Ần, ở một địa phương hoang vu như vậy mà cũng có một quán rượu nhỏ. Nhìn bốn chiêu (Tấm vải treo bên ngoài quán rượu) chỉ có một chữ Tửu () thôi cũng khiến cho bụng của Lăng Thiên vang lên âm thanh ừng ực. Hắn không phải là thèm rượu mà là đói bụng. Ở nơi có rượu thì chẳng lẽ không có đồ ăn sao?

Chạy trốn tất nhiên sẽ quan trọng hơn những đói bụng mà không ăn cơm thì không hề có sức lực để chạy được.

Hơn nữa theo phỏng đoán của mình thì tên Thiên Lý kia cũng đuổi gần đến nơi rồi. Đồng dạng một ngày không ăn không uống thì hắn cũng phải vào quán này thôi. Mình có thể nhân cơ hội này xem xét thương thế của hắn, quyết định bước tiếp theo nên làm thế nào. Nói không chừng còn có thể...

Đôi mắt của Lăng Thiên khẽ chuyển, sau đó hắn đi đến dưới một gốc cây. Chỉ một chén trà nhỏ thôi khi hắn đi ra thì hình dáng đã thay đổi hoàn toàn, bộ áo bào trắng trên người đã biến mất, thay vào đó là một

bộ áo tím cũ kỹ, mái tóc cũng biến thành nửa trắng nửa đen. Trên mặt có thêm một ít nếp nhăn, đôi mắt trong suốt đã trở nên đục ngầu, tấm lưng vốn đứng thẳng bây giờ đã còng xuống, nhìn người hẳn cứ như một lão nhân bảy tám mươi tuổi vậy. Kiểu hóa trang này quả thực là rất thần kỳ. Lăng Thiên khẽ cười một tiếng, run rẩy thân thể đi vào quán rượu.

Thiên Lý đuổi theo nhanh như một cơn gió mà không có phát hiện nửa điểm tung tích của Lăng Thiên. Nếu như không phải Thiên Lý có tâm tư siêu cường thì sợ rằng đã hoài nghi mình đã đuổi theo sai phương hướng. Đúng lúc này thì hẳn phát hiện phía trước có một chiều bài của quán rượu. Thiên Lý tuy có võ công tuyệt thế nhưng hẳn cũng là một người có sinh lý rất bình thường, khi nhìn thấy chiều bài này thì hẳn không nhịn được nuốt nước miếng cái ‘ực’, trong bụng cũng phát ra âm thanh cồn cào. Trong lòng Thiên Lý đột nhiên giật mình, chính mình bị Lăng Thiên đùa giỡn trên đường rồi mình lại đuổi giết điên cuồng đến nỗi ngay cả cơm cũng quên ăn. Đây không phải là một chuyện tốt gì.

Biểu hiện của Lăng Thiên khiến cho mình rất tức giận. Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì bản thân mình khó tránh khỏi không thể khống chế được. Chi bằng tốt nhất nên điều chỉnh lại mới được.

Lăng Thiên gọi một bàn đầy thịt bò, một chén rượu lớn đặt kế bên nhưng hẳn không uống mà chăm chú ăn như một con hổ bị nhện dối thật lâu.

Ngay lúc này thì đột nhiên trong lòng hẳn khẽ giật nhẹ một cái, tiếp theo là một âm thanh nho nhã vang lên: “Tiểu nhị. Cho ta một cân thịt bò, một chén rượu lớn.”

Đây là Thiên Lý.

Trong lòng Lăng Thiên chấn động, người này sao lại gọi giống như mình? Thịt bò bổ sung thể lực là một lựa chọn tốt nhất. Nghĩ như vậy hẳn liền nuốt xuống một ngụm rồi ngẩng đầu lên dùng đôi mắt ‘già nua’ của mình mà nhìn thì đã thấy Thiên Lý với bộ áo bào xanh đang tung bay nhẹ nhàng dưới gió đứng ở trước mặt mình.

Mặc dù bên ngoài Thiên Lý không có chút thay đổi nào nhưng trong lòng lại càng thêm lo lắng. Từ khi mình ra giang hồ đến nay đã tung hoành hơn mười năm mà không một ai có thể thoát khỏi sự truy tung của mình. Ấy vậy mà bây giờ trận đánh cuộc nửa năm với Lăng Thiên chỉ vừa bắt đầu thôi mà đã rơi vào hạ phong. Đuổi cho đến bây giờ mà vẫn không thể thấy được bóng lưng của đối phương. Dựa vào lực thức cảm ứng của mình thì tiểu tử kia rõ ràng là ở không xa mình mới đúng. Nhưng vô luận thế nào đi nữa cũng không thể xác định được vị trí của hẳn. Thật sự là một chuyện kỳ lạ mà.

Tình huống như vậy xuất hiện thì chỉ có một khả năng đó là Lăng Thiên cũng giống như mình, đã bước vào cảnh giới ‘Vô đạo’. Nhưng trải qua mấy lần giao thủ với nhau thì hẳn thấy Lăng Thiên còn xa mới tiến vào cảnh giới này. Nhiều nhất cũng chỉ là tiên thiên trung đoạn mà thôi. So với Ngọc Siêu Trần của hai năm trước thì còn kém một phần. Nhưng như thế nào mà hẳn lại làm được như vậy? Thật sự là khó giải thích mà. Đang lúc Thiên Lý buồn bực không hiểu chút nào thì đã thấy lão giả có mái tóc hoa râm đối diện đang nhìn chính mình với một ánh mắt tò mò. Trong lòng vừa chuyển liền hỏi: “Xin hỏi vị lão ca này có thấy một quý công tử bận đồ trắng đi ngang đây không?”

Công tử bận áo bào trắng? Đôi mắt của lão nhân đó dường như khẽ sáng lên một chút, sau đó dùng âm thanh khàn khàn: “Hình như có một người bận đồ trắng vội vã đi ngang qua. Về phần tuổi lớn nhỏ thì xin thứ lỗi cho lão hủ mắt yếu không nhìn rõ được. Ách... Lão đệ, vị công tử kia là người thân của người sao?”

Đôi mắt Thiên Lý lập tức sáng rực, với tốc độ của Lăng Thiên mà nói thì lão nhân này thấy rõ mặt mới là lạ. “Đúng vậy. Đa tạ lão ca cho ta biết.” Hẳn vừa nói vừa lấy trong người ra một lượng bạc nhẹ nhàng đặt lên bàn: “Một chút ngân lượng mời lão ca uống rượu!”

Đôi mắt lão già sáng rực như nhìn thấy một tòa núi vàng bạc, đôi tay run rẩy giơ lên chụp nó vào tay đưa lên mép cắn một cái thật mạnh rồi hô to: “Bạc. Thật sự là bạc!” Không ngờ sau đó hẳn ôm khối bạc đó mà nước mắt chảy xuống.

Thiên Lý thở dài một hơi. Vốn người thiên hạ trong nom việc thiên hạ. Nhưng những thái độ của nhân gian hẳn đều thấy mà không để ý đến. Hẳn chỉ nói: “Vàng bạc chỉ là vật ngoài thân thôi. Lão ca cần gì làm như thế!” Vừa nói xong thì chủ quán đã mang thịt và rượu đến cho hẳn. Lão nhân kia kích động: “Lão đệ không biết. Phu nhân của lão hủ vất vả nửa đời, nửa năm trước lại bị bệnh đe dọa cả tính mạng nữa. Lão

hủ xấu hổ không có tiền bạc để mời lão phu chữa bệnh. Hôm nay có thỏi bạc này rồi thì đã có thể cứu được phu nhân rồi.” Vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt đau thương, nước mắt như muốn rơi xuống thì hắn đã giơ tay lên chùi rồi.

Thiên Lý không biết phải làm như thế nào nhưng trong lòng lại xuất hiện một cảm giác là lạ. Cẩn thận suy nghĩ nhưng lại không phát hiện được chỗ khác lạ đó. Thăm nghĩ chẳng lẽ mình truy đuổi Lăng Thiên một ngày mà lục thức đã không còn chính xác nữa sao? Lắc lắc đầu vứt bỏ ý niệm phiền phức đó qua một bên thì lại nghe được âm thanh thổn thức của lão nhân trước mặt mà đột nhiên cảm giác trong lòng xót xa. Chính mình hành đạo một đời, làm việc luôn làm theo bản tâm. Lần này giúp hắn một đại ân sao?

Thiên Lý thở dài một tiếng, thăm nghĩ chỉ vì một lúc vô tình mà đã làm một việc thiện rồi. Hắn gật gật đầu hỏi: “Lão ca họ gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

Lão nhân kia có chút ngượng ngùng mà cúi đầu xuống: “Lão hủ họ Hoắc. Tên là Hoắc Nguyên Giáp. Đã sáu mươi ba tuổi rồi!”

367. Chương 94: Bạo Nộ Truy Tung!

Lúc này hắn liền nghe được âm thanh của lão nhân Hoắc Nguyên Giáp kia: “Lão đệ từ từ dùng bữa. Lão hủ phải đi mời đại phu cho phu nhân mới được. Đa tạ lão đệ đã giúp đỡ!”

Thiên Lý cố gắng đè xuống sự phiền muộn trong lòng mà mỉm cười: “Đi đi. Việc này không thể trì hoãn được. Mong rằng lão ca sớm tìm được đại phu về để trị khỏi bệnh cho phu nhân. Mong phu nhân nhanh mau lành bệnh!”

“Đa tạ lời chúc của lão đệ!” Lão giả kia cười ha ha nhưng trông nụ cười đó có vẻ thật quỷ dị xoay người đi ra khỏi cửa.

Thiên Lý gấp một miếng thịt bò lên bỏ vào trong miệng chậm rãi nhai, rồi bất giác thở dài một tiếng than: “Người trong thiên hạ rất nhiều, cho dù là thánh nhân cũng không có thể cứu được hết chúng sanh!”

Thấy tiểu nhị nhìn chính mình cười ha ha thì hắn cũng tự nở một nụ cười giễu bản thân mình. Trong lòng thăm nghĩ tiểu nhị nơi hương thôn này sao hiểu được lời ta nói. Vẫy vẫy tay hỏi: “Tiểu nhị! Nơi này cách Tiên La Thành xa không?”

Tiểu nhị nhìn hắn với một ánh mắt xem thường mà vẫn trả lời: “Đúng là không xa lắm. Chỉ còn khoảng bốn năm trăm dặm thôi. Khách quan, ngài muốn đi Tiên La Thành sao? Ta đây khuyên ngài tốt nhất nên mang theo một ít thức ăn đi. Vài trăm dặm đó không một bóng người chứ đừng nói là tửu quán. Hay là nên chuẩn bị cho thật tốt đi!”

Thiên Lý đang muốn nói gì thì đột nhiên sắc mặt đại biến: “Không một bóng người? Vậy cách đây có thôn xóm nào không?”

Tiểu nhị kia thở dài: “Vị khách quan này, ta nói là mấy trăm dặm không có một bóng người thì sao có thôn xóm nào được?” Vừa nói vừa nghiêng mắt nhìn Thiên Lý, khó trách người này ra tay hào phóng như vậy. Thì ra là một tên ngốc mà.

Thiên Lý ngẩn người. Một lúc lâu sau mới nở nụ cười khổ: “Vậy lão nhân kia... Trước đây người có gặp qua chưa?”

Tiểu nhị đảo đôi mắt nói: “Vị đại gia này nói đùa. Nhiều năm trôi qua cho dù người đi qua đây thì tiểu nhị ta sẽ gặp qua, nhưng mà lão nhân này ta chưa gặp qua bao giờ. Người đi đường ở đây rất thưa thớt...”

Bịch! Cái bàn bằng gỗ biến thành những tấm gỗ vụn. Tiếp theo tiểu nhị thấy trước mắt mình hoa lên một cái, nhìn lại thì thấy người mặc áo xanh đã biến mất bóng dáng, giống như gặp quỷ trong truyền thuyết vậy.

Mẹ ơi. Tiểu nhị thở phà phà quỳ xuống đất cuống quít dập đầu mà cả người run rẩy. Trách không được thầy tướng số nói tướng ta sẽ gặp phải tà ma. Việc hôm nay không phải gặp tà ma thì là gặp gì?

Còn chưa bò lên thì một âm thanh vù vù vang lên, một thỏi bạc trắng từ xa xa bay đến rơi xuống trước người. Hắn vừa mừng vừa sợ hãi hét lên một tiếng. Lần này chắc không phải đụng tà ma mà là đụng thần tài rồi.

Gương mặt của Thiên Lý như muốn hóa thành màu đen, lửa giận từ trong con mắt như muốn đốt cháy cả thân thể hắn. Bây giờ hắn đã biết Hoắc Nguyên Giáp kia căn bản là do Lăng Thiên hóa trang mà thành. Nghĩ thông suốt điểm này rồi thì những điều hắn cảm giác không đúng trước kia cũng rõ ràng. Thì ra tên tiểu tử kia ở trước mặt mình mà còn dám lừa mình một thỏi bạc nữa.

Hay cho một Lăng Thiên. Người có dụng khí hóa trang để trêu chọc ta sao?

Nghĩ đến mục tiêu bản thân mình cực khổ để truy tung vậy mà hắn ngồi trước mặt mà không nhận ra, còn bị hắn gọi là lão đệ nữa chứ! Thiên Lý hận không thể rút đầu lưỡi của Lăng Thiên ra. Một tiểu hài tử mười sáu mười bảy tuổi mà dám gọi Lão Tử đây bằng lão đệ. Mà ta... ta lại gọi hắn là ‘lão ca’.

Hỗn đản. Tiểu quỷ đáng chết. Thiên Lý nổi giận như điên, cả đời hắn chưa bao giờ tức giận như hôm nay cả. Bây giờ Thiên Lý có ý nghĩ nếu bản thân mình bắt được Lăng Thiên thì nhất định phải nuốt sống hắn vào bụng, hắn sớm đã quên mất chính mình trước kia luôn nói là phải tỉnh táo.

Khinh công của Thiên Lý siêu diệu vô cùng, dưới sự vận công chạy toàn lực của hắn khiến cho người ta sợ hãi không thôi. Nháy mắt đã vượt qua trăm trượng rồi, đi qua ngã rẽ kia là một khu rừng rậm hoang vu, càng nghĩ lại khiến hắn càng tức hộc máu. Nghĩ đến Lăng Thiên đóng giả bộ dáng già cả như cười như không, nhìn đến điểm đen ở đằng trước đang chạy như điên Thiên Lý cũng biết đó là Hoắc Nguyên Giáp. Không, phải nói là Lăng Thiên. Một lão nhân sáu bảy mươi tuổi đang chạy như bay.

Thiên Lý hét lớn một tiếng: “Lăng Thiên. Tên ranh con người sao không đi diễn kịch đi?”

Lăng Thiên vẫn trong bộ dạng lão già khốn khổ, xoay người nhìn lại thấy Thiên Lý đang đuổi theo phía xa xa, cất tiếng cười dài: “Lão đệ à, lão ca ca phải đi mời đại phu, người cũng đi tìm đại phu sao?”

Hai huyết thái dương của Thiên Lý gò lên, hai mắt cũng đỏ lên, quát lớn: “Lăng Thiên! Ta muốn chôn sống ngươi! Có giỏi thì đừng có chạy!”

Lăng Thiên cười lớn một tiếng, đột nhiên chuyển thân, tà tà chạy vào trong khu rừng rậm rạp bên cạnh đường, âm thanh từ xa xa truyền lại: “Lão đệ à, lão ca ca ta ở trong rừng chờ ngươi nhé!”

Thiên Lý hét lớn, theo sát phía sau và cũng chạy ngoặt vào trong rừng. Cây lớn cây nhỏ nhất thời kêu lên rầm rầm, tất cả mọi thứ cản đường đều bị chém bay, một đường hùng hổ đuổi theo Lăng Thiên.

Vào trong rừng cây chừng hơn 10 trượng, tung tích Lăng Thiên lại một lần nữa biến mất tăm. Thiên Lý thở một hơi rồi tìm tòi xung quanh. Khuynh đảo giang hồ bao năm, hôm nay chịu nhiều sự nhục nhã như vậy, còn nhiều hơn tất cả sự sỉ nhục trong đời từ trước đến giờ, điều này làm sao có thể chịu được? Thần trí của Thiên Lý đã gần như phát cuồng!

Trong rừng không ngừng có chim kinh sợ bay lên. Một lúc lâu sau, Thiên Lý rốt cuộc trầm tĩnh lại. Bốn phía, trừ các loại thú nhỏ hoảng sợ đang điên cuồng chạy trốn, không còn động tĩnh nào hết. Lặng lẽ đứng ở trong rừng, một lúc sau bỗng nhiên Thiên Lý nở nụ cười, nhưng không phải là nụ cười giận dữ như trước, ngược lại Thiên Lý bỗng nhận ra, hôm trước vừa mới tự cảnh cáo mình không nên nổi giận vì tiểu tử này, vậy mà sao lại không nhịn được? Tiểu tử này có bản lĩnh ...chọc cho người ta phát điên, chính mình cũng đã lĩnh giáo nhiều lần rồi, vậy mà vẫn rơi vào trong tính toán của hắn. Kỳ thực lúc hắn cùng mình nói chuyện rõ ràng có rất nhiều sơ hở, bản năng võ giả của mình cũng đã tự cảnh báo mình nhiều lần, nhưng chính mình lại không phát hiện ra, không phải tính cảnh giác của mình thấp mà là mình giờ luôn đề phòng Lăng Thiên đánh lén, ám toán...Nhưng không thể ngờ được là hắn còn dám ngang nhiên hóa trang đứng trước mặt mình! Nếu là mình lúc bình thường, Lăng Thiên quyết không thể dễ dàng qua mặt mình như vậy được! Hôm nay quả thực là Lăng Thiên hắn gặp may!

Nhưng vận may có thể mãi đi theo một người sao?!

Sắc trời đã tối, bóng đêm vô tận phủ xuống sau khi một chút ánh sáng cuối cùng biến mất. Giờ ở trong khu rừng u tĩnh này, quả thực là giờ bàn tay lên không nhìn rõ 5 ngón!

Trong lòng Thiên Lý bỗng động : Tại hoàn cảnh bóng đêm u ám này, nội lực tu vi của Lăng Thiên không bằng mình, mà khả năng nhìn rõ trong đêm tối có liên quan trực tiếp đến công lực, như vậy đối với mình là vô cùng có lợi!

Bốn phía không có nửa điểm động tĩnh nào, Lăng Thiên rõ ràng vẫn ở trong khu rừng rậm này. Mình chạy theo ngay sau hắn, với khinh công của hắn quyết không thể chạy xa được, rõ ràng là đã tìm một nơi bí mật, nhịn thở ần nấp!

Nên nhớ, muốn tránh khỏi lực thức dò xét của mình thì hắn buộc phải nhịn thở, phong bế lỗ chân lông toàn thân, tránh cho bất cứ khí tức gì trên người phát ra thì mới được. Nhưng mà làm như vậy phải có tu vi nội lực cực cao chống đỡ mới được. Kể cả là Thiên Lý cũng không nhất định có thể kiên trì được cả một buổi tối, huống gì là Lăng Thiên tu vi còn kém xa Thiên Lý!

Thiên Lý mỉm cười, khoanh chân ngồi xuống, hít sâu một hơi, chậm rãi vận chuyển nội lực điều tức, thần thức tựa như dòng nước lan tỏa, từ mặt đất dưới chân lấy làm trung tâm, nhẹ nhàng phóng ra ngoài. Thần thức không ngừng hướng ra xa, tựa hồ có thể tìm dò xét không giới hạn vậy...

Chỉ cần Lăng Thiên còn ở trong rừng này, chỉ cần hắn hơi động một chút, dù chỉ là tim hắn khẽ nhảy lên một chút, chính mình liền có thể lập tức bắt được hắn, dưới bóng đêm đen kịt này, nội lực mạnh yếu chính là mấu chốt quyết định thắng bại!

Xem ai kiên nhẫn hơn!

Lăng Thiên quả thật sự đang trốn ở dưới một gốc cây đại thụ, sống lưng dựa thụ thân không hề nhúc nhích, tựa như cùng là cùng với đại thụ, với rừng rậm, với bóng đêm hòa hợp thành một.

1 canh giờ trôi qua....

2 canh giờ trôi qua...

Một lúc lâu sau, hai người không ai có chút động tác nào, trong rừng tĩnh lặng vô cùng, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu râm ran...

Lăng Thiên âm thầm kêu khổ, vốn tính toán rất kỹ, tự tin phương pháp ần nấp của mình rất hoàn mỹ, chỉ cần Thiên Lý một lúc lâu không gặp mình hắn sẽ dao động, sợ mình đã chạy ra nơi đây liền sẽ đuổi tiếp về phía trước. Lúc đó mình có thể thoái mái mà hành động tiếp. Bất ngờ Thiên Lý tâm chí kiên nghị, bị mình trêu cợt nhiều lần mà vẫn có thể bất động như núi ngồi im một chỗ chờ đợi, tuy nhất thời chưa thể tìm ra mình nhưng việc hao phí nội lực của mình càng ngày càng nhiều, đến lúc đó sẽ lộ tung tích. Lúc đấy mà còn muốn thoát khỏi tay của Thiên Lý, quả thực chính là nằm mộng!

Nhưng bây giờ nếu như đứng dậy chạy trốn, trong bóng tối nếu lấy tốc độ của Thiên Lý, đuổi theo mình là việc lại càng dễ dàng! Tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, bất giác hắn âm thầm kêu khổ. Mình có lẽ là đã khinh thường thiên hạ đệ nhất cao thủ rồi sao?! Lăng Thiên không khỏi trong lòng cấp tốc tính toán, còn có cách nào có thể giải trừ khốn cảnh trước mắt này bây giờ?

Lăng Thiên còn chưa nghĩ ra biện pháp, bên kia Thiên Lý cũng đã có hành động, dù sao bây giờ quyền chủ động đã ở trong tay Thiên Lý.

Nguyên lai Thiên Lý trong lúc vô tình sờ tay vào ngực, đột nhiên chạm đến một vật gì đó nho nhỏ, không khỏi trong lòng mừng rỡ. Có thứ này sợ gì không bức được Lăng Thiên hiện thân! Mà thứ này, lại chính là Lăng Thiên ‘tặng’ hắn. Tại giờ khắc này, Thiên Lý gần như bật cười: ‘Lăng Thiên ơi là Lăng Thiên, người thật đúng là tự làm bậy không thể sống mà!’ Lần đầu tiên cảm thấy mình không ngờ cũng có thể ‘tính kế’ chơi xỏ Lăng Thiên, hắn không khỏi thấy trong lòng tràn trề khoái ý.

Thứ Thiên Lý sờ thấy chính là Xà Tiên Nhị mà Lăng Thiên dùng để đối phó hắn trong rừng lần trước!

368. Chương 95: Ngọc Gia ‘hồi Môn’!

Có thể nói Thiên Lý là một trong những bậc thầy y được đương thời, hẳn đương nhiên biết thứ này làm từ gì, dùng làm gì. Do đó hẳn nhanh chóng đem Xà Tiên Nhị chia thành mười mảnh, sau đó châm lửa đốt rồi ném mạnh ra bốn phương tám hướng. Dưới nội lực mạnh mẽ của hắn điều khiển, mỗi một miếng Xà Tiên Nhị đều bị ném xa đến vài chục trượng, tạo thành một vòng vây lớn! Theo sự tính toán của Thiên Lý, Lăng Thiên hiện giờ đang nằm trong vòng vây này! Nghĩ đến cảnh Lăng Thiên chật vật khi bị đám rắn vây quanh, trong lòng Thiên Lý không khỏi đắc ý ha hả cười lạnh thành tiếng.

Thiên Lý đoán quả không sai, Lăng Thiên đúng là đang trong vòng vây!

Lăng Thiên hiện giờ đang cố gắng thúc dục nội lực, đột nhiên cảm giác được phía xa có ánh lửa lóe lên, sau đó một điểm sáng yếu lập lòe bay về phía cách mình tầm 4, 5 trượng. Sau đó mũi hắn bèn ngửi thấy một mùi thuốc, nhận ra đó là thứ gì bất giác trong lòng chấn kinh!

Có thứ này, độc xà ở phương viên trăm trượng lập tức sẽ bu lại. Mặc dù độc xà cả khu rừng này có tụ tập lại đây hết thì cũng không cắn được mình, nhưng mình hiện tại lại không thể, và cũng không có dũng khí cử động bởi một khi di động nhất định sẽ bị Thiên Lý phát hiện ra vị trí của mình!

Nhưng nếu bị ngàn vạn độc xà quần lên người, chẳng lẽ lại không động sao?

Nhất thời, trong lòng Lăng Thiên cấp bách như lửa đốt! Chẳng lẽ đây là tự mình hại mình sao?!

Kiểu này gọi là gì đây?! Thiên Lý này được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất cao thủ, không nói đến việc người nghiên cứu được lý, đằng này ai lại giống như đồng nát ve chai vậy? Thứ mà mình ném lại đó hãm hại hắn, thế mà không ngờ hắn lại cẩn thận nhất lại! Lăng Thiên bất giác không biết nói gì hơn : ‘Thế ngoại cao nhân đúng là thế ngoại cao nhân, không hề bỏ qua bất cứ thứ gì có thể tận dụng được! Ngay cả thứ lật vật gì đó mà hắn cũng tận dụng!’

Bốn phía cây cỏ rậm rạp đã xuất hiện tiếng sần sật. Mặc dù ban đầu có vẻ thông thả, nhưng cho thấy độc xà đã ngửi được mùi Xà Tiên Nhị, hiện tại bắt đầu động!

Thiên Lý đương nhiên cũng nghe được tiếng độc xà bò đến, trên mặt nở nụ cười đắc ý : ‘Mấy lần phải chịu thiệt thòi giờ phút này đã được đền bù. Lăng Thiên, ngươi cứ tha hồ mà ‘nhận’ phần đại lễ này nhé! Ha ha ha’

Tiếng bò sần sật ngày càng nhiều, ngày càng dày đặc. Dần dần, dường như là toàn bộ độc xà trong khu rừng cũng bắt đầu động. Lăng Thiên thậm chí còn nghe được cả tiếng rít khè khè của độc xà. Một luồng hơi thở hôi thối dần tràn ngập khoảng không gian. Thiên Lý bây giờ có thể đoạn tuyệt lực thức toàn thân, hòa nhập với thiên địa làm một thể, nhưng tu vi hiện tại của Lăng Thiên lại không làm vậy được!

Không thể dễ như vậy mãi được. Nếu không hành động, sợ rằng sẽ thành bữa lót dạ đêm cho độc xà mất! Trong bóng đêm, một cặp mắt xanh lè đã hiện ra, không cách xa thân thể Lăng Thiên là mấy.

Lăng Thiên chuẩn bị đứng lên, tâm niệm bỗng khê động, đột nhiên ánh mắt phát sáng : ‘Thiên Lý rõ ràng ném tuyền hương không nhiều lắm, chỉ có một mẩu nhỏ, mà hiện giờ cũng đã hết! Mà mình bây giờ trong người lại còn có hai cái. Đây tuyệt đối là một biến số lớn, nếu là...

Nghĩ đến đây, tâm niệm của Lăng Thiên lại chuyển, không chần chờ nữa bay người lên. Kiếm quang lóe lên trong rừng đêm, đám độc xà cản đường đều bị chém thành mấy mảnh máu thịt tung tóe!

Lăng Thiên vừa mới động, Thiên Lý đã phát hiện ra. Hắn trần ngực khoáy ý cười lớn một tiếng, quát :”Lăng Thiên, ngươi còn muốn đi sao? Bị gậy ông đập lưng ông dễ chịu không?” Song chưởng hắn triển khai, thân mình lao qua khoảng không, tốc độ nhanh như thiểm điện!

Nhưng trong nháy mắt Lăng Thiên bay người lên, đã đưa tay vào trong áo lôi ra một miếng Xà Tiên Nhị hoàn chỉnh. Lòng bàn tay khê nắm lại, miếng hương bỗng hóa thành bột phấn, sau đó ánh lửa lóe lên ném vào khoảng không gian phía sau. Bỗng nhiên một mùi hương nồng đậm gấp trăm lần hồi nãy tràn ngập không trung.

Độc xà bốn phía bị mùi này hấp dẫn, tất cả đều quăng người lao về phía khoảng không nồng đậm mùi hương nhất. Ngay cả đám độc xà đang quần nhúc trên cây cũng rời cành, quăng người lao tới!

Thiên Lý bay người đuổi đến cũng đúng lúc đám độc xà kia bay người lên chưa rơi xuống! Lúc này giữa khoảng không đã tạo thành một bức tường rắn mông cản đường đi của Thiên Lý!

Cái ném vừa rồi của Lăng Thiên cực kỳ chuẩn xác, khiến người khác phải thán phục!

Nếu như sớm một chút, đám độc xà này cũng rơi xuống đất, thậm chí còn quần lấy cản đường chính Lăng Thiên. Nếu như chậm một chút thôi, Thiên Lý sớm sẽ bay người qua! Chỉ có không sớm không muộn mới hoàn hảo ngăn cản được xu thế tiến tới của Thiên Lý trong chốc lát. Mà thứ Lăng Thiên cần cũng chỉ là một tích tắc nhỏ đó!

Thiên Lý bị cản trở, nhất định sẽ phải giết rắn, hoặc không cũng phải chờ khi đám rắn rơi xuống đất mới đuổi tiếp được. Nhưng bất kể thế nào thì thân pháp đang triển khai toàn tốc của hắn nhất định sẽ đình trệ trong chốc lát. Mà thân pháp của Lăng Thiên đã sớm triển khai toàn diện, tốc độ đã đạt đến đỉnh phong!

Tất cả chính vì muốn tranh thủ một nháy mắt này!

Thiên Lý chỉ cần khựng lại, dù có tiếp tục truy kích nhưng cũng đã chậm, thân pháp cũng cần có thời gian mới có thể đạt tốc độ cao nhất. Nhưng chỉ một điểm cách biệt này cũng khiến cho hắn bị bỏ lại!

Kiểm quang như thiểm điện chợt hiện lên, ‘xẹt xẹt xẹt’, độc xà giống như những khúc thịt bị cắt nhỏ rơi xuống, trong khu rừng bỗng nồng nặc mùi máu tanh, át cả mùi hôi thối vừa rồi!

Sau đạo kiểm quang chợt hiện, thân thể Thiên Lý bay lên đứng vững vàng trên một ngọn cây, đưa mắt ra nhìn bốn phía tối đen mịt mờ!

Lúc này, Thiên Lý không ngờ lại không tức giận, ngược lại cười nhẹ một tiếng, lầu bầu nói :”Quả nhiên là nhất đại kỳ tài! Kiểu ứng biến này, nếu đổi lại là mình chưa chắc đã nghĩ ra được! Chẳng qua dưới ‘Thiên thị Địa thính’ của ta, ngay cả người trốn, liệu có thể trốn được đến đâu? Bốn tọa thích nhất là trò mèo vờn chuột này!

Trò mèo vờn chuột? Trong hai người, đến cùng thì ai là mèo, ai mới là chuột?

2 ngày kể từ khi Lăng Thiên rời khỏi Lăng phủ, Ngọc gia đại trưởng lão Ngọc Trảm Thủy, tam trưởng lão Ngọc Trảm Không đã suất lĩnh đại đội nhân mã đi đến Thừa Thiên thành!

Được tin này, trên dưới Lăng phủ đều rất ngạc nhiên. Nguyên nhân chính là Ngọc gia lần này đến đây với danh nghĩa là đưa của hồi môn! Hai gia tộc chẳng qua mới vừa đàm hôn, chưa gì Ngọc gia đã mang của hồi môn sang?! Theo tục lệ mà nói thì quả là...Phong phạm của thế gia ngàn năm đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Giống như các gia tộc khác khi có con gái sắp kết thân gia, dù sao cũng còn phải qua một loạt nghi lễ nữa, ít nhất cũng phải nửa năm sau mới có thể thực sự bàn chuyện thành thân. Mà hiện tại chưa gì Ngọc gia đã mang của hồi môn cho Ngọc Băng Nhan đến đây! Trong Lăng phủ mọi người bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Mà đồng của hồi môn này cũng cực kỳ xa hoa, trước giờ chưa từng thấy!

Tơ tằm thượng đẳng Nam Hải, màu hồng 500 tấm, màu tím 500 tấm, màu đen 500 tấm, màu xanh 500 tấm, màu nước 500 tấm. Cực phẩm ngọc sức ba rương, thượng đẳng hương đàn mộc 5 xe...Tổng cộng trước sau đến tận 50 xe lớn chở đến. Đây có thể nói là dọn nhà đến chứ hồi môn cái nỗi gì!

Nhưng bất kể thế nào, bên thông gia đã đến tận cửa, lẽ nào không ra nghênh đón? Trên đường đi, Lăng lão phu nhân có chút dăm chiêu :”Đình Nhi, người có chú ý đến đám hồi môn này toàn là thứ nặng, thậm chí chiếm hầu hết chỗ của xe chở. Mặc dù cũng quý báu, nhưng dù sao đây cũng hơi mất phong phạm của thế gia ngàn năm Thiên Tinh chi Ngọc. Lão thân chung quy vẫn cảm giác thấy vụ hồi môn này có gì đó cổ quái!”

“Ừm!” Sở Đình Nhi nhún mày :”Từ cổ chí kim, chưa từng nghe thấy chuyện kỳ lạ thế này. Con cũng cảm thấy sự tình này có gì đó không ổn. Chưa đoán được dụng ý của Ngọc gia, chúng ta nên cẩn thận một chút. Hơn nữa Thiên nhi hiện giờ đang đi theo cao nhân kia phó ước, tạm rời Thừa Thiên, đúng lúc này Ngọc gia lại chuyển hồi môn đến, không phải quá trùng hợp sao...”

“Hơn nữa, nhiều cửa hồi môn như vậy, người hộ tống đúng ra cũng không ít, nhưng nhìn hiện tại hình như quá nhiều. Với thế lực của Thiên Tinh chi Ngọc, làm gì có người nào dám động thổ trên đầu thái tuế chứ?” Lăng lão phu nhân trên mặt hiện vẻ ưu tư :”Ngọc gia..., quái vật lớn này đến cùng muốn gì? Sao ta chung quy vẫn cảm thấy Ngọc gia lần này đến có dụng tâm không tốt?”

“Lâu nay được nghe tiếng Đại trưởng lão và Tam trưởng lão như sấm động bên tai, trắng sáng trên trời, hôm nay thấy mặt quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, quả là hân hạnh. Làm phiền hai vị tự thân đưa cửa hồi môn đến Lăng gia, chúng ta vô cùng cảm kích” Lăng Khiếu, lúc này dường như thoát khỏi tiếng ‘đầu gối’ thường ngày đang tươi cười sảng khoái ôm quyền hành lễ. Mấy câu nói văn hoa vừa rồi thực tế đã được Sở Đình Nhi dạy học thuộc lòng rồi. Giờ phút này nói ra một mạch đều đều, cứ như là thư đồng học vẹt thuộc bài vậy.

“Sao lại vậy chứ, làm phiền Lăng đại nguyên soái tự thân ra nghênh đón, lão phu quả là được ưu ái quá rồi” Người vừa đáp lễ chính là Đại trưởng lão Ngọc Trảm Thủy. Lão này ước chừng 60, râu tóc hoa râm, mặc áo bào xanh, vẻ mặt thanh nhã cất giọng rõ ràng.

“Xin mời!” Lăng Khiếu chấp tay mời.

“Xin mời!” Hai người cùng sánh vai đi vào trong.

Nghênh đón đội ngũ hộ tống ‘cửa hồi môn’ đi vào trong Thờ Thiên thành, trên đường đi đám người Lăng lão phu cẩn thận nhìn qua cửa sổ xe quan sát tinh tế đội ngũ hộ tống của Ngọc gia, bỗng càng cảm thấy nghi vấn nhiều hơn, cảm giác lo lắng càng nhiều hơn.

Đám người này, toàn bộ đều là cao thủ! Sợ rằng bất kỳ người nào trong đó cũng mạnh hơn vệ sĩ hộ viện Lăng gia không ít. Nhất là đám người mặc áo bào trắng lại càng mạnh hơn đám người mặc áo tím. Mà đám người áo tím lúc nhìn đám người áo trắng, ánh mắt cũng tràn ngập sự sợ hãi và kính phục. Đội nhân mã này thực lực quyết không dưới Lăng phủ biệt viện của Thiên nhi..? Sao chỉ có chưa đầy ngàn dặm lộ trình hộ tống của hồi môn, với danh vọng của Ngọc gia cần gì đến cả ngàn người võ công cao thủ như vậy? Có nhất định phải thế không? Chỉ cần tùy tiện chục người áo tím, vài ba người áo trắng là cũng thừa đảm nhiệm rồi. Hiện tại...Lăng lão phu nhân lo lắng suy nghĩ, trên trán bất giác đã nhăn tít lại...

369. Chương 96: Bỏ Đá Xuống Giếng!

Đoàn xe đi, không bao lâu sau mọi người đã thuận lợi về đến Lăng phủ. Sau khi an bài thỏa đáng, người của Lăng gia và hai trưởng lão Ngọc gia cùng chia ngôi chủ khách ngồi ở đại sảnh Lăng phủ. Thị nữ bưng trà lên, mỗi người ở đây đều có tâm sự riêng, không khí trong đại sảnh bỗng có chút trầm xuống...

“Chắc rằng Lăng lão gia chủ sẽ lấy làm lạ vì sao Ngọc gia chúng ta lại vội vã xúc tiến chuyện hôn sự của Băng Nhan tiểu thư.” Ngọc Trảm Thủy cười ha hả hai tiếng xé tan không khí nặng nề, đưa tay vuốt râu nói :”Mọi người đã có thể coi như là thông gia, đều là người nhà cả, có gì cũng nói thẳng. Ngọc gia ta cùng với kẻ địch là Thiên Phong chi Thủy nay mai sẽ có một trận chiến sinh tử, đến lúc đó ai thắng ai thua cũng chưa thể biết được. Mà Thủy gia gần đây chiêu hiền nạp sĩ, thực lực tăng vọt, tình hình hiện giờ đúng là khó mà lạc quan được...”

Ngọc Trảm Thủy cũng than một tiếng, trầm trọng nói :”...Cho nên ý của gia chủ chúng ta là trước khi đại chiến xảy ra, phải an bài mọi chuyện thân sự của tiểu bối trong nhà cho thoải mái, sau này đỡ một mối lo. Ha ha, còn về cửa hồi môn, cũng chỉ là chút tài vật thôi, đưa sang sớm cho tiện, nếu như không vừa mắt của Lăng gia, cũng mong mọi người hiểu được kính ý của gia chủ đối với Lăng gia”

Mấy câu này là do 2 vị trưởng lão sau khi thương lượng dùng để đánh tan sự băn khoăn của Lăng gia. Hư hư thực thực, thuật nói dối cao cấp nhất chính là 9 thật 1 giả. Mấy lời vừa rồi mặc dù không được 9 phần thật, nhưng ít ra cũng được 5,6 phần. Tin rằng người Lăng gia nghe được dù không tin hoàn toàn nhưng cũng có thể tiêu tan bớt vài phần băn khoăn...

Dù vậy Lăng lão phu nhân cùng Sở Đình Nhi phu nhân hai người đều nhu mảy, vẻ như đang đắm chiêu suy tư. Còn về phần Lăng Chiến và Lăng Khiếu thì hai cha con đã sớm cười tít cả mắt, vô cùng nhiệt tình...

“Không biết Tam gia nhà ta và Tiểu công chúa lúc này ở đâu? Lão hủ cùng mọi người muốn đi chào Tam gia một tiếng, lần hôn sự này người chủ sự thực sự chính là Mãn Thiên Tam gia” Ngọc Trảm Thủy đạo mạo nói.

“Tam gia cùng Tiểu công chúa ở tạm phía hậu viện. Người đâu, đưa hai vị trưởng lão đi gặp Ngọc Tam gia” Lăng lão phu nhân an bài nói.

“Đa tạ lão phu nhân!” Hai vị trưởng lão ôm quyền hành lễ, rời cửa mà đi.

Trong sảnh, Lăng lão phu nhân than một tiếng dài, ánh mắt già nua nhìn ra ngoài, lo lắng nói :”Hai ngày nay không thấy Thiên nhi, hẳn đi đâu rồi không biết? Sao chẳng thấy bóng dáng đâu thế!”

Sở Đình Nhi nói :”Nghe Lăng Thần nha đầu nói là đi theo hai người Vô Thượng Thiên Diệp lão xuất hành ra ngoài. Có hai cao thủ tuyệt thế ở bên, bản thân Thiên nhi võ nghệ cũng bất phàm, tuyệt đối không có vấn đề gì! Qua một vài ngày ắt hẳn sẽ quay về. Thiên nhi dù sao cũng vẫn là một hài tử 15,16 tuổi, hiện giờ mọi việc yên ổn cũng nên ra ngoài thư giãn tâm hồn. Những năm gần đây tâm tư Thiên nhi phải lo lắng chịu nhiều áp lực, ta nghĩ đi du ngoạn đối với Thiên nhi không phải là không tốt đâu”

Lăng lão phu nhân lắc lắc đầu, vẻ mặt âm trầm cất tiếng nói :”Chưa chắc chưa chắc!” Cũng không nói là chưa rõ việc Lăng Thiên đi ra ngoài dạo chơi hay là việc thả lỏng tâm trí...

Trong lòng Sở Đình Nhi bỗng động, trong óc bỗng hiện lên hình ảnh Lăng Thần mệt mỏi, cặp mắt sưng đỏ, đột nhiên cảm thấy lo lắng.

“Đại trưởng lão, tam trưởng lão, các người đến rồi” Ngọc Băng Nhan lãnh đạm bắt chuyện, sắc mặt bình thản nhìn không thấy có vẻ gì là vui mừng.

Lại nói việc để hai vị trưởng lão vì nàng mà hộ tống của hồi môn, đúng ra Ngọc Băng Nhan phải cảm thấy vui mừng hân diện mới đúng. Hoặc chí ít cũng phải lễ phép cảm tạ. Nhưng Ngọc Băng Nhan nghĩ đến giờ này Lăng Thiên sống chết chưa rõ nên cũng chẳng còn lòng dạ nào mà để ý nữa.

“Tiểu công chúa ở đây đã quen chưa? Mãn Thiên Tam gia ở chỗ nào?” Ngọc Trảm Thủy cẩn thận nhìn quanh trái phải, trừ thị nữ phía sau ra thì vài trượng xung quanh đúng là không còn người nào. Lúc này hẳn mới yên tâm trầm giọng hỏi, trong lời nói không hề có chút ý quan tâm nào, mà vô cùng lạnh lẽo.

“Tam thúc lúc trước cùng người luận bàn không cẩn thận bị thương, giờ đang dưỡng thương trong phòng hắc” Ngọc Băng Nhan sắc mặt không đổi vẫn ngồi trên ghế gọi người bưng trà. Hai vị trưởng lão này cũng thuộc loại có dã tâm trong Ngọc gia, lòng dạ độc ác, trước giờ không hề cố kỵ chuyện gì. Trong gia tộc trừ gia chủ Ngọc Mãn Lâu ra, không hề để người nào khác trong mắt cả. Thậm chí cả phụ thân Ngọc Băng Nhan là Ngọc Mãn Đường cũng vậy. Cho nên Ngọc Băng Nhan đối với hai người này chẳng hề có chút hảo cảm nào, thậm chí còn cảm thấy chán ghét. “Tam gia bị thương?” Tam trưởng lão Ngọc Trảm Không trong mắt lộ vẻ cười kỳ lạ “Bị thương dưới tay của Vô Thượng Thiên Tổng Quân Thiên Lý đúng không? Quả là không tự lượng sức, trước giờ làm việc không suy nghĩ bao giờ, đáng bị giáo huấn!”

Ngọc Băng Nhan nhìn ánh cười trong mắt hắn, bất giác tức giận, không nhận được nói :”Đúng, Tam thúc học nghệ không tinh thì bại là đúng. Chẳng qua nếu là tam trưởng lão đối đầu với Tổng Quân Thiên Lý, kết cục chắc chắn là sẽ khác xa. Chẳng qua cái tài tiên tri của tam trưởng lão quả là số một!”

Nói đến đây Ngọc Băng Nhan mới đột nhiên nghĩ đến một việc. Ngọc Mãn Thiên bị thương dưới tay Tổng Quân Thiên Lý đã được hai ngày, lúc đó hai vị trưởng lão đứng ra là đang trên đường đi, sao bọn hắn lại biết được? Trừ phi bọn hắn đã biết được mọi chuyện... Lòng Ngọc Băng Nhan trầm xuống, sắc mặt càng khó nhìn hơn.

Ngọc Trảm Không hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cũng trở nên khó nhìn. Hắn mặc dù tự phụ, nhưng cũng không tự đại đến mức cuồng vọng, ít ra vẫn còn có vài phần biết mình biết người. Hiện tại trên thế gian này, người có dũng khí nói bản thân mình đối chiến Tổng Quân Thiên Lý có thể dành thắng lợi, sợ rằng tìm không ra, nói chỉ là hắn? Thực sự là chưa tính Thiên Lý, chỉ riêng đối mặt với Ngọc Mãn Thiên, hắn tự hỏi chưa chắc mình đã thắng được!

Ngọc Trầm Thủy nói :”Chút chuyện nhỏ cần gì phải tính toán. Tiểu công chúa, người thân là Ngọc gia đệ tử, hôm nay gia tộc có mệnh lệnh quan trọng muốn giao phó cho người, người phải tận tâm tận lực hoàn thành tốt” Chỉ một câu nói hần đã đưa câu chuyện về đề tài chính, đẩy sự nghi vấn của Ngọc Băng Nhan sang một bên.

Trong lòng Ngọc Băng Nhan chấn động, hỏi :”Mệnh lệnh quan trọng gì?” Trong lòng nàng nghĩ đến đây là mục đích thật sự của việc đưa của hồi môn của gia tộc sao, bất giác nàng thấy khản trương hẳn.

Ngọc Trầm Thủy cười ha ha hai tiếng, lạnh lùng nói :”Lăng Thiên bị Giang Sơn Lệnh chủ Tổng Quân Thiên Lý truy sát, tuyệt đối không có hi vọng thoát được. Sớm thì vài ngày, chậm thì một hai tháng, nhất định truyền đến tin tức cái chết. Giờ đây người đã là nữ tử duy nhất của Lăng Thiên có danh phận chính thức, là góa phụ duy nhất của Lăng gia. Người nhất định phải lợi dụng tốt thân phận này, gom tất cả lực lượng của Lăng gia về tay Ngọc gia chúng ta. Sự tình nếu như thành công, coi như người đã lập công đầu!”

“Lập được công đầu?” Ngọc Băng Nhan thê lương cười, bàn tay bé nhỏ nắm chặt lại, khuôn mặt xinh xắn cũng đỏ bừng.

“Tuyệt không có hi vọng gì...” “Nhất định truyền đến tin tức cái chết...” “Lăng Thiên một khi chết...” “là góa phụ...” Những câu nói đó tàn nhẫn đâm vào trái tim Ngọc Băng Nhan, làm cho nàng bỗng có cảm giác như đất trời sụp đổ, cảm giác cực độ xấu hổ khiến cho Ngọc Băng Nhan chỉ muốn rút kiếm ra tự sát luôn!

“Vô Thượng Thiên” “Giang Sơn Lệnh” mấy chữ này là cấm kỵ lớn nhất của Ngọc gia. Tất cả mọi người trong Ngọc gia không ai dám tùy tiện nói mấy chữ này. Nguyên nhân vì đó là thứ mà ngàn năm thế gia Thiên Tinh chi Ngọc cũng không trêu chọc nổi. Nhiều năm nay, Ngọc gia thừa sức thôn tính cả Bắc Ngụy nhưng cũng chỉ “Giang Sơn Lệnh” tồn tại khiến cho Ngọc gia không có dũng khí vọng động! Vì thế từ nhỏ Ngọc Băng Nhan đã biết, Ngọc gia tuy là ngàn năm thế gia, là thiên hạ đệ nhất thế gia, nhưng cũng phải sợ hãi một thế lực – Vô Thượng Thiên!

Mà kẻ dám trêu chọc đến người của Vô Thượng Thiên chỉ có một kết quả - đi xuống suối vàng không có đường về!

Lăng Thiên gặp phải chuyện thập tử nhất sinh như vậy, gia tộc mình không giúp giải quyết thì thôi, mình cũng không để ý. Nhưng gia tộc mình không ngờ lại định thừa cơ mưu đồ cướp đoạt cơ nghiệp của Lăng gia! Bỏ đá xuống giếng, thừa dịp người khác lâm nguy...Mấy từ đó còn không đủ để hình dung hành động ti tiện của gia tộc mình, thực sự là hèn hạ vô sỉ đến cực điểm!

Mà càng thêm giận chính là dùng thủ đoạn hèn hạ đó trên một tiểu bối trẻ tuổi, nữ nhi duy nhất của Ngọc gia, đẩy nàng phải đứng mũi chịu sào trong kế hoạch đó. Hạnh phúc cả đời, danh tiết, thanh danh...tất cả đều bị gia tộc triệt để lợi dụng hết!

Để được coi là lập công đầu sao?

“Đại trưởng lão, Băng Nhan có một vấn đề không biết có hỏi được không?” Ngọc Băng Nhan cố gắng kiềm chế nội tâm đang sôi trào như nham thạch núi lửa của mình, giọng nói có chút run run, thân thể mềm mại cũng đang run lên, khuôn mặt sinh sắc giờ đã biến thành màu xanh bi thảm!

“Cứ hỏi không sao cả” Ngọc Trầm Thủy vẫn ung dung ngồi trên ghế nói.

“Băng Nhan từ nhỏ đã được biết, phụ nữ có tam tông: Tại gia tông phụ, xuất giá tông phu, phu tử tông tử” Ngọc Băng Nhan hít sâu một hơi “Hiện giờ hai nhà thân sự đã định xong, Băng Nhan giờ có thể nói đã là người của Lăng gia. Giờ gia tộc có quyết định như vậy, cuối cùng đặt Băng Nhan ở chỗ nào đây? Cha ta đối với chuyện này không nói gì sao?”

“Nhị gia đương nhiên rất tán thành” Ngọc Trầm Không cười hắc hắc nói :”Sự tình liên quan đến đại nghiệp của Ngọc gia ta, Nhị gia sao lại dám dị nghị? Còn việc thân sự với Lăng gia, suy cho cùng cũng chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi, sao phải coi là thật? Cho dù thế, vì gia tộc hi sinh một chút, có gì đáng nói?!”

“Một loại thủ đoạn? Cần gì coi là thật?” Mối Ngọc Băng Nhan run rẩy :”Thiên hạ đều biết Ngọc Băng Nhan ta sắp được gả làm vợ Lăng Thiên. Với địa vị của hai nhà, chuyện này không còn người nào là không biết! Vậy mà có thể nói là không cần coi là thật??? Các người nói thế mà được sao?”

“Ngu xuân!” Ngọc Trảm Thủy hét lớn một tiếng, khuôn mặt như bao phủ một tầng sương lạnh lẽo, trầm giọng nói từng chữ :”Tiểu công chúa, người một ngày là Tiểu công chúa Ngọc gia, chung quy vẫn là Ngọc gia Tiểu công chúa, là người của Ngọc gia ta! Vì gia tộc mà hi sinh, là vinh quang và vinh hạnh của người! Há có thể để người nói bừa được sao!”

“Ta hiện tại đã không còn là Ngọc gia Tiểu công chúa!” Ngọc Băng Nhan kiêu ngạo ngẩng đầu :”Ta hiện giờ có một thân phận duy nhất, đó là con dâu của Lăng gia! Là phụ nữ của Lăng Thiên! Lăng Thiên là người mà ta yêu nhất, không kẻ nào cũng như không lực lượng nào có thể thay đổi điều đó!” Nói mấy lời này ra, trên mặt Ngọc Băng Nhan không ngờ lại xuất hiện vẻ vui mừng tự hào!

370. Chương 97: Giờ Đây Ta Họ Lăng!

“Thực là nói bậy bạ!” Ngọc Trảm Thủy phát tay áo đứng dậy, sắc mặt xanh mét :”Thân là Ngọc gia đệ tử, là nữ nhi duy nhất của Ngọc gia mà lại nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy. Đúng là vong ân phụ nghĩa, vô sỉ cực điểm! Người không biết hai chữ xấu hổ viết thế nào sao?”

“Xấu hổ?! Không ngờ trưởng lão cũng biết đến thế giới này còn có chữ xấu hổ! Trưởng lão lấy đại nghĩa mà trách mắng, Băng Nhan thực sự không dám cãi, chỉ có một điều cần phải nói rõ, Ngọc Băng Nhan ta hiện tại đã không còn là đệ tử Ngọc gia!” Ngọc Băng Nhan ngẩng cao đầu, ánh mắt lăm lăm nhìn thẳng, trong mắt đầy vẻ kiên quyết!

“Ta là nữ nhân của người ta yêu nhất! Ta là nữ nhân của Lăng Thiên!” Bảy chữ cuối cùng, Ngọc Băng Nhan dường như dùng toàn bộ khí lực bản thân, lớn tiếng hô ra!

“Cho dù hiện tại ta có chết, trên bia mộ cũng ghi là người của Lăng gia, mà không phải là Ngọc gia Ngọc Băng Nhan!”

“Thần tiên cũng không có cách nào thay đổi!”

“Bất kể ai cũng không thay đổi được!”

Ngọc Băng Nhan quật cường nhìn hai vị trưởng lão, ánh mắt cũng thiêu đốt ngọn lửa :”Lăng gia cơ nghiệp là của phu quân Lăng Thiên ta! Bất kể kẻ nào muốn cướp đoạt cũng sẽ là kẻ thù không đội trời chung của ta và phu quân, của cả Lăng gia chúng ta!”

Hít sâu một hơi, hai mắt Ngọc Băng Nhan ánh lên vẻ dứt khoát, cắn răng nói rành mạch từng chữ :”Bất – kể – kẻ – đó – là – ai!!!”

Ngọc Trảm Thủy hai mắt lạnh băng nhìn Ngọc Băng Nhan :”Quả nhiên như thế! Gia chủ có lệnh, bất kể như thế nào, dù Tiểu công chúa không đồng ý cũng được, cũng phải làm cho Tiểu công chúa chấp nhận sự an bài của gia tộc, vì gia tộc mà xuất lực! Nếu không tuân theo, ta thân là Đại trưởng lão gia tộc sẽ có toàn quyền xử lý. Tiểu công chúa, người nên nghĩ cho kỹ, ta thực sự không muốn trở mặt!” Giọng nói Ngọc Trảm Thủy trầm trầm, mang theo áp lực cực lớn!

“Không biết Đại trưởng lão muốn xử trí ta thế nào?” Ngọc Băng Nhan không hề run sợ, mạnh mẽ ngẩng cao đầu, lạnh lạnh hỏi.

“Hắc hắc, ý tứ của gia chủ là, Tiểu công chúa có bệnh đã lâu, trước giờ phải khổ sở chịu đựng. Hôm nay bệnh cũ tái phát, thân thể Tiểu công chúa yếu nhược, tin rằng bất cứ ai cũng sẽ không hoài nghi điều này!” Ngọc Trảm Thủy chậm rãi tiến lên trước một bước, hai mắt hiện hung quang “Quả nhiên Tiểu công chúa không muốn uống rượu mời, đã vậy lão phu đây cũng chỉ có thể mời Tiểu công chúa dùng chén rượu phạt vậy!”

Vạn vạn không nghĩ đến đại bá lại có thể nhẫn tâm như vậy, hạ mệnh lệnh kiểu này với mình! Trong mắt Ngọc Băng Nhan lộ ra thần sắc tang thương, nhưng nàng một bước cũng không lùi, lạnh lùng nhìn Đại

trưởng lão đang chậm rãi tiến đến, nhắm hai mắt lại nói :”Ngay cả bây giờ chết, ta cũng tuyệt không tiếc nuôi chút nào! Vì ta đã là thê tử của Thiên ca!”

“Ta sẽ không để cho ngươi chết! Tiểu công chúa, đây chỉ là một chén rượu phạt thôi. Chẳng qua làm cho ngươi ngủ một tháng trời, chờ ngươi tỉnh lại thì tất cả mọi thứ đã thay đổi rất nhiều rồi!” Ngọc Trảm Thủy âm trầm nói, bước càng lúc càng gần!

“Rượu phạt? Lão Tử thích uống rượu, không kể là rượu mời hay phạt, Lão Tử đây cũng muốn nếm thử!” Một giọng nói mạnh mẽ tràn ngập sát khí vang lên :”Đại trưởng lão, rượu phạt của ngươi, đến tột cùng là có vị gì?”

Ngọc Trảm Thủy Ngọc Trảm Không hai người đồng thời biến sắc. Ngọc Trảm Thủy bỗng dừng bước chân, hai người cùng quay đầu nhìn ra phía cửa.

Bên trong căn phòng tranh tối tranh sáng, thân hình khôi ngô của Ngọc Mãn Thiên đứng ở cửa vào, ngăn cản hoàn toàn ánh sáng mặt trời! Thoạt nhìn thân ảnh đó không ngờ lại to lớn vô cùng. Hai mắt giống như lệ điện nhìn về phía hai vị trưởng lão, cả người không ngờ lại phát ra sát khí bạo liệt!

“Tam gia, nghe nói ngài bị thương, thương thế ra sao rồi?” Ngọc Trảm Thủy miễn cưỡng tạo vẻ cười nghênh đón.

Ngọc Mãn Thiên lùi lại một bước, tránh khỏi bàn tay Ngọc Trảm Thủy đang muốn bắt mạch cho hắn. Mặt Ngọc Mãn Thiên lạnh như băng tuyết, hai mắt ưng nhìn chằm chằm Ngọc Trảm Thủy :”Đại trưởng lão, ta đây đang chờ uống rượu phạt của ngươi đây!”

“Ách, điều này...” Ngọc Trảm Thủy chần chừ một hồi, cuối cùng quyết định đem toàn bộ sự tình nói hết. Nếu không để Ngọc Mãn Thiên làm náo loạn lên, với giọng lớn của hắn, đừng nói đến bí mật, sợ rằng cả Thừa Thiên thành này cũng đều biết hết!

“Tam gia, đây là ý tứ của gia chủ!” Trầm ngâm một lúc lâu, Ngọc Trảm Thủy chậm rãi nói từng chữ “Nếu Tam gia còn có gì nghi ngờ, lão phu có mang theo dụ lệnh của gia chủ ở đây!” Nói rồi hắn duỗi tay đưa ra một phong thư.

Hắn vừa lấy ra đã nghe xẹt một tiếng, Ngọc Mãn Thiên đã đoạt lấy. Nhìn qua một cái, Ngọc Mãn Thiên bèn đưa thư cho Ngọc Băng Nhan, nói :”Nhan nhi, ngươi đọc giúp cho thúc thúc một lượt” Ngọc Băng Nhan vội mở ra xem qua một lượt, mặt mày thất sắc run rẩy đọc :”Hễ là đệ tử Ngọc gia ở Thừa Thiên, sau khi thấy thư này mọi chuyện đều phải nghe theo sự quyết định của Đại trưởng lão Ngọc Trảm Thủy và tam trưởng lão Ngọc Trảm Không, không được phép cãi lại chút nào! Nếu không nghe sẽ quy theo gia pháp xử lý! Ngọc gia gia chủ đời thứ 39 Ngọc Mãn Lâu thủ bút!” Đọc xong thư một lượt, Ngọc Băng Nhan ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Mãn Thiên, trong lòng hoảng loạn, không nghĩ nổi chủ ý gì nữa.

“Tam gia, ngài nghe rõ rồi chứ?” Ngọc Trảm Không âm trầm hỏi. Hắn cùng với Ngọc Mãn Thiên xích mích, nhưng nhiều lần giao thủ hắn không thắng nổi một lần! Giờ phút này nhìn thấy Ngọc Mãn Thiên biến sắc, hắn bỗng cảm thấy hả giận, cười ha hả đắc ý!

“Cút mẹ mày đi! Lão Tử không có tai chắc!” Ngọc Mãn Thiên một bụng uất ức, vừa nghe đến giọng âm dương quái khí của Ngọc Trảm Không nhất thời giận dữ, tính nóng bốc lên. Hắn cũng không thêm quần trưởng bối hay không trưởng bối, mở miệng chửi luôn!

Ngọc Trảm Không giận dữ, quát :”Ngọc Mãn Thiên, ngươi dám đối đãi với trưởng bối như vậy sao? Vô lễ quá thể, hôm nay lão phu muốn thay mặt gia chủ giáo huấn ngươi!”

Ngọc Mãn Thiên giễu cợt cười một tiếng, duỗi tay ra gãi gãi mũi, nghiêng mắt nhìn nói :”Trưởng bối? Ngươi tự mình ngấm lại xem, vài mươi năm trước vào ngày đó ngươi có chút nào là bộ dáng trưởng bối? Giáo huấn ta sao? Chỉ bằng ngươi à?? Ta nhổ vào! Phì!!!”

Sau khi tiếng ‘Phì!’ vang lên, Ngọc Mãn Thiên không ngờ lại ‘Phì’ đến thẳng khuôn mặt già nua của Ngọc Trảm Không. Tất cả nước bọt của Ngọc Mãn Thiên dính lên mặt hắn, nhất thời hắn giận phát cuồng, định lao người nhào tới!

“Đừng làm loạn!” Ngọc Trảm Thủy giận dữ quát “Các người không biết mình đang ở đâu sao? Đây là chỗ để các người làm loạn à? Ngọc Tam gia, hai huynh đệ bọn ta làm việc đều theo lệnh của gia chủ. Tam gia cũng là con cháu Ngọc gia, chẳng lẽ đối với mệnh lệnh của gia tộc lại định coi thường sao?”

Ngọc Mãn Thiên ngạnh cổ lên nói :”Các người thì sao? Đó là chuyện của các người à? Nhưng Băng Nhan chính là cháu ruột của Lão Tử! Chuyện thân sự của nàng là do Lão Tử tự mình làm mối! Hai người các người nếu có dũng khí động một ngón tay đến nàng, đừng trách Lão Tử trở mặt vô tình! Một khi đã thế, ta cho tất cả tan nát luôn! Đại ca nếu có trách tội, hai người các người chưa chắc đã thoát tội đâu!”

Đưa mắt nhìn hai người thêm một lượt, Ngọc Mãn Thiên nói tiếp :”Đừng tưởng Lão Tử đây không biết! 3 năm trước Nhị ca chấp chương Hình Đường, xử trí Ngọc Tiểu Xuân là cháu ruột của Đại trưởng lão người phải không? Người là đang mượn công báo thù riêng! Đại ca cho các người làm việc, không có nghĩa là cho phép các người hạ thủ đối với Băng Nhan! Hai lão thất phu các người gan to bằng trời nhỉ? Dựa hơi người nào mà dám thế?!”

Ngọc Trảm Thủy giận run cả người, mạnh mẽ kiềm chế xuống, lạnh lạnh nói :”Nếu Tam gia đã cố ý như vậy, mọi chuyện cũng có thể bỏ qua. Nhưng việc của gia chủ lại không được phép phá hỏng! Nếu Tiểu công chúa đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, lúc đó phải làm sao? Tam gia, ngay cả ngài cũng không chịu nổi trách nhiệm này đâu!”

“Các người muốn làm gì thì làm, ta không can thiệp. Lão Tử là người Ngọc gia, kể cả ta không quản các người, nhưng cũng không đến nỗi phá hỏng việc của các người!” Ngọc Mãn Thiên ngang nhiên nói :”Nhưng không được làm quá phận! Người của Lăng gia nếu có bất cứ ai dù chỉ bị thương, Lão Tử cũng không tha cho các người đâu! Còn về phần Băng Nhan, hai nhà đã định hôn sự, Băng Nhan giờ đây đã là người của Lăng gia! Nàng muốn làm gì, đó là chuyện của nàng, mà cũng là việc của Lăng gia! Đừng nói một Tam thúc như ta, cho dù là cha ruột của nàng, Nhị ca của ta ở đây cũng không quản đến!”

“Ta có thể đáp ứng các người!” Ngọc Băng Nhan đột nhiên mở miệng, lạnh lùng nói :”Ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật của các người!”

Lời vừa nói ra, ngay cả Ngọc Mãn Thiên cũng vô cùng kinh ngạc. Điều này không phù hợp với tính cách của Ngọc Băng Nhan! Đây là chuyện gì vậy?

Ngọc Trảm Thủy Ngọc Trảm Không hai người cùng thở phào một hơi. Ngọc Băng Nhan dù sao cũng là người của Ngọc gia, lời đã nói ra đáp ứng việc này, nhất định sẽ không có vấn đề gì. Nếu không hiện tại có Ngọc Mãn Thiên làm chỗ dựa, nàng thừa sức cự tuyệt! Kết quả này mặc dù không được như ý muốn ban đầu, nhưng cũng miễn cưỡng duy trì đến lúc đoạt được quyền Lăng gia!

Trong đôi mắt Ngọc Băng Nhan mơ hồ như trút được một gánh nặng lớn. Lúc vừa rồi, ngay lúc nàng muốn mở miệng cự tuyệt thì bên tai bỗng truyền đến một giọng nói nhỏ như muỗi kêu, chính là giọng của Lăng Thần :”Nhan nhi cứ đáp ứng bọn hắn đi. Yên tâm, chuyện này công tử đã có an bài thỏa đáng rồi, không cần phải lo lắng” Ngọc Băng Nhan nghe vậy nhất thời yên tâm xuống.

Ngọc Băng Nhan đã đáp ứng, Ngọc Mãn Thiên lại không quản đến, giờ này hai trưởng lão có lưu lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Ngọc Trảm Thủy, Ngọc Trảm Không hai mắt nhìn nhau đồng thời cáo từ. Ngọc Băng Nhan phất tay không nói, Ngọc Mãn Thiên ngẩng đầu nhìn trời, chẳng thêm chú ý. Hai người kia tâm trạng buồn bực, nhưng cũng chỉ còn cách chuẩn mất.

Nhìn hai người rời đi, về mặt Ngọc Băng Nhan bỗng trịnh trọng nói :”Tam thúc, ngài nhất định phải quay về nhà một chuyến!”

“Hử? Vì sao?” Ngọc Mãn Thiên ngẩng đầu lên, có chút không hiểu hỏi.

“Tam thúc, ta lo lắng cha ta cùng đại bá...” Về mặt Ngọc Băng Nhan đầy vẻ ưu tư, mắt nhìn Ngọc Mãn Thiên đầy vẻ cầu khẩn :”Quyết định này của đại bá, với tính cách của cha nhất định sẽ không đồng ý. Nhưng hiện giờ không có chút tin tức nào của cha truyền đến. Tam thúc, nếu như cha cùng đại bá xung đột...Nếu vậy cũng chỉ có người mới có thể hòa giải được thôi”

“Được rồi! Vậy ta sẽ quay về ngay hôm nay!” Ngọc Mãn Thiên nghe vậy cũng trở nên sốt ruột, hận không thể mọc cánh bay về :”Thành thật mà nói, chuyện lần này đại bá người làm khiến cho Tam thúc ta như

ngồi trên lửa vậy! Mẹ, mồm thì bảo Lão Tử làm mối khuê nữ, thực chất là muốn mưu đồ cơ nghiệp nhà người ta! Thật là chó chết mà! Ta nếu mà còn ở lại Lăng gia này, quả thực không còn mặt mũi nào, Lão Tử trong lòng cũng không được thoải mái. Lần này về ta nhất định phải can gián đại bá người! Thực sự là quá quất mà! Quá là hèn hạ! Bà nó chứ!”

371. Chương 98: Lăng Kiềm Xuất Quan

Ngay cả lúc này lòng đang rối bời, Ngọc Băng Nhan cũng bị câu nói của Ngọc Mãn Thiên làm cho bật cười : ‘Ba người là anh em ruột thịt, bà của đại bá không phải là bà của Tam thúc người sao?’

Ngọc Mãn Thiên định xoay người đi bỗng nhớ đến cái gì đó quay đầu lại nói :”Ta đi rồi, người sẽ ra sao? Nếu hai lão hôn dẫn đó lại đến làm phiền người, lại bắt người uống rượu phạt gì đó...Thật là đau đầu mà, không bằng người theo ta quay về Ngọc gia?”

Ngọc Băng Nhan buồn bã lắc đầu :”Tam thúc, Thiên ca lúc này sống chết chưa rõ, ta sao có thể yên tâm được. Lại nói Ngọc gia chúng ta lần này quy mô rầm rộ kéo đến Thừa Thiên, mưu đoạt cơ nghiệp Lăng gia. Ta chung quy phải ở lại đến cùng. Nếu lúc này ta quay về Ngọc gia, sợ rằng sẽ khó mà ra được nữa. Ở đây còn có Lăng Thần tỷ tỷ, cùng lắm ta sẽ tới Lăng phủ biệt viện ở. Chỉ cần không khinh xuất ra ngoài, tin rằng bọn hần không làm gì nổi ta!”

Ngọc Mãn Thiên gật gù đầu sáng khoái nói :”Như vậy được rồi, ta sẽ lên đường. Có việc gì ta sẽ cho người thông báo cho người. Hiện giờ mà gặp lại hai lão rùa đen kia khéo ta lại nổi điên mất!” Nói rồi hần cười to hai tiếng, đương trường xoay người mà đi, nhìn cũng có chút tiêu sái...

Nhìn Tam thúc của mình vội vã rời đi, Ngọc Băng Nhan cảm thấy yên tâm. Đột nhiên nàng cảm thấy sau lưng có một tiếng động nhẹ, xoay người lại thì đã thấy Lăng Thần giống như u linh xuất hiện bên người mình, áo quần trắng như tuyết, trên mặt lộ ra ý cười.

Lúc này, Ngọc Băng Nhan trong lòng bỗng xuất hiện cảm giác : ‘người trước mắt rõ ràng là Lăng Thần, nhưng Ngọc Băng Nhan lại ngỡ như không phải là Lăng Thần vậy’. Mặc dù Lăng Thần hiện tại có ý cười, cho thấy nàng đối với biểu hiện hôm nay của mình có chút hài lòng, nhưng không hiểu sao Ngọc Băng Nhan cảm thấy không khí xung quanh người đột nhiên rét lạnh, trong lòng xuất hiện hàn ý. Loại cảm giác này làm cho Ngọc Băng Nhan đang có ý nghĩ muốn ôm Lăng Thần khóc một trận bỗng chốc tiêu tan.

Thấy Ngọc Băng Nhan đang nhìn mình có chút kỳ quái, Lăng Thần lãnh đạm cười, nói :”Băng Nhan muội muội, Ngọc gia quy mô đến đây, mà muội thì không thích hợp lẫn lộn vào đám lộn xộn đó, theo ý tỷ, muội tạm thời đến Lăng phủ biệt viện đi, tạm thời yên tâm không để ý mấy chuyện xấu trước mắt. Sự việc về sau phát triển thế nào không nên nghĩ, đối với muội mà nói điều chỉ thêm phiền lòng.”

Ngọc Băng Nhan cười thê lương nói :”Thần tỷ tỷ, muội biết muội vô dụng, vì chuyện của muội lại mang đến cho Lăng gia phiền toái lớn...”

Lăng Thần lạnh nhạt nói :”Muội không nên tự trách, cho dù không có muội, phiền toái của Ngọc gia sớm muộn cũng không tránh được, chung quy cũng sẽ phải đến!”

Ngọc Băng Nhan ‘ừm’ một tiếng, cúi thấp đầu nói :”Tình thế lúc này đang vi diệu, muội làm sao mới có thể trốn đến biệt viện được? Bọn Đại trưởng lão nhất định không thả cho muội ra khỏi tầm giám sát của họ”

Lăng Thần tự tin cười, chậm rãi nói :”Vừa rồi Ngọc Trảm Thủy không phải đã nói sao, bệnh tình của Băng Nhan muội muội không phải đã tái phát sao?”

Trong lòng Ngọc Băng Nhan khẽ rung động, bất giác mỉm cười. Tại giờ khắc này, Ngọc Băng Nhan đột nhiên cảm giác được Lăng Thần trước mắt cho mình cảm giác vừa quen thuộc cực kỳ mà cũng lại xa lạ. Không chỉ riêng sự lãnh tính tự nhiên, mà thần thái cũng vậy, dường như đã thoát khỏi bóng dáng của Lăng Thiên, đứng ở trước mặt mình...

Hơn nữa trong mắt nàng còn thỉnh thoảng lóe lên vẻ băng hàn. Thậm chí nụ cười giống như không cười kia không phải Lăng Thần cố ý bắt chước Lăng Thiên, mà là cực kỳ tương tự, giống như là trời sinh đã có thần thái vậy. Nếu trên người nàng mà có thêm chút sát khí âm sâm khê lộ ra, gần như có thể coi là một khuôn với Lăng Thiên!

Nhưng cảm giác vi diệu vừa quen vừa xa lạ này, vì sao lại xuất hiện trên người Lăng Thần chứ?

“Hôm nay không có vấn đề gì, muội chuẩn bị giả bệnh đi. Nhớ kỹ, bệnh của muội là do khí mà phát, tỷ sẽ nhanh chóng đến Lăng phủ biệt viện” Lăng Thần có chút cười, mặt lộ ra một vẻ ấm áp :”Lăng Kiếm gia hỏa kia hôm nay chắc xuất quan rồi. Không biết hắc ngọ kiếm đạo ra sao? Chẳng qua không thể để cho tên gia hỏa này biết được tin tức công tử gặp chuyện ngoài ý muốn, nếu không hắc nhất định phát cuồng! Nếu như không có tỷ, sợ rằng không người nào có thể ngăn cản được hắn! Vạn nhất xảy ra chuyện gì, phiền toái e rằng sẽ rất lớn!”

Nói xong, ánh mắt Lăng Thần nhìn về phía trời xa : ‘Công tử, người lúc này ở đâu? Người có biết không, nơi này còn rất nhiều người mong đợi, Lăng phủ biệt viện tuyệt đối sẽ không cho kẻ nào nhòm ngó!’

Trước mặt thất, Lăng Lôi Lăng Điện hai người đứng thẳng người không động đậy, ánh mắt nhưng lại đầy bi phẫn và lo lắng!

Ba ngày này trong mật thất Lăng Kiếm không truyền ra một động tĩnh nào, hai người cảm thấy rất lo cho Lăng Kiếm. 3 ngày không ăn không uống, dù cho công lực Lăng Kiếm thâm hậu nhưng đây cũng không phải việc nhỏ. Chẳng may xảy ra chuyện gì lúc đó tính sao? Nếu Kiếm ca chẳng may...

Hơn nữa giờ này công tử cũng không biết nơi đâu, chúng huynh đệ mặc dù luôn tin tưởng ở Lăng Thiên, nhưng đối với thực lực kinh khủng của người áo xanh kia quả là kinh thể hãi tục, công tử của mình liệu có thể chống đỡ được sao?! Đám Lăng Trì Lăng Phong giờ đang chờ Lăng Kiếm đi ra ngoài để xin ý kiến, nếu không phải quy củ bình thường nghiêm khắc cực kỳ, lại thêm Lăng Thiên trước khi đi dặn phải canh ở đây, sợ rằng bọn hắc sớm đã đuổi theo truy sát Thiên Lý rồi! Vì công tử, cho dù chết cũng đã sao?!

Ngay cả là thập tử nhất sinh thì đã sao chứ?!

Trong mật thất đột nhiên có tiếng gió ù ù. Ban đầu giống như gió xuân ấm áp, sau đó đột nhiên chuyển thành gió thu hiu quạnh, rồi lại biến thành gió lạnh run người...Cuối cùng là biến thành cuồng phong trên biển rộng, âm âm kích động!

Quá trình này kéo dài chừng hai thời thần, sau đó tiếng gió đột nhiên biến mất. Hai người Lăng Lôi nhìn nhau, vẻ mặt lo lắng. Bỗng cánh cửa đá mật thất kêu vài tiếng rồi mở tung ra!

Lăng Kiếm cả người quần áo nát vụn chậm rãi đi từ trong ra, vẻ mặt mặc dù uể oải nhưng thân hình vẫn đi thẳng.

Trong tay Lăng Kiếm đang cầm một thanh kiếm, một thanh kiếm hoàn chỉnh! Huyền Thiết Kiếm! Nhìn thanh kiếm này, hai người Lăng Lôi Lăng Điện trên mặt cùng hiện vẻ cực kỳ vui mừng!

Lăng Thiên đã từng nói, nếu Lăng Kiếm không thể đột phá cảnh giới mới thì vĩnh viễn không cho phép Lăng Kiếm dùng thanh kiếm hoàn chỉnh! Nhưng hiện giờ nhìn Lăng Kiếm cầm thanh kiếm này đi ra, hai người không cần hỏi cũng biết Lăng Kiếm quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của Lăng Thiên. Kiếm chi thần hồn cảnh giới đã thành công đột phá rồi!

Lăng Kiếm quay đầu nhìn cửa đá đang từ từ đóng lại, trong cặp mắt lãnh khốc lộ ra thần sắc cực kỳ tôn kính, chậm rãi nói :”Lần đầu tiên ta gặp công tử, lúc đó công tử còn chưa đến 6 tuổi nhưng lại có thể giải quyết giúp ta tất cả những vấn đề khó khăn mà ta không làm được. Từ thời khắc đó, công tử đã là chủ nhân cả đời này của Lăng Kiếm ta, là người duy nhất ta có thể dựa vào! Lần mà ta võ công có sở thành, báo được đại cừu cũng là lúc ta biết cả đời này sẽ phục vụ cho công tử, tận tâm hoàn thành hết mọi nhiệm vụ người giao. Ngoài ra không còn một mục tiêu thứ hai nào hết!”

Lăng Kiếm thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó nhẹ nhàng nói :”Nếu nói đến điều gì tiếc nuối, đó chính là từ lúc võ công của ta có thành tựu, trong đầu ta luôn có một ý niệm kỳ lạ. Mỗi lần võ công của ta đột phá được một tầng cảnh giới mới, ta ngược lại càng cảm giác thấy cảnh giới của công tử lại cách xa mình nhiều hơn. Thành tựu cực cao, cao đến không thể với được! Lần này công tử làm cho ta chân chính tham ngộ

được kiếm đạo, chỉ tùy tiện nói một câu đã khiến cho ta tìm hiểu được kiếm đạo!! Ta chỉ có duy nhất một tiếc nuối chính là kẻ thù mà ta ứng phó không nổi sẽ lại làm phiền đến bản thân công tử!” Ánh mắt Lăng Kiếm như sáng rực lên :”Cảnh giới của công tử, dường như đã đạt tới thiên nhân chi cảnh rồi ? Thiên hạ này ai có thể địch nổi!”

Vẻ mặt Lăng Kiếm xuất hiện ý cười, nhìn hướng hai tiểu huynh đệ. Đột nhiên phát hiện vẻ mặt hai người có gì đó không bình thường, bất giác giật mình :”Các người có chuyện gì vậy? Sao vẻ mặt lại thế kia? Có chuyện gì xảy ra sao?” Trong lòng hắn càng lúc càng hồ nghi, đột nhiên một cảm giác bất an xuất hiện trong lòng Lăng Kiếm, cả người chấn động, bất giác tiến lên một bước hỏi :”Xảy ra chuyện gì?”

Lăng Lô Lăng Điện hai người nghẹn lời, bọn hắn rất hiểu cảm tình của Lăng Kiếm đối với công tử! Trong mắt bọn hắn đã xuất hiện nước mắt, dường như chuẩn bị rơi xuống. Một lúc sau, Lăng Lô khó khăn lắm mới nhúc nhích môi, ngập ngừng nói :”..là..là ..Công tử người xảy ra chuyện ngoài ý muốn...”

Lăng Kiếm kinh hãi thất sắc, duỗi tay ra đã tóm lấy Lăng Lô, thái dương huyết như nhô ra, hai mắt dường như biến thành màu đỏ, chợt như phát cuồng, rống to :”Các người nói vậy cái gì thế? Công tử sao có thể xảy ra chuyện gì? Công tử tài ba cái thế, sao có thể có chuyện ngoài ý muốn được chứ? Nhanh nói rõ cho ta nghe!”

Giọng nói hắn giống như tiếng sấm động giữa trời quang!

“Công tử..người bị Vô Thượng Thiên Tổng Quân Thiên Lý truy sát...Kiếm ca, Tổng Quân Thiên Lý chính là người áo xanh lần trước chúng ta gặp ở Minh Yên Lâu! Giờ này công tử đã một mình rời khỏi Thừa Thiên, trước mắt sống chết không rõ!” Mắt thấy Lăng Lô bị Lăng Kiếm tóm chặt đến mức nghẹn thở, Lăng Điện cấp bách nói xen vào giải thích.

“Bịch!” Lăng Kiếm đẩy Lăng Lô té ngã, sống lưng Lăng Lô đập mạnh vào bức tường đá. Ánh mắt Lăng Kiếm lạnh lùng nhìn hai người, trong mắt đột nhiên hiện lên sát khí :”Vô Thượng Thiên? Tổng Quân Thiên Lý?! Người áo xanh?! Cho dù là hắn thì đã làm sao? Giỏi , giỏi! Hai người các người quả là huynh đệ tốt của công tử, quả là tay chân tốt nhỉ?! Công tử vì bảo vệ chúng ta, dấn thân vào nguy hiểm, đem cường địch dẫn dụ rời xa Thừa Thiên, trước mắt sống chết chưa rõ. Hai tên khốn kiếp các người không lo giúp công tử, giờ này còn đứng ngây ngốc ở chỗ này sao? Lương tâm các người bị chó ăn mất rồi sao???”

Hai người cúi gằm mặt, không dám nói một lời. Giờ này bọn hắn cũng không biết mình liệu có thể nói gì được...

Lăng Kiếm hừ lạnh một tiếng, cũng không chần chờ nữa, thân thể cực tốc hướng ra phía ngoài lao đi! Tốc độ giống như điện chớp, vô cùng quả quyết!

372. Chương 99: Lăng Thần Làm Chủ!

Công tử hiện giờ đang gặp nguy hiểm! Công tử cần có ta giúp một tay! Ta lúc này lại vừa có đột phá, ta nguyện dùng sinh mệnh mình khiến cho người áo xanh bị thương, giúp công tử tranh thủ một cơ hội. Trong lòng Lăng Kiếm đang nghĩ như vậy, thân pháp triển khai tốc độ cao nhất, giống như một luồng khói xanh, nháy mắt đã rời xa khỏi sơn động!

“Người muốn đi đâu?” Bên tai hắn đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh như băng. Giọng nói mặc dù không lớn, nhưng lại khiến thân ảnh đang lao đi như điện của Lăng Kiếm dừng lại!

“Thần nha đầu!” Lăng Kiếm xoay người. “Người đến rất đúng lúc! Ta muốn đi giúp công tử! Có thêm người, chúng ta càng có thêm cơ hội càng nhiều!”

“Người muốn đi cứu công tử? Ta thấy người đi chỉ có làm hại công tử!” Lăng Thần hừ lạnh một tiếng, trong mắt phượng bắn ra hàn mang :”Người đi có ý nghĩa gì sao? Chỉ bằng công phu hiện tại của người, cho dù tìm được công tử, liệu có tác dụng gì? Người đến chỉ làm trói chân trói tay công tử! Dừng lại đây cho ta, không có lệnh của ta không được phép đi đâu hết!”

“Người nói cái quái gì thế!” Lăng Kiếm lần đầu tiên mắng Lăng Thần. Hắn hét vang như sấm :”Thần nha đầu, người nói thế là ý gì? Chẳng lẽ công tử nuôi dưỡng bọn ta phí công bao năm nay sao? Giờ là lúc sống chết của công tử, bọn ta chẳng lẽ chỉ đứng xem thôi sao? Cả người nữa! Người là người phụ nữ mà công tử yêu nhất, giờ công tử gặp nguy nan, người còn muốn ta không được để ý! Người định rắp tâm gì hả?”

“Bốp!” Lăng Thần vung ngọc thủ lên, một bạt tai nhanh như thiểm điện xuất ra. Lăng Kiếm không ngờ không kịp phản ứng gì! Chỉ nghe tiếng Lăng Thần lạnh lùng nói chậm chậm :”Lăng Kiếm, người vẫn còn biết ta là người phụ nữ mà công tử yêu nhất sao? Công tử chẳng lẽ không phải người ta yêu nhất chắc?! Nhưng sự việc này trước mắt không thể lơ đãng giải quyết được. Nếu như tập hợp sức tất cả mọi người mà có cơ hội chiến thắng được Thiên Lý nọ, người nghĩ công tử lại chọn mạo hiểm rời khỏi Thừa Thiên sao? Người mà có ý một mình đi tìm, sẽ làm hỏng đại sự của công tử! Ta hỏi người, công tử từng nói qua, nếu không có người ở đó, trong biệt viện này ai sẽ làm chủ?”

Lăng Kiếm một tay ôm bên mặt bị đánh, ánh mắt tỏ vẻ khó tin được : ‘Đây là Lăng Thần ôn nhu bình thường sao? Đây là tiểu nha đầu ngày thường thấy máu là phát run sao? Nàng...Không ngờ ở chốn đông người lại có dũng khí bạt tai ta!’ Trong đầu Lăng Kiếm đang vang lên mấy lời nói này, bất giác không để ý đến lời Lăng Thần hỏi.

“Người điếc à?” Lăng Thần quát lên một tiếng :”Ta hỏi người, công tử không ở biệt viện, ai làm chủ?”

“Người làm chủ! Nhưng giờ công tử...” Lăng Kiếm hừ một tiếng, ngẩng đầu lên nói.

“Nếu có kẻ dám làm trái lệnh, sẽ thế nào?” Lăng Thần lạnh như băng hỏi.

“Giết không tha!” Lăng Kiếm cúi đầu ủ rũ.

Thấy bộ dáng này của hắn, lửa giận của Lăng Thần cũng tiêu bớt. “Ít ra người cũng còn nhớ được! Nhưng người còn không biết vì sao công tử lại chịu mạo hiểm một mình dẫn Tổng Quân Thiên Lý kia đi xa. Người không biết rằng giờ này Lăng gia, Lăng phủ biệt viện chúng ta đang đứng trước nguy cơ lớn thế nào à? Người không biết công tử trước khi đi dặn dò những gì à? Sao không nói gì nữa? Người chẳng biết gì cả! Người chỉ kích động, chỉ biết lơ đãng! Người, quả là làm cho ta thất vọng! Làm ta thất vọng còn chưa tính, nhưng người thất vọng nhất là ai người biết không, đó là công tử đó!”

“Ta...” Lăng Kiếm bỗng ngẩng đầu, nhìn ánh mắt Lăng Thần lạnh lẽo, đột nhiên lại cúi xuống. Giờ khắc này Lăng Kiếm đột nhiên phát hiện mình đúng là không biết gì! Chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết, chỉ muốn lập tức đi giúp công tử. Nhưng mình làm sao mới có thể giúp được công tử đây?

Dùng tính mệnh sao? Muốn chết là được sao? Mạng của mình là thuộc về công tử! Chính mình lại muốn làm gì đây?

Đến lúc này, trên mặt hắn mới có cảm giác cay cay nóng nóng. Lăng Kiếm xoa xoa bên mặt bị đánh, đột nhiên trong lòng xuất hiện một ý niệm :’Lăng Thần, nha đầu này đã thay đổi rồi! Bất kể phong cách hành sự hay là phương thức nói chuyện, đều cùng một khuôn giống công tử! Nàng chính vì công tử rời đi mà đã hóa thân thành công tử. Quả nhiên là nữ tử mà công tử yêu nhất!’ Trong lòng hắn bất giác nảy sinh ý niệm kính sợ!

Thấy Lăng Kiếm đã hoàn toàn bình tĩnh lại, Lăng Thần bình tĩnh kể mọi chuyện phát sinh liên quan đến Thiên Lý lại một lượt rõ ràng. Cuối cùng Lăng Thần chậm rãi nói :”Công tử trước khi đi đã đặc biệt dặn dò, chúng ta lần này có thể gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước đến giờ. Bất kể là bản thân người, hay là Lăng gia và Lăng phủ biệt viện cũng thế! Công tử đã tự mình ứng phó với nguy cơ khó khăn lớn nhất, cho nên về phần chúng ta, tuyệt đối không được phép có sai sót nào cả. Quyết không thể để cho công tử vì bọn ta mà phải phân tâm. Quyết không thể gia tăng thêm gánh nặng cho công tử. Tất cả mọi người phải nhất nhất tuân lệnh, bất kể ai cũng không được tự tiện manh động! Kẻ trái lệnh, nghiêm khắc trừng trị không tha!”

Vừa nói, Lăng Thần lại liếc nhìn Lăng Kiếm một cái :”Nếu nguyên nhân vì người mà làm loạn kế hoạch của công tử, vậy người cũng biết hậu quả gì chờ người sau đó rồi chứ!?”

Lăng Kiếm bất giác toát hết mồ hôi! Hắn có chút xấu hổ cười ha hả hai tiếng, đồng thời đưa tay xoa xoa chỗ bị đánh trên mặt, nói :”Nếu công tử đã lưu lại toàn bộ kế hoạch, ta đương nhiên phải nghe lệnh của

người. Ừm, chẳng qua Thần nha đầu, một chương này của người đánh quả là nặng tay đấy!”

Lăng Thần trừng mắt một cái, lạnh giọng nói :”Nếu một bạt tai đó mà không nặng tay, liệu người có chịu tỉnh lại không hả!” Nói rồi nàng khẽ cười, sau đó lại trầm tư :”Ngay lúc này việc chúng ta cần làm chính là tập trung thực lực lại. Nhân mã bên ngoài một số đội ngũ tạm thời bảo bọn hắn không nên liên lạc. Giờ đây Ngọc gia đột nhiên tiến vào Lăng phủ chúng ta, chăm chú thêm thường rình rập chúng ta. Bọn chúng đã để ý đến các công tác bình thường của chúng ta, giờ nếu để chúng phát hiện ngoại vi thực lực của chúng ta, sợ rằng sẽ lập tức ra tay...”

“Thứ hai, sau khi ổn định Thừa Thiên này, Đệ Nhất Lâu các người sẽ được giao một nhiệm vụ lớn. Tin rằng đến lúc đó, người nhất định sẽ thấy vô cùng phấn chấn! Hình như Đệ Nhất Lâu đã lâu rồi không có hành động gì lớn?!” Nói đến đây, cặp mắt đẹp của Lăng Thần bất chợt xuất hiện sát khí lạnh lẽo dày đặc!

“Đúng là đã lâu rồi không có hành động gì lớn. Vậy đó là nhiệm vụ gì?” Lăng Kiếm nghe thấy lời nói này quả nhiên chú ý, đột nhiên cảm thấy hứng thú.

“Theo ta được biết, nguy cơ lần này của công tử hoàn toàn xuất phát từ việc Bắc Ngụy thái tử Ngụy Thừa Bình dùng Giang Sơn Lệnh của Vô Thượng Thiên mời Tổng Quân Thiên Lý ra tay. Tất cả mọi chuyện cũng đều từ đó mà ra! Mà mọi nguy cơ trước mặt của Lăng gia, cũng bắt nguồn từ đó!” Lăng Thần cười lạnh lạnh :”Ngụy Thừa Bình đã có dũng khí làm ra chuyện này, vậy thì hãy chịu sự trả thù của Lăng gia chúng ta đi! Đến lúc đó, người dẫn theo người của Đệ Nhất Lâu, đem đầu của mọi thành viên hoàng thất trong hoàng cung Bắc Ngụy về đây cho ta, một cái cũng không được thiếu!”

Đôi môi đỏ mọng kiều diễm của Lăng Thần khẽ động, giọng nói vẫn lạnh đậm, giống như mệnh lệnh đồ sát bi thảm đó không phải xuất phát từ nàng :”Nếu như thiếu một người nào, thì Lăng Kiếm người quá có lỗi với sự hết lòng tài bồi của công tử với Đệ Nhất Lâu các người đó! Ta cũng không cần phải nói nhiều nữa!”

“Rõ!” Lăng Kiếm sắc mặt bỗng trang nghiêm hẳn, sau đó vẻ tàn nhẫn độc ác xuất hiện :”Yên tâm đi! Bắc Ngụy hoàng cung lần này tuyệt đối sẽ không có một kẻ nào có thể sống sót hết!”

Tiếng vó ngựa bỗng vang lên, Lăng Nhị từ xa xa phóng ngựa chạy tới, vẻ mặt hoảng sợ vội vàng nói :”Thần tử, Kiếm ca, thiếu phu nhân không biết vì sao bệnh cũ tái phát, đột nhiên hôn mê bất tỉnh. Nhiều vị đại phu cũng bó tay, phu nhân bèn bảo ta mời người mau quay về!”

Lăng Thần khẽ cười, không ngờ ngọc băng nhan lại sốt ruột như vậy. Xem ra nàng ta thật sự không muốn nhìn đám người xấu Ngọc gia đó thêm một giây một phút nào nữa!

Phía trong đại sảnh Lăng gia, đám người Lăng lão phu nhân vẻ mặt đều lộ sự cấp bách sốt ruột. Ngọc Trầm Thủy và Ngọc Trầm Không vẻ mặt cũng vô cùng trầm trọng, ngồi ở ghế dành cho khách. Hai người này cũng có cảm giác lần phát bệnh của ngọc băng nhan này có vẻ hơi kỳ quái. Còn chưa ra tay với nàng, sao đột nhiên lại bệnh cũ tái phát? Không lẽ bên trong còn có gì lạ?!!

Phía ngoài có tiếng bước chân vang lên, một người vào bẩm báo nói :”Khởi bẩm lão phu nhân, Lăng Thần cô nương và Lăng Kiếm cầu kiến”

Lăng lão phu nhân vẻ mặt bỗng nhẹ nhõm xuống, cất tiếng nói :”Cho họ tiến vào đi!” Vừa nói bà vừa hướng về hai người Ngọc gia cười nói :”Hai người này, một là thị nữ của Thiên nhi, một là tùy tùng của Thiên nhi. Mặc dù cũng không có bản lĩnh gì cao lắm, nhưng cũng tinh thông một chút y thuật. Quan trọng nhất là bọn họ một lòng trung thành đối với Thiên nhi”

Nghe vậy, Ngọc Trầm Thủy và Ngọc Trầm Không vẻ mặt đồng thời lộ ý cười. Trong lòng thầm nghĩ thì ra là hai đây tở trong nhà, nghĩ vậy bất giác trong lòng yên tâm hẳn.

Trước mắt mọi người, một thiếu niên và một thiếu nữ cúi đầu đi vào. Thấy có nhiều người trong đại sảnh đang nhìn mình, hai người dường như có chút bối rối, đồng thời quỳ xuống nói :”Tham kiến lão gia chủ, lão phu nhân. Lão gia, phu nhân vạn an!” Trên mặt Lăng Thần dường như có chút lo lắng bất an :”Thiếu phu nhân dường như tâm tình không tốt, chịu sự hoảng sợ gì đó, thân thể lại suy nhược..Hiện giờ tốt nhất là tìm một chỗ thông thoáng mát mẻ nghỉ ngơi điều dưỡng sẽ khỏe”

“Ồ” Lăng lão phu nhân gật gật đầu, diềm nhiên phân phó :”Nếu đã như vậy thì để cho Băng Nhan đi Lăng phủ biệt viện điều dưỡng một thời gian đi. Đợi đến khi thân thể khôi phục sẽ quay về phủ. Người nói cho

người ở biệt viện phải chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt, nếu có gì sai sót, tất cả sẽ phải chết!” Lãng lão phu nhân nghiêm giọng nói!

“Rõ! Xin tuân theo sự phân phó của lão phu nhân” Lãng Thần lại cúi đầu, sau đó muốn rút lui ra bên ngoài.

“Ách.. Lão phu nhân, chuyện này dường như có gì đó không ổn lắm?” Ngọc Trầm Thủy đứng dậy “Tiểu công chúa nhà ta thân thể không được tốt, đó đã là căn bệnh trời sinh rồi. Bệnh này nếu ở lại đây điều dưỡng thì không sao, nhưng nếu đưa ra tận ngoài thành, sợ rằng nếu có chuyện gì sẽ khó mà ứng phó kịp...”

“Đại trưởng lão chưa biết rồi” Lãng lão phu nhân cười ha hả, hiền hòa nói :”Đệ nhất danh y của Thừa Thiên chúng ta Diệp Thiên Nam ở ngay gần biệt viện, Bằng Nhan nếu đến đó, về phương diện chẩn bệnh lại càng không đáng lo” Nói xong bà dứt khoát phát tay về phía Lãng Thần và Lãng Kiếm :”Hai người các ngươi còn không qua hầu hạ thiếu phu nhân chuẩn bị qua biệt viện, còn đợi khi nào nữa hả?”

373. Chương 100: Uy Chấn Bạch Ngọc!

Hai người vâng vâng dạ dạ, sau đó vội vã lui ra ngoài.

Ngọc Trầm Thủy cùng Ngọc Trầm Không hai người nhìn nhau một cái, sau đó Ngọc Trầm Không hướng về phía Lãng lão phu nhân cười hì hì nói :”Lãng lão phu nhân, nếu đã vậy để bọn ta phái một ít người đi hộ tống Tiểu công chúa nhà ta đến biệt viện, được chứ? Tiểu công chúa dù sao cũng là bảo bối của Ngọc gia chúng ta. Nếu như...ha ha, sợ rằng gia chủ sẽ trách chúng ta hộ vệ thiếu chu đáo. Những người đó cũng là hạ nhân từng phục thị cho Tiểu công chúa, như vậy cũng tiện”

Cả hai người trong lòng đều đã có chủ ý, phải tranh thủ cơ hội này xem xét thử thực lực của Lãng phủ biệt viện thần bí này đến cùng ra sao?

Lãng lão phu nhân trầm ngâm một chút nhưng cũng đồng ý.

Một đoàn người hộ tống theo xe của Ngọc Bằng Nhan, chậm rãi rời cửa Nam của Thừa Thiên thành.

Đi bên cạnh xe, trừ Lãng Thần, Lãng Kiếm ra còn có đám Lãng Phong, Lãng Vân. Về phần Ngọc gia có 10 tên Bạch Ngọc và 20 tên Tử Ngọc đi theo, suốt đường đi bọn chúng đều quan sát chung quanh cực kỳ cẩn thận, giống như đang gặp đại địch vậy!

Vừa đến trước cửa rừng, đưa mắt nhìn có thể thấy kiến trúc của Lãng phủ biệt viện nguy nga, lấp lánh ánh kim quang chói mắt dưới mặt trời. 30 cao thủ của Ngọc gia trong mắt bỗng hiện vẻ cuồng nhiệt : ‘Đây chính là Lãng phủ biệt viện mà trước khi đi gia chủ luôn dặn dò phải cẩn thận chú ý. Gia chủ đã dặn dò kỹ như vậy, Lãng phủ biệt viện này đến cùng có cái gì đặc biệt??’

Đúng lúc này thì xe ngựa dừng lại. Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau, một thiếu niên áo trắng cầm kiếm đi đến, lạnh lùng nói với người của Ngọc gia :”Trước mặt là Lãng phủ biệt viện rồi, cảm ta chư vị đã hộ tống thiếu phu nhân nhà ta một quãng đường. Biệt viện trọng địa, không có thủ lệnh của Lãng Thiên công tử, bất kể người nào cũng không được tự tiện vào trong. Chúng ta sẽ bảo vệ an toàn cho thiếu phu nhân, mời các vị quay về cho!”

“Mời quay về? Các hạ đang đùa sao?” Một Bạch Ngọc cao thủ trong đội cười lạnh nói :”Đây là Tiểu công chúa của Ngọc gia, chúng ta nhất định phải tự thân đưa Tiểu công chúa đến nơi an toàn, xác nhận là không có gì sai sót mới có thể quay về báo cáo. Các ngươi bảo chúng ta quay về, là có ý gì hả?”

“Bảo các ngươi rút về tức là rút về. Đừng làm cho Lão Tử tức giận, nếu không một kiếm cắt các ngươi làm mồi cho cá dưới sông!” Một giọng nói bạo ngược âm trầm vang lên, sát khí tận trời bỗng tràn ngập cả khoảng rừng. Đám người Ngọc gia bỗng cảm giác rét run cả người.

Lãng Kiếm đứng nơi đó, ánh mắt và tư thế không hề có chút thay đổi, nhưng khí chất cả người lại có sự biến hóa nghiêng trời! Trên người hắn vẫn mặc quần áo của nô bộc, nhưng khí thế lộ ra trên người hắn lại

như muốn hủy thiên diệt địa! Dưới áp lực của khí thể mạnh mẽ đó, 30 cao thủ của Ngọc gia đồng thời lùi về phía sau một bước, trên trán đã toát ra mồ hôi lạnh!

“Thì ra là người!” Người áo trắng cầm đầu không chịu yếu thế, nhìn Lăng Kiếm :”Bằng hữu công phu quả là cao! Có phải gọi là Lăng Kiếm không? Thực sự là nô bộc của Lăng gia sao?” Theo hần nghĩ, cao thủ cấp độ đó nhất định phải là một người tiếng tăm nổi khắp thiên hạ rồi, sao lại có thể là nô bộc của Lăng gia chứ? Còn về cái tên Lăng Kiếm này, lại càng chưa từng nghe đồn đại. Do đó hần hỏi câu này, trong lòng chính là muốn biết thân phận thật của Lăng Kiếm, có gì còn dùng biện pháp đối phó.

Giọng nói của hần lạnh như băng, vẻ mặt cũng lạnh tanh, tự nghĩ rằng biểu hiện của mình rất thích hợp. Cho dù là đối chọi nhưng không hề mất phong độ của Bạch Ngọc cao thủ Ngọc gia. Nhưng hần bản thân không hề phát hiện ra rằng, trong sâu thẳm ý thức của hần, dưới khí thể uy hiếp của Lăng Kiếm hần đã có ý niệm sợ hãi rồi! Đối với lời nói tràn ngập sự vũ nhục của Lăng Kiếm, hần không ngờ lại không có chút dũng khí phản bác nào!

“Có thể nghe được tên thật của ta, đã là vinh hạnh của 30 người các người rồi!” Lăng Kiếm hừ lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra sát khí không hề che giấu “Chẳng qua nếu như các người không rời đi, sợ rằng sẽ gặp bất hạnh!”

“Bất hạnh à? Ngọc gia chúng ta muốn lĩnh giáo thử thế nào là bất hạnh!” Con giun xéo lăm cũng quằn, huống gì là cao thủ cấp bậc Bạch Ngọc của Ngọc gia, bình thường coi trời bằng vung? Mặc dù cảm thấy sự cường đại của Lăng Kiếm, nhưng dưới sự vũ nhục của Lăng Kiếm, người áo trắng này cuối cùng cũng nổi giận, tiến lên muốn khiêu chiến!

“Keng” một tiếng, trường kiếm đã rút khỏi vỏ, chỉ về phía Lăng Kiếm :”Nếu như người có thể đánh bại ta, bọn ta hôm nay sẽ nghe theo lời người nói, ngoan ngoãn rời đi. Nếu không thể thì đừng có xen vào chuyện người khác!” Hần mặc dù dưới cơn thịnh nộ, nhưng vẫn để đường lùi cho bản thân.

Lăng Kiếm cười lạnh, một tay giữ kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn người áo trắng. Đột nhiên một trận kiếm rung rít lên! Lăng Kiếm đã nhẹ nhàng duỗi kiếm ra, mặc dù chưa rút khỏi vỏ nhưng dưới nội lực tác động lên thân kiếm khiến cho nó kịch liệt rung động, va chạm với vỏ kiếm phát ra âm thanh chói tai, giống như thiên quân vạn mã đang xông tới vậy!

Kiếm ý tràn ngập đất trời, dường như không chỗ nào không có tuyệt cường kiếm khí! Tất cả không ngờ đều phát ra từ trường kiếm chưa hề rút khỏi vỏ của Lăng Kiếm! Lăng Kiếm uy nghi đứng thẳng nơi đó, giống như một bảo kiếm chấn thế chôn vùi ngàn năm chuẩn bị xuất thế, khí thể lẫm liệt sắc bén, không gì có thể ngăn cản.

Huyền Thiết bảo kiếm trong vỏ mới nhích ra một nửa, dưới ánh mặt trời chiếu rọi phát ra quang mang rực rỡ.

Kiếm chưa rời khỏi vỏ, đám người Ngọc gia đã hồn vía lên mây! Mỗi người trong mắt đều lộ ra sự khiếp sợ, dưới uy thế cường đại như vậy, mặt tất cả đều tái mét, không ai dám có nổi chút chiến ý nào!

Hai người chưa hề ra tay, nhưng thắng bại đã rõ!

Bạch Ngọc cao thủ cầm đầu phía Ngọc gia bỗng than một tiếng rồi thân thể ngã ra, một ngụm máu tươi phun ra khỏi miệng, lảo đảo. Lăng Kiếm mặc dù chưa thực sự ra tay, nhưng hần đứng thẳng đối mặt với Lăng Kiếm, có thể coi là đứng mũi chịu sào. Hần cố vận toàn thân công lực để đối kháng với khí thể của Lăng Kiếm, rơi vào hạ phong. Cao thủ cấp độ này, giao thủ kiểu này có thể nói là sống chết trong gang tấc, người mạnh sẽ sống, người yếu hơn sẽ chết. Tâm mạch của hần vô hình trung đã bị kiếm khí của Lăng Kiếm chấn thương, quả nhiên là sống chết trong gang tấc!

Lạnh ngắt như tờ!

“Keng!” Một tiếng nhẹ vang lên, trường kiếm của Lăng Kiếm lại chui vào vỏ. Lăng Kiếm lạnh lùng nhìn qua một lượt mặt các vị ‘cao thủ’ NGọc gia, ánh mắt như lôi điện, khiến cho mọi người không khỏi tự cúi thấp đầu.

Lăng Kiếm cười lạnh, quát :”Đi!”

Xe ngựa lại chậm chậm lăn bánh, mọi người Lãng gia bước nhanh theo, dần dần đi xa. Hoàng hôn buông xuống, 29 bóng người Ngọc gia đứng ngơ ngác ở bờ rừng, ngây ra như phỗng vậy! Bóng họ phủ dài dưới ánh hoàng hôn, không ngờ lại vô cùng thê lương...

Ai có thể ngờ được chứ, 30 cao thủ Ngọc gia, đối mặt với Lăng Kiếm, không ngờ lại không có cả dũng khí để rút kiếm?!

Bên cánh cửa xe lộ ra mặt Ngọc Băng Nhan :”Bọn hần đã quay về rồi chứ?”

Lăng Thần cười cười nói :”Băng Nhan muội muội yên tâm đi, mọi việc đã nằm trong tầm tay chúng ta rồi”

Ngọc Băng Nhan thở dài một tiếng nói :”Thần tỷ tỷ, xảy ra việc này, tiểu muội cảm thấy rất có lỗi, thực sự xin lỗi mọi người, xin lỗi Lăng gia, càng xin lỗi Thiên ca...”

Lăng Thần trầm mặc một hồi, nói :”Băng Nhan muội muội, muội không biết rằng trước khi đi công tử đã tính toán được hành động này của Ngọc gia sao? Huynh ấy nếu biết muội có thể lựa chọn thế này, khẳng định sẽ vô cùng vui mừng!”

Ngọc Băng Nhan lại buồn bã thở dài, trong lòng buồn phiền, miễn cưỡng cười nói :”Lựa chọn? Thực ra muội cũng không lựa chọn gì cả. Chuyện này vốn không cần phải lựa chọn mà. Nếu là hai nhà công bằng chiến đấu, động binh động mã, có lẽ muội sẽ không đứng về bên nào cả. Nhưng lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, muội quyết không thể nhẫn nhịn được, muội sẽ đứng về phía người mà muội yêu nhất!” Lăng Thần ‘ừm’ một tiếng, nói :”Yên tâm đi, tất cả rồi cũng sẽ qua thôi. Muội nghỉ ngơi cho tốt. Công tử cũng hi vọng muội nhanh chóng trưởng thành, đến lúc đó mới thực sự có thể giúp được huynh ấy!”

Ngọc Băng Nhan gật đầu, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, vội vàng hỏi :”Thần tỷ tỷ, còn một chuyện cuối cùng muội chưa hiểu rõ lắm. Thừa Thiên hoàng thất hiện giờ đã chỉ còn trên danh nghĩa. Thừa Thiên cũng là một quốc gia, đứng ra cũng phải có Giang Sơn Lệnh của Vô Thượng Thiên mới đúng? Nếu như Thiên ca cầm Giang Sơn Lệnh, liệu có thể triệt tiêu sự truy sát được không? Sao Thiên ca không làm vậy?”

Lăng Thần cười buồn bã nói :”Chuyện này sau khi công tử rời đi, ta cũng từng thỉnh giáo qua Diệp tiên sinh. Diệp tiên sinh nói, Giang Sơn Lệnh chỉ có ở trong tay thành viên hoàng thất mới có thể phát huy tác dụng. Người ngoài cầm đến không có hiệu quả gì, thậm chí còn mang lại họa sát thân! Nếu không vậy, thiên hạ cao thủ đông đúc, 8 miếng Giang Sơn Lệnh phân tán khắp nơi chẳng lẽ không phải đã sớm lọt vào tay người trong võ lâm sao?”

Nói rồi, Lăng Thần cười nhìn Ngọc Băng Nhan :”Nếu như không có hạn chế này, với thực lực của Ngọc gia mà nói, thậm chí thu thập đủ cả 8 miếng Giang Sơn Lệnh cũng không phải là khó khăn. Nếu vậy, Vô Thượng Thiên không phải đã thành nô lệ cho Ngọc gia sao?”

Ngọc Băng Nhan gật gật đầu, bình tĩnh hiểu ra nói :”Thì ra là vậy!”

Lăng Thần thở dài nói :”Nhưng tiếc thay, Thừa Thiên giờ lại không còn huyết mạch của Long Tường. Kiêu Nguyệt công chúa lại là nữ, nếu không thì chúng ta chỉ cần dùng chút thủ đoạn là có thể hóa giải đại họa lần này thành vô hình rồi!”

Ngọc Băng Nhan trầm mặc một hồi, lại thở dài một tiếng rồi quay về xe ngựa.

Lăng Kiếm cũng đã lặng im đuổi tới, cùng sánh vai với Lăng Thần bước đi.

Đôi mắt đẹp của Lăng Thần nhìn Lăng Kiếm, đột nhiên nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của Lăng Kiếm, dò hỏi :”Lăng Kiếm, ngươi có phải đã có cảm giác đột phá ‘Nhân kiếm hợp nhất’? Có phải là đã cảm thấy mình đạt đến kiếm đạo đỉnh phong không?”

Lăng Kiếm trầm ngâm một hồi, thành thật nói :”Không sai, ta lúc này đúng là có cảm giác vậy! Giống như trong cả đất trời chỉ có mình ta tung hoành vậy. Trên thế gian này, không có ai là ta không thể giết được! Chính vì vậy nên ta mới muốn đi giúp công tử một tay. Người áo xanh kia tuy thực lực đáng sợ, nhưng tin rằng nếu ta liều mạng, hần sẽ làm Tổng Quân Thiên Lý hần bị thương nặng!” Nói đến đây hần khẽ liếc Lăng Thần một cái, vẫn chưa hài lòng việc Lăng Thần cản trở hần đi cứu Lăng Thiên. Chẳng qua ngại vì Lăng Thiên trước đã có lệnh nên hần không có dũng khí phát tác. Giờ nhân cơ hội Lăng Thần hỏi tiến cảnh võ công của mình, hần liền thừa dịp ‘phát tác’!

“Ta đã biết ngươi nhất định sẽ không phục!” Lăng Thần cười khở một tiếng, nhìn Lăng Kiếm, trong mắt có chút ý cười, chậm rãi nói :”Từ ngày ngươi bắt đầu bẻ quan, ta cùng công tử rời khỏi biệt viện, công tử đã từng nói một câu...”

Lăng Thần bỗng ngừng lại nhìn Lăng Kiếm, thấy sắc mặt hắn trở nên trịnh trọng, hai lỗ tai cũng đang đỏ lên, bất giác nàng cười nói :”...Công tử nói: - Nếu Lăng Kiếm có thể phá quan thành công, tu vi kiếm đạo của Lăng Kiếm chân chính bước vào giai đoạn ...nhập môn! ‘Nhân kiếm hợp nhất’, ừm, chỉ là giai đoạn nhập môn thôi!”

374. Quyển 5 – Chương 1: Tầm Cầu Đột Phá

“Giai đoạn nhập môn! Chính là giai đoạn nhập môn?” Lăng Kiếm bỗng nhiên trợn mắt cứng lưỡi, cơ hồ ngay cả tròng mắt cũng rớt ra: “Cảnh giới nhân kiếm hợp nhất này chính là cảnh giới tu vi kiếm thuật chí cao trong truyền thuyết mà sao công tử lại nói đây chỉ là giai đoạn nhập môn? Công tử tại sao lại nói như vậy?” Chính mình sau khi đột phá một tầng tâm cảnh này thì đã tự cho rằng, ngoại trừ công tử ra mình đã là thiên hạ vô địch. Nghĩ không ra trong mắt công tử đây mới là giai đoạn nhập môn. Lăng Kiếm như thể nào không khiếp sợ?

“Ừm” trên mặt Lăng Thần lộ ra vẻ hồi ức nói: “Đương thời công tử từng nói qua, sau khi nhân kiếm hợp nhất thì còn phải vượt qua hai giai đoạn cao hơn nữa thì mới chân chánh bước vào kiếm đạo, chân chánh đạt tới cảnh giới cao thủ!”

“Giai đoạn gì?” Lăng Kiếm không thể chờ đợi được hỏi.

“Ta cũng không biết” Lăng Thần thần nhiên cười nói: ” Công tử không nói. Nguyên nhân vì công tử trước mắt tựa hồ cũng chưa đạt tới cảnh giới này nhưng hình như người áo xanh Tổng Quân Thiên Lý kia thì đã đạt tới. Cho nên ngươi có đi thì cũng chỉ là đi chịu chết mà thôi, đồng thời còn làm cho tình cảnh của công tử vì ngươi mà càng trở nên quẩn bách hơn!”

“...” Lăng Kiếm thất bại cúi đầu. Lăng Thần đã đem hắn từ đỉnh cao đắc ý đào dạt một cước đá rơi xuống địa ngục, sau đó lại còn đưa ra một đáp án! Hắn không nhẫn nại được ngứa mắt thở dài, quả nhiên là tới độc phụ nhân tâm a!

“Ách, còn có, ngươi mới rồi sao không cho ta giết sạch đám ranh con này?” Lăng Kiếm đột nhiên nghĩ đến sự tình này ngẩng đầu hỏi.

“Ngươi thực sự là một đầu heo! Công tử nửa điểm cũng không mắng sai ngươi!” Lăng Thần cả giận.” Ngọc Gia cố nhiên muốn nuốt Lăng Gia chúng ta nên sao chúng ta lại không thể thuận thế xuôi dòng đẩy thuyền, thuận tiện tính kế Ngọc Gia. Dù sao bọn họ đang chiếm thế mạnh!” Lăng Thần thần bí cười nói: “Càng hưởng chi, lúc này chúng ta triển lộ thực lực kinh nhân của biệt viện cũng chỉ là lộ ra một góc của băng sơn cho Ngọc Gia xem mà thôi. Ngọc Gia nhất định sẽ tập trung sự chú ý vào đây, thậm chí đem tất cả lực chú ý tập trung đến nơi này. Như vậy mà nói, đối với Đệ Nhất Lâu các ngươi lại là sự thuận lợi để thực hiện đại kế tiềm nhập sâu vào Bắc Ngụy!”.

Lăng Kiếm giật mình nhìn Lăng Thần, trong lúc này hắn lại có một loại cảm giác vi diệu như đứng trước mặt Lăng Thần. Cảm giác quen thuộc lúc bày mưu tính kế, kế cách chu toàn không ngờ lại tái hiện trên người Lăng Thần!

Dùng lực lắc lắc đầu, Lăng Kiếm bước đi đồng thời lưu lại một câu nói: “Thần nha đầu, ngươi ứng với câu sau khi giết người, máu dính vào người.”

Khuôn mặt xinh đẹp nhưng hơi có chút lãnh diễm của Lăng Thần khẽ cười nhưng lại không nói gì, không có thừa nhận nhưng lại cũng không có cự tuyệt.

Ban đêm. Trên không trung Thừa Thiên thành có âm thanh ” vù vù vù vù ” như tiếng cánh chim chấn động không gian. Vô số bồ câu đưa tin bay vọt lên trời hướng về bốn phương tám hướng mà chinh biến cả Thiên Tinh đại lục!

Thời khắc này Lăng Thiên chân vẫn không dừng bước, giống như cuồng phong từ mặt đất xẹt qua. Cơ hồ mới vừa thấy thân ảnh của hắn từ xa xuất hiện, đảo mắt một cái đã thấy tiêu tan mất! Tốc độ cực nhanh khiến kẻ khác tắc lưỡi không thôi!

Một người bình thường nếu đạt đến tốc độ này đồng thời có thể bảo trì chỉ trong chớp lát liền đã có thể gọi là hảo thủ khinh công nhưng Lăng Thiên đã bảo trì loại cực tốc này suốt hai thời thần!

Năm ngày bị truy sát. Lăng Thiên thủy chung vô pháp thoát khỏi Thiên Lý giống như giời bọ bám xương truy sát. Nhiều tuyệt chiêu của tiền thế, tuyệt kỹ ẩn giấu bao lâu cùng toàn bộ thủ đoạn bảo vệ tánh mạng khác đều xuất ra. Nếu như đối lại là người khác thì hoặc giả sớm đã ngã xuống trước tầng tầng thủ đoạn của Lăng Thiên nhưng trước thực lực tuyệt đối, tất cả các loại thủ đoạn cũng chỉ là hồ giấy. Lăng Thiên cơ hồ mỗi lúc mỗi khắc đều có thể cảm giác rõ ràng sau lưng có kiếm khí dày đặc. Loại cảm giác này như thể trên lưng có một con rắn nhỏ lạnh như băng làm cho hắn cực kỳ không thoải mái. Mà con rắn nhỏ này lại có năng lực dễ dàng giết chết hắn!

Trong năm ngày năm đêm này, trước sau đã có hai lần hắn bị Thiên Lý truy sát khiến phải hao tổn hết toàn thân nội lực mà chạy trốn! Lăng Thiên đã vui đùa dùng hết mọi thủ đoạn có thể, dùng hết tất cả thủ pháp nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi Thiên Lý quá ba thời thần lộ trình!

Mà dạng cuộc sống này sẽ kéo dài suốt nửa năm mà giờ Lăng Thiên đã cảm giác như vào đường cùng. Mấy thủ đoạn trước giờ hắn tuyệt không có dùng khi trước mặt Thiên Lý chơi đùa lần thứ hai!

Tình thế ác liệt như thế, trước khi Lăng Thiên từ Thừa Thiên thành đi ra tuyệt đối không nghĩ đến! Mặc dù hắn đã tận lực đánh giá cao võ công của Thiên Lý nhưng lại tuyệt chưa nghĩ đến chính mình lại rơi vào khốn cảnh quần bách như thế, mà Thiên Lý không ngờ lại đáng sợ như thế! Nếu đơn độc là võ công cao thì cũng không nói. Người này ngoài tâm chí kiên nghị, trí tuệ hơn người thì y thuật cũng là đại hành gia. Qua chuyện "xà tiên nhị" lần trước có thể thấy nhân vật như thế không thẹn là chủ nhân "giang sơn lệnh" trong truyền thuyết. Thực sự là thiên hạ đệ nhất!

Lăng Thiên đã vô số lần muốn trốn vào trong Tiên La thành, chỉ cần có thể tiến vào trong thành Lăng Thiên tự tin cơ hội đào mệnh nhất định sẽ tăng lên nhiều nhưng Thiên Lý đã phát hiện ra ý đồ của hắn nên tiếp tục truy theo không thôi, làm cho hắn không thể lần trốn ở bên ngoài đồng thời tận lực phong tỏa lộ tuyến tiến vào Tiên La thành. Lăng Thiên đã quanh quẩn xung quanh Tiên La thành hai lần nhưng vẫn không có cơ hội tiến vào thành, mà nếu như thực sự mạo hiểm tiến vào thành chỉ sợ rằng khó tránh được sát chiêu trí mệnh của Thiên Lý!

Sau khi biết Ngọc Băng Nhan có Huyền Âm thần mạch, lần đầu tiên Lăng Thiên cảm giác có áp lực phải cấp bách gia tăng công lực, lần đầu tiên có ý niệm muốn gia tăng thực lực. Có thực lực tuyệt đối mới chân chánh là vương bài, nếu bảo trì thực lực trước mắt, chờ đến khi Thiên Lý chân chánh quen thuộc với phương pháp đào vong của mình thì sợ rằng chính mình cũng chỉ có cách bó tay chịu trói. Không, không thể nói là bó tay chịu trói mà đối với mình chỉ có duy nhất một con đường là tử lộ!

Nhưng thực lực há nói muốn tăng lên là có thể tăng lên được? Hơn nữa cảnh giới võ học của Lăng Thiên vốn đã cực cao, muốn tiến thêm một bước há dễ dàng!

Tục ngữ mặc dù nói dưới áp lực cực đại có thể khiến cho người ta bộc phát năng lực cực đại nhưng đối với Lăng Thiên lúc này, áp lực đã đủ lớn mà bộc phát lại chưa đủ mạnh. Mặc dù trong người vẫn còn hai viên đại hoàn đan nhưng Lăng Thiên nói gì thì nói cũng không có dũng khí phục dùng ngay lúc này! Bản thân hắn mới ăn một viên, thời gian còn chưa qua một tháng, nếu lại ăn tiếp một viên thì sợ rằng cũng không cần Thiên Lý động thủ, chính mình toàn thân kinh mạch bạo liệt ra mà chết! Đây là chuyện không thể nghĩ vãn.

Cho nên, tại tình huống vô pháp nghĩ ra cái gì hay hơn Lăng Thiên đành phải chọn lấy biện pháp ngu nhất!

Mỗi lần hắn đều làm cho công lực tiêu hao hoàn toàn rồi lại khôi phục lại, sau khi khôi phục thì tiểu phúc lại có một loại tăng trưởng kỳ dị! Về mặt lý thuyết thể dục mà nói thì cái này gọi là trùng kích cực hạn thể năng của con người! Sau khi đột phá cực hạn thì vô luận là thể lực hay tốc độ đều tăng lên!

Nhưng Lăng Thiên biết cái gọi là cực hạn này thực ra là cực hạn lần thứ hai! Cũng nói, sau khi đột phá cực hạn, thân thể ngược lại có hiện tượng như phủ cực thái lai. Trong thời gian này, cơ năng của thân thể

có thể tạm thời khôi phục cho đến khi tiêu hao hết một lần nữa thì mới chân chánh đạt đến cực hạn! Cũng nói, tại cực hạn này trong thân thể chân chánh không có nửa điểm nội lực và lực lượng!

Chỉ có tại một khắc này vận chuyển nội lực khôi phục thể năng thì mới có thể khiến cho nội lực chân chánh tiến bộ! Mà sự tiến bộ này cũng có thể từng bước củng cố thành quả một lần cố gắng cực hạn!

Từng đạo sơn lĩnh bị vút lại phía sau, lộ tuyến Lăng Thiên trốn đi phi thường quỷ dị, chột tả chột hữu, hoặc giả sau khi tiến vào một cái sơn cốc thì sau đó lại đi ra, liên tục sửa đổi lộ tuyến hoặc bốn phía đều lưu lại khí tức nhưng lại không lựa chọn bất kỳ phương hướng nào, cực kỳ khó phân biệt. Đây là do Lăng Thiên tổng hợp một thân kinh nghiệm ở kiếp trước mà tổng kết ra phương pháp. Loại phương pháp này đối phó với một người bình thường tuyệt đối là giết gà dùng dao mổ trâu, thậm chí là không có hiệu quả gì, ngược lại còn kéo chậm quá trình chạy trốn của mình. Nhưng đối với nhân vật cao thủ truy tung tuyệt đỉnh như Thiên Lý này, lực thức cực kỳ mãnh cảm thì lại thích hợp nhất, bất quá tin tưởng Thiên Lý này một lộ truy tung sẽ phi thường gian khổ! Nguyên nhân vì Thiên Lý là một cao thủ, hẳn đã có thói quen lấy lực thức của bản thân mà cảm giác tình trạng của đối thủ. Có thể nói đạo lý thế giới vạn sự vạn vật, ưu điểm đôi khi lại là nhược điểm chính là chỗ này!

Lăng Thiên mơ hồ tính toán một phen, tốc độ của mình xác thực là có hơn Thiên Lý một chút không thì cũng không thể bỏ qua hẳn nhiều lần như vậy nhưng người đi trốn vốn chiếm được tiên cơ, có thể bố trí trên đường đi mà lần này ít nhất cũng đã bỏ qua Thiên Lý hai thời thần. Tuy nhiên để khôi phục nội lực thì mình cần ít nhất sáu thời thần! Sở dĩ Lăng Thiên nếu muốn trong thời gian này có đột phá thì nhất định phải thừa dịp này tìm được một chỗ cực kỳ an toàn! Tâm không vương vấn gì thúc dục nội lực, chậm chậm khôi phục thì mới có hy vọng thoát khỏi khốn cảnh!

Nhưng mà nếu đang lúc luyện công bị người khác quấy nhiễu thì nhất định là sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì toàn bộ thân cơ quắp tê liệt, nặng thì táng mệnh đương tràng!

Đây là một trận đánh cuộc hoành tráng nhưng Lăng Thiên lúc này lại không thể không đánh cuộc! Nguyên nhân là đánh cuộc còn có cơ hội chiến thắng còn bây giờ hẳn cũng không thể đem tốc độ tăng lên nữa, sớm muộn cũng bị Thiên Lý truy đuổi kịp, càng không cần nói về cái gì kỳ hạn nửa năm.

Lăng Thiên lại một lần nữa đột nhiên gia tăng tốc độ, như bay bổ nhào vào núi rừng rậm rạp, thân hình chột như điện chuyển qua một vài phương hướng, vờn quanh một hồi rồi lại quay ra bìa rừng nơi có một tảng đá lớn. Tảng đá lớn này nặng đến vài ngàn cân, đứng nghiêng nghiêng, phía dưới có một khoảng không gian tương đối bí mật, đủ để che giấu thân hình. Phía trước lại có nhiều cây tùng to lớn cũng như đám tạp thảo rậm rạp. Lăng Thiên lúc mới vừa tiến vào vào rừng rậm liền đã phát hiện ra chỗ giấu thân tuyệt diệu này.

Lăng Thiên dùng trường kiếm như gió nhanh chóng đào một cái động nhỏ đủ để dung thân dưới tảng đá lớn, đem đồng bùn đất đào được tích tại trước động khẩu sau đó cực kỳ cẩn thận đem một mảng đất bao gồm cả lớp cây cỏ bên trên bao trùm ở trên mặt rồi cẩn thận chỉnh biến cho phù hợp với cảnh sắc quanh thân.

Sau khi cẩn thận kiểm tra bố trí một lần nữa, xác nhận không có sai lầm Lăng Thiên mới ngẩng mắt nhìn trời, thời gian không còn sai biệt nữa thì có chút cười, thân hình co thấp lại, nội lực tiềm vận, đột nhiên hít một cái, đồng đất phía ngoài tích lại như quả núi nhỏ đột nhiên chuyển động phủ lên phía trên, kín đáo đến một giọt nước cũng không lọt, đem cả khoảng không gian phía dưới tảng đá che kín. Người bên ngoài có nhìn cũng chỉ thấy tựa hồ dưới núi đá này vốn là một đồng đất, một khu vực cây cỏ hỗn tạp cùng cảnh sắc chung quanh hết sức hòa hợp, không hề có nửa điểm gây chú ý!

Đồng đất có chút rung động một trận nhưng rất nhỏ không ai có thể phát hiện ra dưới đám cây cỏ rậm rạp lại chậm rãi thò ra một ống sậy nhỏ...

375. Chương 2: Chỉ Xích Chi Điều

”Dưới đồng đất, Lăng Thiên trong miệng đang ngậm một đầu ống sậy, hai mắt nhắm chặt chìm vào trong điều tức. Lúc này trong cơ thể Lăng Thiên nội lực cơ hồ là đã khô cạn không còn một giọt, đan điền càng giống như một khối bọt biển khô kiệt, phẳng phất như một hài tử mới vừa sinh ra. Một lúc lâu sau mới cảm giác được trong đan điền có một chút nhiệt, một điểm nội lực tinh tế lại từ từ thành hình, chậm rãi lưu chuyển trong kinh mạch, một điểm tiếp một điểm. Nguyên nhân vì Lăng Thiên cấp bách vận động nội lực trong thời gian dài cơ hồ khiến cho kinh mạch bạo liệt nhưng lúc này nội lực chậm chậm giống như dòng suối suối nhỏ hợp lại hóa thành sông chảy đi trong kinh mạch.

Kinh mạch tựa hồ có chút nháy động, huyết Dũng Tuyền ở gan bàn chân Lăng Thiên cũng có chút nóng lên dẫn động phản ứng. Địa khí hùng hậu từ huyết Dũng Tuyền chậm rãi mà dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, cùng nội lực giao hòa rồi tan ra không phân địch ta, hình như là hô ứng lẫn nhau. Bách hội huyết trên đỉnh đầu cũng nhẹ nhàng nháy động rồi đột nhiên hần cảm giác trên đỉnh đầu một luồng thiên khí thanh lương rót vào, chính là tiên thiên chân khí tinh thuần chậm rãi tiến vào.

Thân hình liên tiếp câu thông với thiên địa, trong cơ thể tự thành Càn Khôn!

Cùng Thiên Lý thượng thiên nhập địa cũng như dưới tình cảnh bị truy sát, liên tục đối mặt với lần ranh sinh tử cuối cùng đã kích thích tiềm lực trong cơ thể Lăng Thiên! Ngay lúc này, Lăng Thiên phúc chí tâm linh đột nhiên tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất siêu diệu! Cái này có thể nói như lập địa thành phật của phật gia, trong tình huống không phải cưỡng cầu lại đột nhiên được đắc đạo kỳ ngộ có mơ cũng khó cầu!

Đối với thân thể, hần lại đột nhiên cảm giác suy nghĩ trở nên cực độ miễn cảm. Nội lực vận hành quanh thân, khí quán bách mạch, chung quanh, bất kể là tiếng gió thổi, tiếng cây cỏ xao động trước mắt không có gì thoát khỏi tai hần. Tiếng côn trùng kêu vang như thiên xướng bên tai, như kẻ bên tai. Trong cơ thể, kinh mạch mọi chỗ đồng thời như sóng dậy, nội lực cuộn cuộn không ngớt tuôn ra, liền như bách xuyên quy hải, chậm rãi rót vào đan điền khô hạn. Tiên thiên chân khí từ đỉnh đầu mà xuống cùng địa khí từ lòng bàn chân hùng hậu trùng lên, sau khi gặp nhau tại đan điền thì liền lập tức tách ra, lại quay ngược trở lại, tại trong cơ thể hình thành một vòng tuần hoàn. Cứ sau một vòng lại đồng thời rót vào đan điền nhưng sau đó lại bắt đầu quay lại một vòng mới, tuần hoàn hướng phục...

Lăng Thiên trong miệng mặc dù ngậm cỏ lau nhưng lại sớm đã vô ý thức đoạn tuyệt hậu thiên hô hấp, đạt tới tiên thiên thánh thai chi cảnh. Toàn bộ thần trí hãm vào trong hỗn độn cuộn cuộn mờ mịt bất tri. Tại một khắc này, khí tức của Lăng Thiên chân chánh cùng thiên địa tan ra thành một thể, cũng không còn phân biệt lẫn nhau.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Thân thể Thiên Lý giống như đám mây nhẹ nhàng xẹt qua, dừng lại trên phiến núi rừng này.

Một lộ truy tung này, Thiên Lý rõ ràng cảm giác lần này cùng vài lần trước có sự khác nhau rất lớn! Tốc độ của Lăng Thiên hần đã ít nhiều hiểu rõ nhưng một lộ này lại làm cho Thiên Lý cảm giác có chút khó hiểu. Tựa hồ một lộ này gia hỏa kia trực tiếp chạy hết tốc độ. Cơ hồ là không có dừng lại chút nào!

Vì sức lực con người có hạn, con người chung quy không phải là thần, thể lực cuối cùng sẽ phải có lúc hao tổn hết. Vô luận là người nào đến một lúc nào đó nhất định là không thể hành động được, hơn nữa đối với người luyện võ nếu thực sự tiêu hao hết toàn thân nội lực thì tình huống này rất nguy hiểm. Cơ hồ là một đứa bé cũng có thể đem hần đẩy ngã, cái này có thể nói giống như một đại phú ông trên người không có tiền thì cũng không thể mua được một đồ vật gì đó, trong lúc đó một người nghèo có ít tiền lại có thể chiếm tiện nghi mà mua được.

Mà người luyện võ một khi bộc phát thì nhất định phải đem nội lực toàn thân tập trung tại một điểm, tại một khắc thời gian bộc phát ra ngoài cả cơ thể cũng không còn nữa điểm lực đạo.

Người bình thường gặp phải hiện tượng này gọi là ” thoát lực ” mà người học võ gặp phải hiện tượng này thì gọi là ” không lực ”. Hai cái này mặc dù về cơ bản là giống nhau nhưng kỳ thực lại không thể đồng nhất

với nhau. Thường nhân mà thoát lực thì nhiều nhất hai ba ngày sẽ phục hồi như cũ mà võ giả một khi bị không lực nếu không xử trí thỏa đáng thì võ công có thể bị phế bỏ!

Mà Lăng Thiên nếu như thực sự dùng loại phương pháp này chạy đi thì dưới sự truy tung của Thiên Lý không nghi ngờ gì nữa là tự tìm tử lộ! Nhưng nếu hắn không dùng loại phương pháp này thì lại vô pháp giải thích được hắn đã dùng loại pháp môn nào mà nhiều lần trốn thoát đến vậy.

Hai mắt Thiên Lý như mắt ưng, hai mắt chợt lóe lên như điện động thân chạy trong rừng nhanh chóng lực soát một lần. Hắn có thể cảm giác được Lăng Thiên nhất định đã đi qua đây, thậm chí đã dừng ở đây một đoạn thời gian!

Vấn đề là tại sao lại dừng lại, dừng lại ở chỗ nào mà bây giờ hắn ở đâu?

Thân thể Thiên Lý chợt như điện chui vào trong rừng. Lấy tốc độ khiến kẻ khác hoa mắt chạy qua một lần sau đó lại chạy ra sau đó lại nhanh chóng chạy quay lại rồi lại chậm chậm quay về đứng tại chỗ! Hắn đứng trên một khối núi đá đau khổ nhăn mặt cau mày tựa hồ cảm giác có chút khó khăn. Nếu lúc này Lăng Thiên mà nhìn thấy thì nhất định là kinh hô thành tiếng! Nguyên nhân vì tốc độ cũng như phương hướng Thiên Lý đi qua không sai biệt so với hành động của Lăng Thiên lúc mới vừa tiến vào rừng. Không khác chút nào! Cơ hồ là mỗi chỗ Lăng Thiên đi qua hắn đều cẩn thận đi lại một lần! Phương hướng, trình tự không có nửa điểm sai lầm. Mà điểm đặt chân tối hậu chính là đỉnh tảng đá lớn mà Lăng Thiên đang giấu thân phía dưới.

Thế gian lại có truy tung thuật thần diệu như thế! Khó trách Thiên Lý đối với đề xuất nửa năm trốn tìm của Lăng Thiên tỏ vẻ giễu cợt! Khó trách trong lòng hắn tràn ngập tín tâm nhất định thắng. Nguyên lai là hắn còn có một chiêu sát thủ giấu này!

Nhưng mà lúc này Thiên Lý lại có chút mờ mịt! Khí tức của Lăng Thiên đến chỗ này thì liền đình chỉ, cảm giác dày hơn, tựa hồ là sau khi đến chỗ này thì có dừng lại một lúc sau đó một lựa chọn một phương hướng trốn đi.

Nhưng Thiên Lý sau khi cẩn thận cảm giác thì lại phát hiện sự tình hết sức kỳ quái! Khí tức của Lăng Thiên sau khi đến đây chỗ thì rõ ràng là đã quay đi quay về lặp lại vài lần, cho nên, chỗ này khí tức của Lăng Thiên hơi dày hơn một điểm. Nhưng sau đó lại hướng đi bốn mặt tám phương mà tản mát đi, từ từ tiêu tan. Một điểm này làm cho Thiên Lý nghĩ không thông.

Lăng Thiên sao lại đột nhiên không thấy đâu, chẳng lẽ Lăng Thiên đột nhiên ở chỗ này, ngay lúc này đột nhiên ngộ thông võ học đại đạo, ở chỗ này phá toái hư không phi thăng rồi? Không thì sao lại phát sinh hiện tượng kỳ quái như thế này? Cho dù hắn thượng thiên nhập địa thì chung quy cũng phải có chút dấu vết chứ, chung quy không thể biến mất như vậy!

Một đường truy tung, Lăng Thiên cố nhiên đã kiệt sức mà thật ra Thiên Lý cũng không tránh được hao kiệt! Lăng Thiên làm kẻ đi trốn, chiếm được tiên cơ cố nhiên cố gắng bày bố nghi trận mà trốn. Nhưng Thiên Lý muốn tìm được thì lại phải mất sức hơn nhiều. Hắn nhất định phải tìm hiểu rõ mỗi một nghi trận, mỗi một cái quỷ kế của Lăng Thiên thì mới có thể chân chánh nắm chắc được phương hướng bỏ trốn của Lăng Thiên! Trong vài ngày truy tung này, Thiên Lý cảm giác được Lăng Thiên như một con ruồi không đầu chạy loạn trong núi rừng nhằm dẫn dắt mình rời ra. Mà chung quanh Tiên La thành núi rừng cũng không nhiều, Lăng Thiên cơ hồ dẫn hắn quay đi quay lại vòng vo đến năm sáu lần mới tiến vào khu núi rừng này!

Án theo tính toán của Thiên Lý thì lúc này Lăng Thiên nhất định là toàn thân thoát lực, không còn lực lượng chống lại nên hắn mới bình tĩnh đuổi theo. Nào biết chờ đợi chính mình lại là chuyện tình kỳ quái này!

Mặc dù sự tình thật sự không khác tính toán của Thiên Lý là mấy, Lăng Thiên giờ khắc này cơ bản là toàn thân thoát lực, không có sức chống cự nhưng vấn đề nằm ở chỗ đầu tiên phải tìm được Lăng Thiên đã!

Thiên Lý thân hình chóp lên, đảo mắt đã ra ngoài hơn mười trượng. Lần này hắn toàn lực thi triển kinh công thân pháp tối cao minh của mình, thân thể liền như luồng khói xanh mờ nhạt vọt đi trong rừng cây nhanh chóng chuyển động. Mỗi một cái cây, mỗi một đám cỏ rậm rạp đều cẩn thận tra xét qua một lần, sau khi không thu hoạch được gì thì lại bay quay về trên ngọn cây! Hắn đứng vững vàng trên một cành cây

to cỡ ngón tay, hai mắt phát sáng, trên mặt tử khí xuất hiện, đó là do hần thi triển độc môn Thiên thị địa thính!

Bỗng nhiên trong phương viên vài chục trượng, tất cả động tĩnh đều truyền vào tai hần, kể cả tiếng giun rết bò trên mặt đất, tiếng tâm tạng chim chóc trên cây nháy động, tất cả đều rõ ràng truyền vào tai Thiên Lý!

Thiên Lý hai mắt khép hờ, nội lực cảm giác đều nhằm mặt đất rộng lớn dưới tàng cây, hướng bốn phương tám hướng quét đi. Tựa hồ mỗi một rễ cây, mỗi một tấc đất cũng biến thành một bộ phận cảm quan của hần!

Nếu Lăng Thiên mà nhìn thấy cảnh tượng này thì nhất định là cả kinh!

Nguyên nhân là sách lược ẩn trốn hần sớm định ra dưới tuyệt thế thần công Thiên thị địa thính của Thiên Lý này căn bản chính là không đáng một đồng. Nếu như không phải hần phúc chí tâm linh, không ngờ ngay lúc chui vào trong lòng đất một khắc đột nhiên dẫn ngộ cảnh giới thiên nhân hợp nhất thì sợ rằng lúc này sớm đã rơi vào tay Thiên Lý! Nếu như vậy thì lúc đó Lăng Thiên một điểm thế lực để hoàn kích, tự vệ cũng không có!

Thần may mắn chân chánh đã nương theo Lăng Thiên!

Nếu như Lăng Thiên mà biết Thiên Lý có một cái danh hào khác là ‘truy tung chí thượng’ thì sợ rằng cho dù Lăng Thiên cuồng ngạo cùng tự tin như thế nào cũng không có dũng khí đánh cuộc một trận này!” Thiên võng tuy thưa, Thiên Lý chiêu chiêu”, đây là tuyệt chiêu chung cực của Tổng Quân Thiên Lý! Thần kỹ này ngay cả tới người chỉ giao với hần như Diệp Khinh Trần cũng không biết!

Hễ là nhân vật mà Tổng Quân Thiên Lý chú ý thì không một ai có thể trốn thoát khỏi bản lĩnh truy tung như thiên võng này, không thể trốn thoát khỏi tay Thiên Lý!

Nhưng ngay lúc đó thần kỹ chưa từng thất thủ không ngờ lại lần đầu tiên xuất hiện chuyện ngoài ý muốn trên người Lăng Thiên!

Thiên thị địa thính chưa từng thất bại nay lại mất hiệu lực với Lăng Thiên. Một điểm này mà nói ra ngoài sợ rằng thế giới không ai có dũng khí tin tưởng!

Một lúc lâu sau có tiếng ” răng rắc “. Đây là cành cây Thiên Lý đặt chân bị gãy. Thân thể Thiên Lý như đại điêu bay xuống, chao mình một cái bay lên tảng đá lớn.

Thiên Lý sắc mặt có chút tái nhợt, hô hấp cũng có chút cấp bách, trên mặt hơi ửng hồng, khê ho hai tiếng. Thiên thị địa thính cố nhiên không ai có thể thoát khỏi nhưng mỗi lần sử dụng đều tổn hao nội lực cực đại! Thiên Lý cũng là người, hần cũng biết mệt mỏi, cho dù hần là thiên hạ đệ nhất cao thủ thì cũng không ngoại lệ!

Nếu không phải Thiên Lý xác định Lăng Thiên lúc này tuyệt đối không có lực phản kích thì đối với địch nhân mạnh mẽ này, cho dù cấp cho hần một trăm cái gan cũng không có dũng khí trước lúc đại chiến thi triển Thiên thị địa thính này!

Thiên Lý lẳng lặng ngồi xuống, ngồi trên khối đá lớn, mặt mày nhăn nhó đau khổ suy tư đến nửa ngày cũng không động đậy.

Đang lúc suy tư Thiên Lý hiển nhiên không nghĩ đến kẻ hần đau khổ muốn tìm mà tìm không ra thời khắc này lại đang an ổn ngồi dưới móng hần! Nếu như Thiên Lý mà biết thì căn bản không cần phải cố sức, chỉ cần cái móng dùng lực một chút là có thể đem thạch huyết phía dưới này biến thành phần mộ thực sự của Lăng Thiên! Hần cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trên thế giới này!

376. Chương 3: Tây Môn Thế Gia

Nếu như Lăng Thiên thời khắc này mà biết Thiên Lý đang ngồi trên đỉnh đầu mình trầm tư thì nói gì đi nữa, cho dù hắn có trấn tĩnh tới mấy thì cũng vô pháp tập trung, mà càng không thể tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất huyền diệu! Nhất định sẽ bị Thiên Lý phát hiện mà cũng là rơi vào tử lộ.

Nhưng thế gian sự tình chính là xảo diệu như thế, chính là âm sai dương khiến như thế. Chính là như thế khiến cho kẻ khác không biết nên khóc hay cười!

Một lúc lâu sau, Thiên Lý ngồi trên tảng đá lớn điều tức nội lực xong đứng dậy, vươn mình giãn gân cốt, mắt nhìn chăm chú ra phương xa thở dài một hơi!

Truy tung trong thời gian dài, trong tâm Thiên Lý luôn tồn tại sự cảm ứng đối với Lăng Thiên cho nên Lăng Thiên vô luận chạy trốn như thế nào, vô luận quỷ kế đa đoan như thế nào Thiên Lý thủy chung vẫn có cảm giác nắm chắc thắng lợi! Đối với trận đánh cuộc này hắn tự tin tuyệt đối không thua! Nhưng ngay lúc này Thiên Lý bình sinh lần đầu tiên cảm giác mất đi mục tiêu!

Tổng Quân Thiên Lý mà lại để mất mục tiêu truy tung! Cái này trong mắt Thiên Lý quả thực là một chuyện đáng cười và thật là hoang đường đến cực điểm cũng như cực kỳ mất thể diện, cực kỳ buồn bực.

Đứng trên tảng đá lớn, Thiên Lý thông thả đi vài bước rồi đột nhiên trong tâm chợt động. Mấy ngày trước Lăng Thiên đã tìm biện pháp tiến vào Tiên La thành nhưng lại bị chính mình nhiều lần cản trở. Như vậy cho thấy tại Tiên La thành nếu không có người che chở thì cũng có sự tình khác có liên quan. Chung quy Tiên La thành này, Lăng Thiên vô luận như thế nào không thể không vào. Nếu như thế, chính mình sao không đến đó mà ôm cây đợi thỏ?

Sau khi có chủ ý, Thiên Lý không chần chờ nữa, huyết một tiếng sáo dài tựa như bạt gió tan mây, thân thể lướt đi như gió. Thần sắc trong lúc đó tỏ vẻ thần nhiên, giống như căn bản không đem sự bất lợi lần này để trong lòng. Nói đến là đến, nói đi là đi, cực kỳ tiêu sái.

Mà Lăng Thiên vẫn như cũ đang đắm chìm trong võ học cảnh giới, đối với việc Thiên Lý bỏ đi cũng không hề phát hiện ra. Nếu hắn biết hắn bị người khác ngồi trên đầu hồi lâu thì không biết là sẽ có cảm tưởng gì.

Trong Tiên La thành, phòng nghị sự của Tây Môn Thế Gia.

Tây Môn Thế Gia gia chủ Tây Môn Vô Ý cao lớn uy nghiêm ngồi tại thái sư ỷ, sắc mặt bình thản, một tay đặt trên đầu gối gỗ nhẹ nhẹ theo một tiết tấu nào đó.

Ngồi bên người hắn là Tây Hàn đệ nhất nhân trong quân đội, Đại tướng quân Tây Môn Trùng Thiên! Râu rậm đến tai, hình dáng thật là thô hào.

Bên cạnh Tây Môn Trùng Thiên là ba người khác, trong đó có hai lão giả râu tóc hoa râm là hai vị trưởng lão của Tây Môn Thế Gia: Tây Môn Thắng cùng Tây Môn Cuồng. Người còn lại tuổi trẻ nhất nhưng lại là nghĩa tử của Tây Môn Vô Ý, cũng là hậu bối duy nhất có tư cách tham dự hội nghị này - Tây Môn Táp.

Ngoại trừ vài người này thì trong phòng còn lại bảy tám cái ghế trống vì trong Tây Môn gia không còn ai có đủ tư cách được cùng tham gia nữa!

Tây Môn Vô Ý khẽ ho một tiếng, thần sắc thoảng có chút tang thương, cảm khái mà nói: “Nhớ lại nghị sự những lần trước, nhị đệ cùng mọi người cùng tụ tập dưới một mái nhà náo nhiệt biết bao. Tình cảnh này tựa hồ như vẫn còn trước mắt không nghĩ đến hôm nay lại chỉ còn lại vài người chúng ta mà bọn hắn thì đã sớm đã...”. Nói tới đây thì thanh âm đột nhiên ngừng lại, hắn cúi mặt xuống.

Tây Môn Trùng Thiên lên tiếng thở dài rồi an ủi nói: “Đại ca. Mọi sự đã qua rồi người cũng không nên quá đau khổ nữa. Thủ phạm đầu sỏ chính là tiểu tặc Lăng Thiên kia. Chúng ta nhất định phải bắt sống Lăng Thiên, đem tên vương bát đản này rút xương. Vì nhị ca cùng các anh em mà báo thù!”

Tây Môn Táp cẩn thận nói: “Đúng vậy nghĩa phụ. Tam thúc nói rất có lý. Lão nhân gia ngài ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể, nếu lão nhân gia ngài mà ngã xuống thì Tây Môn Thế Gia chúng ta thực sự là sụp đổ a.”

Tây Môn Vô Ý quay đầu vui mừng cười nói: “Tập nhi yên tâm, nghĩa phụ không có dễ dàng ngã xuống a. Bất quá đoạn thời gian này tâm tình không được tốt, cũng không để ý nhiều đến gia sự. Mọi việc trong ngoài lớn nhỏ toàn bộ đều đề lên trên người người, thật là vất vả cho người.” Nói như thế, Tây Môn Trùng Thiên cũng tỏ vẻ tán thưởng nhìn Tây Môn Tập cười gật gật đầu.

Tây Môn Tập trên mặt thoáng hồng, có chút xấu hổ, chân tay như không biết để đâu, bất an mà nói: “ Vì nghĩa phụ phân ưu là bổn phận của hài nhi, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, sao có thể nói là vất vả. Nghĩa phụ cùng thúc phụ đại nhân ca ngợi như thế thực sự làm cho hài nhi sợ hãi. Nếu như không phải Thanh ca tao phùng bất hạnh thì đâu cần phải dùng đến kẻ tài trí bình thường như hài nhi!”

Tây Môn Vô Ý cười một tiếng nói: “Người, hài tử này, cái gì cũng tốt sao mà lại dễ thẹn thùng đến thế. Lão phu cùng tam thúc người là bậc trưởng bối, có khen ngợi người một hai câu thì đâu có vấn đề gì. Chẳng lẽ lại muốn tam thúc người dùng gậy gộc đánh cho người một trận thì người mới thấy thoải mái hay sao.” Lời này vừa nói ra, mọi người cũng cười lên mà Tây Môn Tập thì mặt đỏ bừng, cũng ngượng ngùng mà cười theo, tựa hồ càng thêm vẻ bất an.

Tây Môn Vô Ý từ bên cạnh cầm lên hai tờ giấy, thần sắc trở nên trịnh trọng nói: “Hôm nay triệu tập mọi người đến là do nhận được hai tin tình báo cực kỳ quan trọng. Một là Bắc Ngụy đã xuất ra Giang Sơn lệnh, mời Vô Thượng Thiên giết chết Lăng Thiên! Lăng Thiên ngay lúc này đã chạy trốn nhưng không rõ đi đâu! Thứ hai, Ngọc Gia Tiểu công chúa Ngọc Băng Nhan chính thức cùng Lăng Thiên đính hôn. Hôm trước, Ngọc Gia Đại trưởng lão Ngọc Trảm Thủy, tam trưởng lão Ngọc Trảm Không đã suất lĩnh gần một ngàn nhất lưu cao thủ hộ tống Tiểu công chúa nghênh thân!”

“Âm... mao! Cái này là âm mao! Ngọc Gia nhất định là có âm mao!” Vị trưởng lão Tây Môn Thắng ngồi một bên phần nộ rống lên. Hắn đã từng cùng Ngọc Gia tam trưởng lão Ngọc Trảm Không giao thủ mấy lần nhưng đều bị thua, ngay cả mấy cái răng cũng bị đánh gãy nên cừu hận đối với Ngọc Gia có thể nói là thâm căn cố đế. Lúc này nghe được thì đột nhiên kích động mà hô lên. Tuy nhiên do răng trong miệng bị thiếu nên thanh âm phát ra không rõ ràng, cứ nhiên đem “ âm mưu ” nói thành “ âm mao ”

“Phốc!” Tây Môn Trùng Thiên phun ra một ngụm trà, ho lên một tiếng khóc cười không được nói: “ Ta nói Đại trưởng lão, không chỉ có Ngọc Gia, thế gia nào mà không có vài...sợ. Ta đề nghị người dùng từ quý kể thì hay hơn.”

Tây Môn Vô Ý cũng ho một tiếng, nghiêng đầu sang một bên nhổ ra một ngụm đờm, nét mặt già nua tựa hồ có chút biến dạng. Tây Môn Tập mặt sắc trắng bệch, tiếp theo tàn nhẫn cúi đầu xuống, kịch liệt thổ dốc. Bên cạnh hắn lại truyền đến thanh âm cổ họng “xích xích”, là thanh âm Tây Môn Cuồng nén cười nhưng nén không nổi, bật cười nhưng biết là không ổn nên lại cố gắng ép xuống.

Tây Môn Thắng thấy vậy thì phần nộ, run rẩy đứng lên đưa tay chỉ vào Tây Môn Trùng Thiên, nét mặt già nua đỏ bừng lên: “Lão hô (phu) không thô (xấu xa) như người tư tang (nghĩ) đâu. Ngọc Gia nhất định là có thổ mao (mưu đồ), chúng ta không thể không đề phòng!”

Tây Môn Vô Ý cuối cùng cũng ho lên kịch liệt “Khụ khụ khụ, Đại trưởng lão nếu có nói thì nên để sau khi nghị sự kết thúc. Lúc đó người chậm chậm nói bổ sung vào, còn lúc này bổn tọa muốn nghe ý kiến của mọi người trước, có được không?”

Tây Môn Thắng mặt đỏ lên muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không có nói ra. Hắn buồn bực ngồi mạnh xuống khiến thái sư ỷ kêu lên rằng rắc một tiếng, cơ hồ muốn nứt ra.

Mặt Tây Môn Trùng Thiên đầy lông râu như hắc tinh tinh cười rộ lên trông như bò công anh, hai hàm răng nhe ra nói bằng giọng lưỡi: “Ách, đại ca, không hồ (nếu như) trước tiên thân (nghe) Đại trưởng lão phân tích âm mao (âm mưu) của Ngọc Gia cũng tốt.” Hắn cong đầu lưỡi học theo Tây Môn Thắng mà nói, không ngờ có chút giống khiến cho Tây Môn Cuồng cũng không nhịn nại được, ha ha cười to lên. Mặc dù ngại ngùng như Tây Môn Tập cũng cúi thấp đầu buồn bực cười thầm, bất quá hắn là hậu bối nên thật sự không dám cười như thế.

“Ồ đồ!” Tây Môn Vô Ý vốn tức giận muốn quát bảo ngưng lại nhưng mới nói được hai chữ khỏi miệng thì mới phát hiện ra chính mình cũng không áp chế được ý cười, không khỏi cũng có chút ngượng ngùng.

Mắt thấy Tây Môn Thắng râu mép vểnh lên tựa hồ sẽ phát hỏa, Tây Môn Táp cấp bách cố gắng ngưng cười đứng lên ” Ý tứ của nghĩa phụ đến tột cùng là như thế nào? Chúng ta nên làm như thế nào? Nếu Ngọc Gia đã có dã tâm to lớn như thế, cho dù chúng ta không để ý, cho dù lúc này Ngọc Gia cũng không động tới chúng ta nhưng sớm hay muộn cũng Tây Môn Thế Gia chúng ta cũng không tránh được liên quan, sự tình này không thể không thận trọng a.”

Hắn mở miệng bỗng nhiên đem không khí có chút xấu hổ trong sảnh hóa giải, làm cho tâm tư mọi người một lần nữa quay về đến hai sự kiện do Tây Môn Vô Ý công bố đồng thời mọi người cùng có hảo cảm, cảm giác tiểu tử này có chút thức thời.

“Không! Chuyện Ngọc Gia tạm thời cứ từ từ đã.” Tây Môn Vô Ý tán thưởng Tây Môn Táp nhưng miệng lại nói ra ý kiến hoàn toàn trái ngược với hắn. Sắc mặt hắn trầm xuống, trong mắt bắn ra tia cừ hận: “Nhiệm vụ cấp bách bây giờ là phải làm cho Lăng Thiên nhanh chóng chết trong tay lệnh chủ Giang Sơn lệnh! Hai thân đệ, hai đứa con thân sinh của lão phu cùng bao nhiêu tử sĩ do ta tài bồi bao năm đều chết trong tay hắn. Cừu này hận này không đời trời chung, như thế nào không báo! Mắt thấy cơ hội trời cho, lão phu ngay cả không có thân thủ sát tử hắn cũng sẽ không tiếc trả giá đoạt lấy thi thể hắn mà băm thây làm vụn đoạn! Làm cho hắn vĩnh viễn không được siêu sinh!”

“Đúng! Vô luận như thế nào, trước tiên phải giết Lăng Thiên báo đại cừu rồi hẵng nói chuyện khác.” Tây Môn Cuồng lập tức hưởng ứng vì chuyện này có liên quan đến Lăng Thiên. Lúc này hắn cơ hồ đã làm Tây Môn Thế Gia đánh mất hơn phân nửa giang sơn, có thể nói trước mắt Tây Môn gia bây giờ là mưa gió dập trùng. Nếu không phải Tây Môn Trùng Thiên nắm giữ binh quyền, Tây Môn Táp lại vừa từ chiến trường ‘nhặt được’ một cái thể kỷ công quay về mà tạm thời ổn định cục diện thì sợ rằng ngay lúc này trong nội bộ Tây Môn đã có không ít người nhắm vào Tây Môn Thế Gia bỏ đá xuống giếng. Còn chuyện Tây Môn Táp giành được đại công nọ như thế nào thì Tây Môn Vô Ý lại hoàn toàn không quan tâm.

“Lăng Thiên võ công tuyệt đỉnh, tâm cơ thâm mật, nếu không phải là Vô Thượng Thiên tự thân ra tay thì mọi người muốn đối phó với hắn hoàn toàn là chuyện không dễ dàng.”. Tây Môn Trùng Thiên tấp tấp miệng, nhả mặt lại nói: “Chỉ nói đến việc theo kịp tốc độ của hai người đó cũng đã là thiên nan vạn nan. Như thế nào mới có thể xác thực được tin Lăng Thiên đã chết đồng thời đoạt được thi thể Lăng Thiên”.

“Việc này lại dễ dàng.” Tây Môn Vô Ý nói: “Đại để có rất nhiều người từng gặp qua Lăng Thiên, mà ta cũng có một bức họa Lăng Thiên. Chúng ta phân binh ra vài lộ, khắp nơi lục soát, muốn phát hiện Lăng Thiên tại Tây Môn phụ cận thường lui tới, nọ vậy yêu, người của Vô Thượng Thiên nhất định cũng không ở rất xa! Chúng ta chỉ cần hơi ngăn cản để Giang sơn lệnh chủ thừa cơ truy kích đến. Khi đó chánh mặt quyết chiến, Lăng Thiên nhất định không thể gặp may mắn!”

“Lão phu nguyện mang một đội.” Tây Môn Thắng đứng lên hai tay ôm quyền thỉnh mệnh. Tây Môn Cuồng cùng Tây Môn Táp đồng dạng không cam yếu thế, cũng đứng dậy xin thỉnh mệnh.

377. Chương 4: Bát Phương Dục Động

“Không cần sốt ruột.” Tây Môn Vô Ý cười ha ha nói: “Trùng Thiên người thân có quân chức nên sự tình này không nên tự thân ra tay. Lão phu sẽ ngồi tọa trấn tại gia, ân, việc này, Đại trưởng lão Tây Môn Thắng suất lĩnh hai mươi hảo thủ đi về hướng bắc mà tìm. Nhị trưởng lão Tây Môn Cuồng suất lĩnh hai mươi người đi về hướng đông tìm kiếm. Táp nhi, ngươi mang người lục soát mặt tây, quân trưởng của tam thúc ngươi cách cửa Tây thành không xa, ngươi tùy thời cùng tam thúc ngươi liên lạc, không nên tự tiện lỗ mãng hành động.”

Bốn người đồng thời khom người hành lễ: “Cẩn tuân mệnh lệnh của gia chủ!”

Tây Môn Vô Ý trầm mặt, ánh mắt quét qua mặt ba người một lần rồi trầm giọng nói: “Một khi phát hiện ra Lăng Thiên, không tiếc trả giá chặn giết, không cần giết chết mà chỉ cần kéo dài thời gian! Cho dù như thế nào cũng phải làm cho Lăng Thiên chết trong tay Giang sơn lệnh chủ!”

Ngay lúc Tây Môn Thế Gia đang mật mưu bố trí chu mật thì mấy đại thế gia đồng thời nhận được tin tức kinh người này cũng đang khẩn trương mưu tính kế hoạch.

Dù sao không có Lăng Thiên thì Lăng Gia cơ hồ là không có lực phòng ngự, có thể nói là khối thịt béo không có sức chống cự. Hơn nữa ngay lúc đó lời đồn trước kia về việc Lăng Thiên có thể là đệ tử đích truyền của Vô Thượng Thiên đã hoàn toàn bị tiêu trừ.

Thời gian trước đây cơ hồ không có dấu hiệu báo trước, chiến tranh đột nhiên bộc phát giữa Bắc Ngụy, Thừa Thiên và Tây Hàn. Tình hình chiến đấu cố nhiên là bị thảm vô bì nhưng thời gian lại cực kỳ ngắn ngủi, bắt đầu nhanh mà kết thúc cũng nhanh, cũng chỉ ngắn ngủi vài ngày công phu làm cho các đại thế gia chưa kịp phản ứng, thậm chí là không đủ thời gian bố trí để tham gia hành động thì trận chiến bị thảm này đã lại hạ màn.

Nhưng ngắn ngủi vài ngày thời gian đó lại có tới hơn mười vạn người chết cùng gần hai mươi vạn binh lính biến thành tù binh, tuyên bố hai đại đế quốc hoàn toàn kết thúc! Cuộc chiến này tuy ngắn nhưng đối với thế cục của cả thiên hạ thì lại có tác dụng trọng yếu!

Bắc Ngụy cố nhiên đã xong. Huy động toàn bộ quốc lực, hơn bốn mươi vạn đại quân toàn lực chinh phạt bảy vạn nhân mã của Lăng Khiếu, cuối cùng lại thảm bại quay về rồi lại bị Tây Hàn thừa dịp truy kích, bỏ đá xuống giếng. Lúc này Bắc Ngụy đã hoàn toàn không có khả năng hồi phục! Vô luận là ai sáng mắt đều có thể thấy hôm nay Bắc Ngụy đã suy bại đến mức cho dù bị người bắt nạt thì cũng không có một điểm lực phản kháng!

Một đại đế quốc khác là Thừa Thiên hoàng thất vốn là một phương đặc lợi nhưng đáng tiếc kẻ đứng đầu Thừa Thiên là Long Tường tiến hành âm mưu diệt trừ Lăng Gia nhưng lại bị Lăng Gia phản kích. Thừa Thiên hoàng thất nay danh thì tồn nhưng thật ra thì đã vong! Toàn bộ quyền lợi đều bị Lăng Gia cầm giữ, mặc dù vẫn giữ lại Thừa Thiên quốc hào, trên danh nghĩa Long Tường vẫn là quốc chủ nhưng trong lòng mọi người đều sang tỏ như gương, cái này chẳng qua là kẻ quyền nghi mà thôi. Việc thay đổi quốc tính của Thừa Thiên thay đổi đã định, chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn hay thôi.

Hai đại đế quốc đồng thời kết thúc, kẻ có lợi nhất cuối cùng lại chính là Lăng Gia, kẻ mà tam quốc nguyên bản muốn diệt trừ. Thế sự biến ảo quả nhiên vô thường. Không phải thường nhân có thể dự đoán được!

Nhưng có một điểm mà mọi người đều có chung nhận thức, cũng làm cho các đại thế gia cảm giác sợ hãi lại không phải chuyện Lăng Gia quật khởi mà chính là biểu hiện kinh người của Lăng Thiên trong chiến trận! Ngàn dặm bồn trì, năm người ngựa xông vào trận doanh đối mặt với bốn mươi vạn đại quân mà lại chém giết như vào chỗ không người! Hơn thế nữa về phương diện bày mưu nghĩ kế lại càng thể hiện trí kế siêu quần. Lấy không đến năm vạn nhân mã đánh với bốn mươi vạn đại quân Bắc Ngụy một trận là thắng, bắt làm tù binh gần hai mươi vạn người! Cái này không nghi ngờ gì nữa đã phi thường thành công trong việc tạo ra hình tượng một vị sát thần vô địch chiến trường - Lăng Thiên!

Nếu như nói tại Thừa Thiên diệt Tây Môn là Lăng Thiên mới lộ diện một chút thì sau trận chiến này hai chữ "Lăng Thiên" này chân chánh làm chấn động thiên hạ! Trở thành nhân vật khiến cho các quân chủ, gia chủ các đại thế gia, các đại thế lực cổ kị nhất. Tuyệt thế cao thủ, thiên tài Thống soái như thế là người mà các quân chủ đều mơ tưởng cầu nhân tài nhưng nếu là địch thì lại là kẻ phải nhanh chóng tiêu diệt! Mà thế gian có thể bồi dưỡng ra nhân vật tuyệt đại như thế, trông lòng mọi người đều cho là ngoài Vô Thượng Thiên thì còn ai? Cho nên đối với truyền ngôn Lăng Thiên xuất từ Vô Thượng Thiên cơ hồ đã trở thành định luận!

Cơ hồ tất cả người đều nhận định Lăng Gia, Lăng Thiên nhất định sẽ nhân sự tình này mà thừa dịp quật khởi. Cùng với việc Lăng Thiên uy chấn thiên hạ thì tất cả mọi người đều mắng chửi Long Tường đáng chết. Nếu như hần không âm mưu đối phó với Lăng Gia thì gã "hoàn khố" Lăng Thiên sẽ tuyệt đối không ra tay trước, đủ cho các phương vài ngày chuẩn bị. Cơ hồ tất cả mọi người đều có chủ ý tuyệt đối không thể để cho nhân vật như Lăng Thiên này chân chánh quật khởi! Nếu hần một khi đã vững căn cơ thì sợ rằng mọi người không ai may mắn nhưng trong lòng ai cũng nghĩ Lăng Thiên chính là môn nhân của Vô Thượng Thiên. Tất cả mọi người cũng không ai muốn trở thành kẻ đầu tiên gây khó dễ. Đây cũng là nguyên nhân trong một đoạn thời gian ngắn cơ hồ không có thế lực nào dám chân chánh nhúng tay vào Thừa Thiên!

Tuy nhiên các phương đều ở trong tối bày đặt kế hoạch nham hiểm, yên lặng mưu tính. Đột nhiên Thừa

Thiên đất bằng nổi phong vân ngoài ý muốn truyền ra tin tức kinh người là Vô Thượng Thiên, lệnh chủ Giang sơn lệnh truy sát Lăng Thiên. Tin tức này khiến quân chủ các phương đều thở phào một hơi đồng thời đều tự lạng lẽ nổi chủ ý, Lăng Thiên người không phải là môn nhân của Vô Thượng Thiên. Như vậy sẽ không phải cố kỵ gì nữa!

Mặc dù không cần lo lắng gì về bối cảnh sau lưng của Lăng Thiên nhưng có thể thấy Lăng Thiên với quyền thế thực lực, tài lực hùng hậu, mưu lược siêu quần thì một khi đủ lông cánh thì nhất định là một mối uy hiếp cực lớn! Hơn nữa không bị môn quy của Vô Thượng Thiên ước thúc thì lại càng trở nên đáng sợ!

Cho nên vô luận như thế nào, nhân vật nguy hiểm như Lăng Thiên tuyệt đối không thể để hấn tồn tại trên thế giới này. Mặc dù Giang sơn lệnh chủ ngay lúc này đang truy sát Lăng Thiên, Lăng Thiên nhất định phải chết không nghi ngờ gì nữa nhưng dù sao chỉ là đang “truy sát ” mà thôi. Chưa có xác định được nhân vật cực kỳ nguy hiểm này đã chết hay chưa. Để cho hấn sống thêm một ngày là thêm nguy hiểm. Để phòng vạn nhất cũng chỉ có... Vì vậy các quốc gia đều có hành động.

Đông Nam Tiêu Gia.

Đêm lạnh như nước, bầu trời đầy sao. Đêm nay không khí tựa hồ lạnh hơn, thiên hạ đệ nhất cự cổ chi gia chủ Tiêu Phong Hàn một mình đứng trước Bích ba tiên uyển Lâm Phong các, ngửa mặt nhìn trời, ắc mắt trầm trọng dị thường. Hấn đột nhiên nghĩ tới mười năm trước tại Lăng Gia thối thân đã cùng Lăng lão phu nhân đánh cuộc, vừa lại nghĩ tới Lăng Thiên kinh tài tuyệt diệu thì không khỏi buồn bã thở dài. Trong lòng tự nghĩ trận đánh cuộc này thật sự ta đã sớm bại từ mười năm trước, ta đã thua trận đánh cuộc này! Mặc dù cuối cùng kiên quyết không nhận thua nhưng bất quá cũng chỉ là vấn đề mặt mũi mà thôi. Vô luận là dùng lý do gì để che đậy thì thua cuối cùng vẫn là thua ! Nghĩ muốn nghị sự buổi trưa, lúc gia tộc quyết định càng không khỏi thở dài một hơi.

Mặc dù nói người muốn thành đại nghiệp nhất định không được câu nệ tiểu tiết nhưng chẳng lẽ chính mình thực sự phải trở thành kẻ vong ân phụ tình, quay lưng với tín nghĩa sao? Tiêu Phong Hàn ngửa mặt nhìn bầu trời đầy sao, tâm loạn như ma.

Phía sau có tiếng chân vang lên, nhân vật thứ hai của Tiêu Gia Tiêu Phong Dương nhẹ nhàng đi đến: “Đại ca, ngài lại đau khổ suy nghĩ về chuyện Lăng Thiên ư?”

“Không sai.” Tiêu Phong Hàn nhàn nhạt nói “Nghị sự trưa nay. Cơ hồ tất cả mọi người đều muốn lão phu phát lệnh truy sát Lăng Thiên, chỉ có Tuyết Nhi mạnh mẽ phản đối. Ôi, các người, các người nào biết giao tình giữa ta cùng Lăng đại ca! Ta hôm nay mà phát ra lệnh này thì ta nào còn mặt mũi mà đi gặp đại ca cùng đại tẩu? Ta thực sự khó lựa chọn mà!”

Tiêu Phong Dương trầm mặc một hồi rồi nói “Đại ca, thứ cho đệ nói câu khó nghe. Người xem trọng tư tình mà cái chúng ta đang xem xét lại là việc công, thuộc về việc công của tử tôn Tiêu Gia chúng ta. Tiêu Gia chúng ta ẩn nhẫn nhiều năm, mục tiêu duy nhất là muốn tranh giành thiên hạ, chúng ta không phải là một võ lâm thế gia, càng không phải đơn thuần là thế gia làm thương mại. Tất cả chương ngại chặn phía trước phải không chút lưu tình diệt trừ ngay. Việc này không cho phép bất kỳ ai để vấn đề cảm tình chen vào. Cho dù là gia chủ tư tình cũng không ngoại lệ, như vậy căn bản mới không khiến cho người khác bất phục. Ngay lúc này chúng ta có hai chương ngại rất lớn. Một là Ngọc Gia, hai là Lăng Thiên. Ngọc Gia đang có chủ ý như chúng ta, cũng muốn tại thời khắc tối hậu nhất cử định càn khôn, hiện đang chờ đợi thời cơ, mưu đồ từ từ nhưng Lăng Thiên niên kỷ còn trẻ lại đã lộ ra khí thế quét ngang thiên hạ, càng thêm tài lực, nhân lực, thế lực cùng nhiều phương diện ưu thế khác. Không nói Bắc Ngụy xuất phát từ mục đích gì mà phát ra Giang sơn lệnh truy sát Lăng Thiên, đối cùng chúng ta mà nói cũng là một cơ hội trời cho ngàn năm khó gặp. Nếu không thừa dịp này, mượn tay Giang sơn lệnh chủ trừ bỏ thì sớm muộn sẽ gặp đại họa hoạn a. Hơn nữa Giang sơn lệnh chưa từng thất thủ, chúng ta cũng bất quá là thuận thủy trợ giúp mà thôi”

Nói xong, Tiêu Phong Dương bước lên một bước, đặc biệt thấp tiếng nói “Đại ca, trước hết không nói tới Lăng Thiên, chỉ nói Giang sơn lệnh chủ, cái này cũng là một lưỡng đắc hảo sự a.”... Câu nói sau cùng này của Tiêu Phong Dương mang ý tứ hàm xúc thâm trường.

Tiêu Phong Hàn ánh mắt phát sáng dừng chân lại nói: “Không sai, đây chính là một cơ hội tốt! Nếu không được nhị đệ nhắc nhở, ta vì tư tình mà làm hỏng đại sự!” sau đó trầm ngâm nói: ” Quả nhiên là như thế,

sự tình không nên chậm trễ. Đêm nay truyền tin cho Quách huynh, chấp hành kế hoạch này phải cầu vạn vô nhất thất!”

Tiêu Phong Dương cười ha ha nói: “Xin đại ca cứ yên tâm, Quách huynh võ công sớm đã đến cảnh giới đăng phong tạo cực, nay cho thêm một số đồng môn tương trợ. Thực lực rất mạnh sợ rằng đương thế cũng không có ai là đối thủ. Việc này nhất định là sẽ viên mãn thành công! Đại ca cứ yên tâm chờ tin tức tốt lành.”

Lát sau thấy Tiêu Phong Dương vẫn không có ý muốn đi, ngược lại cúi đầu suy tư, bộ dáng do dự thì Tiêu Phong Hàn cũng có chút kỳ quái. Nhị đệ của mình vốn trầm ổn quả quyết, có sự tình gì mà ngay cả hắn cũng không có chủ ý nên hỏi “Nhị đệ, có chuyện gì mà ngay cả ngươi cũng do dự không quyết!”

Tiêu Phong Dương do dự một lúc rồi cuối cùng nói: “Đại ca, ngươi có phát hiện ra Tuyết Nhi nha đầu này gần đây thần thái có chút không đúng không. Trong buổi nghị sự hôm nay phản ứng cũng tựa hồ quá mức kích động ”.

Tiêu Phong Hàn nhớ tới bộ dáng của Tiêu Nhạn Tuyết trong buổi nghị sự hôm nay thì không do dự điểm điểm đầu đầu nói: ” Tuyết Nhi gần đây tinh thần không tốt, xác thực có chút khác thường. Ta cũng có tâm sự khó quyết, nếu như không được nhị đệ nhắc nhở thì ta cũng không để ý tới.”

Tiêu Phong Dương lo lắng nói: ” Đúng vậy. Đại ca, lần trước tiểu đệ cùng Tuyết Nhi đến Thừa Thiên. Lăng Thiên không những tướng mạo tuấn nhã, phong độ phiêu nhiên, càng thêm văn nhã phong lưu, võ công siêu nhân, hành sự cũng cực kỳ tiêu sái quả quyết mà hắn nguyên bản cùng Tuyết Nhi có hôn ước. Lúc mới vừa đến Thừa Thiên, cơ duyên xảo hợp cứu Tuyết Nhi một mệnh nên sợ rằng, sợ rằng Tuyết Nhi đã có chút động tâm tư. Việc này vốn cũng khó trách, Lăng Thiên tuyệt thế tài hoa như thế có thiếu nữ nào có thể không si mê!”

Tiêu Phong Hàn trong tâm nhất động bỗng nhiên nhớ lại trận đồ ước năm nào không khỏi cười khổ. Chẳng lẽ chính mình đã thua hoàn toàn? Hắn trầm ngâm một lúc rồi nói: ” Tuyết Nhi năm nay cũng không còn nhỏ, hay là”

378. Chương 5: Đột Phá Cảnh Giới

Tiêu Phong Hàn bình tĩnh thông thả đi hai bộ nói: “Việc này sao ngươi lại biết. Chuyện Ngọc Gia cùng Tây Môn gia thì đã nằm trong dự liệu của ta nhưng tin tức về Đông Phương Thế Gia thì từ đâu mà đến?”

Tiêu Phong Dương cười cười nói: “Ha ha. Đại ca. Mấy ngày trước Đông Phương Thế Gia có phái người đến, thay Đông Triệu hoàng tử Đông Phương Tinh Thần hướng tới Tiêu Gia ta cầu thân nhưng ta biết đại ca có ý muốn để chuyện chung thân của Tuyết Nhi lùi lại vài năm cho nên ta đã đem việc này tạm thời đè xuống. Còn chuyện truy sát Lăng Thiên cũng là từ miệng vị sứ giả này nghe được.”

“Chuyện này sợ rằng không thể quá cấp bách” Tiêu Phong Hàn nhăn mặt cau mày buồn bực nói: “Nếu quá gấp gáp sợ rằng Tuyết Nhi sẽ không đồng ý.”

“Đại ca. Tiểu đệ cho rằng việc này nếu có thể xúc thành kể ra cũng là một hảo sự.” Tiêu Phong Dương mỉm cười nói: “Thứ nhất có thể khiến Tuyết Nhi cắt đứt si niệm với Lăng Thiên. Thứ hai chúng ta sẽ có thêm minh hữu Đông Triệu thực lực không nhược này, cũng có thể mượn sự trợ giúp từ Đông Triệu và Đông Phương Thế Gia. Đến lúc ứng phó với đại địch Ngọc Gia cũng có tác dụng khiến chế nhất định. Thứ ba, xem xu thế hiện nay, Đông Triệu cùng chúng ta liên nhau, một khi khởi sự thật sự trở thành mối lo rất lớn ở sau lưng nhưng nếu kết minh với nhau thì cùng xuất binh và cũng không cần cố kỵ gì nữa.”

Tiêu Phong Hàn cúi đầu cẩn thận suy tư một phen, cảm khái thở dài nói: “Việc này đợi ta cẩn thận suy nghĩ thêm rồi hẵng nói.”

Tiêu Phong Dương khoé miệng lộ ra vẻ mỉm cười vì biết vị đại ca này đã nói như vậy thì việc này đã thành công một nửa nên cũng không thúc dục nữa, khom người cáo lui.

Sau khi Tiêu Phong Dương rời đi, Tiêu Phong Hàn ở trong Lâm Phong các trầm ngâm một lúc lâu rồi không kìm được thở dài một hơi, đưa mắt nhìn đêm đã khuya cuối cùng quay về phòng.

Một lúc lâu sau, phía ngoài Lâm Phong các, trong rừng trúc rậm rạp có một dáng người yếu điệu chậm rãi đứng lên. Ánh trăng lãnh đạm chiếu sáng khuôn mặt nàng để lộ ra dung mạo tuyệt mỹ nhưng trên đó lúc này lại đầy lệ ngân. Thân thể kiều nhược có chút lão đảo muốn ngã. Đây chính là Tiêu Gia Tiểu công chúa Tiêu Nhạn Tuyết!

Đêm nay nàng đến đây vốn muốn cầu xin Tiêu Phong Hàn vì quan hệ với Lăng Gia mà chi viện cho Lăng Thiên nhưng lại không nghĩ đến có được tin tức ngoài ý muốn này! Lúc này tim đau như cắt. Nàng lúc đầu đối với Lăng Thiên đầy ác cảm rồi lại dần có hảo cảm nhưng còn xa mới đến mức khuyh tâm hứa hẹn gì đó. Nàng chỉ đơn thuần muốn trợ giúp người mình nhìn thuận mắt mà thôi. Càng không hy vọng hấn chết vì âm mưu quỷ kế...

Nhưng Tiêu Nhạn Tuyết vạn vạn lần không có nghĩ đến hai vị gia gia bình thường coi mình như trân bảo vì lợi ích gia tộc nghiệp cuối cùng đã lựa chọn hy sinh chính mình! Cuối cùng lựa chọn quay lưng lại với tín nghĩa! Mà chính mình vì gia tộc này bao năm nay đã tổn bao tâm huyết, nay không ngờ cuối cùng lại như thế, lại đối đãi như thế! Một khắc này, tâm hồn thiếu nữ của Tiêu Nhạn Tuyết như hoàn toàn nát bấy.

Ngày thứ hai mọi người trong Tiêu Gia đang thương nghị việc cùng Đông Triệu liên minh kết thân thì Tiêu Phong Hàn đột nhiên nhận được truyền báo Tiêu Nhạn Tuyết lưu lại một phong thư rồi bỏ nhà mà đi không rõ tung tích.

Mà giờ khắc này Lăng Thiên phảng phất như đang ở trong một trận đại mộng!

Một trận kinh thế đại mộng!

Trong giấc mộng này hấn phảng phất như quay trở lại tiền thế, xuyên qua ngàn năm hồng trần, kinh lịch qua vài lần luân hồi!

Tiền thế đầy đau khổ bi thương và chua xót, đầy khó khăn và hành hạ!

Đến nay tuổi trẻ mà khinh cuồng liếc nhìn thiên hạ, hồng nhan tình trọng, ngang ngược phi dương!

Tiền thế đầy lãnh đạm và phiến muộn, đầy lãnh đạm cùng trướng vông. Ngay lúc trong giấc mộng này hấn lại lẳng lặng ly khai nhẹ nhàng bay đi vĩnh viễn ly biệt. Mà tại sâu trong giấc mộng này tiền thế cùng hiện thế đều dung hợp mỹ mãn thành một, cũng không còn phân biệt lẫn nhau hợp thành một chỉnh thể nhân sanh. Có hỉ có bi, có tình có khổ, có thành có bại. Cũng không còn có bất kỳ khoảng trống tâm linh nào nữa. Loại cảm giác này tựa như siêu thoát hồng trần tam thiên, siêu thoát sinh tử hết sức động lòng người mà lại hết sức chân thực.

Giấc mộng Trang Chu, ai là Trang Chu, ai là bướm mà rốt cục bướm là Trang Chu hay Trang Chu là bướm.

Cái đó cũng không thực sự quan trọng nữa vì những trải nghiệm đã qua vẫn còn hết sức chân thực. Không quản là mộng hay tỉnh, là thực hay mộng. Có gì phân biệt. Không quản trong mộng là thật hay giả cũng đã đủ rồi! Cũng đã thỏa mãn rồi!

Không hối tiếc. Không tiếc nuôi!

Trong cái hố dưới tảng đá lớn Lăng Thiên chậm rãi mở mắt ra, khóe miệng lộ ra một tia cười động lòng người, vừa thâm tình mà vừa lại siêu thoát! Một nụ cười hoàn mỹ! Tin tưởng rằng thế gian cho dù bất kỳ nữ tử nào nếu như thấy được nụ cười động lòng người này cũng hoàn toàn bị lạc lối trong đó.

Điều tiếc nuôi duy nhất chính là lại không có ai có thể thấy được nụ cười hoàn mỹ này!

Bốn bề im ắng. Còn trùng kêu vang thiên xướng có tiếng từ mặt thượng chậm rãi truyền lại. Phảng phất như gần trong tầm tay, hết sức hài hòa.

Lăng Thiên cảm giác toàn thân trên dưới ầm ập dào dạt sáng khoái nói không nên lời. Chính mình phảng phất như đang nằm trong một dòng suối ầm ập. Tâm linh càng như một khối ngọc lung linh chiết xạ ánh sáng mà người trần mắt thịt không nhìn thấy được!

Song chưởng Lăng Thiên khê chân, nội lực hùng hậu phát ra tạo thành tiếng nổ rung trời như sét đánh. Bùn đất trên người cùng tảng đá lớn vỡ ra rồi bị hất bay lên trên. Cả phiến rừng lớn đầy bụi đất tung bay!

Từ trong đám bụi đất Lăng Thiên chậm rãi đứng lên rồi lẳng không hư độ bay lên một ngọn cây. Dừng ánh mắt trời mà tắm rửa. Mắt nhìn ba ngàn hồng trần rồi đột nhiên có một loại cảm giác như núi non sông nước đều ở dưới chân mình!

Quân lâm thiên hạ, nắm giữ phong vân chỉ có Lăng Thiên ta!

Lăng Thiên không biết hẳn ở dưới tảng đá lớn này đã mấy ngày nhưng có một điểm duy nhất có thể khẳng định là thời gian nhất định không ngắn. Trong cơ thể tràn đầy chân khí. Cảnh giới đột phá làm tâm linh trở nên thông linh sáng suốt đồng thời cũng làm cho Lăng Thiên cảm giác được việc này tuyệt không chỉ một ngày mà có được! Nhưng mà trong bụng cảm giác đói cơ hồ làm hắn hư thoát càng làm cho Lăng Thiên cảm giác được bằng vào công lực tu vi cùng thân thể tổ chất của mình thì nhịn đói một hai ngày tuyệt không thể tới tình trạng thể này.

Xem ra chính mình đã ở chỗ này ít nhất là ba ngày? Chính mình tự chôn sống! Lăng Thiên cười ha ha. Ngay lúc này cảnh giới mặc dù tiến thêm nhưng không biết có thể chiến thắng Thiên Lý chưa? Bất quá chắc là có lực đánh một trận.

Võ học cảnh giới duy chỉ khi nội lực tiến vào tiên thiên cảnh giới mới tính là chân chánh nhập môn. Mà tiên thiên cảnh giới lại đại khái phân làm bốn giai đoạn. “Luyện tinh hóa khí, Luyện khí hóa thần, Luyện thần hoàn hư, Luyện hư hợp đạo”. Lăng Thiên lúc này mới thành công đột phá giai đoạn “Luyện tinh hóa khí” và tiến vào “Luyện khí hóa thần” nhưng Thiên Lý lúc này lại ứng với giai đoạn “Luyện thần hoàn hư” - hậu kỳ. Chỉ còn kém một bước, thậm chí là nửa bước là liền có thể tiến vào giai đoạn “Luyện hư hợp đạo” - vũ đạo chí cảnh. Cho nên khoảng cách giữa mình và Thiên Lý còn một đoạn không nhỏ nữa! Hoặc nói lúc này Lăng Thiên đã có cùng Thiên Lý đánh một trận nhưng nói thắng thì vẫn chưa thể.

Ngay cả lúc này cảm giác võ công vừa tiến nhanh nhưng Lăng Thiên vẫn cẩn thận đem chính mình cùng Thiên Lý khách quan so sánh một hồi. Việc không nắm chắc trên tám thành Lăng Thiên sẽ không tùy tiện đi làm.

Ngay lúc này việc hắn muốn làm nhất là đầu tiên tìm một quán rượu chất cho đầy bụng đã sau đó hăng nói. Cho dù công lực tiến nhanh thì việc no bụng vẫn là việc quan trọng.

Lăng Thiên nheo mắt nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, sau khi phân biệt phương hướng thì liền hướng về phía Tiên La thành thuộc Tây Hàn triển khai khinh công chạy đi như bay.

Ân. Lúc này Thiên Lý không biết đã truy đuổi đến tận nơi nào? Nghĩ đến cảnh Thiên Lý như con ruồi không đầu truy tìm chính mình thì Lăng Thiên có chút cười lên. Thiên Lý à Thiên Lý ơi. Người truy đuổi ta lâu như thế, lần đầu tiên làm chật vật như thế. Không cấp cho người một điểm giáo huấn thì sao đành? Phải khiến cho người ở bên ngoài đi du sơn ngoạn thủy một phen a!

Lăng Thiên trong lòng khoan khoái một lộ xuân phong đắc ý chạy thẳng đến Tiên La thành. Lúc này Lăng Thiên hiển nhiên không biết Thiên Lý đáng ra đã ở xa ngoài ngàn dặm thì nay đang ở trong Tiên La thành! Hơn nữa hắn đã nghỉ ngơi dưỡng sức ba ngày! Kể có thực lực đáng sợ này giờ phút này thực lực lại được khôi phục đến trạng thái mạnh mẽ nhất!

Bất quá sau nửa chén trà nhỏ công phu Lăng Thiên liền đến tới Tiên La thành. Đưa mắt nhìn lại thì thấy lá cờ của một quán rượu phấp phới bay, phía trên có hàng chữ ” Nhất ẩm tam nhật túy. Khai đàn thập lý hương ” (Uống vào say ba ngày, mở ra hương thơm bay ngoài mười dặm).

Lăng Thiên trong lòng khê cười, ngay cả rượu anh hùng huyết cùng Nghiễm hàn hương của mình cũng không có dũng khí dám nói là hương thơm bay xa mười dặm. Thế mà cái quán rượu nhỏ này lại dám khoác lác như vậy. Trong lòng vừa nghĩ vừa chậm rãi tiến vào.

Lúc này ánh mặt trời chiếu khắp nhưng lại chưa đến giờ Ngọ nên trong quán rượu cơ bản không có mấy khách nhân. Tiểu nhị đang nằm sấp trên quầy ngũ say, khoe miệng chảy ra từng dòng nước dãi dài. Xem hắn ngủ khoe miệng còn lộ ra vẻ cười hân là đang có giấc mộng đẹp.

Lăng Thiên đi đến gần bên người hán nhưng thấy không có phản ứng gì thì nổi tính trẻ con mỉm cười rồi đột nhiên dùng tay đập lên bàn một cái quát: “Bạc của ai rơi đây?”

“Bạc? Ở đâu? Chỗ nào? Ta nghe thấy bạc!”. Sau khi nghe đến bạc tiểu nhị đang ngủ say bỗng nhiên tỉnh lại, hai mắt sáng ngời như chưa từng ngủ qua, không hề có vẻ ngủ dậy nhập nhèm mà giống như hai ngọn đèn sáng nhòm ngó trước sau.

“Mang ngay cho bốn công tử hảo tửu cùng vài món ăn. Bạc a. Hiển nhiên là có cho người.” Lăng Thiên chụp lấy vai hán cười nói.

“Dạ... dạ. Xin công tử chờ một chút.” Tiểu nhị bối rối gãi gãi đầu ngô nghê cười hai tiếng rồi liền như làn khói chui vào hậu đường.

Không bao lâu sau bốn món thức ăn đã được đưa lên. Tiểu nhị vừa xoay người đi thì lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, vị công tử khí chất cao nhã này hình như chưa gọi rượu nên không do dự xoay người lại hỏi “Vị công tử gia này ngài có muốn...”. Hán vừa nói đến đây thì đột nhiên bỗng nhiên dừng lại tiếp theo hai tròng mắt trợn trừng cơ hồ muốn rớt ra!

Thấy vị công tử khí độ cao quý này một tay bưng bát súp thịt bò lên húp soạt một tiếng, không ngờ ngay cả chiếc đĩa cũng không dùng tới. Nhìn lại thức ăn trên bàn thì chỉ trong nháy mắt đã vơi đi non nửa. Một bàn thịt bò lớn đã nhanh chóng bị chén hết. Mà lúc này vị công tử này tay đầy mỡ, miệng đầy mỡ còn cả người bần thủ nhưng dưới ánh mắt chăm chú của mình không để ý chút nào, coi như không có ai bên cạnh tiếp tục hết lớn ăn uống hết sức phấn khởi!

379. Chương 6: Giáo Huấn Nhất Hạ

Tiểu nhị hít một hơi lương khí, người này ăn uống thật khó coi, cho dù là mấy tên khát cái bị bỏ đói mấy ngày cũng biết tự thẹn chứ không như vị công tử này. Khí độ bất phàm mà sao lại không có chút ý tứ nào, quần áo thì cũng không biết mấy ngày không thay, bám đầy bụi đất, cây cỏ, trông thật sự rất chật vật. Càng nhìn hán càng mạnh mẽ hoài nghi không biết vị công tử này trong túi còn có tiền hay không.

Trong lúc tiểu nhị đang lo lắng tính toán xem có nên bắt vị công tử này trả tiền trước hay không thì lại nghe được phía ngoài vang lên tiếng vó ngựa dừng lại trước cửa quán rượu, tiếp theo liền thấy một đoàn người đi vào. Tổng cộng có hai mươi người, cầm đầu là một lão giả vừa tiến vào cửa đã nói: “Tiểu nhị, hảo hủ (rượu ngon) hảo củi (thức ăn ngon), phá hư phá hư(nhanh nhanh) bưng lên”.

Vị lão gia này âm điệu nói rất không rõ ràng khiến tiểu nhị ca không hiểu vội mở miệng hỏi một câu: “Vị lão gia này ngài nói gì?”

Bốp! Một đại hán phía sau lão giả một bước xông lên vung tay bạt tai tiểu nhị một cái, hung tợn nói: “Rượu và thức ăn ngon, con mẹ ngươi không hiểu nói gì à? Nhanh lên! Còn để lão tử tức giận, lão tử đánh vỡ cái đầu chó của ngươi!”

Tiểu nhị bất ngờ không đề phòng nên bị ăn đủ một cái bạt tai lực đạo rất mạnh này, thân thể bị đánh quay một vòng rồi té ngồi trên mặt đất, trước mắt kim quang chọi hiện. Hán một tay che một bên mắt đứng lên, trong mắt đã có lệ quang, trong lòng ủy khuất nhưng miệng lại không dám nói gì nhanh chóng bước vào phía trong. Vừa đi trong lòng thầm nghĩ, là lão tử nghe không hiểu sao, là chủ tử ngươi nói căn bản không giống là người nói! Lão tử chém ngươi một ngàn đao giết chết con rùa rụt đầu vương bát đản có dũng khí đánh cha ngươi. Ngươi cũng là một gã nô tài mà thôi!

Đại hán nọ vừa đánh tiểu nhị xong xoay lại một bộ khiêm cung hữu lễ cười bồi nói: “Đại trưởng lão. Đứa điều dân này không giáo huấn nghiêm khắc thì không được, dám phạm vào hổ uy của Đại trưởng lão, thực sự là cực kỳ đáng chết.”

Lão giả này hai mắt nhìn trời cũng không nói gì, trong miệng chỉ khê hừ một tiếng rồi lại nhìn sang Lăng Thiên đang ngồi ăn ở bàn đối diện, bộ dáng trông như gai nhọn đâm vào mắt.

Quán rượu này vốn nhỏ hẹp mà lúc này một lần tiến vào tới hai chục người khiến cho không gian càng chật chội, cơ hồ không có chỗ để xoay người. Đám người của hán vẫn còn tới sáu bảy người chưa có chỗ ngồi, một đại hán một nghiêng mắt nhìn sang phía Lăng Thiên khế miệng khê nhếch.

Mấy tên đồng bọn của hán bỗng nhiên hội ý, một tên mũi hếch trong đó bước qua một tay đập lên bàn Lăng Thiên một cái quát: “Thằng khố rách áo ôm này, ăn uống no nê xong rồi còn không tính tiền rồi biến đi, thấy đại gia đến lại không nhanh đứng dậy cho lão gia ngồi, hỗn đản, con mắt ngươi mù hay sao?” Nói xong, hán đại để cảm giác được mình nói rất khôi hài nên tự cười to lên.

Mấy tên đồng bọn cũng hòa theo cười to, một gã nói: “Ngươi nói nhảm với hán làm gì? Trực tiếp ném ra ngoài là xong.” Mà vị lão giả cầm đầu lúc này lại rử mi nhắm mắt đạo mạo trang nghiêm mà ngồi, đối với chuyện tình vừa phát sinh lại không thấy không hỏi đến. Xem ra những chuyện như thế này đã xảy ra không phải là một hai lần.

Đáng tiếc, đi núi nhiều cuối cùng cũng có lần gặp hổ. Bọn hán hôm nay gặp phải một ‘lão hổ’, không những thế mà còn là một con mãnh hổ không mấy ai dám trêu chọc vào.

Lăng Thiên không động thanh sắc, đũa trong tay vẫn như múa nhanh chóng đem một khối thịt bò cuối cùng ném vào trong miệng. Bưng bát canh uống hai hớp sau đó chậm rãi từ trong lòng lấy ra một cái khăn tay trắng noãn lau lau mặt. Xong xuôi lúc này hán mới ngẩng đầu nhìn lên, tựa như cười mà không phải cười nhìn bốn gã đại hán trước mặt đánh giá một phen.

Đại hán mũi hếch nọ thấy hán sự tình đã đến mức này mà vẫn có dũng khí trầm trụ như vậy, cũng không thêm để ý đáp lời mình thì không nhịn được thốt nhiên giận dữ. Ý vào thể đồng trên thể gian này cho dù thực sự đã thương một người cũng không tính là đại sự gì, tiểu tử này liền giơ bàn tay to đầy lông mao nhắm mặt Lăng Thiên đánh qua đồng thời há to mồm mắng to “Ngươi còn giả bộ con mẹ ngươi a.” Tuy nhiên một câu mắng người này chưa nói dứt thì đột nhiên dừng lại rồi ” ngao ” một tiếng thanh âm này cực kỳ thâm trầm giống như là heo bị cắt tiết! Nhìn lại bàn tay hán vung ra đánh người cư nhiên không biết khi nào đã bị một cây đũa trúc xuyên qua lòng bàn tay đóng đinh lên mặt bàn gỗ.

Một đầu cây đũa trúc này do một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng dùng hai đầu ngón tay nắm lấy. Hai ngón tay cực kỳ nhẹ nhàng mà lại có vận luật tả hữu chớp lên. Mỗi lần chớp lên đại hán nọ trong miệng liền phát ra tiếng kêu bi thảm như trái tim bị nứt ra. Trên đầu mồ hôi như hạt đậu nành trút xuống như mưa.

Từng tia máu tươi từ vết thương chảy ra đầy bàn. Tí tách từng giọt rơi xuống phát ra thanh âm rõ ràng.

Mấy tên đồng bọn của đại hán này cùng không nghĩ thanh niên đối diện này lại tàn nhẫn như thế. Một lời không nói trực tiếp ra tay phé đi một tay của đại hán mũi hếch. Đám người này trước đây tại Tiên La thành cũng hoành hành bá đạo nhưng lại chưa từng gặp phải loại tình huống này nên nhất thời toàn bộ sửng sờ không kịp có phản ứng gì.

Tiếng kêu bi thảm của đại hán vang vọng trong khoảng không quán rượu cơ hồ phút chốc đã gần như kiệt lực thì “cheng cheng ” vài thanh âm vang lên. Đám đại hán đồng bọn cuối cùng đã có phản ứng, đao kiếm đều ra khỏi vỏ, mắng to xông đến. Hai thanh kiếm, một đâm vào cổ họng Lăng Thiên, một đâm vào ngực, ba thanh đại đao thì cái trực tiếp bổ vào đầu, cái bổ vào mặt. Trong không khí vang lên tiếng duệ kim phá không, thực sự là chiêu trí mạng.

Lăng Thiên một tay vẫn điều khiển cây đũa trúc chậm rãi chuyển động, đồng thời rút thêm một điểm nội lực vào trong đũa trúc khiến cho đầu khớp xương tay bị đũa trúc chấn động càng thêm đau nhức, đại hán nọ cảm giác sự đau đớn như chui vào cốt tủy thống khổ vô bì. Một tay khác cầm một cây đũa trúc khác chậm rãi điểm ra ngoài.

Thân thể Lăng Thiên vẫn ngồi yên trên ghế, bộ dáng tràn ngập vẻ an dật, ánh mắt thỏa mãn là vì hán mới ăn qua một bữa cơm đầy mỹ vị đến say mê. Duy chỉ có bàn tay là cử động, chuẩn xác mà nói là cây đũa trúc trong tay hán cử động, cây đũa trúc giống như là chậm rãi điểm ra nhưng đối mặt với đao quang kiếm ảnh cấp bách như lời điện trầm qua lại có thể phát sau mà tới trước, thực sự là làm cho người ta kinh ngạc!

Chát một tiếng, đũa trúc nhẹ nhàng điểm lên một thanh trường kiếm, một luồng cự lực kỳ quái đột nhiên tuôn ra. Đại hán nọ đột nhiên cảm giác cánh tay tê dại, trường kiếm trong tay cũng mất đi khống chế không tự chủ được bay ra ngoài, ca một tiếng kích lên thân kiếm của đồng bọn mình. Một đại hán cầm kiếm khác

chịu một kích này trường kiếm cũng không tự chủ được xiêu đi, cheng cheng cheng ba tiếng vang lên đánh vào ba thanh đại đao trên đầu Lăng Thiên!

Thế công của năm người trong nháy mắt bị áp chế một cách kỳ diệu, giống như kỳ tích. Mấy người này sắc mặt đều kinh nghi bất định, trong lòng đều có chút hồ đồ, không biết vì sao đao kiếm của các huynh đệ cư nhiên lại chém vào nhau. Mấy người này mặc dù lỗ mãng nhưng lại cũng biết nhân vật có thủ đoạn như thế quyết không nên trêu chọc vào nên liền chặt vật lui lại rồi cùng đưa mắt nhìn sang lão giả cầm đầu chờ hần quyết định.

Lăng Thiên bằng vào một cây dưa trúc và một điểm lực đã phá vỡ thế công do năm đại hán liên thủ! Dùng lực cũng không phải là rất lớn, cũng không đả thương một người nào trong đó nhưng trong trung gian chuyện này cho thấy nhân lực tinh chuẩn đến cực điểm, năng lực tính toán kinh người đủ làm cho mỗi người quan khán đều trợn mắt há hốc mồm!

Tây Môn Thắng trợn mắt há hốc mồm! Thiếu niên này là ai?

Trên người đầy bụi đất, mặt vẫn còn bùn đất, dáng vẻ chật vật nhưng khí độ ung dung, khí chất cao nhã, mỉm cười ấm áp nhưng trong đó lại mơ hồ ẩn ước lộ ra một tia hàn ý khiến cho vị Tây Môn Thế Gia Đại trưởng lão này càng lúc tâm can càng thêm run rẩy, tâm can càng thêm lạnh lẽo rồi trong lòng đột nhiên nảy ra tên một người: Lăng Thiên! Cái tên này từng làm cho tất cả người trong Tây Môn Thế Gia đều nghiêng răng cảm hận nhưng giờ khắc này lại làm cho Đại trưởng lão cảm giác cả người lạnh lẽo.

Lăng Thiên mới vừa xuất thủ, Đại trưởng lão trong lòng đã biết rõ ảo diệu trong đó tinh thâm như thế nào, mức độ khó khăn lớn như thế nào. Đối lại là hần thì vạn lần không làm được, nói như thế thì võ công của Lăng Thiên này thực sự không phải là còn hơn xa chính mình? Như vậy đám người của hần dựa vào cái gì mà đòi đánh chết hần, cho dù là khiên chế hần cũng là lực bất tòng tâm!

Trong lúc Tây Môn Đại trưởng lão trong lòng đang cấp bách tự hỏi đối sách thì lại thấy Lăng Thiên nhàn dật ngẩng đầu lên, một đôi song nhãn tựa hồ nắm rõ thế sự lại tỏ vẻ như cười như không nhìn qua. Tay khê có chút dùng kinh, xương tay phải của đại hán bị đóng đinh vào bàn bồng nhiên khê phát ra thanh âm " tích tích ba ba " bạo liệt, sắc mặt đại hán này chợt xám đi, thân thể chấn động, khóe miệng sùi bọt mép, cơ hồ không chịu được nổi thống khổ mà ngất đi.

"Này vị nhân huynh cầm đầu, thanh âm tích tích ba ba này sao nghe giống tiếng hạt đậu nành rang nổ, có êm tai không?" Lăng Thiên cười nói: "nhìn lão nhân gia ngài tâm tư sáng khoái như thế chắc là lần đầu tiên được nghe thanh âm tuyệt vời này, có phải là rất thỏa mãn không? Có muốn nghe thêm không".

"Đối diện có phải là Lăng Thiên Lăng công tử?" Tây Môn Thắng vẻ mặt thận trọng, một câu một chữ vạn phần cẩn thận hỏi. Mặc dù khóe miệng vẫn để hơi gió thoát ra nhưng cư nhiên mỗi câu nói đều hết sức rõ ràng phân minh! Nếu tại tình huống bình thường thì lão nhi này sẽ ngậm vô cùng cao hứng nhưng ngay lúc này thì hần lại ngay cả khóc cũng không có tâm tư nào.

"Ồ? Kiến văn rộng rãi! Hảo nhân lực!" Lăng Thiên thở dài nói: "Không ngờ liếc mắt một cái đã khám phá ra lai lịch bản công tử. Xem ra bản công tử thực sự là nổi tiếng a. Ân, được rồi, người là người của Tây Môn Thế Gia?"

Tây Môn Thắng giật mình, làm sao hần biết ta là người của Tây Môn Thế Gia?

Thấy nét mặt già nua của Tây Môn Thắng tỏ vẻ nghi hoặc, Lăng Thiên thở dài một hơi khẩu khí nói: "Tại Tiên La thành này, ngoại trừ Tây Môn Thế Gia các người ra thì làm gì có người nào có dũng khí âm ỉ ngang ngược như thế? Rất khó đoán ư? Ta không cảm giác được có cái gì khó khăn!"

Nét mặt già nua của Tây Môn Thắng hồng lên, trong lòng có chút phần nộ. Cho dù Lăng Thiên người võ công cao cường, hai nhà lại có thâm cừu nhưng cũng không nên ra mặt chỉ trích vũ nhục như thế chứ. Không thấy lão phu râu mép bó thành một bó lớn sao? Sao không biết nửa điểm tôn lão trọng hiền! Trong lòng giận dữ, thanh âm liền lộ vẻ the thé: "Lão hô(phu) là Tây Môn Thế Gia Đại trưởng lão Tây Môn Thắng, không biết Lăng công tử đến Tiên La là có chuyện gì?"

"Lão hồ Tây Môn Thắng? Là nói cái gì?" Lăng Thiên có chút không rõ ý nhưng trên mặt lại rất đặc sắc, đùa cợt nói: "Từ trước ta chỉ biết Tây Môn Thế Gia các người không quan tâm đến việc của người khác

nhưng hôm nay mới được mở rộng tầm mắt, nguyên lai ngay cả nói cũng không nên lời? Cũng không biết là nói cái gì nữa”.

“Hôn tang(hôn trưởng)! Lăng Thiên, ngươi không nên lấn hiếp người ngốc tôn (ăn hiếp người quá đáng, lão hô(phu) cũng không háo sắc (dễ chọc)!” Tây Môn Thắng thốt nhiên giận dữ rít gào lên.

380. Chương 7: Một Kẻ Cũng Không Lưu

Hôn tang (hôn trưởng)! Lăng Thiên, ngươi không nên lấn hiếp người ngốc tôn (ăn hiếp người quá đáng, lão hô(phu) cũng không háo sắc (dễ chọc)!” Tây Môn Thắng thốt nhiên giận dữ rít gào lên.

“Ngươi háo sắc nhưng ngươi đủ già rồi” Lăng Thiên khinh bỉ nói.

“Lăng Thiên! Ngươi hôn dẫn!” Câu nói này Tây Môn Thắng cư nhiên quán chú toàn thân nội lực, tựa hồ sét đánh giữa trời quang, hơn hai chục đại hán chung quanh cùng bị hoa mắt choáng đầu một trận.

Tây Môn Thắng trong lòng tính toán, Lăng Thiên vừa xuất hiện ở chỗ này, như vậy Giang sơn lệnh chủ nhất định cũng cách đây không xa. Chỉ cần mình nhẫn nhục một chút, bằng tiếng hét lớn này có thể truyền xa mấy dặm, lấy tu vi của hắn nhất định có thể nghe được, tin tưởng trong thời gian rất ngắn sẽ chạy đến. Chỉ cần trước khi hắn đuổi đến mình đem Lăng Thiên kéo trụ ở chỗ này, như vậy là đại công cáo thành.

Lăng Thiên trong mắt sát khí chợt hiện: “Ngươi gọi người giúp đỡ sao?”

Tây Môn Thắng hắc hắc cười lạnh “Thì sao? Ngươi liệu có gan chờ người của ta đến không?”

Lăng Thiên cười lạnh một tiếng : “Tây Môn Thắng, ngươi sống từng này tuổi đầu mà giống như con chó vậy! Ngươi cho rằng bản công tử cho ngươi cơ hội này sao?” rồi đột nhiên giọng nói trở nên lạnh như băng: “Lại nói, ta rất không thích tên ngươi. Tây Môn Thặng (thừa lại), Tây Môn đáng phải diệt tuyệt, tại sao còn để ngươi thừa lại”.

Đột nhiên cổ tay Lăng Thiên chợt động, đưa trục trong tay ”rắc rắc rắc’ gãy làm ba khúc, tiếp theo liền có ba tiếng ‘hự’ buồn bực vang lên. Ba gã đại hán trông như dã ngưu chậm rãi ngã xuống, trên yết hầu mỗi người đều bị một khúc đưa trục xuyên vào!

Mọi người ở đây không ngờ không ai có thể nhìn được Lăng Thiên xuất thủ ra sao! Kể cả Tây Môn Thế Gia Đại trưởng lão Tây Môn Thắng!

Tây Môn Thắng trong tâm lạnh lẽo quát: “Tiến lên giết hắn!” Bỗng nhiên hai mươi tên tay cầm đại đao từ bốn mặt sấn đến. Lăng Thiên cười lạnh một tiếng, vung cước lên, mấy cái đĩa đồ thức ăn trên mặt bàn vọt ra ngoài tiện thể đánh ngã ba người. Hắn thuận tay rút cái ghế gỗ ngồi dưới mông đập vào đầu một đại hán trước mặt. Cái đầu tên này liền như một quả trứng vỡ vụn.

Đại đao sáng như tuyết bổ xuống. Thân ảnh Lăng Thiên thấp thoáng một cái đã từ trong bóng đao chui ra ngoài. Tay trái hóa làm đao một chiêu chém tới, sáu đạo huyết quang liền đột ngột từ yết hầu sáu đại hán điên cuồng phun ra rồi nhất tề ngã xuống.

Tây Môn Thắng rống to một tiếng điên cuồng xông tới. Hắn làm sao không biết chính mình quyết không phải là đối thủ của Lăng Thiên, nhưng nếu giờ khắc này lâm trận mà khiếp sợ thì bên mình sẽ không còn sĩ khí gì nữa, càng vô pháp giữ chân Lăng Thiên. Đơn giản chỉ là tập hợp lại cho người ta giết. Lăng Thiên khóe miệng lộ ra một tia tàn nhẫn cười lãnh khốc. Cũng không thấy hắn nhảy lên đột nhiên vung chân đá rơi đao đồng thời thừa thế đá vào cằm một đại hán.

Nội lực cuồng mãnh thoáng chốc phát ra. Rắc rắc một tiếng vang động. Đầu lâu đại hán nọ đang sống sờ sờ cư nhiên bị hắn một cước đá trúng đứt cổ bay đi mang theo huyết nhục đầm đìa. Cái miệng mở lớn nhằm hướng Tây Môn Thắng bay qua, đầu đã rời thân thể bay đi mà trong miệng cư nhiên vẫn còn phát ra thanh âm rõ to: “Sát!”

Tây Môn Thắng dù sao cũng là miễn cưỡng động thủ mà thôi. Trong lòng vốn đã sợ hãi nay thấy tình cảnh này thì trong lòng càng lạnh lẽo, lúc này hần lông tóc dựng đứng, trong nháy mắt tâm tạng tựa hồ như ngừng đập. Sống đến tuổi này kinh nghiệm giang hồ cừu sát của lão cũng không ít. Số người chết dưới tay ít ra cũng hàng trăm nhưng đây lại là lần đầu tiên thấy loại thủ pháp giết người tàn khốc đến cực điểm này!

Từ khi bắt đầu động thủ đến lúc đó bất quá mới qua hai ba cái hô hấp mà thôi. Hai mươi đại hán thì đã mất đi mười bốn! Chỉ còn lại hơn sáu gã đang do dự giơ đại đao lên cao tại khoảng không nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ hoảng sợ tới cực điểm. Miệng há to kinh ngạc đến ngây người.

Một lúc lâu sau đột nhiên nghe thấy thanh âm chất lỏng tí tách nhỏ xuống. Mọi người không tự chủ được nhìn lại thì thấy đũng quần của đại hán này đã ướt một mảng lớn, nơi đó nhiệt khí vẫn đang bốc lên.

Lăng Thiên nhăn mặt, thân thể như gió lốc xẹt qua trước người sáu đại hán, một chưởng đánh tới mang theo thanh âm vù vù nhằm đầu Tây Môn Thắng giáng xuống. Phía sau hần, trong hòng sáu gã đại hán đồng thời phát ra thanh âm róc rách rồi thân hình trắng kiện chậm rãi ngã xuống.

Tây Môn Thắng hai mắt bỗng nhiên đỏ rực, thân thể chợt thấp thoáng phản chưởng đánh ra, tiếp theo thối lui ra phía sau một bước rồi tiếp theo lại tiến lên trước một bước. Một đạo quang hoa đột nhiên hiện lên trong mắt Lăng Thiên, Tây Môn Thắng đã rút trường kiếm ra muốn toàn lực chiến đấu!

Lăng Thiên cười lạnh, môi có chút bặm lại, thân thể bay lên thoáng một cái đã tiến vào trong màn kiếm quang dày đặc do lão giả tạo thành. Kiếm quang của Tây Môn Thắng giống như mưa rơi nhưng thân ảnh Lăng Thiên lại lúc ẩn lúc hiện ra vào trong kiếm quang như không, không ngờ ngay cả vạt áo của hần cũng không chạm tới được. Ngược lại Tây Môn Thắng lại vô số lần rơi vào hiểm cảnh! Thủ chưởng trắng nõn của Lăng Thiên mang theo âm thanh phá không the thé trong chớp mắt lại áp đến.

Tây Môn Thắng cả kinh, trường kiếm phát ra kiếm ảnh dày đặc gió mưa không thấu, thân thể từng bước lùi ra ngoài cửa.

“Tây Môn Thắng, chạm đến bản công tử mà còn thừa lại sao?” Lăng Thiên lãnh đạm nói, thanh âm mang theo vẻ giễu cợt chậm rãi nói, lực đạo trên thủ chưởng đột nhiên gia tăng vài phần rồi bỗng nhiên “vù vù” một tiếng vang lớn. Ngón tay của Lăng Thiên búng lên trường kiếm của Tây Môn Thắng, trường kiếm thoát tay bay ra mang theo một đạo lưu quang, “xoạt” một tiếng đã xuyên lên nóc nhà, chỉ còn lộ ra chuôi kiếm ở bên ngoài.

Tây Môn Thắng “ai da” một tiếng, cũng không để ý gì nữa, vù vù xuất ra ba chưởng nhưng cũng không cố xem hiệu quả như thế nào mà lập tức xoay người bỏ chạy, tuy nhiên mới vừa ra đến cửa thì trước mắt đã thấy một cái bóng trắng xuất hiện. Lăng Thiên vẻ mặt đầy sát khí đã đứng ở trước mặt hần.

Tây Môn Thắng tuyệt vọng rống to một tiếng, muốn xoay người lần nữa nhưng thân thể mới vừa chuyển đi được một nửa vòng thì chân phải Lăng Thiên đã tàn nhẫn đá vào hông hần. Tây Môn Thắng trong miệng bị thấm kêu lên một tiếng, thất khiếu máu tươi ứa ra, dưới một cước cuồng mãnh này cả người bay vọt lên.

Thân thể Lăng Thiên chợt dừng lại trong khoảng không, một chân dẫm trên đầu hần, thân thể xoay tròn rồi hạ xuống. Đến lúc hần hạ xuống đất thì cái đầu già nua của Tây Môn Thắng đã bị đè ép lún vào trong cổ, tựa như bị khoái đao chém đứt đầu.

Lăng Thiên vỗ vỗ hai tay, sắc mặt khôi phục lại vẻ bình tĩnh bước vào cửa. Ân, vị nhân huynh tay phải bị đóng đinh ở trên bàn do bất tỉnh nên lúc này vẫn giữ lại được cái tiểu mệnh, lúc này là người duy nhất của Tây Môn còn may mắn tồn tại. Lúc này hần nằm trên mặt đất như chó và đã tỉnh lại, hai mắt nhìn Lăng Thiên tràn đầy vẻ cầu khẩn.

Ánh mắt Lăng Thiên bình tĩnh nhìn ra ngoài tựa hồ không thấy hần, gia hỏa này trong lòng mới vừa thở phào một hơi thì đột nhiên cảm giác một chân giẫm lên đầu mình.

Kẻ duy nhất may mắn tồn tại cũng chưa chắc may mắn sống sót.

Giống như giẫm nát một quả trứng gà thối, chỉ nghe dưới chân phát ra thanh âm bẹp một cái, Lăng Thiên cũng không quay đầu lại mà đi luôn ngoài, tay tiện thể vung lên, một khối bạc chuẩn xác rơi vào lòng gã tiểu nhị sớm đã bị hù dọa bất tỉnh, lực đạo vừa đủ làm cho hần tỉnh dậy. Hần mở mắt nhìn thấy tình cảnh

như Tu La địa ngục này, điểm tiểu nhị thậm chí còn chưa kịp xem trong lòng mình là cái gì thì đầu lại lệch qua một bên bị hù dọa mà ngất đi.

Ngay lúc Lăng Thiên vừa mới ly khai thời gian chưa được nửa chén trà nhỏ, một đạo ảnh tử mờ nhạt khẽ tiến vào tử quán, nhanh chóng bay vòng quanh một vòng, tiếp theo lại xoay người bỏ đi. Cái bóng mờ này chợt hiện rồi lại tiêu tan mất.

Điểm tiểu nhị vừa tỉnh lại thì nhìn thấy bóng dáng quỷ dị này chợt hiện bỗng nhiên hai con ngươi trợn trừng, trong miệng rên rỉ không giống như tiếng người một câu: " Quỷ a! Yêu quái!" rồi lại ngất đi.

Năm nay là cái năm gì a. Một thiếu niên công tử rất văn nhã bỗng giết người như thái rau cải, giết người cả đám. Vất vả mới qua đi thì ngay lúc đó lại xuất hiện yêu quái ! Ngày mai trở về quê thôi, không nên đến cái địa phương quỷ quái này nữa. Đây là suy nghĩ duy nhất của điểm tiểu nhị trước khi bất tỉnh, rất kiên quyết.

Lăng Thiên tiêu sái tiến vào Tiên La thành. Lúc này, một trong những dự định, kế hoạch cùng mục tiêu của hắn là vô luận như thế nào cũng phải đem những nhân vật trọng yếu của Tây Môn Thế Gia phế bỏ, để cho Tây Môn Tập chân chánh nắm giữ quyền lực tối cao của Tây Môn Thế Gia.

Dù sao ngay lúc này gia hỏa Thiên Lý nọ không biết là đang truy tìm ở chỗ nào. Chờ sau khi hắn phát giác ra ta đến Tiên La thành thì ta đã sớm làm xong hết sự tình. Cứ để cho hắn sốt ruột đi, công tử ta mới không cần cấp bách! Trong lòng Lăng Thiên nổi ác ý nói.

Nhưng hắn lại không biết, một tiếng rống to cuối cùng của Tây Môn Thắng đã có hiệu quả, ngay lúc Lăng Thiên ở trong tử quán phía ngoài thành đại khai sát giới, Thiên Lý đã nghe được tiếng rống to của Tây Môn Thắng, đã toàn lực đuổi về hướng nọ. Ngay sau khi Lăng Thiên ly khai, bất quá chỉ là bước trước bước sau, Thiên Lý cũng đã đuổi đến tử quán. Lăng Thiên chân trước tiến vào Tiên La thành, Thiên Lý chân sau tiến theo vào, trong lúc đó khoảng cách giữa hai người lại không quá trăm trượng.

Thần may mắn lại thực sự nghiêng về Lăng Thiên, khiến tử thần bay sượt qua đầu vai.

Nhưng một núi khó dung hai hổ, Lăng Thiên cùng Thiên Lý hai người đồng thời ở trong Tiên La thành lại há không có cơ hội gặp mặt? Mất thấy một trận đại chiến giữa hai người là khó tránh khỏi! Đối mặt với Giang sơn lệnh chủ Tổng Quân Thiên Lý cái thể thần công, Lăng Thiên đến tột cùng có thể như thế nào...?

Trong một khách sạn ở Thừa Thiên, huynh muội Thủy Thiên Nhu cùng Thủy Thiên Huyền ngồi đối diện với nhau, bóng đêm đã phủ xuống, ánh sáng vàng vọt.

"Nhu nhi, thời gian trước vì sao mất đi toàn bộ tin tức? Tại sao tất cả người khác gần như đã chết hết." Thủy Thiên Huyền cẩn thận đánh giá kỹ muội muội mình, trong mắt hiện lên vẻ thương tiếc nhưng lại chỉ phát hiện ra sắc mặt Thủy Thiên Nhu tái nhợt, hai mắt sưng đỏ tựa hồ vừa mới khóc lớn một trận: "Muội bị thương? Là như thế nào, có nghiêm trọng không, là người nào hạ thủ? Nói cho ca, ca thay người báo thù!".

Thủy Thiên Nhu cuối cùng thấy ca ca mình mềm đi lại nghĩ đến đoạn thời gian này cuộc sống chịu nhiều ủy khuất, cái miệng nhỏ nhắn nhếch ra, tựa hồ muốn khóc nhưng bản tính nàng vốn kiên cường nên mạnh mẽ tự nhẫn nại, tuy nhiên vẫn phải cắn môi, trên môi lộ ra vết răng hằn lên. Thủy Thiên Huyền thấy bộ dáng này của muội muội thì tâm kinh, trong lòng dâng lên sự phẫn nộ, chẳng lẽ Nhu nhi ... cư nhiên trong thời gian này bị khi dễ...

Thủy Thiên Huyền càng nghĩ lại càng cho rằng có thể là khả năng này, lại nghĩ đến việc mình đã khẳng định với phụ thân mẫu thân yên tâm để cho muội muội đi theo ra ngoài. Nay lại tào ngộ sự tình này thì như thế nào có thể giao phó với cha mẹ. Nghĩ đến đây hắn đại nộ trùng thiên, hai mắt đỏ lên quát: "Là kẻ nào làm".

"Là kẻ nào làm?" Thủy Thiên Nhu nhìn ca ca mình một cái có chút khó hiểu. Nàng đang lo lắng nên hỏi đáp câu hỏi của Thủy Thiên Huyền như thế nào. Đến tột cùng có nên đem chuyện Lăng Thiên bắt mình làm tù binh nói ra hay không?

Điệp nhi bên cạnh Thủy Thiên Nhu nghe rõ ràng ý tứ của Thủy Thiên Huyền thì mỉm cười nói: "Xin công tử gia yên tâm, Tiểu công chúa cũng không có bị ăn hiếp."

“Ồ” Thủy Thiên Huyền ngượng ngùng điểm điểm đầu, “Như vậy thì sao mà lại bị thương? Thương thế như thế nào? Những người khác đâu? Hai vị Trịnh trưởng lão đâu?”. Thanh âm cũng đã nhu hòa hơn nhiều, nội dung cũng chuyển vào chánh đề.

381. Chương 8: Thân Trúng Kỳ Độc

“Tiểu muội lúc này không có vấn đề gì nhưng những tao ngộ của hành trình lần này thật khó quên. Tiểu muội vừa đến Thừa Thiên không lâu đã bị Ngọc Gia tập kích.” Thủy Thiên Nhu suy nghĩ một lúc lâu, rồi cũng không biết sao, quý khiến thần xui thế nào mà lại nói dối ca ca mình: “ Hai trưởng lão Ngọc Gia là Ngọc Trảm Phong cùng Ngọc Trảm Vân suất lĩnh tinh nhuệ của Ngọc Gia tập kích, tiểu muội lúc đó căn bản không ứng phó nổi, bên ta bị thiệt hại lớn. Toàn quân bị tiêu diệt, tiểu muội cũng bị trọng thương, hai vị Trịnh trưởng lão vì cứu tiểu muội, không tiếc thì triển cấm kỹ mà cuối cùng tử trận đương tràng. Tiểu muội cùng Điệp nhi sau khi may mắn trốn thoát thì đoạn thời gian này vẫn ở lại đây dưỡng thương.”

“Lại là Ngọc Gia! Ngọc Trảm Phong! Ngọc Trảm Vân!” Thủy Thiên Huyền nghiêng răng ken két, hai mắt đỏ rực: “Hai lão thất phu này, có gan thương tổn muội muội ta! Ta nhất định phải đem hai lão này băm thi vạn đoạn! Xương cốt vô tồn!” rồi nghĩ đến nguyên nhân chính mình chiến bại cũng là do Ngọc Gia nắm Tây Hàn Hàn Thiết Hiên trong tay, hấn càng nghiêng răng nghiêng lợi, hận đến nổi tâm tạng cũng run lên!

Mọi sự tình đều bị phá hư do bàn tay của Ngọc Gia! Đúng là muốn nhai nuốt cũng không được.

“Bọn hấn cũng đã chết rồi. Hai vị trưởng lão mặc dù đã hy sinh nhưng trước khi chết đã liệu mệnh cùng bọn hấn đồng quy vu tận, bọn ta mới có cơ hội trốn thoát.” Thủy Thiên Nhu thấp đầu, cơ hồ không có dũng khí đối mặt với ánh mắt của ca ca: “Ca, chúng ta bây giờ nên làm sao? Nghe nói về phía huynh tình hình cũng có chút bất lợi hử, trong thời gian này tiểu muội cũng rất lo lắng.”

“Đâu chỉ là tiến triển không thuận lợi!” Thủy Thiên Huyền thở dài một hơi.” Tám Đại hộ pháp trưởng lão tùy thân của ta toàn quân bị tiêu diệt, đều chết trong tay thủ hạ của Lăng Thiên. Ba mươi lăm cao thủ của ta lúc này chỉ còn lại hai mươi một người. Bắc Ngụy bốn mươi vạn đại quân đều bị nướng tại Yến quận! Trận chiến này đã bại rất bi thảm, có thể nói là sụp đổ hoàn toàn, vô pháp trở mình”.

“Hả?!” Thủy Thiên Nhu kinh ngạc trợn to đôi mắt đẹp, mặc dù sớm biết là Lăng Thiên chiến thắng nhưng lại chưa từng nghĩ đến thiệt hại không ngờ lại lớn như thế, chiến quả không ngờ lại sáng chói như thế nhưng nhìn bộ dáng uể oải của ca ca mình thì trong lòng lại đau nhói, nhẹ lời an ủi nói: “Ca, thắng bại vốn là chuyện thường của binh gia, người cần gì phải để tâm.Cái gì mà vô pháp trở mình, Bắc Ngụy nói gì cũng bất quá chỉ là một quân cờ của chúng ta mà thôi, cho dù có hy sinh thì cũng không có ảnh hưởng đến đại cục a.”

Thủy Thiên Huyền tinh thần nhất chấn, ha ha cười nói: “Ta cũng chỉ là nhất thời cảm khái mà thôi, sao nói là để tâm. Trận chiến này nếu như không có Ngọc Gia ngoài dự đoán của mọi người đột nhiên tham gia thì Lăng Thiên ngay cả có thần dũng đến mấy thì nhiều nhất cũng chỉ có thể thu gom được đám tàn binh toàn thân thối lui mà thôi! Bất quá, Lăng Thiên người này thật sự là một kình địch đáng kính nhất của ta!” Nói xong Thủy Thiên Huyền trong nét cười hàm chứa ý tứ có chút may mắn cùng vui mừng trước tai họa của người khác.” Nhưng đáng tiếc à, đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?” Thủy Thiên Nhu nghi hoặc hỏi“Ca. Về cười của người sao kỳ quái vậy.”

“Đáng tiếc Lăng Thiên nhất định đã chết không thể nghi ngờ hoặc giả lúc này đang bị giết chết cũng không chừng!” Thủy Thiên Huyền khi nói câu này thì cũng không biết đến tột cùng tâm tình của mình như thế nào, tựa hồ có vẻ tiếc hận, có may mắn lại vừa có vài phần tiếc nuối. Nếu không thì chúng ta có thể liên thủ cùng Lăng Thiên đối phó với Ngọc Gia.”

“Lăng Thiên nhất định đã chết không thể nghi ngờ. Hấn đã chết !?” Thủy Thiên Nhu đứng bật dậy, khoe miệng có chút run rẩy, khuôn mặt xinh xắn đột nhiên trắng bệch: “Tại sao? Làm sao có khả năng này!”

“Nhu nhi không biết sao?” Thủy Thiên Huyền kinh ngạc nhìn muội muội mình: “Ngụy Thừa Bình gia hỏa nọ như con chó cấp bách nhảy tường không ngờ đưa ra Giang sơn lệnh mời Giang sơn lệnh chủ giết chết Lăng Thiên! Ngay lúc này Lăng Thiên đang chạy trốn trời chết. Bất quá theo ta đánh giá dưới tình huống bị Giang sơn lệnh chủ truy sát, Lăng Thiên dù có bản lĩnh bằng trời cũng không trốn được bao lâu! Hoặc giả ngay lúc đó đã bị giết nhưng tin tức chưa truyền về đến thôi!”

Thủy Thiên Nhu ngồi phịch xuống ghế, hai mắt vô thần nhìn về phía trước, trong lòng đau khổ và cay đắng! Ngụy Thừa Bình, Giang sơn lệnh! Giang sơn lệnh chủ nọ là tồn tại kinh khủng ngay cả Thủy Gia cũng không có dũng khí trên chọc vào! Sao lại như vậy? Lăng Thiên...hắn có thể trốn được không? Dưới tay của vị thiên hạ đệ nhất cao thủ được cả thiên hạ công nhận này Lăng Thiên có mấy phần cơ hội sống sót.

“Ngụy Thừa Bình đáng chết!” Một lúc lâu sau Thủy Thiên Nhu mới nghiêng răng mà mắng một câu.” Thành sự không đủ mà bại sự thì có thừa, đúng là hỗn trưởng mà!”

“Không sai! Ngụy Thừa Bình xác thực là đáng chết. Thành sự không đủ mà bại sự có dư. Nhu nhi nửa điểm cũng không nói sai!” Thủy Thiên Huyền vừa khen đồng thời nói: “Nếu hắn dùng Giang sơn lệnh sớm hơn vài ngày thì cho dù có Ngọc Gia can dự vào kế hoạch của chúng ta cũng sớm thành công! Nhưng hắn lại không sớm không muộn, vào đúng lúc ta mới vừa cải biến chủ ý muốn tìm Lăng Thiên hợp tác thì lại đem Giang sơn lệnh ra để truy sát Lăng Thiên! Quả thực là cực kỳ hỗn trưởng! Ngay lúc này có sử dụng thì mục tiêu cũng nên là Ngọc Mãn Lâu mới đúng. Tên này đúng là một hỗn trưởng đáng chết!”

Thủy Thiên Huyền tức giận mà nói. Theo khẩu khí của muội muội hắn mà nói nhưng hắn lại không biết Thủy Thiên Nhu đến tột cùng vì cái gì mà tức giận Ngụy Thừa Bình như thế.

Lúc này Thủy Thiên Nhu đang hận không thể đem Ngụy Thừa Bình chém ngàn đao. Cả tâm hồn thiếu nữ của nàng sớm đã đặt trên người gã Lăng Thiên đang chạy trốn kia. Nàng đột nhiên tỉnh lại, bất giác mặt nóng rần lên, cả khuôn mặt đỏ bừng lên. Phi phi phi. Ta không thêm vì gia hỏa đáng ghét nhà người mà lo lắng. Ta chỉ lo lắng là hắn đã hạ độc được trên người ta, Thủy Thiên Nhu trong lòng tự giải thích.

Nghĩ đến Lăng Thiên không ngờ lại hạ độc chính mình, Thủy Thiên Nhu không khỏi hận đến ngứa răng, thấp tiếng sảng giọng mắng: “Chết cũng đáng!” nhưng mới nói được mấy chữ này thì lại đột nhiên cảm giác được trong lòng không tự nhiên, không ngờ có chút mê man, cảm giác được tâm trạng như đang bay trên khoảng không mãi không hạ xuống. Tâm phiền ý loạn cực kỳ.

“Nhu nhi, nhu nhi? Muội muội, ” Thủy Thiên Huyền gọi vài tiếng, thấy bộ dáng muội muội mình như nằm mộng giữa ban ngày, thần sắc giật mình không biết đang suy nghĩ cái gì mà tinh thần căng thẳng đến cực điểm khiến hắn không khỏi có chút lo lắng, duỗi tay khua khua trước mặt Thủy Thiên Nhu mấy cái “Muội làm sao vậy, đang suy nghĩ cái gì mà sao bộ dáng như hồn vía để đâu rồi?”

Vốn đang trong hồi ức đột nhiên bị ca ca làm tỉnh dậy, khuôn mặt xinh xắn của Thủy Thiên Nhu thoáng hồng, có một loại cảm giác như bị khám phá tâm sự nên không khỏi thẹn thùng cúi thấp đầu.

Thủy Thiên Huyền nhìn muội muội mình. Từ lúc nàng còn nhỏ đến nay hắn chưa bao giờ thấy vị muội muội cơ trí này của mình có bộ dáng như vậy, càng nhìn càng cảm giác được nha đầu này có chút không đúng, không do dự duỗi tay sờ lên trán nàng ôn nhu hỏi “Nhu nhi, ngươi không sao chứ? Hay là thương thế chưa khỏi hẳn?!”

“Oh, ta không sao, thật sự không sao mà!” Thủy Thiên Nhu hoảng hốt gạt tay hắn ra, tinh thần hoảng hốt nói: “Ta đang suy nghĩ lần trước trúng độc...”. Khi nói câu này, ý tứ thực sự của Thủy Thiên Nhu cũng không nằm ở chuyện Lăng Thiên cho mình ăn độc được, ngược lại lại nhớ tới thời gian khoảnh khắc đó. Dù sao thời gian cuối cùng Lăng Thiên cùng nàng ở chung đối với thiếu nữ tình hoài như nàng đã không muốn nhận thức nhưng lại vô pháp ngăn cản chính mình nghĩ tới Lăng Thiên. Càng nghĩ lại càng cảm giác được trái tim này phảng phất đã không còn thuộc về chính mình ngược lại phảng phất cảm giác được Lăng Thiên chính là một vị độc được không có thuốc giải. Mà chính mình, rõ ràng đã trúng loại độc được không có thuốc giải này, thiếu niên tình hoài thì làm thơ mà thiếu nữ tình hoài thì tư vị vi diệu thật sự không thể thổ lộ với người ngoài cho dù là huynh trưởng ruột thịt của mình!

Mình đã trúng loại độc được không có thuốc giải này từ bao giờ. Sau khi xác định chính mình trúng loại ” tình độc ”, Thủy Thiên Nhu lúc này có chút bàng hoàng vô sách, là lần đầu gặp mặt giữa trời mưa phùn

như vân như vũ hay tại Nhã văn hội chứng kiến phong thái tuyệt thế vô song vô thượng nọ. Là lúc nào.

“Cái gì! Muội trúng độc ư!” Thủy Thiên Huyền kinh hô” Khi nào? Đã lâu chưa. Loại độc gì? Đã tìm biện pháp giải độc hay chưa?! Ôi! Người, nha đầu này, luôn giống như một nam hài tử vậy. Đến lúc nào mới có thể trở thành một thực nữ thành thật mà! Ta sớm đã nói với ngươi là đừng có đi theo ta mà. Đã nói là đừng có chạy loạn lên, ngươi nhìn ngươi xem, ngươi nhìn ngươi xem. Không phải muốn chạy đến Thừa Thiên sao, bây giờ biết tính toán làm sao...”.

Thủy Thiên Huyền vừa lẩm bẩm vừa không do dự nắm lấy cổ tay Thủy Thiên Nhu, đưa nội lực vào xem xét vừa chân tâm nói với muội muội mình.” Ân, tựa hồ có một loại đặc biệt...” rồi đột nhiên thần sắc ngưng trọng “Hảo cổ quái độc! Chuyện này xảy ra khi nào vậy”.

Sau khi dùng nội lực dò xét qua, trong lòng Thủy Thiên Huyền không khỏi cấp bách dị thường. Phản ứng trong cơ thể muội muội thực sự phi thường kỳ quái, có một loại dị vật cổ quái, dùng nội lực thì có thể rõ ràng tra xét thấy nhưng khi dùng nội lực để bao vây thì trong nháy mắt nó lại biến mất vô ảnh vô tung, không thể tiếp tục dò xét được nữa. Muội muội sao lại trúng loại độc kỳ quái này!

Hảo cao minh kỳ độc! Là người phương nào hạ độc!

Sau khi hỏi câu này, Thủy Thiên Huyền liền bế mục tiếp tục cẩn thận tra xét độc được, thử lấy nội lực hóa giải độc lực vừa giống lỗ tai chờ muội muội nói nhưng đến nửa ngày cũng không nghe thấy Thủy Thiên Nhu nói gì thì kinh ngạc mở mắt nhìn sang. Lúc này phát hiện ra Thủy Thiên Nhu đang hai tay che lỗ tai, trên mặt lộ ra thần sắc đau khổ không thể chịu được, đầu nghiêng về một bên mà thị nữ Diệp Nhi lại đứng cạnh vừa che miệng trộm cười.

“Muội làm sao vậy? Ta hỏi muội đấy” Thủy Thiên Huyền tức giận nói.

Thủy Thiên Nhu đảo mắt hữu khí vô lực nói: “Có khi ta từng hoài nghi, ngươi là ca ca ta hay là mẹ ta dịch dung hóa trang. Người đầu mà cứ nói lẩm bẩm nói hoài, tật xấu này ngươi không thể sửa được sao? Thực sự ở nhà ta đã bị mẫu thân đại nhân nói đến đau cả tai, thật không dễ dàng ra ngoài được, nay mới thấy người quả thực so với mẹ còn lợi hại hơn!”.

“Muội! Ta chỉ là quan tâm tới muội thôi... ” Thủy Thiên Huyền thất bại thở dài “Có biết là loại độc gì sao? Người nào hạ độc?”

“Độc này tên là Xuân thu tỏa hồn ” Thủy Thiên Nhu nói: ” tưởng ca ca mới tiếp xúc đã đoán ra được chứ. Loại độc này độc tính quái dị, cơ hồ là vô tung vô tích, rất khó nắm bắt được. Lúc độc tính phát tác thì cực kỳ khó chịu, trừ độc môn giải được ra thì không có gì cứu được bất quá loại độc này có một đặc điểm là phải một năm sau mới phát tác. Cổ danh của nó là Xuân thu tỏa hồn, ta lúc này đã đem độc tính tạm thời ức chế lại nên có thể kéo dài trên thời gian một năm...“. Thủy Thiên Nhu có vẻ không nguyện ý thảo luận về đề tài này, nhăn mặt lại nói: ”Ca, lúc này không phải là lúc nghiên cứu thân thể ta mà nên xem bước tiếp theo của chúng ta nên như thế nào. Trong lòng ngươi đã có chủ ý gì chưa”.

382. Chương 9: Có Dũng Khí Đánh Không???

Thủy Thiên Huyền thở dài một tiếng nói: “Ta cũng có một khái niệm mơ hồ, ta sớm đã cho phi ưng truyền tin về xin gia tộc tăng viện. Bất quá, tình hình lúc này lại phi thường gian nan. Ngọc Gia đã phái hàng trăm cao thủ cấp Bạch Ngọc, Tử Ngọc đến Thừa Thiên với ý đồ chiếm cơ nghiệp của Lăng Gia. Mà mình hữu Bắc Ngụy của chúng ta lúc này lại đã bị Lăng Thiên đánh cho tàn phế, không thể quật khởi lại! Ta vốn muốn lấy cơ mưu đồ của Ngọc Gia để cùng Lăng Gia liên thủ đối phó với Ngọc Gia nhưng Lăng Thiên lúc này lại đang bị Giang sơn lệnh chủ truy sát. Tất cả mọi chuyện đều dặt dầy với nhau khiến hoàn cảnh của ta lúc này..., thật sự là có chút xấu hổ a.”

“Mà lúc này chúng ta lại nhất định không thể dễ dàng vọng động. Lúc này lực lượng của Ngọc Gia tại Thừa Thiên thật sự là rất hùng hậu, có thể nói là hơn một nửa chiến lực của Ngọc Gia đã được điều động đến

Thừa Thiên. Chiến lược của Ngọc Gia tại Thừa Thiên lúc này có thể nói thậm chí là hơn cả tổng hành dinh ở Bắc Ngụy Ngọc Gia, hoặc có thể nói Thừa Thiên là căn cứ thứ hai của Ngọc Gia tại Thiên Tinh đại lục! Nếu vạn nhất không cẩn thận để cho bọn hán phát hiện ra tung tích của chúng ta thì sợ rằng hậu quả thật không thể kham nổi. Những hành động mà chúng ta có thể thực hiện ngay lúc này thật sự là rất ít ! Lại nói đến chuyện Giang sơn lệnh chủ cùng Lăng Thiên, một là nhân thủ của chúng ta không đủ, hai là cho dù nhân thủ có đủ thì trận chiến này cũng quyết không ảnh hưởng đến chúng ta, ba là thực lực của Vô Thượng Thiên tuyệt đối không phải là chúng ta ngay lúc này có thể rung chuyển.” Thủy Thiên Huyền lo lắng nói, thần sắc trong lúc đó đầy vẻ phiền loạn, thậm chí có vài phần mê man không rõ ý tứ ra sao. Trước mắt xác thực là một phiền loạn cực nên cũng khó trách Thủy Thiên Huyền lại có một loại cảm giác vi diệu hoa mắt tâm loạn này.

“Tiêu Gia khoảng cách lại rất xa, mà Tiêu Gia rõ ràng đang nắm giữ thực lực mạnh mẽ, so với Ngọc Gia chưa nhất định là đã thua kém nhiều, mà chúng ta trước khi đến đây gia tộc cũng đã từng rõ ràng chỉ ra sau lưng Tiêu Gia sợ rằng rất không đơn giản!...Tốt nhất không nên trêu chọc vào Tiêu Gia! Căn cứ tình báo của chúng ta thì Tiêu Gia những năm gần đây tựa hồ rất thần bí. Tình hình trước mắt chưa rõ ràng, vô luận là gia tộc có chỉ thị hay không thì cũng không thể tùy tiện tiếp xúc. Ngoài bọn hán ra thì vài đại thế gia khác như Tây Môn Thế Gia đã bị Lăng Thiên đánh thành nửa tàn phế, Nam Cung thế gia lại càng bị Lăng Thiên xếp đặt tinh anh tiêu diệt! Duy nhất chỉ còn Đông Phương Thế Gia cùng Bắc Minh Thế Gia, nhưng đều cách nhau rất xa, nước xa không cứu được lửa gần a.”

Đếm trên đầu ngón tay tính toán một hồi Thủy Thiên Huyền chính mình cũng bị hù dọa nhảy dựng lên: “Tính toán cẩn thận mà nói, Lăng Thiên gia hỏa này quả nhiên là rất cao tay. Không ai phát hiện ra nên mấy đại gia tộc không ngờ cũng vì nguyên nhân này mà bị tiêu tử làm cho thảm bại! Thủ đoạn trở mình làm mây, đảo tay làm mưa thực sự là bá đạo.”

“Ngọc Gia điều động nhân mã quy mô đến Thừa Thiên? Tại sao? Chẳng lẽ Ngọc Gia muốn làm cho thiên hạ đại loạn, thậm chí có ý nhất thống Thiên Tinh đại lục?” Thủy Thiên Nhu kinh ngạc hỏi, mấy ngày nay nàng ngoại trừ việc chữa thương ra thì rất ít xuất môn. Hơn nữa Điệp nhi bên người cũng vậy nên tai mắt bị bế tắc, căn bản không biết bên ngoài có sự tình gì phát sinh. Lúc này nghe Thủy Thiên Huyền nói Ngọc Gia cư nhiên lấy danh nghĩa đưa hồi môn mà đưa rất nhiều cao thủ đến Thừa Thiên thì sắc mặt không khỏi đại biến, trong lòng thầm nổi lên sự ám ảnh.

Quyết không thể để cho Ngọc Gia như nguyện! Tốt nhất là có thể khiến cho bọn hán ngay cả hôn ước cũng hủy đi. Vừa nghĩ đến đây, mặt nàng không khỏi nóng rực lên, tâm hồn thiếu nữ rung động không thôi. “Chính mình là vì gia tộc lo lắng hay là chỉ vì hôn sự của hán ?” Thủy Thiên Nhu tròng trành chuyển, trong tâm kinh nghi không quyết. “Ta tất nhiên là vì gia tộc mà lo lắng, ta đâu có để ý đến gã hôn đản kia!”

Thủy Thiên Nhu trầm tư đến nửa ngày cuối cùng nói: “Trong trường hợp đó, chúng ta mặc dù đang ở Thừa Thiên nhưng thực lực bạc nhược yếu kém mà Ngọc Gia điều động quy mô như thế rõ ràng là có sự đề phòng. Lăng Gia lúc này đang ở thời điểm quan trọng mà lại thiếu đi nhân vật có thể chủ sự là Lăng Thiên. Ngọc Gia nhất định sẽ nắm lấy cơ hội này để chủ trì cục diện, nếu chúng ta có thể hảo hảo lợi dụng một điểm này, không chừng có thể xoay chuyển cục diện! Nếu có thể thâm thiên hoán nhật, Lăng Gia cuối cùng lại do ta sử dụng, thật là đại tiện nghi!”

Thủy Thiên Huyền nghe được câu này thì ánh mắt chợt phát sáng, mới vừa muốn mở miệng nói gì thì đột nhiên trước mắt bạch quang chợt lóe lên, một thanh đoản kiếm xuyên qua cửa sổ mà vào, “xoạt” một tiếng cắm trên mặt bàn trước mặt hai người. Thủy Thiên Huyền sắc mặt đại biến, xoạt một tiếng thổi tắt ngọn đèn đồng thời hai huynh muội phối hợp ăn ý, một trái một phải dán người vào góc tường. Trong phòng bỗng nhiên đen kịt cùng với màn đêm bên ngoài hòa thành một thể.

Trong đêm tối cũng không biết kẻ đến là ai, nhiều ít bao nhiêu người nên tuyệt không thể tùy tiện đi ra ngoài, lấy tình thế động tạm thời xem sự tình biến hóa ra sao. Hai huynh muội vừa nghĩ biện pháp vừa ngừng hô hấp, bất động mà Điệp nhi bên cạnh cũng tự cảnh giác, trong nháy mắt trốn vào tủ quần áo.

Một lúc lâu phía ngoài có thanh âm châm chọc nói: “Đêm hôm khuya khoắt, dưới cửa sổ có hai nhân ảnh đứng, nếu thực sự muốn giết các người thì vừa rồi tới ít nhất đã có một người chết rồi! Không ngờ lúc này

vẫn còn không đi ra nghênh đón, Thiên Phong chỉ Thủy, hắc hắc hắc hắc, quả nhiên là đệ nhất thế gia của Thiên Phong đại lục! Tâm can đảm lượng quả thực là làm cho người ta bội phục mà.”

Nghe được câu này hai huynh muội mặt đồng thời hồng lên nhưng lại chỉ có Thủy Thiên Nhu phản ứng hừ lạnh một tiếng nói: “Đêm hôm khuya khoắt, giấu đầu hở đuôi đâu phải là hành vi của quân tử. Bất quá là thừa dịp người ta không đề phòng thôi. Hà phải nói thế! Khinh công của huynh đài làm ta thực sự chờ mong.”

Bên ngoài phát ra một trận lãnh tiếu, có tiếng tay áo bay phần phật tiếp theo cửa phòng liền truyền đến âm thanh kéo kẹt nhẹ nhẹ rồi vẫn là thanh âm bên ngoài vừa hỏi “Khách không mời mà đến mạo muội đến bái phỏng, hai vị nhả lượng bỏ qua, bỏ qua”. Vừa nói xong không chờ hai người đáp lời trên tay dùng lực hai cánh cửa ‘két’ một tiếng đã mở ra. Trước cửa hiện lên thân ảnh bạch y như tuyết lẳng lẳng đứng đó, trong đêm tối hiện lên một đôi song nhãn thanh lãnh lấp lánh hữu thần. Thủy Thiên Nhu mới vừa nói hắc giấu đầu hở đuôi thì hắc không ngờ liền quang minh chánh đại đi thẳng vào.

Hỏa quang lóe lên, Thủy Thiên Nhu đã thấp đèn lên, khẽ cười thản nhiên mà nói: “Khách quý bái phỏng. Không tiếp đón từ xa. Các hạ là cao nhân bỏ qua, bỏ qua.”

Người nọ cười ha ha rồi cũng không chần chờ giờ chân chậm rãi đi vào bên trong phòng. Thần sắc trong lúc đó toàn bộ không có ý tứ sợ hãi gì, tựa hồ như đi vào hậu viện nhà mình vậy, bộ dáng nhàn hạ hiển nhiên.

Ba người chú mục nhìn lại thì thấy đây là một thiếu niên mi thanh mục tú, tuổi bất quá tầm mười tám mười chín tuổi, trên mặt vẫn còn vài phần trẻ con nhưng cả người trên dưới đều tỏa ra một loại hàn ý sâm sâm.

“Là người!” Thủy Thiên Huyền sau khi nhận ra người này thì cảnh giác đứng bật dậy, thân thể tiến lên trước một bước như hữu ý vô ý mà che trước người muội muội. Thiếu niên trước mắt này chính mình đã từng nhìn thấy trong thiên quân vạn mã, nhớ lúc đó hắc đi sau Lăng Thiên. Một trưởng lão Thủy Gia nhà mình tiến lên ngăn diệt mà bất quá vài chiêu liền đã bị thảm tử trong tay hắc. Vị trưởng lão này cũng là cao thủ của Thủy Gia a. Thủy Thiên Huyền sao có thể quên? Thiếu niên này võ công quyết không thể khinh thường.

“Không dám, tại hạ là Lăng Trì. Ân, mọi người cũng gọi ta, thiên đạo vạn quả Lăng Trì.” Lăng Trì lãnh đạm nói nhưng trong ánh mắt lại có một phần tự hào. Nguyên nhân là Lăng Thiên công tử đã từng nói qua, thế giới gian hình phạt chưa ai qua được Lăng Trì. Như vậy mới chân chánh là thiên đạo vạn quả!

Từ đó trở đi, mọi người khi thấy Lăng Trì chung quy đều lấy thiên đạo vạn quả làm danh hiệu nhưng nói thế Lăng Trì không phải là không có sinh khí, ngược lại lại rất nhẹ nhàng. Nguyên nhân là vì công tử nói. Công tử đã từng nói qua, nếu có người làm phiền mình thì nên chém hắc thiên đạo vạn quả!

Danh tự này rất có khí thế! Đương nhiên cũng rất dọa người!

“Lăng Trì? Người là người gì của Lăng Thiên?” Thủy Thiên Nhu cũng đã thấy qua Lăng Trì, hôm đó tại Minh Yên Lâu Lăng Trì một đầu xông vào màn cửa tòa lầu của Thủy Gia, té lên bàn. Trí nhớ của Thủy Thiên Nhu rất tốt, lúc đó liền biết Lăng Thiên muốn làm trò quỷ nên đối với tiểu tử quấy rối này hiển nhiên cũng gia tăng vài phần lưu ý nhưng lúc đó Lăng Trì đang làm trò nên đâu có phong phạm như lúc này. Mặc dù cũng biết hắc cùng Lăng Thiên có quan hệ nhưng thủy chung không biết quan hệ kiểu gì. Thủy Thiên Nhu cũng không hoài nghi thân phận của Lăng Trì, hai tay đẩy ca ca đang ngăn cản trước mặt mình ra, trầm giọng hỏi...

“Ta đương nhiên là người hầu của công tử.” Trên mặt Lăng Trì mơ hồ phát ra sự tôn kính cùng tự hào.

“Hừ hừ, làm thân gia phó nhà người có gì mà tự hào, thực sự nô tài mệnh trời sanh.”. Điệp nhi từ trong tú đi ra, trong mắt như có lửa cháy nhìn Lăng Trì. Lúc Lăng Trì tiến vào, mọi người võ công cao cường kịp né đi duy chỉ có Tiểu nha đầu này khinh công yếu hơn phải chui vào tú quần áo trông rất chật vật nên hiển nhiên đối với Lăng Trì hận thấu xương! Đến lúc này vẫn nghiêng rằng không thôi!

Nhưng Lăng Trì lại không có để ý tới nàng mà vẫn ngang nhiên nhìn huynh muội Thủy Thiên Nhu: “Đại tỷ phải ta đến đây gửi cho Thủy công tử cùng Thủy cô nương một câu”. Lăng Trì trầm mặt, nhãn thần như đao như kiếm nói: “Đại cữu Ngọc Gia lúc này tại Thừa Thiên, hỏi Thủy thị có dũng khí dám đánh?”.

”Đại tỷ của người là ai. Người dựa vào cái gì để ta có thể tin người“. Thủy Thiên Nhu mặt nhăn mày cau rồi đột nhiên nghĩ đến bạch y nữ tử đã từng giao thủ với mình một chiêu, chính là tuyệt sắc nữ tử vĩnh viễn đứng sau Lăng Thiên. Thực mỹ ôn nhu, tuyệt đại phong hoa thì không tự chủ kinh hô ”Đại tỷ người có phải là Lăng Thần?“

Lăng Trì khẽ cười, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, lãnh đạm nói: “Đại tỷ ta nói, nếu như hai vị có thành ý, buổi trưa ngày mai, trước sân Lăng Phủ xin được đợi đại giá. Tại hạ cáo từ!”

Lăng Trì khẽ ôm quyền xoay người hướng ra ngoài mà đi.

“Này! Người đứng lại!” Điệp nhi tức giận nhảy lên.

Nhưng nàng cũng không nói được nhiều, đang muốn lên tiếng thì Lăng Trì nọ vốn đang bước chậm rãi đột nhiên gia tăng tốc độ, vù một cái đã biến mất không thấy bóng dáng.

Đi hay không đi?

Đây tuyệt đối là một lựa chọn rất quan trọng, hơn nữa đây là một thời điểm cực kỳ nhạy cảm!

Bất quá trong đám hậu bối, huynh muội Thủy Thiên Nhu cũng là hạng người có tâm chí hơn người nên sau khi thương nghị liền có quyết định về sự kiện quan trọng này. Vì sự kiện này cố nhiên là một lựa chọn rất quan trọng nên nội dung thương nghị cũng quanh quẩn về sự tình này hoặc giả có thể nói là đã không cần phải thương nghị nữa mà nhất định phải đi do hẳn cũng không có lựa chọn nào khác. Lúc này nếu có thể liên hợp với Lăng Gia phá hư kế hoạch nuốt chửng Lăng Gia của Ngọc Gia thì cũng đã tương đương với gây ra thương tổn đối với Ngọc Gia. Vô luận là Thủy Thiên Nhu hay Thủy Thiên Huyền, việc này cũng là việc cầu không được, không nghi ngờ gì nữa, đây chính là đồng bọn hợp tác lý tưởng.

Cho dù tạm thời không nói đến ân oán ngàn năm, Thủy Thiên Huyền cũng nhận thức được kẻ đầu sỏ đứng sau lưng gây họa, làm mình thất bại chính là Ngọc Gia nên sớm đã muốn tàn nhẫn tập kích Ngọc Gia một lần, xả một hơi nợ khí! Mà biện pháp của Thủy Thiên Nhu so với ca ca mình lại càng phức tạp hơn nhiều.

Ngay lúc này điều duy nhất hai người không thể xác định chính là nếu hai nhà hợp tác thì sẽ do nhà nào cầm đầu.

383. Chương 10: Chủ Khách Đổi Chỗ

Nguyên lai thế lực của Lăng Thiên bây giờ rất mạnh mẽ đồng thời lúc này hai người lại đang ở trên địa bàn của người ta, người nào là chính người nào là phụ sớm đã không có gì phải nghi vấn. Cho dù hai người không muốn cũng không được nhưng ngay thời khắc vi diệu này Lăng Thiên lại đột nhiên xảy ra việc ngoài ý muốn trọng đại, mà Lăng Gia sau khi Lăng Thiên ly khai liệu còn bao nhiêu thực lực để hợp tác với mình mà lại có thực lực hợp tác hay không nữa. Mà lần hợp tác này lại liên quan đến việc phân chia lợi ích hoặc giả đối thủ liệu đơn độc chỉ có Ngọc Gia hay không hay là lại có thế lực khác nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng? Đây là chuyện không thể không đề phòng. Chuyện này vốn hết sức phức tạp, không thể trong chốc lát mà quyết được nên song phương cần phải gặp mặt bàn thảo kế hoạch chi tiết sau đó mới có thể ra quyết định. Nhất định phải đi cho dù có gặp một chút nguy hiểm cũng phải đi!

Hôm sau, Thủy Thiên Nhu cùng Thủy Thiên Huyền làm như phú quý nhân gia công tử tiểu thư xuất ngoại du ngoạn, trong khí trời nóng bức này mà vẫn ngồi trong kiệu kín mít cùng với hơn mười tùy tùng, khí thế hạo đại nhưng lại thần không hay quỷ không biết ra khỏi cửa nam Thừa Thiên thành.

Trước mắt đã thấy một rừng liễu lớn đang nghiêng mình đón gió, không phải nói đó là một rừng liễu thật lớn. Qua rừng liễu này liền tới Lăng phủ biệt viện. Hai huynh muội sau khi ra khỏi cửa thành mới từ trong cổ kiệu như cái lò hun chui ra.

“Nhu nhi, theo như người nói thì Lăng Thần này thực sự là thị nữ của Lăng Thiên sao? Việc này thật không thể tưởng tượng nổi!”. Mặc dù đã nghe Thủy Thiên Nhu nói qua nhưng Thủy Thiên Huyền vẫn có chút

không dám tin tưởng, hẳn chưa gặp qua Lăng Thần nên cũng vô pháp lý giải tại sao một thị nữ lại có đại quyền lực như vậy! Tại tình huống chủ tử Lăng Thiên không rõ như thế nào không ngờ vẫn có thể sử dụng một nhất lưu cao thủ như Lăng Trì.

Thủy Thiên Nhu thất vọng thở dài một tiếng vãn về trán không nhẫn nại được nói: “Ca, đề tài này người đã hỏi vài lần rồi mà đáp án chính là nàng xác thực là thị nữ của Lăng Thiên mà cũng rất có thể chính là thị thiếp của Lăng Thiên. Chỉ có thể như vậy!”. Khi nói đến mấy chữ “thị thiếp của Lăng Thiên” thì Thủy Thiên Nhu có chút cắn môi nghiêng răng, sau đó lại không quên thêm một câu nói sau cùng: “Nam nhân cũng không phải là thứ gì tốt!”

Thủy Thiên Huyền trắng mắt, một tay ôm đầu “muội muội, câu này người cũng nói ba lần rồi! Ca ca người cũng là nam nhân a! Có phải người nói thân ca của người không vậy?!”

“Người không hỏi thì ta có thể nói sao? Người nghĩ rằng ta nguyện ý muốn nói lắm sao?” Thủy Thiên Nhu trong lòng tràn đầy buồn bực trợn mắt lên.

“Hiền huynh muội quả thật là tín nhân.” Một thân ảnh màu trắng đột nhiên xuất hiện trước rừng liễu, chính là Lăng Trì: “Đại tỷ ta đã ở trong rừng tương hầu. Oh, lại có nhiều người như vậy sao, tất cả không được đi vào.” Lăng Trì chớp chớp mắt nói: “Đại tỷ ta dù sao cũng là nữ tử, có chút thẹn thùng, dù sao người nhiều miệng tạp.”

Nge câu nói này đám cao thủ của Thủy Gia nhất tề trợn mắt lên nhìn khinh khỉnh, bọn ta cũng không phải là không hiểu quy củ, các người nghị sự không muốn cho chúng ta tiến vào thì cứ nói rõ là được. Cái này cũng là chuyện bình thường cư nhiên lại lấy lý do thẹn thùng, cái lý do này...

Thủy Thiên Nhu khê cười quay lại an bài vài câu rồi liền cùng Thủy Thiên Huyền, Lăng Trì đi vào. Nếu như đối phương muốn bố cục đối phó với chính mình thì chỉ đơn thuần từ việc đối phương có thể dễ dàng tìm đến nơi mình giấu thân là có thể biết đây tuyệt không phải là muốn gây khó dễ. Tối ngày hôm qua dưới tình huống thuận lợi cũng không có hạ thủ đối với chính mình thì hiện tại cũng không có khả năng. Do vậy Thủy Thiên Huyền đối với an toàn của mình không có gì lo lắng.

Sau khi tiến vào trong rừng Thủy Thiên Huyền bỗng nhiên cảm giác được tâm linh mình bị tàn nhẫn đả kích một trận! Nhất thời hẳn cảm giác miệng khô lưỡi đắng.

Trong rừng, giữa một khoảng đất trống có một tuyệt sắc giai nhân bạch y như tuyết, mái tóc như mây đang lẳng lặng đứng ở đó. Trên mặt toát ra vẻ thánh khiết nhưng cả người cũng tựa hồ toát lên khí băng hàn. Thật là tuyệt đại phong hoa, giống như ngay cả ánh mặt trời chánh Ngọ cũng bị nàng làm giảm mất đi độ sáng.

Thật là tuyệt sắc lệ nhân xuất chúng!

Không ngờ chỉ có một mình Lăng Thần ở đây.

Đối diện với nàng có hai cái ghế trúc, phía trên có lót một cái đệm trắng như tuyết.

“Lăng Thần. Quả nhiên là người.” Trên mặt Thủy Thiên Nhu thoáng hồng rồi đột nhiên nghĩ đến việc mình mấy lần được Lăng Thiên chữa trị tại Lăng Phủ biệt viện, lúc đó cũng có nữ tử này đứng xem thì trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác quái dị. Đây là một loại cảm giác khó nói thành lời.

“Thủy cô nương, Thủy công tử, may mắn được gặp.” Lăng Thần lãnh đạm cười nói: “Nhị vị xin mời ngồi.” nói xong phát ống tay áo rồi ngồi xuống, hiển nhiên là đã thể hiện vai trò của chủ nhân.

“May mắn được gặp...” Thủy Thiên Huyền lú lờ lấp bắp nói, hai con người cơ hồ không kiềm chế được nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh xắn của Lăng Thần, trong hai mắt tràn đầy vẻ mê say. Vốn lấy gia thế của Thủy Thiên Huyền cùng công phu hàm dưỡng của bản thân mà nói thì không nên thất thố như thế nhưng mà Lăng Thần thật sự là rất xuất sắc, rất mê người, thật sự đã đến trình độ dùng bút mực cũng khó tả xiết, có thể nói là khó viết khó họa!

Thủy Thiên Nhu tất nhiên là vừa xấu hổ vừa tức giận, tàn nhẫn véo vào thắt lưng ca ca mình một cái, trong lòng cảm giác rất mất thể diện. Người là thiếu chủ Thiên Phong chi thủy, người chưa từng thấy qua nữ nhân xinh đẹp sao? Giờ phút quan trọng này lại lộ ra thái độ như bị sắc đẹp câu hồn thể này thì quả

thực là rất không thể chấp nhận được! Bản thân người có một vị muối muối cũng là đại mỹ nữ mà không có một điểm “miễn dịch lực với mỹ nữ” sao?!

Thủy Thiên Huyền đương nhiên là không phải là chưa thấy qua nữ tử đẹp, thậm chí là miễn dịch lực với mỹ nữ còn khá mạnh mẽ nhưng nếu chỉ nói về sự xinh đẹp thì Lăng Thần cũng có thể nói là thế gian hãn hữu, nhưng hãn hữu cũng không phải là không có. Lấy lịch duyệt của Thủy Thiên Huyền cũng đã thấy qua một vài một vài người. Thậm chí nói muối muối Thủy Thiên Nhu của hắn cũng là mỹ nữ cùng cấp với Lăng Thần. Bình thường thấy mỹ nữ Thủy Thiên Huyền hiển nhiên rất ít khi để mất phong thái.

Nhưng vô luận là Thủy Thiên Huyền đã thấy qua nhiều ít bao nhiêu nữ tử, kể cả chính muối muối mình đều chưa thấy một người có nào có khí chất tự nhiên như của Lăng Thần!

Rõ ràng là thủy xuất phù dung, thiên nhiên điều sức!

Cái này là do Lăng Thần tận lực bồi dưỡng tạo nên sự kết hợp hoàn mỹ giữa khí chất tự nhiên của nữ tử thế kỷ hai mươi một với tính chất uyển chuyển nhu thuận của nữ tử thời đại này. Tuy nhiên khí chất của nàng chỉ bộc lộ hoàn toàn trước mặt Lăng Thần còn ngoài ra, cho dù là người phương nào nàng đều để lộ ra vẻ cao ngạo, mọi việc lớn nhỏ cũng không để trong lòng. Mọi sự thanh nhã, tự tin đều kết hợp một cách xảo diệu thể hiện qua ngũ quan tinh trí cùng đường cong toàn thân nhu hòa lại phát ra vẻ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm. Nhất là nàng lại tu luyện Hàn băng thần công nên nhân mục càng toát ra vẻ như băng thanh tuyết hàn, mà cái hấp dẫn nhất lại là khí tức cao cao tại thượng giống như tiên tử trên trời phiêu dật xuất trần, vô hình chung lộ ra một luồng thần thánh bất khả xâm phạm thánh khiết cao quý tao nhã! Duy chỉ có lúc này vì đang lo lắng cho Lăng Thần nên khóe mắt lãnh đạm vẫn đang hàm ẩn một luồng tâm tư sâu kín trầm tư cùng tinh tế sâu bi!

Xinh đẹp như vậy đủ để trong nháy mắt cầm giữ toàn bộ trái tim và tâm hồn của một nam nhân, đủ có thể làm cho bất kỳ một nam nhân nào vì nàng mà nổi điên.

Thủy Thiên Huyền cho dù là bất tục nhưng cũng không phải là ngoại lệ! Cho dù kiêu ngạo như Thủy Thiên Huyền ngay lúc ban đầu thấy Lăng Thần này liền bị tuyệt thế dung quang của Lăng Thần hoàn toàn chấn nhiếp!

Cảm giác Thủy Thiên Huyền nhìn mình kỹ đến mức cơ hồ là vô lễ nhưng đôi mi thanh tú của Lăng Thần tựa hồ có chút nhú lại, cũng không có động tác gì đặc biệt nhưng lại rõ ràng làm cho người ta có cảm giác rõ ràng là nàng rất chán ghét loại ánh mắt này.

Tự nhiên Thủy Thiên Huyền cơ hồ theo tiềm thức mà cúi đầu, trong lòng bỗng nhiên cảm giác mê man. Tại một khắc này, hắn rõ ràng rõ ràng cảm giác mất mát, vị tuyệt đại giai nhân trước mắt này tựa hồ đối với hắn không có cảm giác gì, nếu như nói là có một điểm dị dạng thì cũng chỉ là chán ghét tới cùng cực!

Thủy Thiên Huyền trong đầu không ngừng tự hỏi về Lăng Thần, hắn nghĩ lại tại sao chính mình lại thất lễ như thế, làm cho giai nhân thất vọng như thế!

“Hôm nay hẹn hai vị đến đây là muốn mạo muội hỏi một câu.” Lăng Thần không nhanh không chậm lãnh đạm nói: “Ngọc Gia ngay lúc này đang nghỉ chân tại Thừa Thiên, có dũng khí dám hỏi Thủy Gia có tính toán gì không?”.

Thủy Thiên Huyền đột nhiên nghe thấy giọng nói thanh thúy của giai nhân thì ngẩng đầu, trong lòng vẫn cảm giác ăn năn hối hận mà không có phản ứng gì.

Thủy Thiên Nhu cười lạnh một tiếng ngẩng đầu đối mặt sắc bén hỏi ” Dám hỏi Thần cô nương, Ngọc Gia ngay lúc này đang nghỉ chân tại Thừa Thiên mưu đồ cơ nghiệp của Lăng Gia. Sự tình này cả thiên hạ đều biết. Dám hỏi Lăng Gia đã có tính toán gì chưa?”

Lăng Thần lãnh đạm cười nói: “Lăng Gia có gì phải tính toán. Công tử trước khi đi đã từng nói, Lăng Gia chúng ta gần đây tuy phong quang vô hạn nhưng dù sao không có căn cơ sâu dày, không thể cùng Ngọc Gia hoặc Thủy Gia, hai đại gia tộc ngàn năm so sánh, thậm chí là không bằng bất cứ gia tộc nào. Lựa chọn duy nhất chính là bảo toàn chính mình, bảo trụ người nhà. Mà này, xem thái độ của Thủy Gia đối với Lăng Gia chúng ta như thế nào...”

Lăng Thần tựa hồ đang nói một chuyện hoàn toàn không quan trọng: “Nếu như Thủy Gia có thể cấp cho chúng ta đủ điều kiện hậu đãi thì chúng ta hiển nhiên là sẽ lựa chọn Thủy Gia. Dù sao ngay lúc này Ngọc Gia đang làm cho chúng ta cảm giác rất không thoải mái nhưng nếu Thủy Gia không thể làm cho Lăng Gia hài lòng, chúng ta đương nhiên cũng có thể lựa chọn Ngọc Gia. Có Bằng Nhan muội muội cùng Ngọc Mãn Thiên Ngọc Tam Gia, tin tưởng Lăng Gia cho dù phụ thuộc Ngọc Gia, cuộc sống cũng không đến nỗi quá khó khăn. Dù sao tất cả thiên hạ đều đang chăm chú nhìn vào, thiết nghĩ Ngọc Gia quyết sẽ không gây khó khăn cho ai đã quy thuận mình, nên sẽ không có nguy hại gì.”

Lăng Thần vừa nói câu này, Thủy Thiên Nhu cùng Thủy Thiên Huyền đồng thời trợn mắt há hốc mồm! Thủy Thiên Huyền đến lúc này mới từ trong mê man tỉnh lại, khôi phục sự minh mẫn nhưng khi đột nhiên nghe được tin tức này thì bỗng nhiên cảm giác được như chết lặng đi.

Huynh muội hai người đột nhiên phát hiện toàn bộ sự tình đều không nằm trong dự liệu của mình. Hai người nguyên bản nghĩ Lăng Gia không có Lăng Thiên thì đã mất đi cây cột chống đỡ lớn nhất. Đối mặt với Ngọc Gia như quả núi lớn đè xuống nhất định là sẽ rối loạn trận cước, mất đi phương hướng mà đúng lúc này nếu chính mình đưa ra việc hợp tác thì nhất định sẽ khiến cho Lăng Gia cảm kích, mọi việc tiếp theo cũng theo đó mà thành, phản khách vi chủ. Lăng Gia nếu đã dựa vào mình thì hiển nhiên muốn sao được vậy.

Hai người vốn có ý lần này gặp mặt là do Lăng Thần chủ động yêu cầu, hai người cũng muốn giữ thế chủ động mà Lăng Thần nhất định để đạt được sự hợp tác, cũng là bên yêu cầu nên điều kiện và quyền lợi hiển nhiên toàn bộ đều phải do bên mình đề ra nhưng sau khi thấy mặt, Lăng Thần bất quá mới nói vài câu đã chân chánh ” chủ khách đổi chỗ ”.

Toàn bộ quyền chủ động đều do Lăng Thần nắm giữ trong tay.

384. Chương 11: Đàm Phán Gian Khổ

Nhưng hai bên không thể không đồng ý. Bởi vì cho dù Lăng Gia không có Lăng Thiên đi nữa nhưng Lăng Gia đã có được thực lực không thể nào khinh thường được. Chỉ cần Lăng Thần và Lăng Trì ở trước mặt này thôi cũng không thua kém gì hai huynh muội mình chứ đừng nói sau lưng họ còn có một Lăng Phủ biệt viện khổng lồ ngọa hổ tàng long kia.

Nếu như một thế lực khổng lồ như vậy mà bị Ngọc Gia chèn ép quá lựa chọn ngã về Ngọc Gia thì tranh đấu ngàn năm giữa Thiên Phong Chi Thủy và Ngọc Gia đã không còn ý nghĩa gì nữa, Thủy Gia vốn đang rơi vào hạ phong tất nhiên sẽ bị thất bại. Xu thế mạnh yếu rất hiển nhiên, hơn nữa khoảng cách không phải là ít. Mà huynh muội chính mình rõ ràng có cơ hội ngăn cản, thậm chí còn có cơ hội thành công rất cao nhưng mắt nhìn thấy cơ hội đến lại để mất đi làm cho trận chiến giữa hai gia tộc vì hai người bọn họ mà Thủy Gia rơi xuống hạ phong thì chẳng khác nào bọn họ trở thành tội nhân thiên cổ.

Nhưng nếu cứ như vậy mà cam bái hạ phong, để cho người ta tận tình làm thỏa thích thì chẳng phải hai người bọn họ đầu to mà ngu ngốc sao? Tùy tiện để cho Lăng Thần làm gì thì làm? Để cho người ta tận tình lợi dụng?

Trong lúc nhất thời Thủy Thiên Nhu và Thủy Thiên Huyền đề tròng mắt mà không biết làm gì.

Từ lúc sinh ra đến nay Thủy Thiên Nhu luôn tự nhận trí kế siêu quần, chưa bao giờ bị thua thiệt cả. Duy nhất một lần thúc thủ dưới tay Lăng Thiên khiến cho nàng cảm giác tâm kế của mình không đủ dùng nhưng nàng cũng chỉ cho rằng một mình Lăng Thiên mà thôi. Hơn nữa đây cũng là nam tử duy nhất nàng cảm thấy hảo cảm, thua ở trong tay hắn nàng còn cảm giác có thể tiếp nhận được, mặc dù ngoài miệng không thừa nhận nhưng trong lòng đã tán thành rồi.

Nhưng bây giờ đối mặt với Lăng Thần khiến cho Thủy Thiên Nhu cảm giác được bản thân mình không thể ngồi cùng đàm phán với Lăng Thần, chính bản thân mình không có cơ hội chọn lựa nào cả. Mà nàng lại có cảm giác người ở trước mặt mình là Lăng Thiên, một Lăng Thiên nàng không hề có biện pháp nào cả.

Lại cảm giác buồn bực có lực mà không thể dùng, loại cảm giác tâm tư của mình bị đối phương nhìn thấy không thể trốn tránh được, loại cảm giác ‘tất nhiên là như vậy’ đều rất quen thuộc như đối mặt với Lăng Thiên.

‘Thật là chủ nào tớ đó’. Thủy Thiên Nhu không biết phải nói gì cả.

Có một Lăng Thiên hơi hại như vậy thì cũng thôi, thế vậy mà giờ xuất hiện thêm một Lăng Thần tính toán không thua kém gì hẳn. Cũng giảo hoạt và khó đối phó cực kỳ.

“Không biết Lăng cô nương rốt cuộc muốn thế nào? Ta không tin với cơ trí của cô nương lại đi hầu hạ người khác. Nơi đây cũng không có người ngoài, mọi việc đều có thể thương lượng được thì cần gì phải dứt khoát như thế.” Thủy Thiên Huyền cười cười hai tiếng, mấy câu nói kiêu diễm trong lòng chỉ vì mấy câu của Lăng Thần làm sợ bay lên chín tầng mây, trong lòng âm thầm kinh sợ không dám coi thường mỹ nữ yếu điệu trước mặt này nữa. Trong tiềm thức đã đưa nàng lên đến độ cao ngang hàng với mình.

“Đâu có. Ta bây giờ muốn biết Thủy Gia tại Thiên Tinh Đại Lục có bao nhiêu thực lực? Bây giờ đang phân phối nơi nào? Hậu viên cao thủ của Thủy Gia bao giờ mới đến Thừa Thiên để tiếp viện? Hai vị hẳn biết nếu như không có cao thủ của Thủy Gia trợ lực thì cho dù chúng ta liên thủ cũng không có thực lực đối kháng lần quy mô tiến công của Ngọc Gia này!” Lăng Thần nhìn Thủy Thiên Nhu mà nói, đối với lời nói của Thủy Thiên Huyền xem như chưa từng nghe nên khiến cho Thủy Thiên Huyền cũng biết lắc đầu thôi.

Thủy Thiên Nhu cười lạnh một tiếng: “Thần cô nương nói đùa. Vốn sự tình đều có cái đúng của nó, mọi người đã đồng ý hợp tác làm đồng minh nhưng Thần cô nương lại đi trực tiếp hỏi thực lực của Thủy Gia chúng ta tại Thiên Tinh? Vấn đề này có chút quá mức ép buộc? Nếu ta hỏi Thần cô nương về sự phân bố thực lực của Lăng Gia thì Thần cô nương đồng ý nói không?”

Đôi mắt của Lăng Thần chợt loé lên, trầm giọng nói: “Thủy tiểu thư nói đúng, mọi người đều vì hợp tác là chính nhưng thực lực của Lăng Gia chính là thực lực bảo vệ tính mạng. Mặc kệ Thủy Gia hay là Ngọc gia ta đều phải đề phòng, không thể không cố kỵ được. Cho dù ta giấu diếm nhưng đối với hai gia tộc các người mà nói cũng như nhau thôi. Thủy Gia có thể có bao nhiêu chiến lực tham gia lần hành động này? Nhưng hai bên đều lấy sự hợp tác làm chính, điểm mấu chốt này người thông tuệ như Thủy tiểu thư không hiểu sao? Nếu Thủy Gia ngay cả điều này không tin vào Lăng Gia thì vấn đề hợp tác không cần nói tiếp cũng được.”

Thủy Thiên Nhu lại thêm một lần bị thái độ cường ngạnh của Lăng Thần chấn nhiếp. Sở dĩ nàng để ý tranh đấu trước kia ngoại trừ một phần là vì lợi ích của gia tộc mà còn một phần lớn vì Lăng Thần lấy danh tiếng của Lăng Thiên mà phát ngôn. Mà vấn đề này không phải là việc Thủy Thiên Nhu có thể trả lời được, dù sao nàng vừa gặp mặt Thủy Thiên Huyền nên còn nhiều chuyện chưa rõ ràng, vừa nghe Lăng Thần nói vậy nàng liền nhìn về ca ca của mình, ý tứ rất rõ ràng: “Có trả lời hay không thì tùy người đi!”

Thủy Thiên Huyền thấy hai thiếu nữ đối chọi châm chích lẫn nhau mà lần đầu tiên trong ấn tượng của mình thấy muội muội từ thượng phong rơi xuống hạ phong nên cười khổ một tiếng, có chút xấu hổ vuốt vuốt mũi nói: “Bên ta đã truyền tin tức lại rằng những người trong gia tộc cần phải sắp xếp nhân lực, lập ra một kế hoạch chu đáo nên không thể vội vàng được. Theo phong đoán của ta thì khoảng mười ngày nữa tháng nữa là có thể đến rồi. Xin lăng cô nương yên tâm, một khi có được tin tức của gia tộc ta sẽ phái người đi thông báo với cô nương. Hôm nay chúng ta đến đây nói chuyện là có thành ý mà.”

“Thành ý? Ta không nhìn thấy. Thủy công tử nhìn có vẻ chân thành vô cùng nhưng thật ra so với chưa từng nói gì không khác nhau mấy. Mười ngày nữa tháng nhìn như không dài nhưng tình thế hiện tại rất nghiêm trọng, trong khoảng thời gian ngắn có thể phát sinh bao nhiêu biến cố thì rất khó nói. Thủy Gia chưa chắc để ý đến biến cố đó vì Thủy Gia không có bao nhiêu người cả, hơn nữa một khi biến cố xảy ra sẽ long trời lở đất, nếu như hai chúng ta cứ dựa vào một trụ cột như vậy thì Lăng Gia ta không có khả năng tiếp nhận. Tin rằng Thủy công tử hiểu ý của ta chứ?” Lăng Thần không nóng không lạnh lên tiếng hỏi lại.

Thủy Thiên Huyền cảm thấy tức cười, Lăng Thần nói ngay điểm yếu hại, bây giờ thời gian là một vấn đề tương đối nghiêm trọng nhưng bên hắn không có phương pháp giải quyết nào cả. Thủy Thiên Nhu nhún nhún mi nói: “Thần cô nương không nên quá mức như vậy. Đại ca ta nói là thật, hưởng hô bên ta không hiểu rõ thực lực bên Thần cô nương, ngay cả bí mật về lực lượng của ta đều nói ra rồi thì vẫn còn chưa đủ thành ý sao?”

“Không đủ, đương nhiên là không đủ, thành ý là điểm mấu chốt để hợp tác nhưng không có thực lực hợp tác thì cần gì phải nói chuyện?”

“Đây là lần đầu tiên Thủy Thiên Nhu ta từ lúc chào đời đến nay nghe được có người nói rằng Thủy Gia ta không đủ thực lực. Lời của cô không khỏi có chút quá mức sao?”

“Ta không phải nghi ngờ về thực lực hùng hậu của ngàn năm thế gia Thủy Gia mà ta chỉ nghi ngờ thực lực hai huynh muội đang đưa ra trước mặt. Thực lực như vậy khó có thể hợp tác được. Thủy tiểu thư, Thủy công tử có chấp nhận không?” Âm thanh của Lăng Thần vẫn luôn bình tĩnh như cũ.

Ánh mắt của Thủy Thiên Nhu chợt lóe lên, lạnh lùng nói: “Vậy người muốn như thế nào? Tin chắc rằng người đã có ý định sẵn rồi, nói ra một lần cho sáng khoái đi!”

Đôi mắt của Lăng Thần nhìn thẳng vào Thủy Thiên Nhu mà mỉm cười: “Thủy cô nương. Thế cục trước mắt đã có lợi cho hai nhà rồi mà quý phương khó có thể nỗ lực để hợp tác tương ứng, vậy các người cũng nên liên lạc với gia tộc một chút, nếu gia tộc có thành ý muốn cùng Lăng Gia ta hợp tác thì có hay không xuất ra điều kiện khác để đền bù vào đây?”

“Cũng không biết Thủy cô nương muốn điều kiện gì đây?” Thủy Thiên Nhu cau mày lại: “Mọi người nếu đã chuẩn bị hợp tác với nhau rồi thì tuy bên ta thực lực không đủ nhưng bên Lăng Gia cũng đối chọi với các thế lực khác không ngừng. Đương nhiên là Lăng cô nương cảm thấy được. Nếu một khi Lăng Gia ngã vào phía Ngọc Gia thì cuộc chiến giữa hai đại gia tộc chẳng phải Thủy Gia chúng ta sẽ rơi vào hạ phong? Nhưng Thủy Gia chúng ta bây giờ chọn trợ giúp Lăng Gia không vì đơn thuần trợ giúp Lăng Gia vượt qua khó khăn, nếu làm điều không có lợi thì chúng ta sẽ không làm. Có qua có lại, Lăng Gia có điều kiện nhưng ta hi vọng điều kiện đó không quá khó. Nếu quá phận thì hợp tác hay không đã không còn ý nghĩa nữa rồi!”

Thủy Thiên Huyền ở một bên nghe vậy mà nhíu mày, thiếu chút nữa lớn tiếng nói với muội muội mình: “Tốt!” Trong lời nói này của Thủy Thiên Nhu ẩn tàng châm, không thể kháng cự được, không kiêu ngạo không kiêu nịnh, phản kích có thể nói là đúng cực kỳ!

Lời nói này chẳng khác nào công khai sự thật những điều kiện Lăng Thần lợi dụng ra ngoài và càng ngăn chặn đường lui của Lăng Thần. Cũng chẳng khác nào ngăn cản chiêu ‘sư tử há mồm’ của Lăng Thần cả. Điều này nói cho Lăng Thần rằng các người muốn bồi thường thì không thành vấn đề, chỉ cần không quá phận thì chúng ta có thể hợp tác nhưng các người quá phận thì Thủy Gia chúng ta thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lạnh.

Lăng Thần kinh ngạc nhìn Thủy Thiên Nhu: “Thủy cô nương quả nhiên luôn nghĩ cho gia tộc. Suy nghĩ thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lạnh này cho gia tộc khiến cho một người luôn nghĩ cho mình như tiểu nữ phải bội phục!”

Trên gương mặt của Thủy Thiên Nhu đỏ ửng, những câu nói của nàng đã nói rõ ra sự thật trong đó. Nhớ đến ngày đó Lăng Thiên chỉ trích không lưu tình chút nào, giờ Lăng Thần lại nói ra những lời này rõ ràng mượn lời nói của Lăng Thiên ngày đó để kích mình lần nữa, không nhịn được cắn răng nói: “Thủy Ngọc hai nhà thiên cổ đối lập đã lâu, ngày khác Thủy làm Ngọc vỡ hay Ngọc làm Thủy vỡ còn chưa biết. Mà hành động của Lăng cô nương không phải vì Lăng Gia sao? Làm sao khổ cực đến đây?”

Lăng Thần mỉm cười, đôi mắt đẹp toát ra thâm tình chậm rãi nói: “Không! Thủy cô nương sai lầm rồi. Lăng Thần này không phải vì Lăng Gia mà chỉ vì một người là hần thôi. Cuộc đời này của Lăng Thần vì hần mà sinh, vì hần mà tử, có thể vì hần mà không ngó ngang đến trăm ngàn khổ ải, vui vẻ chịu đựng. Đây cũng là một điều hạnh phúc lớn nhất của nữ tử!”

Lăng Thần ngừng lại một chút: “Càng hướng chi tình cảnh của công tử trước mặt đang vây trong thế cữu tử nhất sinh. Thế gian không ai có thể giải cứu được nên chỉ dựa vào mình hần thôi. Đối với Lăng Thần mà nói an nguy của người nhà công tử mới là quan trọng, ta phải làm cho công tử luôn không lo lắng những việc ở nhà để toàn lực ứng phó với Giang Sơn Lệnh Chủ! Mà tình thế trước mắt nói một khi quy phục Ngọc Gia thì Lăng Gia có được mười năm vui vẻ, Ngọc Gia tuyệt đối không vì một người thật tình đầu nhập để đổi phó làm gì. Lăng Gia đã không có Lăng Thiên rồi thì đối với Ngọc Gia mà nói tuyệt đối trăm lợi không hại. Nhưng vì công tử lo lắng cho ngày sau mới có cuộc gặp mặt hôm nay. Thủy cô nương thấy đúng không?”

Nhất thời Thủy Thiên Nhu không biết phải trả lời như thế nào!

Lăng Thần nhìn Thủy Thiên Nhu mỉm cười lắc lắc đầu nói tiếp: “Mà Thủy cô nương cùng với Lăng Thần khác xa nhau như trời với đất...”

385. Chương 12: Tinh Phong Tương Khởi

Khuôn mặt xinh xắn của Thủy Thiên Nhu đột nhiên đỏ bừng rồi lại chuyển thành trắng. Tâm thần kích động vô cùng, nếu không phải cố kỵ Thủy Thiên Huyền ở ngay bên cạnh thì nàng đã hét lớn: “Ta cũng muốn có một người như vậy! Muốn có một người để ta toàn tâm toàn lực hỗ trợ. Ta làm sao không phải là một nữ tử si tình? Rõ ràng trong lòng ta muốn có hạnh phúc mà. Nhưng mà ai có thể cho ta cơ hội này? Các người có biết là một đệ tử của ngàn năm thế gia khổ sở như thế nào không? Nếu là các người từ nhỏ bị quán thân loại tư tưởng luôn trung thành với gia tộc? Bây giờ người còn muốn so sánh với ta?”

“Lăng cô nương. Ta và cô đều là người giống nhau!” Thủy Thiên Nhu cố gắng kìm nén sự đau xót trong lòng xuống mà chậm rãi nói: “Cô từ nhỏ đã được Lăng công tử thu lưu, thuở nhỏ tư tưởng với Lăng Thiên công tử sớm đã thâm căn cố đế, sanh tử tương tùy theo tình cảm ta chưa chắc đã không hiểu. Mà thuở nhỏ của ta đã tiếp nhận ý niệm của gia tộc nên cũng thâm căn cố đế không thể rung chuyển. Chỉ có một điều khác nhau duy nhất chính là vận khí của cô nương tốt hơn ta rất nhiều. Cô thuần phục công tử nên trong lòng cô lớn lên đã đưa hình bóng của Lăng Thiên trở thành thượng nhân cho nên vì thượng nhân trong lòng nên cô phải luôn vì người ấy để nỗ lực, cam tâm tình nguyện, tình cảm lại càng thêm chân thành. Bởi vì người trong lòng cô cũng là người cô muốn thuần thực, cả hai là một người không có bất kỳ xung đột nào cả. Đây là may mắn của cô. Còn ta thì sao...”

Nước mắt của Thủy Thiên Nhu đột nhiên rơi xuống: “Ta có loại may mắn này ư? Ta có lựa chọn sao?”

Lăng Thần im lặng một lúc lâu rồi mới áy náy nói: “Thủy cô nương chớ trách, là ta không đứng lập trường của Thủy cô nương nên không hiểu. Mong thứ lỗi...”

Từ nhỏ Thủy Thiên Nhu đã có tính cách kiên cường nên rất ít khi khóc nhưng khi nghe những lời này của Lăng Thần nàng không nhịn được khóc thành tiếng, hai tay che mặt khóc run cả người.

Tại sao ai cũng có quyền lựa chọn hạnh phúc của mình nhưng chỉ có mình là không thể? Ta thật vất vả mới tìm được một người mình đáng coi trọng thì tại sao nhiệm vụ hàng đầu của gia tộc giao cho lại là hủy diệt hắn? Trong lòng mâu thuẫn không thôi, một mặt muốn giết hắn nhưng mặt kia lại không đành. Nhiệm vụ của gia tộc không hoàn thành thì ta mất mặt nhiều hơn. Khó mới gặp được hắn ấy vậy mà lại bị hắn nghiêm hình tra hỏi, vô tình châm chọc, thậm chí còn cho ta ăn độc được...

Tình là vậy sao?

Ta cũng vậy, cũng là một người phụ nữ, một phụ nữ có khát vọng yêu đương thì tại sao không có quyền như mọi người phụ nữ khác chứ? Vinh hoa phú quý, quyền khuynh thiên hạ thì được gì? Vì sao ông trời lại bất công với ta như vậy chứ?

Dưới sự ủy khuất mãnh liệt nên nội tâm của Thủy Thiên Nhu muốn hồng mắt, nàng khóc đến nỗi muốn ngất đi. Nhớ lại hôm nay sinh tử của người kia không biết rõ ràng lại khiến cho trái tim của nàng càng nhói đau. Tâm tư này của nàng không thể thổ lộ với ai được nên chỉ có thể dựa vào tiếng khóc để phát tiết thôi.

Lăng Thần thở dài một tiếng buồn bã đứng lên nhẹ nhàng ôm lấy Thủy Thiên Nhu đang khóc vào lòng rồi dùng tay vỗ nhẹ lên lưng nàng. Trong giờ phút này không có địch ta, không có ích lợi mà chỉ có hai tâm hồn thiếu nữ thôi.

Một lúc lâu sau tiếng khóc của Thủy Thiên Nhu dần dần ngừng lại, nàng cúi đầu ngồi qua một bên hai tay vịn vào góc áo có chút xấu hổ.

Thủy Thiên Huyền nhìn muội muội mình mà thương tiếc rồi nhìn sang Lăng Thần: “Lăng cô nương. Nhu nhi đã nói như vậy rồi thì không biết trong lòng Lăng cô nương đã có an bài gì?”

Đôi mắt lạnh lùng của Lăng Thần nhìn về Thủy Thiên Huyền: “Đã như vậy thì Thủy công tử, người ngay không nói lời mập mờ. Ta cũng không muốn đối gạt các ngươi làm gì, trên thực tế chúng ta không muốn Thủy Gia các ngươi cho chúng ta chỗ tốt gì nhưng có một chút để cho Lăng Gia chúng ta có thể đảm bảo được sự an toàn. Mà Thủy Gia các ngươi tranh đấu với Ngọc Gia chỉ cần rời khỏi Thừa Thiên thì đây là chuyện của hai gia tộc không chút quan hệ với Lăng Gia ta. Nhưng tranh đấu trong Thừa Thiên thì kế hoạch đối phó với Ngọc Gia sẽ do Lăng Gia ta chế định. Hơn nữa Thủy Gia các ngươi phải làm chủ lực cho mọi hành động!”

“Cho nên, nhân mã Thủy Gia các ngươi đưa đến đây lần này ngoại trừ những người phải ra ngoài làm nhiệm vụ ra thì tất cả đều phải ở trên mặt trận. Nếu như có một vài người đến cho có lệ thì chúng ta sẽ không đi chịu chết cùng các ngươi đâu. Tất cả các kế hoạch chờ khi người của Thủy Gia các ngươi đến rồi lại nói tiếp!”

Sau khi lạnh lùng nói những lời này xong thì Lăng Thần có vẻ hơi lo lắng rồi tiếp tục nói: “Lăng Gia chúng ta hiện tại không thể đối mặt trực tiếp được. Ta đã bỏ ra số lượng lớn trọng kim để mời Đệ Nhất Lâu, đến lúc đó Đệ Nhất Lâu sẽ phái ra mấy sát thủ cao nhất phối hợp hành động với các ngươi. Mà Lăng Gia chúng ta phụ trách tất cả các phương diện tình báo tại Thừa Thiên. Đề nghị này Thủy công tử cảm thấy ra sao?”

Thủy Thiên Huyền ngẩn mặt nhìn trời, điều kiện của Lăng Thần chậm rãi xuất hiện trong lòng hắn, mỗi một điều kiện hắn phải cân nhắc rất lâu mà không có tranh cãi gì. Một lúc sau mới thận trọng mở miệng nói: “Chỉ có một chút. Chính là kế hoạch đối phó Ngọc Gia do Lăng Gia đưa ra bốn công tử thấy không ổn. Những vấn đề khác đều không sao?”

Khóe miệng của Lăng Thần lộ ra nụ cười mỉm chợt biến mất, nghiêm túc nói: “Điều này có thể thương lượng được. Khi nào chúng ta bắt đầu hợp tác thì sẽ do Lăng Gia chúng ta thu thập tình báo. Đến lúc đó hai bên sẽ cùng lập mưu?”

Thủy Thiên Huyền cảm thấy yên lòng hơn: “Như vậy mới là tốt nhất!” Trong lòng thầm nghĩ nếu như vậy thì có thể điều chỉnh được khi phát hiện có gì không thích hợp, tránh khỏi bị người khác tính kế. Trong lòng đã quyết định rồi nên nhất thời ánh mắt không thể khống chế nhìn lên mặt Lăng Thần mà ánh mắt tràn đầy si mê.

Sắc mặt Lăng Thần lập tức lạnh lùng, đôi mắt toát ra thần quang lạnh như băng: “Thủy công tử. Có một điều ngươi cần phải biết...”

Trong lòng Thủy Thiên Huyền khẽ động, đồng thời lên tiếng hỏi: “Xin Thần cô nương chỉ giáo?”

Sát khí chợt lóe trên đôi mắt của Lăng Thần: “Chỉ có một việc rất nhỏ thôi. Hi vọng từ nay về sau Thủy công tử cần phải tự trọng! Lăng Thần bây giờ là người đã có phu quân. Nếu Thủy công tử không quản được hai mắt của mình thì ta cũng không ngại lấy nó ra đâu. Chuyện này đối với Lăng Thần không chút khó khăn gì cả!”

Lời của Lăng Thần vừa dứt lập tức sát khí từ bốn phương tám hướng như hóa thành thực chất đè áp đến Thủy Thiên Huyền. Trong vô hình vô ảnh nhưng đã lấp đầy thiên địa.

Thủy Thiên Huyền đứng giữa trung tâm nên cảm giác được xung quanh có ít nhất ba tuyệt đỉnh cao thủ đang phóng uy áp đến hắn. Bất kỳ một người nào cũng có được võ công mạnh hơn hắn, còn Lăng Trì đứng ở sau lưng hắn giống như một thanh lợi kiếm đã rút ra khỏi vỏ rồi vậy.

Trong nháy mắt Thủy Thiên Huyền đã đề cao công lực đến đỉnh, muốn lấy tự lực để bảo vệ mình nhưng không thể ngăn cản bất kỳ một khí thế nào trong đó cả. Chỉ một thoáng thôi toàn thân hắn đã hư thoát, sắc mặt trắng bệch phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lung lay muốn ngã xuống.

“Thần cô nương!” Thủy Thiên Nhu hoảng sợ vô cùng, đôi mắt xinh đẹp nhìn Lăng Thần tràn đầy sự cầu khẩn: “Tâm tư yêu cái đẹp mỗi người đều có, Thần cô nương chớ trách!”

Lăng Thần vung tay lên, lập tức sát khí bốn phương tám hướng hoàn toàn biến mất như chưa có chuyện gì xảy ra cả, nàng quay qua Thủy Thiên Nhu mỉm cười: “Thủy cô nương chớ trách. Gương mặt của Lăng Thần chỉ có công tử mới được nhìn thôi. Nếu để cho công tử biết được có người nhìn chằm chằm ta thì công tử sẽ tức giận!” Lăng Thần thần nhiên cười: “Lăng Thần không thể khiến cho công tử tức giận được!”

Thủy Thiên Nhu kinh ngạc nhìn Lăng Thần, cuối cùng thở dài một tiếng: “Lăng cô nương. Thật sự ta rất hâm mộ ngươi!”

Trên gương mặt của Lăng Thần hiện ra nụ cười thỏa mãn và hạnh phúc: “Đúng vậy. Ta có công tử, có người Lăng Thần yêu nhất trên đời này. Cho nên ta cảm giác được câu này là lời nói hâm mộ thật tình của Thủy cô nương!”

Lăng Thần đi xa rồi nhưng Thủy Thiên Nhu vẫn đứng tại chỗ, bên tai đều vang vọng câu nói thỏa mãn và hạnh phúc của Lăng Thần: “Đúng vậy. Ta có công tử, có người Lăng Thần yêu nhất cuộc đời này. Cho nên ta cảm giác được

“Đúng vậy. Ta có công tử nên cuộc đời này đã không còn thiếu điều gì nữa. Cho nên ta cảm giác được câu này là lời nói hâm mộ thiệt tình của Thủy cô nương!”

Ta? Ta có gì? Đối mặt với làn gió nhẹ đang du đưa những lá liễu mà nước mắt của Thủy Thiên Nhu chậm rãi rơi xuống...

Sau khi đàm phán lấy được thượng phong rồi mà Lăng Thần vẫn không chút đặc ý nào cả, sau khi trở về Lăng Phủ biệt viện nàng liền gọi Lăng Kiếm đến nói cho hắn tám chữ: “Thời cơ đã đến. Tuyệt sát Bắc Ngụy!”

Lăng Kiếm vốn đang cười hì hì nhưng nghe xong liền nghiêm túc hẳn lên, một cỗ sát khí từ trên người hắn phát tán ra xung quanh: “Đến tình trạng nào?”

Lăng Thần thần nhiên nói: “Tới đâu thì do người quyết định. Ta chỉ có thể hạn chế thời gian thôi. Cho người tám ngày... Chỉ có tám ngày thôi, nhân thủ thì người tự định đoạt. Ngoài ra ta còn có hai yêu cầu: Thứ nhất: Phải trong thời gian đó hoàn thành nhiệm vụ. Thứ hai: Đi bao nhiêu thì phải về bấy nhiêu!”

Lăng Kiếm nở một nụ cười tràn ngập tự tin: “Tốt. Ta đáp ứng. Ta chờ lời nói này của người rất lâu rồi, lần này ta mang theo bốn người Phong Vân Lôi Điện, thêm Thập, Cửu và cả ta nữa là bảy người. Đi bảy người thì nhất định sẽ trở về bảy người. Lần này đi nhất định phải biến hoàng cung Bắc Ngụy trở thành biển máu. Hoàn toàn đoạn tuyệt tất cả sinh cơ của họ. Đệ Nhất Lâu đã lâu rồi không có hành động nên người trên thiên hạ muốn quên rồi!”

Lời nói này của Lăng Kiếm lộ ra hận ý nồng đậm, nhất là mấy ngày gần đây, chỉ cần nói đến Bắc Ngụy thôi thì Lăng Kiếm đã toát ra sát khí lạnh như băng. Nếu như không phải Lăng Thần hứa hẹn rằng chỉ cần thời cơ đến thì lập tức bắt tay vào làm ‘kế hoạch diệt tuyệt’ thì sợ rằng Lăng Kiếm đã sớm ra tay. Bây giờ cũng đã đến lúc để phát tiết.

Vị Đệ Nhất Lâu lâu chủ, sát thủ chi vương này không biết sẽ khiến cho thiên hạ khiếp sợ như thế nào đây.

Lăng Thần gật đầu: “Sau khi nhiệm vụ này hoàn thành thì tuyệt đối không cho phép nhúng tay vào việc khác. Phải cấp tốc trở về, bất luận kẻ nào cũng không được đi quấy rầy công tử. Nếu không ngoại viện xóa tên, vĩnh viễn không được xưng huynh đệ với người đó nữa!” Đột nhiên Lăng Thần xoa người lại, đôi mắt toát ra thần quang mạnh mẽ như muốn nhìn rõ những suy nghĩ trong lòng Lăng Kiếm.

386. Chương 13: Bắt Đầu Hành Động

Lăng Kiếm ngai ngừng cười mấy tiếng như con gà mái bị bóp cổ, hắn bị Lăng Thần liếc mắt một cái đã thấy rõ tâm tư trong lòng. Những trừng phạt của Lăng Thần hắn không để ý đến nhưng nếu thật sự không còn là huynh đệ với công tử thì đây là điều hắn không thể chấp nhận được. Bởi vì đây mới là sự trừng phạt tàn khốc nhất.

Đêm hôm đó, cánh cửa lớn của Lăng Phủ lặng lẽ mở ra, bảy con ngựa to lớn chở trên lưng bảy người bận áo đen không phát một tiếng động chậm rãi đi ra. Tiếng vó ngựa trong bầu trời đêm mang theo sát khí nồng đậm hướng về phía bắc đi.

Trên bầu trời phương bắc xa xôi có vài đám mây đang lượn lờ, dưới ánh trăng sáng vậy mà bị nhiễm một màu đỏ tươi như máu...

Sau khi Lăng Thiên phát ra tín hiệu đặc biệt cho Lăng Tam Thập, cũng là Tây Môn Tạp liền đi vào trong Tây Thiên tử lâu.

Tây Thiên tử lâu là Đệ Nhất Lâu trong Tiên La Thành, ở ngã tư đường gần đó chính là đại môn hùng vĩ của Tây Môn Thế Gia.

Lúc này còn chưa đến buổi trưa nên người trên tử lâu cũng không có nhiều người lắm. Vài ba khách nhân tùm nập tụm bầy đang ngồi uống trà nên đại sảnh khá là rộng rãi.

Hình tượng của Lăng Thiên bây giờ giống như là phản chiếu của Diệp Kinh Trần vậy. Bên dưới cằm có một hàm râu dài, bộ trưởng bào đạo quan có vẻ tiên phong đạo cốt, thể ngoại cao nhân.

Chọn một vị trí gần cửa sổ rồi Lăng Thiên chậm rãi ngồi xuống, đôi mắt ngưng trọng nhìn ra bên ngoài mà trong lòng suy nghĩ liên tục. Lăng Thiên mặc dù tự tin đã tạm thời bỏ cách Thiên Lý nhưng ở trong Tiên La Thành hẳn lại ngoài ý muốn tạo ra động tĩnh lớn như vậy nên Thiên Lý cũng sẽ đuổi đến đây rất nhanh thôi. Đến lúc đó mình phải đối phó ra sao đây? Chính mình có phải hay không đã phạm phải sai lầm?

Âm thanh của tiếng bước chân đi lên cầu thang vang vọng, tiếp theo liền vang lên tiếng của một người hầu cung kính: “Tây Môn công tử khỏe...” Sau vài câu hàn huyên thì một tiếng bước chân nhẹ nhàng đi bên, ẩn chứa bên trong đó có chút dồn dập. Xem ra chủ nhân của tiếng bước chân này có chút kích động.

“Vị tiên sinh này. Bản thân gần đây cảm thấy không khỏe lắm. Vị tiên sinh có thể bói cho ta một quẻ được không? Xem thử đường phía trước là hung hay cát? Là họa hay phúc?” Một âm thanh trong trẻo vang lên trong tai Lăng Thiên.

Mọi người vốn đối với Tây Môn công tử vừa lên tử lâu đã đi đến bên cạnh tên thầy tướng kia cảm thấy có chút khó hiểu nhưng nghe lời nói này xong cũng không thắc mắc gì cả. Tây Môn công tử thời gian này đâu chỉ là không khỏe mà là một hồi tai kiếp mới đúng.

Bóng người chợt lóe lên, Lăng Tam Thập đã ngồi xuống đối diện với Lăng Thiên, trên gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ đỏ ửng vì kích động. Trong ánh mắt mơ hồ có thể thấy được một chút cuồng nhiệt, cuồng nhiệt như nhìn thấy thần vậy.

“Ha ha... Không biết tiểu công tử muốn hỏi chuyện gì?” Lăng Thiên cười cười, ánh mắt lộ ra một chút cảnh cáo.

“Bổn công tử muốn mời tiên sinh xem cho ta một chút mệnh của tại hạ như thế nào? Con đường phía trước ra sao? Gia chủ có gì hung hiểm? Nếu có hung hiểm thì có phương pháp hóa giải hay không?” Lăng Tam Thập mặc dù có chút mất tự nhiên nhưng cũng buông lỏng hơn rất nhiều.

“Ha ha ha... Đây là vấn đề bí ẩn mà Tây Môn công tử hỏi sao? Thiên cơ không thể tiết lộ. Hơn nữa ở một nơi đông như thế nào thì sao có thể nói được chứ...” Lăng Thiên cười cười cố ý đề cao giọng.

Quả nhiên, lời vừa dứt lập tức có chuông quỹ vội vàng chạy đến: “Tây Môn công tử. Không bằng công tử cùng với tiên sinh này đi vào một gian phòng độc lập trong bốn điểm đi. Đến đó không một ai dám quấy rầy cả, có thể thoải mái nói chuyện...”

Lăng Tam Thập vung tay lên lộ ra vẻ phong phạm của thế gia đệ tử: “Vậy người đi trước dẫn đường!” Nói xong liền chuyển hướng sang Lăng Thiên: “Mời tiên sinh!”

“Không dám. Mời công tử đi trước.” Trong lòng Lăng Thiên âm thầm cười, chọn tiểu tử này đi đến nơi đây là đúng rồi. Trên mặt không chút sơ hở nào cả. Trong lòng Lăng Thiên âm thầm tán thưởng.

“Tam Thập tham kiến công tử!” Vừa tiến vào trong phòng thôi mà biểu hiện giả vờ của Tam Thập hoàn toàn biến mất, bùm một tiếng quỳ xuống đất mà nước mắt chảy dài, âm thanh run rẩy: “Nghe bảo công tử bị Giang Sơn Lệnh Chủ đuổi giết khiến cho Tam Thập lo lắng không thôi. Hôm nay nhìn thấy công tử khỏe mạnh khiến cho Tam Thập thật mừng. Với thân thông của công tử thì Giang Sơn Lệnh Chủ làm được gì đâu.”

“Đứng lên đi. Lớn như vậy mà còn khóc lóc thì ra bộ dáng gì nữa!” Lăng Thiên mỉm cười đỡ hắn đứng lên: “Nếu bị người ngoài nhìn thấy đường đường công tử của Tây Môn Thế Gia lại đi quỳ xuống dưới một thầy tướng thì sẽ ra sao? Còn không đứng lên?”

Lăng Tam Thập hưng phấn đứng lên cười xấu hổ: “Ta đã nói lấy tuyệt thế thần công của công tử thì cho dù Giang Sơn Lệnh Chủ có lợi hại hơn cũng không làm được gì. Nhưng thật sự quan tâm quá tất loạn. Mong công tử chớ giận.”

Lăng Thiên lắc đầu, trầm giọng nói: “Giang Sơn Lệnh Chủ Tổng Quân Thiên Lý quả là người có học cứu kinh nhân, võ công tuyệt thế, bình sinh bốn công tử rất ít phục người nhưng đối với người này không thể không nói chữ phục!”

Lăng Tam Thập không chút để ý: “Cho dù võ công cao hơn thì như thế nào? Cũng chẳng phải chả làm được gì công tử đó sao?”

Lăng Thiên cười khở một tiếng: “Nếu người này võ công không cao thì ta sao lại chạy trốn ngàn dặm? Nếu như là dùng số đông có thể đối phó được thì ta cam tâm rời khỏi Thừa Thiên sao? Bản lĩnh của người này là lần đầu tiên ta thấy, không hề hổ thẹn với tên thiên hạ đệ nhất. Mấy lần giao thủ ta đều dùng mọi thủ đoạn mà vẫn hiểm tử hoàn sinh. Gần đây nếu không có hiểm chiêu thì chưa chắc ta đã thoát khỏi tay hắn!”

Lăng Tam Thập táp lưỡi: “Trước có truyền ngôn rằng hắn đuổi giết công tử vô cùng kỳ diệu. Ta còn tưởng rằng chỉ là truyền ngôn thôi nhưng thật không ngờ rằng trên thiên hạ này còn có một nhân vật như vậy. Ta còn muốn dùng thực lực của Tiên La vây công hắn đây...”

“May mắn người không làm. Người này không là một nhân vật mà người khác hợp lại đối phó được. Nếu người mạnh mẽ ra tay thì nhiều nhất cũng chỉ tổng mạng cho đối phương mà thôi. Bất quá tạm thời không cần lo lắng. Hắn đã bị ta khéo léo dùng kế gạt đi, tin rằng giờ này còn cách Thiên La Thành một khoảng cách nữa. Tốt rồi, không nói hắn nữa. Tình huống bên này vẫn thuận lợi chứ?”

Lăng Tam Thập nghe Lăng Thiên hỏi chuyện chính thì tinh thần chấn chỉnh trở lại, khom người cung kính nói: “Bên này đều nằm trong dự tính của công tử. Từ lần trước Tam Thập mang theo rất nhiều chiến lợi phẩm trở về thì địa vị tăng lên rất nhiều. Hôm nay đã là một người duy nhất kế thừa vị trí gia chủ của Tây Môn Thế Gia. Nhưng mặc dù như vậy nhưng trong gia tộc vẫn có mấy lão già không đồng ý. Trong thời gian ngắn sợ rằng không thể thay đổi được.”

Lăng Thiên nhíu mày: “Đồ đàn. Thủ đoạn người dùng kiểu gì vậy? Ta mất nhiều công như vậy mới đưa ba đời tử tôn của Tây Môn Thế Gia diệt trừ mà chẳng lẽ người còn muốn ta phải giúp người đưa mấy lão già kia đi nữa sao?”

Lăng Tam Thập cúi đầu ủy khuất: “Công tử. Thật ra mấy đệ tử yếu kém trong Tây Môn Thế Gia ta đã âm thầm trừ bỏ rồi. Nhưng bốn người còn thừa này với thực lực của ta ta không nắm chắc lắm. Cho nên...”

“Còn thừa bốn người? Là bốn người nào?” Sắc mặt của Lăng Thiên trầm xuống.

“Tây Môn Vô Ý, Tây Môn Thắng, Tây Môn Cuồng, Tây Môn Trùng Thiên. Bốn người này đều có võ công hơn ta. Hơn nữa đều có tâm phúc riêng, cho nên...” Lăng Tam Thập ấp a ấp úng nói, trên gương mặt tuần tú tràn ngập sự sợ hãi, Lăng Thiên bất mãn tạo cho hắn một áp lực lớn vô cùng, trên mặt chảy đầy mồ hôi.

Nhưng mà hắn không sợ Lăng Thiên trừng phạt hắn, hắn chỉ sợ Lăng Thiên thất vọng thôi.

“Nếu chỉ như vậy thôi thì ta cho người một tin tức tốt. Bốn người giờ chỉ còn ba thôi.” Lăng Thiên mập mờ nói: “Tây Môn Thắng đã chết trong tay của ta rồi, Tây Môn Cuồng là một người rất cuồng vọng tự tin. Tin rằng giết hắn không khó khăn gì nhưng Tây Môn Trùng Thiên không thể chết được. Chúng ta cần hắn tại Tây Hàn để kiểm chế Hàn Thiết Hiên cũng như thực lực của Ngọc Gia. Về phần Tây Môn gia chủ Tây Môn Ý thì cứ cho hắn kéo dài hơn tàn một thời gian đi. Người muốn tiếp nhận Tây Môn Thế Gia còn cần người này ở sau lưng ủng hộ. Ít nhất trước khi người hoàn toàn tiếp nhận Tây Môn Thế Gia thì người này không thể chết được!”

Lăng Thiên cười lạnh lùng, trong mắt hắn chợt lóe hàn quang: “Đưa tin tức của người biết về Tây Môn Cuồng và Tây Môn Vô Ý cho ta. Dù sao cũng đã đến Tiên La rồi nên cũng phải làm một vài chuyện chứ

Lăng Tam Thập trước khi rời khỏi thì Lăng Thiên có nói: “Vài người của Tây Môn Thế Gia gặp chuyện không may xong thì người phải trong một thời gian ngắn khiến cho Tây Hàn đại loạn, càng rung động càng tốt. Tận lực khiến cho các thế lực trên thiên hạ đều dồn sự chú ý về đây để cho chúng ta bên Thừa Thiên thuận tiện hành động. Nhưng phải chú ý an toàn của bản thân. Ta không hi vọng năm sau bên cạnh ta không có Tam Thập!”

Hai người đều nói trân trọng rồi cáo biệt rời khỏi.

Ban đêm, Lăng Thiên băng vào khinh công tuyệt diệu đã lặng yên không phát ra một tiếng động từ cửa sổ khách sạn bay ra như một viên lưu tinh bay qua chân trời nhắm thẳng vào thành tây bay vút đi. Trong đêm lạnh gió thổi vào mặt như có chút khó chịu. Nhất định là một đêm tràn ngập giết chóc sao?

Bên ngoài cửa thành Tiên La Thành Tây, Tây Môn Thế Gia trưởng lão Tây Môn Cuồng mang theo hơn hai mươi đệ tử trực hệ của mình uống rượu chơi đùa.

“Trưởng lão, gia chủ muốn cho chúng ta đi tìm chỗ ở của Lăng Thiên nhưng bây giờ chúng ta rời xa thành nói gần không gần nói xa không xa. Cho dù chúng ta muốn tìm Lăng Thiên thì hẳn cũng vì tránh Giang Sơn Lệnh Chủ sẽ trốn trong rừng rậm thì sao có thể gặp được hắn? Nếu như bị đại trưởng lão tìm được tung tích của hắn thì cái chúng ta đạt được không đủ để bù cái chúng ta bỏ ra.” Có một người hơi men rượu liền cả gan nói.

“Đồ ngu!” Tây Môn Cuồng tuy đang mắng người nhưng đôi mắt híp lại thành một sợi chỉ: “Ta hỏi các người võ công của Giang Sơn Lệnh Chủ như thế nào?”

“Nghe nói rằng chính là thiên hạ đệ nhất, không biết là thật hay giả!” Đại hán kia ách một tiếng, nghiêng nghiêng đầu trả lời: “Nếu như truyền thuyết là thật thì ta có võ công bằng một nửa Giang Sơn Lệnh Chủ cũng đủ tung hoành thiên hạ rồi!”

387. Chương 14: Không Tiền Tuyệt Hậu

“Chỉ bằng người? Đừng mơ. Giang Sơn Lệnh Chủ được người khác gọi là Tổng Quân Thiên Lý. Mặc dù người được hắn tiễn đi thiên lý không nhiều lắm nhưng tùy tiện một người đều là cao thủ tuyệt đỉnh đương thời. Cho dù có được ba thành như hắn thôi cũng đủ để tiến vào hàng ngũ cao thủ nhất lưu rồi!” Tây Môn Cuồng cười nhạt, nắm lấy một con gà nướng hung hăng cắn một phát: “Ta hỏi người võ công của Lăng Thiên như thế nào?”

“Lăng Thiên cũng là một nhân vật lớn.” Trên gương mặt của đại hán lộ ra vẻ bội phục: “Chỉ bằng một người một ngựa thôi đã đánh thẳng vào bốn mươi vạn đại quân mà không bị thương. Bị thiên hạ đệ nhất Giang Sơn Lệnh Chủ đuổi giết lâu như vậy mà còn chưa truyền ra tin tức hắn đã chết nên cũng thấy được cho dù võ công của Lăng Thiên cũng yếu hơn Giang Sơn Lệnh Chủ không có bao nhiêu!”

“Hừ. Đã như vậy thì những người chúng ta há có thể là đối thủ của Giang Sơn Lệnh Chủ hoặc là Lăng Thiên?” Tây Môn Cuồng âm trầm nói.

“Ha ha. Trưởng lão ngài đang chê cười sao. Hai người kia tùy tiện lấy ra một người cũng đủ cho chúng ta chết rồi!” Đại hán kia cười cười hướng về Tây Môn Cuồng giơ ngón cái lên: “Cao! Trưởng lão ngài thật cao kè. Để cho đại trưởng lão tự đi tìm đường chết...”

Tây Môn Cuồng vuốt vuốt râu nở nụ cười: “Nếu như chúng ta có thể tìm được Lăng Thiên đang ở nơi nào thì với mạng tình báo khổng lồ của Tây Môn Thế Gia thì sao không có thu hoạch gì? Nhưng các người có nghĩ đến tình huống một khi tìm được bọn họ không?”

Cả đám đại hán đều run rẩy, ngay cả say rượu cũng tỉnh vài phần. Tìm không ra hai sát tinh kia mới tốt, vạn nhất tìm được rồi thì với công phu của chính mình cũng chỉ có một chữ ‘chết’ mà thôi.

Tây Môn Cuồng hừ lạnh một tiếng: “Trước đừng nói có thể ngăn cản Lăng Thiên hay không, chúng ta chỉ cần chống đỡ đến khi Giang Sơn Lệnh Chủ đi đến giết hẳn thôi. Nhưng mà cần phải xác định rằng khi Giang Sơn Lệnh Chủ đi đến thì hai mươi người của chúng ta còn lại mấy người đây? Nếu không gặp Lăng Thiên mà gặp phải Giang Sơn Lệnh Chủ thì phải làm sao?”

Mọi người biến sắc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tất cả thở dài một hơi mà cảm thấy may mắn vô cùng, ánh mắt cảm kích nhìn Tây Môn Cuồng: “Tính mạng của ta ít nhiều gì cũng do trường lão bảo toàn.”

Tây Môn Cuồng cười một tiếng: “Cũng chỉ có đứa ngốc Tây Môn Thắng mới mang theo người đi tìm hai sát tinh kia. Cự nhiên đến bây giờ còn không có tin tức gì cả, nói không chừng đã gặp mặt rồi. Bây giờ đang vui đầu vào đất. Ha ah...”

“Bội phục! Tây Môn Cuồng trường lão quả nhiên liệu việc như thần...” Một tiếng cười dài vang lên...

“Đương nhiên...” Tây Môn Cuồng ngẩng đầu lên: “Nhớ năm đó lão phu bước chân vào giang hồ thì các lão bằng hữu đều tặng cho ngoại hiệu ‘Trí Đa Tinh’! Nói nhảm, các ngươi...” Nói đến đây hắn mới phát hiện việc có chút không đúng.

Âm thanh vừa rồi không phải là bất kỳ kẻ nào ngồi ở đây nói ra, nghĩ đến đây nên lông tóc cả người Tây Môn Cuồng dựng lên: “Chuột nhất phương nào dám trêu chọc Tây Môn gia gia ngươi!”

Bóng người chợt lóe lên, một thiếu niên bận đồ trắng như tuyết đột nhiên xuất hiện trong lều vải đứng trước mặt Tây Môn Cuồng mà mỉm cười. Thần sắc thoải mái và nhiệt tình vô cùng.

Khóe mắt của Tây Môn Cuồng khẽ trợn lên bởi vì hắn chú ý khi thiếu niên này vào thì ngọn đèn trước mặt mình không có chút lay động nào cả.

Thiếu niên này lấy một tốc độ nhanh như vậy tiến vào mà không mang theo chút gió? Đây là khinh công gì? Khinh công như vậy thì trên thiên hạ này có được mấy người chứ?

“Ngươi... Bằng hữu là vị nào? Lão phu chính là Tây Môn Thế Gia Tây Môn Cuồng!” Nét mặt già nua của Tây Môn Cuồng khẽ co lại, ngay cả râu mép cũng run rẩy, xanh mặt, bước chân lui về sau...

“Ta không tin một người từng có danh tiếng lừng lẫy giang hồ nhưng lại không biết ta là ai!” Thiếu niên bận đồ trắng nở một nụ cười ranh mãnh: “Tây Môn trường lão được xưng là trí đa tinh sao. Nếu không đoán ra lai lịch của ta cũng khiến ta thất vọng lắm đó!”

Ngũ quan trên mặt của Tây Môn Cuồng như muốn dính lại một chỗ, âm thanh khàn khàn như muốn khóc: “Ta... Ta sao biết được bằng hữu là ai?”

“Ồ. Không biết ta là ai? Thật không biết sao?” Thiếu niên bận đồ trắng kia đi đến một bước: “Nên suy nghĩ lại. Phải nhớ phải nhớ... Ủa? Sao thân thể của ngươi lại run rẩy như vậy? Mặt lại xanh nữa? Hình như rất sợ hãi. Thật kỳ quái mà?” Thiếu niên bận đồ trắng nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu: “Ngươi không biết ta là ai thì sao lại sợ như vậy?”

Vẻ mặt của thiếu niên đó rất ân cần nhìn Tây Môn Cuồng: “Tây Môn Cuồng, ngươi có phải hay không đã muốn điên rồi?”

Hai đùi của Tây Môn Cuồng run lập cập, gật đầu như con gà mái: “Phải... Phải... Ta điên... Điên...”

“Ồ. Vậy thì không trách được...” Thiếu niên đó như bưng tỉnh: “Thì ra là do ngươi bị điên...”

Sắc mặt của Tây Môn Cuồng xám trắng: “Phải... Phải... Ta bị điên... Công tử cho lão nhân sống thêm vài ngày nữa...”

Thiếu niên kia thở dài một tiếng đầy tiếc hận: “Vốn không có ý định giết ngươi nhưng mà ngươi đã bị điên rồi, không thể sống được mấy ngày nữa. Vậy cho ngươi sống cũng không còn ý tứ gì. Vậy để ta làm một chuyện tốt đi, tiễn ngươi một đoạn!”

Từ đáy lòng xuất hiện một cảm giác nhục nhã vô cùng, Tây Môn Cuồng như muốn quát lớn nhưng cổ lấy dững khí mấy lần nhưng vẫn không có hét lên được. Vốn mở miệng muốn gầm lên nhưng lời nói lại trở thành cầu xin tha thứ: “Lăng công tử. Ngài đại lượng bỏ qua cho một kẻ già này đi. Ngài nâng tay đánh nhẹ như đánh rắm đi. Lão nhân ta dù gì cũng già rồi, không sống được mấy năm nữa... Ô ô...” Nói xong lời

cuối cùng mà vị tam trưởng lão của Tây Môn Thế Gia khóc lóc khiến cho nước mắt nước mũi chảy ướt cả mặt.

Lăng Thiên kinh ngạc vô cùng.

“Ta ngất. Đây là trưởng lão của Tây Môn Thế Gia sao.” Lăng Thiên muốn ói ra một ngụm nước bọt, hèn mọn nói: “Thật sự khiến cho ta buồn bực quá đi mà. Tên của người sao lại đặt là Tây Môn Cuồng thế? Đây là Trí Đa Tinh lừng lẫy giang hồ sao?”

Lăng Thiên buồn bực vô cùng, hôm nay đến đây vốn muốn đại khai sát giới nhưng không ngờ rằng lại gặp phải tình huống như thế này. Đối mặt với một nhân vật như Tây Môn Cuồng mà Lăng Thiên cảm giác được nếu như giết người này sẽ làm bẩn tay mình. Nhưng lại không thể không giết, trong lúc nhất thời Lăng Thiên cảm giác buồn bực cực điểm.

Đây là chuyện gì? Động thủ thì sẽ bẩn tay nhưng không thể không động thủ được. Đối mặt với một lão tiểu tử này sẽ khiến cho Lăng Tam Thập không yên ổn hoàn thành kế hoạch được. Hắn đã đi đến nơi đây rồi nên không muốn có một điều bất thường nào ảnh hưởng đến kế hoạch cả.

Đột nhiên hắn nghe bùm một tiếng, đây là do Tây Môn Cuồng thấy sắc mặt của Lăng Thiên càng ngày càng khó coi nên sợ hãi đến cực điểm, đôi chân run rẩy nên không chống đỡ được sức nặng của bản thân nên ngã xuống đất, cả người như con heo mẹ đang chờ làm thịt, run rẩy không ngừng: “Công tử đại nhân địa lượng tha mạng cho ta đi...”

Từ lúc chào đời đến nay thì đây là lần đầu tiên Lăng Thiên cảm thấy khó xử.

Lại nhìn sang hơn hai mươi tên còn lại thì sắc mặt mỗi người đều trắng bệch, không một ai có dũng khí đặt tay lên chuỗi kiếm cả. Tất cả giống như hai mươi bức tượng gỗ đứng thẳng tại đó, ánh mắt sợ hãi vô cùng. Giờ phút này họ không hề có chút chiến ý nào cả. Chỉ sợ rằng bọn họ di chuyển được nửa bước cũng không có khả năng.

Đây cũng gọi là nam nhân?

Lăng Thiên thở dài một tiếng, khoát tay: “Các người tự phế võ công đi. Bốn công tử thật sự không có ham muốn ra tay với các người. Đừng làm cho bốn công tử tốn thời gian!”

Tây Môn Cuồng run rẩy một trận, đôi mắt toát ra thần sắc tuyệt vọng. Đối với người luyện võ mà nói thì phế võ công chẳng khác nào giết chết hắn. Hắn thật sự không muốn làm, chính mình đã ăn nói khé nép như vậy, ủy khuất như vậy, ngay cả tự tôn cũng đã buông tha để cầu xin tha thứ vậy mà tại sao Lăng Thiên không đồng ý?

Đôi môi của Tây Môn Cuồng run rẩy một trận, cuối cùng cũng mở miệng cầu khẩn: “Lăng công tử khai ân. Lão phu tình nguyện chặt một tay để đổi lấy mạng sống. Lão nhân xin rời khỏi vị trí hiện tại để làm kỹ nghệ sống qua ngày. Xin công tử chấp nhận!”

Lăng Thiên không nhìn được khoát tay quát: “Nói các người phế võ công thì phế đi. Nói nói làm gì. Chẳng lẽ còn muốn ta ra tay sao?”

Sắc mặt của Tây Môn Cuồng xám như tro tàn: “Lăng Thiên. Người cũng là người luyện võ thì cũng hiểu rõ hậu quả của việc phế võ công đi. Cần gì phải bức nhau như vậy? Lưu cho nhau một con đường để ngày sau còn gặp lại. Lăng công tử cần gì bức người như vậy?”

Trong lòng Lăng Thiên cảm thấy chán ghét vô cùng. Đột nhiên hắn nhớ đến bọn Hán gian của kiếp trước nên không nhìn được càng khinh bỉ hơn. Một căn bã như vậy nếu đặt ở kiếp trước thì sẽ là tiêu chuẩn đúng đắn của Hán gian. Không biết có bao nhiêu người bị ngộ hại đây. Nghĩ như vậy nên trong lòng cũng xuất hiện chút sát khí.

Tây Môn Cuồng cảm thấy sát khí của Lăng Thiên nên cho rằng Lăng Thiên đang muốn ra tay nên cảm thấy không còn hi vọng đành phải vừa khóc vừa hét lớn: “Ta liều mạng với người... Ô ô...”

Lăng Thiên thở dài một tiếng đánh ra một chuông, âm thanh trầm thiết vang lên không ngừng.

Lăng Thiên di chuyển trong bóng đêm mà trong lòng cảm thấy buồn bực vô cùng.

Từ xưa đến nay có người sợ hãi khi giết người, có người hưng phấn, có người cảm giác buồn nôn nhưng không hề có một người như Lăng Thiên. Giết người mà lại cảm thấy buồn bực.

Từ cổ chí kim, từ kiếp trước đến kiếp này chỉ sợ rằng chỉ có duy nhất một mình Lăng Thiên như thế thôi.

Chưa từng có ai... Sau này cũng không một ai làm được....

388. Chương 15: Đạp Phá Tây Môn

Cảm giác được sự chán ghét trong lòng, Lăng Thiên thấy khó chịu cực kỳ, hắn đưa thân pháp phát huy đến cực hạn chạy nhanh đến Tây Môn Thế Gia.

Dưới tốc độ kinh thể hãi tục như vậy khiến cho tay áo của Lăng Thiên phát ra âm thanh ‘hư hư’ liên tục.

“Ầm!” Cánh cửa to lớn của Tây Môn Thế Gia bị một chưởng của Lăng Thiên tạo thành một đồng gỗ vụn, thân thể của Lăng Thiên bay thẳng vào trong như mũi tên rời cung, chỉ một chút thôi đã vượt qua sân rộng tiến thẳng vào nơi ở của Tây Môn gia chủ Tây Môn Vô Ý. Hôm nay Lăng Thiên cùng nói chuyện với Lăng Tam Thập nên hắn đã hiểu rõ tình huống bố trí phòng ngự trong Tây Môn và nơi ở của các nhân vật quan trọng.

“Người nào? Đứng lại!”

“Người đâu? Có thích khách...”

“Ngăn cản hắn lại...”

Một trận âm thanh ồn ào vang lên không ngừng, Lăng Thiên đi đến đây đánh ra một chưởng ở trước cửa của phòng Tây Môn Vô Ý khiến cho cả nóc nhà rung động vô cùng, vài tấm ngói rơi rớt dưới nền đất.

Một tiếng mắng to vang lên, Tây Môn Vô Ý dưới trận bụi mù đi ra ngoài, gương mặt gầy gò nổi giận cực điểm, nội lực hùng hồn được truyền vào trong âm thanh: “Bọn chuột nhắt phương nào dám đến Tây Môn Thế Gia ta giương oai? Xưng tên ra cho lão phu?”

“Báo con mẹ ngươi...” Lăng Thiên đang buồn bực vô cùng, Tây Môn Vô Ý chính là một đối tượng để cho hắn ‘thổ lộ tâm tình’. Hắn liền vọt đến đối chưởng với Tây Môn Vô Ý làm âm thanh ‘ba ba’ phát ra không ngừng, hai người như hai cơn gió lốc quần lấy không tại chỗ.

Ầm một tiếng, hai người lại đánh thêm một chưởng nữa rồi lui về sau, nền đá dưới chân vỡ nát khiến cho bụi mù ba khắp nơi. Tây Môn Vô Ý vừa hạ xuống liền quát to một tiếng kinh hãi cực kỳ: “Lăng Thiên? Ngươi là Lăng Thiên?”

Lăng Thiên đang bay về sau đột nhiên dừng lại giữa không trung, thân thể xoay tròn như con quay, thay đổi phương hướng nhắm vào Tây Môn Vô Ý bay đến mà trong miệng lộ ra một nụ cười tàn khốc: “Đúng là tiểu gia gia ta. Không phải ngươi phái ra rất nhiều người để tìm kiếm sao? Tây Môn gia chủ? Ta không phải thuận theo ước muốn của ngươi mà đến đây sao?”

Tây Môn Vô Ý đối chưởng với Lăng Thiên vài lần mà cảm thấy ngũ tạng lục phủ như muốn đảo lộn, trong lòng biết mình đã bị nội thương nên trong lòng kinh sợ vô cùng. Nhìn thấy Lăng Thiên bức đến nữa nên cảm thấy kinh sợ vô cùng.

Thân pháp võ công của Lăng Thiên thật sự là vượt ngoài lẽ thường. Không ngờ lực lượng bị bức phải lùi lại vậy mà còn có thể dừng lại để quay ngược tấn công? Loại thân pháp này ngay cả Tây Môn Vô Ý cũng chưa từng nghe nói lần nào cả.

Do ngoài ý muốn nên Tây Môn Vô Ý còn chưa kịp phản ứng lại thì Lăng Thiên đã di chuyển đến trước người hắn, không kịp đề phòng nên hắn liền mạng hét lớn một tiếng, vội vàng ngưng tụ công lực toàn thân

thi triển ‘Thiên Cân Trụ’ đưa thân thể rơi nhanh xuống đất. Thúc dục nội lực quá độ nên nội phủ lại bị thương, khóe miệng lộ ra một vết máu.

Thân thể của Lăng Thiên gấp lại nhanh chóng đuổi sát theo, sắc mặt của hắn lạnh lùng vô cùng, những mũi tên khắp bốn phía bắn về Lăng Thiên như một làn mưa. Tây Môn Thế Gia có thể trở thành tám đại thế gia không phải là chuyện thường, chỉ với binh lính lúc này thôi cũng đã thấy rõ khả năng của họ.

Đáng tiếc những điều này không nằm trong mắt của Lăng Thiên, chỉ thấy hắn quát một tiếng, thân thể không ngừng lại chút nào mà hai tay hắn vẽ một vòng tròn trước ngực, lực lượng cuồng mãnh trào ra khiến cho các mũi tên đó theo đường cũ quay trở lại.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, những trảng hán với thân thể mạnh khỏe ngã từ trên tường xuống. Thân thể của Lăng Thiên quý dị vô cùng, từ trên rơi xuống đã xuất hiện trước người Tây Môn Vô Ý, tay phải của hắn được dùng như đao lại giống như một cái búa khai sơn tích địa oanh kích xuống.

Khóe mắt của Tây Môn Vô Ý xuất hiện sự điên cuồng, hai bàn tay đẩy hết lực lượng ra phía trước, thân thể liều mạng lui về sau.

Hai chưởng kinh va chạm với nhau phát ra âm thanh ầm ầm, Lăng Thiên giống như ma thần không ngừng rơi xuống mà Tây Môn Vô Ý không còn nửa điểm phong phạm của cao thủ nữa, rơi xuống đất rồi ngã về phía sau, sau khi phá hỏng bức tường đá sau lưng mới dừng lại được. Hắn nằm trên đất mà kho kho có vẻ vô lực, máu tươi không ngừng phun ra khắp nơi.

Hắn còn chưa đứng lên thì Lăng Thiên đã đến trước mặt hắn, bây giờ Lăng Thiên cách Tây Môn Thế Gia chỉ không quá năm trượng. Nếu Lăng Thiên có chủ tâm muốn giết Tây Môn Vô Ý thì cho dù là thần tiên cũng không cứu được.

Lăng Thiên hóa chưởng thành trảo ôm vạt áo của Tây Môn Vô Ý, tay trái giương lên đánh hắn mười mấy bạt tai khiến cho âm thanh ‘ba ba’ vang lên không ngừng.

Tây Môn Vô Ý theo bàn tay của Lăng Thiên mà đông đưa, hàm răng kèm theo máu tươi bay ra xung quanh.

“Lăng Thiên lớn mật, không được làm thương tổn nghĩa phụ ta. Ta liều mạng với ngươi.” Một tiếng kêu to vang lên, tiếp theo là Lăng Tam Thập ‘kịp thời’ đến cứu trợ.

“Bịch.” Lăng Thiên bổ thêm một chưởng trước ngực của Tây Môn Vô Ý. Hắn dùng sức hết sức ảo diệu, hoàn toàn đánh gãy toàn bộ kinh mạch trong cơ thể mà không để cho hắn chết: “Hảo một người con hiếu thuận. Ngươi đã muốn như vậy thì ta thành toàn cho ngươi vậy...” Một tay nắm lấy thân thể của Tây Môn Vô Ý ném về phía Lăng Tam Thập như ném tú cầu.

Lăng Tam Thập vốn đang ngự kiếm chạy đến nhưng thấy vậy liền vội vàng ném trường kiếm trong tay đi mà vươn hai tay ra ôm lấy Tây Môn Vô Ý đang hấp hối vào trong lòng. Lực lượng cuồng mãnh khiến cho hắn không ngừng lui về sau, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Lăng Thiên bay lên cao, trong khi đó hắn trao đổi với Lăng Tam Thập một ánh mắt cực kỳ bí ẩn rồi đột nhiên cười to, một thân bạch y bay thẳng tắp lên bầu trời đêm: “Đây mà cũng xứng để đứng chung với Lăng Gia ta trong tám đại thế gia sao?”

Những mũi tên nhọn khắp bốn phía như muốn che cả bầu trời bay đến, thân ảnh màu trắng giữa không trung đột nhiên nhoáng lên liền biến mất bóng dáng như một người đang sống sờ sờ đột nhiên hóa thành không khí, không một chút tung tích nào cả.

Tây Môn Vô Ý đang hấp hối, cố sức thở hổn hển nhưng nghe được câu nói cuối cùng của Lăng Thiên: “Đây cũng xứng đứng chung với Lăng Gia ta trong tám đại thế gia sao?” Một câu này như mũi tên đâm vào trong trái tim của Tây Môn Vô Ý. Nghĩ đến gia tộc truyền thừa mấy trăm năm nhưng lại suy bại trong tay mình khiến cho trong lòng hắn đau đớn vô cùng, tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi rồi hôn mê mất.

Cả Thiên La Thành hỗn loạn vô cùng. Khắp nơi đều có binh lính hoặc là cao thủ của Tây Môn Thế Gia náo động khắp nơi.

Lăng Thiên thở ra một ngụm không khí, hành trình đi đến Thiên La Thành này đã hoàn thành rồi, tâm tình khoái trá nên không nhịn được nở nụ cười.

“Thật sự là công phu tốt mà!” Một âm thanh từ phía sau lưng hắn vang lên: “Nghĩ không ra, vài ngày không gặp mà võ công của ngươi đã cao như vậy!” Âm thanh này như có người đang kể bên tai hắn nói vậy.

Lăng Thiên thất kinh, bay tới mấy trượng đứng trên một nóc lầu xoay người nhìn lại.

Thiên Lý với một bộ thanh y, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Lăng Thiên đứng cách đó năm trượng: “Lăng Thiên, chỉ mới vài ngày thôi mà ngươi đã bước đến cảnh giới này. Tiến cảnh dùng từ thần tốc cũng không đủ. Lăng Thiên, ngươi là người đầu tiên ta thấy có thiên phú luyện võ nhất. Với thiên phú của ngươi có thể siêu việt ta, khó trách này đó dám cựa trong vòng mười năm đánh bại ta!”

“Phải không!” Lăng Thiên bĩu môi lạnh nhạt nói: “Chỉ tiếc rằng ngươi sẽ không cho ta cơ hội. Nếu không chờ khi chúng ta đứng trên võ đạo đỉnh thì một trận đánh khi đó chắc chắn sẽ được truyền tụng thiên cổ. Trở thành một tuyệt đại giai thoại!”

Thần sắc Thiên Lý khẽ động, đôi mắt toát ra kỳ quang.

Chỉ chấn động nhẹ thôi, Thiên Lý liền khôi phục lại nhưng một câu của Lăng Thiên chính là thủ đoạn đối phó Thiên Lý.

Trên thế giới này có lẽ không còn điều gì đáng để Thiên Lý quan tâm, chỉ vì hắn đã áp đảo mọi người rồi nhưng chỉ vì thế nên Thiên Lý cũng là người cô độc nhất trên thế gian này. Vô luận hắn có thành tựu bao nhiêu đi nữa nhưng cũng không có người thứ hai đạt đến trình độ như hắn.

Tựa như một người trải qua muôn ngàn khó khăn mới đến thiên đường như hắn không ngờ rằng cả thiên đường chỉ mỗi mình hắn là thần tiên thôi. Ngoại trừ cảm giác thỏa mãn ban đầu ra thì còn lại chỉ là cô tịch vô tận, loại cô tịch này cho dù kẻ nào cũng không dễ chịu gì.

Bực cảnh giới này sớm đã không còn là cảnh giới mà thường nhân có thể giải thích được, bọn họ có lẽ không cần đồng bạn cùng mình đi đến, thậm chí chỉ cần cho hắn một cái tên để cho hắn biết trên thế giới này có người cô tịch giống mình, cùng đi một con đường giống mình cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Nhưng mà điều đáng buồn là ngay cả một cái tên hư vô bọn họ cũng tìm không ra.

Thiên niên tiêu sắc thu phong tịch tịch...

Vạn tái thế thanh băng tuyết cô độc...

Mà hôm nay, Thiên Lý đã tìm được người thích hợp. Kẻ này có thiên phú kinh người đủ để trở thành đồng bạn của hắn. Tin rằng chỉ cần cho Lăng Thiên đủ thời gian là hắn đã lấy một tốc độ kinh người để cùng sống vai với Thiên Lý.

Điều này Lăng Thiên tự tin, Thiên Lý cũng tin tưởng. Thậm chí Thiên Lý còn tin rằng chỉ cần mình cho Lăng Thiên đủ thời gian thì sẽ có một ngày hắn sẽ trở thành người siêu việt hơn bản thân mình.

Mà quyết định này cũng chỉ hắn có quyền thôi. Chỉ cần trong lòng Thiên Lý động là từ nay về sau trên thế gian này không còn mỗi mình hắn cô độc nữa. Ít nhất thời gian chờ đợi Lăng Thiên trưởng thành thì hắn đã không còn cô tịch.

Nhưng mà mạng của Lăng Thiên chính là do Giang Sơn Lệnh yêu cầu.

Giang Sơn Lệnh kéo dài ngàn năm, Vô Thương Thiên tồn tại ngàn năm chí cao vô thượng...

Lần này đồng ý hay không?

389. Chương 16: Tâm Nguyên Của Thiên Lý

Lăng Thiên cảm giác được Thiên Lý đang do dự nên đôi mắt hắn sáng rực lên, trầm giọng nói: “Thiên Lý, cảnh giới võ công của ngươi bây giờ đã đạt đến đỉnh mà trên thế giới này không một ai vượt qua cả. Cho

nên người không có chút động lực nào để tiến triển cả. Cho dù người rất muốn nhưng mà người không đột phá được. Bởi vì người có mục tiêu nhưng không có áp lực!”

“Nhưng nếu có ta tồn tại thì người có cơ hội đột phá võ công. Có ta cùng với người thì trên con đường võ đạo không còn cô độc nữa. Người lúc nào cũng lo lắng cho ta vượt qua, lo lắng ta đuổi kịp người thì người mới có cơ hội đột phá. Thiên Lý, điều người muốn nhất bây giờ là có một người như vậy. Mà trên đời này trừ ta ra thì người không còn lựa chọn khác!”

Đôi mắt Lăng Thiên sáng quắc: “Người chẳng lẽ không biết khi đột phá cảnh giới võ đạo thì cảnh giới tiếp theo sẽ là gì ư? Đỉnh phong của võ đạo đã là đỉnh ư? Người có hay không từng nghĩ đến khi đột phá cảnh cửa đó sẽ có một sự bắt đầu mới hoàn toàn? Một thế giới hoàn toàn mới? Người nghĩ sao?”

“Với tu vi bây giờ của người thì không thể nào khiến cho người có cảm giác tử vong được. Chẳng lẽ người không biết chỉ cần gặp phải tuyệt cảnh sinh tử mới có thể đột phá? Mới có thể lột xác? Người có biết cảm giác này tuyệt vời như thế nào không? Người có biết rằng mấy năm thời gian nữa là ta có cơ hội dồn người vào chỗ chết? Chẳng lẽ người thà ôm võ công tuyệt thế đó mà chậm rãi hóa thành một bộ xương trắng ư? Thiên Lý? Đây là theo đuổi Thiên Lý ư?”

“Võ đạo là gì? Cảnh giới là gì? Cái gì mới chân chính là Thiên Lý? Người không muốn biết sao? Người thật không muốn thăm dò bí mật từ thiên cổ đến nay ư?”

Cuối cùng Lăng Thiên cũng tung ra một con mồi lớn nhất. Lăng Thiên tin rằng điều này có hấp dẫn cực lớn!

Đây cũng là một lần dò xét thử, dò xét võ công của Thiên Lý đã đạt đến trình độ nào rồi? Có đạt đến tình trạng mà Lăng Thiên suy nghĩ không?

Vô luận Thiên Lý lựa chọn ra sao thì Lăng Thiên cũng có thể từ trong lựa chọn của hắn mà suy đoán võ công của Thiên Lý đã đạt cấp độ nào!

Trên gương mặt của Thiên Lý lộ ra sự do dự. Với tu vi của Thiên Lý mà lời nói của Lăng Thiên lại khiến cho hắn lộ ra sự do dự ngay trên gương mặt thì cũng đủ để chứng minh đề nghị của Lăng Thiên có sức hấp dẫn cực kỳ với Thiên Lý.

Một lúc lâu sau...

Thiên Lý vẫn chưa có quyết định...

Lăng Thiên đứng đối diện cẩn thận quan sát sắc mặt của Thiên Lý mà cũng lựa chọn im lặng.

Đột nhiên Thiên Lý cười khổ: “Lăng Thiên, ta thừa nhận đề nghị này của người thật khiến cho ta không thể cự tuyệt được. Hấp dẫn như vậy thật làm cho ta khó thể kháng cự được mà...”

“Nhưng người vẫn kháng cự đó thôi? Vẫn chống cự được hấp dẫn đó? Ta rất thất vọng, thật sự rất thất vọng. Không phải vì không đả động được trái tim người. Người hiểu ý ta chứ?” Lăng Thiên cười khổ nói, Thiên Lý mở miệng nói khiến cho trong lòng Lăng Thiên trầm xuống. Bởi vì nếu Thiên Lý lựa chọn tiếp nhận thì hắn chỉ cần thoải mái rời đi mà không cần phải đứng tại đây nói nhảm làm gì.

“Phải. Danh dự ngàn năm của Vô Thượng Thiên tồn tại trên một tấm Giang Sơn Lệnh nhỏ nhoi này thôi. Mà ta chính là Giang Sơn Lệnh Chủ cho nên ta không có lựa chọn nào khác. Nếu như có thể thì ta thật hi vọng người có thể thoát khỏi tay của ta!” Lời nói của Thiên Lý có chút tiếc nuối.

“Ta rất rất muốn giữ lại người. So mới người ta còn muốn nhiều hơn. Người hiểu ta cũng như ta hiểu người thôi!”

“Ta hiểu!” Lăng Thiên mỉm cười, trong nụ cười của hắn là một sự chân thành: “Cho nên phải để cho ta hoàn thành tâm nguyện của người đi!”

Thiên Lý ngẩn ra rồi đột nhiên cười ha ha thoải mái vô cùng: “Không sai, bây giờ người sống sót chính là thỏa mãn tâm nguyện của ta rồi. Mà ta lại muốn đưa hết toàn lực để giết người. Chỉ mong rằng người có thể hoàn thành tâm nguyện của ta. Ha ha ha...”

Lăng Thiên cũng nở nụ cười: “Đáng tiếc tâm nguyện của ngươi, ngươi không muốn hủy diệt nó, còn ta lại không thể trở thành người ngoài mà góp một phần giúp cho ngươi hoàn thành tâm nguyện và phải luôn luôn đề phòng ngươi không giết ta. Thế giới này thật sự quá kỳ diệu mà!”

Thiên Lý cười đến khom cả thắt lưng: “Đúng, thế giới này thật sự rất kỳ diệu. Tất cả các chuyện đều không thể nào tưởng tượng nổi nhưng nó lại có vẻ ‘rất là đương nhiên’. Tạo vật của thiên địa thật sự rất huyền diệu!” Lăng Thiên cũng cười đau cả bụng: “Cho nên từ bây giờ ngươi phải cẩn thận. Nếu một ngày nào đó trong lòng ta không tốt thì sợ rằng không cần ngươi động thủ ta cũng có thể dễ dàng hủy diệt tâm nguyện của ngươi đó!”

“Ta rất sợ. Nhưng ta biết ngươi sẽ không làm như vậy!” Thiên Lý cười cười: “Ta biết ngươi không phải là một người không có hi vọng. Tâm nguyện của ta mà ngươi lại cố sức hoàn thành nó thì ta đồng ý sao?”

Lăng Thiên cười lớn: “Buồn cười, thật buồn cười...”

Thiên Lý không cam lòng yếu thế: “Thú vị. Rất thú vị...”

Lúc này ở ngã tư đường dưới chân hai người đã tụ tập rất nhiều binh lính và cao thủ của Tây Môn Thế Gia nhưng không một ai dám coi thường vọng động cả.

Mỗi người đều biết hai người kia là nhân vật như thế nào. Nếu chọc giận một người trong họ thôi thì sợ rằng Tây Hàn sẽ không có ngày mai!

Trong lòng mọi người đều cảm thấy rất kỳ quái. Hai người bọn họ đang nói gì vậy? Càng nghe lại càng không hiểu gì cả?

Nếu để cho bọn họ biết Lăng Thiên vì hoàn thành tâm nguyện cho Thiên Lý mà phải bảo toàn tính mạng của hắn mà Thiên Lý lại có nguyện vọng cực đoan là phải giết chết Lăng Thiên thì sợ rằng đám người bọn họ có nghĩ đầu đầu cũng không hiểu chuyện gì xảy ra nữa. Chỉ biết rằng hai người kia đều là kẻ điên.

Thiên tài và kẻ điên cũng chỉ cách nhau có một sợi chỉ mà thôi.

Mà hiển nhiên hai người đã nghĩ đến vấn đề này rồi, nhìn xuống đầu người đen kịt bên dưới mà cười càng thêm vui vẻ hơn.

Thân thể của Lăng Thiên nhẹ nhàng bay lên trong tiếng cười to: “Thiên Lý, ta bắt đầu hoàn thành tâm nguyện của ngươi đây. Nếu ngươi có bản lãnh thì cứ đuổi theo, còn không ngươi muốn tiếp tục làm trò trước mặt bọn họ thì tùy ngươi thôi...”

Thiên Lý cũng cười lớn: “Tốt. Ta sẽ đi theo ngươi coi sao. Nên chọn một địa phương có phong thủy tốt để xem tốt cùng là người hoàn thành tâm nguyện của ta hay là ta giết chết tâm nguyện của mình!”

Âm thanh của Lăng Thiên từ xa xa truyền đến: “Thật tốt...”

Thiên Lý cười ha ha, thân thể chợt lóe lên liền biến mất trước mắt mọi người.

Hai người giống như hai làn khói nhẹ một trước một sau bay khỏi cổng thành tiến vào trong hoang nguyên mờ mịt.

Tốc độ hiện tại của của Thiên Lý không phải là nhanh nhất mà hắn chỉ không nhanh không chậm theo sát sau nhưng công lực bản thân đã phát huy đến tám thành rồi. Từ ngày hắn xuất đạo đến nay thì đây cũng là lần đầu tiên hắn vì đối phó một người mà phải dùng ra tám thành công lực. Giác quan thứ sáu nhạy cảm của hắn đã cảm giác Lăng Thiên luôn luôn tập trung vào chính hắn.

Trong lòng Thiên Lý thì Lăng Thiên không những có võ công hơn người mà còn có quỷ kế đa đoan, thủ đoạn tăng tăng lớp lớp. Ở trong thành không thích hợp để cho hắn động thủ mà là hắn thì triển khai công đuổi theo sát sau để không cho tiểu tử kia chạy thoát khỏi tay mình.

Thiên Lý tuyệt không cho phép sai lầm này phát sinh thêm lần nữa cho nên luôn tận lực bảo trì khoảng cách của cả hai. Hắn muốn xem thử Lăng Thiên muốn làm gì, bất quá chỉ cần Lăng Thiên có hành động muốn thoát khỏi bàn tay mình thì hắn sẽ triển khai tốc độ nhanh nhất để đuổi theo và ra tay toàn lực.

Nói đến Lăng Thiên có thể sống sót dưới tay mình và cùng chính mình trùng kích vào võ đạo đỉnh thì đây chính là tâm nguyện của Thiên Lý, cũng hi vọng có Lăng Thiên thì hắn sẽ không còn cô tịch nữa. Nhưng Thiên Lý tuyệt không vì tâm nguyện của mình mà buông tha cho sứ mạng của Giang Sơn Lệnh. Càng không cho phép mình lưu tình với Lăng Thiên. Cho dù Lăng Thiên có thể sống sót thì cũng phải tự dựa vào sức lực của hắn hoặc là thành công tránh khỏi sát chiêu của Thiên Lý hoặc là dùng biện pháp nào đó tránh thoát khỏi kỳ hẹn nửa năm.

Nói đến sát chiêu của Thiên Lý thì với Lăng Thiên hiện tại sẽ không có cơ hội tránh thoát, cho dù Lăng Thiên đã thành công đột phá cũng như vậy thôi. Nhưng mà nói về việc ẩn nặc hành tung thì Thiên Lý cũng khó mà phát hiện ra được ngay.

Lần này chính là thời cơ tốt nhất để Lăng Thiên thoát khỏi Thiên Lý là do Thiên Lý cho hắn cơ hội này.

Một cơ hội duy nhất.

Nhưng hành động của Lăng Thiên lại khiến cho Thiên Lý cảm giác ngoài ý muốn.

Tốc độ của Lăng Thiên rất nhanh nhưng hắn luôn đi thẳng về phía trước, căn bản không có khả năng thoát khỏi sự truy tung như có mục tiêu sẵn rồi và chỉ việc dẫn Thiên Lý đến thôi.

Hắn muốn làm cái gì? Muốn chết sao? Di chuyển với tốc độ cao như vậy thì công lực sẽ tiêu hao rất nhanh, trước hết không nói Thiên Lý mà kéo dài càng lâu thì càng bất lợi cho Lăng Thiên hơn. Đạo lý này Thiên Lý hiểu, đương nhiên Lăng Thiên không phải không biết nhưng hắn cứ không nhanh không chậm đi như vậy thì khiến cho trong lòng Thiên Lý càng tức giận hơn. Chẳng lẽ người cho rằng ta sẽ hạ thủ lưu tình sao? Nếu như nghĩ vậy thì người sai lầm rồi, sai lầm rất lớn, sai lầm này có thể đưa người bước lên con đường Hoàng Tuyền có đi không về.

Thân pháp của hai người bây giờ đã đạt đến trình độ kinh người, chỉ trong chớp lát thôi đã rời khỏi Tiên La Thành tiến vào một mảnh núi rừng rồi.

Ngọn núi nhỏ tú lệ xinh đẹp vô cùng.

Trong rừng có một con đường nhỏ, trên con đường có một bóng người bận áo xanh không nhanh không chậm đi lại. Thân thái lạnh nhạt vô cùng, trên gương mặt cũng có một cái khăn mỏng che lại dung nhan chỉ để lộ ra một đôi mắt phiêu dật trong suốt như mặt hồ nhưng lại toát ra sự lạnh lùng băng giá...

390. Chương 17: Nghịch Tập Thiên Lý

Thân ảnh xinh đẹp nhẹ nhàng khom thắt lưng xuống vươn tay ra nhẹ nhàng hái một cây cỏ màu tím mà khoe miệng lộ ra một nụ cười mỉm: “Nhiều đây chắc là đủ rồi. Lần này rời nhà lâu như vậy thì cũng đã đến lúc cần quay về...”

Nói đến đây thì sắc mặt của nàng khê biến, đôi tai khê nhúc nhích rồi nàng nhảy người lên một ngọn cây thật nhanh.

Một bóng người trắng như tuyết vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp trên không trung đang đi đến. Phía sau hắn còn có một thân ảnh màu lam lơ mờ nữa. Thân ảnh của người đó có vẻ chậm chạp nhưng tốc độ lại nhanh như thiểm điện.

“Thật không ngờ rằng thiên hạ hôm nay lại có bậc cao thủ như thế này!” Thiếu nữ bận đồ xanh nhạt mở miệng nói nhỏ một câu, đột nhiên trong đáy lòng xuất hiện cảm giác muốn đi theo để xem, dòng máu võ giả trong người nàng như thức tỉnh. Thân niệm cường đại được nàng triển khai ra, đôi mắt lại toát ra hai đạo hàn khí mạnh mẽ vô cùng.

Thế gian này không giống như suy nghĩ ban đầu của Lăng Thiên, người tài giỏi trong thiên địa xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Chỉ với khinh công siêu việt của thiếu nữ bận đồ xanh nhạt đó thôi cũng đủ để xếp vào nhóm cao thủ đương thời. Đột nhiên thiếu nữ đó lắc đầu tự giễu: “Mặc kệ hắn có thủ đoạn thông thiên nào

đi nữa thì cùng ta có quan hệ gì? Ta cần gì phải tìm hiểu chứ?” Khẽ cười một tiếng liền muốn nhảy xuống cây đại thụ.

Ngay khi thần niệm của nàng tỏa ra thì Thiên Lý và Lăng Thiên như có cảm ứng cùng nhìn về hướng này. Hai người có cảm giác ở đó có một tuyệt thế cao thủ.

Dưới suy nghĩ của Thiên Lý thì đây là một người giúp đỡ của Lăng Thiên, mà hắn có cảm giác người này có hình dáng giống như thiếu nữ bện đồ trắng cùng hắn giao thủ tại kinh thành, bất quá người này cao hơn thiếu nữ kia một bậc. Nếu Lăng Thiên có người này trợ giúp thì cơ hội thoát khỏi tay hắn nhiều hơn một bậc. Chỉ là Lăng Thiên dựa vào sự trợ giúp của kẻ đó thì hắn đã không còn tư cách trở thành đối thủ của mình nữa. Khi đó bản thân mình sẽ không hề do dự ra tay giết chết Lăng Thiên. Cho nên từ một ý nghĩa nào đó mà nói thì Thiên Lý hi vọng rằng người đó là giúp đỡ của Lăng Thiên đồng thời lại thất vọng vì Lăng Thiên sau này không phải là đối thủ của mình.

Mà Lăng Thiên lại cho rằng với thiên tư hơn người của Thiên Lý và tâm tình cao ngạo của hắn thì cần gì phải mai phục một người ở đây để phong tỏa mình? Mà người đó tuy có thực lực kém hơn Thiên Lý nhưng cũng không thua mình bao nhiêu cả. Quả nhiên thiên hạ rộng lớn, nhân tài xuất hiện liên tục. Bản thân mình trước kia luôn tự cao tự đại, tin rằng quần hùng khắp thiên hạ thì không một ai có thể chống lại mình nhưng hôm qua xuất hiện một Thiên Lý, hôm nay có thêm một người thần bí. Thần niệm cường đại như vậy thì há có thể là hạng người tầm thường?

Nếu như hắn cùng với Thiên Lý đi chung thì bản thân mình sợ rằng không ổn lắm. Nhưng Lăng Thiên liền bác bỏ suy nghĩ này, với sự cao ngạo của Thiên Lý thì hắn tuyệt đối sẽ không liên thủ với kẻ khác để đối phó mình. Nếu như hắn có ý nghĩ này thì sẽ không có thành tựu trước mắt như vậy. Cho nên người này xuất hiện chỉ là trùng hợp mà thôi.

Hai người đều có suy nghĩ riêng nên cũng nhanh chóng có phán đoán riêng. Ứng biến đầu tiên của Lăng Thiên chính là hắn hạ xuống một ngọn cây tùng rồi gấp qua một bên tiếp tục di chuyển giống như du long di chuyển trên trời cao thoải mái vô cùng.

Đối mặt với kẻ có thần niệm cường đại như vậy, nếu đã phán đoán kẻ này không phải là địch nhân thì sao Lăng Thiên lại đại dốt tìm phiền toái làm gì? Tự nhiên hắn sẽ trốn đi rất xa nhưng Lăng Thiên tin rằng Thiên Lý chưa chắc tránh né người bện áo xanh kia. Thiên Lý luôn luôn cô tịch, cả đời này theo đuổi vô đạo mà có một nhân vật như thế xuất hiện chính là điều mà Thiên Lý chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Cho nên Lăng Thiên mới lựa chọn di chuyển như vậy. Nếu Thiên Lý có hứng thú với kẻ này, dù chỉ là một chút thôi thì Lăng Thiên cũng có thể nhân cơ hội này bỏ trốn ngàn dặm...

Thật ra ý của Lăng Thiên chính là đưa Thiên Lý trở thành vật thử vàng, xem thử một chút lần này vô công mình tính tiền đã đạt được cấp độ gì rồi. Đương nhiên hắn cũng tính đến phương pháp chạy trốn tốt nhất, cho dù không chống lại như cũ nhưng hắn cũng tin rằng bản thân mình có đủ thủ đoạn để tự bảo vệ nhưng đột nhiên thần niệm này xuất hiện khiến cho Lăng Thiên hoàn toàn bỏ qua kế hoạch cũ. Nữ tử áo xanh này cho dù không phải là bằng hữu của Lăng Thiên nhưng vẫn khó có thể phân biệt là địch hay là bạn. Lăng Thiên tự biết chuyện của mình, mặc dù bây giờ bản thân đã rời xa Lăng Gia nhưng vô tình đã hình thành trên người mình một tiêu điểm. Giang Sơn Lệnh Chủ đuổi giết cùng với thân phận đặc thù của mình đã khiến cho khối kẻ mơ ước. Trong đó không ít thành phần ‘thừa nước đục thả câu’. Nữ tử này mình không biết được đối phương là ai, nếu vậy nàng làm như thế nào cũng không có người biết được.

Thời khắc như vậy tuyệt đối không thể mạo hiểm được và cũng không phải là lúc mạo hiểm.

Bóng người trên cây nhìn thấy Lăng Thiên đi ngang qua với ánh mắt lạnh nhạt nhưng đột nhiên cả người run rẩy khi thấy Lăng Thiên thì triển thân pháp chuyển hướng...

“Kinh Long Thần Công?”

Nữ tử bện áo xanh đó kêu lên một tiếng thất thanh, ánh mắt của nàng kinh hãi vô cùng, ngay cả người cũng muốn hóa đá. Trong lòng trăm ngàn tư vị hỗn tạp. Có mừng rỡ, có mất mát, có tiếc nuối... Thân thể run nhẹ nhẹ như chiếc lá rơi trong làn gió, đôi mắt gắt gao nhìn thẳng vào phương hướng Lăng Thiên rồi đi như kích động vô cùng.

Đột nhiên Lăng Thiên tăng tốc khiến cho Thiên Lý kinh ngạc không thôi. Thiên Lý không có cảm thấy hứng thú chút nào với kẻ đứng ở bên dưới kia, điều này nằm ngoài dự đoán của Lăng Thiên.

Cho dù nàng võ công nghịch thiên như thế nào đi nữa cũng là một nữ tử bình thường thôi, nam nhân tốt không đấu với phụ nữ. Trong lòng Thiên Lý nghĩ như vậy nên không dừng lại chút nào cả, lực hấp dẫn của nàng đối với Thiên Lý mà nói thì còn thua xa Lăng Thiên. Về tình về lý, về người về mình... Thiên Lý sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Lăng Thiên nên hấn đối mặt với nữ tử thần bí này hoàn toàn làm ngơ, không chút buông lỏng truy tung Lăng Thiên.

Thấy Lăng Thiên đột nhiên gia tốc nên Thiên Lý cười lớn: “Lăng Thiên, ngươi thiếu kiên nhẫn rồi sao...” Tiếng cười vang xa xa tạo ra âm thanh ầm ầm lấn áp cả tiếng gió trên không trung. Thân thể của Thiên Lý trong nháy mắt thôi đã nâng tốc độ đến cực hạn, điên cuồng đuổi theo.

“Lăng Thiên? Là trùng hợp hay là... Là hấn...” Vừa nghe đến tên này thì thân thể của nữ tử bận đồ xanh kia run rẩy kịch liệt hơn, đôi mắt toát ra sự mê lương kèm theo chút lệ quang. Nàng cắn môi nhìn hai người đã đi xa nhưng cuối cùng không thể kiềm chế được xúc động xoay người bay lên đuổi theo hai người kia. Dưới sự hành động kịch liệt nên nội lực cơ thể nàng toát ra ngoài khiến cho những chiếc lá cây khi nàng đi ngang qua dễ bị đóng một tầng băng mỏng manh.

Loại công pháp thần kỳ mà cường đại này có chút giống với Hàn Băng Thần Công của Lăng Thần nhưng uy lực so với Lăng Thần hơn xa nhiều lắm. Không thể so sánh với nhau được.

Thấy Thiên Lý vẫn còn đuổi sát theo làm cho Lăng Thiên vô trán chính mình. Xem ra tác phong của Thiên Lý hấn là người theo chủ nghĩa đại nam tử, thật không hiểu như thế nào mà lại không có hứng thú với một nữ cao thủ kia? Thật là thất sách mà. Nghĩ đến đây nên Lăng Thiên thi triển thân pháp chọt trái chọt phải, cả thân thể như một con cuồng long ẩn trong đám mây mù biến hóa vô cùng. Đây đúng là vương bài mà Lăng Thiên có thể thoát khỏi sự truy kích của Thiên Lý. Tuyệt đỉnh thân pháp trong Kinh Long Thần Công - Linh Long Chí Động. Trước kia Lăng Thiên bằng vào khinh công thần diệu này mới thoát khỏi sự truy kích của Thiên Lý.

Thiên Lý cười lạnh một tiếng, hấn hiểu rất rõ đây là thân pháp mà Lăng Thiên sử dụng để thoát khỏi sự truy tung của hấn. Lúc trước Thiên Lý đối khinh công này đau đầu vô cùng nhưng bây giờ khác xa trước kia. Thân ảnh của Lăng Thiên đã xuất hiện trước mặt Thiên Lý, một thủ đoạn dùng hai lần nhưng sẽ không có hiệu quả như lần đầu đầu.

Hai người triển khai thân pháp nhanh như tia chớp đuổi giết không ngừng, cả hai giống như hai tia chớp không ngừng truy kích lẫn nhau, người nào cũng không thể nào dứt bỏ được đối phương. Cuối cùng Lăng Thiên bằng vào du long thân pháp đã lừa gạt được Thiên Lý đi đến bên dưới một chân núi. Thiên Lý nương mây đề cao tốc độ thêm một lần nữa. Hấn biết dưới địa hình càng phức tạp thì cơ hội thoát thân của Lăng Thiên càng nhiều. Chỉ cần mình chậm một chút thôi thì Lăng Thiên đã có khả năng biến mất trong tầm mắt nhưng Thiên Lý tin rằng lần này Lăng Thiên không thể thoát thân được.

Lúc này Lăng Thiên đang chạy trốn chết chính là ý nghĩ của Thiên Lý.

Cho nên hấn cứ thoải mái đuổi theo không tha.

Ngay khi Thiên Lý vừa đi qua một ngã rẽ thì hấn đã thấy một đạo kiếm quang mang theo âm thanh duệ khiêu phóng thẳng đến chỗ hấn...

Trong kiếm quang là ngàn vạn hoa cúc nở rộ tạo thành, Thiên Lý có thể thấy mỗi đoá hoa đều rực rỡ vô cùng.

Phía sau sự xinh đẹp ấy chính là tuyệt diệt sát khí - Huyền thiết kiếm.

Thiên Lý đang tiến lên mạnh mẽ liền bị một kiếm kinh thiên này ngăn cản lại. Đúng lúc này Thiên Lý phát ra một tiếng trường khiêu, theo âm thanh mạnh mẽ này xuất hiện còn có một cỗ nội lực mạnh mẽ từ trong miệng phun ra ngoài, đồng thời hai tay của hấn dùng hết sức đánh ra hai chưởng mạnh mẽ như muốn dời núi lấp biển. Hai chân vốn đang đi về trước được Thiên Lý đá mạnh xuống đất khiến cho bùn đất bay lên nhăm thẳng vào Lăng Thiên.

Dưới ba phương diện hợp lực lại mới khiến cho Thiên Lý dừng lại được, đồng thời Thiên Lý vội vàng lui về sau hai bước nhưng đã không còn kịp nữa. Hắn dựa theo xu thế lui về sau rồi đột nhiên phóng lên cao như thương thiên bạch hạc bay thẳng vào không trung.

391. Chương 18: Truyền Thừa Sang Tân

Trong kiếm quang truyền ra âm thanh của Lăng Thiên: “Thiên Lý, tư vị của chiêu này như thế nào? Xin mời chỉ giáo?” Theo giọng nói truyền ra thì kiếm quang vốn đang đâm đến liền chuyển hướng chém lên trên, kiếm thể vẫn hùng hồn như cũ, không vì chuyển hướng kiếm mà uy thế giảm đi, ngược lại còn tăng lên ba phần nhắm thẳng vào thân hình của Thiên Lý mà truy kích.

Một kiếm thật đáng sợ, một kiếm thật khí phách. Nếu như Thiên Lý không ứng phó kịp thì giờ hắn đã không còn gọi là Tổng Quân Thiên Lý nữa.

Đáng tiếc không có ‘nếu như’. Thiên Lý giống như là đã có phòng bị rồi, thân thể chưa vọt đến cao nhất đã thấy hắn hít vào một hơi rồi thở ra một ngụm khí, cười cười nói: “Tư vị không tồi, đáng tiếc rằng thủ đoạn đánh lên này không mới mẻ chút nào cả. Một thủ đoạn thi triển nhiều lần cũng quá nhàm chán đi!”

Cánh tay hắn khẽ giơ ra giữa không trung, tay phải đã xuất hiện một thanh trường kiếm. Bàn tay cầm kiếm của hắn di chuyển nhanh như tia chớp, chỉ trong chớp lát thôi đã có một quang cầu được tạo thành ánh sáng do kiếm phản xạ lại. Đột nhiên tất cả những bóng kiếm đó hợp lại thành một kiếm có uy lực vô cùng mang theo khí thể phá trời cao nhắm thẳng vào kiếm quang của Lăng Thiên chém xuống. Một kiếm này như có xu thế chẻ đôi ngọn núi ra.

Hai kiếm quang giao kích với nhau nhất thời tạo ra từng âm thanh ‘ba ba’ liên tục giống như là bọt nước vỡ tan. Hai kiếm kinh thiên động địa vậy mà khi va chạm nhau chỉ phát ra âm thanh nhỏ xíu như hai đứa trẻ con chơi đùa với nhau.

Kiếm quang phản xạ lại ánh sáng mặt trời toát ra ánh sáng chói mắt, phía sau là Thiên Lý với bộ áo xanh bay phất phơ dưới làn gió thổi theo Lăng Thiên không bỏ.

Lăng Thiên di chuyển đến một cây đại thụ nhanh như tia chớp, mũi kiếm khẽ điểm lên đó liền mượn lực xoay người lại công kích, kiếm quang của Lăng Thiên nổ rộ ra ba trượng xung quanh đó giống như một đóa hoa rực rỡ nở rộ.

Thanh quang chợt lóe lên, trường kiếm của Thiên Lý đuổi đến giống như là lưu tinh cản nguyện mạnh mẽ xông vào thể kiếm của Lăng Thiên không chút cố kỵ nào cả.

“Cheng cheng cheng cheng cheng...” Âm thanh hai kiếm va chạm với nhau vang lên không ngừng. Đột nhiên ‘bịch’ một tiếng thật lớn giống như là hai người đối chưởng với nhau vậy, tiếp theo là âm thanh đau đớn của cả hai vang lên. Kiếm quang dần tiêu tán đi để lộ ra hai thân ảnh bên trong đó.

Ngay lúc này hai thanh trường kiếm của cả hai vốn đang tương giao lẫn nhau liền phát ra âm thanh nổ vang thật lớn khiến cho cây cổ xung quanh hỗn độn vô cùng. Thì ra hai người từ khi so kiếm đến giờ vẫn ngưng tụ nội lực lại không phát tán ra xung quanh, đến bây giờ mới bạo phát tạo ra cảnh tượng hoang tàn.

Lăng Thiên cầm trường kiếm trong tay thân thể không động đậy gì đứng lên cây đại thụ kia, gương mặt xám ngắt không còn giọt máu, khóe miệng còn một tia máu tươi đang chảy xuống dưới, thậm chí quần áo trắng như tuyết trên người cũng có vài chỗ rách nát. Dưới sự xâm lấn của nội lực Thiên Lý khiến cho Lăng Thiên cảm giác khó chịu vô cùng. Nhưng cho dù là như vậy thì ánh mắt của Lăng Thiên vẫn tỉnh táo và lạnh lùng vô cùng.

Thiên Lý cách đó năm trượng với một bộ quần áo xanh đang đứng trên một nhánh cây nhỏ như ngón út. Nhánh cây bị gió thổi thì thân thể của hắn cũng phập phồng theo đó, thần sắc có chút tán thưởng nhưng cũng có chút không thể tin tưởng được.

Tiến cảnh võ công của Lăng Thiên khiến cho hần cảm giác ngoài ý muốn vô cùng, chỉ mới mấy ngày không gặp thôi mà lần giao chiến này hần đã có thể bức bản thân mình dùng ra tám thành công lực, ngay cả ‘Càn Khôn Tam Tuyệt Kiếm’ gia truyền rất ít sử dụng cũng dùng ra một kiếm.

Nhưng hần chỉ có thể bức lui Lăng Thiên mà thôi, mặc dù chiếm thượng phong, thậm chí còn dựa vào kiếm khí khiến cho Lăng Thiên bị thương nhưng cuối cùng vẫn không thể đánh chết hần được. Nhìn Lăng Thiên bị thương thể không nhẹ kia nhưng vẫn còn lực lượng để liều mạng.

Tiểu gia hỏa này thật sự không đơn giản chút nào à, không hổ là người có thể thực hiện được nguyện vọng của ta.

Thông qua lần giao thủ này Thiên Lý đã phát hiện ra một sự thật kinh người đó chính là kiếm pháp hay chưởng pháp, thậm chí là nội lực công pháp của Lăng Thiên đều đạt đến trình độ kinh thế hãi tục, có một không hai tại đương thời này. Nhất là công pháp có nội lực kỳ dị như vậy khiến cho hần không thể nào tưởng tượng nổi. Đây là một sự thật khó thể nào tin tưởng được. Phải biết rằng Vô Thượng Thiên trải qua ngàn năm truyền thừa đến nay, lần trước nghe Diệp Khinh Trần kể lại hần còn cho rằng Diệp Khinh Trần quá mức đề cao kẻ hậu bối này. Bất ngờ rằng khi chính mình đối mặt mới biết được võ công này tinh diệu như thế nào. Đơn độc về sự tinh diệu của chiêu pháp thôi đã thắng sự truyền thừa ngàn năm của Vô Thượng Thiên. Đây là một sự thật không thể nào phủ nhận được.

Thiên Lý tin rằng thân pháp khinh công thần kỳ mà Lăng Thiên thi triển kia chính là lấy công pháp nội lực ấy làm cơ sở mới thi triển được. Mà chính mình với kinh nghiệm chiến đấu không biết bao nhiêu năm và nội lực thâm hậu hơn nhiều so với Lăng Thiên phối hợp với linh giác nhạy bén khi tiến vào cảnh giới võ đạo phối hợp với tuyệt đỉnh khinh công đương thời, tất cả những điều đó hợp lại một chỗ mình mới có khả năng truy tung Lăng Thiên. Nếu như thiếu đi một phần thì thì sợ rằng bây giờ mình không biết Lăng Thiên đã đi đâu rồi.

Mà để cho Thiên Lý cảm thấy thần kỳ chính là công pháp nội lực của Lăng Thiên không hề có trong ghi chép của Vô Thượng Thiên. Nên biết rằng Vô Thượng Thiên trải qua ngàn năm nghiên cứu võ công trên giang hồ nên cũng đã tập hợp được số lượng võ công kinh người. Không nói công pháp siêu diệu này của hần, thậm chí ngay cả tính chất của nó Thiên Lý cũng chưa từng nghe qua.

Chỉ cần bộ công pháp này từng xuất hiện trên giang hồ thì trong điển tịch của Vô Thượng Thiên nhất định sẽ có. Cho dù là ‘Cuồng Ma Đại Pháp’ của ma đầu huyết tủy thương khung Nhâm Bình Sanh tại ngàn năm trước thì Vô Thượng Thiên cũng có ghi chép. Như vậy chỉ có một giải thích thôi: Công pháp này chưa từng xuất hiện trên giang hồ.

Trước đây hần xem không kỳ diệu này mà hôm nay nghĩ lại khiến cho Thiên Lý chấn kinh. Hần vừa nghĩ đến một chưởng lạnh như băng kia như muốn đem máu toàn thân đông cứng có thể là từ công pháp thiên biến vạn hóa của Lăng Thiên tạo thành.

Kỳ công như vậy thì tại sao trước giờ không có xuất hiện trên giang hồ? Điều này nói lên cái gì? Còn có, nếu như chưa từng đi lại trên giang hồ thì chưởng pháp siêu tuyệt kia là sao? Một bộ thần công truyền thừa không xuất hiện trên giang hồ nhưng chiêu thức ấy không có mấy trăm năm ngưng luyện, ngàn năm cô đọng thì sao có thể đạt đến tình trạng này?

Lăng Thiên có lai lịch gì? Tất cả đều rất quỷ dị, rất thần bí không thể nào giải thích được.

Chẳng lẽ trên thiên hạ này còn có một môn phái thần bí đang ẩn tàng sao? Đôi mắt của Thiên Lý nhìn Lăng Thiên có chút biến đổi.

Mặc kệ như thế nào đi nữa thì đánh chết Lăng Thiên chính là sứ mạng cao nhất của Giang Sơn Lệnh. Cho dù có đưa đến sự trả thù điên cuồng của thế lực kia thì cũng tốt thôi.

Huống chi có địch nhân cường đại đến cũng là một chuyện không tồi chút nào.

Hiển nhiên Lăng Thiên không biết chỉ trong nháy mắt này mà trong lòng Thiên Lý lại có suy nghĩ như vậy, hần nhẹ nhàng xoa xoa máu tươi trên miệng. Khi vừa khê vận khí thì hần cảm thấy trong kinh mạch không chút trở ngại nào cả nên mừng rỡ vô cùng. Đến bây giờ hần cũng tin tưởng rằng võ công của mình đã tiến triển rất nhanh. chỉ ba ngày trước thôi mình tổn hết thiên thời địa lợi mới mai phục Thiên Lý nhưng bây

giờ cùng quần chiến với Thiên Lý lâu như vậy mặc dù cũng rơi xuống hạ phong, mặc dù bị hộc máu với nội thương nhưng đây là đánh nhau trực diện.

Vốn hấn cho rằng Thiên Lý có thực lực giết mình nhưng bây giờ hấn đã có thể cùng đánh một trận với Thiên Lý rồi.

Lăng Thiên cảm giác được công pháp nội lực của mình không có đột phá tầng thứ mười nhưng cảnh giới võ công đã đột phát một loại cảnh giới thần bí. Giống như là giác ngộ vậy, một loại cảm giác vi diệu vô cùng.

Loại cảnh giới này ở kiếp trước hấn chưa từng cảm thụ qua lần nào.

Hai người đối diện nhau mà đứng, trong lòng đều có suy nghĩ riêng nhưng không một ai phát hiện một bóng người màu xanh với khinh công tuyệt đỉnh đang ẩn thân phía sau một gốc cây đại thụ. Đôi mắt nhìn về phía Lăng Thiên tràn đầy sự phức tạp, ánh mắt đó như nhìn xuyên hồng trần ngàn năm, nhìn thấy triệt để luân hồi cửu thế.

Ánh mắt của Lăng Thiên giống như hai tia điện lạnh lùng nhìn Thiên Lý mỉm cười: “Thiên Lý, hình như ta phát hiện ra chuyện thỏa mãn nguyện vọng của người đã không còn khó khăn lắm!”

“Ta cũng đồng ý, đáng tiếc ta muốn nói cho người rằng vẫn chưa được đâu!” Thiên Lý cười lạnh nói: “Công pháp của người kỳ dị, thân pháp kỳ dị, kiếm pháp kỳ dị. Tất cả những điều đó chính là ưu điểm của người và cũng là điều mấu chốt để người có thể bảo vệ tánh mạng. Nhưng mà đó cũng là khuyết điểm của người. Vạn vật trên thế gian này đều có điểm tệ hại kèm theo. Công pháp thần dị như vậy nếu như dần dần tiến vào thì có thể đạt bước vào nhóm tuyệt đỉnh cao thủ đương thời nhưng kể từ đó cũng đã hạn chế bản tính của chính người. Công pháp mặc dù tốt nhưng không phải của người. Kiếm pháp mặc dù tinh diệu nhưng cũng như vậy. Cho dù người lĩnh ngộ sâu hơn nữa cũng là do tiền bối làm ra mà thôi, không phải do người. Người chỉ kế thừa trí tuệ của tiền nhân mà không có sự sáng tạo của chính mình.”

“Mà ta đã có thể dung hợp tất cả võ công của Vô Thượng Thiên để tạo thành một công pháp của riêng mình. Với công pháp ta nghĩ ra thì cho dù người có cố như thế nào đi nữa thì người cũng thua, không có bất kỳ điều may mắn nào cả!” Thiên Lý hãnh diện vô cùng: “Ta muốn giết người vẫn dễ dàng như cũ!”

392. Chương 19: Chánh Diện Ngạnh Hám

Lăng Thiên ngẩn người, nếu như những lời này mà người khác nói thì Lăng Thiên sẽ khinh thường vô cùng, thậm chí sẽ cười nhạt nhưng những lời này chính là do đệ nhất cao thủ đương thời Thiên Lý nói làm cho Lăng Thiên không thể không coi trọng được. Hấn tin rằng Thiên Lý sẽ không vì giảm đầu chí của mình xuống mà nói bởi vì hấn không cần.

Chỉ với vài câu nói đơn giản này thôi khiến cho Lăng Thiên cảm giác chướng ngại ở trong lòng dưới vài câu nói của Thiên Lý nhất thời sụp đổ hoàn toàn, Lăng Thiên cười to: “Cố đạo lý! Cố đạo lý! Ha ha ha... Thiên Lý không hổ là đệ nhất cao thủ đương thời. Chỉ vài câu nói đơn giản của người thôi đã khiến cho ta giải quyết được vài vấn đề phức tạp. Ta không thể không nói cho người một chữ phục. Ta thật sự muốn cảm tạ người. Ủ, vì báo đáp mấy câu nói đó của người ta sẽ cố gắng hết sức hoàn thành tâm nguyện của người!”

Thiên Lý dở khóc dở cười, hấn có thể nghe ra mấy câu này Lăng Thiên nói chính là lời nói tận lòng của hấn nhưng nghe câu cuối hấn lại có cảm xúc muốn vặn cổ tên tiểu tử này: Cái gì hoàn thành tâm nguyện của ta? Đó chính là người muốn bảo vệ mạng nhỏ mà?

“Đã như vậy thì để cho ta xem thử nội lực của người đã đột phá đến cảnh giới gì rồi! Có năng lực gì mà muốn hoàn thành tâm nguyện của ta?” Thiên Lý lạnh lùng nói, trường kiếm trong tay rung lên muốn phi thân lên tấn công nhưng đột nhiên biến sắc, thân thể dừng ngay tại chỗ.

Trường kiếm trong tay hấn đột nhiên phát ra vài tiếng ‘ding ding’ rơi trên mặt đất.

Trường kiếm của Thiên Lý chính là tinh cương bách luyện tạo thành, có thể nói là cứng cõi cực kỳ. Thanh kiếm này theo bản thân hắn đã nhiều năm chưa từng bị tổn thương lần nào cả nhưng trên trường kiếm của Lăng Thiên có một lớp Huyền Thiết Kiếm Phong. Như vậy trường kiếm của hắn sẽ sắc bén hơn Thiên Lý rất nhiều. Nếu không phải Thiên Lý có nội công thâm hậu thì sợ rằng trường kiếm của Thiên Lý sớm đã bị Lăng Thiên chặt đứt rồi. Tuy có thể chống đỡ thời gian dài như vậy nhưng cuối cùng dưới kiếm khí mạnh mẽ của Huyền Thiết Kiếm và toàn thân công lực của hai người hợp lại nên không nhịn được bị gãy nát.

“Ngay cả trong tay không có kiếm nhưng lấy mạng người cũng không hề khó chút nào!” Đôi mắt Thiên Lý nhìn thanh kiếm làm bạn của mình hơn mười năm mà tràn ngập cảm tình, một lúc lâu sau liền quay đầu nói với Lăng Thiên.

Lăng Thiên cười lớn: “Thiên Lý đau lòng sao? Thanh bảo kiếm này đã theo ngươi bao nhiêu năm rồi?” Đôi mắt của Lăng Thiên toát ra sự châm chọc mạnh mẽ nhìn thẳng vào Thiên Lý. Cảm tình chợt hiện lên vừa rồi của Thiên Lý đã bị giác quan nhạy cảm của Lăng Thiên nắm giữ nên trong lòng khẽ chuyển.

Từ ánh mắt tràn đầy cảm tình Thiên Lý nhìn về thanh kiếm kia thì Lăng Thiên đã xác nhận võ công của Thiên Lý đã đạt gần đến một cảnh giới thần bí. Có thể nói bây giờ Lăng Thiên chỉ cần nói một câu thôi Thiên Lý lập tức giác ngộ tiến vào cảnh giới thần bí kia nhưng Lăng Thiên không muốn làm như vậy.

Thiên Lý chỉ điểm võ công cho Lăng Thiên bởi vì Thiên Lý tự tin rằng võ công của Lăng Thiên vô luận rằng tiến như thế nào đi nữa cũng không có khả năng chỉ trong thời gian ngắn là có thể đối kháng với hắn, hắn làm vậy chỉ là từ khía cạnh tán thưởng khả năng võ học của Lăng Thiên mà thôi. Thậm chí Thiên Lý còn mong muốn cho Lăng Thiên tiến bộ nhanh hơn một chút nữa.

Nhưng Lăng Thiên chỉ điểm võ công cho Thiên Lý thì chẳng khác gì đi tìm tử lộ. Thiên Lý bây giờ không phải là người mà Lăng Thiên có thể đối phó được. Nếu hắn có đột phá thì Lăng Thiên không có chút hi vọng trốn thoát được. Lăng Thiên chỉ điểm cho Thiên Lý thì thà hắn đi tự sát còn tốt hơn cho nên ánh mắt của Lăng Thiên chợt lóe lên mà vẫn không nói gì cả.

“Lăng Thiên, không biết thanh kiếm trong tay ngươi còn kiên trì được bao lâu?” Thiên Lý lạnh lùng nhìn hắn: “Thì ra Thừa Thiên Minh Yên Lâu là thủ hạ của ngươi, còn ngươi lại có biện pháp luyện Huyền Thiết. Chỉ bất quá thanh kiếm trong tay ngươi có thể chống đỡ được nội lực của ngươi sao? Thanh kiếm của ngươi dùng huyền thiết bao quanh bên ngoài chứ không phải là do huyền thiết tạo thành?”

Lăng Thiên cười lớn: “Kiếm của ta nếu có linh nhất định sẽ cảm thấy vinh dự vô cùng bởi vì hắn có thể đồng quy vu tận với thanh kiếm của Giang Sơn Lệnh Chủ. Chẳng phải rất vinh dự sao?”

Thần sắc của Thiên Lý lạnh lùng quát: “Vậy ngươi cũng đi theo thanh kiếm của ta đi!” Nói xong liền bay lên như đại bàng giương cánh che kín mặt trời.

Thiên tuyệt địa diệt!

Mãi đến lúc này Thiên Lý mới dùng bản lĩnh thật của hắn. Một kích này mạnh mẽ hơn cả ‘Càn Khôn Tam Tuyệt Kiếm’. Xu thế này khiến cho người ta cảm giác được bốn phía đều bị những ngọn núi cao đè ép lại. Bầu trời vẫn xanh như cũ nhưng trong cảm giác của Lăng Thiên không giống như vậy. Hắn cảm giác thiên địa đều bị Thiên Lý che kín hoàn toàn, mỗi một góc một điểm xung quanh đều có mang đến một tin tức duy nhất. Đó là tử ý!

Không khí bốn phía như bị ngưng trệ, trong lúc nhất thời Lăng Thiên cảm giác hít thở không thông chút nào. Đây quả là thần công đoạt thiên địa tạo hóa.

Tồn quân Thiên Lý không hổ là Giang Sơn Lệnh Chi Chủ.

Thần sắc của Lăng Thiên ngưng trọng vô cùng, cổ tay run lên, nội lực cả người bộc phát ra khiến cho trường kiếm trong tay bạo vỡ thành những thiết phiến nhắm vào Thiên Lý như cuồng phong. Đồng thời vai phải run lên bắn ra ba miếng ngân châm. Ngân quang chợt lóe lên bắn thẳng vào đôi mắt của Thiên Lý.

Thiên Lý không thèm trách mà chỉ giơ hai tay đánh ra hai chưởng khiến cho những mảnh vỡ của thanh kiếm kia còn chưa kịp chạm vào quần áo đã bị hắn đánh bay ra ngoài. Hai tay của Thiên Lý tràn đầy nội lực muốn tiếp xúc với thân thể của Lăng Thiên, một khi đánh trúng thì Lăng Thiên có bản lĩnh cỡ nào đi

nữa cũng không thể không có chuyện gì. Thế nhưng Lăng Thiên vẫn không biết sống chết giờ hai tay lên không không trung nhắm vào Thiên Lý đánh ra. Khóe miệng còn lộ ra một nụ cười nữa...

Nhưng vào lúc này đột nhiên Thiên Lý biến sắc, hai tay thu lại quát lớn: “Lăng Thiên. Tiểu tử hèn hạ kia, không ngờ còn xuất ra ám chiêu này!” Hắn không cùng đối chưởng với Lăng Thiên mà tránh khỏi nơi đó ba trượng, hai ông tay áo được hắn quán chú nội lực vào vệt vàng phát ra ngoài, thân sắc có chút bối rối.

‘Đinh đinh đinh’ ba âm thanh tinh tế vang lên, Thiên Lý nhìn Lăng Thiên trầm giọng: “Từ chỗ nào mà ngươi lấy được nhiều ám khí ác độc như thế?” Trong giọng nói có chút hỗn hển, trên trán cũng có vài giọt mồ hôi lạnh chảy ra. Một kích vừa rồi khiến cho vị Tổng Quân Thiên Lý này còn sợ không thôi.

“Như thế nào? Tư vị không dễ chịu chút nào hết phải không?” Lăng Thiên cười lớn nhưng trong lòng vẫn sợ hãi không thôi. Chỉ có Lăng Thiên biết ám khí vừa rồi của mình mạnh mẽ và bá đạo ra sao! Dưới tình huống bất ngờ như vậy mà Thiên Lý vẫn có thể tránh né được.

Trước kia Lăng Thiên cũng dùng ngân châm đánh lên Thiên Lý nhưng lần nào Thiên Lý cũng dễ dàng giải quyết. Chỉ là ba miếng ngân châm này khiến cho Thiên Lý bị ‘lật thuyền trong mương’ làm cho hắn bị tiêu hao lượng lớn nội lực. Khi hóa giải ba miếng ngân châm đó đã khiến cho lưng hắn ướt đầm mồ hôi lạnh.

Ba miếng ngân châm này và số ngân châm Lăng Thiên dùng trước kia không giống nhau. Đây chính là do Lăng Thiên dùng tinh hoa của ngọc phách hàn tinh tạo ra một đường cong nhỏ bé tinh vi vô cùng chuyên dùng để phá nội gia chân khí. Nếu có người dùng nội lực đối phó nó thì nó có thể theo phương hướng của nội lực đâm sâu vào. Người dùng nội lực càng mạnh thì tốc độ của nó càng nhanh. Chỉ cần ba miếng ngân châm đó xuyên qua da là có thể theo mạch máu tiến vào trong tim.

Cho dù là tuyệt đại tông sư chỉ cần trúng ngân châm thì chỉ biết nhắm mắt chờ chết thôi. Độc khí như vậy với tài lực và nhân lực của Lăng Thiên cũng chỉ có thể luyện thành mười miếng mà thôi nên cũng có thể thấy được thứ này khó luyện chế như thế nào.

Khi Thiên Lý phát chiêu ra thì đã thấy ngân châm đó như có tính mạng vậy, đột nhiên phá vỡ sự phong tỏa nội lực của mình, chỉ trong nháy mắt đã tăng gấp ba lần tốc độ ban đầu chui vào trong lòng bàn tay của mình mà bất kể nội lực mạnh mẽ. Trong lòng Thiên Lý kinh sợ vô cùng, nhất thời phát hiện được sự đặc biệt của ba miếng ngân châm này liền vội vàng lui lại nhưng ngân châm vẫn đuổi theo không buông tha chút nào cả, tốc độ của ngân châm so với tốc độ của Thiên Lý muốn nhanh hơn một phần.

Dưới sự bất đắc dĩ hắn mới biết đây là ám khí chuyên phá nội gia chân khí nên không dám dùng tay không để tiếp nữa mà mạnh mẽ đề tụ tiên thiên công lực vào ống tay áo khiến cho nó trở nên cứng rắn như thiết bản đánh ba miếng ngân châm kia lệch khỏi quỹ đạo mới tránh khỏi một kiếp. Nhưng như vậy thì ba miếng ngân châm vẫn đi trượt qua làn da của hắn mới cắm lên trên mặt đất.

Chỉ đảo mắt thôi mà vị Giang Sơn Lệnh Chủ này đã đi dạo một vòng trước quỷ môn quan. Trong lòng Thiên Lý xuất hiện cảm giác vừa đi ‘chào hỏi’ với tử thần một lần khiến cho vị đệ nhất cao thủ này cảm giác được sự sợ hãi tử vong đã lâu lắm rồi không xuất hiện lại.

Tiểu gia hỏa này quá mức ác độc mà.

Trong lòng Thiên Lý tức giận vô cùng đang muốn công kích thì thấy Lăng Thiên phát ra một tiếng trường khiếu nhắm vào vị đệ nhất cao thủ tấn công.

Lăng Thiên vung hai tay lên, tay trái hướng về bên hông một trảo, tay phải bỏ vào trong lòng, nhất thời vô số bóng trắng chột lóe lên bao phủ Thiên Lý vào trong đó.

Trong tay trái của Lăng Thiên chính là đai lưng trên người hắn, chỉ rung lên một lần thôi đã đánh ra bóng trắng đầy trời. Trong tay phải là một thanh đoản kiếm lấp lóe hàn quang. Trong ngàn vạn bóng trắng kia còn lẫn theo kiếm quang sắc bén nhắm thẳng vào Thiên Lý.

Hai kiện binh khí một cứng một mềm, phân tâm nhị dụng như hai Lăng Thiên đồng thời tấn công khiến cho uy lực tăng mấy lần.

Thân hình tung hoành huy vũ, Lăng Thiên với một bộ áo bào trắng giống như một đám mây từ trên cao mạnh mẽ buông xuống. Thế công mạnh mẽ bá đạo này so với Thiên Lý vừa rồi chỉ hơn chứ không hề kém

chút nào cả.

393. Chương 20: Quỷ Kế Đa Đoan

Thiên Lý biến sắc, dùng hai tay không tiến lên ngăn cản thế công của Lăng Thiên lại, hấn dùng một chiêu không hề lưu tình chút nào cả. Nhưng do vừa rồi thi triển sát chiêu ‘Thiên Tuyệt Địa Diệt’ và toàn lực tránh né ‘Tẩu mạch ngân châm’ nên công lực tiêu hao rất nhiều khiến cho Thiên Lý dưới thế công này của Lăng Thiên bị rơi vào hạ phong.

Ba ba vang lên hai tiếng, song chưởng của Thiên Lý cùng với đại lưng của Lăng Thiên va chạm với nhau khiến cho Thiên Lý cảm giác hai tay tê dại nên trong lòng giận dữ vô cùng. Đại lưng của Lăng Thiên vậy mà ẩn dấu huyền bí trong đó, giống tơ tằm nhưng lại không phải, giống kim loại nhưng cũng không phải kim loại. Mặc dù mềm mại giống như những vải vóc bình thường nhưng sự dẻo dai và mạnh mẽ đến cực điểm. Song chưởng hùng hồn của Thiên Lý vậy mà bị đại lưng mềm mại kia hóa giải hoàn toàn, thậm chí còn có thể phản công trở lại nữa.

Thiên Lý nào đâu biết rằng đại lưng này nhìn bề ngoài không hề thay đổi gì nhưng đây là do Lăng Thiên dùng năm năm thời gian lợi dụng thế lực cường đại của Lăng Thiên đi lục soát khắp thiên hạ tìm kiếm từng sợi Thiên Tầm Tì mới tạo thành. Nước lửa không xâm phạm, có cương có nhu biến hóa khó lường. Cùng với ba miếng ngân châm chuyên phá nội gia cương khí kia chính là tuyệt kỹ bảo vệ táng mạng cuối cùng của Lăng Thiên.

Đại lưng của Lăng Thiên huy vũ linh động như linh xà, ngay từ đầu phát ra âm thanh ‘hư hư’ nhưng cuối cùng âm thanh hợp tạo thành một tiếng gào thét rung trời giống như một cánh cửa nơi địa ngục vừa mở ra liên truyền âm thanh của vạn lệ quỷ đồng thời rít gào. Dưới chiêu pháp quỷ dị này dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi rõ vậy mà lại toát ra âm khí âm sâm như dưới hoàng tuyền địa ngục truyền lên vậy.

Khuynh lực nhất bác.

Đây mới chính là toàn bộ thực lực của Lăng Thiên, từ lúc chào đời đến nay thì đây là lần đầu tiên hấn phát huy ra.

Công pháp quỷ dị, thân pháp quỷ dị, binh khí quỷ dị. Trong đó còn kèm tầng tầng lớp lớp ám khí bay thẳng về phía Thiên Lý không ngừng. Thế công giống như là thiên la địa võng, giống như sóng triều nơi biển rộng không ngừng vỗ bờ liên miên không dứt.

Sắc mặt của Thiên Lý đã khôi phục sự bình thản, thân thể gầy yếu như núi cao đứng bất động đó, đôi mắt toát ra tinh quang rực rỡ nhìn vào thế công của Lăng Thiên mà hóa giải từng chiêu thức không hề hoàn loạn. Đột nhiên Lăng Thiên bộ phát toàn khiến cho xu thế vừa công vừa thủ của Thiên Lý biến đổi trở về hạ phong chỉ có thể thủ thôi. Mặc dù Thiên Lý chỉ thủ thôi không hề tấn công nhưng dưới nội lực hùng hồn của hấn khiến cho chân khí phản kích lại làm cho Lăng Thiên khó chịu vô cùng.

Thế công của Lăng Thiên quỷ dị khó lường nhưng thế thủ của Thiên Lý lại kín như lưới trời, không thể chê vào đâu được.

Đừng nhìn cảnh tượng bên ngoài của Lăng Thiên như có vẻ đứng ở thế công hoàn toàn nhưng trong lòng hấn lại kêu khổ không ngừng. Vô luận là bên công hay thủ đều không thoải mái và lơ đãng chút nào cả. Tất cả đều dùng toàn lực ứng phó nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ không thể kéo dài như thế này mãi được. Lăng Thiên quyết định không thể cứ tiếp tục dây dưa như thế này nữa, hiện tại hấn còn không nhiều nội lực lắm nên một khi kéo dài quá sẽ bất lợi cho bản thân. Một khi Thiên Lý có thể chuyển thế thủ sang công thì khi đó Lăng Thiên sẽ gặp phải tình huống rất bất lợi, thậm chí còn bị khốn trong cử tử nhất sinh nữa.

Nghĩ đến đây nên Lăng Thiên phát ra một tiếng rít tận trời, vốn thân ảnh rất mờ mịt nhưng đột nhiên lại gia tốc lần nữa khiến cho Thiên Lý cảm thấy áp lực quanh thân mình tăng mạnh giống như một long quyển

phong từ trên trời giáng xuống thân thể mình, đồng thời đai lưng của Lăng Thiên như kiếm như phủ lại có lúc mềm như vải khiến cho Thiên Lý vất vả vô cùng.

Nhưng kinh nghiệm trong chiến đấu của hắn rất phong phú, mặc dù thể công của Lăng Thiên rất ác liệt nhưng đã bắt đầu yếu dần, thậm chí có vẻ kiệt lực. Chỉ cần hắn ổn định thêm một chút nữa thì sẽ đến lúc xui xẻo. Nhưng Thiên Lý không muốn làm như vậy bởi vì ‘tiến công vĩnh viễn mới là thể phòng thủ tốt nhất’.

Lấy mạnh mẽ phá mạnh mẽ, ngay khi Lăng Thiên thi triển một kích cực mạnh thì hắn đánh bại mới khiến cho Lăng Thiên biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên.

Thiên Lý kêu khẽ một tiếng, ban đầu giống như tiếng huýt gió nhỏ thôi nhưng cuối cùng nó kéo dài liên tục và lớn dần giống như tiếng rống ngăm. Thân thể gầy gò của hắn chợt di động, nhất thời khắp bốn phía xuất hiện chín Thiên Lý giống nhau như đúc đang giơ hai tay ra chống về phía Lăng Thiên.

Chí cao chưởng pháp của Vô Thượng Thiên - Cửu Cửu Liên Thai.

Chiêu này vừa xuất ra khiến cho phong vân biến sắc.

Thân ảnh của Lăng Thiên như hóa thành trăm ngàn ảo ảnh nhưng bây giờ Thiên Lý huyền hóa ra chín người chân thật như bản tôn. Mỗi một thân ảnh đều đánh ra chưởng lực mạnh mẽ vô kiên bất tồi. Thế công này không phải là ảo ảnh mà là thực thể, đây mới chính là công pháp tối cường của Vô Thượng Thiên.

Hư một tiếng, thân ảnh của Lăng Thiên đầy trời tiêu diệt hoàn toàn làm lộ ra chân thân của Lăng Thiên. Hắn đối mặt với Thiên Lý với vẻ mặt nghiêm túc vô cùng, đai lưng bằng Thiên Tầm Tì trong tay giống linh long bái vĩ phát ra âm thanh bén nhọn vô cùng, đồng thời hắn không ngừng lui về phía sau giống như u linh.

Chín thân ảnh Thiên Lý đột nhiên biến mất một cái và đồng thời lúc đó xuất hiện một chưởng lực mạnh mẽ lên đai lưng của Lăng Thiên khiến cho đai lưng giống như con linh xà bị đánh trúng tấc thứ bảy lập tức yếu vô cùng. Sắc mặt của Lăng Thiên đầu tiên là đỏ lên nhưng chỉ trong nháy mắt đã trắng như tuyết vội vàng bay ngược ra sau.

Thân ảnh thứ hai biến mất! Lăng Thiên cảm giác có một cỗ công lực mạnh mẽ lặng yên tiến tới làm cho Lăng Thiên chấn động cả người.

Thân ảnh thứ ba biến mất...

Lăng Thiên cứ như vậy thối lui tám lần, khoe miệng tràn ra máu tươi, gân cốt cả người như muốn đứt đoạn, thần quang trong mắt có chút tán loạn. Hiên nhiên hắn đã bị thương không nhẹ chút nào.

Thiên Lý thở dài một tiếng có chút tiếc hận: “Lăng Thiên, việc đã đến nước này rồi thì buông tha đi?”

Thân ảnh cuối cùng không có biến mất mà đuổi theo Lăng Thiên như lưu tinh cản nguyệt. Người chưa đến nhưng chưởng lực đã mạnh mẽ đè ép Lăng Thiên.

Một chưởng này mạnh mẽ gấp ba lần tám chưởng trước kia.

Một chưởng tuyệt sát.

Thân thể Lăng Thiên khê dừng lại một chút, đôi mắt toát ra sự trầm tĩnh. Một trận hôm nay Lăng Thiên đã hiểu rõ tiến cảnh vô công của hai người nên lúc này hắn không tiếp tục chạy trốn nữa. Tiếp theo có thể chạy thoát được Thiên Lý hay không thì chỉ dựa vào ngay bây giờ thôi.

Tìm đường sống trong đường chết.

Chỉ thấy thân thể của Lăng Thiên đang bay ngược về sau đột nhiên dừng lại, hai tay loạn vũ giống như đang đẩy một vật nặng trăm ngàn cân về phía trước.

Một chưởng cực mạnh của Lăng Thiên được hắn toàn lực đánh ra ngoài khiến cho nhiệt độ xung quanh tăng mạnh làm cho cây cỏ khô héo dần.

Trong nháy mắt Lăng Thiên đã đưa Kinh Long Thần Công trở thành thuộc tính chí dương chí nhiệt. Một chưởng này mang theo sóng nhiệt cuộn cuộn hướng về Thiên Lý.

Cùng lúc đó, kim quan trên đầu Lăng Thiên phát ra âm thanh ‘bịch’ một tiếng, mái tóc đen của hắn bay phát phơ. Ẩn trong đầu tóc đen đó có ba điểm kim quang chột lóe lên rồi biến mất.

Trong tóc Lăng Thiên có cất dấu ám khí tuyệt độc vô cùng.

Ánh mắt của Thiên Lý chột lóe lên, thần quang trong mắt bắn ra như muốn hóa thành thực chất. Hắn đối với ám khí quỷ dị của Lăng Thiên sớm đã có đề phòng rồi, cho dù một chiêu này sắp đặc thủ hắn cũng lưu lại ba phần để phòng ngừa. Đột nhiên hắn dừng thân hình lại rồi xoay tròn giữa không trung phát ra kinh khí mạnh mẽ khiến cho cây cỏ từ dưới đất bay lên xoay quanh hắn. Âm thanh rầm rắc vang lên không ngừng, một ít nhánh cây gãy bay lên hợp vào vòng xoáy quanh thân của hắn tạo thành một tầng bảo vệ dày. Không nói đến ba miếng ngân châm kia, cho dù là có một trăm ngàn lực sĩ đồng thời ném thương ra sợ rằng không thể nào xuyên thấu được.

Đồng thời song chưởng của Thiên Lý không hề dừng lại chút nào cả, một chưởng một chưởng được hắn đánh ra ngoài liên tục.

Hai chưởng đầu tiên hắn cảm giác bị trầm xuống như đã tiếp xúc với công lực của Lăng Thiên nhưng những chưởng sau đó hoàn toàn đánh hụt giống như là đánh vào không khí nhưng nhiệt độ xung quanh ngày càng cao giống như Lăng Thiên không ngừng công kích.

Thân thể Thiên Lý bay thẳng lên không, hắn mượn ngoại lực ngăn cản ba kim quang kia của Lăng Thiên. Trong lòng Thiên Lý cho rằng ba điểm kim quang kia nhất định giống với ba ngân châm lúc trước chuyên phá nội gia cương khí. Cho dù là Thiên Lý cũng phải cẩn thận đối phó. Nhưng đến lúc này đột nhiên hắn vẫn chưa cảm giác có gì dị thường nên có chút thiếu kiên nhẫn. Phối hợp với nhiệt độ xung quanh ngày càng cao nên hắn không biết Lăng Thiên đang làm trò gì nên hắn đành phải hiện thân ra.

Vừa thấy cảnh tượng trước mặt khiến cho đôi mắt của Thiên Lý muốn lòi ra ngoài.

Trước mắt hắn là một biển lửa, Lăng Thiên chọn nơi này là vì nó là một mảnh rừng bách rất dễ cháy. Dưới Kinh Long Thần Công của Lăng Thiên được hắn chuyển đến thuộc tính chí dương chí nhiệt chẳng khác nào đổ dầu vào lửa khiến cho lửa cháy hùng hực cao đến mấy trượng luôn.

Dưới chân Thiên Lý có một nhánh cây toát ra ba điểm kim quang nho nhỏ. Thiên Lý nhìn chăm chú vào đó thì tức muốn điên lên. Ba miếng kim châm này là ám khí hết sức bình thường chứ có phải là ám khí cực độc như hắn suy nghĩ đâu? Ánh lửa chiếu vào đó phát ra kim quang chột lóe như đang nháy nháy mắt với Thiên Lý. Còn Lăng Thiên đã biến mất tăm tích rồi.

Điều duy nhất khiến cho Thiên Lý cảm thấy an ủi là chỗ Lăng Thiên đứng lúc nãy có một vết máu tươi đỏ thẫm rất chói mắt. Dưới công kích kinh thiên quỷ thần của Thiên Lý thì Lăng Thiên đã bị thương nặng. Dưới một chiêu Cửu Cửu Liên Thai của hắn thì Lăng Thiên đã không thể nào tránh thoát được.

Thiên Lý lẳng lặng đứng đó suy nghĩ một lúc rồi vội vàng nhắm thẳng vào phương hướng Lăng Thiên bỏ trốn đuổi theo.

Ngay lúc này Thiên Lý cảm nhận được một sát khí mạnh mẽ mang theo sự băng hàn như muốn đóng băng thiên địa từ phía sau lưng hắn truyền đến.

Trong lúc nhất thời cảm giác được sự rét lạnh của mùa đông, huyết mạch toàn thân như muốn đông cứng.

394. Chương 21: Mắc Lửa

Đúng vào lúc này, đột nhiên cảm thấy một cỗ sát khí bén nhọn, mang theo băng hàn thấu xương, giống như là đóng băng thiên địa, từ sau lưng Thiên Lý, cuộn trào mãnh liệt bắn về phía lão.

Trong nhất thời, trời đất như đóng băng!

Nếu như Thiên Lý bảo trì tư thái này mà tung người ra, vậy thì hẳn chắc chắn sẽ nhận một kích kinh thiên ở đằng sau! Mà một kích này, với thân thể mệt mỏi vì vừa trải qua một trận đại chiến của Thiên Lý mà nói, nếu không cẩn thận ứng phó, e rằng khó tránh khỏi thụ thương!

Người ở đằng sau này đã tạo cho Thiên Lý một sự uy hiếp lớn lao, trong cảm giác của hắn, dường như không hề dưới Lăng Thiên!

Đương thế chẳng lẽ còn có một nhân vật như thế này ư?

Là người trong sư môn của Lăng Thiên chẳng?

Thân hình vừa phi lên trong nháy mắt lại rơi xuống, thần sắc ngưng trọng đứng trên mặt đất, chậm rãi nói: “Ở phía sau bên trái bảy trượng là cao nhân phương nào? Đã xuất thủ rồi cơ sao còn chưa hiện thân!”

Trong sát na này, Thiên Lý đã quay người lại, ở sau lưng ánh lửa hừng hực, lửa cháy ngập trời, nhưng phía trước người năm trượng, không ngờ lại là sương lạnh tê tái, biến thành một màu bạc lạnh toát! Một nóng một lạnh, đối lập cực đoan vô cùng!

Phía trước và phía sau, không ngờ là ngày đông giá rét và ngày hè nóng bức, băng hỏa lưỡng trọng thiên!

Trong màn sương lạnh, một nữ tử mặc áo màu lam nhạt, mặt đeo sa mỏng, đột nhiên hiện ra như một bóng u linh, thân pháp nhẹ nhàng mỹ diệu, áo lam phát phơ đứng trong sương lạnh tê tái, như có một cỗ băng lạnh cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, giống như một tiên tử trên chín tầng trời, đột nhiên hiện ra tại hàn nguyệt cung bao la thoáng đảng.

“Khi nên buông tay thì buông tay, có thể tha thì nên tha. Các hạ, người chính là thể ngoại cao sĩ, người thuộc lớp tiền bối. Đã chiếm được thượng phong rồi, tội gì phải khăng khăng dồn người ta vào chỗ chết? Làm khó một nhân vật hậu bối làm gì!” Giọng nói của nữ tử áo lam rất lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng, cả người cũng lạnh lạnh. Khi lời nói lọt vào tai người khác, tựa hồ như rất đương nhiên, tất cả vốn đều rất đúng!

“Bản tọa làm việc gì cũng tùy tâm sở dục, chưa từng có ai dám xen vào. Người là ai? Vì sao lại cản ta truy sát Lăng Thiên?” Thiên Lý cố gắng kiềm chế nổi tức giận ở trong lòng, lạnh lùng hỏi. Nếu như đối diện không phải là một nữ tử, e rằng Thiên Lý sớm đã xuất thủ giải quyết rồi. Chỉ là tâm lý vi diệu nam nhân tốt thì không đấu với nữ tử đã ngăn cản Thiên Lý! Thiên Lý tuy độc ác vô tình, nhưng chủ nghĩa nam tử lại thâm căn cố đế. Tuy cũng xuất thủ vô tình đối với nữ tử, nhưng lại tuyệt không chủ động xuất thủ với nữ tử. “Một nữ tử nhỏ nhỏ, tội gì phải chen vào chốn giang hồ?”

“Nữ tử nhỏ nhỏ, nữ tử nhỏ nhỏ thì sao?” Ánh mắt của nữ tử lạnh băng, chế giễu: “Không ngờ trong thế giới này cũng có loại người mang chủ nghĩa sô-vanh giống như ngươi; quả nhiên thiên hạ đen như quạ đen vậy! Nam nhân đáng ghét luôn tự cho mình là đúng kia, người cũng đáng ghét y như tên Lăng Thiên đó. Không, người so với hắn còn đáng ghét hơn! Đáng ghét hơn nhiều!”

Khẩu khí của nữ tử áo lam này tuy rất nặng nề, nhưng kỳ quái là, trên mặt lại vẫn rất hồ hững. Với nộ ý nặng nề như vậy, không ngờ cũng vẫn dùng một loại khẩu khí bình tĩnh lạnh lùng để nói ra. Ánh mắt lạnh lạnh nhìn Thiên Lý, giống như nhìn vào hư không, không hề có một chút ba động nào.

“Cái gì... vanh? Người nói cái gì!” Thiên Lý có chút ngây ngốc. Cơ hồ lần đầu tiên trong đời lão hồ đồ như vậy. Mình chỉ chẳng qua là tùy tiện nói một câu mà thôi, sao nữ tử trông thì siêu phàm thoát tục như thế này lại có phản ứng như vậy? Hơn nữa lời nói ra cũng kỳ kỳ quái quái. Quả thực là khó hiểu. Đôi mắt vẫn lạnh lùng như trước, rõ ràng tâm cảnh của nữ tử này không loạn chút nào! Mà với tâm cảnh bình tĩnh như thế này mà lại nói ra những lời nói kịch liệt như vậy, ngay cả Thiên Lý cũng không thể không thấy thật quái dị.

“Quái nhân!” Thiên Lý hừ lạnh một tiếng, không đối đáp với nữ nhân mặc danh kỳ diệu này nữa, hai tay phát ra sau, hai đạo nội lực giống như cuồng long đột nhiên xuất hiện. Cái cây đang bốc cháy ở đằng sau đột nhiên giống như nước sôi bị hắt tuyết, lập tức tắt ngóm.

“Quái nhân? Người chẳng lẽ không phải là quái nhân à! Người vẫn muốn truy sát Lăng Thiên, có phải không?” Nữ tử áo lam đột nhiên hỏi. Ánh mắt vào thời khắc này đột nhiên lại biến thành lạnh toát! Trong lời nói là mờ có ý trào lộng.

“Vậy thì sao? Chẳng lẽ bằng vào thực lực của người còn định ngăn cản ta chắc? Cho dù thực lực của người đủ để ngạo thị đương đại, nhưng cũng không đáng để được lọt vào mắt ta đâu!” Thiên Lý đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh tanh, sát cơ xuất hiện! Thời gian là quý giá, kéo dài thêm mỗi khắc, Lăng Thiên liền xa hơn một phần, nếu cứ kéo dài thêm nữa, cho dù Thiên Lý có công phu truy tung đệ nhất thiên hạ cũng không thể nắm chắc có thể bắt lại được Lăng Thiên, trước đây đã có quá nhiều ví dụ rồi. Nhưng nữ tử này lại cứ ở đây quấy nhiễu, Thiên Lý trong lòng không khỏi động nộ khí.

“Cũng chẳng sao cả, ta kỳ thực chỉ là muốn nói cho người biết, người đã không đuổi được hắn nữa rồi, dù có đuổi tiếp, khẳng định là cũng đuổi không được.” Nữ tử áo lam dùng ánh mắt thương hại nhìn Thiên Lý, “Nếu người không nhiều lời với ta, trực tiếp đuổi sát theo hắn, với tu vi công lực của người, ít nhất cũng có hơn tám thành cơ hội có thể đuổi được hắn, nhưng hiện tại thì mọi chuyện đã khác, ngay cả một chút nắm chắc cũng không có đâu.”

Thiên Lý hừ một tiếng nặng nề, có thể nói là đang vô cùng bức mình. Người cho rằng ta nguyện ý nhiều lời cùng người chắc? Nếu không phải là người đột nhiên tỏa ra thần niệm sát khí để ngăn cản ta, sao ta có thể để cho Lăng Thiên đào thoát? Có điều giảng đạo lý với nữ tử này thì chỉ tự chuốc lấy phiền não, Thiên Lý cố nuốt giận, quay người định bỏ đi.

Thiên Lý vốn cho rằng nữ tử này xuất hiện với khí thế hùng hổ như thế này, chính là muốn đại chiến với mình một trận, mà thực lực của nữ tử này vị tất đã kém hơn Lăng Thiên. Nhưng hiện tại xem ra ả rõ ràng là không hề có ý tứ này, mà với thân phận của mình, sao có thể chủ động xuất thủ đối phó với một nữ tử nhỏ tuổi? Cho nên hắn không khỏi có chút thất vọng.

Chỉ nghe thấy nữ tử áo lam ở đằng sau thở dài một hơi, hờ hững nói: “Các hạ nếu muốn đuổi được Lăng Thiên, kỳ thực cũng không phải là không có biện pháp. Nhưng, nếu không phải là người hiểu rõ Lăng Thiên, e rằng cả tồn cả đời cũng không có cơ hội đuổi được hắn, bất kể là ai, cũng bất kể là võ công của người đó mạnh như thế nào, tài trí cao bao nhiêu.”

Thiên Lý trong lòng rung động, quay người lại: “Xem ra cô nương chính là người hiểu rất rõ về Lăng Thiên rồi?”

Nữ tử áo lam mỉm cười, nhưng ở chân mày thoáng chốc lại hiện lên vẻ sầu muộn, u oán, lẩm bẩm: “Có lẽ, trên thế giới này, chỉ có một mình ta có thể hiểu rõ hắn, cũng chỉ có một mình hắn có thể hiểu rõ ta.” Trong giây phút này, Thiên Lý đột nhiên cảm thấy trên người nữ tử này có một loại khí chất đặc thù, tạo cho hắn một cảm giác giống như khí chất của Lăng Thiên, loại khí chất này... chính là cô độc! Tịch mịch!

“Hả?” Thiên Lý không khỏi bị cô ta gợi hứng thú, chẳng lẽ hai người, thật sự là tâm tâm tương thông ư? Cô nương có thể giải thích rõ ràng không? Nghe ý tứ trong lời nói của cô nương, chẳng lẽ cô nương và Lăng Thiên không giống như chúng ta? Cái này, bản tọa khó có thể tin được.”

“Con người của tên Lăng Thiên này, kỳ thực rất phức tạp.” Nữ tử áo lam nhíu mày, tựa hồ như trầm tư gì đó, lại tựa hồ như đang đắn đo cách dùng từ, một lúc sau mới nói: “Ta kỳ thực đã nghiên cứu về hắn rất lâu, cuối cùng, ta đã đưa ra được một kết luận. Nhưng kết luận này phi thường kinh người, ngay cả bản thân ta cũng phải đại kinh thất sắc, chỉ bởi vì kết luận này quả thực là khó bề tưởng tượng! Trước đây, ta chưa từng nghĩ rằng trên thế giới này không ngờ lại có sự tồn tại của loại người giống như Lăng Thiên!”

“Không biết là có chỗ nào bất đồng vậy? Ta hạ xin lắng nghe diệu luận của cô nương!” Thiên Lý càng lúc càng thấy hứng thú, hắn đương nhiên cũng phát hiện ra sự bất phàm của Lăng Thiên. Nhưng lúc này nghe thấy giọng nói rất thận trọng của nữ tử này, mỗi một câu đều được đắn đo kỹ càng, rõ ràng là đáp án cũng sẽ vô cùng bất ngờ, không khỏi bình ổn lại hô hấp, cất tiếng hỏi. Còn chuyện truy tung Lăng Thiên, đúng như lời của nữ tử áo lam này, với khinh công của Lăng Thiên mà luận, quả thực là đuổi không nổi, đã không đuổi được rồi thì thì cứ thoải mái mà nghe chuyện mà mình cảm thấy hứng thú đi. Chuyện của Lăng Thiên, chính là một trong những chuyện ít ỏi trên thế gian khiến Thiên Lý cảm thấy hứng thú.

Nữ tử áo lam ngẩng mặt trầm tư, chậm rãi bước hai bước, thở dài một tiếng. Rồi lại cúi đầu xuống, dưới chân tựa hồ lại vô thức bước thêm mấy bước, cuối cùng nàng ta ngẩng đầu lên, trong mắt đột nhiên xuất hiện nét cười bốn cợt, vẫn dùng ngữ điệu cực kỳ trầm trọng, chậm rãi mà thận trọng nói: “Ta phát hiện ra rằng, Lăng Thiên hắn...hắn...hắn...không ngờ không phải là....một nữ nhân!”

Nói xong câu này, nữ tử áo đen bật cười khúc khích, rồi đột nhiên bật người lên, bay vút lên cao, không ngờ trong nháy mắt đã giống như phượng bay trên trời, thân long uống lượn, chỉ nhấp nhô mấy cái đã hoàn toàn biến mất trước mặt Thiên Lý.

Giọng nói réo rắt lại một lần nữa truyền tới: “Kỳ thực, Lăng Thiên đã bị thương rồi, ngươi nếu như không nghe đoạn đánh giá cuối cùng của ta về Lăng Thiên, e rằng ngươi có mười phần nắm chắc đuổi được hắn, có điều hiện tại, ha ha...”

Ngàn vạn lần không ngờ rằng, mình háo hức cả nửa ngày, bình tĩnh tĩnh khí giống tai lên để nghe, không ngờ lại nhận được một đáp án dở khóc dở cười như thế này! Không sai, nếu như là lúc bình thường, dừng lại lâu như thế này, tất nhiên là không đuổi được Lăng Thiên. Nhưng hiện tại, Lăng Thiên cùng mình sống mái một trận, nguyên khí đại thương, lại bị thương nặng, quyết không thể thoát được khỏi tay mình. Nhưng mình bị nữ tử này cầm chân, Lăng Thiên nếu như không chạy thoát được mới là chuyện lạ đó!

Trong nhất thời, Thiên Lý xưa nay luôn trầm ổn cũng phải tức giận! Trước mắt tối sầm, cơ hồ bị nữ tử này làm cho tức giận đến nổi hôn mê bất tỉnh! Dưới cơn tức giận đến cực độ, Thiên Lý không ngờ lại quên cả phát nộ, chỉ thần thờ đứng yên một chỗ, lâu sau mới có phản ứng. Quả thực là bị nữ tử này làm cho tức giận đến nổi hồ đồ rồi. Hỏa diễm ở đằng sau vẫn cháy hừng hực, lớp sương lạnh ở trước mặt lại tan ra với tốc độ rất nhanh, cảnh sát mỹ lệ quý dị, khiến người ta cảm thấy giống như là đang đắm chìm trong một giấc mộng kinh thế.

Thiên Lý đột nhiên nhớ tới một chuyện mà khiến hắn càng tức giận hơn, đó là thân pháp mà nữ tử áo lam đó đã vận dụng khi đào tẩu, Thiên Lý nhìn rất quen mắt, đó rõ ràng chính là tuyệt kỹ giữ mạng Kinh Long Bách Biến thân pháp của Lăng Thiên mà? Thì ra hai kẻ này chính là đồng bọn, ít nhất cũng là người cùng môn phái.

Thiên Lý vì quá ức chế mà ngẩng mặt lên trời hú dài, tung người lên, đuổi tiếp theo phương hướng của Lăng Thiên. Lăng Thiên, ngươi thực sự có bản lĩnh thoát khỏi lòng bàn tay của ta ư? Vậy được, ta sẽ chân chính đánh với ngươi một ván cờ! Ngươi lên trời, đã sẽ đuổi theo ngươi tới tận điện Lăng Tiêu, ngươi xuống đất, ta sẽ theo ngươi tới tận cung Thủy Tinh! Từ ngày hôm nay, ta sẽ chân chính làm một sát thủ để đối phó ngươi, không phải là chỉ có ngươi mới có những thủ đoạn bàng môn tả đạo thôi đâu, ta sẽ cho ngươi biết rằng nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Gặp là giết!

Vào lúc Lăng Thiên và Thiên Lý tiếp tục truy tung và phản truy tung giống như chơi trò trốn tìm, đám người Lăng Kiếm cả người mang theo sát khí lăm lăm, đã bí mật tiềm nhập đô thành Bắc Ngụy, hội họp một chỗ với nhân viên tình báo ở chỗ này.

Đương nhiên, lần này bọn họ có một thân phận khác, đó là thân phận Đệ Nhất Lâu, tổ chức sát thủ đủ để khiến cả Thiên Tinh đại lục phải chấn động!

Mà lâu chủ Lăng Kiếm của Đệ Nhất Lâu vừa đến đô thành Bắc Ngụy liền nhận được một tin tức vô cùng phần chấn, khiến hắn vui mừng như phát điên.

Đó chính là Lăng Thần từ Thừa Thiên chuyển tới một bức mật hàm, viết rằng Lăng Thiên mượn tay Lăng Tam Thập phát ra một đạo chỉ lệnh chung đối với Lăng Kiếm Lăng Thần: Diệt Bắc Ngụy hoàng gia, làm loạn trận doanh của Ngọc gia, khuấy đảo cục thế của thiên hạ!

395. Chương 22: Diệt Tuyệt Bắc Ngụy

“Công tử không sao cả!” Khi Lăng Kiếm dùng biểu tình trầm lạnh nhìn phong mật hàm này, chỉ đọc lướt khoả, thậm chí không chú ý tới nội dung, sau đó thốt lên có chút thất thố, trên mặt là vẻ vui mừng như điên! So với nội dung của bức mật hàm này, Lăng Kiếm kỳ thực quan tâm tới một chuyện hơn, đó là sự an nguy của Lăng Thiên.

Cho tới nay, từ lúc Lăng Thiên bắt đầu bị Giang Sơn Lệnh Chủ truy sát, không có nửa điểm tin tức liên quan tới Lăng Thiên được truyền về. Tuy nói là không có tin tức chính là một tin tức tốt, nhưng Lăng Kiềm vẫn không sao yên tâm được. Khác hẳn với vẻ lãnh tĩnh hàng ngày, thay vào đó là lo lắng, tự trách, hận không thể lấy thân ra để thay thế. Mấy ngày này dài như cả năm, tính khí của hắn cũng càng lúc càng biến thành thô bạo, ngay cả mấy huynh đệ cùng thuộc Đệ Nhất Lâu của hắn, ai ai ở trước mặt hắn cũng cảm như hén. Lúc này cuối cùng cũng nhận được bức thư do Lăng Thiên tự tay viết, chứng thực được tin tức rằng Lăng Thiên hiện tại vẫn bình yên khỏe mạnh, Lăng Kiềm chỉ cảm thấy trong lòng đầy kích động, cơ hồ như muốn rơi lệ.

Lúc này nghe thấy giọng nói vui mừng như phát điên của hắn, ai ai cũng giật nảy mình; Tiếp theo nghe thấy năm chữ mà hắn thốt lên, lại nhìn bức mật hàm mà hắn đang vung vẩy trong tay, bộ dạng đầy vẻ kích động, ai ai cũng mừng rỡ, về mặt phần chấn.

“Diệt hoàng gia Bắc Ngụy, làm loạn trận doanh Ngọc gia, phá rối cục thế thiên hạ! Đây chính là chỉ lệnh mới nhất của công tử.” Lăng Kiềm nắm chặt bức mật hàm trong tay, đi đi lại lại, nhíu mày suy nghĩ. Diệt hoàng gia Bắc Ngụy chính là việc phải làm rồi, nhưng “làm loạn” trận doanh của Ngọc gia chính là một nhiệm vụ rất hư vô mờ mịt, cũng là một nhiệm vụ rất khó hoàn thành. Chỉ lệnh của Lăng Thiên bên trên không có nói rõ là nên dùng phương pháp nào, cũng chính là muốn nói, chuyện này là do Lăng Kiềm tự mình quyết định!

Mà làm được hai chuyện này rồi, trên cơ bản tất sẽ làm loạn bố cục thiên hạ. Khiến cả Thiên Tinh đại lục biến thành một vùng nước đục.

Nhưng, làm thế nào mới có ý nghĩa chân chính là làm loạn trận doanh của Ngọc gia đây? Lăng Kiềm khổ sở suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới lúc còn nhỏ, mỗi một hạng mục mà công tử giao cho mình, đều là một khảo nghiệm dành cho mình, mà theo mỗi một khảo nghiệm, võ công, trí kế, kinh lịch nhân sinh của mình cũng từng bước trưởng thành hơn. Từ sau khi tiếp quản Đệ Nhất Lâu, loại tình huống này mới ít đi dần.

Hiện tại chỉ lệnh này của Lăng Thiên có thể nói là một mệnh lệnh không đầu không đuôi, lập tức khơi dậy ký ức khắc cốt ghi tâm mà Lăng Kiềm vĩnh viễn khó quên. Lăng Kiềm nhay cảm cảm thấy rằng, chỉ sợ đây lại là một khảo nghiệm mới của công tử đối với mình.

Trong nhất thời, Lăng Kiềm trong lòng lập tức sục sôi đấu chí. Từ trước cho tới nay, Lăng Kiềm thủy chung vẫn tin rằng, chỉ cần là khảo nghiệm của công tử đối với mình, vậy thì công tử đã cho rằng mình nhất định có năng lực hoàn thành nhiệm vụ, cũng là nhiệm vụ mà mình có thể hoàn thành!

Nếu công tử đã có lòng tin với mình như vậy, mình sao có thể khiến cho công tử thất vọng? Lăng Kiềm càng nắm càng chặt bức mật hàm trong tay, cổ tay nổi lên những đường gân xanh, trong mắt, sát khí càng lúc càng đậm.

Trên mặt bàn đặt một tờ giấy trắng, bên trên vẽ sơ đồ bố phòng và hoán phòng của hoàng cung Bắc Ngụy, được đánh dấu rất rõ ràng.

Lăng Kiềm đưa tay cầm sơ đồ lên, lẩm bẩm: “Hoàng cung Bắc Ngụy. Hoàng Hậu chết sớm, Hoàng Đế lâm bệnh. Tần phi có sáu người. Bốn con trai. Chín con gái. Thái giám có ba trăm ba mươi ba người. Cung nữ có bốn trăm sáu mươi tám người.”

Cổ tay của hắn hơi run lên, tờ giấy trắng bay trên ngọn đèn dầu rồi đột nhiên bốc cháy. Dưới ánh lửa chập chờn, khuôn mặt của Lăng Kiềm biến thành tàn khốc và ngoan độc vô cùng. Trong ánh mắt, tràn ngập vẻ giết chóc điên cuồng.

Người phụ trách tình báo ở Bắc Ngụy luôn đứng bên cạnh hắn chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, một cỗ khí lạnh từ bàn chân xộc thẳng lên não.

Buổi đêm. Bảy bóng người giống như quỷ mị lặng lẽ tiếp cận hoàng cung Bắc Ngụy. Người dẫn đầu phát tay một cái, bảy người tách ra, phân thành bảy hướng, cắt hương sọc, đốt cháy rồi ném vào trong mỗi mỗi xó xỉnh xung quanh hoàng cung. Sau nửa tiếng, bảy bóng ảnh vô thanh vô tức nhảy qua tường mà vào.

Trong bóng tối lập tức truyền ra những tiếng động “bịch bịch” rất khẽ, giống như là một người nhẹ nhàng phẩy bụi trên người mình vậy...

Từng cổ huyết khí bốc lên cao...

Trong tấm cung của Thái Tử Ngụy Thừa Bình, một cung nữ dựa vào hành lang, tựa hồ như nghe thấy gì đó, nhú mào lẩm bẩm: “Tiếng gì vậy nhỉ, sao kỳ quái thế.” Ấm vừa thò đầu ra, đột nhiên cả người co rút lại, cái miệng nhỏ đã bị một bàn tay to lớn bịt lấy, không khỏi hoa dung thất sắc. Một giọng nói lạnh như băng nhẹ nhàng hỏi: “Ngụy Thừa Bình ở đâu?”

Giọng nói nhu hòa như băng lạnh đó tựa hồ như mang theo một loại ma lực thần kỳ, khiến người ta bất tri bất giác liền phục tùng heo ý của hắn, không hề có nửa điểm ý định làm trái, cung nữ đó hồn lìa khỏi xác đưa tay chỉ ra sau, dùng một giọng nói run rẩy trả lời: “...Thái... Tử điện hạ... ở... bên đó...”

“Cám ơn, lên đường bình an.” Trong ánh mắt kinh hoàng của cung nữ, bàn tay to lớn đã nhẹ nhàng vịn một cái, một tiếng rắc vang lên, xương cổ của cung nữ gãy rời, đầu mềm oặt ngoẹo sang một bên, hô hấp đứt hoàn toàn, một mạng đi tong.

Một bóng đen giống như là u linh từ sau người cô ta hiện ra, thấp giọng lẩm bẩm: “Rất xin lỗi, có điều, người thực sự không nên làm việc ở hoàng cung Bắc Ngụy, đây là chỗ sai lầm nhất của người! Có lẽ người không có sự lựa chọn, nhưng ta cũng vậy, cũng không có sự lựa chọn đối với việc giết người!” Chậm rãi đặt thi thể của cung nữ lên mặt đất, bóng đen không dừng lại một chút nào, bóng ảnh lóe lên rồi vụt tắt. Trên đường, mấy chục cung nữ thị vệ đều ngã xuống đất một cách vô thanh vô tức, ai ai cũng nằm trong vũng máu.

Tiếng chiêng trống kịch liệt vang lên không ngừng, lập tức bốn phương tám hướng đều trở nên nhốn nháo, vô số thanh âm kinh hoàng thất thổ vang lên: “Có thích khách! Có thích khách vào cung rồi! Người đâu mau lên...”

“Người đâu, người đâu, mau tới bảo vệ Hoàng Thượng, bảo hộ quý phi nương nương...”

“Ấ... đây là Ngụy thống lĩnh, Ngụy thống lĩnh cũng chết rồi, cứu mạng với...”

“... Khắp nơi đều có người chết... Thị vệ chết hết ở đâu rồi? Hộ giá đi!”

Tiếp theo là một chuỗi những tiếng gào thét vang trời nối tiếp nhau, ở giữa thậm chí còn không có một sự gián đoạn nào, liên miên bất tuyệt, từ đó có thể thấy, tốc độ của kẻ sát nhân nhanh như thế nào, cũng độc ác vô tình bao nhiêu.

Cuối cùng cũng bị người ta phát hiện rồi, bảy người vốn cũng không nghĩ rằng mình có thể trong vô thanh vô tức giết chết tất cả mọi người trong hoàng cung Bắc Ngụy, được lực của mê hương mà công tử đặc chế tuy bá đạo, nhưng cũng không thể làm cho tất cả mọi người đều ngã gục được. Lúc này bị phát hiện, bảy người ngược lại còn có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, càng thêm không chút cố kỵ, phóng tay mà giết chóc.

Chém gà giết chó, hà tất phải cẩn thận như vậy?

Huống chi, trận chiến này, chính là để lại một lần nữa tạo dựng thanh uy của Đệ Nhất Lâu!

Kết quả là, bảy sát thủ giết chóc một cách cao hứng bừng bừng, thống khoái lâm ly.

Bắc Ngụy từ sau thất bại lớn lao trong cuộc đại chiến lần trước, tất cả những cao thủ của Thủy gia tiềm phục trong hoàng cung Bắc Ngụy đều đã biến mất mất tăm mất dạng trong một đêm, thân phận của những người này vốn cực kỳ bí ẩn, đột nhiên biến mất tất nhiên là không biết tìm ở đâu. Nhưng do võ công xuất chúng, bản lĩnh xuất sắc của bọn họ, khi còn tại chức, đều đảm đương những chức vụ tương đối quan trọng, một khi biến mất, sẽ tạo một sự đả kích lớn thế nào đến mạng lưới phòng ngự của hoàng cung Bắc Ngụy thì không cần nghĩ cũng biết.

Cho nên, hiện tại tòa hoàng cung rộng lớn này của Bắc Ngụy, đối với đám người Lăng Kiếm mà nói, căn bản chính là ra vào như chỗ không người! Hoàn toàn không có bất kỳ ai có nổi một chút năng lực để chống lại họ!

Biết được có “rất nhiều” thích khách thực lực cường đại đang đại khai sát giới ở trong cung. Bắc Ngụy thái tử Ngụy Thừa Bình cả người run rẩy nằm co trên giường ở cung Thái Tử, gằm lên như bị điên: “Ra ngoài! Các người mau bắt thích khách đi, ta chỉ cần đồng vàng bạc để nuôi các người, khi có chuyện thì không ngờ

ai ai cũng co đầu rút cổ! Ta thà nuôi một đám chó còn hơn! Không cần được thích khách thì các người đi chết đi!”

Các thị vệ ở xung quanh xấu hổ cúi gầm đầu, sắc mặt trắng bệch, trong mắt ánh lên vẻ sợ hãi, tiếng hô thảm của những người sắp chết ở bên ngoài không ngừng truyền vào, lòng ai cũng nặng như chì. Bọn họ cũng là người, đối với những vật khủng bố chưa biết đến cũng có một loại sợ hãi khó nói thành lời. Không ít người cúi đầu quét mắt nhìn xung quanh, hi vọng có thể tìm thấy một con đường sống.

Ngụy Thừa Bình cuối cùng không chịu nổi áp lực khủng bố này, đột nhiên bật dậy, cầm lấy roi ngựa mà bình thường yêu thích không nỡ rời tay, quất túi bụi vào những thị vệ đứng xung quanh mình, mắt đỏ rực há miệng chửi to, nước miếng bắn tứ tung: “Thích khách giết vào đến nơi rồi, các người vây quanh ta thì có tác dụng gì? Một đám phế vật! Bọn bắt lực! Ra ngoài giết chết bọn chúng đi, giết chết bọn chúng đi a a! Các người đông như vậy, sợ gì chứ! Mau đi đi!”

Trong tiếng thúc giục như phát điên của hắn, “Ầm!” một tiếng, cửa điện dày hơn một thước đột nhiên nổ tung, vụn gỗ bay đầy trời, một người che mặt mặc áo đen tay xách trường kiếm, chậm rãi bước vào, trên mũi kiếm, những giọt máu tí tách rơi xuống.

Chỉ một một người thôi, nhưng giống như là Diêu Quân nơi âm phủ, Minh Vương chốn địa ngục, hắn tạo cho tất cả mọi người một cảm giác giống như nhau, chỉ có một chữ - “Chết!”

Người áo đen này tiến vào, giống như một theo một cỗ gió lạnh âm u, trong đại điện, tất cả mọi người đều cảm thấy cả người lạnh cóng, giống như là trời đông giá rét, như nhìn thấy một tử thần đang mỉm cười dữ tợn ở trước mặt mình.

Mấy thị vệ đứng ở cửa thấy người áo đen tiến vào, sau sự kinh ngạc lúc ban đầu, nhao nhao gào lên một tiếng, nhấc đao kiếm nghiêng răng nghiêng lợi lao lên, trong mắt người áo đen hàn quang lấp lánh, cánh tay rung lên. Lập tức trước mặt mọi người xuất hiện một đạo thiểm điện chói mắt, mắt của mọi người bị kiếm quang làm cho lòa đi, không ngờ còn chưa kịp nhìn thấy động tác của người áo đen, tất cả đều đã kết thúc! Người áo đen tay cầm trường kiếm, bảo trì tư thế vốn có, lạnh lẽo đứng yên tại chỗ.

Bịch bịch bịch, mấy thị vệ đang lao lên vẫn bảo trì tư thế xông về phía trước, cả người không động đậy, đột nhiên lần lượt ngã xuống, khi vừa chạm đất, mỗi một thân thể không ngờ đã bị tứ phân ngũ liệt! Một kiếm giống như thiểm điện đó, không ngờ đã cắt đứt toàn bộ sinh cơ của bọn họ, chém thân hình họ thành bốn năm mảnh!

Người áo đen bịt mặt hạ chéo trường kiếm, chậm rãi bước vào, hơn trăm thị vệ nhìn lên mũi kiếm của hắn, thấy máu của đồng bạn đang tí tách rơi xuống, ai ai cũng hồn phi phách tán, lui ra sau, hơn một trăm người đối diện với một mình hắn, không ngờ lại không có ai dám quát hỏi chứ đừng nói đến ngăn cản.

Người áo đen bịt mặt giống như tử thần chậm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh băng quét qua mặt mọi người, giống như là đang nhìn những thân thể vô tri vô giác, sau cùng, ánh mắt dừng lại trên người Ngụy Thừa Bình, hơn ngừng lại một chút, trong mắt đột nhiên tóe lửa, chậm rãi hỏi: “Ngụy Thừa Bình?”

396. Chương 23: Nhất Đại Kiêu Hùng

Giọng nói của hắn tràn ngập uy nghiêm, có cảm giác giống như một thượng vị giả đầy quyền uy. Tựa hồ như hắn chính là một vị thần cao cao tại thượng, nắm trong tay đại quyền sinh sát đối với những người ở trước mặt. Trong đại điện, hơn một trăm người lần lượt thu lại thành một khối, ai ai cũng tròn tròn đôi mắt đã sợ hãi đến cực điểm, nhìn người áo đen. Đao kiếm trong tay hàn quang lấp lánh, nhưng lại không có ai dám bước lên một bước, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Dưới uy thế cường đại của người áo đen. Đám người này vốn là đại nội thị vệ cường hoành bá đạo, không ngờ biến thành một đám dê núi ngoan ngoan.

“Người... người là ai? Người muốn làm gì?” Ngự Thừa Bình đầu sao cũng là thái tử một nước, tuy vô cùng sợ hãi, sắc mặt trắng bệnh, nhưng vẫn cố gắng không chế âm điệu của mình. Giả vờ bộ dạng uy nghiêm, nhưng thân hình vẫn không nhịn được mà run rẩy, không không chế nổi mà tự giác lui ra sau.

Trường kiếm trong tay người áo đen bật mặt rung lên, giọt máu cuối cùng trên mũi kiếm bay ra. Tốc độ rất nhanh, “tét” một cái đập lên mặt Ngự Thừa Bình. Một mùi máu tanh xộc lên mũi, Ngự Thừa Bình chỉ chực muốn nôn, nhưng lại nghe thấy người áo đen lạnh lùng nói: “Ngự Thừa Bình. Ta vốn cho rằng người là một nhân vật, không ngờ người lại hỏi một vấn đề ấu trĩ như vậy. Một người đã làm chuyện mà mình không nên làm thì luôn sẽ phải chịu báo ứng. Trêu vào người không nên trêu, đồng dạng cũng phải chịu hậu quả. Hôm nay chính là báo ứng của người. Phải rồi, trước tiên ta nói cho người biết một tin tức tốt...”

Tiếng gào thét bên ngoài càng lúc càng thảm liệt. Đột nhiên có một tiếng hét vang lên: “Hắn, chính là hắn đã giết Hoàng Thượng! Hoàng Thượng quy tiên rồi!”

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng bằng hà rồi!”

“Bắt lấy chúng, bắt lấy hung thủ giết hại Hoàng Thượng!”

“A! Ác đồ này cũng đã giết mấy vị quý phi nương nương. Không ngờ...Á!” Lại một tiếng hô thảm, rõ ràng là vị nhân huynh hét to nhất đã đi theo chủ tử của hắn rồi.

“Nghe thấy chưa. Lão tử của người đã chết rồi. Nói cách khác, người hiện tại đã là quốc quân của Bắc Ngụy. Nghe thấy tin tức mà người mong chờ bấy lâu, chắc người vui lắm phải không!” Trong ngữ khí của người áo đen tràn đầy vị đạo mèo vờn chuột.

“Người... người rốt cuộc là ai... là ai? Vì sao? Vì sao lại muốn hạ thủ đối với chúng ta? Là ai sai khiến các người? Phụ hoàng bằng hà rồi, ta chính là chủ của Bắc Ngụy, bất kể là điều kiện gì, ta cũng đều đáp ứng cho các người?” Dưới sự sợ hãi đến cực độ, Ngự Thừa Bình ngược lại trở nên trấn tĩnh, trong ánh mắt tuyệt vọng thậm chí còn lộ ra sự hi vọng!

Hắn có thể thuyết phục được người áo đen không?

Đáp án đương nhiên là không rồi!

“Mạng người thế gian nắm trong tay, thiên hạ phong vân Đệ Nhất Lâu!” Người áo đen chậm rãi ngâm. Ánh mắt lạnh lẽo, nói: “Lời nói của người quá ấu trĩ, cũng quá mực cười. Nói thực cho người biết, Bắc Ngụy tân quân người mới là mục tiêu lần này của chúng ta. Chuẩn bị bước lên hoàng tuyền đi. Ngự Thừa Bình, tên tuổi của Đệ Nhất Lâu sẽ nhờ sự diệt vong của hoàng thất Bắc Ngụy các người mà lại một lần nữa chấn động thiên hạ!”

Ngữ khí của hắn lạnh băng, trong nháy mắt đã tuyên cáo hai chữ :Tử vong!

Hoàng cung Bắc Ngụy, trong một đêm đã hóa thành biển lửa. Lửa lớn cháy liên ba ngày, đốt tất cả hoàng cung thành tro bụi. Nghe nói, trong đêm thứ nhất mà hoàng cung bốc cháy, ánh lửa chiếu cao mấy chục trượng, hơn nóng ngập trời. Mùi thi thể bị thiêu cháy ở ngoài trăm dặm cũng ngửi thấy.

Gần ba ngàn người trong hoàng cung, có thể may mắn sống sót không ngờ lại không quá năm trăm người. Hoàng đế, tần phi, thái tử, công chúa không ai có thể sống sót. Thái tử Ngự Thừa Bình bị chém đứt năm chi, lột trần rồi treo lên cửa thành. Cả người trên dưới không có một khối da thịt nào còn hoàn chỉnh. Thủ đoạn của người hạ thủ cực kỳ độc ác tàn khốc, quả thực là khiến người khác phẫn nộ.

Danh tiếng của Đệ Nhất Lâu lại truyền khắp cả Thiên Tinh đại lục giống như cuồng phong. Thậm chí là cả thiên hạ! Ai ai cũng cảm thấy bất an. Không ai biết bang hội này vì sao sau khi trầm tịch hơn một năm lại đột nhiên hoành không xuất thế, giết vào nhân gian! Hơn nữa vừa ra tay đã làm chấn động cả trời đất. Hoàng thất Bắc Ngụy lớn mạnh như vậy mà dưới mũi kiếm của Đệ Nhất Lâu lại không có năng lực để chống đỡ, bị diệt môn chỉ trong một đêm,

Đây là loại năng lực gì!

Ngay lập tức, lời đồn nổi lên khắp cả đại lục. Có người nói hoàng thất Bắc Ngụy lần này chính là do đệ nhất thế gia của Bắc Ngụy là Ngọc gia thuê Đệ Nhất Lâu hạ thủ. Ý đồ chính là muốn độc bá Bắc Ngụy,

bước vào công cuộc tranh hùng thiên hạ. Cũng có người nói lần này căn bản chính là Thiên Phong đại lục Thủy gia thuê Đệ Nhất Lâu hạ thủ, để trả đi chỗ dựa lớn nhất của Ngọc gia, rồi tùy thời chuẩn bị tiến quân vào Thiên Tinh đại lục.

Cũng có người nói, Tiêu gia tài lực hùng hậu, chỉ có Tiêu gia mới đủ lực để thuê Đệ Nhất Lâu chấp hành siêu cấp nhiệm vụ điên cuồng này. Đương nhiên, còn có người đoán rằng, Bắc Ngụy từng đối phó với Lăng Khiếu đại tướng quân của Lăng gia, đây có lẽ là do Lăng gia thuê Đệ Nhất Lâu tiến hành báo thù. Dẫu sao thì thể tử của Lăng Khiếu đại tướng quân, mẫu thân của Lăng Thiên, Sở Đình phu nhân chính là nữ tài thần nổi danh nhất hiện nay...

Nhưng bất kể là thế nào, ngoại trừ người đương sự ra, căn bản không có mấy người có thể đoán ra chân tướng chân chính. Thiên Tinh đại lục, sau sự kiện diệt môn lần này chân chính biến thành một vùng nước đục.

Hoàng thất Bắc Ngụy đột nhiên bị diệt, không còn hậu duệ, như rắn mất đầu. Chẳng khác nào có trong các đại thế lực xuất hiện một khối quyền lợi lớn chưa có chủ. Các đại thế lực bắt đầu rục rịch, nhưng ngại Ngọc gia ngàn năm xây dựng thế lực, cho nên không có bất kỳ một cỗ thế lực nào dám trắng trợn nhảy vào vào chủ Bắc Ngụy.

Giương cung bạt kiếm, sơn vũ dục lai.

Nhưng vào thời khắc tuyệt đối mẫn cảm này. Ngọc gia cũng xuất hiện một đại sự.

Sau khi Ngọc gia dưới sự dẫn dắt của hai trưởng lão tới Thừa Thiên. Sau khi chuyện xảy ra mấy ngày Ngọc Mãn Đường mới biết, hành động quy mô lần này của Ngọc gia không ngờ lại là định hạ chuyện hôn nhân cho nữ nhi của mình. Thậm chí còn đưa đồ cưới tới rồi, và đối tượng lại là “một người phải chết”. Mà chuyện này, phụ phụ Ngọc Mãn Đường là phụ mẫu thân sinh, không ngờ lại không hề biết tí gì. Do đó không khỏi cực kỳ tức giận, người thành thật nhất của Ngọc gia này, lần đầu tiên đã nổi trận lôi đình.

Ngọc gia, trong Chỉ Điểm Giang Sơn các.

“Đại ca, ta muốn biết hôn sự của Băng Nhan rốt cuộc là thế nào?” Ngọc Mãn Đường vội vã xông đến, trên đường không ngừng vang lên tiếng hô thảm của thủ vệ, giống như gió xoáy đứng trước mặt Ngọc Mãn Lâu: “Ta là phụ thân thân sinh của Băng Nhan, hôn sự của nó, ta sao lại không biết gì? Thân sự của nữ nhi duy nhất của ta, ta không ngờ lại hoàn toàn không biết. Huynh không phải là nên cho ta một lời giải thích chứ!”

“Lăng Thiên cũng không tồi. Hơn nữa, đó chẳng phải là nữ tể mà người tự mình lựa chọn sao? Ta thay Nhan nhi làm chủ, chẳng lẽ không được à? Chẳng lẽ bởi vì Lăng Thiên bị Giang Sơn Lệnh Chủ Tổng Quân Thiên Lý truy sát mà muốn phủ nhận hôn sự của chúng sao?” Ngọc Mãn Lâu chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn đệ đệ của mình: “Chỉ Điểm Giang Sơn Các chính là nơi bí mật của gia tộc, không có sự cho phép của ta, bất cứ ai cũng không được tự tiện tiến vào. Vậy mà người hôm nay lại tự tiện xông vào, nên xử tội thế nào đây?”

“Đại ca, trước mặt người ngay không nói lời giả dối. Từ lúc chuyện của Băng Nhan phát sinh. Huynh liền tiến vào Chỉ Điểm Giang Sơn Các này, chẳng phải là không muốn đối diện với sự thật của ta sao?” Trong mắt Ngọc Mãn Đường là một mảng đau lòng đến cực độ: “Lăng Thiên và Nhan nhi sánh đôi, thanh toàn cho bọn chúng vốn là một chuyện tốt. thậm chí là một mỹ sự. Nhưng hiện tại Lăng Thiên bị Giang Sơn Lệnh Chủ truy sát ngàn dặm, với thực lực của hắn, người khác vị tất đã biết rõ, nhưng Ngọc gia của chúng ta lại rõ ràng nhất. Đại trưởng lão đời trước của Ngọc gia chúng ta, đệ nhất cao thủ Ngọc Siêu Trần trưởng lão chính là táng mạng trong tay người này. Vào thời điểm mấu chốt này mà nói chuyện cưới xin, có phải là rất không thích hợp không!”

Ngọc Mãn Lâu hí mắt nói: “Lão nhị, người cũng nói rằng Nhan nhi và Lăng Thiên lưỡng tình lưỡng duyệt, chẳng lẽ muốn chia cắt bọn chúng sao?”

Ngọc Mãn Đường cười lạnh: “Đại ca, vẫn là câu nói đó của ta, trước mặt người ngay không nói lời giả dối. Tính tình của Nhan nhi người làm cha như ta biết rõ nhất. Nó đã lưỡng tình lưỡng duyệt với Lăng Thiên, thì đến chết cũng không thôi. Cho dù Lăng Thiên thật sự chết đi, cũng sẽ không hối hận. Mà điều khiến ta đau lòng nhất là, đại ca người lúc này lại lợi dụng hôn sự của Băng Nhan để ném đá xuống giếng. Đại ca, huynh làm vậy khó chẳng khỏi quá đáng quá đấy!”

“Những gì ta làm chính là vì gia tộc. Tự thấy không thẹn với lương tâm.” Ngọc Mãn Lâu vỗ bàn đứng dậy, mắt như điện xẹt: “Thân là tử đệ của Ngọc gia, tới lúc nên hi sinh thì phải hi sinh. Nữ nhi tình trường, vĩnh viễn không thành đại nghiệp. Nhị đệ. Ta đã nói với đệ nhiều lần rồi, đệ cứ tiếp tục dùng cảm tình để làm việc như vậy, cơ nghiệp ngàn năm của Ngọc gia ta sẽ thế nào đây?”

“Nữ nhi tình trường có lẽ không thể thành đại nghiệp. Chẳng lẽ đoạn tình tuyệt tính có thể độc bá thiên hạ sao?” Ngọc Mãn Lâu không nhường bước, nói: “Đại ca, những năm gần đây, dưới luận điệu của huynh, Ngọc gia của chúng đã hi sinh, bóp chết rất nhiều tử đệ ưu tú rồi. Huynh không cảm thấy đau lòng một chút nào sao? Di huấn của tổ tông chỉ là muốn chúng ta tiếp tục truyền thừa, chứ không hề bảo chúng ta phải xưng bá thiên hạ, độc tôn vũ nội. Đại ca, huynh thực sự tự nhận là không thẹn với lương tâm ư?”

“Thân ở thời loạn thế, không dùng thủ đoạn thiết huyết để điều chỉnh thiên hạ. Cứ ẩn nhẫn mãi là có thể bảo toàn được sao? Nực cười.” Ngọc Mãn Lâu chấp tay sau lưng, ánh mắt thâm thúy nhìn xoáy vào Ngọc Mãn Đường: “Đương đường là nam nhi, lưỡng liệt nhất thế! Trời xanh đã trao cho chúng ta cơ hội thống nhất thiên hạ, nên không lợi dụng cơ hội để nắm bắt cơ hội, đứng ở đỉnh phong quyền lợi của thiên hạ. Há chẳng phải là uống công sống một đời sao? Thế thì có khác gì cây cỏ không? Ta không xấu hổ, cũng không có gì phải hối hận!”

“Lật tay khiến gió mây rung chuyển, úp tay khiến giông tố ngập trời. Vui thì khắp chốn ăn mừng, giận thì vạn dặm phải quỳ lạy! Đây là chí nam nhi, đây là khí khái nam nhi, đây là máu nam nhi. Vì sao phải thẹn, vì sao phải hối hận!”

“Trở thành vương hầu, có công danh vạn thế, bại thì như cây cỏ, bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi. Vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn thì sao chứ?” Ngọc Mãn Lâu đột nhiên quay người, đưa tay chỉ ra giang sơn như họa ở ngoài cửa sổ, sắc mặt có chút dữ tợn đến đáng sợ, nói: “Thấy gì không? Giang sơn như họa! Giang sơn như họa đó! Nhị đệ. Nếu có thể đem giang sơn thiên cổ này giẫm đạp ở dưới chân. Ai ai cũng cúi đầu run sợ, nắm quyền sinh sát của ngàn vạn người trong tay, muốn gì được nấy. Nhân sinh được như vậy thì còn có gì mà phải hối hận?”

Trong mắt Ngọc Mãn Lâu thần quang lấp lánh: “Vì đạt được mục tiêu này. Cho dù thiên hạ sinh linh tất cả đều đồ thán. Ba đại lục hồng thủy ngập trời. Vậy thì sao chứ? Huống chi chỉ là một nữ tử, chỉ hi sinh một chút nhân thủ! Đừng nói Bang Nhan là chất nữ của ta, cho dù là nữ nhi thân sinh của ta thì cũng vậy thôi. Ta cũng chẳng do dự một chút nào đâu. Đã sớm làm như vậy rồi, tất cả sự hy sinh này, so với những gì sắp đạt được thì đáng lắm, đáng lắm. Ha ha ha...”

397. Chương 24: Biến Cố Của Ngọc Gia

Ngọc Mãn Lâu cười lạnh một tiếng: “Diên ư? Nhị đệ. Đệ mới là người sai đó. Ha ha... Nhìn tổng quan những lịch triều lịch đại khai quốc quân vương, lịch đại hùng chủ, có ai là không như vậy chứ? Lòng không độc, ý không tuyệt, sao có thể thành đại sự? Một người cổ hủ lưu luyến tình thân, làm sao có thể xây dựng được đại nghiệp! Anh hùng? Ha ha ha. Đây là hai chữ đáng cười nhất, từ cổ chí kim, có mấy nhân vật anh hùng có thể sống thọ mà chết tại nhà? Nhị đệ. Ta nói cho đệ hay, người được gọi là anh hùng, chỉ có sau khi chết mới trở thành anh hùng thôi? Có mấy người còn sống mà là anh hùng đâu? Thân là tử đệ Ngọc gia, nhị đệ ngươi không ngờ đã gần bốn mươi rồi mà vẫn có cách nghĩ cổ hủ không tưởng nổi này. Thật đúng là khiến ta phải giật mình đấy!”

Sau khi Ngọc Mãn Lâu nói những lời này, hẳn lại không biết rằng, trước đây không lâu, đối thủ trẻ tuổi của hắn ở trong Minh Yên lâu cũng đã nói những điều tương tự. Chỉ có điều, quan điểm của Ngọc Mãn Lâu, sao với Lăng Thiên thì rõ ràng là cổ chấp hơn nhiều, cũng điên cuồng hơn nhiều!

“Đại ca. Huynh sao lại nói vậy? Bá nghiệp của Ngọc gia có lẽ trong mắt đại ca là quan trọng. Nhưng nếu như vậy, thanh danh ngàn năm của Ngọc gia sẽ như thế nào?” Một thanh âm thô hào, rõ ràng là đang cố gắng áp chế tức giận trong lòng. Chính là Ngọc tam gia Ngọc Mãn Thiên đã tới.

Đúng vào lúc hai người đang tranh chấp, Ngọc gia lão tam Ngọc Mãn Thiên mệt mỏi phong trần trở về, cũng xông vào Chỉ Điểm Giang Sơn Các. Thủ vệ vừa bị nhị gia trước giờ luôn ôn hòa đánh cho một trận, hiện tại vừa thấy vị tam gia tính khí so với nhị gia còn nóng nảy hơn ngàn lần đang nộ khí bừng bừng bước tới, nào còn dám có nửa ý nghĩ ngăn cản. Ngọc Mãn Thiên sải bước xông vào Chỉ Điểm Giang Sơn Các, vừa hay nghe thấy đoạn đối thoại giữa đại ca và nhị ca, hẩn tính tình ngay thẳng nên mở miệng phản bác ngay.

“Tên hồ đồ như ngươi thì hiểu cái gì? Còn không mau lui xuống cho ta. Người đâu, sao lại không ngăn cản cái tên không hiểu quy củ này!” Ngọc Mãn Lâu trừng mắt, quát. Hôm nay chỉ có nhị đệ thì coi như bỏ qua, không ngờ tam đệ chẳng hiểu thế nào cũng quay về đúng vào lúc này.

“Đệ không hiểu gì ư? Đệ biết đệ là một tên hồ đồ. Nhưng, chính là tên hồ đồ này đã trung thành chấp hành chỉ thị tới Lăng gia đề thân của huynh mấy ngày trước. Kết quả không ngờ lại hại một nhà người ta! Đệ không hiểu đây là đạo lý gì, nhưng đệ ít nhất cũng biết chữ ”nhân” viết như thế nào!” Ngọc Mãn Thiên sau khi biết nội tình của việc đề thân, vốn đã giận dữ từ lâu. Hôm nay về nhà, câu đầu tiên không ngờ lại bị răn đe một trận, tính khí nóng nảy nên không thể chịu nổi nữa, lập tức nổi trận lôi đình nhảy dựng lên: “Đệ muốn hỏi huynh! Hỏi một người thông minh như huynh! Loại chuyện xấu xa bất nhân bất nghĩa này, huynh làm sao có thể quyết định ra được? Trước tiên là hi sinh thanh danh ngàn năm của Ngọc gia, tiếp đến là hi sinh danh tiết của Ngọc Băng Nhan, càng quá đáng hơn là, huynh không ngờ còn chỉ thị cho Ngọc Trầm Thủy hạ thủ với Băng Nhan. Ngọc Mãn Lâu, ta hỏi huynh, Ngọc Băng Nhan có phải là thân chất nữ của huynh không. Huynh biết rõ trong người nó có bệnh, khó có thể sống lâu, không ngờ lại vẫn nhẫn tâm cắt đứt hạnh phúc cả đời của nó. Huynh sao có thể há miệng ra mà nói vậy?”

Tính khí cuồng bạo của Ngọc Mãn Thiên đã bạo phát thì không còn cố kỵ gì nữa. Ngay cả đại ca cũng không gọi, trực tiếp gọi là Ngọc Mãn Lâu, há miệng gào to, nước miếng bắn tứ tung, vô cùng kích động.

“Hỗn trưởng! Ngươi nói gì vậy!” Ngọc Mãn Lâu tức giận đến nỗi cả người run rẩy. “Ngươi đang nói chuyện với ta sao? Ra ngoài được vài ngày, ngươi bị điên rồi sao? Quyết định của gia tộc. Lúc nào mới tới lượt ngươi tới hỏi?”

“Sao hả? Làm không đúng thì ta tới hỏi. Quyết định của gia tộc cái rắm chó. Chẳng phải là quyết định của gia chủ ngươi sao!” Ngọc Mãn Thiên đốp lại, bộ dạng không sợ trời không sợ đất. “Ngươi tuy là gia tộc của bản gia, nhưng chẳng lẽ có thể bịt miệng ta sao? Làm sai thì không thể đổ người ta nói à? Đây là quy củ gì vậy. Lão Tử chưa từng nghe thấy Ngọc gia có gia quy này!”

“Bốp!” Ngọc Mãn Lâu xuất thủ như điện, hung hăng tát cho Ngọc Mãn Thiên một cái, trầm giọng quát: “Ngươi phản rồi. Ngươi xưng Lão Tử với ai vậy? Khôn hồn thì ngậm miệng lại cho ta. Còn dám nói năng càn rỡ với ta nữa, Lão Tử sẽ lấy gia pháp để xử trí ngươi đó!” Ngọc Mãn Lâu dưới cơn kích động, không nhận được cũng thuận miệng xưng là Lão Tử, ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện ra.

“Hiện tại là lúc nào rồi? Trong thiên hạ gió mưa ngất trời, Ngọc gia nguy tại sớm chiều! Các ngươi không ngờ còn có tâm tình để cãi vã với ta ư? Thật đúng là ngu hết thuốc chữa! Hai người các ngươi, lập tức tới từ đường của tổ tông quỳ xuống sám hối cho ta! Nếu còn chưa nghĩ thông thì đừng ra nữa. Mau cút đi, còn gây người ở đó làm gì!”

“Không xong rồi, không xong rồi... Gia chủ, nhị gia, tam gia, ngoài cửa lớn xảy ra chuyện rồi. Người...” Một cao thủ Bạch Ngọc hoang mang chạy vào, giọng nói hoảng hốt vô cùng.

“Chuyện gì vậy? Hoang mang thế này thì còn ra thể thống gì!” Ngọc Mãn Lâu quát lớn một tiếng, giọng nói bạo nộ chấn cho cả Chỉ Điểm Giang Sơn Các rung rung. Nhưng huynh đệ ba người vẫn quay sang nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện không tầm thường. Lúc này, tiền viện lờ mờ truyền tới mùi máu tanh, cũng khiến ba người trong lòng trầm xuống. Đây là biến cố nhiều năm chưa từng gặp của Ngọc gia, thân tại đại bản doanh của Bắc Ngụy Ngọc gia, ai dám tới vượt râu hùm chứ?

Nhưng ba huynh đệ không hổ là nhân vật đã trải qua nhiều sóng gió. Thoáng chốc đã trấn định lại, vào thời khắc quan trọng như thế này, nếu thực sự phát sinh chuyện lớn, mình một khi hoảng loạn, vậy thì hậu quả thực sự là khó lường.

Nghe cao thủ Bạch Ngọc đó lắp ba lắp bắp kể lại, ba huynh đệ Ngọc Mãn Lâu, Ngọc Mãn Đường, Ngọc

Mãn Thiên đều cảm thấy trước mặt tối sầm. Đặc biệt là Ngọc Mãn Lâu, người trầm ổn như hán mã mà cả người cũng lão đảo, cơ hồ sắp ngã xuống.

Trên khoảng đất trống ở tiền viện của Ngọc gia, hơn mười cỗ thi thể được đặt rất chỉnh tề. Xung quanh là những tiếng khóc rung trời, một phu nhân trung niên khoảng tứ tuần đã khóc đến ngất xỉu.

“Khóc cái gì! Không được khóc!” Ngọc Mãn Lâu quát lớn, từ từ bước về phía trước, không ai biết được rằng, vào lúc này, Ngọc Mãn Lâu đã phải dùng hết công lực toàn thân mới không chế được thân thể của mình không run rẩy. Nhưng trước mặt hắn đã là một mảng mờ mịt, trong những thân thể trên mặt đất, có thi thể của một người trẻ tuổi, chính là nhi tử thân sinh Ngọc Lưu Vân của hắn.

Lúc Ngọc gia đại công tử Ngọc Lưu Vân ra ngoài du ngoạn mệt mỏi quá liền trở về, trước khi bước vào cửa lớn của Ngọc gia đột nhiên bị hai người che mặt áo lam lai lịch bất minh kích sát tại đường trường. Thi thể tứ phân ngũ liệt, chết thảm vô cùng. Thị vệ đi theo cũng không có ai thoát chết, bị tàn sát tại chỗ.

“Đại ca... huynh hãy cố nén bi thương...” Ngọc Mãn Đường và Ngọc Mãn Thiên vào lúc này sớm đã quên đi ủy khuất mà mình phải chịu vừa rồi. Một trái một phải đỡ lấy đại ca của mình, cất tiếng an ủi. Nhưng trong mắt hai người, sớm đã nước mắt nhạt nhòa.

Ngọc Mãn Đường nhìn thi thể vẫn còn hơi ấm của đứa cháu. Một hàng lệ nóng không ngăn được mà tuôi rơi, vào lúc này hắn thậm chí quên cả mình với tới chỗ đại ca đòi công đạo cho nữ nhi của mình. Thân hình kiện tráng của Ngọc tam gia Ngọc Mãn Thiên cũng tự run rẩy không thôi. Đó chính là đứa cháu mà từ nhỏ mình đã xem như bảo bối, giờ đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo. Trong lòng hai người đau đớn đến tận xương tủy.

Hai tay Ngọc Mãn Lâu run run, giẫy khỏi hai đệ đệ đang đỡ mình. Thân hình tuy vẫn thẳng như bút, mắt vẫn sáng quắc, nhưng trong mắt những người khác lại đột nhiên cảm thấy gia chủ của mình trong nháy mắt đã già nua đi nhiều.

“Thân ở loạn thế, không giết người thì bị người giết! Cách nói này còn có người hoài nghi ư? Hôm nay mất mạng chỉ trách mình học nghệ không tinh! Có gì mà đáng để bị thương đau khổ chứ? Điều phải làm hiện giờ là truy tìm hung thủ, tể vong hồn người mà đã mất mới là quan trọng nhất. Người đâu!”

Câu cuối cùng của Ngọc Mãn Lâu, hai từ giống như là được phun ra khỏi miệng, vang vọng khắp cả thành Minh Ngọc.

“Có!” Ngọc Mãn Đường, Ngọc Mãn Thiên đồng thời bước lên trước, chấp tay nghe lệnh. Lúc trước tuy bắt mẫn đối với đại ca, nhưng hiện tại là tới khắc gia tộc lâm nguy, huynh đệ dẫu sao cũng vẫn là huynh đệ! Bất luận là chuyện lớn như thế nào đều đợi sau khi nguy cơ qua đi rồi hẵng nói. Ngọc Mãn Đường chỉ có một nữ nhi là Ngọc Băng Nhan. Ngọc Mãn Thiên thì càng không có niềm vui gia đình, sớm đã coi nhi tử của đại ca là nhi tử của mình. Ngọc Lưu Vân đột nhiên bị hại, cũng chẳng khác nào nhi tử của họ bị hại.

Ngọc Mãn Lâu nhìn hai vị đệ đệ, thấy khuôn mặt họ cũng đang đau xót, nội tâm đã bị thương tới cực điểm bỗng dưng cảm thấy mệt mỏi, nhưng lại âm ập. Lúc này, dường như huyết mạch tương thông của huynh đệ ba người lại một lần nữa nối liền với nhau.

Đại công tử của Ngọc gia không ngờ lại bị người ta dùng thủ đoạn độc ác giết chết ngay tại địa bàn của Ngọc gia. Đây căn bản chính là động thổ trên đầu thái tử. Ngọc Mãn Thiên dưới cơn bạo nộ đã hạ lệnh điều tra cả thành Minh Ngọc. Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Mệnh lệnh vừa xuống, tất cả cao thủ thuộc Ngọc gia đều xuất động. Nhưng mệnh lệnh vừa phát ra chưa được bao lâu thì khố phòng ở nội viện của Ngọc gia đột nhiên bốc cháy. Lửa cháy ngút trời. Lửa theo thể gió cơ hồ đã lan ra cả nửa Ngọc gia. Thế lửa cực mạnh, tới khi khó khăn lắm mới dập được thì khố phòng lớn nhất của Ngọc gia đã là cháy thành một đống tro tàn.

Ngay sau tin tức hoàng thất Bắc Ngụy bị diệt tuyệt, chuyện của Ngọc gia cũng nhanh chóng được truyền khắp thiên hạ.

Hai chuyện xảy ra liên tiếp đã khiến cho các đại thế lực lập tức hiểu ra gì đó. Ừ, tựa hồ như là, địch nhân nhiều năm chưa từng xuất hiện của Ngọc gia cuối cùng cũng xuất hiện rồi. Hơn nữa còn triển khai căn quét đối với Ngọc gia không chút lưu tình. Mà Ngọc gia trong đoạn thời gian này, thế lực vô cùng phân tán, đặt

biệt là hơn một nửa số cao thủ tinh nhuệ đã được điều tới tận Thừa Thiên. Thực lực yếu đi nhiều, tất cả những điều này không nghi ngờ gì nữa đã cấp cho địch nhân cơ hội xuất thủ lớn nhất.

Tất cả mọi người đều biết rằng, Ngọc gia ngàn năm ở ẩn mới là địch thủ tranh bá thiên hạ lớn nhất của các đại thế lực. Một khi chiến loạn nổi lên, có lẽ Ngọc gia mới là phe có hi vọng lớn nhất có thể thống nhất thiên hạ! Các đại gia tộc xưa nay tuy ngoài mặt thì cung thuận, nhưng hiện tại một khi thấy Ngọc gia tựa hồ như lâm vào tình huống bấp bênh bốn bề thọ địch, các thế lực lập tức có phản ứng.

Hùng chủ các phương đều là nhất đại bá tài, ai mà chịu dễ dàng khuất phục dưới người khác chứ.

Không khí chiến tranh dày đặc.

[/QUOTE]

398. Chương 25: Phong Vân Động Đãng

Tây Hàn đồng dạng cũng không tỏ ra yếu kém, đại tướng quân Tây Môn Trùng Thiên nóng lòng muốn lập công cũng suất lĩnh hai mươi vạn đại quân, chầm rãi tiến gần Bắc Ngụy.

Ngô quốc Nam Trịnh cũng đình chỉ nội chiến giữa hai nước, nhao nhao chỉnh đốn binh mã, lơ mơ có ý đồ bắc thượng.

“Lúc chia tay, ta đã nhiều lần dặn dò, chỉ cần hai người các người trước tiên tới ứng phó với Lăng gia mà thôi, thậm chí nếu không ổn thì trực tiếp san bằng Lăng gia cũng không phải là không thể, chẳng phải ta ít nhất cũng giao trên bảy thành lực lượng tinh nhuệ của gia tộc cho các người sao?”

Nhưng cử động hiện tại của Ngọc Trầm Thủy, lại hoàn toàn là một mình muốn tiếp nhận cả Thừa Thiên. Cho dù thực lực của Ngọc gia có mạnh tới mức nào đi chăng nữa, cũng không thể trắng trợn nuốt gọn cả Thừa Thiên như vậy! Âm thầm hành động, phải âm thầm hành động. Trước khi đi đã dặn dò cả trăm lần rồi, vị đại trưởng lão này vẫn hành động một cách đao to búa lớn. Đặc biệt là những gì họ đang làm, không ngờ dùng cao thủ tinh nhuệ nhất của Ngọc gia đi làm cái chuyện vụn vặt đó, thế chẳng phải là dùng dao mổ trâu đi giết gà sao.

Hiện tại nếu như tiếp nhận những cái này, tất nhiên sẽ mang tới thu nhập cực lớn cho Ngọc gia, nhưng vô hình trung sẽ làm mỏng đi lực lượng cao thủ của Ngọc gia. Mà những cái này, đợi khi tương lai chiếm lĩnh được Thừa Thiên rồi vẫn có thể chậm rãi mà lấy, lúc đó sẽ có nhân tài chuyên nghiệp tới phụ trách, sẽ không lâm vào tình trạng bó tay như hiện tại, người ngoài nghề chỉ đạo người trong nghề.

Trong lúc này, Ngọc Mãn Lâu thực sự có một loại xung động muốn bóp chết Ngọc Trầm Thủy, Ngọc Trầm Không.

Nếu chỉ có chiều hướng ở phía Thừa Thiên thì còn đỡ, bất kể là như thế nào, bằng vào lực ảnh hưởng khổng lồ ngàn năm tích lũy của Ngọc gia, cho dù xuất hiện bất kỳ chuyện gì thì tin rằng cũng có thể tạm thời áp chế được. Nhưng đúng vào thời khắc này, Bắc Ngụy hoàng thất lại bị tổ chức sát thủ khủng bố nhất của Thiên Tinh đại lục tiêu diệt triệt để. Cái này có thể gọi là nhà đột lại gặp mưa to, thuyền vỡ lại gặp gió lớn.

Hai chuyện này, nếu chỉ có một chuyện phát sinh đơn độc, tất nhiên cũng sẽ làm oanh động thiên hạ, nhưng bằng vào sự tích lũy ngàn năm của Ngọc gia, cũng lắm thì cũng chỉ là một trận rối loạn mà thôi. Nhưng hai chuyện lại một trước một sau cơ hồ là đồng thời phát sinh, Ngọc gia lập tức trở thành cái đích của mọi người. Trong thiên hạ, tất cả mũi dùi đều toàn bộ chuyển hướng vào Ngọc gia! Cho dù người là thế gia ngàn năm, nhưng người nếu như muốn diệt ta, ta sẽ không ngồi yên chờ chết đâu!

Mọi người vốn cho rằng, cho dù Ngọc gia thật sự muốn tranh bá thiên hạ, vậy cũng nhất định sẽ ẩn nhẫn tới lúc tối hậu mới phát động. Nhưng không ai ngờ rằng, trong trường phân tranh thiên hạ này, người đầu tiên nhảy ra chính là Ngọc gia, quả thực là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Vốn bởi vì chuyện của Giang Sơn Lệnh Chủ, Lăng gia đã trở thành đối tượng gây chú ý của thiên hạ, cũng là một khối thịt ngon mà các đại thế lực đều muốn cắn một miếng, nhưng hiện tại Ngọc gia hoành không xuất thế, lại tựa hồ như là treo một thanh cương đao sáng loáng trên đầu các thế lực. Nếu Ngọc gia thành công, những người này chắc chắn sẽ đối mặt với sinh tử quan đầu. Vào thời khắc này, ai mà còn muốn tới cắn một miếng thịt chứ?

Thế là, trong khoảng thời gian mấy ngày ngắn ngủi, Ngọc gia tiếp nhận vị trí của Lăng gia, trở thành tiêu điểm của cả thiên hạ!

Đúng vào lúc này, một tin tức khủng bố đột nhiên truyền ra, triệt để bức Ngọc gia vào thế đối lập với tất cả các đại thế lực.

Tây Hàn Tây Môn thế gia đột nhiên bị Lăng Thiên tập kích diệt sạch, một đại lượng lớn cao thủ trong môn hoặc chết hoặc bị thương, tổn thất thảm trọng, ngay cả gia chủ Tây Môn Vô Ý cũng thân thụ trọng thương, sinh tử chưa rõ.

Thế gia trăm năm, cơ hồ như hủy trong phút chốc. Người chủ sự hiện tại của Tây Môn thế gia đổi thành nghĩa tử của Tây Môn Vô Ý - Tây Môn Tập, còn rất trẻ tuổi.

Mà sau khi Tây Môn Tập tiếp quản Tây Môn thế gia, quyết định đầu tiên mà hắn đưa ra là thế sẽ báo thù cho gia tộc, tuyệt không bỏ qua cho Lăng Thiên! Để báo được đại cừu này, Tây Môn Tập không tiếc dâng thư cho Ngọc gia gia chủ Ngọc Mãn Lâu, tỏ ý quy thuận của nhà mình. Nói là chỉ cần Ngọc gia có thể giúp Tây Môn thế gia báo được đại cừu này, Tây Môn thế gia từ đây sẽ đời đời kiếp kiếp để Ngọc gia chỉ đâu đánh đó.

Đây vốn là hành động tuyệt mật giữa hai đại gia tộc, nhưng không biết là vì sao lại bị tiết lộ ra ngoài. Trong nhất thời thiên hạ ai ai cũng đổ mắt nhìn vào. Khi Tây Hàn hoàng gia chất vấn Tây Môn Tập, tân nhiệm gia chủ Tây Môn Tập trước tiên là ấp úng, thủy chung không chịu thừa nhận, sau cùng Tây Môn Tập then quá thành giận, không ngờ lại đánh đuổi sứ giả mà hoàng đế phái tới ra khỏi cửa. Và tuyên bố: Thế gia kết minh, vốn là chuyện bình thường, có chỗ nào đáng ngạc nhiên đâu! Tây Môn thế gia và Ngọc gia kết minh, có gì mà không được? Ai dám có ý kiến thì sẽ đồng thời trở thành kẻ địch của hai đại thế gia Tây Môn gia và Ngọc gia. Đặc biệt là sau cùng vị gia chủ trẻ tuổi này còn gào lên một câu vô cùng cuồng vọng: “Ai dám không phục thì đứng ra đây cho Lão Tử!”

Sơn hà ba ngàn dặm của Đông Nam Tiêu gia đột nhiên giới bị sâm nghiêm, đại quân từ từ tập kết lại, theo người biết rõ tình hình tiết lộ, phỏng chừng binh giáp tinh nhuệ của Tiêu gia chắc có khoảng hơn ba mươi vạn.

Cục thế của cả Thiên Tinh đại lục giống như một dây cung đã kéo căng, chạm vào là nổ ngay!

Trong thành Thừa Thiên, hai vị trưởng lão của Ngọc gia thấy Lăng gia đã có ý thoái nhượng, đám người của Ngọc gia hành sự càng không kiêng nể ai, có ý vị như đã làm chủ Thừa Thiên, duy ngã độc tôn.

Ngọc gia dưới tiền đề chưa chứng cầu ý kiến của Lăng gia đã trực tiếp dùng một lượng vốn lớn, cường hành mua lại chỗ ở cũ Dương gia, thậm chí còn mua lại sạch hơn trăm ngôi nhà xung quanh. Sau khi xong chuyện thì giải thích với Lăng lão phu nhân rằng Ngọc gia đưa của hồi môn tới, song phương tuy là người thân, nhưng gần ngàn người không tiện cứ ăn không ngồi rồi tại Lăng gia, như vậy thì quá mất đi phong phạm thế gia ngàn năm của Ngọc gia, huống chi còn phải đợi đến ngày đại hôn của Lăng Thiên và Ngọc Băng Nhan, đoạn thời gian này cũng cần phải có một nơi đặt chân tại đây vân vân...

Lăng lão phu nhân oán thầm không thôi, trước mắt biết mình là thế gia ngàn năm lại bắt đầu nói quy cũ, nói phô trương. Chuyện thất lễ lúc trước sao không nói, rõ ràng là muốn bồi dưỡng thế lực của mình ở địa giới Thừa Thiên mà, có điều sớm đã có ám kỳ của Lăng Thần cho nên lão phu nhân cũng không quá để ý, ngược lại còn cười ha ha đáp ứng. Từ lúc này càng không hỏi tới chuyện này nữa, mặc cho Ngọc gia tự mình chạy qua chạy lại, thậm chí thỉnh thoảng còn giúp đỡ mấy việc nhỏ, dù sao thì họ cũng ở địa bàn của mình mà. Ngọc gia tuy thế lớn, nhưng mua nhà mua đất khẳng định là không thể thuận buồm xuôi gió. Có điều dưới sự giúp đỡ của Lăng gia cho nên cũng không xuất hiện tình huống ép mua ép bán.

Dưới sự tận lực giúp đỡ của Lăng gia, thế là chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Ngọc gia đã dựng được một chỗ đứng tại Thừa Thiên, nếu như có đủ thời gian để chiêu binh mãi mã, e rằng trong một khoảng

thời gian ngắn có thể khôi phục được khí thế hưng thịnh của Dương gia năm nào, thậm chí còn vượt quá cả Dương gia! Cái khác không nói, chỉ với tổng bộ của Ngọc gia tại Thừa Thiên cũng đã hơi có quy mô, địa bàn rộng lớn. Hơn nhà cũ của Dương gia ngày trước đến mấy lần.

Dưới lực huy hiệp cực lớn của Ngọc gia, mấy gia tộc cỡ lớn và cỡ nhỏ ở trong thành Thừa Thiên bắt đầu từ từ thử dựa vào Ngọc gia, hết lòng nịnh bợ Ngọc gia, dưới sự nỗ lực giúp đỡ họ, Ngọc gia cũng lần lượt nắm được một số thế lực bản thổ của Thừa Thiên, đang dần dần từng bước mở rộng, thế lực đề thăng một cách vững trãi. Còn những thế lực hắc ám của thành Thừa Thiên, Cuồng Phong bang vốn cực thịnh nhất thời, dưới sự từng bước tiến bực của Ngọc gia đã dần dần thu nhỏ thế lực của mình lại, nhượng bộ Ngọc gia, bất kể là Ngọc gia gây hấn như thế nào, giữa hai đại thế lực không ngờ lại không phát sinh chút xung đột đẫm máu nào.

Trong tính toán của hai vị trưởng lão, với tư liệu thôi diễn mà Ngọc gia thu thập được, Ngọc gia cho dù có thể hủy diệt, chinh phục Cuồng Phong bang, bang phái địa đầu xà của Thừa Thiên này thì cũng sẽ phải trả một cái giá không nhỏ. Nhưng Cuồng Phong bang lại bất ngờ lảng tránh, càng khiến cho người của Ngọc gia thêm ngang ngược kiêu ngạo, có ý vị như ta đây là nhất.

Tựa hồ như trong cả thành Thừa Thiên, bất chi bất giác đã phát sinh một cuộc giao nhận quyền lực trên quy mô lớn, bầu không khí mỗi ngày đều áp ứ đến cực điểm, giống như là chỉ cần một tia lửa cũng có thể khiến cho nó nổ tung, nhưng thủy chung lại không bạo phát.

Sức uy hiếp của thế gia ngàn năm Ngọc gia này có thực sự là lớn vậy không?

Thế lực vốn có của thành Thừa Thiên tựa hồ như đang nằm dưới sự thao túng của một bàn tay to lớn, nhượng bộ toàn diện một cách ngay ngắn trật tự. Ngay cả Minh Yên lâu danh mãn thiên hạ trong đoạn thời gian này cũng thu mình, hành sự âm trầm đến cực điểm.

Trong sự mập mờ khó hiểu như vậy, tựa hồ như dưới sự ngầm đồng ý của các phương, dã tâm của hai người Ngọc Trảm Thủy, Ngọc Trảm Không có thể nói là bành trướng tới cực điểm, thậm chí con không đem tình hình bất thường này báo lên trên, tự tin vào thế gia ngàn năm của mình. Bọn họ với lòng tin duy ngã độc tôn, hùng tâm bừng bừng chỉ huy tất cả các thế lực của Ngọc gia trú tại Thừa Thiên nhanh chóng hóa thành các xúc tu, đặt một chân vào cơ hồ như lại tất cả các hành nghiệp ở Thừa Thiên. Thế cho nên, ngay lập tức, thế lực của Ngọc gia bành trướng nhanh chóng như một quả bóng hơi. So với địa bàn đang cấp tốc bành trướng mà nói, hơn một ngàn người của Ngọc gia tới Thừa Thiên thì còn lâu mới đủ dùng. Dù sao thì cao thủ làm việc cũng án theo số người mà tính, một cao thủ trong chiến đấu có thể tương đương với mười người, thậm chí còn nhiều hơn. Nhưng trong như sự việc thời bình, năng lực làm việc của cao thủ cũng giống như một người bình thường, cho nên đại quân tinh nhuệ có thể chống đỡ hơn vạn người của Ngọc gia này, khi làm những việc vụn vặt thì không bằng những nhân viên bình thường! Nhưng mà vào lúc Ngọc Trảm Thủy cảm thấy có lòng tin đầy đủ, có nhiều thành tựu mới dám gửi phi cấp truyền thư yêu cầu tổng bộ Ngọc gia lại phái thêm một lượng lớn nhân thủ tới để viện trợ, muốn xây dựng một Ngọc gia thứ hai ở Thừa Thiên, thì vào thời khắc vô cùng tế nhị này, Ngọc gia, chính xác mà nói thì là cả Bắc Ngụy lại trở nên rối loạn một cách không có dấu hiệu báo trước.

Vào lúc Ngọc Mãn Lâu bận truy tìm hung thủ thì đột nhiên nhận được hồi báo dương dương đắc ý của Ngọc Trảm Thủy, đọc xong nội dung của tín hàm. Hai mắt Ngọc Mãn Lâu đờ ra, chân run run, cơ hồ như là giật đến nổi ngất đi.

399. Chương 26: Bày Mưu Lập Kế

Nếu như không có sự giúp đỡ của một thế gia ngàn năm nào, chỉ bằng vào thế lực hiện tại của Tây Môn thế gia, tân nhiệm tiểu gia chủ Tây Môn Tạp sao dám kiêu ngạo như vậy? Nghi vấn này thậm chí ngay cả người của Tây Môn thế gia cũng phải tán đồng. Tuy bọn họ không biết rõ Tây Môn thế gia có phải là chân chính dựa vào Ngọc gia rồi không, nhưng thấy ý tứ của gia chủ như vậy, ít nhất thì Tây Môn thế gia cũng

có một chỗ dựa vững chắc khác. Sự phân tích này khiến những đệ tử nhân tâm đang hoảng hốt của Tây Môn thế gia lại một lần nữa run lên.

Mà lúc này, cái gọi là hậu đài của Tây Môn thế gia - bức thư của Ngọc Mãn Lâu hồi đáp Tây Môn Tạp căn bản vẫn đang trong giai đoạn dẫn đo dùng từ.

Bắc Ngụy Minh Ngọc thành đã triệt để trở thành tiêu điểm của cả thiên hạ. Vô số nhân viên tình báo của các nơi đều lớp lớp tiến vào Minh Ngọc thành như thủy triều. Bất kỳ nhất cử nhất động của bất kỳ một ai trong Ngọc gia, bao gồm cả các môn vệ canh cửa, thậm chí cả gã sai vặt trong nhà bếp đi ra ngoài mua đồ cũng có người chuyên môn phụ trách chỉnh lý và nghiên cứu. Sau đó mỗi một tin tức đều liên tục không ngừng được truyền đi bát phương.

Dã tâm lớn như vậy, thực sự đã trở thành kẻ địch chung của thiên hạ.

“Độ phát triển của sự tình cho đến giờ đều rất thành công. Vậy thì, bước tiếp theo nên làm thế nào?” Thừa Thiên, Lăng phủ, Lăng lão phu nhân dựa vào giường mềm, mỉm cười nhìn thiếu nữ vẻ mặt điềm tĩnh ở trước mặt, lộ ra vẻ tán thưởng: “Thật không ngờ Thiên nhi không có ở đây, chỉ một mình con chống đỡ biệt viện, tiến thêm một bước nữa là cả Lăng gia. Hơn nữa, có thể lặng lẽ hoàn toàn hóa giải khí thế to lớn của Ngọc gia, khiến nhân mã của Ngọc gia tiến công Thừa Thiên hoàn toàn lâm vào vũng bùn, còn dương dương đắc ý tự cho mình là đúng. Hiện tại, thủ đoạn này trước mắt càng làm thiên hạ thêm rối ren. Thần nhi, xem ra lão nhân ta trước giờ đã đánh giá thấp con rồi.”

“Tất cả những điều này đều là sự an bài của công tử. Thần nhi chẳng qua là nghe theo mệnh lệnh của công tử, theo kế mà làm thôi. Nào dám kể công.” Lăng Thần điềm tĩnh mỉm cười, trong đôi mắt đẹp chiếu ra cảm tình xấu sắc.

“Ồ? Sao còn gọi là công tử? Cái con nhà đầu này, không thể đối cách xưng hô à?” Lăng lão phu nhân híp mắt lại, ý vị thâm trường cười nói: “Chẳng lẽ con nghĩ là lão thân mất mớ chân chậm rồi ư? Chỉ tại Thiên nhi không hăng hái, nếu như tiểu tử hăng hái, lão ta đã có hi vọng được bế chắt rồi...”

“Lão phu nhân!” Lăng Thần lập tức mất hẳn sự rụt rè, mặt đỏ rực.

“Ha ha ha...” Lăng lão phu nhân cười sang sảng, nói: “Chuyện của người trẻ tuổi các con, lão thân sẽ không hỏi đến nữa. Tất cả để Thiên nhi làm chủ là được. Tin rằng Thiên nhi sẽ không khiến lão thân thất vọng đâu, càng sẽ không để con thất vọng.” Những lời này của Lăng lão phu nhân tựa hồ như có ý gì khác.

Lăng Thần đỏ mặt, vội vàng chuyển đề tài: “Với cách nhìn của lão phu nhân, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?”

“Cứ làm theo ý con đi, nha đầu con nghĩ thế nào thì làm thế ấy.” Lăng lão phu nhân cười cười nói một câu, rồi đột nhiên mặt nghiêm lại, nói: “Trước mặt lão thân, con không cần phải giấu diếm làm gì, nói tất cả những tính toán của con ra đi. Lão thân sẽ giúp con hợp kế. Dẫu sao thì kế hoạch cũng không được biến hóa quá nhanh, cho dù là kế hoạch có chu mật đến thế nào đi chăng nữa, theo biến hóa của tình thế cũng luôn cần phải tùy cơ ứng biến.”

Lăng Thần nhu thuận vâng một tiếng, nói: “Lão phu nhân nói phải. Thiên hạ hiện này đã biến thành một loạn cục, tới mức độ nhất súc tứ phát rồi. Tuy trước mắt chúng ta nhiều lần vận dụng mưu kế, đem tất cả sức chú ý của các đại thế lực chuyển hết lên người Ngọc gia Bắc Ngụy, nhưng đối với sự tích lũy ngàn năm của Ngọc gia, tin rằng bất kỳ một thế lực nào cũng không dám khinh cử vọng động. Ngọc gia nếu muốn được ăn cả ngã về không, đầu tiên sẽ hạ tử thủ nhắm vào bất kỳ một nhà nào đó. Bất kể đó là nhà nào đều khó tránh khỏi mệnh vận bị tiêu diệt. Cho nên, thiên hạ tuy loạn, nhưng vẫn chưa loạn tới mức nhất định. Các thế lực đều đang quan vọng, hoặc có thể nói là đang chờ đợi. Đợi có một nhà trong đó không nhin nổi mà xuất thủ trước.”

“Đợi đã.” Lăng lão phu nhân tựa hồ như nhớ tới gì đó, nói: “Nhưng kế hoạch lần này của chúng ta lại thực sự là quá thuận lợi. Thậm chí ngay cả bản thân triệt thoái ẩn nhẫn như thế nào, đều giống như là trước khi xảy ra chuyện đã diễn luyện qua. Đặc biệt là hành động bên đó của Bắc Ngụy, thực sự là quá thuận lợi đó.” Lăng lão phu nhân nhíu mày: “Thần nhi, kế hoạch này, các người đã trù bị rất lâu rồi phải không?”

“Không dám giấu lão phu nhân. Chuyện đúng là vậy.” Lăng Thần mỉm cười, khẩu khí hồ hững nhưng lại

khiến Lăng lão phu nhân kinh hãi: “Các con sao có thể tính toán xa như vậy? Thiên nhi hẳn làm thế nào vậy?”

Lăng Thần mỉm cười, nói: “Có điều kế hoạch dùng để đối phó với Ngọc gia chính xác là lâm thời mới quyết định. Trong kế hoạch nguyên bản của công tử. Ngọc gia không phải là mục tiêu chủ yếu.”

“Công tử sớm đã đoán rằng, Thừa Thiên có vị trí đặc thù, chỉ cần Thừa Thiên có biến động gì, nhất định sẽ có các phương thế lực mạnh mẽ trên thế giới tiến tới. Nhưng công tử lúc trước lại không hề lo lắng về Ngọc gia, từ sau khi biết ân oán ngàn năm của hai nhà Thủy Ngọc, công tử thủy chung mang thái độ kính nhi viễn chi đối với Ngọc gia. Bởi vì bất kể là như thế nào, Ngọc gia cũng bị kẻ địch ngàn năm Thủy gia này kiềm chế. Trước khi hai nhà chưa phân thắng phụ thì không cần phải để ý đến.”

“Không phải là Ngọc gia? Vậy là...” Sắc mặt của Lăng lão phu nhân có chút kinh sợ, tựa hồ như đoán ra gì đó nhưng lại không dám xác định, hoặc có thể nói là không muốn xác định.

“Kế hoạch này của công tử vốn là để nhắm vào Tiêu gia.” Lăng Thần đồng dạng nói ra, giọng nói trầm thấp, nhưng lại đánh gục một tia ảo tưởng cuối cùng của Lăng lão phu nhân: “Tiêu gia mới là kẻ có dã tâm bừng bừng, thực lực thâm tàng bất lộ, cao thâm mạt trắc tuyệt không dưới Ngọc gia. Nhất là họ luôn nhìn chằm chằm vào Lăng gia như hổ đói. Hội đấu giá của Tiêu gia tại Thừa Thiên vốn có ý muốn dồn Lăng gia ta vào chỗ chết, với thực lực của họ mà nói, thực sự là kinh địch lớn nhất trong công cuộc tranh bá thiên hạ của Lăng gia ta. Trong những năm gần đây, công tử đã tốn bao tâm tư để xử lý tất cả thế lực của Tiêu gia tại Thừa Thiên, muốn trừ tận gốc lên, cắt đứt tai mắt, chính là vì kế hoạch này.”

“Chỉ cần Thừa Thiên có biến. Tất cả hành động của Tiêu gia, công tử liền sẽ khởi động kế hoạch, hoàn toàn dồn Tiêu gia vào trung tâm sóng gió, trở thành cái đích nhắm của mọi người.” Trên mặt Lăng Thần mang theo một nụ cười kính phục, chậm rãi nói rồi lại đột nhiên thở dài, nói: “Song công tử tuy thần cơ diệu toán, chung quy vẫn tính sai một nước, do Thủy gia bất ngờ tham gia vào chuyện của Thiên Tinh đại lục, Ngọc gia vì thế không thể bảo trì trầm mặc, phát động thế công trước. Cho nên, sau khi phía Thừa Thiên có biến động, người có hành động đầu tiên lại chính là Ngọc gia, đây vốn là điều mà công tử không ngờ đến. Mà hai đại thế lực Ngọc gia và Tiêu gia luôn cố kỵ nhau, một khi Ngọc gia động thủ trước, Tiêu gia nhất định sẽ tạm thời hành quân lặng lẽ, tiếp tục ẩn nhẫn. Chỉ bởi vì hai nhà này nếu như nổi lên xung đột trước, vậy thì lập tức chính là thời điểm mà cả thiên hạ đều rơi vào chiến cục phân loạn. Mà hiện tại, bất kể là Ngọc gia hay là Tiêu gia đều còn lâu mới chuẩn bị được thỏa đáng. Hoặc có thể nói, hai nhà đều có cố kỵ riêng của mình. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà hai đại gia tộc này nhiều năm như vậy vẫn bình an vô sự với nhau. Do hai nhà đều muốn trước tiên từng bước nuốt gọn những thế lực nhỏ, sau khi từ từ lớn mạnh mới quyết thắng phụ với cường địch. Còn cử động bất ngờ của thái tử Bắc Ngụy Ngụy Thừa Bình, lại triệt để phá vỡ sự bình hành vi diệu này. Ngọc gia tuy chưa chuẩn bị vạn toàn, nhưng nếu nhất ngay lập tức kéo đổ Lăng gia ta thủy chung vẫn là hại nhiều hơn lợi, nhưng lúc này lại liệu lĩnh động thủ với chúng ta.”

“Hiện tại Ngọc gia đã lựa chọn hạ thủ với chúng ta trước Tiêu gia, chuyện đã tới trước mắt, chúng ta chỉ đành khởi động kế hoạch nhắm vào Ngọc gia. Xem như là để Tiêu gia thoát được một kiếp đi!” Lăng Thần ngạo nghễ nói: “Nếu như lần này tới là Tiêu gia, dưới kế hoạch đã được trù bị nhiều năm của công tử, e rằng Tiêu gia cho dù không lập tức tan thành mây khói thì cũng đại thương nguyên khí. Cho nên mới nói, Ngọc gia lần này đã gánh nạn hộ Tiêu gia. Trở thành một kẻ tiêu tiền như nước nhiều nhất và cũng là xui xẻo nhất. Có điều hành động lần này của chúng ta đối với Ngọc gia thủy chung vẫn là khởi sự vội vàng, tất nhiên không quá hoàn thiện. Cho nên, trong kế hoạch này vẫn tồn tại kẽ hở. Có điều, may mà lần này tới Thừa Thiên chính là Ngọc Trảm Thủy và Ngọc Trảm Không. Nếu là bất kỳ ai trong hai huynh đệ Ngọc Mãn Lâu hoặc là Ngọc Mãn Đường, tin rằng ai cũng đủ thủ đoạn để có thể phá hỏng mưu đồ của chúng ta. Ngọc Trảm Thủy và Ngọc Trảm Không võ công tuy cao, nhưng chung quy vẫn chỉ là hai kẻ võ phu. Vào thời khắc chúng ta cố ý dâng lực lượng cho chúng, quả nhiên tham cái lợi nhỏ mà đuổi theo. Điều này cũng tạo thành cục diện quần bách của Ngọc gia hiện tại. Tất cả những điều trước mặt này tất nhiên đều là bố cục tinh diệu của công tử, nhưng cũng không hẳn không phải là nhờ ông trời đã chiếu cố Lăng gia chúng ta!”

Lăng Thần trong mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ, nói: “Nhưng quần cảnh lần này của Ngọc gia chỉ là cơ duyên xảo hợp, chắc sẽ không kéo dài bao lâu. Tới lúc đó, tất nhiên sự chú ý của các đại thế lực sẽ lại quay về phía Thừa Thiên. Lúc đó bọn chúng đã mượn cơ hội lần này, hoàn tất tập kết toàn bộ thực lực, nếu đối

phó với chúng ta, sẽ càng thêm khó ứng phó. Cho nên chúng ta phải trong đoạn thời gian này làm một số việc gì đó, con luôn đợi công tử truyền mệnh lệnh về. Nhưng công tử lại không có bất kỳ đề nghị gì về việc này.” Nói xong, Lăng Thần khổ sở nhíu chặt mày.

Trong giây phút nhận được thư tín của công tử, Lăng Thần đã rơi lệ, mà trong mật hàm mà Lăng Thiên thiên gửi cho Lăng Thần lại chỉ có mấy chữ mơ hồ. Chỉ chỉ ra phương hướng đại thể còn cách làm cụ thể lại không viết một chữ nào. Thậm chí chuyện về sau nên làm như thế nào cũng không nhắc tới một câu, chỉ biết là công tử đã có thể thông qua Lăng Tam Thập truyền thư tín về. Như vậy với thực lực trải khắp thiên hạ của Lăng gia mà nói, hẳn cho dù mỗi ngày chuyển một phong thư cũng là điều hoàn toàn có thể. Hẳn thậm chí còn có thể chỉ huy từ xa cuộc chiến tranh này! Nhưng hẳn lại không làm như vậy.

“Thiên nhi đây là có lòng tin mạnh mẽ đối với các con, tin rằng các con có thể làm tốt.” Lăng lão phu nhân cười ha ha, cổ vũ: “Thần nhi, con ngàn vạn lần đừng để Thiên nhi phải thất vọng. Lão thân tin rằng trong lòng con đã có tính toán tổng thể rồi đúng không?”

Lăng Thần đỏ mặt, nói: “Tính toán thì đã có, nhưng vẫn cần lão phu nhân ra mặt. Thần nhi sợ rằng sẽ khiến lão phu nhân phải mệt mỏi. Cái này...”

Lăng lão phu nhân cười ha ha, đưa tay ra ấn một cái lên trán Lăng Thần, cười mắng: “Cái con tiểu nha đầu này, học cái khác của công tử thì không học, cái trò lấu cá mập mờ thì lại học đủ cả mười phần. Từ lúc con bước vào phòng của lão thân, lão thân đã biết con không có chuyện thì không vào tam bảo điện mà. Lúc này không ngờ lại bày ra bộ dạng áy náy để lừa gạt lão thân. Thật đúng là đáng đánh vào mông.”

400. Chương 27: Đuổi Hồ Nuốt Sói

Lăng lão phu nhân trên mặt thoáng hiện vẻ lo lắng, hỏi: “Ba chuyện nào? Khó lắm ư?”

Lăng Thần tinh thần chấn động, suy nghĩ lại trong lòng một lượt, rồi chậm rãi nói: “Độ khó của ba chuyện này tất nhiên là có rồi. Có điều Thần nhi vẫn có lòng tin có thể hoàn thành. Chỉ cần có một số chỗ then chốt cần lão phu nhân kiểm định hộ Thần nhi. Chuyện thứ nhất, chính là liên quan tới Tiêu gia, thế lực lớn nhất mà ở trong cuộc phân tranh này cho tới bây giờ vẫn giữ thế quan vọng, cần khiến bọn họ phải ra mặt tham dự. Hình thành cục thế chế ngự lẫn nhau với Ngọc gia. Như vậy hai đại thế lực một Bắc một Nam sẽ ở vào thế quân bình. Các nước ở giữa tất nhiên sẽ chỉ đứng nhìn, tuyệt không dám khinh cử vọng động. Tin rằng bất kỳ một phía nào chỉ cần hơi sơ hở, tất sẽ gặp sự đả kích lôi đình của cả hai thế lực. Mà nói tới sự lý giải về Tiêu gia, tin rằng sẽ không có ai hơn được lão phu nhân.”

Lăng lão phu nhân nhắm mắt lại, trầm tư một hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Hai huynh đệ Tiêu Phong Hàn, Tiêu Phong Dương đều là người có tâm tư cẩn mật, tâm cơ thâm trầm. Nếu như không nắm chắc phần lớn, không có cái lợi to lớn, e rằng hai người sẽ không động tâm. Điểm này, e rằng đã tương đối khó làm rồi.”

“Nếu đổi lại là trước kia, chuyện này đương nhiên rất khó làm. Thậm chí tuyệt đối không có cơ hội hoàn thành, duy có lúc này là khác.” Lăng Thần nói như đã có chỗ dựa trong lòng: “Mà hiện nay lại vừa hay công tử không có nhà, lão phu nhân chính là chủ tâm nòng cốt của Lăng gia, cũng là người có quyền tuyệt đối. Nếu lão phu nhân có thể tự mình ra mặt, muốn Tiêu Phong Hàn bảo toàn lời hứa hẹn của Lăng gia, đối với Tiêu gia sớm đã ngập ghé nhòm ngó Lăng gia rồi cả Thừa Thiên mà nói, khẳng định là chuyện cầu mà không được. Hơn nữa Ngọc gia vốn là gia tộc mà Tiêu gia trước giờ cố kỵ nhất, vừa hay hiện tại đã trở thành đích ngắm của mọi người. Tiêu gia rất có thể lợi dụng đoạn thời gian này để vận tác tất cả, mà chúng ta lại có thể ung dung đứng giữa hai đại thế lực này.”

Lăng lão phu nhân mắt sáng lên, vỗ tay nói: “Không sai, dưới tình thế hiện tại, nếu nói Tiêu Phong Hàn sẽ không xuất thủ, vậy thì hẳn nói gì cũng không cam tâm đâu, quả nhiên là diệu kế. Ta chỉ đang nghĩ xem nên nói như thế nào với hắn.”

Nói đến đây, Lăng lão phu nhân đột nhiên thở dài một tiếng, trầm giọng nói: “Cũng không biết lần này, Thiên nhi có thể thoát khỏi đại nạn này không! Nếu không, lão nhân làm vậy, há chắc phải là khiến cho

Tiêu gia vớ bở sao?”

“Lão phu nhân. Người... người đã biết rồi ư?” Lăng Thần cả kinh, nhin không được mà ngẩng đầu lên.

“Chuyện lớn như vậy, chấn động cả thiên hạ, sao có thể giấu được ta? Vô Thượng Thiên, Giang Sơn Lệnh. Một lệnh đổi một mạng. Ài...” Lăng lão phu nhân cười khổ. “Các người cho rằng, lão thái bà ta thực sự đã già đến mức hồ đồ rồi ư? Nếu không phải là Thiên nhi đang ở vào cảnh cử tử nhất sinh. Người cho rằng Tiêu gia sẽ đồng ý lời hứa hẹn của ta ư?”

“Lão phu nhân. Công tử đã dám chủ động đề ra trận đánh cực này. Thậm chí còn dù bận mà vẫn truyền tin tức về, bố trí tất cả. Còn thuận lợi giải quyết vấn đề của Tây Môn thế gia. Điều này chứng tỏ công tử vẫn có dư lực, tuyệt không nguy hiểm.” Lăng Thần nói với lòng tin mười phần: “Cho nên, công tử nhất định sẽ không sao đâu. Xin lão phu nhân người yên tâm.”

Lăng lão phu nhân hơi hé mắt ra, gật đầu không tỏ rõ ý kiến, nói: “Nói xem chuyện thứ hai của con là gì.”

“Mấy năm qua, vì kế sách của ngày sau, biệt viện dưới sự âm thầm bố trí của công tử, sớm đã thành trạm lương thực cho các thế lực nhỏ được xây dựng ở các nơi trên cả đại lục thuộc về Lăng gia ta. Nhưng trước chuyện này thì cục thế vẫn coi là bình ổn, hai là cũng muốn giấu người, nên trước giờ chỉ mua vào bán ra bình thường. Tối đa chỉ là một nơi chứa lương thực với phạm vi nhỏ mà thôi. Hiện tại rõ ràng là đã tới thời khắc ra sức, chung ta án chiếu theo kế hoạch trước kia của công tử, bắt đầu thu mua lương thảo ở khắp nơi, thậm chí chỉ nhập mà không xuất. Nhưng có một tiền đề, chính là cần có một số vốn cực kỳ to lớn chống lưng, nhưng dựa vào thu nhập kinh doanh trong đoạn thời gian này của biệt viện thì còn lâu mới đủ. Cho nên...”

“Cái này cũng không thành vấn đề.” Lăng lão phu nhân gật gật đầu, nói: “Lát nữa ta sẽ nói với phu nhân nhà người là được. Lăng gia mấy năm nay thu gom của cải, cho dù là thủ phủ Thừa Thiên cũng không vượt qua được. Chỉ kim khố của phu nhân nhà người thôi cũng đó phải mở rộng ra mấy nơi, giờ cũng đến lúc cần dùng rồi. Nếu không, kim ngân tồn nhập mốc meo hết.”

Vừa nghe thấy câu này, Lăng Thần không khỏi mỉm cười, nói: “Việc sau cùng chuyện thứ hai cũng có chỗ khó giống nhau. Cũng là cần một lượng tiền tài lớn, chính là thu mua một lượng lớn binh khí, bất chấp là tốt hay dở đều mua vào hết. Một khi đại loạn nổi lên, những thứ này sẽ trở thành bảo bối đầu cơ kiếm lợi của chúng ta.”

“Cái này cũng tùy vào con.” Lăng lão phu nhân không chút chần chờ, trực tiếp vỗ bàn định luận: “Bất kể là cần bao nhiêu, cho dù là cả Lăng gia phải khuynh gia bại sản, cũng phải hoàn thành hai chuyện này trong hạn độ lớn nhất!”

Nghe thấy sự đồng ý của Lăng lão phu nhân. Lăng Thần mỉm cười, trong lòng mừng rỡ vô hạn. Công tử, sự an bài của người, thiếp đã làm được toàn bộ rồi. Sự chuẩn bị mà người cần, thiếp cũng sẽ chuẩn bị thỏa đáng trong nửa năm cho người. Đợi khi người trở về, chính là thời khắc triển khai kế hoạch lớn.

Sau nửa năm, người thực sự sẽ quay về chứ?

Công tử, người hiện tại đang ở đâu? Có khỏe hay không? Thiên nhi đang đợi người...

Thiếp sẽ sống vì người thiếp yêu...

Ở bên kia, hai huynh đệ Thủy Thiên Huyền và Thủy Thiên Nhu đang lo lắng chờ đợi. Hoàng thất Bắc Ngụy đột nhiên bị diệt, cao tăng của Ngọc gia bị tập kích. Hai chuyện lớn này đã làm cho cả thiên hạ phải chấn động. Người khác có lẽ không biết duyên cớ, nhưng huynh muội Thủy Thiên Huyền và Thủy Thiên Nhu sao có thể không biết? Nhưng chính bởi vì biết nên Thủy Thiên Huyền càng thấy hối hận không thôi.

Hai người đồng thời nhớ tới lời nói hờ hững của Lăng Thần hôm đó: “Ta đã dùng nhiều tiền để mời Đệ Nhất Lâu xuất động. Bọn họ sẽ phối hợp hành động với các người.” Hai người trong lòng đồng thời hít một hơi lạnh. Đây... chính là thực lực của Đệ Nhất Lâu ư? Thực sự là quá kinh người, quá khủng bố, kinh thiên động địa.

Nghĩ tới một điểm này, huynh muội hai người đồng thời thở dài một hơi. Hối hận vô cùng vì đã bỏ lỡ cơ hội.

Nếu lúc này lực lượng tinh nhuệ của gia tộc mà tới, phối hợp với hành động báo thù của Lăng gia lần này, triển khai đả kích mạnh mẽ đối với Ngọc gia, lại có cổ lực lượng Đệ Nhất Lâu cực kỳ cường hoành hỗ trợ, tất sẽ tạo thành sự thương hại tuyệt đối lớn cho Ngọc gia. Ít nhất cũng có thể khiến Ngọc gia bị thương tổn tới gân cốt.

Chỉ đáng tiếc. Thời cơ không thể quay lại.

Thế giới này cũng không có thuốc chữa hối hận.

Thời cơ trời ban này, không ngờ lại bỏ lỡ một cách vô ích như vậy. Huỳnh đệ hai người thốn thức, ca thán không ngớt. Lần đầu tiên trong lòng sinh ra sự oán hận mạnh mẽ đối với tốc độ hành động chậm chạp của gia tộc.

Tiếng gió vang lên, một thiếu niên áo trắng xuất hiện trước mặt hai người, cười nói thanh nhã: “Hai vị, mấy ngày không gặp, hai vị vẫn khỏe chứ?”

“Là người.” Thủy Thiên Huyền bước nhanh lên trước: “Tiểu huynh đệ hôm nay tới đây, không biết là có chuyện gì, xin nói ngay ở đây đi.”

Người tới chính là Lăng Trì. Chỉ nghe thấy hần ung dung cười nói: “Phụng mệnh lệnh của đại tỷ, tới hỏi hai vị một câu thống khoái. Những ngày nay, đã phát sinh chuyện gì chắc hai vị không thể không biết. Thành ý và thực lực của phe ta có thể lọt vào mắt của hai vị chứ. Không biết nhân thủ của quý phương từ trong triều đình Bắc Ngụy rút ra hiện tại đang ở đâu? Nhân số có bao nhiêu? Lực lượng như thế nào? Có thể dùng được không?”

Thủy Thiên Huyền biến sắc: “Các người sao biết được chúng ta đã rút nhân thủ ra từ Bắc Ngụy?”

Lăng Trì mỉm cười, ý vị thâm trường nói: “Chỉ cần có tiền, có tin tức gì mà không mua được đâu?”

“Thủy Tinh lâu? Thủy Tinh lâu tái hiện nhân gian rồi ư?” Thủy Thiên Huyền kinh hãi thốt lên: “Các người mua tin tức từ Thủy Tinh lâu ư? Các người có thể liên hệ với Thủy Tinh lâu ư?” Con mắt của Thủy Thiên Huyền co lại, đây chính là một tin tức vô cùng chấn động.

Thủy Tinh lâu, danh như ý nghĩa, đó là bất kỳ tin tức gì trong thiên hạ, trong mắt Thủy Tinh lâu dường như đều trong suốt như thủy tinh. Nghe nói rằng, trong thế gian không có tin tức gì mà Thủy Tinh lâu không biết. Chỉ là người có thể chi được bao nhiêu tiền mà thôi. Câu này đã lưu truyền rộng rãi trong giang hồ. Nhưng một năm gần đây Thủy Tinh lâu đột nhiên mai danh ẩn tích, thế nhân cũng không có ai có thể mua tin tức từ Thủy Tinh lâu nữa. Chỉ cho rằng là nó đã bị một phương thế lực nào đó trừ khử rồi. Nhưng lúc này nghe thấy lời nói của Lăng Trì, tựa hồ như lâu này vẫn tồn tại, chỉ là hành sự bí mật hơn nhiều mà thôi.

Có thể giao dịch cùng Thủy Tinh lâu chính là một loại bảo chứng của thế lực cường đại. Giống như là sự chấn hám mà Lăng gia có thể dễ dàng sai khiến Đệ Nhất Lâu đi đả kích Ngọc gia vậy.

Lăng Trì mỉm cười, chẳng tỏ rõ ý kiến, mắt nhìn vào Thủy Thiên Huyền, đợi hần trả lời.

Không phủ nhận thì chính là ngầm thừa nhận rồi. Thủy Thiên Huyền thở dài một tiếng, nói: “Đại bộ phận nhân mã của chúng ta tuy rằng đã rút ra ngoài. Nhưng đang ẩn náu, trước khi chưa có mệnh lệnh của tộc trưởng, không thể khinh cử vọng động. Chúng ta không có quyền dễ dàng sử dụng số người đó. Hơn nữa, những người này võ công không phải rất cao. Đại bộ phận đều là nhân tài lo nội chính, e rằng không có tác dụng lớn.”

“Ha ha ha...” Lăng Trì bật cười: “Hiện tại Bắc Ngụy hoàn tất đã bị diệt, giống như quần long vô thủ. Bắc Ngụy mệnh mông, tặng ai làm chủ đây? Thủy công tử dưới tay có một cổ lực lượng trọng yếu như vậy. Sao lại không dùng! Không nhân cơ hội này mà hoành không xuất thế, tiến nhanh chiếm quyền khống chế Bắc Ngụy thì còn đợi lúc nào nữa. Đại tỷ từng nói, song phương liên minh như thế này, phía ta đã tận hết thành ý rồi, quý phương cơ hồ như vẫn còn có chỗ giấu diếm. Chẳng lẽ cơ hội trời ban lần này lại lãng phí vô ích như vậy ư? Nếu chuyện gì cũng đợi sự quyết định của quý gia tộc trước, vậy chẳng lẽ các người tới Thiên Tinh lần này chỉ là để du lịch thôi sao?”

Thủy Thiên Huyền mắt sáng lên, rồi lại chợt ảm đạm, nói: “Lời của các hạ không phải là không có đạo lý, nhưng có Ngọc gia ở Bắc Ngụy. Việc này đâu có dễ như vậy, chỉ hơi sơ ý là những con cờ khó khăn lắm mới cho được vào Bắc Ngụy sẽ bị chôn vùi hết. Cái được không đủ bù đắp cái mất đó.”

401. Chương 28: Súc Cốt Công

Thủy Thiên Huyền thân thể chấn động, kinh hãi nói: “Ý của ngươi là Đệ Nhất Lâu không phải giết người xong sẽ lập tức rút lui mà ở lại phối hợp hành động với chúng ta ư?”

“Giết người rồi rút lui! Nực cười! Nếu chỉ là như vậy thì có đáng cái giá trên trời như vậy không?” Lăng Trì bĩu môi nói: “Đệ Nhất Lâu ở đằng trước giết người, sau đó chúng ta phải ở phía sau lần lượt khống chế những chức vị trống do người chết để lại, từng bước nắm giữ đại bộ phận quyền lực của Bắc Ngụy, đạt được mục đích làm tan rã quyền thế của Ngọc gia, đây mới là cả bộ phận kế hoạch ở phía Bắc Ngụy. Đợi sau khi phía Bắc Ngụy tất cả đều thỏa đáng, chắc rằng cao thủ của các người cũng đã tới Thừa Thiên rồi, sau đó chúng ta lại triển khai hành động đối với cao thủ của Ngọc gia ở Thừa Thiên, đến lúc đó tự sẽ có kế hoạch thực hiện ở phía Thừa Thiên. Nếu không, bằng cái gì mà đi đối phó với liên quân cường đại gồm ba trăm Bạch Ngọc, năm trăm Tử Ngọc cao thủ chứ.”

Thủy Thiên Huyền càng nghe mắt càng sáng lên, đứng bật dậy, nói: “Thần tiểu thư quả nhiên nhìn xa trông rộng, tính toán không chút sơ hở, đã như vậy, chuyện cũng không thể chậm trễ được nữa, chúng ta lập tức tới Bắc Ngụy triển khai hành động bước tiếp theo! Ài, huynh đài, chuyện lớn như thế này, sao không nói trước một tiếng?” Thủy Thiên Huyền có chút hưng phấn, nhưng cũng có chút oán thán.

“Thủy công tử! Đây vốn là những chuyện mà các người phải tận dụng triệt để mà tự động triển khai, chúng ta cho rằng thế gia ngàn năm như Thủy gia, tình hình bên trong luôn nắm rất rõ, sao có thể không hiểu đạo lý đục nước béo cò này chứ. Nào ngờ các người lại thực sự không chịu hành động, thật khiến người ta quá thất vọng.” Lăng Trì thở dài một tiếng, mang theo một chút vị đạo hận vì rèn sắt không thành thép. Thủy Thiên Huyền nhất thời lắp bắp, mặt đỏ tới tận mang tai, nói không ra lời.

“Vả lại, phía Bắc Ngụy, Thủy công tử một mình tiến vào có được không?” Lăng Trì nhắc nhở: “Phía Thừa Thiên luôn cần Thủy cô nương ở lại chủ trì đại cục. Dầu sao thì các người cũng không thể gạt Thừa Thiên sang một bên được phải không? Vả lại, Thủy cô nương có tới Bắc Ngụy hay không thì cũng chẳng có vấn đề gì.”

Huynh muội hai người nhìn nhau, đều cảm thấy quả thực là rất có triển vọng, hơn nữa Lăng gia đã xuất lực nhiều như vậy, thể hiện cả mười phần thành ý, phía mình nếu không chứng tỏ gì thì quả thực không không ổn, cho nên lập tức đồng ý.

Có điều Thủy Thiên Huyền vẫn luôn thấp thỏm trong lòng, mơ hồ cảm thấy trong kế hoạch tựa hồ như có chỗ nào đó không đúng, nhưng suy nghĩ kỹ càng thì tuy có nguy hiểm nhưng lại không có hại gì đối với Thủy gia. Ít nhất thì cũng là lợi nhiều hơn hại. Tuy trong lòng vẫn thấy khả nghi, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng, chỉ dẫn đi dặn lại ca ca của mình nhất định phải bảo trọng. Vạn sự không được mạo hiểm, nếu chuyện không ổn thì trước tiên lấy việc bảo vệ mình làm trọng.

Thủy Thiên Huyền đương nhiên biết tự mình đi Bắc Ngụy lần này là khá nguy hiểm, nhưng không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Cả ngàn năm nay, Thủy Ngọc lương gia phạm là đụng chạm nhau, có lần nào là không cực kỳ nguy hiểm đâu? Một chút nguy hiểm thì đáng là gì chứ? Nếu có thể nhân cơ hội này mà làm yếu đi được thực lực của Ngọc gia, vậy thì dù phải chết cũng có ngại gì đâu? Hơn nữa gia tộc luôn rất kỳ vọng vào mình, nhưng mình từ lúc tới Thiên Tinh đại lục đã hai lần khiến gia tộc thất vọng, cứ thế này mãi, e rằng địa vị người kế thừa đệ nhất của Thủy gia của mình sẽ không thể giữ được. Bất luận là vì gia tộc hay là vì bản thân, mình đều nhất định phải tận lực hoàn thành công tác này. Việc ở Bắc Ngụy chỉ được thắng chứ không được bại.

Cho nên Thủy Thiên Huyền thực sự không do dự một chút nào.

Biệt viện Lăng gia, trong mật thất.

Ngọc Băng Nhan trên mắt che vải đen dày cộp, tác dụng lớn nhất của vải đen chính là trùm kín được hai mắt, trước mặt là bút mực, trên vách tường ở xung quanh treo đầy giấy Tuyên Thành màu trắng. Giấy ở hai bên tường hiện tại đã được vẽ đầy tranh.

Nhắm mắt vẽ tranh chính là để kiểm tra trí nhớ, cảm giác ổn định ở tay của họa sĩ, mà loại vẽ tranh trên tường này thì càng khó hơn, còn đối với Ngọc Băng Nhan không lâu trước đây hoàn toàn chưa từng biết loại thần kỳ vẽ tranh này mà nói, thành tựu trước mắt có thể nói là rất đáng quý, mà sự chua xót, khổ cực mà lần này nàng phải chịu càng không đủ để nói cho người ngoài.

Khóe miệng Ngọc Băng Nhan hơi nhếch lên, lộ ra đường cong ưu nhã kiên cường bướng bỉnh. Trong đầu nàng, thủy chung có giọng nói của một người, ôn nhu mà lại kiên quyết: “Dùng họa để nhập võ, giúp đỡ Lăng Thiên ta!”

Chỉ có mình thành công lấy võ nhập họa, rồi lại lấy họa nhập võ mới có thể chân chính có tư cách giúp đỡ Lăng Thiên, giúp đỡ người mà mình yêu nhất. Nếu không, sự tồn tại của mình còn có ý nghĩa gì chứ? Từ lúc tới biệt viện của Lăng phủ, Ngọc Băng Nhan liền cầm đầu vào mật thất, chuyên tâm nghiêm cứu thần kỳ bịt mắt vẽ tranh, ăn uống đều tại nơi này cho đến tận hôm nay.

Ngọc Băng Nhan duỗi ngọc thủ ra, nắm chính xác lấy bút lông trên bàn rồi nâng bút, nhúng mực, múa bút, động tác giống như hành vân lưu thủy, hoàn toàn không có một chút trở ngại, một bức sơn thủy chi đồ khí thế bao la trong khoảnh khắc liền xuất hiện trên tờ giấy Tuyên Thành trên vách tường, núi cao vờ vờ, nước chảy menh mông, ý cảnh siêu nhiên.

Một bức sơn thủy đồ rất đẹp, thần kỳ bịt mắt vẽ tranh tuyệt vời.

Lúc này, nếu có người ở bên cạnh, sẽ kinh ngạc phát hiện ra rằng, trên bức bát mặc sơn thủy mà Ngọc Băng Nhan vừa hoàn thành, bất kể là đỉnh núi chọc trời hay là sông suối cuộn trào mãnh liệt không chỗ nào là không toát ra kiếm khí dày đặc, giống như một tòa vạn kiếm chi sơn, vạn kiếm chi thủy. Khiến người ta vừa nhìn vào liền không khỏi chấn động tâm thần, kinh hồn táng đảm.

Lấy võ nhập họa, kiếm trong lòng hiện ra núi, hiện ra nước, hiện ra trời đất bao la trong bức họa.

Bước đầu tiên rất cực cũng hoàn thành rồi.

Ngọc Băng Nhan kéo vải đen xuống, trên khuôn mặt trắng ngần như ngọc tuyết khê lộ ra một nụ cười hưng phấn, khóe miệng hơi cong lên, khăn che mắt không khỏi bị nước mắt làm ướt...

Từ nhỏ đã bị cái bóng ám ảnh của Huyền Âm thần mạch ràng buộc, khiến mình trở thành một phế nhân võ học danh phù kỳ thực. Minh sao mà bất hạnh thế, trên người mặc tuyệt chứng không thể chữa khỏi. Nhưng mình lại cũng rất may mắn, trời cao cho mình gặp được Lăng Thiên, lại có thể hết lòng yêu thương nhau. Người trong tim mình, không chỉ khiến mình có thể ngẩng đầu lên trên võ học, mà thiên cổ tuyệt chứng Huyền Âm thần mạch cũng từ từ có chuyển biến tốt.

Thần thích, thần tích thuộc về bản thân ta.

Từ nay về sau, ta sẽ không còn là một cái bình hoa có dung mạo xuất chúng nữa, ta sẽ trở thành một cánh tay đắc lực của Thiên ca. Ngọc Băng Nhan lệ tuôn như suối, sự tự ti từ nhỏ đã chất chứa trong lòng, sự thương hại lúc trước do gia tộc gây nên, trong lúc này nếu so sánh với mục tiêu của mình thì trở thành nhỏ bé không đáng nhắc đến.

Lăng Thiên thở hổn hển dựa vào một gốc cây đại thụ, khóe miệng dính một tia máu, hần cảm giác cả người trên dưới đều không còn chút sức lực.

Dưới một kích toàn lực sau cùng của Thiên Lý, Lăng Thiên tuy mượn thể mà lui, thành công hóa giải một bộ phận của Thiên Lý, nhưng công lực của Thiên Lý hùng hậu như thế nào chứ, Lăng Thiên rốt cuộc vẫn không tránh khỏi bị trọng thương. Sau khi dùng lửa để ngăn địch, Lăng Thiên biết rõ ràng không cần Thiên Lý được lâu, liệt hỏa hùng hực căn bản không thể ngăn cản được một cao thủ nhất cấp như Thiên Lý, chỉ cần Thiên Lý phá được kế mưu của mình, tất sẽ nhanh chóng đuổi theo. Cho nên Lăng Thiên không để ý đến thương thế, toàn lực triển khai Kinh Long bách biến thân pháp chạy trốn, dọc đường không ngừng

thay đổi phương hướng để đánh lừa đối phương, thậm chí bản thân Lăng Thiên cuối cùng cũng không phân biệt nổi phương hướng, tùy tâm sở dục chạy tới nơi này thì đã đạt tới cực hạn của thân thể. Nếu miễn cưỡng chống đỡ tiếp, e rằng không cần Thiên Lý truy sát, thân thể của mình cũng tự không chịu nổi. Hắn ngã xuống đất mà không lật nổi người.

Trước ngực lại ngâm ngấm đau, Lăng Thiên chậm rãi đứng dậy, lau máu ở khóe miệng, đưa mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, không khỏi cười khổ một tiếng. Nếu mình đoán không lầm, đây căn bản là ở bên cạnh một đường núi, mình vốn một lòng muốn chui vào núi sâu rừng rậm, mượn tâm pháp kỳ diệu để né tránh Thiên Lý, nhưng không ngờ lại chạy tới ven đường núi rừng. Tuy nơi đây đã là trong núi lớn rồi, nhưng cách mình không xa là một sơn đạo gập ghềnh, lại không an toàn. Đối diện với đại địch giống như Thiên Lý, mình bất luận là như thế nào cũng không được lơ là. Lăng Thiên lúc này lại không biết được rằng, nữ tử che mặt đó không ngờ lại mạo hiểm lừa gạt Thiên Lý để tranh thủ rất nhiều thời gian cho mình.

Nơi này đã có đường, vậy thì nhất định có người lai vãng. Thậm chí cách đây không xa có thể còn có khu dân cư. Lăng Thiên thở dài một tiếng, duỗi tay ra vỗ nhẹ lên thân cây, xem ra mình vẫn phải chống đỡ cái thân thể đang bị thương này mà đổi một nơi giấu mình khác vậy, hi vọng không hoạt động quá kịch liệt, thân thể vẫn có thể miễn cưỡng chịu nổi.

“Ong...” Lăng Thiên vỗ lên thân cây, không ngờ lại không phải ra một tiếng “bốp” như bình thường, ngược lại là một tiếng ong ong. Hắn không khỏi ngậy người, quay lại nhìn thật kỹ phía trước cây, dưới dưới sự che lấp của cỏ dại, ở gần gốc của cây đại thụ to bằng hai người ôm này không ngờ lại có một hốc cây đen đen, to khoảng miệng bát, một đại thụ như thế này bên trong không ngờ lại trống rỗng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai cũng không tin rằng, gốc đại thụ thô tráng cao mấy chục trượng này, bên ngoài thì xanh um tươi tốt tựa hồ như sinh cơ dạt dào, nhưng phần rễ lại đã thối rữa chỉ còn lại một lớp vỏ cây dày.

Mắt Lăng Thiên sáng lên, tiện tay ngắt một cành cây chọc vào đo thử độ sâu của hốc cây, không khỏi bật cười trấn an.

Sinh cơ! Sinh cơ khả ngộ bất khả cầu mà ông trời ban cho mình.

Sau nửa tiếng, Lăng Thiên nhìn những con sóc chân sau buộc những mảnh vải trắng mang máu của mình chạy lung tung khắp nơi, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, lặng lẽ vận sức cốt thần công độc môn, xương cốt toàn thân vang lên tiếng lách cách quái dị, cả thân thể đột nhiên biến thành nhỏ đi một nửa, thân hình tiêu sái thon dài biến thành nhỏ như một đứa trẻ mười tuổi, rồi vô thanh vô tức chui vào trong hốc cây, thân hình vận vẹo mấy cái, lập tức một sự tình không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Hốc cây to như miệng bát, thậm chí ngay cả một đứa bé bảy tám tuổi cũng không chui vào được nhưng Lăng Thiên lại cứ thế biến mất ở bên trong, thậm chí không có một chút miễn cưỡng nào.

Tất cả đều không lưu lại bất kỳ một dấu vết nào.

402. Chương 29: Tin Tình Báo Với Giá Trên Trời

Lăng Thiên khôi phục lại thân hình của mình, lại một lần nữa về động khẩu, đơn chương nhất dẫn, nội lực phun ra. Một khối vỏ cây đã được chuẩn bị trước trong bụi cỏ đối diện sớm đã dưới sự dẫn dắt của trọng lực, lẳng không bay lên, bốp một tiếng gắn lên hốc cây, kín khít, tựa hồ như cây đại thụ này là do thiên nhiên sinh ra như vậy, chưa từng có một cái hốc nào.

Trong bóng tối, Lăng Thiên cười hắc hắc, trong lòng không nén được mà cảm thấy thương xót không thôi, nếu mình không có nhiều chuyện quan trọng phải làm, tin rằng chỉ cần có đủ nước và lương thực, cho dù sống trong hốc cây này một năm, tin rằng Thiên Lý có làm cách nào cũng không tìm thấy mình.

Thiên Lý, người cho rằng thực sự có thể thay thế cho thiên lý ư? Lăng Thiên hơi lắc đầu, cười khổ một tiếng, ngồi khoanh chân. Bất kể là thế nào, tiến hành khôi phục thân thể của mình, chuyên tâm trị khỏi nội thương mới là chuyện quan trọng đầu tiên trước mắt.

Qua hốc mắt, lỗ mũi, một cỗ nội lực tinh thuần từ đan điền chậm chậm trào lên, sau khi vòng một vòng quanh thân thể, Lăng Thiên lại một lần nữa rơi vào trong điều tức thâm trầm. Không lâu sau, trên đầu liền bốc lên một làn khói nhàn nhạt, ngưng đọng không tan, mà trong mũi của Lăng Thiên, tiếng hô hấp cũng lập tức biến mất, chỉ có ngực là hơi hơi nhấp nhô, không ngờ đã tiến vào tiên thiên thai tức chỉ cảnh thần bí đó...

Vô nhân vô ngã, vật ngã lưỡng vong!

Cũng không biết là qua bao nhiêu lâu, trong đầu lòng đột nhiên có báo hiệu, nội lực đang lưu chuyển đột nhiên dừng lại, sau đó bình tĩnh, dưới sự vận khí nội thị, chỉ cảm thấy nội lực toàn thân trở nên hoạt bát, khôi phục lưu chuyển tự nhiên như trước, cả người nhẹ nhàng như muốn bay lên, cảm giác từng tức trước ngực cũng biến mất hoàn toàn, biết rằng nội thương cơ bản đã khỏi hẳn, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Nhưng đúng vào lúc này, một loạt bước chân khe khẽ từ xa tiến đến gần, hướng về phía mình. Tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng lộn xộn, rõ ràng không chỉ có một người, mà là của một đám người dường như có vô công, hơn nữa lại có cao có thấp. Một thanh âm thô hào nói: “Đại ca, ta thực sự không hiểu, chúng ta cứ như một con ruồi bay loạn khắp thiên hạ, sao có thể trùng hợp gặp được tên tiểu tặc Lăng Thiên đó? Thế này chẳng phải là lãng phí thời gian một cách vô ích sao?”

Tìm ta ư? Lăng Thiên trong lòng ngẩn ra, đây là thế lực của phương nào vậy? Tìm ta làm gì? Không ngờ còn gọi ta là tiểu tặc? To gan thật!

Một giọng nói trầm ổn vang lên: “Người gấp cái gì? Tin tức truyền ra là hắc đang ở cảnh nội Tây Hàn, sao có thể nói là không có mục tiêu? Hơn nữa, gia chủ chỉ là muốn có thể xác định tin tức Lăng Thiên đã chết mà thôi, chứ không có nói là chúng ta phải tự tay giết hắc. Bất kể là thế nào, chỉ cần biết được tin tức Lăng Thiên đã chết, chúng ta liền có thể về báo cáo. Mà Lăng Thiên dưới sự truy sát của Giang Sơn Lệnh Chủ, cho dù hắc thủ đoạn thông thiên thì cũng liệu có thể sống được bao lâu? Trong thiên hạ, từ cổ chí kim, có ai có thể chạy thoát khỏi sự truy sát của Giang Sơn Lệnh Chủ đâu. Không chừng hắc hiện tại đã mất mạng rồi cũng nên.”

Thanh âm thô hào đó oán giận nói: “Mấy ngày này cứ bôn ba trên lưng ngựa, mông lão tử đau lắm rồi, tiếp theo lại phải tìm khắp núi đồi, mệt chết ta mất! Đại ca, chúng ta nghỉ ngơi một lát đi, đã chỉ cần xác định một tin tức, chúng ta tội gì phải liều mạng như vậy.” Nói xong liền nghe thấy keng một tiếng, rõ ràng là đã ném binh khí lên đất, giọng nói rất gần, tiếp theo lại nghe thấy một tiếng “ài”, một người dựa mạnh vào đại thụ mà Lăng Thiên đang ẩn thân, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Mấy người khác cũng nhao nhao ngồi xuống, Lăng Thiên trong lòng thầm tính toán nhân số, ừm, tổng cộng có sáu người, vô cùng trùng hợp lại ngồi vây quanh cây đại thụ mà Lăng Thiên đang giấu mình.

Sáu người ai cũng không ngờ rằng, Lăng Thiên mà bọn chúng đang lao tâm khổ tứ đi tìm đang bị chúng vây ở giữa như ngàn sao quanh trăng. Thanh âm ổn trọng nhất đó lại nói: “Ài, các người đó, lão ngô, không phải là ta muốn nói người đâu, người tự mình nghĩ lại đi, với tính khí này của người, người đã bao nhiêu lần phải chịu khổ rồi, vẫn không biết thay đổi ư? Bộp chộp như vậy, chẳng trách chủ thượng chưa bao giờ giao cho người một nhiệm vụ quan trọng nào. Cứ thế mãi, tương lai đại sự nếu thành công, chủ thượng luận công ban thưởng, ngô đệ người liệu được đứng ở chỗ nào?”

Giọng nói thô hào cười hắc hắc hai tiếng, tiếp theo lại nghe thấy một tiếng ca thán buồn bực, phỏng chừng là đã nằm xoài trên đất, ồm ồm nói: “Chỉ giao cho ta nhiệm vụ quan trọng thì có ích lợi gì chứ, vẫn không thống khoái bằng cả đám cùng nhau ra ngoài làm việc, lão ngô ta chỉ cần có rượu uống, có cơm ăn là đủ rồi, quần nhiều như vậy làm gì? Thăng quan phát tài ư, tiểu đệ tự hiểu lấy mình, tự thấy không có bản sự, việc gì phải nghĩ xa. Nếu tới lúc đó có thể giữ lại một mạng, đợi các vị ca ca có ngày nở mặt, tiểu đệ tùy tiện chọn một nhà rồi đến ăn nhờ sống nhờ là được rồi.”

Mấy người còn lại giễu cợt, nhao nhao nói: “Đúng rồi đúng rồi, con người của lão ngô, sống khoái hoạt như thần tiên, chuyện người không biết, làm việc không làm, có tiền đồ hay không cũng chẳng thèm quan tâm.

Ha ha, ha ha.”

Lại có một người nói: “Lão ngô muốn ăn chùa uống chùa, xem ra chỉ có theo đại ca. Không chỉ là lão ngô, mấy người chúng ta cũng không có số được phong quang đâu, hơn nữa muốn làm một chức quan nho nhỏ cũng đâu có khó đâu? Tới lúc đó làm một chức quan đánh rắm, rồi cùng nhau tụ tập ở phủ của đại ca, sáu huynh đệ cùng nhau ca hát uống rượu, được thế là thỏa mãn lắm rồi!”

“Được thế là thỏa mãn lắm rồi ư? Đúng là một đám không có chí khí!” Vị đại ca đó cười mắng mọi người một câu, mấy huynh đệ là cười một trận, một lát sau mới nghe thấy một người trong đó trầm giọng nói: “Đại ca, có điều tiểu đệ cảm thấy việc này hơi kỳ lạ. Giang Sơn Lệnh Chủ đó truy sát Lăng Thiên của Lăng gia, nhưng trong gia tộc lại muốn mấy người chúng ta ra ngoài nghe ngóng tin tức, ở đâu lại có đạo lý đó? Thật ra, chuyện này này cứ nhần nại đợi một đoạn thời gian là ắt sẽ có tin tức truyền ra. Chủ thượng phái chúng ta ra ngoài, hơn nữa chọn lọc còn rất nghiêm khắc, không biết là muốn để làm gì? Nếu nói để chúng ta đối phó với Giang Sơn Lệnh Chủ, chúng ta có khác nào pháo hôi? Huynh đệ chúng ta tuy tự cho mình là cao, nhưng mình rút cuộc có mấy cân mấy lượng thì vẫn có thể tự biết. Nếu chỉ là thám thính tin tức, một là vẽ vờ thêm chuyện, hai là cũng thực sự có chút đại tài tiểu dụng.”

“Tất nhiên sẽ không phải là thám thính tin tức một cách đơn thuần. Còn việc phái chúng ta ra ngoài, chủ yếu là ý tứ của nhị gia.” Vị đại ca đó nói: “Không biết vì sao, nhị gia vẫn luôn cho rằng, Giang Sơn Lệnh Chủ vị tất đã có thể giết chết được Lăng Thiên! Cho nên nhị gia luôn kiên trì, nhất định phải phái mấy người chúng ta ra ngoài, ừ, kỳ thực trừ chúng ta ra, nhị gia còn bí mật phái thêm một nhóm nhân thủ nữa, thậm chí là bản thân nhị gia cũng rất có khả năng sẽ tự mình xuất động. Mục đích chỉ có một, vạn nhất Giang Sơn Lệnh chủ không thể giết chết Lăng Thiên. Vậy thì, chúng ta cho dù phải liều mạng cũng tuyệt không thể để Lăng Thiên sống sót trở về.

Lăng Thiên ở bên trong hốc cây cười khỏ, biết rằng vị nhị gia này thực sự rất coi trọng mình, chỉ là không biết rút cuộc đó là vị nhị gia nào? Là nhị gia của Tiêu gia hay là của Ngọc gia, Nam Cung gia? Hay là nhị gia nào đó khác? Nghĩ tới đây, Lăng Thiên mỉm cười, cho dù không biết, nhưng chỉ tính thử một chút đã phát hiện ra thế giới này thực sự có không ít nhị gia.

“Giang Sơn Lệnh Chủ không giết được Lăng Thiên? Ha ha ha...” Một người nghe thấy vậy liền bật cười: “Nhị gia lần này thực sự quá cẩn thận rồi. Cho dù Lăng Thiên chính là thiên tiên hạ phàm, bắt đầu luyện công từ trong bụng mẹ, luyện tới hiện tại thì chẳng qua cũng chỉ được mười sáu năm mà thôi. Người khác có lẽ không biết, nhưng ta đã từng nghe nói. Vô Thượng Thiên đương kim Giang Sơn Lệnh chủ Tổng Quân Thiên Lý từ lâu đã được công nhận là cao thủ đệ nhất thiên hạ, tựa hồ như ít nhất đã hơn sáu mươi năm rồi, ha ha, ai có thể bằng được hắn ta chứ? Nhị gia thật là... ha ha ha!” Nói tới đây, lại cười ha ha hai tiếng không nói tiếp, nhưng trong lời nói của hắn, mọi người sớm đã hiểu được rất rõ ý tứ bên trong.

“Cười cái gì?” Đại ca đó trừng mắt lườm hắn: “Nhị gia luôn cẩn thận như vậy đó, ông ấy đã một mực chắc chắn rằng Giang Sơn Lệnh Chủ vị tất đã có thể giết chết được Lăng Thiên, tất nhiên là có đạo lý của mình. Cẩn thận luôn là đức tính tốt, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, chúng ta thà rằng tin là có chứ đừng tin là không! Huống chi trước khi ra ngoài, ta còn nghe nói tới một chuyện khác, chính là vì chuyện này mới khiến ta cảm thấy rằng, khả năng Giang Sơn Lệnh Chủ giết được Lăng Thiên là không lớn.”

“Chuyện gì vậy?” Năm người còn lại đồng thanh hỏi.

“Là chuyện Giang Sơn Lệnh Chủ cùng Lăng Thiên tử vong truy sát, nhị gia từng liên hệ với tổ chức tình báo đệ nhất Thủy Tinh lâu trong truyền thuyết, chỉ ra giá trên trời trăm vạn lượng bạc mua một tin tức chính xác, nhưng Thủy Tinh lâu lại khước từ không tiếp nhận giá này, bọn họ trực tiếp đưa ra mới cái giá cao hơn nữa, nói là nếu muốn thực sự có được tin tức về chuyện này, ít nhất cũng cần một trăm vạn hoàng kim, tương đương với hai ngàn vạn lượng bạc đó!” Vị đại ca đó khi nói câu này, cũng không biết là có tâm tình gì mà ngữ khí có chút quái dị.

“Một trăm vạn lượng hoàng kim! Hai ngàn vạn lượng bạc! Bọn họ sao không đi cướp quốc khố đi, con mẹ nó, cho dù là Tiêu gia giàu ngang thiên hạ cũng không mua được loại tin tức này! Thủy Tinh lâu thực sự đúng là bị điên mà!” Năm người còn lại nhao nhao, bất bình thốt lên: “Lão tử khổ sở cả đời tới cuối đời cũng không biết là có kiếm được vạn lượng hoàng kim hay không. Thủy Tinh lâu này không ngờ lại bán một tin tức với giá một trăm vạn lượng hoàng kim. Quả thực là điên rồi.”

Lăng Thiên ở trong hốc cây trong lòng không khỏi cười thầm một tiếng, nếu Thủy Tinh lâu bán tin tức này ra ngoài một cách đơn giản thì mới là thực sự bị điên đó.

Giọng nói trầm ổn của vị đại ca đó lại vang lên: “Chính bởi vì chuyện này nhị gia mới càng kiên định ý nghĩ của mình hơn. Phải biết Thủy Tinh lâu đã ra một cái giá trên trời như vậy thì chính là muốn trực tiếp cự tuyệt cuộc mua bán này. Mà Thủy Tinh lâu vì sao lại lựa chọn trực tiếp cự tuyệt? Lý do không ngoài hai điều, hoặc là Thủy Tinh lâu không nắm chắc tìm được hành tung của Giang Sơn Lệnh Chủ và Lăng Thiên, cho nên không dám bảo đảm có thể nhận được tin tức cụ thể về chuyện này đầu tiên; hoặc là Thủy Tinh lâu không thể xác định giữa Giang Sơn Lệnh Chủ và Lăng Thiên rốt cuộc là ai thắng ai bại, ai mạnh ai yếu. Người nói xem, cái này chứng tỏ điều gì?”

403. Chương 30: Cao Thủ Tự Tập

“Đồ ngu! Điều này chứng tỏ trong mắt của Thủy Tinh lâu, Lăng Thiên có thực lực đối kháng được với Giang Sơn Lệnh Chủ!” Vị đại ca đó ngữ khí trầm trọng, nói: “Thảo nào nhị gia lại muốn dồn Lăng Thiên vào tử địa, đây chính là lý do! Tuổi tác đó, thực lực đó, gia thế đó, võ công đó! Lăng Thiên thực sự là một nhân vật nguy hiểm đệ nhất vào lúc này. Nếu hấn chân chính đủ lông đủ cánh, thiên hạ liệu ai có thể hơn được hắn đây?”

“Nhưng Lăng Thiên giảo hoạt cơ cảnh, cơ hội có thể dồn hắn vào tử địa là không nhiều, mà nhân chuyện của Giang Sơn Lệnh Chủ, không nghĩ ngờ gì nữa chính là một cơ hội tốt nhất! Cũng có thể là cơ hội tốt cuối cùng có hi vọng giết được hắn nhất.”

Một loạt những tiếng hít sâu vang lên, năm người còn lại đồng thời hít một hơi lạnh, bọn họ đều hiểu rất rõ đại ca của mình, hắn không bao giờ đưa ra kết luận một cách tùy tiện. Nếu Lăng Thiên thực sự là như vậy, sáu người bên mình vạn nhất đụng phải hắn, vậy thì có khác nào làm rau cho hắn thái, nói chi đến chuyện giết hắn?

Bọn họ không nói gì, nhưng Lăng Thiên ở trong hốc cây lại càng hồ đồ hơn. Sáu người này trung khí sung túc, hô hấp kéo dài, rõ ràng đều là cao thủ nội gia có nội lực bất phàm, võ công bất tục, rốt cuộc là thuộc thể lực của phương nào? Vị nhị gia đó rốt cuộc là nhị gia của nhà nào? Những người này nói chuyện cả nửa ngày, không ngờ lại không có một ai nhắc tới đề tài mà Lăng Thiên thấy hứng thú.

Thủy Tinh lâu, tổ chức tình báo thần bí nhất, uyên bác nhất Thiên Tinh đại lục. Sự tồn tại của nó cơ hồ không khiến Lăng Thiên phải bận tâm, tin tức mà vị đại ca đó nói ra chấn động như vậy, nhưng cũng không khiến Lăng Thiên động dung...

Đột nhiên mùi rượu nồng nặc bay ra, bên ngoài trở nên xôn xao, lão ngũ ha ha cười nói: “Kệ mẹ nó cho Giang Sơn Lệnh Chủ đấu với Lăng Thiên đi, chẳng bằng lão tử uống một ngụm rượu thật thoải mái.”

“Con mẹ nó lão ngũ, nhiệm vụ quan trọng như vậy, người không ngờ còn dám mang theo rượu... Mau mau, cho ta uống trước.”

“Từ từ.. đừng cướp! Mọi người đều có phần mà, ta mang theo hai bình, gấp cái gì mà gấp?”

“Hừ! Ra ngoài làm nhiệm vụ, không ngờ còn dám mang theo rượu, đúng là không còn vương pháp gì cả. Nếu nhị gia biết, các huynh đệ cũng sẽ bị người làm liên lụy đó! Đưa đây, ta tịch thu.”

“Ha ha ha... đại ca muốn lấy danh nghĩa làm việc công để mưu cầu lợi riêng ư. Có điều chiêu này của huynh đã dùng mấy lần rồi, không còn linh nữa đâu.” Sáu huynh đệ cười vui một trận, sau đó liền nghe thấy sáu người đánh nhau.

“Sáu người này rất coi trọng nghĩa khí, thật là thú vị.” Lăng Thiên trong lòng thầm nói. Người thấy mùi rượu nồng nặc, hắn nuốt nước bọt, đột nhiên cảm thấy mình khát như phát điên.

Ở đằng sau, tiếng tay áo phấp phật vang lên, tựa hồ như có người đang chạy về phía này. Nhưng sáu huynh đệ ở bên ngoài chỉ lo cướp rượu của nhau, lại thêm tu vi kém hơn, cho nên không hề nghe thấy.

Lăng Thiên ở trong hốc cây trong lòng rung lên. Người tới không nhiều, chỉ có ba người, nhưng võ công của người nào cũng cao hơn sáu người bên ngoài rất nhiều! Lăng Thiên dùng thần thức để thăm dò, lần đặt chân sau cùng của ba người này cách đây mười lăm trượng, nhưng tay áo theo gió vang lên, lần đặt bước tiếp theo đã chỉ còn cách mười trượng, rồi sau đó dùng thân pháp lại, chậm rãi bước về phía này.

Điều này cũng nói lên rằng, mỗi một lần tung người của ba người này đều vượt quá cự ly ít nhất là năm trượng. Loại khinh công này, cho dù là thủ hạ của Lăng Thiên, có thể đạt tới cấp độ này hoặc là cao hơn một chút thì chỉ có Lăng Thần, Lăng Kiếm và bọn Phong Vân Lô Điện Trì mà thôi. Còn đám người Lăng Thập Cửu gia nhập Đệ Nhất Lâu muộn hơn một chút thì còn chưa đạt tới được trình độ này.

Từ đâu mà tới ba nhất lưu cao thủ lai lịch kỳ quái như thế này.

“Người tới là ai?” Cuối cùng cũng có người phát hiện ra ba người này, không ngoài sở liệu của Lăng Thiên, người vừa hỏi là vị đại ca trong sáu người.

Chỉ nghe thấy một người nói: “Rượu ngon! Người anh em tao nhã thật, lưng dựa vào cây, mặt đối diện với núi, nói cười vui vẻ, tận tình thưởng thức rượu ngon, thực sự là cực kỳ tiêu sái, bọn tại hạ hâm mộ vô cùng. Không biết có thể hỏi thăm chút vị một chuyện không?”

Vị đại ca rõ ràng phát hiện ba người này không dễ trêu, cho nên cực kỳ lễ phép nói: “Vị huynh đài này quá lời rồi, cái này gọi là trong nhà thì dựa vào phụ mẫu, ra ngoài thì dựa vào bạn bè, lại nói trong tứ hải đều là huynh đệ, không biết rằng huynh đài có điều chi cần hỏi, nếu chúng ta có thể trả lời, tất sẽ không ngần ngại”

“Vậy thì tại hạ xin đa tạ trước.” Người đó mỉm cười, nói: “Không biết chư vị có nhìn thấy một thiếu niên anh tuấn đi qua đây không, người này thân hình cao lớn, diện mạo tuấn mỹ, thân mặc bạch bào, trên đầu mang kim quan, cử chỉ rất tiêu sái, lời nói lễ độ, võ công cao cường...”

Hắn còn chưa nói xong, vị đại ca đó đã mỉm cười: “Người các vị hỏi phải chăng là Lăng Thiên Lăng đại công tử của Thừa Thiên.”

Giọng nói của người nọ trở nên vui mừng: “Không sai, chính là Lăng Thiên, thì ra huynh đài quả nhiên nhận ra, xin huynh đài chỉ giáo.”

Vị đại ca đó cười cười lắc đầu: “Không giấu gì mấy vị, chúng ta cũng là vì Lăng Thiên mà tới. Nhưng cho tới tận giờ vẫn chưa phát hiện ra tung tích của hắn.”

“Ồ.” Người đó ồ dài một tiếng, tựa hồ như có chút thất vọng, đột nhiên hỏi: “Không biết cái vị muốn tìm Lăng Thiên là vì chuyện gì.”

“À à, chúng tôi phụng mệnh đến đây, thực sự không tiện tiết lộ, xin huynh đài thứ lỗi.” Vị đại ca đó thi lễ, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, nói.

“Ồ? Đã là như vậy, xem ra mục tiêu của chúng ta là giống nhau rồi.” Người nọ tựa hồ như không hề cố kỵ sáu huynh đệ trước mặt, hời hợt nói: “Ba người chúng ta tới đây, mục đích chỉ có một, chính là khiến Lăng Thiên cả đời này cũng không về được Thừa Thiên! Trừ đi một đại họa hại cho thiên hạ!”

Lăng Thiên nghe vậy liền nhú mày, người này mở miệng ra đã gọi mình là họa hại, nói cũng rất thuận miệng, Lăng Thiên hận không thể tức khắc phi thân ra một chưởng đánh chết những tên này. Nhưng lập tức nghĩ lại, hai đám người tụ lại với nhau, nói không chừng mình có thể nghe được đề tài bí mật nào đó, hiện tại giết chết chúng thì quá đáng tiếc.

“Thì ra là người đồng đạo rồi, cái này gọi là tương thỉnh không bằng ngẫu ngộ, mọi người đã có chung một mục tiêu, ba vị đừng ngại ngồi xuống cùng uống một chén, nghỉ ngơi một lát.” Vị đại ca đó đưa tay ra mời, sau đó ba người nọ cũng không khách sáo, vui vẻ ngồi xuống. Hai nhóm người ở bên ngoài muốn giết mình không ngờ lại hợp thành một nhà, điều này khiến Lăng Thiên cảm thấy có chút buồn cười, và cũng muốn nghe xem bọn họ có thể có thủ đoạn gì.

Chỉ nghe thấy vị đại ca đó bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu các huynh đệ của mình. Thì ra sáu người phía này chính là huynh đệ kết nghĩa, lão đại là Nhạc Tử Phong, lão nhị là Trương Trường Cung, lão tam Trữ Tiểu Hành, lão tứ Chu Hữu Bằng, lão lục Trần Phong Tháp, còn lão ngũ xuất ngôn thô hào tên cũng bư hân nhất, không ngờ được gọi là Vương Ngũ, không biết binh khí của hắn có phải là đại đao không.

Nhạc Tử Phong trong lòng hiểu rõ, nếu như Giang Sơn Lệnh Chủ Tổng Quân Thiên Lý chưa chắc giết được Lăng Thiên, vậy thì sáu huynh đệ mình vạn nhất gặp phải tên sát tinh Lăng Thiên này, tuyệt đối chỉ có đường chết, ngay cả cơ hội lấy mạng đổi mạng của không có. Cho nên trên đường, hắn không hề đốc thúc huynh đệ của mình như trước kia, ngược lại còn có ý tứ dung túng, vạn nhất gặp phải Lăng Thiên thì tất nhiên là không còn gì để nói. Nhưng nếu như không tìm thấy, thì cũng không cần phải tới tuổi vàng mà tìm, cho nên trên đường chậm chạp như du sơn ngoạn thủy. Đại khái là chỉ mong trước khi sáu huynh đệ tìm thấy Lăng Thiên, thì đã nghe thấy tin báo tử của Lăng Thiên, vậy chẳng phải là tuyệt lắm ư? Còn công lao, phần thưởng trọng hậu đều là để cho người sống dùng, nếu như mất mạng rồi thì có được những thứ này cũng có để làm gì đâu.

Duy lúc này bất ngờ lại gặp được ba người áo xanh có chung một mục đích, trong lòng lập tức thay đổi cách nghĩ, bất kể là ba người này thuộc thế lực của phương nào, trong hoàn cảnh trước mắt đều không còn quan trọng. Định nhân của định nhân chính là người phe mình, quan trọng hơn là võ công của ba người này đều rất cao cường, hơn xa sáu người mình, nếu có thể đi cùng một đường, dưới sự tương trợ của ba vị cao thủ này, cho dù thực sự xui xẻo gặp phải Lăng Thiên, cũng có lực để liều mạng. Nếu ba người này thực sự tài giỏi, có thể giết chết Lăng Thiên thì càng tốt. Lúc đó bất kể là mấy huynh đệ mình có tự thủ bàng quan hay là bình chân như vại, hay là thừa cơ thêu hoa trên gấm thì cũng là một đại công từ trên trời rơi xuống. Mà nếu xui xẻo thì có ba người này gánh hộ, chắc rằng Lăng Thiên cũng sẽ chỉ chú ý tới người có thể gây uy hiếp cho hắn, mấy nhân vật nhỏ như mình tuyệt đối có thể có đủ thời gian để chạy thoát thân.

Càng nghĩ hắn càng thật dự tính của mình rất hay, quả nhiên là tiến có thể công, lui có thể thủ, thế là lão giang hồ như hắn liền ra sức nịnh hót ba người này, không biết vì sao, ba người đối diện tựa hồ như cũng có ý đồ khác, không ngờ lập tức đáp ứng yêu cầu đi chung đường của Nhạc Tử Phong.

“Mọi người đã có cùng một mục tiêu, thì là người cùng đường, vậy thì cũng không cần phải giấu diếm nữa, mấy vị nhân huynh, các vị là cao nhân phương nào vậy?” Đám người Nhạc Tử Phong đã nói ra danh tính của mình, nhưng ba người này lại vẫn giấu kín như bưng, đã thế lại còn hỏi thêm một câu, moi hết cả góc rẽ nhà người ta ra, nhưng ngữ khí hồ hững, lại tràn đầy ý vị của thượng vị giả không cho phép người ta từ chối trả lời.

Nhạc Tử Phong trong lòng có chút tức giận, liếc thấy các huynh đệ nét mặt của ai cũng hiện lên vẻ bức bối, không khỏi đánh mắt ra hiệu trước, tỏ ý bảo mọi người cố nhẫn nại, thói đời này, nắm đấm lớn chính là đạo lý, huynh đệ bên mình không đáng để người ta để vào mắt tất nhiên là khinh thường không thèm trả lời mình. Dẫu sao thì chỉ cần các người sẽ không giúp đỡ Lăng Thiên là được rồi, lập tức cười bồi, nói: “Tại hạ là gia tướng của Đông Phương thế gia, lần này phụng mệnh của nhị gia ra ngoài tìm tung tích của Lăng Thiên. Không biết tôn tính đại danh của ba vị tiền bối là gì? Có điều nhìn phong phạm của các vị tiền bối, chắc hẳn bất kể là người của nhà nào thì tất nhiên cùng đều là dạng nhân vật lãnh tụ uy danh hiển hách rồi!”

“Đông Phương thế gia? Là tên tiểu tử Đông Phương Kinh Lôi phái các người đi sao!” Một lão già mặc áo xanh hai tay chấp sau lưng, lạnh lùng nói: “Không ngờ rằng, tên tiểu tử đó cũng có mấy phần kiến thức.” Liếc nhìn sáu người, hơi trầm ngâm rồi nói: “Chúng ta là người của Tiêu gia. Người có thể gọi ta là Tiêu Đại, kia là Tiêu Nhị, ở xa nhất là Tiêu Tam”

“Thì ra là cao nhân tiền bối của Tiêu gia.” Nhạc Tử Phong mặt đầy vẻ kính ngưỡng.

Lăng Thiên ở trong hốc cây càng nghe càng thấy có chút không đúng. Sáu người trước không ngờ lại là do Đông Phương gia phái ra, hơn nữa là tới để giết mình. Đông Phương Kinh Lôi vì sao lại muốn giết mình! Tựa hồ như không hợp lý lắm!

404. Chương 31: Ngọc Gia Hồn Phách

Lăng Thiên nhớ tới lúc Đông Phương Kinh Lôi rời khỏi Thừa Thiên, đặc biệt tới bái phỏng mình, ngôn từ tha thiết, nói năng thân mật, tựa hồ như không giấu được sự chân thành, rất có ý tứ hận vì gặp nhau quá muộn, trong lời nói, để lộ ra ý tứ Đông Phương thế gia bằng lòng kết minh với Lăng gia một cách rất rõ ràng! Thậm chí còn tặng cho mình một gốc Huyết Sâm ngàn năm thuộc loại bảo vật vô giá, vô tình đã giúp mình luyện chế thành cực phẩm đại hoàn đan. Tuy lúc đó đã biết rằng Đông Phương Kinh Lôi lòng mang ý đồ, nhưng trong lòng Lăng Thiên cũng không khỏi mang một tia cảm kích. Nhưng hiện tại mới cách lúc đó chưa quá hai tháng, Đông Phương Kinh Lôi không ngờ lại nhân thời cơ mình bị Giang Sơn Lệnh Chủ truy sát, ồ ạt phái người truy sát mình. Vậy thì tất cả những gì hắn làm lúc đó há chẳng phải hoàn toàn vô nghĩa sao? Bên trong lại có huyền cơ gì đây?

Lẽ nào, chỉ là bởi vì sự tình ở Thừa Thiên lúc đó có thể khiến cho Đông Phương Kinh Lôi cố kỵ mình như vậy ư? Đột nhiên, trong đầu Lăng Thiên lóe lên linh quang: Chẳng lẽ Đông Phương thế gia cũng muốn nhập chủ Thừa Thiên, động thủ với Lăng gia ư? Cho nên mới lựa chọn lúc này để hạ thủ đối với mình?

Nghe đám Nhạc Tử Phong luôn miệng gọi Tiêu đại gia, Tiêu nhị gia ngọt xớt, Lăng Thiên trong lòng lại càng thêm hoài nghi thân phận của ba người này. Ba người này có lẽ là thực lực của phía Tiêu gia, nhưng tuyệt đối không phải là thuộc hạ của Tiêu gia!

Mọi người đều biết, Tiêu gia gia chủ Tiêu Phong Hàn ở bên ngoài luôn luôn được xưng hô là Tiêu đại gia; Mà nhị gia Tiêu Phong Dương của Tiêu gia thì trên đời chẳng ai không biết. Ba người này không ngờ lại tự xưng là Tiêu Đại Tiêu Nhị Tiêu Tam. Thậm chí Nhạc Tử Phong dùng cách xưng hô đại gia nhị gia để gọi mà ba người này không hề kiêng kỵ, mà cái tên này rõ ràng đã phạm kỵ húy, nếu đúng là cao thủ thuộc hạ của Tiêu gia, sao dám làm như vậy?

Nếu như không phải là cao thủ dưới quyền Tiêu gia Tiêu Phong Hàn, vậy bọn họ tự xưng là người của Tiêu gia thế chẳng phải là giả mạo sao, bọn họ rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy? Chẳng lẽ, đằng sau Tiêu gia... Lăng Thiên không nghĩ tiếp nữa, cách nghĩ này khó tránh khỏi có chút khó bề tưởng tượng.

Có lẽ thật sự là vô xảo bất thành thư rồi! Tin rằng bất kể là như thế nào, ngày mà chân tướng lộ ra rõ ràng đã không còn xa nữa.

Ở đằng sau lại có tiếng tay áo phát gió truyền tới, lại có hai người đến, thân pháp tinh diệu phiêu hốt, rõ ràng cũng là cao thủ có nội lực cao tuyệt, võ kỹ siêu quần. Ba người áo xanh tự xưng thuộc Tiêu gia trên mặt lần đầu tiên lộ ra thần sắc thận trọng. Hiển nhiên công phu mà hai người vừa đến biểu hiện ra đã khiến cho ba người này tuyệt đối không dám khinh thường.

Lăng Thiên cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Chuyện lạ ngày nào cũng có, nhưng hôm nay thì đặc biệt... nhiều.

Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Ở nơi hoang vắng, hòn núi nhỏ xưa này ít người hỏi thăm này không ngờ lại biến thành nơi cao thủ võ lâm tụ họp ư? Những cao thủ cấp thiên tiên ngày thường khó mà gặp được, lúc này không ngờ lại biến thành rau cải trắng bán đầy ngoài chợ, chỗ nào cũng thấy! Chuyện này thực sự là vô cùng quái lạ, chẳng lẽ có chuyện gì mà mình không biết đã phát sinh ư?

Lăng Thiên giấu mình ở trong hạch tâm của cây đại thụ, tin rằng khắp thiên ra ngoại trừ Thiên Lý may ra có thể bằng vào lực thức kỳ diệu và thiên thị địa thính kinh thiên động địa mà tìm được vị trí một cách mơ hồ ra, tuyệt đối không có người thứ hai có thể tìm thấy tung tích của mình.

Nếu như những người này đều vì mình mà tới, vậy thì bọn họ sao có thể khẳng định rằng mình đang ẩn thân ở trên tòa núi này. Nếu là trùng hợp, sao lại có thể nhiều người đồng thời xảo hợp như vậy mà đến được đây, như vậy thì khó tránh khỏi trùng hợp một cách quá đáng rồi...

Trừ phi ở phía này có gì đó kỳ lạ!

Rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở chỗ nào? Thiên Lý chẳng không phải là loại gà mái như vậy chứ? Nếu như hắn tiết lộ chỗ mà mình có thể giấu thân, cách nghĩ này quả thực quá vô lý.

Lăng Thiên trong lòng lập tức lược qua mấy chục loại suy đoán, nhưng lại không có một loại nào hợp tình hợp lý cả.

Vào lúc Lăng Thiên đang âm thầm suy đoán các loại khả năng, tình thế ở bên ngoài đã phát sinh biến hóa vi diệu.

“Ha ha, thật không thể ngờ rằng. Giữa ban ngày lại thực sự nhìn thấy quỷ.” Đây là giọng nói của một trong ba người tự xưng là người của Tiêu gia, bên trong đầy vẻ cười nhạo.

“Đại ca sai rồi, hai thì hai thật, có điều bằng vào chúng thì chưa được gọi là quỷ đâu, giỏi lắm thì chỉ là hai hồn phách mà thôi.” Một giọng nói khác cũng cười chế giễu theo, nghe thanh âm có lẽ là của Tiêu Tam.

Một giọng nói âm trầm vang lên: “Ta đang nghĩ không biết là ai mà dám ở đây nói xằng nói bậy, thì ra là ba con cá lọt lưới các người. Thật không ngờ rằng, ba con cá nhỏ nhỏ, hôm nay lại vừa to vừa béo, xem ra, miễn cưỡng cũng đủ một bữa đó. Hắc hắc, hắc hắc.”

Tiêu Nhị cười lạnh, nói: “Giữa ban ngày ban mặt mà xuất hiện hồn phách, lẽ ra phải bị trời phạt mới đúng. Người anh em phải đề phòng đó, đừng khinh xuất, vạn nhất bị sét đánh thì không phải là chuyện đáng cười ư.”

Một giọng nói u ám giống như là có người lẩm nhẩm lúc ngủ mê vang lên: “Thế giới rộng lớn, chỗ nào không thể để hồn phách trú thân? Bi ai chính là những người ngay cả gốc rễ cũng bị dọn sạch, thành cô hồn dã quỷ, tư vị phải ăn nhờ ở đậu có dễ chịu không? Bọn ta tuy là hồn phách nhưng cũng tự do tự tại, không giống như ai đó, à không, những con cá không được tự do nào đó!”

“Ngọc Vô Phách! Cho dù bọn lão phu chính là cá lọt lưới thì Ngọc gia các người cũng không phải là người tung lưới, các người đắc ý cái gì? Cho dù một phái chúng ta bị người ta tiêu diệt thì cũng không phải là các người hạ thủ. Đừng có lấy thành tích của người khác ra mà ra vẻ ta đây trước mặt bọn ta, Ngọc Vô Phách, người còn muốn giữ mặt mũi không?”

Mấy người càng nói càng gắng, vừa thấy mắt đã định động thủ.

Người của Ngọc gia! Thì ra người mới đến là của Ngọc gia. Đám người Nhạc Tử Phong vốn định bước lên phụ họa, nhưng nghe thấy mấy chữ này, tất nhiên là nuốt ngược những lời định nói ra vào bụng. Hai đám người trước mặt, một bên chính là ba vị cao thủ của Tiêu gia, bên còn lại là người của Ngọc gia. Bất luận là phía nào thì sáu huynh đệ mình cũng đều không trêu vào được. Nếu bởi vì nói thêm mấy câu mà mang tới phiền phức cho chủ thượng, vậy thì sáu huynh đệ mình cho dù là có cả ngàn cái đầu cũng không đủ chém, tùy tiện nói ra một câu thôi là khẳng định không được chết già.

Lăng Thiên ở trong hốc cây cười khổ một tiếng, người của Đông Phương gia, người của Tiêu gia, người của Ngọc gia không ngờ vào lúc này, ở tại nơi này bất ngờ tụ lại một chỗ. Lại thêm nhân vật ở trong bóng tối là mình, cơ hồ tất cả thế lực có máu mặt trên Thiên Tinh đại lục đều tụ tập lại với nhau ở trên một hòn núi nhỏ vô danh, hoang vu như nghĩa địa này.

Có điều có một điểm Lăng Thiên cho rằng vẫn có lợi cho mình, đó chính là ba người của Tiêu gia và hai người của Ngọc gia hình như có ân oán với nhau. Điểm này, có lẽ có thể lợi dụng cũng không chừng.

Lăng Thiên âm thầm vận Kinh Long thần công, hữu chưởng nhẹ nhàng phát động, trong vô thanh vô tức, đã cạo xuống vỏ cây ở trước mặt thành những vụn gỗ nhỏ li ti, trong nháy mắt, vỏ cây trước mặt đã chỉ còn lại một lớp mỏng tang gần như là trong suốt. Trong bóng tối, khóe miệng Lăng Thiên hơi nhếch lên, đưa ngón tay ra dính một chút nước bọt rồi nhẹ nhàng chọc một cái.

Một tia ánh sáng chói mắt lập tức xuyên vào, Lăng Thiên vội vàng nhắm mắt lại.

Hắn không biết mình đã sống trong bóng tối bao lâu rồi, nhưng lại biết rằng, mình đã sống ít nhất là hai ngày trong hốc cây này. Con mắt hai ngày không thấy ánh sáng, nếu lúc này mà nhìn thẳng vào ánh sáng, e rằng sẽ bị tổn thương không nhìn thấy gì. Cho dù là luyện nội công rất cao thâm, nhưng cũng không luyện lên được tới mắt. Tuy hắn ở trong hốc cây nên không ai có thể phát hiện ra hắn, nhưng điều Lăng Thiên phải làm hiện tại là nhìn tất cả những gì ở bên ngoài. Thế sự hay thay đổi, vạn nhất vào trong sát na mà mắt hắn không nhìn được mà cục thế bên ngoài lại phát sinh biến hóa gì đó, vậy thì nên làm thế nào cho phải? Chẳng lẽ lại mở cái hốc này ra ư?

Lăng Thiên nhắm mắt lại một lúc, tiếp theo liền hơi híp mắt lại rồi nhìn về phía ánh sáng, một lúc sau mới khôi phục lại được thị lực bình thường, ghé vào cái lỗ nhỏ, ngưng thần nhìn ra phía ngoài.

Bên ngoài vang lên tiếng quát mắng liên hồi, đã có hai người động thủ rồi. Lăng Thiên vừa nhìn ra, đập vào mắt hắn chính là một hán tử trung niên áo đen thân hình gầy yếu, sắc mặt trắng bệch tàn tạ, hai hốc mắt sâu hoắm, rất giống một cương thi vừa nhảy ra từ trong mộ phần. Vô luận là thân thể làm ra động tác gì, trên mặt đều không có nửa điều biểu cảm, điều khiến Lăng Thiên cảm thấy hứng thú nhất là khinh công thân pháp của hắn. Xương cốt toàn thân tựa hồ như có thể tùy ý vận vẹo, thân hình bay lượn ngang dọc trong không trung mà không hề có tiếng tay áo xé gió, dưới bóng cây chập chờn, cứ thế bồng bềnh như một u linh hữu hình vô chất.

Cho dù hiện tại ánh nắng chói chang, trời quang mây đặng, nhưng người nhìn thấy cảnh này trong lòng cũng không nhịn được mà run rẩy.

Đối diện hắn, một thân ảnh mặc khô gầy mặc áo xanh đang lăng phong phiêu dăng, ghim chặt lên đất giống như bàn thạch, hai tay vung ra chưởng ảnh ngập trời, tiếng gào rít sắc bén ngang dọc đan xen vang lên, một bước cũng không nhường ngăn cản thế công tới tấp của đối phương, vừa hay tương phản với nội lực cực kỳ âm nhu của người áo đen. Chưởng lực cuồng hoành của hai người đan xen với nhau, nhưng lại trung hòa một cách rất kỳ quái, không ngờ lại không hề phát ra thanh âm chưởng lực chạm nhau nào, giống như là một màn kịch câm không có tiếng động. Nhưng tình hình bên trong lại cực kỳ hung hiểm. Chỉ hơi sơ hở là phân rõ sinh tử.

Mắt của Lăng Thiên nhìn ra xung quanh, sáu người đang đứng ở một bên xem trận đấu chắc chắn chính là sáu vị nhân huynh của Đông Phương thế gia. Võ công của sáu người này không phải là rất cao, nhưng trong lời nói là biểu hiện ra sự nghĩa khí, Lăng Thiên rất hâm mộ và cũng rất hâm mộ điều này.

Từ trước tới nay, Lăng Thiên luôn biết rằng, cái mà mình lựa chọn chính là một con đường cô độc, giống như là võ đạo chi lộ của Thiên Lý vậy, con đường chí tôn này cũng cô độc vô cùng. Đạo của hai người tuy khác biệt, nhưng lại cùng đường. Cho dù mình có bọn Lăng Kiếm, Lăng Trì, cho dù mình thật lòng coi bọn họ là huynh đệ của mình, cho dù mình có biểu lộ rõ ràng hơn đi chăng nữa, nhưng bọn Lăng Kiếm vẫn tuyệt đối không dám coi mình là đại ca, huynh trưởng của họ. Mà chỉ coi mình là chủ nhân, là chủ công mà bọn họ thuần phục.

405. Chương 32: Nữ Tử Áo Lam

Cho dù đây chỉ là tình huynh đệ rất bình thường, nhưng lại trở thành chân tình mà loại người như Lăng Thiên hâm mộ nhất và cũng khó có được nhất. Dù mạnh như Thiên Lý cũng vô cùng coi trọng tình bằng hữu. Hắn có thể vì Diệp Khinh Trần mà không thêm hỏi lý do giết chết trưởng lão thủ tịch của thế gia ngàn năm ngay. Tuy là có thực lực nhưng cũng không hẳn không phải là biểu hiện coi trọng tình bằng hữu. Dạng tình cảm này Lăng Thiên cũng có, nếu không, ngày đó khi Thiên Lý tập kích, nếu như quả thật có Lăng Thần, Lăng Kiếm, Ngũ Tiểu và thêm bản thân Lăng Thiên, chỉ cần chịu hi sinh, cho dù không thể thủ thắng, nhưng Thiên Lý nếu muốn giết hắn dễ dàng thì còn khó hơn lên trời. Nhưng Lăng Thiên lại thả mao hiểm mạng sống của chính mình, cho nên mới tạo thành nguy cơ như ngày hôm nay, nguyên nhân trong đó không thể nào nói ra với người ngoài.

Đứng đối diện ở xa xa có một người, diện mục rất giống với nhân vật giống như cương thi đang chiến đấu, chắc là hai huynh đệ. Mà từ phía mình chỉ có thể nhìn thấy mặt bên và bóng lưng của hai người kia, chắc chính là hai người còn lại của Tiêu gia.

Trong trận một tiếng bốp bốp khe khẽ vang lên, hai người đang đánh nhau đồng thời bay nhào ra. Nhân vật giống như cương thi lui ra xa ba trượng, thân hình lắc lư một cái, khuôn mặt trắng bệch thoáng trở nên đỏ hồng rồi nháy mắt lại khôi phục lại nguyên trạng. Còn người áo xanh đối thủ của hắn thì xiêu xiêu vẹo vẹo lùi ra ngoài ba trượng, thân hình lắc lư kịch liệt, khoe miệng lộ ra một chút máu.

“Người thua rồi, Mộng Phá Thiên.” Ngọc Vô Phách giống như cương thi đỏ mặt không biểu tình, lạnh lùng nói: “Mười năm trước, người không phải là đối thủ của ta, hôm nay sau mười năm, người vẫn không được may mắn gì hơn! Vô công thực lực là không có may mắn!”

“Đúng! Ta thua, vậy thì sao chứ?” Mộng Phá Thiên phun ra một ngụm máu, sắc mặt lập tức dễ coi hơn nhiều: “Mười năm trước, Mộng mỗ chỉ đơn độc một mình, nhưng hôm nay, ba huynh đệ chúng ta đều đã tề tụ!” Trong mắt của hắn bắn ra thần quang sắc bén: “Lấy ba đối hai, huynh đệ Hồn Phách của Ngọc gia các người vị tất đã là đối thủ của ba huynh đệ chúng ta.”

Ngọc Vô Hồn trước sau chưa lên tiếng hề hững nói: “Bây giờ là lúc nào rồi mà còn muốn đấu đi đấu lại với chúng ta? Đã phân rõ thắng bại rồi thì bỏ đi. Nếu thực sự muốn giải quyết ân oán thì đợi sau khi giải quyết được tên tiểu tặc Lăng Thiên đó rồi chúng ta hẹn ở một nơi nào đó, thỏa thích đấu một trận là được. Hiện tại tiêu hao đại lượng chiến lực không phải là điều khôn ngoan đâu!” Nói xong liền hung hăng nhìn vào hai người vừa tách ra, rõ ràng là cực kỳ bất mãn đối với sự dễ bị kích động của bọn họ.

“Không sai. Đợi giải quyết Lăng Thiên rồi, chúng ta sẽ giải quyết ân oán đã tích tụ mười năm nay!” Một người áo xanh quanh lưng về phía Lăng Thiên nói, giọng nói lạnh như băng không có chút cảm tình.

Không biết vì sao, Lăng Thiên sau khi nghe thấy câu này, nhìn bóng lưng của người áo xanh đó, trong lòng bỗng dưng dâng lên một cảm giác quen thuộc. Người này, mình nhất định đã gặp ở đâu đó, nhưng, rốt cuộc là gặp lúc nào, ở đâu? Cao thủ như vậy, mình chỉ cần nhìn thấy một lần tin rằng sẽ không bao giờ quên. Nhưng lúc này, Lăng Thiên lại có chút mê hoặc.

Đột nhiên trong đầu lóe linh quang, Lăng Thiên nhớ tới khi vị hắc y nhân thần bí mặt trắc lúc mình năm tuổi đã theo Tiêu gia gia chủ Tiêu Phong Hàn tới Thừa Thiên.

Thì ra là người!

Lúc đó hộ tống Tiêu Phong Hàn tới Thừa Thiên, còn dùng thân phận hạ nhân của Tiêu gia để che giấu mình. Nhưng hôm nay không ngờ lại tự xưng là Tiêu Đại! Trong đây chắc có điều gì đó kỳ quái.

Vào lúc này, trong lòng Lăng Thiên dâng lên một cỗ xúc động dị dạng, hận không thể lập tức hiện thân, bắt tất cả mấy người này lại, hỏi rõ ràng những nghi vấn trong lòng mình. Nhưng suy đi tính lại, có hai lý do đã ngăn cản ý nghĩ dụ người này của Lăng Thiên. Thứ nhất cho dù mình đi ra, mặc dù có thể chiến thắng nhưng lại không nắm chắc có thể chế phục toàn bộ những người này. Thậm chí còn có thể rơi vào sự vây công của bọn chúng. Ít nhất thì cũng sẽ vì thế mà bại lộ hành tung của mình. Nếu dẫn Thiên Lý tới, e rằng mình thực sự là chịu không nổi.

Thứ hai chính là Lăng Thiên nhạy cảm phát hiện ra rằng, hiện trường ngoại trừ những người này ra tựa hồ như còn có một vị cao thủ có đẳng cấp rất cao đang ẩn thân trong bóng tối. Thần niệm của Lăng Thiên dò xét một lượt, cảm thấy công pháp của người trong bóng tối rất quý bí, không biết ẩn tàng như thế nào, nhưng khí tức toàn thân thu liễm lại thành một thể, không lộ ra ngoài một chút nào. Thậm chí cỗ công pháp này, Lăng Thiên cảm thấy phi thường quen thuộc. Một cảm giác thân thiết không tên. Một khắc trước, Lăng Thiên cơ hồ còn cho rằng là Lăng Thần tới tìm mình, nhưng sau khi phân tích tử tế, võ công của người này e rằng còn mạnh hơn Lăng Thần một bậc. Dù là kém hơn mình nhưng không là bao nhiêu!

Không ngờ vào thời khắc vi diệu này lại xuất hiện một cao thủ hoành không xuất thế.

Nhân vật như thế này, là địch hay là bạn? Những người này làm thế nào mà tìm tới được đây? Bên trong có duyên cớ gì? Có phải là kẻ sách của Thiên Lý hay không? Nhưng vấn đề này cứ quanh quẩn trong đầu Lăng Thiên.

“Chắc rằng huynh đệ các người cũng là người thông minh. Đã như vậy, mọi người một lời đã định. Huynh đệ chúng ta bái biệt tại đây, núi cao sông dài, sau này gặp lại. Mộng Tuyết Trần, một khi chuyện này giải quyết xong, huynh đệ chúng ta tùy thời cung nghênh đại giá của ba người các người!” Ngọc Vô Hồn, Ngọc Vô Phách cười lạnh một tiếng, quay người bỏ đi.

“Sơn hàn lộ trọng, hai vị hãy cố mà bảo trọng, mong rằng sẽ gặp hung hóa cát, gạt nạn hóa lành, chớ đừng để bị tổn hại đến thân thể.” Mộng Phá Thiên vờ vĩnh nói, không quên châm chích huynh đệ họ Ngọc thêm một câu.

Ngọc Vô Hồn đi đằng sau dừng bước lại, quay đầu nhìn, trong mắt lóe lên một đạo lãnh điện, một tia hung quang, tiếp theo liền nhanh chóng triển khai thân pháp, thoát ly sơn lộ, cùng huynh đệ của mình biết mất trong rừng rậm.

Nhìn hai huynh đệ của mình, Mộng Tuyệt Trần nhỏ giọng phân phó: “Huynh đệ Hồn Phách của Ngọc gia võ công siêu quần, chỉ dưới trưởng lão Ngọc Siêu Quần của Ngọc gia, trước giờ luôn là thiếp thân thị vệ của Ngọc gia gia chủ Ngọc Mãn Lâu, là một trong những át chủ bài thần bí nhất của Ngọc gia. Ngay cả nhân vật trong Ngọc gia biết tới sự tồn tại của hai người này cũng không nhiều. Từ sau trận chiến mười năm trước, cho tới giờ chưa từng hiện thân trong giang hồ. Lần này không ngờ lại tự thân xuất động, hai người dắt tay nhau cùng tới. Từ đó có thể thấy Ngọc Mãn Lâu đã quyết định chủ ý phải tuyệt sát Lăng Thiên rồi. Mà mấy vị trưởng lão cao thủ còn lại vẫn ở Thừa Thiên. Nội bộ Ngọc gia hiện tại chính là lúc trống rỗng, đối với phía chúng ta mà nói, đây có thể là một cơ hội tuyệt hảo. Chuyện này phải lập tức thông tri cho gia tộc, xem xem trong đó liệu có chỗ có thể lợi dụng được hay không. Ngoài ra, đợi chuyện ở đây xong rồi, tất phải tụ họp những người đã xuất động lần này. Lăng Thiên tất nhiên sẽ không để bọn họ sống trở về đâu. Nhưng hai tên Ngọc Vô Hồn Ngọc Vô Phách này đã lâu không xuất thế, nhất định phải lưu chúng lại không cho chúng trở về. Với kinh công xuất quỷ nhập thần của chúng, chắc chắn sẽ trở thành hai sự phiền phức đáng ghét nhất.”

Hai người còn lại gật gật đầu. Mộng Tuyệt Trần nhìn sáu người bọn Nhạc Tử Phong ở đằng sau, nói nhỏ: “Hiện tại gia tộc đang bí mật liên hệ qua lại với Đông Phương thế gia, có ý kết minh. Mấy người này tạm thời lưu lại để họ truyền lời cũng là chuyện tốt. Nói sao thì chúng ta cũng phải nể mặt mũi của Đông Phương thế gia, trước tiên cho một họ nhận một phần tình đi, sau này có lẽ sẽ có chỗ dùng.”

“Đại ca cao kiến.” Hai người còn lại đồng thời cười hắc hắc, tiếp theo thấy bọn họ gọi sáu người Nhạc Tử Phong rồi lần lượt bỏ đi. Trong chớp lát xung quanh là một mảng yên tĩnh.

Lăng Thiên không để ý đến sự ly khai của những người này. Điều thực sự khiến hắn phải chú ý chính là vị cao thủ thần bí đó cho tới hiện tại chưa bỏ đi mà vẫn nhẩn nại tiềm phục trong bóng tối, không hề có bất kỳ dấu hiệu đáng nói nào, mà giống như là không hề có người mai phục vậy. Nhưng Lăng Thiên lại biết rằng, chắc chắn là có một cao thủ thần bí đang ẩn phục. Mà cao thủ thần bí này rất có lòng nhẩn nại, hẳn thậm chí có thể đã biết được sự tồn tại của Lăng Thiên, nhưng thủy chung vẫn bất động. Lăng Thiên trong lòng cười thầm, vậy thì chúng ta thì nhẩn nại nhé?

Lăng Thiên từ tiền thế tới đây, giỏi nhất là tiềm tung liêm tích, chờ đợi thời cơ, tự tin rằng sớm đã luyện thành tính nhẩn nại mà không ai sánh bằng.

Lâu sau, mặt trời đã dần dần ngã về Tây. Sườn núi này vẫn không có nửa điểm động tĩnh, chỉ có mấy con sóc ngẫu nhiên nhảy ra, tinh quái nhảy nhót một lúc rồi đuổi theo nhau tới nơi khác. Ngoài trừ cái này ra thì chính là gió thổi vu vút, con trùng vo ve, còn đâu thì không có thanh âm nào khác.

Thực sự là không có nửa điểm dấu vết của con người!

Cuối cùng...

Một tiếng gió khe khẽ vang lên, một bóng người yếu diệu đột nhiên xuất hiện trên cỏ. Quần áo màu lam nhạt, trên mặt cũng che vải màu lam nhạt, chỉ lộ ra hai đôi mắt sáng như sao. Thần tình trong mắt thanh thanh đạm đạm, tựa hồ như vạn vật trong thế giới đều không để ở trong mắt, trong lòng.

Theo sự xuất hiện của bóng người màu lam này, bãi cỏ bình phàm ở giữa núi tựa hồ như mang đầy cảm giác như mộng ảo.

Vào giây phút mà nữ tử áo lam này vừa hiện thân, Lăng Thiên đã nhận ra. Đây chính là nữ tử ở khoảng rừng ngày đó, võ công thần bí mật trắc. Lăng Thiên có thể xác định, trước đây, mình chưa từng gặp mặt nữ tử này. Nhưng không biết vì sao, Lăng Thiên trong lòng đột nhiên có một cảm giác mà chính bản thân mình cũng cảm thấy rất hoang đường.

Quá quen thuộc! Đây là một loại cảm giác quen thuộc tới từ trong linh hồn.

Nàng ta là ai vậy?

Lăng Thiên chăm chú nhìn vào nữ tử áo lam này. Đột nhiên, có một cảm giác thiết thực ở trong lòng, tựa hồ như sự cô độc đã lâu thoáng chốc biến mất hết. Loại cảm giác này, thực sự là rất kỳ diệu, khó tả khó hiểu.

Nữ tử áo lam lặng lẽ bước hai bước trên mặt cỏ. Đột nhiên mỉm cười, lẩm bẩm: “Nói về lòng nhẫn nại, ta quả nhiên không bằng ngươi. Chỉ có điều, ở chỗ đó ngươi không không thấy khó chịu à? Nơi đây không có tuyệt thế cao thủ đó truy sát ngươi, chỉ có một nữ tử yếu đuối như ta mà ngươi cũng không dám ra mặt sao?”

Lăng Thiên trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: “Ngươi là nữ tử yếu đuối, vậy thì một nửa lớn nam nhân trong thiên hạ đều xấu hổ mà tử tự rồi. Ta không tin ngươi thực sự phát hiện ra nơi ẩn thân của ta. Chẳng qua chỉ là một câu nói hòng lừa gạt ngươi ta mà thôi. Lăng Thiên ta nếu để ngươi dùng một hai câu mà bị đánh lừa phải chui ra, vậy thì ta còn là Lăng Thiên ư?”

Nói xong câu đó, nữ tử áo lam lặng tai nghe ngóng một hồi, thấy thủy chung vẫn không có nửa điểm động tĩnh, liền lẩm bẩm tiếp: “: ”Ài, ngươi sao lại không bằng lòng xuất hiện chứ? Ngươi muốn ở trong đó cho tới khi nào? Chẳng lẽ, muốn ta phải động thủ mời ngươi ra ư?”

406. Chương 33: Như Từng Quen Biết

Lăng Thiên thấy rõ ràng rằng, trong con ngươi của nàng ta, lộ ra một tia ánh sáng tinh nghịch giống như trẻ con, không biết vì sao, trong lòng Lăng Thiên cũng đột nhiên trở nên ấm áp.

Đây là hiện tượng cực kỳ hiếm thấy, Lăng Thiên từ trước tới giờ không thể có một ấn tượng như thế này khi mới chỉ lần đầu tiên gặp mặt, tại sao lại vậy chứ?

Nữ tử áo lam vươn những ngón tay giống như hoa lan ra, nhẹ nhàng gõ lên cây đại thụ một cái, vừa hay gõ đúng lên lớp vỏ cây mới được phủ lên, giống như là một người khách tới trước cửa nhà chủ nhân, đang nhẹ nhàng gõ cửa. Một giọng nói ôn nhu và dịu dàng chậm rãi hỏi: “Xin hỏi, trong nhà có ai không?”

Lăng Thiên ở trong hốc cây há miệng trợn mắt! Nha đầu này không ngờ thực sự phát hiện ra mình! Sao nàng ta có thể làm được như vậy? Chuyện này thực sự là quá quái dị! Tin rằng cho dù là Thiên Lý cũng không thể đoán chính xác như vậy được.

“Vẫn không ra à? Ngươi thực sự là nhỏ nhen quá, ta không phải là tới đây làm khách đâu, nếu ngươi không chịu chui ra, ta sẽ phóng hỏa đó.” Nữ tử áo lam hừ một tiếng, nói: “Nếu Lăng công tử mà biến thành lợn quay, vậy thì vui lắm nhỉ.” Nói xong thân hình liền nhoáng lên, tung người ra ngoài năm trượng, đứng quay lưng về phía Lăng Thiên, tổ bộ dạng mình không hề có nửa điểm địch ý.

Lăng Thiên trong chỗ tối bất lực thở dài một tiếng, thò tay đẩy nhẹ một cái, đánh rơi chỗ vỏ cây đó, chui ra ngoài. Đồng thời vận chuyển súc cốt kỳ công, xương cốt trên người vang lên tiếng lách cách, thân hình vừa rồi đang thu nhỏ khôi phục lại nguyên trạng.

“Thật không ngờ rằng, ngươi còn luyện thành súc cốt thân công, tiến cảnh kinh người như vậy?” Giọng nói khê khàng của nữ tử đó lại truyền tới. Nàng ta đứng quay lưng lại với Lăng Thiên, nhưng không biết vì sao, Lăng Thiên khi nhìn thấy thân hình mảnh mai của cô ta khi đứng ở đó lại đột nhiên có một loại cảm giác cô độc tro tro từ trong lòng dâng lên. Nữ tử trưởng mạo trẻ tuổi ở trước mặt, khiến cho người ta cảm thấy rất cô đơn.

Giống như là trên thế giới này, trong hồng trần mờ mịt này đã phải chịu đựng sự cô độc vô cùng vô tận.

Thê lương và tịch mịch!

“Cô nương đúng là có nhãn lực tốt! Không chỉ vừa nhìn đã phá được chỗ tàng thân của tại hạ, mà còn có thể tùy tiện nói một câu là vạch trần võ công mà tại hạ luyện. Lăng Thiên thực sự bội phục vô cùng.” Lăng Thiên vốn tràn ngập tự tin, cảm thấy mình ẩn nấp rất kín đáo, không ngờ bị người ta nhìn thoáng một

cái đã lòi ra được. May mà người này hình như không có ác ý với mình. Tuy Lăng Thiên vô cùng bức bối, nhưng cũng có chút thua mà không phục. Hắn sờ sờ mũi, không ngờ nữ tử này lại nhận ra được sức cốt công của mình?

“Ha ha...người, có phải là cảm thấy không còn gì để nói không?” Nữ tử áo lam mỉm cười, thân thể đang quay lưng về phía Lăng Thiên rồi cuộc cũng chậm rãi quay lại. Chỉ là Lăng Thiên không chú ý thấy, vào sát na mà nữ tử quay người, cả thân hình mềm mại rõ ràng đã run lên một cái.

Đôi mắt thâm thúy như biển lớn, khi nhìn thấy khuôn mặt của Lăng Thiên, trong nháy mắt hiện ra vô số tình tự không thể nói được rõ ràng. Nếu Lăng Thiên lúc này nhìn thẳng vào mắt nàng ta, tất nhiên sẽ phát hiện, trong chớp mắt ngắn ngủi này, thần sắc trong mắt của nữ tử áo lam đó cũng giống như cùng là một người đã trải qua sinh tử luân hồi.

“Làm gì có chuyện ta không có gì để nói? Ha ha... cô nương muốn ta từ trong ngôi nhà nhỏ bé đó chui ra, chắc là có gì đó muốn chỉ giáo.” Lăng Thiên mỉm cười, nói: “Không biết cô nương mời tại hạ ra là có chuyện gì?”

“Người không phải là cảm thấy rất đặc ý vì trốn trong đó sao? Tự tin rằng kín đáo đến mức không ai có thể phát hiện ra người ư? Có phải không?” Nữ tử áo lam trong vô thanh vô tức đã ổn định lại tình tự trong lòng mình, lời nói cũng biến thành đặc biệt sắc bén: “Người nên biết, tôi đa không quá mấy tiếng nữa. nếu như vẫn không thể trong vòng một trăm dặm phát hiện ra tung tích của Lăng Thiên người. Núi rừng mấy trăm dặm này sẽ bị thiêu rụi? Lúc đó người nếu còn đặc ý trốn trong hốc cây, xin hỏi Lăng đại công tử, người làm thế nào để đào sinh đây?”

Lăng Thiên nghe vậy liền đại kinh thất sắc! Trong khoảnh khắc cả người túa mồ hôi lạnh, nếu thật sự đúng như lời nói của nữ tử này, địch nhân nếu không thêm để ý đến hậu quả mà phóng hỏa đốt núi, hỏa thế kéo dài trăm dặm, nếu như mình không phát hiện ra mà vẫn trốn trong hốc cây, thì đúng là không còn hi vọng đào sinh.

Nhưng nghĩ ngợi một chút, Lăng Thiên lại cảm thấy không đúng, với tính tình cao ngạo, cách hành xử hào hiệp của Thiên Lý, sao có thể làm ra chuyện trời giận người oán như vậy? Con người kiêu ngạo như hắn, sao có thể dùng biện pháp thiêu sống mình để đối phó với mình? Nếu là người khác thì có lẽ còn có thể nhưng với Thiên Lý thì tuyệt đối không thể.

Hắn thà rằng lựa chọn tha cho mình cũng tuyệt đối không chịu dùng loại phương pháp này!

Tựa hồ như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lăng Thiên, nữ tử áo lam cười nhạt, nói: “Đừng có suy đoán lung tung làm gì, người hạ mệnh lệnh này không phải là vị đối thủ phi thường đáng sợ đó của người đâu, mà là một tên gia hỏa tên là Đông Phương nhị gia.”

“Đông Phương Kinh Lô? Hắn chẳng lẽ cũng tới đây rồi ư?” Lăng Thiên cảm thấy rất bất ngờ.

“Đâu chỉ có Đông Phương Kinh Lô, cao thủ Ngọc gia, cao thủ Tiêu gia, cao thủ của Đông Phương thế gia, và cao thủ của Bắc Minh thế gia, cơ hồ tất cả các đại thế lực của Thiên Tinh đại lục đều đã tới, trước mặt trong phạm vi ba trăm dặm này, ít nhất có hơn một ngàn nhân sĩ võ lâm đang như hổ đói rình mỗi muốn lấy mạng của người! Nghe ta nói này, Lăng Thiên, Lăng đại công tử, làm người thì đừng có làm tới mức khiến cho trời giận người oán, cừu địch khắp thiên hạ như thế này chứ. Nhưng mà đây cũng là một chuyện tuyệt đối đáng để kiêu ngạo đấy. Bội phục, bội phục!” Nữ tử áo lam bĩu môi châm biếm: “Người đúng là không cô phụ hai chữ Lăng Thiên này, tùy tiện đi tới đâu, đều giống như là chọc phải tổ ong vô vể vậy.”

“Vẫn không đúng.” Lăng Thiên cười ngượng ngùng, lập tức đưa ra một nghi vấn của mình: “Nếu nói là người phát giác ta ở đây, hoặc là Thiên Lý truy tung ta được tới đây thì cũng là chuyện có thể lý giải. Nhưng đám người đó sao biết được tin tức này? Tại sao tất cả võ lâm cao thủ khắp thiên hạ đều tụ tập ở đây như là họp chợ mua đồ tết vậy, không phải là ngẫu nhiên như vậy chứ?”

Nghe thấy năm chữ “họp chợ mua đồ tết”, nữ tử áo lam đột nhiên bật cười: “Nhiều cao thủ như vậy tụ tập ở một chỗ, tất nhiên không phải là ngẫu nhiên rồi. Chỉ có điều hiện tại ở dưới núi này có dựng một khối thạch bia rất lớn, bên trên viết: Giang Sơn Lệnh Chủ chiến Lăng Thiên, tại nơi này trong vòng ba trăm dặm! Ai ra khỏi khu vực này trước - Thua! Chữ chính là dùng ngón tay để khắc, hành văn liền mạch lưu loát. Chuyện này sau khi được truyền ra, các cừu gia của người giống như là ong mật ngửi thấy đường, lao

tới cực nhanh!” Nữ tử áo lam tự hồ như cảm thấy chuyện này có chút buồn cười, nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Lăng Thiên, trong mắt không khỏi lộ ra tiếu ý!

“Thiên Lý! Đây nhất định là trò quỷ do lão ấy làm ra rồi! Ta khinh!” Lăng Thiên nhảy như con chơi chơi: “Không ngờ vị Giang Sơn Lệnh Chủ này lại dùng loại quỷ kế này để đối phó với ta! Cao thủ đệ nhất thiên hạ cái rắm, thật là...”

“Thật là cái gì?” Nữ Tử áo lam phì cười, nói: “Người ta là tử vong truy sát người, chẳng lẽ chỉ cho phép người dùng âm mưu quỷ kế hại người khác, không cho phép người khác dùng chút thủ đoạn với người ư? Người mới đúng là buồn cười đó!”

Lăng Thiên ngây người, không khỏi trầm tư. Đúng vậy, mình luôn dùng hết âm mưu quỷ kế với Thiên Lý, chẳng lẽ đối phương ngẫu nhiên dùng thủ đoạn đối phó với mình một lần mà mình đã không chịu nổi ư? Nếu bảo trì loại tâm thái chỉ cho phép quan lại phóng hỏa, không cho phép bách tính châm đèn này, cứ để thế mãi thì sau này tất sẽ chịu thiệt!

Ai cũng không phải là thánh nhân, cứ bị đùa bỡn mãi thì phật cũng phải tức, người đã dám cùng ta chơi thủ đoạn, ta sẽ chiều người.

Nghĩ tới đây, Lăng Thiên không khỏi thi lễ thật sâu với nữ tử áo lam: “Lăng Thiên đa tạ cô nương đã chỉ bảo, Lăng Thiên tất sẽ ghi nhớ lời của cô nương ở trong lòng, không lúc nào dám quên.”

“Cũng không cần phải khách khí vậy đâu, thực sự nhớ trong lòng là được rồi.” Nữ tử áo lam nhướn mày, tựa hồ như trong mắt ẩn tàng tiếu ý, đột nhiên có chút tinh quái hỏi: “Xin hỏi Lăng công tử, hợp chợ bán đồ tết là cái gì?”

Ặc! Lăng Thiên gãi gãi đầu, lúc này mới nhớ rằng trên thế giới này còn chưa có cách nói đó, xấu hổ trả lời: “Là người đi mua đồ đều tụ lại một chỗ, ý khí đại khái là vậy.”

“Ồ, thì ra là thế! Lăng công tử quả nhiên là uyên bác đó.” Nữ tử áo lam ý vị thâm trường cười cười, lời nói ngay cả Lăng Thiên cũng nghe ra được một cổ ý vị trêu chọc ở bên trong, tiếp theo lại hỏi: “Vậy thì, ta ngất mà Lăng công tử vừa rồi là ý tứ gì vậy?”

“Khụ khụ khụ khụ...” Lăng Thiên ho kịch liệt, mặt đỏ bừng.

Nữ tử áo lam trong mắt lóe lên nét cười vì đạt được âm mưu, hỏi rất quan tâm: “Lăng công tử bị sao vậy? Sao đang yên đang lành lại ho thế kia? Chẳng lẽ bị trúng gió à? Tiểu muội cũng biết chút y thuật, hay là để ta giúp công tử bắt mạch nhé?”

“Khụ khụ, Ặc, tại hạ không sao.” Lăng Thiên vội vàng chuyển đề tài: “Được rồi, hai lần nhìn thấy phương thái của cô nương, cũng có thể nói là có duyên, chẳng hay phương danh của cô nương là gì?”

Nữ tử áo lam mỉm cười: “Tiểu muội chỉ là một nha đầu trong sơn dã, làm gì có phương danh. Tiểu muội họ Lê, là Lê Tuyết, Lăng công tử nếu không chê thì gọi ta là Tuyết nhi được rồi.”

Tuyết nhi! Tim Lăng Thiên đập loạn xạ, trên mặt không khỏi lộ ra một tia đau xót, trong mắt, tựa hồ như sự thống khổ tích góp từ tiền sinh đến hậu thế chợt lóe qua, Lăng Thiên hít sâu một hơi, cười gượng nói: “Tuyết nhi! Ha ha, tên rất hay, nếu cô nương không chê, sau này ta sẽ gọi cô nương là Tuyết nhi nhé.”

Nữ tử áo lam trước sau vẫn nhìn chăm chăm vào Lăng Thiên, thần sắc thống khổ trong mắt Lăng Thiên tuy chỉ chợt lóe lên, nhưng lại bị cô ta phát giác thấy, lập tức thân hình yêu kiều run rẩy, trong đôi mắt tựa hồ như bốc lên một làn sương mù, sâu trong thâm tâm, nỗi niềm chứa đã lâu đột nhiên bị khơi dậy.

407. Chương 34:phải Chẳng Là Duyên Phận

Lê Tuyết vừa thốt ra câu này, hai người đồng thời có phản ứng, bốn mắt nhìn nhau, Lê Tuyết trong lòng sớm đã có chuẩn bị, nhưng Lăng Thiên lại cảm thấy cực kỳ lạ lẫm với biểu hiện của mình.

Từ lúc xuyên việt tới thế giới này, bất kể là đối với ai, mình đều ôm một chút lòng giới bị, thậm chí là lúc ban đầu đối với phụ mẫu, gia gia nãi nãi của mình, và đám người Ngọc Băng Nhan cũng không ngoại lệ, từ trước tới giờ càng không dễ dàng tin tưởng một ai, nếu không phải là có ý đồ thì cũng tuyệt đối sẽ không tương giao tâm đầu ý hợp với một người trong khoảng thời gian ngắn.

Lòng này đã đóng băng quá lâu.

Nhưng hôm nay không biết là vì sao, vừa thấy nữ tử áo lam này, trong lòng mình không ngờ lại có không nửa điểm giới bị, cũng không có một chút cảm giác xa lạ nào, giống như là đối diện với lão bằng hữu tương giao nhiều năm.

Không ngờ chỉ vừa gặp mặt, còn chưa biết được bối cảnh, gia thế của đối phương, cơ hồ như dưới tình huống không hề biết gì về đối phương, khi nhận một muội muội này mình còn cảm thấy vô cùng vui mừng, vô cùng thỏa mãn. Tựa hồ, tâm nguyện lâu nay của mình đột nhiên trở thành sự thực. Chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là duyên phận ư?

Hôm nay đúng là gặp quỷ rồi, Lăng Thiên trong lòng vô cùng bức bối đối với biểu hiện ngày hôm nay của mình. Cho dù lúc trước khi đối diện với Ngọc Băng Nhan, mình lúc ban đầu vẫn còn mang một chút đề phòng, vì lợi ích mà tiếp cận nàng ta, lúc này không ngờ...

Mà Lê Tuyết này, rất rõ ràng cũng không hề có cảm giác xa lạ đối với mình, lại còn đồng ý để một nam tử lần đầu tiên gặp mặt gọi khuê danh của mình!

Hai người xa lạ, lần đầu tiên tiếp xúc với nhau, không lại như mới quen đã thân một cách quỷ dị như vậy.

“Huynh đang nghĩ gì vậy?” Lê Tuyết hơi nhướn mày, cô ta cảm thấy rằng bầu không khí có chút quỷ dị. Chẳng lẽ, tên gia hỏa này đã phát hiện ra gì đó rồi ư?

Ta nghĩ trên thế giới này... giữa người và người, thật là rất kỳ diệu. Duyên phận ư?” Lăng Thiên có chút hoảng hốt, nói.

“Cái gì?” Lê Tuyết trong lòng cười thầm một tiếng, nói: “Đừng cảm thán nữa, hơn một tiếng nữa, tên gia hỏa Đông Phương Kinh Lôi đó sẽ bắt đầu phóng hỏa đó. Hiện tại huynh có mấy chuyện phải làm.”

“Chuyện gì.” Muốn ta hiện thân ư? Ngăn cản Đông Phương Kinh Lôi phóng hỏa?” Lăng Thiên nhíu mày, thu liễm tâm thần, vẻ mặt nghiêm túc, hỏi.

“Không sai, chỉ cần huynh hiện thân, cả vùng núi rừng này tất nhiên sẽ rơi vào cảnh đại loạn. Tất cả thế lực đều lấy huynh làm mục tiêu, tất nhiên không chịu dễ dàng rút lui. Mà chỉ cần những người này cũng tiến vào trong núi, cho dù Đông Phương Kinh Lôi có gan lớn tày trời cũng không dám phóng hỏa. Bởi vì như vậy sẽ đắc tội với mấy cổ thế lực mạnh nhất toàn thiên hạ. Có như vậy thì mảnh rừng núi này mới có thể được bảo toàn.”

Lê Tuyết trên mặt hiện lên vẻ lo lắng: “Nói tới mảnh núi rừng này, kéo dài ba trăm dặm, xung quanh hoặc là trong núi có mấy ngàn người dựa vào nó mà có cơm ăn. Nếu một khi thực sự bị phá hủy, sẽ khiến cho mấy ngàn người phải trôi giạt khắp nơi, mất đi cơ sở sinh tồn. Thậm chí, tất cả cư dân trong núi cũng sẽ phải táng thân trong đó. Đông Phương Kinh Lôi vì đối phó với một mình huynh, không ngờ dưới tình huống còn chưa xác định đã sử ra biện pháp điên rồ này. Quả thực là tội không thể tha!”

Lăng Thiên sầm mặt, chậm rãi bước mấy bước, trong lòng suy nghĩ lại một lượt, cuối cùng lắc đầu, nói: “Chuyện này, ta không thể xuất hiện.”

“Vì sao? Chỉ cần huynh hiện thân vào lúc thích hợp, trận đại họa này sẽ nhờ huynh mà mất, đây là chuyện tốt lớn cỡ nào? Công đức lớn cỡ nào? Sẽ có bao nhiêu bách tính tránh khỏi khổ nạn! Huynh vì sao không thể xuất hiện? Huynh vì sao không thể hiện thân.” Lê Tuyết kinh ngạc trợn trừng mắt, hơi có chút phản nộ: “Chẳng lẽ huynh đang lo lắng đối thủ đang truy sát huynh đó ư?”

“Nếu nói ta không lo lắng thì tất nhiên là giả rồi. Nhưng, cho dù ta xuất hiện, cũng vị tất có thể giải quyết chuyện này, ngược lại, nếu ta không hiện thân, có lẽ sẽ không có chuyện gì!” Lăng Thiên mỉm cười lắc đầu, nói: “Có phải cảm thấy lời nói của ta rất khó hiểu không, kỳ thực muội có thực sự nghĩ rằng, Giang Sơn Lệnh Chủ đó vì sao đột nhiên lại lập ra khối thách bia đó ở địa giới này, hẳn rồi cuộc là có dụng ý gì?”

“Cho dù hần là vì muốn giết huynh, chẳng lẽ huynh vì nguyên nhân này mà ngồi nhìn mấy phải người phải tan nhà nát cửa mà không làm gì ư? Sao huynh nhẫn tâm thế?” Trong đôi mắt sáng trong của Lê Tuyết hiện ra vẻ thất vọng, không dám tin. “Sinh tử đối với huynh mà nói chẳng lẽ lại quan trọng như vậy ư? Huynh thực sự sợ người đang truy sát huynh lắm à? Cho dù hần ở đây, cho dù hần tìm thấy huynh, bằng vào lực liên thủ của hai chúng ta, cũng vị tất đã bại dưới tay hần. Huynh sao lại sợ đầu sợ đuôi như vậy? Huynh sao lại biến thành như thế này?”

Lăng Thiên cười, nói: “Ta không muốn phủ nhận, ta quả thực không phải là đối thủ của Thiên Lý, thậm chí, cho dù chúng ta liên thủ cũng vị tất có thể ứng phó được hần. Có điều, ta luôn cảm thấy rằng, một chiêu này của Thiên Lý, chưa chắc hoàn toàn là vì giết ta. Nếu đơn thuần chỉ là muốn tìm ra ta, hần không cần phải phí sức như vậy, trong đây có lẽ có thâm ý khác!”

“Hai là, Đông Phương Kinh Lôi chỉ là chế định kế hoạch này, nhưng ta lớn mật hỏi muội một câu. Tuyết nhi, nếu ta thủy chung không xuất hiện, Đông Phương Kinh Lôi thực sự dám phóng hỏa đốt núi ư? Thực sự dám làm ra chuyện tày trời như vậy sao? Cho dù là có chuyện này, công tác bảo mật tất nhiên cũng phi thường nghiêm mật. Nhưng, ngay cả người ngoài như muội cũng biết, vậy liệu còn có ai không biết? Cho nên ta hoài nghi đây chẳng qua là thủ đoạn mà Đông Phương Kinh Lôi muốn bức ta ra mà thôi.”

Lê Tuyết ngẫm nghĩ một lát, nói với vẻ không xác định: “Lúc trước muội đúng là nghe thấy mấy gia tướng của Đông Phương thế gia đàm luận chuyện này đầu tiên, nhưng muội cũng thấy dưới chân núi đã gom vô số thùng dầu hỏa. Đại thể là chuẩn bị đầy đủ, việc này không phải chuyện đùa, cho dù chỉ là hoài nghi thì chúng ta cũng chỉ có thể thà tin là có chứ đừng tin là không. Chúng ta không thể đem sự an nguy của vô số sinh linh ra mạo hiểm được.”

“Ta lại không cảm thấy đây là mạo hiểm.” Lăng Thiên cũng rất hân thưởng nhiệt huyết của tiểu cô nương này. Điểm này, có lẽ là một khiếm khuyết của mình chăng? Hần không khỏi mỉm cười: “Trước tiên không nói đến chuyện Vô Thương Thiên luôn coi viện bảo hộ sự an toàn và hòa bình của nhân gian làm nhiệm vụ, và lấy điều này ra làm chiêu bài cho môn phái ẩn thế của mình. Nếu như để Đông Phương Kinh Lôi làm ra loại chuyện này thì hậu quả sẽ thế nào? Nếu là Đông Phương Kinh Lôi thật sự dám làm như vậy, e rằng Giang Sơn Lệnh Chủ sẽ là người đầu tiên không tha cho hần. Đông Phương Kinh Lôi có bản sự thoát khỏi sự truy sát của Giang Sơn Lệnh Thủ ư?”

“Huống chi, đám người bọn Đông Phương Kinh Lôi tới đây, căn bản là do Giang Sơn Lệnh Chủ dẫn tới, nếu thực sự làm ra chuyện này, Thiên Lý đứng mũi chịu sào, khó tránh khỏi tiếng xấu. Cho nên, hần căn bản không để chuyện này phát sinh đâu. Còn Đông Phương Kinh Lôi cũng tuyệt đối không dám làm ra chuyện trời giận người oán này. Hần là một người thông minh, bản thân hần cũng tự biết. Đầu của hần cũng không thừa để đem cho người ta chặt, mà Đông Phương thế gia cũng tuyệt đối không đỡ nổi lửa giận của Vô Thương Thiên.”

Lê Tuyết nhíu mày, trầm ngâm không nói gì, nhưng thần tình trong mắt rõ ràng là vẫn không thể yên tâm. Lăng Thiên cười nhạt, nói: “Có điều muội nói cũng có đạo lý, thế sự không có gì là tuyệt đối, vô luận Đông Phương Kinh Lôi thực sự có đảm lượng này hay không, ta đều phải đi xem một chuyến, vạn nhất có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng có thể kịp thời ứng biến. Có điều, cho dù là tới lúc khẩn cấp lập tức phải động thủ ngăn cản, cũng không thể giống như lời muội nói, trực tiếp động thủ ngoài ánh sáng được. Điểm này, muội chắc có thể hiểu chứ.”

“Không thành vấn đề!”

Thấy Lăng Thiên đồng ý, nữ tử áo lam Lê Tuyết tâm tình tựa hồ như tốt hơn một chút, nhìn Lăng Thiên, hồ hững nói: “Chúng hiện tại bắt đầu giám thị trong bóng tối, nếu Đông Phương Kinh Lôi thực sự dám thực hiện ý đồ phóng hỏa, chúng ta cũng kịp ngăn cản.”

“...” Lăng Thiên chán nản. Mình đã giải thích rõ ràng như vậy, thậm chí đã biểu lộ rõ lập trường tuyệt đối sẽ không hiện thân, nhưng nha đầu trông thì thông minh này không ngờ cho tới hiện tại vẫn giữ nguyên chủ ý ban đầu.

Ở nơi tiếp cận chân núi, địa thế tương đối bằng phẳng, chỉ có một sườn núi thoải thoải, hiện tại những cây lớn cây nhỏ vốn sinh trưởng trên sườn dốc này đã bị thanh lý hoàn toàn, chỉ lưu lại một những cọc gỗ trơ trọi. Vô số nhân vật võ lâm đang ai làm việc nấy, giữa họ như có sự ăn ý không khuấy rầy lẫn nhau.

Xem ra là Đông Phương Kinh Lôi đã truyền ra tin tức sắp muốn “lửa lớn đốt núi, kho chín Lăng Thiên”. Ở nơi xa có một đoàn người đang kéo về phía này. Dù sao, không ai nguyện ý muốn cùng Lăng Thiên không biết tung tích, biến thành lợn nường một cách mặc danh kỳ diệu. Khá hẳn tốc độ chậm chạp của chúng lúc lên núi, mỗi bóng người giờ đang đi đều nhanh như điện xẹt, mỗi người đều phát huy công phu khinh công của mình tới cực hạn. Cho tới khi chạy ra ngoài phạm vi châm lửa, phát hiện lửa lớn vẫn chưa bốc lên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở vị trí phía đông, dưới một tán cây to lớn, ngồi trên cao là Đông Phương Kinh Lôi đầu đội kim quan, vẫn là phong thái nho nhã, hào hiệp, quân tử, miệng treo một nụ cười mỉm, lộ ra khí chất ôn hòa, tựa hồ như không hề gây nguy hiểm cho ai. Nhưng bất kỳ người nào chân chính hiểu về hắn đều biết rõ rằng, tên gia hỏa này căn bản chính là một con hổ biết cười, ăn người không nhả xương. Xung quanh hắn là mấy trăm thị vệ mặt mày nghiêm trang, nghiêm trận chờ đợi.

Phương bắc, có hai người áo đen đang lẳng lặng ngồi đó, giống như không để ý gì đến xung quanh. Khí tức toàn thân hoàn toàn không dẫn tới sự chú ý của người khác. Tuy rõ ràng là ngồi đó, nhưng lại giống như đang ẩn thân, tựa hồ hai bóng người màu đen này hoàn toàn là hai ảo ảnh trong hư ảo... Chính là huynh đệ Ngọc gia cao thủ Ngọc Vô Hồn, Ngọc Vô Phách đã hiện thân lúc trước. Đằng sau hai người còn có hơn mười người trung niên mặc y phục màu trắng, lẳng lặng ngồi, nhắm mắt điều tức. Những người này đều là cao thủ mà hai huynh đệ của Ngọc gia này dẫn tới, tùy tiện chọn một người thôi cũng là nhân vật cấp bậc Bạch Ngọc.

Ngọc gia để đồn Lăng Thiên vào tử địa, thực sự đã bỏ ra không ít tiền vốn.

408. Chương 35:quần Hùng Hội Tụ

Ngọc gia, Tiêu gia, Đông Phương gia, Bắc Minh gia, tùy tiện một cỗ lực lượng thôi cũng vô cùng hùng hậu rồi, mà những người này lại tụ tại một thế trận, liệu có mấy người có thể an nhiên mà đào thoát khỏi sự liên hợp bất giết của bọn họ! Đây đã hầu như bao gồm tất cả lực lượng tinh anh của các đại thế gia rồi.

Lăng Thiên và Lê Tuyết một đường chạy tới đây, lúc này đang ở sau một gốc cây lớn cách sườn núi ba bốn chục trượng, từ xa chăm chú theo dõi động tĩnh ở bên đó. Trạng thái trước mắt của hai người tất nhiên là không khác gì nhau, đều thu liễm toàn bộ khí tức toàn thân không cho thoát ra ngoài, giống như là dung thành một thể với cây đại thụ nơi họ đang giấu mình, không thể phân biệt nổi đâu là người, đâu là cây. Cho dù có người đi qua hai người, cũng vị tất có thể ngờ rằng, trên thân cây đại thụ này, không ngờ còn ẩn tàng hai người sống.

Cuộc vây bắt với quy mô lớn chưa từng có này, nếu nhất định phải nói rằng có gì đó không hài hòa thì đó chính là những người này tuy tụ tập ở đây, nhưng giữa các bên lại không có một chút lai vãng nào, bầu không khí vô cùng cứng nhắc, giống như là ngưng đọng, từng cỗ địch ý và sát khí tràn ngập ở không trung, dập dềnh qua lại, giống như là hực chất, hết đợt này đến đợt khác trùng kích tâm linh của người ta. Có một số thị vệ tu vi yếu kém tựa hồ như không thể chịu nổi cỗ khí thế cơ hồ đã hình thành thực chất này trùng kích, mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra. Y phục đã dính chặt vào người, gió núi thổi qua, lạnh toát rất là khó chịu.

Trên đường tới đây, Lăng Thiên đã kinh ngạc phát hiện ra rằng, khinh công của Lê Tuyết không ngờ lại không hề kém mình. Mà điều khiến hắn kinh ngạc nhất lại không phải là tốc độ của Lê Tuyết, hắn đã sớm biết rằng, nha đầu này võ công cao cường như vậy, khinh công nhất định không yếu, cho dù là tốc độ còn nhanh hơn mình thì Lăng Thiên cũng sẽ không lấy làm lạ. Nhưng, điều thực sự khiến hắn bất ngờ chính là kỹ xảo khinh công của Lê Tuyết.

Kỹ xảo lao nhanh, lách mình, tung người của nha đầu này phối hợp vô cùng thành thạo, khi động thân đều tính toán trước sau, trái phải một cách rất cẩn thận. Lúc phát hiện ra rằng có người, trong nháy mắt đã ẩn náu một cách rất linh xảo tự nhiên, cùng với năng lực ẩn tàng bằng cách lợi dụng tất cả hoa cỏ cây cối ở xung quanh, mỗi một dạng đều là rất hiếm gặp từ sau khi Lăng Thiên tới thế giới này. Chỉ bằng vào kỹ

xảo về phương diện khinh công mà luận, Lê Tuyết tuyệt đối không dưới mình, thậm chí còn hơn cả Thiên Lý địch nhân mạnh nhất đương thời của mình. Đương nhiên, chỉ đơn thuần là phương diện kỹ xảo, nếu nói tới tốc độ, thì còn kém một bậc, bất kể là Thiên Lý hay là mình, đều cao hơn nha đầu này một chút. Mà tốc độ khinh công của Lăng Thiên kỳ thực cũng kém hơn Thiên Lý một chút, điều này cũng không có gì là lạ cả, mà kỳ quái nhất là, khinh công của Lê Tuyết tựa hồ như hơi có chỗ tương đồng với công phu khinh công của Lăng Thiên.

Trên thế giới này, từ trước tới giờ chưa có ai có thể sánh vai với mình về khinh công. Cho dù là Thiên Lý, nếu chỉ luận về khinh công thì mình tuyệt đối có thể thắng hẳn, nhưng tu vi khinh công của Lê Tuyết không ngờ lại tinh diệu như vậy, thậm chí so với mình cũng không kém là bao. Mà điều khiến Lăng Thiên thực sự kinh ngạc cũng chính là đây, khinh công mà mình tu luyện chính là sự tích lũy mấy ngàn năm võ công Trung Hoa tiền thế, nhờ việc quanh năm bị địch nhân truy sát mới có thể bồi dưỡng ra phần năng lực đặc thù này, nhưng Lê Tuyết thì sao?

Người không thể đứng trên đỉnh cao của quyền lực vĩnh viễn không thể thể hội được khoái ý quân lâm thiên hạ (vua đối mặt với thiên hạ), một tài chủ ăn ngon mặc đẹp, chưa từng gặp cảnh nghèo túng cũng vĩnh viễn không thể thể hội được sự khổ sở của những khát cái quanh năm không được ăn no. Đồng dạng, nhân vật không thường bị truy sát, không ở trong ranh giới giữa sinh và tử cũng vĩnh viễn không thể chân chính thể hội được cách tiềm tung nặc tích sau khi trải qua muôn ngàn thử thách được. Bất kể là người tu luyện võ công bí tịch tuyệt thế cao thâm mặc chắc gì đi chăng nữa, hoặc là thiên thư của bản thân siêu phẩm nhập thánh như thế nào. Đây cũng giống như võ công của Thiên Lý qua thực là hơn xa Lăng Thiên, có bản lĩnh siêu nhân mà người thường khó có thể tượng tượng được. Nhưng bởi vì chiến thắng quá nhiều danh nhân cao sĩ mà thiếu một phần xúc giác nhất định đối với nguy cơ, đây cũng là một chỗ dựa lớn mà nhờ đó Lăng Thiên có thể nhiều lần thoát khỏi tay hắn.

Lê Tuyết, nữ tử mỹ mạo tuổi còn rất trẻ này chẳng lẽ cũng có những tế ngộ giống như mình ư? Nếu không vì sao có thể luyện được khinh công siêu việt tuyệt luân như thế này? Còn có loại xúc giác tránh xa nguy cơ như vậy nữa? Loại phản ứng bản năng sinh tử quan đầu này nữa điểm cũng không thể miễn cưỡng, cũng không thể tận tâm ẩn tàng được, chỉ khi tất cả những điều này đều đã trở thành phản ứng bản năng của thân thể, tất nhiên sẽ không chịu sự khống chế mà lộ ra ngoài.

Lê Tuyết, rốt cuộc là ai? Lập tức, bóng người yếu diệu ở trước mặt đó trong lòng Lăng Thiên lại tỏa ra một lớp sương mù. Nữ tử thần bí quá, thần bí đến mức khiến người ta khó có thể đoán được.

Xem ra, đời chuyện ở đây xong rồi, cần phải dò xét lai lịch của nha đầu này. Lăng Thiên trầm nghĩ trong lòng. Đang nghĩ tới chuyện này thì trong tai vang vọng tiếng người nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Có phải đang cảm thấy rất kỳ quái đúng không?”

“Tự âm thành tuyên! Võ công của nha đầu này rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào rồi?”

Lăng Thiên toàn thân bất động, đồng thời cũng truyền âm nhập mật lại: “Kỳ quái cái gì?” Trong lòng cười thầm. Giữa hai người chẳng qua chỉ cách nhau có một xích, không ngờ lại dùng loại phương pháp truyền âm nhập mật này để đối thoại. Phương thức đối thoại này, có thể nói là quá xa xỉ rồi.

“Khinh công của muội, một nữ tử yếu đuối, không ngờ lại có khinh công cơ hồ là ngang ngửa với Lăng đại công tử, huynh không cảm thấy kỳ quái ư?” Trong giọng nói của Lê Tuyết tựa hồ như pha chút đắc ý, rất có một loại cảm giác như một tiểu nữ hài đột nhiên có được một loại năng lực kỳ dị nên vội vàng muốn khoe khoang.

“Khinh công? Kỹ xảo khinh công của nữ hài tử trước giờ đều hơn nam tử. Khinh công của cô nương cho dù là thượng giai thì cũng có gì mà quái lạ đâu? Cô nương có chút hơi thiếu kinh nghiệm đó!” Lăng Thiên trong lòng cười thầm, mình còn chưa hỏi, nha đầu này lại đã không nhịn nổi rồi, không ngờ lại lên mặt tự sướng.

Lê Tuyết cũng cười thầm trong lòng, tên gia hỏa này sao lại thích cãi bướng như vậy nhỉ. Trong lúc cảm xúc cuộn trào, nhất thời lại giống như là nhớ tới những kỷ ức xa xưa nào đó, đột nhiên khóe miệng lộ ra một nụ cười cực kỳ vui vẻ, không ngờ lại không phản bác câu nói cố ý gây xích mích của Lăng Thiên.

Lăng Thiên kinh ngạc nhìn nàng ta, cảm thấy câu nói gây hấn vừa rồi của mình, giống như là một quyền

giáng vào chỗ trống không, có điều trước mắt cũng không rảnh để để ý tới nàng ta nữa, bởi vì trong trường đột nhiên xuất hiện một nhân vật ngoài ý liệu.

Một vị đại hán khôi ngô dẫn theo mấy chục người từ trên núi đi xuống, không ngờ chính là Nam Cung thể gia gia chủ Nam Cung Thiên Long! Chỉ thấy lão ta mặt mày trầm trọng, cả người đầy âm chí chi khí. Không ngờ rằng lại cũng tới đây. Lăng Thiên trong lòng cười lạnh, Nam Cung thể gia, tao ngộ ở Thừa Thiên vẫn chưa khiến cho các người trở nên ngoan ngoãn ư? Đã mò tới đây rồi, vậy thì chuẩn bị cho tốt đi.

Mắt nhìn các phương thế lực đang tụ tập ở trước mặt, Lăng Thiên trong lòng sát cơ trào dâng, sự hung tàn tích súc nhiều ngày cơ hồ không thể không chế thêm được nữa rồi.

Thực sự là quả buồn cười! Trong đó có Tiêu gia có thể nói là tâm đầu ý hợp, thế giao nhiều năm của Lăng gia, cũng có Ngọc gia vừa mới đưa của hồi môn tới, cũng có Đông Phương thế gia khá là hữu hảo, cơ hồ đã kết thành minh hữu, còn có Nam Cung thể gia xưa kia đã từng là minh hữu, lại thêm Bắc Minh thế gia trước giờ nước sông không phạm nước giếng, chưa từng qua lại. Toàn bộ đều tụ lại một chỗ, tuy mỗi người trong lòng đều mang ý xấu, tính toán của riêng mình, nhưng mục đích chủ yếu tới đây lại tương đồng, đó chính là giết chết Lăng Thiên!

Đám người các người đã đều muốn giết ta, vậy thì, ta nếu như không báo đáp các người thật tốt, há chẳng phải là quá có lỗi với tâm ý của các vị sao?

Lúc này, Đông Phương Kinh Lôi đột nhiên cười dài một tiếng, phá vỡ sự tĩnh mịch đã lâu. Chỉ thấy hắn đứng dậy, trước tiên ôm quyền hành lễ về phía Tiêu gia, mỉm cười nói: "Sự ái hộ của các vị tiền bối Tiêu gia đối với Kinh Lôi và Đông Phương thế gia, Kinh Lôi trước tiên xin được đa tạ, các vị tiền bối nhiều năm không xuất hiện ở giang hồ, hôm nay lại may mắn được gặp tại đây, Kinh Lôi thực sự là tam sinh hữu hạnh.

Mộng Tuyệt Trần an nhiên ngồi tại chỗ, không đứng dậy, mỉm cười nói: "Đông Phương nhị gia khách khí rồi, chỉ bất quá là cử thủ chi lao mà thôi, hà tất phải nhắc đến."

Đông Phương Kinh Lôi cười ha ha, vẻ mặt vô cùng kính cẩn, đang định mở miệng nói tiếp thì Nam Cung Thiên Long ở bên cạnh cất tiếng: "Đông Phương nhị gia, lúc trước người truyền ra tin tức, nói là muốn hỏa thiêu hoang sơn, bức Lăng Thiên phải ra mặt. Hiện tại nhân mã các phương đều rút ra khỏi núi hết rồi, không biết hành động mà nhị gia nói đã triển khai được chưa?"

Đông Phương Kinh Lôi hơi biến sắc, cười cười: "Nam cung gia chủ đừng nói quá như vậy, lời nói trước kia chẳng qua là một kế tạm thời hồng phúc bách Lăng Thiên phải hiện thân mà thôi. Ta vốn cho rằng Lăng Thiên nếu thực sự lo lắng tới an nguy của bách tính, tất nhiên sẽ hiện thân, nhưng cho tới hiện tại Lăng Thiên vẫn còn chưa hiện thân, có thể thấy hắn coi trọng sự an nguy của bản thân mình hơn ngàn vạn sinh linh sinh tử, quả nhiên là hạng người lòng lang dạ sói. Nhưng kế hoạch không có công hiệu, Kinh Lôi thực sự rất xấu hổ, còn chuyện phóng hỏa đốt núi, chúng ta sao có thể làm theo hạng mất trí như Lăng Thiên được? Chuyện này dầu sao cũng liên lụy tới ngàn vạn sinh mệnh, Kinh Lôi sao dám tùy tiện làm ra việc đại nghịch bất đạo như vậy?"

Nam Cung Thiên Long cười lạnh: "Một cái cố thật là đường đường chính chính. Nói như vậy, kế này của Đông Phương nhị gia, chẳng lẽ chỉ là để lừa gạt đám người chúng ta thôi sao?"

Nam Cung Thiên Long lúc này vô cùng bức bối, từ lúc quyết định báo thù cho nhi tử, tự mình dẫn ba trăm cao thủ tinh nhuệ vào Thừa Thiên, nơi nào cũng bị quản chế, lúc nào cũng gặp vấp vấp, cơ hồ như không thể thở nổi, tới sau cùng gần như toàn quân bị tiêu diệt. Trước mắt, mình và nhị đệ Nam Cung Thiên Hổ, nữ nhi Nam Cung Ngọc tại Thừa Thiên trên danh nghĩa là đồng minh, nhưng trên thực thể căn bản giống như bị giam lỏng, tra ra nguyên nhân thì hoàn toàn là bởi vì Dương gia và Lăng gia. Đặc biệt Lăng gia lúc về sau không ngờ lại thiết kế để gia tộc của mình và Dương gia chém giết nhau, còn bọn họ thủ tụ thủ bàng quan. Khiến cho những cao thủ tinh nhuệ còn lại của Nam Cung thể gia đều bị tiêu diệt trong phút chốc. Nỗ lực này cơ hồ khiến cho Nam Cung Thiên Long phải phát bệnh. Tới sau cùng nhân cơ hội Ngọc gia đến phía Nam, Lăng gia không rảnh để để ý tới hắn, cuối cùng cũng rút ra khỏi thành Thừa Thiên, lúc này bên người ngoại trừ Nam Cung Thiên Hổ và Nam Cung Ngọc ra, cao thủ bên mình không ngờ chỉ còn lại bảy người, hộ tống mình về Kim Bích thành của Nam Trịnh.

Đã kích trọng đại lần này, cơ hồ khiến thực lực của Nam Cung thể gia thoáng chốc đã bị hủy diệt hơn một

nửa! Thân là gia chủ của một trong bát đại thế gia, Nam Cung Thiên Long sao có thể nuốt trôi được cục tức này. Dương gia tuy bị diệt, nhưng Lăng gia thì vẫn còn tồn tại. Lăng gia bất kể là già hay trẻ, nam hay nữ cũng đều không có một ai là người tốt, đều là một đám bụng đầy ý xấu cả. Vừa nghe thấy Lăng Thiên bị Giang Sơn Lệnh Chủ tử vong truy sát, thời khắc này, trong lòng Nam Cung Thiên Long thực sự là vô cùng được an ủi, tự mình dẫn mấy cao thủ tới. Lúc này nghe thấy Đông Phương Kinh Lôi không ngờ lại dễ dàng buông bỏ kế hoạch đối phó với Lăng Thiên, trong lòng không khỏi vô cùng bất mãn, nhịn không được mà mở miệng chế giễu. Nếu không phải là Nam Cung Thiên Long hiện tại quá hận Lăng Thiên, vô luận là từ thân phận của Đông Phương Kinh Lôi, hay là tình cảnh lúc này, Nam Cung Thiên Long đều không thể lên tiếng một cách không suy nghĩ như vậy.

Giọng nói của Đông Phương Kinh Lôi trong nháy mắt cũng biến thành lạnh lùng: “Nam Cung gia chủ có lẽ không biết, trong mảng núi rừng này, ngoại trừ Lăng Thiên ra còn có Giang Sơn Lệnh Chủ cũng đang ở bên trong. Nếu lửa này đối cho Thiên Long huynh đi phóng, liệu huynh có dám hay không?”

Nam Cung Thiên Long tuy cũng là gia chủ trong bát đại thế gia, nhưng thực tế Nam Cung thế gia nhân tài điều linh, thực lực yếu kém, chỉ sợ là còn kém hơn Tây Môn thế gia do Tây Môn Tạt chèo chống, cho nên Đông Phương Kinh Lôi không thêm nề mặt mũi hấn.

Nam Cung Thiên Long cười ha ha, hèn mọn nói: “Giang Sơn Lệnh Chủ thì làm sao? Lẽ nào hấn không phải là người à? Tổng Quân Thiên Lý? Thực sự cho rằng hấn chính là ‘thiên lý’ sao? Lửa lớn kéo dài mấy trăm dặm, chẳng lẽ hấn may mắn thoát được ư?”

Lời này vừa được nói ra, mắt của đám người Mộng Tuyết Trần, Mộng Phá Thiên ở phía Tiêu gia đồng thời sáng rực lên như đèn pha. Về mặt như muốn động, đồng thời nhìn về phía những thùng dầu hỏa ở bốn phía.

“Bốp bốp bốp bốp!” Bốn tiếng nhanh liên tục gần như thành một tiếng vang lên, một bóng người lóe lên cực nhanh, Nam Cung Thiên Long gào lên một tiếng, khoa chân múa tay lảng không ngã ra, thân còn đang ở trong không trung liền oa một tiếng, miệng phun máu như điên. Mấy mảnh gì đó trắng trắng xen lẫn với máu đỏ, lạch cạch rơi xuống đất. Đám người có mặt ở đây đều là nhân vật có số má đương thời, nhãn quang sắc bén, sắc mặt đồng thời trắng bệch: hơn chục mảnh trắng trắng đó chính là răng của Nam Cung Thiên Long!

Ở chỗ mà lúc trước vốn là Nam Cung Thiên Long đang đứng, có thêm một người mặc áo xanh phát phơ trong gió, lặng lẽ và hờ hững đứng ở đó. Tuy đứng giữa tầm mắt của hơn ngàn người, nhưng lại vẫn mang ý vị đậm bạc xuất trần, tựa hồ như trong mắt hấn, hơn ngàn cao thủ ở trước mặt, căn bản là không hề tồn tại.

Không thêm để bất kỳ một ai ở trong mắt!

Hơn một ngàn người có mặt ở đây, có hơn trăm người là cao thủ cấp bậc tiên thiên, không ngờ lại không một ai có thể nhìn thấy hấn tới như thế nào, tới vào lúc nào, và dùng phương thức nào, thủ pháp nào để xuất thủ với Nam Cung Thiên Long, từ lúc nào đã đứng ở giữa trường. Trong mắt mọi người, thân ảnh áo xanh lãnh đạm này chính là một núi đá sừng sững mãi mãi tồn tại, nguyên bản vẫn tồn tại, luôn luôn tồn tại, cùng thiên địa là một thể, cùng sinh ra với nhật nguyệt.

Giang Sơn Lệnh Chủ! Tổng Quân Thiên Lý!

Trong thoáng chốc, hơn một ngàn người đều lặng ngắt như tờ.

409. Chương 36: đệ Nhất Cao Thủ

Mọi người nhất thời kinh hãi biến sắc, Nam Cung thế gia tuy gần đây đã xuống dốc, nhưng dấu sao vẫn là một trong bát đại thế gia. Nam Cung Thiên Long cho dù không có tu vi cao thâm như Lăng Thiên, Ngọc Mãn Lâu, nhưng cũng là nhất lưu cao thủ đương thế danh phù kỳ thực, chẳng lẽ lại kém như vậy ư? Hay là thực lực của Giang Sơn Lệnh Chủ này quá đáng sợ?

Ánh mắt của tất cả mọi người đang nhìn về phía bóng người màu xanh nhạt đã toàn bộ biến thành chấn kinh. Đây, còn là lực lượng của một “người” ư?

Trước đây, mọi người đều cúi ngưỡng đại danh của người được gọi là cao thủ đệ nhất thiên hạ này, chỉ được nghe rất nhiều chiến tích lưu truyền từ miệng người khác, cũng có chút khó mà tưởng tượng được rồi. Nhưng dấu sao thì cũng không có người được tận mắt thấy thần uy của vị Giang Sơn Lệnh Chủ này, trong lòng mỗi người tuy sợ hãi, nhưng không có cảm nhận trực tiếp nào. Nhưng hôm nay vừa thấy, lập tức đều trở nên sợ hãi. Nam Cung Thiên Long thân là gia chủ của một thế gia, võ công như thế nào thì mọi người tất nhiên đều nắm rõ trong lòng, nhưng dưới tay Thiên Lý không ngờ lại giống như một đứa trẻ không biết võ công, không có một chút lực để hoàn thủ.

Mọi người ngây ngốc, không phải là không có ai thực sự nhìn thấy Tổng Quân Thiên Lý xuất thủ, nhưng người thấy hẳn xuất thủ đều đã chết rồi. Những cao thủ “may mắn” chết trong tay người này, lại không có một ai không phải là dạng nhân vật hoành hành một thời, những sự tích này tất nhiên là lưu truyền giữa các đại thế gia. Ngọc Siêu Trần, đệ nhất cao thủ đời trước của Ngọc gia, từng khiêu chiến với tất cả cao thủ đường thời ngoại trừ Giang Sơn Lệnh Chủ, chưa từng gặp một thất bại nào. Nhưng cuối cùng cũng chết trong tay Tổng Quân Thiên Lý này. Cho tới tận bây giờ, có một ngoại lệ duy nhất, nhân vật mà Giang Sơn Lệnh Chủ muốn giết mà chưa giết được, chỉ có một mình Lăng Thiên, mục tiêu của mọi người lần này.

“Bản tọa Tổng Quân Thiên Lý ứng với yêu cầu của Giang Sơn Lệnh, một lệnh đổi một mạng, rời khỏi núi tự mình ra tay giết Lăng Thiên. Đây chính là chuyện giữa Vô Thượng Thiên, bản tọa và Lăng Thiên, nào có chỗ cho người khác nhúng tay vào. Không biết các vị ở ạt kéo tới đây là vì lý do gì?” Thiên Lý lạnh lùng hỏi, ngữ âm trong trẻo, không mang một chút hỏa khí nào, nghe không ra nửa điểm tình tự hỷ nộ ái nhạ ở bên trong. Nhưng ai cũng đều nghe ra, câu chất vấn này rõ ràng có ý tức giận. Vị đạo quyền uy vô thượng, nắm sinh tử của muôn dân ở trong tay lập tức được biểu hiện vô cùng sâu sắc.

Đông Phương Kinh Lôi, người khơi mào chuyện lần này tự biết không thể thoát khỏi trách nhiệm, liền cười khan hai tiếng, nói: “Xin tiền bối thứ lỗi, không phải là ta đa sự, chỉ bởi vì Lăng Thiên đó lòng lang dạ sói, tội ác tày trời, lại thêm dụng tâm hung ác, thủ đoạn tàn độc, cực kỳ gian xảo, quỷ kế đa đoan, trở thành một nguy hại lớn nhất cho thế gian. Chúng ta đối với cách hành sự này của hắn phần hận đã lâu, lại sợ hãi dâm uy của hắn mà dám giận nhưng không dám nói. Hôm nay vui mừng biết được tiền bối muốn trừ tên ác tặc này cho muôn dân, thực sự là một hành động làm vui mừng nhân tâm, tất sẽ lưu truyền trăm đời, được thế nhân dâng hương kính bái. Chúng ta đặc biệt tới đây trợ uy cho tiền bối. Nếu có thể tận mắt nhìn thấy tên ác tặc Lăng Thiên đó chết dưới tay tiền bối, thực sự là trong lòng được sung sướng vô cùng. Đương nhiên, nếu tiền bối cho phép, chúng ta có thể góp sức cho tiền bối thì càng là một chuyện quang vinh không gì sánh được. Tất cả những tâm sự này, mong tiền bối thanh toán.”

Những người khác thấy Đông Phương Kinh Lôi có thể đem một chuyện hư ảo không tồn tại nói ra một cách sinh động như thật, thâm nghĩ, không hổ là cái túi khôn của Đông Phương thế gia, phần “khéo mồm” này, quả nhiên rất cao. Lập tức nhao nhao phụ họa. Những người này trước khi Thiên Lý chưa hiện thân, ai ai cũng đắc ý, giống như tất cả người trong thiên hạ đều không thèm để vào trong mắt. Nhưng sau khi Thiên Lý vừa xuất hiện, ai ai cũng lập tức cảm thấy sự cách biệt to lớn về lực lượng, thế là đều im như thóc, chỉ sợ nói năng không cẩn thận, trêu vào vị đệ nhất cao thủ này, từ trên trời sẽ rơi xuống họa sát thân. Cho dù là loại nhân vật kiêu ngạo vô lễ như huynh đệ Ngọc gia Hồn Phách cũng không dám lên tiếng, không dám đề xuất bất kỳ dị nghị nào.

Trên mặt Thiên Lý hơi có vẻ châm biếm, hừ lạnh một tiếng, nói: “Vô Thượng Thiên Giang Sơn Lệnh Chủ làm việc, chỉ cầu không thẹn với lòng, không để ý đến những chuyện khác. Cần gì các người ở bên cạnh làm vướng chân vướng tay? Mặc kệ các người vì sao mà tới, dụng tâm là gì, đều mau chóng lui về cho ta. Nếu phát hiện ai còn ở lại, thì chính là khiêu khích quyền uy của Vô Thượng Thiên, bản tọa tuyệt không lưu tình!”

Mọi người trở nên ồn ào, ai ai cũng là từ xa ngàn dặm mà tới đây, sao có thể đồng ý dễ dàng thối lui khi còn chưa đạt được mục đích. Cho dù Vô Thượng Thiên Giang Sơn Lệnh Chủ là thiên hạ đệ nhất, nhưng cũng không thể bá đạo như vậy chứ? Có điều không có ai là kẻ ngốc cả, không ai chịu đứng ra làm chim đầu đàn, trong nhất thời quay sang nhìn nhau, đều không dám ra chủ ý trêu vào đỉnh núi to này.

“Hắc hắc hắc, Giang Sơn Lệnh Chủ, đệ nhất cao thủ, quả nhiên là một cái danh đầu lớn thật, uy phong lớn

thật! Ha ha.” Một giọng nói âm dương quái khí đột nhiên vang lên, trong thanh âm không ngờ lại đầy ý chế giễu, nếu nghe kỹ thì còn có sự phẫn hận vô tận, còn mang theo một phần đổ kỵ. Chính là Mộng Tuyết Trần, lúc này trong ánh mắt hẩn nhìn Thiên Lý, không ngờ còn có một mảng cừu hận sâu đậm.

Thiên Lý chậm chậm quay người lại, nhìn về phía Mộng Tuyết Trần vừa lên tiếng, hơi nhíu mày: “Người nghi ngờ sự nói sao làm vậy của lão phu, lựa chọn không đi sao?”

“Lão phu vì sao phải đi? Chỉ bằng một câu nói của người thôi sao? Vì cái đã nói là làm gì đó ư?” Mộng Tuyết Trần cười gằn một tiếng: “Đừng vội cho rằng người mang tám bài Vô Thượng Thiên đó thì người thực sự là vô địch thiên hạ, đóng cửa tự xưng là cao thủ đệ nhất rồi có thể mở miệng hù dọa người khác! Người khác có lẽ sẽ sợ hư danh của người, nhưng lão phu lại không để vào mắt đâu! Thực sự là vô cùng nực cười, cao thủ đệ nhất thiên hạ người chắc gì đã xứng, nhưng thiên hạ đệ nhất cuồng nhân thì hoàn toàn xứng đáng, danh phù kỳ thực! Ha ha...”

Người này điên rồi!

Chúng nhân của các phương khác nhìn Mộng Tuyết Trần như nhìn người chết, hẩn rõ ràng đã từng thấy Thiên Lý xuất thủ, kiến thức công phu quỷ thần mạc trắc của Thiên Lý, không ngờ còn dám lên tiếng châm chọc Thiên Lý, chẳng lẽ muốn tìm chết ư? Mọi người trong lòng đều có cách nghĩ này.

“Rất tốt!” Ngoài dự liệu của mọi người, Thiên Lý không những không tức giận, ngược lại còn mỉm cười: “Người đã không đi, vậy thì chính là gây hấn sự đã nói là làm của Vô Thượng Thiên, ta rất hân thưởng dũng khí của người. Có điều, ta vẫn lưu tính mạng của người lại.” Nói xong, Thiên Lý nhìn một vòng, lạnh lùng nói: “Không biết các vị có mặt ở đây, còn có vị anh hùng hào kiệt nào có cách nghĩ giống như người này không? Nếu có, xin mời ở lại, không có cách nghĩ này thì hiện tại xin đi đi!”

Mọi người lại xôn xao, Thiên Lý trầm mặc xuống: “Hôm nay triệu tập các vị là muốn có một lời khuyên cho mọi người, cũng chính là cho thêm các người một cơ hội sống sót. Chuyện bản tọa truy sát Lăng Thiên, từ hôm nay trở đi, nếu còn có một phương nào dám nhúng tay vào, thì sẽ chính là địch nhân của bản tọa! Mà bản tọa trước giờ đối với địch nhân đều là - giết chết không tha!” Nói tới câu cuối cùng, Thiên Lý đột nhiên gia trọng ngữ khí, nội lực hùng hậu tràn ra.

Giống như sấm sét đột nhiên nổi giữa trời quang, thời khắc tận thế đột nhiên ập tới, dường như cả tòa núi đều run rẩy theo mỗi chữ mà hẩn nói ra.

Hơn chục gia tướng của Đông Phương Thế gia đứng ở cự ly gần nhất, tu vi lại không thâm hậu, lúc này dưới tiếng hét như thiên địa chi uy này, tâm thần rất xui xẻo bị tổn thương nghiêm trọng, chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân trong sát na này cơ hồ đều nghịch chuyển, khó chịu vô cùng. Ai ai cũng choáng váng đầu óc, độ nhiên oa một tiếng, đồng loạt phun ra một ngụm máu, ngã ngửa ra sau ngất xỉu.

Một tiếng quát của Thiên Lý, không ngờ lại có uy lực lớn như thế này.

Tuyệt thế thần công kinh thiên động địa này, sức người há có thể chống đỡ được?

Đông Phương Kinh Lôi sắc mặt biến ảo kịch liệt, cuối cùng cũng hạ quyết định, cười rất ôn hòa, nói: “Chúng ta tới đây vốn chỉ muốn góp chút sức mọn. Tiền bối đã nghĩ Kinh Lôi làm vướng chân tay, Đông Phương thế gia sẽ không làm phiền tiền bối nữa, xin được rút lui. Nhưng vẫn mong nhận được truyền âm của tiền bối!” Phát tay, nói: “Thuộc hạ của Đông Phương thế gia. Đi!”

Bắc Minh Không Thủy ở phía bên kia thủy chung không nói một lời, lúc này ôm quyền hành lễ với Thiên Lý, lặng lẽ dẫn người mà đi. Phương Bắc đã là một mảng trống không, chúng nhân của Ngọc gia không biết từ lúc nào đã biến mất dưới sự suất lĩnh của huynh đệ Hồn Phách.

Thiên Lý cười lạnh, nhìn mọi người dần dần bỏ đi, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ quái.

Nhưng người này từ ngàn dặm mà đến, nếu không thể thấy Lăng Thiên chết trước mặt họ, sao chịu dễ dàng bỏ đi. Kỳ thực Thiên Lý cũng biết, những người này chẳng qua là tạm thời lui khỏi phạm vi của tòa sơn mạch này mà thôi. Không thể thấy Lăng Thiên chết thì bọn họ sẽ không an tâm. Thậm chí, nếu không phải bọn họ muốn dựa vào sức mình để giết Lăng Thiên, e rằng vừa rồi cùng nhau vây công mình cũng không phải là một chuyện không có khả năng.

Nhưng Thiên Lý lại không thêm quan tâm. Hắn dùng một loại phương pháp hấp dẫn toàn bộ những người này tới đây, mục đích cũng chỉ là biểu lộ rõ thái độ của mình mà thôi, không muốn tạo nhiều sát nghiệp. Nhưng nếu sau khi mình đã biểu lộ rõ thái độ mà những người này vẫn chấp mê bất ngộ, vậy thì lần sau gặp mặt, mình tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình nữa. Thậm chí, do mấy ngày gần đây truy sát Lăng Thiên không được như ý, sát cơ trong lòng đã tích tụ rất nhiều, thủy chung không được phát tiết, Thiên Lý thực sự rất muốn được phát tiết ra ngoài. Đáng tiếc là những người ở trước mặt đại đa số đều rất thức thời, đều ngoan ngoãn bỏ đi.

Có điều, luôn có những người không biết thức thời, bởi vì, có những người quả thực là chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ.

Ví dụ như... năm người ở đằng sau mình. Trên mặt Thiên Lý lộ ra nụ cười đầy sát cơ, chậm rãi quay người lại...

Lê Tuyết nhìn đám người đang nhanh chóng rút đi, nói: “Những người này đều tới để giết huynh ư? Điều là cừu gia của huynh hết ư? Nhìn tình cảnh này, chẳng lẽ huynh có thể là công địch của cả thế giới, là đại ma đầu gây họa cho nhân gian ư?” Tuy vẫn là tự âm thành tuyến truyền vào tai Lăng Thiên, nhưng Lăng Thiên vẫn nghe ra, trong câu nói của nha đầu này, không ngờ mang theo nộ khí dâng trào và sát cơ không thể che giấu! Nàng ta tức giận vì mình ư, vì sao vậy?”

“Không sai, đều là tới giết ta cả, nói ta là công địch của bọn họ cũng không phải là sai. Có điều là đại ma đầu gây họa cho nhân gian thì chưa chắc.” Lăng Thiên cười hắc hắc, ” ‘nhân duyên’ của ta tốt không?”

Lê Tuyết nhất thời không trả lời, trong lòng âm thầm tức giận, nghĩ: Tên gia hỏa này, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, ‘nhân duyên’ đều tốt như vậy cả. Đúng là làm tức chết người ta mà.

Nhưng không thể nghi ngờ gì nữa, khi biết được những người này không ngờ đều muốn dồn Lăng Thiên vào chỗ chết, Lê Tuyết trước giờ không màng danh lợi, không quan tâm chuyện nhân gian đột nhiên lần đầu tiên trở nên vô cùng phấn nộ, sát cơ dâng trào cũng dần dần nổi lên thành hình ở trong lòng.

Ta đã hủy đi kiếp trước của người, ta sẽ trả người kiếp này.

410. Chương 37:từng Người Khai Chiến

Thiên ca, muội tuyệt đối sẽ không để bất kỳ hai trên đời này có thể làm tổn thương tới huynh đâu!

Tất cả những người muốn giết huynh, muội, một, tên, cũng, sẽ, không, bỏ, qua!

Bất kể hần là ai!

Trong thoáng chốc, mọi người cấp tốc rút lui giống như thủy triều, trong hiện trường, chỉ lưu lại Thiên Lý và mười Lăm người tự xưng là của Tiêu gia, ngay cả Nam Cung Thiên Long mặt cào đất, thụ thương nhẹ cũng vội vàng rút lui dưới sự hộ vệ của cao thủ trong gia tộc.

Thiên Lý chậm rãi quay người lại, đối mặt với bọn họ, lạnh lùng nói: “Ta mặc dù được gọi là Tổng Quân Thiên Lý, nhưng là kẻ không muốn giết người nhất. Trước khi giết Lăng Thiên, ta thậm chí không muốn giết bất kỳ một ai! Chỉ có điều, nếu có người muốn tìm chết, nhất định phải gây hấn với sự đã nói là làm của bản tọa thì ta rất vui vẻ thanh toán cho hần.”

Mộng Tuyết Trần cười hắc hắc, nói: “Tổng Quân Thiên Lý, giữa ta và người căn bản là cục diện không chết không thôi, chúng ta ở ẩn bốn chục năm rồi, ẩn tính mai danh, cam nguyện buông bỏ tất cả mọi thứ ở nhân gian, chính là vì muốn triệt để phá hủy Vô Thượng Thiên của các ngươi! Người khác sợ Giang Sơn Lệnh Chủ người, nhưng bọn lão phu lại không coi người vào đâu cả?”

“Thì ra là các người.” Thiên Lý bình tĩnh nói: “Chẳng trách các người lại ở lại, dám ở lại, thì ai ai cũng đều là nhân vật hùng tâm hùng lực, mà lại phải mai danh ẩn tính bốn mươi năm, trải qua những ngày tháng không được nhìn thấy ánh mặt trời, quả thực là sống không bằng chết. Bản chương môn vốn không muốn

truy cứu chuyện cũ, nào ngờ hôm nay các người lại tới tìm chết. Yên tâm đi, ta sẽ thanh toán cho các người, các người sẽ không bị thương đâu, cũng không thống khổ, chỉ có chết ngay thôi! Thôi thì để cho cái người đi theo tổ tông của mình vậy!”

Mộng Tuyết Trần đột nhiên cười thê lương: “Thiên Lý, người cho rằng mình thực sự có thể làm được điều đó sao? Vô Thượng Thiên! Rắc chó! Bốn mươi năm trước, Vô Thượng Thiên các người nhân cơ hội người ta không phòng bị, đánh lén ám toán, dùng tất cả thủ đoạn ti bỉ để đối phó chúng ta, vậy còn được coi là môn phái đệ nhất thiên hạ không? Một đám ngụy quân tử đạo mạo trang nghiêm, khiến môn phái của chúng ta nguyên khí đại thương trong một khoảng thời gian ngắn, gặp phải tể ngộ cơ hồ là diệt tuyệt. Món nợ máu này, không đội trời chung, vĩnh sinh vĩnh thế, tuyệt không có lúc nào ngưng nghỉ! Lúc này, hôm nay, trước tiên phải từ trên người người đòi lại món nợ máu đầu tiên!”

“Bản môn tuyệt đối ít khi nhúng tay vào tất cả thị phi của trần nhân gian. Bốn mươi năm trước, nếu không phải là các đến Thiên Tinh đại lục làm mưa làm gió, ý đồ thống nhất Thiên Tinh, tiêu diệt bản môn. Bản môn sao lại dùng hết những thủ đoạn độc ác để tiêu diệt các người. Là tại cái người mang lòng lang dạ sói mà thôi. Giết các người cũng chính là thay trời hành đạo. Một đám ngu ngốc không tự lượng sức, chết cũng không hết tội. Hôm nay còn dám nói ra những lý do đường hoàng này ư? Thật là nực cười!”

“Đánh rắc! Thiên Lý. Vô Thượng Thiên các người chính là một đám đao phủ không có nhân tính. Bằng vào cái gì mà Vô Thượng Thiên các người có thể được tôn là thiên hạ đệ nhất! Mà chúng ta chỉ có thể trốn trốn tránh tránh. Thiên Lý, thiên hạ này cần phải thay đổi!” Mộng Tuyết Trần nói với giọng đầy oán hận.

Thiên Lý chán nản thở dài một hơi, nhắm mắt lại, nói: “Thảo nào, thảo nào, bội kiếm của Âm Tuyết Không lại do Tiêu gia bán đấu giá ra ngoài. Chẳng trách dã tâm của Tiêu gia lại lớn như vậy! Mưu toan sâu như vậy. Thì ra là có đám người các người ở trong bóng tối tương trợ. Muốn từ trên người ta đòi lại nợ máu. Chẳng lẽ các người tự tin rằng đã có thực lực của Âm Tuyết Không ngàn năm trước ư?”

Nghe thấy ba chữ “Âm Tuyết Không”, không chỉ đám người Mộng Tuyết Trần biến sắc, ngay cả Lăng Thiên đang trốn sau cây sắc mặt cũng đại biến.

Lăng Thiên nhớ rất rõ cuộc nói chuyện với Diệp Khinh Trần ngày trước. Diệp Khinh Trần có nói: “Vô công siêu phạm nhập thánh, đột phá tiên thiên đỉnh phong, Thiên Thượng Thiên môn chủ Âm Tuyết Không!”

Chẳng lẽ những cao thủ của Tiêu gia này toàn là môn nhân của Thiên Thượng Thiên ư? Chẳng lẽ, sau lưng Tiêu gia luôn có Thiên Thượng Thiên xúi dục. Lăng Thiên thầm nghĩ, lập tức có chút trầm trọng.

“Cho dù không có tuyệt thế thần công của Âm tổ sư, muốn giết người cũng không phải là chuyện gì khó cả!” Mộng Tuyết Trần cắn răng nói: “Hôm nay, chính ở Thiên Tinh đại lục chôn vùi Giang Sơn Lệnh!”

Theo câu nói này, mười lăm cao thủ tản ra, thành một nửa vòng tròn rất có phân thốn, lấy Thiên Lý làm hạch tâm, mấy tiếng keng keng vang lên, mười lăm thanh trường kiếm ra khỏi bao, hàn quang lấp lánh, chấn nhiếp hồn phách người ta.

“Cơ hội!” Lăng Thiên trong lòng thầm hô một tiếng, nếu mình cùng những người này liên thủ, liệu có thể giết chết đại địch bình sinh Thiên Lý này không? Cho dù không được, nhưng nữ tử thần bí Lê Tuyết ở cạnh mình tuyệt đối có ý giúp đỡ mình, có thêm năng lực thì sao? Đám người của Thiên Thượng Thiên này rõ ràng là bất kỳ ai cũng đều là nhất lưu cao thủ tiên thiên tiểu thành, dưới sự hợp kích của mười lăm người, cho dù là Thiên Lý cũng chắc chắn phải dùng toàn lực để đối phó. Nếu lúc này mình và Lê Tuyết đột nhiên đánh lén thì tình huống sẽ như thế nào?

Nếu có thể giết chết Thiên Lý, sau này sẽ ra sao? Nếu không thể giết hẳn thì sẽ thế nào? Lăng Thiên chưa quên, mười lăm người của Thiên Thượng Thiên này cũng coi mình là mục tiêu. Bọn chúng tuy có nợ máu với Thiên Lý, nhưng Lăng Thiên cũng tin rằng, bọn chúng chỉ cần có cơ hội, cũng tuyệt đối không bỏ qua cho mình!

Lăng Thiên tính đi tính lại, cuối cùng cũng bỏ qua cách nghĩ dụ người này. Nhưng cơ hội đã tới rồi, sao có thể không lợi dụng? Mặc dù bỏ qua cơ hội tuyệt gia để đối phó với Thiên Lý này, nhưng đám người Đông Phương Kinh Lôi, Nam Cung Thiên Long thì tuyệt đối không thể bỏ qua! Cơ hội mà, đồng dạng cũng là cơ hội để giết chúng.

Tin rằng Thiên Lý cho dù có thể giải quyết đám môn nhân của Thiên Thượng Thiên này, trong khoảng thời gian ngắn chắc cũng không còn năng lực để truy sát mình tiếp. Đoạn thời gian này, đủ để mình giải quyết tất cả đám người tới truy sát mình. Khóe miệng Lăng Thiên lộ ra nụ cười tàn khốc, giống như cười ra sự sát phạt đầy máu tanh ngập trời.

Đánh mất ra hiệu với Lê Tuyết, thân hình của hai người đồng thời bay lên, lui ra sau nhanh như thiểm điện, ẩn vào sơn lâm!

Lúc trước hai người bảo trì bất động, thu liễm khí tức toàn thân, dung hợp với đại thụ thành một thể, Thiên Lý cho dù thần thông quảng đại cũng chưa chắc có thể phát giác. Nhưng hai người vừa động dậy, lực thức mãnh liệt tới cực điểm của Thiên Lý nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của hai người. Lúc này mới biết mục tiêu chủ yếu của mình không ngờ lại luôn ở bên cạnh xem náo nhiệt, không khỏi cười lớn một tiếng: “Chạy đi đâu?” Sau đó liền tung người định truy sát.

“Chạy đi đâu?” Một tiếng quát kèm theo một đạo kiếm quang sáng như tuyết bay tới, đằng sau kiếm quang chính là nụ cười chế giễu của Mộng Tuyết Trần: “Đường đường là Giang Sơn Lệnh Chủ, không phải tự xưng là cao thủ đệ nhất sao, người không phải đã nói là làm, thiên hạ vô địch ư? Không ngờ lại muốn bỏ chiến mà chạy?”

Một trận cười lạnh cơ hồ đồng thời vang lên, mười bốn người còn lại thấy Thiên Lý không ngờ lại muốn thoát ly vòng chiến, thực sự cho rằng hắn muốn đào tẩu, thì ra hắn vẫn sợ bọn mình! Lập tức ai ai cũng tràn đầy dũng khí, mười bốn thanh trường kiếm giống như tinh hà đồng thời triển khai thế công.

“Một đám ngu ngốc! Quả nhiên là đám quỷ chết tiệt khó khuyên bảo!” Thiên Lý trợn trừng mắt nhìn hai người bọn Lăng Thiên trốn vào trong rừng rậm, không hỏi giận dữ như phát cuồng: “Các người đã muốn chết, ta sẽ thanh toán cho các người! Khó lắm mới phát hiện ra được tung tích của tên tiểu tử này, các người không ngờ lại làm rối loạn cục thế, lần tới muốn đuổi được hắn, không biết phải đợi đến bao giờ?”

“Người mới là đồ quỷ đáng chết, chúng ta mười lăm người liên thủ, tất nhiên có thể đưa người vào chỗ chết. Chẳng lẽ người có thực lực của Âm Tuyết Không năm đó ư?” Trường kiếm của Mộng Tuyết Trần vẽ lên một vầng kiếm hoa, miệng cười lạnh.

Thiên Lý ánh mắt ngưng đọng, lạnh lùng cười: “Âm Tuyết Không? Âm Tuyết Không thì sao. Hắn cùng lắm chỉ là tiên thiên cảnh giới đại thành mà thôi, nói cho các người một chuyện. Hừ Nhược Mộng mà các người cho rằng là cao thủ đệ nhất đời này, tên của hắn phải đổi thành Mộng Nhược Hư Tài mới đúng. Cũng đã là tiên thiên cảnh giới đại thành đó, thành tựu của hắn tuyệt không dưới Âm Tuyết Không năm đó đâu. Các người có biết nơi hạ lạc của hắn không?”

“Mộng trưởng lão thiên tư hơn người, thành tựu kinh nhân, tung hoành một đời, chưa từng thất bại, chính là cao thủ đệ nhất của bản môn, đủ để tỏa sáng sau Âm Tuyết Không tổ sư! Ông ấy hiện tại đại bế sinh tử quan, ông ấy mới là đệ nhất thiên hạ danh phù kỳ thực!” Mộng Tuyết Trần mặt đầy vẻ tự hào.

“Bé quan? Nói các người là một đám ngu ngốc đúng là không sai. Các người có ai thấy hắn chưa? Năm đó hắn dùng cái tên Hư Nhược Mộng khiêu chiến cao thủ của Thiên Tinh đại lục, quả thực chưa từng thất bại. Đáng tiếc sau cùng hắn đánh một trận với ta, hắn đã bại! Hiện tại, vị cao thủ đệ nhất trong miệng các người, e rằng ngay cả xương cốt cũng biến thành tro bụi rồi! Ha ha!” Thiên Lý vẫn ung dung nói ra huyền cơ trong đó.

“Người... Người nói vậy, Mộng trưởng lão khiêu chiến Thiên Tinh đại lục, giành được toàn thắng, trước mắt đang bế sinh tử quan!” Mộng Tuyết Trần sắc mặt trắng bệch, ngoài miệng trong yếu nói.

“Ta đã nói rồi, dưới tay ta không có người bị thương, cho nên Mộng trưởng lão vô địch của các người cũng không ngoại lệ! Cũng đừng buồn bã làm gì, bởi vì ta lập tức sẽ đi các người đi gặp Mộng trưởng lão đang tham ngộ sinh tử của các người!” Thiên Lý trong nháy mắt sát cơ bộc phát, thân hình né tránh công kích của chúng nhân, keng một tiếng, trường kiếm ra khỏi bao, tả chưởng có kiếm, toàn lực xuất kích!

Lăng Thiên nhìn về phía Nam Cung Thiên Long đã đi, toàn lực mà đuổi theo. Bên cạnh hắn tất nhiên là nữ tử thân bí Lê Tuyết, Lăng Thiên đã phát huy khinh công của bản thân tới chín thành, Lê Tuyết không ngờ vẫn có thể bám sát theo.

“Huynh muốn đuổi theo giết bọn họ ư?” Lê Tuyết nhú mày, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang. Nàng ta theo sát Lăng Thiên, nửa bước cũng không rời, không ngờ còn có thể nhàn nhã nói chuyện.

“Chẳng lẽ chỉ có bọn chúng có thể truy sát ta? Còn ta không thể truy sát chúng? Có đạo lý này ư?” Sát khí đã tích súc rất lâu của Lăng Thiên cuối cùng cũng được bạo phát ra theo câu nói này. Sát khí lẫn liệt trong nháy mắt tỏa khắp cả tòa đại sơn, vô số chim chóc bởi vì cổ sát khí này mà bay nháo nhác. Loại chim có cảm ứng với loại khí thể đầy sát khí này, không nghi ngờ gì nữa còn miễn cảm hơn nhân loại nhiều.

Đồng thời vào lúc này, Lăng Thiên cảm giác rõ ràng được một khí thể tuyệt cường ở bên cạnh mình, khí thể cũng đột nhiên tỏa ra, dung nhập vào trong sát khí của mình, không ngờ lại rất hài hòa, đem uy lực đề thăng lên gấp bội!

Lăng Thiên trong lòng chấn động, quay sang nhìn ngọn nguồn của cổ sát khí đó, thấy Lê Tuyết trên mặt đeo khăn lam, nhìn không ra biểu tình như thế nào, nhưng trong đôi mắt lạnh lùng cũng đầy sát khí, chỉ nghe thấy nàng ta lạnh lùng nói: “Đã như vậy, tính thêm muối đi.”

Lăng Thiên trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, không khỏi cười cười. Nhưng nụ cười còn chưa truyền tới mặt thì câu tiếp theo của Lê Tuyết lại khiến thân thể đang bay lượn của hắn suýt chút nữa thì từ trên không trung ngã xuống.

Lê Tuyết thở dài, nói: “Kỳ thực, muối đã mười sáu năm rồi không có giết người rồi!” Trong lời nói, không ngờ là một mảng hồi ức xa xưa.

Một câu nói cường đại này, khiến Lăng Thiên lão đảo, cơ hồ ngã cảm đầu xuống đất.

411. Chương 38:hủy Diệt Nam Cung

Trời đất ơi! Nha đầu này không biết đã được mười sáu tuổi chưa? Không ngờ lại tự xưng rằng mình mười sáu năm rồi chưa giết người! Câu nói này quả thực là quá kinh người rồi.

Tựa hồ như cảm thấy mình lỡ lời, Lê Tuyết trong lòng hốt hoảng, vội vàng giải thích: “Ý muối là cả đời này muối sống mười sáu năm rồi mà vẫn chưa từng giết một ai.”

“Cả đời này?” Lăng Thiên có chút nghi hoặc, hỏi: “Chẳng lẽ muối sống hai đời à?”

“Ha ha?” Lê Tuyết bật cười, thân hình vượt qua hắn, nói: “Ai mà chẳng phải là đời đời kiếp kiếp luân hồi? Muối đã sống nhiều đời rồi ý chứ.”

Biết rằng đang bị trêu đùa, Lăng Thiên nhìn thân hình yếu điệu ở đằng xa, không khỏi dở khóc dở cười, hận không được tóm lấy nha đầu này mà đánh cho mấy cái. Nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi, Lăng Thiên tự hỏi, gan lớn tay trời như mình, cũng không có đảm lượng khinh bạc nữ tử thần bí ở trước mặt này! Tiểu nữ tử này không phải dễ chơi đâu.

Nam Cung Thiên Long mặt mày ủ rũ đi trên đường núi, hắn bị thương kỳ thực không nặng, nhưng trước mặt anh hùng thiên hạ, bị Thiên Lý đánh bay như vậy, thực sự là quá mất mặt! Tuy rằng Nam Cung Thế gia thật ra cũng chẳng còn mặt mũi gì!

Bị đánh cho rằng rơi đầy đất, lúc nói chuyện giọng nói tất nhiên là cực kỳ quái dị, Nam Cung Thiên Long dứt khoát không nói gì nữa, chỉ là trong mắt hung quang lấp lóe, rõ ràng là đang nghĩ xem làm thế nào để báo thù! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bằng vào thế lực của gia tộc mình e rằng ngay cả một mình Lăng Thiên cũng không đối phó nổi, càng đứng nói tới hướng tới Giang Sơn Lệnh chủ mà đòi lại mặt mũi! Thế là không khỏi càng nghĩ càng chán nản.

Một cao thủ của Nam Cung gia ở bên cạnh tất nhiên biết hắn đang chán nản vì điều gì, nhỏ giọng nói: “Gia chủ hà tất phải tức giận, người đó chính là Giang Sơn Lệnh Chủ mà; được nhân thế công nhận là cao thủ đệ nhất, gia chủ thua hắn một chiêu, cũng đâu phải là chuyện mất mặt. Hướng chi gia chủ dưới tay của Giang

Sơn Lệnh Chủ mà vẫn có thể toàn thân mà lui, đã là chuyện hiếm có rồi. Thử hỏi dưới thiên hạ người thì vô số, nhưng có thể toàn thân mà lui dưới tay của Giang Sơn Lệnh Chủ liệu có mấy ai?”

Nam Cung Thiên Long rầu rĩ ừ một tiếng, mặt đỏ bừng. Cái gì mà toàn thân mà lui dưới tay người ta chứ? Người ta cần bản là thủ hạ lưu tình không hạ sát thủ với mình mà thôi. Có điều, có lời khuyên giải này, cũng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều. Hắn cưỡng bách mình chiếu theo lộ tư tưởng này mà nghĩ, cuối cùng cũng thở dài một hơi, oán hận nói: “Chỉ là tiện nghi cho tên tiểu tặc Lăng Thiên đó!”

“Tiên nghi ư? Không phải vậy đâu! Ha ha, ta không phải là đã tìm tới tận cửa rồi ư? Nam Cung gia chủ! Đúng rồi, ngài hiện tại hình như trông rất có phong độ đấy, còn nói năng lưu loát được không?” Một sát cơ sung mãn, lạnh căm căm vang lên trên đỉnh đầu, tiếp theo là hai tiếng hét vang lên, hai cao thủ của Nam Cung thế gia đồng thời mềm oặt nằm trên đất, cổ ngoẹo sang một bên, không còn hô hấp, rõ ràng là cổ bị người ta vặn gãy.

Lăng Thiên mỉm cười hiện thân, bước tới chậm chậm, áo bào phiêu động, tựa như thấy được bạn tốt nhiều ngày chưa gặp.

Ở bên cạnh hắn, một hộ vệ của Nam Cung thế gia gào lớn, nhắc đao lên chém.

“Quá vô lễ!” Lăng Thiên trách một câu, cũng không quay đầu lại, chỉ đưa tay ra, nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay của hắn, tiếp đó hơi dùng lực, cương đao đã rơi xuống đất, tay phải kéo một cái. Tựa hồ như không dùng lực, nhưng một tiếng rắc rắc vang lên, tiếp theo là tiếng roẹt, một cánh tay mang theo cả tay áo bị Lăng Thiên xé xuống, ở chỗ đứt, máu tuôn như suối, huyết nhục lẫn lộn, mấy khối xương trắng ớn lạnh cả ra ngoài. Một sợi gân đâm đĩa máu to cỡ ngón út, bên trên liền với cánh tay vừa bị xé ra xa khỏi người mấy xích.

Sự thống khổ vô cùng khiến hộ vệ đó chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngất đi. Trong lúc hôn mê, thân thể vẫn giật giật, tựa hồ như hôn mê rồi mà cũng không giảm bớt được chút đau khổ nào.

Lăng Thiên một tay cầm cánh tay, tay kia kéo gã hộ vệ, mỉm cười rất ôn nhu, chậm rãi bước tới gần Nam Cung Thiên Long: “Nam Cung gia chủ, mới mấy ngày không gặp mà cảm giác biến đổi nhiều thật. Không ngờ ngay cả vị minh hữu như Nam Cung gia chủ cũng tới truy sát tại hạ, thực sự khiến Lăng Thiên không khỏi cảm thán, thế sự biến ảo vô thường.”

“Lăng Thiên!” Nam Cung Thiên Long giật nảy mình, rằng trong miệng hắn đã bị Thiên Lý đánh rụng một nửa, lời nói rất mơ hồ, nhưng hai chữ này không ngờ lại phát âm rất rõ ràng.

“Nam Cung gia chủ, minh hữu tốt của ta, ngài đúng là có trí nhớ tốt đó, không ngờ còn nhớ ta là ai?” Lăng Thiên cười sảng khoái, ôn văn nhĩ nhĩ nói: “Đáng tiếc, trí nhớ tốt như vậy, sao lại quên rằng Lăng Thiên ta ghét nhất chính là kẻ phản bội. Còn người, không ngờ lại xúc phạm kỳ hủ lớn nhất của ta.” Lăng Thiên tiếc hận thở dài, nói: “Ta thực sự cảm thấy rất đáng tiếc.”

Thân hình của Nam Cung Thiên Long run rẩy kịch liệt, lui ra sau từng bước, trên mặt là vẻ trắng bệch tuyệt vọng: “Lăng Thiên, người, người muốn làm gì? Nơi đây có vô số thế gia cao thủ đều muốn lấy tính mạng của người, nếu ta là người, ta sẽ lập tức chạy trốn, nếu không tất sẽ chết không có chỗ chôn táng đó!”

“Đa tạ gia chủ đã nghĩ cho Lăng Thiên, có điều, ta lại không hề để những người được gọi là cao thủ này vào mắt, còn câu hỏi vừa rồi mà gia chủ hỏi ta, ta muốn thế nào ư?” Lăng Thiên cười nhạt, huy động cánh tay bị giật đứt trong tay, sợi gân dài trong không trung lập tức rung rinh hai cái. Động tác này tuy rất khẽ, nhưng khiến cho vị nhân huynh đang hôn mê vì đau đớn quá mà tỉnh lại, trong miệng lại hét lên một tiếng thống khổ, cả người run rẩy kịch liệt, ngũ quan co quắp lại với nhau, mồ hôi lạnh to như hạt đậu chảy xuống. Thân hình chỉ run tấy, đau tới mức không nói được chữ nào.

Thủ pháp đầy máu tanh, con người quá tàn nhẫn.

“Ta thực sự không muốn thế nào cả, chỉ là muốn biết, Nam Cung gia chủ rốt cuộc muốn thế nào. Người yên tâm, nể tình người vừa rồi đã nghĩ cho ta, ta nhất định sẽ không để người phải chịu tội đâu.” Lăng Thiên lạnh lùng nói, đột nhiên sắc mặt biến thành độc ác: “Nam Cung Thiên Long, ta hiện tại có thể nói rõ ràng cho người biết. Hành vi ngày hôm nay của người, đã xúc phạm điều cốt kị của ta. Ta đã quyết định, trong thiên địa này, tuyệt đối sẽ không còn ”Nam Cung thế gia nữa!“

“Người có thể an tâm, trên đường tới Hoàng Tuyền, người sẽ không cô độc quá lâu đâu! Nhất định sẽ không!” Lăng Thiên cười hắc hắc, tay phải lại vung lên, bằng một tiếng, sợi gân to của cánh tay cuối cùng cũng không chịu nổi lực kéo của Lăng Thiên, lập tức đứt phụt, vị thị vệ xui xẻo đó đau quá mà chết đi. Còn Lăng Thiên lại dùng cánh tay này làm vũ khí, bổ mạnh xuống đầu Nam Cung Thiên Long.

Nam Cung Thiên Long cuồng hét lên một tiếng, lúc này đối diện với sinh tử quan đầu, hắn miễn cưỡng áp chế sự sợ hãi, hai tay ngưng tụ công lực toàn thân, toàn lực đánh ra một kích tuyệt mệnh.

Đáng tiếc, hắn chỉ cảm thấy tiểu phúc đột nhiên truyền tới một trận đau đớn kịch liệt, hắn đã trúng phải một cước vô thanh vô tức của Lăng Thiên. Thân hình khô ngô bị đá bay lên trời, ngã ra xa ngoài năm mét, vỏ kiếm trên hông rơi xuống đất, vang lên tiếng leng keng.

Vị gia chủ của Nam Cung thế gia này, truyền nhân của ‘Kiếm thần quyết’, dưới cơn hoảng hốt cực độ, không ngờ quên cả rút kiếm, quên sử dụng công phu giải nhất của mình để nghênh địch. Có thể thấy Lăng Thiên đã tạo cho hắn áp lực tâm lý lớn như thế nào.

Lăng Thiên cười lạnh lùng, chậm rãi bước về phía hắn.

Xung quanh vang lên những tiếng hét kinh hoàng thất thố, bảy tám bóng người đồng thời tung người lên, hoàn toàn liều mạng lao về mấy hướng bất động mà chạy.

Lăng Thiên như không cảm thấy gì, ngay cả mí mắt cũng không chớp lấy một cái.

Tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp, tám bóng người thô tráng cơ hồ đồng thời từ trên không trung rơi xuống. Trong nháy mắt xếp thành một núi thịt, máu trong miệng phun ra như suối, giống như không hề gián đoạn, sau đó sinh mệnh lập tức mất đi, tám người đã ngừng hô hấp!

Dưới một kích, tám người đồng thời mất mạng.

Đây là chiêu pháp lợi hại cỡ nào, sát thủ khủng bố cỡ nào?

Một bóng người màu lam nhạt mang theo sự ưu nhã vô bì, giống như mộng ảo hiện ra, Lê Tuyết chậm rãi từ trong ngực lấy ra một tấm khăn lụa trắng tinh, chậm rãi lau ngọc thủ vừa giết tám đại hán. Giống như sau khi ăn cơm, nhẹ nhàng lau tay, sau đó, tấm khăn trắng tinh đó giống như là vô lực từ trong tay nàng ta rơi xuống, theo gió bay ra xa mấy trượng, mắc lên một cành cây! Giống như trong khu rừng này, treo lên câu đối phúng điếu cho Nam Cung thế gia từng cực thịnh một thời!

Lê Tuyết lạnh lùng liếc nhìn bốn cao thủ của Nam Cung thế gia còn lại, bốn người này đồng thời run cầm cập, trong mắt bắn ra thần sắc cực kỳ sợ hãi, chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, chậm rãi quỳ xuống đất.

Lê Tuyết nhíu mày, trong mắt bắn ra thần sắc khinh bỉ, rồi thu lại ánh mắt nhìn sang Lăng Thiên.

Nam Cung Thiên Long hít thở một cách khó nhọc, thân hình khô ngô bò trên đất, sắc mặt đầy vẻ hối hận! Không sai, hối hận, nếu mình hiện tại yên yên ổn ổn, thật thật thà thà sống ở Kim Bích thành ở đô thành Nam Trịnh, sẽ vẫn là gia chủ Nam Cung thế gia cao cao tại thượng. Hơn nữa, trên đầu còn đội một cái danh đầu là “minh hữu duy nhất” của Lăng Thiên, nếu Lăng Thiên cuối cùng thành công thoát khỏi sự tử vong truy sát của Giang Sơn Lệnh Chủ, chỉ cần mình thức thời, hạ thấp tư thái, Lăng Thiên xuất phát từ mục đích chính trị “thiện đãi minh hữu”, cũng nhất định sẽ không đuổi tận giết tuyệt đối với mình. Dẫu sao thì hai bên cũng đã từng hợp tác, thậm chí còn sử dụng mình, khiến Nam Cung thế gia thực lực đại tăng.

Cho dù Lăng Thiên không thể đào thoát khỏi sự truy sát của Giang Sơn Lệnh Chủ, vậy thì quan hệ gì tới mình chứ? Chẳng lẽ mình có thể có được lợi ích to lớn gì đó ư? Tất cả những điều này, có liên quan gì tới gia chủ của Nam Cung thế gia mình đâu? Mục tiêu chủ yếu của Nam Cung thế gia là ẩn tàng, nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi thời cơ.

Nhưng, mình nhất thời bị ma xui quỷ khiến, chạy tới nơi này, muốn nhìn thấy thảm trạng của Lăng Thiên, muốn trút nỗi uất ức trong lòng ra ngoài, nhưng không ngờ lại phải táng mạng tại đây! Thực sự là cần gì phải vậy chứ!

Nam Cung thế gia, sẽ không còn nữa.

Lúc này, Nam Cung Thiên Long thực sự rất hối hận, đáng tiếc, giờ có hối hận cũng muộn rồi!

Lăng Thiên chậm rãi cúi người xuống, trong mắt bắn ra vẻ tàn khốc, tay phải trắng nõn đã nắm lấy yết hầu của Nam Cung Thiên Long, mặc kệ trong mắt Nam Cung Thiên Long hiện ra vẻ van xin, thủ chương của Lăng Thiên vẫn dần dần thắt chặt lại.

412. Chương 39:thiên Tài Giết Người

“Rắc rắc”, trong cổ họng Nam Cung Thiên Long truyền ra tiếng xương cốt lồng vào nhau, không khí trong lành ở bên ngoài căn bản không thể hấp thu được vào phổi, cảm giác uất nghẹn xen lẫn với sự sợ hãi của tử vong, từng chút từng chút truyền vào trong đầu gia chủ của một trong bát đại gia tộc này. Vào thời khác tử vong gần kề này, Nam Cung Thiên Long đột nhiên giống như được giải thoát, sắc mặt không ngờ lại trở nên bình tĩnh. Nhưng Lăng Thiên lại không chú ý tới điểm này, đột nhiên, Lăng Thiên thả tay ra, không khí ủa vào, Nam Cung Thiên Long đột nhiên tử lý đào sinh, bất giác há miệng hít thở, mắt nhìn đối thủ trẻ tuổi đáng sợ này với vẻ kỳ dị.

“Có một chuyện ta quên mất chưa nói cho người nghe. Có điều cho dù ta nói cho người biết, Nam Cung Nhạc ở hoàng tuyền vẫn sẽ hưởng tới người mà khóc lóc kể lể thôi!” Trong thanh âm của Lăng Thiên có một chút áy náy: “Kỳ thực Dương gia bị oan, lệnh công tử Nam Cung Nhạc quả thực không phải là do Dương gia giết.” Nam Cung Thiên Long đột nhiên hai mắt tròn trợn, thần trí gần về tới não, tựa hồ như ý thức được gì đó, đột nhiên thở dốc kịch liệt như dã thú.

“Nam Cung Nhạc là do ta giết.” Trong thanh âm của Lăng Thiên hơi có chút thương hại, “hắn đã làm món đồ hi sinh đầu tiên trong cuộc đấu tranh giữa ta và Dương gia, có lẽ, đây là chỗ duy nhất mà Lăng Thiên ta không đúng với các người. Tuy nhiên, nếu sự tình lặp lại một lần nữa, ta cũng vẫn sẽ làm vậy! Đáng tiếc, ta không có cách nào để bồi thường cho các người, chỉ có thể để cho người được chết một cách minh bạch mà thôi.” Lăng Thiên nhắm mắt lại: “Anh tâm lên đường đi nhé, Nam Cung Thiên Long. Nếu có kiếp sau, chớ có làm kẻ địch với ta.”

Nam Cung Thiên Long đột nhiên rống lên một tiếng, thân hình đang nằm trên đất đột nhiên bay lên, cách mặt đất một thước, rồi lại rơi xuống, hai mắt tròn lớn, khóe mắt không ngờ còn rách cả ra.

Hai dòng máu chảy xuống, đột nhiên thân hình của hắn mềm oặt, tứ chi duỗi thẳng rồi không còn nữa điểm thanh tức. Hai mắt vẫn tròn trừng nhìn về phía trời cao, tràn đầy vẻ phẫn nộ và bất cam, tựa hồ như đang chất vấn gì đó.

Một cước lúc trước của Lăng Thiên đã đá trúng đan điền của hắn, tạo cho hắn nội thương nghiêm trọng, hiện giờ dưới sự đả kích của tin tức này, sinh khí trong huyết mạch toàn thân của Nam Cung Thiên Long nổ tung, cho dù là Đại La Kim Tiên tới cũng không có cách nào cứu chữa nổi!

Gia chủ của Nam Cung thế gia, Nam Cung Thiên Long, chết!

Lăng Thiên thở dài, mệt mỏi đứng dậy, bóng lam trước mắt lóe lên, Lê Tuyết đã lặng lẽ đứng trước mặt hắn, trong đôi mắt này đầy vẻ quan tâm.

Nàng ta đưa cho hắn một chiếc khăn trắng tinh.

Lăng Thiên cười ha hả, cấp cho nàng ta một ánh mắt trấn an, không khách khí nhận lấy tấm khăn, đưa lên lau mặt. Lê Tuyết mỉm cười, lại đưa tay ra nhận lấy khăn mà Lăng Thiên trả lại, nhẹ nhàng gấp lại rồi đút vào trong ngực.

Lúc trước, Lê Tuyết đã giết chết tám người mà tay cũng không động, sau khi giết người, đồng dạng cũng rút ra một chiếc khăn ra lau tay rồi không chút lưu luyến ném đi ngay. Nhưng dù tấm khăn mà sau khi Lăng Thiên lau mặt đã hơi dính máu, nàng ta lại trân trọng thu lại. Nếu để Lăng Thiên nhìn thấy, nhất định sẽ có hoài nghi. Đáng tiếc, Lăng Thiên lúc đó lại đang xử trí Nam Cung Thiên Long, không nhìn thấy màn quỷ dị này.

Lăng Thiên quay người lại thì đã phát hiện ra tám thi thể chồng lên nhau. Lập tức, mắt Lăng Thiên co lại, chậm chậm quay đầu nhìn Lê Tuyết, là tiểu nữ tử này làm ư. Trong lòng Lăng Thiên không khỏi hình thành một lớp sương mù dày đặc hơn.

Thủ pháp giết người cỡ này, tuyệt đối lại cao minh. Vậy sao còn nói là chưa từng giết người. Con mẹ nó, không cần phải chuyện nghiệp đến vậy chứ.

Cho dù là Lăng Kiếm xuất thủ, cũng quyết không sạch sẽ lưu loát được hơn Lê Tuyết hiện tại.

Mạnh như Lăng Thiên, ở tiền thế sau lần đầu tiên giết người, cũng buồn nôn đủ nửa tháng. Cho đến khi hần chấp hành hơn mười lần nhiệm vụ mới dần dần mất đi loại phản ứng này. Cho dù là Lăng Kiếm, người hiện tại được nhân thể công nhận là mavương giết người, lần đầu tiên giết người cũng nôn mửa suýt chút nữa thì ngất đi.

Mà tiểu nữ tử nhu nhu nhược nhược tự nói là chưa từng giết người này, một tiểu cô nương mới mười sáu tuổi, sau khi giết chết tám cao thủ võ lâm, không ngờ vẫn rất hồ hững, giống như là đã làm quen tay lắm rồi. Thậm chí, ánh mắt trước và sau khi giết người đều không có chút biến hóa nào.

Thiên tài giết người, sát nhân vương trời sinh. Có quỷ mới tin được.

Lăng Thiên đầy một bụng hoài nghi cười khở trong lòng, xem ra vị muội muội lai lịch thần bí này của mình, trên người mang không ít bí mật đây, mình sau này phải lưu ý mới được.

Có điều nếu nói Lê Tuyết có ý đồ bất chính với mình, Lăng Thiên lại là người đầu tiên không tin, Kinh Long thần công của Lăng Thiên sau khi bước vào tiên thiên chi địa, trùng tu tâm. Cảm giác an toàn mà Lê Tuyết tạo cho Lê Tuyết là trước giờ chưa từng có, cũng là Lăng Thiên lần đầu tiên từ trên người người khác cảm nhận được. Cho nên Lê Tuyết tuyệt đối sẽ không làm gì bất lợi đối với mình, điểm này, Lăng Thiên tin chắc về điều này.

Nhìn bốn cao thủ còn lại của Nam Cung thế gia vẫn quỳ trên đất, run rẩy sợ hãi, Lăng Thiên nhú mày, định động thủ giết chúng thì đột nhiên trong lòng máy động, dư quang ở khóe mắt quét qua người Lê Tuyết, lập tức trong lòng có định kế khác. Nhìn bốn người này, lạnh lùng nói: “Ta không muốn nói gì với các người, cũng không muốn buông tha. Các người tự giải quyết đi!”

Lời nói của Lăng Thiên rất bình đạm, nhưng truyền vào tai Lê Tuyết đang đứng bên cạnh một cách rất rõ ràng.

Lê Tuyết nghe thấy vậy, không khỏi nhú mày, tựa hồ như muốn nói gì đó, nhưng lại cố nhịn, thấy Lăng Thiên không ngờ vẫn đứng chấp tay sao lưng ngẩng mặt nhìn trời, cuối cùng cũng không nhịn nổi, nói: “Huynh nói xem, bọn họ sao có thể tự tận được. Bọn họ vì muốn sống, đã phải làm ra hành động nhục nhã là quỳ xuống cầu xin rồi. Huynh cho rằng bọn họ có dũng khí tự tận ư?”

Mắt Lăng Thiên nhú lại, khinh bình nói: “Bán chủ cầu sinh, hành vi ti tiết như vậy, giết cũng chỉ làm bẩn tay của ta thôi, còn nếu thả thì lại tiết lộ cơ mật. Theo ý kiến của muội thì nên làm thế nào bây giờ?”

Lê Tuyết cười ha ha, nói: “Lăng đại công tử, nhân mệnh được siêu độ trên tay của huynh cho dù không có một vạn thì cũng có tám ngàn! Huynh nếu như có lòng muốn giết ai, huynh sẽ bởi vì hần không có năng lực hoàn thủ mà tha cho hần ư? Huynh cho rằng vì chuyện mà hần làm quá ghê tởm, giết hần thì làm bẩn tay huynh nên sẽ cho hần một con đường sống ư? E rằng không thể đâu! Huynh sở dĩ để bọn họ tự tận, chỉ chẳng qua là không muốn họ phản kháng để giết được dễ dàng hơn mà thôi! Nhưng huynh không biết để đạt được như vậy thì phải tốn bao nhiêu thời gian và miệng lưỡi sao? Đã muốn giết họ, mà thực lực của họ lại không bằng huynh thì nhất định là họ muốn chạy cũng không thoát, như vậy đã chẳng khác nào là một người chết rồi! Giết người thống thống khoái khoái nhanh gọn sạch sẽ có phải là tốt hơn không? Có đáng vì mấy người chết này mà chậm trễ thời gian như vậy không, huynh có nhiều thời gian để dây dưa lắm à?” Lời nói của Lê Tuyết rất sắc bén, thậm chí là rất khắc bạc, chỉ kém chỉ thẳng vào mũi Lăng Thiên mà mắng rằng hần đã là kỹ nữ rồi mà còn muốn lập miếu thờ trình tiết à.

Lăng Thiên cười nói: “Tuyết nhi muội muội nói rất đúng, cũng rất có đạo lý. Ngu huynh thụ giáo rồi.” Lê Tuyết hừ một tiếng, bĩu môi nói: “Cái cách làm buồn chán này của huynh, thuần túy là giống như cách làm của đám ngục quân tử tự xưng là cao nhân đại hiệp gì đó, giết người như ma rồi lại có muốn mua danh

dự, để người ta thấy mà kinh tởm. Nam tử hán đại trượng phu, giết thì giết, thả thì thả, sát phạt quả quyết chỉ ở một ý nghĩ, việc gì mà phải cố kỵ nhiều như vậy?” Lăng Thiên mỉm cười luôn miệng vâng dạ, trong lòng lại nghĩ: Nha đầu này đúng là không đơn giản.

Hành sự quyết đoán thủ đoạn độc ác, không hề dưới mình, nếu là một nam nhi, e rằng thế gian này lại có thêm một nhân vật có thể lật tay làm mây, úp tay làm mưa rồi. Nếu nàng là nam nhi, chỉ cần hơi có ý nghĩ bất lợi đối với mình, mình cho dù có bất nhẫn đi chăng nữa cũng phải toàn lực giết nàng ta. Nàng ta rốt cuộc có lai lịch gì? Vì sao lại tạo cho mình một cảm giác an toàn mạnh mẽ như vậy?

Trong những nữ tử mà Lăng Thiên đã gặp kể từ khi tới thế giới này, chỉ luận về phần tâm tính quyết đoán này, e rằng không có ai có thể sánh bằng nàng ta. Cho dù là Lăng Thần tâm tư cẩn mật, linh xảo đa trí, vô công siêu trác, hay là dạng túc trí đa mưu như Ngọc Băng Nhan, thậm chí là nhất đại anh thư như Thủy Thiên Nhu của Thủy gia Thiên Phong, tâm kế mưu trí có lẽ là hơn được, nhưng luận về sự độc ác quyết đoán, cũng còn lâu mới có thể bằng được Lê Tuyết.

Loại nhân vật này, bất kể là nam hay nữ, nếu là địch, tất sẽ là tâm phúc đại hoạn.

Rốt cuộc là dạng thế gia gì đây.

Dạng nhân vật gì mới có thể dạy ra một nữ tử như thế này.

Cho dù là Vô Tượng Thiên cũng vị tất cả thể dạy ra dạng nhân vật này.

Trừ phi, nghĩ tới đây, Lăng Thiên tự cảm thấy cực kỳ không hợp lý, sao có thể như vậy được? Không khỏi khê lắc đầu.

Lăng Thiên suy nghĩ rất nhanh, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Chúng ta đi thôi.” Khi thân hình bay lên, tay áo phải phát một cái, bốn tia sáng cắm thẳng vào trán bốn người đó, mấy tiếng rên đồng thời vang lên, thân hình của bốn người còn chưa ngã xuống đất, hô hấp đã đoạn tuyệt rồi! Mà Lăng Thiên và Lê Tuyết hai người đã không còn thấy bóng dáng. Lăng Thiên trước khi biến mất, vô ý nhìn thấy ở chỗ cách mình không xa, một tấm khăn trắng đang treo trên cành cây, đón gió chập chờn lay động.

Trong nháy mắt, Lăng Thiên trong lòng như bị đánh một chùy mạnh, tựa hồ như tất cả đều trở nên hỗn loạn. Trong sát na này, hẳn tựa hồ đột nhiên nhớ tới gì đó, lại tựa hồ như không nhớ gì cả. Nhất thời đột nhiên dâng lên cảm giác vi diệu giống như mộng ảo, nhưng tới khi thần trí thanh tỉnh hơn một chút, muốn nghĩ lại kỹ càng chuyện này thì cảm thấy ý nghĩ vừa rồi chợt lóe lên đã biến mất tăm. Lăng Thiên có đào rỗng đầu cũng nghĩ không ra, rốt cuộc là gì vậy?

Nhưng bất kể là thế nào, Lăng Thiên đã cảm thấy linh quang đột nhiên xuất hiện rồi biến mất này, đối với mình mà nói là rất quan trọng. Vô cùng quan trọng!

Mình rốt cuộc đã quên gì rồi.

413. Chương 40:quỷ Thoại Liên Thiên

Lăng Thiên chỉ cảm thấy trong đầu mình tựa hồ như có mấy câu nói, cảm giác rất không thích hợp, nhưng nhất thời lại mông lung không nghĩ ra là vì sao. Trong lúc hốt hốt hoảng hoảng, hai người đã rời khỏi mảnh đất đầy máu tanh đó, bầu không khí trong lành ở trong rừng ủa vào mặt, tâm tình của Lăng Thiên trở nên toái mái, bỗng dưng quên hết những vấn đề mà mình nghĩ mãi không ra.

Lê Tuyết lặng lẽ đi theo sau hần, thấy Lăng Thiên đột nhiên im lặng, trên người bỗng dưng ủa ra một cổ cảm giác thâm trầm, không khỏi cất tiếng hỏi: “Huynh đang nghĩ gì vậy? Sao bộ dạng hoang mang thế kia?”

“Huynh đang nghĩ.” Lăng Thiên lẳng lặng nói: “Huynh chỉ là đang nghĩ, vị muội muội Tuyết nhi của ta đây, rốt cuộc là có lai lịch gì? Rốt cuộc là thế lực nào có thể bồi dưỡng ra một nhân tài giống như Tuyết nhi muội muội đây!”

Dưới chân Lê Tuyết vang lên tiếng rắc, chính là đột nhiên giẫm gãy một cành cây, miệng thì cười khúc khích: “Tiểu muội thì có lai lịch gì chứ, mấy thủ đoạn mèo cào của tiểu muội đều là sinh ra đã có rồi! Hi hi, đại ca đã hỏi tới, tiểu muội sẽ vì vị ca ca mới này mà tự dẫn kiến mình một phen nhé?”

Lăng Thiên cười ha ha, nói: “Mong mà không được, xin mời.”

“Chưa, thực sự là chưa chết đi được.” Thủ chương giống như là bạch ngọc của Lê Tuyết đưa lên che cặp môi đỏ mọng đang mỉm cười theo quán tính, mới phát hiện ra mình vẫn đang đeo khăn che mặt. Trong lòng rung động, lại hạ tay xuống chậm rãi nói: “Tiểu muội sinh ra trong núi mây mù cách ngọn núi này không xa, phụ thân là Lê Viễn Niệm, chính là một tiểu phu trong núi, mẫu thân cũng chỉ là một thôn nữ tầm thường. Khi tiểu muội được bảy tám tuổi, phụ mẫu đều lần lượt bệnh chết. Từ đó về sau, tiểu muội luôn một mình sống trong núi, chưa từng bước ra ngoài. Lần này dưới cơ duyên xảo hợp, không ngờ lại theo huynh tới đây, mà đây cũng là lần đầu tiên trong đời muội rời nhà xa và lâu như vậy.”

Lăng Thiên trong lòng bưng bưng tức giận, thầm nghĩ người không bằng lòng nói thật cho ta biết thì thôi, đừng có đem những hoang ngôn ra mà nói một cách uyển chuyển như vậy chứ, chẳng có điểm nào đáng tin cả. Trên thế giới này, nếu có người sau khi gặp muội mà còn tin những lời hoang đường mà muội nói, vậy thì người đó không phải kẻ ngốc thì cũng là thằng hâm.

Đại tỷ, tỷ còn đặt điều nữa ư? Một người chưa từng trải đời, phụ mẫu chỉ là tiểu phu thôn phụ, trước giờ luôn sống một mình trong núi mà lại có khí chất siêu việt như vậy ư? Có loại võ công tuyệt thế thể này được ư? Có thể giết người mà mặt không đổi sắc ư?

Tỷ quả thực là quá xem thường ta rồi đó, cho dù là lừa ta thì cũng nên tìm cái gì dễ nghe hơn một chút chứ. Ít nhất cũng lên nói là vào ngày nào đó, có một vị thể ngoại cao nhân, thiên phú dị bẩm, bởi vì tương lai hi vọng vào sự bảo hộ của ta, cho nên đem hết sở học cả đời truyền thụ cho ta. Rồi khi lão nhân gia người sắp chết lại đem công lực tinh trạm cả đời tu luyện được truyền hết cho, cho nên ta mới có thực lực như hiện tại. Có nói những lời đó thì mới miễn cưỡng lấy được lòng tin của người khác chứ? Ít nhất chuyện giống như vậy mới khiến người ta có muốn nghe cũng nghe không ra.

“Thật sự là khổ cho muội rồi, Tuyết nhi muội muội!” Lăng Thiên lộ ra sắc mặt cảm động: “Không ngờ vì ta mà khiến cho muội phải lần đầu tiên xa nhà xa quê, chịu cảnh màn trời chiếu đất. Tiểu huynh thực sự cảm kích đến nước mắt lưng tròng, ân tình ngày hôm nay của muội muội, tiểu huynh sau này sẽ kết cỏ ngâm vành, gắng sức báo đáp!”

“Huynh biến đi, nói nghe ghê chết đi được!” Lê Tuyết không khỏi bật cười, “muội biết là huynh không tin đâu, nói thực, ngay cả bản thân muội biết sự thực là vậy, nhưng khi nói ra bản thân mình còn không dám tin, nhưng huynh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Sự thực chỉ là vậy mà thôi.”

Lăng Thiên cười khan hai tiếng, thức thời dừng đề tài thảo luận này lại, ngàn vạn lần đừng tranh biện đúng sai với nữ nhân, càng đừng thử giảng đạo lý với nữ nhân làm gì. Kim khẩu ngọc luật thông dụng nội ngoại cổ kim này cho dù là đặt ở dị thế giới này cũng vẫn mang một chân lý tuyệt đối quyền uy vô thượng. Lăng Thiên tất nhiên biết rõ sự lợi hại trong đó.

Nếu là một nữ nhân tranh luận với người rằng mặt rời kỳ thực là một cái bánh Trung Thu. Vậy thì người tốt nhất là cứ thuận theo nàng ta mà nói, hơn nữa còn phải khiến cho nàng ta cảm thấy luận điểm của mình là chính xác tuyệt đối. Ừ, thì ra đó là một cái bánh Trung Thu, nhìn chắc cũng ngon lắm đấy, khẳng định rất có mỹ vị. Nếu người dám không nói như vậy, người lập tức sẽ rơi vào một cuộc tranh biện không bao giờ ngừng nghỉ, mà nữ nhân nói chung luôn luôn có thể đưa ra ngàn vạn lý do khiến người phải thừa nhận, mặt trời kỳ thực chính là một cái bánh trung thu.

Không tin ư? Không tin thì người bẻ xuống một miếng mà thử? Xem người có tin hay không!

“Có điều một thân võ công tinh trạm của Tuyết nhi, cũng thật sự là vô cùng phi phàm. Tiểu huynh cực kỳ bội phục. Trong đương kim nữ tử, Tuyết nhi muội tuyệt đối có thể xưng là đệ nhất đó, nhưng không biết sư thừa của muội là vị thể ngoại cao nhân nào? Chắc không phải là vô sư tự thông (không thầy mà tự biết) đấy chứ?” Lăng Thiên vỗ mông ngựa không nặng cũng không nhẹ, ngữ khí hồ hững, tựa hồ như chỉ là một câu cảm thán bình thường, không hề có ý gì khác.

Tên gia hỏa này xuyên việt tới thế giới này, quả nhiên biến thành âm độc hơn. Không ngờ lại bắt đầu chơi trò tâm nhân với ta rồi. Đáng tiếc, người mạnh còn có người mạnh hơn, Lê Tuyết đảo mắt, nói: "Chút kỹ nghệ này của tiểu muội có được cũng là nhờ cơ duyên xảo hợp. Nhớ năm tiểu muội được tám tuổi, song thân lần lượt qua đời, tiểu muội không còn gì mà sống, liền tới sơn dã phụ cận hái quả dại để ăn, nhưng không cẩn thận từ trên cây ngã xuống, vốn cho rằng cứ vậy mà đi theo phụ mẫu. Chẳng ngờ thế sự huyền bí, tiểu muội sau khi ngã xuống, do người nhỏ thân nhẹ, không ngờ được cỏ dại nâng đỡ, hoàn toàn không thụ thương, cũng nhờ đó mà phát hiện ra một sơn động.

"Khụ khụ khụ." Lăng Thiên ho một trận kịch liệt, mẹ nó, sao càng lúc càng thái quá thế này? Người nhỏ thân nhẹ? Được cỏ dại nâng đỡ? Dạng cỏ dại nào có thể đỡ được một nữ hài nhi đột nhiên từ trên cây ngã xuống chứ? Lực ngã ít nhất cũng phải hơn trăm cân đó? Chẳng lẽ cỏ là do vương mẫu nương nương trồng à.

Sơn động! Từ trên cây trực tiếp ngã vào một sơn động. Vậy nàng khi lên cây sao không ngã xuống? Hơn nữa động khẩu hướng lên trời bình thường đều là giếng mà? Sơn động, nàng thấy qua sơn động nào mà hướng lên trời chưa? Nếu thực sự là vậy, đừng nói là mấy chục năm mấy trăm năm, chỉ mấy năm thôi là sớm đã bị tự nhiên lấp kín rồi?

Lại nhìn sang bên đó, nha đầu mặt dày này không ngờ vẫn thao thao bất tuyệt nói tiếp, Lăng Thiên vội vàng giơ tay lên cầu xin, cười khổ, nói: "Sau đó muội tiến vào sơn động, rất bất ngờ phát hiện đây là nơi chôn cất của một vị tiền bối võ lâm phải không? Vị tiền bối này chắc là cao nhân tuyệt thế trăm ngàn năm trước, bên cạnh thi cốt của ông ta nhất định có mấy bản võ công bí tịch được giảng giải rất rõ ràng, phải không? Sau đó Tuyết muội thông minh chiếu theo đó mà tu luyện, không ngờ thoáng cái đã luyện được ra võ công, phải không? Sau đó muội lớn rồi, luyện thành một thân võ công kinh thiên động địa, có điều công danh phú quý như phù vân, chuẩn bị cả đời sống trong thâm sơn cùng cốc. Lần này lại tình cờ gặp được ta, còn thấy ta thuận mắt, phải không? Sau đó muội thấy ta gặp nạn, cho nên quan hoài tới ta, định theo ta xuất sơn, phải không?"

"Oa!" Trong ánh mắt của Lê Tuyết nhìn về phía Lăng Thiên tràn ngập vẻ sùng bái: "Thiên ca, huynh đúng là quá giỏi! Huynh không ngờ lại đoán không sai chút nào, muội hiện tại mới biết, huynh có thể trở thành kẻ địch chung của hiên hạ, ma đầu họa thế quả nhiên không phải là may mắn. Vấn đề khó khăn như vậy mà huynh cũng đoán trúng được. Bội phục, bội phục, tiểu muội thực sự bội phục huynh sát đất."

Nhìn về phía tiểu nha đầu đang gật gù như gà mổ thóc này, Lăng Thiên trên đầu đầy mây đen. Thân pháp gia tăng nhanh thêm một chút, định bỏ nha đầu mặt dày hơn tường thành này lại phía sau.

Loại cảm giác tức nổ cả bụng này tựa hồ như rất quen thuộc thì phải.

"Huynh, sao huynh lại chạy thế? Muốn so khinh công à? Muội không để ý đâu!" Lăng Thiên hông hơi cong một cái đã đuổi kịp Lê Tuyết, đắc ý dương dương vén tóc lên, nói "Để tên gia hỏa xấu xa huynh thăm dò được lai lịch xuất thân của người ta rồi. Hi hi."

"Ta sai rồi." Lăng Thiên vẻ mặt thất bại, biết rõ về mặt khinh công, thực sự là không hơn được nha đầu này, bèn trực tiếp cầu xin, "Ta không gọi muội là muội muội nữa, đại tỷ, tỷ cứ giữ bí mật đi, khỏi cần phải nói ra nữa!"

Lê Tuyết cười đắc ý, bộ dạng rất thỏa mãn. Lăng Thiên ngẩng mặt lên trời thở dài, cúi đầu chạy về phía trước, trong lòng đột nhiên nhớ tới một câu nói của thánh nhân: Quả nhiên là chỉ có tiểu nhân và nữ tử là khó nuôi. Thánh nhân đúng là thánh nhân, con mẹ nó nói sao mà có lý thế!

Ở chỗ rất xa đằng sau, đột nhiên truyền tới tiếng oanh kích kịch liệt, giống như là điện xẹt sấm nổ, thiên không đột nhiên bạo nộ.

Hai người cảm thấy rất rõ đất dưới chân đang chấn động. Mặt đất vốn bằng phẳng giờ bị lật tung lên, chôn những phiến lá rụng xuống sâu mặt đất, mà trên cây, lá thông rơi lả chã, rải một lớp mới lên mặt đất.

"Chết chắc rồi! Đáng tiếc không thể tận mắt nhìn thấy thân thể!" Lăng Thiên đang bay nhanh đột nhiên dừng lại, đồng thời nhìn về phía sau, vẻ mặt trầm trọng. Tuy cự ly giữa hai bên cực xa, nhưng vẫn có thể cảm thấy chấn động kịch liệt như vậy, hiện trường đả đấu của bọn Thiên Lý không biết còn tổn hại đến mức biến thành bộ dạng gì nữa!

Võ công của người này, quả nhiên là... quả nhiên là...không hổ với danh đầu đệ nhất thiên hạ. Quả nhiên hơn xa đám chúng ta!” Lê Tuyết há miệng lè lưỡi nhìn lá thông vẫn đang không ngừng rơi xuống đất, nàng ta lần đầu tiên cảm thấy uy của cao thủ giống như trời sập đất nứt, không khỏi rung mình sợ hãi khi nhớ tới ngày đó vì tranh thủ thời gian cho Lăng Thiên mà hý lộng Thiên Lý. “Nếu như hồi lúc đó có sát tâm với mình, mình chưa chắc đã có thể thoát thân.” Nàng ta trước giờ luôn đầy lòng tin với bản thân mình, tâm thần cũng không nhịn được mà trở nên chấn động.

Mình và Thiên Lý chính diện đối nhau, bằng vào cơ trí mà hí lộng Thiên Lý, trong lòng của tiểu nha đầu, chưa chắc là đã không có phương pháp đối phó với vị cao thủ đệ nhất thiên hạ này. Hơn nữa, thân pháp khinh công của hắn, so với khinh công của mình và Lăng Thiên thì vẫn còn kém xa.

414. Chương 41:tạm Thời An Toàn

Nhưng nay, từ cách xa mấy trăm trượng mà vẫn có thể thoảng nghe thấy âm thanh một kích thần uy cái thể của Thiên Lý, cảm giác giống như lực lượng cực kỳ mạnh mẽ đến mức có thể trong nháy mắt đem thiên địa cắt thành hai nửa thì trong lòng tiểu nha đầu này đã cuối cùng đã cảm thấy sợ hãi. Đột nhiên cảm giác được việc hôm nay mình đùa giỡn với Thiên Lý mà không sao thì thật sự là may mắn đến cực điểm đồng thời càng hiểu rõ tại sao Lăng Thiên biết rõ rằng mình toàn tâm toàn ý tương trợ mà vẫn không sử dụng phương pháp mạnh mẽ để đối phó.

Thần công như thế có thể nói là cái thể vô song!

Giang sơn lệnh chủ này thật sự là rất đáng sợ !

Nhìn thần sắc kinh hãi đến cực điểm của Lê Tuyết, Lăng Thiên bỗng nhiên biết nha đầu này lần này sợ rằng đã bị hù dọa không nhẹ, trong lòng bỗng mềm ra lãnh đạm cười cười: “Rất sợ sao? Thiên hạ chi sĩ, mặc dù nhiều người danh không phù thực nhưng đáng tiếc Thiên Lý này lại là nghe danh không bằng thấy mặt, thấy mặt càng hơn cả nghe danh! Thật sự khó mà lấy lực địch nổi! Trong thời gian ngắn sợ rằng ngươi và ta không phải là đối thủ của hắn!”

“Dạ! Tiểu muội trước đây đích xác không có nghĩ đến vị Giang sơn lệnh chủ này lại có tu vi kinh thể hãi tục như thế. Thiên ca, bị đối thủ như thế truy sát, huynh... huynh...” Lúc này Lê Tuyết không che giấu sự kiêng kỵ của mình đối với Thiên Lý chút nào nhưng trong lời nói lại không phải tỏ ra sợ hãi Thiên Lý mà đầy sự quan tâm đối với Lăng Thiên. Nguyên nhân làm cho nha đầu này đột nhiên cảm giác được Thiên Lý này võ công cao như vậy, cho dù chính mình cùng Lăng Thiên liên thủ cũng vạn lần không phải là đối thủ của hắn mà hắn lại bị Giang sơn lệnh chế ước bắt buộc phải giết chết Lăng Thiên. Một khi như thế Lăng Thiên há có thể hữu tử vô sinh? Tiểu nha đầu thật sự lo lắng.

Tựa hồ sự an toàn của Lăng Thiên so với tính mạng của chính mình còn trọng yếu hơn!

Lăng Thiên trong tâm không khỏi cảm thấy ảm áp, cười nhìn vẻ lo lắng của Lê Tuyết cuối cùng không nhẫn nại được khẽ duỗi tay phải gạt mấy sợi tóc mai phát phơ bên gò má ôn nhu nói: “Võ công của ta tạm thời không bằng hắn, bất quá hắn cũng chưa có được bốn sự để giết chết ta! Đúng vậy, hắn nhất định chưa thể giết được ta. Lại nói, người mới vừa rồi cũng nghĩ sai rồi, một kích kinh thiên động địa này mặc dù đáng sợ, bất quá... Ha ha a. Nha đầu ngốc.”

“Bất quá gì?” Lê Tuyết truy theo không tha hỏi.

“Một tay võ thì không lên tiếng nha đầu ngốc a.” Lăng Thiên ha ha cười, bước lên phía trước “Nếu không có mười lăm người của Tiêu Gia Thiên Thượng Thiên nọ toàn lực cùng hắn đối chiến thì Tổng Quân Thiên Lý ngay cả mạnh mẽ tuyệt thể nhưng cũng không thể đạt tới một bước này. Nguyên nhân là vì oai lực một kích này không phải là lực lượng của một người có khả năng tạo thành! Mà Thiên Lý chỉ là một người, hắn tuyệt không đạt tới công lực này!”

“Nguyên lai như thế! Ai nha ta ngu ngốc thật” Lê Tuyết bỗng nhiên sa sút tinh thần ” mà phải nói kinh mạch con người dù sao dung lượng là có hạn mà. Cho dù Thiên Lý có lợi hại ra sao, kinh mạch dù sao cũng không có thể vĩnh viễn khuếch trương ra. Lấy công lực lúc này của hắn nếu có cấp thêm cho hắn công lực của mười lăm tiên thiên cao thủ thì nội lực tất phải bạo thể mà chết. Ha ha ha ha.” Lê Tuyết khoan khoái cười một trận, đột nhiên cảm giác có chút không thích hợp. Lăng Thiên không có hưởng ứng thì không khỏi tò mò quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Lăng Thiên thờ người ra đứng yên tại chỗ, hai con mắt như có lôi điện nhìn chăm chú lại! Trong hai mắt thần sắc tràn ngập vẻ trầm tư, trên mặt thần sắc cũng dần dần nghiêm lại.

“Huỳnh..huỳnh.. làm sao vậy?” Lê Tuyết bỗng nhiên có chút luống cuống, chẳng lẽ trong lời nói của mình mới vừa rồi có gì không đúng?

Lăng Thiên trong tâm như có phiên giang đảo hải. Chính mình cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy trong nghĩ một trận oanh minh, chói sáng hoa cả mắt, cực kỳ khó chịu.

Một câu nói đơn giản của Lê Tuyết, người nói vô ý mà người nghe lại hữu tâm.

“Kinh mạch con người dù sao dung lượng là có hạn”

“Kinh mạch con người dù sao dung lượng là có hạn”

Mấy câu nói rất đơn giản này tại trong đầu Lăng Thiên chợt như nổi sóng!

Rất đơn giản, rất xa lạ nhưng lại cũng rất quen thuộc! Cái này rất quen thuộc nhưng lại đã rất lâu không có nghe qua ai nói đến!

Đây chính là điều hay nghe thấy tại tiền thế.

Từ khi mình đến thế giới này cũng đã tiếp xúc với không ít võ học cao thủ, cơ hồ một nửa cao thủ trong bát đại gia tộc cũng đã bị hủy diệt trong tay hắn, hơn nữa đã cùng thiên hạ đệ nhất cao thủ nói chuyện qua vài lần và cũng đã cùng thiên hạ đệ nhất võ công thế gia Ngọc Gia truyền nhân Ngọc Mãn Thiên đánh qua hai trận. Lăng Thiên cũng thông qua năm tiểu tử kia hiểu rõ khá nhiều võ học tinh ý từ trên người Ngọc Mãn Thiên nhưng từ trước đến giờ không có người nào đề cập đến một điểm này!

Nhưng Lê Tuyết nhưng lại nhẹ nhàng khéo léo nói ra! Cái này là tẩu xảo ư? Thực sự lại có dạng tẩu xảo như vậy ư.

Dùng lực bứt bứt tóc, Lăng Thiên đưa mắt nhìn Lê Tuyết, trong ánh mắt có hàm xúc nhiều ý tứ không nói thành lời.

“Huỳnh làm sao vậy?” Lê Tuyết có chút lo sợ bất an hỏi.

“Oh, ta đột nhiên nghĩ ra chúng ta đã bỏ qua một sự kiện.” Lăng Thiên thần nhiên đem tâm sự trong lòng ẩn tàng đi rồi cười ha ha nói: “Từ âm thanh giao đấu kinh thiên động địa kia ngươi cảm giác được gì?”

“Ta cảm giác được gì? Ta có thể cảm giác được gì? Thiên Lý mạnh mẽ như thế..” Lê Tuyết có chút mờ mịt không rõ hỏi.

“Ha ha.” Lăng Thiên cười lên, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ cách dùng từ rồi nói: “Ngươi nghĩ có phần sai lệch rồi, ta nói là ta đột nhiên cảm giác được, chúng ta tạm thời an toàn.”

“Tạm thời an toàn ? Ồ, là là...” Lê Tuyết nhẩn nại không được cũng rất nhanh vui vẻ nói ” Đúng, đối thủ của Thiên Lý có thể cùng hắn hợp lại xuất ra thanh thể lớn như thể chứng minh mười lăm người này cũng chân chánh là cao thủ. Lực lượng của mười lăm người này cũng tuyệt không dưới vị Giang sơn lệnh chủ này... Mà lấy thâm cừu đại hận mà nói bọn họ tuyệt đối không có đạo lý bãi thủ mà lấy thân phận thiên hạ đệ nhất cao thủ của Thiên Lý thì nhất định cũng không thể bỏ chạy, cho nên cuộc chiến này nhất định là bi thảm vô bì, thậm chí nói không chừng có thể lưỡng bại câu thương”

“Không tệ”, trong mắt Lăng Thiên chợt hiện vẻ tán thưởng. Trong lúc vội vàng nghĩ đến đề tài này mà Lê Tuyết có thể trong nháy mắt nghĩ ra nhiều điều như vậy, đầu óc linh hoạt thông minh hơn người! “Như vậy theo ngươi đoán đoán, Thiên Lý cùng mười lăm người này giao đấu, bên nào sẽ chiến thắng”.

Lê Tuyết bỗng nhiên giương đôi mi thanh tú, thực sự đau khổ suy tư một phen rồi nói: “Theo ta thấy sợ rằng kẻ thắng lợi cuối cùng vẫn như cũ là vị Giang sơn lệnh chủ, Tổng Quân Thiên Lý.”

“Oh? Lý do là gì?” Lăng Thiên nhướn mày hỏi

“Ta mới vừa rồi đã nghĩ qua, nếu như hắc lương bại câu thương thì càng tốt, còn nếu Thiên Lý chiến thắng thì nguyên khí đại thương chúng ta cũng sẽ thừa cơ hội này mà giết hắc, vĩnh viễn thoát khỏi ma tinh này! Mà Thiên Lý này trước đây đã cùng huynh đấu trí đấu lực, huynh mặc dù nhiều lần tử lý đào sinh, hắc cũng nhất định là một người tài trí hơn người mà một kích nọ rất rõ ràng là đơn thuần lấy nội lực so đấu”. Lê Tuyết có lòng tin nói “Mười lăm người nọ cần đem nội lực tập hợp lại mới có thể cùng Thiên Lý giao đấu tạo ra thanh thế như thế, mới có tạo thành cục diện ngang tay, nhưng cái này vẫn cho thấy quyền chủ động vẫn nằm trong tay Thiên Lý. Nếu Thiên Lý không đồng ý thì đầu cấp cho mười lăm người nọ cơ hội liên thủ ngạnh hợp lại. Nói cách khác, trong một kích này Thiên Lý có tín tâm nắm chắc, hắc có tín tâm là không bị thương tổn, thậm chí là có thể chiếm được thượng phong!”

“Ha ha không sai! Đối phương dù sao có mười lăm người, cho dù bị thương nhưng cũng chiếm được tiện nghi nhất định. Lấy toàn bộ thực lực của Thiên Lý có thể phá được còn nếu thực sự là lấy một đối một thì Thiên Lý tuyệt đối chỉ mất mấy giây là có thể giết chết không còn một người! Mà Thiên Lý có dũng khí cấp cho đối phương cơ hội này chứng tỏ hắc tuyệt đối có tín tâm nắm chắc!” Lăng Thiên cười nói.

“Không sai, ta cũng nghĩ như vậy bất quá có một kích này làm cơ sở, cho dù Thiên Lý mạnh mẽ quán tuyệt thiên hạ tựa hồ cũng không thể không mất một sợi lông tóc nào. Ngay cả hắc là thiên hạ đệ nhất cao thủ thì trong thời gian hắc bị thương nếu còn cố truy sát ta mà nói thì một sẽ khiến cho thương thế bị ác hóa, hai là cũng có thể bị ta tiêu diệt! Cho nên...”

Lăng Thiên kết luận nói “Nếu thương thế của Thiên Lý chưa khôi phục hoàn toàn thì hắc tuyệt đối không dám xuất hiện trước mặt ta. Mà võ công đến trình độ như Thiên Lý này thật không dễ bị thương nhưng một khi bị nội thương thì tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn có thể lập tức khôi phục. Ngay cả công lực của hắc có cao cường đến mấy, ngay cả khi hắc là thiên hạ đệ nhất cao thủ nhưng muốn khôi phục toàn bộ thì cũng cần ít nhất nửa tháng đến một tháng. Như vậy chúng ta có ít nhất nửa tháng thời gian tuyệt đối an toàn. Mà trong đoạn thời gian này chúng ta có thể ung dung chuẩn bị bố trí, ung dung đối phó với các nhân vật của các đại thế gia muốn bỏ đá xuống giếng nhằm đối phó với ta mà căn bản không cần lo lắng đến thanh cương đao đoạt mệnh lơ lửng trên đầu!”

“Hắc, nếu như thế thì huynh còn đợi gì nữa?” Lê Tuyết cười duyên một tiếng đột nhiên sắc mặt lạnh xuống chánh sắc hỏi “Thiên ca, người nói chúng ta có nên thừa dịp lúc này Thiên Lý đang bị trọng thương mà tìm đến hắc đem hắc tiêu diệt đi? Như vậy há không phải là một lần vất vả mà vĩnh viễn nhàn hạ sao? Sẽ không còn hậu hoạn?”

Lăng Thiên cười khổ một tiếng “Việc này ta còn muốn thực hiện hơn cả người nhưng người cảm giác việc này dễ thế sao? Trước tiên không muốn nói chúng ta không dễ tìm được hắc, cho dù là tìm được thì lấy nhận thức của người đối với võ học, chúng ta liệu có thể không mất sợi tóc nào mà có thể đả thương được hắc không?”

Lê Tuyết thở dài một tiếng cùng Lăng Thiên đối mặt cười khổ: “Trừ phi hai người chúng ta nguyện ý cùng hắc đồng quy vu tận, không thì không thể giết chết được hắc.”

“Không sai, chúng ta nếu dồn hắc vào đường cùng thì hắc có thể dùng phương pháp thiêu đốt sinh mệnh khiến cho thực lực trong thời gian cực ngắn khôi phục lại trạng thái đỉnh. Mặc dù làm như thế hoặc giả hắc cũng không thể sống tiếp nhưng một khi như thế thì những người tham dự đối phó với hắc sẽ không còn một ai có thể sống sót được!”

Lăng Thiên ánh mắt thận trọng, nói: “Càng huống chi, ngay lúc đó chúng ta cũng không có thể xác định được hắc sau khi cùng mười lăm người này chiến đấu, thương thế trên người đến mức nào cho nên thật sự không dám dễ dàng vọng động.”

“Chẳng lẽ sau khi hắc trị thương xong lại tiếp tục truy sát huynh? Như vậy thì đến bao giờ việc này mới có thể kết thúc. Công lực của huynh lại tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn có thể vượt qua hắc. Việc này thực sự làm ta cực kỳ đau đầu.” Lê Tuyết khổ não mặt nhăn mày nhu nói.

“Ha ha, về điểm này ngươi cứ yên tâm đi. Ta cùng Thiên Lý đã định ra hẹn ước nửa năm, nếu hắn trong vòng nửa năm không giết chết được ta thì sẽ bỏ qua Giang sơn lệnh truy sát lần này đồng thời hắn sẽ đáp ứng ta ba điều kiện.” Lăng Thiên chớp chớp mắt cười lên.

415. Chương 42: Đông Phương Nội Gian

Ở tiền thế có rất nhiều công cụ khoa học tiên tiến đến hắn cũng không biết hết càn huống chi là một người ở thế giới khác. Cho dù Thiên Lý có khả năng thông thiên triệt địa nhưng đối mặt với Lăng Thiên quá giáo hoạt thì cũng chỉ có thể cảm thấy vô lực thở dài mà thôi.

“Vậy sao huynh không nhanh đi trốn đi?” Lê Tuyết mơ hồ có một chút ý tứ trách cứ.

“Trốn đi? Tuyết Nhi. Lấy tu vi võ học của ngươi thì nên hiểu rõ võ công của ta đã đến trình độ gì. Nếu đơn độc chỉ dựa vào chính mình một người đau khổ tu luyện thì sợ rằng muốn đột phá bình cảnh này ít nhất cũng mất hơn mười năm công phu.” Lăng Thiên ha ha cười to: “Trận truy sát này của Thiên Lý đối với người khác mà nói chính là tử vong thông điệp nhưng đối với ta lại là cơ hội cầu không được a!”

“Thực sự là quá giáo hoạt” Lê Tuyết đảo con ngươi rồi khẽ cười.” Người khác gặp việc này chỉ e lo trốn không kịp mà huynh không ngờ lại coi loại chuyện cứu tử nhất sinh này là cơ hội để luyện công! Thật là quái dị.”

“Ha ha.” Lăng Thiên cười to một tiếng, đưa mắt nhìn phía trước rồi đột nhiên dừng lại. Trước mặt là một cái sơn đạo, cây cối hai bên có không ít dấu vết nhánh cây bị bẻ gãy. Rõ ràng là có đại đội nhân mã từng đi qua chỗ này.

“Tuyết Nhi. Xem ra chúng ta lần này gặp một đại đầu rồi.” Lăng Thiên mỉm cười nhìn phía trước.

“Đại đầu. Chẳng lẽ là Đông Phương Thế Gia?” Lê Tuyết bỗng nhiên chấn động hăng hái bừng bừng hỏi.

“Nói đến số lượng người thì trừ Đông Phương còn có Bắc Minh Thế Gia cũng có không ít người và trong đó cũng có không ít cao thủ. Lấy công phu khinh công nổi tiếng của bọn hắn thì hắn không nên để lại dấu vết như thế. Chỉ có Đông Phương Thế Gia mặc dù có nhiều cao thủ nhưng số lượng thị vệ bình thường đồng dạng cũng không ít cho nên mới lưu lại dấu vết rõ ràng như thế. Hơn nữa số lượng mới đông đúc như thế.”

“Cũng chỉ có Đông Phương Thế Gia ý vào tự thân thực lực hùng hậu mà lộ ra vẻ không kiêng nể gì như thế?” Lê Tuyết cười nhẹ một tiếng.” Ta thực sự rất kỳ quái, đám người này sao lại có dũng khí làm phiền huynh. Chẳng lẽ trước kia huynh chưa từng cho bọn hắn thấy được sự lợi hại của huynh ư?”

“Nguyên nhân là vì ta để cho bọn hắn thấy ta lợi hại cho nên bọn hắn mới đối với ta ‘tình cảm thâm sâu chân thành’ khó quên như thế.” Lăng Thiên cười cười: “Tranh phách thiên hạ là như thế. Tranh phách thiên hạ không giống như tranh phách giang hồ. Trên giang hồ ngươi vẫn có thể tìm được một góc an toàn mà chui vào nhưng trên ván cờ thiên hạ này lại không có chỗ cho ngươi thoái lui. Vô luận cuối cùng phương nào thắng lợi các phương khác cũng xui xẻo có một dạng kết cục chính là diệt vong. Hơn nữa toàn bộ thực lực của một gia tộc sẽ triệt để hoàn toàn trở thành khói mây! Cho nên một khi xuất hiện ra một kẻ dị loại như ta há có thể không tiến hành tiêu diệt”.

“Oh? Ý của huynh là do huynh bại lộ thực lực quá sớm sao?” Lê Tuyết băng tuyết thông minh, từ một câu nói này của Lăng Thiên, trong đó hơi có chút vị tự thán liền đã thấy được đại khái sự tình.

“Không sai! Như vậy thì xác thực là thiên hạ anh hùng xem ra rất khổ a.” Lăng Thiên thở dài nhưng không có hối ý.

Lăng Thiên chưa từng hối hận!

Đã ẩn nhẫn được mười sáu năm tại sao không ẩn nhẫn thêm vài năm nữa. Tại sao. Đến lúc đó có Long Tường, vị Thừa Thiên hoàng đế này đứng ra ngăn cản mưa gió bên ngoài còn mình tiếp tục ẩn nhẫn đem

thể lực bản thân phát triển thêm một điểm, thâm nhập sâu thêm vào các đại thể gia một điểm. Sau khi an bài thỏa đáng thì tình hình càng thêm thuận lợi.

Kết quả là một lúc nóng máu lên mà xuất hiện, khi xuất hiện thì như tiếng sấm giữa trời quang! Rung động thì thật là rung động nhưng lại rung động quá mức khiến cho cả thiên hạ hướng về chính mình mà nhìn. Từ lúc đó trở đi hẳn cuối cùng đều trở thành cái gai trong mắt các lộ kiêu hùng. Minh đao ám tiễn không ngừng mà đến. Thật là thất sách nha!

Nhưng Lăng Thiên cũng không hối hận!

Vô luận là vì kẻ đã khinh nhờn Lăng Thần hay vì phụ thân ngàn dặm cứu viện, vì Lăng Gia bố trí một màn thiết huyết máu tanh. Những cái này cho dù có cấp cho Lăng Thiên thêm một lần lựa chọn thì hẳn cũng không oán không hối một lần lựa chọn như vậy!

Kiếp này ta chỉ ở bên cạnh người thân. Bình an vui vẻ!

Ngay lúc này đột nhiên có thanh âm đối chưởng kinh thiên động địa vang đến. Đông Phương Kinh Lôi đang ở không xa sơn khẩu, ngồi trong lều vải, tay bưng một chén thanh trà đang muốn uống thì đột nhiên cự chần truyền lại. Cái chén trà làm bằng ôn nhuận bạch ngọc hết sức tinh xảo ” ba ” một tiếng rơi xuống nát bấy.

Mắt nhìn về phương hướng truyền đến thanh âm cự chần này Đông Phương Kinh Lôi hít thật sâu một hơi hàn khí về mặt đầy kinh hãi. Thần công như thế há nhân lực có thể tạo ra được. Thực sự là cử thế vô song! Chính mình nửa đời cần mẫn tu luyện, lấy thành tựu bây giờ mà tự hào công lực so với một kích kinh thế kia lại không bằng một thành. Lại nghĩ đến chuyện Giang sơn lệnh chủ chất vấn chính mình khi đó thì không khỏi giật mình. Nếu lúc đó Giang sơn lệnh chủ bảo mình đem người rút đi mà chính mình không nghe lệnh thì sợ rằng ngay lúc đó đã biến thành một khối thi thể a?

Đông Phương Kinh Lôi là thân đệ của gia chủ một nhà, bình thường sát phạt quả quyết không do dự, càng lại không biết đến hai từ sợ hãi, ngay cả từ ngày ở Thừa Thiên đối mặt với cường thế đến cực điểm của Lăng Thiên trong lòng cũng chưa nhất định thực sự có ý sợ hãi nhưng nay hẳn lại vì sự chần trừ trong việc ra quyết định của mình mà cảm giác may mắn!

Mặc dù nhân mã bên người hẳn có hơn một ngàn mà toàn bộ đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Thực lực tuyệt đối không nhược nhưng số người này trong mắt Giang sơn lệnh chủ sợ rằng không đủ cho người ta nhét kẽ răng. Nếu hẳn có chủ tâm muốn lấy mạng mình thì không muốn nói từng này nhân mã mà sợ rằng cho dù là đang ẩn trong trăm vạn quân cũng khó thoát chết a.

“Thực sự là ghê gớm. May mắn mới vừa mới rồi mình không có lỗ mãng!” Đông Phương Kinh Lôi vẫn còn sợ hãi, trên trán chậm rãi chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh cùng sống lưng bắt gặp lạnh lẽo.

“Nhị gia. Trước khi chúng ta chuẩn bị khởi hành gia chủ đã từng bí mật dặn qua vài câu, ngài có còn nhớ không?” Bên cạnh có một người khẽ nói. Người này tên là Đông Phương Hóa Hổ là một trong những cao thủ hiếm có của Đông Phương Gia tộc. Trong Đông Phương Thế Gia võ công chỉ thấp hơn gia chủ Đông Phương Kinh Thiên cùng Đông Phương Kinh Lôi. Một thân tuyệt kỹ cũng hiếm có địch thủ và đã tiến vào tiên thiên cảnh giới được hơn mười năm, thậm chí còn không dưới Ngọc Tam Gia Ngọc Mãn Thiên....

“Đại ca nói gì? Việc này không nên nói lại nữa.” Đông Phương Kinh Lôi thở dài một hơi.” Hóa Hổ. Trong tình huống này còn hy vọng gì nữa? Căn bản là không còn hy vọng, nếu có cũng chỉ là một loại hy vọng xa vời! Đại ca lúc này không biết nghĩ gì còn lần này chúng ta đến nếu như có thể xác định Lăng Thiên đã chết thì cũng nên hài lòng rồi. Còn Giang sơn lệnh chủ thì ngay cả nghĩ cũng không nên nghĩ tới. Ngôn xuất pháp tùy chính là thay mặt đại biểu cho vô thượng quyền uy của Vô Thượng Thiên. Ngôn xuất mà thành pháp, pháp bất khả nghịch, quyền uy này đã được công nhận tại thế giới này. Hễ ai xúc phạm quyền uy này chỉ có một kết quả là chết”

Đông Phương Hóa Hổ trầm trọng thở dài một hơi khẩu khí nói: “Thuộc hạ trước đây cũng có hoài nghi, nhất là hôm nay thấy được thủ đoạn của Giang sơn lệnh chủ thực sự là thiên hạ đệ nhất nhân. Không thể chống cự. Cũng không biết gia chủ lúc đầu nghĩ ra sao mà dám ra lệnh cho chúng ta thừa dịp sau khi hai người chiến đấu liền đem một trong hai người này giết chết! Lăng Thiên thì không nói nhưng Vô Thượng Thiên há dễ chọc” Trong ngữ khí của Đông Phương Hóa Hổ đầy vẻ bất mãn “Đại ca làm sao không biết

chuyện này! Đại ca chính là muốn mượn việc này để giết ta!” Đông Phương Kinh Lôi buồn bã gật gật đầu.” Sự tồn tại của ta đã uy hiếp nghiêm trọng đến vị trí gia chủ của đại ca và tại triều đình. Lần này hạ một lệnh này chính là muốn đưa ta vào chỗ chết!”

“Hả?” Đông Phương Hóa Hổ cả kinh: “Nhị gia. Lời này là thực đấy chứ?”

Đông Phương Kinh Lôi cay đắng cười: “Làm gì mà thực với không thực? Đại ca tính diệt trừ ta. Chuyện này trong lòng mọi người sớm đã không có gì bí mật ! Mượn người mà nói, ngoại trừ ở trước mặt ta còn đối với đại ca thì người nào có nửa phân kính ý? Lại có hai gã Hà Xử Lai, Hà Xử Khứ vương Bát dẫn nọ lại càng trong mắt chỉ có ta mà thôi. Có lần đại ca gia chủ ra lệnh cho hần thể mà hần cư nhiên không thêm làm, ngang nhiên cãi lệnh! Ngay lúc đó các huynh đệ đại bộ phận đều có tâm tư giống nhau là chỉ biết Đông Phương Thế Gia có Kinh Lôi mà không biết có Kinh Thiên! Đơn độc một điểm này đã đủ để đại ca muốn ta ta phải chết. Công cao chấn chủ, thể đại chấn trường. Hai cái này về lý cũng không có gì bất đồng!”

“Hần vốn không xứng ngồi ở vị trí gia chủ!” Đông Phương Hóa Hổ giấu cột khịt mũi nói: “Người này ngu xuẩn đầu xứng với vị trí gia chủ Đông Phương Thế Gia. Nhị gia nếu hần đã động thủ với ngài thì chúng ta đơn giản là không khách khí với hần nữa.”

“Nói vậy!” Đông Phương Kinh Lôi nhăn mặt cau mày.” Ngay lúc này thiên hạ rung chuyển. Chư cường ra tay. Đông Phương Thế Gia trong hoàn cảnh này làm sao có thể thêm một lần phân liệt? Ta này lần mang người đi ra ngoài chính là không muốn va chạm với hần? Các người không nghĩ giúp ta ổn định tình thế mà lại nghĩ muốn đẩy sóng trợ giúp ư?”

Đông Phương Hóa Hổ cúi đầu trên mặt vẫn lộ vẻ tức giận rồi đột nhiên lại nghĩ đến lời Đông Phương Kinh Lôi vừa mới nói, không do dự ngắt đầu lên kinh dị hỏi “Nhị gia. Ngài này lần xuất môn là vì đối phó với Lăng Thiên sao? Sao vậy?”

Đông Phương Kinh Lôi nói: “Lần này xuất môn. Đệ nhất mục tiêu hiển nhiên là Lăng Thiên. Chúng ta quyết không thể để cho người này còn sống quay về đến Thừa Thiên. Thứ hai cũng là vì trốn khỏi đại ca. Vị trí gia chủ ta không nhất định để ở trong lòng nhưng vấn đề này thì đại ca lại mười phần coi trọng a!” Nói xong hần thở dài một hơi.

“Ta cuối cùng vẫn không rõ Lăng Thiên nọ có gì đáng sợ. Bị Giang sơn lệnh chủ truy sát cữu tử nhất sinh. Sao lại khiến nhị gia quan hoài như thế mà làm sao phải diệt trừ càng nhanh càng tốt?” Đông Phương Hóa Hổ gãi gãi da đầu buồn bực hỏi.

“Người này là một thiên tài trăm năm khó gặp” Đông Phương Kinh Lôi thần sắc thận trọng nói.” Nếu không có lần đến Thừa Thiên ta hoàn toàn không có ý thức được điều này. Ngay lúc đó Thừa Thiên không ngờ lại tiềm ẩn một nhân vật kinh diễm như tiềm long. Tuyệt thế thiên tài như người này không ngờ lại biến thành Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ. Cái này là tại sao?”.

416. Chương 43: Kinh Lôi Chi Lự

“Đây là vì sao?” Đông Phương Hóa Hổ cũng mê man nói theo một câu, cảm giác mờ mịt không hiểu.

“Đây là bởi vì Lăng Thiên trong mấy năm ẩn nhẫn âm thầm tích súc lực lượng, nay đã có được lực lượng phi thường khổng lồ, đã có thể thẳng thắn ra mặt. Cho nên hần mới có thể như thế! Thực lực của người này nếu như vậy thì rất đáng sợ. Chỉ cần xem hần có thể mấy lần từ trong tay Giang sơn lệnh chủ thoát ra là có thể thấy được thực lực mạnh đến đâu!”. Mục quang Đông Phương Kinh Lôi lấp lóe “Trước mắt thực lực của hần đã cơ bản thành hình, cho dù không bại lộ thì cũng sẽ không cam lòng tịch mịch. Nhưng lúc này bát phương mưa gió hội Thừa Thiên. Lăng Thiên nếu muốn mọi việc đều thuận lợi thì với thân phận một gã hoàn khổ sao có thể làm được cho nên hần liền thừa dịp này xuất hiện trước mắt người trong thiên hạ!”

“Nhưng hần bại lộ chính mình lại cũng không có chỗ tốt nào thực tế cả.” Đông Phương Hóa Hổ buồn bực hỏi.

“Đồ dân!” Đông Phương Kinh Lôi hận không đá cho hắn một cái mắng: “Người như thế nào lại không có chú ý? Từ khi Lăng Thiên triển lộ thực lực của chính mình, tự thân hắn cũng đã khiến cho cả thiên hạ phải chú mục tới! Tất cả hành động của các thế lực cơ bản đều nhằm đối phó với hắn. Cho dù cố ý hay vô tình thì đều nhằm vào hắn. Bắc Ngụy, Ngọc Gia, Thừa Thiên, Tây Hàn, thậm chí là Tiêu Gia và chúng ta, tất cả mọi người đều ý thức được sự nguy hiểm của Lăng Thiên. Đều muốn trước khi hắn chưa chính thức trưởng thành mà hủy diệt hắn. Chính vì vậy mà trong lúc này thế gian mới trong phong vân biến ảo như vậy!”

“Nhưng việc này đối với Lăng Thiên vẫn không có chỗ tốt nào a. Ngược lại toàn là dẫn tới địch nhân..... cái này...” Đông Phương Hóa Hổ càng ngày càng hồ đồ.

“Ngu quá. Lăng Thiên khiến cho tất cả các thế lực chú ý tập trung trên người hắn, từ đó các lực lượng dưới trướng hắn có thể ẩn tàng thành công? Bọn họ có thể đang làm gì? Không ai cảm thấy gì cả ngay cả một chút động tĩnh cũng không có. Tất cả đều bị Lăng Thiên che giấu. Ngay cả Lăng Gia lúc này cũng không hề liên lạc với Lăng Thiên. Đây đúng là tuyệt chiêu hiểm trung cầu thắng. Lăng Thiên hắn là đối với việc này hết thảy cũng đã lo lắng chu toàn một lần nhưng duy nhất có một việc mà Lăng Thiên nằm mơ cũng không ngờ tới. Đó chính là Bắc Ngụy thái tử Ngụy Thừa Bình mặc dù là một gã đại ngốc nhưng lại là một gã ngốc phi thường xảo động. Không ngờ vì muốn giết chết Lăng Thiên mà xuất ra Giang sơn lệnh là pháp bảo tối hậu cứu mạng và bảo trụ Bắc Ngụy hoàng thất! Chuyện này hắn là đã làm rối loạn toàn bộ bố trí của Lăng Thiên cho nên nếu không thừa dịp nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, giết chết Lăng Thiên, khiến cho hắn không còn sống trở về thì chỉ sợ đến lúc hắn đủ lông đủ cánh là lúc thiên hạ không ai có thể khống chế được nữa! Đương nhiên Bắc Ngụy hoàng thất cũng vì thế mà nỗ lực trả giá thật lớn là toàn tộc bị tiêu diệt!”

“Chúng ta nếu có thể thừa dịp trong khoảng thời gian này đem toàn bộ thực lực ẩn tàng của Lăng Thiên tiêu diệt, làm cho Lăng Thiên không thể trở về nữa thì hắn cũng không thể gây ra sóng gió gì nữa.” Đông Phương Hóa Hổ hỉ hả đưa ra một cái kiến nghị rất có tính chất đề nghị.

“Người có thể nghĩ đến chuyện này thì ta cùng đại ca lại không nghĩ ra sao? Nếu thật sự có thể biết thế lực của hắn phân bố ở nơi nào thì chúng ta cần gì phải ngàn dặm đến nơi đây? Trong mắt mọi người thì Lăng Phủ biệt viện rõ ràng là một nơi nhưng trước khi chưa thật sự xác định Lăng Thiên đã chết thì các thế lực lớn trong thiên hạ tuyệt không có người nào dám đi đầu hành động! Hóa Hổ. Võ công của người mặc dù không tệ nhưng đầu óc lại quá mức cứng nhắc!” Đông Phương Kinh Lôi cười khổ một tiếng.

“Tại sao lại không thể động tới Lăng Phủ biệt viện? Chẳng lẽ bên trong còn có cái gì khác quý dị sao?” Đông Phương Hóa Hổ không phục nói.

“Thực lực Lăng Thiên cao thâm khó lường, hơn xa cao thủ bình thường. Tây Môn Thế Gia Tây Môn Thanh chỉ là cố ý nhúng chàm tại Thừa Thiên đã bị hắn giết chết mà còn lưu tiếng xấu ngàn năm! Bắc Ngụy xuất động không dưới bốn mươi vạn binh lực liên hợp với Tây Hàn và Thừa Thiên hoàng thất tiêu diệt Lăng Gia. Kết quả như thế nào! Lăng Thiên cùng mấy gã thủ hạ đến tương trợ có thể trong thiên quân vạn mã ra vào như chỗ không người. Thần dũng như vậy!”

“Người nói Bắc Ngụy cử ra khuyển quốc chi binh cùng Thừa Thiên đối chiến cuối cùng như thế nào mà bại?” Đông Phương Kinh Lôi mặc dù trên mặt không dao động nhưng trong mắt lại thoáng hiện một tia sợ hãi: “Chính là tại thời khắc cuối cùng của chiến cuộc. Từ khi mấy người Lăng Thiên cưỡi ngựa xông vào trận thì xuất cùng xuất hiện mười mấy lộ lực lượng thần bí từ bốn phương tám hướng đánh vào khiến cho quân doanh loạn thành một đoàn cuối cùng đại bại! Ta hỏi người Lăng Thiên ban đầu chỉ có mấy người thì mười mấy lộ binh mã khác từ đâu mà đến? Hôm nay lại đi về nơi đâu?”

“Cái này...”

“Chỉ riêng tại Bắc Ngụy đã có mười mấy lộ binh mã tinh nhuệ! Lúc đó thời gian gấp gáp Lăng Thiên căn bản không kịp điều binh từ nơi khác đến. Như vậy ít nhất có thể xác định mười mấy đạo nhân mã này chỉ là một bộ phận thực lực của Lăng Thiên bố trí gần Bắc Ngụy nhất mà thôi! Như vậy thì ở các nơi khác thì sao? Tại phụ cận Tây Hàn có hay không? Tại phụ cận Đông Triệu chúng ta có hay không? Cho dù là bên trong Đông Phương Thế Gia chúng ta có hay không? Điểm này không ai có thể nói rõ ràng?”

“Cái này... cho dù Lăng Thiên có được lực lượng cường thế thì chúng ta cũng có thể xem xét động thủ với

Lăng Gia. Nếu như không có Lăng Gia trợ lực tất nhiên đối với Lăng Thiên sẽ là một đả kích trầm trọng! Lăng Gia mặc dù cũng là một trong tám đại thế gia nhưng nói thế nào cũng bất quá là một tân hưng gia tộc. Cũng không phải là thế gia có thực lực mạnh mẽ” Đông Phương Hóa Hổ lại nói!

“Ai. Lần này người nói nếu là tại mười năm trước, thậm chí là năm năm trước thì cũng không sai. Đáng tiếc sự việc đã cũ rồi. Thương hải tang điền ! Hôm nay Lăng Gia như thế nào lại so sánh với trước đây. Trước tiên là nói về người trong Lăng Gia do Lăng Lão phu nhân cầm đầu. Người này lão mưu thâm toán, sát phạt quả quyết, không hổ là cân quắc bất nhượng bực mảy râu khiến kẻ khác thán phục. Lăng Chiến lão gia tử lão tuy già nhưng vẫn còn tráng chí. Lăng Khiếu nọ mặc dù do trước đây bị quân chủ bán đứng mà đại bại một hồi nhưng hẳn là Thừa Thiên quân thần nhiều năm, thanh danh có được há phải do may mắn. Mặc dù ba người này khó giải quyết nhưng cũng còn có phương pháp ứng đối nhưng người khó giải quyết nhất chính là người thứ tư trong Lăng Phủ! Người có biết người ta nói đến là người nào không!?” Đông Phương Kinh Lôi hỏi.

“Người trong Lăng Gia có tư cách nói đến tựa hồ không có người nào khác!” Đông Phương Hóa Hổ có chút nghi hoặc.

“Sau khi Bắc Ngụy thái tử Ngụy Thừa Bình mời Giang sơn lệnh đuổi giết Lăng Thiên cả Bắc Ngụy hoàng thất đột nhiên trong một đêm đã bị một lực lượng thần bí tiêu diệt! Theo đồn đại lực lượng thần bí này chính là tổ chức sát thủ Đệ Nhất Lâu vốn im ắng từ lâu gây nên. Mà Đệ Nhất Lâu tựa hồ là do Ngọc Gia điều khiển nhưng ta hỏi người. Ngọc Gia chiếm cứ Bắc Ngụy đã hơn ngàn năm, căn cơ sâu dày, một Bắc Ngụy hoàng thất nguyên khí đại thương làm sao có thể so được. Ngọc Gia vốn chính là địa đầu xà cần gì phải ra giá trên trời mời Đệ Nhất Lâu ra tay. Mà Bắc Ngụy như đèn dầu sắp tắt tuyệt không có khả năng phản kích. Ngọc Gia cần gì phải diệt tuyệt hoàng thất, gồm thân Bắc Ngụy? Cho nên ta có thể kết luận chuyện Bắc Ngụy hoàng thất bị tiêu diệt nhất định là có quan hệ với Lăng Gia!”

Đông Phương Kinh Lôi hung hăng gật đầu nói: “Cái này căn bản là do Lăng Gia trả thù! Tất cả các thế lực trong lòng đều biết rõ ràng. Nhưng trước khi Lăng Thiên chết người nào dám ra mặt vì Bắc Ngụy hoàng gia nói vài câu mà trên thực tế ở đây còn có một yếu tố bí ẩn. Không phải là hữu tâm nhân thì không thể phát hiện!”

“Nhân tố gì. Lăng Gia trả thù Bắc Ngụy cũng không phải là không hợp lý a” Đông Phương Hóa Hổ hỏi.

“Đệ Nhất Lâu ra tay tiêu diệt Bắc Ngụy hoàng thất. Cái này cũng không cần nghi vấn. Vấn đề là Đệ Nhất Lâu là đương kim đệ nhất tổ chức sát thủ, hiệu suất tự nhiên là cao nhất nhưng nó thu phí cũng kinh khủng nhất. Tiêu diệt hoàng thất cả một quốc gia thì phải tốn hao bao nhiêu!” Đông Phương Kinh Lôi nói.

“Không phải là tiền sao? Lăng Gia vì cầu báo thù mà không tiếc tiền tài sao!” Đông Phương Hóa Hổ nói.

“Người vẫn không có rõ ràng vấn đề mấu chốt. Nếu Lăng Gia có đủ tiền để trả phí tổn đánh thuê hủy diệt hoàng thất một quốc gia với giá trên trời của Đệ Nhất Lâu thì tài lực mạnh mẽ đến cỡ nào!” Đông Phương Kinh Lôi nói.

“Thì sao?” Đông Phương Hóa Hổ nói.

“Có tiền cũng có thể sai khiến được quỷ thần. Người thứ tư trong Lăng Gia ta muốn nói đến chính là Thừa Thiên nữ tài thần, Lăng Khiếu phu nhân, mẫu thân Lăng Thiên Sở Đình Nhi. Cũng chỉ có nàng mới có tài lực như vậy. Từ mười năm nay nàng chủ trì ngoại vụ Lăng Gia thì đưa cùng thiên hạ tài phiệt Tiêu Gia thậm chí là có nhiều khả năng bắt kịp. Nếu quả nhiên là nàng thuê thì ai có thể đảm bảo là không thuê lần thứ hai? Bây giờ nếu Lăng Thiên còn sống mà tùy tiện trêu chọc vào Lăng Gia thì ai có thể cam đoan là sẽ không lọt vào cảnh ngộ như Bắc Ngụy hoàng gia? Sự trả thù thâm trọng như thế có nhà nào có thể thừa nhận? Nguyện ý thừa nhận!”

“Cái này cũng không nhất định a. Nhị gia. Ngọc Gia bây giờ không phải cũng đang ở Thừa Thiên chia cắt thế lực Lăng Gia sao? Lăng Gia cũng không có phản ứng gì. Nếu người chủ sự Lăng Gia thật sự có thủ đoạn như Nhị gia nói thì tại sao không dám phản kích!?” Đông Phương Hóa Hổ ngập ngừng nói.

“Ngu ngốc! Ngọc Gia lần này chính là lấy danh nghĩa gả chồng cho cháu gái mà đi vào. Hơn nữa trước đó Lăng Gia, Lăng Thiên đã tiếp nhận hôn nhân này. Mặc kệ sau lưng hai nhà đánh nhau sống chết thế nào nhưng ít nhất bên ngoài hai nhà vẫn thập thành có quan hệ nhân thân. Ngọc Gia động thủ hay Lăng Thiên

phản kích đều phạm vào điều tối kỵ! Đến lúc đó lấy lực hiệu triệu của Ngọc Gia hoàn toàn có thể triệu tập đại bộ phận lực lượng thiên hạ tiến hành bao vây tiêu diệt Lăng Gia! Lăng Gia những năm gần đây thực lực mặc dù tiến nhanh nhưng chưa thể hơn được Ngọc Gia ngàn năm tích súc. Đến lúc đó Lăng Gia có thể chính thức không còn tồn tại nữa nhưng bây giờ chỉ cần Lăng Thiên không có phản ứng thì Ngọc Gia dù thế nào cũng là thông gia của Lăng Gia cho nên chỉ cần Lăng Thiên không bị bức đến đường cùng thì nhân thủ của Ngọc Gia tại Thừa Thiên vẫn vững như thái sơn. Lăng Gia hiển nhiên cũng là vạn vô nhất thất!”

“Ngọc Mãn Lâu lão hồ ly này tận lực làm ra cục diện này. Mặc dù bây giờ xem ra cũng không có tác dụng lớn nhưng nếu một khi thiên hạ loạn khởi thì thế lực của Ngọc Gia tại Thừa Thiên lại như là một thanh chủy thủ đoạt mệnh cắm vào trái tim Lăng Thiên! Không cần phải nói Ngọc Mãn Lâu lão hồ ly lão mưu thâm toán này quả thực không phải là hạng người dễ đối phó!” Đông Phương Kinh Lôi cảm thán một tiếng.

417. Chương 44: Thế Gia Vô Lại

“Hiện tại cả thiên hạ đều đang chú ý về đây! Lăng Gia cuối cùng thành bại cũng là ở lúc này! Nếu như muốn nói đến một điểm nghiêm trọng thì chính là cả thiên hạ đại cục đều đặt trên một người Lăng Thiên! Trong tay Lăng Thiên lúc này nắm trung tâm của đại lực là Thừa Thiên lại vừa có lực lượng hùng hậu hỗ trợ. Ngày nào còn có lực lượng này ở chính giữa chấn nhiếp thì cho dù là thế lực nào cũng không có dũng khí dễ dàng vọng động!”

“Nhưng nếu Lăng Thiên chết thì thế lực này nhất định sẽ phân tán thành vài khối. Đến lúc đó thì không cần lo lắng nữa. Hóa Hổ. Không tin người cứ chờ xem. Nếu Lăng Thiên chết Tây Hàn Nam Trịnh Ngô Quốc cùng Đông Triệu chúng ta cũng như Đông Nam Tiêu Gia không còn cố kỵ gì lập tức hành động! Thiên hạ này tại ngày Lăng Thiên chết liền hoàn toàn tứ phân ngũ liệt. Phong yên tứ khởi!”

“Thật là lợi hại!” Đông Phương Hóa Hổ hít một khẩu hàn khí.” Như thế mà nói há không phải một gã tiểu mao hài tử Lăng Thiên này trên thân mang theo an nguy của thiên hạ sao? Thực sự là khó tưởng tượng!”

“Trước mắt việc này nói mặc dù nghe hơi có chút khoa trương nhưng lại cũng không phải là không có lý.”. Đông Phương Kinh Lôi trầm tư ” ta nguyên bản tính toán muốn hết sức giao hảo với Lăng Thiên, vì Đông Triệu vì Đông Phương Thế Gia mà ta đã lưu lại hậu lộ! Ít nhất cũng có thể bảo toàn sinh cơ cho Đông Phương Thế Gia. Đơn giản là Đông Phương Thế Gia chúng ta mấy năm nay tứ phân ngũ liệt, nội đấu không ngừng. Thực lực mặc dù không yếu hơn thế gia nào nhưng bên trong thì nhân tâm lại phân tán. Thật không thể thống nhất thiên hạ. Ta đã trước sau bí mật kết giao với ba gia tộc có hy vọng thống nhất thiên hạ nhất. Một là Ngọc Gia, hai là Tiêu Gia, ba là Lăng Gia cùng Lăng Thiên. Cả ba nơi này ta cũng đã giao kết với các nhân vật trụ cột nhưng Giang sơn lệnh xuất hiện khiến rất nhiều biến số xuất hiện theo mà làm cho dự tính của ta hỏng mất! Cũng thừa dịp đoạn thời gian này ta thử phân tích lại đối với ba nhà này. Kết quả là ta đột nhiên phát hiện ra một sự kiện!”

Đông Phương Kinh Lôi thần sắc trầm trọng nói: “Từ hành vi của ba nhà hàng ngày mà suy ra thì ta lại đột nhiên phát giác ra hai nhà có thể còn bận tâm đến chuyện thế diện còn Lăng Thiên, người này lại tuyệt đối không. Người này tâm tư tàn nhẫn sát phạt quả quyết. Lăng Thiên không ngờ từ trước đến nay chưa từng cho người nào lưu lại được thế diện. Thiếu niên mao đầu tiểu tử này không ngờ là một kẻ đáng sợ nhất, làm cho người ta trong lòng đều nghĩ đến một nhân vật tuyệt thế kiêu hùng.”

“Nếu thừa dịp này tiêu diệt Lăng Thiên. Thiên hạ đại loạn quần hùng tề khởi. Đến lúc đó Đông Phương Thế Gia ta so với lúc này an toàn hơn nhiều. Nếu có thể mượn áp lực chiến loạn khiến cho cả một gia tộc chia rẽ trước nguy cơ mà đoàn kết trở lại thì chúng ta vẫn chưa mất đi cơ hội vắn đỉnh thiên hạ! Cho nên Lăng Thiên ta nhất định phải giết. Nay thấy tuyệt thế thủ đoạn của Giang sơn lệnh chủ thì Lăng Thiên nhất định phải chết không thể nghi ngờ!”

Lúc này ở bên ngoài cách lều vải của Đông Phương Kinh Lôi hơn ba mươi trượng, trên một cây đại thụ theo ánh trời chiều tán xạ nghiêng nghiêng để lộ ra hai bóng người. Lăng Thiên cùng Lê Tuyết hai người tựa hồ hóa thành một bộ phận của đại thụ nấp trên cây. Cho dù người của Đông Phương Thế Gia có đứng dưới

tàng cây thì sợ rằng cũng quyết nghĩ không ra ngay lúc đó trên đỉnh đầu mình cứ nhiên lại có hai kẻ còn sống sờ sờ.

Đông Phương Kinh Lôi tự cho là bí mật nhưng không chữ nào không lọt vào tai hai người này! Hai người này hiển nhiên là Lăng Thiên cùng Lê Tuyết lặng lẽ tiến vào.

Nhưng hai người trong lúc đó lại không ngừng nói chuyện với nhau một khắc cũng không có ngừng nghỉ. Đương nhiên hai người đều dùng “ngữ ngữ truyền âm”, phương pháp này chỉ có người có nội công cực kỳ cao thâm mới có thể vận dụng. Hiển nhiên không để cho người bên ngoài phát giác!

Lê Tuyết: “Thiên ca. Lời của Đông Phương Kinh Lôi cũng bị chúng ta nghe được. Bây giờ không biết huynh có tính toán gì không? Có nên động thủ không?!” Từ câu nói này mà xem thì đây cũng là một nha đầu tức trí đa mưu, tâm cơ thâm trầm. Vừa nghe Đông Phương Kinh Lôi nói xong trong lòng đã có tính toán.

Lăng Thiên hơi trầm ngâm nói: ” Theo ta tính toán thì dựa vào công phu của chúng ta tiềm nhập vào trực tiếp đem Đông Phương Kinh Lôi sét đánh không kịp che tai toàn lực đánh chết! Sau đó nhanh chóng rút lui dồn tích tiềm tung. Nếu Đông Phương Kinh Lôi này chết thế lực của Đông Phương Thế Gia nhất định sẽ đại loạn không còn lực tìm ta gây phiền toái. Ta thậm chí còn thuận tiện tìm hai cái ma hồn của Ngọc Gia để thay ta giải quyết phiền toái. Nhưng lúc này nhìn lại ta lại có chút không quyết ý. Ta cố nhiên khinh thường thiên hạ anh hùng nhưng không ngờ ngoài Ngọc Gia và Tiêu Gia ra thì lại có nhân vật có ánh mắt tốt như thế! Trước kia Đông Phương Kinh Lôi tận lực kết giao với ta quả nhiên là có ý đồ!”

Vừa lắc lắc đầu Lăng Thiên vừa lại nói: ” Đông Phương Kinh Lôi mặc dù đáng sợ nhưng ta vẫn lưu tâm đến hắn. Hắn có trở mình cũng không gây nên sóng gió gì. Ngược lại nội bộ Đông Phương Thế Gia loạn như bây giờ nếu chúng ta có thể hảo hảo lợi dụng thì có thể phát huy tác dụng không thể tưởng tượng được a. Nếu lúc này Đông Phương Kinh Lôi mà chết thì ngược lại lại giúp cho Đông Phương Thế Gia một đại ân.”

“Không sai.” Lê Tuyết truyền âm, ngữ khí tràn đầy vẻ tán thưởng: ” Đông Phương Kinh Lôi nếu chết thì Đông Phương Kinh Thiên cho dù vô năng nhưng trong hoàn cảnh không có đối thủ mạnh mẽ sợ rằng cũng sẽ kiến tạo được một khối thiết bản. Đông Phương Kinh Lôi chết, thực lực Đông Phương Thế Gia bề ngoài giống như là giảm nhưng trên thực tế thì lại tụ thành một khối. Nếu Đông Phương Kinh Thiên thu biên được toàn bộ thế lực của Đông Phương Kinh Lôi thì chiến lực của Đông Phương Thế Gia ngược lại tăng lên nhiều. Cái này đối với đại kế thống nhất thiên hạ của người có nhiều trở ngại. Mà nếu như để Đông Phương Kinh Lôi quay về lại làm cho Đông Phương Thế Gia lúc nào cũng nằm trong nguy cơ phân liệt. Khi đó chúng ta ra tay. Đơn độc chỉ dùng gian kế cũng có thể làm cho gia tộc khổng lồ này nội đấu đến chết! Mà ta xem Đông Phương Kinh Lôi nọ là một kẻ thức thời, chính là nhân vật biết tiến thoái. Nếu có thể thực sự để cho ta sử dụng thì có sự trợ giúp rất lớn!”

“Tuyết Nhi muội muội đối gia tộc nội đấu quả nhiên là rất có nghiên cứu a.” Lăng Thiên cười ha ha tựa hồ định nói gì, trong mắt hàn quang chợt hiện. Tựa hồ trong đó hiện lên vẻ đau khổ.

Lê Tuyết đột nhiên trầm mặc. Cành cây nàng ngồi chột rung lên một trận rất nhỏ. Nếu không phải Lăng Thiên rất chú ý đến tất cả động tĩnh của nàng thì cũng thực sự khó phát hiện ra. Đến nửa ngày sau Lê Tuyết mới nói: “Người người ai cũng nói chiến trường là nơi hung hiểm nhất. Kỳ thật không phải vậy. Chiến trường mặc dù dữ tợn nhất sinh nhưng nếu đã lựa chọn chiến trường thì nếu không phải giết người thì liền bị người giết. Nếu không may mắn chết trong tay địch nhân cũng là chuyện bình thường, không có gì phải oán thán. Kỳ thật tiểu muội xem nơi hung hiểm nhất trên thế gian chính là nội đấu trong hoàng cung nội viện. Hung hiểm thứ hai chính là nội đấu trong thế gia đại tộc. Đây mới chân chánh là nơi tối bẩn thỉu và hung hiểm nhất trên thế gian”.

Lăng Thiên thở dài một tiếng nói: ” Không sai. Chiến trường quyết chiến chết trong tay địch nhân là chuyện hiển nhiên nhưng nếu bị chính thành viên gia tộc đồng bào mình hãm hại, bị chính huynh đệ tỷ muội mình tứ ngược thì tư vị loại cốt nhục tương tàn này sống không bằng chết. Cái này mới chân chánh tuyệt vọng, chân chánh vô trợ. Chân chánh sống không bằng chết a. Nghĩ không ra vị trí của Đông Phương Kinh Lôi này tại Đông Phương Thế Gia như con trời mà cứ nhiên cũng gặp tình cảnh này. Cũng đáng buồn cười a”. Lăng Thiên khi nói mấy câu này thì hàm răng cơ hồ thị cắn lại. Thanh âm từ kẽ răng thoát ra mang theo hận ý dày đặc. Oán khí trùng thiên mà ở sâu trong linh hồn đau khổ run rẩy nhất nhất theo câu nói này

lộ ra!

Đoạn thoại này của Lăng Thiên giống như hữu tâm mà cũng giống như là vô ý nhưng mỗi một câu đều đâm thật sâu vào chỗ sâu trong trái tim Lê Tuyết. Thoáng chốc giống như vết sẹo trăm ngàn năm đột nhiên bị người ta đâm vào, cả người Lê Tuyết đột nhiên run rẩy. Sau cái khăn che mặt hai hàm răng trắng nõn cắn thật sâu vào cắn, một tia máu đỏ sẫm lặng lẽ chảy xuống.

Một lúc lâu sau Lê Tuyết mất cái tiếng trầm trầm nói “Gia tộc nội đấu vốn chính là nỗi bi ai của các thế gia đại tộc trường cửu. Nhìn xem từ cổ chí kim đã có gia tộc nào thoát khỏi vận mệnh bị thảm nhất này chưa? Nếu là hạng người trời sanh trái tim tàn nhẫn thì sự tình cũng chẳng đáng nói đến. Không quản là giết thân ca ca hay thân muội muội của mình cũng chỉ là người thắng làm vua, người thua làm giặc. Vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Đây chính là thủ pháp điển hình của các nhân vật kiêu hùng, hẳn vốn đã táng tận thiên lương, không còn tính người thì hiển nhiên là vẫn an tâm hưởng thụ thành quả.”

“Nhưng Thiên ca đã từng nghĩ qua chưa? Vô luận là thế giới nào kiêu hùng cùng anh hùng đều cực kỳ ít! Vẫn có người còn có một chút thiên lương nhưng vẫn nhúng tay vào các chuyện ác là do bị bức bách mà làm ngược lại bản tâm của mình. Mặc dù sau đó cảm thấy lương tâm bị hành hạ đau khổ không muốn sống nữa nhưng nếu sự tình quá quan trọng hẳn cũng vẫn tiếp tục làm ra lựa chọn ban đầu mà không có lựa chọn thứ hai nào hơn!”

“Nếu một người mẹ biết được chính mình nếu như không làm một việc nào đó thì con gái mình liền bị thảm tử. Như vậy nàng biết rõ việc này là sai, là đi ngược lại bản ý, đi ngược lại lương tâm của mình nhưng nàng hoàn vẫn làm! Tình nguyện để lương tâm bị dày vò mà tất cả không hối hận! Đồng dạng mà nói nếu một người con biết một số việc nếu mình không làm thì phụ thân mẫu thân mình liền bị uy hiếp nghiêm trọng, không lâu sau có thể bị thất bại thậm chí là chết. Như vậy cho dù việc này bị vạn người phỉ nhổ, để tiếng xấu muôn đời thì hẳn cũng vẫn không thể quay lại, không oán không hối mà làm. Thiên ca nếu đổi lại là huynh thì huynh có vì cha mẹ mình mà sẵn sàng làm thương tổn người huynh vốn không nguyện ý làm thương tổn không, huynh sẽ làm như thế nào?”

Lăng Thiên trầm mặc! Trầm mặc rất lâu.

Trong cặp mắt đẹp của Lê Tuyết nước mắt đã lặng lẽ lăn xuống. Lặng lặng từng giọt rơi xuống, thấm ướt cái khăn che mặt màu xanh.

418. Chương 45: Tiền Thế Kim Sanh

Đây là lần đầu nghe Lăng Thiên gọi tên mình hai chữ ‘Lê Tuyết’ mà không gọi là ‘Tuyết Nhi’. Trên mặt Lê Tuyết lộ ra vẻ cười khổ. Lăng Thiên nói mặc dù khoát đạt, mặc dù tràn ngập vẻ lý giải nhưng Lăng Thiên thủy chung vẫn quay về vấn đề này, tránh phải trực tiếp chính diện trả lời!

“Người. Người thực sự đồng ý tha thứ cho ta ?” Đôi mắt đẹp của Lê Tuyết ngậm lệ mang theo đầy hy vọng sợ hãi hỏi.

“Không tha thứ hoặc tha thứ thì khác gì nhau. Ta cũng không có nói người làm gì sai. Ta không có ý kiến gì mà cũng không có ý trách cứ gì người.” Lăng Thiên mạnh mẽ nhẫn nại sự kích động trong lòng nói: “Ta thực sự có thể hiểu được người, cũng rõ ràng tại sao người phải lựa chọn như thế.”

Nhưng cho dù quay lại tiền kiếp, trước khi kích nổ ta có thông suốt thì lại vẫn như cũ không thể tha thứ! Ta vẫn như cũ lựa chọn giết người! Nguyên nhân vì người có nỗi khổ của người mà ta cũng có lập trường của ta!”

Lăng Thiên nhắm mắt nói rõ ràng ” Không quản người là vì cái gì. Vì cha mẹ người hay gì đi nữa. Cho dù người vì cả thiên hạ lê dân sinh linh mà thương tổn ta thì người cũng là cừu gia của ta. Người cũng đã tạo thành thương tổn cho ta! Hậu quả là người vẫn phải gánh lấy trách nhiệm này. Từ lập trường của ta mà

nói ta nên báo thù, ta phải báo thù! Ta nên giết người mà không cần mềm tay. Người có rõ ràng ý của ta không?”

Lê Tuyết điểm điểm đầu hiểu rõ nói: “Ý tứ của người là căn bản không tồn tại cái gì gọi là tha thứ sao? Cũng chính là nói việc ta làm, đứng ở lập trường của ta mà nói là căn bản không có sai?”

“Đúng vậy. Đứng ở lập trường của người mà nói người không có sai nhưng người cũng có cái sai...” Lăng Thiên trầm giọng nói: “Người sai lầm ở hai điểm. Thứ nhất là ngay từ đầu đã làm việc không dứt khoát. Đơn giản cứ đem ta giết chết là xong hết mọi chuyện. Ngay cả người sau này có cần rứt, nửa đêm tỉnh giấc thương tâm bị thống gì đó nhưng lại hoàn toàn không có hậu hoạn gì nhưng các người lại không làm mà lại giữ ta lại, cho ta cái tàn mệnh để lãng nhục ta! Có câu giết người cũng không nên quá đáng. Các người giết ta cũng không nói nhưng lãng nhục ta thì lại rất quá phận! Bất quá nhờ vào một sai lầm hoặc là có chút quá phận của các người mới tạo cho ta cơ hội trả thù! Có những việc quá đáng quá là không tốt. Cái này là cái sai thứ nhất của các người!”

Lăng Thiên khi nói việc này thì vẻ mặt vẫn dị thường lãnh đạm, căn bản tựa như đang nói về tao ngộ của người khác vậy. Trong khẩu khí không có nửa điểm tâm tình đặc thù. Cuối cùng hắn mới bình thần lãnh đạm tựa hồ như đang trần thuật lại một chuyện xưa: “Mà sai lầm thứ hai chính là chuyện người làm có hối cũng vô dụng. Loại sự tình này không thể hối hận càng không thể sám hối mà phải tiếp nhận! Nếu đã làm thì nên chuẩn bị chịu trả thù của ta! Mà không quản người có thể chịu được hay không, nói chung đã gieo nhân thì nhất định sẽ nhận được hậu quả!”

“Tùy theo một trận nổ mạnh tại tiền thế, mọi sự tình cũng sớm đã tiêu tan thành mây khói. Mọi ân oán cũng sớm đã tiêu tan tại hoàng tuyền lộ thượng. Người căn bản không cần được ta tha thứ cũng như ta không cần người phải sám hối! Nhưng ta cũng không nghĩ đến người cũng đến thế giới này mà tại thế giới này cũng không còn Lăng Thiên và Lê Tuyết Nhi tại tiền thế nữa. Hiển nhiên cũng không còn ân ân oán oán nữa. Tiền thế không phải là thế giới này! Đạo lý này người hiểu không?”

“Rõ rồi.” Lê Tuyết cười cười nói: “Lúc này ta là Lê Tuyết, là nữ nhi của một thợ săn ở sơn thôn”

“Đúng rồi. Kỳ thật lúc mới vừa gặp người ta đã có cảm giác quen thuộc nhưng lại không dám tin tưởng mà cũng không nguyện ý tin tưởng. Ngay cả khi người biểu hiện càng càng rõ ràng thì ta vẫn cố gắng tự dối gạt mình, không nguyện ý tin tưởng chuyện này!. Nguyên nhân vì chuyện này đối với ta mà nói cuối cùng vẫn có chút khó tiếp nhận. Nhưng lúc này ta lại đột nhiên phát hiện sau khi chân chánh đối mặt cũng không quá khó khăn! Cũng đơn giản thôi”

Lăng Thiên đột nhiên cười cười: “Lúc nào có thời gian ta muốn nghiên cứu một chút. Kỳ thật trải nghiệm qua nhiều việc như vậy điều khiến ta ấn tượng sâu nhất sớm đã không phải là cừu hận. Người có biết là gì không?”

Lê Tuyết tò mò hỏi nói: “Là gì?”

Lăng Thiên cười, trong nụ cười tràn ngập vẻ hư vô mờ mịt “Người chẳng lẽ không cảm giác được một đoạn hoàng tuyền chỉ lộ kia rất là kỳ diệu sao? Chờ sau khi giải quyết xong chuyện Đông Phương Thế Gia này ta nghĩ chúng ta sẽ hảo hảo nói chuyện một phen”.

“Nói chuyện về hoàng tuyền nhất lộ? Chờ vài chục năm sau mới nói sao. Sao không nói ngay lúc này cho sớm sửa!” Lê Tuyết vừa tức giận lại vừa buồn cười. Giờ khắc này Lê Tuyết mới đột nhiên cảm giác được Lăng Thiên trước mắt cùng Lăng Thiên tại tiền thế thật sự rất khác nhau. Mặc dù vẫn có chung một linh hồn nhưng lại căn bản không phải là một người, cư nhiên tại thời điểm nặng nề này lại dùng ngữ khí trầm muộn để nói ra chuyện này thật là làm cho người ta không biết nên khóc hay nên cười.

“Sớm hơn một điểm bất quá chẳng lẽ người không chú ý giai đoạn này đối với việc võ công cảnh giới của ta tăng lên có chỗ dùng rất lớn sao?”

“Điều đó là hiển nhiên.” Lê Tuyết cười cười: “dù sao, chúng ta sớm đã xem thấu sinh tử, thậm chí là siêu thoát sinh tử! Cảnh giới hiển nhiên có thể tăng lên rất nhanh.”

“Ha ha.” Lăng Thiên cuối cùng cười to lên: “người ngay cả sinh tử cũng có thể xem thấu thì chẳng lẽ không vứt bỏ được ân oán trước kia sao? Ngay cả ta là người bị hại cũng đã coi như mây tiêu gió tan còn người

là kẻ giết người lại cứ nhiên như tự se dây trói mình a”

“Ai nha. Nguyên lai ngươi ở chỗ này chờ ta!” Lê Tuyết nhấn nạt không được duỗi bàn tay nhỏ bé nhằm thắt lưng Lăng Thiên tàn nhẫn véo một cái ” ngươi là một gã hỗn đản!”

Lăng Thiên ha ha cười tuy nhiên không khí giữa hai người trong lúc đó đột nhiên lại thêm nặng nề. Bầu không khí như thêm áp lực.

Sau khi bóc trần thân phận của nhau, hai người cũng dần thích ứng với thân phận mới nhưng làm như thế nào đối mặt với vấn đề này thì lúc này trong lòng hai người đều có tâm tư vi diệu nên không hẹn mà đồng thời trầm mặc.

Lăng Thiên vừa trầm mặc một hồi, Lê Tuyết có thể cảm thấy rõ ràng nhịp đập tâm tạng của Lăng Thiên lúc này đang cấp bách xáo động. Đột nhiên Lăng Thiên hít thật sâu một hơi khẩu khí, hai mắt chăm chú nhìn về phía trước, mặt vô biểu tình truyền âm nói: ” Lê Tuyết. Lần này đối mặt với người của Đông Phương Thế Gia, ta cần ngươi hỗ trợ.” Trong thanh âm đã khôi phục được vẻ bình tĩnh.

“Cần gì phải khách khí thế hảo ca ca!” Lê Tuyết giả hoạt cười cười: “Hôm nay Lăng đại công tử có sự tình gì cứ việc phân phó”.

“Cứ nhiên dùng loại khẩu khí này nói với ta thực sự là thấy ngứa mông sao. Ngươi nợ ta một cái đét. Lê Tuyết ta ngay lúc này thực sự rất muốn tàn nhẫn đánh ngươi một trận” Lăng Thiên tàn nhẫn nói: ” ngay lúc này ta muốn lợi dụng mâu thuẫn nội bộ trong Đông Phương Thế Gia. Ta muốn đối mặt đàm phán với Đông Phương Kinh Lôi cho nên ta muốn ngươi dẫn dụ đám nhân mã kia đi để cho ta chút thời gian. Hiểu chưa?”

Trong ngữ khí của Lăng Thiên toàn bộ là vẻ ra lệnh cứng rắn, không còn vẻ ôn hòa như trước mà cũng không có nửa điểm thương lượng, toàn bộ như vẻ phân phó cho thủ hạ của mình hay phân phó cho thị nữ, cho nô lệ của mình. Tin tưởng rằng khẩu khí này nếu đổi lại không phải là nói với Lê Tuyết mà nói với ngoại nhân thì lập tức sẽ dẫn tới cảnh đấu nhau người chết ta sống.

Nhưng trong mắt Lê Tuyết lại đột nhiên toát ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi. Giờ khắc này hai mắt Lê Tuyết phát ra quang mang sáng ngời, như thể trắng sáng giữa đêm đen, tràn ngập vẻ cuồng hỉ, như thể trút được gánh nặng, như thể tâm nguyện trăm ngàn năm nay đột nhiên được mãn nguyện.

“Ấn. Ta phải đi. Ta sẽ tận lực vì ngươi tranh thủ thời gian.” Lê Tuyết nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng. Trong lúc kích động đã quên mất việc dùng “ngữ truyền âm ”! nhưng ngay lập tức thân thể mềm mại hồ thấp thoáng rồi từ bên người Lăng Thiên bay đi. Ra đến xa xa thì lại vu hồi rồi lại từ một phương hướng khác vọt đi!

Bàn tay nhỏ bé duỗi xuất phát ra một luồng hàn ý mạnh mẽ, thoáng chốc không gian quanh nàng trong phương viên mấy chục trượng đã bị một làn sương mù bao phủ.

Nhất thời, trong rừng rậm không khí trở nên giá rét như đông lạnh! Giống như cửu hàn thiên đột lâm!

Hảo công lực tinh thuần! Tự Lăng Thiên từ khi tới thế giới này tới nay chưa từng thấy ai có thể có công lực thuần âm tinh khiết như thế. Cho dù là người chuyên tu chí âm công pháp như Lăng Thần cũng không bằng.

Đây cũng là lần đầu tiên Lê Tuyết không hề cố kỵ phô bày toàn bộ Kinh long thân pháp trước mặt Lăng Thiên. Ngoài ra còn có Hàn băng thân công Lăng Thiên quen thuộc đến cực điểm cũng được Lăng Thần sở tu. Toàn bộ Hàn băng thân công trước đó nàng còn tìm trăm cách che giấu vì sợ Lăng Thiên nhận ra nhưng lúc này thì lại như là e sợ cho Lăng Thiên không nhìn thấy rõ ràng. Tự nhiên mà hào phóng toàn lực thi triển ra!

Trên mặt Lăng Thiên lộ ra vẻ phức tạp đến cực điểm, thần sắc trong mắt lúc này tựa hồ như trong sát na xuyên thấu qua trăm ngàn lần luân hồi. Tại một khắc này trong mắt Lăng Thiên lộ ra vẻ thương hải tang điền (bãi lúa hóa nương dâu) sinh tử lưỡng trọng thiên!

Ngay lúc Lê Tuyết xoay người ly khai một sát na Lăng Thiên rõ ràng nghe được hai tiếng” lách tách” rất nhỏ vang lại. Đó là hai khối nước mắt súc tích đã lâu ngay lúc nàng chợt động thân rồi đi từ trên khóe mắt

lặng lẽ chảy xuống. Một giọt rơi vào trên cành cây bên người Lăng Thiên..

Lăng Thiên nhẹ nhàng duỗi tay ra, hai giọt nước mắt lấp lánh đã nhẹ nhàng rơi trên đầu ngón tay. Trên đầu ngón tay truyền đến xúc cảm rõ ràng, ôn nhuận, ẩm ướt. Trong đôi mắt như ưng của Lăng Thiên bỗng nhiên như nổi lên một đạo vụ ý mông lung (khóc)! Đưa hai ngón tay ướt áp nhẹ vào mặt, khóe miệng Lăng Thiên đột nhiên nhếch lên toát ra ý cười!

Nụ cười như ngập tràn dương quang. Loại nụ cười này ngay cả đám người thân nhất bên người Lăng Thiên như Lăng Thần cùng Lăng Kiếm cũng chưa bao giờ thấy qua!

Bao nhiêu vướng mắc trong tâm lúc này hoàn toàn được tháo bỏ!

Nguyên lai tâm kết bao lâu lúc này mới chân được giải khai!

Lăng Thiên trong lòng thoải mái cười nhẹ một tiếng. Thân thể lóe lên rồi đột nhiên biến mất trong rừng cây.

419. Chương 46: Tạo Ra Hỗn Loạn

Nhiệm vụ này rõ ràng là đầy nguy cơ tử vong cho nên người người đều cảnh giác mười phần. Cảnh giác nhìn kỹ bốn phía. Phàm có bất kỳ dấu hiệu gió thổi cây động cũng khiến cho cả đội ngũ tao động một phen.

Thực sự là phong thanh hạc lệ. Thảo mộc giai bình!

Ngay thời khắc vi diệu không khí áp bức đến cực điểm thì một thân ảnh màu lam thướt tha đột nhiên xuất hiện. Một khi xuất hiện liền công kích như lôi đình vạn quân. Tất cả mọi người thành linh bị công pháp quỷ dị bao phủ có cảm giác như cả người như rơi vào băng quật nhưng do đã có sự đề phòng nên người người cơ hồ như đạn đã lên nòng đều ào lên như thủy triều mà vây công.

Cùng lúc đó âm thanh xé gió hò hét vang thành một phiến!

“Lăng Thiên đến! Lăng Thiên đến!” một thanh âm như khóc vang lên. Từ trong thanh âm này có thể thấy gia hỏa phát ra thanh âm này sợ rằng đã lệ rơi đầy mặt.

Danh tiếng tử thần của Lăng Thiên xác thực đã xâm nhập sâu vào trong tâm trí người của Đông Phương Thế Gia, tạo nên sự sợ hãi vô pháp che giấu được!

Vệ sĩ từ bốn mặt tám phương nhằm hướng lam ảnh xuất hiện điên cuồng tiến đến.

Thân ảnh như mộng ảo của Lê Tuyết quý mị phiêu động xuyên qua giữa đám người, trông rất ung dung. Đắc tâm ứng thủ.

Lê Tuyết khẽ vung chưởng, hai người trước mặt đã tức thì bị băng sương che kín mặt cũng không nhúc nhích nổi. Nhưng Lê Tuyết không chút dừng lại, sớm đã thừa dịp mượn lực phản chấn nghiêng nghiêng lướt ra ngoài. Lại đánh ngã thêm hai người nữa sau đó lại nhằm một phương hướng mà mọi người còn chưa phản ứng kịp thân thể lại cấp bách thay đổi phương hướng. Tiếp theo lại có hai người ngã xuống mà thân thể nàng thì lần này lại tiêu thất trước mặt mọi người.

Hảo khinh công! Hảo siêu diệu thân pháp!

Cho dù là Lăng Thiên đích thân đến cũng bất quá như thế mà thôi?!

Xoay quanh như thế một vòng, tuần hoàn vãng phục lại giống như không có nửa khắc dừng lại, đông đảo cao thủ Đông Phương Thế Gia đối với thân pháp giống như quỷ mị này của nàng đều vô pháp tổ chức thế công hiệu quả nên nhanh chóng rơi vào cục diện toàn bộ chịu đánh!

Nhưng sau khi bối rối một lúc thì bỗng nhiên có người cao giọng gọi nói.” Tất cả rút lui ra sau ba bước, tạo thành vòng tròn bao vây khoảng không ở giữa. Đạo phong hướng về phía trước. Không được bối rối làm loạn trận cước.”. Sau khi được thanh âm này chỉ huy thị vệ của Đông Phương Thế Gia từ từ ổn định tổ chức mà khoảng không ở giữa cũng xuất hiện một vòng tròn lớn.

Bên ngoài vẫn có không ít thị vệ cuộn cuộn không ngớt kéo đến.

Lê Tuyết vốn muốn tạo ra hỗn loạn. Càng loạn càng tốt. Tất cả mọi người đều tập trung trên người mình thì càng có lợi cho Lăng Thiên hành sự. Để tranh thủ thời gian mà nàng cũng tự tin cho dù bị vây khốn cũng có thể toàn thân thoái lui. Đơn giản là không thể ngăn cản cho dù tất cả vây quanh lấy mình.

Lúc này tất cả mọi người đều nhận ra đây căn bản không phải là Lăng Thiên mà là một nữ tử. Một nữ tử võ công cực cao! Sau khi xác nhận đây không phải là tử thần Lăng Thiên đại bộ phận mọi người cũng không hiểu sao đều thả lỏng tâm tình nhất là khi thấy nữ tử này đã bị người bên mình bao vây trùng trùng có cánh cũng khó bay. Ngay cả võ công rất cao thì như thế nào! Cơ hồ tất cả người đều cao hứng thậm chí có người trong miệng không nhịn được liền mắng “Thối nường tử ở đâu chạy đến? Có dũng khí đến quấy rối gia gia? Tiểu cô nương đến đây tìm đàn ông sao! Người muốn đàn ông sao. Ha ha ”

“Giết con điếm này đi! Làm hại lão gia sợ hãi một phen!”

“Nhanh. Nhanh bắt lấy nàng ta. Cởi khăn che mặt xuống để lão tử xem một cái? Nhìn vóc người thì có vẻ không tệ khiến lão giả nổi hứng. Buổi tối hôm nay thật may mắn...” Thanh âm này hình như là của gã thủ lĩnh.

“Hạ tướng quân. Không nên tháo khăn che mặt xuống. Vạn nhất tiểu nương tử này người đẹp mà mặt xấu như quỷ thì các huynh đệ không còn tâm tình gì nữa ”

Đám người bỗng nhiên ồn ào.” Có lý. Cứ khăn che mặt lại thú vị ha ha ha ha ”

Lê Tuyết hai mắt lạnh lẽo, thân thể như điện thiểm. Ba một tiếng, gã đang cười nói ầm ĩ kia bỗng nhiên bị ăn một cái bạt tai. Dưới lực đạo cự đại cả thân hình hắn đột nhiên quay tròn ba trăm sáu độ. Sau khi quay vòng một trận thì bất giác trước mắt thấy đầy sao, đầu chóng mắt hoa rồi ngã ngồi xuống há miệng nôn ra vài miếng gì màu trắng. Cả cái đầu to cự nhiên cứ thế lắc lư một hồi.

Lê Tuyết phần hận hắn xuất ngôn hạ lưu dị thường mà đánh ra một chưởng này, tuy kêu to nhưng lại không có lấy mạng hắn đương trường có thể nói là đã hạ thủ cực kỳ lưu tình. Nếu không bằng vào tính cách như ma nữ ngày xưa trước khi gặp Lăng Thiên thì sợ rằng chỉ bằng vào một câu này liền đã hạ sát thủ, biến địa phương này thành một phiến huyết hải.

Nhưng cái bạt tai vang động này lại khiến cho đám thị vệ Đông Phương Thế Gia tỉnh táo lại. Mọi người bỗng nhiên khi ý thức được vị nữ tử trẻ tuổi trước mắt này không phải là một người bình thường mà là một cao thủ võ công sâu không lường được được. Bỗng nhiên tiếng cười đùa đình chỉ như bị dao cắt.

Ánh mắt Lê Tuyết sau tấm khăn che mặt sắc như dao liếc qua một vòng. Đám người lúc này đột nhiên phân ra làm hai, ở giữa xuất hiện hai người đi ra, mắt nhìn Lê Tuyết đầy vẻ giận dữ nhưng ngoài miệng lại cơ hồ cười thành tiếng.

Hai người này là một đôi song bào thai huynh đệ hình dáng giống nhau như đúc, có thể nói là không khác nhau chút nào. Đầu là lông mày như chổi xể, mắt hình tam giác, mũi hếch, mồm to như mồm hà mã, mặt dài như dây gai nhưng lại có hai chòm râu trông như cái vườn bị gà bới tung lên. Nhưng làm cho Lê Tuyết cảm giác ấn tượng nhất ngoài chuyện giống nhau như đúc là trên mi tâm hai người này đều có một khối hồng hồng, đầy vẻ mẫn đặc thanh xuân!

Hai người tôn dung như thế nhưng cử chỉ lại phi thường nhã nhặn, thậm chí có thể nói là hữu lễ. Sắc mặt thận trọng đánh giá Lê Tuyết một phen rồi đồng thời ôm quyền, đồng thời mở miệng nói.

“Tại hạ Hà Xử Lai...”

“Tại hạ Hà Xử Khứ...”

“Không biết cô nương tôn tính đại danh là gì. Hôm nay đến đây không biết có gì chỉ giáo?”

Hai câu trước hai huynh đệ mỗi người một câu, có trước có sau nhưng câu thứ ba thì hai người lại đồng thời nói ra. Đồng thời mở miệng, đồng thời khép miệng, rất là nhịp nhàng. Càng thần kỳ hơn là thanh âm của hai người lại cũng cực kỳ tương tự. Nếu không nhìn thấy bọn hắn đồng thời mở miệng thì sợ rằng cho là chỉ có một người nói!

Lê Tuyết trợn mắt há hốc mồm sững sột nửa ngày rồi đột nhiên khom người cười lên.

Âm thanh bên ngoài hỗn loạn hiển nhiên đã truyền đến tai Đông Phương Kinh Lôi nhưng Đông Phương Kinh Lôi cùng Đông Phương Hóa Hổ hai người lại chỉ nhìn nhau một cái rồi lại không động đậy chút nào.

Nếu Lăng Thiên tự thân đến thì tuyệt không gây ra thanh thế như vậy. Còn nếu không phải là Lăng Thiên đến thì hơn một ngàn thế gia cao thủ bên ngoài ngay cả một điểm điểm phiền toái nhỏ này cũng giải quyết không được thì tốt nhất là mỗi người mua một khối đậu hũ đựng đầu mà chết đi.

Càng huống chi ngoài kia còn có một đôi cao thủ huynh đệ chủ trì đại cục!

Cho nên hai người cũng rất phóng tâm!

Cho nên hai người cũng không có hành động gì. Đến lúc nghe được thanh âm ngoài kia thì càng phóng tâm, nguyên là một nữ tử! Như vậy thì càng không cần lo lắng.

Nhưng hai người lại không biết vị nữ tử ngoài kia so với Lăng Thiên có kém thì cũng không kém hơn nhiều. Nếu nàng thực tâm muốn làm khó Đông Phương Thế Gia thì tin tưởng cho dù hai người bọn hắn đồng thời ra tay cũng chưa nhất định có thể ứng phó được. Còn đơn độc bằng chút nhân mã bên ngoài lại càng không lưu được người.

Đông Phương Hóa Hổ như thấy người gặp họa mà vui cười lên nói: “Mấy ngày nay hai gã vương bát đản Hà Xử Lai, Hà Xử Khử suốt ngày oán thán không có việc gì làm, oán thán không có rượu uống khiến cái lỗ tai ta suýt bị bọn hắn làm điếc. Ngay lúc này lại tốt a. Chung quy lại có người đến để cho hai gã này hoạt động gân cốt.”

Đông Phương Kinh Lôi cười nói: “Chỉ là một nữ tử. Sợ rằng chưa nhất định có thể đủ để hai gã hoạt động gân cốt.”

Đông Phương Hóa Hổ cười to: “Nói không chừng hai huynh đệ hẳn đầu tiên tranh cãi nội bộ một tràng rồi mới có thể quyết định ai lên đánh trận đầu. Ha ha ha ”

Đông Phương Kinh Lôi cũng cười nói “Hai gã này, mang bọn chúng ra ngoài cũng có thể tăng thêm không ít niềm vui”. Hai người cũng chưa nghĩ đến lúc này hai huynh đệ cũng không phải trước tiên đấu tranh nội bộ hăng hái mà ngược lại đối mặt với lam sam nữ tử này cơ hồ ngay cả tâm tạng cũng đông cứng lại. Cả người đã bị một tầng sương trắng bao phủ. Trên trán đầy mồ hôi lạnh.

“Đông Phương nhị gia. Lần trước chia tay kể ra cũng đã mấy tháng. Ngài vẫn khỏe chứ”. Một thanh âm tự đắc từ bên ngoài truyền vào. Cho dù là ai cũng nghe ra tâm tình người đang nói nhất định là rất tốt. Quả thực là khoái trá đến cực điểm mới phát ra thanh âm giống như là từ trái tim phát ra vậy.

Nhưng Đông Phương Kinh Lôi mặt sắc đại biến. Cả người mồ hôi lạnh bỗng nhiên toát ra. So với người ngoài kia thì tâm tình của Đông Phương Kinh Lôi hoàn toàn trái ngược, hẳn cơ hồ có cảm giác như đang gặp cơn ác mộng kinh khủng, đột nhiên cảm giác so với lúc trước thật không chân thật. Giờ khắc này tâm tình của hắn thật không thể miêu tả bằng lời.

Chính mình mang theo nhân thủ ngàn dặm tìm người mà mục tiêu chủ yếu nhất chính là người này. Nhưng lúc này khi nghe được thanh âm của hắn thì Đông Phương Kinh Lôi nhưng lại tình nguyện như không có nghe được! Nhân vật như ma quỷ này sao lại không cùng Giang sơn lệnh chủ dây dưa đánh đấu mà lại chạy thoát đến chỗ mình. Tại sao hắn lại tìm đến ta. Ngoài kia còn có Ngọc Gia, Tiêu Gia, Tây Môn gia tại sao lại chỉ đến tìm ta!

Đông Phương Kinh Lôi không khỏi thống hận Thiên Lý, cái gì mà thiên hạ đệ nhất cao thủ. Đường đường là Giang sơn lệnh chủ rốt cục làm cái gì mà cứ nhiên để cho mục tiêu của người đại khuông đại dạng đến tìm ta gây phiền toái. Trông hắn thật nhàn hạ mà?

Thấy sắc mặt Đông Phương Kinh Lôi đột nhiên trở nên bi thảm trắng bệch đi, Đông Phương Hóa Hổ trong lòng bỗng nhiên lo lắng nhỏ giọng hỏi “Người đến là người nào? Có phải là địch nhân không?”

“Lăng Thiên!” Đông Phương Kinh Lôi hai mắt đăm đăm hô nhỏ, hẳn cảm giác được thanh âm của mình như lạc đi.

420. Chương 47: Thủ Đoạn Kinh Khủng

Hắn bỗng nhiên xoay người lại, trước mặt đột nhiên xuất hiện một gương mặt tuấn tú, diện mạo anh tuấn tuổi trẻ khiến kẻ khác đổ kị, Đông Phương Hóa Hổ hai đồng tử đồng thời co lại “Người là Lăng Thiên?!” Chính là họa thể ma đầu?!”

“Đông Phương nhị gia quả nhiên là trí nhớ tốt, sao, gần đây vẫn tốt chứ!” Lăng Thiên cười cười, hai tay chấp sau lưng tiến vào, đối với câu hỏi của Đông Phương Hóa Hổ trực tiếp bỏ qua, tựa hồ căn bản toàn bộ không đem hắn để trong mắt. Tựa hồ vị Đông Phương Hóa Hổ, đệ tam cao thủ của Đông Phương Thế Gia này căn bản không đủ tư cách để Lăng Thiên đáp lời. Lăng Thiên chỉ cười nhìn Đông Phương Kinh Lôi lãnh đạm nói chuyện!

Cùng lúc này, khí thể bá đạo trác tuyệt của Lăng Thiên trong nháy mắt phát ra, tràn ngập mỗi góc ngách trong căn lều vải này! Cho dù muốn cùng Đông Phương Kinh Lôi đàm phán nhưng trước tiên cũng phải giáo huấn hắn một phen, lần này hắn đem người xếp đặt kế hoạch lấy mạng mình! Không cấp cho hắn một điểm giáo huấn thì làm sao hắn chịu nghe mình nói được. Lăng Thiên một khắc này đã định ra chủ ý!

“Hảo ma đầu cuồng vọng! Người đi tìm chết sao?!”. Cảm giác cực kỳ xấu hổ, Đông Phương Hóa Hổ trong nháy mắt điên cuồng lên, tính hắn nguyên bản cực kỳ nóng nảy, ngay lúc đó lại càng vô pháp kìm chế, xoát một tiếng đã lấy ra binh khí tùy thân, khí thể mạnh mẽ trên người đột nhiên bộc phát ra, ầm một tiếng, nóc lều vải trên đỉnh đầu phồng lên đồng thời hắn đã đánh tới Lăng Thiên, khí thể rất là kinh người. Kiểm quang chợt hiện, trong nháy mắt đã đánh đến trước mặt Lăng Thiên.

Đồng thời lúc này, Đông Phương Kinh Lôi không thẹn là nhân vật thứ hai Đông Phương Thế Gia, trong nháy mắt đã bình tâm lại. Hiển nhiên cũng đã chuẩn bị ra tay! Lăng Thiên vô công cố nhiên là cực cao nhưng cũng không thể đến trình độ trong nháy mắt đồng thời đánh chết hai người mình. Chỉ cần mình có thể chống giữ qua đợt công kích đầu tiên này thì liền có thể lập tức phá vỡ lều vải phát ra tin tức. Lăng Thiên ngay cả có mạnh mẽ nhưng đối mặt với hơn một ngàn cao thủ cùng đánh thì muốn giết chết chính mình cũng không phải là chuyện dễ!

Nhưng chuyện tình phát sinh sau đó lại làm cho trái tim Đông Phương Kinh Lôi trong nháy mắt trầm xuống đến đáy cốc!

Điều này sao có thể?!

Lăng Thiên vẫn như cũ hai tay chấp sau lưng, dáng như ngọc thụ lâm phong đứng trước mặt hai người. Đối với thể công như thạch phá kinh thiên của Đông Phương Hóa Hổ coi như không thấy, hai mắt vẫn hàm ẩn tiêu dung lạnh lẽo nhìn chăm chú vào Đông Phương Kinh Lôi, phảng phất coi Đông Phương Kinh Lôi như là một món bảo vật gì đó.

Mắt thấy trường kiếm sẽ thật sự chém lên cổ Lăng Thiên, Lăng Thiên vẫn chưa động! Chẳng lẽ hắn đã luyện thành thần công thượng thừa đao thương bất nhập sao nhưng cho dù có thể đem loại ngoại gia hoành luyện công phu này luyện đến trình độ đẳng phong tạo cực thì cũng không nhất định có thể dựa vào đó mà ngạnh kháng lại một kiếm hàm chứa nội lực mấy chục năm khổ tu của Đông Phương Hóa Hổ. Nhưng hắn tại sao không động? Tại sao có dừng khí không động?!

Ngay lúc này, dị biến đột nhiên phát sanh. Đông Phương Kinh Lôi với con mắt mãi cảm nhìn thấy Lăng Thiên hai tay mặc dù vẫn chấp sau lưng nhưng một bên vai chợt nhún. Một động tác phi thường bình thường.

Nhưng ngay sau khi Lăng Thiên làm ra động tác này, thân thể Đông Phương Hóa Hổ đang tiến lên đột nhiên dừng lại, đột nhiên điên cuồng rung to một tiếng rồi thân thể to lớn bỗng lao đảo lùi lại, sau khi thối lui năm sáu bước thì đột nhiên người mềm oặt, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi mê loạn, cuối cùng ” bịch ” một tiếng té xuống. Trong nháy mắt trên mặt như có một tầng sương mù màu đen, thân thể cũng co lại mà hôn mê bất tỉnh.

Trường kiếm cơ hồ chém đến cổ Lăng Thiên sau khi hắn thối lui đã rơi xuống, thời khắc này, thanh kiếm sau khi rơi xuống vẫn còn run rẩy, dưới ánh dương quang rọi chiếu xuyên qua lều vải phản xạ bắn ra quang mang bất an!

Lấy nhãn lực của Đông Phương Kinh Lôi sớm đã tiến vào tiên thiên cảnh giới mà lại không thể nhìn rõ ràng Đông Phương Hóa Hổ đã bị đánh ngã như thế nào, nguyên nhân tại sao mà ngã. Lăng Thiên làm sao mà kích ngã hắn, Đông Phương Kinh Lôi nửa điểm cũng không có thấy được!

Hắn thấy Lăng Thiên vẫn không động dậy đứng ở đó, tới cuối cùng có một động tác duy nhất là nhún một bên vai nhưng Đông Phương Hóa Hổ sau đó liền thối lui, run rẩy rồi ngã xuống. Từ việc trên mặt Đông Phương Hóa Hổ đột nhiên dâng lên hắc khí mà xem thì hắn cư nhiên đã trúng độc! Kịch độc!

Hắn trúng độc gì? Lăng Thiên sao lại đột nhiên hạ độc đối với hắn?

Nếu Lăng Thiên dùng thủ đoạn đồng dạng hạ thủ, chính mình có thể tránh được không? Có thể may mắn tránh được không. Đông Phương Kinh Lôi bỗng nhiên trong lòng trầm xuống vì đáp án của hắn là không thể!

Chính mình không cần tự dối gạt, nói là có thể lấn hiếp người ngoài kỳ thật chính là tự nói dối. Đáp án chính là phủ định, không cần phải dối lòng.

Thật ngoài dự đoán của mọi người, thủ đoạn công kích vô ảnh vô tung như thế, ngay cả nhìn cũng không thấy, như thế nào có thể phòng ngự được? Như thế nào có thể trốn tránh được? Lăng Thiên, hắn cư nhiên nắm giữ thủ đoạn công kích xuất quỷ nhập thần này. Khó trách có thể dây dưa với thiên hạ đệ nhất cao thủ, Giang sơn lệnh chủ Tổng Quân Thiên Lý mà không chết!

Nhưng hắn lúc này muốn đối phó với chính mình như thế nào?

Hắn lại nghĩ đến việc chính mình suất lĩnh thế gia cao thủ khuynh sào nhi xuất truy sát Lăng Thiên, thậm chí không tiếc đốt rừng bức Lăng Thiên hiện thân. Đông Phương Kinh Lôi bỗng nhiên nổi lên cảm giác tuyệt vọng, hắn nghĩ, Lăng Thiên vô luận như thế nào cũng không bỏ qua cho mình! Suy bụng ta ra bụng người, nếu có người cấp bách muốn giết mình như thế thì chính mình cũng tuyệt đối không thể bỏ qua! Nhất định sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc nhất sát tử người này!

Lăng Thiên hai mắt dò xét nhìn, tựa hồ đối với Đông Phương Kinh Lôi rất có hứng thú. Hắn ôn hòa nhìn Đông Phương Kinh Lôi, nhìn thần sắc biến hóa của Kinh Lôi là có thể thấy được tâm cảnh biến hóa rõ ràng như trong lòng bàn tay!

Lăng Thiên biết chính mình thời khắc này đã hoàn toàn phá hủy tâm trí chống cự của Đông Phương Kinh Lôi. Đây chính là cơ hội tốt nhất để hai người cùng bình đàm!

“Đông Phương nhị gia, có khách nhân đến mà ngài yên lặng không nói gì sao. Cho dù không có trà thơm rượu ngon khoản đãi khách thì cũng nên nói chuyện một hai câu chứ!” Lăng Thiên cười nói: “Ngài làm vậy có vẻ rất không lịch sự”.

“Hóa Hổ hắn.... Lăng Thiên, ngươi.” Đông Phương Kinh Lôi nói không nên lời trừng hai con ngươi. Hắn một đời cơ cảnh, cẩn thận chưa từng thất thái nhưng nhất thời gặp hoàn cảnh như lúc này cũng thất thần đi một lúc, tuy nhiên tình hình có khó khăn nhưng sau khi nói hai câu này thì trí tuệ, cảnh giác cuối cùng lại quay về. Thân thể vốn đã đứng lên lại chậm chậm ngồi xuống ghế, vẻ mặt kinh ngạc cũng trong nháy mắt thu lại, trong nháy mắt chuyển ra tiểu dung ôn hòa như lúc ở Thừa Thiên.

“May mắn may mắn, Lăng công tử, mọi người đều khỏe cả, ha ha, nhìn ta, bạn cũ gặp lại vui mừng lẫn sợ hãi quá độ một chút! Thật làm cho Lăng công tử chê cười. Gần đây Kinh Lôi ngày đêm lo lắng an nguy của công tử, hôm nay thấy được công tử bình an, Kinh Lôi thật sự an tâm không ít!” Đông Phương Kinh Lôi ha ha cười, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ như tha hương ngộ cố tri, cư nhiên lại lộ ra ánh mắt vui mừng.

Lăng Thiên ngầm khen một tiếng, không then là nhân vật thứ hai của Đông Phương Thế Gia, phản ứng trấn định rất nhanh đồng thời lại có thể chậm rãi nói chuyện như thế, quả nhiên là cao minh. “Đông Phương nhị gia, quả nhiên là có đảm lược. Ngộ biến bất kinh, tiêu sái hiển nhiên, ngạo thị với sinh tử, quả nhiên là một nhân vật anh hùng. Lăng Thiên cũng không thể không phục!”

Đông Phương Kinh Lôi cười khỏ một tiếng: “Mọi người đều rõ ràng lòng dạ nhau cả, Lăng công tử cũng không định đùa cợt ta đấy chứ. Ngài dùng loại phương pháp này đến gặp ta, nguyên nhân không phải là muốn giết ta mà đến sao?” Trong thời gian ngắn ngủi này Đông Phương Kinh Lôi đã nhanh chóng đem mọi sự kiện cẩn thận suy nghĩ qua một lần, đưa ra phán đoán cùng ứng biến. Nếu Lăng Thiên muốn đến giết chính mình thì tại sao sau khi đánh ngã Đông Phương Hóa Hổ lại không tiếp tục đối phó với chính mình? Nên biết Lăng Thiên lúc này ngay cả có không chế được cục diện nhưng chính mình vẫn có thể hoạt động thì càng trì hoãn lại càng dễ sinh biến. Bên ngoài dù sao vẫn có hơn một ngàn thuộc hạ, cục diện hẳn vẫn chưa thể không chế hoàn toàn. Lăng Thiên dưới loại tình huống này lại không có lập tức hạ sát thủ đối với chính mình, như vậy chứng minh một việc, mục đích của Lăng Thiên không phải là muốn giết chết chính mình.

Nhưng hẳn tại sao không giết mình? Lăng Thiên có tâm nhất thống thiên hạ, các nhân vật đứng đầu hoặc chủ sự các thế gia đều là là mục tiêu hẳn phải diệt trừ, mà cử động ngày hôm nay lại làm cho người ta cảm thấy khó hiểu!

“Hắc hắc..” Lăng Thiên cười lạnh hai tiếng, âm trầm nói: “Người cũng rất thông minh, cũng đoán không sai, lúc này đích xác ta không muốn giết chết người. Bất quá việc này cũng rất khó nói vì ta có thể tùy theo cải biến chủ ý. Dù sao giết chết người đối với ta cũng có không ít chỗ tốt.” Lăng Thiên ánh mắt chợt động “Vừa mới rồi người cũng thấy, ta có thể vô thanh vô tức đánh ngã Đông Phương Hóa Hổ, hiển nhiên cũng có thể vô thanh vô tức giết chết người! Mà ta hoàn toàn nắm chắc làm được điều này trước khi người phát ra tin tức, Kinh Lôi huynh, người có tin không?”

Lăng Thiên ánh mắt có chút đùa cợt nhìn Đông Phương Kinh Lôi nhưng trong khẩu khí lại tràn ngập vẻ đại tự tin.

“Người đã nghe được ta cùng Hóa Hổ nói chuyện?” Đông Phương Kinh Lôi đảo mắt trầm tư một lúc rồi chậm rãi điểm điểm đầu.” Nhưng Hóa Hổ ... hẳn có thể cứu được không?”

“Nếu như ta nói với người, pháp không truyền lục nhĩ, không sợ hẳn nghe được chuyện chúng ta nói với nhau ư?!” Lăng Thiên thần nhiên nói.

Đông Phương Kinh Lôi ánh mắt thu liễm: “Cái này cũng không có gì, bất quá chỉ là một hạ nhân mà thôi!”. Mặc dù nói như thế nhưng Lăng Thiên đã chú ý thấy khóe mắt Đông Phương Kinh Lôi thoáng lộ ra một tia chần trừ vi diệu, hai vai bí mật có động tác, cơ thể cũng vô thanh vô tức căng lên! Đây là điềm báo trước khi võ giả cao minh ra tay!

Lăng Thiên khẽ cười một tiếng, tay tùy theo vung lên, một viên được hoàn trắng như tuyết rơi vào tay Đông Phương Kinh Lôi lãnh đạm nói: “Vì phần tình ý với huynh đệ này, ta bán cho người một cái nhân tình, đem được hoàn này cho hẳn phục hạ là có thể cứu được. Bất quá hẳn vẫn bất tỉnh hôn mê một đoạn thời gian mới tỉnh lại được. Người chắc đã đoán được ta muốn nói với người cái gì, người không hy vọng nội dung cuộc nói chuyện giữa chúng ta bị tiết lộ đi ra ngoài chứ. Cho dù biết người huynh đệ này của người có thể tin được!”

421. Chương 48: Công Tâm Vi Thượng

Lăng Thiên khẽ cười nói ” Đông Phương nhị gia quả nhiên là minh xét thu hào! Nguy hiểm thì chắc là có, bất quá người gặp nguy hiểm tựa hồ không phải là cô ta!”

Đông Phương Kinh Lôi lại chần động, cười khỏ một tiếng, chậm chậm đi đến cửa lều vải, vạch ra một góc nói vọng ra: “Vị cô nương này là khách quý đến tìm ta, nhanh mời cô nương vào, không ai được vô lễ!”

Hắn quay đầu lại đã thấy Lăng Thiên đã đang ung dung ngồi trên ghế của mình, tay cầm một vò rượu thì không khỏi nhìn chằm chằm nói: “Người một điểm cũng không sợ ta thừa dịp trốn ra ngoài, bao vây người ở chỗ này sao?”.

“Ha ha.” Lăng Thiên vung tay đập nhẹ xuống, mở nắp bình rượu ra đồng thời hai mắt nhìn Đông Phương Hóa Hổ rồi liếc nhìn Đông Phương Kinh Lôi một cái nói: “Một là người không có dũng khí! Hai là người sẽ không làm như thế! Kinh Lôi huynh là người thông minh, sẽ không làm việc bất trí như thế!”.

“Không sai, ta không có dũng khí, mà cũng không thể!” Đông Phương Kinh Lôi đau khổ nhưng thống khoái thừa nhận. Mắt thấy Đông Phương Hóa Hổ không một dấu hiệu cứ thế mà ngã xuống, Đông Phương Kinh Lôi không muốn nói là trốn mà mỗi một động tác cũng đều cân nhắc hết sức cẩn thận để tránh làm Lăng Thiên hiểu lầm. Chỉ một khắc trước chỉ vì một chút xung động đã khiến cho huynh đệ của mình gặp cảnh cữu tử nhất sinh nhưng hẳn lại không biết nếu lúc đó hẳn cũng xung động thì sinh cơ và hy vọng hoàn toàn không còn.

” Đã như thế thì ta còn sợ gì? Sợ người tìm người đến giết ta ư?! Nếu như người thực sự tìm người thì kẻ tổn thất chính là người thôi!” Lăng Thiên bưng chén rượu, khẽ tợp một ngụm, chép chép miệng rồi đặt sang một bên lười nhác nói: “Rượu này quá tệ, không có tí mùi vị nào!” Đông Phương Kinh Lôi khóc cười không được, nói gì thì nói, rượu này là ngự tửu trong hoàng cung Đông Triệu a.

Lúc này hai huynh đệ Hà Xử Lai và Hà Xử Khứ đều đã biến thành ” người sương”. Bên cạnh bọn hắn còn có hơn chục người cả người bị đông lạnh trong sương trắng đang cố gắng duỗi tay đá chân, cắn răng dao động tứ thế mà vẫn không động đậy nổi. Ân, rất rõ ràng, tất cả cũng là do tiểu nha đầu Lê Tuyết nọ cấp đông!

Mà Lê Tuyết lúc này đang ôm cánh tay đứng một bên cười cười, xung quanh người là gần một trăm tráng hán mặt như đang khóc nhưng lại không có dũng khí tiến lên. Bọn hắn không tiến lên Lê Tuyết hiển nhiên cũng không động. Nhiệm vụ của nàng chính là kéo dài thời gian, tận dụng hết khả năng dây dưa với bọn hắn, khiến cho bọn hắn bao vây chính mình. Mắt thấy người càng lúc kéo đến càng nhiều, trong lòng tiểu nha đầu càng vui vẻ. Ân ân, cũng đến xem sao, cũng đến xem sao. Các người càng đến đây thì Thiên ca cũng càng không bị chú ý a.

Sau khi nghe Đông Phương Kinh Lôi truyền lệnh ra, bọn thị vệ cùng thở phào nhẹ nhõm mở ra một con đường, một lộ thông đến cửa lều vải của Đông Phương Kinh Lôi.

Chỉ mong vị tiểu cô nãi nãi này đi mau. Vị cô nãi nãi này có tà pháp hay sao mà hai vị Hà Xử Lai, Hà Xử Khứ hai vị đại gia này một hiệp đã bị nàng đánh ngã à, mà cả người cũng bị đông lạnh lại, mặc dù không chết, hai con mắt loạn chuyển nhưng cả người như bị quây trong cái lồng sương trắng, không động đậy nổi!

Đây là công phu cổ quái gì vậy? Chẳng lẽ nha đầu này là băng sương chi khu, là tuyết yêu hóa thân hay sao mà vừa tiếp xúc là lập tức biến thành ” người sương”? Rất là dọa người mà?!

Nếu Lăng Thiên mà ở đây thì hiển nhiên có thể biết được, mấy người này thật ra là bị Lê Tuyết điểm huyết. Mặc dù giống như đã bị kết đông nhưng tính mệnh cũng không có gì trở ngại, bất quá Lê Tuyết ra tay rất bí mật, vừa lại tùy theo liền dùng Hàn băng thần công làm thành cái lồng băng. Người không biết nhìn thấy trên người đầy sương tuyết dày đặc thì hiển nhiên cho là bị đông lạnh đến mức cứng cả người.

Mà thực lực của huynh đệ Hà Xử Lai, Hà Xử Khứ hiển nhiên không bằng Lê Tuyết nhưng lấy hai huynh đệ liên thủ thì cũng không thể bị đánh bại dễ dàng như thế. Nguyên nhân là do Lê Tuyết xuất thủ thật sự rất quỷ dị mà Hàn băng thần công cũng là công pháp thần dị ở Thiên Tinh đại lục ngàn năm hiếm thấy, không thì lấy sự liên thủ tới mức tâm ý tương thông của hai huynh đệ chánh diện chống đỡ với Lê Tuyết, nếu có bại thì cũng không thể một hiệp đã bị đánh ngã.

Thấy Lê Tuyết tiến vào lều vải, một gã gia hỏa vội chạy ra, trên tay ôm một đồng cây khô đặt bên cạnh đám người bị đông lạnh, tiếp theo liền thấy khói bốc lên nghi ngút. À, thì ra là sưởi ấm tan băng.

Thời tiết lúc này đang vào cuối hè nên sương tăng trên người rất nhanh tan đi, tiếp theo lại nóng bức khiến cho hai huynh đệ Hà Xử Lai, Hà Xử Khứ đau khổ kêu trời nhưng huyết đạo bị khổng chế, nói không nên lời, chỉ thấy trên mặt mồ hôi như mưa trút xuống.

Thấy mấy người không ngờ lại vẫn không thể nhúc nhích, chẳng lẽ đông lạnh này lợi hại đến vậy? Đám người trong lòng lo lắng, vài gã gia hỏa nhiệt tâm không sợ nguy hiểm cố gắng tiến vào gần đem đám củi đang cháy đẩy gần thêm vào gần người hai huynh đệ.

Không lâu sau, mùi vị thịt nướng thơm nồng chậm chậm truyền đi.

Mà tác giả của chuyện này là Lê Tuyết đại tiểu tá coi như không có chuyện gì thần nhiên cười cười với Đông Phương Kinh Lôi đang ngồi trong lều, đối việc bên ngoài coi như không biết gì.

Lê đại tiểu tá sau khi tiến vào lều vải thì liền nhu thuận đến đứng sau lưng Lăng Thiên, cần mẫn bóp vai cho hắn, đối với hai người khác trong lều vải, một đứng một nằm tựa hồ toàn bộ không có nhìn thấy.

Đông Phương Kinh Lôi cố nhiên không có nói gì mà Lăng Thiên cũng không nói gì. Nha đầu này mũi hếch lên trời mà không nhận thấy làm như vậy chẳng khác gì thị nữ sao? Chính mình nếu thực sự có thị nữ này thì cũng hết sức nguy hiểm. Nếu để Lăng Thiên nhìn thấy thì chính mình phải giải thích ra sao, thật là muốn lấy mạng ta a!

“Lăng công tử thật may mắn ha ha. Thực sự làm cho Kinh Lôi hâm mộ.” Đông Phương Kinh Lôi một câu nói phá cục diện bế tắc.

“Kinh Lôi huynh, sự tình đã tới mức này, chúng ta cũng nên nói chuyện thẳng thắn với nhau...” Lăng Thiên lắc lắc cổ nói: “Đông Phương Thế Gia đã đến bước này, ta muốn biết Kinh Lôi huynh sau này có tính toán gì?”

Đông Phương Kinh Lôi cười cười, ý tứ hàm xúc thâm trường, trong tiểu dung có một chút hồi tiếc “Sợ rằng đây không phải là vấn đề của ta mà Lăng công tử người nghĩ ta sẽ làm gì”. “Kinh Lôi huynh nói quá lời rồi. Ta có dũng khí chắc chắn, nếu Kinh Lôi huynh không hợp tác cùng ta, cho dù Đông Phương Thế Gia như thế nào, trong vòng một năm, sau Bắc Ngụy, sẽ trở thành thế lực thứ hai bị diệt vong, không thể tránh khỏi! Kinh Lôi huynh có tin không?”. Trong mắt Lăng Thiên chợt hiện lên ngọn lửa u ám, sát khí theo từng câu nói phát ra, ngón tay gõ lên trà án phát ra âm thanh rõ ràng.

Lăng Thiên ý tứ rất rõ ràng. Đông Phương Kinh Lôi người nếu không theo ý tứ của ta mà làm, ngay cả hôm nay bỏ qua người nhưng đối với Đông Phương Thế Gia người thì ta sẽ lập tức triển khai hành động.

Mà lấy thực lực của Lăng Thiên trước mắt, việc này cũng không phải là nói khoác mà là tuyệt đối có năng lực!

“Lời này cũng có đạo lý.” Đông Phương Kinh Lôi trầm mặc nói.

“Kinh Lôi huynh kinh tài tuyệt đỉnh, hiển nhiên không nguyện ý nhưng cũng không thể nhìn gia tộc mình cứ như thế mà từng bước suy sụp. Hiển nhiên là người muốn cải biến hiện trạng này nhưng muốn cải biến ngay hiện trạng này thì trừ phi Kinh Lôi huynh có thể trở thành người đứng đầu Đông Phương Thế Gia thì mới có thể thuận lợi mà tiến hành! Nhưng lấy thực lực của người lúc này mà muốn qua mặt lệnh huynh trở thành gia chủ, tuyệt nhiên là không thể! Ngay cả khi người thành công thì Đông Phương Thế Gia cũng nhất định nguyên khí đại thương, trở thành một thế gia mặt tích!”

“Cho nên, chỉ có thể cùng ta hợp tác thì tồn thất mới là nhỏ nhất. Thậm chí thực lực không tồn thất mà còn tăng. Ta có thể để cho người ngồi lên ghế gia chủ, thực hiện hoài bão của người, làm cho Đông Phương Thế Gia lớn mạnh thiên thu bách niên. Quyết không làm giảm thanh uy!” Lăng Thiên tận lực làm cho thanh âm của mình thông thả trầm thấp, làm cho mỗi một chữ chậm rãi tiêu hóa trong tâm Đông Phương Kinh Lôi.

“Nếu như mục đích của người là chinh hợp lại Đông Phương Gia tộc thì cam đoan Đông Phương Gia tộc có thể hảo hảo sinh tồn, sinh sôi nảy nở. Như vậy đi, ta cam đoan với người, mục đích của người tuyệt đối có thể thực hiện được mà kết quả thậm chí là còn vượt quá kỳ vọng của người. Mà đại ca Đông Phương Kinh Thiên của người đã tâm rất lớn, tại bối cảnh tứ diện bát phương đều có các tồn tại thực lực hơn xa các người thì dã tâm của Đông Phương Thế Gia các người sẽ khiến các người rơi vào vực sâu diệt vong. Một điểm này, ta rõ ràng, người cũng đồng dạng rõ ràng”.

Đông Phương Kinh Lôi vẫn trầm mặc như cũ, không nói lời nào. Có thể thấy trong lòng hắn đang cấp bách tự hỏi giữa được và mất.

“Có thể thấy gia tộc người cũng có quan niệm muốn trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Người cũng rõ ràng, Đông Phương Thế Gia các người nếu như không mượn sự trợ giúp từ bên ngoài thì vô luận tới hậu ai giành được đại quyền, sau khi nội đấu thế lực còn lại của các người nhất định là bị suy yếu. Hôm nay các người có thể

so với Ngọc Gia, có thể so với Thủy Gia, có thể so với Tiêu Gia hay không? Khoan nói về tương lai! Hôm nay người cũng thấy, sau lưng Tiêu Gia có một thể ngoại ẩn thể Thiên Thượng Thiên chi trì, các người thì sao, các người có cái gì? Thậm chí, đến lúc đó thể lực tàn dư của các người còn kém xa so với thực lực của một mình cá nhân Lăng Thiên ta!” Lăng Thiên nói không lưu tình chút nào.

“Từ xưa đến nay, truyền tranh phách thiên hạ đều không có nói đến chuyện may mắn, nếu như người không cấp bách nâng cao thể lực thì người nhất định là thể lực đầu tiên bị suy sụp! Ta có thể nói rất rõ ràng cho người, thế giới này cái gì cũng không thiếu nhưng lại không thiếu kẻ ngu ngốc! Người có nghĩ Ngọc Mãn Lâu là ngu ngốc, Tiêu Phong Hàn là ngu ngốc? Hoặc là cho Lăng Thiên ta là bất trí? Có thể cho phép các người sau khi thực lực tổn hao lại từ từ ung dung phát triển trở lại?”

Đông Phương Kinh Lôi cố gắng chỉnh lại tư thế thân thể như trước nhưng trong mắt Lê Tuyết lại thấy hấn tựa hồ đã có chút già đi, hấn kịch liệt ho lên hai tiếng gian nan nói: “Cứ cho là người nói thật đi nhưng Lăng Thiên người lúc này có tư cách gì cùng ta đàm phán hợp tác. Hôm nay người đang bị Giang sơn lệnh chủ truy sát, mà thực lực của Giang sơn lệnh chủ theo Kinh Lôi thấy thì thực sự vô pháp tin tưởng có người có thể trốn thoát được. Nếu tính mạng công tử đã không được bảo đảm thì chuyện hợp tác còn có ý nghĩa gì nữa?”

Đây là lần đầu tiên Đông Phương Kinh Lôi phản kích lại lời của Lăng Thiên nhưng trong ngữ khí và lời nói lại cực kỳ sắc bén! Giống như một kiếm khách, đột nhiên rút ra bảo kiếm, hàn quang chọi lóe chói thẳng vào mặt địch nhân!

Không thể không thừa nhận, Đông Phương Kinh Lôi nói có đạo lý. Thực lực của Tổng Quân Thiên Lý Lăng Thiên vô pháp phủ nhận!

“An nguy của Lăng Gia thủy chung đều liên hệ chặt chẽ trên người người. Nếu người cuối cùng vô pháp trốn khỏi Giang sơn lệnh chủ tử vong truy sát thì khoan nói đến chuyện hợp tác, vì Lăng Gia các người cũng lập tức đổi chủ! Không nói về Ngọc Gia, Tiêu Gia cuối cùng đắc thủ, Lăng Gia mới là kẻ cuối cùng suy sụp! Thậm chí so với Đông Phương Thế Gia ta thì càng sớm hơn!” Đông Phương Kinh Lôi dùng giọng lưỡi sắc bén nói.

422. Chương 49: Công Phá Tâm Phòng

“Đủ thời gian? Trước mắt cái Lăng công tử thiếu nhất tựa hồ chính là thời gian!” Đông Phương Kinh Lôi kinh dị hỏi.

“Tốt! Để hai bên đều an tâm, tất cả sự hợp tác hiển nhiên cũng sẽ chờ đến khi sự truy sát của Giang sơn lệnh chủ lần này chấm dứt. Hiển nhiên nếu cuối cùng ta bị Tổng Quân Thiên Lý giết chết thì không cần nói đến cái gì nữa”. Lăng Thiên khẽ cúi xuống, ánh mắt lóe lên “Nhưng nếu ta may mắn không chết, trốn qua được một kiếp này thì ta sẽ toàn lực phối hợp với người cướp lấy ghế gia chủ của Đông Phương Thế Gia, tiêu diệt các lực lượng phản đối, tạo cho người địa vị tuyệt đối tại Đông Triệu! Đến lúc đó cho dù Đông Triệu hoàng đế có phát ngôn mà không được người gật đầu thì cũng vô ích mà thôi!”.

Đông Phương Kinh Lôi hai mắt thoảng lóe sáng, trên mặt đột nhiên nổi lên một trận ửng hồng, cấp bách hô hấp hai hơi khẩu khí rồi mới hỏi: “Như vậy, ta cần phải trả giá những gì?”.

“Người hiển nhiên là phải trả giá. Thế giới chỗ nào có chuyện không công hưởng lộc. Nếu ta nói người không cần phải trả giá, người có tin tưởng được không!” Lăng Thiên thần nhiên ngẩng đầu lên nói: “Cái người cần làm chính là đem toàn bộ quân đội Đông Triệu nắm giữ trong tay và khi cần thiết nhất định phải phối hợp với ta mà hành động. Ví dụ như xuất binh Đông Nam, hoặc giả kinh lược Tây Bắc...”.

“Không được!” Đông Phương Kinh Lôi hít sâu một hơi hàn khí, mặt bỗng nhiên trở nên xanh mét đứng bật dậy hét “Lăng Thiên, kế sách này của người rất độc ác? Coi Đông Phương Kinh Lôi ta là kẻ ngốc không bằng. Tây Bắc là Ngọc Gia, Đông Nam là Tiêu Gia! Hai nhà này, chỉ cần nhà nào cũng có thể hủy diệt toàn bộ thực lực của Đông Phương Thế Gia chúng ta, người, người.... người biến Đông Phương Gia chúng

ta thành pháo hôi a, cái này căn bản là đào mồ cho Đông Phương Gia chúng ta a!” Đông Phương Kinh Lôi cực kỳ bị phần nói.

“Không trả giá thì các người sẽ lấy được cái gì?” Lăng Thiên lạnh nhạt nhìn hắn, lãnh khốc nói: ” không chỉ vậy. Người phải nghe ta ra lệnh! Đông Phương Thế Gia lúc này có dã tâm cực lớn, vì dã tâm của các người mà gia tộc này sớm muộn cũng sẽ bị diệt vong mà thôi. Ngay cả khi người đoạt quyền thất bại, gia tộc này vẫn có đại ca người cầm quyền, người thừa kế, đến lúc đó các thế lực do người bố trí bao nhiêu năm nay sẽ không bị động đến sao? Ta nói cho người biết hậu quả sẽ càng bi thảm! Mà nếu như ta giúp người đoạt quyền thành công, cái này hiển nhiên chính là lợi thế của người! Nếu như người không có chút lợi thế này thì ta hợp tác với người làm gì. Người nghĩ bản công tử ăn no ngủ ngon đi làm chuyện không đâu à?”

“Vô luận như thế nào chuyện hy sinh này sớm muộn cũng xảy ra, nếu có ta hậu thuẫn, vô luận tình huống ác liệt như thế nào, ta có thể cam đoan người và Đông Phương Thế Gia sẽ không bị diệt vong nhưng nếu sau lưng các người không có ta hậu thuẫn thì chút hy sinh này của các người có thể hoàn toàn uổng phí! Mà cho dù các người có nguyện ý hướng tới các đại thế lực cúi đầu xưng thần thì đến lúc thiên hạ phân tranh, các người chỉ như một khối thịt béo thật lớn trước thực lực hùng hậu của Đông Triệu, các phương thế lực nếu như không đem các người đánh tan tành mới lạ. Như thế nào người có thể đủ yên tâm để cho thanh cương đao sắc bén này ở sau lưng mình?”

Lăng Thiên cười lạnh : “Người chẳng lẽ lại ngây thơ khờ khạo đem lực lượng khổng lồ này quy ẩn núi rừng à?”

Đông Phương Kinh Lôi cấp bách nói: ” ...nhưng là...”

“Nhưng là...!” Lăng Thiên mạnh mẽ cắt ngang, giọng nói như chém đinh chặt sắt: “nhưng nếu các người giúp ta đại sự thành công thì sau này ta nhất định sẽ cho Đông Phương Thế Gia các người một chén canh, ít nhất cũng có thể cam đoan bảo toàn địa vị hiện tại của các người, thậm chí là trở thành độc bá một phương, trở thành quốc gia trong quốc gia. Nếu dã tâm của các người chỉ có như vậy thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Cho dù cuối cùng sự tình thất bại thì hai nhà chúng ta liên thủ cũng có thể bảo trợ cho Đông Phương Gia tộc các người đủ sinh sôi nảy nở! Tuyệt không đoạn tuyệt hương khói! Người nên tin tưởng, người khác hoặc không có thể nhưng Lăng Thiên ta lại tuyệt đối có thể làm được”.

Lăng Thiên nói câu này, thanh âm như ném ra từng chữ nhưng Đông Phương Kinh Lôi lại hoàn toàn rất tin tưởng. Chỉ bằng vào việc tiểu tử này có thể vô thanh vô tức đưa vào trong chiến trường Bắc Ngụy hơn chục chi bộ đội lực lượng mạnh mẽ thì Lăng Thiên hoàn toàn có đủ tư cách nói câu này mà hắn cũng có thể hoàn toàn làm được! Quân đội cũng có thể ẩn dấu, như vậy bảo vệ một hệ nhân của một gia tộc hà có phải là một vấn đề lớn?

“Người có thể không cần hứa với ta nhưng người nên rõ ràng, không có ta hậu thuẫn, người sớm muộn cũng sẽ trở thành bại tướng dưới tay Đông Phương Kinh Thiên. Dù sao hắn mới là gia chủ Đông Phương Thế Gia mà hắn tuyệt sẽ không lưu lại người trên thế gian này! Nếu như đối lại người là hắn, có một đệ đệ như vậy thì cũng khó ăn khó ngủ a! Đừng nói cái gì thủ túc chi tình, nói chung đã là hậu nhân của thế gia đại tộc thì đều không có tư cách nói đến bốn chữ này”.

Nhân quang Lăng Thiên giống như thiểm điện chiếu vào hai mắt Đông Phương Kinh Lôi khiến hắn không khỏi tâm hàn gan run. ” Lúc này thực lực của người kém xa hắn mà cái Đông Phương Kinh Thiên thiếu chính là một cái lý do danh chính ngôn thuận để xử lý người! Một điểm này, ta rõ ràng mà đại ca Đông Phương Kinh Thiên của người cũng rất rõ ràng mà người thì lại càng rõ ràng hơn ai hết! Không thì người sau khi thấy hắn nghi ngờ liền lập tức lựa chọn việc viễn tẩu tha hương, trước tiên trốn đến Thừa Thiên, sau đó lại mượn việc truy sát ta mà xuất hiện ở đây! Người, vô luận như thế nào cũng không được cấp cho hắn một lý do, hơn nữa cho dù hắn có lý do thì cũng không thể kiềm chế được người. Nhưng nếu người cứ trốn tránh mãi thì cuối cùng cũng không phải là kế sách lâu dài!”

Lăng Thiên thương xót nhìn hắn rồi sắc bén nói: ” Kinh Lôi huynh, nếu không có ta trợ giúp, người như chó nhà có tang, có khác gì đâu?”

“Người! Hồn dân!” Đông Phương Kinh Lôi phần nộ nhảy lên nhưng dưới ánh mắt như đao phong của Lăng Thiên nhìn hắn chằm chằm thì bỗng nhiên cả người lại mềm nhũn ra.

“Không đúng sao? Không đúng sao? Hử?” Lăng Thiên khí thế bức người nói: “Đông Phương Kinh Lôi, người rõ ràng mà, cần gì phải dối mình gạt người. Tiến lên một bước là vinh hoa phú quý, biển rộng trời cao, lui một bước lại là vô biên địa ngục, chết không có chỗ chôn. Mà lại chết trong tay gia tộc mà mình coi trọng nhất, chết trong tay thân ca ca của người. Vấn đề này còn phải xem xét nữa sao?”

“Ta, ta cần phải cẩn thận suy nghĩ thêm, cho ta thêm một điểm thời gian”. Đông Phương Kinh Lôi đầu đầy mồ hôi chảy ròng ròng nói.

Lăng Thiên lạnh lùng nhìn kỹ hắn, một lúc lâu sau không nói gì cuối cùng đột nhiên đứng lên “Đông Phương Kinh Lôi, người cũng mới vừa nói, ta thật sự không có nhiều thời gian! Kỳ thật, ngày hôm nay cho dù người không đáp ứng hợp tác với ta, ta cũng sẽ không giết người. Ta chỉ cảm giác được, để ca ca người đích thân ra tay giết người, chung quy so với để người ngoài hạ thủ càng thêm có trò hay để xem mà lại có thể làm suy yếu toàn bộ thực lực của Đông Phương Thế Gia các người trong khi ta không phạm khỉ lực một ngón tay út, ha ha”.

Sau một tiếng cười dài, Lăng Thiên đứng dậy đi đến bên cửa rồi đột nhiên đứng lại, cũng không quay đầu lại nói: “Ta cho người nửa năm thời gian, trong đoạn thời gian này người nên xem xét cân nhắc cẩn thận. Không sợ nói cho người biết, thời gian này cũng là thời gian ước định giữa ta và Giang sơn lệnh chủ, sau nửa năm nếu hắn không giết được ta thì Giang sơn lệnh tự động bị hủy bỏ. Nửa năm sau ta sẽ gặp lại người. Hy vọng đến lúc đó người không làm cho ta thất vọng!”.

Sau khi nói hết câu này, Lăng Thiên vén màn cửa đi ra. Lê Tuyết chậm rãi đi qua bên người Đông Phương Kinh Lôi đột nhiên mặt giãn ra một nụ cười nói: “Lựa chọn giữa quyền khuynh thiên hạ với thi cốt vô tồn? Đông Phương Thế Gia liệu có bị đứt mạch diệt vong hay không chính là lựa chọn tại một khắc này! Đông Phương nhị gia, cầu phú quý trong chỗ hiểm, chúng ta lúc này đang bị Giang sơn lệnh truy sát lại có thêm Ngọc Gia và Tiêu Gia chăm chú nhìn thềm thuồng nên đang cần minh hữu. Nếu chờ đến lúc Lăng Thiên công tử nhà ta giải quyết xong chút khó khăn này, Đông Phương Kinh Lôi, lúc đó cho dù người có quỳ đến chết trước mặt công tử thì sợ rằng hắn cũng không thèm nhìn mặt người một cái. Trên gấm thêm hoa chi nghị sao bằng cái tình đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?” Lê Tuyết khẽ cười nói nhưng trong mắt lại đầy hàn khí!

“Trên gấm thêm hoa chi nghị sao bằng được cái tình đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”. Đông Phương Kinh Lôi cả người chấn động thì thảo lắm bầm hai câu nói này mà không khỏi ngáy ngốc.

“Tại loạn thế này, điều cần thiết nhất là phải tự biết mình. Nếu có thể thấy rõ mình có điểm thực lực nhưng lại không có hy vọng thống nhất thiên hạ thì nhất định phải lựa chọn một phương mà phụ thuộc vào. Đây mới là lương sách bảo thân trong loạn thế”. Lê Tuyết chậm rãi nói, “Mà vô luận là dựa vào một phương nào cũng cần phải có nhân lực, cũng cần phải có vận khí nếu không chỉ đơn thuần là đánh bạc! Mà ngay lúc này đáng để người dựa vào nhất có ba nhà! Ngọc Gia, Tiêu Gia và Lăng Gia ta. Ngọc Gia ngàn năm ẩn giấu, thâm căn cố đế, thực lực kiên cường nên đầu cần các người để gia tăng minh hữu? Cho dù các người muốn thì cũng nhất định không được coi trọng cũng như không có kết quả mà các người kỳ vọng! Mà nếu liên minh với Ngọc Gia, các người sẽ trở thành pháo hôi đối phó với Thiên Phong chi thủy! Mà Tiêu Gia, vốn thân phú áp thiên hạ, hôm nay lại có Thiên Thượng Thiên hậu thuận, Đông Phương Thế Gia các người đến tột cùng sẽ như thế nào. Hơn nữa cho dù tiếp nhận người làm minh hữu thì lại phải giúp người giải quyết nan đề là chuyện giữa người cùng Đông Phương Kinh Thiên. Một điểm này người cho rằng hai nhà nọ sẽ làm sao”.

Đông Phương Kinh Lôi cười khổ một tiếng nói: “Hai nhà kia chắc sẽ không làm hoặc giả bọn hắn lại vui vẻ trợ giúp đại ca giải quyết ta. Mà khả năng lớn nhất là bọn hắn sẽ tọa sơn quan hổ đấu, xem ta cùng đại ca người nào thắng lợi cuối cùng thì kẻ thắng mới có tư cách nói chuyện kết minh!”. “Như vậy thì...” Lê Tuyết cười cười nói: “Nhưng Lăng Gia đến lúc này vẫn chưa có một minh hữu đủ phân lượng và có thể tin tưởng. Cho nên, nếu người hôm nay là kẻ sớm nhất và thành tâm nhất tham gia vào sẽ được coi trọng! Nhưng nếu người bỏ lỡ cơ hội này thì công tử ta hiển nhiên cũng sẽ tìm hoặc là Lôi gia, hoặc là Bắc Minh Gia, ha ha a. Cả thiên hạ này không chỉ có một Đông Phương thế gia các người a! Đến lúc đó, sợ rằng công tử nhà ta đối với Đông Phương Thế Gia các người sẽ không có mấy hứng thú”.

Đông Phương Kinh Lôi giật mình một cái, cảm kích nói: “Đa tạ cô nương nhắc nhở, xin hỏi cô nương là...”.

“Ta” Lê Tuyết trong mắt lộ ra vẻ thê lương: “Ta cũng rất muốn biết ta đến cùng là ai, thứ cho tiểu nữ tử thiển ngôn, lời đã hết, xin cáo từ...” Vù một tiếng, tùy theo là một trận gió thơm mát bay qua, thân ảnh màu lam lạnh đậm bỗng nhiên tiêu tan trong không trung! Lấy nhãn lực của Đông Phương Kinh Lôi mà không ngờ cũng không thấy rõ nữ tử này đến tột cùng biến mất như thế nào!

423. Chương 50: Nhất Thiết Vi Quân

Chẳng lẽ đây chính là lực lượng bí mật mà Lăng Thiên đang ẩn tàng sao? Nhân vật như người này trong đám thủ hạ của Lăng Thiên có bao nhiêu người? Đông Phương Kinh Lôi rõ ràng nhớ được tại trận chiến Bắc Ngụy và Thừa Thiên, cùng Lăng Thiên xông vào giữa bốn mươi vạn đại quân Bắc Ngụy còn có bốn tuyệt đỉnh cao thủ, trong thời gian một ngày một đêm đó đã làm chấn động thiên hạ! Tất cả mọi người đều dự đoán cũng như tiến hành điều tra thân phận của bốn người này nhưng lại không hề thu hoạch được chút nào! Tựa hồ sau trận chiến đó bốn người liền đột nhiên biến thành không khí tiêu tan mất.

Nhưng các đại thế lực lại không có ai dám khinh tâm đối với bốn người này. Mọi người cũng nhận định được một điểm, bốn người này là thuộc hạ của Lăng Thiên! Bốn tuyệt đỉnh cao thủ này cho dù là một gia tộc chỉ cần có một người thì thực lực liền đã đủ khiến người khác hâm mộ. Nhưng Lăng Thiên không ngờ đồng thời có tới bốn người! Điều này thực sự là chuyện kinh thế hãi tục.

...Lạ hơn nữa là nếu bất kỳ gia tộc nào có được cao thủ cỡ này thì sợ rằng tin tức sớm đã tiết lộ ra ngoài. Tuyệt thế cao thủ bậc này như mũi nhọn của thần binh lợi khí tuyệt thế, như thế nào có thể che giấu được nhưng Lăng Thiên lại che giấu được, mà che giấu cực kỳ nghiêm mật không để lộ ra một chút dấu tích nào! Sau khi hắn đem bốn người này trùng kích xông vào trận thì tất cả bỗng lại tuyệt tích mà trong thiên hạ không ngờ lại không có một ai biết bốn người này đi đâu. Việc này có thể nói là không thể tưởng tượng nổi!

Bốn người này cũng thôi không nói nhưng ngay lúc này lại xuất hiện một nữ tử áo lam thần bí như thế! Theo Đông Phương Kinh Lôi biết thì trong bốn người nọ rõ ràng là không có nữ tử a?!

Càng hướng chi trong biệt viện Lăng Phủ tại Thừa Thiên thành rõ ràng là tàng long ngọc hổ. Ngoài ra còn có một Lăng Thần thần bí khó lường!

Lăng Thiên. Người đến cùng còn ẩn dấu bao nhiêu lực lượng??

Chẳng lẽ thực lực của Lăng Thiên đã hơn xa Ngọc Gia? Đột nhiên trong đầu Đông Phương Kinh Lôi nổi lên một nghi vấn không thể tưởng tượng này mà chính hắn cũng vì một ý nghĩ bất chợt này mà đột nhiên mà rung mình một cái!

Xem ra đối với đề nghị của Lăng Thiên, chính mình cần phải hảo hảo cân nhắc mới được. Sắc trời dần dần tối, Đông Phương Kinh Lôi chậm chậm tiến vào trong căn lều vải tối đen đồng thời lâm vào trầm tư rất lâu.

Cách đó không xa, trên đỉnh một ngọn núi, Lăng Thiên đang đứng yên lặng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao. Trong bóng tối hai mắt hắn như tỏa sáng mà cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. Gió đêm nhẹ nhàng thổi, thổi tay áo hắn bay lất phất...

Vô thanh vô tức một thân ảnh màu lam lặng lẽ rơi xuống bên cạnh hắn không nói một lời. Lăng lặng ngồi mà nhìn trời tựa hồ trong vũ trụ mênh mông đó có vật gì khiến hai người cảm thấy hứng thú.

Một lúc lâu sau hai người đều không có phát ra nửa điểm thanh âm.

Lúc này trăng đã lên đến đỉnh đầu.

“Người. Mấy năm nay ra sao”, thanh âm của Lăng Thiên loáng thoáng tung bay trong gió tựa hồ như từ trên không trung truyền xuống, tràn ngập cảm giác không chân thật.

“Ta?” Lê Tuyết thê lương cười cười nói: “Người cũng quan tâm đến ta sao?”

Lăng Thiên ngoảnh đầu lại, hai mắt chợt tỏa sáng nói: "Người cảm giác ta ít quan tâm tới người quá sao? Nếu như người không đến ta hiển nhiên là sẽ không quan tâm. Nhưng nay người đi theo ta đến thì chẳng lẽ ta thân là ca ca lại không nên hỏi han một phen sao?"

"Ca ca?" Lê Tuyết cười lạnh một tiếng đau khổ nói: "Tiền thế là tiền thế. Người khi nào từng đối xử với ta như muội muội?"

"Mười năm trước, Tuyết Nhi, người từng là muội muội thân nhất của ta." Thanh âm Lăng Thiên tràn ngập sự đau xót: "Nhưng mười năm sau tất cả đã thay đổi. Hoàn toàn thay đổi rồi."

Tí tách tí tách hai tiếng, là hai giọt lệ của Lê Tuyết lặng yên rơi xuống "Là ta thay đổi. Còn người, tới cuối cùng cũng không có thay đổi."

"Chuyện cũ không nên nói lại nữa. Không nên khơi gợi lại nữa" Lăng Thiên có chút xúc động vẫy tay nói "Lê Tuyết, người hiểu không?"

Trong lòng Lê Tuyết đầy chua xót cúi thấp đầu xuống, cuối cùng đáp lại câu hỏi của Lăng Thiên: "Kỳ thật ta thực sự không có nói dối người. Từ khi sinh ra đến nay ta chưa từng đi ra ngoài! Đúng vậy"

"Tại sao?" Lăng Thiên sững sốt nói "Lấy một thân sở học của người mà cam tâm chôn chân tại một phiến núi hoang này ư?"

Lê Tuyết mỉm cười buồn bực nói: "Từ lúc ta gặp người trên hoàng tuyền chi lộ rồi đến thế giới này. Ta vẫn có một loại cảm giác người có thể cũng ở tại thế giới này. Ta cũng không cô độc."

"Nhưng người không ngờ lại nhẫn nhịn không đến tìm ta?" Lăng Thiên kinh ngạc hỏi có chút nộ ý: "Ta tựa hồ không nhớ ra người có được tính nhẫn nại này."

"Tìm người? Ta cố nhiên có khát vọng muốn thấy người. Muốn nhưng lại không có dũng khí! Một khi thấy người, ta nên đối mặt với người như thế nào?" Lê Tuyết buồn bã cười nói. "Hơn nữa, ta làm sao có thể tìm được người? Ta cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi. Cho dù lúc này cũng chỉ mới mười sáu tuổi thôi a."

"Nhưng đây không phải lý do người tự phong bế chính mình tại thâm sơn?" Lăng Thiên hừ một tiếng nói: "Người là vì ta phải không?". Nhân quang Lăng Thiên đột nhiên lẳng lẽ, trong bóng tối trông như hai đạo lợi kiếm bắn thẳng lên mặt Lê Tuyết.

Lê Tuyết cười nhưng lại không nói gì. Thanh phong thổi qua mấy sợi tóc của nàng bay lất phất. Không khí chợt trở nên trầm tịch.

Lăng Thiên bình tĩnh nhìn nàng một hồi cuối cùng cúi đầu trầm lắng không nói câu nào. Hắn đưa mắt nhìn ra xa chậm rãi nói: "Có lẽ người đã từng nợ ta nhưng đã sớm hoàn lại rồi, hoặc có thể nói ta đã sớm đòi lại rồi. Người không nên nghĩ ngợi gì nữa."

Lê Tuyết cười ha ha một tiếng nói: "Người cũng biết đó, thế giới này so với tiền kiếp của chúng ta thì lạc hậu hơn nhiều, với một thân sở học của chúng ta tại thế giới này thì kinh nhân như thế nào. Người sinh ra tại thế gia, có chỗ ỷ trọng mà ta một khi xuất hiện trên đời trước mặt người thì sợ rằng ...".

"Cái này không phải là lý do chân chánh. Người chân chánh sợ rằng sẽ đoạt mất hào quang của ta cho nên người cam nguyện phong tỏa chính mình trong thâm sơn, chuẩn bị sống hết kiếp cùng thảo mộc". Hô hấp của Lăng Thiên có chút cấp bách "Như vậy tại sao người lúc này lại..." Lăng Thiên nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại bởi vì hắn nhìn thấy thần tình của Lê Tuyết.

Trần ngập áy náy, trần ngập cảm tình, trần ngập lo lắng!

Lăng Thiên đột nhiên rõ ràng tại sao Lê Tuyết lần này lại theo mình đi ra, lý do lớn nhất là mình đang bị Giang sơn lệnh chủ truy sát! Mà theo nhìn nhận của nàng thì mình cũng không phải là đối thủ của Thiên Lý.

Lánh đời là vì người mà xuất thế cũng là vì người!

Lăng Thiên đột nhiên trầm mặc không nói một lời ngồi trên mặt đất.

Đầu cúi thấp, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì chỉ thấy như trường giang đại hà, mãnh liệt mênh mông cuộn cuộn không ngừng!

Nàng nghĩ là nàng mắc nợ ta và cho rằng ta cũng nghĩ như vậy. Cho dù ta đã báo được đại thù nhưng khi đi trên hoàng tuyền lộ thượng thì trong lòng có lẽ cũng đã thực sự nghĩ như vậy, nhưng ngày hôm nay nợ nần nếu có, cho dù ít hay nhiều thì cũng đã sớm tiêu tan trong một tiếng nổ mạnh nợ!

Giờ khắc này trong lòng Lăng Thiên cũng không biết là có tư vị gì, chua xót ngọt bùi thay phiên nhau nổi lên. Trong lúc nhất thời cư nhiên cảm giác được cay cay mũi một trận.

Một lúc lâu Lê Tuyết mới lãnh đạm hỏi “Người, mấy năm nay thế nào, sống có tốt không ”.

Lăng Thiên tự giễu cười hai tiếng nói: “Ta có gì không tốt chứ. Thân là thế gia công tử, ba thế hệ đơn truyền, cẩm y ngọc thực, muốn gì được nấy, danh đỉnh Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ. Sao lại có thể không tốt chứ! Hiển nhiên so với sơn dã nha đầu như ngươi thì khá hơn nhiều”

Lê Tuyết cách cách cười hai tiếng rồi lại trầm mặc, một lát sau mới nói: “Đang bình an vui vẻ sao ngươi lại muốn tranh phách thiên hạ?”

Lăng Thiên thở dài cô đơn nói: ” Như ngươi nói thì ngoại trừ điều này ta có thể làm gì nữa? Làm gì mới có thể đủ chứng minh Lăng Thiên ta từng tồn tại trên thế giới này, hoặc giả nói có một số sự tình có thể khiến ta hứng thú, có thể khiến ta hết cô độc? Ngươi hoặc giả có thể biết trên thế giới này có ta tồn tại nhưng tại thế giới của ta thì lại vĩnh viễn chỉ có một mình ta.”

Lê Tuyết thông cảm nhìn Lăng Thiên nói: ” Ta biết. Ta biết, mấy năm nay ngươi cũng rất không dễ dàng a.”

Lăng Thiên cười hắc hắc một tiếng. Trong tâm tự nghĩ ta từ khi còn trong bụng mẹ đã bắt đầu câu tâm đấu giác (tranh đấu), làm sao mà dễ dàng được. Người ngoài nhìn chỉ thấy ta phong quang ngạo thị đàn luân mà đâu biết ta khổ cực thế nào! Lại có người nào biết ta đã âm thầm nỗ lực bao nhiêu? Tại tiền thế ta còn có một chút tuổi thơ còn tại thế giới này ngay cả tuổi thơ cũng không có.

Bắt đầu từ nguy cơ nội bộ Lăng Gia, tiếp theo là Dương Gia, Thừa Thiên hoàng thất, Bắc Ngụy rồi Thiên Phong chỉ thủy đều là cùng thiên hạ anh hùng đánh một ván cờ!

Chính mình nhìn có vẻ thâm mưu viễn lược, tự nhiên, nhiều người nghĩ là ta tiêu dao tự tại! Kỳ thật chính mình mỗi một bước đều hết sức căng thẳng, như bước trên băng mỏng? Mấy năm nay mỗi một bước đi đều có không ít lần hiểm tử hoàn sanh, nhiều lần cử tử nhất sinh? Chỉ cần một bước đi sai là liên vạn kiếp bất phục! Trung gian khúc chiết như thế mấy ai có thể sáng tỏ! Thậm chí ngay lúc này chính mình còn đang bị Giang sơn lệnh chủ tử vong truy sát!

Nghĩ một lúc Lăng Thiên chợt thở dài, thanh âm lạnh thê thiết nói: ” Hãy coi tất cả như là một giấc mộng a.”

Lê Tuyết mỉm cười tựa hồ một khắc này đã lẳng lặng chạm đến được tâm cảnh của Lăng Thiên, nàng nhẹ nhàng nói: “Một giấc mộng đủ dài a.” vừa nói vừa chậm rãi ngồi xuống, ngồi bên cạnh Lăng Thiên. Hai mắt chớp chớp tựa hồ là sợ hãi, tựa hồ là không dám lại không che dấu được khát vọng cùng mong muốn. Thân thể mềm mại chậm rãi tựa vào người Lăng Thiên.

Thân thể hai người đột nhiên tiếp xúc, đồng thời run lên rồi chợt không hẹn mà đồng thời tách ra. Trên trán Lăng Thiên có chút mồ hôi lạnh toát ra. Lê Tuyết cẩn thận điều chỉnh tư thế của thân thể, cả người có chút run rẩy. Đầu vai thơm mát giống như có dung khí mà lại giống như không có dung khí thử dò xét, như có ý mà như vô ý hướng đầu vai Lăng Thiên mà tựa vào. Hai mắt đầy nước lúc này đã đỏ lên. Trong hai mắt yêu kiều hai giọt nước mắt trong suốt tựa hồ muốn nhỏ xuống.

424. Chương 51: Sở Vị Tranh Đoạt

Lăng Thiên thời dài một tiếng, run rẩy đưa tay cởi áo khoác ngoài ra rồi duỗi tay ôm nàng vào trong lòng và đem áo khoác choàng lên trên người nàng. Tay phải vung lên, ba một tiếng đánh vào cái móng cong vênh của nàng rồi ra vẻ hung hãn nói: “Chạy loạn đi đâu? Hảo hảo ngủ đi!”

Hành động này cũng không phải là khinh nhờn hay tiết độ nàng mà mang theo sự quan tâm của một vị ca ca đối với tiểu muội muội của mình, trong đó tràn ngập vẻ trù mến cùng quan hoài. Lê Tuyết tựa hồ phá lệ say mê loại cảm giác dị dạng này, miệng khẽ ” uh ” một tiếng, cái đầu nhỏ tựa vào lòng Lăng Thiên, thân thể xoay xoay điều chỉnh tư thế thoải mái rồi dựa vào một bên vai hân an tĩnh nhắm mắt lại.

Lăng Thiên nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của Lê Tuyết, thấp giọng thở dài một tiếng, ngửa mặt nhìn ánh trăng sáng lạnh lẽo trên hư không, nhìn quãng sáng mờ mờ lung lung nhẹ nhàng chiếu rọi sơn hà vạn lý, tựa hồ như cả khoảng không cũng trở nên sáng sủa hơn.

Trong ngực, hân dần dần cảm giác được có chút dị dạng, tiếp theo liền cảm giác thấy ướt ướt đồng thời hai cánh tay ngọc của Lê Tuyết đang ôm chặt lấy thắt lưng hân cùng thân thể mềm mại đang không ngừng run rẩy, khóc không thành tiếng, nước mắt càng không ngừng chảy ra. Bất quá chỉ trong chốc lát công phu, mảng áo trước ngực Lăng Thiên đã bị ướt một mảng lớn và vẫn đang tiếp tục lan ra.

Lăng Thiên thở dài một tiếng, không nói gì chỉ siết chặt thêm vòng tay.

Một đêm im lặng, Lăng Thiên biết Lê Tuyết muốn thổ lộ tâm sự bi thiết tích súc trong lòng đã lâu nên âm thầm hỗ trợ Lê Tuyết. Lăng Thiên ngồi im một đêm, Lê Tuyết cũng âm thầm rơi lệ cả một đêm!

Phương đông bắt đầu ửng hồng, từng luồng thanh phong từ từ thổi lại. Lê Tuyết cuối cùng cũng đã đem tâm sự trong lòng phát tiết ra hết, lúc này nhú nhú mũi từ trong lòng Lăng Thiên chậm rãi ngẩng đầu lên. Tầm mạng che mặt trong một đêm bị nước mắt thấm thấu đã sớm rơi sang một bên để lộ ra hai tròng mắt đầy lệ sớm đã đỏ lên như hai quả đào, trên mặt cũng đầy ngấn lệ, tựa như một con mèo nhỏ.

Lê Tuyết có chút ý tứ bất hảo cúi thấp đầu, mặt đỏ lên, tiếp theo liền ý thức được cái gì. Tất cả vẻ chật vật nhất của mình toàn bộ đã bày ra trước mắt Lăng Thiên thì bất chợt kinh hô lên một tiếng rồi đưa hai tay che kín mặt.

“Thực sự là rất xấu!” Lăng Thiên chế nhạo nói, ” nhìn bộ dáng của người kìa, trông như mặt mèo vậy, đừng để cho người ta nhìn thấy chứ, không có lại nghĩ Lăng đại công tử ta khi dễ người. Ôi, ta thật sự lo lắng, với bộ dáng này của người tương lai làm sao có thể xuất giá chứ.”

Lê Tuyết nhất thời giẫm chân che mặt chui vào trong lòng hân, hừ một tiếng nói: “Người nói người nào xấu? Người nói người nào không thể xuất giá?” Trong lúc nói hai tay đã mười phần thần tốc cấu vào hai bên sườn Lăng Thiên.

“Ta xấu, ta xấu. Ta nói là ta xấu không ai bằng. Ta.. lão Thiên gia, sao phụ nữ các người ai cũng nhận thức chuẩn chỗ này thế?” Lăng Thiên liên tiếp cầu xin.

“Phụ nữ chúng ta? Uh?” Lê Tuyết hai mắt trợn lên đầy nguy hiểm: ” Ta đã quên, Lăng đại công tử có quyền có thế. Người vừa lại anh tuấn tiêu sái, trong nhà nhất định là thê thiếp thành đàn, mỹ nữ như mây!”. Nghe nói đến đây, Lăng Thiên đắc ý ngửa đầu nói ”Ca ca người mị lực phi thường. Cái đó cũng không nói! Mỹ nữ vừa khóc vừa hướng nhà ta chạy đến, ta dùng gậy gộc tàn nhẫn đánh đuổi cũng đuổi không được nha. Hi hi...”

“Người lại còn mặt mũi nào mà khoe mẽ! Người là loại ngựa giống!” Lê Tuyết tàn nhẫn cấu thắt lưng Lăng Thiên một cái mà nói nhưng có vẻ vẫn chưa được giải hận, vừa véo vừa xoay tròn một trăm tám mươi độ, tiếp theo thuận thế vặn thêm một vòng nữa, lần này tuyệt đối là ba trăm sáu mươi độ.

Lăng Thiên đau đến mức bị thấm kêu thành tiếng nhưng cái này không phải là giả bộ vì đây chính là tuyệt chiêu của phụ nữ, tuyệt đối là ” sự đau đớn nhất của nam nhân ”!. Cho dù có thần công hộ thể cũng ứng phó không kịp!

Lê Tuyết hân hừ tiếp tục, không thèm để ý đến vẻ đau đớn của hân.

Lăng Thiên ngậm mỉm cười rồi đột nhiên thở dài một tiếng, lại tựa hồ như sự bi thiết không phải tâm thường, tựa hồ từ cổ chí kim tất cả mọi sự phiền muộn đều toàn bộ tập trung ở trên người hân nên mới có thể phát ra âm thanh đau thương bi thống như thế, sâu bi đoạn trường mà thở dài.

“Không phải là đang êm đẹp sao, thở dài cái gì?” Lê Tuyết quả nhiên là bị lừa gạt, nàng mặc dù băng tuyết thông minh nhưng một khi động chạm đến chuyện của Lăng Thiên thì trí thông minh lập giảm xuống, lập

tức quan thiết vứt bỏ mọi sự qua đầu.

“Mệt! Thực sự rất mệt!” Lăng Thiên tựa hồ cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi thở dài nói ” Người không biết hã, tại tiền thế, ta không có tận lực tranh thủ được gì, cho nên cuối cùng ta mới không cam lòng trắng tay. Cho đến khi ta biết là ta đã hết thì ta mới rõ ràng điều này. Còn tại thế giới này cho dù người vô dụng vô cầu, người cũng không đi tranh đấu gì, không tranh đoạt gì thì người khác có thể bỏ qua cho người sao! Cho dù người lùi bước thì đến bước tối hậu, lùi đến mức không thể lùi được nữa, chừng nào người chưa chấm dứt sinh mệnh thì người khác vẫn đối phó với người, vẫn không yên tâm đối với người! Chỉ có người chết mới không có sự uy hiếp! Cho nên, sau khi ta đến thế giới này, ta đã tự nhủ với chính mình một câu.”

Lăng Thiên ánh mắt thâm thúy: “Cái gì của ta, kẻ nào muốn cướp đoạt, ta giết kẻ đó. Cái gì ta thích, cho dù không thuộc về ta, ta cũng sẽ đi đoạt về! Sau khi đoạt được, nó là của ta! Từng bước từng bước một ta đã đi đến như ngày hôm nay và không nghĩ đến cái ta muốn đi đoạt lại cư nhiên là cả thiên hạ! Ta thực sự rất mơ hồ, nếu như ta đoạt được cả thiên hạ này thì sau đó còn có gì khiến ta có thể tranh đoạt nữa? Liệu còn có cái gì có thể đi tranh đoạt. Còn có gì đáng giá để ta phấn đấu, để ta đi tranh đoạt nữa”.

Lăng Thiên nguyên bản chỉ muốn lợi dụng tiểu thủ đoạn này trên đầu Lê Tuyết, di dời cục diện xấu hổ trước mắt này đi nhưng sau khi nói thì lại vô ý xúc động đến tâm sự của chính mình mà chân chánh thở dài.

Lê Tuyết cúi đầu, lẳng lặng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Kỳ thật, cũng không cần phải tranh đoạt, vật gì không phải của người thì cuối cùng vẫn không phải là của người. Tương tự, một đồ vật đến lúc tối hậu nằm trong tay người nào thì nó mới thuộc về người đó. Đạo lý này, chúng ta đều sớm rõ ràng mặc dù trong lòng cũng không phải là mười phần tiếp nhận nói,... ít nhất... ta cũng là dạng người này.”

“Nếu nói như thế thì vô luận là thế giới trước mà chúng ta từng kinh qua hay thiên hạ ngày nay đều quá tàn khốc a.” Lăng Thiên vô cớ buồn bã nói: “quan hệ giữa người với người thật sự là quá hiếm ác.”

“Loạn thế tranh hùng, vốn là như thế!” Lê Tuyết thản nhiên cười nói: “Trừ phi, người có thể thành lập một đại thống đế quốc hoặc khiến cho toàn bộ thiên hạ lê dân thương sinh, hoặc ít ra là đại bộ phận, hoặc có thể nói là trên tám thành thoát khỏi vận mệnh bi thảm này! Mà, thời loạn thế nhất định sẽ có chiến tranh, mà có chiến tranh là sẽ có cướp đoạt. Sự tình này vĩnh viễn không thể tránh khỏi! Nhưng cho dù là dưới sự thống trị của một đại thống đế quốc thì vẫn có một bộ phận người vĩnh viễn không tránh được loại vận mệnh này. Một điểm này, ngay cả người là thần cũng tuyệt đối vô pháp cải biến được!”

“Có thể chấm dứt được loạn thế này đã là một đại công đức rồi”, sau cùng, Lê Tuyết thêm một câu ” Lấy học thức cùng ký ức của người về tiền thế thì loạn thế này hoặc chỉ có người có thể chấm dứt được và đạt hiệu quả tốt nhất. Hoặc khi người xuyên việt đến thế giới này thì đây căn bản đã là trách nhiệm của người ba?”.

“Trách nhiệm?! Trách nhiệm căn bản của ta?” Lăng Thiên ha ha cười to, đẩy về ghế cọt!

Lê Tuyết ôn nhu cười cười, vòng vo chuyển đề tài: “Ngày hôm qua người nói điều kiện với Đông Phương Kinh Lôi có vẻ hơi có chút hậu đãi quá mức ” Lê Tuyết hàm ý nói.

Lăng Thiên thâm trầm cười “Người muốn nói đến việc hứa hẹn cho hắc độc bá một phương hoặc trở thành quốc gia trong quốc gia ư?”

Lê Tuyết gật gật đầu trầm tư nói: ” Nhìn trước mắt tựa hồ là Đông Phương Kinh Thiên có dã tâm lớn hơn so với Đông Phương Kinh Lôi nhưng Đông Phương Kinh Lôi này cũng tuyệt đối không đơn giản a. Nếu thông qua người để hắc độc nắm giữ đủ lực lượng đến lúc hắc độc phản cắn trở lại một miếng thì ta cũng tuyệt đối không cảm giác thấy ngoài ý muốn a.”

“Ta đồng dạng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.” Lăng Thiên lãnh đạm nói: ” nhưng hắc độc vĩnh viễn không thể nắm giữ đủ lực lượng. Chừng nào hắc độc còn đáp ứng điều kiện của ta thì vĩnh viễn không đủ! Ta sẽ không lưu lại cho bất kỳ ai cơ hội phản bội ta, một chút cũng không có! Cái gì độc bá một phương, quốc gia trong quốc gia? Hắc hắc, hãy chờ đến lúc ta bình định thiên hạ xong thì hẵng nói”

Lăng Thiên cười thành tiếng, trong tiếng cười cư nhiên tràn ngập hàn ý!

Lê Tuyết thở dài nói: “Nói như thế cũng đúng, nếu hấn không đáp ứng cũng chỉ có thể giương mắt nhìn chính mình bị ca ca hấn nuốt sống, nhưng nếu hấn đáp ứng thì cho dù thực sự chờ đến lúc thiên hạ nhất thống thì muốn cấp cho hấn hoặc giả không cấp cho hấn cái gì, lúc đó lại không phải là phụ thuộc vào một câu nói của người sao. Chuyện này ta cũng đã cân nhắc”.

Lăng Thiên cười ha ha rồi đứng lên “Theo tính toán thì lúc này thì Thiên Lý đã đi xa rồi, chúng ta cũng nên đi chiêm ngưỡng chiến trường của thiên hạ đệ nhất cao thủ một phen, thuận tiện... khụ khụ khụ, ta nói Lê Tuyết à, ngươi cũng nên đi rửa mặt đi. Ta thấy ngươi là một tiểu mỹ nhân đó, cho dù so với bất kỳ mỹ nhân nào trên thế giới này ngươi cũng không có chút nào thua kém, nhưng sau khi ngươi khóc lóc một trận thì cũng cần phải tẩy rửa cái mặt mèo đi a”.

“Ngươi! Ai nói ngươi ta là mặt mèo!” Lê Tuyết bỗng nhiên đỏ bừng mặt, tàn nhẫn giẫm chân: ” ngươi là kẻ đáng ghét”.

“Ha ha ha.” Lăng Thiên sớm đã chạy trốn xa xa, chỉ có thanh âm từ xa xa truyền đến: ” oh được rồi, thuận tiện giúp ta giặt quần áo. Ngày hôm qua nước mắt ngươi giống như trường giang hoàng hà khiến toàn bộ quần áo trên người ta ẩm ướt, mặc ở trên người khó chịu lắm. Ha ha ha.” Trong tiếng cười to, Lăng Thiên nhanh chân chạy đi.

Sau lưng Lê Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng đuổi theo như bay!

Nhìn một đồng hồ hỗn độn trước mắt, Lăng Thiên cùng Lê Tuyết hai người đồng thời cảm giác khiếp sợ đến cực điểm!

Cái này chân chính là do con người tạo thành a?

Trên sườn ngọn núi nhỏ, ở giữa là một cái hồ rất lớn, sâu đến hai ba chục trượng hình thành do quá trình nổ mạnh bắn ra bốn phía mà thành. Nếu nơi đây là bùn thổ thì cũng không nói nhưng nơi này lại là đá hoa cương cứng rắn a!

Trong hồ lại cư nhiên tìm không được bất kỳ một hòn đá nào to cỡ nắm tay trở lên mà cho dù là cầm đến bất kỳ hòn đá nào, chỉ cần chạm nhẹ vào là tất cả đều nát vụn ra như mặt phấn tùy theo gió mà bay đi.

Bốn phía quanh hồ, trong phương viên hơn chục trượng đều quang đãng, ngay cả một gốc cây cỏ hỗn tạp cũng không thấy, mà mặt đất thì bằng phẳng sạch sẽ, cho dù là cho mấy chục người cầm chổi lớn quét hơn mười lần thì sợ cũng không sạch được như vậy.

Mà đại thụ bốn phía vốn cao chọc trời cảnh là rậm rạp là thế mà lúc này đều vô ảnh vô tung. Tất cả đại thụ cũng trở thành bán thụ vì nửa trên đã bị phạt đứt! Những đoạn cây còn lại, lớp vỏ đều bị xé toạc ra, nhìn giống như những con cự thú thời tiền sử lộ ra hàng răng nanh sắc nhọn.

Trên bề mặt phẳng nhẵn nhụi bốn phía đều có thể lơ mơ nhìn thấy vô số điểm nhỏ màu đỏ, trong phương viên mười trượng cơ hồ mọi chỗ đều có thể thấy.

425. Chương 52: Hiện Trường Quyết Chiến

Sơn cốc tịch tịch. Bốn phía hỗn loạn, khắp nơi tiêu điều.

“Cái này thực sự là do võ công làm ra hả ” Lê Tuyết mở lớn cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp, mãi cũng không khép lại được, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ! Nàng cuối cùng cũng rõ ràng thực lực của kẻ có thể truy sát Lăng Thiên. Thực lực của Thiên Lý này cao đến trình độ gì.

Tại kiếp trước, Lê Tuyết trên một khía cạnh nào đó còn thậm chí đáng kiêu hãnh hơn so với Lăng Thiên. Kiếp trước Lăng Thiên nhiều nhất bất quá chỉ có thể tiếp xúc với một số đệ tử trung tâm cơ mật hoặc ngoại vi đệ tử trong khi Lê Tuyết danh phước kỳ thật, chân chính là trung tâm đệ tử. Nếu như Lăng Thiên còn phải hé mắt nhìn thiên hạ quần hùng thì Lê Tuyết chính là không thèm để người nào vào trong mắt nhưng thực lực của Thiên Lý lại làm cho nàng rõ ràng hai câu:

Giang sơn đại hữu tài nhân xuất.

Năng nhân bối hậu hữu năng nhân

Lấy tu vi của Thiên Lý, cho dù nàng cùng Lăng Thiên hoặc tới chung cực cường giả mạnh mẽ nhất của gia tộc ngày xưa cũng còn xa mới bằng. Cái này cơ hồ là kỳ tích khó lòng tưởng tượng được.

Mà Lăng Thiên lại có thể ba phen bốn bận từ trong tay nhân vật tuyệt thế này thoát thân lại càng là kỳ tích trong kỳ tích! Lê Tuyết tự hỏi nếu như đổi lại là chính mình thì khéo đã sớm chết trong tay Giang sơn lệnh chủ này mấy lần rồi.

Mục quang Lăng Thiên như ứng mẫn duệ quan sát chung quanh mình một vòng! Hắn biết một đòn giao kích thanh thế kinh nhân này rất có khả năng đã thể hiện thực lực chân chánh của Tổng Quân Thiên Lý! Mặc dù đến lúc này hắn vẫn như cũ không rõ tại sao trong tình huống này Thiên Lý lại lựa chọn việc liều mạng cùng với mấy chục địch nhân một cách bất trí như vậy. Mà chính mình cũng không có thừa cơ hội này cùng Lê Tuyết liên thủ quay lại đánh chết hắn. Liệu có phải là sai lầm hay không nhưng lại biết một kích này nhất định đã bộc lộ thực lực mạnh mẽ của vị Giang sơn lệnh chủ. Những mảnh vỡ trên chiến trường chính là thứ khiến hắn hiểu rõ đây chính là cơ hội tối hảo để đối phó với Thiên Lý, vì vậy hắn hiển nhiên không thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này nếu không thực sự có hối cũng không kịp.

Lăng Thiên phát hiện rất rõ ràng trên mặt đất có hơn mười dấu chân khác nhau phân bố xung quanh một phiến đá cứng rắn. Lăng Thiên cẩn thận xem xét tổng cộng có mười lăm dấu chân khác nhau, có sâu có nông, tất cả đều không giống nhau. Nguyên nhân hắn là trước khi song phương súc thế chuẩn bị cho một kích kinh thiên này, mỗi người đều không hề giữ lại, đều phát huy ra thực lực mạnh mẽ nhất của mình, thậm chí là còn kích thích sinh mệnh tiềm năng tối đại của chính mình.

Nhưng những dấu chân này là do Thiên Lý cùng mười lăm người kia tạo thành được sao? Trong lòng Lăng Thiên đột nhiên nổi lên nghi vấn.

Ngay từ lúc trước khi diễn ra trận chiến, Lăng Thiên mặc dù trong lòng đã đại khái đánh giá được tròng diện của cuộc chiến nhưng đến lúc tự thân chứng kiến tròng diện trước mắt này thì vẫn không tránh được cả kinh!

Lăng Thiên nhắm mắt ngửa mặt lên trời lẳng lẳng trầm tư.

Tất cả các chi tiết kể từ khi gặp Thiên Lý tại Minh Yên Lâu đến nay, từng chi tiết một như những thước phim quay chậm, chậm rãi hiện lên trong đầu Lăng Thiên! Võ công Thiên Lý là thiên hạ đệ nhất. Về một điểm này Lăng Thiên cũng không dám khẳng định nhưng kể từ khi nhân vật này xuất hiện đến nay hắn chưa thấy ai có thực lực bằng một nửa Thiên Lý! Tuy nhiên cái này hoàn toàn là theo ấn tượng của hắn đối với thực lực mà Thiên Lý đã từng phát ra còn đến lúc này khi bị Thiên Lý truy sát cũng như nhìn tròng diện trước mắt thì thực lực của Thiên Lý thực tế như thế nào lại vẫn là một câu hỏi lớn.

Tròng diện trước mắt này quả thực là làm cho người ta sợ hãi! Cho dù Thiên Lý cùng mười lăm người, thậm chí là hơn mười lăm người liên thủ mới tạo ra thanh thế như vậy nhưng cũng đủ để thấy được võ công Thiên Lý đã hơn xa tưởng tượng của mình! Nhưng chính mình cùng Thiên Lý nhất lộ dây dưa cho đến lúc này nếu Thiên Lý thực sự có cơ hội cùng mình chánh diện đối địch và toàn lực ra tay thì chính mình sợ rằng sớm đã mất mạng rồi.

Chẳng lẽ trong này còn có huyền cơ?

“Người đang suy nghĩ gì đó?” Lê Tuyết trong thời gian này đã cẩn thận điều tra chung quanh một vòng rồi quay về đến bên cạnh Lăng Thiên.

“Thật là không thể giải thích được! Việc này thật khó giải thích.” Lăng Thiên chậm rãi mở mắt, trong mắt tràn ngập vẻ nghi vấn.

“Lê Tuyết. Người có phát hiện được gì không?” Từ sau khi xác nhận thân phận Lê Tuyết, Lăng Thiên đã từ bỏ cách gọi “Tuyết Nhi” như kiếp trước. Cách gọi “Tuyết Nhi” này tựa hồ như đã trở thành sự cấm kỵ giữa hai người mà Lê Tuyết hiển nhiên trong lòng cũng thâm hiểu nên cách xưng hô đối với Lăng Thiên cũng tận lực thay đổi.

Tiền thế đau xót thật sự không nhất định phải tái diễn lại tại thế giới này. Cho dù là đã trải qua, ngay cả đã quên đi nhưng vẫn có những thứ cuối cùng chìm lắng xuống nơi tối thâm sâu trong ý thức của hai người! Về một điểm này hai người lại mười phần ăn ý.

“Xác thực là rất kỳ quái!” Lê Tuyết nhăn mặt giương đôi mi thanh tú lên nói ” Nếu nhìn vào uy lực của một kích này thì tại sao bốn phía lại không có huyết nhục tán vỡ hoặc là thi thể không trọn vẹn. Cái này sao có thể? Xác thực là khiến cho kẻ khác khó hiểu mà”.

Lê Tuyết vừa nói ra khỏi miệng Lăng Thiên hiển nhiên đã rõ ràng ý tứ bên ngoài. Nguyên nhân là vì hắn cũng thấy sự kiện này không thể giải thích được.

Lấy trận chiến bí thảm như thế mà luận thì một mình đối đầu với mười lăm cao thủ, cho dù là mạnh mẽ như Tổng Quân Thiên Lý, vị Giang sơn lệnh chủ này cũng tuyệt đối không thể lưu thủ mà nhất định phải phát huy toàn lực. Theo đó, trong số mười lăm người này có người bị tử thương là chuyện khó tránh dưới sự va chạm của hai phe đều có thực lực mạnh mẽ như vậy, nhất là khi song phương đều có binh khí nơi tay. Ngoài ra một phương với mười lăm người công lực bình quân hơn xa Thiên Lý, tại sao lại không có huyết nhục bị tán vỡ hoặc bị đánh bay.

“Người tra xét trong phương viên bao nhiêu trượng?” Lăng Thiên trầm ngâm hỏi. “Lấy kinh nghiệm của ta phương viên hai mươi trượng là đủ.” Lê Tuyết nói.

“Có thể vẫn không đủ!” Lăng Thiên sắc mặt trầm trọng lắc đầu nói ” Chúng ta nên mở rộng thêm phạm vi lực soát một lần nữa. Như thế mới giảm bớt khả năng bỏ qua gì đó. Bất quá trước tiên chúng ta nên xem khu vực trung gian này đã. Người có thấy rõ ràng các dấu chân này không?”.

“Hiện trường có vô số dấu chân nhưng dấu chân sâu nhất thì có ba mươi dấu”. Điểm này Lê Tuyết sớm đã tra xét rõ ràng nên khi nghe thấy Lăng Thiên hỏi thì lập tức đáp ngay. Không chút chần chờ.

“Ba mươi dấu, như vậy là mười lăm người.” Lăng Thiên đi thong thả hai bước rồi nói tiếp “Nhưng lúc đó Tiêu Gia có mười lăm người cộng thêm Thiên Lý nữa đáng ra phải có dấu chân của mười sáu người. Như vậy còn có dấu chân của một người nữa ở chỗ nào?”.

“Cái này ” Lê Tuyết bỗng nhiên ghen lời.

Lăng Thiên hai mắt chăm chú nhìn các dấu chân trên mặt đất chậm rãi nói: “Người xem. Trong số mười lăm dấu chân này có dấu chân nào là của Thiên Lý không?”

Lê Tuyết chăm chú nhìn các dấu chân, dấu chân nào cũng rõ ràng giống như được công tượng khéo léo tỉ mỉ điêu khắc trên mặt đất, tổng cộng có ba mươi dấu chân liên tục giống như tạo thành hình bán nguyệt cùng hướng về một phương hướng. Sau khi suy nghĩ đến hơn nửa ngày cuối cùng nàng mới nói: “Trong mười lăm dấu chân này, sợ rằng không có dấu chân nào là của vị Giang sơn lệnh chủ”.

Trong mắt Lăng Thiên lộ ra một tia tiểu ý nói: “Không sai! Dấu chân của mười lăm người này mức độ sâu cạn không hơn kém nhau là mấy, cho thấy nội lực tu vi đại khái cũng sần sần như nhau mà thôi. Nếu có kém cũng cực kỳ nhỏ mà tu vi Thiên Lý hiển nhiên là hơn xa bọn hắn nên tuyệt sẽ không lưu lại dấu chân giống như vậy. Nhưng nếu như thế thì dấu chân của Thiên Lý đang ở nơi nào? Chẳng lẽ hắn lại có thần thông như thế, khinh công lại cao thâm đến mức độ tuyệt tích này. Nhưng trong tình huống toàn lực ngăn cản mười lăm cao thủ toàn lực công kích mà cứ nhiên lại có thể không lưu lại dấu chân?”.

“Việc này tuyệt không có khả năng!” Lê Tuyết quả quyết nói: ” Chừng nào hắn còn dùng đến võ công thì việc này hoàn toàn không thể! Trừ phi là hắn đột nhiên phá toái hư không biến thành thần tiên! Bất quá người có từng nghĩ qua còn có khả năng nào khác có thể không lưu lại dấu chân không?”

“Người muốn nói là phi thân công kích sao, Thiên Lý trên khoảng không chủ động phát động liều mạng công kích?” Lăng Thiên vờ vờ cầm nói “Cách này mặc dù có thể không lưu lại dấu chân nhưng tại sao Thiên Lý lại làm như vậy. Làm như vậy không phải là rất bất trí sao. Nếu muốn liều mạng cũng không cần làm như vậy. Nếu Thiên Lý kiên nhẫn du đấu một hồi thì nhất định là sẽ thắng. Tiêu Gia ở đó mặc dù có mười lăm người nhưng đơn độc đả đấu tuyệt đối không có ai là đối thủ một chiêu của Thiên Lý. Mà nếu liều mạng như thế thì ngay cả thân thể hắn có cứng rắn như kim cương cũng khó tránh khỏi bị thương! Chẳng lẽ đầu óc hắn có vấn đề, hoặc là có vấn đề gì khác”.

“Có lẽ là có sự tình gì đó phi thường cấp bách mà hắn phải lập tức đi làm, sợ chậm trễ thời gian. Nói như thế hắn phi thường sốt ruột muốn đánh chết người mà đột nhiên bị mấy người này quẩn lầy. Cho dù cuối cùng

có thể tiêu diệt toàn bộ đối phương thì nhất định là sẽ mất nhiều thời gian nhưng hắn lại không nguyện ý lãng phí thời gian?” Lê Tuyết phán đoán nói.

“Không đúng” Lăng Thiên lắc đầu nói: “Như người vừa nói thì có vẻ như là hắn đang cấp bách vì Giang sơn lệnh mà truy giết ta nhưng nếu hắn vì cái này thì càng không dám liều mạng! Nguyên nhân là vì sau trận chiến nghiêm trọng này mà vẫn muốn đi truy giết ta thì hồi không kịp a.” Lăng Thiên thần bí cười cười nói: “Ấm khí ta mang theo không ít a. Hắn đã từng ném không ít đau khổ a!”

Lê Tuyết cười cười nói: “đã biết người nhất định đã chuẩn bị mấy thứ đồ vật ngạc nhiên cổ quái kia. Không sai. Nếu hắn đã bị thương thì trừ phi hắn nguyện ý cùng người đồng quy vu tận nếu không thì tuyệt không dám đến trước mặt người để tìm chết. Người có được ám khí ác độc mà hắn đã được thưởng thức qua nên trong lòng nhất định là có kiêng kỵ. Nói như thế thì việc này không phải là vì truy giết người thì là vì sự tình gì a”.

Lăng Thiên trầm tư, nhíu mày chậm rãi đi lên phía trước quanh quẩn chung quanh đám dấu chân kia vòng vo một hồi. Sau khi nhìn mười lăm dấu chân người đối diện đột nhiên nhãn quang hắn phát sáng: ” người xem khoảng cách giữa vết lõm này và các dấu chân!”

“Cách hai trượng về hai bên trái phải cũng chính là sáu mét. Có vấn đề gì sao?” Lê Tuyết buồn bực nói.

“Có vấn đề chứ? Vấn đề lớn!” Lăng Thiên cười lên: ” lấy công phu của người thì phách không chưởng ra xa được bao nhiêu mét?”.

“...Nhiều nhất cũng được khoảng cách này nhưng càng ra xa thì sợ rằng càng mất đi hiệu quả.” Lê Tuyết nhướng mắt lên. Nàng đã rõ ràng ý tứ câu hỏi của Lăng Thiên.

“Không sai. Phách không chưởng uy lực mặc dù hạo đại nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng. Đó là không thể đánh quá xa.” Lăng Thiên hắc hắc cười nói: ” hoặc là Thiên Lý kia có thể đủ phần công lực đạt tới khoảng cách xa nhưng mười lăm người kia thực lực lại nhất định là không đến được.”

” Ý tứ của người là... Thiên Lý cũng không có chủ động xuất kích, cũng không có phi thân xuất kích mà sau khi liều mạng thì vị trí của hắn chính là tại chỗ lõm sâu này?” Lê Tuyết không tin được nói: “như vậy có thể sao? Nếu nói như vậy thì hắn toàn bộ rơi vào thế thủ sao? Chúng ta cũng đã thấy qua võ công của đám người kia, làm sao có thể bức hắn thành bộ dáng này được? Nếu như thực sự là bộ dạng này thì há không phải là Thiên Lý toàn bộ rơi xuống hạ phong sao”.

426. Chương 53: Ất Có Sự Lạ

Lăng Thiên sắc mặt trầm trọng, ánh mắt chợt động rồi đột nhiên phi thân lên bay đến bên cạnh mười lăm dấu chân, dưới chân ngâm vận nội lực, hai chân đồng thời giẫm xuống. Hắn dùng bảy phần nội lực, hai chân lún thật sâu vào trong tảng đá! Bất kỳ dấu chân nào ở đây đều không sâu bằng dấu chân của Lăng Thiên sử dụng bảy phần công lực!

Lăng Thiên lắc đầu, sau đó rút chân lên rồi nhìn dấu chân trên mặt đất mà chính mình mới vừa giẫm xuống thật trọng nói: “Đơn độc chỉ bằng vào mười lăm người này tuyệt đối không thể bức Thiên Lý đến mức như thế này được! Lấy thực lực liên thủ của bọn hắn mặc dù hơn cả ta nhưng cho dù có thể thắng cũng nhất định rất gian nan. Trong tình huống bình thường nếu như ta xuất ra tuyệt chiêu và không có sơ sẩy gì thì ta thậm chí có thể quét sạch toàn bộ bọn hắn nên bọn hắn tuyệt đối không thể áp chế được Thiên Lý. Nhưng trước đó bọn hắn lại nói có vẻ rất tự tin?”

“Ý tứ của người là...? Trận đấu này vốn là không công bình, ngoài ra liệu có còn cao thủ nào tham dự nữa không?” Lê Tuyết nghi hoặc nói: ” Nhưng, nếu như vậy mà nói thì dấu chân ở đâu? Đối mặt với Giang sơn lệnh chủ cao thủ cấp bậc này, trong tình huống toàn lực vận công, ai có thể không lưu dấu chân?”

Lăng Thiên không đáp, đột nhiên phi thân lên, bay lùi lại, thân nhẹ như bông tung bay lên một cây đại thụ, tiếp theo liền từ cây đại thụ này bay sang một cây khác liền đó, hai mắt như ưng cần thận nhìn bốn phía chung quanh.

Đảo mắt một hồi hần đã xem xét hết hơn chục cây đại thụ quanh đó, sau đó lắc lắc đầu rồi lại tiếp tục bay lên mấy cây khác, đột nhiên hần phát ra một tiếng kinh hô: “Đây, ở đây này!”

Lê Tuyết triển khai khinh công như bay lao đến, thấy trên một cành cây tùng thô to lộ ra một khoảng trống nhỏ. Một khối vỏ cây bị bóc rời ra từ trên cành cây.

Lăng Thiên chỉ vào nơi khối vỏ cây này rơi xuống, ý bảo Lê Tuyết chú ý, tiếp theo chính mình xoay người hướng về phía chỗ hõ lõm nọ, đột nhiên chân phải đạp mạnh, toàn lực xuất ra, song chưởng tại một khắc này quán đầy nội lực hướng chỗ hõ lõm nọ tàn nhẫn chụp xuống!

Phía sau, dưới một đạp của hần có một tiếng rầm rắc khê vang lên, một khối vỏ cây rơi xuống, lộ ra dấu vết hoàn toàn giống với dấu vết trước đó giống như như song bào thai, trừ kích cỡ lớn nhỏ hơi có chút khác nhau ra thì hầu hết không có nửa điểm khác biệt!

Mà mặt đất ầm một tiếng vang lớn! Thân thể Lăng Thiên mượn lực phản chấn lảo đảo không trở mình vài cái lộn nhào, tung bay trở lại bên cạnh Lê Tuyết cười nói: ” Thấy sao?”

Lê Tuyết đang muốn đáp lời thì lại nghe được Lăng Thiên cười nói tiếp một câu: ” Tư thế của ta có tiêu sái không?”

“Hừ!” Lê Tuyết trợn mắt lên, vốn tưởng gia hỏa này muốn hỏi dấu vết lưu lại trên cây, không ngờ hần lại quan tâm đến cái này! Người này tâm tư thật như là thiên mã hành không, chung quy làm cho người ta cảm giác không nắm bắt được, bất quá năng cũng rõ ràng Lăng Thiên đối với dấu vết lưu lại trên cây hiển nhiên là trong tâm sớm đã có đáp án cho nên mới hỏi một câu như vậy.

Dấu vết này chẳng lẽ cứ phải hỏi thật kỹ mới được sao? Rõ ràng Lăng Thiên bất quá là làm cho chính mình xem mà thôi. Nghĩ đến đây trong lòng Lê Tuyết đột nhiên tức giận, nguyên là trong lòng hần vẫn coi ta là một Tiểu nha đầu không hiểu gì sao! Bỗng nhiên trên mặt như có một tầng sương lạnh, ánh mắt nhìn Lăng Thiên cực kỳ bất thiện!

Lăng Thiên gãi gãi đầu có chút không hiểu. Sao tự nhiên đang êm đẹp lại tức giận vậy? Nhìn Lê Tuyết một khắc trước còn đang tươi cười đột nhiên lúc này bộ dáng phảng phất như chịu đại ủy khuất. Ta cái gì cũng không có làm à? Thực sự không làm gì mà! Trong lòng Lăng Thiên ngầm ca thán một tiếng, phụ nữ...phụ nữ thực sự là một loại sinh vật khó nắm bắt a!

“Rõ ràng rồi chứ? Ở chỗ này có ẩn dấu dấu vết của ít nhất một vị đỉnh cấp cao thủ, mà võ công người này cao hơn mười lăm người kia rất nhiều, thậm chí là có thể không dưới ta !” Lăng Thiên thở dài một hơi khẩu khí, hần làm ra dấu vết nọ là sợ Lê Tuyết xem không rõ ràng, lại quán lấy mình hỏi này hỏi nọ. Để tránh phiền phức cho nên mới làm mẫu một lần, không nghĩ đến không biết sao lại làm cho tiểu cô nãi nãi này sinh tức giận. Mặc dù không biết nguyên do nhưng Lăng Thiên cũng vẫn muốn đề cập lại đề tài này, chuyển dời sự chú ý của nàng đi. Tránh vạn nhất nha đầu này lại khóc gọi cha gọi mẹ.

Lăng Thiên không sợ trời đất, thế gian có rất ít khiến Lăng Thiên sợ hãi, thứ duy nhất hần sợ là phụ nữ rơi nước mắt, mà phiền nhất cũng là phụ nữ khóc lóc. Tự nhiên không có chuyện gì bỗng rơi nước mắt, thế có phiền không chứ? Không biết phụ nữ coi thân thể chính mình là cái đập nước hay sao mà tùy lúc nào cũng có thể tháo nước ra?

Cứ như vậy thì chẳng phải phụ nữ đã khiến nam nhân chúng ta chết đuối hết hay sao?!

“Ta có mắt mà, đâu cần ngươi nói?” Lê Tuyết vẻ mặt lạnh như băng nói.

“Ôi!” Lăng Thiên ngẩng mặt đón gió, bộ dáng như tao nhân mặc khách :

“Hôm nay có giai nhân Lê Tuyết

Hai hàng lệ nhỏ động bốn phương

Núi sông dường như cũng lu mờ

Trời đất cũng như phải cúi đầu

...Một khi đến như lời đình bạo nộ

Thế tựa Hoàng Hà với Trường Giang

...Thế gian mỹ nữ vạn vạn người

Nước mắt Lê Tuyết là đệ nhất.”

Hắn đem bài “Xem Công Tôn đại nương múa kiếm” hơi thay đổi mà ngâm lên, bắt chước giọng nữ khiến cho người nghe phải cảm thán, người nghe mà không chứng kiến tận mắt sẽ không thể tin nổi đây là do một vị nam nhi ngang tàng ngạo thị ngâm thơ mà cho rằng có vị phụ nhân nữ tử nước mắt chảy thành dòng đang ngâm thơ.

“Người... Người... thực sự là khiến ta chán ghét tới cùng cực!” Lê Tuyết vừa xấu hổ lại vừa tức giận mà lại cũng buồn cười, không giữ được vẻ mặt tức giận nữa mà tàn nhẫn giẫm chân một cái. Răng rắc một tiếng, chân nàng đã đạp gãy cành cây lớn đang đứng!

“Ha ha ha.” Lăng Thiên cười to ba tiếng nhưng lại nói: “Lê Tuyết, khí lực dưới chân ngươi thật là mạnh đấy. Cái này đúng là chín tắc kim liên khí lực còn lớn hơn so với ba tắc kim liên đó nha.” Lăng Thiên biết rõ thế giới này tất cả nữ tử đều bó chân, có lẽ Lê Tuyết cũng vậy.

Bó chân : Tục quán chặt chân cho các bé gái từ nhỏ, quan niệm chân càng nhỏ càng đẹp

“Ngươi!” Lê Tuyết tức giận, xoát một tiếng từ trên cây phi thân xuống hung tợn đánh tới hắn.

Lăng Thiên ha ha cười to, thân thể như cá trượt bắn ra ngoài, bắn ngược trở lại trên đại thụ, một đường chạy trốn. Lê Tuyết ở phía sau há miệng vung tay đánh giết không tha. Nếu không đem gia hỏa này hảo hảo giáo huấn một phen thì chính là khi dễ chính mình, làm chính mình nổi cơn điên mà!

“Chậm đã!” Lăng Thiên dừng lại, hai mắt chăm chú nhìn một vị trí trên cây đại thụ trước mặt “Ở đây cũng có một chỗ! Cao thủ đánh trộm quả nhiên không chỉ có một người!”

Lê Tuyết theo mắt hắn nhìn lại, thấy trên thân cây đại thụ khác có một dấu vết cực kỳ nhỏ. Đây là vết vỏ cây hơi bị cọ xát mà thôi, dấu vết nhỏ bé này sợ rằng có người toàn lực tập trung chú ý xem xét vẫn không thể phát hiện ra nhưng lại bị Lăng Thiên từ khoảng cách thật xa liếc mắt tìm ra! Không khỏi trong lòng cực kỳ bội phục.

Chẳng trách sao hắn kiếp trước lần kiếp này đều có thể tung hoành. Một người vốn là tuyệt đại thiên tài của gia tộc khi xưa, nay lại càng một tay làm mưa gió nổi lên. Chỉ riêng sự nhạy cảm tỉ mỉ vừa rồi thế gian này liệu có mấy người có thể so sánh được?

Trong lúc nhất thời. Lê Tuyết không ngờ quên cả giận, trong lòng nghĩ đến lời Lăng Thiên vừa nói “Quả nhiên lại là một chỗ” này câu nói, không do tò mò hỏi nói: “Ngươi sao lại biết người đánh lén không chỉ có một?”

Lăng Thiên chép miệng, nói: “Ngươi nhìn thử cái hố to kia đi.”

Lê Tuyết đưa mắt nhìn lại nhưng lại không hề phát hiện ra gì nên không do dự hỏi “Cái hố này sao lại to vậy”.

“Cái hố này to là do Thiên Lý dồn tấn xuống mà thủ thế, như vậy, lấy võ công của Thiên Lý tại sao phải thủ thế? Nếu bị địch nhân hai mặt giáp công mà nói thì Thiên Lý hoàn toàn có thể tránh ra hướng khác mà né tránh, tạm lánh mũi nhọn sau đó công kích lại. Nhưng Thiên Lý lại lựa chọn cố thủ. Điều này đã nói rõ là phương hướng khác khi đó có thể cũng không an toàn! Thiên Lý nếu vọng động nhất định sẽ để lộ ra sơ hở để cho địch nhân công kích cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn cố thủ! Mà vết chân và dấu vết va chạm quanh thân phát ra bốn phía nên có thể nói nội lực của Thiên Lý bắn ra bốn phương tám hướng. Như vậy là đã sáng tỏ, Thiên Lý đồng thời gặp phải công kích từ bốn phương tám hướng ”

“Nguyên lai là như thế!” Lê Tuyết bỗng nhiên bội phục gật đầu lia lịa. Cũng không biết là do bội phục phân tích của Lăng Thiên hay là bội phục tuyệt thế võ công của Thiên Lý!

“Sau khi tra soát một vòng các phương hướng khác ta phát hiện ra còn có dấu vết của ít nhất một người nữa” Lăng Thiên mỉm cười nói nhưng trong nhãn thần lại có chút vẻ sầu lo. Đối mặt với hoàn cảnh ác liệt

này, với cao thủ thân thủ tuyệt thế vô khổng bất nhập như thế, ngay cả Thiên Lý là thị thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng rơi vào cảnh bất an!

Thiên Lý, ngươi làm sao rồi?

Đối với cuộc sống bị truy sát gần đây, Lăng Thiên đối với vị Thiên Lý Giang sơn lệnh chủ một lòng muốn giết chết chính mình này trong tâm lại cũng không có mấy ác cảm, trái ngược lại có vài phần ý thương tiếc. Mặc dù nếu để cho hắn có cơ hội giết chết Thiên Lý thì hắn sẽ hạ sát thủ không chút lưu tình nào nhưng ở sâu trong lòng đối với tuyệt thế vô công của Thiên Lý, Lăng Thiên không thể không bội phục.

Đối với sự tịch mịch của Thiên Lý, Lăng Thiên cũng có chút hâm mộ. Người luyện võ cần phải nỗ lực rất nhiều mới có thể đạt tới đỉnh cao tịch mịch vô địch thủ này? Dạng người như vậy trong trăm vạn người mới có một a!

Từ sâu trong thâm tâm, Lăng Thiên tuyệt không hy vọng Thiên Lý này bị đám người phục kích ám sát mà chết. Hắn thà rằng sau khi võ công của mình đại thành đem Thiên Lý giết chết chứ không nguyện ý hắn chết dưới âm mưu quỷ kế mà Thiên Lý nhất định cũng sẽ suy nghĩ như vậy nhưng ngay lúc này, tại hiện trường trận chiến này mà nói thì khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra. Thiên Lý ngay cả không chết thì nhất định cũng sẽ bị trọng thương!

Lăng Thiên thở dài một hơi, sáng nay không biết hắn đã thở dài bao nhiêu lần nhưng lần thở dài này, một là khẳng định suy đoán của chính mình, hai là có chút lo lắng cho Thiên Lý. Nguyên nhân là vì tại một nơi khác gần đó hắn đã phát hiện ra dấu vết mai phục của cao thủ thứ ba.

Lại có ba cao thủ đỉnh cấp liên thủ tập kích!

Mười lăm nhất lưu cao thủ chính diện đối đầu và ba siêu cấp cao thủ ở một bên rình tập kích!

Trận thế thật mạnh.

Lăng Thiên đang tập trung tưởng tượng hoàn cảnh hiểm ác khi chiến đấu. Nếu đem vị trí của Thiên Lý đổi lại thành chính mình thì Lăng Thiên chợt rùng mình.

Thực lực của Thiên Thượng Thiên này thực sự là hùng hậu ! Đơn độc chỉ bằng vào mười tám người này, cho dù là Ngọc Gia là thế gia võ học ngàn năm uẩn súc cũng chưa nhất định dám khinh suất!

Lăng Thiên ngồi trên mặt đất trước mặt cái động lớn mà ngửa mặt trầm tư. Nếu thay vào vị trí của Thiên Lý là mình thì làm thế nào mới có thể trốn thoát. Sau vài phiên tính toán, Lăng Thiên buồn bã nhận định, nếu như đổi lại thành chính mình, lấy siêu diệu khinh công, công lực tinh thuần dưới bốn mặt hợp vây, tám phương nguy cơ như thế thì nếu may mắn không chết thì khả năng trốn thoát cũng chỉ có hơn phân nửa thành mà thôi, còn việc bị thương nặng tới mức không nhúc nhích được thì không thể tránh khỏi!

427. Chương 54: Thần Công Khuyết Hãm

Khó trách nhìn tràng diện trước mắt mà ta cảm giác rất không đúng! Nguyên lai là như thế, sự tình so với dự đoán của chính mình còn phức tạp hơn nhiều, hình như còn xuất hiện thêm một lực lượng khác.

“Đang suy nghĩ gì mà có vẻ xuất thần như thế.” Lê Tuyết ngồi bên cạnh hắn, thoải mái duỗi thẳng đôi chân thon dài, hai tay chống nạnh nghiêng mặt nhìn Lăng Thiên.

“Ta đang nghĩ, Thiên Lý nếu không chết thì theo ta phán đoán, dưới loại tình huống này, nếu như đem vị trí Thiên Lý đổi lại thành là ta thì kết quả tốt nhất sợ rằng cũng là bị nội thương phi thường nghiêm trọng, cũng không nhất định có thể phục hồi được.” Lăng Thiên trong đầu cấp bách vận chuyển nhưng vẫn không tìm ra kết quả chính xác. Vô luận là về phương diện nào mà nói, Thiên Lý lần này bị đánh trọng, cho dù không chết cũng nhất định là bị trọng thương! Nhưng từ dấu vết tại tràng diện này mà xem thì mười lăm người này mỗi người đều phun ra một ngụm máu tươi, chứng tỏ cũng đã bị nội thương nhưng xem ra mười lăm người này cũng không có ai chết.

Nguyên nhân là vì bọn hắc bị nội thương sau khi liều mạng cùng Thiên Lý, như vậy lúc đó Thiên Lý cũng không còn sức lực đâu để giết chết bọn hắc. Không thì, làm sao hắc có thể lưu lại hậu hoạn như thế.

“Thiên hạ đệ nhất cao thủ sao có thể dễ dàng chết như vậy?” Lê Tuyết cũng không xác định được nói.

“Rất khó nói.” Lăng Thiên cau mày nói.

“Như vậy là ngươi hy vọng hắc chết hay là hy vọng hắc vẫn còn sống ?” Lê Tuyết chớp chớp hai mắt hỏi..

Lăng Thiên cười khổ nói “Thật tâm mà nói, trong lòng ta rất mâu thuẫn. Ta rất hy vọng hắc vì vậy mà chết đi nhưng lại cũng hy vọng hắc vẫn còn sống”.

“Ta ngất”, Lê Tuyết làm bộ dáng như ngã ngửa ra nói: ” nam nhân các ngươi tâm tư thực sự là kỳ quái. Khó mà tưởng tượng được”.

Nam nhân thực sự kỳ quái? Lăng Thiên trợn mắt há hốc mồm. Có gì sai sao?

“Được rồi, không biết các ngươi có từng nghĩ qua chưa...” Lê Tuyết giả hoạt cười cười, cái miệng nhỏ nhắn tiếp cận gần vành tai Lăng Thiên nói: “Sự kiện này có chỗ rất lớn để ngươi có thể lợi dụng”.

“Chỗ để lợi dụng?” Lăng Thiên cả kinh đột nhiên quay đầu hỏi: ” Có gì mà ta có thể lợi dụng? Lợi dụng như thế nào” nhưng lại lập tức cảm giác thấy lỗ tai truyền đến một trận hơi nóng thì không kìm được cả người tê dại một trận. Khi hắc quay đầu lại thì đôi môi đỏ mọng của Lê Tuyết vốn đang tiếp cận gần tai hắc nay đã cắn chặt lấy vành tai.

Lăng Thiên mê muội một trận, cái này... tiểu nha đầu này lại thực sự có dũng khí!

Khi hắc quay đầu lại thì thấy Lê Tuyết sớm đã xấu hổ đỏ bừng mặt quay đầu đi, tiếp theo tựa hồ cảm giác quay đầu vẫn chưa đủ, tàn nhẫn hạ thấp đầu rồi co hai chân lại đem cái đầu giấu vào giữa hai chân, giống như đã điều trong sa mạc, đem đầu chôn chặt xuyên sâu vào trong cát.

Tình huống này hai người cũng không phải là chưa từng nghĩ đến nhưng nhìn Lê Tuyết đột nhiên xấu hổ như thế Lăng Thiên lại có chút buồn cười. Chẳng lẽ người chuyển thế thì ngay cả tính cách cũng chuyển theo? Nhớ lại nguyên lai nàng là người phi thường sáng khoái, đâu có vẻ dễ dàng thẹn thùng như thế này a.

“Hừm hừm...” Lăng Thiên giả bộ tức giận nói: ” nghĩ lại năm đó ngươi thường xuyên tựa vào người ta mà đâu có thẹn thùng bao giờ. Lúc này thì tốt rồi, mới vừa rồi ngươi phi lễ với ta mà ta còn chưa kịp phản ứng, chưa kịp kêu to lên thế mà ngươi cư nhiên lại thẹn thùng trước. Cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường a”.

“Ngươi là hoàn khổ nên mới không thẹn thùng!” Lê Tuyết xấu hổ kêu lên.

“Tốt lắm. Đẳng nào ngươi cũng chiếm tiện nghi rồi. Phi lễ thì cũng đã bị ngươi phi lễ rồi, bây giờ ngươi làm sao đây?” Lăng Thiên làm ra vẻ kẻ bị hại, muốn khóc lên mà không có nước mắt mà nói.

Lê Tuyết hằm hừ ngẩng đầu lên, xấu hổ đỏ hồng mặt nói: “Tiền thế như thế nào thì có liên quan gì tới bây giờ. Ngươi cũng nói là tiền thế và thế giới này ta và ngươi không có nửa điểm quan hệ. Ta họ Lê, ngươi họ Lăng, chúng ta trâu ngựa chẳng có quan hệ gì cả!”

Ách, Lăng Thiên không biết nói gì. Đề tài này có chút nhạy cảm, nha đầu này tựa hồ ám chỉ việc khác, có dụng tâm khác. Lăng Thiên bèn chuyển đề tài nói ” ngươi mới vừa nói, chúng ta có gì có thể lợi dụng được”.

“Cái gì chúng ta có thể lợi dụng. Ta với ngươi có quan hệ gì, đừng có làm loạn quan hệ giữa chúng ta! Ngươi là Lăng Thiên Lăng đại công tử, ta là hương dã nha đầu Lê Tuyết!” Rõ ràng cảm giác được Lăng Thiên né tránh, Lê Tuyết đang thẹn thùng đột nhiên sinh ra nộ khí, lại đột nhiên cảm giác cực kỳ ủy khuất, càng nghĩ lại càng thương tâm, nghẹn hai tiếng rồi nước mắt to như hạt đậu rơi xuống như mưa.

Lại đến rồi ! Trong lòng Lăng Thiên thầm than khóc hai tiếng, phụ nữ quả thực là rất khó hầu hạ! Không biết làm sao hắc đành đưa về mặt đau khổ nói: ” thôi thôi, nếu ngươi đã có cảm giác hứng thú thì ta lại để cho ngươi phi lễ một lần nữa vậy, dù sao cũng không phải là lần thứ nhất”. Nói xong Lăng Thiên làm ra vẻ liệt sỹ quyết tử, dùng một loại vẻ mặt anh dũng hiến thân không sờn lòng đem lỗ tai của mình chìa qua.

“Người!” Lê Tuyết tức giận, đưa tay nhéo cái lỗ tai hấn mấy vòng tê dại, hai người tức thì nháo thành một đoàn, đột nhiên không tự chủ được cùng nghĩ đến sự tình tuổi thơ tại tiền thế, không kìm được đồng thời cười lên, trong lòng cảm giác đầy ôn nhu. Một trận mưa gió bỗng nhiên cứ thế mà tiêu tan đi.

“Ta mới vừa nói, Tiêu Gia phái ra nhóm cao thủ này khiến ta có thể lợi dụng.” Lê Tuyết khẽ hất sợi tóc rủ xuống trước mặt, trên mặt vẫn mang theo một tia xấu hổ chậm rãi nói. Tuy nàng hay nói giỡn nhưng cũng không thể lúc nào cũng tùy ý bắt nháo, điểm đúng mực này Lê Tuyết rất biết cách sử dụng.

Nghe lời này Lăng Thiên cũng trầm ngâm “Nói rõ ràng thêm đi, ta vẫn có chút hồ đồ, lấy thể lực của bọn hấn thì ta có thể lợi dụng chỗ nào?”.

“Người ngu thế!” Lê Tuyết cười mắng một tiếng, thấy hấn cư nhiên đoán không ra thì trong lòng không khỏi tự thỏa mãn nói: “Ta nghe người nói qua, kẻ Tiêu Gia kiêng kỵ nhất trước mắt đáng ra là người a”.

Lăng Thiên suy nghĩ sâu xa rồi chợt gật gật đầu, hai mắt chợt sáng lên: “Không sai, quả nhiên là một câu nói tỉnh người trong mộng mà xác thực đúng là có giá trị lợi dụng, hơn nữa là có chỗ lợi dụng thật lớn a. Thực sự là nghe cao nhân chỉ điểm một câu còn hơn cả đời đọc sách a”.

Lăng Thiên đầu óc vận chuyển linh hoạt, Lê Tuyết hơi đề cập đến một điểm hấn liền rõ ràng điểm mấu chốt.

“Đại địch lớn nhất trước mắt Tiêu Gia là ta mà kẻ bọn hấn cố kỵ nhất cũng là ta. Đại lực cản không cho bọn hấn thống nhất thiên hạ tuyệt không phải là Ngọc Gia mà là ta! Một điểm này bọn hấn rất rõ ràng cho nên kẻ bọn hấn muốn giết nhất cũng không phải là người khác! Lúc ta ở trong bọng cây đại thụ đã nghe được Mộng Tuyết Trần nói qua. Việc giết chết ta là nhiệm vụ hạng nhất mà Tiêu Gia giao cho bọn hấn”.

Lăng Thiên ha ha cười nói: “Dưới loại tình huống này, điều bọn hấn mong muốn nhất là chờ Thiên Lý giết chết ta, hoặc giả Thiên Lý làm ta bị thương nặng mà tới chiếm tiện nghi. Việc đầu tiên là xác định tin tức ta chết rồi mới ra tay với Thiên Lý. Đây mới là trình tự chính xác nhưng bọn hấn vẫn lựa chọn trước tiên ra tay với Thiên Lý, điều này đã làm sáng tỏ một điểm”.

Lăng Thiên tự tin nói: “ Trong lòng Tiêu Gia, địch nhân lớn nhất và đáng cố kỵ nhất chính là ta nhưng theo Thiên Thượng Thiên nhận định thì kẻ đại cừu của bọn chúng lại là Thiên Lý! Mà Thiên Thượng Thiên lại là lực lượng lớn nhất hậu thuẫn sau lưng Tiêu Gia. Điều này đã nói rõ, Tiêu Gia cùng Vô Thượng Thiên có hiềm khích ra mặt! Nếu không tại lúc khẩn yếu quan đầu như thế này lại không ngờ vì việc tư mà bỏ việc công!”.

“Mà người thì có thể lợi dụng hiềm khích này mà làm thành chuyện lớn” Lê Tuyết thông minh cười nói.” Bất quá sự tình này nếu có làm thì sợ cũng không dễ dàng”.

“Khẳng định là chuyện này không dễ dàng, nếu mà dễ dàng thì sợ rằng Ngọc Mãn Lâu đã sớm làm rồi, đâu có đến lượt ta?” Lăng Thiên hắc hắc cười, “ nhưng nếu bọn hấn đã sớm có hiềm khích thì chúng ta cũng sẽ có điểm lợi dụng được!”.

“Ta cảm giác được đám người này tựa hồ cũng không quá coi trọng mệnh lệnh của Tiêu Gia.” Lê Tuyết chậm rãi nói: “Quan hệ giữa bọn hấn hoặc giả nói không chừng có rất nhiều điểm kỳ quặc.” Lăng Thiên thâm trầm cười rồi âm u nói: “Thiên hạ dị loạn hôm nay, ai là chủ. Thiên Thượng Thiên chưa nhất định đã siêu nhiên như Vô Thượng Thiên. Hắc hắc hắc”.

Lê Tuyết ngạc nhiên rồi đột nhiên rõ ràng ý tứ của hấn mà vỗ tay cười nói: “ Diệu kế! Quả nhiên là diệu kế!”.

Lăng Thiên cười cười, trong lòng cẩn thận tính toán lại một phen, hai mắt càng lúc càng sáng.

“Được rồi. Thiên ca. Võ công của người trước mắt đã đến tầng thứ mấy của Kinh long thần công rồi?” Lê Tuyết hỏi nhưng không biết vì sao khi hỏi câu này thì trên khuôn mặt trắng như tuyết đột nhiên chậm rãi đỏ lên.

Lăng Thiên ca thán: “Kinh Long chín tầng.”. Khi nói đến câu này thì trong lòng cảm giác có chút thất bại. Chính mình đột phá cảnh giới Kinh long tầng thứ chín một đoạn thời gian không ngắn, hơn nữa trong đoạn thời gian này còn từng ăn một khóa cực phẩm Đại hoàn đan, thêm vào đó dưới áp lực truy sát của Thiên

Lý, võ công cảnh giới đã đến lúc đột phá, chính ra đã phải sớm tiến vào tầng thứ mười mới đúng. Thế mà ngay lúc này ngay cả một điểm dấu hiệu đột phá cũng không có, thật sự là làm cho người ta phiền não mà!

“Kinh Long chín tầng? Trời à!” Lê Tuyết sợ hãi kêu lên: “Người tu luyện kiểu gì vậy. Trong lứa tuổi chúng ta năm đó, người tu luyện nhanh kinh người, gần như người là số một!”

“Ta là số một?” Lăng Thiên hồ nghi hỏi một câu, đột nhiên nguy hiểm nheo hai mắt lại “Người có ý tứ gì?”

“Khụ khụ, ” Lê Tuyết ho khụ khụ hai tiếng có chút bất hảo nhìn Lăng Thiên, tựa hồ rất bất hảo mở miệng nói: “Thiên ca, người cũng biết vào lúc đó người chỉ là vãn bối thôi, cho nên khụ khụ khụ”.

“Gia tộc khi cấp cho chúng ta khẩu quyết Kinh long Thần Công đã động tay chân?” Lăng Thiên lạnh lùng hỏi. Lúc này mặc dù đã là người của thế giới khác, thân tại hai thế giới, vô luận là như thế nào, sự tình cũng đã như thế. Ngay cả Lăng Thiên có hận ngất trời, tựa hồ cũng không có thể tái xuyên việt quay về đi tìm mấy lão già kia tính sổ. Mà chuyện công pháp này cơ hồ toàn bộ không có quan hệ tới Lê Tuyết nên cũng không thể đem nộ khí phát tác trên người nàng, cho nên Lăng Thiên rất nhanh bình tĩnh xuống.

“Xác thực là có động tay chân.. ” Lê Tuyết chậm rãi nói: “Hệ phái các người tu luyện khẩu quyết Kinh Long Thần Công, từ tầng thứ tư trở đi là không còn trọn vẹn. Nếu cứ cường hành tu luyện thì võ công mặc dù cũng có thể tiến cảnh nhưng tổn hại đối với thân thể cũng đồng dạng rất lớn. Cho nên các vị trưởng lão phái hệ các người trên người cũng ít nhiều có ám tật cũng là do nguyên nhân này. Cũng do đó mà gia tộc tại tiền thế tại sao lại không dung người như thế”.

Lăng Thiên trầm mặc nghĩ đến mấy vị trưởng lão kiếp trước mỗi khi gặp trời mưa gió thì đều đau đớn sống đi chết lại. Tất cả mọi người cũng đều cho rằng là do vết thương cũ, không nghĩ đến nguyên nhân chân chính lại là như thế.

“Nguyên nhân là do người là kỳ tài ngút trời! Không ngờ chưa đến hai mươi tuổi đã một đường luyện đến Kinh Long tầng sáu đỉnh phong mà lại không có xuất hiện vấn đề gì! Chỉ cần cấp cho người thêm vài năm thời gian, người liền có thể trùng phá Kinh Long tầng bảy, thậm chí là hơn nữa. Đến khi đó, người nhất định là có thể phát hiện ra vấn đề trong công pháp. Hai đại phái chúng ta bất hòa đã lâu, một trận đại chiến là không thể tránh được! Thậm chí sẽ làm cho cả một gia tộc suy sụp! Mà đích hệ chúng ta lại không có một ai có thể áp chế được người! Mà lúc đó hai đại phái hệ tranh chấp đã đến lúc gần bộc phát! Do đó, gia tộc quyết định trước tiên đem người loại bỏ sau đó lợi dụng người để áp chế phái hệ của người!”

Lăng Thiên cười lạnh một tiếng, mím chặt hai môi lại.

428. Chương 55: “nghỉ Ngơi” Như Thế

Lê Tuyết lạnh lùng nói: “Ở trong gia tộc của chúng ta ngoại trừ lão tổ tông sáng chế ra công pháp này thì chưa từng có một ai có thể luyện vượt quá Kinh Long thần công tầng thứ mười, không nghĩ đến người không ngờ tiến cảnh nhanh đến vậy!”

” Kinh Long thần công tầng thứ mười, cùng tầng thứ mười một và tầng thứ mười hai đều đã sớm bị thay đổi toàn bộ. Cho dù tư chất người có tốt hơn nữa thì cũng không có cách nào luyện hết được, tu luyện càng nhanh thì khả năng tẩu hỏa nhập ma cũng càng lớn. Cái này là ta cũng vô ý nghe nói. Nhưng mà hiện giờ người chỉ dựa vào một bộ công pháp không trọn vẹn luyện mà có thể đạt đến tầng thứ chín của Kinh Long thần công, việc này quả thực là kỳ tích! Nhưng lúc này người đã đến đỉnh phong, nếu như cứ ỷ theo công pháp này mà cường hành đột phá Kinh Long thần công tầng thứ mười, sợ rằng lập tức sẽ bị tẩu hỏa nhập ma!”

Lăng Thiên thở ra một hơi khẩu khí, bình tĩnh nói: “ Nguyên lai là như thế” rồi không nói gì nữa. Trách không được bình thường chính mình khi tu luyện luôn cảm giác được có chút gì đó không thích hợp. Lăng Thiên có thiên phú võ học tuyệt thế, trong lòng ghi nhớ vô số võ công mật phổ, mỗi khi gặp phải chỗ không giải quyết được thì liền tham khảo công pháp khác, chung quy có thể dùng đó mà khám phá vượt qua khó

khẩn nhưng công pháp càng lúc càng cao thâm, Lăng Thiên cũng càng lúc càng không thể lần ra được. Cuối cùng đành dừng lại tại bình chương đột phá Kinh Long thần công tầng thứ mười!

Lê Tuyết trong lòng vốn muốn mượn sự kiện này hảo hảo khiến hắc cấp bách lo lắng một phen, cũng nhân tiện xem dáng vẻ hắc khi cấp bách như thế nào, không nghĩ đến Lăng Thiên chỉ nói mỗi một câu ‘Thì ra là như thế’ khiến nàng thất vọng, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “ Chẳng lẽ ngươi một điểm cấp bách cũng không có sao? Võ công của ngươi sẽ rất khó có thể tiến cảnh đó !”

Khóe miệng Lăng Thiên khẽ nhếch lên lộ ra một tia tiểu ý: “ Nếu là người khác nói thì ta khẳng định là sẽ rất sốt ruột, ta phi thường quan tâm đến võ công của ta! Nhưng nghe ngươi nói, ta lại không sốt ruột, ngược lại rất yên tâm.”

“Tại sao?” Lê Tuyết thật sự là tò mò. Vì sao Lăng Thiên không ngờ lại có kiểu suy nghĩ như thế ?!

“Nhớ lại thời gian đó, nữ tử trong gia tộc không được tiếp xúc với Kinh Long Thần Công. Đây là truyền thống trong gia tộc, tuyệt học chỉ truyền cho nam không truyền cho nữ, chính vì thế nên người đáng ra không có cơ hội tiếp xúc với Kinh Long Thần Công, càng đừng nói có thể tu luyện võ học trong đó.” Lăng Thiên hắc hắc cười nói: “ Vậy nhưng ngươi thế mà lại biết ta luyện Kinh Long Thần Công có khiếm khuyết, lại thông hiểu kinh công thân pháp tinh diệu nhất trong Kinh Long Thần Công. Nha đầu, ngươi không nhanh đem công pháp chuẩn giao ra, còn đợi khi nào?”

“Ngươi làm sao biết ta nhất định có công pháp chuẩn?” Lê Tuyết giống như mèo bị giẫm đuôi nhảy dựng lên: “ Ta không có, ta không có...”

“Không cần phải sốt ruột giải thích, giải thích chính là che đậy mà che đậy chính là xác thực! Ngươi không có? Ngươi không có thì tại sao cố ý nói ra để làm cho ta sốt ruột?” Lăng Thiên cười cười chế nhạo nói: “Kỳ quái thật đấy. Tiểu nha đầu, từ nhiều năm nay, mỗi lần chỉ cần thấy ngươi quệt quệt cái miệng là ta đã biết ngươi...”

Lê Tuyết vội giơ tay che miệng hắc, mặt đỏ bừng nói: “Tốt, tốt lắm, ta phục ngươi rồi , đừng nói nữa, ngươi vừa mới mở miệng ra là ta đã biết không nói được gì hay ho mà!”

Lăng Thiên hắc hắc cười nói: “... là ta nói, ngươi quệt quệt cái miệng là ta đã biết ngươi muốn ...chuyển hướng phi thân sang hướng nào. Ngươi nghĩ đến cái gì vậy? Ai nha, tư tưởng của ngươi, nha đầu này thật là không lành mạnh đấy.”

“Lăng... Thiên!” Lê Tuyết giẫm chân rống to.

“Ừm? Có việc gì vậy”. Lăng Thiên có chút thú nhìn nàng nhún vai hỏi.

Lê Tuyết mười phần rất không cam lòng thất bại thở dài nói : “ Phải nói tiền thế ngươi chung quy ít nhiều còn có chút phong thái quân tử, còn lúc này ngươi, từ đầu đến chân đều là ...vô lại”.

Lăng Thiên ánh mắt lạnh đi, hừ một tiếng nói: “Phong thái quân tử? Tiền thế nếu không phải ta muốn duy trì cái phong thái quân tử đáng chết này thì Lăng Gia sớm đã bị ta tiêu diệt rồi mà ta cũng đâu có tạo ngộ bị thảm như thế chứ?! Tại sao ta lại đến nơi này?? Trên đời này, bọn đáng chết nhất chính là chân chính quân tử, đại anh hùng! Bọn hắc đáng chết mà không oán trách được người khác! Đám người chó chết này toàn đem nhược điểm phô bày hết trước mặt địch nhân, thậm chí còn mù quáng đem địch nhân coi như tâm phúc, không chết mới gọi là lạ!! Ngươi không định ngày thơ khờ khạo bắt chước mấy diễn viên trong tiểu thuyết đấy chứ!”

Lê Tuyết im lặng không nói gì, nửa ngày sau mới nói: “Ta hiển nhiên không ngày thơ khờ khạo nhưng là... Tại tiền thế ngươi xác thực chính là một đại anh hùng, quân tử chân chính mà!”

Lăng Thiên cười khổ một tiếng nói: “Ngươi ca ngợi ta sao? So với việc chỉ vào mũi ta mà mắng còn dễ chịu hơn. Ngươi cứ trực tiếp gọi ta là liệt sĩ còn dễ nghe hơn một chút! Tại thế giới này ta không còn muốn làm đại anh hùng, chân quân tử gì nữa, ta chỉ muốn là chúa tể, duy ngã độc tôn!”

Lê Tuyết khẽ cười một tiếng nói: “ Tốt lắm, nhân rồi ta cũng muốn nói lại. Lúc này xác thực ta có khẩu quyết Kinh Long Thần Công, ngươi cũng hảo hảo muốn nghe. Mặc dù lúc này ngươi đã đến cảnh giới tầng thứ chín đỉnh phong nhưng do công pháp khuyết thiếu, kinh mạch nhất định đã bị tổn hại. Cũng may ngươi

có tiên thiên chi khí mẫu thể thánh thai tinh khiết nên kinh mạch ngay cả có tổn hại thì cũng có thể được chữa trị nhanh chóng. Nhưng nếu cứ theo công pháp này mà tu luyện lâu dài thì nhất định là không chịu đựng được. Nếu như ngày đó thực sự đến thì lúc đó đã muộn rồi. Chính vì vậy hãy nhanh chóng tu luyện theo công pháp hoàn chỉnh đi, việc này không thể trì hoãn được, càng sớm càng tốt! ”

Lăng Thiên ha ha cười: “Cái chúng ta đầy đủ nhất hiện nay chính là thời gian nên không cần sốt ruột. Người cứ cấp cho ta bản viết tay đi, việc này cũng tốn nhiều thời gian, đến lúc đó ta cứ trực tiếp cầm giấy mà tu luyện từng điểm một là được rồi.”

Lê Tuyết trừng lớn mắt tức giận nói: “Người quả thực là tiện nghi quá nha, Lăng đại công tử! Người coi bản tiểu thư là nha hoàn sai khiến hả ? Thực sự là rất quá phận rồi!”

Lăng Thiên hắc hắc cười nói: ” Coi người là nha hoàn sai khiến sao? Ta không có dũng khí, không có dũng khí, vạn vạn lần không có dũng khí! Bất quá, chúng ta ngay lúc này xác thực là có rất nhiều sự tình phải làm, mà theo như lời người những việc này đều là công việc trường kỳ. Người cho rằng ta chỉ cần một hai ngày là liền có thể điều chỉnh hết tất cả sao? Như vậy thì người cũng rất xem trọng ta, thực sự coi ta là thần tiên rồi.”

Lê Tuyết cau mày suy nghĩ một lúc. Nàng cũng là đại hành gia nên rõ ràng Lăng Thiên nói có đạo lý. Nàng thúc dục Lăng Thiên đại để là do trong lòng lo cho thân thể của Lăng Thiên. Lăng Thiên cũng không phải là người không biết cân nhắc nặng nhẹ, hẳn đã quyết định sau này từ từ tu luyện lại thì Lê Tuyết cũng không phản đối mà nói: ” Nhưng mà người phải bắt đầu ngay từ bây giờ, từng bước từng bước một.”

“Điều đó là đương nhiên, người tưởng ta không sợ chết sao?” Lăng Thiên mở to miệng đáp ứng.

“Chúng ta sẽ ly khai nơi này sao? Đầu tiên là muốn đi chỗ nào?”. Lê Tuyết nhìn cảnh sắc chung quanh, thần sắc có chút quyến luyến không thôi. Dù sao đây cũng là nơi nàng ở từ nhỏ đến giờ.

Lăng Thiên hơi trầm ngâm lãnh đạm nói: “Tạm thời ta nghĩ không thể quay về Thừa Thiên, một khi Giang sơn lệnh truy sát chưa chấm dứt và một ngày chưa xác định được hành tung của Thiên Lý thì chúng ta cũng không thể khinh thường, thực lực của hắn thật sự rất kinh khủng! Hai là, Lăng Thần và Lăng Kiếm bọn hắn ngay lúc này mới vừa bắt đầu tập tữ mình xử lý mọi chuyện không có ta, nếu giờ ta mà quay về thì việc muốn nhân dịp này huấn luyện bọn họ sẽ uống phí hết. Ba là, Tiêu Gia và Thiên Thượng Thiên đối với ta khẳng định là chưa chấm dứt ý định đánh trộm, chúng ta vì thế mang bọn hắn quanh quẩn vui đùa một phen, thuận tiện đi xem lão bằng hữu Ngọc Gia và Đông Phương Gia này một chút. Thứ tư là...” Lăng Thiên xoa cằm mỉm cười: “Ta đến thế giới này nhiều năm mà còn chưa thực sự được thoải mái chơi đùa trong khi phải gánh cái danh đệ nhất hoàn khó! Lần này coi như là đi nghỉ ngơi, phải nghỉ ngơi xả láng cho đã ghiền mới được”.

“Nghỉ ngơi? Cho đã ghiền?” Lê Tuyết cười phì một tiếng “Lăng đại công tử nghỉ ngơi thật là tốt a. Dưới sự truy sát của toàn bộ sát thủ trong thiên hạ mà muốn nghỉ ngơi à? Người cẩn thận kéo khéo quá hóa vụng, vạn nhất bị mười tám người Thiên Thượng Thiên vây công thì người cũng chỉ có kêu trời mà thôi, khi đó người sẽ biết thế nào là chân chánh đã ghiền ”

“Vây công ta?” Lăng Thiên ha ha cười to nói: “Nếu như bọn hắn chân chánh vây công ta thì ngày chết của bọn hắn đã đến! Người nhìn ta có ngu như Tổng Quân Thiên Lý nọ không mà cùng bọn hắn công bình quyết đấu? Nói đùa! Ta chơi đùa mà không khiến bọn hắn chết thì ta không gọi là Lăng Thiên!”

“Nói vậy cũng có lý...” Lê Tuyết đồng cảm khê gật gật đầu nói: ” Dưới tầng tầng âm mưu quỷ kế của người, tính mạng của đám người này thật sự là đáng lo lắng! Nhưng mà ta thấy rất lạ, với tu vi ám khí xuất thần nhập hóa của người vậy mà không hiểu tại sao gã ngu Thiên Lý kia có thể tránh hết được, chẳng lẽ người chưa phát huy toàn lực sao?!”

“Kỳ thật cũng không phải, tất cả chiêu số vương bài của ta cơ hồ đã dùng hết trên người Tổng Quân Thiên Lý này rồi. Hắn có thể ngốc nhưng lại là một kẻ quân tử ngốc khả ái, cũng là một quả dưa ngốc có thực lực khó mà tưởng tượng được! Nếu như hắn có thể không từ một thủ đoạn nào thì cho dù có ba gã Lăng Thiên cũng đã chết từ lâu rồi!” Lăng Thiên lắc đầu nói.

“Trên sườn núi kia xác thực là ta đã đánh giá thấp thực lực siêu tuyệt của hắn, quả nhiên chúng ta không bằng được nhưng không phải là người đã có kế hoạch vạn toàn sao? Chân chính đại khai sát giới sao? Người

không sợ giết chóc quá nhiều có thể bị trời phạt hay sao?” Lê Tuyết nói.

“Bị trời phạt sao?! Ha ha ha ha...” Lăng Thiên cười to cao giọng ngâm:

“Làm nam nhi, phải bạo lệ

Khi gặp chuyện không lưỡng lự

Nam nhi một khi đã giết người,

Sẽ giết người không lưu tình

Cơ nghiệp ngàn thu bất hủ

Đều có được từ trong giết người!

Ba bước giết một người

Tâm dừng mà tay không dừng.

Máu chảy thành sông!

Thây chất như núi!

Giết một người là có tội!

Giết vạn người là anh hùng!

Giết chín trăm vạn là anh hùng trong anh hùng!

Anh hùng trong anh hùng

Không cùng đạo, trăm vạn người chửi

Ngàn vạn người căm hận nghiêng răng

Dù vậy, đưa mắt nhìn thế gian ngàn năm qua

Có anh hùng nào mà không giết người?

Ha ha ha...”

Trong tiếng ngâm dài, Lăng Thiên sải bước mà đi, thân hình anh tuấn lại tựa hồ như bị bao phủ trong một phiến mây đen bí hiểm, mang theo một trận huyết vũ tinh phong!

Lê Tuyết dần dần đi xa cuối cùng biến mất tại ngã rẽ.

Thương Sơn tịch tịch, cây cối rậm rạp cùng cái hồ to nơi sườn núi đều đã chứng kiến một trường đỉnh phong chi chiến!

Bắc Ngụy.

Ngọc Gia.

Chỉ Điểm Giang Sơn Các!

Ngọc Mãn Lâu vẽ mặt âm trầm đứng trước cửa sổ, bên ngoài cửa sổ bầu trời phong vân cuộn cuộn, mây đen đầy trời, đột nhiên gió thổi ào ào tựa như cục diện Bắc Ngụy trước mắt, khắp nơi đều là mưa gió, vạn phần hỗn loạn!

Bắc Ngụy hoàng thất chỉ trong một ngày đêm bị diệt mặc dù lúc mới nghe khiến cho người ta phải sợ hãi nhưng do có sự quản lý của Ngọc gia nên trong Minh Ngọc thành kỳ thật thì cũng không có gì gọi là quá mức hỗn loạn. Dù sao có Ngọc Gia ở đây thì có hoàng thất hay không cũng không vấn đề gì. Cũng một phần do tại trận chiến trước, Bắc Ngụy gần như toàn quân bị tiêu diệt khiến cho thực lực của Bắc Ngụy hoàng thất bị tổn hại lớn mà uy tín cũng đã tới mức thấp nhất!

429. Chương 56: Một Phiến Hồn Loạn

Hôm nay hoàn toàn không còn hoàng thất tồn tại, cũng không còn hoàng quyền chế ước nhưng Minh Ngọc thành cũng không có loạn thành một đoàn như thế nhân tưởng tượng. Các cấp quan viên vẫn thực hiện chức trách của mình, không hề hỗn loạn. Ngọc Gia giống như là vạn niên bàn thạch, không chút động tĩnh! Điểm này khiến cho các thế lực đến phúng viếng đều rất là thất vọng.

Muốn nói chân chánh hỗn loạn thì bắt đầu từ vài ngày nay, sau khi thủ bị nha môn Minh Ngọc thành bị một trận đại hỏa ngoài ý muốn, Minh Ngọc thành chủ bị đâm chết tại nha môn! Sau đó trong Minh Ngọc thành liền xảy ra một loạt các sát án, trong một đêm mưa máu đầy trời, trong đó có rất nhiều quan viên trước sau khi bị đâm chết! Sự tình này tại Minh Ngọc thành đã dấy lên một cơn sóng lớn.

Trong số các quan viên bị sát hại bao gồm cả thủ bị phủ, tri phủ nha môn, hình bộ nha môn, binh mã ti, là bốn cơ quan quản lý trọng yếu, nên có thể nói là đã cơ bản đem cả bộ máy quản lý của Minh Ngọc thành đánh cho tan nát mà người sáng suốt thì liền có thể nhìn thấy được trận chém giết này vẫn còn tiếp tục.

Quả nhiên!

Trong vòng ba ngày tiếp theo, trong Minh Ngọc thành lại có hơn ba mươi quan viên lớn nhỏ các bộ phận bị sát hại. Cả Minh Ngọc thành bỗng nhiên bị hãm vào một phiến hỗn loạn đến cực độ!

“Đệ Nhất Lâu! Hảo một Đệ Nhất Lâu! Quả nhiên là thủ đoạn thông thiên!” Ngọc Mãn Lâu hai mắt điện quang chợt lóe lên, oán hận đập một chưởng vào mặt án kỷ bên cạnh. Cái án kỷ bằng gỗ đàn mộc này đã vô thanh vô tức hóa thành mạt phẫn!

Một hắc y nhân như u linh bay vào nói ” bẩm báo gia chủ, thuộc hạ có được tin tức, thiếu chủ Thủy Gia Thủy Thiên Huyền bốn ngày trước đã bí mật tiềm nhập vào Minh Ngọc thành, trước mắt chưa rõ tung tích.

“Thủy Gia, Thủy Thiên Huyền?!” Ngọc Mãn Lâu hơi kinh dị kêu lên một tiếng, nhũu mày nói ” Chẳng lẽ việc này là do Thủy Gia đang làm trò quỷ mà không phải là Lăng Thiên gây ra”.

Ngọc Mãn Lâu bình tĩnh quay đầu lại thong thả đi vài bước, trên mặt lần đầu tiên có vẻ không xác định nói” Người trước hết mời nhị gia cùng tam gia đến đây đồng thời truyền lệnh lục soát toàn thành tìm kiếm Thủy Thiên Huyền! Kẻ nào cản trở giết không tha!”

“Dạ” Hắc y nhân đáp ứng một tiếng rồi vô thanh vô tức biến mất.

Ngọc Mãn Lâu khê thở dài một tiếng, thật khó bề phân biệt a!

Đầu tiên là Bắc Ngụy hoàng gia trong một ngày một đêm bị tiêu diệt, tiếp theo là rất nhiều quan viên Minh Ngọc thành bị sát hại. Ngọc Mãn Lâu lúc đầu một mực cho rằng việc này là do Lăng Gia hạ thủ không thể nghi ngờ gì nữa! Chỉ có thể gia nắm giữ đại lượng tài phú như Lăng Gia mới có thể thuê Đệ Nhất Lâu ra tay. Lý do hiển nhiên là vì trả thù, nếu như là chuyện này thì Ngọc Mãn Lâu tuyệt đối có thể lý giải vì nếu đổi lại là hãn tại tình huống này cũng làm như vậy. Nhưng đột nhiên lại nhận được tin tức ngoài ý muốn này làm cho Ngọc Mãn Lâu đối với nhận định trước đây nổi lên hoài nghi!

Nếu việc này do Lăng Gia gây nên thì cũng không khó giải quyết nhưng nếu là do Thủy Gia gây nên thì sự tình lại rất không đơn giản. Thời gian còn lại trước cuộc chiến chỉ còn có hai năm rưỡi mà Thủy Gia đã tiến hành xâm nhập Thiên Tinh đại lục với quy mô lớn. Đầu tiên là khống chế Bắc Ngụy tấn công Thừa Thiên rồi lúc này lại xuất ra thủ đoạn này, Thủy Gia, đến tột cùng là muốn làm gì?

Bất quá chỉ có hai năm rưỡi thời gian mà thôi, sao Thủy Gia lại sốt ruột như thế. Chẳng lẽ Thủy Gia xảy ra sự tình gì sao.

Nghĩ đến đây Ngọc Mãn Lâu đột nhiên cảm giác trái tim nhảy lên kịch liệt. Nếu thực sự là như thế thì đây là cơ hội trời cho cũng không chừng.

Đông đông, có tiếng cước bộ truyền đến rồi có tiếng một người lớn giọng ầm ầm nói: “Đại ca, lúc này Minh Ngọc thành đang hỗn loạn, ngài nên hạ lệnh cho Đại trưởng lão cùng Tam trưởng lão quay về. Hai lão này ở đó ăn không ngồi rồi thì ta cũng không thêm nói, mẹ nó vậy mà hai lão bắt từ đó lại còn không biết ý! Đổi lại là Tam gia ta thì không còn mặt mũi nào ở đó nữa! Chúng ta đường đường là ngàn năm thế gia a!”

Đại giá của Ngọc Tam Gia Ngọc Mãn Thiên đã đến !

“Người nào có dũng khí nói bọn hần tại Thừa Thiên ăn không ngồi rồi”. Ngọc Mãn Lâu lạnh lùng nói “Ta lúc này cũng không muốn rút lui nhưng nếu rút lui quay thì lúc này đã không thể nói muốn rút lui là có thể rút lui nữa vì đã thành thể cười hổ, khó mà vận toàn được”.

“Chẳng lẽ hai lão già kia lại có dũng khí công nhiên cãi lời đại ca ngươi”. Ngọc Mãn Thiên nhảy dựng lên “Ta phải đi Thừa Thiên đem bọn hần trời quay về! Lần trước do ta khinh thường mà bị một tiểu tử làm cho ngã ngựa, bây giờ lão tử toàn bộ tốt lắm, muốn tìm hần tính toán lấy lại thể diện!”

“Hừ! Tính toán. Theo ta điều tra, kẻ lần trước đánh ngươi bị thương chính là Giang sơn lệnh chủ Tổng Quân Thiên Lý. Người này võ công kiệt xuất thiên hạ, đương thế không có ai bằng, cả đời này ngươi không có hy vọng báo thù rồi. Ngươi ở lại cho ta”. Ngọc Mãn Lâu hừ một tiếng, tiếp theo tay đưa qua một phần tin tình báo nói ” Đối với chuyện tình tại Thừa Thiên, ngươi có cái nhìn như thế nào”.

“Đại ca! Ta không cam lòng chôn chân ở đây nha, thà rằng bị người ta đánh chết chứ cũng không thể bị người ta hù dọa mà chết. Ngươi không phải là không biết khả năng nhận thức chữ của ta có hạn, đưa cho ta xem gì làm gì cho mất công”. Ngọc Mãn Thiên lăm bằm nói, tỏ vẻ không tình không nguyện mà đuổi tay nhận lấy, chú mục nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt hần một phiến mờ mịt.

“Ngươi cầm ngược rồi!” Ngọc Mãn Lâu cuối cùng phát hiện ra chỗ không đúng, tức giận vung tay cộp lên đầu hần một cái.

“Á á” Ngọc Mãn Thiên cười hai tiếng tránh qua một bên rồi trừng hai mắt đến nửa ngày không biết là đang nghĩ gì. Một lúc sau hần mới trộm nhìn Ngọc Mãn Lâu nói: “Đại ca, ta mặc dù là chí sĩ nho nhã nhưng cũng biết đạo lý phải biết cầu thị học hỏi, ngài giải thích cho ta một chút hắc hắc hắc”

“Nho nhã chí sĩ? Ngươi là hần dẫn thì có”, Ngọc Mãn Lâu há miệng mắng to: ” ngươi là nho nhã chí sĩ cái con chó, trừ uống rượu đánh nhau ra thì cái gì cũng không hiểu? Thi từ ca phú một khiêu không thông, cư nhiên ngay cả một chữ cũng không nhận ra, lại có dũng khí tự xưng cái gì là nho nhã chí sĩ! Thực sự là mất mặt Ngọc Gia ta”.

“Đại ca nói quá lời rồi”, Ngọc Mãn Thiên đắc ý dào dạt nói:” nghĩ đến tại Nhã văn hội ở Thừa Thiên, tam đệ ta đã từng đương tràng thi phú, chấn động cả văn đàn thiên hạ”.

Một thanh âm văn nhã tựa hồ bị nghẹn cười nói: “chính là trong tay Lão Tử cầm một thanh kiếm. Không sai không sai, ta và đại ca cũng đã từng đọc, đích xác là khí thế bất phàm, không giống phàm nhân. Quả nhiên là thông đạt, bảy khiêu thì có ít sáu khiêu thông!” Theo tiếng nói, Ngọc Mãn Đường tiến vào. Nghe ra thì Ngọc nhị gia tâm tình tựa hồ cũng không tệ hơn nữa sau khi nghe nói Ngọc Bằng Nhan được bố trí vào Lăng Phủ biệt viện thì sự bất mãn đối với Ngọc Mãn Lâu cũng giảm xuống.

Ngọc Mãn Thiên đắc ý cười, há to miệng tưởng nứt ra ” nhị ca cũng nói vậy, ha ha cáp, ta cũng thông lục khiêu, đại ca ngươi nghe thấy chưa. Hắc hắc, thế mới nói Ngọc Gia chúng ta cũng là thư hương môn đệ, nho nhã chí sĩ”.

“Câm miệng! Ngươi là một gia hỏa chẳng biết xấu hổ! Ngươi cho rằng nhị ca tán thưởng ngươi sao?” Ngọc Mãn Lâu chán nản nói.

Ngọc Mãn Thiên cúi đầu đi đến trước mặt Ngọc Mãn Đường nhếch miệng cười: “Nhị ca ngài xem xem, cái tờ giấy này nói cái gì, nói cho huynh đệ một chút, ta một khiêu cũng không thông mà!”.

Ngọc Mãn Đường mới nhìn một chút mà trong nháy mắt mặt biến sắc nói: ” Đại trưởng lão cùng Tam trưởng lão ở Thừa Thiên mua lại cổ cư của Dương Gia, tiến hành mở rộng diện tích rồi lại tiếp nhận gần một nửa các cửa hàng mua bán lớn nhỏ bên trong Thừa Thiên. Bọn hần lại có nhiều nhân thủ như thế sao, chẳng lẽ bọn hần lại... Hí. Đây..” Ngọc Mãn Đường hít vào một hơi hàn khí.

Ngọc Mãn Thiên bỗng nhiên gầm lên như sấm, vẻ mặt tức giận đến đỏ bừng nói: “Ta đã biết hai lão già kia là người âm hiểm độc ác, bọn hần mượn việc kết thân này mà đào mồ Lăng Gia tổ phần hủ! Rất là quá phận, thật sự là rất quá phận”. Ngọc Mãn Thiên lắc lắc đầu, hai tay vỗ đầu đau lòng nói: “Là ta hại Lăng Gia a. Ta tự thân đi đề thân, không nghĩ đến oa... cư nhiên làm cho cơ nghiệp Lăng Gia lại bị đám hần trưởng lòng lang dạ sói này cắn nuốt một nửa!! Ta còn mặt mũi nào mà gặp lại Bằng Nhan oa! Ta có mặt

mũi nào mà gặp lại tiểu huynh đệ Lăng Thiên, không được. Có việc này, Băng Nhan nhất định là bị Lăng Gia trên dưới xem thường. Nhị ca, lão Tam xin lỗi người a”.

“Đủ rồi! Người có tâm miệng lại cho ta không. Người có biết ta cùng nhị ca người lo lắng vì cái gì không. Người không thể tiến bộ được chút nào sao. Nhị ca người không nói sai điểm nào mà. Người không chỉ thất khiếu, lục khiếu bất thông mà ngay cả một khiếu cũng không thông!” Ngọc Mãn Lâu tức giận rống to một tiếng : ” Cái này gọi là đào tổ phần Lăng Gia sao? Chỉ sợ Lăng Gia cũng sớm đào tổ phần Ngọc Gia ta. Người cư nhiên lại vì Lăng Gia mà bất bình? Thực sự là cực kỳ hỗn trướng! Cực kỳ vô tri!”.

Ngọc Mãn Đường thở dài một tiếng nói: ” đại ca, việc này quyết không thể khinh thường. Nếu như thế, Thừa Thiên lúc này đã trở thành một vùng bùn lầy mà nhị vị trưởng lão bọn hắn vào thì dễ mà muốn bình an thoát ra lại sợ rằng không dễ. Lúc này lực lượng bị phân tán, nếu phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì nói một câu không dễ nghe, nếu hai vị trưởng lão gặp chuyện ngoài ý muốn thì chúng ta cũng chỉ là bị tổn thất một chút nhưng vấn đề là tại Thừa Thiên hiện nay chúng ta có hơn năm thành lực lượng tinh nhuệ đóng ở đó, vạn vạn lần không thể để bị tổn hại a”.

Ngọc Mãn Lâu mặt trầm như nước nói: “Bản khoản của người sao ta lại không rõ, bất quá sự tình đã tới bước này, nói nhiều cũng vô ích. Chúng ta đã vào thế cưỡi hổ khó xuống, đơn giản là sẽ nhân đây tương kế tựu kế, hoặc giả có thể thành chim câu chiếm ổ ác là cũng không chừng”.

“Tương kế tựu kế? Chim câu chiếm ổ ác là?” Ngọc Mãn Đường cau mày nói.

“Không thể phủ nhận, một chiêu dục cầm cổ tủng (muốn bắt thì thả) này của Lăng Gia cực kỳ cao minh, không phí nửa điểm nhân thủ đã đem rất nhiều cao thủ tinh nhuệ của Ngọc Gia ta hãm tại Thừa Thiên! Mà bọn hắn còn mượn cơ hội này nắm bắt được thực lực của ta. Nhưng vô luận bọn hắn tính kế như thế nào, bọn hắn cũng không dám động vào nhân thủ của chúng ta tại Thừa Thiên. Lực lượng này dù sao cũng là người của Ngọc Gia ta, động tới bọn hắn chính là động tới Ngọc Gia ta! Chỉ ít là thời gian trước mắt...” Ngọc Mãn Lâu kiêu ngạo cười nói “Chúng ta thừa dịp thời gian này đưa thêm nhiều nhân tài đến Thừa Thiên, nhanh chóng thế chỗ Bạch ngọc cùng Tử ngọc cao thủ, nếu thời cơ đến thì có thể có lợi lớn, thậm chí là có thể đem Thừa Thiên tạo thành căn cứ thứ hai của chúng ta”.

“Nhưng trong thời gian ngắn, chúng ta biết đi đâu tìm được nhiều nhân tài như vậy. Nếu như vận dụng nhân thủ trong nhà thì chỉ sợ thực lực Minh Ngọc thành đơn bạc. Khi đó các thương hào cũng chịu ảnh hưởng” Ngọc Mãn Đường cười khổ một tiếng : “Một chiêu này của Lăng Gia thực sự là rất ranh mãnh”.

“Chúng ta bên cạnh việc bảo trì bất động thì hết sức từ từ mà điều động, được càng nhiều càng tốt!” Ngọc Mãn Lâu như chém đinh chặt sắt nói, “ngoài ra có tin tức gì mới về Lăng Thiên không”.

Ngọc Mãn Đường gật gù đầu nói: “mới vừa rồi nhận được truyền thư, Thiên Thượng Thiên ẩn cư đã lâu nguyên lai lại hậu thuẫn cho Tiêu Gia, là lực lượng sau lưng Tiêu Gia. Lần này xuất động hơn mười năm nhất lưu cao thủ, vốn muốn kiếp sát Lăng Thiên nhưng không biết có gì lại đột nhiên vây công Giang sơn lệnh chủ Tổng Quân Thiên Lý. Song phương đại chiến một trận, rất có thể là đã lưỡng bại câu thương mà Lăng Thiên thì đã không biết đi đâu”. Ngọc Mãn Lâu lão đảo, cơ hồ té ngã, cảm phần ngửa mặt lên trời mắng to: ” mẹ kiếp Thiên Thượng Thiên! Một đám hỗn tạp đến cực điểm, hỗn trướng. Các người ẩn cư thì ẩn cư cho tốt, sao lại nhảm lúc này đi ra nháo sự!”.

Ngọc Gia gia chủ Ngọc Mãn Lâu, bình sinh lần thứ nhất kích động như thế.

430. Chương 57: Huynh Đệ Mật Mưu

Ngọc Mãn Lâu cả người phát run, lần này Giang sơn lệnh chủ truy sát Lăng Thiên, cục diện tốt đẹp đã xuất hiện. Ngọc Mãn Lâu vì cục diện trước mắt mà đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm lực. Hắn nắm chặt chòm râu, nếu Lăng Thiên mà chết, Thừa Thiên lập tức hỗn loạn, cả Thừa Thiên và ngay cả Lăng Gia liền trở thành vật trong túi Ngọc Gia. Đến lúc hắn ngồi trấn giữ Bắc Ngụy, Thừa Thiên, lại có Tây Hàn Hàn Thiết Hiên ở xa hô ứng, Ngọc Mãn Lâu lập tức khởi binh mưu đồ thiên hạ.

Ngọc Mãn Lâu có hơn tám mươi phần trăm nắm chắc kế hoạch này nhất định thành công! Ngọc Mãn Lâu thậm chí rất nắm chắc, trước thời điểm ngàn năm quyết chiến cùng Thủy Gia có thể lấy thế thu phong tảo diệp quét ngang đại lục Thiên Tinh. Trong vòng hai năm là bình định xong thiên cổ hoàng đồ phách nghiệp.

Vì thế, hẳn thậm chí không tiếc hy sinh cháu gái yêu quý Ngọc Băng Nhan, thậm chí còn đổ mắt cùng Nhị đệ mình tỷ nữa trở mặt. Ở trong lòng hẳn, vì đạt được mục đích này mà không tiếc bất cứ thứ gì.

Nhưng lại không nghĩ đến, tại thời điểm cực kỳ quan trọng này, Thiên Thượng Thiên ẩn cư đã lâu lại cư nhiên đột nhiên xuất hiện ngăn chân mà lại cùng Giang sơn lệnh chủ Tổng Quân Thiên Lý lưỡng bại câu thương! Việc này cho thấy việc truy sát Lăng Thiên tạm thời chưa giải quyết được. Nếu thương thế Tổng Quân Thiên Lý nghiêm trọng mà nói thì rất có thể để cho Lăng Thiên trốn thoát khỏi hẹn ước nửa năm này, như thế thì cực kỳ phiền toái!

Ngọc Mãn Lâu tức giận cơ hồ muốn thổ huyết!

Tất cả đều gắn với sự sống chết của Lăng Thiên mà an bài. Nếu thực sự để cho Lăng Thiên trốn qua nửa năm mà quay về Thừa Thiên thì rất phiền phức. Lúc này mặc dù Lăng Gia kiêng kỵ không dám động đến đám người Ngọc Trảm Thủy cùng Ngọc Trảm Không nhưng nếu Lăng Thiên còn sống mà quay về thì sợ rằng gã gia hỏa này sẽ không cấp cho mình nửa điểm mặt mũi! Phải giết, không thể do dự được.....

Đến lúc đó, tất cả an bài nhất định sẽ bị đổ bể. Kết quả này Ngọc Mãn Lâu vô luận như thế nào cũng không thể tiếp nhận!

Ngọc Mãn Lâu quay lại thông thả đi hai bước muốn nói gì đó nhưng khi thấy sắc mặt hai vị đệ đệ thì lời vừa lên đến miệng lại vội nuốt quay về. Hai đệ đệ mình, một vì nữ nhi nên đối với Lăng Thiên rất có ý tứ chiếu cố. Nếu như không phải là trưởng tử Ngọc Lưu Vân ngoài ý muốn bị sát hại thì tam huynh đệ có thể đã sớm hoàn toàn trở mặt, cho nên muốn đối phó Lăng Thiên mà nói, vạn vạn lần không thể nói với nhị đệ. Còn tam đệ cũng không biết vì sao mà tự giác đứng về phe Lăng Thiên.

Sau khi hít thật sâu một hơi, Ngọc Mãn Lâu mạnh mẽ đè nén sự phẫn nộ trong tim hỏi “việc bố trí các quan viên mới như thế nào rồi”.

Ngọc Mãn Đường hơi khom người nói: “Đại ca, ta đã có nhiều kinh nghiệm trong quan trường nên sẽ không xuất hiện vấn đề lớn”.

Ngọc Mãn Lâu ừ một tiếng, trầm tư một lúc rồi đột nhiên vỗ tay, phát ra hai thanh âm ba ba rõ ràng.

Một hắc y nhân tùy theo tiếng vỗ tay này mà chậm rãi xuất hiện trong Chỉ điểm giang sơn các, dèn trước mặt ba huynh đệ rồi cung tay cung kính đưa qua một tờ giấy trắng viết đầy chữ.

Ngọc Mãn Lâu lãnh đạm hỏi “Kết quả như thế nào?”

Hắc y nhân nọ cung kính nói: “Bẩm báo gia chủ, hễ là quan viên bị sát hại thuộc hạ đều cẩn thận tra xét qua một lần, ban đầu kết luận có sáu người là do Thiên Phong chi Thủy phái đến Bắc Ngụy chúng ta làm nội ứng. Còn có mười mấy người nữa thân phận ám muội, lai lịch bất minh, vô pháp xác định được. Số người này toàn bộ đã từng hướng đến Bắc Ngụy hoàng thất mà hiệu trung”.

“Hả?” Ngọc Mãn Đường cùng Ngọc Mãn Thiên đồng thời cả kinh: “Thiên Phong chi thủy?”

“Quả nhiên là Thủy Gia! Nguyên lai sự thật lại là vậy”. Ngọc Mãn Lâu băng hàn triệt cốt cười: “Ta nghi ngờ oan uổng cho Lăng Gia rồi”. Sau khi chậm rãi đi thông thả hai bước, trên mặt Ngọc Mãn Lâu xuất hiện một tia sát khí nói: “Nếu Thủy Gia bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa! Truyền lệnh, hai ngày sau, đêm khuya giờ tý, đem toàn bộ quan viên mới nhậm chức này toàn bộ xử tử, một người cũng không lưu lại!”.

“Đại ca, việc này không thỏa đáng?” Ngọc Mãn Đường nhăn mặt nói: “Số lượng người có đến bốn năm mươi người, chẳng lẽ toàn bộ đều là người của Thủy Gia hay sao. Nếu vạn nhất sát hại nhầm người thì há không phải..”

Ngọc Mãn Lâu cười lạnh một tiếng: “Giết nhầm người? Như vậy thì như thế nào? Người làm đại sự không cần câu nệ tiểu tiết, cho dù thực sự là giết nhầm một hai người cũng là vì đại nghiệp của Ngọc Gia mà tận tâm !”.

Ngọc Mãn Đường, Ngọc Mãn Thiên cùng yên lặng không nói gì, bọn hắn cũng không biết nói gì, cho dù có lòng muốn phản đối nhưng cũng vô dụng a.

Ngọc Mãn Lâu nhìn vẻ mặt do dự của hai người thì không khỏi thất vọng hừ một tiếng, lãnh đạm nói: "Lúc này vô luận thế nào Ngọc Gia chúng ta cũng đã mở ra vài chiến tuyến, dưới tình huống có người hữu tâm hoặc vô ý, nhất là có người hữu tâm cố động mà khiến cho chúng ta đã trở thành cái đích cho thiên hạ mọi người chỉ trích! Thậm chí có thể nói đây là thời khắc sinh tử tồn vong, chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi, chỉ có thể đi về phía trước. Các người có thể lấy việc Lưu Vân thân vong mà xem. Ta biết các người đối với ta có điều bất mãn, không nói về việc hôn sự của Băng Nhan chất nữ hoặc là chuyện ta nhằm vào Lăng Gia làm một số việc, ta cũng biết xác thực là không phù hợp nhưng ta tự hỏi cuối cùng mọi việc cũng đều xuất phát từ tiền đồ của gia tộc mà lo lắng. Ta hy vọng, không quản trong lòng các người đến tốt cùng có nhiều ít bao nhiêu bất mãn với ta nhưng ngay lúc này các người nhất định phải nghe lời ta! Các người và ta, cũng là con cháu Ngọc Gia, cùng chính là biểu hiện cho sự tồn vong hưng vượng kéo dài của Ngọc Gia, mọi việc khác cũng không đáng nhắc đến. Không muốn nói là giết nhằm vài người, cho dù là đem cả Minh Ngọc thành đồ sắt cũng không có gì đáng tiếc! Vì nhất tướng công thành vạn cốt khô, đại để đây chính là tình trạng trước mắt a!"

Ánh mắt như điện của hắn quét qua Ngọc Mãn Đường và Ngọc Mãn Thiên, hai người cùng cúi thấp đầu xuống. Đối với điều Ngọc Mãn Lâu vừa nói, hai người cùng có suy nghĩ và cảm giác tựa hồ có chút cực đoan nhưng trong lòng hai người cũng biết cho dù là chuyện gì so với sinh tử tồn vong của Ngọc Gia thì xác thực là không đáng nói tới. Tại thời khắc này cho dù là người nào cũng có thể bị hy sinh, cho dù là chuyện gì cũng có xảy ra, cho dù chân chánh phải hy sinh Ngọc Băng Nhan hay hủy diệt Lăng Gia cũng không phải là không thể. Mục tiêu chỉ có một, đó là lợi ích gia tộc.

Nhưng mà tình thế lúc này đã thực sự đến mức như Ngọc Mãn Lâu nói chưa, đã thật sự nghiêm trọng đến thế nào. Không chỉ trong lòng hai người thâm tính toán mà ngay cả Ngọc Mãn Lâu trong lòng cũng đồng dạng đang tính toán. Thiên Thượng Thiên xuất hiện ngoài dự liệu ngáng chân rồi lại có tin truyền nói đã cùng Giang sơn lệnh chủ, thiên hạ đệ nhất cao thủ Tổng Quân Thiên Lý lưỡng bại câu thương. Nếu vậy thì kẻ hắn đang truy sát là Lăng Thiên lúc này đã không còn nữa điểm nguy hiểm, chẳng lẽ thực sự là thả hổ về núi sao. Như vậy mà nói thì mọi an bài của mình há không phải là đều uống phí? Hơn nữa cần xem xét lại thực lực của Thiên Thượng Thiên. Tiêu Gia tài lực trong thiên hạ tuyệt không ai địch nổi, nay lại có Thiên Thượng Thiên với võ lực mạnh mẽ hỗ trợ thì xu thế nhất định trở thành một đại địch phi thường mạnh mẽ.

Tiêu Gia xu thế nhất định sẽ trở thành một kinh địch trong quá trình tranh giành thiên hạ của mình.

Bước tiếp theo là cần toàn tâm toàn lực đối phó với Lăng Thiên! Dù sao lực sát thương của gia hỏa này trước mắt mà nói là đáng sợ nhất, nhất là vị trí mà hắn chiếm giữ lại là quan trọng nhất đại lục. Nếu Tổng Quân Thiên Lý không thể giết chết được Lăng Thiên thì Ngọc Gia ta tự thân ra tay cũng không sao. Để đạt được mục tiêu, cần gì phải quan tâm tới thủ đoạn nào.

Nhưng, hai gã đệ đệ này của mình rõ ràng là có cảm tình phi thường đặc thù đối với Lăng Thiên, cho nên hành động lần này một khi phát động hai người bọn hắn lại không thể được tham dự, không thì không những không được bọn hắn trợ giúp mà thậm chí có thể phá hư sự tình! Không như, ừ, cái này như là một đá ném hai chim a.

"Nhị đệ, có một sự tình cần người đi làm. Vì huynh cũng không yên tâm để người một mình bên ba..." Ngọc Mãn Lâu vẻ mặt ngưng trọng nói "Việc này hết sức quan trọng đối với sinh tử tồn vong cùng tiền đồ phách nghiệp của Ngọc Gia chúng ta, người cần phải hết sức tận tâm hoàn thành việc này. Có vậy, Ngọc Gia chúng ta mới có thể không cần lo lắng".

Thấy ngữ khí của Ngọc Mãn Lâu rất trịnh trọng, trong lòng Ngọc Mãn Đường cũng khẩn trương lên "Mời đại ca nói, tiểu đệ sẽ hết sức cố gắng vì gia tộc xuất lực, gan não lấy đất cũng cam lòng, có chết cũng không hối!"

Ngọc Mãn Lâu thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói vừa xa xôi vừa cô đơn nói: "Nhiều năm trước, ta từng cùng một trong tám đại thế gia tại Nguyệt Thần Quốc, Lôi gia gia chủ Lôi Chấn Thiên có tiếp xúc qua vài lần. Lôi gia từng muốn tiến vào Thiên Tinh nội lục nhưng nếu Lôi gia tiến vào nội lục thì thế cân bằng của Thiên Tinh đại lục lập tức bị phá vỡ cho nên ta cuối cùng không có đáp ứng!"

Nhưng lúc này, Ngọc Gia ta bị Tiêu Gia, Đông Phương Gia, Lăng Gia và Thủy Gia, các phương thế lực nhìn chăm chú, đối với gia tộc chúng ta nhìn thêm thường, thậm chí có thể xảy ra tình huống vây công, trong khi đó chúng ta lại đang gặp tình thế nội ưu ngoại hoạn, tình thế cực kỳ hiểm ác, thật sự là ngàn năm hiếm thấy! Một khi không cẩn thận thì nhất định là mất toàn bộ”.

Ngọc Mãn Đường cúi thấp đáp ứng một tiếng nhẵn mặt cau mày trầm tư.

“Mà thực lực của Ngọc Gia ta trước mắt lại đang bị phân tán, một khi xảy ra biến cố sẽ nhất định đầu đuôi khó chiều cổ lẫn nhau” Ngọc Mãn Lâu tiếp tục nói “Cho nên, ngay lúc này cấp bách cần có một thế lực mới tiến vào, khuấy cái vũng nước đục này lên khiến các phương thế lực chú ý vào đó mà bớt chú ý đến Ngọc Gia chúng ta, khiến chúng ta có thể vững như thái sơn! Ngay cả không thể dời thị tuyến của các phương đi nhưng nếu có một thế lực mới tiến vào Thiên Tinh thì cũng nhất định khiến cho các phương thế lực phải đề phòng. Đến lúc đó chính là cơ hội của Ngọc Gia chúng ta. Mà thế lực của Tiêu Gia hơn xa dự đoán ban đầu của chúng ta, nhất định phải có lực lượng mới chế hành, mà Lôi gia chính là nhân tuyển thích hợp nhất. Minh Ngọc thành đang xảy ra việc nhưng nếu để người khác đi thì một là ta không yên tâm, hai là phân lượng cũng không đủ, nếu ta tự thân đi thì trong nhà lại không có người tọa trấn. Cho nên, ta nghĩ cũng chỉ có nhị đệ tự thân đi một chuyến thì Lôi Chấn Thiên mới coi trọng việc này”.

Ngọc Mãn Đường cau mày nói: ” Đại ca, việc này sợ rằng có chút không ổn thỏa. Một là ta lấy danh nghĩa gì mà mời Lôi gia đến, cho dù đại ca cấp cho ta thực quyền thì ta cũng chưa nhất định có thể làm chủ việc này. Hai là chúng ta cần phải trả giá nhiều ít bao nhiêu chỗ tốt hoặc giả chấp nhận điều kiện gì của Lôi gia. Lần này hoàn toàn khác lần trước, dù sao, chúng ta là bên chủ động đưa ra lời mời mà lại muốn lợi dụng bọn hắn để chế hành Tiêu Gia thực lực cao thâm khó lường, nếu trả giá không đủ thành ý thì rất khó đạt được sự cộng tác. Ba là mời thần thì dễ mà tiễn thần thì khó, một khi nguy cơ của chúng ta được giải trừ thì Lôi gia này sẽ như thế nào? Nếu để cho bọn hắn tiến vào Thiên Tinh nội lục thì sợ rằng sau này sẽ có hậu hoạn rất lớn, không thể không đề phòng việc đuổi sói cửa trước đón hổ cửa sau. Nếu không cẩn thận là lộng xảo thành chuyết, cái này..”.

431. Chương 58: Đệ Nhất Lâu Chủ

Ngọc Mãn Lâu mỉm cười nói: ” nhị đệ nói xác thực là có sự xem xét nhưng cuối cùng vẫn chưa nhìn xa. Trước đây Lôi gia nhiều lần hy vọng được chúng ta cho phép tiến vào nội lục. Chúng ta lần này cho bọn hắn được thỏa mãn tâm nguyện, lấy tư thái minh hữu mời Lôi gia tiến vào cùng hứa lấy chỗ cảm tử trong nội lục cho bọn hắn. Cái này đã là thành ý cực lớn rồi! Một khi nguy cơ của chúng ta được giải trừ thì lúc đó chúng ta đã ở vào thế tiến có thể công thối có thể thủ. Tiến thoái như ý. Lấy thực lực ngàn năm tích lũy của Ngọc gia quyết không để cho người áp chế, phản khách vi chủ. Mà ta xem thì thiên hạ trong vòng hai năm tới nhất định sẽ đại loạn. Sau lúc đại loạn sẽ là lúc đại trị, thiên hạ nhất thống, định ra đại thế. Câu hỏi duy nhất là đến lúc đó kẻ nào thắng, kẻ nào trầm, tuy nhiên đến lúc đó vô luận là Ngọc Gia ta cuối cùng được thiên hạ hay kẻ khác được thiên hạ thì chuyện của Lôi gia cũng nhất định sẽ dễ dàng được hóa giải, chúng ta hà phải ưu phiền”.

Ngọc Mãn Đường cẩn thận suy nghĩ một hồi cuối cùng thấp đầu thán một tiếng nói: “Kiến thức của đại ca quả nhiên khiến tiểu đệ bội phục. Nhưng không biết đại ca hy vọng tiểu đệ khi nào xuất phát”.

“Việc này không nên trì hoãn. Càng nhanh càng tốt”. Ngọc Mãn Lâu ánh mắt chợt lóe lên, ngữ khí như tâm tình nói: “Đây là thời khắc phi thường, nhất lộ hung hiểm dị thường. Nhị đệ nên cẩn thận bảo trọng!” Nói xong ánh mắt không nhẵn nại được liếc nhìn Ngọc Mãn Thiên một cái.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Ngọc Mãn Lâu, nghe đến câu nhất lộ hung hiểm dị thường Ngọc Mãn Thiên nhất thời thiếu kiên nhẫn nói “Đại ca. Đã là thân huynh đệ lại phải vào chỗ hung hiểm. Người công lực tinh thâm không cần ta lo lắng còn nhị ca lại không có thủ đoạn gì bên thân. Không bằng người cho ta cùng nhị ca cùng đi, trên đường cũng có thể chiều cổ lẫn nhau. Nếu như người nói thì trong lòng ta quả thực là không yên tâm”.

“Cái này...” Ngọc Mãn Lâu tựa hồ rất lấy làm khó nghĩ cau mày, tay niếp niếp chòm râu nghiêng mắt nhìn Ngọc Mãn Thiên nói: “Không phải là không muốn để cho người đi mà do tính tình người dễ xúc động, thật sự làm cho ta không yên tâm. Nếu một khi không khống chế được, ngược lại lại gây thêm phiền toái cho nhị ca người. Chi bằng...”

Ngọc Mãn Thiên đỏ mặt gân cổ lên nói: “Đại ca yên tâm. Ta là nho nhả chi sĩ đâu dễ xúc động. Chung quy ta trên đường sẽ nghe lời nhị ca. Tuyệt không sanh sự, gây thị phi”

Ngọc Mãn Lâu hừ một tiếng “ Nếu người đáp ứng ta trên đường không uống một giọt rượu nào thì ta liền đáp ứng cho người đi cùng nhị ca. Nếu không thì người bỏ cái tâm tư này đi”.

“Uống rượu có gì tốt đâu. Lão Tam ta đã sớm bỏ rồi. Nói đến uống rượu, ngoài mỹ tửu của Lăng Thiên tiểu tử nọ thì các loại rượu khác ta nuốt không nổi”. Ngọc Mãn Thiên mừng rỡ nói: “nói vậy đại ca đáp ứng rồi nha”.

Ngọc Mãn Lâu giống như là miễn cưỡng gật gật đầu nhưng đột nhiên lại trợn mắt quát: “Nếu trên đường có sai lầm gì ta chỉ hỏi người thôi! Người có biết không...”.

Ngọc Mãn Thiên lẩm bẩm mấy câu, há mồm nhưng lại không nói được câu gì. Việc này liền như thế mà định.

”Hai người trên đường nhớ chiếu cố cho nhau. Cẩn thận bảo trọng, sớm về, miễn cho đại ca ta lo lắng.

“Đi chuẩn bị đi” Ngọc Mãn Lâu than nhỏ một tiếng, vẻ mặt u buồn quay đầu đi. Người nào cũng không nhìn thấy, sâu trong hai mắt hần có một tia vui mừng chợt hiện ra.

Ngọc Mãn Đường cho tới cuối cùng vẫn cảm giác được trong việc này có gì đó không đúng nhưng càng nghĩ cũng không nghĩ ra sơ hở nào nên đành cáo lui. Đến cánh cửa thì đột nhiên xoay người nói: “ Đại ca còn có một việc..”

“Việc gì...” Ngọc Mãn Lâu ánh mắt chợt lóe lên.

” Tây Môn Thế Gia, Tây Môn Tạp có đề cập đến chuyện hai nhà kết minh. Chuyện này nên xử lý như thế nào”, Ngọc Mãn Đường hỏi.

“Đại để bất quá là tiểu xảo mà thôi. Bọn hần chỉ muốn mượn thế của Ngọc Gia ta nhằm ổn định Tây Môn Thế Gia hần mà thoát khỏi khốn cảnh. Việc này ta có chủ trương khác, người không cần lo lắng!” Ngọc Mãn Lâu cau mày không nhanh không chậm nói nhưng trong mắt lại đột nhiên hiện ra một đạo hàn quang khí thế mạnh mẽ.

“Nếu là như thế, tiểu đệ xin cáo lui. Đại ca một mình lưu thủ Minh Ngọc thành, là hạch tâm của bốn gia. Mọi việc nặng nề, nhiều minh đao ám tiễn, xin bảo trọng thân thể” Ngọc Mãn Đường chân thành nói.

Ngọc Mãn Lâu trong lòng cảm thấy ấm áp, xoay người lại, một hồi lâu mới lãnh đạm nói: “Biết rồi. Đi đi thôi”

Nhìn thân ảnh hai huynh đệ khuất dần khỏi thị tuyến, Ngọc Mãn Lâu giật mình đứng một lúc, trên mặt lộ ra một tia cực kỳ cay đắng cười khổ rồi đột nhiên thở dài một tiếng thì thào mà nói: “ từ khi nào giữa huynh đệ chúng ta lại cứ nhiên cũng cần phải tính kế với nhau. Lăng Thiên, nếu không phải là vì tiểu tử này thì chúng ta đâu cần phải như thế ”

Sau khi thu thập tâm tình, Ngọc Mãn Lâu thấp giọng quát: “Người đâu!”

Một hắc y nhân vô thanh vô tức xuất hiện trong lầu “Gia chủ có gì phân phó?”

Trong mắt Ngọc Mãn Lâu nổi lên sát khí mạnh mẽ trầm giọng nói: “ Truyền lệnh. Toàn bộ các thành viên Hồn phách xuất động toàn lực chặn giết Lăng Thiên! Âm ảnh cùng phối hợp. Mặt khác liên lạc với Huyết Sát Các nói với bọn hần ‘mọi sự trước đây đều bãi bỏ’ để mời bọn hần phối hợp hành động. Vô luận như thế nào, không tiếc trả giá phải khiến Lăng Thiên vĩnh viễn xa không có cơ hội quay về Thừa Thiên thành!”

Trong đêm đen, ngọn đèn như hạt đậu le lói.

Thiên Phong chi thủy, thế gia công tử Thủy Thiên Huyền đang lẳng lặng ngồi bên trong phòng. Trên mặt mặc dù giống như bình tĩnh tự nhiên nhưng kỳ thật trong lòng đang như phiên giang đảo hải.

Hắn có nằm mộng cũng không nghĩ đến dưới sự phối hợp của Đệ Nhất Lâu, mọi việc đều thuận lợi như thế. Thuận lợi tới mức Thủy Thiên Huyền cũng không dám tin! Theo hắn nghĩ thì cho dù có được sự phối hợp của tổ chức thiên hạ đệ nhất sát thủ thì nhất định sẽ tiến triển thuận lợi nhưng lại không nghĩ đến là lại thuận lợi đến như thế. Tất cả quan viên Minh Ngọc thành trong một đêm đều bị sát hại mà người của hắn lại có đến hơn phân nửa thuận lợi đạt được các vị trí cần thiết. Thật sự là rất thuận lợi. Thuận lợi đến mức làm cho chính mình sợ hãi! Nếu như đối tượng khiến Lăng Gia nổi lòng hung ác không phải là Ngọc Gia mà chính là mình thì không biết mình có may mắn tránh được không.

Nhưng nhìn Minh Ngọc thành sẽ thật sự rơi vào tay mình, cho tới bây giờ Thủy Thiên Huyền vẫn cho là mình đang nằm mơ.

Nhưng sự tình quả thực là rất thuận lợi. Cái này liệu có phải là âm mưu của Ngọc Gia hay không. Thủy Thiên Huyền từ trước đến nay vẫn không có dũng khí khinh thường Ngọc Gia, nhất là gia chủ Ngọc Mãn Lâu. Đây là một người đầy trí tuệ, đầu óc và thực lực cũng không phải là người mà hắn có thể chánh diện chống lại được. Nhưng là...

Chính mình lại cứ nhiên có thể qua mặt được người này, tại đại bản doanh của hắn chiếm được thượng phong. Thậm chí là chiếm thượng phong mọi mặt. Cái này có thể nói là rất không thể tưởng tượng nổi. Rất khó tin!

Cửa phòng đột nhiên vô thanh vô tức mở ra. Một luồng lệ khí như đập vào mặt, một hắc y nhân đeo mặt nạ tựa hồ như một con dơi từ bầu trời đêm hạ xuống, bay vọt vào.

Thủy Thiên Huyền cấp bách vội vàng đứng lên. Đối này vị đứng đầu Đệ Nhất Lâu danh chấn thiên hạ được coi là vua sát thủ tại Thiên Tinh đại lục này, trong lòng Thủy Thiên Huyền vẫn có một loại cảm giác không rõ ràng. Là sợ hãi, kính nể, kinh khủng hoặc giả là kính nhi viễn chi, thậm chí là tất cả các cảm giác này. Không hiểu sao mỗi lần bị hắc y nhân che mặt này nhìn chăm chú vào mình, toàn thân Thủy Thiên Huyền đều cảm giác rất khó tiếp thụ. Mặc dù biết rõ trước mắt giữa hai bên có quan hệ hợp tác nhưng cuối cùng vẫn có sự sợ hãi khó nói thành lời. Tựa hồ như bị một con độc xà nhìn chăm chú vào yết hầu, tùy thời có thể tấn công.

“Lâu chủ đột nhiên giá lâm không biết có gì chỉ giáo? Ta đối với hiệu suất của quý thuộc hạ phi thường hài lòng!” Thủy Thiên Huyền cẩn thận hỏi. Thông qua vài ngày tiếp xúc Thủy Thiên Huyền đã dùng hết mọi thủ đoạn nhưng cũng vô pháp làm cho vị lâu chủ Đệ Nhất Lâu này thay đổi thái độ với mình. Nhưng Thủy Thiên Huyền cảm giác được Đệ Nhất Lâu rất phối hợp với mình mà nguyên nhân là do được Lăng Gia ủy thác. Hoặc có thể là do tiền tài cực kỳ kinh khủng hoặc giả Đệ Nhất Lâu này từng nợ Lăng Gia một cái nhân tình cực lớn. Còn đối với Thủy Gia thì chưa chắc đã có nửa điểm hảo cảm.

Hơn nữa một điểm này còn làm cho Thủy Thiên Huyền buồn bực hơn là do Lăng Gia cho dù mạnh thì bất quá cũng chỉ là một trong tám đại thế gia mà thôi. Thậm chí cũng chỉ được tính là một thế gia mới quật khởi. Nếu không có Lăng Thiên thì Lăng Gia thậm chí trong một đêm có thể biến thành một thế gia chư hầu hoặc là toàn gia bị tiêu diệt, mà Thủy Gia là một thế gia đứng đầu đại lục. Nhìn xem trong cả ba đại lục cũng chỉ có Ngọc Gia là có thể so sánh với Thủy Gia, ngoài ra các thế gia khác bất quá cũng như thế mà thôi.

Đệ Nhất Lâu cứ nhiên lại có dũng khí không coi Thủy Gia vào đâu. Cái này là vì sao?

“Oh. Mọi việc trong Minh Ngọc thành đã xong. Lần này ta đến chính là muốn đặc biệt thông báo cho Thủy công tử một tiếng, chậm nhất là ngày mai Đệ Nhất Lâu chúng ta sẽ rút toàn bộ khỏi Minh Ngọc thành. Lần giao dịch này đến mặt trời mọc ngày mai là chánh thức kết thúc” Khăn che mặt của hắc y nhân khẽ phát phơ nhưng thanh âm lạnh như băng, khó trách khiến cho toàn thân Thủy Thiên Huyền cơ hồ là nổi da gà.

“Kết thúc giao dịch. Hả. Các người nói là các người muốn rút lui. Nhưng sao lại cấp bách như vậy” Thủy Thiên Huyền cả kinh. “Lúc này đại bộ phận người Thủy Gia chúng ta mới đang trên đường đến. Nếu ngày mai Lâu chủ rút lui khỏi Minh Ngọc thành thì giống như có chút không ổn thỏa. Nếu Ngọc Gia hoặc đám

dư nghiệt Bắc Ngụy thừa cơ phản phệ thì chúng ta ngay lúc này cũng không có nhiều lực hoàn thủ. Khó tránh được việc bị tổn hại thảm trọng”

“Tổn hại thảm trọng? Có đúng không?”. Hắc y nhân trong lòng thầm nghĩ nhưng mặt ngoài lại vẫn bất động thanh sắc “Đây không phải là chuyện chúng ta phải lo lắng. Ta đã nói giao dịch đã hoàn thành. Sinh ý đã kết thúc! Nói câu thành thật cho dù chúng ta có lưu lại, Ngọc Gia hoặc dư nghiệt Bắc Ngụy có phản kháng thì chúng ta cũng không thể ra tay được”. Hắc y nhân thanh âm tựa hồ hơi có chút độc ác nói: “ngay cả khi có nhiều ngân lượng thì cũng phải có mạng thì mới có ý nghĩa. Nhận tiền tài của người, vì người mà giải trừ tai họa, cố nhiên nói là vậy nhưng lại muốn Đệ Nhất Lâu chúng ta vì Lăng Gia bán mạng thì không được, mà Đệ Nhất Lâu chúng ta càng không nợ Thủy Gia các người cái gì. Các người sống chết thể nào đâu phải chuyện của ta”.

Thủy Thiên Huyền trầm ngâm nửa ngày đột nhiên cười nói: “nếu tiền bạc là vấn đề thì xin lâu chủ cứ yên tâm. Chúng ta tái thương lượng lại. Nếu đơn độc Lăng Gia không thể làm cho quý lâu hài lòng thì còn có Thủy Gia chúng ta. Bốn gia ngàn năm tích súc quyết không làm cho quý lâu thất vọng. Bản công tử ở đây thì hai nhà chúng ta càng có thể trường kỳ hợp tác. Ta xuất tiền, Lâu chủ xuất lực. Mọi người đều có lợi. Đây há không phải là mỹ sự sao”.

Lấy thực lực của Đệ Nhất Lâu và hiệu suất làm việc cao như vậy nếu có thể đủ thu về dưới trướng thì hiển nhiên là thượng giai chi sách nhưng nếu không thể thì có thể lui một bước, lấy vàng bạc mà xây dựng quan hệ trường kỳ hợp tác. Như vậy cũng là có trăm lợi mà vô hại! Thủy Thiên Huyền trong lòng ngầm có chủ ý muốn Đệ Nhất Lâu đưa ra giá cả. Chính mình cũng không tiếc trả giá, trực tiếp một lời đáp ứng để hấn ở lại đã.

“Trường kỳ hợp tác?” Hắc y nhân châm chọc hừ một tiếng không lạnh không nóng nói: “Về một điểm này, chờ khi nào Thủy công tử trở thành gia chủ Thủy Gia thì hãy nói. Chẳng lẽ Thủy công tử tự nhận ngay lúc này đã có tư cách ngồi đàm phán về vấn đề này a”.

432. Chương 59: Tính Toán Tuyệt Diệu

Ách! Thủy Thiên Huyền bỗng nhiên nghẹn lời. Chính mình ngay lúc này đưa ra cam kết xác thực là có chút vượt quyền. Chính mình mặc dù nắm chắc gia tộc nhất định là sẽ đồng ý nhưng nói với người ngoài thì xác thực là có chút vô pháp làm cho người ta tin. Dù sao còn phải trải qua một khâu thẩm tra phê duyệt.

Nhìn hắc y nhân xoay người đi Thủy Thiên Huyền cấp bách nói: “Lâu chủ chậm đã. Tại hạ còn có một việc..”

Hắc y nhân khẽ hừ một tiếng dừng bước không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì? Thời gian của ta rất quý trọng”.

“Nếu Lâu chủ quyết rút lui thì như vậy tại hạ có một yêu cầu xin lâu chủ xem xét” Thủy Thiên Huyền vẻ mặt tươi cười nói.

“Nếu không phải quá đáng thì có thể xem xét”, Hắc y nhân lạnh mặt nói: “Đệ Nhất Lâu nhận tiền tài của người mà giải tai họa. Nhưng kẻ cướp cũng có đạo lý của kẻ cướp. Nếu yêu cầu quá đáng thì đừng nói nữa”.

“Ha ha” Thủy Thiên Huyền cười hai tiếng nói: “Ngọc Gia thâm căn cố đế. Gia chủ Ngọc Mãn Lâu có ba đứa con, ai cũng là nhân trung tuấn kiệt. Lâu chủ vừa rồi đã giết một đứa, nay sao lại không đem hai đứa còn lại giết đi. Nếu vậy thì Ngọc Gia không có người kế thừa. Cái này...”

“Uh?” Hắc y nhân tựa hồ có chút động tâm “Ngọc Mãn Lâu còn hai đứa con nhưng trong ủy thác của Lăng Gia lại không bao hàm hai người này. Nếu ngoài ủy thác thì phải tính toán thêm”.

Thủy Thiên Huyền vốn cho rằng hấn sẽ cự tuyệt nhưng khi nghe thấy lời này thì thấy có cơ xoay chuyển mừng rỡ tha thiết nói: “Nếu Lâu chủ có ý thì giá cả không thành vấn đề, có thể thương lượng. Nếu yêu cầu thêm chi phí thì còn có Thủy Gia chúng ta hỗ trợ há có thể toàn bộ để cho Lăng Gia phải gánh chịu? Xin Lâu chủ cứ việc ra giá, tại hạ tuyệt không mặc cả!”

“Bổn tọa phải quay về xem xét việc này có thể không đã. Người chờ ta trả lời, bất quá ngày mai, trước lúc mặt trời mọc lần giao dịch này của chúng ta sẽ chấm dứt”. Nói xong câu này hắc y nhân cũng không có trì hoãn thêm, cũng không thấy hắn có động tác gì, cửa phòng đang đóng đột nhiên không gió mà mở. Cả người trong hắc bào thân ảnh chợt lóe lên rồi biến mất.

Không lâu sau, trong màn đêm có một bóng người như diêu ưng trùng không bay lên.

Lên đến không trung, thân ảnh này lại xoay quanh một vòng rồi nhằm thẳng hướng nam bắn đi.

Sáng sớm. Dưới ánh nắng sớm giữa mùa hạ, trên một ngọn núi phía nam Thừa Thiên thành. Nơi đây phồn hoa tựa cảnh, cây cỏ xanh tươi đua nhau đón gió. Khắp nơi vẫn còn sương sớm chưa tan đi, quanh quần xen giữa rừng cây. Nơi đây thật không khác gì dao thai tiên phủ, thiên thượng lâm viên!

Dưới chân núi này là nơi xây dựng Lăng Phủ biệt viện với diện tích cơ hồ chiếm một nửa ngọn núi. Có thể nói là cây cỏ trên núi cũng may mắn thì không khi có chuyên gia xuyên việt đặc biệt ý đến mà tiến hành tu kiến một phen. Dưới mắt vị xuyên việt Lăng Thiên này cả ngọn núi thẳng cảnh đã cơ hồ được sửa thành một cái lâm viên khổng lồ. Khắp nơi có thể nhìn thấy quái thạch, tiểu kiều lưu thủy. Ngay cả đám cây cỏ rậm rạp cũng được tu chỉnh thành các hình dáng bắt đồng. Thời tiết mùa hạ nhưng dưới bóng cây rừng che trời cùng thảm cỏ xanh mơn ỉa thì vẫn có cảm giác mát mẻ sảng khoái. Thật sự là nơi tuyệt hảo để nghỉ hè.

Lúc này mấy chục tên võ sĩ cầm kiếm đứng trang nghiêm gác bên một giao lộ, thần thái lạnh lùng mà bất động.

Trên núi, xuyên qua đám cây cỏ có thể lơ mơ nhìn thấy một thân ảnh bạch y trắng như tuyết đang bước đi nhẹ nhàng. Tay áo bị gió thổi lật phất, phong thái tựa như thiên tiên giáng phàm, thần tiên hàng thế.

Nếu có người nhìn thấy nhất định là sẽ không tin tưởng vào mắt mình vì đây là ba vị nữ tử mà bất cứ người nào đều là có dung mạo phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành. Mỹ nữ dạng này nhìn trên cả đại lục có thể thấy được một người đã là việc hiếm thấy. Mà chỗ này cư nhiên đồng thời xuất hiện ba người.

Nữ tử đứng giữa thần sắc lãnh đạm, hai hàng lông mày cau lại, trên mặt tựa hồ tràn đầy vẻ lãnh đạm sâu oán. Cả người trên dưới tựa hồ có khí tức lạnh như băng phát ra. Từ xa nhìn lại cả người tựa hồ như cửu u huyền băng tạo thành nhưng hai vị nữ tử khác bên cạnh nàng thì lại không cảm thấy vậy. Rõ ràng nữ tử này đối với việc kiểm soát khí tức của bản thân mình đã đến trình độ thu phát tùy tâm. Đây chính là người chủ sự của Lăng Gia hiện nay, Lăng Thần.

Bên trái là một vị nữ tử tóc đen như mây nhẹ nhàng xõa trên hai vai, sắc mặt điềm đạm bình tĩnh, khóe miệng lại tựa hồ như không lúc nào không có hiện lên một tia tiểu dung ôn hòa làm cho người khác nhìn thấy liền không tự kiềm chế được mà cảm thấy cao hứng muốn thân cận. Đây chính là Ngọc Gia Tiểu công chúa Ngọc Băng Nhan.

Bên phải là một vị nữ tử thần sắc hơi cô đơn, hai hàng lông mày có chút nhíu lên tựa hồ lúc nào cũng mang theo thần sắc quật cường. Mặc dù thân là nữ tử nhưng cả người lộ vẻ mạnh mẽ không kém nam nhi. Đây chính là Thủy Gia Tiểu công chúa Thủy Thiên Nhu.

“Sợ rằng không ai có thể nghĩ được ngay lúc này ba người chúng ta lại ở cùng nhau hơn nữa hai người các ngươi lại là đại biểu cho gia tộc ngàn năm quyết chiến. Nghe nói đến lúc đó nhất định phải phân ra thắng bại sinh tử, có thể nói là trời sanh ra để đối đầu sống chết, sinh ra đã có sinh tử đại cừu. Nhưng lúc này lại đang ở cùng một chỗ đàm tiếu. Thế gian sự tình thật kỳ diệu khó thấy a” Lăng Thần khẽ cười nhìn hai người nói.

Thủy Thiên Nhu thần sắc phức tạp nhìn Ngọc Băng Nhan một cái yên lặng không nói gì.

Ngọc Băng Nhan mỉm cười nói: “Thế gian sự tình vốn kỳ diệu. Có sự tình gì không thể xảy ra. Hai người chúng ta mặc dù sớm đã là đối thủ sinh tử quyết chiến nhưng thực sự trong lòng đâu có cừu oán gì đâu. Nhưng nói vậy cũng đâu có ích gì, ân oán ngàn năm trước chúng ta há có thể can dự vào. Mặc dù vậy chúng ta vẫn có thể là hảo bằng hữu, hảo tỷ muội, dù sao chúng ta cũng là thân bất do kỷ. Vận mệnh cũng giống nhau mà thôi”.

Trên mặt Thủy Thiên Nhu dâng lên một trận kích động rồi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Ngọc Băng Nhan, mặt giãn ra cười nói: " không sai. Ngọc tiểu thư quả nhiên là thông suốt. Thiên Nhu ta có chút cổ chấp, thật là xử sự không đúng".

Ngọc Băng Nhan ha ha cười nói: " Cũng không phải vậy. Thủy cô nương từ nhỏ đã là kỳ tài ngút trời đại biểu cho Thủy Gia. Gia tộc hiển nhiên là kỳ thác hy vọng rất lớn còn Băng Nhan từ nhỏ lại chính là một phế nhân, bất quá chỉ là công cụ gia tộc dùng đến để ứng phó với ước định mà thôi. Cho nên so với Thủy tiểu thư thì cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Lăng Thần cười : " xem các người hai người nói cái gì văn vẻ mà khó nghe vậy. Ngay lúc này đâu phải là lúc ước chiến đâu mà đang ở một chỗ cùng du ngoạn. Cho dù là kết bái tỷ muội cũng có cao đầu. Có ai quy định hai người trước khi sinh tử quyết chiến không thể thành bằng hữu đâu, không thể làm tỷ muội đâu".

Nghe câu này Ngọc Băng Nhan cùng Thủy Thiên Nhu hai người đồng thời ý động, không khỏi do dự cùng nhìn đối phương.

Hai nữ tử này đều là tuyệt đại giai nhân, thêm nữa lại là người có vận mệnh giống nhau nên sớm đã yêu mến lẫn nhau. Hôm nay đối với phong thái của nhau cùng rất là khuynh đảo, thực sự cảm thấy tương liên. Đều cảm giác được sợ rằng đến lúc quyết chiến thực sự chết trong tay đối phương cũng có thể là một đoạn giai thoại.

Ngọc Băng Nhan cười duyên nói: " ta cũng muốn vậy bắt quá lại e sợ Thủy tỷ tỷ xem thường Băng Nhan này là một khuyết nữ nên mới chưa có dừng khí mở miệng".

Thủy Thiên Nhu lắc đầu cười nói " Muội muội mặc dù có tiểu tật trong người nhưng phong thái dung mạo như minh châu làm ta thực sự thấy yêu mến. Ta chỗ nào có tâm tư tị hiềm. Hơn nữa Thần cô nương nói cũng phải. Cho dù hai gia tộc có cừ oán nhưng vận mệnh của chúng ta lại sớm đã được quyết định. Ba năm sau trong hai người chúng ta chỉ có một có thể sống sót cho nên thế gia chi cừ đối với chúng ta mà nói không quá quan trọng. Nếu thực sự có thể làm hảo tỷ muội ba năm thì lúc đó có chết cũng là chết trong tay tỷ muội mình. Chết cũng sáng khoái, tuyệt không có nửa câu oán hận"

Ngọc Băng Nhan mừng rỡ, Lăng Thần mắt châu một chuyển cười duyên nói: "Sao chỉ có hai người các người, chẳng lẽ tiểu muội này lại không xứng. Hôm nay khí trời rất tốt, ba chúng ta vì vậy kết thành tỷ muội khác họ, như thế nào. Chuyện này mà truyền ra ngoài, nói ba nhà đối địch lẫn nhau lại cư nhiên có ba tỷ muội chúng ta tồn tại thì nhất định sẽ trở thành một đoạn giai thoại làm khiếp sợ thiên hạ vô lâm. Ha ha ".

Tam nữ đồng thời cười to. Ngọc Băng Nhan cùng Thủy Thiên Nhu đều khen là đúng. Tiếp đó ba người đều vun đất làm hương, nhìn trời bái tám bái. Nói đến tuổi thì Lăng Thần mười bảy tuổi rưỡi làm Đại tỷ, Thủy Thiên Nhu mới vừa mười bảy là nhị muội còn Ngọc Băng Nhan nhỏ nhất mười sáu tuổi rưỡi trở thành lão tam.

Sau khi hoàn tất việc kết bái tam nữ đều vô cùng vui vẻ nhưng nếu nói về tâm tư thì trong lòng ba người kỳ thật lại đều có tính toán. Trong lòng Thủy Thiên Nhu cho dù kết bái tỷ muội cũng bất quá là hai ba năm mà thôi. Đến lúc đó cuộc chiến gia tộc bắt đầu hai người trong lúc đó nhất định sẽ khó mà vẹn toàn. Đến lúc đó tình tỷ muội cũng sẽ theo đó mà đoạn tuyệt. Hơn nữa nhìn Ngọc Băng Nhan xinh đẹp khả ái mà thương tiếc nên Thủy Thiên Nhu từ nội tâm cũng cảm giác yêu thích cho nên trong lòng cũng không bài xích chuyện hai người làm tỷ muội trong vài năm.

Mà tâm tư của Ngọc Băng Nhan thì lại bất đồng. Có vận mệnh đồng dạng làm cho nàng nổi lên lòng tương tích đối với Thủy Thiên Nhu nhưng kỳ thật trong lòng Ngọc Băng Nhan khát vọng cũng không lớn. Từ khi nàng được Lăng Thần thu nhận thì sớm đã cảm giác thỏa mãn nhưng lại nói "xá thiên chi ngoại, tái vô tha vật", chuyện kết bái tỷ muội mà nói bất quá là theo ý Lăng Thần mà thuận sống đây thuyền mà thôi. Mặc dù trong lòng nàng cũng không phản đối nhưng nói đến cái gì cấp bách thì nửa điểm cũng không có. Mặc dù nàng cũng không biết ý nghĩa chân chánh của đề nghị này của Lăng Thần.

Mà tâm tư của Lăng Thần thì hoàn toàn khác. Trong lòng nàng, thiên hạ phách nghiệp của Lăng Thần sắp bắt đầu. Nếu thất bại hiển nhiên là không cần nói đến, chính mình hoành đao tự vẫn đi theo người trong lòng nhưng nếu thành công thì Lăng Thần chính là thiên hạ chi chủ, đế vương chí tôn! Đến lúc đó há có thể lại chỉ có một hồng nhan tri kỷ.

Theo tính tình Lăng Thiên thì phải có tam cung lục viện, bảy mươi hai cung phi. Cái gì hậu cung ba ngàn giai nhân thì nhất định là không có nhưng chắc chắn cũng không có thể chỉ có một hai người. Lại nói Lăng Thiên nếu muốn bình định thiên hạ thì Thủy Gia và Ngọc Gia, hai gia tộc ngàn năm khổng lồ này nhất định là hai trở ngại rất lớn. Mà hai nhà lại cũng tuyệt không phải là hạng người có thể cúi đầu khuất phục nên Lăng Thiên nhất định phải vượt qua cửa ải gian nan này! Như thế mà nói, đại chiến nhất định là vô pháp tránh khỏi. Chiến sự một khi xảy ra nhất định sẽ kéo dài.

Nhưng ngay lúc này Ngọc Băng Nhan trên danh nghĩa đã là nữ nhân của Lăng Thiên, thậm chí có thể là nữ nhân vào cửa đầu tiên mà Thủy Thiên Nhu rất rõ ràng cũng có tình ý với Lăng Thiên cho nên Lăng Thiên trong lòng mới nổi lên ý tứ này. Nếu Tiểu công chúa của cả hai gia tộc này đều biến thành nữ nhân của Lăng Thiên thì quan hệ giữa các phương càng thêm rối rắm. Thế cục càng thêm phức tạp. Các phương cũng sẽ sợ ném chuột vỡ đồ nên Lăng Gia nhất định sẽ từ đó mà được lợi, thậm chí là chiếm được đại tiện nghi.

433. Chương 60: Lăng Kiếm Có Tin

Hơn nữa Lăng Thần còn có một ý tưởng rất sâu nữa là nếu mình xúc thành việc này sau đó phái Đệ Nhất Lôu đem đám nam nữ kế thừa của hai nhà Thủy, Ngọc nhất nhất giải quyết. Ân, nếu Ngọc Băng Nhan cùng Thủy Thiên Nhu đều trở thành người kế thừa duy nhất của hai nhà thì...

Như vậy thì cả hai đại gia tộc sẽ trở thành của hồi môn của hai nữ gia chủ. Nếu như vậy thì ba thế gia mạnh mẽ nhất thực lực tụ hợp lại một chỗ, thử hỏi, nếu như đến một bước này thì nhìn khắp thiên hạ, có người nào có thể địch nổi khí thế mạnh mẽ của Lăng Thiên.

Đương nhiên, trước khi đạt được bước này thì con đường phải đi rất dài và hai mục tiêu này ngay lúc này mà nói vẫn còn khá xa vời nhưng vì Lăng Thiên, vì phách nghiệp của Lăng Thiên Lăng Thần việc gì cũng có thể làm. Nàng thậm chí đã ngầm triển khai việc này. Theo ý Lăng Thần, cho dù việc này không thành thì hai gia tộc cũng vì nguyên nhân này mà phân băng cách tích, thực lực giảm đi. Càng huống chi hai nhà còn có cừu hận quần thân, đến lúc đó Lăng Gia có thể từ từ mà ứng phó. Thậm chí, chủ ý của Lăng Thần còn từng tính đến trên đầu Tiêu Gia Tiểu công chúa Tiêu Nhạn Tuyết.

Về quan điểm nàng cũng không muốn độc chiếm Lăng Thiên, hơn nữa nếu Lăng Thiên đi theo con đường này thì lợi ích là rất lớn. Đây chính là suy nghĩ của Lăng Thần. Vì Lăng Thiên, Lăng Thần đã từng nghĩ mọi biện pháp, áp dụng mọi thủ đoạn để hỗ trợ hần đẩy nhanh con đường phách nghiệp.

Thiên hạ phách nghiệp thành tựu lúc thiếu niên như vậy mới có ý tứ, nếu chờ đến lúc đầu tóc đã bạc mới thành thì ngay cả quyền khuynh thiên hạ còn có ý nghĩa gì nữa.

Sau khi kết bái mặc dù tam nữ đều có tâm tư nhưng lại đều rất vui vẻ. Chỉ có Ngọc Băng Nhan ra vẻ không mãn nguyện, chu cái miệng nhỏ nhắn ra nói: “Ta vốn là đại tiểu tử, ngay lúc này lại trở thành tam muội, một nhất hạ hai cấp, thiệt hại lớn mà”.

Lăng Thần cùng Thủy Thiên Nhu cùng cười lên, Thủy Thiên Nhu vỗ vai nàng một cái khẽ cười nói: “Tam muội, theo tình báo của gia tộc chúng ta thì người từ nhỏ thân có khuyết tật, không thể tu luyện tâm pháp võ công thượng thừa, nhiều nhất chỉ có thể tu luyện chút võ kỹ thô thiển, hiệu dụng không cao. Nhưng ta xem người tựa hồ rất bình thường a. Anh hoa nội uẩn, da thịt ónh nhiên, hô hấp sâu dài, chính là dấu hiệu nội gia công lực rất có tạo nghệ. Trong lòng tỷ tỷ có chút không hiểu, theo đạo lý, cho dù tin tình báo có sai lầm thì cũng không nên nhằm lẫn to lớn như thế chứ. Chẳng lẽ muội muội mấy năm gần đây có kỳ ngộ gì”.

Ngọc Băng Nhan trên mặt nổi lên vẻ may mắn hạnh phúc, vẻ mặt như ăn mật ngọt cười nói: “nguyên bản trước khi tiểu muội đến Thừa Thiên thì đúng như tin tình báo của tỷ tỷ. Chung quy suốt ngày lo lắng tới nay nhắm mắt đi ngủ là sáng mai không thể tỉnh dậy được nữa. May mắn là thượng thiên có mắt, thương xót mà cho tiểu muội gặp được Thiên ca. Hần cấp cho ta một phần pháp quyết nội công thần kỳ dị thường, thích hợp nhất cho nữ tử cơ thể thuần âm tu luyện. Từ đó trở đi, thân thể ta càng ngày càng tốt thêm,

ngay lúc này khuyết tật mặc dù chưa hết nhưng so với vài năm trước thì đã tốt hơn rất nhiều, có thể nói quá khứ và bây giờ như hai người khác nhau vậy”.

Ngọc Băng Nhan mặc dù ngây thơ khờ khạo, thậm chí có chút không am hiểu thế sự nhưng nàng cũng biết chuyện Lăng Thiên vì chính mình mà luyện chế ra số được hoàn nọ, đây chính là thể gian đệ nhất thần kỳ chi vật. Đơn độc chỉ một khối được hoàn đã có thể làm cho người luyện võ tăng thêm mười năm công lực tinh thuần. Chỉ riêng một điểm này đã có thể nói là bất thể kỳ trân! Nếu truyền dương ra ngoài thì không biết sẽ có bao nhiêu kẻ mơ ước sáng mắt lên đồng thời cũng rước lấy bao nhiêu phiền toái. Thủy Thiên Nhu mặc dù đã cùng chính mình và Lăng Thần kết bái kim lan tỷ muội, nhưng bí mật này lại không thích hợp để cho nàng biết.

“Nguyên lai là như vậy, kỳ ngộ của muội muội quả nhiên là chu chiết, xác thực là ông trời có mắt, bảo hộ người tốt” Thủy Thiên Nhu dăm chiêu nói một câu rồi không nói gì nữa. Ngọc Băng Nhan nói tới Lăng Thiên nhưng lại khơi gợi ra tâm sự lớn nhất trong lòng nàng, tha niệm của nàng đối với hắc vẫn không thể nào quên được nhưng cứ nhớ tới là lại hận tới mức ngứa răng muốn cắn Lăng Thiên một cái. Lúc này trong lòng Thủy Thiên Nhu lại đột nhiên bàng hoàng, đột nhiên nghĩ đến hai nữ tử trước mắt này chính là nữ nhân của gia hỏa kia. Chính mình tại sao lại hoàn toàn không có ý đề phòng gì. Tại sao lại theo các nàng kết thành tám bái chi giao. Trong lúc này chính nàng cũng có chút không hiểu rõ chính mình.

Cảm tình là cảm tình, lập trường là lập trường không có thể lẫn lộn. Ta thủy chung vẫn là người của Thủy Gia. Thủy Thiên Nhu ngầm tự khuyên nhủ chính mình nhưng trong lòng lại càng lúc càng loạn.

Lăng Thần nhìn sắc mặt Thủy Thiên Nhu, trong lòng hiểu rõ nên đến gần nàng nói: ” nhị muội cứ yên tâm. Công tử trước khi đi đã từng nói và cũng cấp cho ta phương pháp giải độc cho nhị muội. Hắc nói nếu hắc không thể quay về thì ta sẽ giải độc cho nhị muội. Công tử từ đầu đến cuối hắc chưa bao giờ muốn chân chánh hại tính mạng của nhị muội”.

Thủy Thiên Nhu cả người chấn động. Trong đôi mắt đẹp bỗng nhiên bắn ra quang thải cực kỳ phức tạp. Hàm răng nhẹ nhàng cắn vào môi, trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì mà đột nhiên tâm loạn như ma.

Hắc.... đang bị Giang sơn lệnh chủ tử vong truy sát, cục diện cơ hồ là thập tử vô sinh a. Thời gian có thể nói là hết sức quý giá thể mà trước khi đi hắc cư nhiên còn không quên chính mình, còn lưu lại biện pháp giải độc! Hắc sợ vạn nhất hắc chết trong tay Giang sơn lệnh chủ thì chính là hại mình ư. Người lúc trước đã làm nhục ta như thế nay vì sao lại muốn ra vẻ nhớ tới ta, sao không để cho ta chết đi. Người tại sao lại lưu lại biện pháp giải độc. Người... người quả là đáng ghét. Ta hận người! Trong lòng Thủy Thiên Nhu thầm nghĩ rồi đột nhiên hai mắt lệ tràn mi rơi xuống.

Lăng Thần lãnh đạm thở dài một tiếng lẳng lặng đứng ở một bên cũng không có tiến lên khuyên giải. Ngay lúc này tâm trạng Thủy Thiên Nhu đang rối loạn, trước tiên cần để tâm cảnh của nàng bình phục đã. Chính mình ngay lúc này gia tăng khuyên giải thì sợ rằng nàng ngược lại lại sinh nghi tâm.

Dưới chân núi một đạo bạch ảnh tốc độ như gió thổi điện phóng cơ hồ chân không chạm đất, đập lên đám cây cỏ rậm rạp mà bay đi. Cây cỏ phía dưới liền như sóng biển trùng kích đột nhiên tách ra hai bên, thân ảnh liền như thuyền nhỏ đột nhiên xẹt qua mặt nước đang yên bình. Đảo mắt một cái đã đến trước mặt tam nữ. Người này tuổi còn trẻ, khuôn mặt thậm chí vẫn còn có chút ngây thơ nhưng cả người mơ hồ phát ra một luồng hàn ý. Chính là Lăng Trì! Bất quá lúc này trên khuôn mặt vốn bình thường bất động thanh sắc tựa hồ có chút khẩn trương.

“Thảo thượng phi!” Thủy Thiên Nhu vốn đang mê loạn đồng tử đột nhiên cấp bách co rút lại, trong lòng khiếp sợ hô to một tiếng. Là truyền nhân của ngàn năm võ học thể gia Thủy Thiên Nhu hiển nhiên kiến thức hơn người, một lời đã nói ra cảnh giới khinh thân công phu của Lăng Trì. Thủy Thiên Nhu và Lăng Trì đã gặp nhau nhiều lần, mặc dù sớm đã biết hắc võ công cực cao không giống người thường nhưng cũng không có nghĩ đến khinh thân công phu của hắc lại đạt đến cảnh giới thượng thừa Thảo thượng phi!

Người có khinh thân công phu đạt tới cảnh giới Thảo thượng phi Thủy Thiên Nhu không phải là chưa thấy qua, thậm chí là thấy qua không ít nhưng người trẻ như Lăng Trì mà công phu tăng tiến nhanh như vậy, trong những người mình biết tuyệt không có mà tin tưởng là nhìn quanh thiên hạ cũng chưa nhất định có

thể có được mấy người. Chỉ bằng vào điểm phân tích này có thể thấy thực lực của Lăng Thiên, mà cụ thể là Lăng Phủ biệt viện đang cầm giữ phải một lần nữa đánh giá lại. Thủy Thiên Nhu không khỏi cả kinh.

Lăng Thần thấy tình trạng của Lăng Trì thì trái tim cũng trầm xuống. Nàng nhìn sắc mặt Lăng Trì liền biết là có sự tình, nguyên nhân vì Lăng Trì mấy năm gần đây càng trở nên thành thực, nghiêm nhiên là Lăng Kiếm thứ hai nên từ loại thần sắc ngưng trọng mang theo một tia khẩn trương đã rất lâu không có xuất hiện trên mặt Lăng Trì. Nhưng hần vừa xuất hiện đã lộ ra vẻ mặt này, xem ra sự việc lần này nhất định là không nhỏ.

“Chuyện gì vậy. Về mặt cấp bách hoảng sợ như thế còn ra bộ dáng gì nữa, còn thể thống gì nữa”, Lăng Thần mắt phượng cau lại, nhẹ mắng một tiếng. Mặc dù sự tình nhất định là có, thậm chí là sự tình cấp bách, sự tình trọng yếu nhưng công tử đã nói qua, sự tình đã phát sinh, có cấp bách cũng không có nửa điểm dùng được. Cấp bách chỉ tổ phá hư sự tình mà thôi! Nhất định phải bình tĩnh đối mặt. Một điểm này, Lăng Thần sớm đã nhớ trong lòng, hơn nữa ngay lúc này Lăng Thiên vắng mặt, chính mình là người chủ sự tại Lăng Phủ biệt viện, nếu ngay cả mình cũng luống cuống thì hoàn toàn loạn. Chính mình đâu phải là không có sự tình, chính mình là vì người yêu nhất trong lòng mà sống, chính mình tuyệt đối không được loạn.

Cho nên Lăng Thần lúc này trong lòng mặc dù ít nhiều cũng có khẩn trương như trên mặt lại không động thanh sắc chút nào.

Nhìn thấy thần sắc trấn định tự nhiên của Lăng Thần, Lăng Trì không hiểu sao đột nhiên cảm giác trong lòng bình tĩnh lại, tựa hồ chính mình đang đứng trước mặt công tử. Một luồng cảm giác an toàn cùng ý lại đột nhiên phát sinh, sắc mặt ngay lúc này lập tức đã khôi phục vẻ bình tĩnh nói: “Đại tỷ, Thập Cửu truyền đến tin tức cần Đại tỷ định đoạt”

“Oh” Lăng Thần sắc mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại chấn động. Lăng Thập Cửu lần này theo Lăng Kiếm đi Bắc Ngụy, hần truyền đến tin tức hiển nhiên là Lăng Kiếm truyền đến tin tức. Như vậy sự tình không phải là nhỏ. Sự tình gì mà lấy địa vị của Lăng Kiếm cũng không có dũng khí tự tiện đưa ra quyết định, cần chính mình định đoạt?

Chẳng lẽ là công tử.

Liếc Ngọc Băng Nhan cùng Thủy Thiên Nhu một cái, Lăng Thần trầm giọng hỏi “Sự tình rất khẩn yếu sao. Nếu không sao tại lúc này lại đến làm phiền ta”.

Lăng Trì cung kính khom người nói: “Cũng không phải là quá khẩn yếu, bất quá tiểu đệ trước tiên muốn đến để đề tỉnh Đại tỷ một chút thôi”

Ngọc Băng Nhan lắc lắc ống tay áo Lăng Thần nhỏ giọng nói: “Thần tỷ tỷ có sự việc phải xử lý, như vậy chúng ta về trước đây. Ngày khác có thời gian tỷ muội chúng ta lại tái tụ...”

Thủy Thiên Nhu gật đầu đáp ứng trầm giọng bình tĩnh nói: “Đại tỷ có chánh sự muốn xử lý, tỷ muội chúng ta còn nhiều thời gian đâu cần phải cấp bách”.

Lăng Thần thấp giọng thán một tiếng nói: “Đương nhiên như thế, như vậy ta xin cáo lỗi không bồi tiếp được hai vị muội muội nữa. Nhu muội, khi nhân mã quý gia tộc đến phải thông tri ngay cho ta. Lệnh huynh lúc này tại Bắc Ngụy thể đơn lực cô, chúng ta cần sớm phải an bài thích đáng mới được”. Thủy Thiên Nhu vuốt cằm đáp ứng rồi cùng Ngọc Băng Nhan rời đi.

Thấy hai người đã đi xa, Lăng Trì mới từ trong lòng lấy ra một tờ giấy đưa tới, cấp bách nói: “Đại tỷ, quyết định này của Kiếm ca rất nguy hiểm. Chúng ta mất nhiều năm mà vẫn chưa thể nắm rõ tất cả quân bài trong tay Ngọc Gia, nếu tùy tiện tiến vào Ngọc Gia đại viện chém giết sợ rằng...” Lăng Trì không có nói ra nhưng trong ngữ khí lộ ra vẻ lo lắng rõ ràng.

Sau khi nhanh chóng xem hết nội dung tờ giấy, khuôn mặt xinh xắn của Lăng Thần bỗng nhiên trầm xuống, như mây đen rậm rạp, hai bàn tay nắm chặt lại, khớp ngón tay mơ hồ trắng bệch tức giận nói: “Lăng Kiếm này! Ta đã biết hần nhất định là sẽ làm ra nháo sự nhưng không nghĩ hần lại cứ nhiên tính toán như vậy. Di.”.

Lăng Thần “di” một tiếng rồi tiếp theo liền hăm vào trầm tư rồi lại đem thư tín của Lăng Kiếm tỉ mỉ xem lại một lần rồi lại trầm ngâm hồi lâu. Theo như nội dung thư tín thì có một câu từ trong tâm phát ra càng

khiến cho nàng không định được chủ ý.

Lời của Lăng Kiềm cũng không phải là không có đạo lý a.

434. Chương 61: Quyết Định Khó Khăn

Nội dung thư tín của Lăng Kiềm như sau:

“...vốn muốn tuân kế hoạch lúc trước rút lui về nhưng Thủy Thiên Huyền lại đưa ra ủy thác, muốn chém giết đám con cháu còn lại của Ngọc Mãn Lâu. Kiềm sau khi suy nghĩ thì cảm thấy thật khó quyết định! Biệt viện hưng kiến, Đệ Nhất Lâu quật khởi đã được hơn tám năm rồi, trong tám năm đó Lăng Gia ta đã hàng trăm lần tiềm nhập vào Ngọc Gia nhưng đều bị Ngọc Gia phát hiện chém giết hết! Cừu này hận này, Đệ Nhất Lâu cùng Ngọc Gia nhất định khó có thể cùng sinh tồn. Ngọc Gia đề phòng sâm nghiêm, ta tới hôm nay vẫn không thể rõ ràng được bài tấy của Ngọc Gia, thật đáng xấu hổ...”

Thiên hạ sắp đại loạn, nếu không thể làm rõ ràng chi tiết của Ngọc Gia thì có thể sẽ gây ra trở ngại rất lớn cho đại nghiệp của công tử. Ngay lúc này công tử đơn thân lý hiểm cùng Giang sơn lệnh ở bên ngoài vẫn chưa quay về. Nhưng một khi quay về thì như rồng về biển rộng, sóng ba đào nổi lên; như hổ về rừng, phong vân té hội! Nếu trước khi công tử trở về mà ta không thể hoàn thành việc này thì chẳng lẽ lại để công tử phải tự thân ra tay sao. Nếu như vậy, Kiềm có còn sống cũng không còn mặt mũi nào mà gặp công tử nữa.

Kiềm muốn đầu tiên là thử dò xét Ngọc phủ vài đêm, nếu có thể giết thì toàn lực chém giết, nếu không thể giết thì cũng là hết sức dò xét. Làm như vậy tuy có mạo hiểm, mạng này của Kiềm cũng là của công tử nhưng lại không có dũng khí dễ dàng vọng động nên truyền tin đến Thừa Thiên, hỏi cô nương một câu, có nên làm không. Nên hoặc không nên, xin cô nương một lời quyết định.

Kiềm tại Bắc Ngụy dò xét, biết thế lực của Ngọc Gia ngay lúc này đang bị phân tán, là cơ hội có một không hai. Mong cô nương sớm quyết định”

“Sớm quyết định! Lăng Kiềm hử Lăng Kiềm, người thực sự cấp cho ta một đại nan đề a!” Lăng Thần thở dài, chậm rãi đi thông thả vài bước, tâm loạn như ma, nhất thời không định được chủ ý.

Lăng Kiềm đề xuất chuyện này, thoát nhìn giống như là rất lỗ mãng, cũng không có chỗ tốt nào nhưng Lăng Thần cũng biết, việc Ngọc Gia thủy chung muốn xâm nhập vào Lăng Phủ biệt viện cũng như việc Lăng Gia tiềm nhập Ngọc Gia dò xét, cho tới nay đều không thành công.

Kỳ thật là Đệ Nhất Lâu, đại thế lực này đã không ít lần thử dò xét đại bản doanh của Ngọc Gia nhưng đáng tiếc đều không có ngoại lệ, tất cả đều bị chém chết hoặc bị đuổi quay về, tóm lại là chỉ tổ hao binh tổn tướng.

Tri bỉ tri kỷ mới có thể bách chiến bách thắng! Không rõ ràng thực lực của địch nhân thì nhất định sẽ phán đoán sai lầm. Tại thời điểm khẩn yếu thậm chí có thể ảnh hưởng đến cả chiến cuộc! Từ phương diện này mà nói, đề nghị của Lăng Kiềm là phi thường nên làm.

Trước mắt nhân thủ của Lăng Gia đông đảo nhưng không một người nào có thể thích hợp hơn Lăng Kiềm trong nhiệm vụ trọng yếu này. Càng huống chi, Lăng Kiềm ngay lúc này đang ở Bắc Ngụy. Nếu Lăng Kiềm thành công tiến vào Ngọc Gia, thậm chí không cần ham chém giết, chỉ cần thoát thân thành công thì tình hình bên trong Ngọc Gia liền có thể thấy được đại khái.

Nhưng lúc này tại Bắc Ngụy đang có ám triều mãnh liệt, huyết lãng thao thiên! Sự cảnh giác của Ngọc Gia hiển nhiên cũng tăng gấp vài lần. Lúc này mà đi điều tra Ngọc Gia, phong hiểm so với ngày thường càng tăng thêm vài phần!

Nhưng lúc này cũng lại là thời điểm thế lực của Ngọc Gia đang bị phân tán nhất. Mọi việc có lợi thì nhất định cũng có hại cho nên Lăng Thần mới chậm chạp không thể đưa ra chủ ý.

Cái này giống như một trận đồ bác nhưng vật đánh cuộc lại chính là tính mạng của Lăng Kiếm mà Lăng Thần lại đang ở tại Thừa Thiên không thể phân thân chiếu cố cũng không thể giúp được gì.

Lăng Thần từ trong lòng không nguyện ý để cho Lăng Kiếm gặp nguy hiểm, ngoài Lăng Thiên ra thì Lăng Kiếm có thể nói là người thân nhất của Lăng Thần, nếu nói Lăng Kiếm là thân huynh đệ của Lăng Thần thì cũng không quá! Nếu Lăng Kiếm vì nguyên nhân này mà gặp bất trắc thì đối với Đệ Nhất Lâu, đối với Lăng Gia, thậm chí là đối với Lăng Thiên cũng là tổn thất không thể đánh giá hết được!

Vì điều này mà Lăng Thần không có dũng khí đưa ra quyết định! Cũng không phải là Lăng Thần không muốn đưa ra quyết định nhưng nếu cứ thế bỏ qua cơ hội này thì chẳng lẽ thực sự như lời Lăng Kiếm trong thư, chẳng lẽ thực sự cần Lăng Thiên tự thân ra tay.

Kể từ khi chấp chương Lăng Phủ biệt viện đến nay, đây là lần đầu tiên Lăng Thần gặp phải tình huống khó khăn như vậy. Thực sự là khó đưa ra quyết định!

Nên làm như thế nào cho tốt. Nếu là công tử thì sẽ quyết định như thế nào. Lăng Thần một lần nữa tự hỏi chính mình, cuối cùng hai mắt xinh đẹp của Lăng Thần đột nhiên chột lóe lên một tia thần quang lợi hại. Điều này làm cho Lăng Trì vốn đang đứng chờ nàng ra quyết định bị hù dọa một trận.

Trong lòng Lăng Thần cuối cùng đã hạ quyết định!

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Lăng Trì nói rõ ràng “Truyền tin cho Lăng Kiếm, cho hắn một mình tiến vào, không ai được đi theo, người nào trái lệnh, chém. Ngoài ra, cũng không để người khác phát hiện ra, cho người thời gian một thời thần, hết thời gian nhất định phải lập tức thoái xuất! Nếu vi phạm một phân một hào, thì bị trừng phạt nặng. Vô luận như thế nào, nhất định phải toàn thân thoái lui. Nếu vì chuyện này mà tuấn thân thì trực xuất ra khỏi Lăng Gia, vĩnh sanh vĩnh thế, linh bài không được vào từ đường Lăng Gia!”

Lăng Trì cả người chấn động ngẩng đầu lên, trong mắt bắn ra thần quang tỏ vẻ không thể tin được!

Hắn biết, tên chữ “Lăng” chỉ ra rằng đây là người của Lăng Thiên. Không quản là Lăng Kiếm, Lăng Trì hay đám Lăng Thập Cửu, không ai không tự hào kiêu ngạo vì điều này. Nếu Lăng Kiếm không được công nhận là người của Lăng Gia nữa thì so với việc trực tiếp bị chém thiên đao vạn quả mà chết còn thấy thống khoái hơn.

Lăng Thần ngửa mặt nhìn trời thở dài một hơi rồi mới lãnh đạm ra lệnh ” một chữ cũng không được thay đổi, lập tức báo cho Lăng Kiếm! Bảo hắn châm chước hành sự, nếu không nắm chắc thì nhanh chóng thoái lui. Nếu có nắm chắc thì trong vòng một thời thần cũng phải ra khỏi Ngọc Gia. Không cần quan tâm đến ủy thác của Thủy Thiên Huyền”.

“Đạ”. Nhìn Lăng Thần với vẻ mặt nghi ngờ nhưng Lăng Trì không có dũng khí hỏi lại, thi lễ rồi lập tức ly khai. Trong lòng thầm cầu khẩn, lão Đại à, người lại làm cho đại tỷ nổi giận à, nhưng cũng vô pháp cứu vãn a.

Trên đường đi số lượng người thừa thốt dị thường, mà quả thực ngày hè sau giờ Ngọ cũng xác thực không phải là thời gian tốt để hành tẩu. Thái dương giống như muốn nướng chín thể gian vạn vật, phun ra ngọn lửa nóng cháy, cây cối hai bên đường cũng có vẻ không chịu được mà lá rủ cành cong thấp đầu, tựa hồ bị nóng bức cướp đi tất cả sinh lực.

Nhưng ngay dưới khí trời mùa hạ này vẫn có hai nhân ảnh đang từ từ đi trên đường, thoát trông như chậm nhưng kỳ thật lại rất nhanh. Trong mắt thường nhân thì bọn hắn bất quá là bước đi một cách bình thường, tuyệt đối không nhanh hơn chính mình là mấy nhưng lại không có mấy người chú ý đến, hai người này mỗi một lần nhàn nhả bước đi, nhìn giống như người bình thường bước đi một bước nhưng trên thực tế cũng đi ra ngoài ít nhất ba bốn trượng.

Khinh thân công phu này là “lục địa phi đằng”, luyện đến mức cực trí thì có thể “súc địa thành thôn”. Nếu có nhân vật võ lâm nào nhìn thấy thì nhất định sẽ không tin tưởng vào con người của mình! Người có thể có được khinh thân công phu bậc này cũng đã trở thành nhân vật trong truyền thuyết nhưng ngay lúc này lại xuất hiện hai người, mà lại là hai người trẻ tuổi như thế. Nhất là mặc dù đi dưới tiết trời nóng nực như thế mà căn bản trên mặt và thân thể cư nhiên không có một giọt mồ hôi nào. Hai người này ánh mắt bình thản giống như người thường, so với người bình thường cũng không có gì khác biệt, cũng không có gì

thần kỳ hơn. Chẳng lẽ hai người này nội lực cũng đã đến đạt cảnh giới tiên thiên phản phác quy chân. Đây chính là cảnh giới nội công trong truyền thuyết, không có đủ một giáp nội lực tinh thuần thì đừng nghĩ đến. Chẳng lẽ hai người này lại là tuyệt thế cao nhân phản lão hoàn đồng.

Hai đại hài tử, một nam một nữ, nam hài tử cực kỳ tuần tú, dáng như ngọc thụ lâm phong, hơn nữa khóe miệng luôn thường trực lộ ra một tai tiểu ý hòa ái dễ gần, làm cho người nào nhìn thấy đều từ trong tâm nghĩ đến một câu nói: “khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc”. Người nào có thể nghĩ được thiếu niên cực kỳ tuần tú, hòa ái này lại từng kinh qua chiến trận, tung hoành trong mười mấy vạn binh mã, số người chết dưới tay có đến hàng ngàn, danh chấn thiên hạ phong cuồng sát thần.

Cô gái tử so với nam hài tử thì người có bé nhỏ hơn một chút, một thân trang phục trắng như tuyết, khuôn mặt xinh xắn như hoa như ngọc, thực sự có vẻ khuynh quốc khuynh thành. Nàng chậm rãi bước đi trên đường nhưng lại như thế Lăng Ba tiên tử đột nhiên phủ xuống nhân gian, cả người không có chút bụi trần khiến người nhìn thấy mà không tự kiềm chế cảm giác tự ti mặc cảm. Nàng từ đầu đến cuối đều lộ vẻ tiểu ý, chứng tỏ trong lòng cực kỳ khoan khoái.

Thực sự là Kim Đồng Ngọc Nữ, nhưng đây chính là Lăng Thiên và Lê Tuyết. Lúc này hai người đã đi qua biên giới Tây Hàn, khoảng cách tới Bắc Ngụy Minh Ngọc thành cũng không tới trăm dặm lộ trình. Thiên Thượng Thiên đột nhiên xuất hiện, âm xui dương khiến thế nào mà xui xẻo giúp Lăng Thiên tạm thời thoát khỏi sự uy hiếp của Giang sơn lệnh chủ. Lăng Thiên bị trường kỳ truy sát, nộ khí trong lòng tích súc đã lâu lúc này đã hoàn toàn bộc phát. Hắn cứ thế lấy bốn lai diện mục, đường đường chánh chánh mà đi trên đường lớn, ta muốn xem xem có kẻ nào không có mắt có dũng khí đến tìm chết, cũng là hảo hảo phát tiết nộ khí buồn bực chất chứa trong lòng bấy lâu.

Chỗ nào biết hai người đi đến cả nửa ngày mà một bóng quỷ ảnh cũng không gặp! Điều này làm cho Lăng Thiên đang muốn phát tiết cực độ buồn bực. Chẳng lẽ chuyến đi này của ta lại tốt đến vậy, ngay cả cướp đường cũng không có.

Nhìn sắc mặt Lăng Thiên, biết tâm ý của Lăng Thiên, Lê Tuyết không cầm được khẽ cười lên: ” không có người để cho người thử tay, có vẻ buồn bực a?”

Lăng Thiên oán hận nói: “Thực là kỳ quái, đám hỗn tạp nọ ngày đó tụ tập đến gần hai ngàn người mà ngay lúc này lại không có lấy một cái bóng nào. Chẳng lẽ bọn hắn là yêu quái hoặc giả hành tung của chúng ta quá bí ẩn khiến bọn hắn không thể dò xét được”.

Lê Tuyết mỉm cười nói: “Điều này ngươi không cần lo lắng, hai ngày nay với cái giọng như chợ vỡ của ngươi thì ta phát hiện ta có không ít người nhưng phần lớn là đơn độc nên bọn hắn rất ít người có dũng khí đến làm phiền Lăng Thiên, Lăng đại công tử danh chấn thiên hạ. Dám vượt râu hổ của đại công tử ngài ư. Như vậy thì không khác gì chuột vượt râu mèo, chán sống rồi ư. Dù sao cũng phải tụ tập một chút nhân thủ, đến lúc cảm giác có chút nắm chắc thì mới xuất hiện, mới có dũng khí đánh đến. Không cần sốt ruột, ta nghĩ lúc này có vẻ chúng ta đã tiến rất sâu vào cảnh nội Bắc Ngụy, có thể nói là đã vào trong phạm vi thế lực của Ngọc Gia. Nếu là gia tộc khác thì có thể nói là sợ chúng ta, còn Ngọc Gia cùng Thiên Thượng Thiên tại sao lại toàn bộ không có động tĩnh gì. Việc này chung quy ta cảm giác được có chút không tầm thường”

“Cái gì mà không tầm thường?” Lê Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn khinh bỉ nói: ” người thực là đầu trư. Thiên Thượng Thiên cùng Tổng Quân Thiên Lý đại chiến lưỡng bại câu thương, ngay cả Tổng Quân Thiên Lý cũng bị trọng thương, người cho rằng bọn hắn lại có thể toàn thân sao. Ngay lúc này bọn chúng lấy đâu ra thực lực mà đến vây công ngươi. Còn Ngọc Gia..” Lê Tuyết nói đến đây thì đột nhiên kêu to lên, hết sức phấn khởi gọi ” người xem, người xem, đến đến rồi, ha ha ..., cướp đường ! Oa ca ca!”

Lăng Thiên đảo mắt nhìn xem thường, nha đầu này thật sự là dị loại, nhìn thấy cướp đường lại hết sức phấn khởi như thế. Nếu là kẻ trộm mà thấy vậy há không phải bị nàng hù dọa chạy trốn chết sao. Mặc dù chính mình cũng rất cao hứng.

435. Chương 62: Trận Cá Cược Nhỏ

Lăng Thiên quay đầu nhìn lại thì thấy trước mặt, phía ngoài ba bốn mươi trượng, hai bên đường trong nháy mắt đột nhiên tuôn ra một đồng người đón chặn phong tỏa lối đi. Có thể nói là một con ruồi cũng không lọt. Người nào người ấy cước bộ vững vàng, thần khí sung túc, xem ra đám người này thân thủ đều không nhược.

Bất quá trong lòng Lăng Thiên lại có chút buồn bực. Đơn độc bằng đám người này có thể ngăn chặn được mình ư. Như vậy thì bọn chúng tự đánh giá mình quá cao mà lại đánh giá chính mình quá thấp! Một ý niệm chợt lóe lên, Lăng Thiên phát động nội lực thần thức vô thanh vô tức hướng ra bốn mặt tám phương dò xét.

Chợt có một thanh âm nói: "Lăng Thiên. Lá gan của ngươi cũng không nhỏ a! Dám trống giọng cờ mở đi qua biên giới, chẳng lẽ ngươi cho là trong thiên hạ không có người nào giữ chân được ngươi a?"

Lê Tuyết khẽ cười duyên thấp tiếng nói: "Lăng đại công tử. Chuyến này ngươi nhớ hảo hảo nắm chắc cơ hội đã nghiền nha"

Lăng Thiên trừng mắt nhìn nàng thấp tiếng nói: "Ta đột nhiên nghĩ đến một câu cửa miệng "phi thường thiếp thiết Ngọc Gia nhân. Thực sự là nói tới Vương Bát sẽ tới ân, phải nói là nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến". Lê Tuyết không nhẫn nại được ôm bụng cười mà bên này Lăng Thiên đã cười ha ha nói: "Thiên hạ này người có thể giữ được ta tuyệt đối không ít. Phải nói là rất nhiều, rất nhiều nhưng lại tuyệt không phải là các hạ. Mau báo danh cho bản công tử. Bản công tử không giết hạng người vô danh!"

Nghe Lăng Thiên nói một câu tại tiền thế rất là kinh điển "không giết hạng người vô danh", Lê Tuyết càng cười đau bụng muốn chết, đơn giản là ôm bụng ngồi xổm cục cục cục cục cục mà cười. Mỹ nhân cười thật là khuyhnh quốc khuyhnh thành bất quá mỹ nhân bình thường không cười to như thế.

Đám người này mặc dù không nói rõ lai lịch nhưng Lăng Thiên đã nhận định nhất định là người của Ngọc Gia không còn nghi ngờ gì nữa! Tình thật ngay tại biên giới Bắc Ngụy kẻ đầu tiên có thể có được tin tức về mình mà an bài kiếp sát hãn thì ngoại trừ Ngọc Gia ra xác thực là không còn ai có được thực lực này cũng như có đảm lượng như vậy.

Người nọ cười ầm lên tiến lên trước một bước, chân trước đạp xuống đất đột nhiên phát ra thanh âm "ầm" một tiếng rất lớn khiến bụi đất chung quanh bỗng nhiên bay tán loạn. Đây là do hãn đối mặt với địch nhân mạnh mẽ nên trong lòng bất giác đã khẩn trương đến cực độ đem toàn thân nội lực phát ra. Mỗi một động tác bất giác đều mang theo toàn bộ khí lực đồng thời hét lớn một tiếng: "Lăng Thiên đi ra chịu chết!". Trong giọng nói của hãn cũng bất giác mang theo nội lực thâm hậu, thanh âm truyền ra xa tạo thành trận trận oanh minh. Xem khí thế có chút làm cho người ta sợ hãi!

"Người lên trước hay ta lên trước?" Lăng Thiên cười cười nhìn Lê Tuyết nói: "Nhìn gia hỏa này khẩn trương quá, cả người co quắp lại. Ta dám đánh cuộc lúc này sáu khối cơ bụng của gia hỏa này nhất định là đồng thời nổi vòng lên, nhìn thấy rất rõ ràng. Nếu không tin ta sẽ lột quần áo hãn cho ngươi xem. Đánh cuộc một cái xưng hô. Nếu như ngươi thua từ nay về sau tên ngươi sẽ là tiểu cầu. Như thế nào?"

Lê Tuyết cười khanh khách, cười đến nổi đỏ cả mặt, trợn mắt trắng bạch. Nàng bĩu môi nói: "bạn hãn đến tìm Lăng Thiên chứ không phải là ta, ta đánh cuộc làm gì. Ta thực sự chưa bao giờ nhìn thấy qua người tỏ ra cái bộ dáng này. Ai quần đến cơ bụng hãn có sáu khối hay tám khối. Mà tám thì rất là hi hãn nha".

"Thật không có đảm lượng đánh cuộc?", Lăng Thiên ra vẻ kiêu ngạo nói: "nên nhớ từ giờ về sau, nói chung ngươi mà đánh cuộc với ta đều không thể thắng được ha ha. Tiểu cô nương khả ái ah".

"Đánh cuộc thì đánh cuộc! Sợ ngươi sao?" Lê Tuyết cong đôi môi đỏ mọng nói. "Do ngươi xuất thủ. Ta lùi động thân. Một đám đại nam nhân tổ làm bẩn tay ta. Ngươi cũng là đại nam nhân chẳng lẽ lại muốn một tiểu nữ tử như ta ra tay trợ giúp".

"Sợ rằng cho dù ngươi muốn né tránh cũng sẽ có người tìm đến ngươi", Lăng Thiên hắc hắc cười kè miệng vào tai Lê Tuyết đảo mắt nói: "không nhìn thấy sao. Đám người này, kẻ nào bộ dáng cũng như là sắc quỷ đói khát. Mới vừa rồi kẻ nào cũng chăm chú nhìn vào người tàn nhẫn nuốt nước bọt. Không biết trong lòng bọn chúng nghĩ gì. Người có thể đoán được bọn hãn đang suy nghĩ gì không. Hắc hắc... hắc hắc"

Lê Tuyết đỏ mặt duỗi tay nắm lấy tai Lăng Thiên hung tợn nói: " người có dũng khí nói một câu thử xem?"

Lăng Thiên đau đớn dè dặt thanh âm nói: " đơn độc một vài người này há có dũng khí ngăn đón ta, nhất định là còn có mai phục khác. Hai bên đường trong rừng có vài luồng khí tức nguy hiểm quanh quẩn. Phía sau chúng ta cũng có vài cao thủ mai phục. Hai chúng ta không thể cùng một lúc xuất thủ, nhất định phải một người xuất chiến, một người lược trận. Kẻ quan chiến xem ra còn muốn nguy hiểm hơn. Người cứ hảo hảo đánh giá đi. Ta sợ người võ nghệ thấp kém, vạn nhất bị người bắt làm tù binh. Nhưng... nếu như người thực sự bị bắt làm tù binh thì người nói ta nên thúc thủ chịu trôi hay là trực tiếp bỏ đi thì tốt hơn!"

"Đông!", Lê Tuyết tức giận khiến cái mông Lăng Thiên bị tàn nhẫn đá một cước. Sau khi đem hấn đuổi đi nàng oán hận mắng nói: " người mới bị người ta bắt làm tù binh! Người nếu bị người bắt giữ bản cô nương tuyệt đối sẽ không đi cứu người!". Nàng sau khi nghe Lăng Thiên phân tích rõ ràng hợp lý thì trong lòng rất là tán đồng nhưng sau khi dựng thẳng lỗ tai toàn thần quán chú mà nghe liên tiếp gật đầu, nào biết Lăng Thiên sau khi nói xong thì lại chuyển đề tài cư nhiên nói nàng bị người bắt làm tù binh! Cái này làm cho Lê Tuyết trong lòng đang vui vẻ bỗng nhiên nổi lên một loại cảm giác bị hấn chơi đùa mà lập tức tức giận xấu hổ.

Đám người kia cố kỵ võ công của Lăng Thiên nên mặc dù thấy hai người bí mật thương nghị mà vẫn không có dũng khí chủ động động thủ. Đang nhìn thì đột nhiên thấy hai người cư nhiên trở mặt. Nữ tử kia cư nhiên một cước đem Lăng Thiên đá bay đi, tư thế chặt vật tới cực điểm thì không khỏi mừng rỡ, đao kiếm vung lên nhằm khoảng không nơi Lăng Thiên chuẩn bị đáp xuống chém tới.

Mắt nhìn thấy liền có thể đem Lăng Thiên loạn đao phân thân nhưng vào lúc này dị biến phát sinh. Thân thể Lăng Thiên đang có vẻ chặt vật vạn phần đột nhiên dừng lại trên không trung rồi tiếp theo mạnh mẽ trầm xuống. Còn chưa kịp rơi xuống đã bay vọt đi như thể một cơn gió lớn quét đám lá cây nhanh chóng tiến vào giữa đám người.

Đám người này còn chưa kịp làm ra phản ứng gì thì song chưởng của Lăng Thiên đã giống như hai cây khai sơn đại phủ tả hữu bắn ra. Răng rắc vài tiếng rồi bỗng nhiên tiếng kêu bi thảm liên tiếp vang lên. Bốn đại hán bắn ra lão đảo nhưng cũng không đứng được vì bắp chân đã bị bẻ gãy giống như bị lợi đao chém đứt đoạn. Cả một đám nửa bắp chân thì nhau rơi xuống mà tám cái chân đứt nửa này sau khi rơi xuống lại đứng vững như thái sơn trên mặt đất. Phía trên huyết mạng phọt lên tạo ra cảnh tượng máu tanh cực kỳ quỷ dị.

Mà thân thể của bốn đại hán kia sau khi hạ xuống thì cả người đã bị máu tươi hoàn toàn nhiễm hồng, đau nhức lẫn lộn trên mặt đất đồng thời tru lên thanh âm bi thảm đủ để hù dọa tiểu hài nhi trong đêm khuya. Ai cũng khó có thể tưởng tượng việc chính mình gặp tình cảnh tàn khốc này lại là thật. Dù sao chỉ chốc lát trước chính mình còn hoàn hảo không thương tổn mảy may mà nay đã trở thành phế nhân không chân.

Trong mắt tất cả mọi người ở đây trong nháy mắt đều nổi lên quang mang sợ hãi, hai tay vô thức đều giơ binh khí lên nhưng vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ giường mắt nhìn thảm trạng của đồng bạn mà sau lưng đều không nhin được mà phát lạnh cả người. Có một số người còn cảm giác thấy yết hầu phát ngứa rồi trực tiếp nôn mửa một trận thiên hôn địa ám.

Phía sau bọn hấn Lăng Thiên vẫn ung dung đứng đó, một thân bạch y như tuyết cư nhiên chưa từng dính nửa vết máu! Xem thảm trạng trước mặt Lăng Thiên vỗ vỗ tay cười nói: "Ta đã đi ra chịu chết nhưng các người cũng nên có chút thành ý mới được a. Cứ như thế này, hết ngã ngã rồi lại nôn nôn, ngây ngây ngốc ngốc thì làm sao có thể làm cho bản công tử chịu chết à? Hay là các người muốn làm cho bản công tử sợ quá mà chết sao, cái này cũng là một biện pháp!"

Đại hán dẫn đầu tức quá rống lên một tiếng hai mắt bỗng nhiên trở nên đỏ ngầu, dưới chân dậm một cái, cả người chột giống như thiểm điện nhằm hướng Lăng Thiên đánh tới. Thanh cương kiếm trong tay đón gió, đến nửa khoảng không bỗng nhiên hiện ra bốn năm đóa hoa kiếm sáng lạn, hàn khí âm sâm nhằm Lăng Thiên chụp xuống. Áo bào trắng nhất thiểm dùng một đôi nhục chưởng xông thẳng vào trong kiếm vũ mạn thiên, liền như thể một con bướm trắng đột nhiên bay vào rừng hoa lê.

Đại hán nọ cực kỳ kinh hãi. Rõ ràng là chính mình tay cầm lợi kiếm chiếm được tiện nghi nhưng không biết tại sao hấn lại cảm giác được người chiếm tiện nghi kỳ thật lại là Lăng Thiên mới đúng! Đối phương tại một tắc vuông trước ngực mình hoạt động hết sức linh hoạt mà tam thước trường kiếm khinh linh của mình cư

nhân lại có chút cảm giác quá to lớn! Cả một thân kinh lực lại cảm giác nửa điểm cũng không dùng được, cảm giác một đôi nhục chưởng của đối phương xuyên qua kiếm vũ mà tiến vào. Tùy thời thủ chỉ phong tỏa kiếm phong, tùy thời một đôi nhục chưởng chụp lên thân kiếm, tùy thời một đôi thủ chưởng vuốt lên đến chuôi kiếm...

Chính mình tiến lên thì Lăng Thiên bám chặt theo mình mà tùy thời thối lui, còn chính mình thối lui thì Lăng Thiên như hình với bóng bám chặt tiến lên theo. Cái này là kiểu đả pháp gì? Trong lòng đại hán sớm đã đau khổ kêu trời. Chính mình cũng nửa đời tung hoành, một tay hạ thủ tàn nhẫn mà lúc này sao lại bị trói chân trói tay như vậy!

“Chẳng lẽ chính mình hôm nay phải chết ở chỗ này!?” Trong lòng đại hán không hiểu sao bỗng nổi lên ý niệm tuyệt vọng.

Giao thủ bất quá chỉ trong chớp lát mà đại hán nọ cả người đầm đìa mồ hôi thở hổn hển như trâu. Hai tròng mắt cũng cơ hồ trũng to đến rách cả mắt. Hẳn rõ ràng cảm giác được đối phương đã có vô số cơ hội ra tay giết chết chính mình nhưng lại chậm chạp không hạ sát thủ! Người ngoài đứng xem lại cảm giác như hai người giống như là đánh nhau khó phân thắng bại. Kỳ thật trong lòng hẳn rất rõ ràng chính mình sớm đã thất bại, sớm đã bại nếu không muốn nói là đã có thể chết vô số lần.

Đám người này không chút nghi ngờ Lăng Thiên lại lợi dụng bọn hắn nhằm thu hút đám cao thủ đang ẩn nấp chui ra? Song phương đều có tính toán, trong tâm đều có chủ ý đã quý.

Chung quanh một số đại hán nhìn không rõ ảo diệu bên trong, thấy hai người càng đấu càng khó phân thắng bại thì cứ nhiên cùng kêu to ủng hộ: ” đại ca hảo kiếm pháp!”

“Cố lên!”

“Đại ca nhanh giết tiểu tặc này vì các huynh đệ mà báo thù oa!”

Nghe thấy mấy lời khích lệ này đại hán nọ thực sự có một loại cảm giác không thể ngẩng đầu lên được. Rất dọa người..., đám người này là ai, ngày thường cũng là huynh đệ thân thiết mà nay không thấy ta đã một muốn chết đây ư.

Đột nhiên Lăng Thiên cười dài một tiếng, thân thể xoay tròn rồi tiêu sái bay ra. Trên mặt xuất hiện tiểu dung, trong tay trái cứ nhiên cầm một kiện trường bào, trong tay phải bắt ngờ là một bộ trường khổ.

Đối diện. Đại hán nọ tay cầm trường kiếm đang quay tròn đột nhiên cảm giác trên người lạnh lẽo vội cúi đầu nhìn xuống thì không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng đứng ngây tại chỗ.

Cả người hắn trên dưới chỉ còn lại một cái quần đùi ngắn che ngang hông. Thân thể phía trên bao gồm cơ nhục và lông ngực đen thui rậm rạp rất cả theo gió mát thổi phất phơ mà lông đen hai bên bắp đùi cũng lộ ra, trông như thể một loại nội y mới hành diện trình diện ban ngày ban mặt trước mắt bao người, đây vẻ tự hào.

436. Chương 63: Sát Thủ Thốt Tập

Tuyệt đối là siêu mẫu tiêu biểu cho tráng nam ở Thiên Tinh đại lục. Vóc người thật cân đối!

Hắn sững sốt trong chớp lát rồi mới tỉnh lại. Trong thời đại này mọi người đều có quan niệm rằng ” toàn bộ thân thể ta chỉ có cha mẹ là thấy được”, cho dù là vợ chồng lúc thân thiết trong khuê phòng cũng tuyệt không có dũng khí xích lõa thân thể, vì vậy mặt hán tử nọ bỗng nhiên biến thành màu tím lẫn đỏ đồng thời kêu to một tiếng muốn che giấu bớt thân thể, hai tay mạnh mẽ nhằm hướng hạ bộ che chắn nhưng trong lúc vội vàng hắn lại quên mất là trong tay đang cầm thanh trường kiếm. Xoát một tiếng, trường kiếm đâm vào bắp đùi, cơn đau đột nhiên kéo đến khiến hắn ngửa mặt lên trời, miệng há to hét lên âm thanh đau đớn như sói tru trắng trong đêm khuya vắng, thanh âm truyền dương xa xa ra ngoài, trầm bổng mà du dương.

Trung khí rất mạnh mẽ. Lăng Thiên khen một câu.

“Ha ha cấp, nha đầu, nhanh mở to mắt ra xem có phải là có sáu khối cơ bụng không. Ta là người nào chứ, có thể nói là nhất đại đồ thần, sao lại có thể thua người được!” Lăng Thiên cười to nói ” Theo ta đánh cuộc, người làm sao thắng được! Ha ha”

Nếu đổi lại là Lăng Thần hoặc Ngọc Băng Nhan, thậm chí là hầu hết các thiếu nữ tại thế giới này sợ rằng sớm đã xấu hổ quay đầu chạy đi không dám nhìn xem, thậm chí là lấy hai tay che mặt không dám xem nhưng Lê Tuyết là người nào, không thèm giơ tay che mặt, ngược lại lại có cảm giác rất hứng thú, trừng lớn mắt cẩn thận nhìn, đôi môi thơm mát khẽ nhúc nhích thì thảo tự nói giống như là đang đếm, đột nhiên hô to một tiếng “Thiên ca người thua ! Rõ ràng là bảy khối ôi...hì hì ôi...hì hì... ” sao có thể là bảy khối?” Lăng Thiên hồ nghi nhìn lại “cái này rõ ràng là sáu khối, chia làm hai nửa, mỗi nửa ba khối, rõ ràng như thế sao bảo là bảy khối? Cho dù có nhiều hơn nữa thì cũng phải đối xứng mà thành tám khối mới đúng a!”

Lê Tuyết hừ hừ một tiếng xé gió, mặt nhăn mũi vênh ra vẻ trực khí nói: “Hai tay hấn đang che mắt một khối”

“Ha ha ha” Lăng Thiên cười to: ” một khối này không tính!”

“Ta mặc kệ, dù sao người cũng thua rồi” Lê Tuyết cười đùa nói nhưng sau đó lại nhăn mặt ” Nhanh bảo hấn mặc quần áo vào, trông đáng ghét quá!”

“Đích xác là rất đáng ghét. Khỏe thì có khỏe nhưng lại không nửa phân mỹ cảm” Lăng Thiên cười nói rồi lại thấp giọng hô một tiếng: “Đi”

Tay phải hấn khẽ rung lên, bộ trường khổ nọ ” hừ ” một tiếng, âm thanh sắc bén nghe như âm thanh vô khí kim loại phá không mà đi với tốc độ như lời điện bay đi !

Đại hán nọ đang cắn răng đem thanh trường kiếm từ bắp đùi rút ra nhưng do cơ bắp quá khẩn trương. Trường kiếm sau khi xuyên vào gây ra sự đau nhức khiến cho cơ bắp co rút lại cứ nhiên giữ chặt trường kiếm bên trong, trong lúc nhất thời rút không ra được! Máu tươi rùng rùng chảy xuống dọc theo bắp đùi, đại hán nọ khom thắt lưng, trên đầu mồ hôi như hạt đậu nành lớn tí tách rơi xuống lộ ra vẻ đau nhức đến cực điểm.

Lúc này trường khổ được Lăng Thiên quán chú đại nội lực mạnh mẽ đã bay đến trùm lên mặt hấn, tuy nhiên một cái ống quần thì lại kịch liệt xoay tròn rồi đột nhiên xiết chặt cổ họng hấn rồi đột nhiên phốc một tiếng, thể bay của trường khổ chưa dừng, nhất là lại mang theo nội lực của Lăng Thiên nên cái ống quần nọ thực sự sắc bén như cương đao cứ thế chặt đứt đầu hấn. Chỉ thấy cái đầu lâu rơi xuống!

Cái này thể hiện nội lực tu vi cao đến mức nào mà cũng cho thấy thủ đoạn giết người tàn nhẫn cay độc khủng khiếp thế nào.

“Phốc!” đại hán nọ mất đi đầu lâu từ cổ đột nhiên có một cột máu tươi phọt lên, bắn lên cao đến hơn hai trượng. Tình hình cực kỳ quỷ dị làm cho tất cả mọi người ở đây đều da đầu tê dại, giật mình run lên!

Nhưng vẫn chưa hết, hai tay hấn đang cố rút kiếm thì cơ thể đột nhiên mất đi đầu lâu, cả người thả lỏng nên xoát một tiếng, hai tay đã đem trường kiếm đẩy máu rút ra, tuy nhiên theo quán tính nên hai tay tiếp tục vung lên cao quá đỉnh đầu sau đó mới ngã ngửa ra sau.

Mấy chục đại hán còn lại sớm đã bị một màn này làm cho thất kinh, cả đám run rẩy, hai mắt co rút lại, hơn nữa do khí trời đang nóng nên mồ hôi trên đầu như hạt đậu nành to bốc lên tụ lại trên da rồi như thác nước chảy xuống. Ngay cả bốn đại hán bị chặt đứt hai chân cũng quên cả rên rĩ sau khi nhìn một màn này. Một lúc sau mới mở miệng thở dốc như hà mã, cơ bắp trên mặt kịch liệt quắt súc.

“Hơi sợ” Lê Tuyết đưa bàn tay nhỏ bé nhẹ nhẹ vỗ vỗ lên ngực ai oán nói: ” người thật là biến thái a. Giết người thì giết người, tại sao phải làm ra cảnh máu tanh như thế, làm cho tâm lý mọi người sợ hãi, mồ hôi cả người toát ra, đêm nay nhất định sẽ gặp ác mộng!”. Khó trách tại Thiên Tinh đại lục, nghe thấy tên Lăng Thiên như thấy quỷ!”. Ngực khí của nàng rõ ràng nhưng lại không mang theo chút sợ hãi nào, tiết tấu cũng rất nhanh tuy nhiên đang nói thì chợt có một đạo kiếm quang từ trên cây đại thụ ven đường bắn xuống! Mục tiêu chính là ngực Lăng Thiên.

Một kiếm này mà nói cũng không có gì thần kỳ, duy nhất có một điểm khiến cho người ta cảm thấy chính là nhanh. Nhanh một cách lạ thường! Nhanh đến mức không thể dùng lời miêu tả được.

Võ công trên thế gian không thứ gì không thể phá được, duy chỉ có nhanh là không thể phá được! Hảo khoái kiếm!

Cơ hồ ngay lúc khước mắt Lăng Thiên nhìn thấy kiếm quang thì đồng thời trường kiếm đã đến trước ngực Lăng Thiên. Một kiếm như điện quang thạch hỏa. Một kiếm này không cầu đẹp mắt, không cầu hoa lệ, đơn thuần chỉ có một mục đích chính là giết người!

Kiếm xuất thế không quay lại!

Trên thanh kiếm này thậm chí không có sát khí hoặc giả có thể nói là không để cho người bị giết cảm giác được sát khí!

Nhưng luồng khí tức người không chết thì ta vong ngay lúc này đột nhiên tràn ngập trong thiên địa!

Nhưng đáng tiếc Lăng Thiên không phải là người bình thường.

Trong lòng Lăng Thiên đột nhiên nổi lên cảm giác rất quen thuộc! Nhớ lại thì có khá nhiều người có dạng sử kiếm như vậy, có thể kể ra như Lăng Kiếm, Lăng Trì, Diệp Bạch Phi và lại có Lăng Thiên nữa, cũng hiểu được cách dùng kiếm này!

Sát thủ! Tuyệt đỉnh sát thủ!

Khoái kiếm như thế làm sao mà phá giải?! Kiếm chiêu nhanh nhất là kiếm chiêu không thể phá, làm sao mà phá chiêu!?

Thân trên Lăng Thiên không động nhưng dưới chân lại cực tốc mà di động, cả người nghiêng đi khiến cho một kiếm đoạt mệnh nọ xoát một tiếng bay sượt qua ngực Lăng Thiên, kiếm phong sát sần sật kích thích làn da trước ngực của Lăng Thiên khiến chúng đột nhiên nổi lên một tầng lỗ chân lông (nổi da gà).

Sinh tử một đòn!

Tiếp theo một nhân ảnh gầy gò tùy theo thanh trường kiếm tiêu sái từ bên cạnh Lăng Thiên xẹt qua, tay kia của hắn cầm một thanh đoản kiếm, ngay trong sát na vọt qua đó tàn nhẫn nhằm vào tiểu phúc của Lăng Thiên đâm vào.

Từ trên ngọn cây hai bên đường lại có chín đạo kiếm quang đồng thời chợt phát sáng phân ra phương hướng khác nhau từ trên trời cao vọt xuống như quỷ mị. Trong nháy mắt bọn chúng hạ xuống, khoảng không gian xung quanh Lăng Thiên giống như là bị chín thanh kiếm che phủ, mặc dù ánh mặt trời chính ngọ sáng chói mắt nhưng trong mắt mười mấy đại hán đứng xem thì tựa hồ lúc này khoảng không gian đã biến thành màu đen, vừa lại tựa hồ như bị sương mù che phủ làm cho người ta căn bản vô pháp nhìn rõ ràng trong đó phát sinh cái gì!

Ngay lúc này, từ hai bên đường lại có thêm sáu đạo kiếm quang đột nhiên xuất hiện, tại nửa khoảng không hình thành một cái kiếm vòng dày đặc nhằm phía Lê Tuyết chụp xuống.

Hai người cư nhiên đồng thời bị tập kích! Đồng thời bị nhất đẳng sát thủ tập kích bất ngờ!

Tất cả là mười lăm cao thủ, võ công của mỗi một người tấn công Lăng Thiên có vẻ tương đương nhau mà người người đều nghiêng rằng, không thềm quan tâm đến bản thân, lấy mệnh đổi mệnh!

Một lần đánh bất ngờ cư nhiên xuất động mười sáu nhất lưu sát thủ! Dạng mặt trận này thể hiện đầy đủ quyết tâm giết chết Lăng Thiên!

Nói thì chậm còn thực ra mọi chuyện xảy ra rất nhanh.

Sát thủ cầm thanh đoản kiếm tựa hồ đã đâm vào tiểu phúc Lăng Thiên, hắn đang vui mừng đắc thủ thì lại đột nhiên cảm giác đoản kiếm như đâm vào khoảng không, tựa hồ như căn bản không đâm vào cái gì. Thân thể hắn và Lăng Thiên đã vọt qua nhau sau khi đâm ra một kiếm tuyệt sát này, lúc này phát giác ra đâm không trúng thì lại đã chậm rồi. Thân thể hắn đã vọt qua vị trí giao nhau, không còn kịp đâm thêm một kiếm!

Đúng lúc này hắn lại đột nhiên cảm giác tiểu phúc của mình dấy lên một trận đau đớn kịch liệt, lực phủ ngũ tạng đồng thời đảo lộn, từng tắc từng tắc vỡ nát ra, một khẩu máu tươi từ mồm vọt ra như một mũi

tên nhọn bắn thẳng ra xa bảy tám trượng. Thân thể hắn vẫn trong tư thế xung kích nhưng trong mắt hắn, hình ảnh cuối cùng là cái đầu gối của Lăng Thiên nhanh như điện vừa thu về !

Tại sao lại như vậy, rõ ràng chính mình đang công kích Lăng Thiên mà Lăng Thiên lại toàn lực né tránh, sao chính mình lại trúng chiêu?!

Tại sao?!

Nguyên lai tại sát na hai người giao nhau, Lăng Thiên nhanh chóng vận chuyển nội công, phòng ngực lõm tiểu phúc, dùng kinh cơ tiểu phúc lại, khiến tiểu phúc trở thành một khoảng không tránh thanh đoản kiếm nọ đồng thời lại vô thanh vô tức lên gối phải tàn nhẫn đánh vào tiểu phúc của sát thủ này. Lúc đó tốc độ trùng kích của sát thủ nọ rất nhanh cùng với lực lượng chân của Lăng Thiên hợp lại chẳng khác gì hai người hợp lực đối phó với hắn. Một kích này liền đánh nát bảy lục phủ ngũ tạng, hoàn toàn đoạn tuyệt tất cả sinh cơ của hắn.

Chính mình tại sao bị đánh bất ngờ, lý do đã không còn trọng yếu. Vị sát thủ này sau khi bắn ra xa hơn năm trượng thì mềm nhũn mà ngã xuống, mà trước khi ngã sinh mệnh hơi thở đã ly khai khỏi hắn, một tia ý thức tối hậu giúp hắn hướng về phía Lăng Thiên nhìn một cái nhưng lại thấy Lăng Thiên trong tay cầm một thanh trường kiếm vẽ lên một biển kiếm ảnh đón đỡ chín thanh kiếm như lôi điện đang đánh tới.

Kiếm trong tay Lăng Thiên nhìn rất quen mắt, thì ra nguyên bản đó chính là kiếm của hắn nhưng kiếm đó mới còn ở trong tay ta mà. Ý thức của hắn đến lúc này mới tắt hẳn, đầu lệch sang một bên, khí tuyệt thân vong, tuy nhiên trong hai mắt vẫn tràn ngập vẻ kinh nghi bất định.

Tất cả mọi người đều thấy rõ ràng trong hai tay sát thủ này hoàn toàn trống không. Trường kiếm của hắn sớm đã không biết đi đâu mà Lăng Thiên đã đoạt đi trường kiếm của hắn lúc nào!

Duy chỉ có nhanh là không phá được! Muốn phá một kiếm nhanh nhất, một chiêu nhanh nhất chỉ có cách nhanh hơn nó.

Nguyên lai tại thế giới này, không có gì là nhanh nhất, chỉ có nhanh hơn mà thôi.

Một tiếng hét xé gió như phượng minh đồng thời phá không vang lên, thân thể Lê Tuyết cấp bách quay tròn, song chưởng như ngọc tùy theo mà xoay tròn nhanh như điện hướng ra bốn phía xuất chưởng, vô số chưởng cơ hồ như đồng thời xuất ra tạo nên âm thanh呼呼 xé gió không ngừng vang lên. Một luồng kinh khí lạnh như băng bỗng nhiên tràn ngập cả trời đất. Kinh khí cực lạnh cùng không khí nóng nực ngày hè chói chang một khi tiếp xúc bỗng nhiên tạo nên trận trận âm thanh “xèo xèo ” rất nhỏ tới mức cơ hồ không nghe thấy nhưng một màn sương mù dày trời đột ngột hiện ra bao phủ cả chiến trường!

Hàn băng thần công toàn lực phát động!

437. Chương 64: Quét Sạch Địch Nhân

“Hảo Hàn băng thần công! Hảo công lực tinh thuần!” Lăng Thiên lớn tiếng ủng hộ: ” Lê Tuyết, người quả nhiên không có phụ chữ Tuyết trong tên người, không thẹn là nha đầu xuất thân từ sơn dã như trong phim”. Tiếng cười của Lăng Thiên hòa lẫn với tiếng kim thiết giao minh âm vang mà liều mạng cùng địch nhân.

Lê Tuyết bị một câu nói của cơ hồ muốn làm âm ỉ lên, nửa câu nói trước còn miễn cưỡng như tiếng người nói còn nửa sau cái gì ” không thẹn là nha đầu xuất thân từ sơn dã như trong phim. Hàn băng thần công của ta tu luyện vất vả mới thành, nào có quan hệ gì tới chuyện này. Thực sự là cực kỳ đáng giận. Người này đã chuyển sinh hai lần mà tính vẫn như chó không quên sữa, câu nói nào cũng có thể làm cho người tức vỡ bụng! Xem ta đem người đâm thành thịt vụn!

Nhưng ngay lúc đó nàng đang bị hãm trong kịch chiến, nào có thể tìm Lăng Thiên gây phiền toái nên Lê Tuyết đành cắn chặt đôi môi thơm mát, trong hai mắt hàn mang như điện xạ đem mọi nỗi buồn bực phát tiết lên người sáu gã sát thủ trước mặt. Nội lực trong nháy mắt ào ạt tuôn ra, thân thể mềm mại nhẹ nhàng

mang theo khí thể mạnh mẽ như điện xuyên qua màn kiếm quang mà vào. Xung quanh thân thể sương mù càng lúc càng dày mà trên mặt đất lúc này đã có một tầng sương trắng dày.

“Bịch!” một tiếng. Một gã thanh y sát thủ ngã ngửa mặt ra ngoài, trên mặt trong nháy mắt đã ngưng kết một tầng băng sương. Xem ra đã âm thầm mà chết do cổ họng sớm đã bị cắt đứt. Một sát thủ khác nguyên do sương vụ quá dày nhìn không rõ ràng mặt đất trước mặt nên một cước giẫm xuống đầu sát thủ vừa chết này. Chỉ nghe dưới chân có tiếng rảng rặc, tiếp theo bàn chân liền thuận lợi giẫm xuống. Hắn ngưng mục nhìn xuống thì ra tiếng đầu lâu bị đập vỡ.

Nguyên lai sát thủ nọ sau khi chết đi, trên mặt bị trúng Hàn băng thần công của Lê Tuyết khiến cho cả đầu lâu, ngay cả não tương bên trong cũng đã bị đông lạnh thành cục nên lại trở nên rất giòn. Dưới một cước đầy nội lực của hắn thì bỗng nhiên khi vỡ nát ra. Đầu vỡ nhưng lại không có máu tươi chảy ra, trong đó chỉ có một cánh hoa hồng hồng do huyết nhục não tương cô đọng mà thành. Lúc này cũng đã bị đập vỡ nát thành một đám hỗn tạp bắn ra chung quanh.

Bản thân vốn là một sát thủ sớm đã thấy đủ cảnh giết chóc máu tanh, cho dù bị thảm đến mấy cũng khó khiến hắn dao động tâm chí nhưng một khắc này.

Sát thủ này bị phần rống lên một tiếng đang muốn xông lên thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một nhân ảnh như chớp rồi sau đó bả vai cảm giác một trận lạnh lẽo thấu xương và thấp thoáng có một bàn tay nhỏ bé từ bả vai hắn cấp bách quay về. Lúc này hắn đã cảm giác giác được tay phải và nửa thân thể bên phải đã cứng ngắc lại, ngay cả một bước cũng nhúc nhích không được!

Ngay lúc đó một thanh trường kiếm hung tợn đâm tới. Hắn mắt thấy thì muốn rống to lên ” là ta!” nhưng đột nhiên lại phát hiện ra ngay cả miệng mình cũng đã không động đậy nên đành trừng mắt nhìn huynh đệ của mình đâm một kiếm xuyên qua ngực mình.

Đến lúc này hắn mới rõ ràng cảm thấy đau đớn. Ân đã đâm trúng tim ta sau đó hắn liền mất đi tri giác, cứ thế nhắm mắt mà chết đi!

Lăng Thiên tay cầm trường kiếm quay tròn một vòng mang theo một luồng kiếm khí hùng hồn khác thường phóng lên cao. Kiếm thể mạnh mẽ cấp bách mà cứng rắn trùng phá bắn thẳng lên cao năm trượng. Trường kiếm giơ trên đầu trùng thiên mà lên. Phía dưới trường kiếm của chín người va vào nhau tạo nên âm thanh cheng cheng liên hồi rồi đều tự thoái lui. Chín thanh trường kiếm nghiêng nghiêng chỉ lên cao, chín đôi mắt như ưng đồng thời chăm chú nhìn lên trên khoảng không, trên mặt đều lạnh như băng. Đối với việc đồng bọn thảm tử cách đó không xa tựa hồ như không thấy. Toàn bộ không để trong lòng, thậm chí ngay cả chớp mắt một cái cũng không có.

Quả nhiên là một nhất đẳng tuyệt đỉnh sát thủ! Coi thường sinh tử như thế!

Lăng Thiên cuối cùng đã lên đến độ cao sáu trượng. Thế đã tận. Trường kiếm trong tay khê đảo, thân thể mượn kiếm thể tại nửa khoảng không cấp bách xoay quanh đồng thời lên tiếng hỏi ” có phải là Huyết Sát Các?”.

Phía dưới, chín người nhất tề nhìn Lăng Thiên đang ở nửa khoảng không nhưng không có một ai trả lời!

Trên không trung Lăng Thiên đột nhiên cười to một tiếng lạnh lẽo nói: ” không biết Huyết Sát Các có bao nhiêu sát thủ, có đủ cho ta luyện kiếm không!” rồi đột nhiên huýt lên một tiếng dài xé gió và gia tăng tốc độ xoay tròn và cứ xoay thế mà hạ xuống. Đến lúc rơi xuống độ cao ba trượng thì xung quanh thân thể đã ngưng kết thành một vòng kiếm giống như thực chất, trông giống như một cái ngân bàn rất lớn phát sáng xoay tròn trên không trung mà hạ xuống!

Lúc này mà Lê Tuyết nếu nhìn hạ chứng kiến thì nhất định sẽ bật thốt lên mà kinh hô: “UFO?”

Đáng tiếc Lê Tuyết lúc này đang quần đấu với các sát thủ khác, không rảnh để xem kỳ cảnh này mà cảnh này cũng chỉ bảo trì trong nháy mắt sau đó một đạo kiếm quang đột nhiên phát sáng, bạch quang mang đột nhiên như quần lâm hạ địa!

Cả thân thể Lăng Thiên đã biến mất trong quang mang. Lúc này chỉ thấy một đạo quang hà thông thiên triệt địa mênh mông đang giống như muốn hủy diệt nhân gian bất ngờ hạ xuống!

Gã sát thủ đứng mũi chịu sào trường kiếm vừa mới đâm lên, một khi tiếp xúc liền đột nhiên té xuống bắn ra ngoài ba trượng, trên người đầy vết kiếm, da thịt tan nát, mỗi vết kiếm đều khắc sâu vào xương cốt! Hai mắt mặc dù vẫn mở to nhưng lại đã sém mất đi thần thái!

Dạng mắt này bình thường chỉ xuất hiện trên người chết mà hay được Lăng Thiên gọi là “mắt cá” là do mọi người đều biết con người trong mắt cá không chuyển động giống như con người mắt người chết.

Kiểm mang của Lăng Thiên hủy diệt, mang theo tử vong, mang theo sát khí trùng thiên như cuồng phong trùng tiến vào trong vòng vây của hơn tám sát thủ. Nỗi buồn bực đè nén đã lâu cuối cùng đã được giải tỏa vào một khắc này, giải tỏa một cách lâm ly tới tận cùng.

Sung sướng lắm li! Một khắc này Lăng Thiên chợt có cảm giác này.

Sát! Sát sát sát sát sát sát!!!

Nhân kiếm hợp nhất! Chân chánh là thân kiếm hợp mang theo thần sắc tuyệt vọng cùng quyết tâm giống như thiêu thân bay vào lửa ngang nhiên đón đánh. Tám thanh trường kiếm đồng thời hướng về phía kiếm quang quyết nhiên đâm vào.

Đối mặt với một kiếm như thế. Tránh cũng không thể tránh, chỉ có chiến! Nhưng nếu chiến thì lại chỉ có tử mà vô sinh! Kiếm pháp bậc này há sức người có khả năng ngăn cản? Cho dù chín người hợp lực cũng không thể được việc gì nhưng cho dù thất bại thì thân là một sát thủ cũng đã không có đường thối lui! Càng hướng chi người bọn chúng đối mặt là một đại sát thần. Vô số thanh âm va chạm không gián đoạn vang lên rồi liền như thể trăm ngàn cân thuốc nổ đột nhiên nổ mạnh. Thoáng chốc không gian sáng lạn đủ có thể so sánh với ánh sáng của vạn lý hoa đăng trong đêm Tết nguyên tiêu tại tiền kiếp của Lăng Thiên. Ánh sáng chói chang chiếu rọi đến tận cửu tiêu ngân hà!

Vô số đoạn kiếm mang theo âm thanh phá không ba ba bắn tung tóe trong phương viên mười trượng. Đoàn đoàn giọt máu đỏ tươi bắn ra bốn phía. Nhìn chung quanh chỉ thấy vô số mảnh tàn chi vỡ nát mang lông tóc thậm chí những mảnh thân thể đó vẫn còn hơi ấm bắn ra bốn mặt tám phương.

Tám sát thủ dưới một chiêu này cư nhiên không có một người nào lưu lại toàn thi! Mảnh thi thể lớn nhất được lưu lại cũng chỉ là một cái bàn tay.

Gã sát thủ chết sớm nhất lại là kẻ may mắn nhất. Hẳn dù sao còn lưu được toàn thi!

Cách đó không xa, bốn năm mươi người điên cuồng nôn thốc nôn tháo. Cái này là kiếm pháp gì? Cho dù là Lăng Trì dụng hình thì cũng lưu lại một đầu khớp xương. Còn cái này thì ngay cả da thịt cốt nhục đều tan nát bay đầy trời đầy đất. Có lẽ chỉ có một từ ngữ có thể đủ để hình dung, đó là “tỏa cốt dương hôi”!

Vòng kiếm quang đột nhiên thu liễm lại hiện ra thân hình Lăng Thiên đang gấp gấp thở dốc, bộ dáng lúc này tóc tai bù xù đứng tại chỗ, sắc mặt tái nhợt. Áo bào trắng trên người xuất hiện vô số hoa ngân nhỏ, tại mỗi chỗ đều có một vết máu tươi âm thầm chảy ra. Cả người đầy máu tươi.

Nhưng thân thể Lăng Thiên vẫn cố gắng đứng thẳng tắp như cũ! Trong ánh mắt Lăng Thiên vẫn tràn ngập sát khí lạnh lẽo như cũ. Trường kiếm nghiêng nghiêng chống trên mặt đất. Dọc theo thân kiếm có một đạo máu tươi ấm nóng chảy xuống, thông thả mà chảy xuống. Trong hàn vụ dày đặc có âm thanh va chạm liên tiếp vang lên. Âm thanh nặng nề lại vừa kinh tâm động phách, tiếp theo đó lại có vài tiếng kêu bi thảm không phân trước sau vang lên. Tiếp theo hàn vụ dày đặc đột nhiên rung chuyển lên tựa hồ như bị cuồng phong tập kích trong nháy mắt tán đi một mảng lớn lộ ra tình hình bên trong.

Lê Tuyết lẳng lặng đứng thẳng bên trong. Vai trái và ngực trái đều là một phiến đỏ sẫm nhưng sắc mặt vẫn lạnh nhạt nhìn về phía Lăng Thiên. Dưới chân nàng có sáu thi thể cả người bị đóng băng đang lẳng lặng mà nằm.

Huyết Sát Các, mười sáu nhất lưu sát thủ xuất sắc nhất chỉ trong một trận chiến toàn quân bị diệt!

Cái này cũng do bọn hắn xui xẻo. Tất cả các tin tình báo đều cho thấy Lăng Thiên chỉ đi có một mình. Hơn nữa nếu có cố kỵ thì cũng chỉ cố kỵ có Lăng Thiên mà thôi cho nên tất cả kế hoạch cũng chỉ nhằm vào một mình Lăng Thiên mà chế định nhưng cái này lại là sai lầm từ căn bản, sai lầm không thể tha thứ!

Vốn mười sáu siêu cấp sát thủ tập kích một mình Lăng Thiên, nhất là lại dự mưu trước thì cho dù không thành công thì cũng không đến nỗi toàn quân bị tiêu diệt thậm chí còn có hy vọng thắng lợi rất lớn nhưng cho dù ai cũng không có nghĩ đến bên cạnh Lăng Thiên lại thị đột nhiên xuất hiện một Lê Tuyết mà võ công của Lê Tuyết cũng đồng dạng đã đến trình độ đẳng phong tạo cực. Nhất là sự tàn nhẫn cay độc của nha đầu này so với Lăng Thiên thì không thua kém chút nào!

Cho nên việc Huyết Sát Các bị diệt cố nhiên là do bọn hắc dự liệu sai lầm nhưng lại cũng là chuyện đương nhiên!

Nhìn huyết nhục tán loạn chung quanh Lăng Thiên lạnh lẽo cười to. Huyết Sát Các có thực lực hùng hậu sau lần tổn hại lớn tại Thừa Thiên thì nay ở chỗ này lại mất đi một lực lượng lớn. Cái này cũng tốt, giúp mình loại bỏ một mối lo lớn.

Lăng Thiên cười cười thông thả mà ưu nhã nâng tay đem thanh trường kiếm đầy máu tươi chỉ thẳng về phía bốn năm mươi người kia. Cử động này bỗng nhiên đẩy lên một trận âm thanh kêu la sợ hãi. Tất cả người đều cho rằng Lăng Thiên sắp hạ độc thủ với bọn hắc nên vội vàng bỏ trốn. Ngay lúc đó một trận hỗn loạn nổ ra, trong đó có vài người sớm bị một màn máu tanh này hù dọa đến mức hồn phi phách tán nay lại bị cử động này của Lăng Thiên hù dọa làm cho vỡ mật, từ khoe miệng có chất dịch màu vàng chảy ra, sắc mặt trở nên cực kỳ quỷ dị vàng như sáp, thân thể chậm rãi mềm nhũn đi như bị dọa đến chết.

Lăng Thiên lạnh nhạt nở nụ cười khinh bỉ không chút thương xót thông thả nói: ” quay về nói cho Ngọc Mãn Lâu biết bảo hắc lần sau trước khi hành động tốt nhất là nên hao tổn thêm một chút tâm tư, dùng thêm nhân thủ một chút, kế sách nên chu đáo thêm một điểm. Nếu như còn phải ra đám hỗn tạp như thế này thì thật sự không đáng cho ta phải bận tay”.

438. Chương 65: Vì Khanh Chữa Thương

Mấy chữ này, từng chữ như sự vũ nhục từ mắt từ miệng Lăng Thiên phát ra, thậm chí không dùng bất cứ tý nội lực nào, cũng không có tận lực đề cao âm lượng, nhưng một câu quát trầm thấp này lại làm cho bốn năm chục đại hắc này sau khi nghe thấy thì đồng thời cảm giác như được hoàng ân đại xá, trên mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ như kiếp hậu dư sinh, không những không tức giận mà ngược lại mang theo vẻ biết ơn cùng nịnh nọt nhìn Lăng Thiên sau đó nâng đồng bọn bị thương dậy mà chạy đi như bay.

Trước khi đi còn có vài người khom lưng hành lễ nói: “Đa tạ ơn Lăng công tử tha mạng, công tử khoan hồng đại lượng nhất định sẽ có phúc báo”

Nhìn đám người này chạy đi dần dần khuất bóng phía xa xa, Lăng Thiên lẳng lặng đứng mà khoe miệng nổi lên một tia cười trào phúng. Trong khi đó Lê Tuyết nhú đôi mi thanh tú nhìn chung quanh là một phiến máu tanh thì không khỏi chán ghét sắc mặt trắng bệch đi. Không nói là tại tiền thế hay thế giới này, dưới tay Lê Tuyết cũng đã có vài người táng mệnh nhưng tràng diện máu tanh như thế này thì không nói là tiền thế mà nay cũng chưa từng thấy.

Phát hiện ra tâm tình của Lê Tuyết, Lăng Thiên cười cười nói: “Chúng ta vừa đi vừa nói, trước tiên tìm một chỗ nào mà chữa thương đã”. Nói xong liền bước đi ngay, thanh trường kiếm mới vừa rồi hắc đã sử dụng chém chết mười mấy cao thủ lúc này lại không để ý chút nào vứt bỏ trên mặt đất. Ngay lập tức thanh kiếm nọ đã tan thành vô số mảnh, vỡ thành vạn ngàn mảnh vỡ, không thể phục hồi lại hình dáng ban đầu. Nguyên nhân là do trong trận đấu kịch liệt vừa rồi nó đã bị Lăng Thiên quán chú công lực thâm hậu vào nên mới có uy lực như thế. Lúc này Lăng Thiên đã thu hồi lại chân lực, thanh kiếm này cũng đã đi đến thời điểm kết thúc sinh mệnh, hoàn toàn tan rã.

Lê Tuyết nhìn Lăng Thiên một cái rồi vội vàng chạy theo.

“Người mới vừa nói, cái này chính là nhân tính là có ý tứ gì?”

“Hai bên vốn là cừu địch bất cộng đái thiên nhưng khi được ta tha mạng thì bọn hần không hề có tôn nghiêm của võ giả cũng không cảm thấy sỉ nhục mà ngược lại thấy rất may mắn có thể sống tiếp mà nổi lên cảm giác cảm kích với địch nhân. Chỉ riêng một điểm này đã khiến ta thật sự có cảm xúc” Lăng Thiên chậm rãi nói: “Dạng võ sĩ như vậy đã không xứng gọi là võ sĩ nữa mà có thể nói là một đám phế vật! Bọn hần thậm chí không còn lại chút huyết tính như đám nông phu canh tác nông điền nữa cho nên ta phóng thích bọn hần. Ngọc Gia có dạng người này, đối với chúng ta mà nói chung quy lại là tốt”. Lăng Thiên lộ ra tiếu dung đầy thâm ý.

“Nếu bọn hần thật sự thấy chết không lui thì sao. Nếu thực sự là thiết hán thì người có nhãn tâm hạ thủ không hay là lại thưởng thức bội phục bọn hần mà phóng thích ”.

Lăng Thiên đột nhiên đứng lại, quay đầu nhìn thật sâu vào mắt Lê Tuyết nói: ” Lê Tuyết, người nên nhớ, ta đã nói rồi, ta không phải là chân quân tử hay đại anh hùng! Một khi trong tâm đã xác định là địch nhân thì chính là địch nhân! Không quản hần là anh hùng khảng khái bi ca liệt sĩ đáng kính gì đó, về căn bản chỉ có một điểm đó là nếu bọn hần uy hiếp sinh mệnh người thì đều là địch nhân! Chúng ta cho dù có thưởng thức, bội phục bọn hần, thậm chí là tôn kính bọn hần nhưng đến lúc đáng giết thì vạn lần không nên nghĩ đến việc hạ thủ lưu tình. Nguyên nhân vì nếu làm như vậy chính là người đang dưỡng hổ vi hoạn, nuôi dưỡng kẻ mưu sát chính mình và người cạnh mình. Mà dạng người đó chính là địch nhân đáng sợ nhất. Đối với một đám nhu nhược thì hoặc giả có thể không cần để ý nhưng đối với một dũng sĩ thì chỉ cần lưu lại cho hần một hơi khẩu khí là hần có thể khiến người bị đại thương tổn! Thậm chí là sự tiếc nuối không thể vãn hồi!”

”Anh hùng tiếc anh hùng, đây chỉ là việc xuất hiện trong truyền thuyết, nếu nó thực sự xuất hiện bây giờ thì chính là một bi kịch “ Lăng Thiên chậm rãi nói.

“Ở đây không giống như tiền thế, một phế nhân lại có thể liều mạng nổ tung làm chết hơn phân nửa tinh anh của hai gia tộc. Người không phải là nói đến dạng liệt sĩ này chứ!” Lê Tuyết liếm môi nói giỡn. Giai đoạn này sau khi tâm kết được giải tỏa, Lê Tuyết và Lăng Thiên đối với những chuyện tại tiền thế cũng không quá kiêng kị nữa cho nên Lê Tuyết mới có dũng khí đem sự tình này ra chêu chọc Lăng Thiên.

Lăng Thiên thâm trầm cười nói ” So sánh như vậy lại có chút bất đồng. Lúc đó các người không có lập tức giết ta căn bản chính là muốn giữ ta lại để ta thêm hổ nhục, thậm chí là có ý tưởng muốn nhân cơ hội này trừng phạt những người từng trợ giúp ta.

Lê Tuyết yên lặng suy nghĩ một lúc không nói gì.

“Ta mới vừa cảm giác thán, nếu chúng ta không có cố gắng, không có nỗ lực thì sợ rằng lúc này chúng ta cũng chỉ là dạng người cụp đuôi mà chạy trốn mà thôi”. Lăng Thiên tự hỏi rồi nói: ” nhân nào quả nấy quả nhiên là rất có đạo lý, cổ nhân nói không sai mà”.

“Đúng vậy, tại thế giới này nếu như không cố gắng thì cũng chỉ làm cho tôn nghiêm của chính mình bị kẻ khác chà đạp, vĩnh viễn trầm luân ở tầng dưới chót a” Lê Tuyết cảm thán mà nói.

“Sai rồi!” Lăng Thiên mỉm cười nói: ” không chỉ thế giới này mà cho dù ở tiền thế của chúng ta cũng đồng dạng như vậy! Cho dù là thế giới nào thì cũng không có gì khác!”

“Cho dù sinh sống tại tầng dưới chót nhất thì cũng phải cố gắng ” Lăng Thiên tổng kết nói: ” một người từ tầng dưới chót nhất phấn đấu, phấn đấu một đời cho dù cũng không nhất định là có thể thành công nhưng ít nhất hần có thể làm được một điểm đó chính là cho con hần, cho hậu nhân của hần, nếu như không chịu thua kém mà nói thì có thể mượn lực lượng, lấy tinh thần cố gắng của hần làm cơ sở mà vươn lên. Tin tưởng rằng chỉ cần nỗ lực cố gắng thì liền có thể thoát ly khỏi tầng dưới chót của xã hội. Nếu như hần cố gắng thì có thể kiếm được một vị trí tại trung tầng xã hội. Từ một điểm mà nói cũng tính là tạo phúc cho tử tôn. Cho dù con mình cũng chưa chắc đã thành công nhưng đến cháu chắt mình nhất định sẽ có một ngày thành công, cái này cũng chính là đạo lý Ngụ công đời nui!”

“Người có phải muốn nói, nếu như đời đời con cháu cố gắng...” Lê Tuyết thần nhiên cười nói: ” thì chung quy sẽ có một ngày tử tôn của hần sẽ đứng ở tầng cao nhất trong xã hội, đời đời con cháu không ngừng cố gắng, hy vọng vô hạn! Một ý này...” chung quy có chút như người ám chỉ những kẻ chỉ biết nói với chính con mình, ta sau này chỉ biết trông cậy vào người mà thôi. Dạng cha mẹ này, bản thân bọn hần vốn đã không

cố gắng, cho nên không có cơ hội thành công. Cho nên nếu muốn con cháu của mình có một xuất thân tốt thì trước tiên bản thân mình phải cố gắng cho thật tốt đã”.

Lê Tuyết trầm tư nói: ” nhưng, cho dù là bất cứ một xã hội nào thì số lượng người tại tầng dưới đều chiếm đa số a”

Lăng Thiên cười nói: ” cho nên, những người có chút trải qua cố gắng cũng có được thành công mới có thể trong sự đổi lập này mà hưởng thụ thành công ngọt ngào! Có thể nói như ta và người vậy ”.

Vừa đi vừa nói, hai người sớm đã rời khỏi con đường lớn, trước mặt lúc này đã có âm thanh nước suối chảy róc rách truyền đến nhưng có vẻ đây chỉ là một con suối nhỏ. Lăng Thiên điểm điểm đầu nói: ” ngay lúc này trước tiên để ta xem thương thể của người”

Lê Tuyết bỗng nhiên xấu hổ, trên mặt đỏ hồng: ” ta tự mình có thể xử lý được”.

Lăng Thiên sắc mặt trầm xuống: ” vết thương trước ngực thì người có thể tự xử lý nhưng chỗ vai trái cùng sau lưng thì người sao có thể xử lý được? Đừng có lộn xộn. Sau khi ta trị thương cho người thì lại đến lượt người trị thương cho ta, hơn nữa lúc trị phải rất để ý không có là để lại vết sẹo, rất ảnh hưởng cho vẻ đẹp thân hình của người!”

Lê Tuyết con mắt phát sáng: ” hay là trước tiên ta sẽ xử lý vết thương cho người. Dù sao, vết thương của người so với ta còn nghiêm trọng hơn ta. Ta... không ta rất quan tâm xem thân thể ta có vết sẹo hay không!”

“Ồ đồ!” Lăng Thiên khiển trách nói: ” ta há có thể không biết thương thể của ta nghiêm trọng đến đâu. Chờ sau khi người xem xét vết thương của ta xong thì thương thể của người có thể biến chứng nặng thì sao”.

Thấy Lê Tuyết vẫn do dự không quyết, Lăng Thiên nói: ” Tuyết Nhi, ta là ca ca của người a!” Hắn đặc biệt nhấn mạnh khẩu khí: ” chẳng lẽ trước mặt ta cởi áo chữa thương lại có gì bất hảo sao. Người a, ngay cả cái móng của người ta cũng đã thấy qua a”.

Lê Tuyết vẻ mặt đỏ bừng lên nói: ” Đó là tại tiền thế giới còn ngay lúc này ta và người không có nửa điểm quan hệ! Ta tên là Lê Tuyết, không phải là Tuyết Nhi!”

Lăng Thiên giận dữ nói: ” đừng nói nói nhảm, tại tiền thế hay bây giờ hà phải phân biệt”. Nói xong không do dự đem Lê Tuyết kéo đến dưới tay cởi áo của nàng.

Lê Tuyết ưm một tiếng, vẻ mặt đỏ bừng nhắm mắt lại.

Nàng cứ nhiên một điểm cũng không phản kháng, cái này lại hoàn toàn ngoài dự liệu của Lăng Thiên nhưng sau đó hắn lại cảm giác được có chút không thích hợp!

Trước mặt hắn là một cô gái xinh như hoa. Lăng Thiên sau khi nhìn thấy khoảng ngực trắng nõn, rồi khoảng gò lên cao vút kiêu ngạo mà có đường nét nhu hòa, da thịt như tuyết trắng mang theo hơi ấm truyền qua đầu ngón tay Lăng Thiên khiến khuôn mặt tuấn tú của hắn đột nhiên đỏ ửng. Hắn lúc này mới đột nhiên nghĩ tới một sự kiện.

Nhìn Lê Tuyết hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt đỏ bừng, thân thể mềm mại có chút run rẩy thì trong lòng Lăng Thiên đột nhiên có một luồng hơi nóng khó kiềm chế nổi lên, biết do lực khống chế trong lòng không đủ mà sinh ra hắn lập tức duỗi tay, ba một tiếng đánh lên mặt chính mình một cái bạt tai, âm thanh rõ ràng giòn giã.

Lê Tuyết không mở mắt hỏi: ” người đang làm gì vậy?”

“Không có gì, có con muỗi mà thôi” Sau đó hắn dùng một tấm áo khô nhúng nước suối, trên tay vận nội lực, bỗng nhiên hơi nước nghi ngút bốc lên, nước suối chung quanh cũng sôi trào, bọt nước bốc lên, xoát một cái hắn kéo tấm áo lên, một tay kéo tấm áo trên thân Lê Tuyết, bỗng nhiên một khối thịt mềm trắng như tuyết run rẩy mà cao lớn nhảy ra.

Lăng Thiên gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hai mắt chăm chú nhìn vào khu vực huyết nhục có vết thương, miễn cưỡng bình tĩnh hạ thần đưa tay nhẹ nhẹ lau vết thương.

Lê Tuyết nhắm mắt, trong mũi khẽ phát ra thanh âm rên rỉ dễ chịu rồi lại đột nhiên ôi...hì hì ôi...hì hì cười nói: “Thiên ca, thân thể ta có đẹp không. So với tiền thế thì sao”.

Lăng Thiên vất vả lắm mới bình tâm lại được nay bỗng nhiên lại nổi loạn lung tung, một luồng mùi thơm của cơ thể nữ nhi không ngừng chui vào mũi hắn. Tất cả bỗng nhiên bị một câu này của Lê Tuyết làm cho nổi lên không thể át nổi.

Lăng Thiên vừa tức vừa buồn cười vừa lại khó chịu gơ tay bóp vào ngực Lê Tuyết một cái tức giận nói: "thành thật một điểm đi nào! Đừng nói nhảm nữa"

"Thực sự là thô lỗ, ta cũng đã quên, người cũng chưa thấy qua thân thể ta!" Lê Tuyết bấu cái miệng nhỏ nhắn, ỷ khuất mím miệng chờ đến lần thứ ba Lăng Thiên xử lý vết kiếm thương xong thì Lê Tuyết đột nhiên róc rách cười lên thở gấp nói: "Thiên ca, nhìn bộ dáng người mặt đỏ hồng thực sự là khả ái, so với tiền thể còn khả ái hơn".

439. Chương 66: Kinh Long Tầng Thứ Mười Ba

Lăng Thiên đỏ mặt mà tiếp tục băng bó cho nàng đồng thời cất giọng mắng nói: " hồ thuyết bát đạo" nhưng Lăng Thiên cũng cảm giác kỳ quái. Ba vết kiếm thương của nha đầu này có vẻ sâu nhưng không đến nỗi thương cân động cốt, vết thương trơn nhẵn tựa như tận lực cẩn thận khắc vào thì mơ hồ cảm giác có chút không đúng nhưng lại bị một câu nói của Lê Tuyết làm rời đi sự chú ý.

Lê Tuyết chậm rãi đứng dậy, trong mắt chợt xuất hiện một tia giảo hoạt mà nói: "Thiên ca, thân thể ta bị người nhìn thấy hết rồi, người phải chịu trách nhiệm đối với ta a!" Nói xong thì lưỡi nhác uốn lưng tựa hồ mọi việc không có gì trọng yếu.

Lăng Thiên cơ hồ ngã ngửa trên mặt đất. Câu nói này của Lê Tuyết có lực sát thương rất lớn! Có trời mới biết tại sao nàng cứ nhiên lại nói ra một câu này. Cho dù mặt Lăng Thiên dày đến mấy thì cũng có chút ửng phỏ không kịp" Đừng nói vậy! Người là muội muội của ta!"

"Đó là tại tiền thể! Ta nhấn mạnh lại một lần nữa!" Lê Tuyết hừ một tiếng nói: "Lại nói, cho dù là tại tiền thể chúng ta là đường huynh đường muội nhưng quan hệ cũng đã vượt qua năm sáu đời đủ, khả năng để thành thân với nhau. Chẳng lẽ người tính muốn chiếm tiện nghi của ta? Người ăn vụng xong lại muốn cứ thể bỏ đi ư. Đây không phải là hành vi của bậc đại trượng phu a"

"Ta đâu có làm gì người mà bảo làm xong thì bỏ đi. Ta cần bản là chưa từng chạm vào người mà!" Lăng Thiên tức giận nhảy dựng lên: " người... người người người. Quả thực là không nói lý mà".

"Người đã bao giờ nghe nói có nữ nhân giảng lý chưa mà người lại còn có dũng khí nói là không chạm vào ta?!" Lê Tuyết đầy vẻ chính trực hừ một tiếng nói: "Dù sao thân thể ta giữ gìn mười sáu năm qua rõ ràng đã bị người thấy hết. Như vậy thì người nói ta phải làm sao bây giờ", vừa nói vừa hằm hừ mà nâng cánh tay kia lên, bộ dáng rất là tức giận.

Tiểu ma nữ này! Từ khi gặp nàng đến giờ đã cảm giác sớm muộn cũng bị nàng tính kế nhưng không nghĩ là lại là ở chỗ này. Lăng Thiên đơn giản là kéo dài giọng quyết: " chuyện này để sau này nói đi"

"Sau này hẵng nói, sau này hẵng nói" Lê Tuyết đắc ý vênh mặt chun mũi nói: " Ta cũng không sợ người chạy thoát. Nói cho người biết, chó có ý nghĩ bỏ chạy".

Bỏ chạy! Lăng Thiên đau khổ mà thở dài một tiếng rồi đột nhiên trong đầu linh quang chợt hiện lên: " người sớm đã có chủ ý muốn nhờ vả ta mà ba vết thương này cũng là do người cố ý chuẩn bị. Lấy võ công tu vi của người đối phó với sáu gã kia tuyệt đối là dư sức. Tuyệt đối sẽ không bị thương!"

Quý kẻ bị vạch trần nhưng Lê Tuyết bỗng nhiên nhăn mặt nhíu mày đồng thời rên rỉ " đau quá a. Vết thương đau quá a " vừa nói trong hai đôi mắt xinh xắn cứ nhiên đã có nước mắt hiện ra.

Mặc dù nhiên biết rõ là nàng giả bộ nhưng Lăng Thiên vẫn cảm giác trong tâm chợt mềm ra. Tiểu yêu tinh này!

“Sau này sẽ tính toán với ngươi. Lúc này đến phiên ngươi xử lý thương thế cho ta” Lăng Thiên nghiêm mặt nói.

Lê Tuyết bỗng nhiên vui vẻ ra mặt bước tới: ” hảo hảo hảo. Sau này ngươi muốn tính sao cũng được. Tùy ngươi thôi. Bây giờ đến phiên ta xem thân hình hoàn mỹ của ngươi. Hì hì.. ”.

Lăng Thiên thất bại mà thở dài.

Lê Tuyết tỉ mỉ xử lý thương thế cho Lăng Thiên, trong quá trình đó hai người vừa nói chuyện với nhau vừa tiến hành xử lý vết thương.

“Lê Tuyết. Hàn băng thần công của ngươi đã luyện đến tầng thứ mấy rồi?”

“Tầng thứ tám đỉnh phong, rất nhanh sẽ tiến lên tầng thứ chín thôi. Mà sao vậy?”

“Ngươi làm sao mà luyện được? Theo ta nhớ thì Hàn băng thần công từ sau tầng thứ bảy trở đi thì cần phải hấp thu chí dương chí nhiệt chi khí phụ trợ chuyển hoá thì mới có thể tiến thêm được một bước. Ngươi không có xuất sơn thì sao có thể luyện đến tầng thứ tám được” Lăng Thiên hồ nghi hỏi.

“Ngu quá! Chẳng lẽ không rời núi thì không thể thu thập được chí dương chí nhiệt chi khí sao? Nói cho ngươi biết. Cho dù là tại trời đông giá rét ta vẫn có thể thu thập được chí dương chí nhiệt chi khí. Cho dù ở trên đỉnh tuyết sơn ta cũng có thể lấy được!” Lê Tuyết hãnh diện nói.

“Như vậy ngươi làm sao có thể làm được” Lăng Thiên rất quan tâm đến vấn đề này. Thời gian gần đây hắn vẫn lo lắng về chuyện làm sao để Lăng Thần đột phá Hàn băng thần công. Nhưng đáng tiếc thân là ngoại môn đệ tử nên hắn cũng không có chút kinh nghiệm chính xác nào để tham khảo. Lăng Thiên vốn đã vắt hết óc mà cũng không có nghĩ ra được biện pháp nào nên lúc này nghe nói Lê Tuyết cư nhiên có biện pháp thì không do dự được mà mừng rỡ.

“Ngu ngốc! Uống cho ngươi cho mình là thông minh. Trên đời từng có một loại đồ vật được gọi là thấu kính lồi” Lê Tuyết hừ hừ nói: ” thế giới này mặc dù không có thủy tinh nhưng không phải là không thể dùng đồ vật khác để thay thế mà. Tỷ như.. ”

Lăng Thiên bừng tỉnh hiểu ra vui vẻ nói: ” như ngọc thạch! Ha ha. Ta nghĩ ra rồi!”

“Lấy trí thông minh của ngươi mà cũng chỉ có thể nghĩ ra ngọc thạch” Lê Tuyết trào phúng nói: ” ngươi là vì tiểu mỹ nhân nào mà phải hỏi ta vậy. Yên tâm đi. Chờ sau này ta sẽ an bài cho ngươi để miễn cho ngươi không hiểu được pháp quyết mà ngược làm cho tiểu mỹ nhân bị phá hủy dung mạo thì tội ta quả là lớn!”

Lăng Thiên cả người lạnh toát!

“Một hai ba...” Lê Tuyết cẩn thận đếm rồi nói: ” mười lăm vết thương, sao lại nhiều vậy. Thực lực của đám người kia không có thể khiến ngươi bị thương nặng như vậy chứ”. Nói xong trong lòng đau xót cơ hồ muốn rơi lệ.

Lăng Thiên cười khổ một tiếng nói: ”Mấy ngày nay ta theo lời ngươi nói mà đang điều chỉnh lại kinh mạch. Trước mắt mới điều chỉnh đến tầng thứ sáu, phải mất mấy ngày nữa mới có thể đến tầng thứ chín cho nên lần nhân kiểm hợp nhất này chỉ dùng công pháp tầng thứ sáu mà thôi. Công hiệu hiển nhiên không được cao. Bất quá cũng chỉ là vết thương ngoài da thịt, không đáng ngại lắm.

Lê Tuyết ồ một tiếng oán trách nói: ” bằng khinh công của ngươi thì hoàn toàn có thể kéo dài thời gian, chờ sau khi ta giải quyết xong sáu gã nọ sẽ đến giúp ngươi thì mọi việc cũng không đến nỗi này. Đã biết là ngươi muốn thể hiện! Ta biết là ngươi có cái gì đại nam tử chủ nghĩa. Hanh, chuẩn ra thì phải gọi là anh hùng cứu mỹ nhân còn một khi mỹ nhân cứu anh hùng thì nam tử các ngươi cảm giác sự tự tôn bị tổn hại cho nên ngươi cho dù có bị thương cũng muốn trước khi ta đến cứu giải quyết xong đám sát thủ này. Có phải là sợ nọ ta nhân tình sao”.

Lăng Thiên ngưng ngưng cười cười không nói gì. Lê Tuyết đã nói đúng tâm khảm của hắn nên bỗng nhiên cảm giác không khí có chút bất hảo, lại thấy nha đầu này đang mân mê cảm thì vội vàng chuyển đề tài nói: “bất quá cũng phải nói lại, mặc dù tổn thêm một điểm thời gian nhưng sau khi vận công dùng nội thị nhìn kỹ thì lại phát hiện ra kinh mạch quả nhiên mềm dẻo hơn nhiều. Cứ tình hình này thì việc đột phá tầng thứ mười sợ rằng cũng không còn lâu nữa”

“Người cảm giác được dễ dàng?” Lê Tuyết quả nhiên bị hấn dờ đi sự chú ý mà kêu lên ôi...hì hì ôi...hì hì cười nói: ” chờ sau khi người luyện đến Kinh Long Thần Công tầng thứ mười hai đỉnh phong thì người mới biết cái gì mới chân chánh là khó khăn. Cái cảm giác có luyện đến chết cũng không thể đột phá tầng thứ mười ba có thể làm người phát điên”.

“Kinh Long Thần Công tầng thứ mười ba”. Lăng Thiên đứng bật dậy ” Kinh Long Thần Công không phải chỉ có mười hai tầng hay sao? Chỗ nào mà có tầng thứ mười ba?”

Lê Tuyết thần bí cười cười nói: ” Kỳ thật cái gọi là tầng thứ mười ba cũng không hẳn là như vậy cho nên chúng ta vẫn có thói quen coi như chỉ có mười hai tầng. Tầng thứ mười ba mặc dù xác thực là có tồn tại nhưng đáng tiếc hơn ngàn năm qua cũng không có ai luyện thành. Người cẩn thận nghe kỹ đây!”

“Tại sao?”

“Kinh Long Thần Công tầng thứ mười ba là một ý cảnh cực kỳ huyền diệu, căn bản không có pháp quyết cũng không có phương pháp cụ thể thậm chí cũng không có kinh nghiệm tu luyện thì làm sao mà tu luyện? Năm đó tổ tiên Lăng Gia ta đã dung hợp Thiếu Lâm Dịch cân kinh với Võ Đang thái cực nội lực cùng nội công của vài môn phái khác mà sáng tạo ra Kinh Long Thần Công kinh thể hải tặc này nhưng từ sau khi lão nhân gia quy tiên thì không nói là tầng thứ mười ba mà lịch đại tử tôn về sau cứ nhiên ngay cả tầng thứ mười cũng không có ai có thể đặt chân tới. Người là một ngoại môn đệ tử lại có thể đột phá đến tầng thứ mười đã là phi thường khó được nên khó tránh được mong muốn cao hơn” Lê Tuyết cười nói ” dù sao nếu người thực sự có thể đột phá tầng thứ mười hai thì tại thế giới này người cũng đã là thiên hạ đệ nhất, tuyệt đối là còn hơn Thiên Lý nọ. Cần gì phải truy cầu tầng thứ mười ba có thể không có tồn tại nọ?”

Lăng Thiên lắc đầu nói: ” Sao lại có thể như vậy. Nếu đã biết là có mười ba tầng thì há lại không có phương pháp tu luyện?”

Lê Tuyết tự hỏi một hồi rồi nói: ” ta có thể nói cho người. Khẩu quyết tầng thứ mười ba chỉ có một chữ! Đó chính là một chữ ‘không’. Xin hỏi như thế nào mà tu luyện? Thậm chí cũng không có nói rõ ràng luyện đến trình độ gì thì tính là luyện thành. Vạn nhất tẩu hỏa nhập ma thì lấy công lực Kinh Long thập nhị tầng thiên hạ đệ nhất của người thì có người nào có thể cứu người được? Lại nói ta cũng nghĩ khả năng người có thể luyện đến tầng thứ mười hai đỉnh phong cũng không phải là rất lớn nha. Cách cách ”.

Lăng Thiên dăm chiêu cúi thấp đầu thì thào nói: “Kinh Long tầng thứ mười ba!” thì hai con mắt đột nhiên phát ra quang mang kiên quyết đồng thời khoe miệng cũng có chút mỉm cười nhưng do hấn cúi thấp đầu nên Lê Tuyết không có nhìn thấy.

Một hồi lâu sau Lăng Thiên ngẩng đầu lên nói: ” người có nhớ năm đó việc gia tộc phái ta đi Thiếu Lâm không?”.

Lê Tuyết nghe thấy thì bỗng nhiên cả kinh nói: ” người chẳng lẽ có phổi phương của Đại hoàn đan ư?”

Lăng Thiên đắc ý cười lên: ” đâu chỉ có phổi phương mà ta đã luyện chế thành công ra một lô và mới phục dùng một khóa đã có thể gia tăng hai mươi năm công lực! Một khi thương thế của người chuyển biến tốt đẹp ta sẽ hộ pháp cho người phục một khóa!”

Lê Tuyết buồn thối dài lắc đầu nói: ” Đáng tiếc. Trách không được thần công của người tiến cảnh nhanh như vậy. Nhưng đáng tiếc ta không thể sử dụng vật này nữa”

Lăng Thiên cả kinh: ” tại sao?”

“Người không kỳ quái vì sao mà Hàn băng thần công của ta tiến cảnh nhanh như vậy sao?” Lê Tuyết mạnh mẽ cười nói: ” tại ta lúc tám tuổi vô ý phát hiện ở tron núi một quả Tử tiên tham nên đã phục dùng qua loại dược vật này. Đại hoàn lại đan và nó là đồng nguyên nếu phục dùng thêm thì sợ rằng kinh mạch không chịu nổi”

Lăng Thiên im lặng không nói gì nhưng trong lòng quả thực là cảm thấy rất đáng tiếc. Tử tiên tham quả mặc dù có công hiệu thần kỳ nhưng hiệu quả lại không hơn được Đại hoàn đan. Lê Tuyết không sai khi tận dụng cơ hội này nhưng rất là đáng tiếc.

Bất quá hẳn cũng rất hiểu Lê Tuyết. Nếu là hẳn lúc tám tuổi mà phát hiện ra kỳ vật Tử tiên tham thì sợ rằng phản ứng cũng không khác gì Lê Tuyết, lập tức đem nuốt vào bụng. Chỉ có thể nói là có phúc duyên. Lại nói Lê Tuyết trước mắt có công lực tinh thuần như thế cũng tuyệt đối là có liên quan đến quả Tử tiên tham quả này. Tuy nhiên lui một bước mà nói Tử tiên tham quả này cũng là cực phẩm thần vật thể gian hiếm có. So với Đại hoàn đan thì cũng chỉ kém hơn nửa bậc mà thôi.

Lê Tuyết thần nhiên cười nói: " Bất quá nếu có loại thiên địa linh vật trong truyền thuyết nọ ".

440. Chương 67: Tiến Vào Thành Minh Ngọc

Lăng Thiên thở dài một tiếng nói: " việc này tạm thời cũng không nên quá hy vọng thì hơn, người vừa mới phục dùng linh dược, công lực đã tiến cảnh nhanh chóng thì trước mắt Đại hoàn đan này đối với người cũng không có tác dụng nữa, cũng không nên đặt nặng ở trong lòng nhiều". Đang lúc đó thì Lăng Tuyết vỗ lên người Lăng Thiên một cái sau cùng rồi vỗ tay nói: " đại công cáo thành!".

Lăng Thiên nhìn trên người một cái xấu hổ cười lên tiếng. Đoạn thời gian này hẳn đặt sự chú ý tới vấn đề của Lê Tuyết mà cư nhiên không phát hiện ra nàng đã xử lý xong vết thương của hẳn, bất quá, việc băng bó vết thương cũng có chút quá... Là cái gì vậy ba.

Lăng Thiên cười khỏ nhìn Lê Tuyết: " Lê Tuyết, tiết đoạn ngộ đã qua, người có phải không đủ ăn ư".

Lê Tuyết cách cách cười duyên đồng thời đưa mắt nhìn Lăng Thiên, càng nhìn càng không nhịn được cười, cười đến nỗi không thở được, không nói nên lời.

Thấy Lăng Thiên vẻ mặt buồn bực, Lê Tuyết róc rách cười rồi đột nhiên ghé đôi môi đỏ mọng nhẹ thơm lên mặt Lăng Thiên một cái đồng thời như lửa hàn tử nói: " được rồi được rồi, ta cho dù chết đói cũng không có đem Lăng đại công tử ngài nuốt vào bụng. Ồ, đừng tức giận, cách... cách".

Minh Ngọc thành.

Ngọc Mãn Đường cùng Ngọc Mãn Thiên, hai huynh đệ bái biệt đại ca Ngọc Mãn Lâu sau đó mang theo hơn trăm tùy tùng từ Tây môn đi ra!

Trên đường đi, vẻ mặt Ngọc Mãn Đường lộ ra vẻ tâm sự chùng chùng, hai hàng lông mày nhíu chặt, cau mày không nói gì, ngay cả Ngọc Mãn Thiên tính vốn thô hào, vạn sự không để trong lòng thì nay cũng phải lên tiếng " đại ca gần đây thực sự đã thay đổi rất nhiều". Ngọc Mãn Đường nhìn đám mây hồng phản chiếu ánh bình minh phía chân trời mà cô đơn thở dài một hơi khẩu khí rồi lắc đầu nói: " cho nên ta có chút không dám nhận thức liệu đây có đúng là đại ca Ngọc Mãn Lâu của chúng ta hay không!".

"Chỗ nào?" Ngọc Mãn Thiên lẳng lẳng nói: " nhị ca, người sao lại nói vậy, có phải người hoài nghi có người dịch dung giả trang làm đại ca sao? Cái này sao có thể? Trên đời không lẽ lại có loại dịch dung thuật lợi hại như vậy sao. Gần đây đại ca xác thực có nhiều việc làm cho nhân tâm phiền muộn, bất quá đại ca vẫn là đại ca a!".

"Người a! Thực sự là thất khiếu thì lục khiếu bất thông. Ta nói vậy không phải là nói có người giả mạo đại ca, ta là nói tâm tính đại ca thay đổi quá nhiều, quá chú trọng đến lợi ích. Nếu nói là trước đây thì ta cũng không có gì mâu thuẫn nhưng lúc này mà nói thì việc này đối với cả Ngọc Gia chúng ta lại tuyệt không phải là chuyện tốt" Ngọc Mãn Đường trừng mắt nhìn Ngọc Mãn Thiên một cái, gia hỏa này thần kinh không biết có bình thường không. Nói cách khác thì quả thực chính là nước đổ đầu vịt, đàn gảy tai trâu, Ngọc Mãn Đường rất hoài nghi liệu chuyện đi này mình có bị hẳn làm cho tức chết hay không.

"Ta nghĩ chắc không đến nỗi vậy. Đại ca niên kỷ dần dần già thì tính tình tự khí cũng thay đổi, đối với anh em vẫn tốt nhưng đối với người khác thì lúc nào cũng tính kế. Mọi lần thì tính kế với ai ta cũng kệ, lần này lại tính kế dính dáng đến cháu gái Băng Nhan. Ta cho rằng người cũng cũng hòa theo đại ca hẳn mà tính

kế với Băng Nhan!” Ngọc Mãn Thiên bĩu môi, gãi gãi đầu có chút bất mãn tiếp tục nói: ” đối với ta, nếu ta cảm giác được bọn người tính kế với ta thì Lão Tử ta đốt vào đất hẳn”.

“Người xưng Lão Tử với ai? Người dám xưng Lão Tử với nhị ca người a?!” Ngọc Mãn Đường nhất thời giận dữ nhưng lão cũng hiểu rõ tam đệ mình là người thế nào nên lại thật sự không biết khiển trách hẳn thế nào, cuối cùng khò cười không được nói: ” tam đệ, cái miệng người lúc nào cũng tự xưng là Lão Tử, tật này không thể sửa được sao. Lúc ở nhà đại ca đã giáo huấn người rất nhiều lần, lúc này lại có dũng khí tự xưng Lão Tử với ta. Người có tin hay không ta lập tức đuổi người về. Lão Tử ta không phải là Lão Tử của người sao”.

Ngọc Mãn Thiên mặt dày mà cười, vẻ mặt như người có thể làm gì được ta nhưng đột nhiên lại trầm mặt rồi cũng thở dài một tiếng.

Gia hỏa này cư nhiên cũng thở dài ? Ngọc Mãn Đường rất ngạc nhiên nhìn tam đệ mình. Gia hỏa này từ khi sinh ra chưa từng thở dài, hôm nay làm sao vậy. Gã vô tâm vô tư này cũng muốn học người u buồn mà vút roi ngựa sao. Tuy nhiên nguyên nhân là vì vài ngày nay hắn đột nhiên nghĩ lại đoạn thời gian tại Thừa Thiên cùng sáu gã tiểu tử xem rất thuận mắt kia, đoạn cuộc sống đó thực sự là rất khoan khoái nha. Nhưng là, không biết bọn hắn có phải là sát thủ của Đệ Nhất Lâu hay không. Kiểm chiêu của bọn hắn, mỗi một chiêu mỗi một thức đều là kiếm pháp giết người hàng thật giá thật a. Hơn nữa còn gã Lăng Kiếm nọ, hắn giết người mà mắt cũng không chớp lấy một cái, thực sự là giết người không chớp mắt!

Nếu như mấy gã tiểu tử nọ đúng là sát thủ Đệ Nhất Lâu thì mình phải làm sao. Liệu có thể theo lời đại ca nói, nhưng nếu không theo lời thì sợ theo tính của đại ca thì vô luận thế nào cũng muốn trừ hết giết rồi nói sau, cho dù giết nhầm một ngàn người cũng không bỏ sót một người nào! Nhưng nếu như không phải là bọn hắn thì mình há không phải là hại bọn hắn sao. Hạt giống tốt như vậy cầu cũng không được, sau này lấy ai bồi tiếp mình luyện công.

Cho nên mấy ngày nay trong lòng Ngọc Tam Gia rất buồn bực, vấn đề này đã làm hắn mất ăn mất ngủ mất ba ngày, cho nên lần này hắn xung phong hộ tống Ngọc Mãn Đường đi Lôi gia, một là vì bảo vệ nhị ca, hai là cũng muốn né tránh việc phiền toái này. Miễn cho lúc nào đối với đại ca cũng có tâm lý như kẻ trộm sợ bị người ngay phát hiện.

Chuyện Ngọc Gia cùng Lăng Gia theo quan điểm của Ngọc Tam Gia thì vô luận là về đạo nghĩa hay đạo lý thì căn bản cũng là lỗi của gia tộc mình nhưng chính mình lại bị kẹp ở chính giữa rất khó xử. Nếu giúp gia tộc mình thì lương tâm có chút khó xử mà giúp Lăng Gia thì cũng không được mà không giúp bên nào thì cũng không ổn nên đơn giản là mượn việc này né tránh một đoạn thời gian.

Lấy võ công của đại ca nếu không phải đối đầu với Giang sơn lệnh chủ thì cũng không có việc gì, lấy võ công của Lăng Thiên thì cũng không dễ bị đánh chết. Thôi kệ bọn hắn đi. Trong lòng Ngọc Tam Gia thâm suy nghĩ.

Ngọc Mãn Lâu nếu như biết tam đệ lúc này đang nghĩ như vậy thì nhất định là sẽ rất hối hận, tại sao chính mình lại muốn đẩy vị tam đệ này đi, nếu như trên thế gian này có người nào từng gặp qua đám sát thủ tinh nhuệ nhất của Đệ Nhất Lâu mà vẫn toàn thân mà thối thì cũng chỉ có vị Ngọc Tam Gia này mà thôi mà cũng chỉ có Ngọc Tam Gia là có quan hệ với trùm sò của Đệ Nhất Lâu là Lăng Thiên. Không thể không gọi là ” ngu giả thiên lự” nhất định sẽ có một điểm sai lầm.

“Năm đó Lôi gia vốn muốn tiến quân vào Thiên Tinh phúc địa nhưng cuối cùng bị Ngọc Gia ta mạnh mẽ ngăn cản, Lôi gia gia chủ Lôi Chấn Thiên đích thân đến đàm phán với đại ca, lúc đó ta và người đều không ở đây”. Hòa cùng tiếng vỗ ngựa lộc cộc, âm thanh của Ngọc Mãn Đường cũng du dương thâm trầm: ” sự tình sau đó không rõ ra sao mà Lôi gia lại vì vậy mà thối lui, cũng không tiến vào Thiên Tinh phúc địa nữa nhưng mà lấy thực lực của Lôi gia năm đó hoàn toàn không thể khinh thường, cao thủ như mây. Sau bao năm ở nơi hoang ngoại bí mật phát triển nay không biết đã phát triển đến trình độ nào. Càng huống chi, bọn hắn cùng Nguyệt Thần Quốc gần bó như môi với răng, quan hệ mật thiết cơ hồ như người một nhà. Lần hẹn ước mới bọn hắn tiến quân vào này, chúng ta là phương bị động, lần này thực sự không biết là phúc hay họa. Nghe đến đây Ngọc Tam Gia bỗng nhiên nổi lên hào khí vạn trượng: ” nếu như bọn hắn dám không thành thật thì lại đem bọn hắn đánh quay về”.

“Ngu xuẩn! Năm đó Ngọc Gia chúng ta ngăn trở người ta tiến vào nay lại mặt dày mời người ta vào đã là

rất mất thể diện rồi đầu đến lượt Ngọc Gia chúng ta đuổi người ta đi” Ngọc Mãn Đường tức đến nỗi chỉ muốn đánh cho hắn một cái nói: ” mà tình hình lần này phi thường quý dị, trong gia tộc rất nhiều vấn đề cần xử lý, tại sao đại ca lại sai hai người chúng ta đi? Nếu nói đơn độc chỉ vì việc này thì ta lại không tin!”

Ngọc Mãn Thiên một tay cầm cương, cái đầu to lớn chậm chậm cúi thấp xuống, có vẻ như buồn ngủ.

“Ta nghĩ đại ca an bài như vậy cũng không có ý gì mà là muốn tránh bị chúng ta cản trở... ” Ngọc Mãn Đường nhíu mày trầm lắng thở dài đưa mắt nhìn ra xa: ” kế sách này, thôi cũng chỉ có thể mong hải tử nọ là cát nhân thiên tướng, tự mình hảo hảo ứng phó, chúng ta ngay cả có lưu lại thì cũng không giúp gì được, hai mặt đều khó, đại ca làm như vậy cũng tính là phải”.

Nói xong hắn cười, trong nụ cười tràn ngập vẻ tự giễu nhìn Ngọc Mãn Thiên.

Đột nhiên có một tiếng nô hống.

“Ngọc Mãn Thiên! Người là tên hỗn đản! Lão Tử hảo hảo nói với người mà người cứ nhiên có dũng khí ngửa a!”.

“Hả. Người nào đánh Lão Tử? A” Ngọc Tam Gia đau nhức kêu lên thành tiếng rồi ngay lập tức chỉ thấy bóng người tăng tốc vọt đi xa rồi mơ hồ có tiếng quát mắng truyền lại: ” tiểu tử người có dũng khí chạy trốn, chờ ta bắt được người ta không đánh chết người mới lạ! Người, hỗn đản đáng ghét này!”.

Ngay lúc đó cách chỗ bọn hắn không xa, một nam một nữ đang ẩn trong rừng cây nhìn một người một ngựa chạy đi dần dần biến mất nơi cuối đường, bạch y thiếu niên thì thào tự nói: ” kỳ quái. Đây đang là lúc phong vân té hội, Ngọc Mãn Lâu sao lại phái hai gã đệ đệ đi ra ngoài, là vì sao? Nếu sợ Ngọc Mãn Thiên lỡ măng phá hư sự tình thì thôi, còn Ngọc Mãn Đường kia trí kế tuyệt luân, có thể nói là bậc trí giả hiếm có đồng thời lại là người thông hiểu đạo lý, nếu là như thế thì Ngọc Gia nguyên bản đã phân tán thực lực nay há không phải là phân tán thêm một bước nữa sao? Chẳng lẽ Ngọc Mãn Lâu còn có chỗ ỷ lại khác hoặc giả có quân bài khác ngoài dự đoán của mọi người?”.

Bên cạnh người này, áo lam thiếu nữ bĩu môi nói: ” nghĩ nhiều như vậy là gì? Đi vào hỏi thì cái gì cũng rõ ràng. Dù sao chuyện này đối với người chung quy là một chuyện tốt a”. Thiếu niên điểm điểm đầu, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ cười: ” Lê Tuyết, lên ngựa tiến vào Minh Ngọc thành, chúng ta không thể để nguyên diện mục tiến vào. Người làm sao thì làm, hay là giả trang làm nữ hoàn hay là thư đồng cho ta?”.

“Tại sao cả hai lựa chọn đều là phục thị cho người?” Lê Tuyết hừ hừ nói: ” người cũng rất muốn chiếm tiện nghi sao? Ta không chọn cái nào cả”.

“Như vậy, người muốn làm cách nào để tiến vào?” Bạch y thiếu niên chánh là Lăng Thiên, lấy cước trình của hai người chỉ cần bất quá nửa ngày thời gian là đã chạy đến ngoài Minh Ngọc thành và vừa mới nhìn thấy hai huynh đệ Ngọc Gia rời đi. Sau nửa ngày nghỉ ngơi, hai người tinh thần đều kiện vượng hơn nữa Lăng Thiên đem khẩu quyết Kinh Long Thần Công xác thực mà điều chỉnh lại kinh mạch trong cơ thể thành công đến tầng thứ chín tầng khiến cho thần hoàn khí túc, vô luận là về tinh khí thần cũng đạt đến đỉnh phong.

“Ta làm cách nào tiến vào ư?” Lê Tuyết nghe đầu suy nghĩ một hồi rồi bất chợt ôi...hì hì ôi...hì hì cười nói: ” muốn người giả trang thành nha hoàn của ta. Dù sao người khuôn dạng tuấn tú, băng cơ ngọc cốt, ta thấy rất đáng yêu. Nếu không muốn thì chúng ta có thể giả trang làm một đôi tiểu vợ chồng vụng trộm chuồn vào há càng không phải là thiên ý vô phùng sao. Cả hai điều này tuyệt đối là hảo mưu kế không có người nào có thể nghĩ đến. Người cho dù chọn cách nào đều được!”.

“Khụ khụ khụ khụ” Lăng Thiên bỗng nhiên còng lưng ho khụ khụ một trận.

441. Chương 68: Chuẩn Bị Hành Động

Đây là một cái tiểu viện hoang vu.

Lăng Kiềm nhận từ một hắc y nhân một tờ giấy nhỏ, trên mặt lộ ra trận cười khố, khuôn mặt vốn lạnh như băng ngay lúc đó chợt như tan ra tràn đầy vẻ ấm áp: "Thần nha đầu thực sự hiểu rõ ta, biết cái ta sợ hãi nhất là gì nhưng là cho dù là như vậy thì ta ..."

Lăng Phong và Lăng Vân đứng bên cạnh sau khi xem hết tờ giấy thì Lăng Phong sắc mặt trầm trọng nói: "Kiềm ca. Ta biết tính toán của ngươi, bất quá việc này theo ta thì ngươi lo lắng là đúng. Ngọc Gia không thể so với hoàng cung nội viện. Nếu nói về độ hung hiểm thì sợ rằng Vô Thượng Thiên cũng chưa nhất định đã bằng với Ngọc Gia! Thần tử đưa ra điều kiện này với ngươi chính là không nguyện ý muốn ngươi gặp nguy hiểm a. Nếu như ngươi vẫn cố ý muốn đi thì sợ rằng..."

"Không! Hoàn toàn ngược lại" Lăng Kiềm tự tin lúc lắc đầu nói: "Nếu như nàng không nguyện ý để cho ta đi thì trong thư tín này nên viết tám chữ "Khẩn cấp quay về. Không được chậm trễ". Điều này chứng tỏ Thần Nhi cũng phi thường do dự. Nàng vừa sợ ta gặp chuyện ngoài ý muốn nhưng lại vừa không cam tâm bỏ qua cơ hội tốt như thế cho nên mới đưa ra điều kiện này. Cái này chính là đồng ý với ta nhưng lại gây áp lực với ta là muốn ta gia tăng sự cẩn thận mà thôi"

Ánh mắt Lăng Kiềm đảo qua mặt đám người Lăng Vân bên cạnh, trên khuôn mặt lạnh lẽo ngay lúc đó xuất hiện một tia tiếu dung nói: "Các người cũng đã sớm nhìn ra, bất quá chỉ là cố ý bẻ quẹo đi ý tứ của nàng ba?"

"Hơn nữa. Sự tình này đã đến lúc khẩn yếu quan đầu cần nhanh chóng đưa ra quyết định. Thời điểm hỗn loạn thế này Ngọc Gia không ngừng đưa ra các lực lượng mới nhưng không ai biết Ngọc Gia đến tột cùng còn ẩn giấu bao lực lượng nữa? Hiện tại là lúc vô cùng khẩn yếu. Một khi công tử quay về đại chiến sẽ liền xảy ra. Đến lúc đó chúng ta sẽ phải quay về bên người công tử để dốc sức mà không thể bận tâm đến việc này nữa. Tuy nhiên những lực lượng ẩn dấu này tại thời điểm tối hậu lại là một lực lượng có tính chất hủy diệt rất lớn đối với tướng lĩnh Lăng quân chúng ta. Đủ để quyết định thắng bại trên toàn bộ. Chúng ta không thể thua được".

Lăng Kiềm sắc mặt trầm trọng nói: "Công tử thường nói. Cần lấy nhãn quang chiến lược để xem xét mỗi một vấn đề. Phải lấy thắng bại toàn cục cuối cùng làm trọng hơn là thắng bại của một địa phương. Cần vì cái toàn cục mà cố gắng mà lực lượng ẩn dấu của Ngọc Gia lại là lực lượng có thể làm thay đổi thắng lợi toàn cục. Trong khi đó chúng ta lại không biết rõ ràng thì làm sao có thể yên tâm ngủ ngon được. Ta không thể không đi được. Không thể không đi! Lại nói năm đó Diệp Bạch Phi ám sát Ngọc Mãn Lâu vẫn có thể toàn thân thối lui. Ta ngay lúc này võ công đã hơn xa Diệp Bạch Phi sao lại có thể gặp chuyện không may được. Ngay cả ngàn năm thế gia Ngọc Gia cũng chưa nhất định có thể lưu ta lại được".

"Đã như vậy thì xin Kiềm ca cẩn thật cẩn thận. Tiểu đệ cũng không biết nói gì hơn" Lăng Phong biết có nói cũng không khuyên can được hẳn nên đành thở dài.

"Ngọc Gia thì như thế nào chứ? Cho dù thực sự là long đàm hổ huyết thì chẳng lẽ lại có thể vậy khốn được Lăng Kiềm ta". Lăng Kiềm lạnh lùng cười nói "Nếu chúng ta không làm, chẳng lẽ lại để công tử phải tự thân ra tay sao. Chẳng lẽ chúng ta là lũ công tử nuôi bảo cô hay sao".

"Buổi tối nay. Sáu người chúng ta sẽ đi lược trận tiếp ứng Kiềm ca. Vô luận như thế nào cũng phải nắm rõ lực lượng của Ngọc Gia, chỉ cần không nói cho Thần tử là được..." Lăng Vân phẫn nộ mà nói. Nghe lời này, năm người còn lại trong mắt bỗng nhiên lộ ra vẻ hiếu chiến nóng lòng muốn động đồng thời đều đưa mắt nhìn Lăng Kiềm.

"Tuyệt đối không được", Lăng Kiềm quả quyết cự tuyệt nói: "Thần nha đầu đã nói rõ ràng rồi. Không để các người đi. Chẳng lẽ các người muốn kháng mệnh sao. Các người có biết tại sao lại có mệnh lệnh này không?". Lăng Kiềm lạnh lùng nói: "Nguyên nhân là do cho dù các người có đến đó cũng không thể giúp gì được cho ta. Ngọc Gia không lưu được ta nhưng lại chưa nhất định là không lưu được các người! Các người nên nhớ rằng trong khoảng thời gian công tử vắng mặt này, lời của Thần nha đầu chính là lời của công tử. Ta không hy vọng nghe được những lời đao dương phụng âm này truyền ra ngoài. Chuyện như vậy ta không hy vọng có lần thứ hai nữa".

Về mặt của sáu người bỗng nhiên xấu hổ cúi thấp đầu xuống, cơ hồ không dám ngẩng đầu lên, nhất là Lăng Vân, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ra, mồ hôi ướt đầm cả quần áo.

"Nói đến mai phục ám sát thì không nghi ngờ gì các người đều là hảo thủ! Về kinh nghiệm ám sát, có công

tử toàn lực truyền giáo, có ta làm mẫu các người xác thực đã vượt qua hầu hết các sát thủ khác trên thiên hạ. Tin tưởng cho dù là gia chủ Ngọc Gia Ngọc Mãn Lâu, dưới tình huống bất ngờ và không có phòng ngự thì sáu người các người liên thủ cũng có thể làm thịt được hẳn” Lăng Kiếm lạnh nhạt mà nói: ” Nhưng nói đến chánh diện giao đấu thì các người lại rất kém. Đừng nghĩ là sáu người liên thủ đánh bại được Ngọc Mãn Thiên mà tự kiêu ngạo. Trong thiên hạ ngày nay, nhân tài xuất hiện lớp lớp. Sau sự việc lần này lập tức quay về biệt viện tiếp nhận đặc huấn!”

Sáu người cúi đầu ứng im lặng không có dũng khí nói thêm câu nào.

Lăng Kiếm quay lưng đi nói vọng lại “Canh ba đêm nay ta sẽ tiến vào Ngọc Gia! Nếu đến canh bốn mà ta còn chưa quay lại thì các người phải lập tức lên đường, lập tức quay về Thừa Thiên! Một khắc cũng không được dừng, không cần để ý đến sinh tử của ta!”

“Kiếm ca!” Sáu người đồng thời giật nảy mình ngẩng đầu lên. Sáu người nhân tình cũng đã trở nên đỏ bừng!

“Ý ta đã quyết không được nhiều lời!” Lăng Kiếm quát lên một tiếng chói tai nói: “Ta mới vừa nói các người có nghe thấy hay không. Chẳng lẽ thực sự muốn chống lệnh”.

Sáu người mắt đỏ bừng chăm chú nhìn Lăng Kiếm nhưng lại không ai dám nói gì.

Lăng Kiếm lạnh lùng nói: ” Nếu ta không quay về thì đây là mệnh lệnh cuối cùng của ta. Các người... muốn cãi lời sao”.

Lăng Phong tiến lên trước một bước run rẩy nói: ” Kiếm ca yên tâm. Ta thề sẽ tuân theo lệnh của Kiếm ca. Kiếm ca cát nhân thiên tướng nhất định sẽ không có vấn đề gì, nhất định sẽ có thể khải hoàn quay về”.

“Cát nhân thiên tướng” Lăng Kiếm cười, giọng cười có chút quái dị nói: “Lăng Kiếm ta từ khi chín tuổi trên tay đã đầy máu tanh, tiến vào làm chủ Đệ Nhất Lâu nắm giữ sinh tử của mọi người trên thế gian. Sáu năm qua số người chết dưới kiếm của ta đã hằng hà sa số. Tính toán sơ lược mà nói thì cũng đến hơn ngàn người. Ta nhớ công tử từng nói “Giết một người là tội phạm. Giết vạn người là anh hùng. Giết được chín trăm vạn tức là anh hùng trong anh hùng”! Nam nhi phải là như thế. Nhân sinh tới cùng có gì đáng nói nữa đâu”.

Lăng Kiếm cười to một tiếng, âm thanh lạnh lẽo giống như kim thiết giao minh. Hắc bào lóc lên rồi đã ra khỏi cửa, trước khi đi còn lưu lại một câu nói: “Buổi tối nay nếu các người trộm đi theo ta thì ta trước tiên là giết chết các người! Thủ hạ của ta không cho phép có người nào cãi lệnh”.

Lúc trời gần tối, phía cửa Tây thành Minh Ngọc có một đôi nam nữ tiến vào. Tuổi tác mặc dù có vẻ không lớn nhưng trên mặt lại có một vẻ như lão khí hoành thu, như phải trải qua nhiều gian khổ. Người vẻ ngoài như thiếu niên có khuôn mặt ngăm đen như một khối than đen lộ ra ánh du quang mờ mờ.

Đầu to, tôn dung quả thực là rất không dễ nhìn. Một đôi mắt nhỏ hình tam giác cùng hai hàng lông mày xéch lên treo hai bên. Trên đầu lại là một đám tóc bông bông rối loạn xõa xuống che mất nửa khuôn mặt. Khuôn mặt như thế này có thể nói là không thể xấu hơn.

Cả người trên dưới chỉ được mỗi cái vóc thon dài là còn làm cho người ta cảm giác tương đối thuận mắt một chút.

Thiếu nữ thì vóc người lại rất không tệ. Đơn độc chỉ cần nhìn từ từ sau mà nói đã tuyệt đối khiến cho có kẻ cam tâm phạm tội nhưng nếu nhìn từ phía chánh diện sẽ không muốn phạm tội nữa mà muốn chuyển sang phòng vệ ngay lập tức. Màu da đen thì không nói nhưng riêng da mặt thì vàng vọt giống như nhiều năm nay ăn uống thiếu thốn. Hai con mắt cũng phá lệ mà nổi lên vẻ tang thương năm tháng truân chuyên mà không có lấy nửa điểm thanh xuân tịnh lệ. Quần áo của hai người cũng là loại vải thô bình thường nhất, không phải là quá bẩn thỉu nhưng không còn mới nữa, thời gian đã làm nó trở nên trắng bệch. Trên quần áo tại một nơi không khiến người ta chú ý còn có hai miếng vá.

Hai con quỷ đói. Một điểm mỡ béo cũng không có. Thủ vệ binh lính ngay cả hỏi một câu cũng lười nhác không thèm, chỉ hừ một tiếng mũi giễu cợt rồi phát tay tùy ý bảo hai người nhanh tiến vào miên cho đứng ngậy ngốc lâu ở cửa thành làm cho bọn chúng dính lây mùi hôi thối. Ngay cả việc kiểm tra kiểm chỗ tốt theo lệ cũng không có hứng thú. Hai con quỷ đói như thế này chẳng lẽ lại trông cậy vào đó mà kiếm được một ít kim nguyên bảo hay sao.

Tuy nhiên bên cạnh đó có vài nhân vật mặc tử bào lại tỏ vẻ hồ nghi nhìn theo hai người này. Mặc dù bọn hắn không phát hiện ra điều gì không đúng nhưng lại mơ hồ cảm giác được đôi nam nữ này hình như có vấn đề. Tựa hồ như là cảm giác rất nguy hiểm, chính là cảm giác khi đứng trước địch nhân nguy hiểm.

Một nam một nữ nọ như được đại xá, dưới ánh mắt của mọi người nhanh chóng chuồn mất, nhanh chóng tiến vào thành. Xa xa vẫn còn thanh âm hai người nói chuyện vang đến.

“Ca ca. Cái tòa thành này lớn ghê. Thực sự là tốt nha”

”Thật là... Người chưa bao giờ đi ra ngoài, lần đầu tiên tiến vào thành nên đây là cảm giác bình thường. Ca ca ta đi nhiều chứng kiến nhiều nơi lớn như thế này rồi. Người nha, một khi gặp biểu thức phải hảo hảo biểu hiện, nói không chừng biểu thức có thể kiếm cho người một vị trượng phu tốt a. Nghe nói người nhà Ngọc Gia cũng rất không tệ a. Người không cần lo lắng nhiều a

“Ân ân ân. là là. Ca. Nếu ta trở thành nãi nãi nhà Ngọc Gia thì mỗi ngày nhất định sẽ cho người ăn thượng oa đầu, uống thượng Bạch thước chúc”

“Hắc hắc. Nói như vậy thì ta đây cũng có phúc phận. Muội muội nha. Đến khi đó nên nhớ. Bạch thước chúc ca ca muốn hai vò. Uống một chén cũng được. Ta cũng phải giữ thể diện chứ. Mà gia hỏa nhị cầu hỗn đản này, cứ nhiên ý vào muội muội ta mà ra vẻ. Thật là đáng ghét”.

“Phì! Nguyên lai là hai huynh muội nghèo điên khùng lại còn nằm mộng giữa ban ngày, không ngờ lại muốn đến Ngọc Gia làm thiếu nãi nãi! Ta nhỏ vào, đức hạnh như thế có cấp cho ta ta cũng không thèm”. Gã bình sĩ canh cửa thành khinh bỉ nhỏ một bãi nước bọt đồng thời trong lòng cảm thán năm nay sao lắm kẻ thích nằm mộng giữa ban ngày thế.

Ảo giác, nhất định là ảo giác. Dạng người này cứ nhiên lại có thể khiến cho chúng ta cảm thấy rất nguy hiểm. Xem ra chúng ta quá lo lắng đến mức nghi thần nghi quỷ rồi. Cũng là do tiểu tử Lăng Thiên đáng chết kia gây ra nháo loạn mà. Hắn làm sao lại không chết đi!

Bên cạnh cửa thành, mấy gã cao thủ Ngọc Gia cuối cùng cũng tiêu tan sự nghi ngờ. Sự tập trung chú ý trên người hai huynh muội này nghèo này đảo mắt cái liền đã vụt ở sau đầu.

Trên đời này thật không ít kẻ nằm mộng giữa ban ngày, thật sự là làm cho người ta kinh hãi.

“Ngọc Gia quả nhiên phái người canh giới ở cửa thành. May mắn là chúng đã dịch dung tỉ mỉ cẩn thận. Nếu như sơ sẩy một điểm thì qua được cửa thành này cũng không dễ dàng”. Vị muội muội nọ uốn uốn đầu lưỡi nói, khẩu khí nghe có vẻ thông minh.

“Bản công tử thần cơ diệu toán sao mà sai được”. Vị ca ca mắt hình tam giác nọ đắc ý mà nói: ” càng huống chi chúng ta ngay tại phụ cận Minh Ngọc thành trước sau đã chém giết mười sáu gã sát thủ rồi lại đặc biệt ý thả ra một đám người quay về báo tin. Ngọc Mãn Lâu nếu không gia tăng cẩn thận thì mới là vấn đề”.

“Người thật đáng ghét!” Vị muội muội nọ hờn dỗi vung cước đuổi tay véo thắt lưng ca ca mình một cái: ” Nhưng người giả trang thành khuôn dạng cũng thật sự là quá mức a. Khó coi đến chết. Người tự mình giả trang thành quỷ quái gì thì kệ người sao lại bức ta theo người”.

“Hảo hảo, lại có dũng khí nói ta? Người thực sự không nói lý mà. Rõ ràng hình dạng này của ta là do tay người hóa trang mà, ngay lúc này lại nói ta xấu? Lại nói ta bức người đâu, rõ ràng là người tự mình dịch dung mà, ca ca người vô tội mà”. “Đúng là oan Thị mẫu a”

“Hừ. Ai bảo ta muốn hóa trang làm muội muội người a. Có dạng ca ca như người mà nói, muội muội ta cũng xấu mặt mà. Thế mà nay lại có dũng khí nói không phải do người bức ta”. Thiếu nữ nọ tức giận mà đá bay một hòn đá nhỏ trên đường.

442. Chương 69: Đêm Tối Mịt Mù

“Như vậy là có ý gì. Bảo người già bộ làm nha hoàn thì người không vui”. Vị ca ca nọ than thở, trên mặt lộ ra vẻ bất lực nhưng thấy muội muội mình có vẻ như muốn chuẩn bị nổi giận thì lại vội vàng nói: ” Tốt lắm tốt lắm. Thật vất vả mới vào được trong thành. Chúng ta nên nhanh chóng tìm một khách sạn ở đã. Một nhọc mấy ngày nay chung quy đã có cảm giác lại quay về với xã hội loài người. Tối nay phải hảo hảo ngủ một giấc mới được, mấy cái đầu khớp xương già này cũng đã mệt mỏi lắm rồi a”.

Thiếu nữ cười “khành khách” một tiếng nói: ” Như vậy chúng ta kiếm một cái khách sạn gần đây nghỉ ba. Để cho lão nhân gia ngài hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Người này già rồi, chân tay không còn linh lợi nữa. Ngài không cần giải thích ta cũng rõ ràng mà! Lúc này phải đi tìm khách sạn!”.

“Không cần vội vàng.Cứ đi về phía trước đi. Trước mặt không xa chính là Ngọc Gia đại trạch. Chúng ta chung quy đều muốn ở gần Ngọc Gia một điểm. Tại sao lại nói vậy, nói sao thì nói cũng tính là thân thích một nhà a, trong lòng cũng vẫn có cảm giác an toàn nha”

“Người cảm thấy an toàn. Chắc phải sau khi người giết sạch hết “người nhà” của người thì mới có a”. Vị muội muội nọ như làm ảo thuật rút từ thắt lưng ra một cái túi nước rồi không có chút dằn vể thực nữ nào ngửa cổ uống hai ngụm.

“Nói hươu nói vượn. Lão nạp một lòng ‘quét nhà còn sợ làm hại tính mạng con kiến hôi. Thật đáng tiếc sao thiêu thân lại bay vào lửa. Cứu người một mạng còn hơn xây bảy cấp phù đồ! Thiện tai thiện tai” ” Vị ca ca nọ trên mặt đầy vẻ từ mi thiện mục, gơ một tay tạo thành chữ thập chấp trước ngực, tỏ vẻ đạo mạo trang nghiêm mà nói nhưng đáng tiếc đôi mắt nhọn hình tam giác với hai hàng lông mày chổi xể nhìn sao lại thấy thật đáng ghét.

“Phốc!”, mặt vị ca ca nọ đột nhiên bị phun đầy nước, hấn vội vàng chặt vật vạ phần giờ tay áo lau mặt.

“Khụ khụ khụ” Muội muội bị sặc nước nên phun vào mặt ca ca, vị muội muội này nói giọng giống như là bị hen suyễn.

” Cái nhà này a” Hai người ngẩng đầu lên xem. Mặt tiền nhà này có treo một cái biển lớn với bốn chữ to “Như Quy khách sạn”. Hai huynh muội nhìn nhau cười rồi song song tiến vào.

Cùng lúc này, cách đó một đoạn phố chính là Thiên Tinh đệ nhất thế gia, Ngọc Gia khí thế hạo đại, đình bàn lầu các như thi như họa.

Lúc này là lúc bắt đầu lên đèn, ánh đèn rực rỡ, vạ nhà rõ ràng chiếu sáng cả một khoảng không trung phía trên Minh Ngọc thành tạo nên vẻ mê ly quỷ dị.

Đêm đã khuya.

Lăng Kiếm ngồi một mình trong phòng, phía trước mặt là một cái địa đồ lớn rất chi tiết. Trên mặt Lăng Kiếm mặc dù không tỏ vẻ gì nhưng hai mắt thì lại mơ hồ lộ ra quang mang cuồng nhiệt. Đây chính là ánh mắt kiên quyết của một tín đồ tử vì đạo. Ánh mắt của hắn dò xét từng điểm từng điểm trên địa đồ. Hắn xem rất cẩn thận, không phải nói là cẩn thận mà là phi thường cẩn thận.

Chủ phòng, Chánh thính, Hoa viên, Hậu viện, Diễn Võ đường sau đó là Chỉ điểm Giang sơn các, Phàn Nguyệt Trích tinh lâu, Trưởng lão viện, Vô Hồi các, Vô Ảnh các, Trùng Tiêu các, Thiên Hạ lâu, Du Hồn Mộng ảnh các cho tới các lầu các phía ngoại vi như Bạch ngọc đường, Tử ngọc đường ... dấu hiệu đều rất rõ ràng. Những chỗ khác thì không phải là chỗ ở. Nói chung kể cả chỗ ở của Ngọc Gia tam huynh đệ, tất cả kiến trúc của Ngọc Gia đều đang bày ra trước mặt Lăng Kiếm.

Trong mắt Lăng Kiếm hàn quang chợt hiện mà trong lòng lại ngẫm trầm tư. Những nơi như Chủ phòng Chánh thính gì đó có thể bỏ qua, những chỗ Ngọc Mãn Lâu xử lý công việc kinh doanh như Phàn Nguyệt Trích tinh lâu hay những chỗ tương đối bí mật chuyên xử lý các sự kiện trọng đại như Chỉ điểm Giang sơn các. Hai chỗ này Lăng Kiếm sớm đã quyết định nhất định phải đi vào. Những chỗ khác như Trưởng lão viện, Vô Hồi các, Vô Ảnh các, Trùng Tiêu các...

Thiên Hạ lâu, Du hồn Mộng ảnh các vv.. thì cho dù là ai cũng không biết đến tột cùng mấy nơi này làm cái gì. Cho dù là người bên trong Ngọc Gia, số người biết rõ những nơi này cũng không nhiều. Chỉ có những

nhân vật tiến vào trung tâm quyền lực của Ngọc Gia như ba huynh đệ cùng một vài người khác mới có thể biết. Thậm chí là có những vấn đề trọng đại ngay cả Ngọc Mãn Thiên cũng không được biết rõ ràng. Việc giữ bí mật công việc này có thể nói là cực kỳ chu đáo.

Trường lão Các ý nghĩa như tên, nhất định là nơi các cao thủ trường bối của Ngọc Gia ở. Chỗ này bây giờ không nên động chạm tới nhưng ngoài chỗ này ra thì những lầu các khác dùng để làm gì. Trong lòng Lăng Kiếm rõ ràng mặc dù không rõ ràng có tác dụng gì nhưng mỗi một lầu các nhất định là nơi Ngọc Gia ẩn giấu một lực lượng thần bí. Tuy nhiên do những nơi này được thiết kế sắp đặt cạnh nhau nên có thể thấy mấy lực lượng này có thực lực và cấp bậc đại khái là tương đương nhau. Chính mình chỉ cần điều tra rõ một cái là có thể đánh giá sơ bộ những chỗ khác.

Bất quá trong đó có một vài lầu các có khoảng cách khá xa hơn bình thường, khoảng cách cũng khá lớn. Lăng Kiếm nghĩ đến thời gian Lăng Thần cấp cho mình chỉ có một thời thần thì không khỏi do dự vuốt mũi cười khổ. Rất coi trọng ta sao. Lần này cho dù không có một ai ngăn trở mà ta muốn đi dạo quanh mấy lầu các này một vòng thì thời gian một thời thần cũng không đủ mà! Khu vực này của Ngọc Gia chiếm tới hơn hai trăm mẫu vuông, cho dù là dùng xe ngựa một khắc không dừng chạy quanh một chuyến thì cũng mất cả buổi sáng a!

Liệu có nên hạ thủ ở những chỗ gần hơn trước, trong lòng Lăng Kiếm ngầm đánh giá. Ngọc Gia, sáu năm trước đã từng làm cho chính mình cực kỳ chật vật. Chỉ là không biết bây giờ đến tột cùng, là thiên hạ đệ nhất thế gia lợi hại hay thiên hạ đệ nhất sát thủ lợi hại đây.

Trong mắt Lăng Kiếm như có hai ngọn lửa bốc lên.

Ngoài cửa sổ, đường phố yên tĩnh đột nhiên truyền đến hai tiếng trống ” bang bang ” rồi một âm thanh thê lương có chút hữu khí vô lực vang lên “Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa...” thanh âm kéo dài tiếp theo hai tiếng trống bang bang từ trên đường đi xa dần, một lúc sau chỉ còn tiếng vọng từ xa truyền đến.

Đã canh hai rồi.

Lăng Kiếm thở dài một hơi, thân thể đang ngồi xếp bằng chợt vô thanh vô tức đứng dậy duỗi tay cầm lấy thanh trường kiếm. Trên mặt lộ ra một tia cười tự tin mà lại tàn khốc đồng thời từ từ đeo một cái khăn bịt mặt màu đen. Sau đó hần tựa hồ như khẽ cười một tiếng và đẩy cánh cửa đi ra.

Đứng ở trước cửa, Lăng Kiếm hơi chần chờ một chút tựa hồ như muốn đi gặp mấy tiểu huynh đệ thêm một lần. Dù sao lần này không cẩn thận lại là thiên thu vĩnh viễn ly biệt! Ngọc Gia ngay cả không phải là long đàm hổ huyệt nhưng so với long đàm hổ huyệt thì lại muốn hung hiểm hơn vạn phần.

Lăng Kiếm thở dài một tiếng cuối cùng nhẫn nại không đi gặp nữa. Đi thôi. Như thế há không phải là người rất không tự tin sao? Huynh đệ. Ta nhất định sẽ sống để quay về. Bên người công tử không thể không có Lăng Kiếm ta.

Bầu trời mây đen xầm xì không trăng không sao chính là thời điểm tốt nhất cho dạ hành nhân hành động. Gió thu nhẹ nhàng nhu hòa thổi giống như tình nhân thủ thủ ôn nhu.

Lăng Kiếm khẽ hít hắc bào, thân thể không gây nên nửa điểm phong thanh liền như một con dơi lướt đi trong bầu trời đêm, thoáng cái như quỷ mị đã đứng trên nóc nhà. Thân thể gầy gò đứng đó như hòa với bóng đêm hoàn mỹ tan ra hợp thành một thể. Trong một phiến hắc ám chỉ thấy có một cặp mắt lạnh lùng mà giống như ánh sao sáng lạnh đậm liếc nhìn quét qua tiểu viện một lần, tựa hồ như có chút lưu luyến.

Lăng Kiếm cuối cùng nhảy vọt lên, chao người bay đi. Thân thể gầy gò tại nửa khoảng không thấp thoáng rồi đã biến mất không thấy bóng dáng.

Sau khi hần đi, cửa hai phòng bên cạnh đồng thời mở ra. Sáu gã thiếu niên mặc áo đen từ bên trong phòng đi ra. Sáu gã này ngày thường giết người không chớp mắt, là sát thủ lãnh huyết vô tình nhưng lúc đó trong mắt mỗi người lại đầy lệ quang mà vẻ mặt lại càng phức tạp đến cực điểm! Nhìn Lăng Kiếm phi thân lên nóc nhà thì mỗi một người đều lộ ra trong ánh mắt cảm tình sâu sắc cùng sự tôn kính phát ra từ nội tâm! Tựa hồ như Lăng Kiếm vẫn đang ở nơi đó.

Kiểm ca!

Nhất định phải quay về.

Các huynh đệ đang đợi huynh!

Ngọc Mãn Lâu mặt trầm như nước, không hề có nửa điểm biểu tình, ngón tay khẽ gõ gõ lên mặt mặt bàn đối diện tạo ra thanh âm rõ ràng thông thả nhưng lại rất có tiết tấu. Phía sau hắn có hai hắc y nhân lặng lẽ mà đứng. Dưới ánh đèn thân thể hai hắc y nhân này tựa hồ như tan ra vào hư vô mê ly, rõ ràng là tồn tại trước mắt nhưng lại tựa hồ như hai người này căn bản là không tồn tại. Loại cảm giác này tuyệt đối là mâu thuẫn phi thường quỷ dị.

Ở trước mặt hắn. Một tên đại hán đang chập vạt quần phần quỳ trên mặt đất, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra khiến cho cả mặt đất phía dưới hắn ướt đầm.

“Huýt Sát Các, mười sáu nhất cấp sát thủ một trận toàn quân bị tiêu diệt, không còn bất kỳ người nào còn sống thể nhưng lại chưa thể tạo cho Lăng Thiên bất kỳ sự tổn hại nào”. Ngọc Mãn Lâu khẽ cau mày nhìn mặt lại tựa hồ là đang lăm bầm lâu bầu mà lại tựa hồ như đang đặt câu hỏi. Đại hán đang quỳ trên mặt đất trước mặt nọ sớm đã không biết chính mình đến tột cùng đã hồi đáp tốt hay là không tốt, trong lòng không định nổi chủ ý, cả người run rẩy dập dềnh đầu.

“Bên cạnh Lăng Thiên sao lại xuất hiện một nữ tử trẻ tuổi thần bí mà võ công lại cao cường tới cực điểm? Lấy lực một người giết chết sáu nhất cấp sát thủ mà cũng đồng dạng không bị tổn hại chút nào. Niên kỷ tầm cỡ Lăng Thiên hoặc nhỏ hơn một chút?!” Ngọc Mãn Lâu trầm tư nói: “Một khi xuất thủ thì đầy trời đầy sương lạnh, giống như đêm đông giá rét tịch nguyệt. Công pháp âm nhu quỷ dị như thế là công phu của thể gia môn phái nào?”. Nói xong hắn nhíu mày đau khổ suy tư.

“Bẩm gia chủ. Đương thể tựa hồ cũng không có công pháp nào có thể tu luyện công lực thuần âm đến trình độ này” Phía sau Ngọc Mãn Lâu, một hắc y nhân cất giọng âm u nói: “Xem gia số võ công của các môn phái và thể gia ngàn năm qua mà xem thì cũng không thấy có loại công pháp nào như vậy tồn tại. Cho dù môn phái được xưng hào là thể ngoại nhất kỳ môn Vô Thượng Thiên cũng không có dạng công pháp này”.

“Người xác định” Ngọc Mãn Lâu chậm rãi đứng lên quay đầu lại hỏi, trong mắt đột nhiên lóe lên ra một đạo hàn quang.

“Xác định!”

“Nói rõ hơn đi?”

“Người có ý nói rằng bọn hắn đang nói láo ư nhưng dấu vết những tử thi này người làm sao giải thích được. Là do đám nô tài này động thủ cước sao hoặc giả nói bọn hắn cư nhiên có gan nói dối lừa gạt ta” Sắc mặt Ngọc Mãn Lâu thoáng trầm xuống.

“Việc này rõ ràng là không có khả năng. Thuộc hạ cũng không nghi vấn lời của đám hạ nhân này, bất quá từ ngàn năm qua xác thực là chưa từng thấy loại công pháp như vậy. Hơn nữa nếu đúng là niên kỷ người này cùng cỡ với Lăng Thiên thì một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi lại có thể nắm giữ công pháp cường đại như thế. Việc này căn bản là khó tin, nếu so với nhân vật có thực lực siêu việt như Lăng Thiên thì thật là kỳ tích khó lòng tưởng tượng được!” Hắc y nhân trầm giọng nói.

“Quả nhiên là kỳ sự” Ngọc Mãn Lâu chậm rãi đi thông thả hai bước. Ngoài mặt mặc dù bất động thanh sắc nhưng kỳ thật trong tâm hắn lại đang đại loạn một trận.

Bên cạnh Lăng Thiên tại sao lại xuất hiện một nhân vật kỳ quái này, thậm chí ngay cả công pháp của Lăng Thiên tu luyện cũng cực kỳ quỷ dị. So với các loại võ công công pháp trong thiên hạ mà mình biết cũng khác biệt rất lớn.

Chẳng lẽ trên thế giới này lại thực sự có loại công pháp khác còn tồn tại mà mình không biết hoặc giả đây là loại thượng cổ di phổ gì đó do các lão tổ tông vài ngàn năm trước sáng tạo ra, cho đến nay đã bị thất truyền. Trừ lý do này ra thì tựa hồ cũng không có lý do gì khác có thể giải thích được sự tình này.

“Lăng Thiên có bản sự giết chết mười sáu nhất cấp sát thủ nọ mà một tia thương tổn cũng không có, vậy thì làm sao các người có thể quay về được. Chẳng lẽ bản lĩnh của các người có thể mạnh hơn đám nhất cấp

sát thủ nọ ư, lại có thể thoát khỏi tay sát thần nọ mà ngay cả một vết thương cũng không có!” Ngọc Mãn Lâu lạnh lẽo hỏi.

...Cái hấn sợ nhất sợ chính là khi gia chủ hỏi câu này. Không nghĩ tới cuối cùng cũng đã đến.

Người đang quỳ nọ, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng run rẩy nói: ” không dám giấu diếm gia chủ. Lúc đó thuộc hạ và các anh em do thân thủ thấp kém nên không dám xen vào, sau khi Lăng Thiên giết chết gần mười người nọ thì lại quyết định thả chúng ta đi đồng thời muốn chúng ta chuyển tới cho gia chủ ngài một câu nói...”.

“Nói cái gì?”.

443. Chương 70: Bộ Bộ Kinh Tâm

“Hắn... Hắn... Hắn nói, nếu gia chủ sau này có hành động gì thì tốt nhất là nên hao tổn thêm chút tâm tư. Cái này..”. Gã đại hán đang quỳ mọp trên mặt đất đó có đánh chết cũng không có dũng khí ngẩng đầu lên. Sau khi thuật lại lời Lăng Thiên, không có nửa phần giấu diếm thì thực sự cũng không biết gia chủ nghe xong sẽ có phản ứng như thế nào.

“Cái này ư..ha ha ha”. Thật là ngoài dự liệu, Ngọc Mãn Lâu lại ha ha cười to lên, trong tiếng cười tràn đầy vẻ khoái ý như gặp kỳ phùng địch thủ.

“Hảo một Lăng Thiên! Quả nhiên là không có phụ tâm ý biệt nhân của ta đối với người”. Ngọc Mãn Lâu cười xong cũng không quay đầu lại, chỉ lãnh đạm nói: ” Người đi nghỉ ngơi đi!”.

“Đa tạ ân điển của gia chủ!” Người nọ như được đại xá, bò dậy rồi đi giật lùi ra ngoài. Tại chỗ hắn quỳ trên mặt đất còn để lại một nước lớn do mồ hôi lạnh chảy xuống mà thành.

Ngọc Mãn Lâu phe phẩy đầu, tựa hồ tâm tình đột nhiên tốt lắm lãnh đạm cười nói: ” Lăng Thiên một lộ dần dần tới gần Minh Ngọc thành, ở ngoài thành không xa một hơi chém giết mười sáu sát thủ Huyết Sát Các nhưng lại để nhiều người như vậy quay về báo tin. Ha ha, tiểu tử này quả nhiên là rất thú vị, quả nhiên là một đối thủ thú vị, lâu nay không có giao thủ với đối thủ thú vị như vậy!”

Mỗi câu nói của Ngọc Mãn Lâu đều có hai chữ ” thú vị ” nhưng trong ánh mắt đám thuộc hạ thì lại không thấy thú vị là mấy.

Mà hai hắc y nhân sau lưng hắn thì vẫn bất động, phảng phất không có nghe thấy gì. Bọn hắn đi theo Ngọc Mãn Lâu đã lâu, hiển nhiên là biết Ngọc Mãn Lâu lúc này bất quá là đang suy nghĩ tìm ra biện pháp chứ tuyệt không phải là muốn tìm người thương nghị, cho nên hai người đều im lặng không nói gì. Bất quá nếu ai hiểu biết tâm tính của Ngọc Mãn Lâu thì hiển nhiên xác thực đã nhận thức, Ngọc Mãn Lâu đối với Lăng Thiên là rất có hứng thú!

“Lăng Thiên, tiểu tử này rõ ràng là hướng tới ta tuyên chiến đây mà. Mà hắn không ngờ đã chọn địa điểm chiến đấu tốt lắm, ngay tại Minh Ngọc thành! Ngay tại đây chờ ta ứng chiến ! Thiên thời và nhân hòa đều để cho đối thủ chiếm tiện nghi đầy đủ. Hảo cuồng vọng tiểu tử! Hảo đảm lượng tiểu tử!” Mặc dù nói vậy nhưng trong ngữ khí của Ngọc Mãn Lâu thì vẫn có vẻ tán thán như cũ.

“Lại còn có dũng khí ngay tại Ngọc Gia, tại căn cứ Minh Ngọc thành này mà khiêu chiến với ta, cái này cũng cần dũng khí rất lớn.... ít nhất ... Tiêu Gia cùng Thủy Gia cũng không có dũng khí làm ra hành động điên cuồng này”. Ngọc Mãn Lâu thán cười ” Nhưng Lăng Thiên thế mà lại có dũng khí! Không chỉ có dũng khí dám nói mà hoàn toàn có dũng khí dám hành động. Ưu thế duy nhất của hắn chính là biết ta không có dũng khí ra mặt đối phó với hắn! Lần chiến đấu này không chỉ là chiến đấu mà đây là Lăng Thiên đang thị uy với ta. Hừ hừ. Hắn muốn tại Minh Ngọc thành này có thể làm cho Ngọc Mãn Lâu ta giả câm giả điếc sao. Đừng nói ngươi là Lăng Thiên, thế gian này cũng chưa có ai có thể làm được điều đó. Ngươi nghĩ ngươi là Giang sơn lệnh chủ, Tổng Quân Thiên Lý sao.

“Cho dù là Tổng Quân Thiên Lý, hần cũng cần phải suy nghĩ cẩn thận!”

Ngọc Mãn Lâu lạnh lạnh cười, cất bước đi ra ngoài nói: “Đi. Đi tới Chỉ điểm Giang sơn các. Người đi triệu tập thủ lĩnh các đường tụ tập về. Nói ta có sự tình trọng yếu muốn nghị sự tại Chỉ điểm Giang sơn các. Cho dù là ai cũng không được vắng mặt”.

“Bây giờ a?”

“Chính ngay lúc này”.

Mặt của hắc y nhân hơi có chút co rút lại. Lão thiên gia. Lúc này đang là lúc nửa đêm đấy chứ!

Lăng Thiên dù sao cũng chỉ là một gã thiếu niên đắc chí mà ngông cuồng thái quá. Ngọc Mãn Lâu trong lòng tự cười lạnh. Người ngay cả may mắn tạm thời trốn thoát khỏi Tổng Quân Thiên Lý thì đáng ra nên trốn biệt ở một góc nào đó, thế mà lại có dũng khí nghênh ngang xuất hiện giữa ban ngày ban mặt. Cho dù người có ngông nghênh thì sao lại có dũng khí dám trêu chọc Ngọc Gia ta. Trêu chọc Ngọc Gia ta thì cũng thôi nhưng ngàn vạn lần không nên chạy đến Minh Ngọc thành. Nếu người lén lút tiến vào Minh Ngọc thành, không để cho ta biết rồi ngầm quấy rối thì thôi không nói. Nhưng thôi quên đi. Nếu người đã dám giữa thiên thanh bạch nhật tiến vào Minh Ngọc thành gây hấn với quyền uy tuyệt đối của Ngọc gia ta thì không nên trách ta đuổi tận sát tuyệt !

Lăng Thiên. Có lẽ đây chính là quyết định sau cùng sẽ làm cho người hối hận cả đời. Có lẽ sau này người cũng sẽ không có cơ hội mà hối hận nữa. Đừng nghĩ người có thể trốn thoát khỏi tay Tổng Quân Thiên Lý thì người chính là thiên hạ đệ nhất ! Ngọc Gia ngàn năm súc tích, không phải một gia tộc mới nổi như người có thể rung chuyển được!

Lão phu không phải là Tổng Quân Thiên Lý một thân một mình, nhân lực thì không có, bản thân hần chỉ có một thân một mình còn cái lão phu nắm giữ là cả Minh Ngọc thành với quyền lợi tuyệt đối, cho nên người đã đến đây thì sẽ vĩnh viễn lưu lại a!

Ngọc Mãn Lâu rảo bước đi nhanh, bộ dáng tiêu sái nhằm hướng Chỉ điểm Giang sơn các đi đến, đột nhiên cảm giác huyết dịch trong thân thể mình lâu lắm không có sôi trào lên lúc này lại đột nhiên như bị thiếu đốt lên. Cử động này của Lăng Thiên lúc này có vẻ rất cuồng vọng nhưng Ngọc Mãn Lâu tuyệt không dám khinh địch, mà cũng không có dũng khí khinh địch! Đối thủ ít tuổi này mỗi một bước đi đều như thiên mã hành không, linh dương quải giác, không để lại dấu vết nhưng lại hết sức tuyệt diệu.

Ngọc Mãn Lâu thủy chung vẫn nhận định Lăng Thiên chính là bình sinh đệ nhất kình địch của mình! Ngay cả cừu địch ngàn năm thế gia Thủy Gia, thiên hạ đệ nhất tài phiệt Tiêu Gia cũng không gây ra áp lực cho Ngọc Mãn Lâu như thế này.

Tất cả điều này đều do một nguyên nhân là tuổi của Lăng Thiên còn rất trẻ.

Tuổi trẻ chính là vốn liếng. Tuổi trẻ tượng trưng cho tiềm lực vô hạn. Có những sự tình chính mình hay Thủy Gia gia chủ Thủy Tiên Thiên, Tiêu Gia gia chủ Tiêu Phong Hàn không thể chờ đợi được nhưng Lăng Thiên lại có đủ vốn liếng và thời gian để chờ đợi. Nếu như nói cái gì khiến Ngọc Mãn Lâu sợ hãi nhất thì chính là sợ hãi Lăng Thiên ẩn trốn không lộ mặt ra ba hay năm năm gì đó, thậm chí là tám năm mười năm, nếu thực sự là như vậy thì Ngọc Mãn Lâu thực sự là ăn ngủ không yên. Cho nên, Lăng Thiên lần này đến Minh Ngọc thành, không thể để cho hần sống mà ra khỏi đây.

Đây cũng chính là cơ hội tốt nhất bày ra chiến trường bác sát đối phương mà cũng là cơ hội cuối cùng và cơ hội có thể thành công sau cùng.

Vạn vạn lần không thể sai lầm. Tuyệt đối không cho phép sai lầm!

Thân thể thon gầy của Lăng Kiếm dán chặt vào một cây hoa ngọc lan cổ thụ trong sân Ngọc Gia, nơi đây tiền hậu tả hữu phân biệt đều có vài cây hoa lan, vài cây tử vi, hoàng mộc và hai khối lê thụ.

Mấy cây hoa lan này cũng không phải là rất lớn, thân cây chỉ to cỡ một người ôm nhưng cành lá lại rất sum xuê rậm rạp, cực kỳ thích hợp cho dạ hành nhân ẩn thân, hơn nữa mùa này đang là mùa sinh trưởng mạnh, lá nào lá ấy đều xanh biếc, vừa rộng lại vừa dày, Lăng Kiếm mặc quần áo dạ hành bám ở trên mặt như thể cùng cây hoa lan này hòa thành một thể, cũng không phân biệt lẫn nhau. Tin tưởng cho dù ngay lúc đó có

người đứng ở dưới tàng cây mở to hai con mắt nhìn lên thì trong bóng đêm như thế này cũng tuyệt không phát hiện ra cái gì.

Lăng Kiếm cuối cùng đã không tuân thủ quy định của Lăng Thần. Đích xác, thời gian do Lăng Thần quy định căn bản là không đủ dùng. Lăng Kiếm tự quy định cho mình là hai thời thần rười, tuy nhiên hai thời thần tư trước đây, không đến hai thời thần rười hần đã tiềm nhập thành công vào đến chỗ này. Một lộ tiềm nhập này thật sự đã làm cho Lăng Kiếm không ít lần kinh tâm.

Đơn độc từ bờ tường vào đến chỗ này đã gặp bốn lộ nhân mã tuần tra, tung hoành giao nhau, cơ hồ có thể cam đoan mọi nơi trong Ngọc Gia, mỗi một thời thần, mỗi một nơi cũng có người tra xét!

Nếu đơn độc chỉ có đám thủ vệ này thì Lăng Kiếm hiển nhiên là không để vào trong mắt, hần có vô số các loại phương pháp có thể tránh né nhưng cái làm cho Lăng Kiếm cảm giác đau đầu nhất lại là dưới chân!

Dưới chân, cứ cách một đoạn lại có vài sợi dây tơ trong suốt mà vị trí cũng không phải là rất cao, cách mặt đất chỉ tầm hai thước gì đó nhưng độ cao hai thước này lại chính là một giới hạn rất hợp lý. Vô luận là vô lâm cao thủ hay người thường, người chung quy không thể duy trì thân thể mãi trên không trung, hơn nữa dạ hành nhân sau khi tiến vào mục tiêu lại càng không thể tùy ý thi triển khinh công vì chỉ cần có tiếng tay áo phá không là lập tức bị người phát hiện đương tràng. Ngọc Gia cái gì có thể không có nhiều nhưng nhất lưu cao thủ thì lại quyết không thiếu!

Nhưng người lại không thể đi qua mà không động đến đám sợi tơ tầm trong suốt này. Cái trí mệnh nhất chính là, trên mỗi sợi tơ tầm này, cứ cách mỗi đoạn không xa lại có treo một cái chuông nhỏ tinh xảo. Lăng Kiếm tuyệt đối không hoài nghi, mình chỉ cần chạm vào sợi tơ này thì đám chuông nhỏ này nhất định trong nháy mắt sẽ kêu ầm lên vang vọng cả Ngọc Gia!

Sự phòng vệ của Ngọc gia so với biệt viện Lăng Phủ thì cũng không khác mấy, đều có chỗ diệu dụng. Sau khi Lăng Kiếm phát hiện ra cái này thì cơ hồ là liền muốn quay đầu mà bỏ đi! Thân là Đệ Nhất Lâu chủ, hần hiển nhiên biết Lăng Phủ biệt viện phòng ngự sâm nghiêm đến trình độ gì, không chút khách khí mà nói, cho dù là Giang sơn lệnh chủ Tổng Quân Thiên Lý tiến vào Lăng Phủ biệt viện mà muốn không ai biết thăm dò rõ ràng tình huống bên trong thì có thể nói là chuyện tuyệt không thể xảy ra. Với vô số các cạm bẫy mai phục, cho dù là Tổng Quân Thiên Lý cũng chưa nhất định là có thể vượt qua được.

Mà Lăng Kiếm trước đây bị huấn luyện một lần bị thảm nhất đó là khi tiến vào Kim linh trận, Lăng Thiên đã quy định, nửa đêm tiến vào Kim linh trận, chỉ cần gây ra một tiếng chuông kêu thì bị phạt vung kiếm một ngàn lần, làm vang hai tiếng thì phạt ba ngàn lần! Trời mới biết đoạn thời gian huấn luyện đó chính mình đã vượt qua như thế nào, cả đêm không ngủ mà luyện tập vung kiếm cũng không thể hoàn thành hết số lần hình phạt mà ngay cả cánh tay cũng to cứng lên, so với bắp đùi còn muốn to hơn.

Nhưng ngay lúc này, từ sau khi tiến vào Ngọc Gia phát hiện ra trận chuông này, Lăng Kiếm lại hết sức cảm kích những đợt huấn luyện như thế. Cho dù một mặt phải phòng bị vệ sĩ tuần tra, một mặt phải phòng bị tơ tuyến dưới chân, tình thế có chút rất gian nan nhưng Lăng Kiếm dù sao vẫn đã vượt qua được quãng đường vừa rồi, thuận lợi đi đến nơi có cây hoa lan này.

Phía trước không xa là Phần nguyệt trích tinh lâu. Lăng Kiếm khép hờ con ngươi suy nghĩ, cố gắng vận chuyển nội lực trong cơ thể chuẩn bị cho hành động tối hậu. Hần đã tính toán rõ ràng, cứ qua một đoạn thời gian chừng mười hơi thở lại có một đội tuần tra đi qua dưới tàng cây, như vậy khoảng thời gian giữa hai thời điểm này chính là cơ hội tốt nhất của mình. Chính mình chỉ có thời gian ba mươi lần hô hấp. Không tính là rất dài nhưng lại cũng không tính là rất ngắn. Mà chính mình nếu toàn lực triển khai khinh công, thời gian từ chỗ này đến Phần nguyệt trích tinh lâu áng chừng vào khoảng ba cái hô hấp, thời gian là đủ !

Nhưng lúc này đột nhiên lại có vài tiếng cước bộ rất nhẹ cơ hồ không thể nghe thấy từ xa xa nhằm hướng này đi tới.

“Cao thủ!” Lăng Kiếm lập tức ý thức được một điểm này. Có ba người đến, lúc tiếp đất cực nhẹ lộ ra một thân công phu tuyệt hảo, có thể nói là nhất lưu cao thủ! So với cước bộ trầm trọng của đám vệ sĩ tuần tra kia thì căn bản là không phải cùng một cấp bậc!

Muộn thế này mà cư nhiên có đến ba vị khinh công cao thủ đi vào trong này , tại sao vậy? Chỗ này không phải là chỗ dừng chân nghỉ ngơi nha. Trong lòng Lăng Kiếm nổi lên nghi vấn dày đặc, hô hấp không khỏi

trầm thấp hơn vài phần.

Đột nhiên có âm thanh như tiếng chuông vỡ từ xa vang đến.

“Đại hồn, đã muộn thế này mà gia chủ còn truyền lệnh triệu tập chúng ta, là có chuyện gì vậy hả? Chẳng lẽ là có gì sự tình trọng yếu gì phát sinh hay sao?”. Trong thanh âm trung lộ vẻ tò mò, thậm chí lại có chút hưng phấn, nhưng lại không có nửa điểm bất mãn khi bị người ta kéo từ trong chốn ra.

Người này không đơn giản! Trong lòng Lăng Kiếm lập tức hạ lời bình.

444. Chương 71: Thân Tại Hiểm Địa

Một giọng nói lạnh lùng trả lời: “Đến Chỉ Điểm Giang Sơn Các, gặp được gia chủ thì người sẽ tự nhiên hiểu ra thôi”.

Một người khác nói với giọng bất mãn: “Chẳng nhẽ bọn ta còn không biết gặp được gia chủ thì sẽ hiểu ra sao? Bây giờ chỉ là hỏi trước nhà người một tiếng. Đến lúc đó trong lòng cũng có sự chuẩn bị có phải không? Để còn tránh lần nào cũng bị gia chủ giáo huấn đến tối tăm mặt mày. Cái đồ đáng chết nhà người, nói thêm đôi câu vài lời thì cũng không mất cái gì của nhà người. Thật đúng là cụt hứng mà”.

Giọng nói lạnh lùng đó trở lên càng lạnh hơn: “Đã mười mấy năm rồi. Lần đó các người có thể moi được thông tin gì từ trong miệng ta mà đi? Bản thân không biết nghe lời tự mình tìm phiền phức thì có”.

“Con mẹ nó!” Những tiếng cắn nhai chửi thề vang lên. Thể hiện ra sự phiền não cực độ trong lòng. Ba người đi trên con đường mòn, ai cũng không ngẩng đầu nhìn lên trên, không ai biết được rằng, ngay trên đỉnh đầu nơi mà họ vừa đi qua, còn ẩn nấp một kẻ được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất sát thủ trong truyền thuyết!

Nhìn ba người bỏ họ bước xa dần, Lăng Kiếm lập tức động não nghĩ: “Ngọc Mãn Lâu ngay lúc này triệu tập người để bàn việc, chắc chắn là có chuyện đại sự gì đó. Mà nhất định phải là việc gấp! Rốt cuộc thì là việc gì nhỉ? Chả nhẽ...Ngọc gia phát hiện ra chỗ ẩn náu của chúng ta? Hoặc có thể là Ngọc gia có được tin tức của công tử rồi? Ngoài những việc này ra, hiện nay chắc cũng không có việc gì đáng để Ngọc Mãn Lâu triệu tập người ngay lúc nửa đêm thế này? ”. Lăng Kiếm trong lòng bỗng cảm thấy cấp bách. Trong hai khả năng này, bất luận là thông tin gì, Lăng Kiếm đều cần phải biết rõ được ngọn ngành.

Nhưng có điều, bí mật của gia chủ Ngọc gia lại chẳng nhẽ nói muốn thám thính là thám thính được?

Lăng Kiếm tuy tự tin, hấn tự tin vì nội lực, khinh công, kiếm pháp của bản thân đã thuộc vào loại thượng thừa trong thiên hạ. Nhưng hấn lại không tự đại đến mức cho rằng nội bộ của Ngọc gia lại không có một người nào có nội lực vượt qua được bản thân mình. Ai mà biết được võ công của vị gia chủ Ngọc gia này rốt cuộc là cao đến mức độ nào? Ông ta trong những năm gần đây tuy chưa từng một lần đích thân ra tay, nhưng trong thiên hạ lại không có mấy người dám xem thường ông ta! Có lẽ cũng chỉ có Giang Sơn lệnh chủ mới có tư cách để xem thường Ngọc Mãn Lâu!

Ngoài thuật ám sát mà Lăng Kiếm tự cho mình là đệ nhất thiên hạ ra, những cái khác Lăng Kiếm cho rằng cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Vốn dĩ chỉ là muốn nghe ngóng một chút về phản ứng của Ngọc gia, thừa cơ suy đoán xem thế lực của Ngọc gia như thế nào. Nhưng bây giờ hấn lại đang ở trên thế cưỡi lưng hổ, xét cho cùng thì có nên đi hay không?

Nếu như đi, chỉ sợ khả năng bị người ta phát hiện ra có lẽ vượt quá 9 phần, đến lúc đó đối diện với tất cả các cao thủ của Ngọc gia, khả năng thoát được của mình chắc không quá ba phần!

Nên lựa chọn như thế nào đây?!

Tiếng bước chân sột soạt vang lên, nhóm cuối cùng của Ngọc gia nhanh chóng dồn dập bước đến!

Không còn thời gian nữa rồi! Lăng Kiềm nghiêng rằng, không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con? Vì công tử nếu có chết thì đã làm sao?

Vạn mộc vô thanh dải vũ lai ! (Nghĩa: rừng cây im lìm đợi mưa đến, chỉ sự tĩnh lặng trước khi phong ba bão táp tới)

Thấy đội đi tuần tra đã đi xa. Lăng Kiềm không còn do dự nữa, nhanh chóng vút người lên cao. Gần như chạm vào đỉnh ngọn cây trong vườn hoa. Ba nhịp lên xuống không cao không thấp, bay lên trên lầu vọng nguyệt mà không phát ra tiếng động nào. Lặng lẽ nằm ép sát xuống nóc nhà. Nếu chỉ nói về trình độ khinh công cỡ này, đương thời nhiều nhất cũng không vượt quá 5 người!

Bởi vì khi Lăng Kiềm hành động, tuy có chạm vào ngọn cây, nhưng lại không hề có một chiếc lá nào lay động! Bay qua hàng vạn luống hoa, không chạm vào chiếc lá nào dù chỉ một chút!

Lăng Kiềm cẩn thận đến mức chỉ lộ ra nửa cái đầu, nhìn về Chỉ Điểm Giang Sơn các ở xa ngoài 50 trượng, thấp thoáng trong lùm cây. Lăng Kiềm trau hai hàng lông mày!

Ba bóng người trước đó vừa mới đó đã tiến vào trong Chỉ Điểm Giang Sơn các. Lăng Kiềm chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng của một người trong số họ. Lại xuất hiện những bóng người khác từ 4 phương 8 hướng lao đến. Lăng Kiềm dốc toàn lực tập trung tinh thần để thám trắc. Hắn không thể không cảm thấy kinh ngạc, những người đến đây kẻ nào cũng là cao thủ, mà đều là cao thủ nhất đẳng. Nếu như chỉ nhìn từ tiếng bước chân để phán đoán khinh công, thì gần như mỗi một người đều không dưới Ngọc Mãn Thiên! Còn nếu như dựa vào khinh công để phán đoán võ công thì thực lực của Ngọc gia quả là thật đáng sợ!

Nội tình bên trong của thế gia ngàn năm đáng sợ đến mức này sao?!

Cũng giống như khi Lăng Thiên triệu tập người của mình để bàn việc vậy, trước giờ chỉ cho gọi những người đứng đầu, cũng tức là tầng lớp những người lãnh đạo. Nếu như dựa vào đó để suy luận, vậy thì thủ hạ của bọn người trước mắt mình chắc mỗi người đều có sức mạnh riêng của mình!

Những người này, có lẽ là những con át chủ bài cuối cùng của Ngọc Mãn Lâu, cũng chính là chỗ trông cậy lớn nhất của Ngọc gia!

Đêm nay nếu như chỉ thu được tin tức này thôi cũng đã được xem là không uổng phí chuyến đi này rồi!

Nhưng Lăng Kiềm hoàn toàn không thỏa mãn với kết quả này! Không uổng phí không đồng nghĩa với thành công mỹ mãn!

Ngọc Mãn Lâu triệu tập những cao thủ thuộc tầng lớp lãnh đạo này để bàn việc, chúng sẽ bàn việc gì đây, nội dung cụ thể sẽ là gì? Đó mới là vấn đề mà Lăng Kiềm thật sự quan tâm, cũng là vấn đề mà hắn cảm thấy hứng thú nhất! Bởi vì rất có khả năng là chúng muốn bàn kế sách để đối phó với cạm bẫy của công tử! Lăng Kiềm tuyệt nhiên quyết không thể quay đầu tại đây. Trong lòng có sự suy đoán này, kể cả là nguy hiểm đến tính mạng thì Lăng Kiềm cũng sẽ không rời đi trước khi làm rõ được tình hình!

Con người luôn là như vậy, được một thì muốn hai. Luôn muốn giành được nhiều hơn. Nhưng lại không xem trọng những thứ mà mình đã giành được. Lòng tham luôn đem lại bất hạnh cho con người, lần này liệu có là ngoại lệ với Lăng Kiềm?

Lăng Kiềm trong lòng rất rõ, muốn bay đến đỉnh lầu của Chỉ Điểm Giang Sơn Các mà không bị các cao thủ trong đó phát giác. Bản thân chỉ có một cơ hội, một cơ hội duy nhất! Đó chính là thời khắc mà tất cả những người có mặt đều tiến vào trong Chỉ Điểm Giang Sơn Các. Lúc đó sự chú ý của chúng đều sẽ có sự phân tán. Trong đó tất nhiên cũng bao gồm cả gia chủ Ngọc gia Ngọc Mãn Lâu. Kể đó là lợi hại nhất, kẻ địch ẩn giấu nguy hiểm nhất! Nếu như để lỡ cơ hội đó, thì chỉ sợ đêm nay sẽ tay trắng mà về, thậm chí là còn có thể nguy đến tính mệnh!

Tuy nhiên hiện nay vấn đề lớn nhất là vị trí mà Lăng Kiềm muốn đến được cách hắn quá xa. Những 50 trượng, cự li đó đối với bất kỳ cao thủ khinh công đương đại nào mà nói đều là một khoảng cách khó mà có thể vượt qua được! Mà ở giữa vị trí mà Lăng Kiềm đang ở và Chỉ Điểm Giang Sơn Các còn không biết bố trí bao nhiêu sợi dây nhợ có treo chuông cảnh báo. Ngay cả là “Lăng không hư độ” của Tổng Quân Thiên Lý, hoặc giả là Kinh Long bách biến của Lăng Thiên, liệu có thể làm được hay không? Kiểu gì thì kiểu chắc chắn sẽ không được lạc quan cho lắm!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Lăng Kiếm vẫn quyết phải thử một phen! Làm cái việc mà người khác không dám làm!

Lăng Kiếm hít một hơi thật sâu, cơ thể của hắn liền giống như một tờ giấy mỏng bị gió thổi một cách nhẹ nhàng lướt trên mặt băng, duy trì tư thế đó trượt đi.

Từ hướng chính bắc có hai người đi đến, rất hiển nhiên hai người này đều không có một chút gì sự cảnh giác về tâm lý. Có lẽ chúng cho rằng bên trong trang viên của Ngọc gia là nơi mà an toàn đến mức không thể an toàn hơn. Ngẩng cao đầu khoan thai bước đến.

Nếu như lúc này Lăng Kiếm ra tay, hắn đủ tự tin để đưa hai gã cao thủ đỉnh cực võ công gần như không dưới Ngọc Mãn Thiên này hạ thủ trong nháy mắt, biến thành hai cái xác không hồn!

Đáng tiếc!

Lặng lẽ dựa sát người vào một gốc cây, Lăng Kiếm ẩn mình miễn cưỡng kiềm chế bản thân. Hình dung một cách thật nhanh chóng tốc độ bước đi và lộ tuyến đường đi của hai người này. Đợi đến khi hai người họ đã xa ngoài 30 trượng, ngay tại khoảnh khắc chúng sắp bước vào trong Chỉ Điểm Giang Sơn Các thì Lăng Kiếm bất thành linh hành động!

Chính tại lúc đó, Lăng Kiếm phát huy hết khả năng khinh công ở mức độ cao nhất mà hắn có. Một bóng người đen sì sì giống như một u linh hữu hình vô chất đột nhiên lóe hiện, rồi đột nhiên biến mất. Kể cả là có người nhìn thấy, chỉ sợ sẽ tự cho rằng mình bị hoa mắt.

Ở lần thi triển khinh công này của Lăng Kiếm, khủng khiếp đến mức vạt áo dưới của hắn không di động, ngay đến cả những sợi tóc hơi xòa ra trên đầu hắn cũng không bị thổi bay! Công phu tuyệt đỉnh được kết hợp giữa cực động và cực tĩnh này đã đủ để được xem là kinh thế hãi tục !

Lần thi triển khinh công bộc phát này của Lăng Kiếm có thể được xem sánh ngang bằng với Lăng Thiên, thậm chí là còn vượt qua cả Lăng Thiên!

Khoảng cách giữa Lăng Kiếm với Chỉ Điểm Giang Sơn Các chính trong khoảnh khắc này được kéo gần lại chỉ còn gần 10 trượng!

Mồ hôi chảy ra ướt lưng áo của Lăng Kiếm, hành động mạo hiểm vừa nãy của hắn, ngay cả là sát thủ máu lạnh đệ nhất thiên hạ thì tim cũng phải “thình thịch” đập mấy hồi.

Quả thật là quá nguy hiểm! Chỉ cần hơi có chút sơ xuất là sẽ có ngay sự khác biệt giữa sống và chết!

Dùng mắt để đo một chút khoảng cách. Lăng Kiếm tiềm hành về trước thêm được 5 trượng nữa, hắn dừng lại, nhìn quanh động tĩnh bốn phía một cách cẩn thận kỹ càng. Khẽ cười một cái không tiếng, vận công trong nháy mắt bay lên đỉnh một ngọn cây lớn đã nhắm đến từ trước. Cuối cùng thì cũng thở phào ra một hơi nhẹ nhẹ. Hắn vận khí, một luồng nội lực mạnh vô cùng chạy xuyên suốt trong cơ thể hắn, đợi cho đến khi hai người cuối cùng bước vào trong Chỉ Điểm Giang Sơn Các, đó chính là thời khắc mà Lăng Kiếm phi thân hành động!

Bất kì một chút sơ xuất nào, đều có thể dẫn đến kết cục chết không có chỗ chôn thân.

Nhưng Lăng Kiếm đã thành công, hắn đã làm được. Cho đến trước mắt thì vẫn chưa có một tí vết gì.

Chân trước của hai người cuối cùng đã bước lên bậc cửa của Chỉ Điểm Giang Sơn Các! Phảng phất có tiếng cười truyền đến, chắc là những người đến trước ở bên trong đang cười hai người đến muộn này.

Thời cơ tốt nhất, cũng là thời cơ duy nhất đã đến!

Cơ thể của Lăng Kiếm nhẹ nhàng vọt lên, từ từ bay lên độ cao khoảng 2 trượng, gấp người một cách nhẹ nhàng chậm rãi trên không, bay về hướng nóc Chỉ Điểm Giang Sơn Các xa ngoài 4 trượng. Cả quá trình này, chậm một cách lạ thường, vẫn là không kèm theo bất kì tiếng gió nào.

Khinh công nói chung, nếu được gọi là có thành tựu thì trừ phi là tốc độ cực nhanh, biến hóa khéo léo! Nhưng khi khinh công đến được một cảnh giới nào đó, thì cần phải khống chế được một cách hoàn mĩ tốc độ của bản thân. Tuy nhiên muốn nhanh có lẽ là dễ dàng, nhưng muốn chậm thì lại là cực kì khó khăn. Đặc biệt là cái chậm của Lăng Kiếm, không phải là chậm ở trên mặt đất, mà là cái chậm sau khi cơ thể đã

bay lên; mọi người đều biết, một người mà có thể làm cho cơ thể của mình dừng lại ở trên không trung, thì đó là việc trái với định luật của tự nhiên, cũng là việc không thể nào xảy ra được. Nhưng khinh công sau khi đạt đến cảnh giới cực cao, tuy vẫn không thể dừng lại ở trên không, nhưng có thể kéo dài thời gian bay trên không, cũng chính là cái được gọi là “trì không”.

Mà công phu khinh công trôi người chậm rãi trên không này của Lăng Kiếm lại chính là tuyệt kỹ mà Lăng Thiên sáng tạo ra trên thế giới này, cũng là bí mật mà chỉ hần mới biết.

Bình thường thì các cao thủ về khinh công trong võ lâm trong chớp mắt có thể vọt qua được cự li vài trượng. Còn Lăng Kiếm thì dùng hết thời gian của hai lần hô hấp mới chậm rãi từ từ bay được đến nơi cần đến! Cơ thể hần từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng ép sát vào đỉnh nóc của Chỉ Điểm Giang Sơn Các. Sự mềm mại uyển chuyển của thân người Lăng Kiếm giống như màn đêm tuyết bay lả tả, trên nóc nhà lát phát rơi xuống những bông tuyết.

445. Chương 72: Nghe Trộm Cơ Mật

Việc đầu tiên tiếp theo mà Lăng Kiếm cần làm không phải là thám thính xem bên dưới nói những gì, mà là nằm ngửa như thế này một cách lặng lẽ, để điều dưỡng nội tức của bản thân trước khi hành động! Do lần thi triển khinh công này đã làm cho Lăng Kiếm tổn quá nhiều sức lực, sắc mặt trắng bệch. Sự tiêu hao về nội lực quả thật là quá lớn. Nếu như không điều tức tốt nội lực, chỉ sợ khi mà chưa nghe ngóng được gì thì đã bị phát hiện do tiếng thở quá mạnh.

Lặng lẽ vận công một thời gian xong, Lăng Kiếm mới nhẹ nhàng ép sát tai lên mặt ngói!

Tiếng nói bên dưới truyền lên một cách yếu ớt.

“Lúc này đây mà vẫn triệu tập mọi người đến đây là có một chuyện muốn được cùng nhau thương lượng”. Một giọng nói nhả nhận ôn tồn, không mang chút sắc màu khói lửa trầm tĩnh vang lên : “Lăng Thiên từ Tây Hàn đến, ngày hôm qua ở nơi cách 60 dặm phía tây thành đã giết chết 16 sát thủ của Huyết Sát Các mà người không chút thương tích. Hiện nay rất có khả năng hần đang ở trong thành Minh Ngọc. Do đó triệu tập các vị, cùng nhau nghĩ cách làm thế nào để đối phó, như thế nào để phòng thì an toàn?”

Ở bên dưới nhất loạt vang lên những tiếng kinh ngạc. Sát thủ hàng đầu của Huyết Sát Các! Bảy chữ này ai cũng đều biết có ý nghĩa là gì, đại biểu cho cái gì. Nhưng 16 người lại bị Lăng Thiên giết không còn một ai. Thậm chí 16 người này còn không động được đến lông chân của Lăng Thiên! Vậy thì võ công của Lăng Thiên chẳng phải là đã cao đến mức độ khó có thể tưởng tượng được sao? Một nhân vật như vậy, cần phải đối phó như thế nào đây? Ai có bản lĩnh có thể đối phó đây?

“Lăng Thiên lần này đến đây, cũng chưa chắc đã dám dùng thân phận diện mạo thật của hần để xuất hiện tại thành Minh Ngọc. Rất có khả năng sẽ cải trang mà đến”. Sau một hồi im ắng, một giọng nói nghe như là của một ông già mắt mờ chân tay chậm phân tích một cách chậm rãi: “Chúng ta nếu như có thể tìm thấy tung tích của Lăng Thiên trước khi hần phát giác ra chúng ta đang chú ý tới hần, thì chúng ta sẽ nắm chắc được một cách vẹn toàn. Giết chết hần trong thành Minh Ngọc. Chỉ cần hần chết thì mọi chuyện tự nhiên sẽ tốt lành”.

Câu nói này vừa dứt, tất cả những người còn lại đều trợn mắt lên. Câu nói của lão già này không phải nghi ngờ gì cả, vô cùng là có lí. Nhưng cũng là một câu nói cực kì thừa! Hiện nay đau đầu nhất là không biết Lăng Thiên vào thành Minh Ngọc với thân phận gì, diện mạo như thế nào, hiện nay hần đang ở đâu? Nếu như hai điểm này đều đã được làm rõ, vậy thì gia chủ còn gọi chúng ta đến đây trao đổi bàn bạc cái gì nữa chứ? Trực tiếp xông lên giết có phải là xong chuyện không?

“Gia chủ, lão già nua này có một cách, có lẽ có thể giúp chúng ta tìm ra được Lăng Thiên không biết chừng”. Chất giọng già nua lại tiếp tục nói một cách đều đều không nhanh không chậm: “Bắt đầu từ hôm nay, phong tỏa cả 4 cửa của thành Minh Ngọc, đồng thời xuất binh lục soát tìm kiếm một cách kĩ càng. Thứ nhất, vừa có thể coi như là phản ứng của chúng ta đối với vụ việc ám sát lúc trước, làm yên lòng dân; Thứ hai, Thủy

gia chắc chắn là có một lượng lớn người cũng đã xâm nhập vào thành Minh Ngọc để ngầm ngầm hành động, nhằm mưu lợi trong lúc hỗn loạn. Chúng ta có thể dựa vào cơ hội này, bắt hết bọn chúng; Ba là, cũng là điểm quan trọng nhất. Chúng ta có thể lấy cớ là lòng bất loạn đảng để tìm kiếm Lăng Thiên.” Hắn cười hai tiếng khà khà, lão gian thần lại tiếp tục giảo hoạt nói: “Chúng ta hiện nay trên danh nghĩa vẫn được xem là thông gia với Lăng gia. Kể cả biết rõ là mục đích nhằm vào là Lăng Thiên. Nhưng vẫn cần phải có một lí do gì đó thì mới được”.

“Làm như vậy, chỉ sợ hiệu quả thu được không lớn”.

“Gia chủ, biện pháp cũng chỉ là biện pháp, không biết chừng có thể tìm được Lăng Thiên cũng nên. Tất cả những người có thân phận không rõ ràng từ bên ngoài đến chúng ta đều phải khống chế, giết không tha, hoặc giả nếu như Lăng Thiên có mặt trong số đó, chắc chắn hắn sẽ phản kháng. Như vậy chúng ta có thể dễ dàng tìm ra tung tích của hắn”.

“Có được không đây? Nếu làm như vậy, há chẳng phải gây ra chuyện tày trời, người người oán hận hay sao? Làm vậy được không bằng mắt, lạm sát người vô tội, chẳng lẽ là hành động của kẻ có thể làm nên đại nghiệp sao?”. Một người khác ra mặt phản đối nói.

“Nếu không, tạm thời nói đến người có thể làm nên chuyện đại sự, không câu nệ tiểu tiết, tuyệt đối không thể có lòng nhân ái như đàn bà được. Hơn nữa, bắt đầu từ mấy ngày trước, hành động ám sát liên tục của bọn thích khách ở Đệ Nhất Lâu đã làm cho nhân dân cả thành Minh Ngọc đều hoảng sợ; hiện giờ vẫn chưa hết cảm thấy sợ hãi. Thậm chí có xu hướng càng ngày càng nặng thêm. Mà chúng ta từ lâu đã xác định được trong số các quan viên được bổ sung sau có không ít là chân tay của Thủy gia. Kế hoạch tiêu diệt mà chúng ta đặt ra vẫn chưa được bắt đầu. Hai chuyện này, tuy cách làm có sự khác nhau, nhưng hiệu quả là giống nhau. Do đó, việc đầu tiên trước mắt chúng ta cần làm hiện nay chính là lập tức triển khai kế hoạch tiêu diệt sạch mà trước đây đã lập ra! Dùng cùng một thủ đoạn giết sạch những kẻ này. Làm như vậy thì thành Minh Ngọc sẽ giống như trong ngày tận thế, đại loạn xảy ra. Đến lúc đó chúng ta mới xuất động binh mã, lấy danh nghĩa bình loạn để phong tỏa toàn thành. Truy bắt hung thủ giết người. Kể cả hành động có quá đáng một chút, cũng là không có gì đáng trách cả. Đạo lý này mọi người đều đã rõ cả chưa?”.

Giọng nói của lão già này rất khó nghe, còn mang một chút gì đấy sự đáng ghét không diễn tả được. Còn có cả mùi vị thâm hiểm xem mạng người như cỏ rác. Quả thật làm cho người khác không lạnh mà vẫn phải rùng mình. Lão già này cười hai tiếng nham hiểm, nói: “Muốn thành đại sự, cần đến lòng dân, lòng dân có thể dùng thì ta cứ dùng, còn nếu không thể dùng thì kích động nó lên; nếu như cả hai đều không thể thì phá hoại nó đi!”.

Trong mắt Ngọc Mãn Lâu lộ ra vẻ tán thành. “Lòng dân có thể dùng thì ta cứ dùng, còn nếu không thể dùng thì kích động nó lên; nếu như cả hai đều không thể thì phá hoại nó đi!” Mấy câu nói này khá ăn khớp với những gì hắn đang nghĩ trong lòng.

Mọi người không ai nói câu gì, tất cả đều im lặng, vẫn là người trước đó lại tiếp tục mở miệng nói một cách cực kì bất mãn: “Lời này khó tránh có chút quá khích không? Kể cả là vì Lăng Thiên, cũng không đáng để hàng nghìn người, thậm chí là nhiều hơn chết cùng hắn chứ? Nếu như là như vậy, chúng ta có khác biệt gì với bọn giặc cướp lạm sát người vô tội?”.

Lão già đó nói bằng giọng nham hiểm : “Hoàng Các chủ, người cần phải biết, tên tiểu tặc Lăng Thiên nếu như không chết, sau này ắt sẽ trở thành kẻ địch tranh giành thiên hạ với Ngọc gia! Đến lúc đó gặp nhau trên sa trường, hai bên đánh nhau. Kể cả là cuối cùng Ngọc gia có giành chiến thắng, nhưng sẽ có bao nhiêu người của Ngọc gia sẽ chết trong tay người này chứ? Trong đó có thể có cả tính mạng của ta và người! Trận chiến Bắc Ngụy, Lăng Thiên đơn thương độc mã tung hoành trong đại quân 40 vạn người, chỉ trong chớp lát những người chết trong tay hắn đã lên đến gần một ngàn người! Một nhân vật như vậy. Có thể giương mắt mà nhìn không? Vài người hi sinh, chẳng phải là chết có ý nghĩa sao? Người nói xem, Lăng Thiên chết hay là hàng loạt người của Ngọc gia chết thì hợp với ý người đây?”.

“Ta không nói là không nhằm vào Lăng Thiên, nhưng lão bách tính đều là vô tội”.

“Những người vô tội chết oan nhiều lắm! Đâu thể vợ đưa cả nắm được? Thử hỏi chinh chiến cả năm, chiến loạn không ngừng, mỗi năm số lượng lão bách tính chết trong chiến loạn có đến cả mười vạn người. Có ai là không vô tội? Nếu như chỉ lo cho người vô tội, thì nói sao được đến bá nghiệp thiên hạ, nhất thống giang

sơn? Nếu như chết một ít dân đen ngu đần mà bảo toàn được người của Ngọc gia thì sao lại không làm chứ?”

“Đại cung phụng nói rất có lí!” Ngọc Mãn Lâu chột hạ: “Muốn nên đại nghiệp tất phải có sự hi sinh. Hi sinh một ít dân đen ngu đần, chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều so với hi sinh người của chúng ta. Việc này cứ quyết định như vậy đi, không nhất thiết phải bàn bạc thêm. Ngay ngày mai lập tức thực hiện kế hoạch diệt sạch. Đến tối phong tỏa thành, truy bắt loạn đảng toàn thành, giết nhảm còn hơn bỏ sót”.

Ngừng một lát, Ngọc Mãn Lâu nói tiếp: “Lần này Lăng Thiên hoàn toàn không phải là chỉ một mình đến thành Minh Ngọc. Đồng hành với hắn còn có một nữ tử thần bí”.

“Nữ tử thần bí? Những người có mặt không khỏi suy đoán ngẫm trong lòng. Không biết là một nữ tử như thế nào mới có thể được gọi hai chữ thần bí trong mắt của gia chủ?”.

“Lăng Thiên một mình rời khỏi thành Thừa Thiên. Nhưng trong khoảng thời gian đó bên cạnh hắn lại bỗng chốc có thêm một cô gái. Cô gái này nghe nói còn rất trẻ, nhiều lắm thì 17, 18 tuổi, tướng mạo cực đẹp. Nhưng thủ đoạn thì cực kỳ tàn nhẫn, trong số 16 sát thủ của Huyết Sát Các thì nữ tử này đã tự mình giải quyết đến 6 người. Cũng không hề tổn thất một sợi lông chân nào. Thực lực mạnh như vậy, kể cả là không bằng Lăng Thiên, tin chắc rằng cũng không kém Lăng Thiên là bao, là tuyệt đỉnh cao thủ!” Ngọc Mãn Lâu nói một cách lơ mờ.

Những người có mặt lại một lần nữa trợn mắt há mồm, bọn họ mặc dù nói đều là cao thủ hơn người, nhưng đủ tự tin đủ năng lực để có thể độc lập đối phó với 6 cao thủ của Huyết Sát Các thì quả thật không nhiều. Còn nói không có chút gì thương tích thì lại càng là khó có thể. Mà lúc này lại nghe nói một cô gái trẻ có thể làm được như vậy, không khỏi không kinh ngạc thất sắc.

“Chẳng nhẽ Thần nha đầu cũng đến rồi?” Lăng Kiếm nghĩ trong bụng: “Nhưng cách nói ‘thủ đoạn tàn nhẫn’ này thì lại không giống. Nhưng nếu không phải là cô ta thì còn có nữ tử nào có thực lực như vậy? Mà kể cả là Thần nha đầu thì thực lực làm sao có thể mạnh như vậy được?”.

Chỉ nghe bên dưới Ngọc Mãn Lâu lạnh nhạt nói: “Võ công của nữ tử đó cực kỳ quái dị. Một chưởng đánh ra, lập tức băng tuyết đầy trời, sương trắng đầy đất, giống như là cơn giận giữ của gió lạnh tháng chạp mùa đông vậy”.

“Quả nhiên là Thần nha đầu. Chẳng nhẽ võ công của nàng lại có thêm sự tiến bộ rồi”. Vừa nghe thấy “băng tuyết đầy trời, sương trắng đầy đất” thì Lăng Kiếm đã không còn nghi ngờ gì nữa. Lập tức khẳng định đó chính là Thần nha đầu. Trong lòng bỗng cảm thấy kích động, động tác có phần vụng về hơn một chút. Bàn tay ấn xuống viên ngói làm xuất hiện tiếng động nhỏ dường như không thể nghe thấy.

Lăng Kiếm tự thầm hai tiếng “Nguy rồi”.

Bên dưới đều là các đại cao thủ thượng đẳng. Đặc biệt là Ngọc Mãn Lâu, hắn có thực lực không thể đoán biết được. Âm thanh này tuy vô cùng nhỏ nhưng chẳng lẽ họ lại không phát hiện ra? Lăng Kiếm lập tức quyết đoán, chuyển người trong nháy mắt, vọt bay ra với tốc độ cao. Lúc này đã không còn thời gian để mà để ý đến việc ẩn tích nữa rồi. Lần vọt đi này hắn dùng hết toàn lực, tốc độ đạt đến độ nhanh kinh người!

Quả nhiên!

“Kẻ nào?”

“Xuống đây cho ta!”

“Ầm...”

“Đuổi theo!”

Một loạt tiếng gầm thét vang lên, gần như chính ngay lúc Lăng Kiếm bay vọt ra ngoài. Chỗ hắn núp người đã bị một chưởng đánh từ dưới lên “ầm” đánh vỡ một lỗ lớn. Tiếp theo đó một loạt tiếng loạt xoạt vang lên. Mười mấy bóng người ào ào vọt lên từ lỗ hổng mái ngói đó, thi triển kình công đuổi theo!

Ngọc Mãn Lâu mặt trầm như nước, hắn đứng trên mái ngói bộ râu quai nón không có gió mà tự rung động, thể hiện ra sự tức giận đến cực độ!

Ngọc gia tất cả các nhân vật tinh anh tụ tập lại để cùng nhau bàn việc, mà lại để cho người khác nghe lén được! Điều này làm Ngọc Mãn Lâu còn thấy bức bối hơn việc tất hẩn một cái ngay vào mặt trước bao nhiêu người. Đúng là bách nhục mà!

Tuyệt đối không được để kẻ này rời khỏi Ngọc gia!

Thế nhưng, ai mà lại có trình độ khinh công cao ở mức này, lại có thể dưới con mắt của nhiều cao thủ như vậy nghe lén mà không bị phát hiện. Nếu như không phải là một chút động tĩnh cực nhỏ vừa nảy thì lần “tiềm phục” này có thể nói là hoàn mỹ! Trong lúc tức giận nhưng Ngọc Mãn Lâu vẫn không giấu được sự hứng thú về kẻ nghe lén này!

Thân người màu đen của Lăng Kiếm giống như một ánh chớp màu đen vọt qua bầu trời, bay vọt theo hướng bước tường thành vây quanh Ngọc gia!

Đằng sau, hơn 10 người đang đuổi theo sát nút!

Chuông báo hiệu của cả Ngọc gia vang lên, không ngừng có các trang đinh của Ngọc gia từ 4 phương 8 hướng vẩy đến, những âm thanh loạt xoạt vang lên không ngừng.

Một giọng nói trầm giống như sấm vang ở đường chân trời vang lên: “Mắc thiên la địa võng! Tất cả binh lính đứng lên thành tường chặn lại”. Giọng nói đó chính là giọng nói của Ngọc Mãn Lâu gia chủ của Ngọc gia!

Lăng Kiếm bỗng thấy chột dạ!

Chiêu này của Ngọc Mãn Lâu chính là đánh trúng tử huyệt của hẩn.

446. Chương 73: Trời Cao Không Lối

Hoặc cũng có thể nói, một chiêu này là tử huyệt của tất cả dạ hành nhân !

Nếu là không có một chiêu này, dựa vào khinh công tuyệt đỉnh của Lăng Kiếm đã toàn bộ triển khai lúc này, tốc độ đã đến đến cực đỉnh, muốn nghĩ muốn vút lại đám người đuổi theo ở phía sau mặc dù cũng không tính là dễ dàng, nhưng cũng còn có rất nhiều hy vọng. Chỉ cần có thể trốn ra khỏi sơn trang của Ngọc Gia , Lăng Kiếm tùy ý tìm một góc ngõ mà chui vào. Dựa vào Ẩn Hình Nặc Tịch Thuật của Lăng Thiên thân truyền, liền có chín thành nắm chắc trốn thoát! Nhưng ngay lúc này đây, sau khi Ngọc Mãn Lâu ra lệnh, tình hình chính là lập tức trở nên khác hẳn !

Vì Thiên La Địa Võng bất quá là một loại mai phục. Một đám thị vệ đứng ở đầu tường ngăn cản, cũng bất quá chỉ là hư trương thanh thế. Nếu như ở lúc bình thường, nếu phía sau không có một vài bóng đen đang đuổi theo, Lăng Kiếm chính là sẽ chém giết vài người rồi ung dung rời đi, căn bản sẽ không tạo thành nhiều phiền toái lắm cho hẩn.

Nhưng ngay lúc này, ở phía sau Lăng Kiếm đang có hơn mười siêu cấp cao thủ đuổi theo! Mặc dù Thiên La Địa Võng cùng thị vệ ngăn cản cũng chỉ có thể ngăn được Lăng Kiếm một chút xíu thời gian không đáng kể. Nhưng thứ mà hẩn thiếu nhất lúc này, lại chính là một chút thời gian đó!

Chỉ cần có một chút thời gian này, hơn mười cao thủ đang đuổi theo Lăng Kiếm cũng sẽ trong nháy mắt đuổi đến kịp! Đến lúc đó, cho dù Lăng Kiếm mọc thêm hai cánh, muốn nghĩ từ trong đó trốn ra cũng tuyệt đối là chuyện không thể!

Khoảng cách với tường vây sơn trang còn lại có bốn trượng!

Khoảng cách phân ra giới tuyến sống và chết chỉ có bốn trượng!

Bốn trượng, ngày thường chỉ cần khê phi thân một cái là dư sức vượt qua khoảng cách này. Nhưng ngày hôm nay lại trở thành khoảng cách khó vượt qua!

Hơn mười tấm lưới lớn rộng tới hai trượng hầu như cùng lúc đập vào mặt hấn phủ xuống , trên trời dưới đất xung quanh, bao phủ ở tất cả các không gian, tất cả các phương hướng mà Lăng Kiềm có khả năng né tránh hay bỏ chạy!

Từng móc câu đầy răng nhọn cùng lưới dao sang loáng như răng nanh của dã thú lạnh lẽo cắn nuốt tới.

Tiếng kiếm như long ngâm chợt phá không vang lên. Ngay khi thân thể Lăng Kiềm bay vút về phía trước, đột nhiên tuôn ra một chùm kiếm quang sang chói, tựa như là một đóa ngọc hoa đột nhiên nở rộ trong bầu trời đêm. Lăng Kiềm xuất kiếm, Huyền Thiết Kiếm!

Ba tấm lưới lớn chồng chéo lên nhau chặn ở phía trước lập tức bị đứt thành từng khúc nứt ra, thể như phá trời phá vỡ thành một cái động lớn.

Thân thể gầy gò của Lăng Kiềm đứng là dừng lại cũng không dừng qua, trực tiếp từ trong động lớn đó xẹt qua, xông ra ngoài.

Trước mặt chính là tường vây!

Chỉ cần ra được ngoài tường vây, chính là trời cao biển rộng!

Phá vỡ tấm lưới chỉ là trong thời gian ngắn chớp mắt, nhưng truy binh phía sau gần nhất đã chỉ còn không tới ba trượng! Lăng Kiềm thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng. Phía sau có vài người đang hít khí thật dài : đây chính là dấu hiệu trước khi muốn phát ra Phách Không Chưởng có uy lực vô cùng!

Lăng Kiềm cũng không quay đầu lại, rút trường kiếm ra, phóng ra một đạo quang hoa. Thân thể đột nhiên khê gập lại, hầu như không có bất cứ cái dấu hiệu gì tà tà hướng về phía đầu tường bay vút phóng đi. Chỉ cần có thể thành công xông lên đầu tường, cho dù là chịu một chút tiểu thương, Lăng Kiềm cũng nắm chắc tại trước khi bị vây công đến phiền rùng cây mình nhìn thấy kia. Đến lúc đó, đó là trời cao mặc cho chim bay, biển rộng cho cá lặn ; cho dù là ai cũng không làm gì được mình!

Công tử không có gì ngoài ý muốn. Hơn nữa đã tới Minh Ngọc Thành rồi!

Ta muốn gặp đến công tử ! Ta nhất định phải sống để nhìn thấy công tử!

Trong mắt Lăng Kiềm tuôn ra tia hào quang. Thân hình như một cây lợi tiễn rời khỏi dây cung , hướng khoảng không mà phi lên!

Nhưng vào lúc này, trên đầu tường bao quanh vốn không có một bóng người , đột nhiên hiện ra bảy tám đạo nhân ảnh. Đó là thị vệ bảo vệ bên ngoài của Ngọc Gia. Rốt cục tại thời khắc chỉ như mảnh treo chuông cuối cùng này, giành chiếm đầu tường bao quanh trước tiên! Bọn họ vốn là ở dưới tường vây . Nhưng, chuyện phát sinh thực sự quá bất ngờ. Lăng Kiềm cũng tới quá nhanh. Từ khi nghe được mệnh lệnh của Ngọc Mãn Lâu la hét ra, đến bây giờ cũng chỉ bất quá là thời gian một hai cái hít thở, địch nhân lại có thể đã tới bên cạnh tường vây rồi! Lấy thực lực của bọn họ, có thể giành chiếm đầu tường trước đã là phi thường đáng quý !

Mắt thấy thế ngự kiếm bay tới của Lăng Kiềm, mấy người này đã biết thực lực tầm thường của mình là tuyệt đối không đỡ được, bỗng vài tên đại hán trên tường vây đột nhiên đồng thời hét lớn. Sáu người cuối cùng lựa chọn trực tiếp đứng song song cùng một chỗ, hình thành một bức tường người bèn chắc, tiếp đó liền từ trên đầu tường phi thân nhảy xuống, người người đều giơ cao song chưởng. Vừa vận hướng về một đoàn kiếm quang lóe sáng kia mà đến!

Dưới kiếm quang chiếu rọi, trong đôi mắt của sáu gã đại hán lộ ra một loại điên cuồng xem cái chết như không !

Gia quy của Ngọc Gia cực kỳ hà khắc, quả nhiên là trên làm dưới theo. Không ai dám vi phạm!

Để cho Lăng Kiềm chạy mất , sau đó gia chủ truy cứu, cũng là một con đường chết, còn không bằng bây giờ hợp lại liều mạng, đổ một canh bạc! Cho dù mình thật sự chết, lão bà hài tử lại được Ngọc Gia cung cấp nuôi dưỡng, cơm no áo ấm suốt đời!

Phía sau của Lăng Kiềm liên tiếp truyền đến loại âm thanh”Ồ Ô ” giống như xé rách không khí, đó là ba đạo nội gia Phách Không Chưởng cuối cùng súc thể hoàn tất, toàn lực đánh ra.

“Người điên! Tất cả đều là người điên!” Lăng Kiếm ở trong nháy mắt phán đoán ra. Mình tuyệt đối có năm chắc có thể một lần đánh chết sáu đại hán trước mắt. Thậm chí có thể tiếp tục bay vút, nhưng cũng tuyệt đối không thể ở dưới tình huống này mà không giảm tốc độ một chút nào, đột phá bức tường thịt người này, tốc độ tất nhiên sẽ chợt giảm xuống. Thể trọng cùng kinh lực của sáu gã đại hán, hơn nữa còn có thể cuồng mãnh bay xuống của bọn họ, sợ rằng đã vượt hơn nghìn cân! Huống chi cái vật lớn hơn nghìn cân này chính là sẽ di động, mình nếu như lựa chọn đột phá chính diện, muốn bảo trì tốc độ vốn có căn bản là là mơ mộng hão huyền!

Mà địch nhân ở phía sau đã gần trong gang tấc, chỉ cần bị bức tường người do sáu đại hán này cấu thành ngăn cản cho dù chỉ là thời gian mấy cái nháy mắt, hoặc là tốc độ của mình chỉ cần biến chậm một chút, cũng tuyệt đối đủ để cho hơn mười người siêu cấp cao thủ của Ngọc Gia hình thành thế vây công đối với mình! Huống chi, sáu người này tạo thành cản trở đối với Lăng Kiếm lại không phải thời gian mấy cái nháy mắt có khả năng giải quyết được!

Huống chi, bây giờ lại có thêm ba đạo Phách Không Chương!

Chỉ cần bị một đạo bị bao vây. Đó là một con đường chết!

Lăng Kiếm nhanh chóng vọt tới trước, đột nhiên xảy ra chuyện, lúc này cho dù là ngay cả biến hóa phương hướng cũng đã không thể làm được; song phương va chạm cùng một chỗ như thiên lôi tóe lửa giữa không trung!

Phía sau, ba đạo kinh lực Phách Không Chương phi thường sắc bén đã tới phía sau của Lăng Kiếm!

Lăng Kiếm vừa thu lại trường kiếm, rung cổ tay đâm tới trước. Mũi trường kiếm thế như sét đánh đâm hướng một đại hán ở giữa đám người từ đầu tường nhào xuống đất, trong mắt đại hán kia hiện lên một đạo quang sắc tuyệt vọng, nhắm lại hai mắt.

Hắn chỉ cảm thấy ngực truyền tới một trận đau đớn, đang thầm nghĩ mạng ta xong rồi. Không nghĩ tới bùa hộ mệnh dùng hai ngàn lượng bạc cầu tới cũng không có hữu dụng... Nhưng cảm thấy mình lại có thể vẫn có suy nghĩ, không khỏi trợn mắt mà nhìn, trước mắt lại có thể mất đi cái bóng của địch nhân.

Lăng Kiếm dùng mũi trường kiếm đâm một cái, chọn vị trí trái tim của đại hán này, bởi vì, trong tia đá lửa của điện quang, Lăng Kiếm đột nhiên phát hiện. Trước ngực của tên đại hán này, lại có thể giắt một cái bùa hộ mệnh được chế tạo từ ngọc thạch!

Lăng Kiếm vừa thấy liền đâm vào bùa hộ mệnh dụng tâm để thay đổi thật nhanh, nhanh chóng đem lực đạo đâm ra từ cương thành nhu. Thân kiếm hơi cong một cái, tiếp đó thu lực, liền mượn chút lực lượng này bắn ngược lại, toàn bộ thân thể lướt ngang ra khoảng cách hai trượng. Trường kiếm quét tới như thiểm điện về phía sau, tiếp đó kêu một tiếng đau đớn, rơi vào trong hoa viên của Ngọc Gia ở phía dưới.

Không ai phát hiện, trong nháy mắt thân thể của Lăng Kiếm rơi xuống, từ trong mắt của hắn, lại đột nhiên thoáng hiện ra một đạo sát khí điên cuồng tới cực điểm! Ngọc Gia. Nếu ta đi không được. Vậy liều mạng cá chết lưới rách một lần đi, để xem các ngươi nguyện ý dùng bao nhiêu mạng người tới đổi! Lăng Kiếm ta, cũng chưa hẳn là không có cơ hội!

“Rầm rầm!” Hai đạo Phách Không Chương uy lực cực lớn ầm ầm đánh lên trên người sáu gã đại hán từ đầu tường vây nhảy xuống kia. Tình thế quá khẩn cấp, căn bản không kịp biến chiêu. Bao gồm cả tên thị vệ đang thầm kêu may mắn “bùa hộ mệnh quả nhiên hữu dụng” kia, sáu đạo thân ảnh đồng thời bị ném bay giữa không trung, như con điều đứt dây từ từ rơi xuống, điên cuồng phun ra máu tươi.

Đạo Phách Không Chương thứ ba cùng một kiếm Lăng Kiếm quét lại và chạm cùng một chỗ. Một cái vội vàng phát lực, một cái súc thế đã lâu. Mà bản thân Lăng Kiếm cũng không dùng công lực đầy đủ tí mảy. Sau khi đối chọi một kích, hắn chỉ cảm thấy ngực nặng đi một cái, tê dại nửa người. Hầu như không thể đề lên nội lực; cố gắng hít sâu một hơi, mới đưa một cổ khí từ đan điền một lần nữa đưa ra, trong nháy mắt chạy khắp toàn thân, nhất thời hóa giải tình trạng tê dại toàn thân, không rên một tiếng như thiểm điện trầm xuống. Một thân thể gầy còm cuộn rơi vào bụi hoa trên mặt đất. Lúc đầu còn thấy rõ quang hoa của trường kiếm chợt lóe. Trong nháy mắt chẳng biết vang lên bao nhiêu tiếng chuông to, nhất thời vang dội khắp toàn bộ Ngọc Gia.

Đợi tới khi ba gã cao thủ đầu tiên đuổi theo tới đây, trong hoa viên lại có thể mất đi bóng đen thần bí kia! Giống như đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian vậy!

Người người đều biết, bóng đen kiên đang ẩn thân ở trong hoa viên này. Tuyệt đối không đi ra ngoài, cũng tuyệt đối không có cơ hội đi ra ngoài, nhưng bây giờ lại không ai có thể phát hiện ra. Bóng đen tới chỗ nơi nào rồi! Rốt cuộc ẩn nấp ở nơi nào! ?

Lại có hơn mười người cao thủ lục tục chạy đến, đều nhìn nhau, trong mắt người người đều là lộ ra một cổ ý tức hằm xúc không thể tin được! Thiên La Địa Vọng bao vây chặn đường, mười hai người cao thủ nhất lưu cấp Tiên Thiên liên thủ đuổi bắt. Vừa vặn lại ở trong hoa viên nhà mình, chiêm đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tất cả tất cả tiên cơ, mà lại có thể để cho hắc ẩn nấp tung tích tại chính ở chỗ này!

Nhất là vị lão giả phát ra Phách Không Chưởng cùng Lăng Kiếm cách không đối kích một cái kia, sắc mặt càng là trắng bệch. Ở trên tay hắn, một đạo bạch ngân tinh tế bất ngờ hiện lên trong mắt! Da thịt co lại, loáng thoáng lộ ra huyết sắc. Mặc dù cách nhau xa, nhưng hắc ẩn ở dưới kiếm khí sắc bén của Lăng Kiếm, một bàn tay khổ luyện hơn bốn mươi năm lại có thể gần như bị kiếm khí kia khí tước xuống! Nếu như không phải công lực hắc ẩn suốt đời tinh tu vượt xa Lăng Kiếm mà nói, một bàn tay này cũng khó giữ được.

Tuy rằng bảo kiếm của đối phương chính là thần binh lợi khí đặc biệt gì đó, nhưng mà dù sao đối phương cũng là vội vàng đối phó, mà kết quả lại ra thành như vậy! Nếu là toàn lực đối phó mình, vậy kết quả sẽ ra sao? Nghĩ tới đây, lão giả không khỏi giật mình lạnh run một cái. Tựa hồ cảm thấy vết thương trên bàn tay bỗng nhiên bỗng rất đau đớn lên.

Người này là ai? Lại có thủ đoạn như vậy!

Chẳng lẽ lại có thể là sát tinh Lăng Thiên kia đích thân tới sao? !

Sáng rực khắp cả nơi xa, như rồng lửa đến đây, chỉ chít không dưới mấy trăm nhân thủ, đem cái tiểu hoa viên tuyệt không quá hai mẫu này bao vây đến mức con kiến chui không lọt! Cho dù là con ruồi muỗi cũng đừng mơ tưởng thoát thân, mười hai siêu cấp cao thủ kia phân ra sáu phương hướng, mỗi hai người một tổ. Nhìn thẳng vào bất cứ một cái chỗ có khả năng ra vào trong tiểu hoa viên, đang muốn đi vào mạnh mẽ lung bắt. Mọi người đột nhiên rùng mình, đồng thời nhìn về một cái phương hướng.

Ngọc Mãn Lâu mang theo áo mỏng, tùy ý đã đi tới, sắc mặt bình thản như thường ngày. Tựa như là một tên trộm vặt vừa vào trong nhà, cầm đi được một thứ không quan trọng gì đó.

447. Chương 74: Mãn Lâu Đàm Phán

Vừa mới rồi Ngọc Mãn Lâu một mực ở chỗ cao xem chiến, tất nhiên thấy rõ ràng, sau khi hắc y nhân ẩn trốn vào hoa viên này, liền tuyệt đối chưa có trở ra!

Hắc y nhân vẫn như cũ ở trong hoa viên này!

Thân thủ của tên hắc y nhân này, chỉ luận khinh công, nắm giữ thời cơ thực sự đã tới cảnh giới đăng phong tạo cực rồi. Cho dù Ngọc Mãn Lâu tự hỏi, nếu là mình ở vào vị trí của hắn, ngoại trừ liều mạng xông ra ngoài, cũng tuyệt đối không có cách nào làm được tốt hơn so với hắn!

Sát thủ lợi hại! Tuyệt đối là sát thủ đương thời đều biết!

Nhân vật như vậy, chính là thích khách trời sinh! Sát thủ của tự nhiên!

Sau khi nghĩ một lần như vậy, Ngọc Mãn Lâu đã đoán được thân phận của đối phương.

Ngoại trừ vị lâu chủ thiên hạ đệ nhất sát thủ ngồi trên bảo tọa của Đệ Nhất Lâu ra, trong thiên hạ này, cũng không tìm ra được sát thủ thích khách thứ hai có thể làm được như vậy!

Chỉ ít là thiên hạ đệ nhất sát thủ “trước đây” Diệp Bạch Phi không làm được! Cho nên hắc ẩn chỉ là thiên hạ đệ nhất sát thủ “trước đây”!

Mà hắc y nhân này làm được, cho nên hẳn phải là thiên hạ đệ nhất sát thủ của bây giờ!

Cho nên Ngọc Mãn Lâu vội vàng đi ra, sự không thoải mái trước khi xác định được thân phận của hắc y nhân đã sớm bay lên đến chín tầng mây, đơn giản là hẳn biết. Nếu là mình không hiện thân, sợ rằng đám thủ hạ sẽ chạy ào vào hoa viên trong nhà mình. Nếu là như vậy, có thể hỏng hết nhiều lắm.

Lấy khả năng vừa nhìn thấy của vị lâu chủ Đệ Nhất Lâu này, ở thời điểm hẳn cận kề cái chết liều mạng mà nói, ít nhất có thể kéo đi bốn gã siêu cấp cao thủ của mình chôn cùng! Thậm chí, còn muốn càng nhiều hơn.

Cái tổn thất này, Ngọc Mãn Lâu là không thể chịu được. Cũng là không muốn chịu. Nhất là bây giờ đối phương đã là cá trong chậu, thành trận đấu vậy thôi. Nếu là ở thời khắc này còn muốn bồi thêm vài cao thủ át chủ bài của gia tộc, há không phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?

Cho nên Ngọc Mãn Lâu quyết định tự mình xử lý việc này, quyết không cho phép chuyện bậc này phát sinh!

Ngọc Mãn Lâu đứng nghiêm cách ngoài hoa viên hơn năm trượng, mặt hướng vào một mảnh đen kịt trong hoa viên, thần nhiên cười nói: “Không nghĩ tới lâu chủ Đệ Nhất Lâu danh chấn thiên hạ lại có thể tự mình giá lâm Ngọc Gia. Mãn Lâu quả nhiên là được yêu mà lo sợ. Ngọc Gia cũng cảm thấy vẻ vang cho kẻ hèn này, nếu là lâu chủ cố ý. Mãn Lâu trái lại cực kỳ nguyện ý cùng lâu chủ nói chuyện một phen.”

Lâu chủ của Đệ Nhất Lâu !

Không trách được!

Xung quanh rối loạn một trận, trên mặt mười hai siêu cấp cao thủ của Ngọc Gia đều là lộ ra vẻ giật mình, thảo nào võ công người này cao cường mà lại quỷ dị như vậy, kiếm pháp khinh công lại có thể không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Hóa ra là thiên hạ đệ nhất sát thủ trong truyền thuyết, lâu chủ của Đệ Nhất Lâu giá lâm!

Bên trong hoa viên, vô thanh vô tức, vị lâu chủ Đệ Nhất Lâu kia tựa hồ đã hoàn toàn biến mất ở trong không khí. Đối với lời nói của Ngọc Mãn Lâu không để ý tới.

Ngọc Mãn Lâu ha hả cười khê hai tiếng, tự quyết định nói: “Võ công của lâu chủ tuyệt thế, kỹ kinh thiên hạ; từ trước đến nay có mỹ danh “Mạng người thể gian thao túng trong tay, thiên hạ phong vân Đệ Nhất Lâu”; mấy năm nay tung hoành thiên hạ, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, một tay điều khiển phong vân rung chuyển thiên hạ. Trong lòng Mãn Lâu kính phục không thôi.” Ngọc Mãn Lâu nói, một đôi tay ở phía sau lặng yên không một tiếng động đánh ra một cái động tác ra hiệu.

“Hôm nay lâu chủ đi tới Ngọc Gia, thật là tiếc nuối. Hiện nay lâu chủ đang ở trong hoa viên, tính mạng lúc này chỉ ở một sớm một chiều. Lâu chủ dù có khả năng thông thiên triệt địa, muốn dưới tình huống ở đây toàn thân trở ra chính là tuyệt không có khả năng! Điểm này, lâu chủ chính là người thông minh, nói vậy so với ta càng thấy rõ ràng hơn. Tin rằng lâu chủ tất nhiên là thiên hạ đệ nhất sát thủ, nhưng còn chưa chắc là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Chỉ cần lâu chủ trả lời ta một vấn đề, đáp ứng ta một việc. Các chuyện cũ liền xóa bỏ đi, thế nào?”

“Chuyện thứ nhất, đó là lâu chủ chỉ cần thành thật trả lời rốt cuộc là người phương nào thuê lâu chủ đến đây? Là Lăng Gia? Thủy Gia? Hay là Tiêu Gia? Lâu chủ liền có thể toàn thân trở ra. Về phần chuyện thứ hai, Ngọc Gia ta từ Ngọc mồ xuống dưới, đều mong mỏi có thể cùng Đệ Nhất Lâu danh chấn thiên hạ hợp tác, cộng đồ đại nghiệp! Ý của lâu chủ ra sao? Nếu lâu chủ đồng ý, bất cứ cái điều kiện gì cũng đều không là vấn đề!”

Theo suy nghĩ của Ngọc Mãn Lâu, nếu như có thể thu phục sát thủ thần bí này, thậm chí toàn bộ tổ chức sát thủ tuyệt đối là muốn tính nhiều hơn, về phần nói đến Đệ Nhất Lâu giết người ở Bắc Ngụy, người trong Ngọc Gia, chính là Ngọc Mãn Lâu mà nói. Hẳn thật đúng là không để ở trong lòng. Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết. Nếu người thật sự cho ta sử dụng, chứ nói người khác, cho dù chính con trai của mình bị sát thủ của Đệ Nhất Lâu giết chết, cũng có thể tiêu tan trở ngại trước mắt, cho dù sau đó cũng tuyệt không truy cứu!

Lùi một vịn bước, cho dù lâu chủ Đệ Nhất Lâu không chịu ở dưới người. Chỉ cần hẳn khẳng khái nói ra người chủ thuê kia là ai, hôm nay coi như cho hẳn một cái thể diện, thả cho rời khỏi, có nhân tình lớn bằng

trời này. Tin rằng từ nay về sau khi Đệ Nhất Lâu tiếp nhận nhiệm vụ có liên quan đến Ngọc Gia, cũng phải tính tế tự định giá một phen. Còn hơn giết một sát thủ, lại sẽ dẫn tới vô số sát thủ trả thù thì tính lên lỗ nhiều lắm!

Đây là chủ tâm của tuyệt thế kiêu hùng !

Điều kiện của Ngọc Mãn Lâu không thể nói là không ưu đãi, Ngọc Mãn Lâu tự hỏi. Nếu đổi lại là mình, cũng có khả năng sẽ động tâm!

Chỉ là...

Trong hoa viên vẫn là lẳng lặng như trước, không có một chút tiếng động.

Ngọc Mãn Lâu trên mặt lộ ra một nụ cười. Nhưng dưới ánh lửa chiếu rọi, dáng tươi cười vốn tao nhã, cũng có vẻ dị dạng quỷ dị mập mờ lên: “Lâu chủ nếu là cố tình ở trong hoa viên của Ngọc Gia nán lại lâu dài, ta trái lại rất hoan nghênh, tất nhiên sẽ khiến lâu chủ xem như ở nhà, nhưng nếu là lâu chủ chỉ dự định tạm lánh. Mãn Lâu có vô số phương pháp bức bách lâu chủ phải hiện thân ra.”

Lúc này, hắc y thị vệ vây quanh ở bốn phía hoa viên vệ vô thanh vô tức rời khỏi. Thay thế bọn họ , cũng là người người quần áo tuyết trắng, khoảng chừng gần ba trăm người. Rất hiển nhiên, cùng lúc Ngọc Mãn Lâu nói những lời này, âm thầm có người chỉ huy trứ, dùng Bạch Ngọc cao thủ thay thế cho thị vệ .

Ngọc Mãn Lâu đối với việc đối phương không trả lời vấn đề của mình tuyệt không để ý, cười dài nói: “Nói vậy lâu chủ cũng thấy được, lúc này vây khốn ở xung quanh, chính là ba trăm Bạch Ngọc cao thủ của Ngọc Gia ta, tin tưởng lấy kiến thức của lâu chủ, đối với Bạch Ngọc Ngọc Gia này sẽ không cảm thấy xa lạ chứ? Lúc trước cùng lâu chủ giao thủ, chính là mười hai thủ lĩnh phân đường của Ngọc Gia ta, vô công thực lực ra làm sao, lâu chủ cũng đã lĩnh giáo rồi, dưới đội hình ở đây, lâu chủ cho rằng mình còn có cái may mắn gì sao? Mãn Lâu cũng không sợ nói cho lâu chủ, những lực lượng này, xa xa không phải toàn bộ lực lượng của Ngọc Gia ta, lâu chủ nếu là lựa chọn Ngọc Gia ta cùng Đệ Nhất Lâu hợp tác. Thứ nhất chính là toàn thân trở ra, thứ hai, toàn bộ thiên hạ cũng là vật trong bàn tay chúng ta, đến lúc đó ngựa vàng nhà ngọc, vinh hoa ngàn đời; say ứng thiên hạ, lưu danh muôn đời; chẳng phải quá hay ư? Nam tử hán đại trượng phu, nên làm như thế !”

Không thể phủ nhận. Ngọc Mãn Lâu thật sự là một thuyết khách xuất sắc, ngôn từ khẩn thiết, thái độ hiền lành, tràn ngập thành ý. Nếu là vị lâu chủ Đệ Nhất Lâu này không phải Lăng Kiếm, không phải huynh đệ mà Lăng Thiên từ nhỏ đến lớn mà là một thế lực đơn độc, ở dưới ngôn ngữ tràn ngập tính đầu độc này của Ngọc Mãn Lâu . Lại ở lúc sống chết trước mắt, tin rằng trong thiên hạ không có mấy người có thể chống cự được mê hoặc như vậy ! Cho dù không chịu hạ mình, chỉ cần nói ra là Thủy Gia hoặc là Tiêu Gia làm chủ hành sự, lấy thân phận của Ngọc Mãn Lâu, chắc chắn sẽ không lật lọng!

Đáng tiếc...

Trong hoa viên vẫn là vắng vẻ không tiếng động như cũ, chỉ có thanh âm đom đóp cây đuốc cháy ở bốn phía rung động không dứt truyền đến, Ngọc Mãn Lâu tựa hồ có chút không kiên nhẫn, cao giọng nói: “Lâu chủ không nói được lời nào. Chẳng lẽ còn cho rằng muốn chạy trốn thử một kiếp phải không? Thứ nhất, ta chỉ cần phân phó thuộc hạ liên tục một vòng, tiến vào hoa viên tìm tòi từng tấc, tin rằng lâu chủ sẽ lập tức không chỗ ẩn thân; thứ hai, chỉ cần đưa đến củi khô, đem toàn bộ hoa viên đốt cháy. Lâu chủ có thể ẩn nấp ở chỗ nào? Thứ ba, cho dù ta không làm bất cứ động tác gì, bây giờ cách hừng đông cũng bất quá chỉ còn có không tới hai canh giờ thời gian mà thôi; một khi sắc trời sáng rõ, lâu chủ chẳng lẽ còn có thể phi thiên độn địa được sao? Sở dĩ áp dụng hành động này với lâu chủ, thứ nhất lão phu yêu thương tính mạng của tất cả các thủ hạ cùng đệ tử . Không muốn để cho bọn họ hi sinh vô ích; thứ hai, cũng là bởi vì lâu chủ có đại tài, lão phu cũng không nhẫn tâm giết mà thôi.”

Ngọc Mãn Lâu vừa nói lời trách trời thương dân này ra, đệ tử Ngọc Gia ở bốn phía nhất thời người người trên mặt đều lộ ra vẻ cảm động .

Lão cáo già này, tới giờ khắc này rồi còn không quên lôi kéo nhân tâm, cổ vũ sĩ khí. Trong hoa viên, trong lòng Lăng Kiếm thì thầm sớm đã đem Ngọc Mãn Lâu chửi đến đảo lộn. Nhưng một thân thể dính sát vào trên mặt đất, cũng thủy chung không nói một lời, cho dù người có ngàn điều tuyệt vời, nói đến như thế nào, cho dù Ngọc Mãn Lâu người nói khô miệng, lão tử đã không nói là không nói, sẽ không để ý tới người!

Chỉ cần có một khe hở, lão tử liền phải đi ra ngoài. Cho dù là ai muốn ngăn cản ta, vậy đều cần phải trả giá khổng lồ !

Lại đợi chốc lát, thấy đối phương thủy chung không hề có động tĩnh, Ngọc Mãn Lâu hàm dưỡng cho dù tốt. Thanh âm cũng không nén được rõ ràng lạnh lùng đi: “Lâu chủ thủy chung không nói một lời, cuối cùng xem ra chính là muốn cùng Ngọc Gia ta đối nghịch ? Mời lâu chủ nghĩ kỹ đi!”

“Gia chủ. Hà tất phải cùng hần nói lời vô ích, Đệ Nhất Lâu từng sát hại rất nhiều đệ tử của chúng ta. Đệ Nhất Lâu Lâu Chủ càng là đầu sỏ gây nên, cùng hung cực ác bậc này không thấy quan tài không đổ lệ. Xin gia chủ hạ lệnh đi. Chúng ta lập tức đem ác đồ này bắt giữ đi ra. Giao cho gia chủ xử trí!” Một thanh âm bi thương vang lên, chính là vị Đại Cung Phụng kia.

“Gia chủ. Hạ lệnh đi!” Mọi người cùng nhau chấp tay chờ lệnh.

Ngọc Mãn Lâu thở dài một tiếng. Hần là thật sự cảm thấy tiếc hận. Đệ Nhất Lâu cùng Huyết Sát Các, chính là hai tổ chức sát thủ nổi danh trên đại lục, nhưng cho dù là từ trên danh vọng hay là trên vũ lực, hoặc là trên độ bí mật cùng xác suất thành công, Đệ Nhất Lâu quật khởi sau cũng đều vượt trội hơn Huyết Sát Các lâu đời! Nếu là có thể cùng Đệ Nhất Lâu hợp tác. Ngọc Mãn Lâu nắm chắc thu thập được bất luận cái tình báo gì Đệ Nhất Lâu cần, để trừ bỏ bất cứ địch nhân nào, bao quát cả Lăng Thiên cùng Thủy Gia Gia Chủ Thủy Liên Thiên!

Mà Ngọc Mãn Lâu cũng không hy vọng thật sự cùng Đệ Nhất Lâu xé rách da mặt. Võ công hắc y nhân tối nay tuy rằng rất cao, nhưng cũng chỉ là hai chữ rất cao thôi, nếu chỉ luận võ công, trong mười hai đại thủ lĩnh chí ít có hơn phân nửa có thể thắng, nhưng mà hai chữ thích khách này, cũng không phải võ công rất cao thì có thể làm được. Chỉ bằng vào sáu chữ thiên hạ đệ nhất sát thủ hôm nay của đối phương, cho dù là Ngọc Mãn Lâu, ở lúc bất ngờ không đề phòng, cũng không dám nói mình có thể thoát được ám sát của hần !

Nhưng sát thủ chung quy vẫn chỉ là sát thủ mà thôi, chỉ vì tiền tài mà giết người. Mà những thứ này, Ngọc Gia mình hoàn toàn có thể gánh vác được! Người có thể vì người khác giết người, chẳng lẽ liền không thể tiếp nhận ta thuê làm sao?

Nếu là có thể thu về cho mình dùng, điều này tương đương một sự trợ lực cực lớn! Đây là tính toán lúc đầu của Ngọc Mãn Lâu!

448. Chương 75: Phản Kích Trong Tuyệt Địa

Chỉ bằng việc hần có thể ở trước vạn người bao vây mà vẫn bình tĩnh như vậy, cho dù là trong mười hai đại thủ lĩnh cũng không có một người làm được. Chỉ riêng phần kiên nhẫn này, há lại là thường nhân có thể làm được ? Còn nữa, phía sau hắc y nhân này, dù sao còn có một Đệ Nhất Lâu khủng bố. Nếu như là cùng Đệ Nhất Lâu khai chiến toàn diện, một mình Ngọc Mãn Lâu đương nhiên không sợ. Nhưng mà người khác thì sao, mười hai đại thủ lĩnh cũng chưa hẳn đã không sợ, còn đệ tử Ngọc Gia khác dám nói mình không sợ sao? !

Cho nên Ngọc Mãn Lâu thậm chí dự định, chỉ cần hắc y nhân đem thái độ buông mềm ra, liền có thể thả cho rời khỏi. Hiện nay Ngọc Gia gây thù với rất nhiều người, nếu như Ngọc Gia có thể ít đi một đối thủ có lực sát thương như vậy, tuyệt đối là có lời!

Thế nhưng, rất hiển nhiên, vị chủ sự của Đệ Nhất Lâu này đối với đề nghị của mình tựa hồ cũng không có hứng thú! Đã như vậy, vậy nói không được, thì không cần nói nữa! Đã không phải bằng hữu thì chính là địch nhân. Bằng hữu tất nhiên là thực lực càng mạnh càng tốt, nhưng đối phó với địch nhân, địch nhân càng đáng sợ lại càng phải nhanh chóng dùng hết khả năng mà diệt trừ! Không thể nương tay một chút nào. Bằng không, chắc chắn lưu lại tai họa vô cùng! Đệ Nhất Lâu cho dù mạnh mẽ, nhưng còn chưa được Ngọc Gia để vào trong mắt. Chỉ là lúc này là thời buổi rối loạn, nếu là có thể ít đi một địch nhân, nhất là tổ chức sát thủ cường đại như vậy thì tốt hơn. Có điều là, bây giờ sẽ không còn cái lo lắng này!

Phải giết hắc y nhân!

Ngọc Mãn Lâu chậm rãi giơ lên tay phải. Trên mặt hắn chỉ một thoáng đã đầy sát khí, lạnh lùng nói: “Nếu lâu chủ Đệ Nhất Lâu không chịu hợp tác. Vậy lão phu trái lại muốn nhìn xem, Đệ Nhất Lâu mất đi lâu chủ, còn có thể xưng được ba chữ “Đệ Nhất Lâu” này nữa hay không!”

Bàn tay khẽ hạ xuống, đồng thời, một tiếng nói nghiêm nghị mạnh mẽ ra lệnh tung ra: “Phóng hỏa! Buộc hắn hiện thân! Giết!”

Rốt cục đi tới lúc cuối cùng này sao? Trong lòng Lăng Kiếm chấn động, tuy rằng hắn coi thường sinh tử của bản thân, nhưng nếu thật sự đi tới trước mắt sống chết, cuối cùng vẫn là có chút ý bị thương!

Ngọc Mãn Lâu lại có thể không để cho mình nửa điểm cơ hội cùng thời gian, quả nhiên đủ quyết đoán. Đủ độc ác! !

Lăng Kiếm dán sát tại trên mặt đất lạnh lẽo. Nội tâm trong nháy mắt khôi phục lại bình tĩnh không gợn sóng, tất cả chuyện nhỏ chuyện lớn từ nhỏ đến lớn, từng đoạn ngắn nối liền thành một chuỗi. Bên ngoài, từng bó củi khô không ngừng được ném vào, bất cứ một chỗ nào cũng không có quên. Củi khô được ném hết vào rồi, liền bắt đầu được đốt cháy hừng hực, ánh lửa tận trời, chiếu rọi khắp một mảnh hắc ám ở nơi này sáng như thành ban ngày!

Lửa đã đốt gần tới chỗ ẩn thân của Lăng Kiếm. Ngay cả Lăng Kiếm lấy công lực tinh thuần của bản thân vây quanh thân thể nhưng cũng không làm được gì. Lửa cháy rừng rực, tựa hồ lấy đi từng chút không khí trong hoa viên, Lăng Kiếm bị vây ở vị trí trung tâm của đám cháy, đã cảm thấy có chút ngột thở.

Y sam của hắn đã nóng lên, sợi tóc trên đầu đã hơi cuộn lại.

Rốt cục phải kết thúc sao?

Lăng Kiếm hung hăng cúi đầu xuống, hít một ngụm không khí cuối cùng ẩn sâu tại trong đất mang theo mùi ẩm ướt của bùn đất, bỗng nhiên ngẩng đầu lên. Giờ khắc này, trong mắt Lăng Kiếm bạo phát ra hàn mang. Đường như đem lửa lớn đầy trời cũng bị đè ép xuống!

Đã như vậy, ta đây liền liều mạng. Trước tiên vì công tử diệt trừ mấy cường địch đi!

Cho dù chết cũng phải chết có giá trị!

Ở giữa đám cháy, một tiếng huyết sáo dài phá không vang lên!

Tất cả đám người ở bốn phía, bao gồm cả Ngọc Mãn Lâu ở bên trong cũng đều chấn động cả người!

Trong tiếng huyết gió, không có không cam lòng, không có phẫn nộ, không có giải thoát. Thậm chí không có thê lương của anh hùng mạt lộ; có chăng, chỉ là sát khí ngất trời. Chiến ý điên cuồng làm cho người ta sợ hãi! Cùng với quyết tâm không hối hận phá hủy tất cả! Người người đều nghe được ra, vị lâu chủ của Đệ Nhất Lâu này, không ngờ đạt được tới mức coi thường sinh tử!

Đại sát thủ này, quả nhiên có phong độ tuyệt thế mà người thường khó có thể có được! Hôm nay đánh một trận, bất luận kết quả cuối cùng ra làm sao, vị vua sát thủ này, chỉ bằng một tiếng huyết sáo dài bình thản này, cũng đã đáng để cho bất luận một võ giả nào ở đây phải tôn kính!

Con mắt đám người Ngọc Gia đồng thời co rút lại!

Ngoan cố chống cự, sao có thể khinh thường?

Vị vua sát thủ danh chấn thiên hạ này, cuối cùng muốn phản công trong tuyệt địa sao?

Nếu muốn không trả giá một chút nào mà muốn giết chết vị vua sát thủ này. Vậy không thể nghi ngờ là chuyện nằm mơ giữa ban ngày! Hôm nay, vị lâu chủ Đệ Nhất Lâu này tất nhiên hẳn phải chết là không thể nghi ngờ, nhưng ở dưới sự phản kích của hắn khi biết hẳn phải chết, chẳng biết sẽ có bao nhiêu người bị hắn kéo theo chôn cùng?

Cho dù là Ngọc Mãn Lâu, hẳn dĩ nhiên tự tin có thể giết hắc y nhân này. Nhưng mà cũng khó mà không lo lắng vì không cách nào thoát khỏi cấn trở cuối cùng. Lương bại câu thương!

Người người trong lòng đều nặng trĩu. Mắt nhìn chăm chăm vào giữa đám cháy. Sắc mặt nghiêm, như gặp đại địch!

Một bó củi khô đột nhiên từ trong đám cháy bay ra, mang theo lửa cháy mạnh rùng rục, không ngừng bay về phía bốn phương tám hướng. Ở trong bóng đêm đen kịt, tựa như một con hỏa long thoả thích bay lượn xoay quanh trời đất, phun lửa ra nuốt lửa vào thẳng muốn đốt cháy tất cả, đột nhiên phủ xuống thế gian!

Mọi người không tự chủ được lui về phía sau một bước! Tất cả mọi người mong muốn đệ nhất sát thủ này không nên từ phương hướng của mình mà đột phá vòng vây!

Bó củi kia đi kèm với sát khí trí mạng!

“Mọi người cẩn thận!” Một tiếng hô to xuất ra từ trong miệng một lão giả râu bạc. Cùng lúc khi tiếng quát xuất ra khỏi miệng, người của hắn cũng đã cầm binh khí trong tay đánh đi ra ngoài.

Một bó củi mang theo bóng lửa nóng cháy, “xoát” bay đi ra, một vị cao thủ dùng bạch ngọc trường kiếm giơ lên, đang muốn đem bó củi đang cháy này hất qua một bên. Đột nhiên dưới bóng lửa dần hiện ra một đạo mũi kiếm sáng lóe, đó là hình ảnh cuối cùng mà hắn nhìn thấy trong cuộc đời ‘Sư’ một tiếng. Kiếm phong đã đâm vào trong ngực hắn. Trong nháy mắt lại rút đi ra, xoát xoát hai kiếm, hai sườn, lại thêm hai gã bạch y nhân trúng kiếm giữa yết hầu. Thân thể dùng lại rồi té ngã xuống đất.

Đồng lửa chợt chuyển hướng, mạnh mẽ hướng về lão giả râu bạc vọt tới. Lão giả râu bạc có kinh nghiệm ứng phó đại địch rất nhiều, mặc dù thấy ba gã bạch ngọc trước sau ngã xuống đất nhưng tâm thần không loạn chút nào, thấy đồng lửa đánh tới hướng về mình. Lại đứng ý nguyện. Trường kiếm múa lên đến mưa gió cũng không lọt vào được, bao lại toàn thân, chỉ cần mình có thể đứng vững qua công kích đầu tiên của hắc y nhân, sẽ thấy hình thành thế vây kín, lại không có nguy hiểm. Mà võ công hắc y nhân mặc dù cao, nhưng cũng quyết không có bản lĩnh có thể trong mấy chiêu mà giết chết được mình! Kiếm thể của lão giả quả nhiên dày đặc, chỉ một thoáng đã đem đồng lửa kia đánh cho rơi lả tả đầy trời. Bản thân lại càng không có bị một chút củi nào văng tới, nhưng mà công kích trong dự liệu lại không có theo đến!

Ngay khi hắn dùng toàn lực ứng phó đồng lửa, một bóng đen nhàn nhạt chợt lóe lên trong ánh lửa. Lại có vài đạo hỏa long trước sau bay ra, phân ra các phương hướng khác nhau; tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Lại có vài bạch ngọc cao thủ bị chết ở dưới kiếm Lăng Kiếm !

Quả nhiên là đánh tất trúng, trúng tất phải chết. Chính là không có một người nào may mắn!

“Oanh” một tiếng. Lăng Kiếm lão đảo một cái, cũng bị một gã cao thủ đánh lên một chưởng. Theo thế lão đảo, Lăng Kiếm nghiêng người ra, thân thể chợt lóe lên nửa ngồi chồm hổm, theo tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, sáu cái cẳng lông lá rời khỏi thân thể của chủ nhân mà bay lên.

Khi vài đạo máu tươi mạnh mẽ phun ra, bóng đen thần bí kia lại biến mất trong hỏa quang...

Lâu chủ Đệ Nhất Lâu, thiên hạ đệ nhất sát thủ, kiếm của Lăng Thiên! Ngay ở Ngọc Gia. Đại khai sát giới!

Khí thế hùng hùng. Như điên như dại!

Ngọc Mãn Lâu lạnh lùng nhìn đạo bóng đen mập mờ kia, hét lớn một tiếng: “Không tiếc tất cả, dù có trả giá cỡ nào cũng phải toàn lực đánh giết!”

Hàng trăm nghìn người ở bốn phía đồng thời lên tiếng trả lời, ào ào xông tới!

Chỉ là không biết, sẽ có bao nhiêu người sẽ phải chôn cùng vị tuyệt thế sát thủ này đây? !

Lăng Thiên cau mày, nhìn Lê Tuyết mặc chỉnh tề một bộ trang phục dạ hành nhân, dở khóc dở cười nói: “Ta nói Lê tiểu thư này, chúng ta cho dù là thân huynh muội, cũng không có đạo lý ở cùng một phòng chứ? Người không phải có một gian phòng riêng rồi sao? Sao còn muốn chạy đến gian bên này của ta?”

“Hừ!” Lê Tuyết xinh đẹp nhún cái mũi nhỏ, không vui nói: “Người nghĩ rằng ta không biết người đang có chủ ý quỷ quái gì sao? Buổi tối ngày hôm nay người khẳng định muốn đi ra ngoài. Khẳng định có chuyện tốt chơi đùa. Người đừng có gạt ta, nói cho người biết, Lăng Thiên. Ta đối với người hiểu rõ sợ rằng còn vượt xa chính người, muốn lừa gạt bản cô nương đơn độc hành động sao, không có cửa đâu! Chẳng lẽ ta thoạt nhìn rất già sao? Người có ý tứ gì? Nói rõ cho ta mau!”

Lăng Thiên rất không biết nói gì: “Ngài thế nào lại già chứ. Chờ khi ta thành lão già bảy tám mươi, ngài nhiều lắm cũng chỉ từ nương bán lão, bộ dáng thướt tha mãi bảo tồn...” Nói đến phân nửa, thấy sắc mặt Lê Tuyết không tốt, vội vàng đổi giọng, lại chất vấn : “Ta hỏi ngươi, ngươi vì cái gì phán định buổi tối ngày hôm nay ta nhất định đi ra ngoài? Vào lúc không gặp ngươi, quần áo ta đều cởi phân nửa sao? Ta cũng không có thói quen lỏa thể chạy ra ngoài a.”

Lê Tuyết thấy hấn trêu chọc mình, đang muốn tức giận, lại thấy hấn đột nhiên vòng vo câu chuyện, trong lòng không khỏi nổi lên một trận buồn bực, lạnh lùng hừ một tiếng, một cái bước xa vọt tới, cầm lên một cái bao nhỏ ở cạnh gối của Lăng Thiên, đắc ý đảo dạt cầm trong tay lắc lắc: “Không muốn đi ra ngoài sao? Vậy những thứ này để làm gì ?” Nói rồi nhanh chóng lục hết ra, trong miệng lên tiếng lúi lo: “Chuẩn bị thật đúng là đầy đủ hết a. Y phục dạ hành, khăn che mặt, dịch dung phấn, Phi Thiên Trảo... Thiên ca, đừng có bảo ta, mỗi lần ngươi ngủ không ôm mấy thứ này thì ngươi liền không ngủ được đó, ha ha...”

Thở dài, Lăng Thiên hoàn toàn bái phục gật đầu: “Được rồi được rồi, ta chịu thua; chỉ cần ngươi nói cho ta biết ngươi là làm sao cảm thấy được. Buổi tối ngày hôm nay ta liền mang theo ngươi cùng đi.” Lăng Thiên thực sự không nghĩ ra. Minh rốt cuộc lộ ra sơ hở ở chỗ nào, mà bị tiểu nha đầu này bắt được nhược điểm.

“Ha ha.” Lê Tuyết cười đến nỗi đôi mắt long lanh híp cả lại : “Thiên ca, đây là Minh Ngọc Thành. Không phải tổ chim Thừa Thiên Thành của ngươi a. Ngươi đến nơi đây tới có bao nhiêu nguy hiểm tin rằng chính ngươi cũng biết, nhưng ngươi vẫn như cũ mà tới. Nếu là không có tính toán gì đó , ngươi sẽ mạo hiểm như vậy sao? Đây là thứ nhất.”

“Tiếp tục.” Sắc mặt Lăng Thiên bình thản, trong con ngươi thậm chí có ý cười mơ hồ.

“Thứ hai, nơi này là Minh Ngọc Thành , địa bàn của Ngọc Gia , cũng là đại bản doanh của Ngọc Gia , ngươi ở chỗ này tất nhiên sẽ không nán lại lâu lắm; hơn nữa ngươi vừa vào thành liền cố hết sức ở tại khách điểm gần Ngọc Gia nhất. Không có tính toán? Ai tin? Về phần điểm thứ ba, Ngọc Gia bây giờ khẳng định đã biết là ngươi đã đến. Ngươi phải hành động nhanh chóng. Nếu để lâu thì Ngọc Gia lại càng chuẩn bị tốt hơn, cho nên, bản cô nương phán định, tối nay là thời khắc tốt nhất để ngươi hành động.” Lê Tuyết dương dương tự đắc nói.

“Những điều này đều chỉ là suy đoán của ngươi mà thôi, cũng không có căn cứ chính xác gì. Không khỏi có phần gượng ép.” Lăng Thiên ung dung thản nhiên, hấn không tin Lê Tuyết là dựa vào ba điểm này mà suy đoán ra được, tiểu nha đầu này không nói thật, Lăng Thiên có thể nhìn ra được. Có điều là đối với việc trong nháy mắt nàng có thể tìm ra ba lý do nhịp nhàng ăn khớp cũng không nhận được có chút bội phục sự nhanh trí của nha đầu kia.

449. Chương 76: Một Kiếp Tuyệt Sát

“Được rồi được rồi. ” Lê Tuyết giơ tay đầu hàng, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ngươi có một thói quen, từ kiếp trước tới kiếp này thủy chung cũng không bỏ; ta kỳ thực là căn cứ vào thói quen này mới nhìn ra được.”

“Thói quen? Nhưng lại là thói quen hai kiếp?” Lăng Thiên cho cái này thật là nói bừa.“Là thói quen gì? Làm sao ta không biết?”

“Nhớ lại khi kiếp trước, ở trên ngón tay phải của ngươi một chút cũng không rời thân mang theo một chiếc nhẫn nhỏ, ngươi còn nhớ rõ chứ?”

“Chiếc nhẫn?” Nét mặt Lăng Thiên trở nên có chút tim đập mạnh và loạn nhịp: “Làm sao ta có thể không nhớ rõ? Đó là di vật duy nhất mà mẫu thân của ta để lại cho ta .”

“Tất nhiên. ” Nói đến đây, Lê Tuyết cũng nổi lên chút thổn thức: “Kiếp trước của ngươi, coi chiếc nhẫn này như bảo bối quý giá nhất; cũng cho là bùa hộ mệnh của ngươi. Điểm này, tựa hồ ngươi chỉ cùng ta nói qua, mỗi lần ngươi phải đi làm hành động quan trọng gì mà mình không nắm chắc, ngươi sẽ vô ý thức dùng hai

ngón tay của tay phải quay chiếc nhẫn này một lần, người đã từng nói qua, nó sẽ làm cho lòng của người trở nên rất bình tĩnh. Cũng sẽ phù hộ cho người không đi mà không có lợi!”

Trong mắt Lê Tuyết lóe lên tia ánh sáng nhu hòa: “Buổi chiều nay khi tiến vào Minh Ngọc Thành, tuy rằng trong tay trái của người đã không còn chiếc nhẫn kia, nhưng hai ngón tay phải của người lại vẫn vô ý thức vờ vờ chỗ trên ngón giữa tay trái của người. Động tác, vẻ mặt thậm chí cả ánh mắt đều giống hệt như kiếp trước của người, cho nên. . . ta liền đoán được.”

“Thì ra là thế!” Đồng thời Lăng Thiên bừng tỉnh đại ngộ, lại đột nhiên cảm thấy một phần ý thê lương bi ai. Kiếp trước, chiếc nhẫn bình thường kia, là kiện di vật duy nhất của mẫu thân. Sau mỗi lần mình xoa chiếc nhẫn kia, Lăng Thiên thật giống như là cảm thấy yêu thương trầm lắng của mẫu thân từ nước trời xa xôi kia truyền qua, đem tới cho hắn lực lượng cùng yêu mến vô hạn. Mỗi khi xoa chiếc nhẫn kia, trong thế giới nội tâm của Lăng Thiên luôn luôn tràn ngập an tĩnh cùng tốt lành, cho nên mỗi lần hắn tâm loạn như ma, chung quy sẽ vô ý thức xoa một chút, làm cho lòng của mình yên tĩnh lại. Động tác vô ý thức này, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không có phát hiện ra.

“Kiếp trước. Ta thua không oan.” Lăng Thiên cười khổ một tiếng, đối với mình còn hiểu rõ hơn mình, muốn nhằm vào tính cách của mình bố trí một cái bẫy vậy cũng là chuyện dễ dàng quá đi? Lăng Thiên luôn luôn cho rằng mình chính là trúng gian kế, mới bị người hãm hại. Bây giờ mới biết được, bấy rập như vậy nhằm vào mình kiếp trước, mình chính là tuyệt đối không cách nào thoát khỏi.

“Thiên ca.” Trong mắt Lê Tuyết tràn ngập ý xin lỗi: “Ta ở trong núi vài chục năm, khi không có chuyện gì, ta cố ý tìm kiếm một ít chiếc nhẫn kim loại gần với màu sắc chiếc nhẫn của người. Rồi lần lượt mài. . . Người xem cái này, vừa ý chứ?” Tay trắng nõn nhỏ bé của Lê Tuyết nhẹ nhàng mở ra, trong lòng bàn tay, một chiếc nhẫn đen nhánh bất ngờ hiện lên trước mắt.

“Cảm tạ.” Khi nhìn đến chiếc nhẫn, tình thương thân tình của mẫu thân tựa hồ ở trong giờ khắc này chồng lên nhau. Trên mặt Lăng Thiên luôn luôn trầm ổn lãnh tĩnh xẹt qua một tia kích động đỏ ửng. Nhìn chiếc nhẫn cùng trong trí nhớ của mình không sai một chút này, trong hai mắt Lăng Thiên nổi lên một trận ba động kịch liệt.

“Ta giúp người đeo nó lên đi, cái này là xin lỗi thành khẩn của ta, cũng là chúc phúc lớn nhất của ta đối với người.” Lê Tuyết quan tâm cười cười, ngón tay giữa còn nhẹ nhàng đeo nhẫn vào trên ngón giữa tay trái của Lăng Thiên. Nghiêng đầu quan sát một chút, thoả mãn gật đầu, cười nói: “Có đúng thật sự rất giống hay không? !”

Nói rồi, Lê Tuyết đột nhiên làm ra một cái động tác làm cho Lăng Thiên hơi có chút không biết nên khóc hay cười: từ trong lòng của nha đầu kia, lại có thể lại móc ra một chiếc nhẫn giống nhau như đúc với chiếc đeo ở trên tay mình, đeo lên ngón áp út tay phải của nàng (nhẫn cưới chẳng? ^^), cười giảo hoạt, nắm tay giấu ở phía sau, mặt dày ra chạy qua, mặt dày mày dạn nói: “Hi hi. Chiếc nhẫn như vậy, ta chính là làm một đôi, trọn đời trọn kiếp này, người một ta một!”

Thấy Lăng Thiên trừng mắt nhìn nàng, Lê Tuyết cười hi hi, vươn hai cái ngón tay trắng nõn khua khua trước mắt hắn: “Ta chỉ. . . làm hai cái thôi a.” Nàng đem chữ “chỉ” tận lực kéo dài thanh âm, nhấn mạnh giọng nói.

Lăng Thiên ầm ập cười cười, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn, trong mắt tràn đầy vẻ tưởng nhớ, nhẹ giọng nói: “Tùy người.”

“Thực sự?” Lê Tuyết hưng phấn hỏi.

Lăng Thiên còn chưa kịp trả lời, thỉnh thoảng nghe một thanh âm “oanh” vang lên bên ngoài cửa sổ, từ xa xa truyền đến.

“Có người đang giao thủ.” Về mặt Lăng Thiên trầm xuống, nghiêng tai lắng nghe: “Hơn nữa là tuyệt đỉnh cao thủ giao thủ! Đánh một trận lợi hại!”

“Thanh âm đến từ phía xéo đối diện, chính là phía Tây. Hắn là không xa.” Lê Tuyết cẩn thận nghe: “Nếu không nhanh chân đến xem đi?”

“Đương nhiên phải đi!” Lăng Thiên một tay lấy bộ y phục dạ hành mặc ở trên người, vội vã nói: “Lúc này dám can đảm động thủ ở Minh Ngọc Thành, e rằng không phải là Thủy Gia, mà đó là bọn Lăng Kiếm ; thể lực khác sẽ không có lá gan lớn như vậy, cũng sẽ không có thực lực lớn như vậy, không tới xem thể nào sao yên tâm được ? Cho dù không ra tay, ít nhất cũng có thể thử tìm hiểu bố trí phòng ngự của Ngọc Gia!” Nhìn Lê Tuyết: “Người trái lại sớm có chuẩn bị, y phục dạ hành cũng mặc rồi. Đây thêm một cái khăn che mặt là có thể hành động , ta thật sự bội phục dự đoán trước của ngươi .”

Đương nhiên nghe được ra ý tứ hàm xúc trên đùa của Lăng Thiên trong những lời này. Đây rõ ràng là châm chọc mình mèo mù vớ được chuột chết. Lê Tuyết đuổi đầu lưỡi, làm mặt quỷ, hừ nói: “Có dự kiến trước hay không cũng không sao, chung quy so với có ít người thiếu chút nữa đến cái mông cũng mạnh mẽ nhảy lên đi ra ngoài mạnh mẽ hơn đi!”

Lăng Thiên hơi bị chán nản, đem khăn che mặt khăn gắn vào trên mặt, tức giận nói: “Nếu không phải người tới quấy rối, lúc này ta đã sớm không còn ở chỗ này, ngươi còn có mặt mũi mà nói bóng nói gió chứ, ra oai giở thật! !”

Lê Tuyết hì hì cười, rung tay một chưởng đánh văng ra cửa sổ, sau một khắc, hai người đã sóng vai đứng ở trên nóc nhà. Ở phía Tây đang là một mảnh đồ bình. Lại có thể đã là lửa cháy mạnh ngập trời, thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết yếu ớt từ xa xa truyền đến, chính là phương hướng của Ngọc Gia !

“Đi!” Lăng Thiên thân hình nhanh chóng vọt qua, nhảy lên không bay ra, loáng một cái đi từ lối ra . Người đã ở ngoài sáu trượng! Lê Tuyết như bóng với hình, gắt gao theo sát đi tới.

Mặc kệ làm sao, cho dù không phải bọn Lăng Kiếm, đây cũng là một cơ hội tốt để đục nước béo cò ! Nói không chừng còn có thể được một chuyện ném đá xuống giếng, trong lòng Lăng Thiên âm thầm tính toán, lúc tới Minh Ngọc Thành vốn không dự định đến đại bản doanh của Ngọc Gia. Nhưng có cơ hội tốt này, không đi dò hỏi một phen thì có phần có lỗi với mình.

Hơn nữa, nếu vạn nhất là người một phương mình, mình nếu là không đi. Chẳng phải là tiếc nuối cả đời sao?

Thẳng đến lúc này, Lăng Thiên cũng tuyệt đối nghĩ không ra, đơn giản là vừa khớp hần đi trước điều tra lần này, lại cứu được một cái tính mệnh huynh đệ thân thiết nhất của mình !

Lửa cháy mạnh bay vút lên dưới. Lăng Kiếm như một pho tượng Ma Thần đánh không chết, tả xung hữu đột, trường kiếm trong tay càng giống như lưỡi hái của tử thần giống nhau. Mỗi lần chém ra cuối cùng sẽ mang ra một chùm huyết vũ vẩy ra!

Quần áo hắc y, hắc bào, khăn che mặt màu đen, giống như quỷ mỵ xung đột qua lại ở trong đại viện của Ngọc Gia, luôn gần vọt đến dưới đầu tường vây, rồi lại bị đệ tử Ngọc Gia đệ tử lấy tính mạng cứng rắn uy hiếp phải trở về! Hần bất luận là so chiêu cùng ai , đều là một chạm liền đi. Tuyệt không ham chiến. Một kích không trúng, đã xoay người ở ngoài mấy trượng!

Trên mặt đất, thi thể bày ngổn ngang đầy đất, vết thương mỗi người đều là như nhau: yết hầu có một điểm hồng! Nhưng chính là điểm hồng ngân này, lại mang đi sự sống vốn có của khối thân thể này!

Chúng cao thủ Ngọc Gia cuối cùng cũng được kiến thức chiến lược khủng bố của vị lâu của Đệ Nhất Lâu này! Quả nhiên không hổ danh thiên hạ đệ nhất sát thủ! Nhìn bóng đen nhàn nhạt như gió qua lại như thường ở đây, tựa hồ vĩnh viễn không mệt mỏi rã rời, sắc mặt người người đều là cực kỳ ngưng trọng. Võ công người này tuy rằng cực cao, nhưng cũng còn chưa tới tuyệt đỉnh chi liệt đương đại, tối đa cũng chỉ có cảnh giới Tiên Thiên tiểu thành, nhưng công lực tinh thuần, chiêu thức tinh diệu, thân pháp quỷ dị, vài phương diện này phối hợp lại. Quả nhiên là kỳ diệu đến cực đỉnh. Có thể nói là kiếm kiếm đoạt mệnh, chiêu chiêu thấy máu! Nếu không phải đã từng thấy hần sử ra, thực sự không thể tưởng tượng thể gian lại có chiêu thức tinh diệu lại tàn nhẫn như vậy!

Đây căn bản chính là tuyệt thế hung tinh vì giết người mà tồn tại!

Ngọc Mãn Lâu đứng ở xa xa trên giả sơn hơi nghiêng, nhìn chăm chăm không rời mắt vị hắc y nhân thể như hồ điệp ở giữa sân kia. Hai mắt như chim ưng, hần nhìn ra được. Cho đến bây giờ, thể lực, tinh lực , công lực , chiến lực của hắc y nhân, bất luận một cái phương diện nào đều đang nhanh chóng tiêu hao, chỉ

có chiến ý của hắn lại vẫn như cũ không có nửa điểm mất đi! Sát khí trong mắt vẫn như cũ là rét lạnh đến thấu xương! Con mắt của hắc y nhân cũng vẫn lãnh tinh lãnh khốc như cũ như lúc mới vừa lao tới, không hề có nửa điểm ba động!

Quả nhiên không hổ danh là thiên hạ đệ nhất sát thủ! Trong lòng Ngọc Mãn Lâu tán thưởng một hồi, tay phải vung lên, hai gã cao thủ vẫn đứng ở bên sân cảnh giới liền phi thân lên.

Tới!

Lăng Kiếm từ khi khai chiến cho tới bây giờ, thủy chung vẫn cẩn thận bảo trì phần thể lực, chiến lực phát ra lớn nhất cũng chỉ duy trì ở khoảng tám phần mười, làm như vậy chính là vì một khắc trước mắt.

Lăng Kiếm tận lực áp chế thực lực bản thân, chế tạo ra biểu hiện giả dối bất quá như thế của bản thân, mong muốn có thể mau chóng dẫn dụ cao thủ của Ngọc Gia hạ tràng. Tránh cho bọn họ sử dụng chiến thuật dùng khoét ứng một trận giữ các cửa ra. Vậy mình đã có thể thực sự lên trời không đường, xuống đất không cửa, chỉ cần có mấy người đứng đầu Ngọc Gia hạ tràng, thứ nhất có thể tìm kiếm cơ hội toàn lực chém giết. Thứ hai cũng có thể chế tạo hỗn loạn, thừa dịp loạn chạy ra. Cho dù mình đã được định trước không ra được, vậy cũng muốn Ngọc Gia phải nỗ lực trả giá thích hợp mới được! Như vậy cho dù chết, cũng chết tương đối có giá trị!

Mà hai người trước mắt kia, chính là chính phó Các chủ Trùng Tiêu Các của Ngọc Gia, hai người luôn luôn như hình với bóng, hai người này không chỉ có võ công cao cường, còn có thể làm cho Ngọc Mãn Lâu ủy nhiệm trọng trách Các chủ, tất nhiên cũng không phải tầm thường. Cho dù chỉ luận trí kế đảm lược, cũng là vượt xa người bình thường.

Lăng Kiếm khua trường kiếm một vòng, hai người bạch y trước mặt trong nháy mắt đã đứt tay, đứt chân. Trong huyết quang vấy ra mà kêu thảm ngã xuống; cái bóng màu đen nhanh chóng nhoáng lên. Lăng Kiếm theo sát mà lên. Mọi người bốn phía đều cho rằng Lăng Kiếm chính là muốn thừa dịp ấy xông ra vòng vây, nhân Ngọc Mãn Lâu có nghiêm lệnh phía trước. Người liên quan đều là phần đầu quên mình đi ngăn cản; mà phía sau, hai gã Các chủ Trùng Tiêu Các tự nhiên cũng cho rằng là như vậy. Tốc độ tăng nhanh, cùng nhau xông lên.

Hoàn toàn không có nửa điểm báo trước, thân thể Lăng Kiếm như mũi tên nhọn vọt tới trước. Trong nháy mắt sắp rơi vào trong rừng đao mưa kiếm, đột nhiên lấy tốc độ đồng dạng, thậm chí còn nhanh hơn, như thiểm điện rút lui trở lại. Thân thể với tốc độ cao xoay tròn một cái. Trường kiếm lóe sáng mang ra một đạo quang hoàn áp đảo mắt người, mang theo sát khí dày đặc đầy trời, cực nhanh hướng hai người kia chém qua tới.

Hai người vọt tới trước ngăn cản, kinh hãi khi thấy một kiếm sắc bén như vậy. Ngay cả tâm trí hơn người, cũng không khỏi cực kỳ sợ hãi, ý nghĩ trong đầu là rõ ràng trường kiếm đối phương đánh tới, nhưng dưới chân cũng đã không được thu lại được cước bộ. Nương theo quán tính mạnh mẽ vọt tới trước, như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Hướng tới trường kiếm đoạt mệnh kia xuyên qua mà đi tới!

Giờ khắc này, hai vị Các chủ thấy lạnh cả người!

450. Chương 77: Chứng Minh Thân Phận

Lượn võ công, hai vị Các chủ Hướng Tiêu Các chủ tuyệt không ở dưới Lăng Kiếm, về phần tu vi công lực mà nói, thậm chí còn ở trên Lăng Kiếm; nhưng ở dưới sự tập kích bất ngờ có mưu đồ từ lâu Lăng Kiếm, lại có thể không có một nửa điểm chỗ trống để trả đòn!

Lăng Kiếm, đối với nắm chắc tình thế, đã khéo tới cảnh giới tuyệt hảo rồi! Đây là một kiếm tuyệt sát!

“Bất hảo!”

Biến hóa này, ra ngoài dự liệu của mọi người ở đây, bao gồm cả gia chủ Ngọc Gia Ngọc Mãn Lâu! Từ xưa đến nay, trong tất cả võ học vốn có, chưa từng có người có thể làm được, khi toàn lực vọt tới trước mà không hề có dấu hiệu chuyển đổi thành toàn tốc lui về phía sau, tốc độ thậm chí lại có thể không giảm mà lại tăng, nhưng đó chính là hai cái phương hướng hoàn toàn trái ngược, khác hẳn với lẽ thường của võ học, tin rằng bất cứ kẻ nào làm phương pháp đó, chỉ cần hơi mạnh mẽ chút, đều khó tránh khỏi sẽ bị kinh mạch tán loạn, tẩu hỏa nhập ma. Nhưng, vị lâu chủ Đệ Nhất Lâu này lại có thể làm được, hơn nữa còn hơi hợt sử dụng ra như thế!

Hơn mười người cao thủ Ngọc Gia ở xung quanh, thấy tình thế không ổn, đều đem người dựng lên, hướng tới nơi sân ba người chiến đấu lẳng không đập xuống, Ngọc Mãn Lâu tay áo phiêu phiêu, tới nhanh nhất, khẽ rút một cái, chưởng phong vù vù đã tiếp cận thân ảnh của Lăng Kiếm.

Tốc độ của Ngọc Mãn Lâu, không thể nói là không nhanh, thế nhưng, tất cả đều đã muộn!

Lăng Kiếm hao hết tâm tư, tìm cách hồi lâu, mới dẫn dụ được hai người kia tới, lại lợi dụng công lực toàn thân chế tạo ra các loại biểu hiện giả dối, thành linh đánh bất ngờ, mới đạt được loại cục diện có lợi này, làm sao có thể dễ dàng buông tha chiến quả đã tới tay chứ?

Ánh mắt người bên trái lộ ra vẻ kiên quyết, không rên một tiếng, lại có thể không lui mà tiến tới, hung hãn nhào đến. Hắn vốn dùng toàn lực lao mình vọt tới trước, mắt thấy chuyện khó tránh, thấy khó tránh khỏi họa sát thân, dứt khoát không hề lui bước, trái lại tăng lực vọt tới trước, nhất thời cùng người bên phải kéo ra khoảng cách nửa thân thể, đoạt trước một bước đón nhận trường kiếm đoạt mệnh của Lăng Kiếm, cho dù mình chết, cũng là bảo trụ được một mạng của hảo hữu!

“Xuy” một tiếng, uy lực của một kiếm mà Lăng Kiếm súc thể đã lâu này đều đã phát ra ở trên người của hắn rồi, trong lúc nhất thời máu thịt bắn ra khắp bầu trời, toàn bộ thân thể khổng lồ đột nhiên bị chia cắt dưới kiếm Lăng Kiếm!

Đồng thời, Lăng Kiếm thảm than một tiếng, không ngờ người này lại quyết đoán như thế, nếu là người này không làm như thế, như vậy thì hai người đều tất phải chết ở dưới kiếm của mình! Hắn vốn toàn lực vọt tới trước, ở dưới sự thành linh công kích đánh bất ngờ của mình, cho dù có thể cố hết sức sửa thành toàn lực lui về phía sau, một thân nội tức cũng e rằng bị hỏng mất, mà đột nhiên từ toàn lực lui về phía sau lại đổi thành toàn lực vọt tới trước, như vậy dưới sự vận chuyển của nội lực, kinh mạch toàn thân ắt đều phải đứt đoạn, cho dù mình không giết hắn, bây giờ hắn cũng quyết không sống được quá canh ba.

Nhưng một lần hành động này của hắn, lại cứu được tính mệnh của bạn thân cạnh! Chỉ là ngay tại giây đó, Lăng Kiếm đã vĩnh viễn đánh mất thời cơ tốt nhất để đồng thời chém giết một gã cao thủ khác!

“Nhị đệ!”

Hắc y nhân bên phải đau thương cảm giận gần chết hét lớn một tiếng, giống như không muốn sống hướng về phía thân thể Lăng Kiếm đang lui về phía sau mà dùng tốc độ cao nhất vọt tới. Hai mắt đỏ rực sùi máu, chiêu chiêu đều là chiêu số tùy tiện, không chút nào để ý tới bản thân, cùng lúc đó, phương hướng mà Lăng Kiếm lui về phía sau, cũng có ba gã cao thủ đã chặn đứng hắn, người người sắc mặt đều bi phẫn, hạ sát thủ!

Ngọc Mãn Lâu phi lên bầu trời, cũng vẻ mặt bi thương, chưởng lực phô thiên cái địa rầm rầm hạ xuống, lại không hề nương tay!

Hai bên trái phải, cũng có vài cao thủ lớp lớp ra chiêu!

Lăng Kiếm huýt một tiếng sáo dài, kiếm mang nổi lên bao phủ cả người, tựa như một tầng thanh sắc bảo tháp xây lên quanh hắn, càng lúc càng cao, lãnh điện hàn quang tê tê bắn ra ngoài, thanh quang bảo tháp ở trong nháy mắt lên tới tầng cao nhất, đột nhiên giống như nổ mạnh, quang điểm tản ra bốn phương tám hướng; sau khi quang điểm vừa bắn ra bốn phía, đột nhiên một đạo kiếm quang cuộn cuộn giống như thần long, đột phát bắn lên trời cao, ở dưới tình huống này, Lăng Kiếm lại có thể hung hãn sử ra “Nhân Kiếm Hợp Nhất”!

Này đã là một kích mạnh nhất mà Lăng Kiếm có khả năng phát ra! Cũng là một kích cuối cùng của Lăng Kiếm để dành đã lâu! Càng có thể là một chiêu cuối cùng trong kiếp này của Lăng Kiếm!

Một kích này, kinh thiên động địa!

“Cẩn thận!”

Ngọc Mãn Lâu trong nháy mắt đã phán đoán ra đây là chiêu pháp gì, hấn thân là nhất đại tông sư võ học, há có thể không biết “Nhân Kiếm Hợp Nhất” này sắc bén cỡ nào? Một tiếng hô to, vận lên nội lực toàn thân, toàn lực ép xuống! Hấn có khả năng làm, chính là lợi dụng Tiên Thiên nội lực của mình vượt xa Lăng Kiếm mà đem một chiêu này đánh tan. Bằng không, làm cho Lăng Kiếm thi triển xong một chiêu này, mình tuy rằng không có việc gì, nhưng những người khác vị tất đã không! Mà người ở giữa sân, cũng chỉ có hấn mới có tự tin có thể toàn diện áp chế hắc y nhân – lâu chủ Đệ Nhất Lâu này!

“Lại có thể là Lăng Kiếm!” Lăng Thiên bay lên trên đại thụ, mắt vừa nhìn dò xét, liền lập tức hô lên, đồng thời trong lòng căng thẳng.

Thời khắc Lăng Thiên đến, vừa vặn là thời khắc Lăng Kiếm bùng nổ tả xung hữu đột!

“Là người của người?” Lê Tuyết nhẹ nhàng rơi vào phía sau hấn, thấy Lăng Thiên muốn lập tức phi thân ra cứu người, không khỏi chặn lại ngăn cản, gấp giọng nói: “Xem rõ hơn nữa rồi giải quyết cũng không muộn, đây là nội viện Ngọc Gia! Không chỉ người đông thế mạnh, càng là cao thủ nhiều như mây, trên có gia chủ Ngọc Gia Ngọc Mãn Lâu kia tọa trấn, võ công người này chỉ sợ ở trên người và ta, cho dù thêm một người như người, có thể có tác dụng sao? Chỉ là hi sinh vô ích mà thôi! Muốn cứu người, đầu tiên không thể tự loạn đầu trận tuyến!”

Lăng Thiên nghe vậy tâm thần chấn động, chăm chú nhìn lại, liếc mắt liền thấy được Ngọc Mãn Lâu ở bên cạnh đám cháy cao cao sừng sững! Tuy rằng chưa hề gặp qua bao giờ, nhưng Lăng Thiên liếc mắt liền nhìn ra được, người này, tất là Ngọc Mãn Lâu không thể nghi ngờ!

Trừ Ngọc Mãn Lâu ra, ở trong Minh Ngọc Thành này, tin tưởng không còn có một người khác, có thể có được khí độ như vậy! Hấn nghe được Lê Tuyết nói như vậy rất có đạo lý, ý nghĩ tức thì rõ ràng, nhất thời nhìn quét bốn phía, sắc mặt càng ngày càng trầm trọng. Một đường đếm qua, đã có không dưới mười lăm tên nhất lưu cao thủ Tiên Thiên tiểu thành ở đây! Huống chi, còn có hơn mấy trăm tên bạch ngọc cao thủ vây rình ở bên!

Đội hình bậc này, không nói chỉ là một mình Lăng Kiếm, cho dù thêm Lăng Thiên, cũng tuyệt đối không có lực để có thể chính diện đột phá vòng vây ra! Cho dù là Tổng Quân Thiên Lý cam tâm tình nguyện xuất thủ tương trợ, tối đa cũng chỉ có nắm chắc toàn thân trở ra mà thôi, nhưng cũng tuyệt đối là không cứu được Lăng Kiếm! Đây phải làm như thế nào mới tốt?

Mây kiếm của Lăng Thiên chăm chú nhú lại, phía dưới chính là Lăng Kiếm! Lăng Thiên quyết không cho phép huynh đệ bạn từ nhỏ lớn lên của mình chết như thế ở Ngọc Gia! Bất luận như thế nào, cũng phải đưa hấn cứu ra. Có điều là, đối mặt với đội hình kinh người như vậy của Ngọc Gia, cứu thế nào? Làm sao cứu? Minh tuyệt đối không thể loạn, phải tự đánh giá cẩn thận. Một khi đi nhầm, liền có thể đều bị hãm tại trong đại viện Ngọc Gia này!

Lê Tuyết cũng nhìn lại đôi mi thanh tú, lẩm bẩm nói: “Giờ khắc này nếu muốn cứu người, chỉ bằng có kế vận toàn, nếu là có thể có dây thừng mười trượng, như vậy hoặc là có thể. . . , giờ khắc này, trong lúc gấp gáp này phải đi đâu tìm dây thừng mười trượng chứ?”

Dây thừng mười trượng? Ánh mắt Lăng Thiên sáng ngời, nhất thời hiểu rõ ý tứ của Lê Tuyết: “Dây thừng mười trượng? Chớ nói mười trượng, dù hơn mười trượng cũng có.” Nói rồi, duỗi tay đem đai lưng bó quanh eo của mình cởi ra.

Lê Tuyết một nắm tiếp nhận, chạm tay thấy lạnh lẽo, trong mềm có cứng, cực kỳ mềm dẻo, không khỏi ánh mắt sáng ngời: “Đúng là thiên ti?”

Lăng Thiên cười: “Không sai, chính là vật ấy, những thứ này, đã đủ chưa?”

“Được rồi, vậy là đủ rồi, quá được rồi.” Lòng mây Lê Tuyết hiện lên ý mừng, tay thuận thực liền đem đai lưng của Lăng Thiên mở ra, một mặt ngậm tại trong miệng, hai tay không ngừng làm động tác, nhanh đến mức lại có thể xuất hiện vô số tàn ảnh, đột nhiên ngừng đầu: “Còn có một chuyện. Thiên Tầm Ti tuy rằng đủ dài, nhưng không thể ném xa, người hiện thân đi ra cứu người, sau đó do ta tiếp ứng các người, chỉ là,

làm sao mới có thể tung xa như vậy? Nếu là dồn hết nội lực vào, thế tất tiếng gió thổi lớn, sợ rằng giữa đường liền bị người ngăn cản xuống tới. . .”

Lăng Thiên nghiêng đầu, hơi trầm ngâm, liền với tay vào ngực, lấy ra hai khối ngọc bội, hai khối cũng giống nhau như đúc, Lăng Thiên kiểm tra qua, liền giao một khối vào tay Lê Tuyết, ánh mắt lộ ra tiểu ý giảo hoạt: “Người đem sợi tơ xuyên ở trong lỗ thủng ngọc bội, đến lúc đó liền mượn lực ném, lấy nội lực của người, có vật ấy phụ trợ, tin tưởng hẳn là không khó chứ?”

Lê Tuyết thường thức khối ngọc bội kia, chỉ cảm thấy trong lạnh có ấm, lại có thể là một khối Ôn Ngọc phi thường hiếm thấy, không khỏi nói: “Tùy tiện tìm khối mái ngói cũng được rồi, hà tất phải lãng phí trân phẩm bậc này?”

Lăng Thiên cười hắc hắc, nói: “Ngọc ấy cũng là căn cứ chính xác chứng minh thân phận của ta, tất nhiên sẽ có tác dụng không tưởng được! Thông minh như ngươi, mà không rõ sao?!”

“Chứng minh thân phận của ngươi?” Lê Tuyết tử tử nhìn lại, không khỏi bình tĩnh đại ngộ, cười nói: “Thì ra là thế.” Nhịn không được trắng mắt: “Ngươi thật là, đến lúc này mà ngươi còn có tâm tình đi tính toán người khác! Tên ‘Thiên Tinh ma đầu’ quả nhiên danh bất hư truyền!”

Lăng Thiên đắc ý cười, đang muốn nói, lại nghe được phía dưới một tiếng rống to tê tâm liệt phế: “Nhị đệ!” Chính là một khắc Lăng Kiếm đem vị phó Các Chủ của Hưởng Tiêu Các kia phân thân!

Mắt thấy cường địch tám phương đồng thời công hướng Lăng Kiếm, Lăng Thiên không kịp lại hướng Lê Tuyết bày cái gì, thân thể của Lăng Thiên nhanh chóng nhảy lên ra, mượn thế từ trên cao nhìn xuống, một cái nhảy lên này, lại đi ra khoảng cách gần mười trượng! Hầu như hần vừa giậm chân ở bên cạnh một cái, thân thể liền đã xuất hiện tại trong đại viện của Ngọc Gia! Tốc độ cực nhanh, quả thật không thể tưởng tượng nổi, nếu nói Lăng Kiếm là như quỷ, Lăng Thiên tuyệt đối là cao hơn quỷ!

Trường kiếm của Lăng Kiếm tại trong một cái nháy mắt này đã cùng bảy tám loại binh khí xung quanh giao kích một cái, trong trời đêm đốm lửa văng khắp nơi, ánh sáng chói lọi! Đều bị đẩy lui trở lại.

Ngọc Mãn Lâu đã lẳng không tới đỉnh đầu của Lăng Kiếm rồi, tựa như chim ưng giữa trời cao, lấy thế như sư tử vô thủ, giống như thái sơn áp đỉnh lẳng không xuống!

Người chưa đến, chưởng phong đã ép tới khiến cho Lăng Kiếm ở phía dưới thấy khó thở.

Lăng Kiếm rốt cục không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, trước sau cùng bảy tám gã cao thủ nội lực không thua mình đem hết toàn lực liều mạng, hần sớm đã là nỗ lực hết đà, nhưng lại bị nội thương không nhẹ, nhưng mắt thấy đến áp lực cường đại đè xuống từ nơi phát ra chính là gia chủ Ngọc Gia Ngọc Mãn Lâu, cũng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, Lăng Kiếm thấy cơ hội của mình hôm nay có thể toàn thân trở ra đã là cực kỳ bé nhỏ, sớm đã bình tĩnh liều mạng bù vốn, muốn liều mạng với hai người để có lời!

Có điều là, nếu là mình trước khi chết có thể cho gia chủ Ngọc Gia một cái giáo huấn trọn đời khó quên, hoặc là có thể với tay kéo hần cùng nhau bước tới tuổi vàng, vậy cũng là một chuyện phi thường có lợi? Tất nhiên có thể vì công tử tranh thủ được càng nhiều thời gian cùng viện trợ hơn!

451. Chương 78: Cứu Người Nơi Miệng Hố

Nghĩ đến đây, ý muốn đột phá vòng vây của Lăng Kiếm biến mất toàn bộ, trong lòng ý liều chết lại ở trong nháy mắt dâng cao lên đến cực điểm, toàn thân đột nhiên bỏ ngổ, không chút nào để ý tới binh khí từ bốn phương tám hướng công tới, một đôi mắt như hàn băng bốc lên sát khí lẫm liệt, nhìn chăm chăm vào Ngọc Mãn Lâu đã bay đến đỉnh đầu của mình!

Ánh mắt kia, không sợ không giận, không buồn không vui, bằng hàn thấu xương, lãnh tính nghiêm nghị! Tựa như là một con chim ưng ăn xác chết trên sa mạc, nhìn thẳng tập trung vào con mồi. Mũi kiếm trường kiếm của Lăng Kiếm chợt phát ra thanh âm rung động tê tê, thân kiếm ở dưới sự chiu rọi của tia lửa xung

quanh, lưu quang tràn đầy màu sắc , chiết xạ ra quang huy rực rỡ , tựa hồ giống như một con rắn đuôi chuông cực độc, phát hiện ra con mồi lại bị hạn chế hành động, đang ở thân kiếm của thanh trường kiếm này nôn nóng bất an du động qua lại. . . Ngọc Mãn Lâu vừa nhìn được con người tràn ngập khí tức tử vong ở đối diện này, liền biết hẳn có cái chủ ý gì, trong lòng cười lạnh một tiếng, hắc y nhân trước mắt, hoặc là nói lâu chủ Đệ Nhất Lâu, nội ngoại kinh công đều đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, cao thủ Ngọc Gia tuy nhiều, có thể đạt tới cảnh giới này cũng không tới hai mươi người, nhưng dù vậy, Ngọc Mãn Lâu cũng có tuyệt đối nắm chắc cùng lòng tin có thể bắt người này, bởi vì Ngọc Mãn Lâu dù sao không phải là cao thủ tầm thường có thể sánh bằng, chênh lệch của Lăng Kiếm cùng hẳn hiện nay thực sự khó có thể lấy đạo lý mà đếm hết, cho dù có lòng đồng quy vu tận, cũng vị tất đã có lực! Minh Ngọc Thần Công của Ngọc Gia ở trong nháy mắt được Ngọc Mãn Lâu nâng tới tầng cao nhất, giờ khắc này, ở trên khuôn mặt như quan ngọc của hắn,lại tản mát ra loại sáng bóng mơ hồ như bảo vật, mang theo tiếng sấm từ chín tầng mây, oanh kích xuống!

Một kích phải giết!

Nhưng mà. . . Ngay cùng lúc đó, Ngọc Mãn Lâu đột nhiên cảm thấy lưng mát lạnh, một cổ cảm giác nguy cơ nồng đậm hơn dâng lên!

Bất hảo! Phía sau có cường địch khác đột kích! Trình độ nguy hiểm thậm chí còn trên cả Lâu chủ Đệ Nhất Lâu đang ở trước mắt !

Người đến là ai? !

Đao kiếm của những cao thủ vây quanh Lăng Kiếm đều xuất hiện, toàn lực hướng Lăng Kiếm đâm tới, Lăng Kiếm cắn chặt môi, đột nhiên dẫn kiếm phóng lên cao! Một kiếm này, không có chút lưu thủ. Công lực cả đời , cố hết sức hóa thành một kiếm!

Bay đâm tới Ngọc Mãn Lâu!

Theo sự nâng lên của thân thể Lăng Kiếm, các loại binh khí vừa đâm vào thân thể của Lăng Kiếm thuận thể vẽ hoa, máu tươi bắn nhanh ra, tại giờ khắc này, toàn thân trên dưới của Lăng Kiếm thụ thương không ít hơn bảy tám vết, trong nháy mắt biến thành một người máu , cả người phun ra máu tươi bay lên !

Nhưng mà nhiều năm qua, có kinh nghiệm từ vô số lần kề cận cái chết giãy dụa bò lên, thân thể của Lăng Kiếm hầu như có loại phản ứng như bản năng. Bảy tám đạo vết thương này lại có thể không có một chỗ trí mạng, thậm chí cũng không bị thương nặng!

Chỉ là cho dù là vết thương da thịt, nhưng thương thế như vậy nếu là rơi vào trên những người khác, thì từ lâu đã mất đi năng lực hành động! Nhưng Lăng Kiếm chém lên không một kiếm, lại có thể vẫn hùng hồn như thế. Uy lực không giảm đi chút nào; giống như là vết thương sâu có thể thấy được xương kia chính là vẽ ở trên người của người khác!

Nếu là cái khăn đen che mặt của Lăng Kiếm rơi xuống, như vậy mọi người liền có thể phát hiện. Lăng Kiếm bị trọng thương như thế, biểu tình trên mặt lại có thể vẫn là lạnh lùng nhàn nhạt. Thờ ơ!

Trong giữa không trung, một thân hắc bào rộng thùng thình đón gió mà triển. Rồi lại chưa phát ra nửa điểm thanh âm, mang theo áp lực trầm trọng như núi, ầm ầm đè xuống! Tình cảnh này, tựa như một người rơi vào trong ác mộng, rõ ràng thấy một người cầm kiếm muốn giết mình, mình lại không phát ra được một chút thanh âm, cái loại áp lực cực độ này, đủ để cho kẻ khác điên rồi!

Ngay trong áp lực cực độ này, Lăng Thiên từ trên trời giáng xuống!

Vây Ngụy cứu Triệu! Lăng Thiên một đôi nhục chưởng dường như sóng biển dâng trào, mang theo kinh khí rộng lớn mệnh mông như Trường Giang , đánh hướng Ngọc Mãn Lâu!

Lúc này, đã có không ít người phát hiện ra hắc y nhân thần bí đến!

Ngọc Mãn Lâu lại có thể lâm vào trong khốn cảnh cực đại trước sau đều bị oanh kích !

Hắn nhạy cảm phát hiện ra, uy hiếp đến từ bầu trời, so với sự liều mạng của vị lâu chủ Đệ Nhất Lâu trước mắt này, lại có thể còn đáng sợ hơn nhiều lắm! Nếu như Ngọc Mãn Lâu bảo trì thể đánh xuống vốn có, tất

nhân có thể đem Lăng Kiếm đánh chết dưới chưởng, nhưng, công kích đến từ phía trên lại ắt sẽ tạo thành thương tổn cực lớn cho mình, thậm chí...thậm chí là thương tổn đủ để nguy hiểm đến tính mệnh của mình!

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Ngọc Mãn Lâu trong nháy mắt làm ra lựa chọn, thân thể vốn như thiểm điện sa xuống dưới công kích, lại có thể “xoát” một cái từ trên Lăng Kiếm tà tà bay đi ra ngoài, tả chưởng hướng khoảng không bỏ tới, đánh ra một đạo phách không chưởng hùng hồn, hai chân cang tại trong một thoáng này liên hoàn đá ra, tiếp đón lưới kiếm từ dưới lên trên của Lăng Kiếm!

“Rầm rầm” vài tiếng động vang lêng, cả người Ngọc Mãn Lâu chấn động, thoáng văng ra xa ngoài ba trượng, con mắt nhìn bóng đen ở tại giữa không trung kia, ánh mắt lóe ra bất định, nhưng nhìn kỹ liền có thể thấy, ẩn dấu tại trong chỗ sâu đáy mắt của Ngọc Mãn Lâu, tất cả đều là lửa giận điên cuồng cùng cừ hận sâu sắc! Ngay cả hai bàn tay, đã ở không muốn người biết run rẩy!

Là cái nguyên nhân gì lại khiến cho vị gia chủ của thiên hạ đệ nhất võ học thế gia, một đời bậc thầy võ học lại có phản ứng thất thường như vậy ?

Đơn giản là, tại trong một kích này của đối phương, Ngọc Mãn Lâu lại có thể mơ hồ cảm thụ được mùi vị quen thuộc ! Giờ khắc này, Ngọc Mãn Lâu hầu như muốn hô to lên!

Lăng Thiên ở dưới một chưởng này của Ngọc Mãn Lâu, lực phản chấn lạnh mē kia, chấn cho hắn hầu như phải lảo không bỏ nhào một cái lật mình đi xuống, nội phủ quay cuồng một trận.

Đây là lần thứ hai từ khi Lăng Thiên xuất đạo tới nay, bị người lấy chưởng lực bức lui, lần trước tự nhiên là đối mặt một kích tuyệt thế của Tổng Quân Thiên Lý, Tổng Quân Thiên Lý là một người đỉnh cao đương đại, bại bởi hắn không phải là cái chuyện tình gì mất mặt, nhưng mà lần này chính là một kích gần như đánh lén kia, Ngọc Mãn Lâu còn phải ứng phó Lăng Kiếm ở chính diện lấy mạng đánh đổi, cuối cùng kết quả so đấu, mình lại không chiếm được thượng phong, tuy rằng mình cũng không có dùng hết sức. . . Thế nhưng, thực lực của Ngọc Mãn Lâu quả thực phải ở trên mình!

Chỉ là. . . số phận hắn phải chết của Lăng Kiếm đã được sửa lại!

Lăng Kiếm cứng rắn cùng liên hoàn cước xuất quỷ nhập thần của Ngọc Mãn Lâu liều mạng vài đạo, bản thân hắn vốn bị trọng thương, tại đây dưới cước pháp có lực đạo trầm trọng của Ngọc Mãn Lâu, mỗi lần va chạm một cái, trong miệng mũi sẽ lại có máu tươi tùy theo ứa đi ra.

Đợi cho Ngọc Mãn Lâu bay qua đỉnh đầu của hắn, thân thể của Lăng Kiếm hầu như đã mất đi phản khí lực cuối cùng, liền muốn mềm nhũn rơi xuống!

Lúc này Lăng Kiếm rốt cục rõ ràng sự cách biệt của mình cùng Ngọc Mãn Lâu, cho dù mình tại trạng thái đỉnh phong, cho dù là lấy ám sát sở trường nhất của mình mà ám toán, cũng tuyệt đối không cách nào đem được gia chủ Ngọc Gia này vào chỗ chết, nếu như không phải hắn vừa rồi đột nhiên biến chiêu, phỏng chừng mình đã chính thức bước lên đường tới tuổi vàng! Nhưng mà, trạng thái bây giờ của Lăng Kiếm cũng đã tới mức dầu hết đèn tắt rồi, trước tiên trên người bị bảy tám chỗ bị thương, lại phải đón đỡ vô số công kích của Ngọc Mãn Lâu, có thể nói là trong ngoài đều bị thương, tính mệnh thật như ngọn nến trước gió, tùy thời có thể tắt!

Nhưng tại giờ khắc này, Lăng Kiếm lần thứ hai giơ lên con mắt đã hết sức vô thần, ngoài ý muốn phát hiện ra con mắt lấp lóe phát ra tinh quang lộ ra ngoài hắc bào của hắc y nhân giữa không trung kia! Con mắt quen thuộc ! Con mắt thân thiết! Cũng là đôi mắt vì nó mà Lăng Kiếm cả đời phấn đấu!

Lúc này Lăng Kiếm đột nhiên tràn ngập hạnh phúc cực lớn! Ta lại gặp được công tử ! Hóa ra là công tử tới cứu ta !

Thân thể của Lăng Kiếm vốn đã dầu hết đèn tắt đột nhiên lại bộc phát sức sống dâng trào, thân thể mềm nhũn ngã giữa không trung rất nỗ lực , lại có thể cứng rắn một cái thay đổi tư thế, Huyền Thiết Kiếm trong tay chợt lóe lên quang hoa, lần thứ hai vẽ ra một đạo quang mạc, leng keng gõ lên các loại binh khí từ phía dưới đánh lên người, thân thể nương theo phản lực một cái, hướng giữa không trung ném lên cao cao!

Đơn giản là, trong tai của Lăng Kiếm, đột nhiên vang lên một cái thanh âm nho nhỏ gấp gáp mà quen thuộc : hướng về phía trước nhảy đi!

Dùng xong sức mạnh cuối cùng, một khắc người Lăng Kiếm vừa nhảy lên, liền đã lâm vào trong hôn mê! Nhưng tại một khắc lâm vào hôn mê, hắn lại cảm thấy cực kỳ an toàn, vô cùng an tâm ! Hắn biết, vô luận như thế nào, công tử của mình, tuyệt đối sẽ không làm cho thân thể của chính mình lại ngã trở lại!

Mình hắn phải chết lại sẽ không chết!

Thân thể của Lăng Thiên thoáng hạ xuống, chuẩn xác tiếp được thân thể nhảy lên của Lăng Kiếm, tay phải tìm tòi, trường kiếm nắm chặt trong tay Lăng Kiếm đã tới trong tay của hắn!

Ngọc Mãn Lâu hét lớn: “Vây công! Bắn cung! Gọi Âm Thanh Tử ! Toàn lực chặn giết, không được để cho người chạy!” Theo tiếng hét lớn, Ngọc Mãn Lâu hiểu rõ thực lực người mới tới tuyệt đối phải trên hắc y nhân trước kia, cho dù kém mình một chút, cũng kém tương đối có hạn, liền dẫn đầu vọt tới. Cao thủ của Ngọc Gia cũng tùy theo vây lấy mà lên! Nếu là để cho bọn họ hoàn thành vòng vây lần thứ hai, sợ rằng không chỉ có là Lăng Kiếm, liền ngay cả Lăng Thiên, bọn họ cũng có cũng đủ năng lực lưu lại ở tại chỗ này!

Thân thể của Lăng Thiên nhảy lên một cái ở giữa không trung, tuy rằng ôm một người, lại tựa như hành động không có bị nửa điểm ảnh hưởng, một kiếm chém xuống! Tại dưới sự thôi động nội lực của hắn, trên lên mũi kiếm thỉnh linh xuất hiện một đạo kiếm mang dài nửa thước!

Các chủ Vô Hối Các Ngọc Thành Sơn của Ngọc Gia vốn lao về phía trước sợ hãi cả linh hồn, liều mạng lui về phía sau, đồng thời trường kiếm lại tuột tay ra, bay đâm về Lăng Thiên! Hắn biết, nếu là làm cho kiếm quang kiếm quang của đối phương bắn trúng mình, như vậy, mặc kệ phe mình có bao nhiêu cao thủ, đều không cứu được mạng nhỏ của mình!

Phải thừa nhận, ứng biến của hắn là tương đối chính xác !

Đương nhiên, sự chính xác này là phải thành lập tại trên cơ sở Lăng Thiên thực sự muốn công kích hắn !

Trong mắt Lăng Thiên lóe ra một mảnh ý trào phúng , kiếm mang phun ra nuốt vào trên trường kiếm kia đột nhiên biến mất, một kiếm chém lên trường kiếm bay tới, “đương” một tiếng vang lớn, lạnh lạnh cực kỳ rõ ràng!

Ngọc Mãn Lâu giận dữ, quát dẹp đường: “Ngăn cản hắn! Hắn muốn mượn lực bỏ chạy!”

Đáng tiếc, đã chậm!

Lăng Thiên ôm Lăng Kiếm, dựa vào lực phản chấn của một kích vừa rồi, thân thể nhảy lên cao một cái, vọt tới không trung, đạt tới độ cao bốn trượng! Vị trí này, cách tường vây của Ngọc Gia, đã không còn tới ba trượng!

Nhưng vào lúc này, một đạo quang hoa lóe sáng đột nhiên từ trên một gốc cây đại thụ ngút trời ở ngoài tường vây của Ngọc Gia bắn đi ra! Thế như sét đánh, hào quang lóe ra, trong chớp mắt đã tới bên người Lăng Thiên rồi, lại có thể giống như là có linh tính, vòng quanh Lăng Thiên mà bay một vòng.

Ngọc Mãn Lâu giận dữ, biết đây là phương pháp chạy thoát thân của đối phương, không có kêu gào nữa, đề tụ nội lực toàn thân, cố sức đạp một cái, phi thân lên, như sao băng hướng hai người Lăng Thiên giữa không trung đánh tới, cùng lúc đó, đám thiết tiễn , phi đao của hộ vệ Ngọc Gia cũng từ bốn phương tám hướng bay tới, như trăm sông đổ ra biển, mục tiêu chỉ có một, đó chính là Lăng Thiên!

Thế lên không của Lăng Thiên đã tới cuối cùng, nhưng phía Lê Tuyết bên kia mới bắt đầu phát lực, còn chưa tới kịp kéo thân thể của Lăng Thiên!

Chính là một cái chớp mắt lực cũ đã hết, lực mới lại sinh!

Ngọc Mãn Lâu thể tới cực nhanh, lựa chọn thời cơ cũng đúng lúc, hắn đã tới trước người Lăng Thiên rồi, tả hữu song chưởng mang theo thế như sấm vang chớp giật , hung hăng đánh rớt!

452. Chương 79: Lần Thứ Hai Gây Xích Mịch

Lăng Thiên khua trường kiếm một vòng, kinh phát ra một đạo quang hoa, kiếm quang khắp bầu trời bảo vệ thân thể, hướng Ngọc Mãn Lâu ở trước mặt đâm ra ba kiếm!

Ám khí đầy trời dưới sự phản kích của nội lực trong kiếm quang của Lăng Thiên, đều hướng về bốn phía tản mát ra, nhất thời vang lên một hồi kêu thảm thiết. Ngọc Mãn Lâu không từ chối chút nào cùng Lăng Thiên đối chiến ba chiêu, thân thể không lùi mà tiến tới, xoay tròn hóa giải lực của Lăng Thiên, trái lại tiến gần một chút. Hắn biết, mình chỉ cần thoáng buông lỏng, hai người kia đêm nay cũng đừng mơ tưởng giữ lại được!

Nhưng vào lúc này, thân thể của Lăng Thiên vốn đã hết lực phải trầm xuống đột nhiên quỷ dị nổi lên về phía sau. Nhưng theo thể lùi về phía sau, đạo quang hoa quán trên người của hắn lại đột nhiên từ trên người hắn rớt xuống.

Thân thể Ngọc Mãn Lâu ở giữa không trung mạnh mẽ xoay một cái, xoát đuổi theo, đuổi ra đơn chưởng, liền đem đạo quang hoa kia chụp vào trong tay, chỉ cảm thấy chạm vào mềm ẩm, lại có thể là một khối ôn ngọc thượng giai! Có khác một cổ lực lôi kéo khác, tựa hồ có vật gì ở trên mặt.

Thân thể của Lăng Thiên vốn sau khi lui lại đột nhiên tới gần, một kiếm chém vào khoảng không giữa hai người trong lúc này, Ngọc Mãn Lâu chỉ cảm thấy trong tay không còn lực kéo gì, hiển nhiên Lăng Thiên dùng một kiếm chặt đứt dây rồi. Khoảng cách giữa hai người nhất thời giật lại. Ngọc Mãn Lâu thể đi đã hết, trong lòng thở dài một tiếng, vừa muốn cuốn thân thể rơi xuống đất, lại cảm thấy trước mặt kinh phong vũ vũ, Lăng Thiên một chưởng hướng về bên phải Ngọc Mãn Lâu đánh tới, chưởng phong vũ vũ, hiển nhiên uy lực cực lớn! Lại có thể chủ động xuất kích!

Ngọc Mãn Lâu cười lạnh một tiếng, giơ chưởng tiếp đón, lúc này mới phát hiện mình đang cầm ngọc bội, tâm niệm khẽ động, ngọc bội tuột tay bay ra, hướng Lăng Thiên ném tới, thể tới cực nhanh, mang theo tiếng gió vũ vũ, nếu là Lăng Thiên đón đỡ, liền giống như là cùng Ngọc Mãn Lâu liều mạng một chưởng. Huống hồ, Ngọc Mãn Lâu tại trên một lực ném này, còn bỏ thêm vào một cổ lực đạo quay về khác. Nếu là đánh hụt, hắn có nắm chắc ngọc bội lại tự động quay về đến trong tay mình. Theo ngọc bội phát ra, hữu chưởng của Ngọc Mãn Lâu lần thứ hai bỏ ra!

Nhưng ở giờ khắc này, Ngọc Mãn Lâu lại đột nhiên thấy được ánh mắt của đối phương. Không khỏi trong lòng rung mình: trong mắt đối phương lại có thể lộ ra một tia đắc ý. Vì sao? Vì sao hắn đắc ý? Có chỗ gì đáng để đắc ý? Chẳng lẽ, đối phương lại có thể là có cái quỷ kế gì chăng?

Khi Ngọc Mãn Lâu trong bụng đầy khả nghi, Lăng Thiên đối với một chưởng của Ngọc Mãn Lâu kích tới lại có thể không né tránh chút nào, nghiêng người lấy thân thể đón đỡ một chưởng này, kêu lên một tiếng đau đớn, hóa chưởng thành chỉ, một ngón tay bắn ra, kinh phong bén nhọn lướt qua, khối ngọc bội trong suốt nhất thời nứt ra thành bảy tám mảnh, văng ra tứ tán.

Ngọc Mãn Lâu nhất thời hiểu ra, hoá ra mục tiêu của đối phương, lại có thể là hủy diệt một khối ngọc bội này! Vì sao? Chẳng lẽ ngọc bội lại có cái huyền cơ gì khác sao?!

Ngọc bội!

Ngọc Mãn Lâu đột nhiên nhớ tới cái gì đó, sắc mặt đại biến!

Lăng Thiên không nói một lời, đang muốn theo lực kéo của Lê Tuyết từ thiên tầm ti quán tại bên hông của mình mà rời khỏi, lại đột nhiên phát hiện tại chỗ ngọc bội nổ ra, có một điểm đen nho nhỏ hướng về phía mình phụt ra tới, tâm niệm khẽ động, một nắm liền chụp trong tay.

Đúng lúc này, Lăng Thiên chỉ cảm thấy bên hông chặt căng, ngay sau đó cả người tựa như cười mây đạp gió bay đi ra ngoài.

Ngọc Mãn Lâu tuy rằng nội lực tinh thâm, nhưng cũng không thể tại giữa không trung ngưng lại lâu dài, một ngụm chân khí đã dùng hết, thân thể phải rơi xuống phía dưới. Phía dưới, vài đạo kinh phong xen lẫn cùng trường mâu đạo kiếm ..., đều hướng tới trên người Lăng Thiên đánh tới, mười một tên đại đầu lĩnh của Ngọc Gia cũng hầu như đồng thời xuất thủ!

“Đương đương đương” vài tiếng vang lên, Lăng Thiên huy kiếm đón đỡ chỉ là thời gian hai ba giây, thân thể ở dưới sự kéo toàn lực của Lê Tuyết, đã ra khỏi đại viện của Ngọc Gia, rơi vào trên đại thụ, một tiếng huýt sáo, hai người đồng thời phóng người lên, khi đám người Ngọc Gia đều bay lên đầu tường vây, hai người lên xuống mấy cái, đã nhanh chóng biến mất trong bóng đêm !

Ngọc Gia toàn lực chặn lại, ở trong đại viện của Ngọc Gia, lại có thể để cho địch ung dung rời đi!

Ngọc Mãn Lâu sắc mặt xanh đen!

“Đem các mảnh vỡ của ngọc bội đều hợp lại tìm hiểu cho ta! Ngay cả một chút mảnh nhỏ cũng không được bỏ qua! Trước hừng đông, ta muốn một kết quả!” Về mặt Ngọc Mãn Lâu sát khí tuyên bố ra mệnh lệnh, hẳn đã nghĩ đến, đối phương ở trước khi rời đi thà rằng cứng rắn chịu một chưởng của mình, cũng muốn đem ngọc bội kia hủy diệt, trong đó chắc chắn có ẩn tình! Nói không chừng, trên khối ngọc kia có cái bí mật gì cũng chưa biết chừng.

Sau đó tới tên hắc y nhân này rõ ràng là chưa dùng hết toàn lực, hơn nữa, võ công tựa hồ hẳn là không ở dưới mình, tới đa cũng chỉ kém một chút mà thôi. Trên thế gian hiện nay, có mấy người có thể đạt đến mức này chứ? Lăng Thiên sao? Nhớ tới người này, Ngọc Mãn Lâu cười “xuy” một tiếng, Lăng Thiên tuy rằng lợi hại, nhưng hẳn là còn chưa đạt đến một mức này mới đúng, cho dù hẳn từ trong bụng mẹ đã bắt đầu luyện võ công, cũng khó mà đạt được cảnh giới như vậy.

Sau khi Tam đệ Ngọc Mãn Thiên trở về, về mặt võ công của Lăng Thiên, Ngọc Mãn Lâu đã từng tỉ mỉ hỏi qua, theo miêu tả của Ngọc Mãn Thiên, võ công của Lăng Thiên quả thực kinh người, thậm chí còn thoáng trên Tam đệ của mình, nhưng cũng sẽ không vượt hơn nhiều lắm.

Kết hợp với biểu hiện của Lăng Thiên mà mình thấy trên chiến trường, trong lòng Ngọc Mãn Lâu đã có kết luận. Mà lấy tuổi của Lăng Thiên tới tính toán, có công lực bậc này đã có thể nói là kinh thể hải tặc, đủ để có thể được cho là nhân vật thiên tài ngàn năm hiếm có. Nhưng cũng tuyệt đối còn chưa đạt được trình độ bậc đó của hắc y nhân kia!

Hơn nữa, nghe Ngọc Mãn Thiên miêu tả cùng trong ấn tượng của mình, võ công của Lăng Thiên hẳn là đi một đường dương cương, cùng hắc y nhân kia cũng không phải cùng thống nhất một phương pháp. Như vậy hắc y nhân này rốt cuộc là nhân vật phương nào??

Nhớ tới công pháp mà đối phương sử dụng khi giao thủ vừa rồi, cái loại cảm giác quen thuộc loáng thoáng trong lúc đó, làm cho Ngọc Mãn Lâu không khỏi lâm vào trong trầm tư thật sâu. Vài lần đối chưởng, công lực của đối phương đều là phân ra thành vài lần, lần lượt triển khai trùng kích đối với mình. Loại cảm giác này... như sóng của Trường Giang, một sóng tiếp một sóng, một sóng cao hơn một sóng, không hết không dừng, càng ngày càng mãnh liệt...

Hơn nữa, không chỉ có loại cảm giác này, khi công lực của đối phương đánh ra, tựa hồ có một loại cảm giác lôi kéo mơ hồ, tựa như là thân thể ở trong nước, đứng không vững ...

Nội lực của đối phương gần với âm nhu nhất mạch, tựa hồ khẳng khẳng che dấu cái gì đó mà chưa đem hết toàn lực...

Giấu đầu hở đuôi!

Ngọc Mãn Lâu hừ một tiếng nặng nề, trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang: thật sự đem Ngọc Mãn Lâu ta coi như kẻ ngu si phải không?

Có điều là việc bọn họ đào tẩu lúc cuối cùng như thế nào? Cho dù là quần dây thừng tại bên hông, vậy cũng có thể nhìn ra được mới đúng, lấy thị lực của đám người mình, cho dù là ở ban đêm, cũng tuyệt đối không thể không nhìn thấy. Mà dây thừng có thể thừa nhận trọng lượng của hai người, có thể tể tới đó đi? Nhưng một mực không có nửa điểm phát hiện, thật là là kỳ quái !

Từ nay về sau, sợ rằng phải đề phòng sự trả thù thảm liệt của Đệ Nhất Lâu ! Ngọc Mãn Lâu nghĩ tới đây, không khỏi thổ dài.

“Gia chủ.” Mười một vị đại đầu lĩnh xúm lại, mỗi người đều là ngượng ngùng, có chút cảm giác trên mặt không ánh sáng. Tối nay, mọi người hầu như là toàn bộ lực lượng cao tầng của Ngọc Gia vây kín, không chỉ

bị giết bị thương nhiều người, cuối cùng lại có thể để cho đối phương trốn thoát, người người đều là xấu hổ không thôi, trong lòng càng vô cùng phẫn nộ, tựa hồ bị người đánh một cái vang dội lên trên mặt. Hướng Tiêu Các Các chủ Ngọc Chiêm Phong càng là vẻ mặt bi phẫn, trong tay ôm thi thể không trọn vẹn của nghĩa đệ, cả mắt đều là cừ hận.

“Luận võ công, trong các người ít nhất có bốn người đã hơn Đệ Nhất Lâu lâu chủ; luận về số lượng, lại càng hơn xa.” Ngọc Mãn Lâu thở dài, trầm giọng nói: “Tại đây dưới ưu thế tuyệt đối, vẫn để cho đối phương đào tẩu, có đúng cảm thấy trên mặt không còn thể diện gì phải không?”

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ xấu hổ, không khỏi cúi đầu.

“Thời kỳ thái bình quá lâu, chung quy sẽ có tật.” Ngọc Mãn Lâu lo lắng nói: “May mà lần này không làm cho gia tộc tận diệt, cũng đã không tồi. Các vị tiếp tục nỗ lực đi.”

Mọi người sắc mặt đại biến, nhất tề quỳ xuống: “Xin gia chủ giáng tội.”

“Đứng lên đi!” Ngọc Mãn Lâu thở dài, lắc đầu, nói: “Ta thất vọng.” Nói rồi, tự bản thân xoay người đi, lưu lại cho mọi người một cái bóng lưng. Tuy rằng không có lưu lại được hai người kia, nhưng nhờ việc này gõ tỉnh mọi người một chút, vẫn là có lợi. Miễn cho đám gia hỏa đóng cửa xưng tên này, tự cho mình là thiên hạ đệ nhất; có loại tâm tính này, sớm muộn sẽ thiệt thòi lớn! Trải qua một lần giáo huấn này, tin rằng mọi người đều sẽ thu liễm đi một ít, đã đem đại chiến của gia tộc tới cùng thiên hạ phân tranh mà nói, khó mà không phải là một chuyện tốt.

Không bao lâu, thanh âm của Ngọc Mãn Lâu truyền ra: “Lập tức triển khai hành động diệt sạch đã sắp xếp từ trước! Lục soát toàn thành! Khi toàn bộ mảnh vỡ của ngọc bội được ghép lại, lập tức đưa đến thư phòng cho ta, không được quên mảy may.”

Mọi người trong lòng rung mình, cùng kêu lên đáp ứng. Thấy việc tối nay, gia chủ thực sự động nộ. Đã gần mười năm chưa thấy gia chủ thất thổ như vậy, nếu là trong hành động diệt sạch này vẫn không thể làm cho gia chủ thỏa mãn, sợ rằng ngày lành của mọi người cũng ra đi. Nghĩ đến nghiêm phạt của gia chủ, tất cả mọi người đều không tự kìm hãm được mà rung mình một cái.

Mọi người còn chưa rời đi, một bạch y nhân từ bên trong phòng vội vã đi ra, hành lễ, nói: “Gia chủ đặc biệt phân phó, gia quyến của nhị Các chủ tiếp nhận vào đại viện Ngọc Gia, do Ngọc Gia hành chính tổng hợp cung cấp nuôi dưỡng, tất cả chi phí, cùng hai nhà giống nhau. Chuyện tang lễ, Đại Các chủ cùng Đại Cung Phụng toàn quyền xử lý, đến lúc đó, gia chủ sẽ đến dự tang lễ. Từ nay về sau, nếu có người dám khinh miệt người nhà nhị Các chủ, giết không tha!”

“Đa tạ long ân của gia chủ!” Mọi người trong lòng vừa hối hận vừa cảm kích, gia chủ đối với chúng ta ân điển như trời cao đất rộng vậy, chúng ta nếu là vẫn không thể hoàn thành giao phó của gia chủ, vậy thật đúng là không bằng chết đi còn tốt hơn! Nhất là Ngọc Chiêm Phong càng cảm động đến rơi lệ đầy mắt, tin tưởng nếu lúc này, Ngọc Mãn Lâu muốn hấn đi chết, hấn cũng sẽ không có chút do dự nào!

Ai cũng không biết, khi trở lại trong thư phòng, Ngọc Mãn Lâu đánh một chuông nặng nề lên trên bàn, chòm râu dưới hàm không gió tự động rung rung, trong miệng gằn ra bốn chữ: “Thiên! Phong! Chi! Thủy!”

Nhưng đồng thời đến đây, Ngọc Mãn Lâu lại cũng không tự kìm hãm được mà khả nghi đầy bụng.

Chẳng lẽ nói, đối tượng hợp tác của Đệ Nhất Lâu kỳ thực là Thủy Gia, võ công của hắc y nhân hiện thân sau vô cùng cao minh, nếu không phải để che giấu thân phận, chưa dùng hết toàn lực, nếu liều mạng mình cũng vị tất có thể chiếm được thượng phong, hấn tuy rằng có thể che giấu võ công của bản thân, nhưng ngàn năm qua, bốn gia thu nhận sử dụng võ công của Thủy Gia đặc sắc cũng không ít, võ công bên trong của người kia rõ ràng chính là chí nhu chi mạch, cực giỏi lấy xảo tiêu lực, võ công đặc biệt như vậy há lại có thể che giấu đơn giản như vậy được ...

453. Chương 80: Như Thủy Chi Nhu

Nhưng nghĩ tới điểm này, Ngọc Mãn Lâu càng thêm không giải thích được: chỉ là, nếu Đệ Nhất Lâu cùng Thủy Gia là quan hệ hợp tác, có cần phải liều mạng như thế để cứu một ngoại nhân không? Cho dù là lôi kéo, thu lấy nhân tâm, cũng là quá mạo hiểm, nếu là ta sớm chú ý tới hai người tới sau, làm ra bố trí, đem bắt toàn bộ, cũng không phải là việc khó, lại hoặc là nói, Đệ Nhất Lâu căn bản là là Thủy Gia thành lập, vậy thực lực của Thủy Gia ắt phải phán đoán lại một lần nữa! Có Đệ Nhất Lâu phụ trợ cho Thủy Gia, thực lực quả thật không phải chuyện đùa ! Chậm đã, tựa hồ còn có một loại khả năng, loại khả năng này mới là càng ăn khớp phù hợp hơn...”

Ban đêm, trong Minh Ngọc Thành lần thứ hai dấy lên một hồi gió tanh mưa máu, từ sau lần ám sát quy mô lớn, một đám quan viên vừa tiếp nhận chức vụ, lần thứ hai nghênh đón họa sát thân cùng trước đó như nhau ! Bất đồng duy nhất với lần trước chính là, lần này người chết càng nhiều, tình huống cũng thảm liệt hơn, toàn thành trên dưới hơn bảy mươi vị quan viên bị giết, phủ đệ nơi ở cũng bị lửa to đốt cháy, mà thế lửa to lớn, kéo dài ánh sáng, chừng mấy trăm hộ gặp tai họa, hơn mấy trăm người bị lửa to thiêu chết bỏng.

Nghe đồn, liền ngay cả Ngọc Gia cũng sẽ không ngờ, ở trong việc bị tập kích này cũng có tổn thất rất nặng, đại viện của Ngọc Gia, ánh lửa tận trời, càng có vô số người tận mắt nhìn thấy rồi. Thế lực lớn nhất của Minh Ngọc Thành lại cũng bị người tập kích, này hầu như là chuyện lớn trăm năm hiếm thấy, trong lúc nhất thời, người người trong toàn thành trên dưới đều cảm thấy bất an, mà Minh Ngọc Thành đã hạ lệnh nghiêm cấm, cấm vệ quân vốn thuộc hoàng gia hiện giờ lại do Ngọc Gia chỉ phối huyết tủy khắp toàn bộ Minh Ngọc Thành, nghe nói là Ngọc Gia gia chủ bởi vì bị tập kích mà giận tím mặt, phái ra rất nhiều cao thủ trong phủ lục soát bắt hung thủ, trong lúc nhất thời, phố lớn ngõ nhỏ trong Minh Ngọc Thành đều là bạch ngọc cao thủ của Ngọc Gia áo bào trắng phiêu phiêu, tử ngọc cao thủ tử sam xuyên toa qua lại, toàn bộ Minh Ngọc Thành, thật sự là thần hồn nát thần tính, trông gà hoá cuốc.

Minh Ngọc Thành thường ngày hầu như không nhạt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa lúc này lại bao phủ một bầu không khí giết chóc vô biên!

Không ngừng mà có một bên kêu to oan uổng, một bên chịu quyền đâm cước đá của người bị quan binh trói bắt lấy tới, tống vào nhà giam. Phàm là người dám phản kháng, bất luận mức độ phản kháng ra làm sao, vậy đó là cục diện thảm liệt một đao chém thành hai đoạn, máu tươi giàn giụa, bốn cửa thành gắt gao đóng chặt, không cho phép bất cứ kẻ nào ra vào, ngay cả sứ giả khắp nơi bây giờ thân ở Minh Ngọc Thành, cũng bị quản chế nghiêm ngặt, còn mỹ danh gọi là “bảo hộ” !

Minh Ngọc Thành, gần trăm năm qua, lần đầu tiên lâm vào trong khủng hoảng phi thường.

Sắc trời dần dần sáng lên, ánh rạng đông bắt đầu từ nơi xa tới một chút ánh sáng trắng bạc, ánh sáng mặt trời lại như mỗi ngày, chậm rãi chiếu tỏa khắp thiên hạ, một đêm lại tới phút cuối cùng.

Trong thư phòng Ngọc Gia, Ngọc Mãn Lâu nhìn ngọc bội bày đặt ở trước mặt mình, sắc mặt âm trầm, trước mặt hắn, vài tên đại đầu lĩnh kính cẩn đứng ở nơi đó, không nói được một lời.

Mà đại đầu lĩnh chuyên việc canh phòng cúi đầu xuống, vẻ mặt trắng bệch, trên trán không nhịn được toát ra mồ hôi hột, cũng không dám duỗi tay ra một chút lau đi.

Khối ngọc bội vỡ mở tung kia, gần như hoàn chỉnh được ghép lại ở tại trên mặt bàn, lở mờ có thể thấy được đồ văn mờ hồ trên mặt, chính là một mảnh sóng nước mênh mông, phía dưới, có dòng chữ nhỏ, thiết hoa ngân câu điêu khắc ở trên mặt: Như Thủy Chi Nhu!

Nếu là Thủy Thiên Nhu ở chỗ này, tất nhiên sẽ nhận ra được, khối ngọc này, chính là hồi đó khi mình rơi vào trong tay Lăng Thiên, đã chính tay đưa cho hắn, chính là Thủy Gia truyền gia chi bảo —— Thiên Tâm Ngọc!

Nhưng Thủy Thiên Nhu tuy rằng không ở chỗ này, nhưng mà ở đây lại cũng không thiếu nhân vật biết xem hàng.

“Các vị đối với khối ngọc có cái ấn tượng gì? Có gì hãy nói thẳng.” Ngọc Mãn Lâu bất động thanh sắc chỉ vào Thiên Tâm Ngọc đã vỡ thành hơn mười mảnh không cách nào chữa trị này, nhàn nhạt hỏi.

“Tựa hồ. . . Tựa hồ... cùng ngọc bội trên người Băng Nhan tiểu công chúa rất giống nhau! Thuộc hạ nhớ kỹ tình cảnh tiểu công chúa lúc còn nhỏ mang một khối bảo ngọc chạy loạn trên sân, mơ hồ đó là cái hình dạng này, đúng rồi, chính là hình dáng này, hầu như là giống nhau như đúc.” Một hắc y nhân mập mạp đuổi cái cổ ra, tỉ mỉ lại nhìn rõ một chút, mới xác định nói.

“Không sai!” Ngọc Mãn Lâu gật đầu : “Khối ngọc trên người Băng Nhan, cũng là bảo ngọc như vậy, cũng là truyền gia chi bảo của Ngọc Gia ta, đã truyền thừa gần nghìn năm. Nghìn năm trước, hai đại gia tộc suất lĩnh cao thủ trong tộc lần đầu tiên quyết chiến tại sơn mạc; ở trên núi, gia chủ hai nhà chiến đến cuối cùng, song song rơi xuống trong một cái sơn động, trong sơn động có một bộ hài cốt, theo như di thư để lại trên thạch bích, lại có thể là hài cốt của một đời đế vương vô lâm Quân Vô Hối; bên cạnh bày hai khối ngọc bội giống nhau như đúc. Một khối mặt trên chính là vài đám mây, có khắc bốn chữ “Như Vân Chi Nhuận” ; một khối khác trên mặt còn lại là mệnh môn sóng nước, đồng dạng có khắc bốn chữ.”

Ngọc Mãn Lâu dừng lại câu chuyện, nhìn một vòng chung quanh, thần nhiên nói: “Đó là “Như Thủy Chi Nhu” này, mà bí mật trong đó trừ gia chủ hai nhà ra thì không ai được biết, cho dù là chính người được mang ngọc, cũng không ngoại lệ, ví dụ như Băng Nhan tuy rằng biết ngọc bội nàng mang theo phi thường quý giá, lại cũng không biết rõ lai lịch.”

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ! Theo như lời của Ngọc Mãn Lâu, một chuyện này chính là bí ẩn nghìn năm trước, nhưng lại là bí mật chỉ có gia chủ mới có tư cách biết đến, trước đây tất cả mọi người tự nhiên là chưa từng nghe nói qua, bây giờ mới biết được, khối ngọc bội trên cổ tiểu công chúa Ngọc Băng Nhan của Ngọc Gia lại có thể còn có lai lịch như vậy.

Ngọc Mãn Lâu chậm rãi nói tiếp: “Ở chỗ bày ngọc bội, trên thạch bích có khắc mười sáu chữ : Phân ly song ngọc, chúng sinh đồ thán; song ngọc quy nhất, thiên hạ nhất thống!’ Trừ cái đó ra, liền không còn có vết tích khác. Nhìn thấy bốn chữ “Thiên hạ nhất thống”, lúc đó tổ tiên cùng tổ tiên của Thủy Gia đồng thời tiến lên cướp giật, nhưng thực lực hai người tương đương, cuối cùng đều chỉ đoạt được một khối.”

Trong lòng mọi người nghĩ đến: không chỉ nói là hai vị tiền bối, cho dù đổi lại bất cứ người nào trên thế gian, nhìn thấy mười sáu chữ này cũng tất sẽ không nhịn được tiến lên tranh đoạt.

Thiên hạ nhất thống, bốn chữ này có mê hoặc lớn đến cỡ nào a!

“Đấu đến cuối cùng, hai người đều là tới tình trạng dầu hết đèn tắt; thấy đấu tiếp nữa cả hai đều sẽ bại vong, không ai có thể may mắn tránh khỏi, hai người mới bắt đầu dĩ dừng tay. Cũng ước định mười năm sau, hai nhà so đấu một lần, quyết định sở hữu của ngọc bội, người thua phải giao ra ngọc bội.”

“Nhưng hai người dù sao thụ thương quá nặng, sau khi trở lại trong nhà, chỉ kịp vội vã hướng gia chủ kể nhiệm nói vài lời di ngôn, rồi đều tự buông tay về trời tây. Cũng làm thành cục diện Thủy Ngọc nhị gia hoàn toàn đối địch! Sau lại có hai đại môn phái Thiên Ngoại Thiên cùng Vô Thượng Thiên liên thủ tạo áp lực, sau khi biết được bí mật của ngọc bội này, đem so đấu của hai nhà ra lệnh cưỡng chế trở thành mỗi một giáp(60 năm) một lần. Người thắng được hưởng quyền lợi giữ khối ngọc bội khác trong thời gian mười năm, nếu là sau mười năm vẫn như cũ không thể tìm hiểu bí mật này, liền đúng hẹn đem ngọc bội trả cho chủ cũ, đợi đến ước hẹn một giáp tiếp theo lại phân định thắng bại! Nếu có một phương không tuân thủ ước hẹn, mưu toan nuốt hết, sẽ có hai đại môn phái Vô Thượng Thiên cùng Thiên Ngoại Thiên liên thủ chủ trì công đạo.”

“Tranh giành ngọc bội là tranh đoạt của hai nhà Thủy Gia cùng chúng ta, bọn họ dựa vào cái gì mà tới nhúng tay, thế ngoại kỳ môn có thật quá bá đạo hay không! Đáng đời Thiên Ngoại Thiên bị diệt, Vô Thượng Thiên cũng không tốt được, nếu lần này Giang Sơn Lệnh Chủ truy sát Lăng Thiên thất bại, xem bọn hắn còn có tư cách được xưng thiên hạ đệ nhất môn phái hay không!” Có mấy người Ngọc Gia trưởng lão trước sau đều lần lượt nói.

Ngọc Mãn Lâu cười khổ một tiếng: “Thực lực chính là tất cả, Ngọc Gia ta từng từng Thiên Tinh đại lục đã hơn nghìn năm, được xưng Thiên Tinh đệ nhất thế gia, thực lực bây giờ bằng được lúc đó sao? Thiên Ngoại Thiên sở dĩ bị diệt cũng là bởi vì thực lực cùng với giá trị con người không phù hợp! Đáng tiếc, thực lực của Vô Thượng Thiên vẫn là quá cường đại, trưởng lão Ngọc Siêu Trần, được công nhận là đệ nhất thiên tài võ học của Ngọc Gia ta ba trăm nay qua, không phải là chết ở trong tay cao thủ của Vô Thượng Thiên sao? !”

“Ngọc Siêu Trần trưởng lão là kỳ tài ngút trời, khi đó chết, nói không chừng chính là bị người của Vô Thượng Thiên vây công đánh tử, bọn họ lại có thể phái một người xem tướng đem di thể của Siêu Trần trưởng lão tặng trở về, rõ ràng chính là thị uy, lúc đó, nếu không phải gia chủ phân phó chúng ta không được làm bừa, chúng ta đã sớm đem tên nghèo kiết hủ lậu kia phân thân dưới loạn đao rồi!” Một gã cao thủ Ngọc Gia nói.

“Sự thực cũng không phải là như vậy, ta cùng với Đại trưởng lão đã từng tỉ mỉ kiểm tra qua di thể của Siêu Trần trưởng lão, trưởng lão là bị một người dùng lực đánh chết, ở trên thi thể của hắn, chỉ có hai cái chưởng ấn giống nhau như đúc. Một bên ngực trái, một bên ngực phải, tả hữu đều là gãy toàn bộ xương sườn. Hơn nữa, Siêu Trần trưởng lão quần áo chỉnh tề, ngay cả tóc cũng không rối, bởi vậy có thể thấy được, giao thủ thậm chí có thể không tới mười chiêu! Đây là loại thực lực khủng bố cỡ nào! Thiên hạ lại có người có thực lực khủng bố như vậy!” Ngọc Mãn Lâu chính là trong lời nói để lộ ra một tia kinh hãi.

“Không tới mười chiêu? ! Điều này sao có thể!” Tất cả mọi người sợ ngây người!

“Cho nên, một khắc bắt đầu khi ta nhờ đến Ngụy Thừa Bình phát ra Giang Sơn Lệnh, liền nhận định Lăng Thiên hẳn phải chết, hắn không có cơ hội sống sót, thế gian hẳn là không ai có thể thoát được truy sát của Lệnh Chủ ! Cho nên, ở trước khi chúng ta chưa có đủ thực lực, Vô Thượng Thiên thủy chung vẫn là cấm kỵ của chúng ta !” Ngọc Mãn Lâu kiên quyết nói.

“Trở lại chuyện chính, ngàn năm qua, hai khối ngọc bội này ở trong Thủy Ngọc hai nhà chúng ta qua tay qua lại vô số lần, trước sau như một vẫn không có người nào có thể khám phá ra trong đó có cái bí mật gì. Chín thành chín, cũng cho rằng này chỉ là Quân Vô Hối cùng hậu nhân làm ra một cái vui đùa. Cho nên, ba trăm năm gần đây, so đấu giữa hai nhà cũng liền thành phân thắng bại đơn thuần, cho dù người thắng, cũng không còn đưa ra yêu cầu muốn ngọc bội, nhưng lại làm truyền gia chi bảo truyền giữ lại, lại bởi vì ngọc này chính là một khối noãn ngọc dị chủng, đối với người có thân thể yếu rất có ích, cho nên ta đã đem nó ban tặng cho Băng Nhan. Bởi lần chiến đấu một giáp này sắp tới, lão phu cũng lại đột nhiên nhớ tới cái chuyện cũ này, từ lúc năm năm trước liền đã ước định, một giáp chi chiến lần này, lần thứ hai đem khối ngọc bội này làm tiền đặt cược. Lão phu vốn tưởng rằng, bí mật mà tiền nhân không thể khám phá, Ngọc Gia chúng ta bây giờ nhân tài đông đúc, chưa hẳn đã không thể khám phá. Nghĩ không ra, đánh một trận, khối ngọc bội này đã tới trên bàn của ta rồi.” Ngọc Mãn Lâu cười khổ một tiếng: “Lại có thể đã bị phá thành mảnh nhỏ.”

“Gia chủ thật sự cho rằng khối này là khối ngọc bội của Thủy Gia?” Đại Cung Phụng lấy tay phải vuốt bộ râu bạc, cau mày: “Lão phu xem ra, cũng chưa chắc...”

“Ồ? Đại cung phụng vì sao cho là như vậy?”

“Lão phu nghĩ đến một điều quan trọng là, Thủy Gia sao có thể khinh địch như vậy chứ? Tiện tay liền ném ra khối ngọc quý? Hơn nữa, nếu như đây thực sự là khối ngọc bội đó, đến lúc quyết chiến mười năm nếu như chúng ta vẫn không thể khám phá bí mật này thì cũng đem trả về chủ cũ thôi. Sao hắc y nhân cứ muốn hủy diệt bảo vật gia truyền này? Đó chẳng phải là tự mình hại mình sao?” Đại cung phụng gãi gãi đầu nói “Lão hủ cho rằng, có thể ngọc bội này có gì bất thường chăng?”

454. Chương 81: Suy Đoán Bí Ẩn

“Ngọc bội hẳn là không có gian trá, cũng không phải là giả.” Ngọc Mãn Lâu nhíu mày: “Trước đó, chuyện tình liên quan tới khối ngọc bội này chính là bí mật lớn nhất của hai nhà chúng ta, ngay cả hình dạng của khối ngọc bội này, cùng đồ văn trên mặt, có thể biết đến cũng chỉ có rất ít mấy người mà thôi. Ngoại trừ nhân vật trung tâm của hai nhà, tuyệt đối không có người biết.”

Vừa nghe lời ấy, trên mặt mọi người đều là hiện lên vẻ cảm động, những lời này của Ngọc Mãn Lâu, nhìn như vô tâm mà nói như vậy, lại biểu lộ ra tín nhiệm lớn nhất của hắn đối với mọi người đang ngồi ở đây, không thể tự chủ được đều là sinh ra cảm kích tự nhiên.

“Đã như vậy, đã có thể thực sự là đánh giá không ra...” Mọi người đồng thời nhú mào, đau khổ suy tư.

“Có thể là bởi vì người kia nóng ruột cứu người, trong tay lại không có vật khác, liền cầm ngọc bội này ném vọi; mà hắn lại tuyệt không nghĩ tới ngọc bội này lại có thể bị gia chủ đoạt được, nhất thời dưới tình thế cấp bách, lại không muốn bại lộ thân phận, cho nên mới hủy diệt ngọc bội hay không?”

Mọi người thảo luận một hồi lâu, cũng hiểu được tình huống hiện tại, cũng chỉ có một cái suy đoán này tựa hồ có thể chấp nhận được, không khỏi đều gật đầu.

Nhưng bất luận như thế nào, mọi người cũng khẳng định một điểm. Đó chính là, hành động tối ngày hôm nay, tất nhiên là Thủy Gia làm chủ. Điểm này tin rằng đã không thể nghi ngờ! Từ Ngọc Mãn Lâu cho đến những người khác, không ai hoài nghi cái suy đoán này.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều là lòng đầy căm phẫn, đối với hành vi đề tiện của Thủy Gia chửi bới không ngừng, nhất là đối với việc Thủy Gia lại có thể thuê Đệ Nhất Lâu tới cùng Ngọc Gia đối nghịch càng căm thù đến tận xương tủy!

Mọi người đang hăng say mắng, đột nhiên một người nói: “Gia chủ, Đệ Nhất Lâu có thể chính là do Thủy Gia thành lập hay không? Nếu là thế lực thông thường, nào có lá gan lớn như vậy dám đối nghịch cùng Ngọc Gia chúng ta? Tuy nói sát thủ cầm tiền làm việc, nhưng ngay cả bắt được tiền, cũng phải có mạng mới tiêu được. Tổ chức sát thủ bình thường, cho dù cường thịnh đến đâu, cũng không đáng vì mấy lượng bạc mà đắc tội Ngọc Gia chứ?”

Suy luận lớn mật này vừa ra, mọi người nhất thời im lặng như tờ. Nguyên nhân này mọi người nghị luận một hồi lâu, lại chưa bao giờ hướng tới trên mặt này nghĩ tới.

Mỗi người đều là đem Đệ Nhất Lâu thành một tồn tại đơn độc mà đối đãi, không nghĩ khác, đơn giản là danh khí của Đệ Nhất Lâu mấy năm gần đây thật sự là quá mức vang dội! Tất cả mọi người không muốn tin rằng Thủy Gia lại có thể có thể đào tạo ra được lực lượng cường đại như vậy, mà Thủy Gia có được Đệ Nhất Lâu, thực lực tất khó có thể dùng tiêu chuẩn đã biết trước mắt mà chuẩn bị tiến hành bình định.

“Lúc đầu, ta cũng nghĩ như vậy, có điều là, ngay trước một khắc triệu tập mọi người tới nghị sự, ta đột nhiên nghĩ tới một cái khả năng, cái khả năng này, lại có thể đem tất cả các chỗ không hợp lý lúc trước, cùng liên hệ vớ nhau, thậm chí là rõ ràng rành mạch!” Ngọc Mãn Lâu nói.

Mọi người khom người nói: “Xin gia chủ chỉ giáo!”

“Chúng ta, không, hắc là là ta, lúc đó ta có lẽ là quá mức chắc chắn phải vậy, hắc y nhân kia chưa hẳn đã là lâu chủ Đệ Nhất Lâu trong truyền thuyết cũng nên? !” Ngọc Mãn Lâu nói.

“Điều này sao có thể, nếu như không phải lâu chủ Đệ Nhất Lâu, làm sao lại có được Ẩn Nặc Thuật tinh xảo như vậy, hầu như giấu diếm được tất cả chúng ta, hơn nữa kỹ năng giết người của hắc y nhân đã tới rồi một cái trình độ phi thường cao, nếu nói thủ đoạn ám sát có người cao hơn so với hắc y nhân, ta là người thứ nhất không tin!” Các chủ Hưởng Tiêu Các Ngọc Chiêm Phong nói, nếu nói người ở đây muốn giết chết Lăng Kiếm nhất, tuyệt đối không ai khác ngoài hắc y nhân!

“Không, hắc y nhân cùng mọi người kia có nội ngoại khinh công đều ở cảnh giới cực cao, điểm ấy không cần nghi vấn, thêm cả Ẩn Nặc Thuật cao minh, cho nên ta mới bật thốt lên chắc chắn đó chính là lâu chủ của Đệ Nhất Lâu !” Ngọc Mãn Lâu nói.

“Này còn có cái nghi vấn gì sao?” Ngọc Chiêm Phong nói.

“Nghi vấn cũng không phải ít, thứ nhất, trước tiên ta không muốn cùng Đệ Nhất Lâu kết thành tử địch, thậm chí có dự định thu bọn họ cho mình sử dụng, mới nói ra điều kiện tương đối hậu hĩnh, nếu hắc y nhân thật sự là lâu chủ của Đệ Nhất Lâu, cho dù không thể đáp ứng yêu cầu của ta, nhưng cũng không thể không nói được một lời. Thậm chí hắc y nhân chỉ cần nói ra người chủ sự, ta thực sự sẽ thả hắc y nhân rời khỏi, đáng tiếc từ đầu đến cuối hắc y nhân không có mở miệng! Này có thể là hắc y nhân căn bản là không có quyền quyết định hay không chứ?” Ngọc Mãn Lâu nói.

“Nếu chỉ là cái nghi vấn này, nhưng cũng có thể giải thích, một sát thủ ưu tú xưa nay giết người quá nhiều, hơn nữa hắc y nhân chính là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ đệ nhất đương đại, tất nhiên có vài phần ngông nghênh,

không mở miệng cũng ở trong tình lý!” Đại Cung Phụng ở một bên nói!

“Này lại phải liên hệ tới điểm đáng ngờ thứ hai của ta, khinh công của hắc y nhân thứ nhất, tất cả mọi người đã từng thấy tận mắt, không biết có cảm tưởng gì? !” Ngọc Mãn Lâu hỏi.

“Quả thực là hình như quỷ mị, thay đổi liên tục, từ lúc ta chào đời tới nay, chưa từng có thấy qua thân pháp quỷ dị như vậy!” Ngọc Chiêm Phong nói, hắc đối với Lăng Kiếm hận thì hận, nhưng đối với thực lực của Lăng Kiếm thì trong lòng cũng còn sợ hãi !

“Cái này cũng là chỗ đáng ngờ mà ta đang hoài nghi, ta cùng hắc y nhân thứ hai chỉ giao thủ một chiêu, nhưng trình độ quỷ dị trong thân pháp của hắn, lại vượt hơn hắc y nhân đầu tiên, nếu nói người trước là như quỷ mị, vậy người sau có thể nói là hơn cả quỷ mị! Hơn nữa thân pháp của hai người cũng không khác nhau lắm, trường phái thống nhất, tuyệt sẽ không sai!” Ngọc Mãn Lâu nói chắc chắn.

“Y theo gia chủ nói, sau khi hắc y nhân kia rõ ràng là người trong Thủy Gia, vậy không phải càng chứng minh Đệ Nhất Lâu là thuộc hạ của Thủy Gia rồi sao? !” Đại cung phụng nói.

“Không phải, ta chắc chắn người sau chính là người trong Thủy Gia, người trước tất nhiên cũng là người trong Thủy Gia, có điều là, người trước chưa hẳn là giống như phán đoán lúc đó của ta, chính là lâu chủ của Đệ Nhất Lâu, thậm chí, vốn là không phải người của Đệ Nhất Lâu! Lấy thực lực của hai người mà nói, hắc y nhân thứ hai mới có tư cách là lâu chủ của Đệ Nhất Lâu, nhưng lại mang trong người truyền gia chi bảo của Ngọc Gia, mà lấy thái độ làm người của người trong Thủy Gia, sẽ mạo hiểm cứu một người chỉ là đồng bọn hợp tác sao? Một khi không may, có khả năng ngay cả mình cũng nguy hiểm, cho nên ta phán đoán, hai người hắc y nhân này tuy rằng là người trong Thủy Gia, lại cùng Đệ Nhất Lâu là không có quan hệ gì!” Ngọc Mãn Lâu nói!

“Nếu quả thực như vậy, thực lực của Thủy Gia tại Minh Ngọc Thành bây giờ lại càng thêm không thể khinh thường. Người có thực lực như vậy đang ở đây, bố trí lực soát của chúng ta trước đây cần phải điều chỉnh một chút mới được. Bằng không trái lại sẽ có hại.”

“Ý kiến này rất được”.

Ngọc Mãn Lâu chậm rãi nói: “Điểm này, có Đại Cung Phụng phụ trách điều phối thay đổi là được rồi. Về phần Đệ Nhất Lâu...”

“Dự đoán của ta dù sao còn chỉ là dự đoán, mặc kệ Đệ Nhất Lâu là của Thủy Gia hay là đơn độc, hiện nay chung quy vẫn là địch nhân của chúng ta, điểm này đã là chuyện vãn đã đóng thuyền. Cuối cùng nó thuộc về nhà nào, đã không phải là chuyện quan trọng nữa.” Con mắt của Ngọc Mãn Lâu nhìn chăm chăm ngọc bội trên mặt bàn, giống như nhìn chăm chăm một kiện tuyệt thể trân bảo, đối với nghi vấn của mọi người chỉ là thản nhiên nói một câu, rồi lại lâm vào trong suy tư thâm trầm, chỉ là khẽ phát tay, nói: “Các người đi đi.”

Mọi người thi lễ, lặng yên không một tiếng động lui đi ra.

Khi Lăng Thiên tung ra khối ngọc này, tuyệt đối không ngờ, khối ngọc bội mà Thủy Thiên Nhu giao cho mình, lại có thể còn ẩn dấu lai lịch lớn đến như vậy, đương nhiên, bản thân Thủy Thiên Nhu cũng không biết! Nếu là Lăng Thiên biết mà nói, chỉ sợ cho dù là chặt đầu của hắn cũng sẽ không dùng bất cứ một khối ngọc bội nào trong hai khối này.

Lăng Thiên đương nhiên cũng không ngờ, cho rằng việc giá họa của mình như áo trời không kẻ hở, lại bởi vì lai lịch thân bí của ngọc bội mà có nhiều kẻ hở như vậy!

Lăng Thiên càng thật không ngờ, bởi vì lai lịch trọng đại của khối ngọc bội, người trong Ngọc Gia trái lại sẽ vì việc mình hủy hoại một khối tuyệt thể trân bảo mà mình vốn không có một chút lý do cùng động cơ, lại giúp mình giải thích.

Phàm là có đoạt được tất có mất, có điều có mất tất có được, dưới tình huống tổn thất ngọc bội, đương nhiên là một tổn thất lớn, nhưng, cái đoạt được lại ở nơi nào chứ?

Dưới ngọn đèn mờ nhạt, cả người Lăng Kiếm máu thịt mơ hồ nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, còn đang trong hôn mê.

Lăng Thiên không ngừng tác động lên người của Lăng Kiếm, hai tay như bướm bướm vờn hoa, điểm huyết, cầm máu, rửa sạch, đắp thuốc, băng bó... Nhìn hình dáng bận rộn của Lăng Thiên, Lê Tuyết ở một bên bưng một chậu nước sôi nóng bỏng nhẹ giọng hỏi: “Là thủ hạ của người?”

“Không, hần là huynh đệ của ta!”

“Hần luyện được là Kinh Long Thần Công sao? Người đối với huynh đệ thật đúng là không tồi, công pháp hần luyện chính là tương đối hoàn chỉnh, cùng người như nhau sao? Người lại có thể không giấu? !” Lê Tuyết chế nhạo nói.

“Hần là huynh đệ kiếp này của ta, làm sao ta có thể cho huynh đệ của mình công pháp không hoàn chỉnh chứ? !” Lăng Thiên đứng thẳng dậy, xoa xoa mồ hôi trên trán, nghiêm mặt nói: “Lần này ta đến Minh Ngọc Thành, một mục đích trong đó là phải truyền Kinh Long Thần Công sau khi thay đổi cho bọn hần. Việc này không thể trì hoãn nữa, dù sao bọn họ không giống như ta, có kinh nghiệm tu luyện một lần rồi, nên quá dễ xuất hiện vấn đề .”

“Nga?” Lê Tuyết nghiêng đầu nói: “Vô công của hần, coi như là rất không tồi rồi. Người không có đem hần coi như Kinh Vô Mệnh mà sử dụng đấy chứ?”

“Kinh Vô Mệnh?” Con người của Lăng Thiên co rụt lại: “Kinh Vô Mệnh bất quá chỉ là nô tài của Thượng Quan Kim Hồng mà thôi, làm sao có tư cách có thể so sánh với Lăng Kiếm ? Ta lập lại lần nữa, Lăng Kiếm là huynh đệ của ta, huynh đệ suốt một đời này!”

“Hừ hừ. ” Lê Tuyết nhấn lại cái mũi nhỏ xinh đẹp: “Từ vô công của hần có thể nhìn ra được, tất cả đều là chiêu pháp giết người, không có một chiêu nào không phải vì giết người; hơn nữa, toàn bộ đều là chiêu số giết người sắc bén, sạch sẽ lưu loát nhất. Kỳ thực, có một thủ hạ như Kinh Vô Mệnh thì có cái gì không tốt chứ? Trung thành và tận tâm, không màng sinh tử, bất luận đúng sai, bất luận chính nghĩa cùng tà ác, thủy chung đứng ở bên chủ nhân, đây mới là thủ hạ mà người đương quyền tha thiết ước mơ!”

Lăng Thiên cười khỏ một tiếng, không nói nữa. Chuyện mà nha đầu kia nhận định , cho tới bây giờ rất khó thay đổi. Hơn nữa, để tay lên ngực tự hỏi, mình khi đó dạy dỗ Lăng Kiếm , tựa hồ chính là đi về cái phương hướng này. Điểm này, không thể phủ nhận. Về sau, trải qua thời gian dài ở chung, trong lòng hoàn toàn tiếp nhận Lăng Kiếm rồi, Lăng Thiên mới từ từ thay đổi phương pháp lúc đầu vốn chỉ đem hần thành một cái máy giết chóc, từ đó trở đi, Lăng Kiếm mới chính thức một thủ hạ cùng huynh đệ được Lăng Thiên chấp nhận . Nhưng điểm này, nói ra cũng cực kỳ bất nhả , trong lòng mình tự không nói là được rồi.

Lê Tuyết ha hả cười, biết điều sửa lại trọng tâm câu chuyện, nhìn Lăng Thiên xử lý vết thương cho Lăng Kiếm, Lê Tuyết tựa vào cửa, nói: “Khi ở Ngọc Gia, người đã thay đổi công pháp sao? Ta đứng xa xa nhìn, tựa hồ không có nhiều sóng gió. Cùng cảnh tượng lúc trước người xuất thủ tất là đất rung núi chuyển khác nhau một trời một vực .”

Lăng Thiên mặt giãn ra cười nói: “Đó là công pháp của Thủy Gia. Ta cố hết sức mô phỏng theo .” Nói rồi “xoát” một tiếng, đem một khối da thịt tả tơi trên lưng Lăng Kiếm tước xuống tới. Mặc dù đang trong hôn mê , vẫn như cũ có thể thấy rõ ràng cả người Lăng Kiếm run rẩy một cái.

“Nga” một tiếng thật dài, Lê Tuyết ý vị thâm trường nói: “Hoá ra lại giờ âm mưu quỷ kế, không thể trách được a.”

455. Chương 82: Hy Vọng Cuối Cùng (1)

Lê Tuyết tự nhiên biết, Kinh Long Thần Công chỉ cần bước vào tầng thứ bảy, sau khi tới cảnh giới Tiên Thiên , liền có thể tùy ý thay đổi đặc tính vốn có của công pháp, hóa chí cương thành chí nhu, hóa chí dương thành chí âm, thuộc tính thiên biến vạn hóa, sẽ làm cho địch nhân cực kỳ đau đầu, đây cũng là nguyên nhân ngày đó Lăng Thiên lấy cảnh giới vừa mới tiến vào Tiên Thiên có thể khiêu chiến Diệp Khinh Trần đã tiến vào Tiên Thiên trung đoạn .

”Mấy năm nay, âm mưu quỷ kế của người cũng thật không ít đi? Thật đúng là thích chơi đùa, không biết chán sao.” Lê Tuyết nói những lời này, không hẳn không mang theo ý trêu chọc.

”Tê!!” Lăng Thiên xé khỏi vải nội y sạch sẽ tiếp theo, đem vết thương cuối cùng trên người Lăng Kiếm băng bó xong, lúc này mới đứng lên, đi tới cạnh cửa đi rửa tay, nói:” Người có vẻ có cái nhìn khác?”

”Đương nhiên là có!” Lê Tuyết ôm lấy hai cánh tay, đảo cặp mắt trắng dã, nói:” Âm mưu quỷ kế, dù sao là đường nhỏ. Dùng cái này hãm hại một người, làm một ít chuyện nhỏ thì còn có thể. Nhưng là công hiệu lớn nhất của âm mưu quỷ kế cũng bất quá có thể ảnh hưởng tới thắng bại của một hồi chiến đấu, hoặc là, có thể ảnh hưởng đến thế cục của triều đình một quốc gia, nhưng bất luận như thế nào, không phải là kế lâu dài. Tại thời khắc loạn thế tranh hùng bây giờ, âm mưu quỷ kế có khả năng phát huy tác dụng, thật sự là không lớn.”

”Ồ?” Lăng Thiên nhướng mi lên, kéo cái ghế ngồi xuống:” Vậy, theo ý của người, vào lúc này, phải làm như thế nào?”

”Âm mưu từ xưa đến nay cũng không phải là nhân tố chủ yếu để tranh bá thiên hạ!” Lê Tuyết nói:” Tranh bá thiên hạ, để định càn khôn; trước sau vẫn là phải dựa vào dương mưu! Lấy đường đường chỉ sự, chính chính lá cờ, chính diện chém giết, tuyệt không được ngụy hiểm mà cầu may mắn, đây mới là biện pháp giải quyết dứt khoát vấn đề. Ta hỏi người, chỉ bằng tiểu thủ đoạn này của người, nghĩ muốn lấy được thiên hạ, có được hay không? Cho dù có thể, ít nhất cũng phải hơn mười năm sau, còn nghĩ mọi chuyện như ý của mình, không gặp phải trở ngại mới có thể làm được. Đến khi đó, cho dù thành công, có thể có cái niềm vui thú gì chứ?”

”Người nói có đạo lý.” Lăng Thiên tán đồng, nói: “ Tranh bá thiên hạ dựa hết vào âm mưu tự nhiên là không được. Nhưng người lại quên cái tính đặc thù của thế giới này. Tại trước tình thế không rõ, mà ngay cả Ngọc Thủy Tiêu tam đại gia đều muốn kẹp chặt cái đuôi làm người, hơn nữa cho tới bây giờ, thực lực của ba nhà có được vẫn đều ở che giấu, đều tự coi là để bài, càng giống như là đại cô nương trong xã hội phong kiến, cơ hồ là không ra ngoài cửa lớn nửa bước, không dễ dàng lộ ra được. Chẳng lẽ người nghĩ rằng, chỉ bằng một mình Lăng gia ta một cái gia tộc đội sổ trong tam đại gia tộc, ngang nhiên khơi mào chiến tranh, mình đao mình thương đứng ra thống nhất thiên hạ có thể làm được sao?”

”Ách.....” Lê Tuyết bỗng thấy hơi bị cứng họng.

”Ta làm sao không nghĩ lấy thế như sấm sét một lần bình định Thiên Tinh, tiện đà lợi dụng thúc dục lôi kéo, quét ngang các đại thế gia, tiến quân vào hai đại lực Thiên Phong, Thiên Dương, trong mấy năm lấy trăm vạn thi hài dựng lên thiên cổ đại nghiệp của ta chứ? Ngay cả nhất tướng công thành vạn cốt khô, thì đã làm sao, nhưng, điều này có khả năng sao? Nếu như thế lực của ta chưa thực sự lớn mạnh, điều kiện chưa tốt đã nhảy ra như vậy, thế tất sẽ trở thành tử địch của các đại thế lực trong thiên hạ, vậy người nói một chút, nói như vậy, Lăng Thiên ta sẽ thành người bị hãm hại thê thảm không chịu nổi, còn có cái kết quả nào khác sao?” Lăng Thiên trầm trầm nói.

”Xin lỗi.” Lê Tuyết áy náy cúi đầu:” Là ta không hiểu rõ ràng.”

”Không. Ý kiến của người phi thường hữu dụng.” Lăng Thiên nghiêm mặt nói:” Hơn nữa hiện tại cũng kém không nhiều lắm, sắp đến lúc thời cơ chín muồi. Ít nhất đã rất gần, chờ ta đem chuyện bên Minh Ngọc Thành này giải quyết xong, sau đó đi giải quyết chuyện tình của Đông Phương Gia, sẽ là lúc ta minh đao minh thương đối mặt với thiên hạ. Nhưng trước đó, ta vẫn là không thể không cẩn thận làm việc.” Lăng Thiên tự giễu cười cười:” Tiền thế ta đã phạm vào sai lầm lớn, đời này kiếp này, làm sao lại có thể sẽ dẫm vào nữa? Sau khi được dạy dỗ thâm thiết như thế, như thế nào cũng phải hấp thu được một chút, học được một chút chứ? Ha ha, ha ha.”

Lăng Thiên mặc dù cười, nhưng Lê Tuyết lại nghe được ra, trong hai tiếng cười này cực kỳ khô khốc, không có một chút ý hoan du nào. Nghĩ đến tào ngộ thâm thiết của Lăng Thiên ở kiếp trước, không khỏi phải buồn bã rơi lệ.

Đi tới bên giường nhìn một chút, hô hấp của Lăng Kiếm đã từ từ vững vàng lên, nhưng vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Lăng Thiên cẩn thận đem hân đồ dựng lên, khoanh chân ngồi ở sau lưng hân, một chưởng vươn ra, dán sát vào sau lưng, vận lên công lực tinh thuần của bản thân, không ngừng cuốn cuộn tiến đi vào.

Thăm dò một hồi, Lăng Thiên mới biết được, trong cơ thể Lăng Kiếm cơ hồ đã là đèn cạn dầu, kinh mạch vận loạn từng đoàn, nội lực của mình đưa vào, này vốn là nội lực đồng nguyên lại có thể cảm thấy cảm giác trống rỗng một phần. Thẳng đến sau khi vận chuyển một cái chu thiên, nội tức trong cơ thể Lăng Kiếm lại có thể vẫn là không có nửa điểm phản ứng. Có thể thấy được vừa rồi mới đánh một trận, là thăm thiết đến cỡ nào !

Lê Tuyết lẳng lặng đứng, nhìn vào Lăng Thiên, lực thức toàn bộ tập trung lên, cẩn thận lưu ý động tĩnh chung quanh . Lăng Thiên dù chưa nói rõ, nhưng, hai người trong đó rất ăn ý, Lê Tuyết tại khi Lăng Thiên hành động liền gánh vác nhiệm vụ hộ pháp .” Kỳ thật ta hiện tại càng nghĩ càng là cảm giác được, tràng đánh cuộc này của người cùng Giang Sơn Lệnh Chủ, thấy thế nào đều cảm giác được là người cố ý làm thế, thậm chí là sớm có dự mưu, không khỏi quá kỳ quái!”

” Quái ở nơi nào?” Hai mắt Lăng Thiên khép hờ, nội lực còn đang cuộn cuộn không ngừng tiến ra, khoe miệng sau khi nghe được Lê Tuyết nói, có chút vênh lên.

” Không nói nên lời. Bất quá nếu là trong lúc vô tình xuất hiện loại chuyện này, mà người vẫn như cũ lựa chọn chạy trốn chết mà nói, rất không phù hợp với phong cách của người.” Lê Tuyết thoáng có khốn hoặc lắc đầu.” Nhưng nếu là nói người sớm có chuẩn bị, thì lại nói quá rồi, dù sao thực lực của Giang Sơn Lệnh Chủ quả thực vượt qua ta và người nhiều lắm.....”

Đang lúc này, cả người Lăng Kiếm trên giường chấn động, được nội lực Tiên Thiên tinh thuần trợ giúp, rốt cục kích khởi nội lực trong cơ thể phản ứng mãnh liệt, nội lực tự động theo chân khí Lăng Thiên đưa vào dựa theo đường cũ vận hành lên. Mà hai mắt Lăng Kiếm vốn đóng chặt cũng đột nhiên mở ra, trong yết hầu nói ra bốn chữ yếu ớt:” Đa tạ công tử.”

” An tâm chữa thương! Không nên nói nhiều lời.” Lăng Thiên hừ một tiếng, lại đưa vào một chút nội lực, cảm giác Lăng Kiếm đã có thể tự mình khống chế nội lực vận hành, liền buông tay ra, xoay người xuống đất.

”Giải thích cho ta đi? Lăng đại công tử?” Lê Tuyết nhìn vào Lăng Thiên, trầm tư cười nói.

” Kỳ thật, ngay tại trước khi chuyện Giang Sơn Lệnh phát sinh, ta cũng đã có ý phải rời khỏi Thừa Thiên, xem xét chung quanh một phen. Ngoài việc muốn thuận đường thăm dò rõ để bài của các đại thế lực ra, ta còn có một chút tính toán khác.” Lăng Thiên nở nụ cười.” Người sẽ không nghĩ rằng, mấy năm nay ta khổ tâm kinh doanh, lực lượng có được cũng chỉ có một cái biệt viện bên trong Thừa Thiên Thành chứ? Ta là nghĩ muốn xem nhân thủ phái đi làm ăn ra sao, đến cùng phát triển đến cái tầng nào rồi, dù sao chỉ từ dùng bỏ câu đưa tin đến xem chỉ là nói trên giấy, không thể dựa hết vào đó. Sau đó mới quyết định có muốn chính diện thiên hạ, quét ngang Thiên Tinh hay không. Mà Giang Sơn Lệnh đến, lại cho ta một cái cơ tốt nhất .”

” Cơ tốt nhất?” Lê Tuyết có chút khó hiểu.

” Đúng vậy, lấy cơ.” Lăng Thiên gật đầu, hắc hắc cười nói:” Nếu là ta âm thầm biến mất ở Thừa Thiên, các đại thế lực tất nhiên sẽ tận lực chú ý hành tung của ta, như vậy, nói không chừng sẽ đem nhân thủ âm thầm đem hành tung của ta tiết lộ ra ngoài, ngay cả chỉ là bị bọn họ phát hiện ở một hai chỗ, cũng là tổn thất to lớn. Chính lúc ta đang đau đầu , lại xảy ra chuyện Giang Sơn Lệnh này. Chính là đang suy nghĩ muốn thiếu phụ đột nhiên lại được đưa vào trong lòng một đại cô nương lửa thế, ở giữa lòng làm nũng . Ha ha.....”

Khuôn mặt Lê Tuyết đỏ lên, thối một tiếng, nói: ” Thật không biết xấu hổ.” Rồi nàng bỗng chuyển thành hiếu kỳ nói:” Vậy là người đã tính cả?”

” Không sai, ta rời khỏi Thừa Thiên, có bốn chỗ tốt.” Lăng Thiên trầm ổn nói:” Thứ nhất, có thể cho nhân thủ ở Thừa Thiên hoàn toàn trưởng thành lên, không còn mọi chuyện đều dựa vào mình ta nữa; thứ hai, ta có thể lợi dụng cái Giang Sơn Lệnh này, danh chính ngôn thuận trả thù hoàng thất Bắc Ngụy, trước tiên đem một phương yếu nhất, gạt ra cuộc tranh bá thiên hạ; thứ ba, ta có thể lợi dụng khoảng thời gian này, ở bên ngoài bố trí tốt, đối với mấy cái thực lực bí mật xem xét thêm nữa; mà ở dưới sự truy sát của Giang Sơn Lệnh Chủ, bất cứ kẻ nào nghĩ muốn tiếp cận chúng ta, đều phải trả giá cẩn thận mười hai vạn phần, nếu là vạn nhất làm Tổng Quân Thiên Lý nổi giận, đó là chuyện các đại thế gia cũng không nguyện ý phải chịu . Cho nên, trong vô hình cũng lại yểm hộ cho hành động của ta. Thứ tư, lấy khinh công của ta, mang

theo Tổng Quân Thiên Lý đầu đá lung tung, chỉ cần không bị hấn giết chết, ta thậm chí còn có thể lợi dụng hấn để các đại thế gia đưa ra con bài chưa lật. Bây giờ nhìn xem, con bài chưa lật của Tiêu gia, không phải đã hé ra sao?”

Lăng Thiên thần bí cười cười:” Ta nếu là muốn tránh khỏi truy sát của Giang Sơn Lệnh Chủ, kỳ thật cũng là một chuyện không khó khăn lắm . Người hấn là biết, dịch dung thuật của ta đi trước cái thế giới này bao nhiêu năm chứ? Mà phương pháp ẩn tung tích của ta, ai có thể tìm ra được chứ?”

Đối với lời nói của Lăng Thiên, Lê Tuyết ít nhiều có chút không cho là đúng. Trong lời này, tất nhiên có đạo lý, hơn nữa cũng phát huy không ít công hiệu, nhưng phương diện Lăng Thiên tự cho là đúng lại còn chiếm nhiều lắm, nhưng nằng chỉ là khê nhủ mày, nhưng không có nói ra rõ ràng.

Không cùng quan điểm như vậy, phải là khi Lăng Thiên tâm bình khí hòa, hai người đối mặt nói lại mới tốt. Đối với tâm lý của Lăng Thiên, Lê Tuyết cân nhắc vẫn là tương đối hiểu rõ. Biết hiện tại cũng không phải lúc cùng hấn tranh cãi.

Sự thật không có gì là tuyệt đối, cách nghĩ của Lăng Thiên thật sự tinh xác không có lầm sao?! Trên đời ai cũng đều thật sự có thể bị hấn đùa bỡn trong bàn tay sao chứ?!

” Hừ, nếu là người ẩn núp hang cùng ngõ hẻm, thậm chí là rừng sâu núi thẳm, Thiên Lý có lẽ là thật sự không tìm được người, nhưng người cùng hấn đánh cuộc lại có hơn nửa năm, nếu người thật sự thoát ly đại cục thiên hạ nửa năm mà, lại ắt là vật đổi sao dời, thương hải tang điền, nửa năm sau, hoặc là đã người và vật đều không còn cũng chưa biết chừng, mà người nếu nghĩ vẫn khổng chế thế lực trong tay như trước, liền không thể chân chính thoát ly nhân thế, nhưng mà người nếu xuất hiện ở bất cứ cái cứ điểm bí mật nào thuộc về người, một khi Thiên Lý phát hiện, người liền sẽ lâm vào bị động toàn diện . Trái lại không bằng vừa đi vừa dùng phương thức vận động chiến, mang vị thiên hạ đệ nhất cao thủ này gạt đuổi theo đi khắp thiên hạ , còn không làm chậm trễ chuyện của người , thật sự là hảo tính kế!” Lê Tuyết vừa chuyển đề tài, thuận theo khẩu khí của Lăng Thiên, liền chỉ ra chỗ cần thận của Lăng Thiên, nhếch hàm hừ nói.

” Ha ha, sinh ta là phụ mẫu, người hiểu ta là Tuyết nha đầu vậy.” Lăng Thiên cười lớn một tiếng:” Trách không được khi đó tùy tiện bố trí một cái bẫy rập xuất ra trăm chỗ sơ hở mà liền có thể dụ ta nhảy vào, người thật sự là hiểu ta rất rõ!”

456. Chương 82: Hy Vọng Cuối Cùng (2)

Từ lúc hoàn toàn giải khai khúc mắc, Lăng Thiên sớm đã không đem chuyện của kiếp trước để ở trong lòng, lúc này thấy một bộ dáng Lê Tuyết lý không buông tha người, không khỏi cố ý nói ra đả kích nàng. Miễn cho này nha đầu cao hứng nổi lên hỏi han liên tục, nếu vậy chính mình sẽ phải ứng phó vất vả, không bằng là trước ngăn chặn miệng nàng lại.

Không thể không nói, Lê Tuyết tất nhiên cực kỳ hiểu rõ Lăng Thiên, nhưng Lăng Thiên đối với tính cách nhược điểm của Lê Tuyết, lại cũng là rõ như lòng bàn tay. Lúc này bỏ thuốc đúng bệnh, quả nhiên hiệu quả rõ ràng.

” Hừ!” Lê Tuyết hừ một tiếng, sau đó cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn vĩnh viễn lên, đầy mặt không cao hứng trầm mặc đi xuống.

Nói chung là yên tĩnh!

Trong lòng Lăng Thiên thở dài một tiếng, hèn hạ thì hèn hạ đi, dù sao cũng là yên tĩnh, phần thanh tĩnh này quả nhiên là không dễ có a.

Cũng giống vậy, Ngọc gia tất nhiên không thoải mái, một phương Lăng Thiên coi như là trải qua kiếp nạn, nhưng đả kích lớn nhất, lại còn thuộc về người của Thủy gia.

Đả kích cực lớn, khiến Thủy gia đại công tử Thủy Thiên Huyền lâm vào điên cuồng!

Thủy Thiên Huyền thực sự cảm thụ được cảm giác một lần từ thiên đường trực tiếp rơi xuống địa ngục! Thương cảm cho Thủy đại công tử một khắc trước còn say mê với mộng đẹp sắp không chế đại bộ phận quan phương thế lực Bắc Ngụy, một khắc sau, lại gặp phải đả kích tàn khốc khó có thể tưởng tượng, căn bản không cách nào thừa nhận, một cái đả kích này, thậm chí so với lúc trước suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân bị Lăng Thiên đánh cho hoa rơi nước chảy còn phải mạnh mẽ, thảm thiết hơn!

Bởi vì, đám người vừa chết này, đều là người của Thủy gia! Triệt để đem thế lực Thủy gia sở hữu ở triều đình Bắc Ngụy nhổ tận gốc, một chút cũng không để lại!

Hành động diệt tuyệt của Ngọc gia, vốn có nguyên tắc giết nhằm hơn bỏ sót, đem cả quan trường Bắc Ngụy ở Minh Ngọc Thành hoàn toàn xử lý một lần! Bên trong tất nhiên có một bộ phận là vô tội, nhưng nhân vật vô tội chiếm được tỉ lệ còn chưa đến ba thành. Còn lại, cơ bản đều là người của Thủy gia. Vô luận là gián điệp vốn vẫn ẩn núp, lại hoặc là quan viên mới thượng vị, chân chân chính chính không một ai may mắn thoát khỏi!

Thủy gia hơn mười năm qua xếp vào nội tuyến ở Bắc Ngụy, bởi vì này một chuyển động này, toàn bộ bị chém giết, tổn thất đã không cách nào dùng con số cụ thể để hình dung!

Thủy gia kinh doanh hơn mười năm, thủy chung cẩn thận, không tiếc tài lực vật lực của gia tộc, đến giúp đỡ nhân viên gián điệp ẩn tại Bắc Ngụy chậm rãi lấy đi quyền lực đỉnh phong, vốn là dựa theo Bắc Ngụy hoàng thất, đã ở trong triều đình chiếm cứ nửa giang sơn, có quyền phát ngôn tương đối.

Sau lại nương theo nhân lực của Đệ Nhất Lâu ở bốn phía giết chóc quan viên Bắc Ngụy, đem một tầng quan viên chém giết, mà Thủy gia đồng dạng lại trả giá cực lớn, đã thông từng bước, mới đem quan viên tầng thấp thuộc về Thủy gia từng bước thượng vị, đi lên tới mấy cái chức vụ quan trọng, cơ hồ không chế quan chức trọng yếu của cả Minh Ngọc Thành sở hữu.

Lấy dự tính của Thủy đại công tử, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, bất quá mất thời gian hai ba năm, tin tưởng Minh Ngọc Thành liền có thể thông qua những người này rơi vào trong lòng bàn tay của Thủy Gia; thậm chí, không cần dùng nhiều thời gian như vậy, liền có thể tạo vô số phiền toái cho bình sinh đại địch Ngọc Gia. Đáng tiếc, lại hết lần này tới lần khác ở lúc này, Ngọc Gia lại có thể dĩ nhiên học theo Đệ Nhất Lâu, tạo ra một trận đại thanh tẩy máu tanh! Lúc này đây, đã có thể một lần chân chính đem tai mắt cùng nhân thủ các cấp của Thủy gia tại Bắc Ngụy, thoáng cái dọn sạch!

Thủy gia mấy chục năm, vài thế hệ nỗ lực, đều theo gió bay đi! Cho dù vẫn có không ít cá lọt lưới lưu lại, nhưng bộ phận người này lại mất đi thủ lãnh, tục ngữ nói rắn không đầu không bò được, chim không đầu không bay; một nhóm người còn lại mất đi người lãnh đạo, hoàn toàn trở nên giống như một đám ruồi không đầu vậy, không phát huy được tác dụng hữu hiệu gì nữa.

Ngay cả lưu tính mạng lại, cũng sẽ không làm nổi lên cái sóng gió lớn gì. Nếu như Thủy gia còn muốn làm lại, chỉ là dựa vào cơ sở bạc nhược này, chỉ sợ không có bảy tám năm thời gian cũng tuyệt sẽ không khôi phục được như cũ! Càng đừng nói Bắc Ngụy hoàng thất đã xong đời, địa giới Bắc Ngụy này căn bản là Ngọc gia tung hoành.

Có thể nói, hành động ở Bắc Ngụy của Thủy gia, hoàn toàn có thể tuyên cáo kết thúc thảm hại.

Thủy Thiên Huyền đại công tử trải qua một kiếp này, lập tức biến thành người cô đơn! Hơn nữa, còn lâm vào trong nguy cơ tùy thời sẽ bị Ngọc gia lung bắt. Tình cảnh rất nguy hiểm, có thể nói sinh tử cách một gang tay!

Khi hắn lại dựa theo ước định lúc trước liên lạc với Đệ Nhất Lâu, lại phát hiện giống như đá chìm vào biển rộng, hoàn toàn không có nửa điểm tin tức. Nhân mã của Đệ Nhất Lâu phảng phất cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa. Hết thấy việc phát sinh lúc trước, tại trong cảm giác của Thủy đại công tử, tựa như là một giấc mộng.

Xuân mộng vô ngân.

Chỉ là, cái mộng này, đối với Thủy Thiên Huyền mà nói, thật sự là quá mức tàn khốc một chút.

Thủy Thiên Huyền ngồi người ngồi ở bên trong phòng, trong đầu hồi tưởng lại một loạt sự tình của mình từ sau khi đi tới Thiên Tinh đại lục, đột nhiên có một loại cảm giác, tựa hồ hành động vốn có của mình,

trong đêm đen đã có một bàn tay lớn yên lặng thao túng, đem chính mình ý khí phong phát mà đến, lại từng bước từng bước đi vào hướng gần như cảnh khôn khổ cùng đường này.

” Thiếu chủ, Ngọc gia trải qua chuyện ám sát lúc trước, đã hoàn toàn bị chọc giận, hiện tại đã bắt đầu đối với các phương thế lực ở Minh Ngọc Thành hạ sát thủ.” Bên người, thiếp thân thị vệ của Thủy Thiên Huyền cúi người nói:” Lòng bất toàn thành như thế, tin rằng không mất thời gian bao lâu liền sẽ lục soát tới nơi này. Hơn nữa chúng ta trải qua một chuyện này tổn thất thảm trọng, cho dù trên tin tức truyền lại cũng là có thiếu sót linh mẫn, thời gian còn lại của chúng ta chỉ sợ không nhiều lắm. Cho nên, vì phòng vạn nhất nên.....”.

” Chạy?” Thủy Thiên Huyền lạnh lùng khê cười, cô đơn nói:” Cho dù thực sự có thể đi ra khỏi Minh Ngọc Thành, ta có thể đi tới nơi nào chứ? Thủy Thất à, nhân thủ từ Thiên Phong đại lục đi theo ta đến Thiên Tinh, hiện tại cơ hồ tử thương gần hết, lúc này chỉ còn lại vài người các người; mà Thủy gia ta mấy chục năm khổ cực kinh doanh, âm thầm thao túng nhân thủ tại triều đình Bắc Ngụy, trong một đêm hôm qua chết đi cơ hồ không còn một mống. Tổn thất nặng nề như thế, đều là bởi vì quyết định của ta mà lên; cho dù ta có thể may mắn thoát được một tính mạng, thì ta cũng mất mũi nào đi gặp chúng nhân trong gia tộc? Như thế nào đối mặt với sự kỳ vọng của phụ thân cùng các vị trưởng lão trong tộc vào ta chứ?”

” Núi xanh còn đó, không sợ không có củi đốt.” Thủy Thất cúi thấp đầu, buồn bã nói:” Bất luận như thế nào, chỉ cần thiếu chủ bảo trọng an toàn của chính mình, thì tất nhiên sẽ có hy vọng đông sơn tái khởi. Nếu là liền xem nhẹ sống chết, thì không còn có cơ hội lật mình.”

” Đông sơn tái khởi, ha ha ha, đông sơn tái khởi.” Thủy Thiên Huyền cất tiếng cười to, trong tiếng cười là một sự phẫn nộ, một sự tuyệt vọng:” Người cũng nói như vậy, xem ra người cũng hiểu rõ a; sau chuyện này, thân phận đệ nhất thiếu chủ người kế vị Thủy gia này của ta, đó là tất nhiên không giữ được. Bọn Thủy Thiên Hồ, Thủy Thiên Giang, Thủy Thiên Hải như hổ rình mồi nhiều năm như vậy, có chuyện này há có thể dễ dàng buông tha cho ta? Ha ha, chỉ cần ta trở lại Thiên Phong, chờ đợi ta tất nhiên là trừng phạt khắc nghiệt nhất của gia tộc, một chuyện này, cho dù là phụ thân cũng không cứu được ta, ta còn có cơ hội đông sơn tái khởi sao?!”

Thủy Thất nhìn Thủy đại công tử giống như đang điên điên rồ rồ, im lặng không nói, trong lòng âm thầm kêu khổ. Nhưng sự thật chính là như thế, Thủy Thiên Huyền nếu như có thể giữ được một mạng, đã là chuyện cực kỳ đại cát, còn nói chuyện gì tiền đồ, cái quyền thừa kế gia chủ gì nữa! Chỉ là Thủy Thất chẳng qua chỉ là một hạ nhân của Thủy gia, có thể nói cái gì đây?

” Chạy là phải chạy, nhưng ở trước khi ta đi, cùng muốn xuất ra một ngụm ác khí này!” Thủy Thiên Huyền đứng lên, trong đôi mắt bắn ra vẻ gần như điên cuồng :” Là ai, làm ta lâm vào cảnh như thế này? Chẳng lẽ, ta lại có thể như vậy mà đi không thôi sao?”

” Xuất một ngụm ác khí? Thiếu chủ, người sẽ đối phó Ngọc gia?” Thủy Thất nghĩ hồi lâu, rốt cục cẩn thận hỏi.

” Không sai! Ngọc gia! Ngọc Mãn Lâu lão thất phu này, lợi dụng tâm lý muốn nhanh tham lợi của ta, mượn thể đem tinh nhuệ của Thủy gia ta một lưới bắt hết, thù này hận này, không đội trời chung! Không báo thù này, thế không làm người!” Thủy Thiên Huyền cắn răng nghiêng lợi, trong đôi mắt tơ máu chẳng chịt, thanh âm khàn khàn mang theo cực độ điên cuồng cùng nhục nhã, cả người run nhè nhẹ, đã đến bên bờ hồng mắt!

” Nhưng là, lấy thực lực trước mắt của chúng ta, thật sự.....” Thủy Thất mặt ủ mày chau , lấy lực lượng bây giờ của Thủy Thiên Huyền, chỉ sợ cũng chỉ cấp cho Ngọc Mãn Lâu một chút chút tiểu phiền toái cũng là không có lực rồi, chớ nói chi đến trả thù cái gì?

” Đúng! Thực lực của chúng ta là không đủ, chính là, chúng ta còn có minh hữu, còn có Lăng Thần cô nương. Ta có thể dùng bất cứ cái giá nào, hướng Lăng Thần cô nương cùng mọi người cầu viện, bất luận như thế nào, ta cũng muốn làm cho Ngọc gia nhớ kỹ Thủy Thiên Huyền ta!!” Nói đến tên Lăng Thần này làm cho hân hồn mơ mộng, ánh mắt Thủy Thiên Huyền rốt cục xuất hiện một tia tỉnh táo, một tia nhu tình, nhưng, chợt lại bị cuồng nộ càng sâu, thống khổ khắc sâu cùng tuyệt vọng sâu thẳm chôn dấu đi xuống.

Thủy Thiên Huyền thân là thiếu chủ của Thủy gia, luôn luôn để mắt cao hơn đỉnh núi, coi trời bằng vung, từ nhỏ càng nhìn quen loại tuyệt thế mỹ nữ như mọi người Thủy Thiên Nhu của mình, bất cứ là loại hương

phần phàn tục nào làm sao có thể hấn đặt vào trong mắt ? Thẳng đến khi gặp phải Lăng Thần, mới là lần đầu tiên trong đời hấn cảm thấy tim đập nhanh, có ước mơ đối với nữ sắc, đối với tương lai của chính mình, nhưng cũng thêm vài phần hy vọng. Tuy nhiên Lăng Thần đối với hấn không chút nào để ý, nhưng ngược lại trong lòng hấn càng thêm nổi lên cổ chấp.

Đây có lẽ gọi là, thứ không có được mới là thứ tốt nhất (kiểu như tình dang dở mới là tình đẹp nhất^^).

Ngay khi hấn ý khí phong phát, tại trong lòng thậm chí âm thầm nghĩ đến tương lai tốt đẹp, lại xảy ra một chuyện này, tổn thất trầm trọng như thế, làm cho Thủy Thiên Huyền biết mộng khoa đồ đạo của mình với Ngọc gia, đã là tuyên cáo tan vỡ hoàn toàn. Đợi về đến gia tộc, chỉ sợ ngay cả tự do cũng sẽ là hy vọng xa vời, làm sao nói chuyện gì tài tử giai nhân tay nắm chặt tay? Dưới ánh trăng trước hoa tự tình?

Sau khi ý thức được điểm này, niềm tin trong lòng Thủy Thiên Huyền ầm ầm sụp đổ, hai tay thu lại ôm đầu của mình, lên tiếng rên rỉ, chậm rãi quỳ gối trên mặt đất. Cái loại cảm giác tuyệt vọng sở hữu giấc mộng trong một đêm tan biến toàn bộ này, hoàn toàn đả kích vị thiếu niên thiên tài này của Thủy gia.....

” Các nàng sẽ giúp ta , muội muội sẽ giúp ta , Lăng cô nương cũng sẽ giúp ta..... Một khi Lăng cô nương đã có thể trả giá lớn như vậy thuê Đệ Nhất Lâu đến đối phó Ngọc gia, đến phối hợp với hành động của ta, làm sao có thể không giúp ta? Lăng cô nương đối với ta.....” Gục trên mặt đất, Thủy Thiên Huyền thì thào tự nói, càng về sau càng không biết chính mình đang nói cái gì, lệ nam nhi từ trước đến giờ không rơi bao giờ, chậm rãi từ trong hốc mắt mạnh mẽ đi ra. Đó có lẽ sẽ là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Thủy Thiên Huyền .

457. Chương 83: Đoạn Tụ Phân Đào

Thủy Thiên Huyền nào có biết đâu rằng, hấn thật sự là nghi oan cho Ngọc Mãn Lâu, cũng thật sự là trách lầm Ngọc Gia. Từ đầu chí cuối, Ngọc Gia cũng bất quá chỉ là bị động ứng phó đối thủ ra chiêu mà thôi. Tất cả những việc hấn từng trải qua, trên thực tế, tất cả đều là hấn tình nguyện vì người trong lòng, vị Lăng Thần cô nương ở trong lòng hấn như thần tiên kia, một tay bày ra mà thành! Nếu là hấn biết tất cả điều này, sợ rằng sẽ lập tức đánh mất dũng khí để sống sót.

Hơn nữa, này còn chỉ là hành động bước đầu tiên của kế hoạch mà Lăng Thần để trong lòng mà thôi. . .

Thủy Thát thở dài một tiếng, yên lặng lui đi ra ngoài. Thân là thị vệ bên người Thủy Thiên Huyền, hấn há có thể không biết tâm tư của Thủy Thiên Huyền đối với vị Lăng Thần cô nương ở biệt viện Lăng Phủ kia chứ? Nhưng bất luận như thế nào, bây giờ lại đều đã hoàn toàn không có hy vọng. Liền ngay cả chuyện Thủy Thiên Huyền theo như lời của Lăng Thần mượn binh báo thù, Thủy Thát cho rằng, đừng nói là hi vọng nửa phần, căn bản là tuyệt không có nửa điểm hy vọng.

“Hai nhà chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, bây giờ thiếu chủ đã đã không còn nửa phần giá trị lợi dụng, vị Lăng Thần cô nương kia, tại đây lúc này, nàng không bỏ đá xuống giếng đã không tồi rồi, sao có thể sẽ giúp người?” Những lời này, Thủy Thát tự nhiên là giấu ở trong lòng, là trăm triệu lần không dám nói ra. Nhưng trên thực tế tại trong lòng của hấn, lại chính là nghĩ như vậy. Nghĩ đến ánh mắt chán ghét tới cực điểm của vị Lăng Thần cô nương kia đối đãi với thiếu chủ nhà mình dường như thấy cóc vậy, trong lòng Thủy Thát thở dài một hơi. Xin giúp đỡ, đừng nói cửa, ngay cả song sắt cũng không có a.

Hấn thực sự không rõ, tất cả hộ vệ của Thủy Gia bao gồm cả mình ở bên trong đó, đều đối với chuyện này thấy rõ ràng rành, cực kỳ rõ ràng; vì sao thiếu chủ luôn vô cùng thông minh chủ gặp phải chuyện này, lại có thể phi thường si mê như thế? Chẳng lẽ hấn không nhìn ra được, chuyện này căn bản là không có khả năng sao?

“Người tỉnh rồi?” Lăng Thiên thần nhiên nói.

Lăng Kiếm bên kia, đã điều tức xong, chậm rãi mở mắt ra.

“Đạ!” Lăng Kiếm giãy dụa muốn ngồi dậy: “Đa tạ công tử cứu giúp” .

“Nằm được rồi, muốn chết sao?” Một bên, Lê Tuyết Lê tiểu thư không chút khách khí trách cứ nói: “Thương thể nặng như vậy, người giãy dựa làm gì?”

“Lăng Kiềm lần này liên lụy công tử mắc vào nguy hiểm, vốn là đáng chết!” Lăng Kiềm nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lê Tuyết, ngữ khí không mang theo chút sắc thái nào, hẳn tuy rằng cũng không biết nữ tử tuổi còn trẻ này là ai, vì sao gặp phải bên người của công tử, nhưng tư tưởng quan niệm của Lăng Kiềm từ thuở nhỏ đã ăn sâu tới rễ, không cho phép mình khi chủ tử của mình còn đứng, mà mình lại nằm, cho dù là bị thương, chỉ cần còn có một chút sức lực có thể chống đỡ thân thể của mình, hẳn sẽ ngồi dậy!

Không nhìn Lê Tuyết ngăn cản, Lăng Kiềm rót cuộc vẫn là giãy dựa ngồi dậy, hẳn mất máu quá nhiều, thân thể cực độ suy yếu, hai cánh tay chống thân thể của mình, vẫn còn hơi run rẩy, vẻ mặt hổ thẹn nói: “Lăng Kiềm lần này chính là phụ kỳ vọng của công tử, thậm chí liên lụy công tử tự mình trải qua nguy hiểm, trong lòng thật sự là cực kỳ bất an, xin công tử trách phạt thật nặng.”

Lăng Thiên nhàn nhạt nhìn hắn một chút, một tay nhẹ nhàng xoa nhẹ gò má của mình, trầm giọng nói: “Việc này coi như thôi, sau này cũng không cho nhắc lại; lần này ta đến Minh Ngọc Thành, nguyên nhân lớn nhất cũng là muốn điều tra bố trí của Ngọc Gia một chút, cùng con bài chưa lật ẩn sâu của Ngọc Gia, chỉ là không nghĩ tới, ta chân trước vừa tới người cũng đã làm ra này cái việc này. Tuy rằng là có chút không biết lượng sức, có điều là, cũng cho chúng ta thấy rõ thực lực chân chính ở đây, coi như là rất có thu hoạch, sẽ không bị phạt. Có điều là, có một việc, vẫn là phải trách người một chút.”

“Đa tạ công tử! Không biết là chuyện gì? Xin công tử chỉ rõ.” Lăng Kiềm cảm ơn nói, thần tình lại hiện lên một cổ thấp thỏm mơ hồ: “Không biết bây giờ bọn Thập Cửu làm sao rồi? Ta vốn ra lệnh cho bọn hắn nếu là canh tư không có tin tức của ta, sẽ lập tức rút khỏi Minh Ngọc Thành.”

“Bọn họ cũng không có việc gì.” Lăng Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, tiến lên hai bước, đỡ lấy vai của Lăng Kiềm, đem hắn ổn định, một cổ nội lực ôn hòa truyền vào trong cơ thể của Lăng Kiềm, dạo qua một vòng, không khỏi thoải mãn cười cười, nội thương của Lăng Kiềm đã không còn đáng ngại: “Ta đã phát ám hiệu cho bọn hắn rồi, muốn bọn họ ẩn nấu chính mình thật tốt, phỏng chừng đến buổi tối, mấy tên đó sẽ mò đến nơi đây.”

“Vậy là tốt rồi, may mà công tử đúng lúc đến, bằng không, còn thật không biết mấy tên kia sẽ làm âm ỉ thế nào.” Nghe được tin tức này, thần kinh căng thẳng của Lăng Kiềm cuối cùng mới có chút thư giãn xuống tới, Lăng Thiên dùng công lực thâm hậu trợ giúp, thân thể, tinh thần đều được phần chấn lên.

“A Kiềm, người biết ta thật sự muốn trách người là cái việc gì hay không ? !” Lăng Thiên ôn tồn nói.

“Công tử là trách Lăng Kiềm không biết tự lượng sức mình, rình ở chỗ tuyệt hiểm long đàm hổ huyệt này của Ngọc Gia sao?” Lăng Kiềm nói.

“Không, ý đồ của người làm sao ta lại không rõ chứ, hành động lần này của người chỉ là mong muốn vì sau này lót đường, tìm cách biết người biết ta, cái này cũng không phải cái gì sai lầm. Nhưng mà . . . Người nghĩ tới chưa? Nếu như bởi vì hành động của người ngày hôm nay, dẫn đến tương lai, bên người của ta không có kiếm của ta, cho dù làm cho ta có được toàn bộ thiên hạ, thì đã làm sao? Ta mong muốn có thể cùng tất cả huynh đệ của ta cùng nhau chia xẻ thiên hạ, người, Lăng Thần, Lăng Trì, Phong Vân Lôi Điện, Thập Cửu, Song Thập, a, tất cả huynh đệ chia sẻ tất cả, mà không phải tương lai làm một người cô đơn cao cao tại thượng , người có nghe rõ ràng không? !” Ánh mắt Lăng Thiên lộ vẻ ôn hòa.

Lăng Kiềm mắt ứa lệ, nước mắt nói: “Thâm ý của công tử, Lăng Kiềm nhớ kỹ!”

“Chỉ ghi nhớ còn chưa đủ, ta muốn người nhận lời ta, từ nay về sau, cho dù đối mặt với tuyệt cảnh thế nào, cũng không được xem thường buông tha, cho dù có thể sử dụng mạng của người đối lấy Ngọc Mãn Lâu, hoặc là mạng của bất luận kẻ nào, cũng không được hành động thiếu suy nghĩ! Đáp ứng ta đi!” Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Rõ!” Lăng Kiềm cũng đề cao âm thanh lên, thân thể cũng chấn động.

Lăng Thiên đem Lăng Kiềm chậm rãi thả nằm xuống, Lăng Kiềm theo lực lượng của Lăng Thiên chậm rãi nằm xuống, mấy chỗ vết thương trên người, ở lần động tác vừa rồi của hắn hạ, lại chảy ra một chút máu tươi.

“Nhìn kia, vết thương lại vỡ toang sao? Kích động làm cái gì, thực sự là không biết sống chết! Bảo người không nên cử động thì không nên cử động, lộn xộn cái gì? Công phu lần trước đều uống phí rồi!” Một cổ thanh âm cực độ đè nén tức giận táo bạo vang lên, Lê Tuyết tiểu thư ngoại trừ ăn phải thiệt thòi dưới tay Lăng Thiên, chưa từng ăn phải cái thiệt thòi gì, cho dù là thiên hạ đệ nhất nhân Tổng Quân Thiên Lý còn bị nàng đùa giỡn một hồi, lúc này thấy Lăng Kiếm lại có thể không để ý tới mình, trong lòng không khỏi có một ít tiểu nhân phần nộ đứng lên. Mây liễu dựng thẳng lên, trái lại cũng là rất có uy thế.

“Vị cô nương này là?” Lăng Kiếm nheo lại con mắt, ánh mắt như mũi nhọn giống nhau lộ ra, nghiêm nghị không chịu được. Tuy rằng là lúc trọng thương, tuy rằng hẳn nhận biết được một thân võ công của nữ nhân trước mặt này chỉ sợ ở trên mình; nhưng cả đời của Lăng Kiếm, trong thiên hạ có thể làm cho hắn cúi đầu nghe lời cũng chỉ có Lăng Thiên một người mà thôi, về phần những người khác, ngoại trừ người nhà của Lăng Thiên hẳn sẽ cần phải bảo trì tôn kính ra, cho dù là vua của một nước, hoặc là gia chủ của thế gia môn phiệt, hẳn cũng là tuyệt không đặt ở trong mắt. Lúc này thấy trong lời nói của nữ tử không quen biết này lại có thể không chút khách khí lộ ra ý dạy dỗ, trong lòng không khỏi cực kỳ không kiên nhẫn được.

Chỉ là nữ tử này vẫn là cùng Lăng Thiên cùng một chỗ, Lăng Kiếm nhất thời không rõ ràng lắm thân phận, không dám lỗ mãng, nhưng trong ngữ khí cũng thoáng lạnh xuống tới.

“Cái gì vị cô nương này, vị cô nương kia?” Lê Tuyết hừ một tiếng, mắt trừng to, con ngươi cấp tốc đảo lộn: “Người hẳn là gọi Thiếu phu nhân, hoặc là. . .” Lê Tuyết vừa nhìn sắc mặt này của Lăng Kiếm, nhất thời trong lòng đem Lăng Thiên ra chửi: còn nói không phải là dùng như Kinh Vô Mệnh, xem thần khí của vị này chỉ biết, phỏng chừng trong cả đời hắn, chỉ biết nghe lệnh của một mình Lăng Thiên, những người khác căn bản là sẽ không đặt ở trong mắt của hắn! Đây cùng Kinh Vô Mệnh chỉ thuần phục Thượng Quan Kim Hồng, chỉ đối với một mình hắn nghe lệnh căn bản là không có gì khác nhau đi? .

Có điều là Lê Tuyết cũng cực kỳ thông minh, biết nếu muốn áp chế Lăng Kiếm, trừ phi mình mượn thanh uy của Lăng Thiên, bằng không cho dù võ công của mình đủ để chế phục Lăng Kiếm cũng là tuyệt không có khả năng. Bởi vậy miệng vừa mở ra liền tự nhận thành Thiếu phu nhân, Lê Tuyết tự tin một lời này tuyệt đối là phi thường có hiệu quả, lại không biết nàng nói ra lời này, Lăng Thiên ở phía sau hầu như một cái té ngã quy xuống đất. . .

“Người là Thiếu phu nhân của công tử?” .

Cử động kế tiếp của Lăng Kiếm càng ra xa ngoài dự đoán của Lê Tuyết, sau khi nàng xuất ra chiêu này, Lăng Kiếm lại có thể vẫn là thần sắc bất động, chỉ là ánh mắt chợt lóe, ánh mắt nhìn về phía Lê Tuyết lại có thể lạnh thêm vài phần, mơ hồ còn mang theo sát khí lạnh lẽo nhẹ nhàng! Một cổ dịch ý phát ra từ nội tâm ý! .

Lại có thể dám can đảm tự xưng là Thiếu phu nhân! Trong lòng Lăng Kiếm căm giận không thôi, Thần nha đầu của chúng ta vì công tử đã yên lặng nỗ lực mười năm, hầu như đã không có tồn tại sinh mệnh của mình, toàn tâm toàn ý chỉ vì công tử mà sống, liền ngay cả tiểu công chúa Ngọc Băng Nhan của đệ nhất đại gia tộc đương đại Ngọc Gia cũng không thể lay động địa vị của Thần nha đầu, cũng chỉ có Thần nha đầu mới đủ tư cách thành Thiếu phu nhân được chúng ta thừa nhận! Người một nữ nhân vừa chui từ đâu ra này lại có thể xưng Thiếu phu nhân? Vậy đem Thần nha đầu để ở chỗ nào? Thật là không biết sống chết!

Không thể không nói, sự yêu quý của Lăng Kiếm đối với Lăng Thần đã tới mức quá sâu, ở trong lòng hắn duy nhất có thể để hai người, một người là chủ tử Lăng Thiên, người còn lại đó là người hẳn luôn luôn coi như là thân muội muội — Lăng Thần. Lúc này, thấy Lê Tuyết lại có thể uy hiếp tới địa vị của Lăng Thần, đầu còn có thể có cái vẻ mặt gì tốt cho nàng nữa?

Lê Tuyết buồn bực không thôi, tiểu tử này làm sao vậy? Ba chữ Thiếu phu nhân này giống như đối với hắn có kích thích không nhỏ a, cái này rõ ràng là khắc chế lòng trung thành của hắn mà không có con đường thứ hai. Chẳng lẽ. . . Con mắt của Lê Tuyết chậm rãi chuyển hướng Lăng Thiên, không tự giác mở to hai mắt nhìn, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhanh chóng bưng kín môi đỏ mọng của mình, cũng đem một câu nói sắp nói ra nuốt trở lại: chẳng lẽ các người là “đồng chí”? Pê dê? !

Vừa thấy được vẻ mặt của Lê Tuyết, Lăng Thiên trong nháy mắt liền đã biết nha đầu kia đang suy nghĩ cái gì, không khỏi vừa buồn cười vừa tức giận vỗ đầu của nàng một chút: “Người đang suy nghĩ cái gì đó? Làm sao trong đầu người toàn nghĩ bậy bạ không đầu gì đó hả? Hơn nữa, ai cho người mạo nhận là lão bà

của ta ? Cái này thì người rước lấy phiền phức rồi; chưa từng có một nữ nhân nào dám ở trước mặt Lăng Kiếm tự xưng là Thiếu phu nhân của Lăng Thiên ta, lá gan của người thật đúng là lớn, ta nói cho người, Lăng Kiếm chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ, lâu chủ Đệ Nhất Lâu trong truyền thuyết, người mà hắn nhận thức đúng muốn giết chết, còn chưa từng bị thất thủ.”

“Chẳng lẽ các người là. . . Đoạn tụ cái kia. . . Phân đào, người bây giờ ưa cái điệu này. . .” Lê Tuyết kinh ngạc tròn tròn con mắt, hiển nhiên, nàng hoàn toàn không có đem vị thiên hạ đệ nhất sát thủ để ở trong lòng, nàng quan tâm chính là. . .

458. Chương 84: Mầm Họa Từ Phía Đông

“Người mới là đoạn tay áo, chia một quỹ đào!” Lăng Thiên quát lớn một tiếng, dở khóc dở cười nói: “Lăng Kiếm thuở nhỏ cha mẹ mất sớm, luôn luôn xem Lăng Thần cùng cảnh ngộ như thân muội muội của mình, Lăng Thần đó, chính là...chính là hồng nhan tri kỷ của ta. . .” Nói đến Lăng Thần, trong mắt Lăng Thiên không khỏi hiện ra một trận âm áp, cùng một sự tưởng nhớ nồng đậm. . . Nha đầu kia, đã lâu không gặp nàng a, không biết nàng bây giờ có khỏe không? Có nghĩ tới ta mà khóc hay không? Thật muốn lập tức trở lại a. . .

“Áo. . .” Lê Tuyết thở ra một hơi thật dài, cặp mắt nhất thời cong thành hình lưỡi liềm: “Thì ra là thế! Hóa ra là ta nghĩ sai lệch, cũng may người không phải. . .pê đê” Nhớ tới suy nghĩ miên man vừa rồi của mình, Lê Tuyết càng nghĩ càng là buồn cười, không nhịn được ôm bụng cười ha hả, càng cười càng cảm thấy buồn cười, lại có thể không ngăn lại được: “Ha ha. . . Ha ha ha... Buồn cười chết ta mất ...”

Lăng Kiếm kinh ngạc nhìn hai người, lại hoàn toàn không rõ Lê Tuyết cười cái gì, đầu đầy sương mù hỗn loạn nhức đầu, chẳng lẽ là ánh mắt của mình quá mức sắc bén, lại có thể làm nàng sợ đến choáng váng?

Hắn cũng không biết, thực lực của nữ tử này chính là tương đối đáng gờm, người khác không nói, hắn Lăng Kiếm, lâu chủ của Đệ Nhất Lâu, thiên hạ đệ nhất sát thủ, cũng không có được người ta đặt ở trong mắt!

Lăng Thiên không nhịn được cũng tức giận nở nụ cười, lắc đầu, không thể tránh được nói: “Đó là một nha đầu điên.”

Lăng Kiếm bình tĩnh đại ngộ, không nhịn được cũng là cười, nói: “Thì ra là thế, đáng tiếc, thực sự là đáng tiếc, hình dáng được như vậy.”

“Đáng tiếc cái gì mà đáng tiếc, bản cô nương dung mạo thế nào, còn phải nhờ người đánh giá sao?” Lê Tuyết tiểu thư nhất thời dừng tiếng cười lại, dị thường hung hãn hỏi. Nàng đã ý thức được, nếu là mình vẫn muốn đi theo Lăng Thiên bên người, khối đầu gỗ lạnh như băng này lại có thể là trở ngại lớn nhất. . . Lại có thể thay muội muội của mình tranh giành tình nhân. . . Thực sự là cực kỳ “tài giỏi”.

Quả nhiên không phải giống như Kinh Vô Mệnh, bởi vì Kinh Vô Mệnh là tuyệt đối sẽ không như vậy!

Lăng Kiếm nhàn nhạt liếc nàng một cái, không nhìn chằm chằm hai mắt lại, công tử nếu nói nàng là nha đầu điên, vậy nàng chính là nha đầu điên, mình sao có thể cùng một nha đầu điên đấu khí chứ.

Lăng Thiên thấy hai người hắn đấu khí không sao nói rõ được, ha hả cười, thẳng thắn chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, nói: “Người lúc đó tiến vào Ngọc Gia, cũng coi như kiến thức được thực lực chân chính của Ngọc Gia, có nhận xét gì?” .

Nghe được Lăng Thiên đặt câu hỏi, Lăng Kiếm chậm rãi mở mắt, cau mày cẩn thận suy nghĩ một hồi, thận trọng phun ra hai chữ: “Mạnh! Mạnh mẽ đến mức ta cũng có chút không rét mà run, hôm nay nghĩ lại, ta thậm chí chưa hẳn có dũng khí tiến vào một lần nữa!”

“Quả nhiên mạnh!” Lăng Thiên trầm tư gật đầu: “Đánh giá của ta lúc đầu đối với Ngọc Gia đã rất cao, nhưng cũng không nghĩ tới thực lực ẩn dấu của Ngọc Gia lại có thể sẽ mạnh như vậy; may mà lần này do

người đánh bậy đánh bạ làm lật ra, bằng không, nếu là để tới khi hai quân đối chọi thật sự đột nhiên bộc phát ra, mà chúng ta lại không có chuẩn bị tốt mà nói, sợ rằng. . .”

“Không sai.” Mắt Lăng Kiếm không chớp lấy một cái nói: “Cổ lực lượng này, chúng ta muốn nhanh chóng đem đánh tan mới tốt. Công tử cứ lập kế hoạch, đến lúc đó ta suất lĩnh các huynh đệ, từng bước từng bước chém xuống đầu chó của bọn họ. Công tử xin yên tâm, chúng ta sẽ không mạo hiểm, sẽ đợi cho tới lúc có chuẩn bị vạn toàn mới có thể động thủ!”

“Chuẩn bị vạn toàn ? ! Nói dễ vậy sao.” Lăng Thiên khê cười nói: “Tất cả thế sự đều nghĩ dễ mà làm khó, không có trải qua ngày hôm nay đánh một trận, người sẽ nghĩ ra được thực lực của Ngọc Gia khủng bố như vậy sao? ! Ngọc Gia hôm nay đã lộ ra mười hai danh đại đầu lĩnh, sợ rằng mỗi người đều có thực lực cùng cấp với Ngọc Mãn Thiên, trong đó có mấy người thậm chí còn vượt qua, người đã tự thể nghiệm qua. Huống chi, phía sau mỗi người, nhất định còn có một chi lực lượng bí mật đặc biệt, mặc dù chưa lĩnh giáo, nhưng chỉ sợ cũng so cao thủ thông thường của Ngọc Gia mạnh hơn một bậc, nếu muốn diệt trừ bọn họ, cũng không phải một việc dễ dàng, huống chi, còn muốn dưới điều kiện tiên quyết tự thân không tổn hại.”

“Tổng cộng là mười bốn tên mới đúng!” Lăng Kiếm sửa chữa nói: “Còn có hai gã dưới tình huống nguy hiểm đem qua cũng không hiện thân, nhưng khí tức ẩn dấu của bọn hắn đã có mấy lần ba động. Tựa hồ tùy thời chuẩn bị xuất thủ, nhưng không biết là vì duyên cớ gì, lại chung quy không có xuất thủ. Theo thuộc hạ nhận biết, võ công của hai người thủy chung chưa từng xuất hiện kia tuyệt không dưới mười hai người đã hiện thân ở đó. Mặt khác, còn có gia chủ Ngọc Gia Ngọc Mãn Lâu, Nhị đệ Ngọc Mãn Đường, tam đệ Ngọc Mãn Thiên; sơ bộ tính ra, siêu cấp cao thủ trên Tiên Thiên của Ngọc Gia chỉ ít có mười bảy tên, này còn chỉ là nhân thủ mà chúng ta bây giờ đã phát hiện ở bên ngoài, trong chỗ tối không biết còn có thể có bao nhiêu nữa, có điều là, hẳn là sẽ không có nhiều lắm.”

“Hoặc là phải có chí ít mười chín tên.” Lăng Thiên sửa chữa một chút, nói: “Còn có hai người, Hồn Phách huynh đệ của Ngọc Gia, bây giờ còn đang ở bên ngoài mang theo một đám người truy sát ta khắp thiên hạ nữa.”

“Mười chín tên Tiên Thiên cao thủ! ?” Lăng Thiên cùng Lăng Kiếm hai người mặt đối mặt, đều là vẻ mặt trầm trọng. Trong bát đại thế gia, thế gia yếu kém thậm chí toàn bộ gia tộc bao gồm cả gia chủ ở bên trong cũng không nhất định có thể có được một Tiên Thiên cao thủ, như Nam Cung Thế Gia, Tây Môn Thế Gia, Dương Gia. Bởi vậy có thể thấy được trình độ hãn hữu của cao thủ cấp Tiên Thiên ở thế giới này. Nhưng tại Ngọc Gia, lại có thể tự mình có chí ít hơn mười chín tên! Mặc dù không thể nói Tiên Thiên cao thủ tại Ngọc Gia tràn lan cùng rau cải trắng giống nhau, nhưng cũng không kém là bao nhiêu.

Thảo nào Ngọc Gia lại có thể dã tâm lớn như vậy ! Tin rằng bất cứ một cái gia tộc nào có được lực lượng như vậy, cũng sẽ không cam tâm nằm yên đi?

”Lăng Kiếm, bây giờ ngươi là người duy nhất thực sự hiểu rõ thực lực tối đa của song phương địch ta, vậy ngươi nói một chút, nếu là Đệ Nhất Lâu cùng những người Ngọc Gia này chống lại, phần thắng là bao nhiêu?

“Ta muốn nghe lời nói thật!” Lăng Thiên tự đánh giá một lúc lâu, rốt cục hỏi ra những lời này.

Lăng Thiên tuy rằng cũng từng xuất thủ, nhưng cứu Lăng Kiếm liền lập tức rời khỏi, vẫn chưa cùng hơn mười người cao thủ của Ngọc Gia giao thủ, mà Lăng Kiếm hầu như đều qua mấy chiêu với mỗi người, cho nên, Lăng Thiên mới có thể nói bây giờ Lăng Kiếm là người duy nhất hiểu rõ thực lực của song phương .

“Lấy lực lượng hiện nay của Đệ Nhất Lâu, nếu là chính diện chém giết, Đệ Nhất Lâu nhất định là không có bất cứ cái cơ hội gì!” Lăng Kiếm không chút nào do dự nói: “Nhưng. . . Nếu là âm thầm ám sát, kết quả đến cuối cùng làm sao sẽ rất khó nói. . .”

Lăng Kiếm gian nan ở trong lòng của mình so sánh một phen, mới lại nói từng chữ một nói: “Nếu là âm thầm ám sát, kết quả cuối cùng sợ rằng đó là... Đó là... Lấy mạng đổi mạng, cả hai đều bại vong! Thậm chí, tổn thất của chúng ta còn muốn lớn hơn một chút.” Phun ra vài chữ này, trên trán Lăng Kiếm lại có thể toát ra mồ hôi lạnh! Hẳn tuy rằng giết người như ma cũng không nường tay, nhưng bây giờ đánh giá, vì tính mệnh của các huynh đệ của mình, lại phải cẩn thận.

Lăng Thiên nở nụ cười mây mờ gió nhẹ, làm cho Lăng Kiếm vốn nhìn quen cái dáng tươi cười này của Lăng Thiên cũng không khỏi đánh rùng mình một cái.

Bởi vì mỗi lần Lăng đại công tử lộ ra loại nụ cười này, vậy nhất định có người phải gặp chuyện không may ! Hơn nữa còn sẽ ...thăm, nhớ kỹ lần trước đối tượng nhằm vào của nụ cười này, tựa hồ là Tây Môn Thanh, kết cục của hắn. . .

“Đã như vậy, hay là nghĩ phương pháp khác đi.” Lăng Thiên ha hả cười: “Nếu biết rõ không thể làm, ta làm sao sẽ để các huynh đệ hi sinh vô ích? Ta nói rồi, tương lai của ta nếu như không có các người, liền mất đi ý nghĩa!”

Thấy Lăng Thiên cười đến mây mờ gió nhẹ đến cổ quái như vậy, Lê Tuyết nhăn mày nhăn mặt, hoài nghi nói: “Người làm sao cười gian trá đến như thế? Người trước đây cũng không có cái bệnh này a!” .

“Phải? Gian trá sao?” Lăng Thiên điềm nhiên như không sờ sờ mũi: “Ta bây giờ là rất nghiêm chỉnh thương nghị đối sách với các người mà thôi, đâu có vẻ gian trá gì? Ta rõ ràng là thân nhiên a .”

Lăng Kiếm đã hưng phấn đến mặt đỏ bừng, ho khan hai tiếng, lại tác động lên vết thương, đau đến không nhịn được nhíu miêng lên, hỏi: “Công tử cũng đã có lập kế hoạch chứ? Vậy ý tứ của công tử là. . .” Nói rồi, trong mắt của Lăng Kiếm bắn ra ý hỏi cùng hoa lửa nóng rực.

“Tất nhiên là lập kế hoạch khác. Nếu không ta tới Minh Ngọc Thành làm gì?” Lăng Thiên chấp tay đứng dậy, khẽ cười một tiếng, thâm trầm nói: “Thực lực bên trong của Ngọc Gia vẫn là hoài nghi trong lòng của ta, lần này ta cam chịu mạo hiểm vào Minh Ngọc Thành, thứ nhất, là vì hoàn toàn điều tra rõ con bài chưa lật của Ngọc Gia, thứ hai, chính là sợ các người ở dưới tình huống lực lượng địch ta không rõ tự ý phát ra cái hành động gì, chịu tổn thất không đáng có, lần này có thể cứu được người phải nói là đại hạnh trong bất hạnh, thương thế của người thế nào cũng cần an dưỡng một hai tháng mới có thể khôi phục. Có điều là, lần này người lại có thể biết lấy thân lao vào nguy hiểm một mình một người đi vào điều tra, nói vậy sau này sẽ học khôn được không ít chứ?” Lăng Thiên nở nụ cười hai tiếng ha ha.

“Công tử đừng trêu chọc A Kiếm, lời nói trước của công tử tựa hồ chưa hết ý? Chẳng lẽ còn có điều thứ ba?” Ánh mắt Lăng Kiếm sáng ngời. Căn cứ theo kinh nghiệm theo công tử vài chục năm của hắn, Lăng Thiên lần này nhất định là đã định liệu trước. Nếu công tử đã có kế hoạch, vậy mình còn lo lắng cái gì? Chỉ cần theo kế hoạch mà làm là được, chẳng lẽ công tử còn có thể có lầm lỗi sao? Lăng Kiếm trong lòng buông lỏng, mình lần này tra xét Ngọc Gia, nhìn như lỗ mãng, nhưng vừa lúc giải quyết được vấn đề lo lắng nhất trong lòng của công tử, trái lại coi như là không uống phí khí lực.

Lấy khẩu khí của Lăng Thiên xem ra, cho dù ngày hôm nay không có chuyện Lăng Kiếm, Lăng Thiên sớm muộn cũng muốn ở mấy ngày nữa làm ra chuyện giống Lăng Kiếm . Chỉ có thăm dò được lực lượng thực sự của Ngọc Gia hiện có, bước tiếp theo trong kế hoạch của Lăng Thiên mới có thể thuận lợi tiến hành được, cho nên việc do thám Ngọc Gia cực kỳ doan nguy hiểm này là tuyệt đối không thể tránh được . Lăng Kiếm tuy rằng thương thế không nhẹ, cũng vì hành động lần này của mình mà cảm thấy vui vẻ. May mà là mình đi trước, nếu là chờ công tử tự mình đi vào, dưới tình huống không biết thực lực của đối phương, chỉ sợ cũng bị đối phương vây công, tuy rằng bọn họ nhất định không thể vây khốn được công tử, nhưng cho dù là công tử bị thương một chút , vật cũng là mình thất trách a!

Lăng Thiên vuốt cằm, ánh mắt thâm thúy: “Nếu không thể dùng lực, như vậy đương nhiên sẽ dùng trí. Nếu chúng ta tự mình đứng ra sẽ phải chịu tổn thất lớn, như vậy, tự nhiên phải giá họa mượn tay kẻ khác ; công tử ta đối với tiết mục chó cắn chó cũng rất thích a.”

“Sợ rằng không dễ dàng đi.” Lăng Kiếm nhất thời có chút nhụt chí: “Lấy lực lượng bây giờ của Thủy Gia ở Minh Ngọc Thành, sợ rằng còn không đủ để chế tạo cho Ngọc Mãn Lâu hoặc là Ngọc Gia cái phiền phức gì, nếu là để cho bọn họ xuyên cùng một chỗ đầu võ, sợ rằng chỉ có thể là sát cục nghiêng về một bên. Thực lực tàn dư của Thủy Gia ở đây tuyệt đối không có chút lực hoàn thủ. Kế ấy của công tử tuy rằng cực khéo, nhưng nhân thủ của Thủy Gia xa tại Thiên Phong còn chưa tới, cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nếu là trì hoãn vài ngày, lại sợ cảnh còn người mất, bỏ lỡ cơ hội tuyệt hảo. . .”

“Ha ha, Thủy Gia?” Lăng Thiên cười lớn một tiếng: “Lăng Kiếm, tại trong lòng người, có thể cùng Ngọc Gia chống đỡ chỉ có Thiên Phong Chi Thủy thôi sao? Người đừng vội quên, tại trên phiên đại lục này, còn có một Tiêu Gia tồn tại đang nghỉ ngơi dưỡng sức nhìn chăm chăm thế cục đó. Ha ha ha.”

459. Chương 85: Nơi Ẩn Thân

” Tiêu gia?” Về mặt Lăng Kiếm rung lên:” Chẳng lẽ Tiêu gia có hành động? Hay là Tiêu gia có năng lực đối kháng Ngọc gia sao?”

” Sao lại chỉ là có hành động mà thôi?” Lăng Thiên bĩu môi, phì phì ra hai tiếng, nói:” Người có điều không biết, thực lực trước mắt của Tiêu gia đồng dạng vượt xa dự tính của chúng ta, lúc trước, người của Tiêu gia thậm chí thiếu chút nữa làm Giang Sơn Lệnh Chủ Tổng Quân Thiên Lý ngã xuống đó . Chỉ bằng thực lực bậc này, không chút nào dưới thực lực của Ngọc gia đêm qua, thật sự là làm cho người ta không thể nghĩ ra nổi.”

” A? Lại có chuyện như vậy? Chẳng lẽ nói, thực lực tổng hợp của Tiêu gia còn muốn ở trên Ngọc gia?” Cho dù lấy sự lãnh đạm trầm ổn của Lăng Kiếm, cũng không nhịn được sau khi nghe nói tới sự tình này kinh hô lên tiếng:” Chính là, Tiêu gia làm sao có thể có thực lực mạnh như thế chứ?”

” So với Ngọc gia còn mạnh hơn, đó lại chưa hẳn. Ngọc gia dù sao là một gia tộc trên dưới một lòng , Thiên Thượng Thiên của Tiêu gia cho dù cường thịnh đi nữa cũng là thành viên bên ngoài. Chỉ riêng một điểm này, đã không bằng Ngọc gia. Bất quá, ta thật ra không có ngờ đến, thể lực sau lưng duy trì hay là người hợp tác của Tiêu gia lại có thể là đệ nhất môn phái của Thiên Dương đại lục, một trong tam đại môn phái, Thiên Thượng Thiên! Môn phái cổ lão kia tuyệt tích nhân gian lâu rồi, bất quá điều này mới hợp lý, không có một bậc thực lực như Thiên Thượng Thiên, dựa vào cái gì có thể uy hiếp Giang Sơn Lệnh Chủ Tổng Quân Thiên Lý?!”

Giọng nói của Lăng Thiên trầm trọng, thở dài một tiếng, nói:” Bước tiếp theo của chúng ta tất yếu phải nhanh hơn, bây giờ nhìn lại, con bài chưa lật của các nhà đều đã hiện thể, đã sắp đến thời khắc bộc lộ toàn bộ, tin rằng không được bao lâu nữa, chỉ sợ cũng bắt đầu thời khắc tác chiến toàn diện. Ta thật sự lo lắng, chuẩn bị của bọn họ đến cùng là như thế nào.”

” Công tử có thể yên tâm, các huynh đệ tuyệt sẽ không phụ sự ủy thác của công tử.” Lăng Kiếm kiên định nói:” Nếu là một người trong bọn họ không thể chuẩn bị đầy đủ hết, làm chậm trễ đại sự của công tử, Lăng Kiếm ta đây sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn!”

” Nếu bọn họ thật sự chuẩn bị không tốt, người cho rằng người có thể thoát được quan hệ sao? Người chính là đệ nhất huấn luyện viên của bọn họ đó.” Lăng Thiên nở nụ cười:” Muốn truy cứu trách nhiệm, vậy trước tiên cũng là bắt đầu từ người.”.

Sắc mặt Lăng Kiếm lộ ra vẻ cười khổ, khuôn mặt cũng méo đi. Không thể nào? Biểu thị trung tâm lại thành dẫn lửa lên người.

” Uy! Lăng Thiên, khó trách người quyết định chủ ý muốn đến Minh Ngọc Thành, hóa ra người sớm đã biết hạ lạc của đám người Thiên Thượng Thiên kia.” Lê Tuyết thở phì phò kêu lên, ngay cả “Thiên ca” cũng không gọi, lại có thể gọi thẳng tên: “Người biết từ khi nào? Ta làm sao tới giờ vẫn không biết? Người nói ít nhất mười mấy lý do trên đường đi, lại có thể che giấu lý do quan trọng nhất này không nói! Người là lòng dạ gì? Người có ý tứ gì! Có phải đem ta thành người ngoài hay không?!”

Vừa nói , một cỗ cảm giác ủy khuất không được tín nhiệm từ đáy lòng Lê đại tiểu tỷ tự nhiên dâng lên, càng nói càng là khổ sở, càng nghĩ càng là có chuyện như vậy, tự nhiên cũng lại càng đắng, lời còn chưa nói hết, vành mắt đã đỏ lên, cái miệng nhỏ nhắn cũng mím mím, mắt sẽ thấy muốn đau khóc thành tiếng

” Bà cô thân ái của ta à!” Lăng Thiên vái lay , vội vàng cầu xin tha thứ:” Ngài cũng đừng tung cái “đập nước” kia của ngài ra, ta đã bị chìm ngập vài lần, trên người ta là một bộ y phục sạch sẽ đó. Lại nói, mấy ngày nay, buổi tối nào vừa đến ban đêm người cũng ngủ giống như con heo nhỏ, ta đâu dám có ý tứ quấy rầy ngài chứ? Liền kêu ngài một lần, thì kết quả đã trúng một hồi quyền cước; ta cũng là không cách nào, không thể làm gì khác hơn là tự mình đi trước; hiện tại lại đảo ngược, ở trong miệng ngài trái lại thành mọi chuyện ta đều gạt người, người người người..... Người còn có biết giảng đạo lý hay không?”

Lăng Thiên cơ hồ nhảy dựng lên, kêu oan tới tận trời. Tiểu cô nãi nãi, này còn là ở trong tị nạn a, ngài nếu là bất kể ba bảy hai mươi mốt khóc loạn lên, vậy còn không phải tươi sống đem người ta dày vò chết chứ?

” Người mới là con heo nhỏ ấy.” Lê Tuyết trợn trắng mắt, đỏ mặt lên, tựa hồ tự biết lý sai, lập tức xoay chuyển lời nói, sắc mặt đẹp lên không ít, nhưng vẫn cong cớn bĩu môi nói:” Vậy người cũng có thể vào lúc ban ngày nói cho ta một tiếng chứ.” Tiếng nói chuyện đã không lớn lắm.

Xem ra Lê đại tiểu tỷ dù sao cũng khác với loại nữ nhân bình thường, lại có thể là giảng đạo lý a!

” Lê đại tiểu tỷ, ta mang theo cái bình mỡ là người theo sát rồi, có cần phải mọi chuyện đều hướng người xin ý kiến không hả?” Lăng Thiên hừ một tiếng, trở mình trợn trắng mắt, nói :” Ngàn vạn đừng không biết đủ, có chuyện gì vui đùa đều mang theo người, người biết sớm cùng biết muộn có cái gì khác nhau sao?”

”Vậy cũng có lý.” Lê Tuyết như có chút suy nghĩ nói, đảo mắt rồi lại trợn tròn con mắt, thanh âm lại đề cao ba phần:” Người nói ai là bình mỡ?”

” Hửn, ta nói là hửn.....” Lăng Thiên duỗi tay hướng về Lăng Kiếm chỉ một ngón tay, trên mặt cơ hồ toát mồ hôi:” Gia hỏa này thật là bình mỡ a, được rồi chứ? Đại tỷ, có thể phiền toái ngài nhỏ tiếng một chút hay không ? Chúng ta ở chỗ này của người ta. Đất này không phải là một mẫu ba phần của ta, cần thận một chút mới được!”

” Hừ.” Xả đủ tức giận, Lê Tuyết vênh vác tự đắc thu binh, bỏ lại một câu:” Xem người còn dám đắc tội ta hay không.” Rồi nghênh ngang đi ra ngoài cửa.

Lăng Kiếm đường đường là thiên hạ đệ nhất sát thủ, lại bị nói thành bình mỡ, mặc dù là tai bay vạ gió, che dấu tai mắt người khác, nhưng cũng cực kỳ hậm hực, cũng kêu lên:” Ta không phải bình mỡ a, ta làm sao lại là bình mỡ.....”

” Người câm miệng cho ta!” Lăng Thiên hung thần ác sát nói: “Cũng muốn tạo phản phải không?” Lê Tuyết vừa ra đi, Lăng Thiên không có bị uy hiếp bằng nước mắt, lập tức liền hùng hổ.

Lăng Kiếm co rụt cổ lại:” Công tử, bây giờ chúng ta đang ở địa phương nào? Bọn Thập Cửu có thể tìm tới chúng ta sao?”

Lăng Thiên cười hắc hắc, hỏi một đàng, trả lời một nẻo nói:” Ngọc Mãn Lâu sinh ba hảo nhi tử, Vân, Thủy, Phong, ba người đều là thanh niên tốt a. Trong đó Ngọc Lưu Vân đã chết ở dưới kiếm của người; nhưng hai người còn lại, lại đều là bá chủ phổ hoa, hồng phấn trạng nguyên a. Cả hai người lại đều là giống đa tình, hắc hắc.....”

” Thì tính sao?” Lăng Kiếm đầu đầy sương mù.

” Làm sao? Làm sao là làm sao?” Lăng Thiên cười gian một tiếng:” Chỉ bất quá hai năm trước, Ngọc Nhị công tử Ngọc Lưu Phong lại vừa thấy đã yêu một vị giai nhân là Xuân Hương cô nương của Phiêu Hương Lâu trong Minh Ngọc Thành , nhớ mãi không quên, trăm cay ngàn đắng hao hết tâm tư hao phí nhiều vàng, mới ôm được mỹ nhân về; cũng vì vị Xuân Hương cô nương này mà bố trí một biệt viện khác, dùng để nạp thiếp. Ha ha.....”

Thấy Lăng Thiên cười quái dị, Lăng Kiếm vừa chuyển ý nghĩ, không khỏi bật thốt lên hỏi:” Chẳng lẽ Xuân Hương cô nương này.....”

” Ha ha, Xuân Hương cô nương cũng không có cái lai lịch gì đặc biệt.” Lăng Thiên nhẹ nhàng bâng quơ nói:” Chỉ bất quá vị cô nương này bên trong có một thân phận, chính là ám tuyền của Thủy Tinh Lâu mà thôi. Mà Phiêu Hương Lâu kia, tự nhiên cũng là sản nghiệp của Thủy tinh Lâu.”

Lăng Kiếm không khỏi phải mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt đều là không biết nên khóc hay cười , một lúc lâu, mới xì một tiếng cười ra tiếng:” Hóa ra chúng ta ẩn núp ở chỗ Ngọc Nhị công tử ?”

” Thông minh!” Lăng Thiên gật đầu, tán dương một tiếng thật lớn.

” Quả nhiên không hổ là lâu chủ của Đệ Nhất Lâu. Thật là nhanh nhẹn a. Nghĩ đến cũng sẽ không có chỗ nào an toàn hơn chỗ này chứ?”

Lăng Kiếm hơi bị dở khóc dở cười:” Công tử cả Thủy Tinh Lâu cũng đã nói tới, nếu là ta vẫn còn không đoán được, chẳng phải là so với lợn còn ngu hơn sao?”

Lăng Thiên cười hắc hắc, dặn dò nói:” Người cứ an tâm dưỡng thương thật tốt cho ta, nhanh chóng khỏe lại. Bây giờ ta đi trước ra ngoài một chuyến, Ngọc gia lòng bất toàn thành như thế, làm sao cũng phải để cho bọn họ bắt được một vài con cá lớn mới được, nếu không, chẳng phải là quá mức lãng phí nhân lực vật lực sao?”.

Lăng Kiếm hiểu ý cười cười, nói:” Cá rất lớn, phải đem cá ném vào biển mới được.”

” Ha ha ha, thông minh!” Lăng Thiên cười lớn một tiếng, đi ra cửa.

Lúc này, trời đã gần tới lúc giữa trưa.

Khi Lăng Thiên đi ra , khuôn mặt vốn hồng hào giờ được thêm một tầng màu sắc tro bụi, quần áo trên người là trường sam bằng tơ lụa màu lam nhạt, trong tay xoay hai quả cầu sắt, âm, trên môi rõ ràng còn dính thêm chòm râu, ánh mắt xảo trá hèn mọn mang theo vẻ tham lam, nghiêm nhiên là một bộ dáng thương nhân hoàn hảo.....

Không thể không nói, năng lực hóa trang theo của Lăng đại công tử thật sự là quá mạnh mẽ; giả bộ gì cũng giống như đúc. Đây cũng là bản lĩnh kiếp trước mang đến, một sát thủ nhất lưu chân chính, không chỉ cần phải đủ cay, đủ độc, cũng không ngừng cần hoàn thiện bí mật, thủ đoạn ẩn núp, cái thủ đoạn dịch dung hoàn mỹ này, cũng là không thể thiếu, nhưng ở trên một mặt này, Lăng Kiếm rõ ràng làm chưa đủ, cho nên, Lăng Kiếm cho tới bây giờ cũng không nhận chính mình là thiên hạ đệ nhất sát thủ! Bởi vì tại trong lòng Lăng Kiếm , chỉ có công tử mới có cái tư cách này! Mới xứng đáng được xưng là bốn chữ “thiên hạ đệ nhất” này!

Hiện tại khuôn mặt này, tại trong Minh Ngọc Thành , chính là một người có thật, chủ nhân thực sự của khuôn mặt này chính là một vị thương nhân tên là Triệu Đại Phú, người này chuyên môn kinh doanh sinh ý được liệu, cũng đã hai mươi năm, cùng Ngọc gia cũng từng có quá mấy lần lui tới, tại trong Minh Ngọc Thành không lớn không nhỏ này cũng được tính là một người có tên tuổi.

” Triệu Đại Phú, nam, ba mươi lăm tuổi, cao bảy thước, hơi gầy, thương nhân nổi danh Minh Ngọc Thành , tính cách: tham lam, keo kiệt, có biệt danh vắt cổ chày ra nước” Đây, liền là tư liệu trong tay Lăng Thiên về Triệu Đại Phú. Hiện tại, vị Triệu đại tài chủ này đương nhiên đã an an ổn ổn trốn ở cái chỗ nào đó an toàn mà ngủ ngon, về phần hắn có “tự nguyện” hay không thì trời mới biết!

Về phần cái thân phận này, chính là thủ hạ bí mật của Lăng Thiên ở Minh Ngọc Thành, đặc biệt vì hắn chuyên môn an bài.

Đi ở trên đường cái, Lăng Thiên hiện ra một bộ dáng thất hồn lạc phách, chung quanh, ngẫu nhiên có người nhận ra tướng mạo này cùng hắn chào hỏi, hắn cũng là câu được câu không đối đáp qua loa . Tuy năng lực hóa trang của Lăng Thiên quả thực lợi, nhưng mà hắn cũng chưa từng tìm hiểu qua cuộc sống của Triệu Đại Phú, tuyệt đại đa số khuôn mặt, hắn vẫn là không biết. Cho nên, hắn cũng chỉ có thể bày ra một bộ dáng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm , đương nhiên cá tính của người này vốn là gặp thấp liền giẫm, gặp cao liền lạy, cho nên hắn bây giờ tỏ ra đức hạnh này, lại cũng cùng biểu hiện ngày thường cũng không khác nhau quá lớn, đây cũng là nguyên nhân quan trọng Lăng Thiên lựa chọn người này làm thân phận che dấu cho mình!

Chỉ là thỉnh thoảng, cũng sẽ có một ít bạch ngọc cao thủ của Ngọc gia mặc bạch bào lại có ý nói chuyện cùng vị Triệu đại lão bản này, Lăng Thiên đương nhiên không dám chậm trễ, không thể làm gì khác hơn là bắt chuyện một vài câu rồi mới dám cáo lỗi đi qua. Trong lòng tự nhiên là có chút có chút kinh ngạc , chẳng lẽ thân là một thương nhân keo kiệt, lại có thể làm được đến nước này, xem ra Triệu Đại Phú này cũng không phải một thương nhân bình thường.

460. Chương 86: Trong Phiêu Hương Lâu

Trên đường phố của Minh Ngọc Thành, cũng không phồn hoa như thường ngày, thỉnh thoảng lại sẽ có một tiểu đội binh mã tuần tra qua lại, lấy ánh mắt xem xét nhìn quét trái phải hai bên số rất ít người còn dám xuất đầu lộ diện. Lăng Thiên nhạy cảm phát hiện đám quan binh tuần tra rõ ràng chính là binh mã của hai quân đội hai phe phái, bất luận là hình thái hay là tinh thần diện mạo, đều là hoàn toàn khác nhau.

Trong đó một đội binh sĩ thân mang áo giáp ám hoàng sắc, tinh thần phi thường uể oải, thậm chí trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ sợ hãi cùng bất an, tuy rằng cũng là tuần tra, nhưng là hình dạng vừa nhìn đó là không có bao nhiêu quan tâm, một đội người này, nói là tuần tra, chẳng qua nói là đi qua thì đúng hơn.

Mà một đội binh sĩ khác thân mặc áo giáp màu lam nhạt, lại là cực kỳ để ý, miệng kêu lớn tiếng, uy vũ bá đạo, càng là tinh thần đầy đủ, ánh mắt lợi hại, thân hình cao ngất, kỷ luật nghiêm minh, nhất trí trong hành động.

Lục soát lên cũng là mạnh mẽ vang dội, cực kỳ quyết đoán.

Hai loại binh sĩ, biểu hiện của hai loại hoàn toàn khác nhau. Làm cho Lăng Thiên thoáng cái chú ý, trong đó tất nhiên có cái vi diệu gì đó. Nhất là, khi hai loại binh sĩ ngẫu nhiên gặp nhau bên đường, binh sĩ thân mặc giáp lam nhạt kia ngẩng đầu ưỡn ngực, đi qua nhìn không chớp mắt. Tựa hồ không có thấy đồng hành đối diện, liền cứ đầu đá lung tung không kiêng nể gì cả như thế đi qua, hầu như chính là có ý thức xông qua đi, giống như muốn tìm tra cái gì đó.

Mà đội binh sĩ mặc áo giáp ám hoàng sắc kia nhân số rõ ràng chiếm ưu thế mà trên mặt lại nhất thời nổi lên thần sắc khuất nhục cùng tức giận nhưng không dám nói, cảm như hèn tránh sang hai bên đường, không chút nào dám có ý chống lại, mắt nhìn chằm chằm binh sĩ mặc áo giáp màu lam nhạt rời đi, thậm chí, khi bọn họ đi qua trước người, còn muốn làm một cái động tác giơ thương cúi chào. Quan quân dẫn đầu, vẻ mặt càng là nịnh nọt, lấy bụng dạ của Lăng Thiên, cũng cảm thấy buồn ối không thôi!

Lăng Thiên lạnh lùng thờ ơ nhìn tất cả việc này, thẳng đến sau khi xem qua mấy lần, trong lòng bỗng nhiên có tính toán; thân áo giáp ám hoàng sắc này chắc hẳn vốn là cấm quân của Bắc Ngụy hoàng thất, mà binh sĩ giáp lam nhạt kia, chắc hẳn chính là quân lính của Ngọc Gia. Thảo nào ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, ngông cuồng tự cao tự đại như vậy. Nhưng, từ mắt của Lăng Thiên nhìn ra được, làm binh lính bình thường mà nói, binh sĩ thân áo giáp lam nhạt này so với những binh sĩ áo giáp ám hoàng sắc kia phải tinh nhuệ hơn rất nhiều, căn bản không thể so sánh, chênh lệch như trời với đất, bọn họ ở đây trước mặt kẻ đồng hành, cũng đích xác có tiền vốn để ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh.

Theo sát binh sĩ tuần tra, hầu như chỉ chớp lát, liền có mấy người thân quần áo trắng cùng vài tên áo tím đi qua, ánh mắt như chim ưng dò xét chung quanh. Tại trong thần thức của Lăng Thiên, ngay cả trên nóc nhà, cũng tùy thời vang lên âm thanh tiếng xé gió hữu hữu của tay áo, nói vậy đó là những cao thủ của Ngọc Gia đang yên lặng nhìn chăm chú vào động tĩnh của tòa thành thị này.

Thường thường có người từ trong nhà dân, khách điểm ở hai bên đường bị bắt đi ra, trói gô cổ mang đi; tiếng kêu khóc, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng roi quất, tiếng mắng chửi, tùy thời tùy chỗ vang lên, thỉnh thoảng từ trong ngõ ngách truyền ra một tiếng kêu thảm thiết cao vút. Toàn bộ thành thị là một bầu không khí khủng hoảng.

Hành động lần này của Ngọc Gia, thể hiện trọn vẹn thủ đoạn thiết huyết của Ngọc Mãn Lâu!

Thà giết lầm, không bỏ sót!

Lăng Thiên cúi đầu, chậm rãi đi qua, một mặt sử dụng thần thức dò xét tình huống xung quanh, chỉ có điều chỉ trong thời gian chớp lát, Lăng Thiên liền không khỏi kinh dị lên. Lực lượng cường đại mà Ngọc Mãn Lâu có thể điều động, thực sự vượt ra ngoài quá xa với dự liệu của Lăng Thiên. Căn cứ theo Lăng Thiên một vùng này cũng không quá lớn mà phán đoán, hành động lùng bắt của Ngọc Gia lần này, vận dụng tuyệt đối không ít hơn mười vạn nhân thủ! Hơn nữa, tinh nhuệ bên ngoài của Ngọc Gia đã đều xuất động!

Lại tỉ mỉ cân nhắc, Lăng Thiên liền nhất thời hiểu rõ dụng ý của Ngọc Mãn Lâu, khóe môi không khỏi khóe hơi cong lên: Ngọc Mãn Lâu này, thật sự là rất biết lợi dụng thời cơ a. Ngay cả chuyện như vậy, cũng có thể bị hấn tính kể vào, hóa bị động thành chủ động.

Quả nhiên là kinh địch của mình, hoặc là phải nói, từ trên ý nghĩa nào đó, Ngọc Mãn Lâu còn khó chơi hơn cả Giang Sơn Lệnh Chủ Tổng Quân Thiên Lý !

Thừa dịp các quốc gia đều có sứ đoàn tại Minh Ngọc Thành, một cử động này của Ngọc Gia, thứ nhất chính là lực soát hung thủ, chém giết tất cả thế lực phản đối, thứ hai lại là vì lập uy! Chỉ bằng mười vạn nhân thủ của Ngọc Gia trong nửa đêm ngán ngủ vận dụng lên, thái độ cường ngạnh như vậy , thực lực khổng lồ như vậy , làm cho thế lực các phương kinh sợ khiến hấn có lợi nhất!

Muốn cùng Ngọc Gia ta là địch, tốt nhất vẫn là suy nghĩ lại phân lượng của mình! Việc Ngọc Gia có thể tại trong nửa buổi tối động viên lên hơn mười vạn người hoạt động này, nếu là thực sự xảy ra chiến tranh, Ngọc Gia đến tột cùng có thể tại trong thời gian ngắn nhất động viên ra bao nhiêu chiến lực?

Dọc theo cái đường lối này mà nghĩ đi sâu vào, tin tưởng như vậy thực đủ sức để làm cho bất cứ một cái thế lực nào phải run sợ trong lòng. Đơn giản là, Ngọc Gia bây giờ còn chưa có tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, đã có thể biểu hiện ra lực lượng như vậy, hơn nữa, rất rõ ràng đây chỉ là lực lượng mặt ngoài thôi, trong bóng tối thì sẽ còn có bao nhiêu?

Kinh sợ!

Tuyệt đối chấn động!

Quả nhiên là cáo già! Lăng Thiên trong lòng âm thầm chửi bới, đi nhanh tới trước, lại chuyển qua một đường phố, không ngờ trước mắt sáng ngời, đồng thời, một cổ hương vị son phấn nồng nặc xông vào mũi, Lăng Thiên chỉ cảm thấy lỗ mũi ngứa một cái, thiếu chút nữa muốn hung hăng hắt xì một cái. Phía trước, một tòa đại viện chiếm diện tích không nhỏ, bên trong, ba tòa tiểu lâu ba tầng theo thế chân vạc mà đứng, trước là một tòa tiểu lâu .

Một tấm biển to lớn hầu như chắn ngang hết chiều ngang buông xuống từ lầu hai đến lầu ba. Trên mặt, ba chữ mạ vàng to đùng ghi “Phiêu Hương Lâu” !

Bên ngoài kêu thảm thiết lực soát mấy ngày liền, mà trong vài tòa lâu này, lại không bị ảnh hưởng một chút nào, vẫn như cũ là oanh oanh yến yến vui cười không dứt, một cảnh thái bình ca múa vui mừng, thỉnh thoảng có vài tiếng làm ra vẻ duyên dáng gọi to truyền ra rất xa, vô cùng đối lập với sự thê lương tiêu điều trên đường cái.

Lăng Thiên sờ sờ mũi, rất là kinh ngạc. Khí thế bậc này, phỏng chừng chính phủ tỉnh trong kiếp trước cũng không có tráng lệ được như vậy, phú quý bức người. Tại cổ đại mở kỹ viện, thật đúng là quang minh chính đại, cũng không cần lo lắng luật pháp.

“Ái nha, đây không phải Triệu đại lão bản sao? Thực sự là khách ít đến, khách ít đến, Triệu đại lão bản chính là đã có ba ngày không tới rồi, các cô nương đều chờ ngài đến trông mòn con mắt rồi, hi hi, nếu là các cô nương của chúng ta bởi vậy phạm vào bệnh tương tư, tiền thuốc này có lẽ có thể phải tính lên đầu Triệu đại lão bản đó. . .” Cách Phiêu Hương Lâu còn có mấy trượng, một thanh âm làm cho Lăng Thiên cả người nổi da gà, liền nững nịu như thế truyền tới.

Liếc mắt nhìn lại, Lăng Thiên hầu như muốn nôn ra.

Một vị “tú bà” cao lớn vạm vỡ, lưng hùm vai gấu cường tráng, mặc quần áo bằng lụa cực kỳ tươi đẹp màu đỏ thắm , gắt gao kéo căng ở trên người, đè nén một thân hình phì nộn một vòng một vòng toàn mỡ; một khuôn mặt béo to đúng như cái chậu rửa mặt giống nhau, xoa xoa son phấn lên, lau chùi đến trắng bệch hơn cả tuyết, tóc thừa thốt lộ ra một phần bóng loáng, sáng như gương soi, tin tưởng cho dù một con ruồi đậu vào trên đó, cũng sẽ trượt xuống. Hai phiến môi to rộng cũng đỏ tựa như máu, trên tóc mai, cắm một bông hoa hồng đỏ kiêu diễm ướt át, trong tay cầm một tấm khăn lụa hương khí mùi thơm ngào ngạt , đang “e thẹn” khẽ che tại trước khuôn mặt của mình, con mắt to như ốc nhồi chớp chớp nháy mắt, quay về Lăng Thiên ném một cái mị nhãn thật to.

“A a , hai ngày này chính là bận việc, này không phải đã tới rồi sao.” Lăng Thiên cười gượng hai tiếng, tung một thỏi bạc, muốn tiến lên lầu.

Vị tú bà eo gấu kia xoay cái hông ngắn siêu lớn to như lồng bàn, bày ra một cái hình dạng “mềm mại” như “liều trước gió” ngắn cán hấn, thân nhiên cười, phấn trắng trên mặt nhất thời đỏ rào rào rơi xuống trước

mặt dưới chân của ả, giống như một hồi tuyết rơi, “e thẹn không đỡ nổi” nói: “Bây giờ Triệu lão bản xuất thủ cũng là chuyên gia hì hì hì, lần này là muốn tìm Tiểu Hồng sao? Hay Tiểu Thúy, Tiểu Mẫn? Hoặc là Tiểu Hoa?”

Lăng Thiên trong đầu muốn hôn mê, xem ra vị Triệu đại lão bản ở chỗ này thân mật thật đúng là không ít!

“Nga, ta tìm đến Thiên Thiên tiểu thư trò chuyện. ” Lăng Thiên mạnh mẽ cười một tiếng: “Thương lượng một chút chuyện làm ăn.”

“Chuyện làm ăn? Còn muốn tìm Thiên Thiên tiểu thư? Sao không thể tìm ta chứ, Tiểu Quai ta cũng là có thể làm chủ hai phần.” Nói rồi, thân thể to bự lại nhẹ nhàng ôm tới. Lăng Thiên tuyệt đối không nghi ngờ, nếu vốn là Triệu đại phú, bị một khối thân thể to mập này đè ép lên, cơ bản liền khó giữ được cái mạng nhỏ !

Tiểu Quai! Trọng tải của ả này phỏng chừng thể nào cũng phải là đại quái vật trên bốn trăm cân, tên lại có thể là Tiểu Quai ??? =.=!

Lăng Thiên ho khan hai tiếng, trong lỗ mũi lại hút vào mùi hương nồng nặc , trong cảm giác giống như về tới khu công nghiệp ô nhiễm nghiêm trọng nhất của thế kỷ 21, lại có thể có một loại cảm giác hít thở không thông, đây là loại hương phấn hạ đẳng của người sai vật? Thực sự không nhìn được, xụ mặt nói: “Làm ăn vẫn là do Thiên Thiên tiểu thư phụ trách, đổi lại sao được?”

“Được rồi! Thiệt tình! Cũng coi trọng tiểu nha đầu kia? Một người tới đây, dẫn hắn đi vào.” “Tiểu” Quai cực kỳ phần nộ xoay lưng “gấu” một cái, quay khuôn mặt qua một bên khác, lần này cổ sức quá mạnh, toàn bộ son phấn trên mặt rơi xuống một tầng lớn, rơi trên mặt đất, lại có thể phát ra một tiếng “bộp!”.

Trong dạ dày Lăng Thiên đảo lộn một hồi, may mà còn chưa kịp ăn. Lăng Thiên nghĩ thầm may mắn.

Tiếp đó hai tiểu cô nương xinh xắn bên cạnh đem Lăng Thiên dẫn tới tòa lầu thứ hai trong ba tòa lầu, tìm một phòng nhỏ lịch sự tào nhã, ăn cần bưng lên nước trà, liền tự đi thông báo.

Chỉ trong chốc lát, tiếng bước chân mềm mại vang lên ở ngoài cửa, tiếp đó có bàn tay vén rèm cửa lên, một nữ tử trẻ tuổi vóc người bé nhỏ mềm mại đi đến, mày liễu mắt hạnh, một khuôn mặt nhỏ nhắn thật là tinh xảo, nhưng bây giờ, trên mặt lại mang theo vẻ mờ mịt vài phần không kiên nhẫn.

Lăng Thiên xoay chuyển chén trà trong tay, nhìn thấy nàng tiến đến, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn rõ nàng, không có đứng dậy, cũng không nói gì.

Khuôn mặt thanh tú của Thiên Thiên trong nháy mắt hiện ra một phần hơi tức giận, thoáng có chút mất hứng nói: “Triệu lão bản, sinh ý của chúng ta không phải đã làm xong rồi sao? Tiền bạc hai bên thỏa thuận xong, không thiếu nợ gì nhau, còn nói cái sinh ý gì nữa? Người dùng mấy câu đó đem ta đến nơi đây, rốt cuộc muốn gì?” Lời vừa ra khỏi miệng, không ngờ màn ý gây sự rất rõ ràng , nàng căn bản không có để vị phú thương của Minh Ngọc Thành trong mắt.

Con mắt của Lăng Thiên thâm trầm nhìn chằm chằm nàng, chén trà trong tay lật qua, lộn ngược ở trên bàn, đột nhiên trầm giọng nói: “Thiên vương cái địa hổ!” Lăng Thiên vẻ mặt nghiêm túc!

“A?” Thiên Thiên khiếp sợ dùng tay nhỏ che lại cái miệng nhỏ, trong mắt bắn ra thần sắc không thể tin tưởng, một lúc lâu, mới cắn cắn thận thận trầm giọng nói ra: “Bảo tháp trấn hà yêu!”

Tiếp đó liền khiếp sợ hỏi: “Triệu lão bản không ngờ lại là người một nhà?”

461. Chương 87: Tin Tức Từ Thủy Tinh Lâu

“Cái này không cần nghi vấn.” Lăng Thiên cười cười: “Triệu lão bản khẳng định không phải là người một nhà, có điều là , ta lại thật sự là người một nhà.”

Tòa Phiêu Hương Lâu này, chính là một trong các cứ điểm bí mật của Thủy Tinh Lâu – tổ chức tình báo thần bí nhất, mà Thiên Thiên cô nương là người phụ trách của cứ điểm này. Tuy rằng biểu hiện ra, tòa Phiêu Hương Lâu này thuộc quyền sở hữu của người khác, nhưng mà người chủ sự thật sự, lại là vị Thiên Thiên tiểu thư trước mặt Lăng Thiên này.

Trong Thủy Tinh Lâu, chỉ có số rất ít nhân vật hạch tâm mới biết được, Thủy Tinh Lâu chính là thế lực phụ thuộc Lăng Thiên, mà vị Thiên Thiên này, chính là một trong những người có tên xếp vào cơ mật tối cao của biệt viện Lăng Phủ biệt viện.

“Ồ? Ý của ngươi là, ngươi kỳ thực không phải Triệu Đại Phú?” Thiên Thiên đã từ trong khiếp sợ lúc ban đầu tỉnh lại, nhất thời rõ ràng ý tứ của hắn, che miệng cười, phong tình vạn chủng nói: “Ta nói rồi, Triệu Đại Phú kia mỗi lần tới chung quy đều cùng Tiểu Quai liếc mắt đưa tình một hồi, ngày hôm nay làm sao lại đổi tính? Hóa ra là thay đổi người, hi hi. . .”

Cùng. . . Tiểu Quai? Liếc mắt đưa tình? Lăng Thiên không nói được gì một hồi. Sở thích của vị Triệu đại quan kia, cái nhìn thâm mỹ thật đúng là. . . Đặc biệt.

“Chẳng hay các hạ là. . . vị thượng sứ nào?” Thiên Thiên nở một nụ cười rồi nghiêm nghị hỏi. Trong ngữ âm còn hơi chút khấn trương cùng hòa hảo .

Ánh mắt Lăng Thiên mỉm cười nhìn nàng, thản nhiên giơ lên một tay, chỉ chỉ đỉnh đầu: “Thượng thiên chi thượng!”

“Ba!” Chén trà của Thiên Thiên vừa bung ở trong tay sẩy tay rơi xuống đất, thất thanh cả kinh kêu lên: “Đúng là công tử đích thân tới?” Đột nhiên trong mắt hiện ra vẻ mừng như điên, mặt trắng nõn cũng nhất thời kích động đến đỏ bừng cả mặt! .

Đối với nàng mà nói, vị công tử trong truyền thuyết kia đó là một thần thoại cao cao tại thượng ! Từ một hoàn khổ công tử trong gia tộc , đi từng bước một vững chắc tại thế giới này lưu lại dấu ấn khó phai thuộc về mình, một đường đi tới , lộ vẻ gió tanh mưa máu, tại trong tin tức nội bộ của Thủy Tinh Lâu, công tử lấy một cái thân phận hoàn khổ, chơi đùa xoay chuyển Thừa Thiên, tiểu ngạo thiên hạ, nắm tay là mây, lật tay là mưa; đầu Dương Gia, diệt hoàng thất, phá họ Tây Môn, vùi lấp Nam Cung, diệt tuyệt Bắc Ngụy; ngang dọc khắp trăm vạn đại quân, khói cuộn về phía trước ! Định nhân ngăn ở trước mặt công tử một cái so với một cái mạnh mẽ hơn, nhưng công tử cũng đi bước một vững vàng đi tới, chưa từng có bất luận kẻ nào, có thể ngăn cản bước chân của công tử chỉ chốc lát! Mỗi một đoạn tin tức, đều là một đoạn truyền kỳ bất hủ .

Tới bây giờ, lấy chiến lực bản thân độc chiến với thiên hạ đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết, Giang Sơn Lệnh Chủ Tổng Quân Thiên Lý! Từ các phương diện mà nói, đánh với từ tiểu gia tộc bình thường tới loại quái vật lớn đệ nhất đương đại như Thủy Gia, Ngọc Gia, Tiêu Gia!

Không chỉ có là mưu trí cao siêu, càng thêm là võ công tuyệt thế, quyền cao chức trọng; nếu chỉ có những thứ này, cũng thôi, nhưng, công tử còn là đệ nhất tài tử trên đời công nhận ; văn chương đệ nhất, tài năng của Lăng Thiên công tử đồn vang khắp thiên hạ, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, mỗi một loại trong đó hẳn là đều đủ để cho một người trải qua nghiên cứu cả đời đến bạc đầu , nhưng tại trên người Lăng Thiên công tử lại chiếm được dung hợp hoàn! Từ thủ hạ của hắn sử dụng, lại có thể mỗi một người đều là tồn tại làm cho người ta ngáng đầu nhìn núi cao! .

Đây là thiên tài thế nào! Toàn tài trong thiên tài!

Huống chi, Lăng Thiên công tử lại có tướng mạo tuấn nhã trên đời công nhận, ngọc thụ lâm phong, Tổng Ngọc trên đời, Phan An sống lại! Ở trong mộng thiếu nữ , hai chữ Lăng Thiên này , sớm đã thành trở thành một cái mộng đẹp màu mè nhất!

Lúc nào mới có thể thật sự nhìn thấy công tử? Đây đã thành chuyện khát vọng nhất trong lòng Thiên Thiên!

Bây giờ, tâm nguyện nhiều năm rốt cục thực hiện tại trước mắt, Thiên Thiên kích động đến hầu như không kiềm chế được, chỉ cảm thấy trái tim nhảy lên thình thịch, hầu như sẽ từ trong miệng nhảy bắn đi ra, thân thể mềm mại cũng là kích động run rẩy, trong mắt lại có thể thoáng cái tuôn ra lệ quang.

“Công tử!” Một lúc lâu, Thiên Thiên mới hồi phục lại tinh thần, thanh âm êm dịu lại có thể nghẹn ngào lên, “phịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, cung kính đập gối xuống phía dưới .

Lăng Thiên cười nhàn nhạt nói: “Không cần phải đa lễ như vậy .” Duỗi tay phất một cái, một luồng lực vô hình nhất thời đem thân thể của Thiên Thiên quỳ trên mặt đất nâng lên, dường như gió mát lướt nhẹ qua, làm cho nàng có một loại ấm áp thoải mái nói không nên lời.

Trong đôi mắt sáng nhàn nhạt của Thiên Thiên xẹt qua một tia thất vọng, một chút mất mát, còn có một tia u oán nhàn nhạt. Nàng vốn định để công tử dùng tay nâng mình, cũng cảm thụ được tư vị cùng da thịt của công tử chạm nhau , không nghĩ tới công tử cách xa ba thước duỗi tay một cái đã đem mình đỡ lên, mà mình lại có thể còn không có cảm giác.

“Mấy năm nay, không để người xuất đầu lộ diện, bốn ba lao khổ, khổ cực các người rồi.” Lăng Thiên ôn hòa nói.

“Tạ ơn. . . công tử, nô tỳ. . . không khổ.” Thiên Thiên không nhịn được vành mắt đỏ lên. Có một câu an ủi này của công tử, khổ sở của những năm gần đây, đáng giá! Trong lòng cuộn cuộn không thôi, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Cảm giác được mình thất lễ, không khỏi e thẹn một hồi, một trận hoảng hốt, đột nhiên trước mắt sáng ngời, một cái khăn tay trắng toát đưa tới trước mặt mình.

Trên mắt to ngấn ngấn lệ quang, thấy trước mắt công tử trong ôn hòa mang theo một tia thương tiếc , một cái bàn tay to thon dài ổn định, duỗi ra trước mắt mình, trên tay, nâng một khăn mặt vuông trắng toát.

Hai tay nhận lấy, trên khăn mặt, tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ bàn tay của Lăng Thiên, nhẹ nhàng lau lên con mắt .

Một lần trân trọng lau qua lên tới, rồi đổi tay cẩn cẩn thận thận nhét vào lòng mình.

Lăng Thiên vốn tưởng rằng nha đầu kia lau nước mắt xong hẳn là sẽ đưa tay khăn trả lại cho mình, vừa muốn duỗi tay, đã thấy người ta cấp tốc nhét vào trong lòng của mình, tay vừa vươn liền không việc làm thu trở về, cười khổ vắn vẹo mũi, làm sao nữ hài tử đều thích một ngụm “nuốt luôn” thế chứ? Lê Tuyết lần trước đã thế, Thiên Thiên ngày hôm nay cũng như thế.

“Mục đích chủ yếu tới lần này của ta, là muốn có được tin tức mới nhất của Minh Ngọc Thành cùng với tin liên quan tới Thiên Thượng Thiên, người của Thiên Thượng Thiên chính là mười mấy người cao thủ tụ tập một chỗ, ở địa phương của Ngọc Gia, bọn họ không dám phân tán, tìm hiểu hẳn là cũng không quá khó khăn mới đúng!” Thật vất vả mới chờ được vị đại cô nương hay khóc này bình tĩnh lại tâm tình, Lăng Thiên vội vàng cho thấy ý đồ đến đây. Nếu cứ để dạng này tiếp nữa, khiến cô nàng này dùng nước mắt làm mình chết đuối mất. Minh tới còn không được một khắc, nàng đã khóc hai lần, tần suất này nhanh vượt qua Lê Tuyết . . .

“Ồ, đã như vậy, xin công tử chờ.” Nói đến chính sự, Thiên Thiên cũng nghiêm túc lên: “Nô tỳ đi tới lấy các thứ đó, lấy cho công tử đọc.” Nói rồi xoay người đi ra ngoài.

Không bao lâu, liền ôm một bó sách lớn đi đến, hiển nhiên nhờ khoảng thời gian trở lại này, lại thay đổi trang phục, lại có thể thay đổi một bộ quần áo, bộ ngực cao vót, mái tóc như tơ, mi mắt như núi xa, mắt như nước mùa xuân, nhìn quanh phát sáng; một cái yếm đỏ hợp lại trên người, càng hiển lộ ra cái cổ thon dài trắng nõn, đem vóc người tuyệt mỹ lả lướt của nàng hoàn toàn vẽ ra bên ngoài; thần sắc trên mặt cũng ổn định lại không ít, nhẹ nhàng đem đóng sách đặt ở trước mặt Lăng Thiên, dịu dàng nói: “Trong này, đó là tất cả tin tức chúng ta có khả năng tra xét được trong hai tháng gần đây về Ngọc Gia, xin thỉnh công tử tra cứu.”

Ngừng lại một chút, có chút xấu hổ nói: “Công tử, về Thiên Thượng Thiên ngài nói , trong khoảng thời gian này, chúng ta cũng không có tin tức cụ thể về bọn họ, thậm chí ngay cả tin tức của Tiêu Gia thu được cũng phi thường có hạn, có điều là. . .”

“Có điều là cái gì?” Lăng Thiên lật ra một tờ hồ sơ, làm như thờ ơ hỏi.

“Có điều là gần nửa tháng này, trong Minh Ngọc Thành, tất cả sở hữu bên ngoài của Ngọc Gia đều có sự thay đổi bất thường, đều ghi lại tại trong một quyển hồ sơ này, công tử có thể lật xem một chút, có lẽ là có thu hoạch cũng không biết chừng.” Thiên Thiên khom lưng xuống, từ trong tủ rút ra một cái hồ sơ đơn độc

, đặt ở trước mặt Lăng Thiên, một cái khom lưng này, nhất thời một mảnh phấn tuyết trắng trước ngực nàng đè ép ra, hai phiến vật cao vót kia hầu như lộ ra phân nửa, óng ánh chói mắt: “Phương diện này, có tin tức bao quát tất cả người có võ công cao thâm, cùng một ít quái sự ly kỳ, thời gian cuối cùng là tới buổi chiều hôm qua.”

“Tại trong ghi chép, chúng ta phát hiện không dưới sáu gã cao thủ nhất lưu của võ lâm tiềm nhập vào Minh Ngọc Thành; hiện nay chỉ có thể biết được vị trí đại khái chứ chưa xác định được vị trí cụ thể của bọn họ. Về phần những người này có đúng là người của Thiên Thượng Thiên hay không thì không rõ lắm.”

“Ừm, những thứ này đã là đủ rồi.” Lăng Thiên thần nhiên an ủi một câu, đối với mỹ cảnh trước ngực mà Thiên Thiên có ý định tiến đến trước mặt mình chỉ là nhìn lướt qua, liền lại đem ánh mắt chăm chú lên hồ sơ, tựa hồ không thấy. Trong ánh mắt của Thiên Thiên nhất thời lại có vài phần u oán, mình luôn luôn tự phụ dung mạo mỹ miều, chẳng lẽ tại trước mặt vị công tử này, lại là phơi nắng không hay sao? Là mình thiếu đẹp, hay là ánh mắt của công tử thực sự rất cao?

Lăng Thiên tựa hồ biết nàng đang suy nghĩ cái gì, cũng không ngẩng đầu lên ôn tồn nói: “Người trà trộn lẫn xanh, lại có thể thủ thân đến bây giờ! Mặc kệ ở trước mặt ai, người đều là Thiên Thiên, cần gì phải khổ tâm? Cứ giữ đi, cuối cùng cho phụ quân của người.” Đối với tâm tình của tiểu cô nương, lấy tâm linh cực kỳ khôn khéo của Lăng Thiên sao có thể không biết chứ? Nhưng sự trầm ổn của hắn trải qua hai kiếp, há lại là đẳng cấp bình thường sao? Hơn nữa trạng thái của Thiên Thiên bây giờ, cũng bất quá chính là một loại điên cuồng đuổi theo mình tinh kiếp trước mà thôi, chỉ là xung động nhất thời mà thôi, nếu là mình ham khoái lạc nhất thời, tiểu cô nương nhất định phải chờ một đời, lãng phí thanh xuân vô ích, đó chính là nghiệp chướng của mình(thăng này đại quá>< phải=“” chi=“” là=“” mình...xoi=“” luôn=“”))>

Vành mắt của Thiên Thiên đỏ lên, trong lòng cũng đột nhiên nổi lên một sự ám áp không hiểu, âm thầm nhai lại hai câu nói này của Lăng Thiên, không khỏi ngây dại.

Lăng Thiên tiếp tục lật xem hồ sơ, đột nhiên một nhóm chữ nhỏ hấp dẫn sự chú ý của hắn : hai người Ngọc Mãn Đường, Ngọc Mãn Thiên chịu ủy thác của Ngọc Mãn Lâu, huynh đệ hai người đi tới Lôi gia, có người nói chính là muốn mời Lôi gia nhập quan. Chuyện cụ thể, rất đáng tiếc là không rõ.

Lôi gia? Lôi gia trong bát đại thế gia? Toàn bộ tinh thần của Lăng Thiên nhất thời bị cái tin tức nhỏ này hấp dẫn qua, hắn nhíu mày, âm thầm suy tư: Ngọc Mãn Lâu vì sao muốn mời Lôi gia nhập quan? Chẳng lẽ, Ngọc Gia bí mật cùng Lôi gia đạt thành cái hiệp nghị gì sao Lại hoặc là. . . chính là – Ngọc Gia vốn là cùng Lôi gia có liên hệ? Vì sao trước đây chưa từng có mặt tin tức này, bây giờ lại đột nhiên nhảy đi ra?

Mặc kệ làm sao, Lôi gia nếu là nhập quan, ắt sẽ đối với thế lực khắp nơi nhìn chăm chăm Thiên Tinh đại lục bây giờ tạo thành trùng kích lớn hơn nữa, chỉ sợ cũng sẽ đánh vỡ cân đối vốn có, hậu quả, đến tột cùng làm sao, đối với mình rất cuộc tốt hay xấu, thật sự là khó có thể dự liệu! Mà Ngọc Gia nếu là cùng Lôi gia cùng một chỗ, sợ rằng. . .

462. Chương 88: Gặp Chuyện Bất Bình

Thiên Tinh đại lục này, quả thực ở đây dưới sự quấy rối của một số người có tâm, biến thành một đoàn loạn xạ ngẫu, để ý cũng để ý không rõ ràng lắm, hơn nữa, tình hình còn càng ngày càng loạn!

Đầu đầu a!

Lăng Thiên day day huyệt Thái Dương, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Tạm thời đem chuyện này bỏ qua, cầm lấy phần hồ sơ đơn độc khác, lật một tờ lên. Rồi trở mình liền nhay bén chỉ ra mấy chỗ, làm cho Thiên Thiên cầm bút ký ghi lại. Lăng Thiên thở phào một cái, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, những người Thiên Thượng Thiên đó nên trốn tại mấy cái chỗ này. Tất cả đợi tới buổi tối, liền có thể thấy được kết quả cuối cùng.

“Có cái tin tức gì của Đông Phương Kinh Lôi không?” Lăng Thiên nâng chung trà lên, khẽ uống một ngụm, thản nhiên hỏi.

“Theo tin tình báo, sau khi Đông Phương Kinh Lôi rời khỏi địa giới Bắc Ngụy, liền một đường đi về phía nam, vị trí hiện nay, hẳn là tại giữa thế lực của Tiêu Gia cùng thế lực của Đông Phương Gia, nhưng phía đi lại là phi thường không rõ, tựa hồ cũng không dự định quay về Đông Phương Thế Gia, nhưng là có định đi Tiêu Gia không thì rất khó đánh giá.” Ngoài dự liệu của Lăng Thiên, hẳn vốn là thuận miệng hỏi, nhưng Thiên Thiên lại có thể mở miệng há mồm liền trả lời rõ ràng.

Lăng Thiên âm thầm gật đầu, nhìn ra được, vị Thiên Thiên cô nương này đối với sưu tập tình báo chính là rất dùng một phen tâm lực. Không khỏi khen: “Người làm không tồi, quả thực rất không tồi.”

Về phần Đông Phương Kinh Lôi vì sao như vậy, trong lòng Lăng Thiên cũng hiểu rõ. Chắc là lời mình nói đối với vị Đông Phương nhị gia này có lẽ tạo thành chấn động nhất định. Hiện nay, Đông Phương Kinh Lôi chính thị là ở trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, trong lúc nhất thời không biết làm sao lựa chọn mới tốt. Lăng Thiên trong lòng cười lạnh một tiếng, đã như vậy, không thể không tăng cho người một chút áp lực, nhìn xem người có đi vào khuôn khổ hay không!

Nghe được Lăng Thiên khen ngợi, mặt phấn của Thiên Thiên đỏ lên, trong tim đập loạn từng từng một hồi, không khỏi e thẹn cúi đầu.

Lăng Thiên vươn người đứng lên, thản nhiên nói: “Giao cho người một nhiệm vụ quan trọng, phái người chặt chẽ chú ý tất cả hành tung của Đông Phương Kinh Lôi, về phần Minh Ngọc Thành bên này, hiện tiếng gió thổi rất khẩn trương, vì an toàn, các người buông lỏng cũng tốt, không nên cưỡng cầu. Dù sao có ta ở đây, nếu có chuyện tình gì cũng có thể điều phối; nếu là không có mệnh lệnh của ta, các người liền đợi khi sóng gió hiện nay hoàn toàn qua đi, lại triển khai hành động mới. Ta đi đây, người không cần tiễn. Miễn làm cho người khác chú ý, trái lại không tốt.”

“Rõ! Nô tỳ cung kính tiễn công tử.” Thiên Thiên buồn bã nói, hôm nay từ biệt, chẳng biết bao giờ có thể gặp lại? Công tử, người chính là nghìn vạn lần phải bảo trọng a!

Trong tai nghe thấy Lăng Thiên đã ra tiểu lâu, rồi lại khôi phục thanh âm ghé tởm của Triệu Đại Phú kia. Tựa hồ là nói vài câu cái gì. Rồi không có thanh âm gì nữa.

Trong mắt Thiên Thiên, nước mắt tuôn rơi chảy xuống. Hình dáng người mình nhớ thương nghĩ tới bao nhiêu năm qua, rốt cục đã đi. Từ đầu đến cuối, lại có thể không được nhìn thấy bộ mặt thật sự của công tử!

Thất vọng suốt đời a!

Chỉ có điều, trong cả đời này, có khoảng khắc chỉ chốc lát ở đây, coi như là đủ cho hồi ức rồi. . .

Ra tiểu lâu, Lăng Thiên chỉ cảm thấy nhẹ nhõm. Vị “Tiểu Quai” kia thấy hắn đi ra, lại có thể hờn dỗi hừ một tiếng, xoay khuôn mặt đi không để ý tới hắn, dùng sức xoay vòng eo trắng kiện như đại thụ chọc trời. Giẫm mạnh chân. . . Trên mặt đất giống như nổi lên một trận gió xoáy. . .

Lăng Thiên thấy nàng lại có thể không để ý tới mình, gãi đúng chỗ ngứa, như kẻ trộm chuẩn mất. Từ bên người nàng đi qua, vội vàng chuẩn mất. . . Phía sau, truyền đến tiếng “duyên dáng” bén nhọn gọi to : “Triệu Đại Phú. Triệu Đại Phú. . . Hừ! Có gan người sau này đừng tới tìm lão nương. . .”

Lăng Thiên lau một nắm mồ hôi lạnh, vội chạy bật mạng. Cho dù là đối với thiên hạ đệ nhất cao thủ Tổng Quân Thiên Lý, Lăng Thiên cũng chẳng bao giờ từng sợ hãi như vậy ^^ . . .

Tính toán chuyện buổi tối ngày hôm nay, khóe miệng Lăng Thiên lộ ra mỉm cười: Thủy Gia, Thiên Thượng Thiên. . . , sở dĩ Lăng Thiên quan sát chặt Thiên Thượng Thiên như vậy, còn có một nguyên nhân, đó chính là, hơn mười người cao thủ của Thiên Thượng Thiên cùng Tổng Quân Thiên Lý đánh một trận, Tổng Quân Thiên Lý đến tốt cùng bị thương tới cái tình trạng gì? Sống hay chết? Nếu là thụ thương, nặng nhẹ ra làm sao? Đại khái mất bao lâu thời gian có thể khôi phục? Vấn đề này không làm rõ ràng, Lăng Thiên vẫn là sẽ không an tâm, dù sao Tổng Quân Thiên Lý này, uy hiếp đối với mình thủy chung là lớn nhất.

Thử nghĩ, nếu là Lăng Thiên đang ở lúc toàn tâm toàn ý làm một việc, mà Tổng Quân Thiên Lý kia đột nhiên xuất hiện, vậy phiền phức liền lớn, cho nên, việc khẩn cấp quan trọng nhất của Lăng Thiên đó là xác định trước chuyện này, mới có thể đi một bước an bài chuyện tình tiếp theo.

Đương nhiên, chuyện Thiên Thượng Thiên là không nên can thiệp tới, Lăng Thiên có thể thoả thích trù tính cho bọn họ cùng Ngọc Gia chống lại. Thực lực của hai nhà này, cho dù có thể suy yếu phần nào thì cứ làm suy yếu phần đó đi a, thực lực của bất cứ ai trong hai nhà bọn họ đều là vượt qua phạm vi Lăng Thiên có thể dự tính. Lăng Thiên thậm chí tại trong đầu tự sướng nghĩ tới: nếu là cao thủ của hai nhà này toàn bộ đồng quy vu tận hết. . . Thật là là chuyện tình tuyệt vời cỡ nào a. . .

Đương nhiên, cái phương pháp này, cũng chỉ là giới hạn trong suy nghĩ một chút mà thôi.

Có thể làm cho bọn họ tổn thương một phần đã là chuyện phi thường khó có được; không nên quên, chủ trì hai cái gia tộc này, chính là hai tên siêu cấp cáo già, làm sao có thể được ăn cả ngã về không tùy tiện như vậy chứ?

Trong lòng lần thứ hai tính toán kế hoạch buổi tối nay, rồi thoả mãn cười cười. Lần này đi ra, tin tức muốn thu được đã cơ bản toàn bộ tới tay, Lăng Thiên đương nhiên muốn chuẩn bị đi trở về. Nếu là lại đợi thêm một hồi, nếu là không cẩn thận bị người phát hiện mình là giả...

Thế thì có vẻ không ổn lắm.

Mình tuy rằng không sợ hãi, nhưng Lăng Kiếm bây giờ cũng trọng thương khó đi. Giờ này khắc này, thực sự không thích hợp phát sinh sự cố.

Mới vừa đi qua một con phố, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng đánh nhau, Lăng Thiên không khỏi kinh ngạc. Chẳng lẽ ở Minh Ngọc Thành này ngoại trừ người phe mình còn có người khác dám ở cái lúc mấu chốt này lén vượt rào hổ của Ngọc Mãn Lâu sao? Nghe thanh âm nhất định ngay ở phía trước mình, Lăng Thiên lén cười một tiếng, bước đi tới trước.

“Buông ra, vì sao muốn bắt ta? Ta làm cái gì? Các người dựa vào cái gì tùy tiện bắt người!” Một thanh âm truyền tới, thanh âm bén nhọn, thật là làm tức giận, còn mang theo sợ hãi cùng tuyệt vọng nhẹ nhẹ! Tranh đấu ở phía trước đã dẹp loạn xong, hiển nhiên đã bắt được người dám can đảm chống cự.

Nhưng Lăng Thiên nghe thanh âm đó, cũng nhất thời sửng sốt một chút. Cái thanh âm này, sao lại có thể là quen thuộc như vậy chứ! Trong đầu của Lăng Thiên nhất thời hiện lên khuôn mặt của một người, không khỏi cực kỳ kỳ quái: lấy thân phận của người này, làm sao gặp phải ở chỗ này? Hơn nữa, lại có thể còn bị binh sĩ tuần tra bắt được? Thật sự là kỳ quái.

Tâm niệm vừa chuyển, bước nhanh về phía trước, rẽ qua một cái đường phố, chính là nhìn thấy rất xa một ... hai ... mười người của một đội binh sĩ thân mang áo giáp lam nhạt, áp tải một thân ảnh nhỏ gầy, đang hướng một ngõ hẻm khác đi đến. Thân ảnh nhỏ gầy kia vẫn đang không ngừng giãy dụa, trên người cũng đã bị trói chặt cứng.

Thấy hấn giãy dụa không thôi, một gã quan quân mang đội không nhận được, “bóp” một cái tát đánh vào trên mặt hấn, mắng: “Nếu không biết điều, lão tử bây giờ liền làm thịt ngươi!” Đột nhiên “ồ?” một tiếng, vờ vờ hai ngón tay, đưa tới phía dưới mũi người một cái, khanh khách cười quái dị nói: “Thật là quái sự! Trên mặt tiểu tử này thoạt nhìn đen như khối than, mà sao sờ lên cũng trơn trượt như vậy? Không phải là nữ cải trang nam đó chứ?”

Thân ảnh nhỏ gầy kia nghe một câu thế, nhất thời cả người kịch liệt run rẩy lên, trong mắt bắn ra vẻ cực kỳ sợ hãi.

Tên quan quân kia vốn cũng là thuận miệng nói, vẫn chưa có tưởng thật, nhưng thấy được cử chỉ phi thường khẩn trương của người kia, có thể nói là phi thường khác thường, không khỏi cẩn thận dùng hai mắt tỉ mỉ nhìn hấn, đột nhiên cười ác một tiếng, duỗi tay bắt được vạt áo của người kia, cố sức xé một cái.

“Xuy” một tiếng xé lụa vang lên, quần áo thân trên của người nọ nhất thời bị xé ra, nhưng bởi bị dây thừng cột, cũng không có bị xé tới hết. Cho dù như vậy, chúng quan binh cũng là người người đều hít một ngụm lạnh khí, nhất thời nhìn thẳng con mắt, hơn mười ánh mắt mê đắm đồng thời bắn tới, dò xét nước miếng ướt át.

Dưới vạt áo bị xé ra kia, lại có thể là một mảnh da thịt trắng sáng như tuyết, sáng chói mắt, như tuyết trắng phần . Dưới ngực, mơ hồ có thể thấy được một mảnh ngọc nhân hỏ ra, cũng là một mảnh vải bố buộc ngực bên trong bị xé đứt.

“Quả nhiên là một nữ giả nam! Lão tử lại có thể suýt nữa nhìn lầm.” Quan quân kia đại hỉ kêu lên: “Mẹ kiếp, nửa đêm hôm qua đã bị dựng từ trong chăn ấm nệm êm đứng lên, cho tới bây giờ, khổ cực một ngày đêm một đêm, cuối cùng cũng có thể sáng khoái một chút. Các huynh đệ, tìm một chỗ làm việc, người người đều có phần, tuyệt không ai thiếu!”

Hơn mười người binh sĩ cùng nhau hoan hô lên, trong lúc nhất thời nụ cười cùng âm thanh dâm dăng thành một đoàn, lại có thể còn vang lên vài tiếng cười vang dội, trong mắt người người đều là toát ra ánh dâm tà , quan quân nhìn cô gái bị trói kia, trên mặt nhẹ nhàng nhéo một cái, hắc hắc cười nói: “Cô nàng, nhìn dáng vẻ của ngươi, chính là còn non a ha ha! Đây chính là tự ngươi đưa lên cửa , các đại gia nhất định cho ngươi thoải mái về đến nhà, cho ngươi nằm mơ cũng không được quên đã gặp các đại gia thật là tốt ha ha. . .”

Nàng kia mạnh mẽ quay khuôn mặt qua một bên khác, nước mắt tuyệt vọng trong mắt tràn mi ra, mắng to nói: “Ác tặc, táng tận thiên lương như vậy, ta dù chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Sẽ không bỏ qua ta? Ha ha ha. . .” Quan quân kia cười lớn một tiếng, dữ tợn nói: “Ngươi sẽ cầu ta sẽ không bỏ qua ngươi, có điều là, cũng tại trên giường, ở phía dưới thân thể của lão tử, ha ha. . .”

“Phi!” Nàng kia nhổ một ngụm nước bọt phun tại trên mặt hắn, giọng căm hận nói: “Ta thà rằng chết, cũng sẽ không cho đám cầm thú các ngươi làm bậy!”

“Chết? Ha ha, ngươi chết là có thể chạy thoát sao? Yên tâm, lão tử sẽ làm ngươi “chết”, có điều là “chết lên chết xuống”. Ha ha. . .” Quan quân kia dâm tà cười lớn, giống như đùa một con mồi đã rơi vào trong lưới, vẻ mặt phè phỡn .

“Ác tặc! Ngươi không được chết tử tế! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!” Nàng kia mắng to , liền chết giây một cái, lại có thể xông lên, hung hăng há mồm ra cắn lên tay phải của tên quan quân đang muốn xoa gương mặt của mình, một ngụm cắn này thực sử đủ độc, nhất thời máu tươi bắn tóe chảy ra.

Tên quan quân kia gào hét thảm một tiếng, thật vất vả rút ra tay của mình, cũng đã bị cắn thành máu thịt mơ hồ, đau nhức vào tận tim; không khỏi giận tím mặt, “xoát” một cái liền rút ra đao tóe, thẹn quá hóa giận nói: “Tại trước mặt lão tử còn dám làm càn! Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Lão tử bây giờ liền lấy hết ngươi! Làm cho ngươi biết lợi hại của lão tử!” Nói rồi khua đao lên một cái, nhất thời đem dây thừng trói trên người nàng kia cắt đứt, nghe răng cười bắt được hai bên vạt áo, cổ sức hướng hai bên xé mở ra!

463. Chương 89: Hóa Ra Là Cổ Nhân

Nàng kia kêu khóc một tiếng tuyệt vọng, mắt nhắm lại, liền muốn cắn lưỡi tự sát! Thà rằng chết cũng không nguyện chịu vũ nhục thống khổ như vậy.

Đột nhiên cảm thấy trên mặt mát lạnh, tựa hồ bầu trời nổi cơn mưa, rơi xuống trên mặt mình, còn mang theo một chút mùi tanh tanh, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, vừa rồi vẫn là nắng chói trời cao, làm sao . . . Bàn tay ghé tởm nắm vạt áo của mình cũng rơi xuống; tiếp đó liền nghe được tiếng kêu sợ hãi nổi lên bốn phía, trong lòng chấn động, không khỏi mở con mắt ra.

Một thân ảnh mờ mịt như gió xoáy vọt qua, bàn tay của tên quan quân tóm lấy vạt áo của mình chẳng biết từ bao giờ lại có thể bị chém đứt từ cổ tay, đang ngửa đầu hướng lên trời khàn cả giọng kêu thảm thiết. Tiếng kêu thảm thiết này thực sự là làm cho lòng dạ nàng rất thoải mái!

Ánh mắt Lăng Thiên băng lãnh, xuất thủ như điện; hạ thủ không lưu tình chút nào. Một tay quơ ra đoạt được đơn đao, ngân mang chợt lóe, đã có năm người té trên mặt đất, ánh đao hiện lên, chém đúng như kiểu thái rau, mà lúc này, tiếng kêu thảm của quan quân bị chém đứt cổ tay kia mới vừa toát ra khỏi họng!

Mười mấy người còn lại đều khua đao múa kiếm, nhào xông tới, Lăng Thiên lạnh lùng hừ một cái, thân thể nhanh như gió xoay tròn, liền đã tới giữa bọn họ, chỉ thấy đao mang nhàn nhạt lóe ra một hồi, Lăng Thiên ung dung lui trở về, hơn mười người binh sĩ kia lại không đuổi theo, trái lại cả đám chỉ ngây ngốc đứng ở tại chỗ, thần sắc trên mặt dần dần xám trắng. . .

Ánh đao chợt lóe, dây thừng trên người nàng kia đứt thành từng khúc một tác rơi ra, tiếp đó Lăng Thiên run lên cổ tay, xoát một tiếng cầm trường đao trong tay như sấm đánh chớp giật ném ra ngoài.

Đầu gối hể, còn lại duy nhất một gã binh sĩ may mắn liều mạng chạy trốn, hầu như đã sắp tới chỗ rẽ rồi. Trong lòng đang muốn thở ra một hơi, đột nhiên thấy phía sau lưng mát lạnh, tiếp đó liền nhìn thấy một thanh cương đao từ trước ngực của mình bắn nhanh đi ra. . . Tại trong ánh mắt của hắn, còn có thể thấy rõ ràng cái chuôi đao này từ ngực của mình bắn ra, tiếp đó liền xoát một cái xuyên vào trong tường, cả thanh đao lại có thể còn đang run rẩy rung động, cực kỳ có nhịp điệu. . . Sau đó, hắn cũng không còn biết cái gì nữa. . .

“Phù phù phù phù” vài tiếng, hơn mười người binh sĩ đứng thẳng tại chỗ đột nhiên không hề dấu hiệu báo trước một người rồi tiếp một người ngã nhào xuống đất, còn chưa té ngã xuống, đầu lâu trên cổ đã kêu lóc cóc một cái lặn ra rơi xuống, quay tròn lộn loạn trên mặt đất, giống như quả dưa hấu của lão nông đột nhiên bị va chạm rơi xuống sập. . .

Cũng là lúc Lăng Thiên vừa mới xoay chuyển, đã đem đầu của bọn họ đều chém xuống, bởi tốc độ quá nhanh, đầu lại có thể không kịp từ trên cổ rơi xuống, người đã hoàn toàn chết đi, thế cho nên mỗi tên đều bày ra tư thế như hung thần ác sát giông nhau. . .

Tên quan quân bị chém tới cổ tay kia nhìn thấy tình cảnh như vậy, cả người run rẩy dữ dội, há to cái mồm, lại vì sợ hãi cực độ nên cũng nói ra thành âm được, đôi con ngươi nhỏ chớp vài cái, đột nhiên phịch một tiếng quỵ xuống đất, một nắm nước mũi một nắm nước mắt, khàn cả giọng kêu lên: “Anh hùng, tha mạng! Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân. . . Cũng không dám ... nữa. . .”

Lăng Thiên cười hắc hắc, hắn thực sự không có hứng thú cùng loại người cặn bã này phí lời vô ích, một cước hung hăng đá ra, ngay ngắn đá vào khu vực cực độ mềm cảm dưới khố kia của hắn, tựa hồ truyền ra hai tiếng nổ tung nặng nề mà lại rất nhỏ, giống như đánh vỡ hai quả trứng gà. . . Thân thể của quan quân kia bị hắn đá một cước bay lên không lật mình bổ nhào một cái, rồi rơi trên mặt đất, nhất thời cuộn lại thành một hình con tôm, đau nhức tới mức ngay cả khí lực kêu lên cũng không có, chỉ là trở mình trợn trắng mắt, há cái mồm to ra, lại gọi không ra, chỉ là hít nhẹ một cái, ngũ quan trên mặt tựa hồ cong vẹo méo mó cùng nhau, ngay trong nháy mắt, mồ hôi lạnh đầu buốt ra cả người lại có thể thấm ướt hết cả quần áo.

Nhìn nữ tử đang ngơ ngác đứng ở một bên chưa phục hồi lại tinh thần, Lăng Thiên bĩu môi: “Sao, không muốn tự tay giết hắn hả?”

Con mắt nàng kia nháy mắt, nhất thời từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, trên mặt bôi đến ngăm đen lại có thể hiện ra một chút đỏ bừng cực độ, đột nhiên như điên lên từ trên mặt đất nhắt lên một cây đao, hung hăng chém xuống, một đao này mang theo khí lực cực lớn, tên quan quân kia chưa kịp hô lên một tiếng lấp bấp “Tha mạng” cuối cùng, đã bị chém thành hai nửa từ đầu đến chân, ngũ tạng lục phủ nhất thời tuôn ra, tanh hôi nhức mũi.

Nàng kia tiện tay đem đao ném tại một bên, thân thể run nhè nhẹ, một hồi lâu mới định thần lại. Xoay người lại, mặt hướng Lăng Thiên dịu dàng quỳ gối: “Đa tạ ân cứu mạng của hiệp sĩ, giúp tiểu nữ tử bảo toàn được danh tiết, đại ân đại đức này, suốt đời khó quên. Xin hỏi cao tính đại danh của hiệp sĩ? Để tiểu nữ ngày sau có thể hồi báo!” Nữ tử này vừa thoát khỏi hiểm cảnh, lại có thể lập tức liền khôi phục hình dạng ung dung rộng lượng, không giống một chút nào với bộ dáng kinh hãi hỗn phách tán loạn của nữ tử bình thường khi gặp phải loại chuyện này.

Lăng Thiên trong mắt hàm chứa vẻ nghiền ngẫm, khẽ cười nói: “Tiêu cô nương, quả nhiên là đời người chỗ nào cũng có thể gặp lại a. Vì sao ta mỗi lần thấy người, người đều có dáng vẻ và trong hoàn cảnh như vậy chứ? Lần trước là như thế, lần này lại như thế! Xem ra, ta thật đúng là phúc tinh của người đó.”

“Người. . .” Nàng kia thất kinh, mở to hai mắt nhìn Lăng Thiên, đột nhiên run giọng nói: “Người là. . . Lăng Thiên? ”

“Chính là tại hạ, thật khó cho Tiêu cô nương còn nhớ rõ đệ nhất hoàn khổ Thừa Thiên ăn chơi trác táng này, khó có được a.” Lăng Thiên mỉm cười nói: “Chỉ có điều, Tiêu cô nương thân đáng giá ngàn vàng, vì sao lại lẻ loi một mình xuất hiện ở chỗ của Ngọc Gia? Việc này trái lại khiến tại hạ buồn bực không thôi, suýt nữa liền sát bên người mà đi qua .”

Nữ tử này, lại có thể là Tiêu Nhạn Tuyết rời nhà trốn đi! Chỉ không biết vì sao lại tới đây. Lăng Thiên nói rất rõ ràng, vừa rồi nếu không phải nhận ra thanh âm của Tiêu Nhạn Tuyết, chuyện này hẳn hẳn hay không hẳn vẫn còn ở giữa hai cái đó. Ngay khi nghe được thanh âm của Tiêu Nhạn Tuyết, Lăng Thiên mới quyết định xuất thủ cứu trợ!

Cho dù nói như thế nào, Tiêu Gia cùng Lăng Gia cũng từng là định thân qua, Lăng Thiên dù là vô tình, nhưng nếu gặp loại chuyện này, sẽ tuyệt đối không có đạo lý mắt mở trừng trừng nhìn một nữ tử bị người vũ nhục, huống chi nữ tử này chính là Tiêu Nhạn Tuyết!

Ngoài ý muốn của Lăng Thiên chính là, Tiêu Nhạn Tuyết vừa nghe là Lăng Thiên, đột nhiên ngơ ngác đứng lại tại chỗ, trong hai mắt chậm rãi ngưng tụ lên một mảnh hơi nước, đột nhiên nước mắt tựa như là hạt châu từng giọt rơi xuống, tùy theo liền đột nhiên điên cuồng nhào tới, hầu như dùng hết lực lượng của toàn thân, thoáng cái nhào tới trong lòng của Lăng Thiên, lên tiếng khóc lớn, một đôi tay nhỏ bé hung hăng phát lên trên người Lăng Thiên, gào khóc kêu lên: “Là người. . . Ô ô. . . Thật là người. . . Người tên chết tiệt hỗn đản này ô ô ô. . . Ta. . . Ta tìm người...thật khổ ô ô. . . Người làm sao giờ mới đến chứ, người biết không, vừa. . . Ô ô ô. . .” Trong lúc nhất thời lại có thể khóc đến thiên hôn địa ám, dưới kích động quá độ, Tiêu Nhạn Tuyết khóc một hồi, đột nhiên hai mắt đảo trắng dã, yếu ớt té xỉu tại trong lòng Lăng Thiên. . .

Lăng Thiên ôm thân thể mềm mại vào lòng, nhưng cũng là đầu đầy sương mù, vị tiểu công chúa của Tiêu gia này vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ Tiêu Gia lại có thể ra chuyện gì sao? Đây tựa hồ không có khả năng , người của Thiên Thượng Thiên đến nay còn tại Minh Ngọc Thành, Tiêu Gia có thể có chuyện gì? Lấy thực lực của Tiêu Gia , nhìn quanh thế gian hiện nay, cho dù là Ngọc Gia, Thủy Gia cũng không dám nói có năng lực tùy tiện diệt đi a!

Hơn nữa, nàng nếu tới đây rồi, làm sao lại không đi tìm kiếm những cao thủ của Thiên Thượng Thiên nhờ bảo hộ? Nếu là như vậy, sao nàng có thể rơi vào tình trạng bị cả binh sĩ bình thường cũng có thể bắt nạt chứ? Còn nữa, nàng không phải vẫn đều xem mình không vừa mắt sao, lần này vì sao lại có thể kích động thân thiết như vậy? Rất giống là. . . Ách, rất giống là gặp được tình lang sinh lý tử biệt, đây là vì sao?

Này tính là chuyện gì chứ? !

Rất nhiều nỗi băn khoăn, loạn xạ ập tới.

Lăng Thiên không hiểu ra sao lắc đầu, tiểu nha đầu hôm nay còn té xỉu tại trong lòng mình, ở đây chính là mới vừa giết một ... hai ... mười người quan binh tuần tra, tràn đầy mùi máu tươi, tự nhiên cũng sẽ không phải là một nơi nói lời tâm tình tốt, hơn nữa, đội quan binh tuần tra tiếp theo của Ngọc Gia không sai biệt lắm cũng muốn tới rồi, bị người phát hiện , không thể nói chơi như vậy, vẫn là mau nhanh chóng chuẩn đi mới tốt.

Ôm thân thể mềm mại mê người trong lòng, Lăng Thiên cười khổ một tiếng, xoát một cái, liền lướt qua đầu tường. Nếu là có người thấy, chỉ biết thấy hắn đột nhiên một tiếng liền không còn cái bóng, khó tránh khỏi sẽ nghĩ là quỷ quái yêu tinh. . .

Tiêu Nhạn Tuyết trong lúc ngủ mơ cảm thấy mình rất an toàn, phi thường an toàn. Loại cảm giác này, đã không biết bao nhiêu lâu chưa từng có , từ khi mình biết người lợi hại nhất thiên hạ đang truy sát hắn, mình chưa bao giờ ngủ được ngon, nếu như nói mình là bởi vì được cứu vớt mà an tâm, hoặc là còn có nhân tố rất lớn là bởi vì gặp lại Lăng Thiên, một Lăng Thiên khỏe mạnh rõ ràng, hoàn toàn chính chắn! Hắn rất an toàn, hẳn không có nguy hiểm. . .

Mình vốn cao ngạo vô cùng, tự cho là thông minh cơ trí, tính toán không bỏ sót, sinh ý của gia tộc đã ở dưới sự quản lý của mình, gọn gàng ngăn nắp, từ từ phát triển lớn mạnh, phát triển không ngừng. Nhìn quanh toàn bộ Thiên Tinh đại lục, người trong cùng thế hệ , có một ai có thể so được với mình?

Nhưng từ một chuyến hành trình tới Thừa Thiên kia, lại hoàn toàn làm nát bấy tất cả tự tin của mình, bất luận là ý nghĩ, hay là trí kế của mình, lại hoặc là nói tới từ âm nhạc mình luôn luôn cảm thấy hứng thú, không có một chỗ nào không bị đã kích tan tác tới bởi. Mà tạo thành tất cả điều này, lại là tên Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ công tử mà từ nhỏ mình vẫn khinh bỉ, vị hôn phu đã từng đánh hôn kia của mình, Lăng Thiên!

Mình chưa bao giờ tin thế gian còn có bất cứ nữ tử nào có thể tài hoa hơn chính mình, mình cho tới bây giờ đều là ưu tú nhất, nhưng mà Lăng Thần xuất hiện, làm sự tự tin của Tiêu Nhạn Tuyết không còn sót lại chút gì, đối với tài hoa của Lăng Thần, mình tâm phục khẩu phục, không thể không phục! Nhưng mà, Lăng Thần ưu tú như vậy, chỉ là hầu gái của Lăng Thiên, Lăng Thần tự trình bày, tất cả tài hoa của nàng đều đến từ Lăng Thiên, đến từ sự truyền thụ, chỉ điểm của Lăng Thiên! Một khắc đó, Tiêu Nhạn Tuyết không thể tin được, không muốn tin tưởng, cũng không chịu tin tưởng! Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ, có cái năng lực dạy người gì? ! Huống chi, lại xuất sắc như Lăng Thần vậy?

Nhưng mà, một kỳ văn hội sau đó, Lăng Thiên lấy tuyệt thế tài hoa hoàn toàn đã động lòng của Tiêu Nhạn Tuyết, nàng còn có thể không tin sao? Sự thực đã ở trước mắt!

Tựa hồ tại trước mặt của hắn, tất cả thứ mình tự ngạo, đều là không đáng nhắc tới như vậy. Không thể chịu nổi nhất chính là, mình vẫn còn lấy một vẻ cao cao tại thượng tới đối đãi hắn, nhưng mà, một ngày kia, ở một khắc mình bất lực nhất, lại được người ta cứu mình một mạng. Từ một khắc biết người bị mặt kia chính là Lăng Thiên, mỗi lần Tiêu Nhạn Tuyết nhìn thấy Thừa Thiên đệ nhất hoàn khổ công tử——Lăng Thiên, trong lòng chung quy sẽ có một loại cảm giác vô cùng xấu hổ, khó có thể tự chủ.

Nếu như muốn dùng một hình tượng khác mà nói, là một người nào đó trước mặt một tú tài thi rớt dáo dạt đặc ý nói khoác tài hoa của mình, càng coi thường đối phương thành, lại đột nhiên kinh ngạc phát hiện, phẩy vật trước mắt mình lại có thể chính là trạng nguyên tân khoa năm nay. Nhưng tự nói ra không cách nào thu hồi, cái loại cảm giác xấu hổ này, thật là không cách nào nói lên được.

Từ khinh bỉ xa xôi, đến gặp mặt không nhìn, lại đến khinh thị trong ngôn từ, miệt thị từ trong xương; vậy mà nói tới cuối cùng mới biết được, mình hoá ra thực sự chính là ngưỡng mộ!

464. Chương 90: Tâm Sự Của Nữ Nhi

Ngay trong tâm tính cực kỳ phức tạp bức này, trong lòng của Tiêu Nhạn Tuyết, từ lâu không thể tránh được bị khắc lên cái bóng của Lăng Thiên, khi mới rời khỏi Thừa Thiên, đó là một loại cảm giác như ruột gan thành đứt từng khúc.

Nguyên nhân chính là vì trong lòng có một phần lo lắng mờ mịt này, ôm ấp tình cảm vi diệu như thơ như mộng, như si như say này, mới làm cho Tiêu Nhạn Tuyết mơ màng vô tận, người kia, lúc đầu chính là trạng phu được chỉ phúc vì hôn của mình a! Mỗi khi nhớ tới điểm này, trong lòng Tiêu Nhạn Tuyết luôn chưa xốt muốn chết, sầu bi cùng thần thờ vô tận vây quanh nàng. Đương nhiên, cũng chính là những tư tưởng phức tạp này, sau khi quyết định cho nàng dừng khí vô tận, một mình một người rời khỏi gia viên lớn lên từ nhỏ!

Luôn luôn cho tới nay, Tiêu Nhạn Tuyết biết mình là bảo bối của Tiêu Gia, mà mình cũng vì gia tộc làm ra cống hiến cực lớn, chung thân đại sự của mình, nên nắm giữ tại trong tay mình, nàng cũng luôn lấy điểm ấy mà tự ngạo; bởi vì, ngay mười hai năm trước, khi gia gia Tiêu Phong Hàn của mình phát hiện Lăng Thiên là một tên hoàn khổ khó có thể cứu được, thậm chí không để ý tới tình nghĩa huynh đệ kết bái mấy chục năm giữa mình cùng gia chủ Lăng Gia, kiên quyết giải trừ hôn sự. Điều này làm cho Tiêu Nhạn Tuyết cảm giác được, mình là độc nhất vô nhị, ở trong mắt gia gia, hạnh phúc của mình mới là quan trọng nhất. Tất cả cái khác, tại đây dưới một tiền đề này đều là không đáng nói tới.

Tiêu Nhạn Tuyết chưa từng có nghĩ đến, có một ngày, mình lại có thể hy sinh vì gia tộc. Hoặc là chuẩn xác mà nói, gia tộc muốn hi sinh mình, cần dùng mình đi đổi lấy thứ gì đó; thế nhưng, khi nàng ở dưới chòi nghỉ mát, chính tai nghe được hai người gia gia thương yêu nhất của mình làm ra quyết định dùng hôn nhân của mình đổi lấy một sự liên minh với Đông Phương Thế Gia cùng Đông Triệu, Tiêu Nhạn Tuyết đi tìm cha mẹ khóc lóc kể lể, nàng bướng bỉnh cho rằng, phụ mẫu của mình nhất định sẽ vì mình làm chủ, kết quả thì sao,

mẫu thân nói cho nàng, nàng gả tới chỗ này, tuyệt không có bất cứ cái gì ủy khuất gì, phụ thân càng nói rõ ràng cho nàng, gia tộc cần người làm như vậy, người phải là cảm thấy có thể vì gia tộc xuất lực mà vui vẻ!

Nàng tuyệt vọng! Nàng đột nhiên cảm giác được, tại đây ở nơi mình từ nhỏ lớn lên cực độ quen thuộc này, lại có thể là đơn độc bất lực như vậy !

Chẳng lẽ ta chỉ là một công cụ? Từ trước là công cụ vì gia tộc kiếm tiền, bây giờ là công cụ trợ giúp gia tộc liên minh ? !

Chẳng lẽ mình khi còn sống phải bị thiệt thòi như vậy sao?

Giá trị của ta ở đâu? !

Nếu là mình chưa gặp qua Lăng Thiên, không có biết được bản lĩnh siêu phàm kinh tài tuyệt diễn dưới một dáng hoàn khổ của hắn, đối diện với an bài của gia tộc còn không đến mức mâu thuẫn như vậy; thế nhưng, sau khi gặp qua một vị kỳ tuyệt thể tài hoa, ngạo thị đương đại như vậy , Tiêu Nhận Tuyết luôn luôn tự cho mình là rất cao làm sao cam tâm ủy thân cho một nhân vật tầm thường được chứ?

Vào thời khắc mờ mịt nhất, trong đêm không ngủ kia, dưới sự bàng hoàng cực độ, nàng mò lấy ” Bích Ngọc Huyết Phượng Trạc ” trên cổ tay, đây là truyền gia chi bảo của Lăng Gia, cũng là tín vật của Lăng lão phu nhân lúc đầu đưa cho mình, đây là thứ mà chỉ con dâu của Lăng Gia mới có thể giữ; ‘Bích Ngọc Huyết Phượng Trạc’ đúng lúc đưa tới một phần thanh lương, trong lòng của nàng trong nháy mắt thanh minh, mà khuôn mặt của Lăng Thiên lại vào giờ khắc này, càng ngày càng rõ lên trong đầu của nàng. Có lẽ là, trên thế giới này, chỉ có hắn, chỉ có hắn có thể bảo hộ mình? Ta muốn đi tìm hắn! Ta muốn đi tìm hắn!

Ôm tuyệt vọng cùng mong muốn vô tận đi lên một đường cuối cùng, Tiêu Nhận Tuyết suốt đêm rời khỏi gia viên của mình, dọc theo đường đi hóa trang tiềm hành, nhằm phía Thừa Thiên mà đến, nhưng, nàng còn chưa tới Thừa Thiên Thành, liền nghe được tin tức nói Lăng Thiên bị thái tử Bắc Ngụy Ngụy Thừa Bình mời ra Giang Sơn Lệnh Chủ truy sát ! Điều này làm cho trong lòng tiểu cô nương thoáng cái lại hoàn toàn không còn chủ ý.

Lăng Thiên không ở Thừa Thiên, vậy mình đi có ích lợi gì? Cứ theo giao tình của một nhà Lăng lão phu nhân cùng gia gia của mình, sợ rằng mình chân trước tới Lăng Gia, chân sau sẽ bị tiến trở lại.

Hơn nữa, mình có thể nói cái gì chứ, chẳng lẽ muốn nói, mình thích Lăng Thiên, phải gả cho Lăng Thiên sao? Cho dù song phương chưa giải trừ hôn ước, mình cũng làm sao có thể nói thế a!

Toàn bộ Lăng Gia, hoặc là cũng chỉ có một mình Lăng Thiên không có đem gia gia mình để vào trong mắt mà thôi, lại có thể nói, toàn bộ thiên hạ, còn chưa có người được vị Lăng Thiên công tử kia để trong mắt! Cũng chỉ có hắn, mới có thể không nhìn phong vân khắp bầu trời, làm theo ý mình, chuyên quyền độc đoán!

Tiêu Nhận Tuyết lại kiên trì đợi vài ngày, rốt cục đi qua các loại thủ đoạn, mạo hiểm trước nguy cơ bại lộ thân phận, từ trong tay mật thám của Tiêu Gia biết được tin tức Lăng Thiên có thể đang nhằm Minh Ngọc Thành tiến tới. Tuy rằng không biết vì sao Lăng Thiên muốn đi tới chỗ cực độ nguy hiểm kia, nhưng Tiêu Nhận Tuyết vẫn là làm việc nghĩa không được chùn bước đi tới Minh Ngọc Thành!

Thời điểm Tiêu Nhận Tuyết vào thành, chỉ sớm hơn so với Lăng Thiên không tới hai canh giờ mà thôi. Trời không hề có mưa gió, Tiêu Nhận Tuyết nào biết đâu rằng, ngay lúc mình đến , Minh Ngọc Thành đột nhiên xảy ra nhiều chuyện nghiêng trời lệch đất như vậy, dẫn đến Ngọc Gia giống như là dân cờ bạc thua đỏ mắt giống nhau, lục soát cấm nghiêm toàn thành, khua đao giết người càng như cơm bữa; Tiêu Nhận Tuyết bị người từ trong khách điểm phát hiện, một đường trốn đến nơi đây, rốt cục bị bắt, càng suýt nữa chịu nhục.

Ngay khi nàng quá tuyệt vọng, cảm thấy không thể sống được nữa, lại ngoài ý muốn được người cứu, hơn nữa người cứu mình lại có thể chính là kẻ mình không tiếc gian khổ nghìn dặm đến đây tìm kiếm !

Hắn không làm sao cả, vào lúc mình bất lực nhất! Hắn lại cứu mình!

Hai lần!

Đột nhiên từ đại bi đến đại hỉ, từ tuyệt vọng cực độ đến tuyệt đối yên tâm trong cùng lúc, Tiêu Nhận Tuyết rốt cục không chịu nổi thay đổi quá nhanh như vậy, rốt cục ngất đi!

Nhưng, ngay cả là hôn mê, cũng cảm giác được an tâm, cảm thấy hạnh phúc, bởi vì, Tiêu Nhận Tuyết nhớ kỹ rất rõ ràng, cuối cùng, là ở trong lòng của hắn. . .

Cảm tạ an bài của trời xanh trong chốn u minh!

Duyên phận của một người cùng một người khác chính là thần kỳ như thế !

Một hồi ngủ ngon!

Tiêu Nhận Tuyết thư thái tỉnh lại, cảm giác tinh thần khôi phục sung túc như bình thường, trong lúc nhất thời lại phát hiện mình nằm ở trên giường ấm áp, ánh dương quang ấm áp từ trước cửa sổ chiếu nghiêng tiến đến, vừa lúc chiếu vào trên thân thể của nàng, ấm áp dào dạt thoải mái không nói nên lời.

Quan sát trên người một chút, quần áo cả người vẫn đang chỉnh tề mặc ở trên người, cổ áo bị xé cũng được che đi; xem đến nơi đây, trên mặt Tiêu Nhận Tuyết như nổi lửa đỏ rực lên. Hắn. . . Hắn. . . Chẳng phải là nhìn thân thể của ta? Chiếm tiện nghi của ta?

Sau khi trải qua vô cùng nguy hiểm như vậy, vừa quan hệ đến chuyện danh tiết còn quan trọng hơn tính mệnh của nữ tử, phản ứng của Tiêu Nhận Tuyết, cũng khác hẳn với nữ tử thông thường. Nàng lại có thể không còn một nửa điểm khiếp sợ, chỉ là thở dài một hơi thật sâu, ngồi dậy, hai tay ôm gối, khẽ vuốt Bích Ngọc Huyết Phượng Trạc ” trên cổ tay , trên mặt lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, nhất thời vui, nhất thời buồn, nhất thời xấu hổ, cũng không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên trên mặt đỏ bừng một hồi, ưm một tiếng, nghiêng người, toàn bộ thân thể đều chui vào trong ổ chăn, đem cổ tay đeo “Bích Ngọc Huyết Phượng Trạc” kia chôn thật sâu vào trong lòng.

“Két” một tiếng, cửa gỗ mở, một người đi đến, tiếp đó liền nghe được thanh âm của Lăng Thiên vang lên: “Tỉnh rồi? Tinh thần có khỏe không?”

Đầu phủ trong chăn giật giật, nhưng không có ra. Chỉ nhìn thấy hiện rõ một cánh tay ngọc lộ ra ngoài chăn lại đột nhiên căng thẳng, lại có thể nổi lên màu hồng nhàn nhạt .

Lăng Thiên ho khan một tiếng, nói: “Ta biết cô nương bị kinh hải cực độ, nhưng khí trời nóng như vậy, Tiêu cô nương vẫn là không nên che đầu quá lâu mới tốt, nếu là che mãi bị rôm sảy cùng mẩn ngứa, vậy không hay.”

“Ai cần người lo!” Dưới chăn bông, truyền ra thanh âm rầu rĩ của Tiêu Nhận Tuyết mang theo ý xấu hổ nồng đậm. Tiểu cô nương này mới phát hiện một cái vấn đề quan trọng: mình chính là vô danh vô phận, liền như thế xa tận thiên lý nghìn dặm tới tìm , nói rõ chính là tìm đến người ta , điều này. . . Mình phải dùng thân phận gì đối mặt với hắn? Hắn sẽ đối đãi mình ra làm sao? Sau đó lại nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ tới mấy vấn đề này, Tiêu Nhận Tuyết càng nghĩ càng cảm thấy cả người ngượng phát nóng lên. Hơn nữa, lúc đầu mình cũng là dưới giận dữ, dựa vào xung động nhất thời, liền chạy ra từ trong như vậy, hậu quả ra làm sao? Sau đó làm sao đối mặt với người nhà? Ở trước khi gặp được Lăng Thiên, trong lòng Tiêu Nhận Tuyết tràn đầy ý chỉ cần có thể tìm được Lăng Thiên, chỉ cần có thể thấy hắn bình yên vô sự, mình cũng đã cảm thấy mãn nguyện, thế nhưng bây giờ nguyện vọng này đã đạt thành, hắn quả nhiên không việc gì, nhưng mà liền không thể tránh lại nghĩ tới chuyện phiền lòng sau này, trong lòng không khỏi trầm xuống.

“Hô” một chút, Lăng Thiên đem chăn che ở trên đầu của nàng vén lên, Tiêu Nhận Tuyết thét một tiếng chói tai, duỗi tay gắt gao kéo lấy góc chăn, lại nghe được Lăng Thiên nói: “Tiêu cô nương nếu là không dịch dung, tự nhiên là quốc sắc thiên hương, thế nhưng bây giờ cũng là đen như mực , còn sợ xem sao?”

Tiêu Nhận Tuyết hừ một tiếng, len lén giương mắt lên, liếc mắt nhìn hắn, nói: “Lăng đại công tử có vô số tuyệt đại hồng nhan bởi tiếp trái phải, Nhận Tuyết dung mạo bồ liễu bậc này, tự nhiên là sẽ không được Lăng đại công tử để trong mắt rồi.”

Lăng Thiên sững sốt một chút, bật cười nói: “Ta đã tưởng qua ngày hôm nay, người nào đó cho dù không ba quỳ chín lạy tạ ơn đại ân cứu mạng ,... ít nhất ...cũng phải lấy lễ đối đãi, thế nào cũng không nghĩ tới lại có thể là giáo huấn một hồi; Tiêu cô nương quả nhiên là...mạnh mẽ! Thật là ngoài ý liệu của ta. Bội phục bội phục, gia giáo của Tiêu Gia quả nhiên là có một phong cách riêng.”

Tiêu Nhận Tuyết đỏ mặt lên, trong lòng biết rõ quả nhiên là mình đuối lý, rồi lại nghĩ tới lo lắng của mình đối với “người xấu” này, không khỏi nói: “Gia giáo của Tiêu Gia làm sao, có quan hệ gì với người chứ?” Nói xong câu đó, đột nhiên nghĩ đến quyết định của gia tộc đối với chính mình, không nhận được trong lòng đau xót, nước mắt tuôn ra rơi xuống.

Lăng Thiên nơi nào biết tâm tư của giai nhân, hơi lắc đầu, bưng một chén nước đặt lên bàn, đưa cho nàng, dịu dàng nói: “Chả lẽ Tiêu Gia xảy ra chuyện gì sao?”

Chỉ một câu nói này, nhưng với Lăng Thiên mà nói, ngay cả thái độ dĩ vãng đối với Tiêu Nhận Tuyết mà nói, cũng là dịu dàng hiếm có, phần thái độ hiếm thấy này, lại làm cho Tiêu Nhận Tuyết lòng tràn đầy ủy khuất tựa hồ là tìm được chỗ phát tiết, không khỏi nước mắt rơi liên tục, đầu tiên là nhẹ nhàng nghẹn ngào, sau đó liền thấp giọng khóc, cuối cùng trực tiếp phi ra, nhào tới trong lòng Lăng Thiên, lên tiếng khóc lớn lên.

Một bên khóc, một bên dứt quãng đem nguyên do đầu đuôi câu chuyện nói một lần, đợi tới khi nói xong, nước mắt chảy ra từ quần áo trước ngực Lăng Thiên chảy xuống, lại có thể đã ướt nhẹp tới ống quần rồi. . .

Lăng Thiên thở dài một hơi, này lại là một cái đại phiền toái! Việc nhà của Tiêu Gia, lại có thể cũng rơi đến trên đầu mình! Còn ngại ta chưa đủ loạn sao?

465. Chương 91: Đau Đầu Cực Kỳ

Nhìn thấy tuyệt đại giai nhân đang ở trong lòng mình khiến cho Lăng Thiên không đành lòng trách cứ: “Như vậy người nhà có biết muội đi tìm huynh không?”

“Bọn họ không biết. Bọn họ nào có quan tâm đến muội chứ?” Tiêu Nhận Tuyết suy nghĩ một chút mới dùng giọng nói oan ức: “Bất quá bọn họ có thể đoán được...” Vừa nói xong liền nhìn Lăng Thiên hoảng sợ: “Huynh... Huynh sẽ không đuổi ta về nhà chứ?”

Nói đến vấn đề nhạy cảm và cũng là vấn đề xấu hổ nhất này mới khiến cho Tiêu Nhận Tuyết đột nhiên phát hiện ra điều gì khiến nàng khủng hoảng vô cùng. Mặc dù trước mặt Lăng Thiên mà trong tâm hồn thiếu nữ nàng không phải không muốn lấy hấn làm chồng nhưng cho đến bây giờ nàng không để cho hấn ôm vào lòng lần nào cả. Đến khi thái độ của mình chuyển biến thì cả hai lại càng ít tiếp xúc, đặc biệt còn có chuyện gia tộc mình chủ động thối hôn nữa. Chuyện này đối với bất kỳ thế gia nào mà nói hoặc là đối với bất kỳ nam nhân nào thì đây là một chuyện sỉ nhục thật lớn. Người cao ngạo như hấn thì bên cạnh không hề thiếu giai nhân nên chưa chắc sẽ ngó ngang đến mình chứ đừng nói đến chuyện sẽ tiếp nhận và bảo hộ mình.

Nếu bây giờ hấn mặc kệ mình thì phải là sao? Hoặc là hấn đưa mình trở về thì phải làm thế nào? Nghĩ đến đây khiến cho Tiêu Nhận Tuyết bàng hoàng vô cùng, Lăng Thiên hiện đang ở Minh Ngọc Thành và bản thân nguy hiểm vô cùng. Chính mình đến đây lại càng khiến cho hấn dễ bị bại lộ tung tích. Dưới tình huống này thì hấn sẽ lưu mình lại bên cạnh sao?

Với phong cách của hấn thì nhất định sẽ không bỏ qua mình nhưng mình có thể yên tâm được ư? Vốn mình chỉ lo lắng sự an toàn của hấn vài phần thôi nhưng hôm nay lại sao lại lo lắng nhiều như vậy? Mình trở thành người liên lụy hấn sao? Tại sao lại vậy?

Lăng Thiên xoa xoa trán đau đầu không thôi: “Không cần phải lo lắng như vậy đâu. Muội từ xa đến đây nên có lý do của muội mà. Đưa muội trở về? Huynh sẽ không làm vậy đâu nhưng muội đi đến đây thì sau này phải làm sao bây giờ? Đây mới chính là một vấn đề thật lớn, thật đau đầu?” Tiêu Nhận Tuyết nghe câu đầu tiên hấn nói thì thở dài một hơi, nhẹ nhàng xoay xoay ‘Bích ngọc huyết phượng trạc’ trên cổ tay mà nhovn miệng cười vui vẻ: “Chuyện này không cần phải nói nữa. Ai biết được sẽ phát triển trở thành dạng gì đây?”

“Di, đây không phải là ‘Bích ngọc huyết phượng trạc’ của nhà huynh sao? Muội vẫn mang theo tùy thân?” Hiển nhiên Lăng Thiên nhận rõ bảo vật gia truyền của mình, đồ vật này còn đi kèm theo một trận đánh cực thật lớn, mặc dù bây giờ trong lòng Lăng Thiên không còn nghĩ đến chuyện đó nữa.

“Vòng tay này chính là do Lãng lão nãi nãi tặng cho Nhạn Tuyết nên không thể rời khỏi người được rồi!” Tiêu Nhạn Tuyết trả lời rất tinh trọng, còn nữa câu sau nàng không biết xấu hổ nói: “Dù sao thì ‘Bích ngọc huyết phượng trạc’ này là vật duy nhất có quan hệ với huynh thì sao muội không mang theo được!”

Lãng Thiên cười khở một tiếng, nhìn thấy bộ dáng ngây thơ của nàng như vậy nên hắn chỉ còn biết chuyển đề tài: “Có khi nào muội nghĩ đến xu thế hiện tại cứ như vậy mà phát triển thì một ngày nào đó Tiêu Gia muốn thống nhất thiên hạ thì hai nhà chúng ta sẽ đối đầu với nhau. Đến lúc đó muội sẽ làm gì?”

Tiêu Nhạn Tuyết ôm chân, chiếc cảm di chuyển nhẹ nhàng trên đầu gối mà trả lời buồn bã: “Muội không biết. Thật sự là không biết!” Một khi nghĩ đến vấn đề này khiến cho Tiêu Nhạn Tuyết bàng hoàng vô cùng. Cho dù gia tộc có đối đãi với mình như thế nào đi nữa, có thái độ với mình ra sao, có bất công thì cũng là người một nhà thôi. Thân nhân của mình mình không thể nào giết được.

Một lúc lâu sau mới thở dài nói: “Bây giờ không còn cách nào khác hơn là phải đi một bước tính một bước, hơn nữa huynh bây giờ đã là địch nhân của Ngọc Gia rồi sao? Mà Ngọc Băng Nhan tiểu thư không phải đang ở trong phủ của huynh sao? Chẳng lẽ huynh sợ rằng thêm muội vào sẽ ăn nghèo nhà huynh hả?” Nghĩ đến đây đột nhiên nàng cảm giác ủy khuất, méo méo miệng: “Chẳng lẽ huynh lại bội bạc như vậy?” Vừa nói vừa vuốt ve ‘Bích ngọc huyết phượng trạc’ trên tay mà vẻ mặt u oán vô cùng.

Lãng Thiên bị câu nói này của nàng làm cho giật mình suýt té ngã, nhìn đến nha đầu kia đang ‘nhu tình mật ý’ vuốt ve bảo vật gia truyền của mình rồi lại nghĩ đến lời nói của nàng khi nãy liền hiểu được ý nàng: “Gia truyền chi bảo của Lãng Gia các người đang ở trong tay ta, Lãng lão nãi nãi còn nói qua đồ vật này chính là dành cho con dâu của tôn tử bà...”

Lãng Thiên không biết phải nói gì, chẳng lẽ thế sự thay đổi rồi? Đại cô nương nào dám nói như vậy chứ?

Cái này gọi là chuyện gì đây? Đường như tất cả nữ nhi của những thế lực đối địch với mình luôn có ‘ngàn vạn’ mối quan hệ không rõ ràng?

Nếu là người ở bên ngoài nhìn vào thì có vẻ như mình có điểm phúc vô cùng, bên người luôn là tuyệt sắc mỹ nữ nhưng trên thực tế mà nói thì phụ nữ chính thức thuộc về Lãng Thiên cũng chỉ có một người là Lãng Thần mà thôi. Lãng Thần có thể vì Lãng Thiên mà không chút hối hận, có một người phụ nữ như vậy thì còn cầu mong gì nữa?

Tỷ như là Ngọc Băng Nhan, Thủy Thiên Nhu, Tiêu Nhạn Tuyết, Kiều Nguyệt công chúa dường như mỗi một người đều có một chút gì đó mơ hồ với mình. Cho dù là Lê Tuyết cũng có một gì đó khá xấu hổ khi cả hai gặp nhau.

Biểu hiện ra ngoài mà nói thì Lê Tuyết và Lãng Thiên thì giữa hai người không có chút quan hệ huyết thống nào cả nhưng giữa hai linh hồn thân thuộc nhau kia đều hiểu rằng chuyện không đơn giản như bên ngoài. Hơn nữa Lãng Thiên cũng hiểu rõ ý nghĩ chân thật của Lê Tuyết rằng trên thế giới này cũng chỉ có hai người họ mà thôi, dường như lựa chọn hỗ trợ lẫn nhau chính là tốt nhất. Chính mình là nam tử thì còn đỡ một chút nhưng Lê Tuyết thân là nữ tử muốn lựa chọn một nam nhân để ủy thác bản thân mình thì trên thế giới này ngoại trừ Lãng Thiên ra thì Lê Tuyết cho rằng không còn một người nào có thể xứng đôi với mình cả. Cho dù có một nam tử xuất sắc hơn Lãng Thiên ở trước mặt nàng nhưng trong linh hồn nàng cũng chỉ lựa chọn một mình Lãng Thiên thôi.

Cho nên Lê Tuyết trong vấn đề này có vẻ rất chủ động.

Chỉ vì một người, si tâm bất hối.

Còn Ngọc Băng Nhan thì đơn giản hơn nhiều lắm. Tiểu nha đầu này đã quyết định đi theo bản thân mình rồi thì mới dám ở trước mặt hai vị trưởng lão trong gia tộc gây nháo sự như vậy. Quyết tâm này cũng là lý do khiến cho Lãng Thiên không đành lòng cô phụ, càng huống chi giữa hai người vốn đã có tình cảm rồi, mà bệnh của Ngọc Băng Nhan cũng cần phải phụ thuộc vào mình, điều này Ngọc Băng Nhan đã hiểu rất rõ rồi.

Bởi vì Ngọc Băng Nhan lựa chọn giống Lê Tuyết, chỉ vì một người mà trái tim sẽ không thay đổi gì cả, chính mình lại không thể nào cự tuyệt được.

Nhưng ngoại trừ ba nàng ra thì những người còn lại đều ở những vị trí rất khó xử. Vốn đang đau đầu thì đột nhiên xuất hiện một Tiêu Nhận Tuyết khiến cho việc này giống như bầu trời tuyết lại cho thêm sương lạnh vào.

Kiểu Nguyệt công chúa được tứ hôn, mặc dù bản thân mình đánh Long Tường ngu ngốc, hẳn cũng là người ngoài nhưng dù sao nàng ta cũng có họ hàng gần với mình, chính là con ruột của cô cô nữa. Chuyện này cần phải xem thử Lăng lão phu nhân suy nghĩ ra sao. Mà với tình cảnh trước mắt của Kiểu Nguyệt công chúa mà nói thì chỉ cần Lăng Thiên nói một câu: “Ta không cần nàng...” Thậm chí nàng không thể gả cho Lăng Thiên đi nữa thì nàng sẽ không cưới một ai hết. Phỏng chừng ngay sau đó chấm dứt tính mạng... Lăng Thiên tự hỏi hẳn không thể nào làm chuyện này được, quá mức tàn nhẫn.

Nhưng nếu chấp nhận nàng thì rồi sao? Phụ thân của nàng là do tự tay mình làm ra như bây giờ, hơn nữa cuối cùng còn bị biến thành người điên? Đến lúc đó sao có thể sinh sống chung được? Chiếm gia nghiệp của người ta, đánh phụ thân người ta không còn gì rồi lại lấy con gái của hắn về làm vợ? Đột nhiên Lăng Thiên cảm giác mình ‘hơi hơi’ giống du côn.

Về phần Thủy Thiên Nhu thì Lăng Thiên lại càng đau đầu hơn. Nhất là sau khi nhận được tin tức của Lăng Thần thông qua Thủy Tinh Lâu truyền đến thì đầu của Lăng Thiên như to ra hơn gấp đôi. Kế hoạch điên cuồng mà lại ngậy thơ kia chỉ có thể do Lăng Thần nghĩ ra thôi. Hơn nữa Lăng Thần chẳng những có kế hoạch rồi mà còn bắt đầu hành động nữa. Cho dù Lăng Thiên cố tình ngưng kế hoạch này lại thì đã không còn kịp nữa rồi.

Vốn Lăng Thiên cho sau khi nhận được tin kia liền tức giận gửi tin về để cho nàng đình chỉ kế hoạch điên cuồng kia nhưng không biết tại sao tin tức còn chưa đến nữa? Với sự hiểu rõ của Lăng Thiên về Lăng Thần thì kế hoạch lớn như vậy quân lệnh sẽ không chấp nhận được. Điều này khiến cho Lăng Thiên hận nghiêng rằng nghiêng lợi, âm thầm hạ quyết tâm sau khi mình trở về nhất định phải ‘chăm sóc’ cho cái ‘mông’ trắng trẻo kia mới được.

Nhưng bây giờ mình đang ở xa, vô luận Lăng Thần hành động như thế nào đi nữa thì mình không thể làm được gì cả.

Mấy năm nay Lăng Thần luôn phụ thuộc vào mình nhưng trong lòng cũng có chút ít ý kiến của riêng mình. Hôm nay toàn quyền đã nằm trong tay rồi thì thực lực và tâm kế của nàng ngày càng phát triển mạnh hơn. Từ những tin tức gần đây truyền đến thì xem ra nha đầu kia đã có năng lực thống lĩnh tất cả, thủ đoạn làm việc dứt khoát không chút dây dưa nào cả. Có một chút phong phạm của Lăng Thiên.

Từ điểm này suy đoán thì Lăng Thiên đoán rằng sớm có ngày phát triển tiến vào nhóm nhân vật quyền lực số một trên đại lục.

Mà một câu nói của Lăng Thần đã nói rõ quan điểm của nàng: “Tương lai của công tử chính là hoàng đế, mà hoàng đế thì sao không có phi tử được? Nếu có thể thông qua chút phi tử kia mà có thể hoàn thành nhanh chóng sự nghiệp thống nhất thiên hạ thì một chút thủ đoạn kia có là gì? Vì thành đại sự tốt nhất không nên câu nệ tiểu tiết, sử dụng một chút thủ đoạn so với hai nhà đánh đấm nhau thì cái nào ngon hơn?”

Suy nghĩ như vậy nên Lăng Thần cảm giác được quyết định của mình chính xác, phi thường chính xác...

Lăng Thiên đau đầu không thôi, đột nhiên hắn phát hiện thời gian của mình ở kiếp trước còn chưa có tâm tình yêu đương mà hôm nay trên thế giới này mặc dù mỹ nữ như mây nhưng chính mình lại không có bao nhiêu cơ hội nói chuyện ‘yêu đương’ cả. Thậm chí hậu cung của chính mình cũng phải do phụ nữ của mình chuẩn bị nữa. Đây là chuyện gì...

466. Chương 92: Cảnh Giới Kỳ Diệu

Đây là chuyện gì vậy?

Lăng Thiên hung hăng phun ra một ngụm nước bọt nhìn chân trời đang chìm dần vào bóng tối, không thể không nói hôm nay hẳn muốn động tay chân để giải tỏa sự buồn bực trong lòng.

Ở căn phòng cách vách truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Lăng Kiếm, Lê Tuyết đang bưng chén thuốc ra khỏi phòng mà vẻ mặt đặc ý dặt dào.

“Chuyện gì vậy? Thương tích của Lăng Kiếm có biến hóa gì không?” Lăng Thiên buồn bực hỏi.

Với sự cứng cỏi của Lăng Kiếm thì sao có thể phát ra tiếng kêu như vậy? Cho dù là trọng thương như bây giờ, cho dù thương tích có biến hóa đi nữa cũng không la lớn như thế.

“Cũng không có gì cả, chỉ trừng phạt hắn một chút cho sự vô lễ sáng nay thôi.” Lê Tuyết bình thản nói: “Vừa rồi muội rất ôn nhu mở cầm hắn ra rồi lại rất ôn nhu đưa thuốc vào. Có thể thuốc hơi nóng như vậy mới tốt cho thân thể hắn!” Gương mặt thanh tú của Lê Tuyết lộ ra một nụ cười của ác ma: “Như vậy rất có lợi cho sự khôi phục thương thể của hắn.”

“Ta ngất! Muội có thể làm vậy sao?” Lăng Thiên trợn mắt: “Hắn đang bị thương đó!”

Khi Lăng Thiên đi vào thì Lăng Kiếm nhìn hắn với bộ dáng thật thê thảm, trong miệng không ngừng hít hít, dùng một giọng nói khàn khàn: “Công tử, lần sau để cho chính ta uống thuốc được không? Nếu không thì phiền toái công tử ngài đến...” Ho khan mấy tiếng rồi mở miệng ra cho Lăng Thiên xem: “Công tử nhìn thử, đầu lưỡi của ta không còn chút da nào nữa rồi. Cô nương kia quá độc ác...” Lăng Kiếm khóc không ra nước mắt.

Lăng Thiên vỗ vỗ bờ vai hắn an ủi với vẻ mặt đồng tình: “A Kiếm kiên nhẫn một chút đi, cô nương đó không phải là người ta có thể trêu vào. Người chọc nàng ta khi nào vậy? Thật sự không có chút biện pháp mà?”

Lăng Kiếm trợn mắt ngã trên giường hôn mê bất tỉnh trong tuyệt vọng...

Một bóng đen bay nhanh trong bầu trời đêm, chỉ trong nháy mắt đã xuyên từ thành đông đến thành tây, từ nam đến bắc nhanh như lưu tinh, thân thể chợt ẩn chợt hiện có vẻ quỷ dị vô cùng.

Dưới sự vận khởi toàn bộ công lực thì Lăng Thiên không sợ các cao thủ của Ngọc Gia trong thành phát hiện chính mình. Chỉ với tốc độ thôi mà nói thì Lăng Thiên tin tưởng rằng Tổng Quân Thiên Lý cũng không làm được gì hắn chứ nói chi mấy người Ngọc Gia kia?

Chỉ trong chốc lát thôi hắn đã quan sát ba nơi có người của Vô Thượng Thiên đang ẩn nấp, rất may mắn rằng bọn chúng không phát hiện, bây giờ Lăng Thiên đang đi đến nơi ẩn nấp thứ tư.

Gió đêm thổi nhẹ qua mặt khiến cho Lăng Thiên có cảm giác như đang cưỡi gió ngấm trăng vậy. Đường như chỉ cần mình thuận theo làn gió sẽ dung nhập vào trong thiên địa, cảm giác tuyệt vời này khiến cho Lăng Thiên say mê không thôi. Đường như mỗi một bộ phận trên thân thể, một phần tinh thần của hắn đều nhảy nhót hoan hô. Dưới tâm tình phấn khởi này Lăng Thiên cảm giác được suy nghĩ của mình không một chút hạn chế nào mà phát tán rộng ra ngoài. Những ngọn cỏ, lá cây lay động hẳn đều nhìn thấy rất rõ thông qua cảm giác. Cảnh giới kỳ diệu này như đang không ngừng mở rộng, khoảng cách càng ngày càng xa...

Ngay lúc cảm giác dễ chịu này thì đột nhiên Lăng Thiên cảm giác trong đầu mình ầm một tiếng, hắn cảm giác như bản thân đã mất hoàn toàn ý thức cũng như mất đi thân thể. Hắn như đang đứng giữa không trung nhìn xuống Minh Ngọc thành bên dưới, bất kỳ một nơi nào hắn cũng thấy rất rõ.

Phí dưới có một thân ảnh đang di chuyển nhanh như điện, lúc ẩn lúc hiện, lúc trái lúc phải...

Nhìn thân ảnh nhanh cực điểm kia mà trong lòng cảm thán: “Thân pháp thật nhanh!” Tiếp theo nhìn vào thân thể đó mới phát hiện người này mày kiếm mắt sáng anh tấn vô cùng. Đến lúc này hắn mới phản ứng lại: “Đây không phải là chính mình sao? Đây là có chuyện gì xảy ra vậy? Ta như thế nào lại tự nhìn thấy thân thể của mình? Ta đang ở đâu? Đột nhiên Lăng Thiên cảm giác khủng hoảng vô cùng. Rốt cục chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ...”

Nghĩ đến đây thôi thì trong đầu Lăng Thiên đau đớn vô cùng, hắn không nhịn được nhắm mắt lại. Đến khi mở mắt ra thì hắn đã cảm giác suy nghĩ của mình đã trở về trong cơ thể rồi, không còn cảnh tượng kinh

khủng khi nãy nữa. Nhưng tất cả những điều vừa rồi như được dùng dao khắc sâu vào trí nhớ của hắn.

Vừa rồi là một giấc mộng ư? Nhưng mà sao nó lại chân thật như thế? Chẳng lẽ dưới tình huống thân thể mất đi trí thức thì thân thể vẫn có thể thi triển được khinh công thân pháp à? Như vậy ta là ai? Hắn là ai? Lăng Thiên là ai?

Đột nhiên Lăng Thiên cảm giác mờ mịt, đứng trên đỉnh phòng nhìn nửa vầng trăng đang dần xuất hiện, ánh trăng mờ ảo chiếu lên gương mặt tuấn tú của hắn như muốn nói hắn đừng nhìn ánh trăng làm chi. Cách bên cạnh đó không xa chính là một góc cây to lớn dùng tàng cây của mình ngăn cản ánh trăng lại như đang cho hắn một khoảng không gian suy nghĩ. Lăng Thiên thở dài một hơi, vừa rồi bản thân mình như đi vào một cảnh giới tuyệt diệu của võ học. Có lẽ đó mới là chân chính võ đạo, đơn thuần mà nói thì đó chính là ‘đạo’. Nhưng tiến vào cảnh giới này chỉ trong tích tắc thể cũng đủ cho mình giữ lại một tia cảm giác vi diệu, mặc cho hắn suy nghĩ thế nào đi nữa cũng không thể nhớ rõ hắn tiến vào cảnh giới đó như thế nào.

Bây giờ hắn mới biết rõ trong võ học còn có một cảnh giới kỳ diệu và cao thâm như vậy nhưng trong lòng lại không cảm giác được con đường tiến vào cảnh giới đó? Đây là một loại hành hạ nặng nề vô cùng.

Không biết tên Tổng Quân Thiên Lý kia có cảm giác như vậy không?

Lăng Thiên cười khổ một tiếng, chỉ trong một chút công phu kia thôi hắn bất ngờ tiến vào cảnh giới kia nhưng hắn cũng đã quên hết tất cả, quên đi bản thân mình đã làm gì, quên luôn cả mục đích dò xét người của Thiên Thượng Thiên ở đâu. Trải qua một thời gian dài chạy như điên thì bây giờ hắn đang ở đâu?

Cẩn thận quan sát khắp bốn phía rồi Lăng Thiên sờ sờ mũi mà cười khổ. May mắn rằng hắn tỉnh lại sớm chứ thêm chút nữa sợ rằng đi thẳng vào đại viện của Ngọc Gia luôn rồi. Những cây cối sum xuê vô cùng cách đó ba bốn mươi trượng đã nhắc nhở Lăng Thiên rằng tối hôm qua hắn cùng với Lê Tuyết đã ẩn thân ở trên đây cứu ra Lăng Kiếm rồi cả ba cùng nhau chạy trốn. Cho dù khinh công của mình có xuất sắc như thế nào, có mau lẹ ra sao cũng sợ rằng không thể không để lại dấu vết.

Nghĩ không ra chính mình không hay không biết lại đi đến nơi đây, thật là nguy hiểm quá mà. Ngay cả nơi mình đặt chân bây giờ sợ rằng cũng đã nằm trong khu vực Ngọc Gia đề phòng nghiêm mật nhất đi? Nhưng tại sao xung quanh lại bình tĩnh như vậy?

Với trí tuệ của Ngọc Mãn Lâu thì hắn sẽ không phạm phải sai lầm như vậy chứ?

Lăng Thiên cẩn thận tự hỏi thì đột nhiên từ xa xa truyền đến một tiếng nho nhỏ, tiếp theo là một ngọn đèn đi ra, phía sau nó chính là mấy người nữa. Ngay khi bọn chúng đi ra thì Lăng Thiên cảm giác được vài cổ khí thể mạnh mẽ phát tán ra xung quanh như đối phương thử dò xét xem xung quanh có địch nhân hay không.

Thân thể Lăng Thiên khẽ hạ thấp xuống ẩn thân trên nóc nhà, ngay cả đôi mắt cũng không có lộ diện ra ngoài nữa. Hắn chỉ có thể nghe được một âm thanh mơ hồ không rõ ràng chút nào.

Trong lòng Lăng Thiên trầm xuống, hắn lặng lẽ vận khởi nội lực truyền vào lỗ tai để lắng nghe...

Cuộc nói chuyện của đối phương đã đến hồi kết thúc.

“... Đã như vậy thì xin Trần lão quay về, tiểu tử sẽ cẩn thận hành động, nhất định sẽ không lỗ mãng...” Một âm thanh của người trẻ tuổi vang lên có chút trong sáng nhưng ẩn trong đó có điểm cực đoan âm trầm khiến người ta không thoải mái chút nào.

“... Tam công tử quá khách khí... Chuyện nhờ vả... Ta sẽ đợi. Mong tam công tử cứ kiên nhẫn chờ đợi...” Âm thanh dứt quãng mang theo vài phần khàn khàn, xem ra người lên tiếng là một kẻ không nhỏ tuổi chút nào.

Đa tạ... Nếu là... Tất nhiên... Báo đáp...” Âm thanh của người trẻ tuổi vang lên hồi đáp lại.

Lăng Thiên đang muốn thúc dục nội lực thêm thì hướng gió khẽ chuyển, đột nhiên từ hướng nam đổi thành đông nam khiến cho hắn không còn nghe rõ gì nữa.

Lăng Thiên thở dài một tiếng, trời phụ người đẹp mà, nhân lực yếu đuối không thể chống lại trời. Ài...

Hai người phía dưới đã chia tay nhau, cửa sổ cũng đã đóng lại. Ở bên này có một cái đèn mang theo ba người trở về Ngọc Gia.

Tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, nếu không chú ý lắng nghe sợ rằng chỉ phát hiện có hai tiếng bước chân thôi. Người trẻ tuổi kia bước đi rất nhẹ nhàng, dường như không phát ra một chút âm thanh nào cả. Hiển nhiên đây là một cao thủ, hơn nữa còn là một cao thủ có võ công không tồi.

Lăng Thiên cẩn thận lộ đầu ra nhìn chăm chú vào ánh đèn bên dưới. Nếu mình đoán không sai thì bọn họ sẽ đi về hướng Ngọc Gia, đến khi đó mình có thể thấy được một bên mặt của họ.

Quả nhiên tiếng bước chân càng ngày càng gần, khi ba người đi ngang qua đây Lăng Thiên dựa theo ánh đèn nhìn vào khiến cho mắt hắn rụt nhỏ lại. Người đi ở giữa chính là kẻ có bộ dáng công tử hoa lệ không quá hai mươi tuổi, gương mặt thanh tú nhưng có vài điểm tái nhợt, cử chỉ kiêu ngạo, đôi mắt toát ra thần khí của cao nhân. Đôi mắt có khi lộ ra một tia tàn nhẫn vô cùng. Lăng Thiên đoán rằng hai người bên cạnh hắn là hai tùy tùng hoặc là hai thư đồng.

Thanh niên này là ai? Vì sao lại ở trong phạm vi của Ngọc Gia mà chẳng hề kiêng nể gì? Chẳng lẽ...

467. Chương 467

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-thien-truyen-thuyet>